

**ประวัติ
ความเป็นมา
ของ
ศาสนา
บาไฮ**

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

หน้าชื่อเรื่อง
[Title page]

ประวัติความเป็นมา ของ ศาสนาบาไฮ

[The History and Origin
of the Bahá'í Faith]

ฉบับรอกการรับรอง (พฤศจิกายน 2564)
[Provisional version (November 2021)]

[ลิงค์ไปยังเว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย](#)
[Link to Thai Bahá'í Official Website]

[Link to the International Bahá'í Website
in English and other languages](#)

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

{1}

**ประวัติความเป็นมา
ของ
ศาสนาบาไฮ**

[The History and Origin
of the Bahá'í Faith]

คำนำ
[Preface]
(โดยผู้แปล/เขียนฉบับภาษาไทย)
[by the Translator/Writer]

เวลาล่วงเลยมานานแล้วแต่ก็ยังไม่เข้าไปที่ประวัติศาสตร์ศาสนาหนึ่งของโลกที่อุดมด้วยความรัก ความศรัทธา ความกล้าหาญ วีรกรรมและการพลีอย่างหาที่เสมอไม่ได้ในประวัติการณ์ศาสนาของโลก ซึ่งได้รับการบันทึกไว้ด้วยรายละเอียดและมีหลักฐานยืนยันที่สมบูรณ์กว่าในอดีตอย่างไม่เคยมีมาก่อน มาบัดนี้ได้รับการถ่ายทอดเป็นภาษาไทยให้คนไทยเข้าถึงเรื่องราวของกำเนิดของศาสนาหนึ่ง ซึ่งมาสำเร็จภารกิจต่อจากศาสนาทั้งหลายในอดีตพร้อมกับอาณาจักรที่กำลังผลักดันมนุษยชาติไปสู่อารยธรรมแห่งสหัสวรรษใหม่อย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน ตามที่พระศาสดาทั้งหลายในอดีตสัญญาไว้

อย่างไร้เคยมีมาก่อนเช่นกันที่ทุกศาสนาทั้งหลายในอดีตล้วนมีพระศาสดาองค์เดียว ในการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้มีพระศาสดาสององค์เสด็จคู่กันมาก่อตั้งศาสนาเดียวกัน กล่าวคือ พระบ็อบผู้ก่อตั้งศาสนาบาไฮและมาเบิกทางให้พระบาฮาอุลลาห์ผู้ก่อตั้งศาสนาบาไฮ โดยที่ทั้งสองนี้ถือว่าเป็นศาสนาเดียวกัน ซึ่งเป็นการบรรลุคำพยากรณ์อย่างน่าพิศวงของศาสนาทั้งหลายในอดีต ที่คาดการณ์การเสด็จคู่กันมาของพระศาสดาสององค์ กล่าวคือ การกลับมาของอิหม่ามกอเอมและอิหม่ามฮุสเซนสำหรับอิสลามนิกายชีอะห์ การกลับมาของพระเมหดีและพระเยซูสำหรับอิสลามนิกายซุนนี การกลับมาของจอห์นเดอะแบปติสต์และพระเยซูสำหรับศาสนาคริสต์ การกลับมาของศาสนทูตอีไลจาห์และการมาจุติของพระเจ้าเป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์สำหรับศาสนายิว การกลับมาของอูซิดาร์ มาห์และซาห์ บารามของศาสนาโซโรแอสเตเรียน การเสด็จมาของพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรและพระอมิตาภของศาสนาพุทธ (พระอมิตาภของนิกายมหายานคือพระศรีอาริยมตไตรยหรือพระพุทธเจ้าองค์ที่ห้าของนิกายหินยาน)

เนื้อหาประวัติศาสตร์ความเป็นมาของศาสนาบาไฮฉบับภาษาไทยนี้ อิงอยู่กับหนังสือภาษาอังกฤษดังนี้

1. *The Dawn-Breakers* (DB): *Nabil's Narrative of the Early Days of the Bahá'í Revelation*, US Bahá'í Publishing Trust, ค.ศ.1932 (พ.ศ.2475) เป็นการบันทึกเรื่องราวของเหตุการณ์ต่างๆ ในสมัยพระบ็อบโดยสาวกคนสำคัญชื่อนาบิลซึ่งอายุได้สิบหกปีตอนที่เขาได้ยินเกี่ยวกับศาสนาใหม่ครั้งแรกที่จริงแล้วการบันทึกของนาบิลครอบคลุมไปถึงสมัยของพระบาฮาอุลลาห์ด้วย แต่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิได้แปลและขัดเกลาสิ่งที่นาบิลบันทึกไว้เพียงครั้งแรกคือในสมัยของพระบ็อบ นอกจากนี้ท่านโซกิ เอฟเฟนดิยังนำเนื้อหาจากหนังสือและบันทึกต่างๆ ของชาวยุโรปหลายคนเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเปอร์เซีย (อิหร่าน) ในช่วงเวลานั้นมาอ้างอิงเป็นหมายเหตุ เพื่อเทียบเคียงกับเรื่องเล่าของนาบิล ซึ่งไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นความน่าเชื่อถือของเรื่องราวที่นาบิลบันทึก แต่ยังช่วยป้องกันการถูกบิดเบือนประวัติศาสตร์ศาสนาบาไฮโดยผู้ที่เขียนดูแคลนพระบ็อบและเหล่าสาวกไปในทางเสียหาย จุดมุ่งหมายเบื้องต้นที่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิแปลหนังสือเล่มนี้จากภาษาอิหร่านเป็นภาษาอังกฤษ ก็เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของวีรกรรมของเหล่าสาวกของพระบ็อบในสมัยเริ่มต้น ซึ่งเป็นผู้เบิกอรุณ (ชื่อที่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิตั้งให้แก่หนังสือเล่มนี้ว่า *The Dawn-Breakers*) ศาสนาใหม่ในดินแดนที่มีมืดมนที่สุด เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้บาไฮชาวตะวันตกรุ่นแรกๆ ลูกชิ้นรับใช้ศาสนา หนังสือเล่มนี้ถูกแปลทั้งเล่มโดยบริบูรณ์ ซึ่งตรงกับบทที่ 1-7 ในฉบับภาษาไทยนี้และมีความยาวราว 60% ของทั้งเล่ม
2. *God Passes By* (GPB), Shoghi Effendi, US Bahá'í Publishing Trust, ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522) เป็นประวัติศาสตร์ศตวรรษแรก [ค.ศ.1844-1944 (พ.ศ.2387-2487)] ของศาสนาบาไฮที่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิเขียนสรุปย่อเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ของศตวรรษแรก ให้มุมมองและแสดงให้เห็นนัยสำคัญของเหตุการณ์เหล่านั้น โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นสี่ช่วงเวลาคือ
 - 1) The Ministry of the Báb (สมัยของพระบ็อบ)
 - 2) The Ministry of Bahá'u'lláh (สมัยของพระบาฮาอุลลาห์)
 - 3) The Ministry of 'Abdu'l-Bahá (สมัยของพระอับดุลบาฮา)
 - 4) The Inception of the Formative Age of the Bahá'í Faith (เริ่มต้นยุคก่อร่าง)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ช่วงเวลาแรกคือ The Ministry of the Báb ถูกแปลบางส่วนและแทรกไว้ในเนื้อหาภาษาไทยของ *The Dawn-Breakers* สำหรับเวลาที่ 2-4 ถูกแปลโดยบริบูรณ์ซึ่งตรงกับบทที่ 8-27 ในฉบับภาษาไทยนี้ เนื้อหาที่แปลมาจาก *God Passes By* มีความยาวราว 15-20% ของฉบับภาษาไทยนี้ทั้งหมด

3. *The Revelation of Bahá'u'lláh*, 4 volumes, Adib Taherzadeh, George Ronald Publisher, ค.ศ.1983 (พ.ศ.2526)
4. *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1980 (พ.ศ. 2523)
5. *Bahá'u'lláh: A brief introduction to Bahá'u'lláh's life and work*, prepared by the Bahá'í International Community at the request of the Universal House of Justice, ค.ศ. 1992 (พ.ศ.2535)
6. *'Abdu'l-Bahá*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506)
7. *The Priceless Pearl*, Ruhyyih Rabbani, Broadwater Press, ค.ศ.1969 (พ.ศ.2512)
8. เนื้อหาที่ไม่ได้ตีพิมพ์จาก Bahá'í websites.

เนื้อหาหลายตอนจากหนังสืออ้างอิงที่ 3-6 ถูกแปลและนำมาประกอบเป็นหมายเหตุ, และเพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวที่มีรายละเอียดมากมายได้ง่ายขึ้น อีกทั้งชื่อคน ชื่อสถานที่และชื่อธรรมลิขิตก็เป็นภาษาอิหร่านที่จดจำได้ยากสำหรับคนไทย จึงมีการแบ่งเนื้อหาออกเป็นหัวข้อย่อยซึ่งส่วนหนึ่งอิงตามหนังสือ *The Dawn-Breakers* และยังมีกรสรุป "ใจความของแต่ละย่อหน้า" ไว้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถติดตามเค้าโครงเรื่องได้คร่าวๆ และจับความได้ง่ายขึ้น ผู้อ่านสามารถใช้ Search บนชื่อของบุคคลเพื่อหาว่าชื่อบุคคลนั้นปรากฏขึ้นมาในตอนไหนของประวัติศาสตร์ ซึ่งจะช่วยให้จำเรื่องราวของบุคคลนั้นได้

นอกจากนี้ยังมีการอ้างอิงถึงคำพยากรณ์ต่างๆ ในคัมภีร์ไบเบิลและนำมาใส่เป็นหมายเหตุ (พิมพ์ด้วยตัวสีฟ้าซึ่งเด่นต่างจากหมายเหตุอื่นๆ ตัวสีเขียว) ในบางตอนของเนื้อหา เพื่อแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์นั้นๆ ในประวัติศาสตร์ของศาสนาบาไฮบรรลุคำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิลอย่างไร

ผู้แปล/เขียนขอขอบคุณ Dr Firouz Anaraki สำหรับการช่วยเหลือในการสะกดชื่อบุคคล ชื่อสถานที่ และชื่อธรรมลิขิต ฯลฯ ภาษาอิหร่านราวหนึ่งพันชื่อเป็นภาษาไทย และการอธิบายภูมิหลังของเปอร์เซียและอิสลามซึ่งช่วยให้ผู้แปล/เขียน เข้าใจเนื้อหาบางตอนในหนังสือ *The Dawn-Breakers* ที่ไม่สามารถเข้าใจหากไม่ได้รับการอธิบายดังกล่าว

ขอขอบคุณอาจารย์ Mr Mark Starrs สำหรับการช่วยเหลือในการแปลภาษาอังกฤษตอนที่เข้าใจยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนวนการเขียนภาษาอังกฤษบางตอนของนักเขียนในคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้าที่ไม่ใช่กันแล้วในปัจจุบัน ซึ่งอยู่ในหนังสือและบันทึกของชาวยุโรปสมัยนั้นที่ท่านโชกิ เอฟเฟนดินามาใช้อ้างอิง

ขอขอบคุณ Mr.Vaughan Smith สำหรับการจัดหารูปภาพมากมายประกอบเนื้อหา และช่วยเหลือทางด้านเทคนิคในการลงรูปเหล่านั้นในหนังสือเล่มนี้

สำหรับผู้ที่สนใจจะอ้างอิงย้อนกลับไปทีฉบับภาษาอังกฤษ สามารถติดตามได้ข้างล่างนี้ :

1. "คานาหนังสือ *The Dawn-Breakers*" ไปจนถึงบทที่ 7 แปลจาก DB ทั้งหมดยกเว้น
 - บทที่ 3 ย่อหน้า 1-3, 91, แปลจาก GPB, p.3-5, 9
 - บทที่ 4 ย่อหน้า 1-2, 131-47 แปลจาก GPB, p.17-8, 22-31
 - บทที่ 5 ย่อหน้า 1-6, 210-1, 276 แปลจาก GPB, p.35-8, 42-44, 44
 - บทที่ 6 ย่อหน้า 1-4, ย่อหน้า 42-7 แปลจาก GPB, p.49-51, 54-60
 - บทที่ 7 ย่อหน้า 1-2, 107-14, 115-28, แปลจาก GPB , P.61-2, 79-85, Epilogue ใน DB
2. บทที่ 8-27 แปลจาก *God Passes By* ยกเว้น
 - บทที่ 8.2 เรียบเรียงจากเนื้อหาในหนังสือ *The Revelation of Bahá'u'lláh*
 - บทที่ 14.1 เขียนและเรียบเรียงจากข้อมูลที่ไม่ได้ตีพิมพ์บน Bahá'í websites

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- บทที่ 22 เขียนและเรียบเรียงจากเนื้อหาในหนังสือ *The Priceless Pearl*
3. บทที่ 8-13 (สมัยของพระบาฮาอูลลาห์) ถูกเสริมด้วยหมายเหตุที่เป็นเนื้อหาจากหนังสืออ้างอิงเล่มที่ 3, 4, 5
 4. บทที่ 14-21 (สมัยของพระอับดุลบาฮา) ถูกเสริมด้วยหมายเหตุที่เป็นเนื้อหาจากหนังสืออ้างอิงเล่มที่ 6 และอื่นๆ
 5. บทที่ 28 เขียนและเรียบเรียงจากเนื้อหาในหนังสือ *The Priceless Pearl* แต่ย่อหน้าที่ 9-11 เรียบเรียงจากเนื้อหาที่ไม่ได้ตีพิมพ์ใน Bahá'í websites

ส่วนภาคผนวกท้ายเล่มเป็นการเขียนของผู้เขียนเอง

สารบัญ [Contents]

หน้าปก [Cover]	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title page]	2
{1} ประวัติความเป็นมา ของ ศาสนาบาไฮ [The History and Origin of the Bahá'í Faith]	3
คำนำ [Preface] (โดยผู้แปล/เขียนฉบับภาษาไทย) [by the Translator/Writer]	4
สารบัญ [Contents]	7
ใจความแต่ละย่อหน้า [Theme for each paragraph]	14
บทที่ 1 พันธกิจของเชค อาหมัดเด อาซาอี	14
บทที่ 2 พันธกิจของซียิด คาเชมเม่ ราชที	14
บทที่ 3 กำเนิดศาสนาบาฮี	15
บทที่ 4 การถูกคุมขังของพระบ็อบในอาเซอร์ไบจาน	19
บทที่ 5 วัชรกรรมที่มาซินดาร์อน เนริช และซานจอน	22
บทที่ 6 การถูกประหารชีวิตของพระบ็อบ	26
บทที่ 7 การพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาร์ห์และผลที่ตามมา	27
บทที่ 8 กำเนิดศาสนาบาไฮ	29
บทที่ 9 การถูกเนรเทศไปยังอิรัก	30
บทที่ 10 การประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์และการเดินทางไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล	31
บทที่ 11 การก่อกบฏของมีร์ซา ยาห์ยาและการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ในอเดรียนโนเปิ้ล	32
บทที่ 12 การถูกคุมขังของพระบาฮาอุลลาห์ในอัครคา	33
บทที่ 13 การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์	34
บทที่ 14 พระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์	35
บทที่ 15 การก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี	36
บทที่ 16 การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาศาสนาในโลกตะวันตก	36
บทที่ 17 การถูกคุมขังอีกรอบของพระอับดุลบาฮา	37
บทที่ 18 การบรรจุพระศพของพระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล	37
บทที่ 19 การเดินทางของพระอับดุลบาฮาในยุโรปและอเมริกา	37
บทที่ 20 การเติบโตและขยายตัวของศาสนาในตะวันออกและตะวันตก	38
บทที่ 21 การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา	39
บทที่ 22 สถาบันศาสนิกบาล	40
บทที่ 23 การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาระบบบริหาร	41
บทที่ 24 การโจมตีสถาบันบาไฮ	42
บทที่ 25 การปลดแอกและการรับรองศาสนาและสถาบันบาไฮ	43
บทที่ 26 การขยายกิจกรรมเผยแพร่ระหว่างประเทศ	43
บทที่ 27 มงย่อนอดีตของศตวรรษแรกและคาดการณ์อนาคต	45

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

บทที่ 28 การสถาปนาสภายติธรรมสากล	45
ภาคผนวก (โดยผู้เขียนภาษาไทย)	46
บทนำ [Introduction to <i>God Passes By</i>]	47
คำนำ [Introduction to <i>The Dawn-Breakers</i>]	50
สภาพแห่งความเสื่อมโทรมของเปอร์เซีย ในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 [Persia's state of decadence in the middle of the 19 th Century]	58
สรุป [Conclusion]	62
คำสรรเสริญพระบ็อบและเหล่าสาวกคนสำคัญโดยพระบาฮาอูลลาห์ [Bahá'u'lláh's tribute to the Báb and His chief disciples]	63
ลักษณะเด่นเฉพาะตัวของอิสลามนิกายชีอะห์ [Distinctive features of Shí'ah Islam]	64
ทฤษฎีและการใช้กฎหมายในกลางคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า [Theory and administration of law in the middle of the 19 th century]	67
ราชวงศ์กอจาร์ [Qájár Dynasty]	68
กิตติกรรมประกาศ [Acknowledgments]	68
อารัมภบท [Prologue] (โดยนาบิล อาซามผู้บันทึกเรื่องเล่า) [by Nabíl-i-A'zam]	68
ภาคผนวก [Appendix]	69
อภิธาน [Glossary]	73
แผนที่เปอร์เซีย [Map of Persia]	75
{2} ช่วงเวลา ก่อนการเปิดเผย ศาสนา [the Pre-Revelation period]	77
บทที่ 1 พันธกิจของเซค อาหมัดเด อาซาฮี [Ch 1: The mission of Shaykh Aḥmad-i-Aḥsá'í]	78
บทที่ 2 พันธกิจของซียิด คาเซมเม่ ราชที [Ch 2: The mission of Siyyid Kázim-i-Rashtí]	88
{3} สมัยของพระบ็อบ [The Ministry of the Báb]	102
บทที่ 3 กำเนิดศาสนาบาฮี [Ch 3: The birth of the Báb's Religion]	103
3.1 การประกาศพันธกิจของพระบ็อบ [The Declaration of the Báb's Mission]	104
3.2 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังเตหะราน [Mullá Ḥusayn's journey to Ṭihrán]	128
3.3 การเดินทางของพระบาฮาอูลลาห์ไปยังมาซินดาร์อน [Bahá'u'lláh's journey to Mázindarán]	133
3.4 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังโคราซาน [Mullá Ḥusayn's journey to Khurásán]	138
3.5 พระบ็อบไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดินา [The Báb's pilgrimage to Mecca and Medina]	141
3.6 พระบ็อบกลับจากแสวงบุญมาอยู่ที่ชีราซ [The Báb's stay in Shíráz after the pilgrimage]	147
3.7 การพักอาศัยอยู่ในอิสฟาฮานของพระบ็อบ [The Báb's sojourn in Iṣfáhán]	176
3.8 การพักอยู่ในคาซานของพระบ็อบ [The Báb's stay in Káshán]	184
3.9 การเดินทางของพระบ็อบจากคาซานไปทาบรีซ [The Báb's journey from Káshán to Tabríz]	186
บทที่ 4 การถูกคุมขังของพระบ็อบในอาเซอร์ไบจาน [Ch 4: The Báb's detention in Azerbaijan]	196
4.1 การถูกคุมขังของพระบ็อบที่มาห์คู [The Báb's incarceration in the Castle of Máh-Kú]	196
4.2 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังมาซินดาร์อน [Mullá Ḥusayn's journey to Mázindarán]	208

4.3 การเดินทางของทาเฮรหะจากคาบิล่าไปโคราซาน [Ṭáhirih's journey from Karbilá to Khurásán]	211
4.4 การประชุมหารือที่บาดาซ [The Conference of Badasht]	222
4.5 การถูกคุมขังของพระบ๊อบที่เซห์ริค [The Báb's incarceration in the Castle of Chihríq]	229
4.6 การไต่สวนพระบ๊อบที่ทาบรีซ [Examination of the Báb at Tabríz]	233
4.7 สำนวนธรรมลิขิตที่พระบ๊อบเปิดเผย [Exploring the Writings revealed by the Báb]	240
บทที่ 5 วิรกรรมที่มาซินดาร์อน เนริซ และซานจอน [Ch 5: The upheavals in Mázindarán, Nayríz and Zanján]	246
5.1 วิรกรรมที่มาซินดาร์อน [The Mázindarán Upheaval]	247
5.2 ผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน [The Seven Martyrs of Ṭīhrán]	304
5.3 วิรกรรมที่เนริซ [The Nayríz upheaval]	321
5.4 วิรกรรมที่ซานจอน [The Zanján upheaval]	339
บทที่ 6 การถูกประหารชีวิตของพระบ๊อบ [Ch 6: Execution of the Báb]	370
6.1 นายกรัฐมนตรีสั่งการประหารชีวิตพระบ๊อบ [Prime Minister ordered the execution of the Báb]	371
6.2 เหตุการณ์ปาฏิหาริย์ของการประหารชีวิตพระบ๊อบ [The miraculous event of the execution of the Báb]	375
6.3 ความน่าพิศวงของความเป็นศาสนทูตของพระบ๊อบ [The wonder of the Báb's Prophethood]	386
บทที่ 7 การพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซ้าห์และผลที่ตามมา [Ch 7: Attempt on the Sháh's life, and its consequences]	390
7.1 การเดินทางของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังคาบิล่า [Bahá'u'lláh's journey to Karbilá]	390
7.2 การกลับมาเตหะรานของพระบาฮาอุลลาห์ [Bahá'u'lláh's return to Ṭīhrán]	397
7.3 การถูกจองจำในห้องขังใต้ดินของพระบาฮาอุลลาห์ [Bahá'u'lláh's imprisonment in a dungeon]	401
7.4 การกวาดล้างชาวบาบี [The extermination of the Bábís]	408
7.5 พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการปล่อยตัวและถูกเนรเทศ [Bahá'u'lláh's release and banishment]	424
7.6 คำสรรเสริญวีรกรรมและการสละชีวิตของชาวบาบี [Tribute to the heroism and sacrifice of the Bábís]	433
7.7 การลงโทษอย่างท้าวหน้าจากพระผู้เป็นเจ้า [The unsparing divine retribution]	434
7.8 ศาสนาที่ดูเหมือนว่าดับสิ้นกลับฟื้นขึ้นมาประดุจนกฟีนิกซ์ [A seemingly dying-away religion rose like a phoenix from ashes]	436
{4} สมัยของพระบาฮาอุลลาห์ [The Ministry of Bahá'u'lláh]	447
บทที่ 8 กำเนิดศาสนาบาไฮ [Ch 8: Birth of the Bahá'í Revelation]	448
8.1 บรรลุพันธสัญญาของทุกศาสนาในอดีต [Fulfilling the Promises of all religions of the past]	449
8.2 ชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ก่อนเป็นพระศาสดา [Life of Bahá'u'lláh before assuming prophethood]	455

8.3 พระวิญญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมาสู่พระบาฮาอุลลาห์ [The Spirit of God descends upon Bahá'u'lláh]	456
บทที่ 9 การถูกเนรเทศไปยังอิรัก [Ch 9: Bahá'u'lláh's banishment to 'Iráq]	458
9.1 ความตกต่ำของชุมชนบาบี [The degradation of the Bábí Community]	463
9.2 การแยกตัวไปปลีกวิเวกสองปีของพระบาฮาอุลลาห์ [Bahá'u'lláh's two-year retirement]	470
9.3 ชุมชนบาไฮรุ่งเรืองขึ้นมาในชื่อของชุมชนบาบี [The Bahá'í Community flourished in the name of the Bábí Community]	475
9.4 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในแบกแดด [Writings revealed in Baghdád]	482
9.5 ความริษยาและการต่อต้านจากศัตรู [Envy and opposition from enemies]	484
9.6 ลิขิตสวรรค์ให้พระบาฮาอุลลาห์ออกจากแบกแดด [Divine Destiny made Bahá'u'lláh leave Baghdád]	489
บทที่ 10 การประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์และการเดินทางไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล [Ch 10: The Declaration of Bahá'u'lláh's Mission and His journey to Constantinople]	495
10.1 การประกาศพันธกิจต่อสหาย [Declaration of Mission to His companions]	496
10.2 การประกาศพันธกิจต่อกษัตริย์และผู้นำศาสนาคณะแรกของโลก [Proclamation of Bahá'u'lláh to the first king and religious leaders]	500
บทที่ 11 การก่อกบฏของมีร์ซา ยาห์ยาและการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ในเอเดรียนโนเปิ้ล [Ch 11: The rebellion of Mírzá Yahyá and the Proclamation of Bahá'u'lláh's Mission in Adrianople]	506
11.1 การก่อกบฏและความสิ้นฤทธิ์ของมีร์ซา ยาห์ยา [Mírzá Yahyá's rebellion and decisive defeat]	508
11.2 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในเอเดรียนโนเปิ้ล [Writings revealed in Adrianople]	515
11.3 พัฒนาการของศาสนาท่ามกลางการจ้องทำลายของศัตรู [Development of the Faith amidst the enemies intent upon its destruction]	520
11.4 เหตุการณ์หลังจากมีคำสั่งเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ไปอักคา [Events subsequent to the order for Bahá'u'lláh's banishment to 'Akká]	525
บทที่ 12 การถูกคุมขังของพระบาฮาอุลลาห์ในอักคา [Ch 12: Bahá'u'lláh's incarceration in 'Akká]	532
12.1 ความทุกข์ทรมานในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด [Trubulations in the Most Great Prison]	534
12.2 ชีวิตหลังจากที่ย้ายออกมาอยู่นอกคุก [Life after moving out of prison]	541
12.3 ชีวิตหลังจากที่ย้ายออกมาอยู่นอกกำแพงเมืองอักคา [Life after moving outside the walls of 'Akká]	550
12.4 การประหัตประหารบาไฮในเปอร์เซียระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์อยู่ในอักคา [Persecution of the Bahá'ís in Persia during Bahá'u'lláh's stay in 'Akká]	556
12.5 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในอักคา [Writings revealed in 'Akká]	562
12.6 หลักธรรมคำสอน [The Doctrine]	573
บทที่ 13 การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ [Ch 13: Ascension of Bahá'u'lláh]	577
13.1 สภาพแวดล้อมของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ [Circumstances of His Ascension]	577

13.2	ครึ่งศตวรรษที่ไม่มีเสมอในประวัติศาสตร์ศาสนาของโลก [Half a century unparalleled by any in the history of the world's religions]	578
13.3	การลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับศัตรูและผู้เมินเฉย [Divine retribution for the enemies and the indifferent]	579
{5}	สมัยของพระอับดุลบาฮา [The Ministry of 'Abdu'l-Bahá]	590
บทที่ 14	พระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ [Ch 14: The Covenant of Bahá'u'lláh]	591
14.1	พระอับดุลบาฮา : ศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ ['Abdu'l-Bahá: Centre of Bahá'u'lláh's Covenant]	593
14.2	ความคู่ควรของพระอับดุลบาฮาในการเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญา ['Abdu'l-Bahá's worthiness as Centre of the Covenant]	596
บทที่ 15	การก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี [Ch 15: Rebellion of Mírzá Muḥammad-'Alí]	600
15.1	วิกฤติการณ์ที่เขย่าพระปฏิญญา [A crisis convulsing the Covenant]	601
15.2	การละเมิดพระปฏิญญาที่ถูกพยากรณ์ไว้ล่วงหน้า [Violations of the Covenant foretold]	604
บทที่ 16	การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาศาสนาในโลกตะวันตก [Ch 16: The rise and establishment of the Faith in the West]	606
16.1	อนาคตที่ยิ่งใหญ่ที่ลิขิตไว้สำหรับอเมริกา [The great future destined for America]	606
16.2	การไปแสวงบุญที่อักคาครั้งแรกของบาไฮจากอเมริกา [First Bahá'í pilgrimage to 'Akká from America]	609
16.3	กิจกรรมของผู้แสวงบุญเมื่อกลับมาจากอักคา [Activities of pilgrims after returning from 'Akká]	612
บทที่ 17	การถูกคุมขังอีกรอบของพระอับดุลบาฮา [Ch 17: Renewal of 'Abdu'l-Bahá's incarceration]	616
17.1	ภารกิจของพระอับดุลบาฮาระหว่างวิกฤติการณ์ ['Abdu'l-Bahá's undertakings during crises]	619
17.2	คณะกรรมการถูกส่งมาสืบสวนพระอับดุลบาฮา [Commission sent to investigate 'Abdu'l-Bahá]	621
17.3	พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองพระอับดุลบาฮาและลงโทษศัตรู [God protects 'Abdu'l-Bahá and punishes His enemies]	622
บทที่ 18	การบรรจุพระศพของพระบ๊อบบนภูเขาคาร์เมล [Ch 18: Entombment of the Báb's remains on Mt. Carmel]	624
18.1	การก่อสร้างพระสถูปและการบรรจุพระศพของพระบ๊อบ [Construction of the Shrine of the Báb and the interment of His remains]	625
18.2	ความศักดิ์สิทธิ์ของภูเขาคาร์เมลที่สวรรค์ลิขิตไว้ [The sacredness divinely destined for Mt. Carmel]	627
บทที่ 19	การเดินทางของพระอับดุลบาฮาในยุโรปและอเมริกา [Ch 19: 'Abdu'l-Bahá's journey in Europe and America]	629
19.1	สาระสำคัญของกิจกรรมของพระอับดุลบาฮาในโลกตะวันตก [The essence of 'Abdu'l-Bahá's activities in the Western world]	632
19.2	การเดินทางในยุโรป [His travels in Europe]	633
19.3	การเดินทางในทวีปอเมริกาเหนือ [His travels in North America]	635

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

19.4 เหตุการณ์ที่น่าพิศวงและน่าทรงจำในการเยือนโลกตะวันตก [An astonishing and memorable event while visiting the Western world]	637
บทที่ 20 การเติบโตและขยายตัวของศาสนาในตะวันออกและตะวันตก [Ch 20: The growth and expansion of the Faith in the East and the West]	641
20.1 การเติบโตของชุมชนบาไฮในเปอร์เซีย [Growth of the Bahá'í Community in Persia]	641
20.2 การเติบโตของศาสนาบาไฮในรัสเซีย [The rise of the Bahá'í Faith in Russia]	644
20.3 การเติบโตของศาสนาบาไฮในอียิปต์และเอเชีย [The rise of the Bahá'í Faith in Egypt and Asia]	645
20.4 การขยายตัวของศาสนาบาไฮในยุโรปและอเมริกา [The expansion of the Bahá'í Faith in Europe and America]	646
20.5 สถานการณ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง [Situation during World War I]	647
20.6 การเปลี่ยนแปลงหลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง [Changes after World War I]	649
บทที่ 21 การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา [Ch 21: The Ascension of 'Abdu'l-Bahá]	652
21.1 ทรงกล่าวล่วงหน้าถึงการจะจากโลกนี้ไป ['Abdu'l-Bahá foreshadowed His departure from this world]	652
21.2 การดำเนินชีวิตในบั้นปลายจนกระทั่งเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ [Life leading up to His Ascension]	653
21.3 สารแสดงความเสียใจและคำสรรเสริญหลั่งไหลมา [Messages of condolence and praise flowed in]	653
21.4 พิธีฝังศพและการจัดงานรำลึก [His burial and memorial service]	654
21.5 พัฒนาการของศาสนาในสมัยของพระอับดุลบาฮาและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต [The development of the Faith during 'Abdu'l-Bahá's life and into the future]	655
21.6 การลงโทษของพระเจ้าเป็นเจ้าสำหรับศัตรูของศาสนาบาไฮ [Divine retribution for the enemies of the Bahá'í Faith]	658
{6} สมัยของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ [The Ministry of Shoghi Effendi]	661
บทที่ 22 สถาบันศาสนภิบาล [Ch 22: The Institution of the Guardianship]	662
22.1 ชีวิตก่อนเป็นศาสนภิบาล [Shoghi Effendi's life before becoming the Guardian]	662
22.2 การนำศาสนาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ [Leadership of the Faith in the Holy Land]	665
22.3 การปลีกตัวไปฟื้นฟูจิตใจในสวิสเซอร์แลนด์ [Retirement for spiritual revivification in Switzerland]	666
บทที่ 23 การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาระบบบริหาร [Ch 23: The rise and establishment of the Administrative Order]	668
23.1 จุดกำเนิดและลักษณะเด่นของระบบบริหารบาไฮ [Origin & distinctive features of the Bahá'í Administration Order]	669
23.2 พัฒนาการของระบบบริหาร [Development of the Administrative Order]	671
บทที่ 24 การโจมตีสถาบันบาไฮ [Ch 24: Attacks on the Bahá'í Institutions]	687
24.1 การโจมตีในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ [Attacks in the Holy Land]	687
24.2 การยึดบ้านที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในแบกแดด [Seizure of the Most Holy House in Baghdád]	688
24.3 การโจมตีในรัสเซียและเยอรมัน [Attacks in Russia and Germany]	691

24.4 การโจมตีในเปอร์เซีย [Opposition in Persia]	692
บทที่ 25 การปลดแอกและการรับรองศาสนาและสถาบันบาไฮ [Ch 25: Emancipation and recognition of the Faith and its Institutions]	694
25.1 การปลดแอกศาสนาบาไฮในอียิปต์ [Emancipation of the Faith in Egypt]	694
25.2 การรับรองศาสนาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ [Recognition of the Faith in the Holy Land]	697
25.3 การพยายามปลดแอกศาสนาในเปอร์เซีย [Efforts to liberate the Faith in Persia]	697
25.4 การรับรองศาสนาในสหรัฐอเมริกา [Recognition of the Faith in the United States]	699
25.5 การปลดแอกศาสนาในประเทศอื่นๆ [Emancipation of the Faith in other countries]	700
บทที่ 26 การขยายกิจกรรมเผยแพร่ระหว่างประเทศ [Ch 26: International expansion of teaching activities]	702
26.1 ประเทศและชนชาติที่รับศาสนาใหม่ [Countries and peoples accepting the new Faith]	703
26.2 การแปล ตีพิมพ์และเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮ [Translation, publication and dissemination of Bahá'í literature]	705
26.3 มาร์ธา รุต : แม่แบบของครูบาไฮ [Martha Root: Archetype of Bahá'í teachers]	708
26.4 พระราชินีแมรีแห่งโรมาเนีย : องค์แรกที่ลุกขึ้นสนับสนุนศาสนาบาไฮ [Queen Mary of Romania: the first monarch to rise in support of the Bahá'í Faith]	710
26.5 บทบาทที่โดดเด่นของชุมชนบาไฮอเมริกันก่อนสิ้นสุดศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ [Distinctive role of the Bahá'í American Community before the end of the first Bahá'í century]	715
บทที่ 27 มองย้อนอดีตของศตวรรษแรกและคาดการณ์อนาคต [Ch 27: Retrospect and prospect]	719
27.1 เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในศตวรรษแรก [Important events in the first century]	719
27.2 ศาสนาศีบหน้ำท่ามกลางวิกฤตสลับกับชัยชนะ [The advancement of the Faith amid crises alternating with victories]	723
บทที่ 28 การสถาปนาสภายุติธรรมสากล [Ch 28: The establishment of the Universal House of Justice]	726
28.1 แผนงานเพิ่มจำนวนธรรมสภาแห่งชาติเพื่อเตรียมการสถาปนาสภายุติธรรมสากล [Plan to increase the number of National Spiritual Assemblies in preparation for the establishment of the Universal House of Justice]	727
28.2 วิกฤตการณ์ก่อนการสถาปนาสภายุติธรรมสากล [Crisis before the establishment of the Universal House of Justice]	727
{7} ภาคผนวก [Appendix]	731

ใจความแต่ละย่อหน้า [Theme for each paragraph ^[1]]

บทที่ 1 พันธกิจของเซค อาหมัดเต อาซาอี

- มุ่งมั่นปลูกสาวกของพระโมฮัมหมัดทั่วโลกตะวันออก (ย.1)
- ออกเดินทางจากบาห์เรนบ้านเกิดไปยังอิรัก (ย.2)
- เดินทางไปยังซีราซ (ย.3)
- เดินทางไปพักอาศัยในเมืองยาซด์ (ย.4)
 - ตอบจดหมายกษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์ (ย.4)
 - ความสัมพันธ์กับฮาจี อับดุล วาฮาบ (ย.5)
 - เรื่องเล่าของมีร์ซา มาห์มุดเต กัมซารี (ย.6-7)
 - การมาถึงของซียิด คาเซมแม่ ราชที (ย.8-9)
- ผ่าฝักร้าวไว้กับซียิด คาเซม (ย.10)
- ไปแสวงบุญที่มาซด์และสังหรณ์ว่าพระศาสดาตามพันธสัญญาใกล้จะประสูติ (ย.11)
- ไปเตหะรานและได้รับการต้อนรับจากกษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์ (ย.12)
- ไปเคอร์มานซาห์และได้รับการต้อนรับจากเจ้าชายโมฮัมหมัด อาลี มีร์ซา (ย.13)
- กล่าวถึง "ฮุสเซน" และ "อาลี" เป็นนัยเกี่ยวกับพระศาสดาตามพันธสัญญาสององค์ (ย.14)
- สูญเสียลูกชายเป็นพลีแต่การประสูติของพระบ็อบ (ย.14-5)
- ตระเตรียมซียิด คาเซมเพื่อสืบทอดภารกิจ (ย.16)
- กลับมายังคาบิล่าแล้วไปเมกกะและเมดิनाและสิ้นชีวิตที่นั่น (ย.17)
- สั่งเสียซียิด คาเซมและคาดการณ์ถึงวีรบุรุษที่ทนทรหดของศาสนาใหม่ (ย.18)
- ให้กำลังใจซียิด คาเซมในการเผชิญกับการต่อต้านของพวกเขาบ้างศาสนา (ย.19)
- ถูกฝังศพบริเวณใกล้เคียงกับที่ฝังพระศพของพระโมฮัมหมัด (ย.20-1)

บทที่ 2 พันธกิจของซียิด คาเซมแม่ ราชที

- ส่งมุลลา ฮุสเซนไปขอการสนับสนุนจากฮาจี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกเร ราชที (ย.1)
- มุลลา ฮุสเซนบุกเข้าไปหาซียิด โมฮัมหมัดอย่างอาจหาญ (ย.2)
- ซียิด โมฮัมหมัดประกาศยืนยันเกียรติคุณของทั้งเซค อาหมัด และซียิด คาเซม (ย.3)
- มุลลา ฮุสเซนปฏิเสธเงินช่วยเหลือจากซียิด โมฮัมหมัด (ย.4)
- สรรเสริญมุลลา ฮุสเซนจนสาวกคนอื่นคิดว่าเขาคือพระศาสดาตามพันธสัญญา (ย.5)
- อธิบายลักษณะของพระศาสดาตามพันธสัญญา (ย.6)
- คำบอกเล่าของเซค ฮาซานเน ซุนูซี
 - ตามซียิด คาเซมไปพบพระบ็อบ พระบ็อบมาที่ชั้นเรียนของซียิด คาเซม(ย.7)
 - พระบ็อบไปเยือนสุสานของอิหม่ามฮุสเซน (ย.8)
 - พบพระบ็อบที่ซีราซและมาห์คู (ย.9-10)
 - ได้รับบัญชาไม่ให้ไปสู้รบที่เซค ทาบาซีแต่ให้ไปคาบิลารอบพบพระบาฮาอูลลาห์ (ย.11-12)
 - พบพระบาฮาอูลลาห์และถูกห้ามไม่ให้ประกาศการมาถึงของฮุสเซนตามพันธสัญญา (ย.13)
- กล่าวเป็นนัยถึงพระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ในผลงานวรรณกรรมของตน (ย.14)
- พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทำลายพวกที่ต่อต้านซียิด คาเซม
 - เหล่าศัตรูของซียิด คาเซมก่อกบฏรัฐบาลออตโตมาน (ย.15)
 - เหล่าโอลามาเยุประชาชนให้โจมตีกองกำลังของรัฐบาล (ย.16)
 - ผู้บัญชาการทหารขอให้ซียิด คาเซมเกลี้ยกล่อมประชาชนไม่ให้ก่อกบฏ (ย.17)
 - ผู้บัญชาการทหารประกาศก่อนเข้าโจมตีให้บ้านของซียิด คาเซมเป็นเขตคุ้มครองที่เดียว โดยไม่ละเว้นแม้แต่สุสานของอิหม่ามฮุสเซน (ย.18-20)
- กล่าวเป็นนัยถึงคนหนึ่งและจิตใจต่ำที่สร้างมาเป็นสาวกที่อุทิศตน (ย.21-22)

[1] In Word: to get to actual paragraph hold down 'Ctrl' key & click link. To return to Themes hold down 'Alt' key and press "Left arrow".

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ทำนายความวิบัติของฮาจี มีร์ซา คาริม ชานสาวกที่ทะเลเยอหะยาน (ย.23)
- เคียวเช็ญสาวกให้ออกแสวงหาพระศาสดาตามพันธสัญญา (ย.24)
- คนเลี้ยงแกะมารอพบซียิด คาเซมตามความฝันเพื่อบอกว่าอีกสามวันเขาจะเสียชีวิต (ย.25)
- สิ้นชีวิตและถูกฝังอยู่ในอาณาบริเวณของสุสานของอิหม่ามฮุสเซน (ย.26)

บทที่ 3 กำเนิดศาสนาบาไฮ

- อารัมภบท (ย่อหน้า 1-3)

3.1 การประกาศพันธกิจของพระบ็อบ

- มุลลา ฮุสเซนกลับมาถึงคาบิลาและปลุกขวัญเพื่อนสาวกหลังจากซียิด คาเซมสิ้นชีพ (ย.4-5)
- นัยสำคัญของปีหกลีบ 1260 (ย.6)
- มุลลา ฮุสเซนถือศีลอดสี่สิบวันก่อนออกเดินทางไปยังนาจาฟและบูเชร์ (ย.7-9)
- มุลลา ฮุสเซนพบพระบ็อบที่ประตูเมืองชีราซแล้วตามไปที่บ้านของพระองค์ (ย.10-14)
- มุลลา ฮุสเซนสนทนากับพระบ็อบที่บ้านและยอมรับพระองค์ (ย.15-21)
- มุลลา ฮุสเซนสอนศาสนาในสุเหร่าโดยไม่เปิดเผยตัวตนของพระบ็อบ (ย.22-23)
- มุลลา อาลีเย บาสทามิและสหายมาถึงชีราซและเห็นพระบ็อบในการอธิษฐาน (ย.24-29)
- โคดุดสมาถึงชีราซและยอมรับพระบ็อบหลังจากที่เคยพบกันมาก่อนในภพของวิญญาณ (ย.30-32)
- ชีวิตก่อนเป็นพระศาสดา
 - ประสูติและวัยเข้าโรงเรียน (ย.33-34)
 - การสมรสและสูญเสียบุตรชาย (ย.35)
 - ชีวิตในบูเชร์ (ย.36-38)
- รายชื่ออักษรแห่งการมีชีวิต 18 คน (ย.39)
- พระบ็อบรับทาเฮร์ห์เป็นอักษรแห่งการมีชีวิตโดยไม่ได้พบกัน (ย.40-42)
- พระบ็อบสั่งการมุลลา ฮุสเซนให้ไปหาความลับที่ซ่อนอยู่ในเตหะราน (ย.43)
- พระบ็อบสั่งการมุลลา อาลี บัสทามิให้ไปยังนาจาฟและคาบิลา (ย.44)
- เรื่องราวของอับดุล วาฮาบ (ย.45-47)
- มุลลา อาลีเย บาสทามิสละชีวิตเป็นคนแรก (ย.48-49)
- พระบ็อบกล่าวอ้อลาอักษรแห่งการมีชีวิต (ย.50)
- ทรงบัญญัติอักษรแห่งการมีชีวิตให้ประกาศศาสนาในมณฑลบ้านเกิดโดยไม่กล่าวถึงชื่อและตัวตนของพระองค์ (ย.51)
- พระบ็อบบอกให้มุลลา ฮุสเซนวางใจว่าอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์อยู่กับเขา (ย.52)

3.2 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังเตหะราน

- การเยือนอิสฟาฮาน
 - มุลลา ฮุสเซนถูกต่อต้านโดยสาวกของฮาจี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ (ย.53-54)
 - ผู้ว่าการอิสฟาฮานปรามพวกต่อต้านมุลลา ฮุสเซน (ย.55)
 - เรื่องราวของผู้ร่อนข้าวสาลีมุลลา โมฮัมหมัด จาฟาร์ กานดมพัคคน (ย.56)
 - มุลลา ซาเดเค โคราซานิเปลี่ยนศาสนาหลังจากที่เข้ามานแล้วเห็นพระบ็อบ (ย.57)
- การเยือนคาซาน : คนแรกในหมู่ผู้รับศาสนาใหม่คือฮาจี มีร์ซา จานี (ย.58)
- การเยือนโกม : ชาวเมืองไม่พร้อมฟังเสียงร้องเรียกของมุลลา ฮุสเซน (ย.59)
- ประสบการณ์ในเตหะราน
 - ฮาจีร์ มีร์ซา โมฮัมหมัดปฏิเสธธรรมสารของพระบ็อบและตำหนิมุลลา ฮุสเซน (ย.60)
 - ผากสารของพระบ็อบไปให้พระบาฮาอูลลาห์ผ่านทางลูกศิษย์ของฮาจีร์ มีร์ซา โมฮัมหมัด (ย.61)
 - พระบาฮาอูลลาห์ประกาศยอมรับพระบ็อบหลังจากได้รับสาร (ย.62-64)

3.3 การเดินทางของพระบาฮาอูลลาห์ไปยังมาซินดารอน

- ทรงกล่าวถึงบิดาของพระองค์เอง (ย.65)
- การเยือนนุร์ของพระบาฮาอูลลาห์ก่อนมุลลา ฮุสเซนมาถึงเตหะราน

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ทรงอธิบายสิ่งที่สาวกทั้งหมดของมีร์ซา โมฮัมหมัด ทาคีเย นูรีอธิบายไม่ได้ (ย.66)
- ความฝันของมีร์ซา โมฮัมหมัด ทาคีเย นูรี (ย.67-68)
- การเยือนนูร์หลังจากมุลลา ฮุสเซนมาถึงเตหะราน
 - เจ้าหน้าทีและบุคคลสำคัญต้อนรับพระบาฮาอุลลาห์อย่างสมเกียรติ (ย.69)
 - ลุงของพระบาฮาอุลลาห์ขอให้มุลลา โมฮัมหมัดช่วยต่อต้านพระองค์ (ย.70)
 - มุลลา โมฮัมหมัดบ้ายเบียงไม่ไปพบพระบาฮาอุลลาห์และส่งผู้แทนที่เลื่องชื่อสองคนไปแทน (ย.71)
 - ผู้แทนสองคนของมุลลา โมฮัมหมัดเปลี่ยนไปเป็นสาวกของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.72-73)
 - มุลลา โมฮัมหมัดอีกอีกเมื่อพระบาฮาอุลลาห์มาพบเพื่อจะอธิบายสัจธรรม (ย.74)
 - ทรงสนทนากับดาร์วีชจนเขาเห็นสัจธรรมในช่วงเวลาสั้นๆ (ย.75)
 - ทรงชนะหัวใจคนอำเภอนูร์ (ย.76)
- บิดาผู้เป็นรัฐมนตรีฝันเกี่ยวกับพระบาฮาอุลลาห์ (ย.77-79)
- ความสัมพันธ์ของพระองค์กับนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกกอซี (ย.80)
- ทรงขัดขวางนายกรัฐมนตรีไม่ให้ยึดครองหมู่บ้าน (ย.81)
- ทรงไม่ยอมจำนนต่อความไร้คุณธรรมของคนใหญ่คนโต (ย.82)

3.4 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังโคราซาน

- พระบ็อบให้อัศวรแห่งการมีชีวิตรายงานชื่อของผู้ที่ยอมรับศาสนาของพระองค์ (ย.83)
- พระบ็อบรอรายงานของมุลลา ฮุสเซนจากโคราซานก่อนจะไปแสวงบุญ (ย.84)
- ผู้นำศาสนาและบุคคลเด่นดังในโคราซานที่เป็นสาวกรุ่นแรก (ย.85-86)
 - มีร์ซา อาหมัดเต อัสกานดีโอลามาที่เลื่องชื่อที่สุดในมณฑล
 - มุลลา อาหมัดเต โมอัลเล็ม, มุลลา เซค อาลี (อาซิม)
 - มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร กอฮินี ผู้นำศึกษาบาฮาย์ต่อจากมุลลา ฮุสเซน
- รายงานของมุลลา ฮุสเซนถึงพระบ็อบ (ย.87-89)
- พระบ็อบได้กำลังใจต่อการตอบสนองและการเผยแพร่ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ในนูร์ (ย.90)

3.5 พระบ็อบไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดินา

- นัยสำคัญของการไปเยือนฮัจจของพระบ็อบ (ย.91)
- การเดินทางกับโคดุดโดยเรือจากบูเชร์ไปยังเจดเดห์ (ย.92)
 - การเดินทางฝ่าพายุอันตรายที่เล่าโดยฮาจี อาโบล ฮาซานเน ซิราซี ฮาจี (ย.93)
 - การอธิษฐานของพระบ็อบและการปฏิวัติอุตสาหกรรมในโลกตะวันตก (ย.94-95)
- การเดินทางจากเจดเดห์ไปยังเมกกะ
 - โคดุดเดินจงอุฐที่พระบ็อบขี่ (ย.96)
 - ชาวอาหรับเร่ร่อนเข้ามาฉกชิงธรรมลิขิตของพระบ็อบ (ย.97)
- พระบ็อบบูชาอันแกะสับเกี้ยวและเวียนรอบคาเบห์ (ย.98-99)
- การประกาศของพระบ็อบต่อมีร์ซา โมฮิเท เคอร์มานี (ย.100)
 - มีร์ซา โมฮิเท เคอร์มานีหัวใจและหน้าพระบ็อบ (ย.101-4)
 - มีร์ซา โมฮิเทถูกพระบาฮาอุลลาห์ปฏิเสธไม่ให้เข้าพบในแบกแดด (ย.105)
- พระบ็อบลิขิตสารถึงเจ้านครเมกกะและเรื่องเล่าของฮาจี นียาเซ แบกแดด (ย.106)
- ทรงเยือนเมดินาและสนทนากับวิญญานของวีรบุรุษของอิสลาม (ย.107)

3.6 พระบ็อบกลับจากการแสวงบุญมาอยู่ที่ซีราช

- พระบ็อบกลับมายังบูเชร์และกล่าวอำลาโคดุด (ย.108)
- โคดุดไปเยี่ยมลุงของพระบ็อบในซีราช (ย.109)
- มุลลา ซาเดคพบกับโคดุดและเติมถ้อยคำในเสียงเรียกสวดมนต์ในสุเหร่าจนแตกตื่น (ย.110)
- ความทุกข์ทรมานที่บังเกิดกับโคดุดและมุลลา ซาเดค
 - ฮุสเซน ช่านสั่งให้จับกุมโคดุดและมุลลา ซาเดค (ย.111-112)
 - โคดุดและมุลลา ซาเดคถูกทรมาน (ย.113)
 - มุลลา ซาเดคไม่รู้สึกลีบปวดจากการถูกเขี่ยยนต์ (ย.114)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- การกลับมาชีราชของพระบ็อบ
 - ฮุสเซน ช่านส่งกองกำลังไปจับกุมพระบ็อบที่บูเชอร์แต่พระบ็อบเป็นฝ่ายเข้ามาให้จับ ([ย.115](#))
 - ทรงถูกตบหน้าโดยคำสั่งของฮุสเซน ช่านและได้รับการปล่อยตัวโดยเซค อาบู โทริบ ([ย.116](#))
 - เซค อาบู โทริบถูกกดดันให้นำตัวพระบ็อบมาที่สุเหร่าวาคิลตามสัญญา ([ย.117](#))
 - การประกาศของพระบ็อบในสุเหร่าวาคิล ([ย.118](#))
 - ทรงมีชีวิตที่สงบสุขกับครอบครัวช่วงนอว์รูซแรกนับจากการประกาศพันธกิจ ([ย.119](#))
- ผู้อ้าแขนรับศาสนาใหม่ในชีราช ([ย.120-25](#))
- การสื่อสารถึงสาวกในคาบิลาสั่งให้ไปอิสฟาฮานซึ่งสิ้นคลอนจิตใจสาวกบางคน ([ย.126-27](#))
- สาวกจากคาบิลาพบกับมุลลา ฮุสเซนที่คังกาัวร์และไปอิสฟาฮานด้วยกัน ([ย.128-30](#))
- มุลลา ฮุสเซนและสหายทยอยกันลอบเข้าชีราชไปหาพระบ็อบ ([ย.131](#))
- สาวกที่ไม่เชื่อสัตย์ริษยามุลลา ฮุสเซนแล้วไปเข้าพวกกับศัตรู ([ย.132](#))
- มุลลา अबดุล คาริมเม กาชวีรีนำตาไหลต่อคำท้าทายเดี่ยวของพระบ็อบซึ่งตรงกับความฝัน ([ย.133-44](#))
- นาบิลพบกับมุลลา अबดุล คาริมเม กาชวีรีในเตหะราน ([ย.145](#))
- พระบ็อบเบี่ยงเบนภัยโดยให้มุลลา ฮุสเซนและสาวกออกจากชีราชไปประกาศศาสนาทั่วประเทศ ([ย.146-47](#))
- การสัมภาษณ์พระบ็อบโดยซียิด ยาห์ยา (วาฮิด)
 - กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ส่งวาฮิดไปสืบสวนเกี่ยวกับพระบ็อบ ([ย.148-50](#))
 - มุลลา เซค อาลีเตือนวาฮิดก่อนไปสัมภาษณ์พระบ็อบ ([ย.151](#))
 - ซียิด ยาห์ยา สัมภาษณ์พระบ็อบสามรอบและยอมเป็นสาวก ([ย.152-56](#))
- ฮุสเซน ช่านรายงานไปยังกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ว่าวาฮิดตกเป็นทาสของพระบ็อบ ([ย.157](#))
- กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ห้ามฮุสเซน ช่านมิให้ห่มนพระบ็อบ ([ย.158](#))
- วาฮิดปลอดภัยจากฮุสเซน ช่านและบอกบิดาเกี่ยวกับธรรมสารใหม่ ([ย.159-60](#))
- การเปลี่ยนศาสนาของมุลลา โมฮัมหมัด อาลีเย ซานจानी (โฮจัจท์)
 - ท่าที่เหยียดหยามนักบวชของโฮจัจท์ ([ย.161](#))
 - โฮจัจท์ส่งมุลลา เอสกานดาร์ไปสอบถามเกี่ยวกับพระบ็อบ ([ย.162](#))
 - โฮจัจท์ประกาศตนเป็นสาวกของพระบ็อบหลังจากที่อ่านกายูโมล แอสมาหน้าเดี่ยว ([ย.163](#))
- การเยือนเคอร์มาน เตหะรานและมาซินดาร์อนของโคดุดหลังจากถูกทรมานในชีราช
 - ฮาจี ซียิด จาวาดเด เคอร์มานีต้อนรับโคดุดอย่างมีเกียรติและสกัดการรุกร้าของฮาจี มีร์ซา คาริม ช่าน ([ย.164-67](#))
 - คำพรรณนาโคดุดโดยออกอเย คาลิม ([ย.168](#))
 - โคดุดเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ในเตหะรานแล้วเดินทางไปอยู่ที่บ้านเกิดบาร์ฟุรุชอีกสองปี ([ย.169](#))
 - ความสัมพันธ์ของโคดุดกับแม่เลี้ยง ([ย.169](#))
 - มุลลา ฮุสเซนจากมาห์คูมาถึงบาร์ฟุรุชแล้วออกเดินทางกับโคดุดไปโคราซาน ([ย.169](#))
- การเยือนยาซด์ของมุลลา ซาเดค
 - ถามหา มีร์ซา อาหมัดเด อัศกานดีผู้รวบรวมกว่าสองหมื่นคำพยากรณ์ของอิสลามเกี่ยวกับยุคศาสนาตามพันธสัญญา ([ย.171-74](#))
 - มีร์ซา ทากียิมประมวลคำพยากรณ์ไปแล้วทำลายทิ้ง ([ย.175-76](#))
 - ประกาศศาสนาในสุเหร่าโดยไม่ได้รับเชิญและถูกฝูงชนรุมทำร้าย ([ย.177-80](#))
- การถูกประหารประหารของมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลีและบาบิคนอื่นๆ ([ย.180-82](#))
- เรื่องราวของฮาจี ซียิด จาวาดเด คาบิลาอีผู้สง่างามเป็นที่ประทับใจของกษัตริย์ซาห์ ([ย.183-85](#))
- เซค สุลต่านเน คาบิลาอีเล่าเรื่องพระบ็อบมาเยี่ยมตนตอนป่วย ([ย.186-88](#))
- ชีวิตที่สงบสุขของพระบ็อบช่วงวันนอว์รูซที่สองและทรงยกทรัพย์สินเตรียมการเลี้ยงดูมารดาและภรรยาในอนาคต ([ย.189](#))
- การรับศาสนาของมารดาและภรรยาของพระบ็อบ ([ย.190-91](#))
- พระบ็อบย้ายไปอยู่บ้านของลุงเพื่อรอคอยข่าวโหม่งแห่งความทุกข์ทรมาน ([ย.192](#))
- ฮุสเซน ช่านจ้องเล่นงานพระบ็อบ ([ย.193](#))
 - รายงานจากหัวหน้าสายลับว่าฝูงชนแห่ไปหาพระบ็อบมากกว่ามาที่ท่าเนียบ ([ย.194](#))
 - สั่งการ अबดุล ฮามิดให้บุกจับกุมพระบ็อบ ([ย.195](#))
- การจับกุมพระบ็อบและการระบอบของอหิวาต์ ([ย.196-97](#))

- ฮุสเซน ชานหนีเตลิด (ย.198)
- ลูกชายของอับดุล ฮามิดหายป่วยโดยการดื่มน้ำล้างหน้าของพระบ็อบ (ย.199-200)
- ฮุสเซน ชานถูกกษัตริย์ซาห์ไล่ออก (ย.201)
- พระบ็อบกล่าวอำลาครอบครัวและจากซีราชเป็นครั้งสุดท้าย (ย.202)

3.7 การพักอาศัยอยู่ในอิสฟาฮานของพระบ็อบ

- การต้อนรับพระบ็อบโดยคำสั่งของผู้ว่าการมานูเชร์ ชาน โมทามัดโตโด โดวเลห์เมื่อได้รับจดหมายจากพระองค์
 - การต้อนรับพระบ็อบโดยอิหม่ามโจเมห์ (ย.203)
 - ความศรัทธาของประชาชนและความเคารพของอิหม่ามโจเมห์ที่แสดงต่อพระบ็อบ (ย.204)
 - ทรงเปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งวัลอาร์สตามคำขอของอิหม่ามโจเมห์ และมุลลา โมฮัมหมัด ทากียะ ฮารอติประกาศสรรเสริญพระบ็อบ (ย.205)
 - มานูเชร์ ชานยกองค์การเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบต่อที่ชุมนุมนักบวชมุสลิม (ย.206-7)
- นายกฯ ฮาจี มีร์ซา ออกอซีและเหล่านักบวชเริ่มหวั่นกลัวความเป็นที่นิยมของพระบ็อบและเริ่มคิดร้ายกับพระองค์ (ย.208)
- โมทามัดให้พระบ็อบอยู่ที่บ้านของตนเพื่อความปลอดภัย (ย.209-10)
- มุลลา โมฮัมหมัด ทากียะ ฮารอติ ได้เข้าพบพระบ็อบแต่ตัดความสัมพันธ์กับเพื่อนสาวกภายหลัง (ย.211)
- มีร์ซา อิบราฮิมจัดงานเลี้ยงให้พระบ็อบและขอให้ห้องสละไม้ตั้งครุฑ (ย.212)
- เหล่าโอลามาออกหมายประหารชีวิตพระบ็อบ (ย.213)
- โมทามัดจัดกองกำลังอารักขาพระบ็อบ (ย.214)
- สาวกที่ได้เข้าพบพระบ็อบที่บ้านของโมทามัด (ย.215)
- พระบ็อบทำนายการสิ้นชีวิตของโมทามัดที่ใกล้เข้ามา (ย.216)
- วันท้ายๆ ของชีวิตของโมทามัด (ย.217)
- พระบ็อบสั่งการให้สาวกกระจายตัวกันออกไปนอกอิสฟาฮาน (ย.218)
- โกร์กิน ชานสื่อสารไปถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์เกี่ยวกับพระบ็อบ (ย.219)
- กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ มีคำสั่งให้นำตัวพระบ็อบไปเตหะราน (ย.220-21)

3.8 การพักอาศัยอยู่ในคาซานของพระบ็อบ

- ฮาจี มีร์ซา จานีฝันเห็นการมาถึงของพระบ็อบล่วงหน้าหนึ่งวัน (ย.222)
- โมฮัมหมัด เบกหัวหน้ากองกำลังคุ้มกันยินยอมให้พระบ็อบพำนักที่บ้านของฮาจี มีร์ซา จานีสามวัน (ย.223)
 - ซียิด อับดุล บากีไม่เห็นแสงธรรมของพระบ็อบ (ย.224-25)
 - เมห์ดีได้พบพระบ็อบและถูกลิขิตให้สละชีวิต (ย.226)

3.9 การเดินทางของพระบ็อบจากคาซานไปยังทาบรีซ

- เดินทางมุ่งสู่โกมแต่เลียงไม่เข้าเมืองและท่าทีของกองกำลังคุ้มกันที่เปลี่ยนมาเคารพเกรงใจพระบ็อบ (ย.227)
- การหยุดพักที่หมู่บ้านโกมรดหนึ่งคืนโดยการต้อนรับที่อบอุ่นของญาติของโมฮัมหมัด เบก (ย.228)
- การมาถึงป้อมป้อมปราการคินาร์ เกิร์ตและมีคำสั่งจากนายกรัฏมนตรีให้ไปยังหมู่บ้านคูเลน (ย.229)
- การพักอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านคูเลน
 - สาวกจำนวนหนึ่งมาถึงพร้อมกับจดหมายจากพระบาฮาอูลลาห์ (ย.229)
 - ความเบิกบานของพระบ็อบเมื่อได้รับจดหมายจากพระบาฮาอูลลาห์ (ย.230)
 - ทรงหายตัวไปยามค่ำคืนชั่วคราว (ย.231)
 - ได้รับจดหมายจากกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์บอกให้นำตัวพระองค์ไปมาห์คู (ย.232)
 - ความกลัว อุบายและแรงจูงใจของนายกรัฏมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซี (ย.233)
- ระยะเวลาสุดท้ายของการเดินทางไปยังทาบรีซ
 - การมาถึงหมู่บ้านซียาห์ ดีฮานของสาวกจากกาซวิน (ย.234)
 - การเข้าแทรกแซงของโฮจัจท์ (ย.235-36)
 - กองกำลังคุ้มกันกล่าวอำลาอาลัยพระบ็อบ (ย.237)
 - สาวกหนุ่มคนหนึ่งวิ่งออกมาต้อนรับพระบ็อบก่อนถึงทาบรีซ (ย.238)
- การมาถึงทาบรีซ

- การต้อนรับอย่างอบอุ่นหน้าผาฝั่งจากเหล่าสาวกและชาวเมืองทาบรีซ (ย.239)
- ฮาจี โมฮัมหมัด ตากีเย มิลาเนียและฮาจี อาลี อัศการ์เข้าพบพระบ็อบได้อย่างไม่ธรรมดา (ย.240)
- การเข้าพบพระบ็อบเจ็ดครั้งของฮาจี อาลี อัศการ์ (ย.241)

บทที่ 4 การถูกคุมขังของพระบ็อบในอาเซอร์ไบจาน

- วิธีที่ลึกลับไว้สำหรับพระบ็อบในอาเซอร์ไบจาน (ย่อหน้า 1-2)

4.1 การถูกคุมขังของพระบ็อบที่มาห์คู

- ทรงรู้การถูกคุมขังล่วงหน้า (ย.3)
- สภาพแวดล้อมของมาห์คูและลักษณะของประชาชน (ย.4)
- ความศรัทธาของชาวเมืองมาห์คูที่มีต่อพระบ็อบ (ย.5)
- การมาถึงของเซค ฮาซานเน ซุนูซี (ย.6)
- ปาฏิหาริย์ที่ทำให้ฮาลี ซานเปลี่ยนใจ (ย.7-12)
- ทรงนำตาไหลต่อความทุกข์ทรมานของอิหม่ามฮุสเซนในอดีตและฮุสเซนในอนาคต (ย.13)
- ความฝันของพระบ็อบก่อนการประกาศพันธกิจของพระองค์ (ย.14)
- เคราะห์ร้ายที่บังเกิดกับกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์และรัฐบาลหลังจากที่ส่งพระบ็อบไปคุมขังในอาเซอร์ไบจาน (ย.15)
- มุลลา ฮุสเซนออกจากมาซัดเพื่อไปแสวงบุญที่มาห์คู
 - แรงจูงใจในการออกจากมาซัด (ย.16)
 - แวะเตหะรานและพบพระบาฮาอูลลาห์ (ย.17)
 - ความฝันของฮาลี ซานก่อนการมาถึงมาห์คูของมุลลา ฮุสเซน (ย.18)
- พระบ็อบฉลองนอว์รูซที่สามกับมุลลา ฮุสเซนและมิตรสหาย (ย.19)
- ฮาลี ซานยอมให้เหล่าสาวกเข้าพบพระบ็อบโดยไม่มีข้อจำกัด (ย.20)
- วาเททำนายของพระบ็อบต่อมุลลา ฮุสเซน ณ แม่น้ำอแลกซีส (ย.21)
- รายงานเกี่ยวกับพฤติกรรมของฮาลี ซานและการส่งย้ายพระบ็อบไปเซห์ริค (ย.22-3)
- พระบ็อบกล่าวอำลามุลลา ฮุสเซนและคาดการณ์วีรกรรมบนหลังม้าของเขา (ย.24)
- พระบ็อบกล่าวอำลากัมบาร์ อาลีคนรับใช้มุลลา ฮุสเซน (ย.25)

4.2 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังมาซิดารอน

- ปลูกความศรัทธาชาวบาฮัอีตลอดทางไปยังเตหะรานและเข้าพบพระบาฮาอูลลาห์อีกครั้ง (ย.26-7)
- ได้การต้อนรับที่บ้านของโคดุดในบาร์ฟูรูซ (ย.28)
- พบทรัพย์สินสมบัติซ่อนเร้นของพระผู้เป็นเจ้าของที่พระบ็อบสัญญาไว้ในตัวโคดุด (ย.29-30)
- ข้อสังเกตเปรียบเทียบนายกษ ฮาจี มีร์ซา ออกอซีและมุลลา ฮุสเซน (ย.31)
- มุลลา ฮุสเซนปฏิญาณความจงรักภักดีต่อโคดุด (ย.32)
- คำสั่งการของโคดุดต่อมุลลา ฮุสเซน (ย.33)
- มุลลา ฮุสเซนสัมภาษณ์ซาเยดโกล โอลาม่าแห่งบาร์ฟูรูซ (ย.34)
- สร้างบ้านบาฮัอีสำหรับการเผยแพร่ศาสนาในมาซัด (ย.35)

4.3 การเดินทางของทาเฮเรห์จากคาบิล่าไปโคราซาน

- โคดุดและทาเฮเรห์ถูกเรียกตัวไปพบพระบาฮาอูลลาห์ที่เตหะราน (ย.36)
- สารของพระบ็อบถึงศาสนิกชนทั้งหมดในเปอร์เซียสั่งการให้ไปที่โคราซาน (ย.37)
- การตอบสนองต่อการร้องขอของพระบ็อบ
 - ก. กิจกรรมของทาเฮเรห์ในคาบิล่า (ย.38-41)
 - ข. กิจกรรมของทาเฮเรห์ในแบกแดด (ย.42)
 - ค. การพักอาศัยอยู่ในเคอร์มานซาห์และฮามาदान (ย.43)
 - ง. การถูกกักขังในกาซวิน
 - ความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดของทาเฮเรห์กับมุลลา โมฮัมหมัด (ย.44-5)
 - การมาถึงของมุลลา อับดุลลาห์ผู้ซึ่งต่อมาฆาตกรรมมุลลา ทากี (ย.46-8)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- การยอมรับสารภาพของมุลลา अबดุลลาห์ในการก่อฆาตกรรม (ย.49)
- มุลลา अबดุลลาห์ได้รับการช่วยเหลือให้หนีจากคุกและต่อมาไปร่วมการต่อสู้ที่เซค ทาบาสี (ย.50)
- ทาเฮเรห์ถูกกล่าวหาและคุมขัง บาบียคนอื่นๆ ถูกนำตัวไปขังในเตหะราน (ย.51)
- พระบาฮาอูลลาห์พยายามเข้าช่วยแล้วถูกกักขัง และได้รับการปลดปล่อยโดยจาฟาร์ โกลี ชาน (ย.52-3)
- -ญาติของมุลลา ทากีร้องทุกข์ไปยังกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์แต่ไม่สมหวัง (ย.54)
- การหาข้ออ้างประหารเซค ซาลีห์ผู้สละชีวิตคนแรกในเปอร์เซีย (ย.55)
- เมื่อถูกนายกรัฐมนตรีกฎีเสธ ญาติของมุลลา ทากีเข้าหาซัดเร อาเดบีลี (ย.56)
- ซัดเร อาเดบีลีออกอุบายลวงกษัตริย์ซาห์เพื่อสังหารชาวบาบี (ย.57)
- การรับสังหารฮาจี อาซัดโกลาห์ในเตหะรานไม่ให้กลับไปกาซวิน (ย.58)
- การสังหารหมู่ที่กาซวิน (ย.59)
- ความอับยศของเมืองอย่างกาซวินที่มีผู้นำศาสนาระดับสูงสุดนับร้อย (ย.60)
- ซัดเร อาเดบีลีถูกกษัตริย์ซาห์ปลดจากตำแหน่ง (ย.61)
- จ. การปลดปล่อยทาเฮเรห์โดยพระบาฮาอูลลาห์
 - ทาเฮเรห์ประกาศต่อมุลลา โมฮัมหมัดว่าตนจะได้รับการปลดปล่อยในแก้ววัน (ย.62)
 - พระบาฮาอูลลาห์วางแผนพาตัวทาเฮเรห์ออกมาไปยังเตหะราน (ย.63)
 - ทาเฮเรห์ได้รับการปลดปล่อยสำเร็จตามคำทำนาย (ย.64)
 - ทาเฮเรห์มาอยู่ในอารักขาที่บ้านของพระบาฮาอูลลาห์ (ย.65)
- ฉ. การเดินทางของทาเฮเรห์จากเตหะรานไปยังโคราซาน
 - พระบาฮาอูลลาห์สั่งการออกอเย คาลิมให้เตรียมการเดินทางสำหรับทาเฮเรห์ (ย.66)
 - การพักอาศัยในสวนผลไม้ของทาเฮเรห์เจ็ดวันก่อนออกเดินทาง (ย.67-9)

4.4 การประชุมที่บาดาช

- พระบาฮาอูลลาห์เดินทางออกจากเตหะรานเพื่อไปยังโคราซาน (ย.70)
- กิจกรรมของโคดุดและมุลลา ฮุสเซนในเมืองมาซัด มณฑลโคราซาน
 - ปลุกความศรัทธาในบางคนและปลุกความบ้าคลั่งและประสังคร้ายในบางคน (ย.71)
 - ลูกน้องมุลลา ฮุสเซนถูกจับไปทรมานและการล้างแค้นที่ตามมา (ย.72-5)
 - นายทหารไม่ยอมจับกุมมุลลา ฮุสเซนตามคำสั่งของเจ้าชายฮัมเซห์ มีร์ซา (ย.76)
 - โคดุดให้มุลลา ฮุสเซนไปพักอาศัยที่ค่ายของเจ้าชายฮัมเซห์ มีร์ซาตามคำเชิญ (ย.77-9)
 - ก่อนออกจากมาซัดโคดุดสั่งสหายบาบีให้เชื่อฟังมุลลา ฮุสเซน (ย.80)
- การเดินทางมุ่งสู่บาดาชของพระบาฮาอูลลาห์ โคดุด ทาเฮเรห์และชาวบาบี (ย.81-2)
- เหตุการณ์ที่บาดาช
 - ก. ที่มาของชื่อ "บาฮา" "โคดุด" "ทาเฮเรห์" (ย.83)
 - ข. นวัตกรรมการสลัดตัวจากประเพณีของอิสลาม (ย.84)
 - การปรากฏตัวของทาเฮเรห์โดยไม่มีผ้าคลุมหน้า (ย.85-6)
 - การเชือดคอตัวเองและละทิ้งศาสนาของสาวบางคน (ย.87)
 - ทาเฮเรห์ประกาศการระเบิดตรวนของอดีต (ย.88-9)
 - ความขัดแย้งของทัศนคติต่อโคดุดและทาเฮเรห์ในหมู่ชาวบาบีและการไกล่เกลี่ยโดยพระบาฮาอูลลาห์ (ย.90-1)
 - การเดินทางออกจากบาดาชมุ่งสู่มาซินดาร์อน (ย.92)
- อุบัติการณ์ที่เป็นบททดสอบในหมู่บ้านนิยาลา (ย.93-4)
- กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์สิ้นชีพหลังจากที่ออกคำสั่งให้จับกุมพระบาฮาอูลลาห์ (ย.95-6)
- โคดุดถูกจับไปกักขังในบ้านของโมจทาฮิดมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากี (ย.97)

4.5 การถูกคุมขังของพระบ็อบที่เซห์ริค

- การโจมตีพระบาฮาอูลลาห์ที่นิยาลาและการห้ามเกียรติพระบ็อบที่ทาบาริช (ย.98)
- ผู้คุมยาร์ยา ชานและชาวเมืองเซห์ริคต้านความรักของพระบ็อบไม่อยู่ (ย.99-100)
- คำสั่งการของพระบ็อบให้ซื้อน้ำผึ้งในราคาที่เหมาะสม (ย.101)
- การยอมรับศาสนาโดยโอลามาและเจ้าหน้าที่รัฐ

- มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและน้องชาย (ย.102)
- มีร์ซา อาซัดโกลาห์ (ดายาน) และธรรมจาริกแห่งอักษรที่เปิดเผยเป็นเกียรติแก่เขา (ย.103-5)
- บิดาของดายานรายงานการเปลี่ยนศาสนาของลูกชายไปยังนายกรัฐมนตรี (ย.106)
- ดารวิซจากอินเดีย (ย.107)
- ทรงให้เหล่าสาวกไปจากเซห์รีคก่อนคำสั่งย้ายพระองค์ไปทาบรีชจะมาถึง (ย.108-9)
- เรื่องราวของอานิสผู้รอคอยการสละชีวิตกับพระบ็อบอย่างเบิกบาน (ย.110-2)

4.6 การไต่สวนพระบ็อบที่ทาบรีช

- การเยือนอูร์มีเยห์ของพระบ็อบระหว่างทางไปทาบรีช
 - ทรงได้รับการต้อนรับจากเจ้าชายมาลิก คาเซม มีร์ซา (ย.113)
 - ทรงสยบม้าป่าพยศอย่างน่าอัศจรรย์ (ย.114)
 - ชาวเมืองอูร์มีเยห์รีบไปเอาน้ำชำระมือและใบหน้าของพระบ็อบ (ย.115)
 - บททดสอบประชาชนผู้แสดงความศรัทธาพระบ็อบ (ย.115)
 - เหล่านักบวชในเตหะรานสั่นคร่ำต่อคลื่นความศรัทธาพระบ็อบ (ย.116)
- การมาถึงทาบรีช
 - ปฏิบัติการของประชาชนและนักบวช (ย.117)
 - ความหวั่นวิตกของอาซิมเปลี่ยนเป็นความเชื่อมั่น (ย.118-9)
- การไต่สวนพระบ็อบ
 - การเรียกประชุมเพื่อหาทางตั้งข้อหาพระบ็อบ (ย.120)
 - การประกาศตนเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญาของพระบ็อบและปฏิกริยาที่ตามมา (ย.121)
 - พระบ็อบถูกท้าทายให้พิสูจน์ความเป็นศาสนทูตของตน (ย.122)
 - มุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอค้นหาเรื่องจับผิดไวยากรณ์ของพระบ็อบและถูกโต้กลับ (ย.122-3)
 - นิซาโมล โอลามาไม่สบอารมณ์ต่อการไต่สวนพระบ็อบอย่างเหลวไหล (ย.124)
- การหาเรื่องลงโทษเขียนตีฝ่าเท้าพระบ็อบและชะตาที่บังเกิดกับผู้เขียนตี (ย.125-126)
- ประชาชนที่ตบอดเอาตามผู้นำนักบวชที่หลงผิดเกี่ยวกับพระบ็อบ (ย.127)
- ข่าวการประกาศตนของพระบ็อบปลุกความศรัทธาของเหล่าสาวกให้แข็งแกร่งขึ้น (ย.128)
- ทรงถูกนำตัวกลับไปยังเซห์รีคและลิขิตสารปรณามนายกฯ ฮาจี มีร์ซา ออกกอซี (ย.129)
- พระบาฮาอุลลาห์ชื่นชมความกล้าหาญของโฮจัจท์ที่ส่งมอบสารของพระบ็อบให้แก่นายกรัฐมนตรี (ย.130)

4.7 สำนวณธรรมลิขิตที่พระบ็อบเปิดเผย

- นับถึงเวลาที่อยู่ที่มาห์คูทรงเปิดเผยว่าจะไม่น้อยกว่า 500,000 ท่อน (ย.131)
- กายูโมล แอสมา คัมกีร์แรกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและทรงอำนาจที่สุด (ย.132-3)
- ธรรมลิขิตที่เปิดเผยหลังกายูโมล แอสมาและก่อนมาห์คู (ย.134)
- ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในมาห์คูและเซห์รีค
 - สารถึงนักบวชมุสลิมทุกเมืองในเปอร์เซีย นาจาฟและคาบิลา และแก้คำอธิบายคัมกีร์ไกรอ่านทั้งเล่ม (ย.135)
 - คัมกีร์บายนภาษาเปอร์เซีย
 - กล่าวถึง “พระเจ้าซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด” (ย.136)
 - ยกเลิกกฎในคัมกีร์ไกรอ่าน (ย.136)
 - กล่าวถึงระบบโลกของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.137)
 - สารถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ฉบับที่ละเอียดที่สุด (ย.138)
 - ข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด (ย.139)
 - ธรรมจาริกแห่งอักษรเป็นเกียรติแก่ดายานและสารปรณามนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกกอซี (ย.140)
- สถาปนาพระปฏิญญาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.141)
- ทรงเตรียมสาวกให้คาดหวังการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.142)
- พระบ็อบไม่จำเป็นต้องมีผู้สืบทอดศาสนาของตนแต่แต่งตั้งมีร์ซา ยาห์ยาเป็นหัวหน้าแต่ในนาม (ย.143)
- คำเตือนเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.144)
- ทรงระบุปีของการสำแดงองค์ของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.145)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ทรงเปรียบเทียบความยิ่งใหญ่ของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์กับของพระบ็อบเอง (ย.146)
- ทรงระบุว่า การแสดงความภักดีต่อพระบาฮาอูลลาห์คือการบรรลุถึงยอดสุดของการดำรงอยู่ (ย.147)

บทที่ 5 วิรกรรมที่มาซินดารอน เนริช และซานจอน

- พัฒนาการของศาสนาเข้าสู่ระยะของวิรกรรมที่นองเลือด (ย่อหน้า 1-5)
- รัฐบาล นักบวชและประชาชนจับมือกันเช่นฆ่าศาสนาใหม่หลังจากกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ขึ้นครองราชย์ในเยาร์วีย (ย.6)

5.1 วิรกรรมที่มาซินดารอน

- มุลลา ฮุสเซนเดินทางออกจากมาซัดตามบัญชาของพระบ็อบ
 - ออกเดินทางพร้อมกับดาบและม้า (ย.7)
 - รวมพลผู้ศรัทธาในมาซัดและระหว่างการเดินทาง (ย.8-11)
 - การสิ้นชีพของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ (ย.12)
- การรับมือกับศัตรูในบาร์ฟูรูช
 - ซาเยดโดล โอลามาปลุกระดมประชาชนให้ใช้อาวุธกับกลุ่มของมุลลา ฮุสเซน (ย.13-4)
 - สหายบาบีทิ้งสมบัติทั้งหมดเว้นแต่ดาบและม้าตามคำสั่งของมุลลา ฮุสเซน (ย.15)
 - ศัตรูเปิดฉากยิงชาวบาบีเสียชีวิต (ย.16)
 - พลังดาบมหัศจรรย์ของมุลลา ฮุสเซน (ย.17-21)
 - มีร์ซา โมฮัมหมัดเด ฟรุกีเล่าถึงการสู้รบที่ไม่ธรรมดาของมุลลา ฮุสเซน (ย.22-3)
 - ชาวเมืองบาร์ฟูรูชยอมจำนนต่อมุลลา ฮุสเซน (ย.24-5)
 - การสละชีวิตของชาวบาบีขณะสวดมนต์ที่โรงเตี๊ยมซัซเซห์ เมย์ดาน (ย.26-7)
 - มุลลา ฮุสเซนและสหายบุกจากโรงเตี๊ยมเข้าโจมตีศัตรู (ย.28)
 - คนชั้นสูงในบาร์ฟูรูชวิงวอนขอความปราณีจากมุลลา ฮุสเซน (ย.29-30)
- การเดินทางผ่านป่ามาซินดารอน
 - โคสโรเอ กาชีคิดจะสังหารมุลลา ฮุสเซนและพวกในป่ามาซินดารอน (ย.31-3)
 - เหตุการณ์ในป่ามาซินดารอนและการถูกสังหารของโคสโรเอ กาชี (ย.34-6)
- การปักหลักสร้างป้อมที่สุสานเซค ทาบาซี
 - ความฝันของผู้ดูแลสุสานเซค ทาบาซีก่อนการมาถึงของมุลลา ฮุสเซน (ย.37-8)
 - มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากีเย โจเวย์นี่นำกำลังโจมตีขับไล่พวกที่มาแก้แค้นให้โคสโร (ย.39)
 - เรื่องราวของนาซาร์ ซาน (ย.40-2)
 - การก่อสร้างป้อมจนเสร็จท่ามกลางการโจมตีของพวกที่ซาเยดโดล โอลามาอุยงมา (ย.43)
 - การมาเยือนป้อมเซค ทาบาซีของพระบาฮาอูลลาห์ (ย.44-6)
 - มุลลา ฮุสเซนส่งคนไปช่วยปล่อยตัวโคดุดและสังหารบาบีให้เชื่อฟังโคดุด (ย.47-8)
 - ชีวิตของโคดุดระหว่างที่ถูกคุมขังอยู่ในบ้านของมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากี (ย.49-50)
 - มุลลา ฮุสเซนจุดเทียนในมือของสหายบาบีที่ออกไปรบโคดุด (ย.51)
 - วาหะของโคดุดบรรลุคำพยากรณ์ของพระโมฮัมหมัด (ย.52)
 - เหตุการณ์ระหว่างอยู่ที่ป้อมทำให้สหายบาบีมั่นใจในความเป็นผู้นำของโคดุด (ย.53-8)
- ซาเยดโดล โอลามาสั่งประชาชนห้ามซื้อขายกับชาวบาบีที่ป้อม (ย.59)
- ซาเยดโดล โอลามาร้องเรียนใส่ไฟไปยังกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ (ย.60)
- การทำศึกที่ป้อมเซค ทาบาซี
 - อัลดุลลาห์ ซาเน เตอร์คามาณยกทัพ 12,000 คน ไปล้อมชาวบาบีที่ป้อมตามราชโองการ (ย.61-2)
 - การบุกออกโจมตีครั้งแรกจากป้อมทาบาซีและการสิ้นชีพของอัลดุลลาห์ ซาน (ย.63-7)
 - ข่าวสารจากเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซาถึงมุลลา ฮุสเซน (ย.68)
 - การบุกออกโจมตีครั้งที่สองจากป้อมทาบาซี (ย.69-73)
 - โคดุดได้รับบาดเจ็บในการปะทะกันที่รอบนอกหมู่บ้านวาสคัส (ย.74-5)
- พระบาฮาอูลลาห์ถูกจับระหว่างเดินทางไปสมทบที่ป้อมทาบาซี (ย.76-7)
- พระบาฮาอูลลาห์ถูกสอบสวนและเขียนตีฟ้าเท้า (ย.78-81)
- การร่วมกันรับความทุกข์ทรมานของพระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ (ย.82)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- รักษาการผู้ว่าการให้การคุ้มครองพระบาฮาอุลลาห์ที่บ้าน (ย.83-5)
- วีรกรรมของชาวบาปีเปลี่ยนจิตใจผู้ว่าการอาโมลให้มานับถือพระบาฮาอุลลาห์และจัดแจงให้พระองค์เดินทางกลับเตหะราน (ย.86-7)
- บทบาทของพระบาฮาอุลลาห์ในการกำกับการเคลื่อนไหวของชาวบาปี (ย.88-9)
- การทำศึกที่ป้อมเซค ทาบาซี (ต่อ)
 - เจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ชานำกองกำลังมาล้อมป้อมเซค ทาบาซีอีกครั้ง (ย.90)
 - การบุกออกโจมตีครั้งที่สามจากป้อมทาบาซีและการพลีชีพของมุลลา ฮุสเซน (ย.91-3)
 - มุลลา ฮุสเซนถูกหามกลับมาที่ป้อมอยู่ตามลำพังกับโคดุดในชั่วโมงสุดท้ายของชีวิต (ย.94)
 - การฝังศพมุลลา ฮุสเซนและสหายบาปี (ย.95)
 - ชีวิตและวีรกรรมของมุลลา ฮุสเซน (ย.96-7)
 - การทรยศของมีร์ซา ฮุสเซนเน โมโหวาลลี (ย.98-100)
 - การยกทัพเข้าโจมตีชาวบาปีโดยอับบาส โกลี ข่าน (ย.101)
 - การบุกออกโจมตีครั้งที่สี่จากป้อมทาบาซีและการพ่ายแพ้ยับเยินของศัตรู (ย.102)
 - ความอดอยากของชาวบาปีที่ถูกปิดล้อมและกำลังใจที่ได้จากโคดุด (ย.103-107)
 - ศัตรูระดมยิงปืนใหญ่ใส่ป้อมชาวบาปีและการปลุกขวัญของโคดุด (ย.108-110)
 - การบุกออกโจมตีครั้งที่ห้าจากป้อมทาบาซีและการตายของจาฟาร์ โกลี ข่าน (ย.111-2)
 - ชาวบาปีในป้อมอดอยากหนักถึงกับต้องกินหญ้าและหนังอานม้า (ย.113)
 - โคดุดประกาศเจตนาไม่รุกไล่เหมือนสหายของพระโมฮัมหมัดในอดีต (ย.114)
 - การบุกออกโจมตีครั้งที่หกและครั้งสุดท้ายจากป้อมทาบาซี (ย.115)
- เจ้าชายเมห์ดีปรึกษากับนายทหารเพื่อหาวิธีจับ (ย.116)
- เจ้าชายเมห์ดีส่งคนไปชักจูงชาวบาปีให้ตีจากป้อมทาบาซี (ย.117-9)
- เจ้าชายเมห์ดีสาบานกับคัมภีร์ไกรอ่านเพื่อลวงให้ชาวบาปีออกมาจากป้อม (ย.120-2)
- เหตุการณ์หลังจากการสละป้อมของชาวบาปี
 - ชาวบาปีย้ายไปที่เต็นท์ของเจ้าชายตามคำเชิญ (ย.123-6)
 - เล่ห์ลิ้นของเจ้าชายเมห์ดี (ย.127)
 - ชาวบาปีส่วนหนึ่งถูกลวงและจับไปขายเป็นทาส (ย.128)
 - มุลลา ยูซุฟถูกสังหารเมื่อไม่ยอมลวงสหายบาปีตามที่เจ้าชายสั่ง (ย.129)
 - ศัตรูทำลายป้อมทาบาซีและล้อมสังหารชาวบาปีด้วยปืน ดาบและหอก (ย.130)
 - ชาวบาปีที่มีฐานะถูกนำไปแลกค่าไถ่ส่วนคนอื่นถูกสังหารเหมือนอย่างโหดเหี้ยม (ย.131)
 - เรื่องราวของสหายสามคนของโคดุดจากซังซาร์ที่ถูกสังหาร (ย.132-6)
 - การสละชีวิตของโคดุดที่สาหัสกว่าพระเยซู (ย.137-43)
- รายชื่อของชาวบาปีที่สละชีวิต (ย.144-7)

5.2 ผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน

- ความเศร้าโศกของพระบ็อบต่อความหายนะที่มาซินดาร์อน (ย.148-50)
- พระบ็อบส่งไชยาห์ไปแสวงบุญบริเวณที่ฝังศพของวีรบุรุษแห่งทาบาซี (ย.151-2)
- ไชยาห์ไปเยือนเตหะรานและพบกับพระบาฮาอุลลาห์ (ย.153-5)
- เรื่องราวชีวิตของนาบิลตอนเยาว์วัยภายใต้การดูแลของพ่อผู้เคร่งศาสนาอิสลาม
 - ชอบอ่านคัมภีร์ไกรอ่านแต่รังเกียจความต่ำทรามของเหล่าโคมทาฮิด (ย.156-7)
 - ได้ยินเรื่องราวของพระบ็อบโดยบังเอิญและเกิดศรัทธา (ย.158)
 - พบกับซียิด ฮาซานเน่ ชาวอริผู้เล่าเรื่องพระบ็อบเปิดเผยคำอธิบายซุรีห์แห่งวัลอาร์สอย่างอัศจรรย์ (ย.159-60)
 - พบกับซียิด อิสมาอิลเล ชาวอริผู้อธิบายศาสนาใหม่ให้นาบิลศรัทธาอย่างสมบูรณ์ (ย.161-3)
 - ไปเตหะรานและพบกับมีร์ซา อาหมัดผู้พานาบิลไปพบพระบาฮาอุลลาห์ที่บ้าน (ย.164-6)
 - พบกับพระอับดุลบาฮาวยัยหอกขบ (ย.167-8)
 - พบกับลุงของพระบ็อบผู้ไม่ยอมลี้ภัยออกไปจากเตหะราน (ย.169)
 - ไล่ศึกส่งรายชื่อและที่อยู่ของบาปีให้ศัตรูจนถูกจับกุมสิบสี่คน (ย.170)
 - ออกจากเตหะรานกับมีร์ซา อาหมัดตามคำแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.171-2)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ตัวอยู่กับครอบครัวที่ซารานแต่ใจอยู่ที่เตหะรานจนได้ข่าวบาบีเจ็ดคนถูกประหารชีวิต ([ย.173-6](#))
- การประหารผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน
 - ก. ฮาจีร์ มีร์ซา ซียิด อาลี ([ย.177](#))
 - ปฏิเสธการจ่ายค่าไถ่ชีวิตจากเพื่อนพ่อค้าผู้มั่งคั่ง ([ย.178](#))
 - คำพูดสุดท้ายทำให้เพชรฆาตหนีไปอย่างขมขื่นไม่ยอมลงมือ ([ย.179-80](#))
 - ข. มีร์ซา โกร์บาน อาลี
 - อดีตชาวมุสลิมผู้เป็นที่นิยมศรัทธาอย่างกว้างขวาง ([ย.181](#))
 - รับศาสนาพระบ็อบโดยการพบกับมุลลา ฮุสเซน ([ย.182](#))
 - เจ้าหน้าที่รัฐออกตัวช่วยและนายภรรยาพยายามเกลี้ยกล่อมอย่างไร้ผล ([ย.183-6](#))
 - กอดศพของฮาจีร์ มีร์ซา ซียิด อาลีขอตามไปอยู่ร่วมกันกับพระผู้เป็นที่รักยิ่ง ([ย.187](#))
 - ค. ฮาจี มุลลา อิสมาอีลเล โคมิ ([ย.188-9](#))
 - ง. ซียิด ฮุสเซนเน นูร์ซีซี ([ย.190-1](#))
 - จ. ฮาจี โมฮัมหมัด ทากีเย เคอร์มานิ ([ย.192](#))
 - ฉ. ซียิด โมร์ทาดา ([ย.193](#))
 - ช. โมฮัมหมัด ฮุสเซนเน มารอเกอิ ([ย.194](#))
- สามคนหลังแย้งกันสละชีวิตก่อนจนต้องตัดศีรษะทั้งสามในวันอาทิตย์เดียวกัน ([ย.195](#))
- ความศรัทธาที่ยิ่งใหญ่ในจิตวิญญาณของผู้สละชีวิตทั้งเจ็ด ([ย.196](#))
- นาบิลได้เสนอผลงานการบันทึกของตนให้แก่พระบาฮาอูลลาห์ที่อัคคา ([ย.197](#))
- การเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ของพระบาฮาอูลลาห์
 - การประชุมที่บาดาซ ([ย.198-202](#))
 - การถูกจับกุมและกักขังที่อาโมล ([ย.203-4](#))
 - เซค อาโบล โทร์บัตตทานการส่งโมฮัมหมัด ฮาดีเย ฟาร์ฮาดิไปช่วยทาเฮเรห์ ([ย.205](#))
- การฝังศพผู้สละชีวิตทั้งเจ็ด ([ย.206-7](#))
- การสละชีวิตของแพะเจ็ดตัวก่อนอิหม่ามกอเอมในคำพยากรณ์ของอิสลาม ([ย.208](#))
- ทารุณกรรมที่โหดเหี้ยมก่อให้เกิดวีรกรรมทั่วประเทศ ([ย.209](#))

5.3 วีรกรรมที่เนริช

- วีรกรรมที่คล้ายกันกับที่มาซินดารอนในหลายแห่ง ([ย.210-1](#))
- เหตุการณ์ที่ยาซด์
 - วาฮิดพบกับพระบาฮาอูลลาห์ที่เตหะรานและเดินทางไปยาซด์ ([ย.212-3](#))
 - วาฮิดประกาศศาสนาในงานฉลองนอว์รูซซึ่งปลุกทั้งความศรัทธาและความมอดร้าย ([ย.214-6](#))
 - ผูกชนแห่กันมาที่บ้านของวาฮิดและศรัทธาศาสนาใหม่จำนวนมาก ([ย.217](#))
 - ผู้ว่าการยาซด์ส่งกองกำลังมาปิดล้อมบ้านของวาฮิด ([ย.218-9](#))
 - โมฮัมหมัด อับดุลลาห์ตีกองกำลังที่มาปิดล้อมจนแตกกระจาย ([ย.220](#))
 - โมฮัมหมัด อับดุลลาห์ไม่ฟังวาฮิดแล้วรุกตอกักผู้ว่าการยาซด์ไว้ในป้อมนาริน ([ย.221-3](#))
 - วาฮิดประกาศเตือนชาวเมืองยาซด์ที่ถูกหนัวยาวัย ([ย.224-6](#))
 - ศัตรูตามล่าโมฮัมหมัด อับดุลลาห์ที่ถูกยิงที่เข้ามาที่บ้านของวาฮิด ([ย.227](#))
 - การบุกออกโจมตีจากบ้านโดยคำสั่งของวาฮิด ([ย.228-9](#))
 - วาฮิดให้ภรรยาและลูกย้ายไปบ้านพ่อตาและเตรียมละทิ้งบ้านที่ไอ้อ่า ([ย.230](#))
 - ชะตาของฮาซานคนรับใช้ของวาฮิด ([ย.231-3](#))
- การเดินทางออกจากยาซด์มุ่งสู่เนริชของวาฮิด
 - ศัตรูปล้นทำลายบ้านของวาฮิดและขี่ม้าออกตามล่าวาฮิด ([ย.234](#))
 - วาฮิดประกาศศาสนาในมัสยิดตลอดเส้นทางเดินทาง ([ย.235-6](#))
- การมาถึงเนริชของวาฮิด
 - ประชาชนออกไปต้อนรับวาฮิดโดยไม่สนการข่มขู่ของผู้ว่าการเนริช ([ย.237-9](#))
 - ประชาชนราว 1,500 คนมาฟังวาฮิดที่สุเหร่าบ้านเกิดและตอบรับ ([ย.240-2](#))
 - เซโนล ออบเติน ช่านผู้ว่าการเนริชเตรียมกำลัง 1,000 คนบุกจับวาฮิด ([ย.243](#))
- การปักหลักต่อสู้ที่ป้อมคอเจห์
 - วาฮิดและสหายมาปักหลักอยู่ที่ป้อมคอเจห์และถูกระดมยิงใส่ ([ย.244-6](#))

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ชาวบาบี 72 คนบุกออกจากป้อมคอเจห์ครั้งแรกโจมตีกำลังติดอาวุธหนึ่งพันคนแตกกระเจิง ([ย.247-8](#))
- การบุกออกโจมตีจากป้อมคอเจห์ครั้งที่สองและการสิ้นชีพของอาลี อัศการ์ ชาน ([ย.248-50](#))
- มาตรการเพิ่มความแข็งแกร่งให้แก่ป้อมคอเจห์ ([ย.251](#))
- ผู้ว่าการเนริชส่งมุลลา บาเกร์กับเงินไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าชายผู้ว่าการชีราซ ([ย.252](#))
- มุลลา บาเกร์ถูกชาวบาบีสังหารระหว่างทาง ([ย.253](#))
- ผู้ว่าการเนริชส่งของขวัญมากมายไปขอความช่วยเหลือจากผู้ว่าการชีราซอีกครั้ง ([ย.254](#))
- ผู้ว่าการชีราซส่งกำลังมาสมทบ ปิดล้อมและระดมยิงใส่ป้อมคอเจห์ ([ย.255-6](#))
- การบุกออกโจมตีจากป้อมคอเจห์ครั้งที่สามและรายชื่อของบาบีผู้สละชีวิต ([ย.257-8](#))
- เซโนล ออบเต็น ชานสิ้นหวังที่จะรบชนะชาวบาบี ([ย.259](#))
- ศัตรูสาบานกับคัมภีร์ไกรอ่านขอให้ชาวบาบีออกมาจากป้อม ([ย.260](#))
- เหตุการณ์หลังจากวาฮิดออกจากป้อมคอเจห์
 - วาฮิดรู้ทันอุบายลวงแต่ก็ยอมออกไปตามคำเชิญ ([ย.261-3](#))
 - จดหมายของวาฮิดถึงสหายบาบีที่ยังอยู่ที่ป้อม ([ย.264](#))
 - ฮาจี ซียิด ออบิดทรยศและลวงให้สหายบาบีออกจากป้อม ([ย.265-6](#))
 - ชาวบาบีถูกรุมโจมตีกระจัดกระจายหลังจากออกมาจากป้อม ([ย.267-9](#))
 - การสละชีวิตของวาฮิด ([ย.270-1](#))
 - ชะตาที่บังเกิดกับสหายบาบี ([ย.272-5](#))

5.4 วิรกรรมที่ซานจอน

- วิรกรรมที่ยาวนานและมีผู้สละชีวิตมากกว่าที่มาซินดารอนและเนริช ([ย.276](#))
- วิรกรรมที่เต็มความทุกข์ทรมานใจให้พระบ็อบ ([ย.277](#))
- ชีวิตของโฮจันท์ก่อนการยอมรับพระบ็อบ
 - เสี่ยงเผชิญกับศัตรูไปอยู่ที่ฮามาตามคำแนะนำของบิดา ([ย.278](#))
 - กลับมาสั่งสอนประชาชนในซานจอนจนเหล่าโอลามาต่อต้าน ([ย.279](#))
- กิจกรรมของโฮจันท์หลังการยอมรับพระบ็อบ
 - เหล่าผู้นำศาสนาได้โอกาสร้องเรียนโฮจันท์ไปยังกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ ([ย.280-1](#))
 - ถูกเรียกตัวไปเตหะรานและแย้งข้อกล่าวหาได้เป็นที่พอใจของกษัตริย์ซาห์ ([ย.282](#))
 - อิทธิพลของโฮจันท์ทวีขึ้นในซานจอนจนศัตรูหวาดหวั่น ([ย.283](#))
 - ได้รับสารจากพระบ็อบประทานบรรดาศักดิ์ "โฮจันท์" ([ย.284](#))
 - นำการสวดมนต์วันศุกร์แทนอิหม่ามโจเมห์ตามบัญชาจากพระบ็อบ ([ย.285](#))
 - ถูกร้องเรียนอีกครั้งและถูกกษัตริย์ซาห์ส่งย้ายไปเมืองหลวง ([ย.286](#))
- การมาถึงซานจอนและไปหาบริชของพระบ็อบ
 - โฮจันท์ขออนุญาตปลดปล่อยพระบ็อบแต่ถูกพระองค์ปฏิเสธ ([ย.287](#))
 - ความพยายามเข้าหาพระบ็อบโดยเหล่าสาวก ([ย.288-90](#))
 - พระบ็อบถูกพาไปพักที่โรงเตี๊ยมในเมืองทาบริซและเจ้าของโรงเตี๊ยมเปลี่ยนศาสนา ([ย.291-3](#))
- การถูกกักตัวในเตหะรานของโฮจันท์
 - นายกฯ ฮาจี มีร์ซา ออกอซีไต่สวนโฮจันท์และรายงานไปยังกษัตริย์ซาห์ ([ย.294-5](#))
 - โฮจันท์โต้เหตุผลเอาชนะเหล่าโอลามาจนเป็นที่โปรดปรานของกษัตริย์ซาห์ ([ย.296](#))
 - ถูกเหล่าโอลามาตัดสินประหารชีวิตแต่ได้การคุ้มครองจากกษัตริย์ซาห์ ([ย.297](#))
 - สหายบาบีจากซานจอนมาหาโฮจันท์ที่เตหะรานเพื่อขอคำสั่งการ ([ย.298-9](#))
 - ออกไปสมทบที่ป้อมทาบาสีไม่ได้แต่ใกล้ชิดกับพระบาฮาอูลลาห์ในเตหะราน ([ย.300](#))
 - ลอบออกจากเตหะรานไปซานจอนหลังจากถูกนายกฯ คนใหม่อามีร์ เนชามมาดร้าย ([ย.301](#))
- การกลับมาถึงซานจอนของโฮจันท์
 - การต้อนรับโฮจันท์อย่างคลั่งไคล้ของประชาชนปลุกความเดือดดาลของผู้ว่าการ ([ย.302](#))
 - เหตุการณ์ที่นำไปสู่การโจมตีโฮจันท์และสหาย ([ย.303-6](#))
 - มีร์ ซาลาห์โจมตีเหล่าศัตรูที่จะมาจับโฮจันท์จนพ่ายกระเจิง ([ย.307-8](#))
 - เซค โมฮัมหมัดเด ทูบซี บาบีคนแรกที่สละชีวิตในซานจอน ([ย.309](#))
 - การประกาศข่มขู่แยกชาวเมืองและครอบครัวออกเป็นสองฝ่าย ([ย.310-11](#))

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- โฮจันท์ประกาศให้ผู้ที่ห่างชีวิตรีบจากไป (ย.312)
- การปักหลักต่อสู้ที่ป้อมอาลี มาดอน ชานของโฮจันท์และสหยาบาบี (ย.313)
 - ผู้ว่าการกลัวถูกชาวบาบีจับจนคิดหนีไปจากเมืองชานลอน (ย.314-5)
 - กองกำลังของผู้ว่าการรุกเข้ามาที่ป้อมและถูกชาวบาบีตีกระเจิงทุกครั้ง (ย.316)
 - นายกฯ อามิร เนซามส่งนายพลซัดรุด โดวเลห์ให้ยกทัพมาโจมตีชาวบาบี (ย.317)
 - นายพลซัดรุด โดวเลห์ถูกปลดหลังจากเก้าเดือนที่ปราบชาวบาบีไม่ได้ (ย.318)
 - แม่แร้นแค้นอยู่ในป้อมชาวบาบีก็เมินข้อเสนอล่อใจของศัตรู (ย.319-21)
 - วีรกรรมของเซนาบสตรีบาบีจากชนบทผู้สละชีวิต (ย.322-7)
 - ผลที่เกิดจากการเปล่งคำวิงวอนสืบเก้าครั้งของชาวบาบี (ย.328-31)
 - สารของโฮจันท์ถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ถูกเปลี่ยนข้อความและผลที่ตามมา (ย.332-5)
 - ข่าวการประหารชีวิตพระบ็อบไม่ทำให้ชาวบาบียอมจำนน (ย.336)
 - อามิร ทุมานถูกสั่งให้ยกทัพมาปราบชาวบาบี (ย.337)
 - อาซีซ ชานเน มุครีสัญญาโฮจันท์ว่าจะช่วยแล้วกลับล่าเอาตัวรอด (ย.338)
 - กองทัพของอามิร ทุมานยิงถล่มใส่ป้อมสังหารชาวบาบีไปมากมาย (ย.339)
 - นายกฯ อามิร เนซามคาดโทษอามิร ทุมานที่ปราบชาวบาบีไม่ได้ (ย.340)
 - ชาวบาบีพลีชีพสามร้อยคนในการรบชนะกองกำลังร่วมของกองทัพและประชาชน (ย.341)
 - การตายของโมห์เซ็นผู้เปล่งเสียงเรียกสวดมนต์ (ย.342-4)
 - การฉลองสมรสของชาวบาบีในป้อมอาลี มาดอน ชาน (ย.345-46)
 - การพลีชีพของลูกชายห้าคนที่พึงสมรสของคาบิลาอี अबดุล บากี (ย.347)
 - เรื่องราวของโอมมี อาซราฟแม่ผู้ยอมสละลูกชาย (ย.348)
 - บทบาทของสตรีบาบีในการสนับสนุนบุรุษ (ย.349)
 - การเสริมกำลังและเสบียงแก่ชาวบาบีในป้อม (ย.350)
 - อามิร ทุมานสัญญาด้วยคัมภีร์โกรอ่านขอชาวบาบีให้ออกมาจากป้อม (ย.351-3)
 - โอสตาด เมห์ อาลีเล่าการทรยศต่อสัญญาของอามิร ทุมาน (ย.354-8)
 - สหยาบาบีประกาศยืนหยัดอยู่เคียงข้างแม่โฮจันท์จะแนะนำให้หนีไป (ย.359-61)
 - อามิร ทุมานทำการโจมตีระลอกใหม่ทั้งกลางวันกลางคืนใส่ป้อมของชาวบาบีที่ระโหยด้วยความหิว (ย.362-3)
 - ฮาซาน อาลี ชานเน คารูซียกพลมายิงปืนใหญ่ใส่ป้อมชาวบาบี (ย.364)
 - โฮจันท์ถูกลูกปืนยิงบาดเจ็บ (ย.365-6)
 - ป้อมชาวบาบีถูกตีแตก เด็กและสตรีกว่าร้อยคนถูกจับและฆาตกรรม (ย.367)
- การต่อสู้หลังจากป้อมอาลี มาดอน ชานถูกตีแตก
 - ชาวบาบีย้ายมาปักหลักที่บ้านและรุกเข้าตีกองกำลังของศัตรูกระเจิง (ย.368)
 - อามิร ทุมานเหนื่อยหน่ายต่อการบัญชาการกองทัพที่ถอดใจ (ย.369)
 - ศัตรูชุดอุโมงค์ไปโผล่ที่ปักหลักของชาวบาบี (ย.370)
 - ศัตรูยิงปืนใหญ่ใส่ที่อาศัยของโฮจันท์โดนกรรยาและลูกเสียชีวิต (ย.371-3)
 - การสิ้นลมหายใจของโฮจันท์และการฝังศพ (ย.374-5)
 - ชาวบาบีสู้ต่ออย่างอาจหาญจนสิ้นชีพและถูกจับหมด (ย.376-7)
- เหตุการณ์หลังจากชาวบาบีถูกจับเป็นเชลย
 - ชาวบาบีถูกปล้นและทำร้ายอย่างบ้าคลั่งจนคุมไม่อยู่ (ย.378)
 - การปฏิบัติต่อเชลยบาบีหญิงและเชลยที่บาดเจ็บ (ย.379-81)
 - กองพลที่ถูกหลอกให้มาฟันแทงเชลยบาบีสาปแช่งอามิร ทุมาน (ย.382)
 - สีหน้าที่สงบของเชลยบาบีขณะที่ถูกฆาตกรรมและสังหาร (ย.383)
 - การย้ายศพของโฮจันท์และชะตากรรมของญาติพี่น้องของเขา (ย.384)
- ความหวังใจของนาบิลเมื่อไปเยือนป้อมอาลี มาดอน ชานเก้าปีให้หลัง (ย.385)
- จำนวนของผู้สละชีวิตในวีรกรรมที่ชานลอน (ย.386)
- แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับวีรกรรมที่มาซินดารอน เนริสและชานลอน (ย.387-9)

บทที่ 6 การถูกประหารชีวิตของพระบ็อบ

- ความเศร้าโศกที่ประดังเข้ามาในช่วงท้ายชีวิตของพระบ็อบ (ย่อหน้า 1-2)

- พระบ็อบเตรียมการสละชีวิตของตนเอง (ย.3)
- นายกฯ มีร์ซา ทากี ช่านไม่เห็นทางออกใดนอกจากประหารชีวิตพระบ็อบ (ย.4)

6.1 นายกรัฐมนตรีสั่งการประหารชีวิตพระบ็อบ

- นายกฯ มีร์ซา ทากี ช่าน วิตกกังวลอิทธิพลของพระบ็อบ (ย.5)
- นายกฯ ตัดสินใจประหารชีวิตพระบ็อบโดยไม่ให้ราคาที่ปรึกษาของตน (ย.6-7)
- นายกฯ สั่งการฮัมเซห์ มีร์ซาผู้ว่าการอาเซอร์ไบจานให้นำตัวพระบ็อบไปยังทาบรีซ (ย.8)
- พระบ็อบจัดการกับเอกสารของตนให้ส่งถึงมือของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.9-10)
- มีร์ซา ฮาซาน ช่านรับคำสั่งประหารแทนเมื่อเจ้าชายฮัมเซห์ มีร์ซาไม่ยอมทำ (ย.11-2)
- อานิสตามมาหาพระบ็อบและถูกจับขังกับพระองค์และซียิด ฮุสเซน (ย.13)
- ซียิด ฮุสเซนเล่าเกี่ยวกับคืนสุดท้ายของพระบ็อบ (ย.14)

6.2 เหตุการณ์ปาฏิหาริย์ของการประหารชีวิตพระบ็อบ

- พระบ็อบเตือนฟาร์ราซ บาซีไม่ให้ขัดจังหวะพระองค์สนทนากับซียิด ฮุสเซน (ย.15)
- อานิสไม่ยอมถอนตัวจากศาสนาตามการชักจูง (ย.16)
- การออกหมายประหารอย่างรวบรัดและส่งตัวพระบ็อบให้นายพันชาม ช่าน (ย.17-20)
นายพันชาม ช่านขอให้พระบ็อบช่วยไม่ให้ตนหลังเลือดพระองค์ (ย.21)
- พระบ็อบรอดชีวิตจากกระสุนปืนยาว 750 กระบอกอย่างปาฏิหาริย์ (ย.22-3)
- ฟาร์ราซ บาซีและนายพันชาม ช่านขอลาออก (ย.23-5)
- ออกกอ จอน ช่าเน คัมเซห์จัดกองทหารใหม่มายังพระบ็อบอีกรอบจนร่างแหลก (ย.26)
- ชาวเมืองทาบรีซหัวใจบอดต่อปาฏิหาริย์ (ย.27)
- ฮาจี อาลี อัสการ์เล่าถึงภาพพระศพของพระบ็อบที่กงสุลรัชเสียสั่งให้วาด (ย.28-30)
- การเคลื่อนย้ายพระศพของพระบ็อบไปเตหะรานโดยฮาจี โขเลมาน ช่าน (ย.31-3)
- เรื่องราวของมีร์ซา ออกกอ ช่าเน นูรีก่อนได้เป็นนายกรัฐมนตรี
 - ขอพระบ็อบให้ตนได้ตำแหน่ง (ย.34)
 - แสดงความเป็นห่วงพระบาฮาอุลลาห์หลังการประหารชีวิตพระบ็อบ (ย.35)
 - ยกย่องพระบาฮาอุลลาห์ให้ลูกชายฟัง (ย.36)
- การลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับการประหารชีวิตพระบ็อบ (ย.37-41)

6.3 ความน่าพิศวงของความเป็นศาสนทูตของพระบ็อบ

- การเชื่อมต่อของวัฏจักรอดัมและวัฏจักรบาไฮ (ย.42)
- คำยกย่องพระบ็อบโดยชาวตะวันตก (ย.43-4)
- เปรียบเทียบระหว่างพระบ็อบและพระเยซู (ย.45-6)
- พระบ็อบบรรลุคำพยากรณ์ของศาสนาทั้งหลายในอดีต (ย.47)

บทที่ 7 การพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาร์และผลที่ตามมา

- พระพรที่ซ่อนมาในวิกฤติการณ์ครั้งใหม่ที่รุนแรงที่สุด (ย่อหน้า 1-2)

7.1 การเดินทางของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังคาบิล

- นาบิลบันทึกวาทะของพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ (ย.3-4)
 - ทรงเคียดแค้นศาสนิกชนให้ลุกขึ้นปฏิวัติตามหน้าที่ (ย.5)
 - การเผยแพร่ศาสนาในนัวร์และมาซินดารอนของพระองค์ (ย.6)
 - การถูกจับระหว่างทางไปป้อมทาบาสีและได้รับการปลดปล่อยโดยผู้ว่าการอาโมล (ย.7)
 - การถูกประชาชนในซารีธาการหว่างที่ทรงเดินอยู่กับโคดุด (ย.8)
 - การถูกจองจำในเตหะรานและการแยกตัวสองปีจากแบกแดด (ย.9)
 - การฟื้นฟูศาสนาเมื่อกลับมาแบกแดด (ย.10)
 - ข่าวลือว่าทรงถูกโยนลงทะเลระหว่างเดินทางไปอัคคา (ย.11)
 - การลิขิตสารถึงผู้ปกครองและกษัตริย์ทั้งหลายของโลกจากคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (ย.12)

- ผู้ที่จะยอมรับศาสนานี้ได้ต้องทำบางสิ่งมาก่อน (ย.13)
- นาบิลพบกับมีร์ซา อาหมัดและพระบาฮาอุลลาห์ในเคอร์มานชาห์ (ย.14)
- วิลดิริม มีร์ซาผู้สร้างเป็นศรัทธาศาสนาใหม่ (ย.15-6)
- เรื่องราวของซียิด บาซีเร อินดีสาวกตาบอดไฟแรง (ย.17-20)
- เหตุผลที่พระบาฮาอุลลาห์ออกจากเตหะรานไปคาบิลลา (ย.21)
- นาบิลและมีร์ซา อาหมัดไปเตหะรานตามคำแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.22)
- นาบิลและมีร์ซา อาหมัดออกจากเตหะรานตามคำแนะนำของอากอเย คาลิม (ย.23)
- พระบาฮาอุลลาห์ฟื้นฟูความศรัทธาของชาวบาบีในคาบิลลา (ย.24-7)

7.2 การกลับมาเตหะรานของพระบาฮาอุลลาห์

- พระบาฮาอุลลาห์ปลุกขวัญชาวบาบีในอิรักที่เสียขวัญจากการลั่นซีฟของพระบ็อบ (ย.28)
- นายกฯ มีร์ซา ทากี ช่านซัดใช้กรรมด้วยความตาย (ย.29)
- นายกฯ มีร์ซา ออกอ ช่านให้น้องชายต้อนรับการกลับมาของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.30-1)
- พระบาฮาอุลลาห์พบกับอาซิม (ย.32)
- ชาวบาบีสองคนพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ด้วยความแค้น (ย.33)
- การประท้วงประหารและสังหารหมู่ชาวบาบีระเบิดออก (ย.34-5)

7.3 การถูกจองจำในห้องขังใต้ดินของพระบาฮาอุลลาห์

- พระบาฮาอุลลาห์ขี่ม้าไปหากองทัพหลวงเพื่อให้จับ (ย.36-7)
- เสนาบดีรัสเซียเข้าแทรกแซงไม่ส่งตัวพระบาฮาอุลลาห์ให้กษัตริย์ชาห์ (ย.38)
- นายกฯ มีร์ซา ออกอ ช่านไม่กล้าให้ความคุ้มครองพระบาฮาอุลลาห์ (ย.39-40)
- ความปั่นป่วนที่ตามมาเปิดโอกาสให้ศัตรูทำลายล้างพระบาฮาอุลลาห์และสาวก (ย.41-2)
- พระบาฮาอุลลาห์ถูกล้ามโซ่เดินไปเตหะราน (ย.43)
- ความทรามานของพระบาฮาอุลลาห์ในห้องขังใต้ดินซีอาร์ท ชาล (ย.44)

7.4 การกวาดล้างชาวบาบี

- การสังหารโหดชาวบาบีที่พยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ (ย.45-6)
- ชาวบาบีในห้องขังใต้ดินซีอาร์ท ชาลถูกนำตัวออกไปประหารวันละสองคน (ย.47)
- การสละชีวิตของฮาจี โซเลมาน ช่าน
 - อิทธิพลของฮาจี โซเลมาน ช่านก่อนการสละชีวิต (ย.48)
 - ความส่านึกผิดของนายกฯ อามีร์ เนซาม (ย.49)
 - พระอับดุลบาฮาเล่าเหตุการณ์ในวัยเด็กของตน (ย.50)
 - การเลือกวิธีสละชีวิตตนเองของฮาจี โซเลมาน ช่าน (ย.51-9)
- การสละชีวิตของทาเฮเรห์ (ย.60-8)
- การสละชีวิตของซียิด ฮุสเซน (ย.69)
- พระบาฮาอุลลาห์เล่าเรื่องเพื่อนนักโทษบาบีในห้องขังใต้ดิน (ย.70-4)

7.5 พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการปล่อยตัวและถูกเนรเทศ

- เลือดของชาวบาบีในห้องขังใต้ดินคือค่าไถ่สำหรับพระบาฮาอุลลาห์ (ย.75)
- การพยายามปรักปรำและวางยาพิษพระบาฮาอุลลาห์ (ย.76-7)
- การแทรกแซงของเสนาบดีรัสเซียและการสารภาพของอาซิม (ย.78-82)
- การสังหารอาซิมและฮาจี มีร์ซา จานี (ย.83)
- การตามทำลายล้างอิทธิพลของพระบาฮาอุลลาห์ในบ้านเกิดมาซินดารอน (ย.84-5)
 - นายกฯ ส่งมีร์ซา อาโบล ทาลิบ ช่านยกกำลังพลไปมาซินดารอน (ย.86-8)
 - ทร์พียัสและหมู่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ถูกปล้นสะดมและทำลาย (ย.89-93)
 - จุดจบชีวิตของมีร์ซา อาโบล ทาลิบ ช่าน (ย.94)
- การกวาดล้างชาวบาบีที่ลามไปถึงยาซด์และเนริซ
 - บรรดาผู้ปกครองจับกุมสังหารชาวบาบีและริตไถ่ผู้บริสุทธิ์ (ย.95)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- เซโนล ออบเติน ชานถูกสังหารเป็นการแก้แค้น (ย.96)
- ทารุณกรรมที่โหดกว่าที่โฮจันท์และชาวบาบีในซานจอนเคยประสบ (ย.97-100)
- พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการปล่อยตัว (ย.101-4)
- พระบาฮาอุลลาห์เลือกสถานที่การถูกเนรเทศไปยังอิรัก (ย.105-6)

7.6 คำสรรเสริญวีรกรรมและการสละชีวิตของชาวบาบี

- คำสรรเสริญของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.107-9)
- คำสรรเสริญของชาวตะวันตก (ย.110)
- คำสรรเสริญของศัตรู (ย.111)

7.7 การลงโทษอย่างทารุณจากพระผู้เป็นเจ้า

- การลงโทษตั้งแต่ผู้มีอำนาจสูงสุดไล่เรียงลงไป (ย.112-3)
- การลงโทษมวลมหาประชาชนชน (ย.114)

7.8 ศาสนาที่ดูเหมือนว่าดับสิ้นกลับฟื้นขึ้นมาประดุจนกฟีนิกซ์

- มุมมองความปราชัยของศาสนาพระบ๊อบ (ย.115-8)
- กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์หลงคิดว่าตนปราบศาสนาใหม่ราบคาบแล้ว (ย.119-20)
- เหล่าสาวกที่รอดชีวิตส่วนใหญ่ก็คิดว่าศาสนาของพระบ๊อบปราชัยแล้ว (ย.121)
- ศาสนาใหม่ไม่อยู่ในสายตาของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์อีกต่อไป (ย.122)
- ศาสนาใหม่ในระยะเปลี่ยนผ่านกำลังส่งชีพจรไปให้พระบาฮาอุลลาห์ (ย.123-4)
- กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์เป็นเพียงหมากตัวหนึ่งที่สังเวยพระบาฮาอุลลาห์ (ย.125)
- นาบิลเองก็นึกไม่ถึงความยิ่งใหญ่ของศาสนาในวันข้างหน้า (ย.126)
- พลังอำนาจมืดใดๆ ก็หยุดยั้งความก้าวหน้าของศาสนาใหม่นี้ไม่ได้ (ย.127-8)

บทที่ 8 กำเนิดศาสนาบาไฮ

- การออกผลของศาสนาบาบีที่ผ่านความเจ็บปวดทุกข์ทรมาน (ย่อหน้า 1-5)

8.1 บรรลุพันธสัญญาของทุกศาสนาในอดีต

- การเสด็จมาของพระศาสดาสององค์ตามคำสัญญาของทุกศาสนาในอดีต (ย.6-7)
- การรับรู้ความเป็นพระศาสดาของพระบาฮาอุลลาห์เทียบกับพระศาสดาทั้งหลายในอดีต (ย.8)
- นัยที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมบาไฮ (ย.9)
- พันธกิจที่รุ่งโรจน์ของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.10)
- บรรลุคำพยากรณ์ของทุกศาสนาในอดีต (ย.11-2)
 - คำพยากรณ์ของศาสนายิว (ย.13)
 - คำพยากรณ์ของศาสนาโซโรแอสเตเรียน (ย.14)
 - คำพยากรณ์ของศาสนาพุทธและฮินดู (ย.15)
 - คำพยากรณ์ของศาสนาคริสต์ (ย.16)
 - คำพยากรณ์ของศาสนาอิสลาม (ย.17-8)
 - คำพยากรณ์ของเชค อาหมัด (ย.19)
 - คำพยากรณ์ของซีอิด คาเซม (ย.20)
 - คำพยากรณ์ของศาสนาบาบี (ย.21)
- คำพรรณนาความยิ่งใหญ่ของยุคศาสนาบาไฮ (ย.22-25)

8.2 ชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ก่อนเป็นพระศาสดา

- ชีวิตในวัยหนุ่ม (ย.26)
- การสนับสนุนศาสนาของพระบ๊อบ (ย.27)

8.3 พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าลงมาสู่พระบาฮาอุลลาห์

- เกิดขึ้นในชั่วโมงแห่งมรณะที่กำลังใกล้เข้ามา (ย.28)
- เปรียบกับประสบการณ์ที่บังเกิดกับพระศาสดาในอดีต (ย.29)
- พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการบอกเป็นนัยครั้งแรกให้รู้พันธกิจของตน (ย.30-2)
- การบรรลุคำสัญญาของพระบ็อบที่ยังไม่เปิดเผย (ย.33)

บทที่ 9 การถูกเนรเทศไปยังอิรัก

- พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการปล่อยตัวเพื่อปฏิบัติภารกิจสวรรค์ (ย.หน้า 1-2)
- การเปิดฉากภารกิจสี่สิบปี (ย.7)
- การเดินทางที่เป็นประวัติศาสตร์ชำระรอยกับศาสนนุตทั้งหลายในอดีต (ย.8-9)
- การเดินทางไปอิรักด้วยความยากลำบากและสุขภาพที่อ่อนโรย (ย.10-12)
- การมาถึงแบกแดดและย้ายไปอาศัยที่เมืองเก่าของแบกแดด (ย.13)
- แบกแดด : เมืองที่ถูกลิขิตให้ศาสนาใหม่ฟื้นชีวิต (ย.14)

9.1 ความตกต่ำของชุมชนบาบี

- วิฤติการณ์ภายในเริ่มก่อตัวขณะที่ศัตรูจากภายนอกเริ่มมี (ย.15-9)
- ตัวการของวิฤติการณ์ภายใน : มีร์ซา ยาห์ยา และซียิด โมฮัมหมัด (ย.20)
- ชาวบาบีเสียขวัญและเคັงกว้างเมื่อสิ้นพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ถูกจองจำ (ย.21-3)
- ชุมชนบาบีที่ทอดทิ้งเป็นโอกาสให้ มีร์ซา ยาห์ยา และซียิด โมฮัมหมัดก่อกวน (ย.24-5)
- คำเตือนของพระบาฮาอุลลาห์ในสถานการณ์ที่น่าสลดใจ (ย.26)
- ประสบการณ์ของมีร์ซา ออกกอ จอน คนแรกที่เชื่อในพระบาฮาอุลลาห์ (ย.27)
- ความไร้สามารถของมีร์ซา ยาห์ยา ถูกเผยเมื่อถูกขอให้อธิบายว่าจะในคัมภีร์โบราณ (ย.28)
- ความริษยาที่พุ่งเข้าหาพระบาฮาอุลลาห์และการใส่ร้ายพระองค์ (ย.29-30)
- "หลังจากถูกตีตราของศัตรู เราต้องทนทุกข์ต่อความทรยศของมิตร" (ย.31)
- ประสบการณ์ของมีร์ซา ออกกอ จอน ก่อนที่พระบาฮาอุลลาห์จะแยกตัวไป (ย.32)

9.2 การแยกตัวไปปลีกวิเวกสองปีของพระบาฮาอุลลาห์

- การตัดสินใจแยกตัวออกไปของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.33)
- การแยกตัวออกไปอยู่ในโครดิสถาน ถิ่นของประชาชนที่ไม่เป็นมิตรกับชาวเปอร์เซีย และใช้ชื่อว่าดาร์วิซ โมฮัมหมัด (ย.34-5)
- ธรรมลิขิตที่เปิดเผยระหว่างวันเวลาแห่งความวิเวก (ย.36)
- เซคผู้หนึ่งออกแสวงหาและค้นพบพระบาฮาอุลลาห์ตามความฝัน (ย.37)
- สำนักศาสนาต่างๆ ในโซเลมานนีเยห์ หันมาชื่นชมศรัทธาพระบาฮาอุลลาห์ (ย.38-41)
- ผู้คนในวงกว้างแห่กันมาหาพระองค์ด้วยความศรัทธา (ย.42)
- ความตกต่ำของชุมชนบาบีที่มีร์ซา ยาห์ยา และซียิด โมฮัมหมัด ก่อให้เกิดระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์ไม่อยู่ (ย.43-4)
- ชุมชนบาบีตกต่ำจนแม้แต่มีร์ซา ยาห์ยาเองถึงกับขอให้พระบาฮาอุลลาห์กลับมา (ย.45-7)
- การกลับจากโซเลมานนีเยห์มาถึงแบกแดดของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.48)

9.3 ชุมชนบาไฮรุ่งเรืองขึ้นมาในชื่อของชุมชนบาบี

- ชุมชนที่ระส่ำระสายเริ่มมีที่ยึดเหนี่ยวที่มั่นคงและจัดขบวนใหม่ (ย.49-50)
- ชุมชนบาฮีรุ่งเรืองขึ้นมาภายใต้การเป็นผู้นำของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.51-3)
- บรรดาผู้ที่ชื่นชมพระองค์จากโซเลมานนีเยห์ บุคคลสำคัญในแบกแดดและเปอร์เซียมาหาพระองค์ที่แบกแดด (ย.54)
- บรรดาผู้ที่เคยเยาะเย้ยชุมชนบาบีสงบปาก (ย.55)
- บ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกลายเป็นศูนย์กลางของผู้แสวงหาและผู้มาเยือน (ย.56)
- ชาวบาบีจากเปอร์เซียแห่กันมาหาพระบาฮาอุลลาห์ที่แบกแดด (ย.57)
- กงสุลอังกฤษเสนอสัญญาชาติอังกฤษให้พระบาฮาอุลลาห์เพื่อคุ้มครองพระองค์ (ย.58)

- ความรุ่งเรืองที่สูงกว่าในสมัยพระบ็อบ (ย.59)
- การวางมาตรฐานจริยธรรมและหลักธรรมที่สูงกว่าในยุคศาสนาบาปี (ย.60-2)
- ความเคร่งครัดของเหล่าสาวกในการปฏิบัติตามมาตรฐานจริยธรรม (ย.63)
- ความอึ้งใจในพระธรรมของเหล่าสาวกและผู้มาเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์ (ย.64-6)
- ความประทับใจของบรรดาผู้ที่ได้มาสัมผัสกับพระบาฮาอุลลาห์ (ย.67)
- เรื่องราวของซียิด อิสมาอิล (ย.68-9)
- ชีวิตที่สมถะและเบิกบานของพระบาฮาอุลลาห์และเหล่าสาวก (ย.70-1)

9.4 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในแบกแดด

- หลั่งออกมาเหมือนहांฝนและเหนือกว่าของพระบ็อบ (ย.72)
- คีตาบีอิคาน (ย.73-4)
- พระวณะเร็นลับ (ย.75)
- หุบเขาหังเจ็ด (ย.76)
- หุบเขาหังสี่และธรรมลิขิตอื่นๆ (ย.77)

9.5 ความริษยาและการต่อต้านจากศัตรู

- การร่วมมือกันต่อต้านของเซค อับดุล ฮุสเซน และมีร์ซา โบโซ๊ก ซาน (ย.78)
- ยุยงผู้ว่าการแบกแดด ปลุกเร้าคนระดับล่างและจ้างมือปืนมาฆ่าพระองค์ (ย.79)
- เซค โมเตดาเย อันซารี ไม่ให้ความร่วมมือเหล่านักบวชในการต่อต้านชาวบาปี (ย.80)
- พระบาฮาอุลลาห์รับคำท้าจากเหล่านักบวชให้แสดงปาฏิหาริย์ (ย.81)

9.6 ลิขิตสวรรค์ให้พระบาฮาอุลลาห์ออกจากแบกแดด

- จากที่มั่นของนิกายซ็ือหะห์ในแบกแดดไปยังศูนย์กลางของนิกายซุนนีในเมืองหลวง (ย.82-3)
- ความพยายามให้ย้ายพระบาฮาอุลลาห์ออกจากแบกแดดเริ่มได้ผล (ย.84-6)
- ธรรมจารึกแห่งนาวิกศาสตร์สิทธิ์กล่าวถึงอนาคตที่เศร้าหมอง (ย.87)
- ความฝันของพระบาฮาอุลลาห์ที่เป็นกลางร้าย (ย.88)
- พระบาฮาอุลลาห์ได้รับจดหมายจากนายกรัชมมนตรีให้ไปคอนสแตนติโนเปิ้ล (ย.89)
- ปฏิบัติการของชุมชนบาปีต่อชาวการโกสัจจะจากไปของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.90)
- ทรงออกจากบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไปยังสวนนาลีบีเยห์ท่ามกลางความอาลัยของชาวเมือง (ย.91-2)
- มัฟตีและผู้ว่าการแบกแดดมากล่าวอำลาพระบาฮาอุลลาห์ที่สวนนาลีบีเยห์ (เรชวาน) (ย.93)
- ศัตรูเสียใจที่ทำให้พระบาฮาอุลลาห์ต้องจากไป (ย.94)

บทที่ 10 การประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์และการเดินทางไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล

- เทศกาลที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด (ย.1)
- การประกาศที่บรรลุค่าพยากรณ์ต่างๆ (ย.2)
- ทรงไม่หวั่นใจต่อศัตรูผู้ยิ่งใหญ่ที่รออยู่ข้างหน้า (ย.3)
- คำกลางของการขึ้นมอดาร์จฐานะความเป็นศาสนทูตอย่างเปิดเผย (ย.4)

10.1 การประกาศพันธกิจต่อสหายในอุทยานเรชวาน

- สหายทั้งหลายลืมนการกินการนอน (ย.5)
- สภาพแวดล้อมของการประกาศพันธกิจในอุทยานเรชวาน (ย.6)
- นัยสำคัญของการประกาศพันธกิจ (ย.7)
- ความศรัทธาที่แสดงต่อพระบาฮาอุลลาห์ในวันที่เดินทางออกจากอุทยานเรชวาน (ย.8-9)
- การเดินทางด้วยเกียรติยศจากแบกแดดไปถึงคอนสแตนติโนเปิ้ล (ย.10-2)

10.2 การประกาศพันธกิจต่อกษัตริย์และผู้นำศาสนาคนแรกของโลก

- การมาถึงคอนสแตนติโนเปิ้ลเปิดบทใหม่ในประวัติศาสตร์บาไฮ (ย.13)
- วิธีของประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่การประกาศพันธกิจดังกล่าว (ย.14-5)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- กษัตริย์องค์แรกที่ได้รับหมายเรียกจากพระผู้เป็นเจ้าและถูกลงโทษ (ย.16)
- เสนาบดีของสุลต่านและเอกอัครราชทูตเปอร์เซียร่วมมือกันใส่ร้ายพระบาฮาอุลลาห์ (ย.17)
- รัฐบาลกษัตริย์ของเปอร์เซียและตุรกีร่วมมือกันเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์และการล่มสลายของราชวงศ์ของทั้งสองภายหลังต่อมา (ย.18)
- ธรรมจาริกที่ประณามสุลต่านอับดุล อาซีสและบรรดาเสนาบดีอย่างรุนแรง (ย.19-20)
- คำติเตียนถึงเอกอัครราชทูตเปอร์เซีย (ย.21)
- การเดินทางออกจากคอนสแตนติโนเปิลอย่างไร้เกียรติและทรมาณกับความหนาว (ย.22-4)

บทที่ 11 การก่อกบฏของมีร์ซา ยาห์ยาและการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ในอเดรียนโปล

- วิกฤตการณ์ที่ตัดขาดมีร์ซา ยาห์ยา จากพระบาฮาอุลลาห์ (ย่อหน้า 1)
- มีร์ซา ยาห์ยา เริ่มกำแหงหลังจากที่หลบซ่อนด้วยความซื่อสัตย์มานาน (ย.2-3)
- การก่อกบฏชั่วร้ายของมีร์ซา ยาห์ยา (ย.4)

11.1 การก่อกบฏและการลี้ภัยของมีร์ซา ยาห์ยา

- มีร์ซา ยาห์ยาวางยาพิชพระบาฮาอุลลาห์ (ย.5)
- มีร์ซา ยาห์ยาใส่ยาพิษในบ่อน้ำใช้ของครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์ และชักจูงช่างตัดผมให้ลอบสังหารพระองค์ (ย.6)
- มีร์ซา ยาห์ยาสวนกลับพระบาฮาอุลลาห์ด้วยการประกาศตนเป็นศาสนทูต : สัญญาณของความแตกหักให้สาวกเลือกข้าง (ย.7-9)
- มีร์ซา ยาห์ยา และซียิด โมฮัมหมัดใส่ร้ายพระบาฮาอุลลาห์ต่อทางการ (ย.10)
- เหตุการณ์ที่ทำให้มีร์ซา ยาห์ยาลี้ภัย (ย.11-2)
- ความเศร้าโศกของพระบาฮาอุลลาห์ต่อการกระทำของมีร์ซา ยาห์ยา (ย.13)
- การลี้ภัยของมีร์ซา ยาห์ยาไปสู่ระยะต่อไปของการประกาศพันธกิจของพระองค์ต่อกษัตริย์ผู้มีอำนาจสูงสุดในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก (ย.14-6)

11.2 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในอเดรียนโปล

- วาจาหลังออกมามากมายจนบันทึกไม่ทัน เหนือกว่าในแบกแดด (ย.17)
- ธรรมจาริกที่เปิดเผยเมื่อทรงย้ายไปอาศัยอยู่ที่บ้านของอิซซาท ออกอ (ย.18, 34)
- ธรรมจาริกถึงกษัตริย์ (สุเรเย่ มุลุค)
 - ตรัสต่อกษัตริย์ทั้งหลายของโลก (ย.19)
 - ตรัสต่อกษัตริย์ทั้งหลายในโลกคริสเตียน (ย.20)
 - ตรัสต่อสุลต่านอับดุล อาซีส (ย.21)
 - ตรัสต่อเสนาบดีทั้งหลายของสุลต่าน (ย.26)
 - ตรัสต่อเอกอัครราชทูตฝรั่งเศสประจำเปอร์เซีย (ย.27)
 - ตรัสต่อเอกอัครราชทูตเปอร์เซียในคอนสแตนติโนเปิล (ย.28)
 - ตรัสต่อผู้นำศาสนาอิสลามนิกายซุนนีทั้งคณะในคอนสแตนติโนเปิล (ย.29)
 - ตรัสต่อผู้ชาญฉลาดในเมืองคอนสแตนติโนเปิลและนักปรัชญาในโลก (ย.30)
 - ตรัสต่อบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองคอนสแตนติโนเปิล (ย.31)
 - ตรัสต่อประชาชนชาวเปอร์เซีย (ย.32)
- ทรงสือถ้อยคำขณะที่อยู่ในกาลิปอลิสขอให้สุลต่านอับดุล อาซีสชกถามความจริงกับพระองค์สืบนาที่ (ย.22)
- ธรรมจาริกถึงพระเจ้านโปเลียนที่ 3 (ฉบับแรก) (ย.23)
- สารถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ชาห์ (ย.24)
- ธรรมจาริกถึงนายก (ย.25)

11.3 พัฒนาการของศาสนาท่ามกลางการจذبองค์ทำลายของศัตรู

- พัฒนาการของศาสนาหลังมีร์ซา ยาห์ยาลี้ภัยเป็นที่จับตาของศัตรู (ย.33-5)
- การประหารชีวิตของศัตรูในดินแดนต่างๆ (ย.36)

- ศัตรูหาเหตุเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์อีกครั้ง (ย.37-8)

11.4 เหตุการณ์หลังจากมีคำสั่งเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ไปอัคคา

- บรรดาภักษุต่างชาติฝาด่านทหารเข้าไปเสนอความช่วยเหลือพระองค์ (ย.39)
- ฮาลี จาฟารี ทาบรีซี เชือดคอตนเองเมื่อรู้ว่าไม่ได้ติดตามพระองค์ไปอัคคา (ย.40)
- ผู้คนชาวมุสลิมและคริสเตียนมากล่าวอาลาพระองค์ที่บ้านด้วยความเศร้า (ย.41)
- ทรงฝากถ้อยคำในกาลิโปลีไปถึงสุลต่านอับดุล อาซีซว่าอาณานิคมของเขาจะหลุดจากมือ (ย.42)
- คำสั่งเนรเทศมีร์ซา ยาห์ยาไปไซปรัส และซียิด โมฮัมหมัดไปอัคคา (ย.43)
- เหล่าสาวกไม่หวั่นคำเตือนของพระบาฮาอุลลาห์ให้จากไป (ย.44)
- อับดุล กัฟฟาร์ กระโดดน้ำตายขณะที่จะพรางจากพระบาฮาอุลลาห์ (ย.45)

บทที่ 12 การถูกคุมขังของพระบาฮาอุลลาห์ในอัคคา

- ทรงมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ตามคำพยากรณ์ของศาสนนุตทั้งหลาย (ยอหน้า 1-4)
- ช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างปาฏิหาริย์ (ย.5)
- วิกฤติการณ์ครั้งใหญ่ที่เกิดจากศัตรูภายนอกและภายใน (ย.6-7)
- สภาพที่เลวร้ายของเมืองอัคคา (ย.8)

12.1 ความทุกข์ทรมานในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

- การกักกันอย่างเข้มงวด (ย.9)
- สาวกสามคนเสียชีวิตจากสภาพที่ทารุณของการคุมขัง (ย.10)
- สาวกบางคนเส็ดลอดเข้ามาในเมืองเพื่อจะพบพระบาฮาอุลลาห์ (ย.11)
- การสละชีวิตของมีร์ซา เมห์ดี (ย.12-3)
- การฝังศพมีร์ซา เมห์ดี (ย.14)

12.2 ชีวิตหลังจากที่ย้ายออกมาอยู่นอกคุก

- ประตูคุกเปิดออก (ย.15)
- วิกฤติการณ์ที่เกิดจากศัตรูภายใน ซียิด โมฮัมหมัด (ย.16)
- สหายเจ็ดคนของพระบาฮาอุลลาห์สังหารซียิด โมฮัมหมัด (ย.17)
- พระบาฮาอุลลาห์ถูกสอบสวนและคุมตัว (ย.18-9)
- ประชาชนแสดงความเป็นปรปักษ์ต่อคณะผู้ถูกเนรเทศอย่างเปิดเผย (ย.20)
- โชคชะตาของคณะผู้ถูกเนรเทศเริ่มพลิกผันไปในทางที่ดีขึ้น (ย.21-2)
- ผู้ว่าการอัคคาและบุคคลสำคัญหันมานับถือขึ้นชมพระบาฮาอุลลาห์ (ย.23)

12.3 ชีวิตหลังจากที่ย้ายออกมาอยู่นอกกำแพงเมืองอัคคา

- การไปปลีกวิเวกที่มาซราเอลและสวนเรชวาน (ย.24)
- การย้ายไปอาศัยอยู่ที่คฤหาสน์บาห์จี (ย.25)
- เจ้าหน้าที่ห้องถิ่นขอเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ขัดกับโองการของสุลต่าน (ย.26)
- การสัมภาษณ์พระบาฮาอุลลาห์โดยศาสตราจารย์อีลี บราวน์ (ย.27)
- ทรงเขียนกฎเขาคาร์เมลและระบุตำแหน่งสำหรับสุสานของพระบ็อบ (ย.28)
- พัฒนาการของศาสนาในช่วงเวลานี้ (ย.29-31)
- การส่งพระองค์มาที่คุกเพื่อจะทำลายกลายเป็นวิธีสำหรับการพัฒนาศาสนา (ย.32-4)

12.4 การประหัตประหารบาไฮในเปอร์เซียระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์อยู่ในอัคคา

- เมื่อเล่นงานพระองค์ไม่ได้กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ หันมาเล่นงานสาวก (ย.35-37)
- การสังหารบาไฮในเมืองต่างๆ ในเปอร์เซีย (ย.38-44)
- การประหัตประหารชาวยิวที่เปลี่ยนมาเป็นบาไฮและบาไฮในเมืองอิสคาแบดในรัสเซีย (ย.45-6)
- ลอร์ดเคอร์ซันทำนายว่าศาสนานี้จะเบียดอิสลามออกไปจากเปอร์เซีย (ย.47-9)

12.5 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในอัครคา

- การเปิดเผยพระธรรมระหว่างที่ทนทุกข์ทรมาน ([ย.50-1](#))
- ธรรมลิขิตสามหมวดหมู่ ([ย.52](#))
- คำตรัสต่อกษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายของโลก ([ย.53](#))
 - ตรัสด้วยบางวรรคในคิตาบีอัคดัส ([ย.54](#))
 - ธรรมจารึกถึงพระราชินีวิกตอเรีย ([ย.55](#))
 - ธรรมจารึกถึงพระเจ้านโปเลียนที่ 3 ฉบับที่สอง ([ย.56](#))
 - ตรัสต่อประธานาธิบดีทั้งหลายของทวีปอเมริกา ([ย.57](#))
 - สารถึงพระเจ้าซาร์แห่งรัสเซีย ([ย.58](#))
 - ตรัสต่อพระราชินีวิกตอเรีย ([ย.59](#))
 - ตรัสต่อพระเจ้าวิลเลียมที่ 1 ([ย.60](#))
 - ตรัสต่อพระเจ้าฟรานซิส โจเซฟ ([ย.61](#))
 - สารถึงนายกรัฐมนตรีอาลี พากา และรัฐมนตรีต่างประเทศโพวัต พากา ([ย.62](#))
 - ตรัสต่อสมาชิกสภานิติบัญญัติของอังกฤษและผู้แทนของประชาชนในดินแดนอื่นในสารถึงพระราชินีวิกตอเรีย ([ย.71](#))
 - สุเรเย เฮกัล (ธรรมจารึกแห่งธรรมวิหาร) ([ย.78](#))
- คำตรัสต่อผู้นำศาสนาทั้งหลายของโลก ([ย.63-4](#))
 - สารถึงพระสันตะปาปาไพอัสที่ 9 ([ย.65](#))
 - ตรัสต่อแพทริอาก อากบิซอพ บิซอพ คณะนักบวชคริสเตียน ([ย.66](#))
 - ตรัสต่อคณะนักบวชมุสลิมทั้งหมดและคณะนักบวชเปอร์เซีย ([ย.68](#))
 - ตรัสต่อพระระดับสูงของศาสนาไซโรแอสเทรียน ([ย.70](#))
- คำตรัสต่อศาสนิกชน
 - ตรัสต่อคณะสาวกทั้งหมดของพระเยซู ([ย.67](#))
 - ตรัสต่อชาวยิว ([ย.69](#))
 - ตรัสต่อประชาชนแห่งคัมภีร์บายัน ([ย.72](#))
 - ตรัสต่อผู้ขายฉลาด กวีและนักเขียน นักเข้าถ้ำและพ่อค้า ([ย.73](#))
- หมายถึงอันเป็นประวัติศาสตร์ถึงผู้นำทั้งหลายของมนุษยชาติ ([ย.74](#))
- คิตาบีอัคดัส ([ย.75-81](#))
- ธรรมจารึกที่เปิดเผยหลังจากคิตาบีอัคดัส ([ย.82](#))

12.6 หลักธรรมคำสอน

- ความเป็นหนึ่งของมนุษยชาติ ([ย.83](#))
- หลักการของสวัสดิภาพร่วมกัน ([ย.84](#))
- ความยุติธรรม ([ย.85](#))
- ความพอประมาณ ([ย.86](#))
- การปรึกษาหารือและการแสวงหาความรู้ในศิลปะและวิทยาศาสตร์ ([ย.87](#))
- การคบหาสมาคมกันด้วยไมตรีจิตมิตรภาพและภาษาสากล ([ย.88](#))
- การออกกฎของสภายุติธรรมสากล การสถาปนารัฐบาลที่ผสมผสานอุดมคติของสาธารณรัฐและราชศักราชของกษัตริย์ ([ย.89](#))
- เกษตรกรรม หนังสือพิมพ์ ([ย.89](#))
- ความจงรักภักดีต่อรัฐบาล การห้ามทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ ([ย.90](#))
- ความเสรีจลิน์สมบูรณ์ของการเปิดเผยและสงบพระธรรมให้แก่มวลมนุษย์ ([ย.91-3](#))

บทที่ 13 การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอูลาห์

- เหล่าสาวกทุกข์โศกขณะที่ปรบึกษาได้ใจ ([ย่อหน้า 1](#))

13.1 สภาพแวดล้อมของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

- ทรงเฝ้าความปรารถนาที่จะจากโลกนี้ไป ([ย.2](#))

- ทรงสังเวยครอบครัวและคณะสาวก (ย.3)
- การฝังพระศพภายในอาณานิคมคฤหาสน์บาห์จี (ย.4)
- นาบิลทุกซ์โศกจนจมตัวเองตายในทะเล (ย.5)
- บุคคลสำคัญจากศาสนาต่างๆ สรรเสริญพระบาฮาอุลลาห์ (ย.6)
- ความเศร้าโศกและความมุ่งมั่นของเหล่าสาวกที่จะชูธงของศาสนาต่อไป (ย.7)

13.2 คริสตวรรษที่ไม่มีเสมอในประวัติศาสตร์ศาสนาของโลก

- ผลงานและการปูทางสำหรับอนาคต (ย.8)
- ศาสนาพร้อมจะคืบหน้าเข้าสู่ศตวรรษที่หก (ย.9)

13.3 การลงโทษของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสำหรับศัตรูและผู้เมินเฉย

- ฆะตาที่บังเกิดกับกษัตริย์ เสนาบดีและนักบวชในโลกตะวันออกและตะวันตก (ย.10)
 - สุลต่านอับดุล อาซีซ (ย.11)
 - กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ (ย.12)
 - พระเจ้านโปเลียนที่ 3 (ย.13)
 - พระเจ้าวิลเลียมที่ 1 (ย.14)
 - พระเจ้าฟรานซิส โจเซฟ (ย.15)
 - พระเจ้าซาร์ (ย.16)
 - พระสันตะปาปาไพอัสที่ 9 (ย.17)
 - กษัตริย์อื่นๆ (ย.18)
 - เหล่าผู้นำศาสนานิกายซุนนีและชีอะห์ (ย.19)
 - พระเจ้ากาหลิบและการล่มสลายของสถาบันที่มีอำนาจสูงสุดของอิสลาม (ย.20)
 - คณะนักบวชนิกายชีอะห์ในเปอร์เซีย (ย.21)
 - สถาบันนักบวชของโลกคริสเตียน (ย.22)
 - บรรดาผู้นำศาสนายิวและศาสนาโซโรแอสเทรียน (ย.23)
 - ความยุติธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ลงโทษกษัตริย์และนักบวชทั้งหลาย (ย.24)
 - อำนาจของกษัตริย์และนักบวชถูกยึด (ย.25)
 - คำประณามนักบวชทั้งหลายของโลก (ย.26)
 - โฟออด พาซา, อาลี พาซาและโอรสของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ (ย.27)
 - กงสุลใหญ่เปอร์เซียประจำแบกแดดและคนอื่นๆ (ย.28)
 - เซค โมฮัมหมัด บาเกอร์ (สุนัขปา) (ย.29)
 - ประชาชนชาวเปอร์เซีย (ย.30)
 - มีร์ซา ยาห์ยา (ย.31)

บทที่ 14 พระปฏิญาณของพระบาฮาอุลลาห์

- เพื่อจะกำกับพลังอำนาจที่ปลดปล่อยมาจากการเปิดเผยพระธรรมห้าสิบปีหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ (ย่อหน้า 1-3)
- หาที่เสมอไม่ได้ในยุคศาสนาทั้งหลายในอดีต (ย.4-5)
- ได้รับการระบุไว้ในคัมภีร์ไบเบิลว่าเป็น "เรือแห่งพินัยกรรมของพระองค์" (ย.6)
- เนื้อหาหลักของคัมภีร์แห่งพระปฏิญาณ (ย.7)

14.1 พระอับดุลบาฮา : ศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณของพระบาฮาอุลลาห์

- ชีวิตในวัยเด็ก (ย.8-9)
- ชีวิตวัยรุ่นในแบกแดดและคอนสแตนติโนเปิ้ล และบทบาทในอเดรียโนเปิ้ล (ย.10)
- เป็นตัวแทนพระบิดาและดูแลชุมชนบาไฮในอัครคา (ย.11)
- คำพรรณนาพระอับดุลบาฮาโดยศาสตราจารย์เอ็ดเวิร์ด จี บราวน์ (ย.12)
- คำพรรณนาพระอับดุลบาฮาโดยโฮเรช ฮอลเล ชาวอเมริกัน (ย.13)

14.2 ความคู่ควรของพระอับดุลบฮาในการเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณ

- ทรงสะสมภารมีมาตลอดภารกิจสี่สิบปีของพระบิดา (ย.14)
- ทรงร่วมชะตากรรมที่ยากลำบากและทุกขเวทนาของการถูกเนรเทศกับพระบิดา (ย.15)
- ทรงได้รับมอบหมายงานที่สำคัญและรับภาระแทนพระบิดา (ย.16)
- ทรงได้รับสมญานามที่พิเศษมากมายที่ลิขิตไว้ในคัมภีร์ของพระบิดา (ย.17)
- อำนาจที่ได้รับสำหรับขยายศาสนาของพระบิดาออกไปสู่นานาชาติ (ย.18)

บทที่ 15 การก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี

- ดวงวิญญาณที่ละสังขารของพระบาฮาอูลลาห์สามารถให้พลังแก่ทั้งโลกยิ่งกว่าเดิม (ย.1-2)
- พระปฏิญาณที่จะคงความยืนยงของอิทธิพลของศาสนา (ย.3)
- บทบาทที่หลากหลายของศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณไม่มีที่เปรียบในประวัติศาสตร์ศาสนาทั้งหมด (ย.4)
- การนำทางที่ต่อเนื่องอย่างไม่ผิดพลาดของพระปฏิญาณจะสาธตธรรมไปถึงโลกตะวันตก ตะวันออกไกล และออสเตรเลีย (ย.5-6)

15.1 วิกฤติการณ์ที่เขย่าพระปฏิญาณ

- วิกฤติการณ์ที่เกิดขึ้นทันทีตั้งแต่เริ่มต้นโดยความริษยาต่อความดีเด่นของพระอับดุลบฮา (ย.7-8)
- มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีชักจูงญาติพี่น้องให้โค่นพระอับดุลบฮา (ย.9)
- พระอับดุลบฮาถูกโดดเดี่ยวโดยญาติพี่น้องเกือบทั้งหมด (ย.10)
- พวกละเมิดพระปฏิญาณรุนแรงใส่ร้ายพระอับดุลบฮา (ย.11)
- มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี พยายามเอาชีวิตพระอับดุลบฮา (ย.12)

15.2 การละเมิดพระปฏิญาณที่ถูกพยากรณ์ไว้ล่วงหน้า

- ถูกระบุไว้ในคำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิล (ย.13)
- ความเศร้าโศกสะเทือนใจของพระอับดุลบฮาต่อสิ่งที่ญาติพี่น้องทำกับพระองค์ (ย.14)
- ถูกพยากรณ์ไว้โดยพระบาฮาอูลลาห์ (ย.15)

บทที่ 16 การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาศาสนาในโลกตะวันตก

- ศาสนาที่แกร่งขึ้นเพราะวิกฤติการณ์คืบหน้าต่อไปสู่โลกตะวันตก (ย.หน้า 1-2)

16.1 อนาคตที่ยิ่งใหญ่ที่ลิขิตไว้สำหรับอเมริกา

- สหรัฐอเมริกา : ประเทศแรกในโลกตะวันตกที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้รับพร (ย.3)
- แสงธรรมรุ่งอรุณในโลกตะวันออกแต่เจิดจ้ากว่าในโลกตะวันตก (ย.4)
- ทวีปอเมริกาจะนำทางชาติทั้งหมดด้วยธรรม (ย.5)
- บทบาททางธรรมที่ยิ่งใหญ่ของสหรัฐอเมริกาและทวีปอเมริกา (ย.6-7)
- ชัยชนะที่ชุมชนบาไฮในอเมริกาเติมให้กับหน้าประวัติศาสตร์ของศาสนา (ย.8)
- การกล่าวถึงพระบาฮาอูลลาห์ครั้งแรกในอเมริกาและการสถาปนาศาสนาในชิคาโกเป็นครั้งแรก (ย.9-10)

16.2 การไปแสวงบุญที่อัคคาครั้งแรกของบาไฮชาวอเมริกัน

- บาไฮชาวอเมริกันชุดแรกไปเยี่ยมพระอับดุลบฮาที่อัคคา (ย.11)
- พระอับดุลบฮาพาผู้แสวงบุญไปเยือนหลุมฝังพระศพของพระบาฮาอูลลาห์ (ย.12)
- ประสบการณ์และความประทับใจที่มีต่อพระอับดุลบฮา (ย.13-4)
- บาไฮผู้ดำคนแรกที่ร่วมการแสวงบุญครั้งนั้น (ย.15)

16.3 กิจกรรมของผู้แสวงบุญเมื่อกลับมาจากอัคคา

- ถูกโจมตีโดยพวกละเมิดพระปฏิญาณและนักบวชคริสเตียน แต่ได้กำลังใจจากพระอับดุลบฮา (ย.16)
- พัฒนาการของศาสนาในฝรั่งเศสและแคนาดา (ย.17)
- พัฒนาการของศาสนาในอังกฤษและอเมริกา (ย.18)
- บาไฮในอเมริกาก่อตั้งศูนย์บาไฮในหลายเมืองและออกเผยแพร่ศาสนาไปยังยุโรปและตะวันออกไกล (ย.19)

- การเริ่มต้นวิสาหกิจการก่อสร้างโบสถ์บาไฮแห่งแรกในโลกตะวันตก (ย.20)

บทที่ 17 การถูกคุมขังอีกรอบของพระอับดุลบาฮา

- พวกเขาละเมิดพระปฏิญญาใช้ข้อบทยปลุกเร้ารัฐบาลให้ระวางพระอับดุลบาฮา (ย.หน้า 1-4)
- สุลต่านอับดุล ฮามิดมีคำสั่งให้กักบริเวณพระอับดุลบาฮาอย่างเข้มงวดอีกครั้ง (ย.5)
- พวกเขาละเมิดพระปฏิญญาเสนอสินบนให้เจ้าหน้าที่ทำลายพระอับดุลบาฮา (ย.6)
- พวกเขาละเมิดพระปฏิญญาใส่ความว่าพระอับดุลบาฮาเตรียมการปฏิวัติ (ย.7)
- พระอับดุลบาฮาแก้ข้อกล่าวหาที่ตั้งกับพระองค์ (ย.8)

17.1 การกิจของพระอับดุลบาฮา ระหว่างวิกฤติการณ์

ทรงลดจำนวนผู้แสวงบุญและห้ามสาวกไม่ให้มาที่บ้านของพระองค์ (ย.9)

- ทรงดำเนินการก่อสร้างที่บรรจพระศพของพระบ็อบและเปิดเผยธรรมจารึกต่อไป (ย.10)
- ทรงคิดแผนงานก่อสร้างมาซเรโกล อัสการในอิสคาแบด ส่งการปฏิสังขรณ์บ้านของพระบ็อบในซีราซ เตรียมการวางศิลาฤกษ์โบสถ์บาไฮแม่แบบของโลกตะวันตก ให้การสนทนาที่บันทึกเป็นหนังสือ “เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ” (ย.11)
- ทรงลิขิตพระประสงค์และพินัยกรรม ให้แรงหนุนการแปลและตีพิมพ์วรรณกรรมบาไฮ บริบาลสถาบันบริหารของศาสนาในหลายประเทศ (ย.12)
- ทรงมีใจสงบอย่างไม่หวั่นแม้จะมีข่าวลือว่าจะถูกประหารชีวิต (ย.13)

17.2 คณะกรรมการถูกส่งมาสืบสวนพระอับดุลบาฮา

- ความผิดของพระอับดุลบาฮา ก่อนที่คณะกรรมการจะถูกส่งมาสืบสวน (ย.14)
- คณะกรรมการปิดล้อมพระอับดุลบาฮาทุกทางไม่ให้ติดต่อกับใคร (ย.15)
- พวกเขาละเมิดพระปฏิญญาเตรียมฉลองจุดจบของพระอับดุลบาฮา (ย.16)
- พระอับดุลบาฮามั่นใจในความผิดว่าจะไม่มีภัยบังเกิดกับตน (ย.17)
- คณะกรรมการตรวจสอบการก่อสร้างพระสถูปของพระบ็อบ (ย.18)
- เรือจากไฮฟามุ่งมายังอัคคาเพื่อจะรับตัวพระอับดุลบาฮาไปสำเร็จโทษ (ย.19)

17.3 พระผู้เป็นเจ้าของคัมครองพระอับดุลบาฮาและลงโทษศัตรู

- อันตรายที่คุกคามชีวิตของพระอับดุลบาฮาถูกเบี่ยงออกไปอย่างทันใด (ย.20)
- สุลต่านอับดุล ฮามิด ถูกลอบวางระเบิด (ย.21)
- สุลต่านอับดุล ฮามิดถูกปฏิวัติและพระอับดุลบาฮาได้รับการปลดปล่อย (ย.22)
- สุลต่านถูกเนรเทศและเจ้าหน้าที่ที่เป็นศัตรูของศาสนาบาไฮถูกประหารชีวิต (ย.23)

บทที่ 18 การบรรจุพระศพของพระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล

- หนึ่งในภารกิจสำคัญหลังจากการร่วจากอำนาจของสุลต่านอับดุล ฮามิด (ย.หน้า 1-4)

18.1 การก่อสร้างพระสถูปและบรรจุพระศพของพระบ็อบ

การเริ่มก่อสร้างสุสานพร้อมกับการมาถึงของโรงพยาบาลหินอ่อนจากพม่า (ย.5)

- อันตรายและอุปสรรคต่างๆ ที่พระอับดุลบาฮาเผชิญในการก่อสร้างสุสาน (ย.6-8)
- พระอับดุลบาฮาวางหีบศพไม้ไว้ในโรงพยาบาลหินอ่อนและร้องไห้เสียงดัง (ย.9-10)
- การตัดสินใจก่อสร้างมาซเรโกล อัสการในอเมริกาเกิดขึ้นในวันบรรจุพระศพของพระบ็อบ (ย.11)

18.2 ความศักดิ์สิทธิ์ของภูเขาคาร์เมลที่สวรรคลิขิตไว้

- นัยสำคัญของการสถาปนาพระสถูปของพระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล (ย.12)
- วจนะของพระบาฮาอูลลาห์ที่ตรัสต่อภูเขาคาร์เมล (ย.13)

บทที่ 19 การเดินทางของพระอับดุลบาฮาในยุโรปและอเมริกา

- การเดินทางครั้งประวัติศาสตร์ของพระอับดุลบาฮาหลังจากที่ได้รับอิสรภาพ (ย.หน้า 1-4)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ความน่าพิศวงของพระผู้ถูกกักขังตั้งแต่เยาว์วัยจนถึงวัยชราที่แสดงในโลกตะวันตก (ย.5)
- เส้นทางการเดินทางไปยังอียิปต์ ยุโรปและอเมริกา (ย.6)

19.1 สารสำคัญของกิจกรรมของพระอับดุลบาฮาในโลกตะวันตก

- ทรงอธิบายหลักธรรมพื้นฐานเด่นๆ ของศาสนาและเตือนเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่ 1 (ย.7)
- ทรงใช้พลังงานทุกหยดประกาศสัจธรรมและมีเมตตาต่อทั้งมิตรสหายและคนแปลกหน้า (ย.8)

19.2 การเดินทางในยุโรป

- การเยือนอียิปต์และบุคคลสำคัญที่ทรงพบปะสนทนา (ย.9)
- การเยือนอังกฤษ (ลอนดอน)
 - บ้านที่จัดไว้ให้พระองค์กลายเป็นเสมือนเมกกะที่ศาสนิกชนทุกศาสนาแสวงบุญ (ย.10)
 - การแสดงวาทะต่อสาธารณชนและชุมนุมชาวคริสต์ผู้ซึ่งซาบซึ้งและคุกเข่าขอรับพรจากพระองค์ (ย.11)
 - ทรงได้รับการเลี้ยงรับรองจากบุคคลสำคัญและได้รับเชิญให้แสดงวาทะที่สุเหร่า โบสถ์ วิทยาลัยและสถานที่ต่างๆ (ย.12)
 - บุคคลสำคัญทั้งหลายมาเยี่ยมพระองค์ระหว่างที่อยู่ในอังกฤษและสกอตแลนด์และความประทับใจที่ได้รับการบันทึก (ย.13)
- การเยือนฝรั่งเศส (ปารีส)
 - บุคคลจากหลากหลายสัญชาติ ศาสนาและหลักความเชื่อมาฟังหลักธรรมของพระองค์ (ย.14)
 - บุคคลสำคัญทั้งหลายมาเข้าพบพระองค์ การแสดงวาทะของพระองค์ ณ ที่ชุมนุมต่างๆ (ย.15)
 - การประชุมกับเหล่าสาวกและอรรธาธิบายที่ละเอียดกว่า (ย.15)
- การเยือนสตูทการ์ท (เยอรมัน) : ทรงพบกับเหล่าสาวก แสดงวาทะ ณ ที่ประชุมใหญ่ของชาวเอสเปอร์านติสท์ สาวกสร้างอนุสาวรีย์เพื่อรำลึกถึงการมาเยือนของพระองค์ (ย.16)
- การเยือนเวียนนา (ออสเตรีย) : ทรงแสดงวาทะต่อที่ชุมนุมของนักเทวปรัชญา (ย.17)
- การเยือนบูดาเปสต์ (ฮังการี) : ได้รับการเยือนโดยบุคคลสำคัญจากหลายวงการเช่น ศาสตราจารย์ นายทหาร สมาชิกวุฒิสภา (ย.17)

19.3 การเดินทางในทวีปอเมริกาเหนือ

- การเดินทางแปดเดือน 5,000 ไมล์และทรงแสดงปาฐกถาบันทึกได้สามเล่ม (ย.18)
- กรณีศึกษาของการเยือนชุมชนสาวกชาวอเมริกันในสถานที่และเมืองต่างๆ (ย.19)
- กิจกรรมสาธารณะที่แน่นขนัด : ทรงแสดงวาทะต่อกลุ่มคนที่มากมายหลากหลาย ณ สถานที่ต่างๆ เฉพาะในนิวยอร์กก็ไม่น้อยกว่าห้าสิบแห่ง (ย.20)
- การจัดงานรับรองเป็นเกียรติแก่พระอับดุลบาฮาในวอชิงตัน และบุคคลสำคัญที่ได้รับการแนะนำและเข้าพบพระองค์ เช่น รัฐมนตรี เอกอัครราชทูต วุฒิสมาชิก ศาสตราจารย์ ผู้นำศาสนายิวและคริสต์ เจ้าชายแห่งอียิปต์ ฯลฯ (ย.21)
- คำวิจารณ์บุคคลิกและตัวตนของพระอับดุลบาฮาระหว่างการเดินทางในอเมริกา (ย.22)

19.4 เหตุการณ์ที่น่าพิศวงและน่าทรงจำในการเยือนโลกตะวันตก

- เหตุการณ์น่าพิศวงต่างๆ (ย.23)
- ภาพเหตุการณ์ที่ทรงอานุภาพและน่าประทับใจของพระอับดุลบาฮา (ย.24)
- ความตื่นตันใจเมื่อทรงมองปัจจุบันที่รุ่งโรจน์ย้อนไปในอดีตที่ขมขื่น (ย.25)
- อิทธิพลที่มีต่อพระราชินีแห่งโรเมเนียและประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาภายหลังต่อมา (ย.26)

บทที่ 20 การเติบโตและขยายตัวของศาสนาในตะวันออกและตะวันตก

- การเดินทางในโลกตะวันตกของพระอับดุลบาฮาเป็นเสมือนดวงตะวันที่ขึ้นสู่เที่ยงวันอย่างที่พระบาฮาอูลลาห์ประกาศธรรมสารต่อผู้ปกครองทั้งหลายของโลกในอเดรียโนเปิ้ล (ย่อหน้า 1)
- ชัยชนะและความสำเร็จเด่นๆ โดยอานุภาพของพระปฏิญาณ (ย.2-3)

20.1 การเติบโตของชุมชนบาไฮในเปอร์เซีย

- การเติบโตท่ามกลางการถูกประหัตประหาร (ย.4-10)
 - การประหัตประหารหลังจากถูกโยนความผิดว่าลอบสังหารกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ (ย.4)
 - ตัวแทนบาไฮจากปารีสยื่นมือเข้ามาช่วยแต่ไร้ผล (ย.5)
 - การสังหารโหดในยาซด์ มาซัด เนริชและเมืองอื่นๆ (ย.6-9)
 - เจ้าชายที่เปลี่ยนมาเป็นบาไฮถูกสังหารโหด (ย.10)
- การก่อตั้งสถาบันบริหารวิทยาทารกและโรงเรียนบาไฮในเปอร์เซีย และความช่วยเหลือจากครูบาไฮจากยุโรปและอเมริกา (ย.11)
- นักบวชซอเฮห์ที่เลื่องชื่อเข้ามาหาศาสนาบาไฮ (ย.11)
- การปฏิสังขรณ์บ้านของพระบ็อบในซีราซเพื่อการแสวงบุญ (ย.11)

20.2 การเติบโตของศาสนาบาไฮในรัสเซีย

- การก่อสร้างมาซเรโกล อัศการ์แห่งแรกของโลกในเมืองอิสคาแบด (ย.12)
- การวางรากฐานศิลาของมาซเรโกล อัศการ์โดยตัวแทนพระเจ้าซีซาร์ คำพรณนามาซเรโกล อัศการ์ในอิสคาแบด (ย.13)
- การก่อตั้งธรรมสภาและโรงเรียนบาไฮในอิสคาแบด (ย.14)
- การก่อตั้งชุมชนบาไฮและธรรมสภาในบากู (ย.15)

20.3 การเติบโตของศาสนาบาไฮในอียิปต์และเอเชีย

- นักศึกษาและอาจารย์เด่นดั่งหลายคนเปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮ และความรับผิดชอบของอียิปต์ในการสถาปนาศาสนาบาไฮทั่วทั้งโลกตะวันออก (ย.16)
- การเติบโตของชุมชนบาไฮในอินเดียและพม่า (ย.17)
- การปฏิสังขรณ์บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในอิรัก ครูบาไฮเดินทางไปตั้งรกรากในญี่ปุ่น จีน ฮอนโนลูลู (ย.18)

20.4 การขยายตัวของศาสนาบาไฮในยุโรปและอเมริกา

- ศูนย์บาไฮทวีจำนวนในฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมันและสหรัฐอเมริกา การแปลและพิมพ์ธรรมลิขิตบาไฮเป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศสและเยอรมัน (ย.19)
- การเลือกแบบและเตรียมการสร้างโบสถ์บาไฮในอเมริกา (ย.20)

20.5 สถานการณ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ค.ศ.1914-1918 (พ.ศ.2457-2461)

- ชีวิตของพระอับดุลบาฮาตอยู่ในอันตรายอีกครั้ง (ย.21)
- สาวกส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดถูกตัดขาดการติดต่อสื่อสารกับพระอับดุลบาฮา (ย.22)
- ความแร้นแค้นในดินแดนศักดิ์สิทธิ์และเมืองไฮฟาถูกยิ่งถล่ม (ย.23)
- จามาล พาชาตั้งใจจะจับพระอับดุลบาฮาไปตรึงไม้กางเขน (ย.23)
- ทรงเปิดเผยธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์ (ย.24)

20.6 การเปลี่ยนแปลงหลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

- ศูนย์กลางของศาสนาบาไฮถูกปลดปล่อยจากการปกครองของตุรกี (ย.25)
- บรรลุคำพยากรณ์ในคัมภีร์: ชาวียวกลับมารวมตัวกัน在地ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ (ย.25)
- รัฐบาลอังกฤษสั่งการช่วยเหลือพระอับดุลบาฮาอย่างเร่งรีบ (ย.26)
- เกียรติภูมิของศาสนาสูงขึ้นและทางการอังกฤษประทานตำแหน่งขุนนางให้แก่พระอับดุลบาฮา (ย.27)
- พัฒนาการที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์และการขยายศาสนาไปถึงทวีปออสเตรเลีย (ย.28)

บทที่ 21 การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา

- ปิดฉากยุควิริกรรมของศาสนาบาไฮ (ย่อหน้า 1)

21.1 ทรงกล่าวล่วงหน้าถึงการจะจากโลกนี้ไป

- ทรงบอกสาวกไม่ให้วิตกกังวลต่อการจากไปของพระองค์ (ย.2)
- ทรงเอ่ยถึงความอ่อนล้าและความปรารถนาจะจากโลกนี้ไป (ย.3-5)

21.2 การดำเนินชีวิตในบั้นปลายจนกระทั่งเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

- กิจกรรมของพระอับดุลบาฮาก่อนวันที่จะล่องลับไป (ย.6)
- คิโนที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (ย.7)

21.3 สารแสดงความเสียใจและคำสรรเสริญหลังไหลมา

- จดหมายและโทรเลขหลังไหลมาจากใกล้และไกล (ย.8)
- บุคคลสำคัญทั้งหลายส่งสารมาแสดงความเสียใจ (ย.9)
- หนังสือพิมพ์ต่างๆ สรรเสริญพระอับดุลบาฮา (ย.10)

21.4 พิธีฝังศพและการจัดงานรำลึก

- ประชาชนทุกศาสนาทุกเชื้อชาติมาร่วมพิธีฝังศพอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (ย.11)
- บุคคลสำคัญในขบวนแห่ศพ (ย.12)
- พิธีบรรจศพในพระสถูปของพระบ๊อบ (ย.13)
- การจัดงานรำลึกในเวลาต่อมา (ย.14-5)

21.5 พัฒนาการของศาสนาในสมัยของพระอับดุลบาฮาและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

- ความก้าวหน้าของศาสนาโดยอำนาจของพระปฏิญาณ (ย.16-7)
- คำพยากรณ์ของพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับการถูกโจมตีและความรุ่งเรืองของศาสนาในอนาคต (ย.18)
- การเปลี่ยนแปลงการปกครองชนานใหญ่ในโลกที่เกิดขึ้นตามที่พระบ๊อบและพระบาฮาอูลลาห์ทรงเตือนไว้ (ย.19)
- บุคคลสำคัญสรรเสริญศาสนาบาไฮภายใต้การนำของพระอับดุลบาฮา (ย.20)

21.6 การลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าของสำหรับศัตรูของศาสนาบาไฮ

- การลงโทษอย่างสาสมเช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ (ย.21)
- การลงโทษศัตรูในจักรวรรดิออตโตมาน (ย.22)
- การลงโทษศัตรูในเปอร์เซีย (ย.23)
- การลงโทษศัตรูชาวคริสเตียน (ย.24)
- การลงโทษพวกละเมิดพระปฏิญาณ (ย.25-6)

บทที่ 22 สถาบันศาสนิกบาล

- ได้รับการพยากรณ์ไว้ในคัมภีร์ไบเบิล (ย่อหน้า 1)

22.1 ชีวิตก่อนเป็นศาสนิกบาล

- วัยเด็กของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ (ย.2-5)
- การศึกษาในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย (ย.6)
- พลาดการเดินทางไปโลกตะวันตกกับพระอับดุลบาฮา (ย.7)
- การรับใช้พระอับดุลบาฮาอย่างเด่นชัดหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 (ย.8-9)
- ไปเรียนต่อที่ออกซ์ฟอร์ด (ย.10)
- การเปิดพระประสงค์และพินัยกรรมของพระอับดุลบาฮา (ย.11)
- ความเศร้าโศกในงานรำลึกถึงพระอับดุลบาฮา (ย.12)

22.2 การนำศาสนาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

- เรียกการประชุมที่ไฮฟาเกี่ยวกับการสถาปนาสภายุติธรรมสากล (ย.13)
- ได้คุกหาสน์บาห์จีคืนมาจากการยึดครองของพวกละเมิดพระปฏิญาณ (ย.14)

- เปรียบเทียบการขึ้นมาศาสนาของท่านศาสนิกบาลกับพระอับดุลบาฮา (ย.15)
- ประธานาธิบดีของอิสราเอลมาเยือนพระสถูปของพระบ็อบ (ย.16)
- การแยกตัวออกจากสุเหร่าและโบสถ์ (ย.17)

22.3 การปลุกตัวไปฟื้นฟูจิตใจในสวีเดน

- มอบศาสนาไว้ใน การดูแลของน้ำหญิงบาฮีเยห์ คานุมเพื่อปลุกตัวไปฟื้นฟูจิตใจ (ย.18)
- กลับมาศาสนาด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง (ย.19)
- พัฒนาศูนย์กลางแห่งโลกพร้อมกับสงฆ์ไปยังชุมชนบาไฮทั่วโลกเพื่อพัฒนาระบบบริหารบาไฮ (ย.20)

บทที่ 23 การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาระบบบริหาร

- พัฒนาการของศาสนาตั้งแต่เริ่มต้นมาจนถึงยุควิวัฒนาการ (ย่อหน้า 1-2)
- พัฒนาการของระบบบริหารบาไฮจะนำไปสู่การสถาปนาอาณาจักรของพระบิดาบนโลกมนุษย์ที่พระเยซูคริสต์สัญญาไว้ (ย.3)
- ระบบบริหารถูกลิขิตไว้ตั้งแต่สมัยของพระบ็อบ (ย.4)

23.1 จุดกำเนิดและลักษณะเด่นของระบบบริหารบาไฮ

- กฎบัตรที่ให้กำเนิดระบบบริหาร : พระประสงค์และพันธกรรมของพระอับดุลบาฮา (ย.5)
- พระประสงค์และพันธกรรมของพระอับดุลบาฮา : กำเนิดจากปฏิสนธิทางจิตวิญญาณระหว่างพระองค์กับพระบิดา (ย.6)
- แตกต่างจากระบบการปกครองทั้งหมดทางโลกและทางศาสนาของมนุษย์ (ย.7)
- ศัตรูต่อต้านระบบบริหารบาไฮในอียิปต์ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ เยอรมัน ปาเลสไตน์แต่ไม่สำเร็จ (ย.8)
- ใจความสำคัญของพระประสงค์และพันธกรรมของพระอับดุลบาฮา (ย.9)

23.2 พัฒนาการของระบบบริหารบาไฮ

- ชุมชนบาไฮเปิดฉากการวางรากฐานของระบบบริหาร (ย.10)
- บทบาทสำคัญของชุมชนบาไฮอเมริกันให้แรงหนุนพัฒนาการของศาสนาทั่วโลก (ย.11)
- ระบบบริหารเริ่มตั้งแต่ในสมัยของพระบาฮาอูลลาห์และพระอับดุลบาฮา (ย.12)
- การเดินทางก่อตั้งธรรมสภาท้องถิ่นในหลายประเทศเป็นฐานของระบบบริหาร (ย.13)
- สิ่งที่พระบาฮาอูลลาห์และพระอับดุลบาฮาลิขิตไว้เกี่ยวกับธรรมสภาท้องถิ่น (ย.14)
- การเริ่มก่อตั้งธรรมสภาแห่งชาติให้เป็นเสาหลักสายยุติธรรมสากล (ย.15)
- คณะกรรมการภายใต้ธรรมสภาแห่งชาติ (ย.16)
- การประกาศใช้ธรรมนูญบาไฮแห่งชาติและธรรมนูญบาไฮท้องถิ่น (ย.17)
- การจดทะเบียนธรรมสภาแห่งชาติเป็นบริษัท (ย.18)
- การจดทะเบียนธรรมสภาท้องถิ่นเป็นบริษัท (ย.19)
- การก่อตั้งทุนทรัพย์บริจาคระดับท้องถิ่นและระดับชาติ (ย.20)
 - ทุนทรัพย์บริจาคในสหรัฐอเมริกา (ย.21)
 - ทรัพย์สินในเปอร์เซียซึ่งส่วนใหญ่เป็นสถานที่แห่งประวัติศาสตร์ (ย.22)
 - ทุนทรัพย์บริจาคในประเทศอื่นๆ (ย.23)
- สถาบันฮาซราโตล โคด (สำนักงานบาไฮ) และองค์ประกอบต่างๆ (ย.24)
มาซเรโกล อัสการ์ (สักการสถานบาไฮ) : บทบาทที่เสริมกันกับฮาซราโตล โคด (ย.25)
- การสถาปนาสถาบันฮาซราโตล โคดระดับชาติและระดับท้องถิ่น (ย.26-7)
- โรงเรียนบาไฮฤดูร้อนในสามภูมิภาคในสหรัฐอเมริกาจะพัฒนาขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยบาไฮในอนาคต (ย.28-9)
- การจัดกิจกรรมของเยาวชนบาไฮ (ย.30)
- การสถาปนางานฉลองบุญ การก่อตั้งหอจดหมายเหตุ การเปิดสำนักงานบาไฮนานาชาติที่เจนีวา การจัดซื้อสถานที่แห่งประวัติศาสตร์ (ย.31)
- การมีส่วนร่วมในกิจกรรมขององค์กรอื่นๆ ที่สอดคล้องกับหลักธรรมบาไฮ เช่น เอกภาพของศาสนา สันติภาพ การศึกษา ความร่วมมือระหว่างชาติ ไม่ตรีจิตระหว่างเชื้อชาติ (ย.32)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ปฏิสัมพันธ์ของสถาบันบาไฮกับกษัตริย์ พระราชินี ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี หัวหน้าศาสนา และองค์กรสูงสุดของรัฐบาลต่างๆ ในตะวันออกและตะวันตก (ย.33-5)
- พัฒนาการที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ตามวิถีของประวัติศาสตร์ตั้งแต่สมัยของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.36)
 - การขยายตัวของสถาบันและทุนทรัพย์บริจาค (ย.37)
 - หอจดหมายเหตุนานาชาติบนภูเขาคาร์เมล (ย.38)
 - การจัดที่ฝังศพถาวรของพระมารดา น้องสาวและน้องชายของพระอับดุลบาฮาให้รวมอยู่ด้วยกันภายใต้เงาของพระสุลูปของพระบ๊อบ (ย.39-40)
- มาซเรโกล อัสการแห่งแรกของโลกตะวันตก (ย.41)
 - เริ่มต้นด้วยแรงบันดาลใจจากมาซเรโกล อัสการในอิสคาแบดและได้รับการอนุมัติจากพระอับดุลบาฮา (ย.42)
 - การเลือกแบบก่อสร้าง ณ การประชุมตัวแทน ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) และได้การรับรองโดยพระอับดุลบาฮา (ย.43)
 - เงินบริจาคค่าก่อสร้างจากบาไฮในตะวันออกและตะวันตกซึ่งมีภูมิหลังมาจากทุกศาสนา การได้รับความสนใจจากสื่อมวลชน วารสารวิชาการและนิตยสารต่างๆ ของสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ บทบาทการเป็นครูเจียบที่แพร่กระจายความรู้ของศาสนา (ย.44)
 - คำทำนายของพระอับดุลบาฮาว่าจะมีแม่แบบสำหรับมาซเรโกล อัสการอีกนับเป็นพันๆ ที่จะเกิดขึ้นมา และมาซเรโกล อัสการบ่งชี้การเริ่มต้นของอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าบนโลกมนุษย์ (ย.45)
 - สถาปนิกของโบสถ์ออกแบบให้เป็นสัญลักษณ์ของเอกภาพของศาสนาและมนุษยชาติ และวงกลมสิบแปดชั้นที่ล้อมรอบด้านนอกหมายถึงสาวกสิบแปดคนแรกของพระบ๊อบ (ย.46)
 - คำพรรณนาความเลอเลิศของสถาปัตยกรรมของโบสถ์โดยคนในวงการ (ย.47-50)

บทที่ 24 การโจมตีสถาบันบาไฮ

- การถูกโจมตีโดยศัตรูภายนอกและภายในตั้งแต่เริ่มต้นศาสนา (ย่อหน้า 1)
- การถูกโจมตีตามที่พระอับดุลบาฮาพยากรณ์ไว้ (ย.2)
- บาไฮถูกเรียกตัว ถูกตราหน้าและถูกสั่งให้ยุบสถาบันบาไฮ (ย.3)

24.1 การโจมตีในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

- พวกเขาละเมิดพระบัญญัติใช้กำลังเข้ายึดครองสถานที่ฝังพระศพของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.4)
- การปฏิเสธขรถนโคฤหาสน์บาหัจให้เป็นสถานที่แสวงบุญ (ย.5)

24.2 การยึดบ้านที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในแบกแดด

- การต่อสู้ผ่านหลายศาลและองค์กรสันนิบาตชาติเพื่อขอคืนบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ที่ถูกมุสลิมซื่อห้ยึดไป (ย.6)
- ธรรมสภาแบกแดดแพ้คดีในศาลมุสลิมแต่องค์กรสันนิบาตชาติลงความเห็นว่า คำตัดสินของศาลมุสลิมผิดไม่ยุติธรรมและมีอคติทางศาสนา (ย.7)
- รัฐบาลอังกฤษสื่อมติขององค์กรสันนิบาตชาติไปถึงรัฐบาลอิรักขอให้แก้ไขความยุติธรรมต่อบาไฮนี้ (ย.8-10)
- รัฐบาลอิรักตั้งคณะกรรมการขึ้นมาพิจารณาคดีอย่างยืดเยื้อจนสิ้นสุดอำนาจการปกครองอาณานิคมของอังกฤษแล้วไม่คืนบ้านให้บาไฮ (ย.11-13)
- แม้จะไม่ได้บ้านคืนการต่อสู้คดีก็ทำให้ศาสนาบาไฮได้รับความสนใจจากประชาชนและการปกป้องจากศาลโลก (ย.14)
- คำพยากรณ์ของพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับบ้านที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ (ย.15)

24.3 การโจมตีในรัสเซียและเยอรมัน

- การโจมตีชุมชนบาไฮที่เฟื่องฟูสองแห่งในรัสเซียจนแตกสลาย (ย.16-17)
 - ผู้แทนบาไฮถูกจับกุม ธรรมสภาท้องถิ่นถูกยุบ โรงเรียนบาไฮถูกปิด การสอนศาสนาถูกห้าม ธรรมนุญบาไฮถูกยกเลิก (ย.18)
- การยึดโบสถ์บาไฮแห่งแรกในอิสคาแบด (ย.19)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- เยอรมัน : ห้ามการสอนที่ปฏิเสธชาตินิยม ยุบธรรมสภา ห้ามการประชุมตัวแทน ยึดหอจดหมายเหตุ หยุดพักการตีพิมพ์วรรณกรรมบาไฮ (ย.20)

24.4 การโจมตีในเปอร์เซีย

- การก่อสร้างระบบบริหารบาไฮถูกสกัดโดยระบอบการปกครองที่ถือว่าอิสลามเป็นศาสนาประจำชาติ (ย.21-2)
- โรงเรียนบาไฮถูกปิดเพราะหยุดในวันศักดิ์สิทธิ์ รัฐบาลไม่ออกใบทะเบียนสมรสให้บาไฮ ฮาซราโตล โคดถูกปิด การประชุมตัวแทนถูกห้าม บาไฮถูกรัฐบาลไล่ออกจากงาน (ย.23)

บทที่ 25 การปลดแอกและการรับรองศาสนาและสถาบันบาไฮ

- วิวัฒนาการของศาสนาผ่านการถูกปราบปราม การปลดแอกและได้รับการรับรอง (ย่อหน้า 1)

25.1 การปลดแอกศาสนาในอียิปต์

- ถูกจุดชนวนขึ้นมาโดยชาวมุสลิมเป็นคนเริ่มเอง (ย.2)
- สามีบาไฮที่เคยเป็นมุสลิมมาก่อนถูกฟ้องให้หย่ากับภรรยา (ย.3)
- คำพิพากษาของศาลอิสลามยืนยันว่าบาไฮเป็นศาสนาอิสระไม่ใช่ในกายของอิสลาม (ย.4-5)
- คำพิพากษาแห่งประวัติศาสตร์นำไปสู่การรับรองศาสนาบาไฮในอียิปต์ (ย.6-8)
- คำพิพากษาที่นำไปสู่การได้สุสานบาไฮอย่างเป็นทางการในอียิปต์ (ย.9-11)
- การเคลื่อนย้ายศพของมีร์ซา อาโบลฟาซล်และสัว เกทซิงเจอร์มาฝังในสุสานบาไฮในไคโร (ย.12)

25.2 การรับรองศาสนาในประเทศต่างๆ

- ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์
 - ชุมชนบาไฮไฮฟาได้รับการรับรองให้บริหารกิจการของตนเองเท่ากับชุมชนศาสนาอื่น (ย.13)
 - ทางการรับรองไบทะเลเบียนสมรสบาไฮและยกเว้นภาษีให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของบาไฮ (ย.14)

25.3 การพยายามปลดแอกศาสนาในเปอร์เซีย

- ในเปอร์เซีย
 - ใช้คำพิพากษาในอียิปต์เพื่อความเป็นอิสระและเสมอภาคกับชุมชนศาสนาอื่น (ย.15)
 - สาธิตความเป็นอิสระว่าตนไม่ใช่ส่วนหนึ่งของศาสนาก่อนๆ และดำเนินกิจการของชุมชนตามบทบัญญัติในอัลคัตส (ย.16-7)
 - สามารถจดทะเบียนสมรส สุตินัตร ฯลฯ กับสภาบาไฮ แต่ถูกสั่งปิดโรงเรียนบาไฮ (ย.18)
 - เชื้อฟังก้องบังคับของรัฐบาลยกเว้นคำสั่งให้ถอนตัวจากศาสนา (ย.19-20)

25.4 การรับรองศาสนาในสหรัฐอเมริกา

- ในอเมริกา
 - พยายามสาธิตความเป็นอิสระของศาสนาตามตัวอย่างในอียิปต์ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์และเปอร์เซีย (ย.21)
 - การรับรองธรรมสภาแห่งชาติให้มีสิทธิ์ถือครองทรัพย์สินและได้รับการยกเว้นภาษี การพยายามนำกฎในคิตาบีอัลคัตสมาปฏิบัติ (ย.22)
 - ธรรมสภาบาไฮได้รับการรับรองให้ออกทะเบียนสมรสได้ตามกฎหมาย (ย.23-4)
- 25.5 การปลดแอกศาสนาในประเทศอื่นๆ
- การใช้คำพิพากษาในอียิปต์เพื่อสาธิตความเป็นอิสระของศาสนาบาไฮและให้ได้รับการรับรองในอินเดีย อิรัก อังกฤษ ออสเตรเลีย ฯลฯ (ย.25)
- การสดุดีศาสนาบาไฮโดยบุคคลสำคัญ (ย.26-7)

บทที่ 26 การขยายกิจกรรมเผยแพร่ระหว่างประเทศ

- ระบบบริหารเพิ่มประสิทธิภาพในการเผยแพร่เมื่อศาสนาถูกปลดแอก (ย่อหน้า 1)
- คำเคียวเชิญของพระเจ้าผู้เป็นศูนย์กลางทั้งสามให้เผยแพร่ศาสนา (ย.2-3)
- การออกเดินทางเผยแพร่ข้ามประเทศโดยการกำกับอย่างเป็นระบบของระบบบริหารบาไฮ (ย.4-5)

26.1 ประเทศและชนชาติที่รับศาสนาใหม่

- ประเทศที่รับศาสนาบาไฮในสมัยพระบ๊อบ พระบาฮาอุลลาห์ พระอับดุลบาฮาและไปถึงสิ้นสุดศตวรรษแรก (ย.6)
- การนำศาสนาไปสู่ดินแดนใหม่ๆ โดยบาไฮชาวอเมริกันและชาวตะวันตก (ย.7-8)
- การนำศาสนาบาไฮไปถึงชนกลุ่มน้อยในส่วนต่างๆ ของโลก (ย.9)
- การสถาปนาสำนักงานบาไฮนานาชาติในเจนีวาช่วยอำนวยความสะดวก (ย.10)
- ชนชาติที่เข้ามาในศาสนาบาไฮในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์ พระอับดุลบาฮาและไปถึงสิ้นสุดศตวรรษแรก (ย.11)

26.2 การแปล ตีพิมพ์และเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮ

- ธรรมเนียมขิตตันฉบับสองภาษาถูกแปลและตีพิมพ์เป็นภาษาอื่นๆ ในสมัยของพระอับดุลบาฮาและอีกมากมายหลายภาษาหลังจากการล่องลี้ไปของพระองค์ (ย.12)
- ขอบเขตและความหลากหลายของการผลิตวรรณกรรมบาไฮ (ย.13)
- การผลิตชุดหนังสือรายสองปีที่เป็นบันทึกกิจกรรมบาไฮนานาชาติ (ย.14)
- หนังสือ “พระบาฮาอุลลาห์และยุคใหม่” ถูกพิมพ์ไม่น้อยกว่าสามสิบเจ็ดภาษา (ย.15)
- การก่อตั้งสำนักพิมพ์บาไฮ การประมวลธรรมเนียมขิตตันฉบับที่พิสูจน์ได้ว่าเป็นของจริง การตีพิมพ์ว่าหะของพระอับดุลบาฮาในโลกตะวันตก การอาสาแปลใบปลิวบาไฮโดยเจ้าหญิงไอเลียนาแห่งโรเมเนีย (ย.16)
- การคัดลอกธรรมเนียมขิตตาไบเป็นอักษรเบรล (ย.17)
- การแพร่กระจายวรรณกรรมบาไฮไปถึงองค์กร ห้องสมุดและสื่อ (ย.18)
- การนำเสนอวรรณกรรมบาไฮต่อกษัตริย์ ราชนิ พระราชวงศ์และผู้นำประเทศ (ย.19)
- ตัวอย่างรายชื่อห้องสมุดที่สำคัญที่มีวรรณกรรมบาไฮ (ย.20)
- ห้องสมุดสำหรับคนตาบอดที่มีหนังสือบาไฮ (ย.21)

26.3 มาร์ธา รุท : แม่แบบของครุบาไฮ

- เป็นพระหัตถ์ศาสนาผู้ยอดเยี่ยมและเอกอัครราชทูตชั้นนำของศาสนาบาไฮ (ย.22)
- คนแรกที่ตอบสนองต่อธรรมจาริกแห่งแผนงานสวรรค์และเดินทางยี่สิบปีไปรอบโลกสี่รอบ (ย.23)
- การเข้าเฝ้าพระราชินีแมรีแห่งโรเมเนียแปดครั้ง การบรรยายที่มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยกว่าสี่ร้อยแห่ง การเยือนสถานที่แห่งประวัติศาสตร์ในเปอร์เซียและอเดรียโนเปิ้ล (ย.24)
- กษัตริย์ ราชวงศ์ ประธานาธิบดีและบุคคลสำคัญทั้งหลายที่เธอสัมภาษณ์ (ย.25)
- เดินทางรับใช้จนล้มป่วยและสิ้นชีวิต (ย.26)
- เชื้อเพลิงคำเรียกร้องของพระอับดุลบาฮาให้เดินทางเผยแพร่อย่างสมควรเอาเยี่ยงอย่าง (ย.27-8)
- คำสรรเสริญมาร์ธา รุทจากเจ้าหญิงโอลกาแห่งยูโกสลาเวีย (ย.29)
- คำสรรเสริญเธอจากพระอับดุลบาฮา (ย.30)

26.4 พระราชินีแมรีแห่งโรเมเนีย : องค์แรกที่ลุกขึ้นสนับสนุนศาสนาบาไฮ

- ทรงตอบสนองต่อธรรมสารบาไฮเกือบทันที (ย.31)
- ทรงประกาศความยิ่งใหญ่ของธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.32)
- ทรงถูกสกัดกั้นการไปแสวงบุญ ณ หลุมฝังพระศพของพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสอง (ย.33)
- ทรงถูกหัดทานการประกาศสรรเสริญศาสนาบาไฮอย่างกล้าหาญ (ย.34)
- คำสรรเสริญศาสนาบาไฮของพระนางปรากฏในหนังสือพิมพ์เกือบสองร้อยฉบับ (ย.35)
- ศาสนาบาไฮได้รับการพรรณนากว่าเป็น “แสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มาสู่โลกนับแต่สมัยของพระเยซูคริสต์” (ย.36)
- ทรงกล่าวถึงความเป็นศาสนทูตของพระคริสต์ พระโมฮัมหมัด พระบาฮาอุลลาห์ (ย.37)
- ทรงเขียนจดหมายตอบสวาททั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์อย่างจับใจ (ย.38)
- ทรงพบความหวังและความเข้มแข็งในธรรมสารบาไฮ (ย.39)
- คำนิยมศาสนาบาไฮของพระราชินีแมรี (ย.40)
- ทรงมีความสุขที่ได้ช่วยศาสนาบาไฮ (ย.41)
- ทรงระบายความทุกข์ต่อมาร์ธา รุทที่ถูกขัดขวางการไปแสวงบุญ (ย.42)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- ทรงแสดงความยินดีกับเพื่อนในวัยเด็กที่อาศัยอยู่ในบ้านที่พระบาฮาอุลลาห์เคยอาศัย (ย.43)
- คำสรรเสริญศาสนาบาไฮครั้งสุดท้ายสองปีก่อนสิ้นพระชนม์ (ย.44)
- บันทึกของมาร์ธา รุท เกี่ยวกับพระราชินีแมรี (ย.45)
- เชื่อมกัณฑ์ของพระราชินีแมรีให้เป็นของขวัญแก่มาร์ธา รุททุกชายเพื่อบริจาคให้การก่อสร้างโบสถ์บาไฮ (ย.45)
- สารแสดงความเสียใจต่อการสิ้นพระชนม์ของพระราชินีแมรีจากชุมชนบาไฮและการรำลึกในเวลาต่อมา (ย.46)
- การยอมรับธรรมสารบาไฮของพระราชินีแมรีถูกคาดการณ์ไว้ในคิตาบิอัคดัส (ย.47)

26.5 บทบาทที่โดดเด่นของชุมชนบาไฮอเมริกันก่อนสิ้นสุดศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

- ความสำเร็จในการเผยแพร่ของชุมชนบาไฮในทวีปอเมริกาเหนือภายใต้การกำกับของระบบบริหาร (ย.48-9)
- ความยิ่งใหญ่ของทวีปอเมริกาถูกลิขิตไว้ตั้งแต่สมัยของพระบ๊อบ (ย.50)
- พระอับดุลบาฮาสรรเสริญประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาว่าทำให้รุ่งอรุณของสันติภาพปรากฏขึ้นและคาดการณ์อนาคตที่ยิ่งใหญ่ของชุมชนบาไฮอเมริกัน (ย.51)
- การดำเนินแผนงานเจ็ดปี [ค.ศ.1937-44 (พ.ศ.2480-87)] โดยชุมชนบาไฮอเมริกัน (ย.52)
- การตอบสนองต่อธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์เพื่อก่อตั้งธรรมสภาในทุกรัฐในทวีปอเมริกาเหนือและตั้งถิ่นฐานในทุกสาธารณรัฐในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ (ย.53)
- กิจกรรมที่ทำให้แผนงานเจ็ดปีประสบความสำเร็จ (ย.54)
- การก่อตั้งธรรมสภาในทุกสาธารณรัฐในลาตินอเมริกา (ย.55)
- การรับใช้อย่างเสียสละของบาไฮที่โดดเด่นผู้ถูกฝังร่างไว้ในดินแดนต่างๆ (ย.56-7)
- การชุมนุมที่โบสถ์บาไฮในอเมริกาเพื่อรำลึกครบรอบหนึ่งร้อยปีและปิดฉากแผนงานอย่างมีชัย (ย.58)

บทที่ 27 มองย้อนอดีตของศตวรรษแรกและคาดการณ์อนาคต

- ศาสนาเริ่มต้นจากซีราซข้ามไปยังโลกตะวันตก หลากทุกอุปสรรคและทุกคนที่ต่อต้าน (ย.หน้า 1-2)
- จากนักศึกษานานาชาติของนิกายหนึ่งขยายตัวไปเป็นประชาคมโลกในห้าทวีป (ย.3)

27.1 เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในศตวรรษแรก

- เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในสมัยพระบ๊อบ (ย.4)
- เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์ (ย.5)
- เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในสมัยของพระอับดุลบาฮา (ย.6)
- พัฒนาการของศาสนาเมื่อเริ่มต้นยุคก่อร่าง (ย.7)
- ความคืบหน้าของศาสนาท่ามกลางการถูกโจมตี (ย.8)
- ศัตรูภายนอกและภายในและชะตากรรมที่บังเกิดกับพวกเขา (ย.9)

27.2 ศาสนาคืบหน้าท่ามกลางวิกฤตีสลับกับชัยชนะ

- วิกฤตีสลับกับชัยชนะของศาสนาบาไฮ (ย.10)
- ความทุกข์ทรมานและบททดสอบที่สาหัสกว่าศาสนาทั้งหลายในอดีต (ย.11)
- ความสำเร็จในการแพร่กระจายศาสนาในศตวรรษแรก (ย.12)
- ความสำเร็จที่รออยู่ในอนาคต (ย.13)
- ความสำเร็จในศตวรรษแรกรับประกันชัยชนะในอนาคต (ย.14)

บทที่ 28 การสถาปนาสภายุติธรรมสากล

- ภารกิจของการเป็นศาสนิกบาล : เกินกว่าที่มนุษย์ธรรมดาจะทำได้ (ย.1-2)
- ภัยที่คุกคามท่านโซกิ เอฟเฟนดิ และศูนย์กลางบาไฮแห่งโลก (ย.3-4)

28.1 แผนงานเพิ่มจำนวนธรรมสภาแห่งชาติและการเตรียมการณ์ที่ศูนย์กลางแห่งโลกเพื่อสถาปนาสภายุติธรรมสากล

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- แผนงานเจ็ดปีที่สองสำหรับยุโรป [ค.ศ. 1946-53 (พ.ศ. 2489-96)] ตามมาด้วยแผนงานครุเสดสิบปี [ค.ศ. 1953-63 (พ.ศ. 2496-2506)] เพื่อเพิ่มจำนวนธรรมสภาแห่งชาติให้เป็นฐานสำหรับการสถาปนาสภายุติธรรมสากล (ย.5)
- ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ แต่งตั้งสภาบาไฮนานาชาติและพระหัตถ์ศาสนาก่อนสิ้นชีวิต (ย.6)

28.2 วิกฤติการณ์ก่อนการสถาปนาสภายุติธรรมสากล

- พระหัตถ์ศาสนากุมบังเหียนศาสนาชั่วคราวจนกระทั่งมีการเลือกตั้งสภายุติธรรมสากล (ย.7)
- พระหัตถ์ศาสนาเมสัน ริเมย์ อ้างตัวเป็นผู้สืบทอดศาสนาต่อจากท่านโชกิ เอฟเฟนดิ (ย.8)
- จุดจบของเมสัน ริเมย์และพวกที่ถูกเขาชักจูงให้ละเมิดพระปฎิญา (ย.9)
- สภายุติธรรมสากล : สถาบันที่จะนำมวลมนุษยชาติไปสู่ยุคพระศรีอารีย์ (ย.10-1)

ภาคผนวก (โดยผู้เขียนภาษาไทย)

- ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกในอิสราเอลถูกนำมาอ้างเพื่อประหัตประหารบาไฮ (ย่อหน้า 1)
- เหตุจูงใจที่แท้จริงในการประหัตประหารบาไฮ : ความขัดแย้งทางศาสนศาสตร์ (ย.2)
- ศูนย์กลางบาไฮในอิสราเอล : นครหลวงแห่งโลกที่ลวงล้ำเข้ามาไม่ได้ (ย.3)
- จุดยืนของบาไฮ (จดหมายของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ) เกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ (ย.4)
- สันติภาพถาวรระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์จะเกิดขึ้นเมื่อไร? (ย.5)
- ชาวมุสลิมต่อสู้เพื่อศาสนาบาไฮ (ย.6)

วันที่ 23 พฤษภาคมของปีที่เป็นศกมงคณนี้ [ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)] โลกบาไฮจะเฉลิมฉลองครบรอบหนึ่งร้อยปีของการก่อตั้งศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งจะรำลึกครบรอบหนึ่งร้อยปีของการเริ่มต้นยุคศาสนาบาไฮ การเปิดฉากบาไฮศักราช การเริ่มต้นวัฏจักรบาไฮ และกำเนิดของพระอับดุลบาฮาในเวลาเดียวกัน, นำหนักของศกยภาพที่ศาสนาบาไฮได้รับการประสพ ซึ่งไม่มีเท่าเทียมหรือเสมอในประวัติศาสตร์ธรรมะของโลก และบ่งบอกการมาถึงจุดสมบูรณ์ของวัฏจักรสากลของศาสนทูต เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจสำหรับเรา, ความเจิดจ้าของความรุ่งโรจน์ของสหสวรรค์ใหม่ที่ศาสนาบาไฮต้องสาดเมื่อถึงกำหนดเวลา ทำให้ตราของเราพราว, ขนาดของเงาที่พระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนาบาไฮ จะทอดต่อไปบนศาสนทูตทั้งหลายที่ตามติดกันมาและถูกลิขิตให้ก่อกำเนิดขึ้นมาหลังจากพระองค์ อยู่เกินกว่าการคาดคะเนของเรา

ในช่วงเวลาน้อยกว่าหนึ่งศตวรรษ ปฏิบัติการของกระบวนการลึกลับที่ก่อกำเนิดโดยจิตวิญญาณสร้างสรรค์ของศาสนาบาไฮ ได้ก่อให้เกิดความโกลาหลในสังคมมนุษย์แล้วอย่างที่ไม่เคยมีปัญญาใดหยั่งรู้, ศาสนาบาไฮเองซึ่งผ่านช่วงเวลาฝักตัวระหว่างยุคต้นของตน โดยการปรากฏขึ้นมาของระบบของศาสนาที่กำลังเป็นรูปเป็นร่างอย่างช้าๆ ได้ชักนำให้เกิดความปั่นป่วนในชีวิตทั่วไปของมนุษยชาติ ซึ่งมุ่งหมายจะเขยารากฐานของสังคมที่อลหม่าน ชำระเลือดที่หล่อเลี้ยงชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ ปรับทิศทางและปฏิสังขรณ์สถาบันทั้งหลายของตนใหม่ และกำกับโชคชะตาสุดท้ายของตน

ดวงตาที่ช่างสังเกตหรือจิตใจที่ไม่มีอคติ ที่คุ้นเคยกับสัญญาและคำลวงที่บอกล่วงหน้าถึงกำเนิดและการผงาดขึ้นมาของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ จะถือว่าความปั่นป่วนวุ่นวายที่นำสะพรึงกลัวของโลกนี้กับการทำลาย ทุกขเวทนาและความกลัวที่มาด้วยกัน มีที่มาจากอื่นใดได้หากไม่ใช่การปรากฏขึ้นมาของระบบโลกของพระองค์ที่อยู่ในครุฑ ซึ่งตั้งที่พระองค์เองประกาศอย่างไม่คลุมเครือว่าได้ *"รบกวนสมดุลของโลกและปฏิวัติระเบียบชีวิตของมนุษยชาติ"*? ปฏิบัติการใดหากไม่ใช่การแพร่ออกไปอย่างดันทานไม่ได้ของพระวิญญาณที่เขย่าโลก ให้พลังแก่โลกและไถโลก ซึ่งพระบ็อบได้ยืนยันว่ากำลัง *"สิ้นระริ้วอยู่ในที่สุดของสภาวะที่แท้จริงของสรรพสิ่ง"* ที่ถือได้ว่าเป็นที่มาของจุดกำเนิดของวิกฤตการณ์ที่น่าพิศวงนี้ที่ไม่สามารถเข้าใจได้สำหรับมนุษย์ และเป็นที่ยอมรับว่าไม่เคยมีมาก่อนในประวัติการณ์ของเผ่าพันธุ์มนุษย์, ในความโกลาหลของสังคมร่วมสมัย ในความเดือดร้อนของความคิดที่ตื่นฟล่านของมนุษย์ซึ่งแผ่กว้างไปทั่วโลก, ในความเป็นปรปักษ์ที่ดุร้ายที่ย้ายเชื้อชาติ ความเชื่อทางศาสนาและชนชั้นทั้งหลาย ในความพินาศของชาติทั้งหลาย ในการร่วงจากบัลลังก์ของกษัตริย์ทั้งหลาย ในการแยกจักรวรรดิออกเป็นส่วนๆ ในความดับสิ้นของราชวงศ์ทั้งหลาย ในความล่มสลายของคณะนักบวชฐานันดรทั้งหลาย ในความเสื่อมของสถาบันเก่าแก่นานับถือทั้งหลาย ในการสิ้นสายของสายสัมพันธ์ที่ผูกสมาชิกทั้งหลายของเผ่าพันธุ์มนุษย์ไว้ด้วยกัน, ทั้งหมดนี้สำแดงตนเองด้วยความร้ายแรงเพิ่มขึ้นทุกทีนับแต่การระเบิดออกของสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งเกิดขึ้นก่อนถึงปีเริ่มต้นของยุคก่อร่างของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์, ในสิ่งเหล่านี้เราสามารถมองเห็นได้ง่ายดายหลักฐานทั้งหลายของยุคที่ทานอิทธิของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ละเลยคำบัญชาของพระองค์ และเวลานี้กำลังเจ็บบทองคลอດเพื่อจะคลอດภาวะที่แบกไว้ในครุฑออกมา อันเป็นผลที่ตามมาโดยตรงจากพลังผลักดันที่ส่งผ่านมาถึงตนโดยอิทธิพลก่อกำเนิด ชำระให้บริสุทธิ์และเปลี่ยนสภาพของพระวิญญาณของพระองค์

เนื่องในโอกาสครบรอบปีที่มีนัยสำคัญที่ลึกซึ้งดังกล่าว เป็นจุดประสงค์ของข้าพเจ้าที่จะพยายามในหน้าต่อไป เพื่อสำรวจเหตุการณ์เด่นๆ ของศตวรรษที่ได้เห็นพระวิญญาณนี้ระเบิดออกมาบนโลก และระยะเริ่มแรกทั้งหลายของการมาอวตารของพระวิญญาณนั้นในระบบหนึ่ง ซึ่งต้องพัฒนาขึ้นมาเป็นระบบที่ถูกออกแบบมาโอบล้อมมนุษยชาติทั้งหมด และสามารถบรรลุถึงชะตาลิขิตที่สูงส่งที่รอคอยมนุษย์อยู่บนโลกนี้, ข้าพเจ้าจะพยายามทบทวนเหตุการณ์ทั้งหลายในมุมมองที่เหมาะสมและแม้จะเป็นช่วงเวลาค่อนข้างสั้นที่แยกเราจากเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งการปฏิวัติหนึ่งร้อยปีอย่างไม่มีที่เหมือนทั้งด้านความรุ่งโรจน์และความทุกข์ทรมาน ได้คลี่ออกมาต่อดวงตาของเรา, ข้าพเจ้าจะหาทางพรรณนาและแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงกันของเหตุการณ์ที่เป็นประวัติศาสตร์เหล่านั้นไม่ว่าในลักษณะคร่าวๆ เพียงไร เป็นเหตุการณ์ที่ได้เปลี่ยนแปลงแขนงหนึ่งของสำนักเชคิที่ไม่สอดคล้องกับจารีตและดูเหมือนไม่สลักสำคัญ ในนิยายอิสนา อาซารีเยห์ (เชอโนลิบสองอิหม่าม) ของอิสลามชีอะห์ อย่างแทบสังเกตไม่ได้ ไม่ลดละและอยู่ภายใต้การเฝ้าดูของคนหลายชั่วอายุต่อเนื่องกัน จนกลายเป็นศาสนาหนึ่งของโลก ซึ่งสาวกจำนวนนับไม่ถ้วนของศาสนานี้คือองคาคพพิที่ประสานเข้าด้วยกันอย่างสลวยออกไม่ได้, แสงสว่างของศาสนานี้แผ่รัศมีปกคลุมพิภพไปไกลถึงไอซ์แลนด์ในซีกโลกเหนือและมากายานีสในซีกโลกใต้ การแตกแขนงของศาสนานี้ขยายกิ่งก้านไปในไม่น้อยกว่าหกสิบประเทศในโลก วรรณกรรมของศาสนานี้ถูกแปลและแพร่กระจายไม่น้อยกว่าสี่สิบภาษา, ทูตพรพยับบริจาคของศาสนานี้ในห้าทวีปของโลกไม่ว่าระดับท้องถิ่น ระดับชาติหรือระดับนานาชาติ รวมกันแล้วได้หลายล้านดอลลาร์, คณะบุคคลทั้งหลายที่มาจาก

การเลือกตั้งของศาสนานี้ซึ่งจดทะเบียนเป็นบริษัท ได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการโดยรัฐบาลจำนวนหนึ่งในโลก ตะวันออกและโลกตะวันตก, สาวกทั้งหลายของศาสนานี้ถูกเกณฑ์มาจากเชื้อชาติที่หลากหลายและศาสนาสำคัญทั้งหลายของมนุษยชาติ ผู้แทนทั้งหลายของศาสนานี้พบได้ในเมืองนับร้อยๆ ในทั้งเปอร์เซียและสหรัฐอเมริกา สัจธรรมของศาสนานี้พระราชินีให้การยืนยันต่อสาธารณชนครั้งแล้วครั้งเล่า, สถานภาพอิสระของศาสนานี้ ศัตรูทั้งหลายซึ่งเป็นพวกที่มาจากศาสนาที่เป็นต้นกำเนิด (อิสลาม) และอยู่ในศูนย์กลางชั้นนำของทั้งโลกอาหรับและโลกมุสลิม ได้ประกาศและสาธิต, คำกล่าวอ้างของศาสนานี้ได้รับการรับรองอย่างแท้จริง ซึ่งให้สิทธิที่จะจัดว่าเป็นศาสนาที่สี่ของดินแดนซึ่งศูนย์กลางทางจิตวิญญาณของตนได้รับการสถาปนา และในเวลาเดียวกันเป็นหัวใจของโลกคริสเตียน เป็นสักการสถานที่สุดศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของประชาชนชาวยิว และเป็นจุดที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของอิสลามเว้นแต่เมกะ

ไม่ใช่จุดประสงค์ของข้าพเจ้าและหาได้จำเป็นเวลานี้ ที่จะเขียนประวัติศาสตร์หนึ่งร้อยปีสุดท้ายของศาสนาบาไฮลงในละเอียด หรือตั้งใจจะสืบสาวจุดกำเนิดทั้งหลายของการเคลื่อนไหวที่มหิพาร์ หรือพรรณนาสภาพแวดล้อมที่ศาสนาบาไฮกำเนิด หรือตรวจสอบลักษณะเฉพาะตัวของศาสนาที่ให้ศาสนาบาไฮผุดขึ้นมา หรือประเมินผลที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของศาสนาบาไฮที่มีต่อโชคชะตาของมนุษยชาติ ที่จริงนั้นข้าพเจ้าจะพึงพอใจกับการทบทวนลักษณะเด่นที่สำคัญทั้งหลายของกำเนิดและการผงาดขึ้นมาของศาสนาบาไฮ และระยะเริ่มแรกในการสถาปนาสถาบันบริหารทั้งหลายของศาสนา ซึ่งเป็นสถาบันที่ต้องถือว่าเป็นตัวตั้งต้นและสัญญาณบอกล่วงหน้าถึงระบบโลกนั้นที่ต้องเป็นร่างของวิญญาณของศาสนา ดำเนินการตามกฎหมายและบรรลุจุดประสงค์ของศาสนาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในยุคนี้

เจตนาของข้าพเจ้าขณะที่สำรวจภาพเหตุการณ์ทั้งหมดที่การปฏิวัติหนึ่งร้อยปีกางออกมาต่อการจ้องมองของเรา หาใช่จะละเลยการสานเข้าด้วยกันอย่างฉับไวของสิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นความปราศรัยกับชายชนะที่ประจักษ์ซึ่งมือของการบริหารที่ไม่อาจหยิ่งรู้เลือกที่จะทอเป็นแบบแผนของศาสนาตั้งแต่สมัยเริ่มแรก, หาใช่จะลดขนาดความหายนะทั้งหลายลงให้มากที่สุด เป็นความหายนะที่บ่อยครั้งพิสูจน์ตนเองว่าเป็นการโหมโรงไปสู่ชัยชนะครั้งใหม่ๆ ซึ่งถัดมาได้กระตุ้นความเติบโตและทำให้ความสำเร็จที่ผ่านมาเป็นปีกแผ่น, ที่จริงแล้วประวัติศาสตร์หนึ่งร้อยปีแรกของวิวัฒนาการของศาสนาเป็นลำดับของวิกฤติการณ์ภายในและภายนอกที่รุนแรงต่างกันไป ซึ่งส่งผลทำลายล้างอย่างปัจจุบันทันด่วน, แต่ละวิกฤติการณ์ปลดปล่อยอนุภาพสวรรค์ออกมาอย่างลึกลับในระดับของตน และด้วยวิธีนี้ให้แรงผลักดันใหม่แก่การคลี่ออกมาของศาสนา, การคลี่ออกมายิ่งขึ้นนี้ซึ่งถัดมายังคงก่อให้เกิดความหายนะที่ร้ายแรงกว่า ตามมาด้วยการพลังกรรมวิเศษออกมาอย่างเอื้อเฟื้อยิ่งกว่า ซึ่งทำให้บรรดาผู้สนับสนุนศาสนาสามารถเร่งความคืบหน้าของศาสนาต่อไปอีก และได้ชัยชนะที่จับใจมากขึ้นไปอีกในการรับใช้ศาสนา

ศตวรรษแรกของบาไฮศักราชอาจกล่าวในประเด็นที่เป็นสาระสำคัญที่สุดได้ว่า ประกอบด้วยยุคต้นหรือยุคผู้บุกเบิกของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ และยังเป็นระยะเริ่มแรกของยุคก่อร่างหรือยุคเปลี่ยนผ่านหรือยุคเหล็กซึ่งจะได้เป็นพยานต่อการเป็นรูปเป็นร่างและการกำกับวิถีของพลังงานสร้างสรรค์ที่ปลดปล่อยมาจากการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์, แด่สิบปีแรกของศตวรรษนี้อาจกล่าวได้อย่างคร่าวๆ ว่าได้ครอบคลุมช่วงเวลาทั้งหมดของยุคแรก ขณะที่สองทศวรรษสุดท้ายอาจถือว่าได้เป็นพยานต่อการเริ่มต้นของยุคที่สอง, ยุคแรกเริ่มด้วยการประกาศพันธกิจของพระบ๊อบ รวมถึงพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์และสิ้นสุดลงที่การล่องลับไปของพระอับดุลบาฮา, ยุคที่สองถูกเปิดฉากโดยพระประสงค์และพินัยกรรมของพระองค์ ซึ่งนิยามลักษณะและสถาปนารากฐานของยุคดังกล่าว

ดังนั้นศตวรรษที่อยู่ในการทบทวนของเราอาจพิจารณาได้ว่าแบ่งออกเป็นสี่ช่วงเวลาที่แตกต่างกันชัดเจนซึ่งมีระยะเวลาไม่เท่ากัน แต่ละช่วงมีความหมายที่เฉพาะเจาะจงและที่จริงแล้วมีนัยสำคัญที่ยิ่งใหญ่และประเมินไม่ได้, สี่ช่วงเวลานี้สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และประกอบกันเป็นตอนต่อเนื่องกันของละครที่แบ่งแยกไม่ได้ นำอัศจรรย์และประเสริฐ ซึ่งความลึกลับของละครนี้ไม่มีสติปัญญาใดหยิ่งรู้ ตอนที่เข้มข้นที่สุดของละครนี้ไม่มีดวงตาใดสามารถมองเห็นแม้แต่เงอร่าง ตอนจบของละครนี้ไม่มีใครสามารถบอกล่วงหน้า, แต่ละตอนของละครนี้หมุนเวียนอยู่รอบเนื้อเรื่องของตนเอง โอ้อวดวีรบุรุษของตนเอง ลงทะเบียนโศกนาฏกรรมของตนเอง บันทึกชัยชนะของตนเอง และมีส่วนของตนเองในการส่งเสริมการดำเนินจุดประสงค์ร่วมกันที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้, การแยกตอนใดตอนหนึ่งออกจากตอนอื่นๆ การแยกการสำแดงภายหลังของการเปิดเผยพระธรรมสากลเดียวที่ครอบคลุมทั้งหมดออกจากจุดประสงค์ดั้งเดิมที่ในชีวิตตนในสมัยแรกสุด ย่อมเท่ากับสับฉีกโครงสร้างอันเป็นที่ตั้งของการเปิดเผยพระธรรมนี้ และบิดเบือนสัจธรรมและประวัติศาสตร์ของการเปิดเผยพระธรรม,

ช่วงแรก [ค.ศ.1844-1853 (พ.ศ.2387-2396)] โดยเบื้องต้นเป็นเรื่องของบุคคลที่สุภาพ เข้าวัยและตำแหน่งไม่ได้ของพระบ๊อบ ผู้ไม่มีที่เปรียบในด้านความสงบเสงี่ยม ใจสงบอย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่มีหัดเทียมในเหตุการณ์ตอนที่ตื่นตื่นเร้าใจทั้งหลายของภารกิจที่ฉับไวและน่าสลดของพระองค์, ช่วงแรกนี้เริ่มต้นด้วยการประกาศพันธกิจของพระบ๊อบ ลงเอยที่การสละชีวิตของพระองค์ และจบลงด้วยความเมามั่นอย่างแท้จริงของการ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

สังหารหมู่อย่างโหดเหี้ยมซึ่งเขย่าวงศ์อย่างน่าสะอิดสะเอียน, ช่วงแรกนี้มีลักษณะพิเศษเฉพาะของเก้าปีแห่งการดิ้นรนต่อสู้ ซึ่งสมรภูมิของการต่อสู้ก็คือเปอร์เซียทั้งประเทศ วีรบุรุษมากกว่าหนึ่งหมื่นคนสละชีวิต สองประมุขแห่งราชวงศ์กอจาร์และบรรดาเสนาบดีที่ชั่วช้ามีส่วนร่วม และได้รับการสนับสนุนโดยคณะนักบวชฐานันดรเชื้อห้ทุกระดับชั้น ทรัพยากรทางทหารของรัฐและความไม่เป็นมิตรที่ไม่คลายของมวลชน, ช่วงเวลาที่สอง [ค.ศ. 1853-1892 (พ.ศ.2396-2435)] ได้แรงบันดาลใจจากบุคคลเลื่องชื่อที่นำเคารพนับถืออย่างพระบาฮาอูลลาห์ ผู้ซึ่งเหนือกว่าใครอื่นทั้งหมดในด้านความวิสุทธิ นำพรันพริงด้วยราชศัสดาแห่งความเข้มแข็งและอาณาภาพของพระองค์ ไม่มีที่เสมอในความรุ่งโรจน์ที่เจิดจ้าเหนือธรรมชาติของพระองค์, ช่วงเวลานี้เริ่มต้นขณะที่อยู่ในชีอาห์ซาลแห่งเตหะราน ด้วยการขยับเขยื้อนครั้งแรกของการเปิดเผยพระธรรมที่คาดการณ์โดยพระบ๊อบในวิญญาณของพระบาฮาอูลลาห์ บรรลุถึงขีดสุดในการประกาศการเปิดเผยพระธรรมนั้นต่อกษัตริย์และผู้นำศาสนาทั้งหลายของโลก และสิ้นสุดลงที่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมในบริเวณใกล้เคียงกับเมืองคุกัคคา, ช่วงเวลานี้ยาวนานสามสิบเก้าปีซึ่งเป็นเวลาแห่งการเปิดเผยพระธรรมอย่างต่อเนื่องไม่เคยมีมาก่อนและต้านไม่อยู่ มีลักษณะเฉพาะด้วยการเผยแพร่ศาสนาไปยังอาณาเขตใกล้เคียงของตุรกี รัสเซีย อิรัก ซีเรีย อียิปต์และอินเดีย และเลื่องลือด้วยความไม่เป็นมิตรที่ซ้ำร้ายตามสวน ซึ่งถูกแสดงให้เห็นด้วยการร่วมกันโจมตีที่โถมใส่โดยกษัตริย์ซาห์แห่งเปอร์เซียและสุลต่านแห่งตุรกี ผู้เป็นสองกษัตริย์ที่ยอมรับกันว่ามีความงามมากที่สุดของโลกตะวันออก อีกทั้งการต่อต้านของสองสำนักนักบวชเชื้อห้และซุนนีแห่งอิสลาม, ช่วงเวลาที่สาม [ค.ศ.1892-1921 (พ.ศ.2435-2464)] ให้ความสนใจกับบุคลิกลักษณะที่มีชีวิตชีวาของพระอับดุลบาฮาเป็นสำคัญ ซึ่งสาระของพระองค์ลึกลับ สถานะของพระองค์ไม่มีที่เหมือน ทั้งเสน่ห์และความเข้มแข็งของอุปนิสัยใจคอของพระองค์มีพลังโน้มนำอย่างเหลือเชื่อ, ช่วงเวลานี้เริ่มต้นด้วยการประกาศพระปฏิญญาของพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งเป็นเอกสารที่ไม่มีเสมอเหมือนในประวัติศาสตร์ของยุคศาสนาใดๆ ที่มาก่อน ขึ้นถึงจุดสูงสุดในการเน้นย้ำยืนยันลักษณะที่ไม่มีเหมือนและนัยที่กว้างไกลของเอกสารนั้นในเมืองแห่งพระปฏิญญา โดยพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญา และสิ้นสุดที่การลวงลับไปของพระองค์และการฝังพระศพของพระองค์บนภูเขาคาร์เมล, นี้จะได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ว่า เป็นช่วงเวลาเกือบสามสิบปีที่มีโศกนาฏกรรมและชัยชนะถักเข้าด้วยกันเป็นเกลียว อย่างที่ ณ เวลาหนึ่งได้ดับดวงตะวันแห่งพระปฏิญญา และ ณ อีกเวลาหนึ่งได้สาดแสงสว่างของพระปฏิญญาไปยังทวีปยุโรป และไกลไปถึงออสเตรเลีย ตะวันออกไกลและทวีปอเมริกาเหนือ, ช่วงเวลาที่สี่ [ค.ศ.1921-1944 (พ.ศ.2464-2487)] ได้รับแรงบันดาลใจโดยพลังอำนาจที่แผ่ออกมาจากพระประสงค์และพินัยกรรมของพระอับดุลบาฮา ซึ่งเป็นกฎบัตรของระบบโลกใหม่ของพระบาฮาอูลลาห์ เป็นลูกที่เกิดจากการปฏิสนธิทางจิตวิญญาณระหว่างพระผู้เป็นบ่อเกิดของกฎของพระผู้เป็นเจ้าของ กับจิตใจของพระผู้เป็นพาหนะและผู้ตีความกฎนั้น, การเริ่มต้นช่วงเวลาสี่และสุดท้ายของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ เกิดขึ้นเวลาเดียวกันกับกำเนิดของยุคก่อร่างของบาไฮศักราช กับการก่อตั้งระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งเป็นระบบที่บอกล่วงหน้าการมาถึงของระบบโลกของพระองค์ และในเวลาเดียวกันเป็นตัวตั้งต้นและแบบแผนของระบบนั้น, ช่วงเวลานี้ซึ่งครอบคลุมยี่สิบสามปีแรกของยุคก่อร่างนี้ มีความเด่นเฉพาะตัวด้วยการระเปิดออกมาของความไม่เป็นมิตรที่มีลักษณะต่างกัน ซึ่งในด้านหนึ่งเร่งการแพร่ศาสนาไปยังพื้นที่ที่ยิ่งกว้างกว่าในแต่ละทวีปทั้งห้าของโลก และในอีกด้านหนึ่งเป็นเหตุให้เกิดการปลดแอกและการรับรองสถานภาพความเป็นอิสระของหลายชุมชนภายในเขตอำนาจของตน

สี่ช่วงเวลานี้ควรเป็นที่ถือว่าไม่ใช่เป็นเพียงส่วนประกอบที่แยกจากกันไม่ได้ของความมหิพารทั้งหมด แต่เป็นขั้นตอนที่ก้าวหน้าต่อเนื่องกันไปในกระบวนการวิวัฒนาการเดียวที่ไพศาล มั่นคงและต้านทานไม่ได้, เพราะเมื่อเราสำรวจพื้นที่ทั้งหมดซึ่งปฏิบัติการของศาสนานี้มีอายุหนึ่งศตวรรษคล้อออกมาต่อหน้าเรา เราไม่สามารถหนีข้อสรุปว่า จากมุมใดก็ตามที่เรามองภาพที่มหิพารนี้ เหตุการณ์ทั้งหลายที่สัมพันธ์กับช่วงเวลาเหล่านี้ นำเสนอหลักฐานที่แน่ชัดของกระบวนการที่เจริญเติบโตอย่างช้าๆ พัฒนาการที่เป็นระบบ ความเป็นปึกแผ่นภายใน การขยายตัวภายนอก การปลดแอกทีละน้อยจากจาริตทางศาสนา และการถูกตัดสิทธิ์ทางกฎหมายและข้อจำกัดของพลเรือนที่ลดลงตามสวน

เมื่อพิจารณาช่วงเวลาเหล่านี้ของประวัติศาสตร์ศาสนาบาไฮในฐานะที่เป็นส่วนประกอบของสิ่งเดียวกัน เราสังเกตเห็นลูกโซ่ของเหตุการณ์ทั้งหลายที่ประกาศการผงาดขึ้นมาของพระผู้ประกาศล่วงหน้า พันธกิจของพระผู้ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์พระผู้ประกาศล่วงหน้านั้นสัญญาไว้ การสถาปนาพระปฏิญญาที่ก่อกำเนิดโดยอำนาจโดยตรงของพระผู้เป็นที่ยัญญาไว้เอง และสุดท้ายคือกำเนิดของระบบที่เป็นลูกที่เกิดจากทั้งพระผู้เป็นจุดกำเนิดของพระปฏิญญาและพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาที่ได้รับการแต่งตั้ง, เราสังเกตเห็นว่าพระบ๊อบซึ่งเป็นพระผู้ประกาศล่วงหน้า ได้ประกาศการจวนจะเริ่มต้นของระบบที่คิดโดยพระผู้เป็นเจ้าของอย่างไร, พระบาฮาอูลลาห์ผู้เป็นที่ยัญญาไว้ ได้บัญญัติกฎและบทบัญญัติของระบบนี้อย่างไร, พระอับดุลบาฮาศูนย์กลางที่ได้รับการแต่งตั้ง ได้อธิบายลักษณะเด่นของระบบนี้อย่างไร, สวาทกรุ่นปัจจุบันทั้งหลายของทั้งสามพระองค์ได้เริ่มก่อโครงสร้างของสถาบันทั้งหลายของระบบนี้อย่างไร, โดยช่วงเวลาเหล่านี้เราเฝ้าสังเกตแสงสว่างวิหาคารของ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ศาสนาสองจากถิ่นกำเนิดไปทางทิศตะวันออกไปที่อินเดียและตะวันออกไกล ไปทางทิศตะวันตกไปที่อาณานิคม ไกล่เคียงทั้งหลายของอิรัก ตุรกี รัสเซียและอียิปต์ เดินทางไปไกลถึงทวีปอเมริกาเหนือ ให้ความสว่างประเทศสำคัญๆ ในยุโรปในเวลาต่อมา แพร่ศรัทธาไปคลุมออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ในระยะต่อมา สองสว่างขอบนอกของ อาร์คติก และในที่สุดจุดความสว่างให้แก่ขอบฟ้าอเมริกากลางและอเมริกาใต้, เราเป็นพยานต่อการเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัวในความหลากหลายขององค์ประกอบภายในสมาคมของศาสนา จากช่วงเวลาแรกของประวัติศาสตร์ของคนที่ถูกจำกัดอยู่ที่คณะสาวกผู้ไม่เป็นที่รู้จัก ซึ่งส่วนใหญ่ถูกเกณฑ์มาจากเหล่ามวลชนชื้อห้แห่งเปอร์เซีย ได้ขยายไปเป็นภราดรภาพที่เป็นผู้แทนของระบบศาสนาชั้นนำทั้งหลายของโลก ของเกือบทุกคนชั้นและสีผิว จากคนงานและคนชนบทที่ต่ำต้อยที่สุดถึงพระราชวงศ์เอง, เราสังเกตเห็นพัฒนาการคล้ายกัน ในขอบเขตของวรรณกรรมของศาสนา ซึ่งที่แรกถูกจำกัดอยู่ที่ขอบเขตแคบๆ ของเอกสารเขียนด้วยมือที่รีบคัดลอก ถูกแปลงข้อความหลายครั้ง แพร่กระจายอย่างลับๆ แอบอ่านอย่างถี่ถ้วน ลบเลือนไปบ่อยครั้ง และบางครั้งบางคราวถึงกับถูกกินโดยสมาชิกที่เสียขวัญของนิกายต้องห้าม ได้เพิ่มปริมาณภายในเวลาหนึ่งศตวรรษเป็นฉบับพิมพ์ที่นับไม่ถ้วนซึ่งประกอบด้วยหลายหมื่นเล่ม พิมพ์เป็นแบบเขียนที่หลากหลายไม่น้อยกว่าสี่สิบภาษา, บางฉบับพิมพ์ทำใหม่อย่างประณีต บางฉบับพิมพ์มีภาพประกอบเหลือล้น ทุกฉบับพิมพ์ถูกเผยแพร่อย่างแข็งขันและมีแบบแผนปฏิบัติโดยกลไกของธรรมสภาและคณะกรรมการทั้งหลาย ที่จัดระบบเป็นพิเศษและก่อตั้งตามกฎหมายที่แผ่กว้างไปทั่วโลก, เรามองเห็นวิวัฒนาการที่ชัดเจนไม่น้อยกว่ากัน ในขอบเขตของการสอนของศาสนา ซึ่งที่แรกมุ่งหมายไว้อย่างไม่ยืดหยุ่น ชับซ้อนและเข้มงวด, ในเวลาต่อมาหล่อแบบใหม่ ขยายออกและเปิดกว้างภายใต้ยุคศาสนาที่มารับช่วงต่อ, ภายหลังได้รับการอธิบาย ยืนยันและขยายความโดยพระผู้ตีความที่ได้รับการแต่งตั้ง และสุดท้ายทำเป็นระบบและนำมาใช้กับทั้งบุคคลและสถาบันอย่างทั่วถึง, เราสามารถค้นพบลำดับขั้นทั้งหลายที่ต่างกันชัดเจนไม่น้อยกว่ากันในลักษณะของการต่อต้านที่ศาสนาต้องเผชิญ เป็นการต่อต้านที่ที่แรกถูกจุดขึ้นมาในอกของอิสลามนิกายชื้อห้ ซึ่งในระยะต่อมาทวีพลังขับเคลื่อนด้วยการเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ไปยังอาณานิคมปกครองของสุลต่านแห่งตุรกี และความไม่เป็นมิตรที่เป็นผลตามมาของคณะฐานันดรขุนนี้และกาหลิบผู้เป็นหัวหน้าของสาวกส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดของพระโมฮัมหมัด เป็นการต่อต้านซึ่งเวลานี้โดยการผงาดขึ้นมาของระบบที่กำหนดจากสวรรค์ในโลกคริสเตียนตะวันตกและอิทธิพลของระบบนี้ต่อสถาบันพลเรือนและสถาบันนักบวช น่าจะรวมรัฐบาลที่มั่นคงและระบบทั้งหลายที่สัมพันธ์กับคณะนักบวชฐานันดรที่ปกหลักหลักในโลกคริสเตียนมาเป็นพวกสนับสนุนตน, ในเวลาเดียวกันโดยการมองผ่านหมอกแห่งความไม่เป็นมิตรที่กว้างออกทุกที เราสามารถเห็นความก้าวหน้าที่เจ็บปวดแต่ก็ไม่ลดละของบางชุมชนภายในเขตอำนาจของศาสนา ผ่านขั้นตอนต่างๆ ของความไม่เป็นที่รู้จัก ความเป็นที่ต้องห้าม การถูกปลดแอกและได้การรับรอง เป็นขั้นตอนทั้งหลายซึ่งในวิถีของศตวรรษทั้งหลายต่อเนื่องกัน จำเป็นต้องมาถึงจุดสมบูรณ์ที่การสถาปนาศาสนาและการก่อตั้งสหพันธรัฐบาไฮที่โอบล้อมโลกในขีดสุดของอาณาภาพและอำนาจ, ทำนองเดียวกันเราสามารถมองเห็นความคืบหน้าที่วัดได้ไม่น้อยกว่ากันในการผงาดขึ้นมาของสถาบันทั้งหลายของศาสนา ไม่ว่าจะเป็นศูนย์กลางบริหารหรือสักการสถาน ซึ่งเป็นสถาบันลับใต้ดินในตอนเริ่มแรก แล้วโผล่พ้นขึ้นมาอย่างแทบสังเกตไม่ได้ตอนกลางวันแสกๆ จนได้การรับรองจากภาครัฐ ซึ่งได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย อุดมขึ้นด้วยทุนทรัพย์บริจาคแห่งความศรัทธา ประเสริฐขึ้นที่แรกด้วยการก่อสร้างมาฆเรโกล อัสการแห่งอิสคาแบด ซึ่งเป็นสักการสถานบาไฮแห่งแรก และฝากชื่อเสียงอมตะเมื่อเร็วๆ ภายนี้โดยการผงาดขึ้นมาของโบสถ์แม่แบบของโลกตะวันตกในใจกลางของทวีปอเมริกาเหนือ ซึ่งเป็นการบอกสว่างหน้าถึงอารยธรรมสวรรค์ที่กำลังพัฒนาอย่างช้าๆ, และในที่สุดเราสามารถถึงกับเป็นพยานต่อการปรับปรุงสภาพที่ประจักษ์ชัด ที่อยู่รอบๆ การมาแสวงบุญของสาวกที่อุทิศตนทั้งหลายที่พระสถูปศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา ณ ศูนย์กลางแห่งโลก ซึ่งเดิมที่เป็นการแสวงบุญที่ยากลำบาก มีอันตราย เห็นดเห็น้อยยาวนาน ในหลายกรณีเดินทางด้วยเท้า บางครั้งบางคราวจบลงด้วยความผิดหวัง และถูกจำกัดอยู่ที่สาวกชาวตะวันออกเท่าหยาบมือที่ถูกรังควาน แล้วภายใต้สภาพแวดล้อมที่ปรับปรุงขึ้นอยู่ตลอดค่อยๆ ดึงดูดผู้ที่หันมานับถือศาสนาบาไฮจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่มาบรรจบกันจากสี่มุมโลก และมาถึงจุดสูงสุดที่การจะมาเยือนของพระราชินีที่ประเสริฐ ซึ่งถูกเผยแพร่ต่อสาธารณชนอย่างกว้างขวางแต่ก็ถูกขัดขวางอย่างน่าเศร้า ผู้ซึ่ง ณ ธรณีประตูของเมืองที่เป็นที่ปรารถนาของหัวใจของพระนาง ทรงถูกกีดกันให้เบี่ยงเส้นทางตามการเขียนยืนยันของพระนางเอง และสละเอกสิทธิ์ที่ให้ประโยชน์อย่างประเมินค่าไม่ได้

คำนำ

[Introduction to *The Dawn-Breakers*]

การเคลื่อนไหวของศาสนาบาไฮปัจจุบันนี้เป็นที่รู้จักกันดีทั่วโลก และเวลามาถึงแล้วที่บันทึกเรื่องเล่าอย่างไม่มีที่เหมือนของนาบิลเกี่ยวกับเริ่มต้นของการเคลื่อนไหวนี้ในเปอร์เซียที่มีดมนที่สุด จะเป็นที่น่าสนใจของผู้อ่านจำนวนมากมาย, บันทึกที่นาบิลเขียนไว้ด้วยความระมัดระวังอย่างทุ่มเทนั้นไม่ธรรมดาในหลายแง่ บันทึก

ดังกล่าวที่มีวรรคต่างๆ ที่ตื่นเต้นในอารมณ์ และความงดงามของใจความสำคัญได้ให้ไม่เพียงคุณค่าที่ยิ่งใหญ่ทางประวัติศาสตร์ แต่ยังให้พลังศีลธรรมที่สูงส่งแก่บันทึกลำดับเหตุการณ์นี้, แสงของบันทึกเรื่องราวนี้เข้ม อิทธิของแสงนี้ร้อนยิ่งกว่าเพราะดูเหมือนกับเป็นแสงอาทิตย์ที่เจิดจ้าขึ้นมาเวลาเที่ยงคืน, บันทึกนี้เป็นเรื่องราวของการดิ้นรนต่อสู้และการสละชีวิต มีภาพเหตุการณ์ที่สะเทือนใจและอุบัติเหตุที่น่าสลดมากมาย, ความทุจริต ความบ้าคลั่งและความโหดเหี้ยมรวมกันต่อต้านเพื่อจะทำลายความมุ่งหมายของการปฏิรูป และหนังสือเล่มปัจจุบันนี้จบลง ณ จุดที่ลาลาลแห่งความเกลียดชังดูเหมือนทำสำเร็จตามจุดประสงค์ของตน และได้เนรเทศหรือสังหารบุรุษ สตรีและเด็กทุกคนในเปอร์เซีย ที่กล้าพอที่จะแสดงตัวโอบเอียงเข้าหาคำสอนของพระบ๊อบ

นาบิลเองซึ่งเป็นผู้มีส่วนร่วมในบางเหตุการณ์ที่เขาเล่า ได้จับปากกาที่เดียวตายของตนเล่าความจริงเกี่ยวกับบุรุษและสตรีทั้งหลายที่ถูกประหารหรือประหารอย่างไรปราณี และการเคลื่อนไหวที่ถูกให้ร้ายอย่างร้ายแรง

เขาเขียนอย่างสบายๆ และเมื่อถูกปลุกเร้าอารมณ์อย่างแรงสำนวนโวหารของเขามีพลังและคม เขาไม่ได้นำเสนอคำกล่าวอ้างและคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์และพระผู้นำหน้ามาก่อนพระองค์ด้วยระบบใดๆ จุดประสงค์ของเขานั้นเป็นเพียงการเล่าจุดเริ่มต้นของการเปิดเผยพระธรรมไบ และรักษาความทรงจำเกี่ยวกับการกระทำทั้งหลายของบรรดาผู้สับสนุนเริ่มแรกของการเปิดเผยพระธรรมนี้ เขาเล่าลำดับของอุบัติเหตุทั้งหลาย คัดแหล่งที่มาที่เชื่อถือได้อย่างละเอียดลออสำหรับข้อมูลเกือบทุกชิ้น ผลที่ตามมาคือผลงานของเขาหากมีความเป็นศิลปะและปรัชญาน้อย ก็มีคุณค่าในฐานะที่เป็นบันทึกตามตัวอักษรของเหตุการณ์เกี่ยวกับประวัติศาสตร์เริ่มแรกของศาสนา ที่เขารู้หรือสามารถค้นพบจากพยานที่น่าเชื่อถือทั้งหลาย

ลักษณะเด่นที่สำคัญทั้งหลายของบันทึกเรื่องเล่านี้คือ นักบุญวิบุรุษอย่างพระบ๊อบ ซึ่งเป็นผู้นำที่อ่อนโยนและใจสงบยิ่ง แต่กระนั้นก็กระตือรือร้น เด็ดเดี่ยวและทรงอิทธิพลที่สุด, ความอุทิศตนของสาวกทั้งหลายของพระองค์ที่เผชิญกับการกดขี่ด้วยความกล้าหาญที่ไม่ครั้นคร้ามและบ่อยครั้งด้วยความปลื้มปิติ, ความเลือดเดือดของคณะนักบวชริชยาที่ปลุกเร้าความคลั่งไคล้ของประชาชนที่กระหายเลือดเพื่อจุดประสงค์ของตนเอง เหล่านี้พูดภาษาที่ทุกคนเข้าใจได้, แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะติดตามเรื่องเล่าในรายละเอียด หรือจะเห็นคุณค่างานที่ลงมือทำโดยพระบาฮาอุลลาห์และพระผู้นำหน้ามาก่อนพระองค์ว่ามหาโพบารเพียงไหน โดยไม่มีความรู้บ้างเกี่ยวกับสภาพของศาสนจักรและรัฐในเปอร์เซีย ธรรมเนียมและทัศนคติของประชาชนและเจ้านายของพวกเขา นาบิลถือว่าความรู้เหล่านี้เป็นที่ทราบแล้ว, หากจะมีก็เล็กน้อยที่เขาเองเดินทางออกไปนอกเขตจักรวรรดิของกษัตริย์ซาร์และสุลต่าน และเขาไม่มีความคิดที่จะทำการเปรียบเทียบระหว่างอารยธรรมของตนเองกับอารยธรรมต่างประเทศ เขาไม่ได้กำลังกล่าวต่อผู้อ่านชาวตะวันตก แม้นาบิลจะมีจิตสำนึกว่าเนื้อหาที่ตนรวบรวมมามีมากกว่าความสำคัญของชาติและอิสลาม และอีกไม่นานจะกระจายไปทางตะวันออกและตะวันตกจนกระทั่งล้อมรอบโลก กระนั้นเขาก็เขียนแบบตะวันออกด้วยภาษาตะวันออกสำหรับผู้ที่ใช้ภาษาตะวันออก และผลงานที่ไม่เหมือนใครที่เขาทำสำเร็จตรงตามความจริง ในตัวมันเองเป็นงานที่ตราตรึงและยิ่งใหญ่

ผู้สังเกตการณ์ทั้งหมดเห็นพ้องกันในการแสดงให้เห็นเปอร์เซียเป็นชาติที่อ่อนเปลี้ยและสำหลัง แดกแยกกันเองโดยธรรมเนียมปฏิบัติที่ทุจริตและมิฉันทิฐิตีที่ดูดี, ความไร้ประสิทธิภาพและความน่าเวทนาซึ่งเป็นผลของความเสื่อมศีลธรรมมีอยู่เต็มดินแดนนี้ จากสูงสุดลงมาถึงต่ำสุดไม่ปรากฏว่ามีความสามารถที่จะดำเนินวิธีการปฏิรูป หรือแม้แต่เจตจำนงที่จะเริ่มต้นสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริง, ความหลงตัวเองของชาติเทศนาความพึงพอใจตนเองอย่างใหญ่โต ความไม่เคลื่อนไหวคลุมทุกสิ่งไว้ในความมืดมัว และอัมพาตทัวจิตใจทำให้การพัฒนาใดๆ เป็นไปไม่ได้

สำหรับนักศึกษาประวัติศาสตร์ ความเสื่อมของชาติที่ครั้งหนึ่งเคยทรงอำนาจและเรื่องนามยิ่งนั้นดูเหมือนว่าน่าสงสารที่สุด พระอับดุลบาฮาผู้ซึ่งทั้งหลายที่ทาร์นกรรมธมใส่พระบาฮาอุลลาห์ พระบ๊อบและตนเอง ก็ยังรักประเทศของตน เรียกความเสื่อมทรามของพวกเขาว่า "โศกนาฏกรรมของชนชาติหนึ่ง" และในผลงาน "พลังอำนาจลึกลับของอารยธรรมสวรรค์" (ภายหลังธรรมลิขิตเล่มนี้เปลี่ยนชื่อเป็น "เคล็ดลับไปสู่อารยธรรมสวรรค์") ทรงหาทางปลุกเร้าหัวใจของเพื่อนร่วมชาติให้ลงมือปฏิรูปถึงราก พระอับดุลบาฮาเอ่ยความเศร้าที่สะเทือนใจต่อชะตาปัจจุบันของชนชาติหนึ่ง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยแผ่ขยายการพิชิตไปทางตะวันออกและตะวันตก และเป็นผู้นำอารยธรรมของมนุษยชาติ พระองค์ลิขิตว่า "ในสมัยนั้นอิหร่านเป็นเสมือนหัวใจของโลก เธอเป็นคบไฟเจิดจ้าที่ลุกโผลงอยู่ในที่ชุมนุมของมนุษยชาติ อำนาจและความรุ่งโรจน์ของเธอส่องแสงออกไปเหมือนกับยามเข้าบ่นขอบฟ้าของโลก และความสว่างไสวของวิชาของเธอทอดรังสีไปยังโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ชาวเกี่ยวกับจักรวรรดิที่แผ่กว้างของบรรดาผู้ที่สวมมงกุฏของเธอ ไปถึงแม้แต่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในชั่วโลกเหนือและชื่อเสียงความน่าเกรงขามของการมีกษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลายของเธอ ทำให้ผู้ปกครองทั้งหลายของกรีซและโรมต้องถ่อมตัว นักปรัชญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกอัศจรรย์ใจต่ออัจฉริยภาพของการปกครองของเปอร์เซีย และระบบการปกครองของเธอได้กลายเป็นแม่แบบสำหรับกษัตริย์ทั้งหมดในสี่ทวีปที่รู้จักกันตอนนั้น เปอร์เซียเด่นดังท่ามกลางชนชาติทั้งหมดในเรื่องขอบเขตของอาณาจักรของเธอ เธอได้รับเกียรติจากทุกคนในเรื่องวัฒนธรรมและอารยธรรมที่น่าสรรเสริญ เธอเป็นแกนกลางของโลก เป็นบ่อเกิดและศูนย์กลางของวิทยาศาสตร์

ประวัติความเป็นมาของศาสนาไฮ

และศิลปะทั้งหลาย เป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งประดิษฐ์และการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เป็นเหมือนที่อุดมด้วยคุณความดีและความสมบูรณ์ของมนุษย์...ดินแดนที่เป็นธรรมที่สุดนี้ครั้งหนึ่งเคยเป็นตะเกียงที่ฉายรังสีแห่งความรู้ สวรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และศิลปะ ความประเสริฐและความสำเร็จอย่างสูง อัจฉริยภาพและความกล้าหาญ ปัจจุบันนี้เพราะความเกียจคร้านและเชื่องช้าของประชาชนของเธอ ความไม่ยินดีในร้ายของพวกเขา แนวทางดำเนินชีวิตที่ไม่มีวินัย ความไร้ศักดิ์ศรี ไร้ความทะเยอทะยานของพวกเขา โชคชะตาที่โชติช่วงของเธอจึงถูก บังจนมืด แสงสว่างของเธอได้เปลี่ยนเป็นความมืด"

สภาพที่น่าเศร้าเหล่านั้นที่พระอับดุลบาฮากล่าวถึง ผู้ประพันธ์คนอื่นๆ พรรณนาไว้อย่างบริบูรณ์

ณ เวลาที่พระบ็อบประกาศพันธกิจของตน การปกครองของเปอร์เซียเป็น "รัฐศาสนา" ตามวลีของลอร์ด เคอร์ซัน, แม้ว่าจะเห็นแก่สินบน โหดเหี้ยมและไร้ศีลธรรมนี้ก็เป็น การปกครองที่มีศาสนาอย่างเป็นทางการ, ความเคร่งครัดของมุสลิมคือพื้นฐานของการปกครองและแทรกซึมถึงแก่นของทั้งการปกครองและชีวิตทางสังคมของประชาชน, แต่ถ้าไม่เช่นนั้นแล้วก็จะไม่มีกฎ บทบัญญัติหรือกฎบัตรที่ชี้นำทิศทางของกิจการสาธารณะ ไม่มีสภาขุนนางหรือองคมนตรี ไม่มีสภานักบวช ไม่มีรัฐสภา, กษัตริย์ชาห์เป็นผู้ปกครองเผด็จการ และกฎเกณฑ์ที่กำหนดตามใจชอบของเขาถูกสะท้อนอยู่ในเจ้าหน้าที่รัฐทุกระดับชั้นลงไป จากรัฐมนตรีและผู้ว่าการทุกคนลงไปถึงเสมียนที่ต่ำต้อยที่สุดหรือหัวหน้าหมู่บ้านห่างไกลที่สุด, ไม่มีศาลพลเรือนที่จะหยุดยั้งหรือปรับเปลี่ยนอำนาจของกษัตริย์หรืออำนาจที่กษัตริย์อาจเลือกที่จะมอบให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทำหน้าที่แทน, หากมีกฎ กฎนั้นก็คือ คำพูดของกษัตริย์ กษัตริย์ชาห์สามารถทำตามที่ตนปรารถนา เป็นเรื่องของกษัตริย์ชาห์ที่จะแต่งตั้งหรือไล่ออกเสนาบดี ข้าราชการ นายทหารและผู้พิพากษาทั้งหมด, กษัตริย์ชาห์มีอำนาจสั่งเป็นสิ่งที่ตายสมาชิกทุกคนในครัวเรือนของตนและในราชสำนัก ไม่ว่าจะเป็ นพลเรือนหรือทหาร, สิทธิในการเอาชีวิตประสาทให้แก่กษัตริย์ชาห์คนเดียว เช่นเดียวกับกับบทบาทหน้าที่ทั้งหมดของการปกครอง นิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ, สิทธิพิเศษของกษัตริย์ชาห์ไม่ถูกจำกัดโดยสิ่งเหนี่ยวรั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรใดๆ

บรรดาผู้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ชาห์ถูกยึดใส่ตำแหน่งที่ทำเงินได้มากที่สุดทั่วทั้งประเทศ และเมื่อหลายชั่วอายุผ่านไป พวกเขาไปลงตำแหน่งรองลงไปนับไม่ถ้วนด้วยทุกแห่งหน จนดินแดนต้องรับภาระของเผ่าพันธ์ุเกียจคร้านที่เป็นเชื้อพระวงศ์นี้ ที่ได้ตำแหน่งมาเพราะไม่ใช่อินโดนอกจากสายเลือดของตน ซึ่งเป็นที่มาของภาษิตเปอร์เซียที่ว่า "อูฐ ตัวไรและเจ้าชายมีอยู่ทุกแห่งหน"

แม้แต่เวลาที่ต้องการจะตัดสินใจอย่างฉลาดรอบคอบและยุติธรรมในกรณีใด ๆ ที่นำมาให้วินิจฉัย กษัตริย์ชาห์พบว่ายากที่จะทำได้ เพราะเขาไม่สามารถอาศัยข้อมูลที่ให้มา, ข้อเท็จจริงที่สำคัญถูกกันไว้ หรือข้อเท็จจริงที่ให้มาถูกบิดเบือนโดยอิทธิพลโน้มนำวของพยานที่มีส่วนได้ส่วนเสียหรือเสนาบดีที่เห็นแก่สินบน, ระบบทุจริตในเปอร์เซียไปไกลถึงขนาดที่กลายเป็นธรรมเนียมที่ยอมรับกัน ซึ่งลอร์ดเคอร์ซันพรรณนาไว้ด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ :

"ตอนนี้ข้าพเจ้ามาที่สิ่งที่เป็นลักษณะเด่นที่สำคัญที่สุดของการบริหารปกครองของอิหร่านซึ่งต่างจากที่อื่น, การปกครอง ไม่เพียงเท่านั้น วิถีชีวิตเองในประเทศนั้นอาจกล่าวได้ว่าประกอบด้วย การแลกเปลี่ยนของขวัญกันเป็นส่วนใหญ่, ในแง่ของสังคมธรรมเนียมปฏิบัตินี้อาจเป็นที่คาดหมายให้สาธิตใจคอที่เอื้อเฟื้อของชนชาติที่มี อธิษาศัยไม่ตรี ถึงแม้ว่าที่นี่จะมีด้านที่ปราศจากน้ำใจที่เอาเรื่อง ดังตัวอย่างเช่น เมื่อยินดีกับตัวเองที่ได้เป็นผู้รับของขวัญชิ้นหนึ่ง คุณจะพบว่าไม่เพียงแต่คุณจะต้องให้สิ่งตอบแทนที่มีราคาสมมูลกันแก่ผู้ให้ แต่ยังต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใจกว้างให้แก่ผู้ถือของขวัญมา (ซึ่งการตอบแทนของคุณต่อเขาน่าจะเป็นวิธีการยังชีพเดียวที่ยอมรับกัน) ในอัตรารสชาติที่ต่ำสุดส่วนกับมูลค่าที่เป็นตัวเงินของของขวัญนั้น, ในแง่ของการเมืองธรรมเนียมปฏิบัติของการให้ของขวัญ แม้ว่า จะเป็นเรื่องที่ศักดิ์สิทธิ์ในประเพณีที่ไม่พออนปรนของ โลกตะวันออก ก็มีนัยความหมายเดียวกันกับระบบที่อื่นที่พรรณนาด้วยชื่อที่น่ายินดีน้อยกว่า, นี้คือระบบที่ใช้ดำเนินการปกครองเปอร์เซียมานับศตวรรษ และการค้าจุนระบบนี้คือกำแพงที่แน่นหนาที่ต้านการปฏิรูปที่แท้จริงใดๆ, ตั้งแต่กษัตริย์ชาห์ลงไปแทบจะไม่มีข้าราชการคนไหนที่ไม่เปิดรับของขวัญ แทบไม่มีตำแหน่งไหนที่ให้โดยไม่มีของขวัญตอบแทน แทบไม่มีรายได้ใดที่ไม่ได้รวบรวมมาโดยการรับของขวัญ, ในระบบราชการที่เป็นลำดับชั้นที่กล่าวมาข้างบน ทุกคนแทบไม่มียกเว้น ชื่อตำแหน่งของตนด้วยเงินที่เสนอให้แก่กษัตริย์ชาห์ หรือไม่ก็เสนอให้แก่เสนาบดีหรือผู้ว่าการที่เหนือขึ้นไปที่เป็นผู้แต่งตั้งตน หากมีผู้สมัครหลายคนสำหรับตำแหน่งเดียว เป็นไปได้มากที่สุดที่ผู้เสนอให้มากที่สุดจะชนะ

"...มาดาคิดเป็นธรรมเนียมที่หวงแหนระดับชาติในเปอร์เซีย การริดิถของธรรมเนียมนี้มีรูปแบบแตกต่างกันสุดคณานับ รูปแบบเหล่านี้มีความเป็นอัจฉริยะที่ทัดเทียมกับความหลากหลายของตน ธรรมเนียมนี้คือสุดยอดของประโยชน์และความปิดของการดำรงอยู่ของเปอร์เซีย, ถ้อยคำที่ไม่ธรรมดานี้ซึ่งนายวัตสันกล่าวว่าไม่มีคำภาษาอังกฤษที่ตรงกันพะ อาจแปลเป็นคำต่างๆ ว่า ค่าเปอร์เซ็นต์ เงินเพิ่ม สิ้นน้ำใจ อามิสสินจ้าง ตกรางวัล ของลักขโมย กำไร ตามแต่บริบทของเวลานั้นที่ใช้คำนี้, กล่าวอย่างคร่าวๆ คำนี้หมายถึงสมดุลของประโยชน์ส่วนบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วแสดงออกในรูปของเงิน ซึ่งสามารถริดจากธุรกรรมใดๆ ได้ทุกอย่าง, การ

เจรจาต่อรองที่มีสองฝ่ายเกี่ยวข้องในฐานะผู้ให้และผู้รับ ผู้มีตำแหน่งสูงกว่าและผู้ใต้บังคับบัญชา หรือแม้แต่ระหว่างคู่สัญญาที่เสมอกัน ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในเปอร์เซียโดยปราศจากฝ่ายที่สามารถเป็นตัวแทนของผู้ทำคุณประโยชน์หรือการรับใช้ ที่อ้างสิทธิ์และรับเงินสดจำนวนที่แน่นอนเป็นการตอบแทนสำหรับสิ่งที่ตนทำหรือให้, อาจกล่าวได้แน่ที่เดียวว่าธรรมชาติของมนุษย์เหมือนกันมากทั่วโลก ระบบคล้ายๆ กันดำรงอยู่ด้วยชื่อต่างกันในประเทศของเราเองหรือประเทศอื่นๆ และนักวิทยาศาสตร์ที่มีใจหนักแน่นจะยินดีต้อนรับชาวเปอร์เซียว่าเป็นคนและเป็นพี่น้อง, นี่เป็นความจริงในระดับหนึ่ง แต่ไม่มีในประเทศใดที่ข้าพเจ้าเคยเห็นหรือได้ยินมาในโลกที่ระบบดังกล่าวเปิดเผย ไร้ยางอาย และมีอยู่ทั่วทุกหัวระแหงอย่างในเปอร์เซีย, ระบบนี้หาได้ถูกจำกัดอยู่ที่แวดวงเศรษฐกิจภายในประเทศหรือธุรกรรมพาณิชย์ แต่แทรกซึมทุกฝั้วและให้แรงบันดาลใจการกระทำเกือบทั้งหมดของชีวิต, โดยปฏิบัติการของระบบนี้อาจกล่าวได้ว่า ความเอื้อเฟื้อหรือการบริการแบบให้เปล่าถูกลบออกจากหมวดหมู่ของคุณความดีทางสังคมในเปอร์เซีย และความละโมภถูกยกขึ้นมาเป็นหลักการชี้แนะการปฏิบัติตนของมนุษย์... โดยวิธีนี้เป็นที่เริ่มต้นอนุกรมเลขคณิตของการปล้นจากประมุขไปถึงข้าแผ่นดิน แต่ละหน่วยในระดับลดหลั่นลงไปจ่ายค่าตอบแทนให้ตนเองจากหน่วยถัดไปที่ตำแหน่งต่ำกว่าตน และชาวชนบทผู้โชคไม่ดีคือเหยื่อท้ายสุด, ภายใต้สภาพแวดล้อมเหล่านี้ไม่เป็นที่ประหลาดใจที่ตำแหน่งคือลูทางปกติไปสู่ความมั่งคั่ง และมีกรณีบ่อยๆ ที่คนที่เริ่มต้นจากไม่มีอะไร ถูกพบว่าอาศัยอยู่ในบ้านที่ล้อมรอบด้วยฝูงคนรับใช้และใช้ชีวิตแบบเจ้าชาย, 'จงตัดดวงสิ่งที่คุณสามารถขณะที่คุณยังสามารถตัดดวง' คือกฎเกณฑ์ที่คนส่วนใหญ่ตั้งไว้ต่อหน้าตนเองในการทำงานสาธารณะ, จิตใจของคนทั่วไปก็หาได้ชื่นเคื่องการกระทำนี้ การประเมินใครก็ตามที่มีโอกาสแต่ไม่ทำให้ตนเองกระป๋องคือ ความรู้สึกที่ตรงกันข้ามกับการสรรเสริญชื่นชม, ไม่มีใครคิดถึงผู้ทนต์ทุกขทั้งหลายซึ่งวัตถุดีสำหรับมาดาติลเป็นทอดๆ เหล่านี้เอามาจากพวกเขาในท้ายที่สุด และความมั่งคั่งที่รูดคั้นมาจากหยาดเหงื่อบนหน้าผากที่ไม่บ่นของพวกเขา หหมดเปลืองไปในบ้านหุรหุราในชนบท สิ่งแปลกใหม่ของยุโรปและบริพารมากมาย"

การอ่านสิ่งที่กล่าวมาเป็นการมองเห็นบางสิ่งที่เป็นความยุ่งยากของพันธกิจของพระบ็อบ การอ่านสิ่งที่กล่าวต่อไปเป็นการเข้าใจอันตรายที่พระองค์เผชิญ และเตรียมตัวสำหรับเรื่องราวของความรุนแรงและความโหดเหี้ยมที่น่าสะอิดสะเอียน

"ก่อนที่ข้าพเจ้าจะยุติเรื่องของกฎหมายและการบริหารปกครองของเปอร์เซีย ขอให้ข้าพเจ้าเพิ่มเติมบางถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องบทลงโทษและคุก, สำหรับผู้อ่านชาวยุโรปในการไปตามหนทางของตนบนหน้าหนังสือที่เปื้อนอาชญากรรมและนองเลือดของประวัติศาสตร์เปอร์เซียระหว่างศตวรรษสุดท้าย และในระดับชั้นที่ลดลงมาอย่างน่าย็นตีระหว่างศตวรรษปัจจุบัน ไม่มีสิ่งใดที่น่าสะอิดสะเอียนกว่าบันทึกของการลงโทษที่ป่าเถื่อนและวิธีทรมานที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่งให้การยืนยันความใจกระต่างของคนที่ยมสลบกับอัจฉริยะของจอมโหด, อุปนิสัยใจคอของชาวเปอร์เซียนั้นอดมด้วยการคิดหาวิธีทรมานและเพิกเฉยต่อความทรมาน และในพื้นที่ของการพิพากษาประหารชีวิต ชาวเปอร์เซียมีขอบเขตที่เกินพอสำหรับการบรรลุถึงทั้งสอง, ตราบจนกระทั่งช่วงเวลาไม่นานมานี้ภายในพรมแดนของรัฐสมัยปัจจุบัน อาชญากรที่โดนตัดลิ้นลงโทษ ถูกตรึงไม้กางเขน ถูกยิงออกจากปืน ถูกฝังหึ่งเป็น ถูกเสียบด้วยของแหลม ถูกใส่เกือกม้าที่เท้า ถูกฉีกร่างขาดออกเป็นชิ้นๆ โดยการผูกไว้กับยอดต้นไม้สองต้นที่โน้มเข้ามาหากันแล้วปล่อยให้ต้นไม้ติดกลับไปอยู่ตำแหน่งตามธรรมชาติ ร่างถูกเปลี่ยนเป็นคปไฟ กลกหนึ่งหึ่งเป็น

"...ภายใต้ระบบการปกครองสองส่วนอย่างที่ว่าข้าพเจ้าพรรณนามาครบถ้วนแล้วตอนนี้ กล่าวคือ การบริหารปกครองซึ่งทุกตัวละครในแง่ที่ต่างกันเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับสินบน และขั้นตอนวิธีทางตุลาการที่ปราศจากกฎหมายหรือศาล, นี่จะเป็นที่เข้าใจอย่างรวดเร็วว่า ความมั่นใจในรัฐบาลไม่น่าจะมีอยู่ ไม่มีสำนึกของบุคคลต่อหน้าที่หรือความภูมิใจในเกียรติ ไม่มีควมไว้วางใจซึ่งกันและกันหรือความร่วมมือกัน (เว้นแต่ในการช่วยกันทำไม่ดี) ไม่มีความรู้สึกอับอายขายหน้าเวลาเรื่องแดงขึ้นมา ไม่มีควมเชื่อถือในคุณความดี และเหนืออื่นใดไม่มีจิตวิญญาณของความเป็นชาติหรือความรักชาติ"

ตั้งแต่เริ่มต้นพระบ็อบต้องทำนายได้เกี่ยวกับการต้อนรับที่เพื่อนร่วมชาติจะให้แก่คำสอนของพระองค์ และชะตาที่รอคอยพระองค์อยู่ด้วยน้ำมือของพวกเขา มลล แต่พระองค์หาได้ยอมให้ความหวังวิตกส่วนตัวมากระทบการแถลงคำกล่าวอ้างอย่างตรงไปตรงมาของพระองค์ หรือการนำเสนอศาสนาของพระองค์อย่างเปิดเผย, นวัตกรรมที่พระองค์ประกาศนั้นเนียนแม้ว่าจะเป็นเรื่องศาสนาล้วนๆ การประกาศพระองค์เองว่าเป็นใครนั้นน่าตื่นตกใจและใหญ่หลวง พระองค์ทำให้ตนเองเป็นที่รู้จักในฐานะอหามามกอเอมศาสนทูตผู้สูงส่งหรือพระเมไซยะตามพันธสัญญาที่มีมายาวนาน ซึ่งเป็นที่คาดหวังอย่างกระตือรือร้นโดยโลกมุสลิม พระองค์ประกาศเพิ่มเติมว่า พระองค์ยังเป็นประตุ (นั่นคือบ็อบ) ซึ่งพระผู้สำแดงองค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์เองจะผ่านเข้ามาสู่อาณาจักรของมนุษย์

ด้วยประการฉะนี้โดยการวางตนเองให้สอดคล้องกับความเชื่อตามจาริตของอิสลาม และปรากฏเป็นการบรรลุคำพยากรณ์ พระบ็อบเข้ามาสู่ความขัดแย้งกับพวกที่มีความคิดที่ตายตัวและลบล้างไม่ได้ (ซึ่งต่างจากความคิดของพระองค์) เกี่ยวกับคำพยากรณ์และความเชื่อตามจาริตเหล่านั้นว่าหมายความถึงอะไร, อิสลามสอง

นิยายใหญ่ของเปอร์เซียคือชีอะห์และซุนนี ซึ่งทั้งสองให้ความสำคัญยิ่งแก่สิ่งที่สะสมไว้แต่โบราณของศาสนาของตน แต่เห็นไม่ตรงกันเกี่ยวกับเนื้อหาและความหมายของสิ่งที่สะสมไว้ดังกล่าว, นิยายชีอะห์ซึ่งการเคลื่อนไหวของศาสนาบาไฮเกิดขึ้นมาจากหลักความเชื่อของนิยายนี้ ถือว่าหลังจากการเสด็จขึ้นสู่อสวรรค์ของศาสนทูตโมฮัมหมัดที่สูงส่ง พระองค์ได้รับการสืบทอดโดยอิหม่ามสิบสองคนผู้เป็นเชื้อสาย พวกเขาถือว่าอิหม่ามแต่ละคนนี้ได้รับการประสาทเป็นพิเศษโดยพระผู้เป็นเจ้าด้วยพรสวรรค์และพลังความสามารถทางจิตวิญญาณ และมีสิทธิ์เป็นที่เชื่อฟังหมดทั้งหัวใจโดยผู้ที่ศรัทธา, อิหม่ามแต่ละคนได้รับการแต่งตั้งไม่ใช่เพราะเป็นตัวเลือกที่นิยมของประชาชน แต่เพราะได้รับการเสนอชื่อโดยผู้ที่อยู่ในตำแหน่งอิหม่ามคนก่อน, คนที่สิบสองและสุดท้ายของผู้ซึ่งเป็นที่ได้รับการดลใจเหล่านี้คือโมฮัมหมัด ซึ่งชาวชีอะห์เรียกว่า "อิหม่ามเมหดี", โฮจัทโกลลาห์ [ข้อพิสูจน์ของพระผู้เป็นเจ้า], บากียาโกลลาห์ [ร่องรอยของพระผู้เป็นเจ้า], และกอเอมเม อาลี โมฮัมหมัด [พระผู้ซึ่งจะปรากฏขึ้นมาจากครอบครัวของพระโมฮัมหมัด], เขาเข้ามารับบทบาทหน้าที่ของอิหม่ามในปี ฮ.ศ. 260 แต่ก็หายตัวไปทันทีและสื่อสารกับเหล่าสาวกผ่านตัวกลางที่ได้รับเลือกที่รู้จักกันในฐานะประตูเท่านั้น สี่ในประตูเหล่านี้ตามกันมาเป็นลำดับ แต่ละประตูได้รับการแต่งตั้งโดยประตูคนก่อนและรับรองโดยอิหม่าม แต่เมื่อประตูที่สี่อาโบล ฮาซาน อาลีถูกผู้ที่ศรัทธาขอให้ระบุชื่อผู้สืบทอดก่อนที่จะตาย เขาไม่ยอมระบุ เขากล่าวว่าพระผู้เป็นเจ้ามีอีกแผนหนึ่ง ดังนั้นเมื่อเขาตายการสื่อสารทั้งหมดระหว่างอิหม่ามและศาสนจักรของเขายุติลง และแม้ว่าจะถูกล้อมรอบโดยสาวกกลุ่มหนึ่ง อิหม่ามที่สิบสองยังมีชีวิตอยู่และรอคอยอยู่ในสถานที่ที่วิเวกลึกลับแห่งหนึ่ง เขาจะไม่เข้ามามีความสัมพันธ์กับประชาชนของเขาจนกว่าเขาจะออกมาด้วยอานุภาพที่จะสถาปนายุคหนึ่งพันปีทั่วทั้งโลก

ในอีกด้านหนึ่งนิยายซุนนีมีทัศนะที่ประเสริฐน้อยกว่าต่อตำแหน่งของบรรดาผู้ที่สืบทอดพระโมฮัมหมัดผู้สูงส่ง พวกเขาถือว่าอำนาจวิชาการเป็นเรื่องทางปฏิบัติมากกว่าเรื่องทางจิตวิญญาณ, ในสายตาของพวกเขาเกาหลีคือผู้ปกป้องศาสนา และเกาหลีได้รับการแต่งตั้งเพราะการเลือกและการรับรองของประชาชน

ความแตกต่างเหล่านี้แม้ว่าจะสำคัญ อย่างไรก็ตามทั้งสองนิยายเห็นตรงกันในความคาดหมายพระผู้สำแดงองค์สององค์ ชาวชีอะห์มองหาอิหม่ามกอเอมที่จะเสด็จมาเมื่อถึงกำหนดเวลา และการเสด็จกลับมาของอิหม่ามฮุสเซนเช่นกัน, ชาวซุนนีรอคอยการมาปรากฏของพระเมหดีและ "การเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์", เมื่อตอนเริ่มต้นพันธกิจของตนโดยการสานต่อความเชื่อตามจารีตของชาวชีอะห์ พระบ็อบประกาศบทบาทหน้าที่ของตนภายใต้สองบรรดาศักดิ์ หนึ่งคืออิหม่ามกอเอมและสองคือประตูหรือบ็อบ ชาวมุสลิมบางคนเข้าใจผิดบรรดาศักดิ์ที่สอง พวกเขาเฝ้าคิดไปเองว่าความหมายของพระองค์คือพระองค์เป็นประตูที่ห้าที่สืบทอดอาโบล ฮาซาน อาลี, อย่างไรก็ตามความหมายที่แท้จริงของพระบ็อบตามที่ทรงประกาศเองอย่างชัดเจนนั้นต่างกันมาก พระองค์คืออิหม่ามกอเอม แต่อิหม่ามกอเอมแม้ว่าจะจะเป็นศาสนทูตที่สูงส่ง ก็มีความสัมพันธ์กับพระผู้สำแดงองค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าที่จะมารับช่วงต่อ ดังที่จอห์นเดอะบัพติศมมีความสัมพันธ์กับพระคริสต์, พระบ็อบคือผู้นำหน้ามาก่อนพระศาสดาที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์เอง พระองค์จะลดลง พระศาสดาที่ยิ่งใหญ่นั้นจะเพิ่มขึ้น, และดังที่จอห์นเดอะบัพติศมเป็นผู้ประกาศข่าวหรือประตูไปสู่พระคริสต์ เช่นกันพระบ็อบเป็นผู้ประกาศข่าวหรือประตูไปสู่พระบาฮาอุลลาห์

มีความเชื่อตามจารีตมากมายที่เชื่อถือได้ที่แสดงว่า อิหม่ามกอเอมเมื่อมาปรากฏจะนำกฎใหม่มาและตั้งนิจะยกเลิกอิสลาม แต่นี่ไม่ใช่ความเข้าใจของระบบฐานันดรที่มีฐานมั่นคง, พวกเขาคาดหวังอย่างมั่นใจว่าการเสด็จมาตามพันธสัญญา จะไม่นำการเปิดเผยพระธรรมใหม่ที่อุดมกว่ามาแทนของเก่า แต่จะเห็นชอบและเสริมความแกร่งของระบบที่พวกเขาเป็นเจ้าของ, สิ่งนี้จะเสริมเกียรติภูมิส่วนตัวของพวกเขาอย่างสุดคณานับ จะขยายอำนาจของพวกเขาไปกว้างไกลในหมู่ชาติทั้งหลาย และทำให้พวกเขาได้รับการเคารพที่ไร้ศักดิ์ศรีอย่างเสียไม่ได้จากมนุษยชาติ, เมื่อพระบ็อบเปิดเผยคัมภีร์บายน ประกาศกฎศาสนาชุดใหม่ และเริ่มการปฏิรูปทางจิตวิญญาณและศีลธรรมอย่างลึกซึ้งด้วยข้อปฏิบัติและตัวอย่าง, บรรดานักบวชได้กลืนอันตรายถึงตายทันที พวกเขาเห็นการผูกขาดของตนถูกบ่อนทำลาย ความทะเยอทะยานของตนถูกคุกคาม ชีวิตและการปฏิบัติตัวของตนเองถูกทำให้อับอาย, พวกเขาได้ลุกขึ้นต่อต้านพระองค์ด้วยความโกรธแค้นที่ตนถือว่าชอบธรรม พวกเขาประกาศต่อหน้ากษัตริย์ซาดและประชาชนทั้งหมดว่า ผู้ที่ขึ้นมาอย่างรวดเร็วนี้เป็นศัตรูของวิชาตามจารีตเป็นผู้ล้มล้างอิสลาม เป็นผู้ทรยศพระโมฮัมหมัด และเป็นกษัตริย์อันตรายไม่เพียงต่อศาสนจักรศักดิ์สิทธิ์ แต่ยังเป็นกษัตริย์อันตรายต่อระเบียบสังคมและรัฐเองด้วย

เหตุของการปฏิเสธและการประหัตประหารพระบ็อบโดยสาระแล้วเหมือนกันกับเหตุของการปฏิเสธและการประหัตประหารพระคริสต์ หากพระเยซูไม่ได้นำคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่มา หากพระองค์ไม่เพียงกล่าวซ้ำหลักธรรมที่พระโมเสสสอนไว้ แต่คงไว้ซึ่งกฎเกณฑ์และข้อบังคับของพระโมเสสด้วย พระองค์ในฐานะที่เป็นเพียงผู้ปฏิรูปศีลธรรม อาจหนีพ้นการลงทัณฑ์ของพวกเขาใคร่ในปาเลสไตน์, แต่การกล่าวอ้างว่าส่วนใดๆ ของกฎของพระโมเสสแม้แต่บทบัญญัติทางโลกอย่างที่ว่าด้วยการหย่าและการถือปฏิบัติวันซาบาท สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และเปลี่ยนแปลงโดยนักเทศน์ที่ไม่ได้บวชจากหมู่บ้านนาซาเรท นี่เป็นการคุกคามประโยชน์ของ

พวกสไคร์และฟารีซีเอง และเนื่องด้วยพวกเขาเป็นผู้แทนของพระโมเสสและพระผู้เป็นเจ้าของเขา นี่เป็นการหมิ่นพระผู้เป็นเจ้าของเขาสูงส่งที่สุด, หนวดที่จดเย็นของพระเยซูเป็นที่เข้าใจ การประหารพระองค์เริ่มต้น เมื่อพระองค์ไม่ยอมวางมือ พระองค์ถูกทำให้ถึงตาย

ด้วยเหตุผลคล้ายกันจริงๆ ตั้งแต่เริ่มต้นพระบ็อบถูกต่อต้านในฐานะผู้มาถอนรากถอนโคนศาสนาโดยกลุ่มผลประโยชน์ของศาสนจักรที่มีอิทธิพลที่สุด กระนั้นแม้แต่ในประเทศที่มีดমনและบาคลิ่งนั้น บรรดามูลลา (คล้ายๆ กับพวกสไคร์ในปาเลสไตน์สืบแปดศตวรรษก่อน) พบว่าไม่ง่ายเลยที่จะเสนอข้ออ้างที่ฟังขึ้นสำหรับการทำลายพระองค์ซึ่งพวกเขาคิดว่าเป็นศัตรู

บันทึกเดียวที่เป็นที่รู้เกี่ยวกับพระบ็อบว่ามีชาวยุโรปคนหนึ่งมาพบ เกิดขึ้นในช่วงเวลาของการประหารพระองค์ เมื่อแพทย์ชาวอังกฤษคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่ในทาบรีซคือ Dr. Cormick ถูกทางการเปอร์เซียเรียกตัวมาให้ลงความเห็นเกี่ยวกับสภาพจิตของพระบ็อบ, จดหมายของแพทย์คนนี้ถึงเพื่อนแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไปคนหนึ่ง ในคณะผู้สอนศาสนาคริสต์แห่งอเมริกาในเปอร์เซีย ถูกกล่าวไว้ใน *Materials for the Study of the Bábí Religion* ของศาสตราจารย์ E.G. Brown, แพทย์ชาวอังกฤษนี้เขียนไว้ว่า "ท่านขอรายละเอียดของการสนทนาของข้าพเจ้ากับผู้ที่ก่อตั้งนิกายที่รู้จักกันว่าบาบี่ ไม่มีอะไรสำคัญเกิดขึ้นในการสนทนา นี้ เนื่องด้วยพระบ็อบทราบที่ข้าพเจ้าถูกส่งมากับแพทย์ชาวเปอร์เซียอีกสองคน เพื่อดูว่าเขา (พระบ็อบ) มีจิตปกติหรือเป็นเพียงคนบ้า และตัดสินใจเกี่ยวกับคำถามที่ว่าเขาควรถูกทำให้ถึงตายหรือไม่, ด้วยทราบเช่นนี้เขาไม่สู้เต็มใจที่จะตอบคำถามใดๆ ที่ถามเขา, ต่อการสอบถามทั้งหมดเขาให้ความสนใจเราด้วยเพียงการมองที่อ่อนโยน สวดเป็นทำนองเพลงเสียงต่ำซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเพลงสรรเสริญ, ซียิดอีกสองคนซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเขาอยู่ที่นั่นด้วย ซึ่งต่อมาถูกทำให้ถึงตายกับเขา นอกจากนี้มีเจ้าหน้าที่รัฐบาลสองคน, เขาลดตัวลงมาตอบข้าพเจ้าก็ต่อเมื่อข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่มุสลิมและเต็มใจจะรู้บางสิ่งเกี่ยวกับศาสนาของเขา เพราะข้าพเจ้าอาจจะอยากรับศาสนา นี้ เขาพิจารณาข้าพเจ้าอย่างจดจ่อมากต่อคำพูดนี้ของข้าพเจ้า และตอบว่าเขาไม่มีความสงสัยเกี่ยวกับชาวยุโรปทั้งปวงจะเปลี่ยนมาอยู่ข้างศาสนาของเขา, รายงานของเราถึงกษัตริย์ชาห์ ณ เวลานั้นมีเนื้อหาให้ไว้ชีวิตเขา ระยะเวลาหนึ่งหลังจากนั้นเขาถูกทำให้ตายโดยคำสั่งของอาหมิร์ เนซาม มีร์ซา ทากี ข่าน, ตอนที่เรารายงานเขาเพียงแต่ถูกเขียนที่สั้นเท่า ในการเขียนนี้ฟาร์ราซ (บริวาร) คนหนึ่งไม่ว่าเจตนาหรือไม่ ได้ตีหน้าของเขาด้วยไม้เรียวที่ไว้ใช้ตีเท้าของเขา ซึ่งทำให้ใบหน้าของเขาบวมและเป็นแผลใหญ่, เมื่อถูกถามว่าควรนำศัลยแพทย์ชาวเปอร์เซียมารักษาเขาไหม เขาแสดงความปรารถนาว่าควรตามข้าพเจ้ามา และดังนั้นข้าพเจ้าทำการรักษาเขาอยู่สามสัปดาห์ แต่ในการสนทนาที่สืบเนื่องตามมา ข้าพเจ้าไม่สามารถทำให้เขาพูดคุยเรื่องที่เป็นความลับได้อีกเลย เนื่องด้วยมีคนของรัฐบาลอยู่ด้วยเสมอเพราะเขาเป็นนักโทษ เขาขอขอบคุณเสมอสำหรับความเอาใจใส่ของข้าพเจ้าต่อเขา, เขาเป็นบุรุษที่ดูอ่อนโยนมากและนุ่มนวล ไม่ค่อยสูงและผิวขาวมากสำหรับชาวเปอร์เซีย น้ำเสียงนุ่มไพเราะ ซึ่งจับใจข้าพเจ้ามาก, ในฐานะที่เป็นซียิดคนหนึ่งเขาแต่งกายตามนิสัยของนิกายนั้น ดังที่สหายสองคนของเขาแต่งกายเช่นกัน ความจริงแล้วรูปร่างหน้าตาและท่าทางทั้งหมดของเขาไปไกลถึงขนาดที่โน้มน้าวใครๆ ให้เป็นประโยชน์แก่เขา, เกี่ยวกับหลักความเชื่อของเขาข้าพเจ้าไม่ได้ยินสิ่งใดจากริมฝีปากของเขาเอง ถึงแม้ที่เขาใจคือในศาสนาของเขาไม่มีวิธีบางอย่างเข้าหาศาสนาคริสต์, ช่างไม่ชาวอาร์มีเนียนบางคนที่ถูกส่งไปทำงานซ่อมบางอย่างในคุกของเขา เห็นเขาอ่านคัมภีร์ไบเบิลโดยไม่พยายามปกปิด แต่ในทางตรงข้ามกลับบอกพวกเขาเรื่องนี้, แน่ใจได้ที่สุดว่าความบาคลิ่งของมุสลิมที่มีต่อคริสเตียนไม่มีอยู่ในศาสนาของเขา "ไม่มีการหวังเห็นยิวสตรีที่มีอยู่เวลานี"

ดังกล่าวคือความประทับใจที่พระบ็อบสร้างให้แก่ชาวอังกฤษคนหนึ่งที่มีการศึกษา และทราบเท่าที่อิทธิพลของอุปนิสัยใจคอและคำสอนของพระองค์ได้แพร่กระจายไปในโลกตะวันตกนับแต่นั้นมา ไม่มีบันทึกอื่นเกี่ยวกับพระองค์เป็นที่สังเกตหรือพบเห็นโดยดวงตาของชาวยุโรป

คุณสมบัติของพระองค์หาได้ยากยิ่งในความประเสริฐและความงาม บุคลิกของพระองค์อ่อนโยนยิ่งและกระนั้นก็มีพลังยิ่ง และเสน่ห์โดยธรรมชาติของพระองค์ผสมผสานกับปฏิภาณและวิจรรณญาณอย่างมากถึงขนาดว่า หลังจากการประกาศพันธกิจพระองค์กลายเป็นบุคคลที่นิยมอย่างกว้างขวางในเปอร์เซียอย่างรวดเร็ว, พระองค์ได้รับการสนับสนุนจากเกือบทุกคนที่มาสัมผัสเป็นการส่วนตัว พระองค์เปลี่ยนผู้คุมให้มานับถือศาสนาของพระองค์และเปลี่ยนผู้ที่ไร้เมตริจิตมาเป็นเพื่อนที่ชื่นชม

การจะทำให้บุรุษดังกล่าวเงียบโดยไม่ปลุกอารมณ์เกลียดชังจากสาธารณชน ไม่ใช่เรื่องง่ายนักแม้แต่ในเปอร์เซียในกลางศตวรรษสุดท้าย แต่กับสาวกทั้งหลายของพระบ็อบนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

บรรดามูลลาที่ไม่ประสบเหตุใดให้ชักช้าและเห็นความจำเป็นเล็กน้อยที่จะต้องวางอุบาย, มีฉันทิฐิของชาวมุสลิมตั้งแต่กษัตริย์ชาห์ลงมา สามารถถูกปลุกเร้าได้อย่างรวดเร็วง่ายดายให้ต่อต้านพัฒนาการของศาสนาใดๆ ชาวบาบี่สามารถถูกกล่าวหาว่าไม่จงรักภักดีต่อกษัตริย์ชาห์ และกิจกรรมของพวกเขาอาจถูกกล่าวหาว่ามีแรงจูงใจทางการเมืองที่มุ่งร้าย, ยิ่งไปกว่านั้นสาวกของพระบ็อบมีมากมายอยู่แล้ว ซึ่งพวกเขาหลายคนมีอันจะกิน บางคนร่ำรวย และไม่กี่คนมีทรัพย์สินสมบัติบางอย่างที่เพื่อนบ้านที่ละโมบอาจถูกยั่วให้อยากได้, โดยการ

ปลูกเร้าความกลัวของทางการ ปลูกเร้าอารมณ์ที่ต่ำทรามของความบ้าคลั่งและโลกโมโหสิ้นในชาติ บรรดามูลลาได้เปิดฉากรณรงค์การกระทำทารุณและการปล้นสะดม ซึ่งพวกเขาดำเนินต่อไปด้วยความดุเดือดอย่างไม่ลดละจนกระทั่งพวกเขาถือว่าจุดประสงค์ของตนบรรลุอย่างครบถ้วน

เหตุการณ์มากมายของเรื่องราวที่น่าเศร้านี้ นาบิลเขียนไว้ในประวัติศาสตร์ของเขา และในบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ เหตุการณ์ที่มาชินดารอน เนริชและซานลอนโดดเด่นเพราะลักษณะของวีรกรรมของชาวบาบีตอนที่จมนม, ในสามโอกาสนี้ชาวบาบีจำนวนหนึ่งถูกขับไล่จนเข้าตาจน พร้อมใจกันถอนตัวออกจากบ้านของตนไปยังที่ลี้ภัยที่ตนเลือก และโดยการก่อสร้างป้อมป้อมปราการป้องกันตัวรอบๆ ตน พวกเขาติดอาวุธต้านการไล่ล่าเข้ามา, สำหรับพยานใดๆ ที่เป็นกลางเป็นที่ประจักษ์ว่า การปรักปรำของเหล่ามุลลาล่าว่ามีแรงจูงใจทางการเมืองนั้นไม่เป็นความจริง ชาวบาบีแสดงความพร้อมเสมอที่จะกลับไปประกอบอาชีพพลเรือนอย่างสงบ โดยการรับประกันว่าพวกตนจะไม่ถูกราวีเพราะความเชื่อทางศาสนาของตน, นาบิลเน้นความระมัดระวังของพวกเขาในการละเว้นจากการรุกราน พวกเขาจะต่อสู้เพื่อรักษาชีวิตด้วยความชำนาญและความแข็งแกร่งที่แน่นแฟ้น แต่พวกเขาจะไม่เป็นฝ่ายโจมตี, แม้ท่ามกลางการสู้รบที่ดุเดือดพวกเขาก็ไม่ได้ใช้ความได้เปรียบเต็มที่หรือฟาดฟันอย่างไม่จำเป็น

ใน *"The Traveller's Narrative"*, pp. 34–35, พระอับดุลบฮาฮาถูกคัดเอาคำพูดเกี่ยวกับแง่มุมทางศีลธรรมของการกระทำของพวกเขามากล่าวดังต่อไปนี้ :

"นายกรัฐมนตรี (มีร์ซา ทากี ข่าน) ด้วยความลุ่มแก่อำนาจที่สุด โดยไม่ได้รับคำสั่งการใดๆ หรือขออนุญาต ได้มีคำสั่งออกไปทุกทิศทางให้ลงโทษและเขี่ยดินชาวบาบี บรรดาผู้ว่าการและเจ้าหน้าที่ปกครองแสวงหาข้ออ้างที่จะกอบโกยความมั่งคั่ง และเจ้าหน้าที่รัฐทั้งหลายแสวงหาวิธีที่จะได้กำไร, จากบนยอดมดมุขบัณฑิตชื่อดังทั้งหลาย ยุงผู้คนให้ทำการโจมตีไปทั่ว อำนาจของกฎหมายและกฎพลเรือนได้จับมือกันและพยายามกวาดล้างและทำลายชาวบาบี, ที่นี้ชาวบาบียังไม่มีความรู้ที่ถูกต้องและจำเป็นเกี่ยวกับหลักธรรมมูลฐานและหลักศาสนาซ่อนเร้นของคำสอนของพระบ๊อบ และไม่ตระหนักในหน้าที่ของตน มโนคติและความนึกคิดของพวกเขาเป็นแบบเมื่อก่อน การปฏิบัติตนและความประพฤติของพวกเขาพ้องกับธรรมเนียมปฏิบัติโบราณ ยิ่งไปกว่านั้นหนทางเข้าหาพระบ๊อบถูกปิด และเปลวไฟแห่งความยุ่งยากกลุกลองให้เห็นรอบด้าน, โดยคำสั่งของบัณฑิตชื่อดังที่สุดทั้งหลาย รัฐบาลและที่จริงแล้วสามัญชน ได้เปิดฉากใช้กำลังเข้ายึดทรัพย์สินและปล้นรอบด้านด้วยอำนาจที่ต้านทานไม่ได้ และทำการลงโทษและทรมาน ปล้นและฆ่า เพื่อว่าพวกเขาจะได้ดับไฟนี้และทำให้ดวงวิญญาณที่นาสงสารเหล่านี้โรยรา, ในเมืองเล็กๆ ที่ซึ่งมีชาวบาบีจำนวนมาก พวกเขาทั้งหมดถูกมัดมือและกลายเป็นอาหารของคมดาบ ขณะที่ในเมืองใหญ่ๆ ที่ซึ่งชาวบาบีมีจำนวนมาก พวกเขาลุกขึ้นป้องกันตัวเองตามความเชื่อแต่ก่อนของพวกเขา เนื่องด้วยเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะสอบถามเกี่ยวกับหน้าที่ของตนและประตูทั้งหมดถูกปิด"

หลายปีต่อมาเมื่อทรงประกาศพันธกิจของตน พระบาฮาอุลลาห์ไม่ให้ความไม่แน่นอนเหลืออยู่เกี่ยวกับกฎของยุคศาสนาของพระองค์ในสถานการณ์ลำบากดังกล่าว เมื่อพระองค์ยืนยันว่า : "ถูกฆ่าดีกว่าเป็นผู้ฆ่า"

การต้านทานใดๆ ของชาวบาบีที่นี้หรือที่อื่นนั้นไม่ได้ผล พวกเขาถูกทรมานด้วยจำนวนที่มากกว่า พระบ๊อบเองถูกนำตัวจากห้องขังไปประหารชีวิต ในบรรดาสาวกคนสำคัญที่ประกาศความเชื่อในพระองค์อย่างเปิดเผย ไม่มีรอดชีวิตสักคนนอกจากพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งพร้อมกับครอบครัวและสาวกที่อุทิศตนเท่าหีบมือถูกขับอย่างขูดสนในการเนรเทศและไปเข้าคุกในต่างแดน

แต่ไฟที่แม้ว่าจะถูกกลบหาได้ถูกดับ ไฟนั้นลุกอยู่ในหัวใจของบรรดาผู้ถูกเนรเทศทั้งหลายที่ถือไฟนั้นจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งตามที่พวกเขาเดินทางไป, แม้แต่ในบ้านเกิดเปอร์เซียไฟนั้นได้เข้าไปลึกเกินกว่าจะดับได้โดยความรุนแรงต่อร่างกาย และยังคงอยู่ในหัวใจของประชาชน ซึ่งต้องอาศัยเพียงลมหายใจจากพระวิญญาณมาพัดให้กลายเป็นเพลิงกาฬที่เผาผลาญทุกสิ่ง

พระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าองค์ที่สองและยิ่งใหญ่กว่า ได้รับการประกาศตามคำพยากรณ์ของพระบ๊อบ ณ วันที่พระองค์ทำนายไว้, เก้าปีหลังจากการเริ่มต้นของยุคศาสนาบาบีนั้นคือในปี ค.ศ.1853 (พ.ศ.2396) พระบาฮาอุลลาห์ในบางโคลงของพระองค์ทรงกล่าวเป็นนัยว่าพระองค์คือใคร และอะไรคือพันธกิจของพระองค์ และสิบปีต่อมาระหว่างที่เป็นผู้อาศัยอยู่ในแบกแดดทรงประกาศตนเองเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญาต่อสหายทั้งหลาย

บัดนี้การเคลื่อนไหวที่ยิ่งใหญ่ที่พระบ๊อบเตรียมหนทางไว้ เริ่มต้นแสดงขอบเขตทั้งหมดและความเลอเลิศของอานาภาพของตน, แม้ว่าพระบาฮาอุลลาห์เองมีชีวิตและสิ้นชีพในฐานะผู้ถูกเนรเทศและนักโทษ และเป็นที่ยุติของชาวยุโรปไม่กี่คน สารทั้งหลายของพระองค์ที่ประกาศการเสด็จมาครั้งใหม่ ถูกนำเสนอถึงผู้ปกครองที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของทั้งสองซีกโลก ตั้งแต่กษัตริย์ซาร์แห่งเปอร์เซียไปถึงพระสันตะปาปาและประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา, หลังจากการสว่างลับไปของพระบาฮาอุลลาห์ บุตรชายของพระองค์คือพระอับดุลบฮาฮาได้นำข่าวด้วยตนเองไปยังอียิปต์และไกลเข้าไปในโลกตะวันตก พระอับดุลบฮาฮาไปเยือนอังกฤษ ฝรั่งเศส สวิสเซอร์แลนด์ เยอรมันและอเมริกา ทรงประกาศทุกแห่งหนว่าภวได้เปิดออกอีกครั้งหนึ่ง และยุคศาสนาใหม่ได้มาให้บุตร

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ทั้งหลายแห่งมนุษย์, พระองค์สิ้นชีพในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1912 (พ.ศ.2455) และปัจจุบันนี้ไฟที่ครั้งหนึ่งดูเหมือนว่าถูกดับไปแล้วตลอดกาล ได้ลุกขึ้นมามีอีกครั้งในทุกส่วนของเปอร์เซีย ได้สถาปนาตนเองในทวีปอเมริกาและทุกประเทศในโลก, มีปริมาณวรรณกรรมเพิ่มขึ้นมากมายที่เป็นข้อคิดเห็นหรือเป็นพยานที่อิงกับธรรมลัทธิศักดิ์สิทธิ์ของพระบาฮาอุลลาห์และอรรถาธิบายที่เชื่อถือได้ของพระอับดุลบาสา, หลักธรรมทั้งหลายด้านมนุษยธรรมและจิตวิญญาณที่พระบาฮาอุลลาห์แถลงไว้หลายทศวรรษก่อนในโลกตะวันออกที่มีมืดที่สุด และทรงหล่อให้เป็นแผนการที่ยึดโยงกัน ถูกหยิบไปทีละข้อเป็นเครื่องหมายของอารยธรรมที่ก้าวหน้าโดยโลกที่ไม่ตระหนักถึงแหล่งกำเนิดของหลักธรรมเหล่านี้, และสำนึกที่ความมนุษยชาติได้สลัดตัวจากอดีต และการชี้แนะแก่จะไม่พามนุษยชาติผ่านสถานการณ์ฉุกเฉินของปัจจุบันไปได้ ได้เติมความไม่แน่นอนและความหวั่นวิตกให้แก่ทุกคนที่ซังคิด นอกจากบรรดาผู้ที่ได้เรียนรู้ที่จะหาความหมายของเรื่องน่าพิศวงและลางร้ายทั้งหมดของสมัยของเราในเรื่องราวของพระบาฮาอุลลาห์

เกือบสามชั่วอายุคนได้ผ่านไปในนับตั้งแต่เริ่มต้นของการเคลื่อนไหวนี้ เหล่าสาวกสมัยเริ่มต้นคนใดที่หนีพ้นคมดาบและหลักประหาร ได้ลวงลับไปนานแล้วตามอายุขัยนับแต่นั้น ประตูปิดข้อมูลร่วมสมัยเกี่ยวกับสองผู้นำที่ยิ่งใหญ่และเหล่าสาวกที่อาจหาญถูกปิดไปตลอดกาล, บันทึกลำดับเหตุการณ์ของนาบิลในฐานะที่เป็นการรวบรวมข้อเท็จจริงอย่างระมัดระวังเพื่อประโยชน์ของความจริง และเสริมสันติสุขในในช่วงชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ มีคุณค่าที่ไม่มีเหมือนเวลานี้, ผู้บันทึกมีอายุสิบสามปีเมื่อพระบ็อบประกาศตน เขาเกิดในหมู่บ้านซารานในเปอร์เซียในวันที่สิบแปดเดือนซาฟาร์ ฮ.ศ.1247 ตลอดทั้งชีวิตเขามีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับผู้นำทั้งหลายของความมุ่งหมายนี้, แม้จะเป็นเพียงเด็กชายเวลานั้นเขาก็กำลังเตรียมตัวที่จะจากไปยังเซก ทาบาซีและสมทบกับคณะของมุลลา ฮุสเซน เมื่อข่าวการสังหารหมู่ชาวบาบีย่างโหดเหี้ยมโดยการคิดคดได้สกัดกั้นความตั้งใจของเขา, เขากล่าวไว้ในบันทึกเรื่องเล่าว่าในเตหะรานเขาพบฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีพี่ชายของมารดาของพระบ็อบ ซึ่งเวลานั้นเพิ่งกลับมาจากการไปเยี่ยมพระบ็อบที่ป้อมปราการเซห์รีค และเขาเป็นสหายที่ใกล้ชิดกับมีร์ซา อาหมัดเลฆานูการของพระบ็อบเป็นเวลาหลายปี

เขาได้เข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ในเคอร์มานซาห์และเตหะรานก่อนวันที่พระองค์ถูกเนรเทศไปอิรัก และหลังจากนั้นคอยรับใช้พระองค์ในแบกแดดและอเดรียโนเปิ้ลอีกทั้งในเมืองคุกัคคา เขาถูกส่งไปเปอร์เซียมากกว่าหนึ่งครั้งด้วยพันธกิจของการส่งเสริมศาสนาและให้กำลังใจศาสนิกชนทั้งหลายที่ถูกประหารและกระจัดกระจาย และเขาอาศัยอยู่ในอัครคาเวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ลวงลับในปี ค.ศ.1892 (พ.ศ.2435) ลักษณะการตายของเขานั้นน่าสะเทือนใจและน่าเศร้า เพราะจิตใจของเขาถูกกระแทกกระทอนอย่างเลวร้ายโดยการสิ้นชีพของพระผู้เป็นที่รักยิ่งที่ยิ่งใหญ่ ถึงขนาดที่เขาถูกครอบงำด้วยเศร้าโศกและจมตัวเองตายในทะเล และร่างที่ไร้ชีวิตของเขาถูกพัดมายังชายฝั่งใกล้เมืองอัครคา

บันทึกลำดับเหตุการณ์ของเขาเริ่มต้นในปี ค.ศ.1888 (พ.ศ.2431) เมื่อเขาได้การช่วยเหลือเป็นการส่วนตัวจากมีร์ซา มุขาน้องชายของพระบาฮาอุลลาห์ การบันทึกนี้เสร็จสิ้นในเวลาราวหนึ่งปีครึ่ง และบางตอนของต้นฉบับได้รับการทบทวนและรับรองโดยพระบาฮาอุลลาห์ และตอนอื่นๆโดยพระอับดุลบาสา

ผลงานที่เสร็จบริบูรณ์พาประวัติศาสตร์ของการเคลื่อนไหวไปจนถึงการสิ้นชีพของพระบาฮาอุลลาห์ในปี ค.ศ.1892 (พ.ศ.2435)

ครั้งแรกของบันทึกเรื่องเล่านี้ซึ่งจบลงที่การขับไล่พระบาฮาอุลลาห์ออกจากเปอร์เซีย ถูกบรรจุอยู่ในเล่มปัจจุบัน ความสำคัญของเล่มนี้เป็นที่ประจักษ์ และจะเป็นที่อ่านเพื่อหาดูบางวรรคเกี่ยวกับการกระทำที่ปลุกแรงบันดาลใจหรือแม้แต่รูปภาพมากมายของวีรกรรมและความศรัทธาที่ไม่หวั่นไหว น้อยกว่าเพื่อหาดูนัยสำคัญที่ยืมนานของเหตุการณ์เหล่านั้นที่เล่มนี้บันทึกไว้อย่างไม่มีที่เหมือน

สภาพแห่งความเสื่อมโทรมของเปอร์เซีย
ในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19

[Persia's state of decadence in the middle of the 19th Century]

(โดยลอร์ดเคอร์ซัน)
(by Lord Curzon)

ก. ประมุขแห่งราชวงศ์จอร์จาร์
[The decline of the Qájár Empire]

“โดยทฤษฎีกษัตริย์ทำสิ่งที่ตนปรารถนา ถ้อยคำของเขาคือกฎหมาย ภาษิตที่ว่า ‘กฎของชาวมืดและชาวเปอร์เซียไม่เปลี่ยนแปลง’ เป็นเพียงคำพูดเลื่องสมัยโบราณสำหรับสมบูรณาญาสิทธิราชย์ กษัตริย์แต่งตั้งและก็สามารถไล่ออกเสนาบดี นายทหาร เจ้าหน้าที่รัฐและผู้พิพากษาทั้งหมด, เขามีอำนาจชี้เป็นชี้ตายครอบครัวและครัวเรือนของตนเอง เจ้าหน้าที่พลเรือนและทหารที่รับใช้เขา โดยไม่ต้องเสนอเรื่องไปยังศาลใดๆ, ทรัพย์สินของบุคคลใดๆ ดังกล่าวหากถูกถอดตำแหน่งหรือประหารชีวิต จะตกเป็นของเขา, สิทธิที่จะเอาชีวิตในกรณีใดๆ อยู่กับเขาเท่านั้น แต่สามารถมอบหน้าที่ให้ผู้อื่นหรือตัวแทนทำการแทน, ทรัพย์สินทั้งหมดที่ไม่ได้จัดซื้อหรือได้มาจากกษัตริย์ก่อนหน้า ที่จริงแล้วทรัพย์สินทั้งหมดที่ไม่สามารถพิสูจน์กรรมสิทธิ์ตามกฎหมาย กลายเป็นของเขา และสามารถจำหน่ายจ่ายโอนตามความปรารถนาเขา, สิทธิหรือเอกสิทธิ์เช่นการทำงานสาธารณะทั้งหลาย การทำเหมืองแร่ โทรมเลข ถนน รถไฟ รถราง ฯลฯ ที่จริงแล้วการทำประโยชน์จากทรัพยากรใดๆ ในประเทศ ล้วนอยู่กับเขา และต้องจัดซื้อจากเขาก่อนที่คนอื่นจะเข้ามาถือสิทธิ์ได้, ในตัวกษัตริย์ชาห์มีบทบาทหน้าที่สามประการของการปกครองหลอมอยู่ด้วยกันคือนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ ไม่มีข้อบังคับมาบังคับเขานอกเหนือไปจากการถือปฏิบัติรูปแบบภายนอกของศาสนาประจำชาติ เขาเป็นจุดหมุนกลไกทั้งหมดของความเป็นไปของวิถีชีวิตสาธารณะ

“ดังกล่าวนั้นคือลักษณะของราชาธิปไตยของเปอร์เซียในทางทฤษฎีและจนกระทั่งเร็วๆ นี้ในทางปฏิบัติ, ในสิทธิหรือเอกสิทธิ์ขั้นสูงเหล่านี้ของกษัตริย์ชาห์ไม่มีแม้แต่อย่างเดียวที่เป็นสัมปทานที่เปิดเผย, ภาษาที่กษัตริย์ชาห์กล่าวต่อข้าแผ่นดินและข้าแผ่นดินกล่าวต่อเขา ชวนให้ระลึกถึงน้ำเสียงที่หะงที่กษัตริย์อาแทกเชิร์กซีสและกษัตริย์ดาร์โอสกล่าวต่อประชาชนเมืองขึ้นนับล้านๆ และยังมีให้อ่านในบันทึกแกะสลักบนกำแพงหินและหลุมฝังศพ, เขายังคงเป็นชาห์แฮนชาห์หรือกษัตริย์ของกษัตริย์ เป็นซิลโลลาห์หรือเงาของพระเจ้า เป็นเกบเบรเยออลามหรือศูนย์กลางของจักรวาล ‘สูงส่งเหมือนดาวเสาร์’ เป็นบ่อเกิดของวิทยาศาสตร์ เป็นทางเดินของสวรรค์ เป็นประมุขที่ประเสริฐซึ่งธงของเขาคือดวงอาทิตย์ ความอำไพของเขาคือความอำไพของฟากฟ้า เป็นกษัตริย์ของกองทัพที่มากมายเหมือนดวงดาว’, กระนั้นข้าแผ่นดินเปอร์เซียจะเห็นชอบกับสุภาษิตของชาติที่ว่า ‘พฤติกรรมสามัญที่รับรองโดยกษัตริย์จะกลายเป็นคุณความดี การแสวงหาค่าปรึกษาที่ตรงกันข้ามคือการทำให้มือเปื้อนเลือดของตนเอง’, การผ่านไปของกาลเวลาหาได้กำหนดให้กษัตริย์อยู่ภายใต้สภาศาสนาหรือสภามุฮัมมัด โอลามาหรือสภาแผ่นดิน, สถาบันเลือกตั้งและสถาบันผู้แทนไม่ได้เอาลักษณะที่ไม่เคารพของตนสอดแทรกเข้ามา ไม่มีสิ่งใดเป็นลายลักษณ์อักษรมาหยุดยั้งสิทธิพิเศษของกษัตริย์

“...สภาวะความเป็นเจ้าดังกล่าวนี้ได้ล้อมกันบัลลังก์ในเปอร์เซียถึงขนาดว่า ไม่เพียงแต่กษัตริย์ชาห์ไม่เคยร่วมทานอาหารเย็นของรัฐ หรือทานอาหารกับข้าแผ่นดินที่โต๊ะ เว้นแต่งานเลี้ยงเดียวกับญาติๆ คนสำคัญฝ่ายชายตอนนอร์รุช, แต่ท่าทีและภาษาที่ใช้กับกษัตริย์ชาห์แม้แต่โดยบรรดาเสนาบดีที่เขาไว้ใจ ก็เป็นแบบน้อมค่านับเยี่ยงทาสและยกยอปอปั้น ‘ขอให้ข้าพเจ้าเป็นพลีเพื่อฝ่าบาทผู้เป็นที่คุ้มภัยของจักรวาล’ คือวิธีการพูดปกติที่ใช้กันแม้แต่ข้าแผ่นดินที่ตำแหน่งสูงสุด, ที่อยู่รอบๆ ตัวกษัตริย์ชาห์เองไม่มีใครบอกความจริงหรือให้คำแนะนำที่ใจเป็นกลางแก่เขา เสนาบดีต่างประเทศทั้งหลายอาจเกือบเป็นแหล่งเดียวที่เขาเรียนรู้ข้อเท็จจริงตามความเป็นจริง หรือได้รับคำแนะนำที่ไม่ได้เคลือบแม้ว่าจะมีส่วนได้ส่วนเสีย, ด้วยเจตนาที่ดีที่สุดในโลกเพื่อจะดำเนินแผนที่ยิ่งใหญ่และปรับปรุงประเทศของตน เขาไม่มีหรือแทบจะไม่มีการควบคุมการดำเนินวิสาหกิจซึ่งเมื่อผ่านออกจากมือของเขาไปแล้ว ได้กลายเป็นกีฬาของเจ้าหน้าที่ที่ทุจริตและสนใจแต่ประโยชน์ตัวเอง, ครั้งหนึ่งของเงินที่เขาให้ความยินยอมไม่เคยไปถึงจุดหมายปลายทาง แต่ติดอยู่กับทุกกระเปาะที่ยื่นเข้ามาสัมผัสตัวประเดี้ยวด้วยความอัจฉริยะมืออาชีพ, ครั้งหนึ่งของแผนการต่างๆ ที่เขาอนุมัติไม่เคยถูกทำให้ใกล้จะเป็นจริง เสนาบดีหรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบคาดหวังการปล่อยปละละเลยอย่างเอาแน่นอนไม่ได้ของประมุขที่จะมองข้ามการละเว้นปฏิบัติหน้าที่ของพวกเขา

“...เพียงหนึ่งศตวรรษก่อนระบบที่น่าขนลุกใช้วิธีการทำลายดวงตาของบรรดาผู้ไฝฝืนจะขึ้นบัลลังก์ที่เป็นไปได้ การสืบค้นอย่างโหดเหี้ยมและการกักขังตลอดชีวิต การสังหารหมู่อย่างบ้าดีเดือดและการหลั่งเลือด

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

อย่างเป็นระบบ, การถอดตำแหน่งเกิดขึ้นได้เร็วทันใดไม่ช้ากว่าการเลื่อนตำแหน่ง และบ่อยครั้งความตายคู่กันมากกับการถูกถอดตำแหน่ง

“...กษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์...และบรรดาผู้สืบทอดเขามีเลือดเนื้อเชื้อไขเพศชายดกอย่างไม่ธรรมดา ถึงขนาดว่าความต่อเนื่องของราชวงศ์ได้รับการประกัน และอาจไม่มีครอบครัวที่ครองราชย์ใดในโลกที่ในช่วงเวลาหนึ่งร้อยปีได้เพิ่มขนาดอย่างเกินพออย่างเชื่อพระวงศ์ของเปอร์เซีย...จำนวนภรรยาหรือการแผ่ขยายของเลือดเนื้อเชื้อไขของกษัตริย์ซาห์แม้ว่าเขาจะเป็นคนที่อุทิศตนให้ครอบครัวอย่างปฏิเสธไม่ได้ ก็เทียบไม่ได้กับปูของเขากษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์ ข้าพเจ้าคิดว่าความคิดเห็นทุกแห่งหนที่ชื่นชมสมรรถภาพในบ้านของกษัตริย์ผู้นั้น ต้องมีที่มาจากประเพณีที่แตกต่างกันเกี่ยวกับจำนวนนางสนมและบุตรที่พบในผลงานทั้งหลายเกี่ยวกับเปอร์เซีย, ในปี ค.ศ.1813 (พ.ศ.2356) นายพัน Drouville เชื่อว่าเขามีภรรยา 700 คน บุตรชาย 64 คนและบุตรสาว 135 คน, นายพัน Stuart ซึ่งอยู่ในเปอร์เซียในปีหลังจากการสิ้นชีพของกษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์ให้เขามีภรรยา 1,000 คนและบุตร 105 คน...เช่นกันมาตาม Dieulafoy ให้ชื่อผู้สืบทอดสายจากเขา 5,000 คนที่ดำรงอยู่ในช่วงเวลาห้าสิบปีต่อมา (ซึ่งมีกลิ่นอายของความเป็นไปได้ยิ่งกว่า)...การประเพณีที่ปรากฏอยู่ใน Nasikhut Tavarikh ซึ่งเป็นผลงานประวัติศาสตร์เปอร์เซียสมัยใหม่ที่ยิ่งใหญ่ ระบุจำนวนภรรยาของกษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์ไว้กว่า 1,000 คนและเลือดเนื้อเชื้อไข 260 คน ซึ่งจากจำนวนนี้มี 110 คนที่มีชีวิตอยู่หลังจากบิดา ดังนั้นจึงมีคำพังเพยเปอร์เซียที่คุ้นเคยกันว่า ‘อูฐ ตัวไรและเจ้าชายมีอยู่ทุกแห่งหน’...ไม่มีครอบครัวกษัตริย์ที่เคยให้การสืบทอดเป็นตัวอย่างของคำรับประกันในคัมภีร์ ‘แทนที่บิดาของเจ้า เจ้าจะมีลูกหลานที่เจ้าจะทำให้เป็นเจ้าชายในทุกดินแดน’ ได้ดีกว่า เพราะแทบจะไม่มีตำแหน่งการปกครองหรือตำแหน่งที่มีคำตอบแทนในเปอร์เซีย ที่ไม่มีหนึ่งในเจ้าชายยังกับรังผึ้งเหล่านี้อยู่ และถึงปัจจุบันนี้ครอบครัวใหญ่ของซาห์ซาเดห์หรือบรรดาผู้สืบทอดสายมาจากกษัตริย์ คือภัยพิบัติที่ไม่มีที่ติสำหรับประเทศ ถึงแม้ว่าหน่อเนื้อเชื้อพระวงศ์ที่โชคไม่ดีเหล่านี้จำนวนมากมายซึ่งบริโภคส่วนแบ่งก้อนใหญ่ของราชการในรูปของเงินปีและบ้านานาญ เวลานี้ครองตำแหน่งที่ต่ำกว่ามากในฐานะเสมียนโทรเลข เลขานุการ ฯลฯ เฟรเซอร์ได้วาดภาพที่แจ่มแจ้งของทุกขเวทนาที่เป็นผลตามมาสำหรับประเทศห้าสิบปีก่อน [ค.ศ.1842 (พ.ศ.2385)] โดย ‘เผ่าพันธุ์ของเชื้อพระวงศ์ที่เกียจคร้าน’ นี้ ที่อยู่ในตำแหน่งปกครองไม่เพียงแต่ในทุกมณฑล แต่ทุกบุคคหรืออำเภอ เมืองใหญ่และเมืองเล็ก ซึ่งแต่ละคนมีราชสำนักและฮาเร็มขนาดใหญ่ที่รักษาให้อยู่ในสภาพดี และเขามีอบประเทศเหมือนฝูงตั๊กแตน...เฟรเซอร์ซึ่งเดินทางผ่านอาเซอร์ไบจานในปี ค.ศ.1834 (พ.ศ.2377) และสังเกตเห็นความหายนะที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากระบบที่กษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์แบ่งสันปันส่วนให้ผู้ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเพศชายของตนจำนวนมหาศาล ไปลงทุกตำแหน่งในรัฐบาลทั่วทั้งราชอาณาจักร ได้กล่าวว่า : ‘ผลตามมาที่ชัดเจนที่สุดของสภาพของกิจการทั้งหลายนี้คือ ความเกลียดชังเผ่าพันธุ์กษัตริย์เข้าสู่กระดูกดำถั่วในทุกหัวระแหง ซึ่งเป็นความรู้สึกที่มีอยู่ทั่วในทุกหัวใจและเป็นเนื้อหาของทุกการพุดคุย’

“...ดังเช่นในวิถีของการเดินทางในยุโรปของเขา (กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์) เขารวบรวมสิ่งของจำนวนมากมหาศาลที่ดูเหมือนแปลกใหม่ นำไปพิศวงสำหรับจิตใจของชาวตะวันออก แต่นับตั้งแต่นั้นมาก็ถูกกองไว้ในอพาร์ตเมนต์ต่างๆ ในวัง หรือเอาไปเก็บและถูกลืม, เช่นกัน ในแวดวงที่กว้างกว่าของนโยบายสาธารณะและการบริหารปกครอง เขาหันมาสนใจและผลักดันแผนการหรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ บางอย่างอยู่ตลอด ซึ่งเมื่อสนใจตามจิตใจที่แปรปรวนแล้ว สิ่งเหล่านั้นก็ถูกละเลยหรือปล่อยให้เลยกำหนด, สัปดาห์หนึ่งเป็นเรื่องกาซ อีกสัปดาห์หนึ่งเป็นเรื่องหลอดไฟฟ้า เวลานี้เป็นเรื่องวิทยาลัยเสนาธิการ ในไม่ช้าก็เป็นเรื่องโรงพยาบาลทหาร วันนี้เป็นเรื่องเครื่องแบบรัสเซีย เมื่อวานเป็นเรื่องทหารเยอรมันสำหรับอ่าวเปอร์เซีย, มีการออกหมายกองทัพใหม่ปีนี้ ประมวลกฎหมายใหม่เป็นที่สัญญาไว้สำหรับปีหน้า แผนการที่เลอเลิศเหล่านี้ไม่ออกผลอันใด และห้องเก็บของสัพเพเหระในวังเต็มไปด้วยเครื่องจักรที่ใช้งานได้และเครื่องประดับที่ทิ้งแล้ว ไม่มากไปกว่าห้องเล็กๆ ในสำนักงานของรัฐบาลที่เต็มไปด้วยการปฏิรูปที่ไร้ผลและความล้มเหลวที่ตายอย่างไม่เป็นท่า

“...ในห้องชั้นบนของอาคารมหรสพเดียวกัน มีร์ซา อาโบล กอเซม กอเอม มากามหรือนายกรัฐมนตรีของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ (บิดาของกษัตริย์องค์ปัจจุบัน) ถูกรัดคอตายในปี ค.ศ.1835 (พ.ศ.2378) โดยคำสั่งของเจ้านายผู้เป็นกษัตริย์ ผู้ซึ่งในปีนั้นได้ทำตามตัวอย่างที่กษัตริย์ซาห์องค์ก่อนแสดงไว้ และตัวเขาเองก็แสดงตัวอย่างที่บุตรชายของเขาทำตามตามเวลาที่คาด, ต้องเป็นสิ่งที่ทำให้ยากในประวัติศาสตร์ที่จะพบประมุขสามคนที่สืบทอดบัลลังก์ต่อเนื่องกัน ผู้ซึ่งเพราะแรงจูงใจที่ริษยาเพียงอย่างเดียว ได้ปลิดชีพนายกรัฐมนตรีสามคนที่ได้ชูนขึ้นบัลลังก์ หรือไม่ก็อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของรัฐ ณ เวลาที่ร่วงจากอำนาจ, ดังกล่าวคือความเด่นเป็นพิเศษสามต่อของกษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์ กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์และกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์

ข. การปกครอง [Administration]

ประวัติความเป็นมาของศาสนาไฮ

“ในประเทศที่ล่าหลังอย่างยิ่งในความก้าวหน้าของรัฐธรรมนูญ ขัดสนรูปแบบและบทบัญญัติและกฎบัตรอย่างยิ่ง และมีธรรมเนียมปฏิบัติที่มั่นคงอยู่ในประเพณีที่หาอดีตไม่ได้ของโลกตะวันออก บุคคลย่อมมีอิทธิพลเหนือกว่าเป็นส่วนใหญ่ตามที่คาดหมาย และการปกครองของเปอร์เซียมีเล็กน้อยที่ไม่ใช่การใช้อำนาจตามใจชอบโดยหน่วยต่างๆ เป็นลำดับชั้นไล่ลงมา จากประมุขไปถึงหัวหน้าหมู่บ้านเล็กๆ, สิ่งเดียวที่เห็นยั้งเจ้าหน้าที่ระดับต่ำกว่าคือความกลัวผู้มีตำแหน่งเหนือกว่า ซึ่งพบได้เป็นปกติว่าสามารถใช้เงินทองบรรเทาความกลัวนี้ได้ สิ่งเดียวที่เห็นยั้งผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงๆ ขึ้นไปคือความกลัวประมุข ผู้ซึ่งไม่ปิดรับวิธีการบรรเทาคล้ายกันทุกเวลา และสิ่งเดียวที่เห็นยั้งประมุขเองคือความกลัวความคิดเห็นที่ไม่ใช่ของคนในประเทศ แต่เป็นความคิดเห็นของต่างชาติดังที่แสดงออกมาโดยการวิพากษ์ที่ไม่เป็นมิตรของสื่อมวลชนยุโรป...ที่จริงแล้วขณะนี้เราอาจถือได้ว่า กษัตริย์ซาร์เป็นตัวอย่งที่ดีที่สุดที่มีอยู่ของเผด็จการสายกลาง เพราะภายในขอบเขตที่ระบุไว้เขาเหมือนกับไม่ต้องรับผิดชอบและมีอำนาจเบ็ดเสร็จ เขามีบัญชาที่ไม่ถูกจำกัดต่อชีวิตและทรัพย์สินของข้าแผ่นดินทุกคน, โอรสทั้งหลายของเขาไม่มีอำนาจอิสระ และอาจถูกลดชั้นจนหมดอำนาจและเป็นยาจกในพริบตา เสนาบดีทั้งหลายได้เลื่อนและถูกลดตำแหน่งตามความปรารถนาของกษัตริย์ ประมุขคือผู้บริหารเพียงผู้เดียวและเจ้าหน้าที่รัฐทั้งหมดเป็นผู้ทำการแทนเขา ไม่มีศาลพลเรือนคอยรังหรือปรับเปลี่ยนสิทธิพิเศษของเขา

“...เกี่ยวกับลักษณะทั่วไปและทักษะของเสนาบดีทั้งหลายของราชสำนักเปอร์เซีย Sir J. Malcolm เขียนไว้ใน History ของเขาในปีต้นๆ ของคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้าดังต่อไปนี้ : ‘บรรดาเสนาบดีและเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าของราชสำนักมักเป็นผู้มีกิริยามารยาทที่ขัดเกลาลแล้วเสมอ ชำนาญในการทำงานของกรมของตน การสนทนาที่รื่นหู การชมอารมณ์ และการสังเกตการณ์ที่เฉียบแหลมมาก แต่โดยทั่วไปแล้วคุณสมบัติที่น่ายินดีและมีประโยชน์เหล่านี้คือทั้งหมดที่พวกเขา มี, คุณความดีหรือความรู้แบบเสรีนิยมจะเป็นที่คาดหวังไม่ได้จากบรรดาผู้ที่ชีวิตของพวกเขาสิ้นเปลืองไปกับการเอาใจใส่ธรรมเนียมทั้งหลาย วิธีการยังชีพของพวกเขาได้มาจากแหล่งทุจริตที่สุด เวลาของพวกเขาถูกใช้ไปในการวางอุบายซึ่งมีจุดหมายเดียวกันเสมอคือ : ปกป้องรักษาตนเองหรือทำลายผู้อื่น, ผู้ที่ไม่สามารถพูดภาษาใดๆ โดยปราศจากอันตรายนอกจากภาษาของการประจบสอพลอและหลอกลวง, และผู้ที่กล่าวโดยย่อสภาพความเป็นอยู่ทำให้พวกเขาจำต้องเห็นแก่สินบน เจ้าเล่ห์และไม่ซื่อ, ไม่ต้องสงสัยว่ามีเสนาบดีมากมายของเปอร์เซียที่ไม่ยุติธรรมที่จัดอยู่ในประเภทกว้างๆ นี้ แม้แต่บรรดาเสนาบดีที่ดีเด่นที่สุดในด้านคุณความดีและพรสวรรค์ ก็ถูกบังคับในระดับหนึ่งให้ปรับหลักการของตนให้เข้ากับสถานะของตน และนอกเสียจากว่าความมั่นใจของประมุขในตัวพวกเขาทำให้พวกเขาไม่ต้องกลัวคู่แข่ง ความจำเป็นก็บีบบังคับพวกเขาให้ฝักข้อมการยอมเป็นทาสรับใช้และการอำพรางเจตนาที่ขัดกับความจริงและความยึดมั่นในศีลธรรม ซึ่งสองสิ่งนี้เท่านั้นสามารถประกอบกันเป็นสิทธิที่จะได้รับความนับถือที่ทุกคนอยากให้คนที่ดีและยิ่งใหญ่’ ข้อสังเกตเหล่านี้มาจากการมองเห็นภายในและความยุติธรรมที่เป็นลักษณะเฉพาะของผู้ประพันธ์ที่เด่นดังของพวกเขา และเป็นที่ยกย่องว่าข้อสังเกตดังกล่าวมีน้ำหนักอย่างมากสำหรับคนรุ่นปัจจุบันอย่างที่มีสำหรับคนรุ่นก่อน

ค. ประชาชน [Populace]

“...ตอนนี้ข้าพเจ้ามาที่สิ่งที่เป็นลักษณะเด่นที่สำคัญที่สุดของการบริหารปกครองของอิหร่านที่ต่างจากที่อื่น, การปกครอง ไม่เพียงเท่านั้น วิถีชีวิตเองในประเทศนั้นนี้อาจกล่าวได้ว่าประกอบด้วยการเล่นของขวัญกันเป็นส่วนใหญ่ ในแง่ของสังคมธรรมเนียมปฏิบัตินี้อาจมุ่งหมายให้สาธิตใจคอที่เอื้อเฟื้อของชนชาติที่มีอหยาศัยไมตรี ถึงแม้ว่าแม้แต่นี้จะมีด้านที่เย็นชาอย่างเอาเรื่อง ดังตัวอย่างเช่น เมื่อยินดีกับตัวเองที่เป็นผู้รับของขวัญชิ้นหนึ่ง คุณจะพบว่าไม่เพียงแต่คุณจะต้องให้การตอบแทนที่มีราคาเสมอกันแก่ผู้ให้ แต่ยังต้องจ่ายตอบแทนผู้ที่ถือของขวัญมา อย่างใจกว้าง (ซึ่งการตอบแทนของคุณต่อเขาน่าจะเป็นวิธีการยังชีพเดียวที่ยอมรับกัน) ในอัตราส่วนที่ได้สัดส่วนกับมูลค่าทางการเงินของของขวัญนั้น, ในแง่ของการเมืองธรรมเนียมปฏิบัติของการให้ของขวัญ แม้ว่าจะเป็นที่เคารพในประเพณีที่เหนียวแน่นของโลกตะวันออก ก็มีความหมายเหมือนกับระบบที่อื่นที่พรรณนาด้วยชื่อที่น่ายินดีน้อยกว่า, นี้คือระบบที่ใช้ดำเนินการปกครองเปอร์เซียมานับศตวรรษ และการคำนวณระบบนี้คือกำแพงที่แน่นหนาที่ต้านการปฏิรูปที่แท้จริงใดๆ, ตั้งแต่กษัตริย์ซาร์ลงไปแทบจะไม่มีข้าราชการคนไหนที่ไม่เปิดรับของขวัญ แทบไม่มีตำแหน่งไหนที่ไม่ได้รับของขวัญเป็นการตอบแทน แทบไม่มีรายได้ใดที่ไม่ได้รวบรวมมาโดยการรับของขวัญ, ในระบบราชการตามลำดับชั้นที่กล่าวมาข้างบน ทุกคนแทบไม่มียกเว้นชื่อตำแหน่งของตนด้วยเงินที่เสนอให้แก่กษัตริย์ซาร์ หรือไม่ก็เสนาบดีหรือผู้ว่าการที่เหนือขึ้นไปที่ตนได้รับการแต่งตั้ง หากมีผู้สมัครหลายคนสำหรับตำแหน่งเดียว เป็นไปได้มากที่สุดที่ผู้เสนอให้มากที่สุดจะชนะ

“...มาดาคิลเป็นธรรมเนียมที่หวงแหนระดับชาติในเปอร์เซีย การริดิเถของธรรมเนียมนี้มีรูปแบบแตกต่างกันสุดคณานับ รูปแบบเหล่านี้มีความเป็นอัจฉริยะที่ทัดเทียมกับความหลากหลายของตน ธรรมเนียมนี้คือสุด

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ยอดของประโยชน์และความปิติของการดำรงอยู่ของเปอร์เซีย, ถ้อยคำที่ไม่ธรรมดาที่ซึ่งนายวัตสันกล่าวว่าไม่มีคำภาษาอังกฤษที่ตรงกันเพาะ อาจแปลเป็นคำต่างๆ ว่า ค่าเปอร์เซ็นต์ เงินเพิ่ม สิ้นน้ำใจ อามิสสินจ้าง ตกรางวัล ของลักขโมย กำไร ตามแต่บริบทของเวลานั้นที่ใช้คำนี้, กล่าวอย่างคร่าวๆ คำนี้หมายถึงสมดุลของประโยชน์ส่วนบุคคลซึ่งโดยปกติแล้วแสดงออกในรูปของเงิน ซึ่งสามารถริดจากธุรกรรมใดๆ ได้ทุกอย่าง, การเจรจาต่อรองที่มีสองฝ่ายเกี่ยวข้องในฐานะผู้ให้และผู้รับ ผู้มีตำแหน่งสูงกว่าและผู้ใต้บังคับบัญชา หรือแม้กระทั่งระหว่างคู่สัญญาที่เสมอกัน ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในเปอร์เซียโดยปราศจากฝ่ายที่สามารถเป็นตัวแทนของผู้ทำคุณประโยชน์หรือการรับใช้ ที่อ้างสิทธิ์และรับเงินสดจำนวนที่แน่ชัดเป็นการตอบแทนสำหรับสิ่งที่ตนทำหรือให้, อาจกล่าวได้แน่ทีเดียวว่าธรรมชาติของมนุษย์เหมือนกันมากทั่วโลก ระบบคล้ายๆ กันดำรงอยู่ด้วยชื่อต่างกันในประเทศของเราเองหรือประเทศอื่นๆ และนักวิพากษ์ที่มีใจหนักแน่นจะยินดีต้อนรับชาวเปอร์เซียว่าเป็นคนและเป็นพี่น้อง, นี่เป็นความจริงในระดับหนึ่ง แต่ไม่มีในประเทศใดที่ข้าพเจ้าเคยเห็นหรือได้ยินมาในโลกที่ระบบดังกล่าวเปิดเผย ไร้ยางอาย และมีอยู่ทั่วทุกหัวระแหงอย่างในเปอร์เซีย, ระบบนี้หาได้ถูกจำกัดอยู่ที่แวดวงเศรษฐกิจภายในประเทศหรือธุรกรรมพาณิชย์ แต่แทรกซึมทุกฝีก้าวและให้แรงบันดาลใจการกระทำเกือบทั้งหมดของชีวิต, โดยปฏิบัติการของระบบนี้อาจกล่าวได้ว่า ความเอื้อเฟื้อหรือการบริการแบบให้เปล่าถูกลบออกจากหมวดหมู่ของคุณความดีทางสังคมในเปอร์เซีย และความละโมภถูกยกขึ้นมาเป็นหลักการชี้แนะการปฏิบัติตนของมนุษย์... โดยวิธีนี้เป็นที่เริ่มต้นอนุกรมเลขคณิตของการปล้นจากประมุขไปถึงข้าแผ่นดิน แต่ละหน่วยในระดับลดหลั่นลงไปจ่ายค่าตอบแทนให้ตนเองจากหน่วยถัดไปที่ตำแหน่งต่ำกว่าตน และชาวชนบทผู้โชคไม่ดีคือเหยื่อท้ายสุด, ภายใต้สภาพแวดล้อมเหล่านี้ไม่เป็นที่ประหลาดใจที่ตำแหน่งคือลูทางปกติไปสู่ความมั่งคั่ง และมีกรณีบ่อยๆ ที่คนที่เริ่มต้นจากไม่มีอะไร ถูกพบว่าอาศัยอยู่ในบ้านที่ล้อมรอบด้วยฝูงคนรับใช้และใช้ชีวิตแบบเจ้าชาย, ‘จงตัดวงสิ่งที่คุณสามารถขณะที่คุณยังสามารถตัดวง’ คือกฎเกณฑ์ที่คนส่วนใหญ่ตั้งไว้ต่อหน้าตนเองในการทำงานสาธารณะ, จิตใจของคนทั่วไปก็หาได้ขุ่นเคืองการกระทำนี้ การประเมินใครก็ตามที่มีโอกาสแต่ไม่ทำให้ตนเองกระเป่าตุงคือ ความรู้สึกที่ตรงกันข้ามกับการสรรเสริญชื่นชม, ไม่มีใครคิดถึงผู้ทนต์ทุกซัซทั้งหลายซึ่งวัตถุดีสำหรับมาดาคิดเป็นทอดๆ เหล่านี้เอามาจากพวกเขาในท้ายที่สุด และความมั่งคั่งที่รูดคั้นมาจากหยาดเหงื่อบนหน้าผากที่ไม่บ่นของพวกเขา หหมดเปลืองไปในบ้านหรูหราในชนบท สิ่งแปลกใหม่ของยุโรปและบริวารมากมาย

“...หนึ่งในลักษณะเฉพาะของชีวิตสาธารณะในเปอร์เซียที่สะดุดตาคนแปลกหน้ารวดเร็วที่สุด และถือกำเนิดทางอ้อมมาจากสภาพความเป็นอยู่เดียวกันคือ ผู้ติดตามรับใช้และบ่าวไพร่จำนวนมากที่มารุมล้อมเสนาบดีหรือเจ้าหน้าที่รัฐทุกประเภท, ในกรณีของเจ้าพนักงานที่มีชั้นหรือตำแหน่งจำนวนบ่าวไพร่จะอยู่ระหว่าง 50-500 คน เบนจามินกล่าวว่านายกรัฐมนตรีในสมัยของเขามีบ่าวไพร่ 3,000 คน เวลานี้ทฤษฎีมารยาทสังคมและมารยาทพิธีที่แพร่หลายในเปอร์เซียและที่จริงแล้วทั่วทั้งโลกตะวันออก เป็นเหตุของปรากฏการณ์นี้ในระดับหนึ่ง ความสำคัญของบุคคลถูกประเมินอย่างมากจากการอวดตัวในที่สาธารณะที่สามารถทำได้ และจากคณะคนรับใช้ที่สามารถเอามาอวดในโอกาสต่างๆ, แต่ธรรมเนียมมาดาคิดและของที่ได้มาอย่างผิดกฎหมายและของลักขโมยนี้เองที่เป็นรากเหง้าของความชั่วร้าย หากผู้ว่าการหรือเสนาบดีมีข้อผูกพันให้จ่ายเงินเดือนให้แก่ที่มงานเยี่ยงทาสทั้งหมดนี้ คนพวกนี้จะร่อยหลออย่างรวดเร็ว พวกเขาส่วนใหญ่ไม่ได้ค่าจ้าง พวกเขาเข้ามาข้องเกี่ยวกับเจ้านายเพราะโอกาสสรีดไถที่สายสัมพันธ์นั้นนำเสนอให้แก่พวกเขา และพวกเขาเจริญเติบโตและอ้วนขึ้นจากการปล้น, อาจเป็นที่นึกคิดได้รวดเร็วง่ายดายว่า ฝูงเหลือบนี้เป็นความหมดเปลืองมากมายขนาดไหนต่อทรัพยากรของประเทศ พวกเขาคือจำพวกที่แท้จริงของกรรมกรที่ไม่มีผลผลิต บริโภคแต่ไม่เคยสร้างความมั่งคั่ง และการดำรงอยู่ของพวกเขาเท่ากับเป็นความหายนะระดับชาติ...เมื่อท่านออกไปเยี่ยมเยียนไม่ว่าจะซีมาหรือเดินด้วยเท้า นี่คือการประเด็นสำคัญที่สุดของธรรมเนียมปฏิบัติของชาวเปอร์เซียที่จะนำคณะบ่าวไพร่ไปด้วยให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จำนวนบริวารดังกล่าวเป็นที่ยอมรับว่าเป็นตัวบ่งชี้สถานะของเจ้านาย

ง. สำนักนักบวช [Clergy]

“โดยการปรับอย่างยอดเยี่ยมเข้ากับทั้งภูมิอากาศ ลักษณะและอาชีพของประเทศทั้งหลายที่ตนกุมไว้ อย่างเหนียวแน่น อิสลามคุมสาวกผู้มีจิตศรัทธาของตนเป็นทาสอย่างสมบูรณ์ตั้งแต่เปลถึงหลุมศพ, สำหรับสาวกผู้มีจิตศรัทธาอิสลามไม่ใช่เพียงศาสนา อิสลามเป็นการปกครอง ปรัชญาและวิทยาศาสตร์ด้วย, แนวความคิดของชาวมุสลิมไม่ใช่เรื่อง “ศาสนจักรประจำชาติ” มากนักเหมือนกับ “ชาติที่เป็นศาสนจักร” หากใช้วลีนี้ได้, ฐานคำที่สังคมเองถูกทอโดยรอบเป็นการประกอบขึ้นมาโดยนักบวชไม่ใช่พลเรือน และด้วยถูกห่อหุ้มอยู่ในความเชื่อทางศาสนาที่เป็นเลิศนี้ถึงแม้ว่าจะทำให้เป็นอัมพาต ชาวมุสลิมก็ดำรงชีวิตโดยการยอมสละเจตจำนงทั้งหมดของตนอย่างพึงพอใจ ถือว่าเป็นหน้าที่สูงสุดของตนที่จะบูชาพระเจ้าเป็นเจ้า และบิบบังคับหรือเมื่อเป็นไปไม่ได้ก็ดู

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

หมิ่นบรรดาผู้ที่ไม่บูชาพระองค์ด้วยจิตวิญญาณ และจากนั้นก็ตายด้วยความหวังอย่างแน่วแน่และแน่นอนว่าจะได้ไปสวรรค์

“...ซียิดเหล่านี้หรือผู้สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัดคือตัวนาราคาญที่เลวทรามสำหรับประเทศ ซึ่งใช้เหตุผลสรุปจากการอ้างเชื้อสายของพวกเขาและสิทธิ์พิเศษของผ้าโพกศีรษะสีเขียว สิทธิต่อท่าทางที่ไม่ขึ้นกับใครและหยาบหยาม ที่เพื่อนร่วมชาติซึ่งไม่น้อยไปกว่าคนต่างชาติต่างก็ต้องทน

“...ในฐานะที่เป็นชุมชน ชาวเปอร์เซียเชื้อสายยิวจวมอยู่ในความยากจนและความเขลาอย่างยิ่ง...ทั่วทั้งประเทศมุสลิมทั้งหลายในโลกตะวันออก ประชาชนชาวยิวที่ไม่มีความสุขเหล่านี้เจอกับการประทัดประหาร ซึ่งธรรมเนียมได้สอนพวกเขาเองและโลกให้ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา, ด้วยถูกบีบบังคับตามปกติให้อาศัยอยู่ในเกตโตหรือย่านที่แยกออกไปในเมืองต่างๆ พวกเขาได้ทนทุกข์ต่อการถูกตัดสิทธิ์ทางกฎหมายในด้านอาชีพ เครื่องแต่งกายและการสวมชุดศาสนามาแต่โบราณกาล ซึ่งทำให้พวกเขาเด่นต่างจากเพื่อนมนุษย์คนอื่น ในฐานะผู้ที่สังครังเกียจ...ในอิสฟาฮานที่ซึ่งเป็นที่กล่าวว่ามีชาวยิว 3,700 คน และพวกเขาครองสถานภาพที่ดีกว่าที่อื่นในเปอร์เซีย พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้สวมคูลาห์หรือหมวกของชาวเปอร์เซีย ไม่ให้มีร้านค้าในตลาดนัด ไม่ให้สร้างกำแพงบ้านสูงเท่ากำแพงบ้านของเพื่อนบ้านชาวมุสลิม ไม่ให้ขี่พาหนะบนถนน...อย่างไรก็ตามทันใดที่มีฉาภิสิทธิ์ระเบิดออกในเปอร์เซียหรือที่อื่น ชาวยิวมักจะเป็นเหยื่อรายแรก เวลานั้นมือของทุกคนจะต่อต้านพวกเขา และเคราะห์ร้ายบังเกิดกับชาวฮีบรูผู้โชคไม่ดีที่เป็นคนแรกที่เผชิญกับฝูงชนข้างถนนชาวเปอร์เซีย

“...ก่อนที่จะข้าพเจ้าจะไปจากเรื่องของสถานที่สักการะและผู้แสวงบุญ ลักษณะเฉพาะที่อาจไม่ธรรมดาที่สุดของชีวิตในมาซัดคือ การจัดหาความสบายกายให้ผู้แสวงบุญระหว่างที่พักอยู่ในเมือง, ด้วยตระหนักถึงการเดินทางไกลของพวกเขา ความยากลำบากที่พวกเขาประสบและระยะทางที่แยกพวกเขาจากครอบครัวและบ้าน พวกเขาได้รับอนุญาตโดยกฎหมายและเจ้าพนักงานรักษากฎหมายที่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ให้ทำสัญญาการสมรสชั่วคราวระหว่างการพำนักอยู่ในเมืองมาซัด มีประชากรถาวรกลุ่มใหญ่ที่เหมาะสมจะเป็นภรรยาสำหรับจุดประสงค์นี้, มีมุลลาซึ่งโดยการอนุมัติของเขา สัญญาถูกร่างขึ้นและประทับตราอย่างเป็นทางการโดยทั้งสองฝ่าย มีการจ่ายค่าธรรมเนียม แล้วการสมรสนั้นก็สำเร็จตามกฎหมาย, หลังจากสองสัปดาห์หรือหนึ่งเดือนผ่านไป หรือช่วงเวลาใดก็ตามที่ระบุไว้ สัญญาก็สิ้นสุดลง สามิชั่วคราวก็กลับไปยังบ้านของตนในภูมิภาคที่ห่างไกลออกไป และสุขภาพสตรีหลังจากถูกบังคับให้เป็นโสดเป็นระยะเวลาสิบสัปดาห์ ก็กลับมาทำภารกิจของชีวิตสมรสที่พวกเพียรอีก, กล่าวคือ ระบบการค่าประเพณีที่มหัพการภายใต้การอนุมัติของศาสนจักรมีอยู่ทั่วไปในมาซัด อาจไม่มีเมืองไหนในเอเชียที่ไร้ศีลธรรมกว่านี้, และข้าพเจ้าควรเสียใจที่จะกล่าวว่า ผู้แสวงบุญที่ไม่บ่นพึมพำจำนวนมากมายเพียงไร ที่เดินทางข้ามทะเลข้ามแผ่นดินเพื่อมาจูบตะแกรงเหล็กที่ปิดหลุมฝังศพของอิหม่าม เมื่อมุ่งหน้ามาไม่ได้กำลังใจและการปลอบประโลมเช่นกันด้วยความคาดหวังวันหยุดที่น่ายินดีและสิ่งทีอาจพรรณนาด้วยคำแปลภาษาอังกฤษว่า “สนุกดี”

สรุป

[Conclusion]

“ก่อนที่จะข้าพเจ้าจะยุติเรื่องของกฎหมายและการบริหารปกครองของเปอร์เซีย ขอให้ข้าพเจ้าเพิ่มเติมบางถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องบทลงโทษและคุก, สำหรับผู้อ่านชาวยุโรปในการไปตามหนทางของตนบนหน้าหนังสือที่เปื้อนอาชญากรรมและนองเลือดของประวัติศาสตร์เปอร์เซียระหว่างศตวรรษสุดท้าย และในระดับชั้นที่ลดลงมาอย่างน่ายินดีระหว่างศตวรรษปัจจุบัน ไม่มีสิ่งใดที่น่าสะอิดสะเอียนกว่าบันทึกของการลงโทษที่ป่าเถื่อนและวิธีทรมานที่น่าสะอิดสะเอียน ซึ่งให้การยืนยันความใจกระต่างของคนเหี้ยมสลักกับอัจฉริยะของจอมโหด, อุบิสัยใจคอของชาวเปอร์เซียที่นอกรีตด้วยการคิดหาวิธีทรมานและเพิกเฉยต่อความทรมาน และในพื้นที่ของการพิพากษาประหารชีวิต ชาวเปอร์เซียมีขอบเขตที่เกินพอสำหรับการบรรลุถึงทั้งสอง, ตราบาจนกระทั่งช่วงเวลาไม่นานมานี้ภายในพรมแดนของรัชสมัยปัจจุบัน อาชญากรที่ถูกโดนตัดสินลงโทษ ถูกตรึงไม้กางเขน ถูกยิงออกจากปืน ถูกฝังทั้งเป็น ถูกเสียบด้วยของแหลม ถูกใส่เกือกม้าที่เท้า ถูกฉีกร่างขาดออกเป็นชิ้นๆ โดยการผูกไว้กับยอดต้นไม้สองต้นที่โน้มเข้ามาหากันแล้วปล่อยให้ต้นไม้ติดกลับไปอยู่ตำแหน่งตามธรรมชาติ ร่างถูกเปลี่ยนเป็นคอปไฟ กลกหนึ่งทั้งเป็น

“...ภายใต้ระบบการปกครองสองส่วนอย่างที่ข้าพเจ้าพรรณนามาครบถ้วนแล้วตอนนี้ กล่าวคือ การบริหารปกครองซึ่งทุกตัวละครในแง่ที่ต่างกันเป็นทั้งผู้ให้และผู้รับสินบน และขั้นตอนวิธีทางตุลาการที่ปราศจากกฎหมายหรือศาล, นี่จะเป็นที่เข้าใจอย่างรวดเร็วว่า ความมั่นใจในรัฐบาลไม่น่าจะมีอยู่ ไม่มีสำนึกของบุคคลต่อหน้าที่หรือความภูมิใจในเกียรติ ไม่มีควมไว้วางใจซึ่งกันและกันหรือความร่วมมือกัน (เว้นแต่ในการช่วยกันทำไม่ดี) ไม่มีความรู้สึกรับอภัยชยหน้าเวลาเรื่องแดงขึ้นมา ไม่มีควมเชื่อถือในคุณความดี และเหนือ

อื่นใดไม่มีจิตวิญญาณของความเป็นชาติหรือความรักชาติ นักปรัชญาเหล่านั้นถูกที่ถกเหตุผลว่า ในเปอร์เซีย การปฏิรูปศีลธรรมต้องมาก่อนการปฏิรูปด้านวัตถุ และการปฏิรูปภายในต้องมาก่อนการปฏิรูปภายนอก, เป็นสิ่งไร้ประโยชน์ที่จะเอาหน่อใหม่มาต่อกิ่งบนลำต้นที่น้ำหล่อเลี้ยงไม่เหลือหล่อหรือเป็นพิษ เราอาจให้ถนนและทางรถไฟแก่เปอร์เซีย เราอาจทำเหมืองหรือทำประโยชน์จากทรัพยากรของเปอร์เซีย เราอาจฝึกกองทัพและสวมเสื้อผ้าให้ช่างฝีมือของเปอร์เซีย แต่เราจะไม่ได้พาเปอร์เซียเข้ามาอยู่ภายในขอบเขตของชาติอารยะจนกว่าเราจะเข้าถึงแก่นของชาวเปอร์เซีย และทำการพลิกโฉมลักษณะนิสัยและธรรมเนียมของชาติอย่างถึงราก, ข้าพเจ้าได้วาดภาพนี้ของการบริหารปกครองของเปอร์เซียซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นความจริง เพื่อว่าผู้อ่านภาษาอังกฤษจะเข้าใจระบบที่บรรดาผู้ปฏิรูปไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติหรือคนพื้นเมืองจะต้องสู้รบตีมือ และกำแพงเหล็กแห่งการต้านทานที่สร้างขึ้นโดยสัญชาตญาณที่เห็นแก่ตัวที่สุดทั้งหมดในธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งต่อต้านความคิดที่ก้าวหน้าทั้งหลาย, กษัตริย์ข้าพเจ้าเองไม่ว่าจะปรารถนาว่าดีจริงใจเพียงไร ก็ถูกเกณฑ์มาอยู่ข้างระบบที่เป็นภัยร้ายนี้ในระดับหนึ่ง ด้วยคำนึงถึงว่าตนมีทรัพย์สินมหาศาลก็เพราะระบบนี้, ขณะที่พวกที่ประณามระบบนี้อย่างดังที่สุดเป็นการส่วนตัวก็ไม่ได้ตามหลังเพื่อนๆ ของตนในการก้มศีรษะคำนับในวิหารริมมอน^[1] ให้เห็น, ในทุกตำแหน่งที่ต่ำกว่าประมุข ไม่มีการริเริ่มเลยที่จะเริ่มต้นขัดขืนการกดขี่ของธรรมเนียมบรมโอรธาน และหากบุรุษที่แข็งแกร่งเหมือนกษัตริย์คนปัจจุบันสามารถแคลงมืออย่างไม่แน่ใจ ใครที่ไหนจะเทศน์ให้บรรณรงค์ด้านการกดขี่ดังกล่าว^[2]

คำสรรเสริญพระบ๊อบและเหล่าสาวกคนสำคัญโดยพระบาฮาอุลลาห์ [Bahá'u'lláh's tribute to the Báb and His chief disciples]

คัดมาจากคัมภีร์คิตาบิอิคาน [Excerpts from the Kitáb-i-Iqán]

แม้ว่ายังหนุ่มและเยาว์วัย และแม้ว่าศาสนาที่พระองค์เปิดเผยขัดกับความปรารถนาของชนชาติทั้งหมดของโลก ทั้งคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย คนร่ำรวยและคนยากไร้ คนประเสริฐและคนต่ำ กษัตริย์และข้าแผ่นดิน กระนั้นพระองค์ได้ลุกขึ้นและประกาศศาสนาอย่างแน่วแน่ ทุกคนรู้และได้ยิน พระองค์ไม่กลัวใคร พระองค์ไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมา สิ่งดังกล่าวถูกสำแดงให้เห็นชัดใดหรือเว้นแต่โดยอานุภาพของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ และอิทธิฤทธิ์ของพระประสงค์ที่เอาชนะไม่ได้ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า? ความชอบธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยาน! หากใครพิจารณาการเปิดเผยพระธรรมครั้งยิ่งใหญ่ในหัวใจของตน ความคิดเกี่ยวกับการประกาศดังกล่าวโดยลำพังจะทำให้เขางงัน! หากหัวใจของมวลมนุษย์อัดแน่นอยู่ในหัวใจของเขา เขาก็ยังลังเลที่จะเสี่ยงภัยกับวิสาทกิจที่น่าเกรงขามดังกล่าว, เขาสามารถทำสิ่งนี้สำเร็จได้โดยการอนุญาตของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเท่านั้น ต่อเมื่อช่องของหัวใจของเขาถูกเชื่อมต่อกับบ่อเกิดของกรุณาธิคุณสวรรค์ และวิญญาณของเขาได้การรับประกันการค่าจุนที่ไม่ผิดพลาดของพระผู้ทรงมหิทธานุภาพเท่านั้น, เราสงสัยว่าจะไรหรือที่พวกเขาคิดว่าเป็นที่มาของความกล้าเสี่ยงภัยที่ยิ่งใหญ่นี้? พวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าเบาปัญญาดังที่เคยกล่าวหาศาสนทูตทั้งหลายในอดีตหรือ? หรือพวกเขายืนยันว่าแรงจูงใจของพระองค์มิใช่อื่นใดนอกจากอยากเป็นผู้นำและการได้มาซึ่งความร่ำรวยทางโลก?

พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้ทรงกรุณา! ในคัมภีร์ของพระองค์ที่ทรงให้ชื่อว่า "กายโมล แอสมา" ซึ่งเป็นคัมภีร์แรกที่ยิ่งใหญ่และทรงอำนาจที่สุด พระองค์ทรงพยากรณ์การสละชีวิตของตนเอง ในคัมภีร์นี้คือวรรคนี้: "ข้าแต่พระผู้เป็นร่องรอยของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า! ข้าพเจ้าพลีตนเองเพื่อพระองค์เท่านั้น ข้าพเจ้ายอมรับการสาบแช่งทั้งหลายเพื่อเห็นแก่พระองค์ และไม่โยยหาสิ่งใดนอกจากการสละชีวิตในหนทางแห่งความรักของพระองค์ พยานที่เพียงพอสำหรับข้าพเจ้าคือพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้ทรงความประเสริฐ พระผู้ทรงคุ้มครอง พระผู้ดำรงอยู่ก่อนยุคสมัย!..."

พระผู้เปิดเผยวาหะดังกล่าวสามารถถือได้หรือว่า เตนอยู่ในหนทางใดนอกจากหนทางของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และโยยหาสิ่งอื่นใดเว้นแต่ความยินดีของพระองค์? ในวาระตอนนี้มีลมหายใจแห่งความปลอญวางซ่อนอยู่ ซึ่งหากหายใจเต็มที่มาบนโลก ทุกชีวิตจะสละชีวิตและพลีวิญญาณของตน...

[1] เป็นวลีที่มีจุดกำเนิดจากคัมภีร์ไบเบิลซึ่งกล่าวถึงพระเจ้าของซีเรียชื่อริมมอน "ก้มศีรษะคำนับในวิหารริมมอน" หมายความว่า ยอมละทิ้งหรือประนีประนอมความเชื่อหรือหลักการเพื่อที่จะทำให้สอดคล้องกับอีกสิ่งหนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่งหมายถึงการเสแสร้ง

[2] Extracts from Lord Curson's "Persian and the Persian Question"

และบัดนี้จึงพิจารณาว่า ชัดเดรย์แห่งเรชวานของพระผู้เป็นเจ้านี้ในวัยหนุ่มแน่น ได้ลุกขึ้นประกาศศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าอย่างไร จงมองดูว่าความแน่วแน่มั่นคงที่พระผู้เป็นเจ้าของพระผู้เป็นเจ้านั้นได้เปิดเผย! ทั้งโลกได้ลุกขึ้นขัดขวางพระองค์แต่ก็ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง การประหัตประหารยิ่งรุนแรงเท่าไรที่พวกเขากระทำต่อชัดเจนแห่งความวิสุทธินั้น ความไพเราะของพระองค์ก็ยิ่งเพิ่มขึ้น และเปลวไฟแห่งความรักของพระองค์ก็ลุกไหม้อย่างเจิดจ้ายิ่งขึ้น ทั้งหมดนี้เป็นที่ประจักษ์ และไม่มีใครโต้แย้งความจริงนี้ ในที่สุดพระองค์สละวิญญาณของตนและบินขึ้นไปสู่อาณาจักรเบื้องบน

...ทันใดที่พระผู้เป็นเจ้าความงามนิรันดรนั้นเปิดเผยตนเองในเมืองซีราซในปีหกสิบ และฉีกมานแห่งการปกปิดออกเป็นชิ้นๆ เครื่องหมายของการเรื่องอิทธิพล อำนาจ อธิปไตยและอาณาภาพ ที่แผ่มาจากพระผู้เป็นเจ้าของสาระทั้งหลาย ทะเลของทะเลทั้งหลาย เป็นที่เห็นชัดในทุกดินแดนอย่างมากจนเครื่องหมาย หลักฐาน สัญลักษณ์และพยานหลักฐานของธรรมาที่ดีย์นั้นปรากฏขึ้นมาจากทุกเมือง, หัวใจที่บริสุทธิ์และเมตตามากมายเพียงไรสะท้อนแสงของดวงอาทิตย์นิรันดรนั้นอย่างซื่อสัตย์ และความรู้เอนกอนันต์เพียงไหนออกมาจากมหาสมุทรแห่งอัจฉริยภาพสวรรค์นั้น ซึ่งห้อมล้อมทุกชีวิต! ในทุกเมืองนักบวชและบุคคลตำแหน่งสูงทั้งหมดลุกขึ้นขัดขวางและกล่าวหาพวกเขา เตรียมความประสงค์ร้าย ความอิจฉาและการใช้อำนาจบาตรใหญ่เพื่อปราบปรามพวกเขา, ดวงวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ผู้เป็นสาระของความยุติธรรมจำนวนมากมายเพียงไร ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่าใช้อำนาจบาตรใหญ่และถูกสังหาร! ผู้เป็นธรรมสรีระของความบริสุทธิ์มากมายเพียงไหน ผู้ซึ่งไม่ได้แสดงสิ่งใดนอกจากความรู้ที่แท้จริงและการกระทำที่ไม่ต่างพร้อย ต้องตายอย่างเจ็บปวดทรมาน! แม้ทั้งหมดนี้ชีวิตศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้แต่ละคนหายใจพระนามของพระผู้เป็นเจ้าจนวินาทีสุดท้าย และเห็นอยู่ในอาณาจักรแห่งการยอมจำนนและยอมตาม ดังกล่าวนี้อธิษฐานและอิทธิพลเปลี่ยนแปลงที่พระองค์มีต่อพวกเขา จนพวกเขายุติการยึดถือความปรารถนาใดๆ นอกจากพระประสงค์ของพระองค์ และเชื่อมวิญญาณของตนกับการระลึกถึงพระองค์

จงใคร่ครวญดู : ใครในโลกนี้หรือที่สามารถสำแดงอาณาภาพเหนือธรรมดาและอิทธิพลแผ่ชานดังกล่าว? หัวใจที่ไม่ต่างพร้อยและดวงวิญญาณที่วิสุทธิทั้งหมดเหล่านี้ ได้ตอบสนองต่อการเรียกตัวของโองการของพระองค์ด้วยการยอมจำนนอย่างสิ้นเชิง, แทนที่จะบ่น พวกเขาขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า และท่ามกลางความมิดมนที่เจ็บปวดรวดร้าว พวกเขาไม่เปิดเผยสิ่งใดนอกจากการยอมตามพระประสงค์ของพระองค์อย่างเบิกบาน, เป็นที่ประจักษ์ว่าความเกลียดชังที่ไม่ลดละเพียงไร ความประสงค์ร้ายและความเป็นปรปักษ์ที่เจ็บแค้นอย่างไร ที่ชนชาติทั้งหมดบนพิภพมีอยู่ในใจต่อสหายเหล่านี้, การประหัตประหารและความเจ็บปวดที่พวกเขากระทำต่อชีวิตที่วิสุทธิและมีธรรมเหล่านี้ พวกเขาถือว่าวิธีไปสู่ความรอดพ้น ความเจริญรุ่งเรืองและความสำเร็จที่ยั่งยืนตั้งแต่สมัยของอดัม โลกเคยเป็นพยานต่อความโกลาหลและความอลหม่านที่รุนแรงดังกล่าวหรือ? แม้ด้วยความเจ็บปวดสุดทรมานทั้งหมดที่ตนประสบ และความเดือดร้อนนานัปการตนสู้ทน พวกเขา ก็กลายเป็นจุดหมายของการสับสนและการสาปแช่งทั่วทุกหนทุกแห่ง เราคิดว่าความอดทนถูกเปิดเผยออกมาก็เพราะความแค้นกล้าของพวกเขานั่น และความศรัทธาเองบังเกิดขึ้นได้ก็โดยการกระทำของพวกเขานั่น

จงไตร่ตรองเหตุการณ์ที่สำคัญยิ่งเหล่านี้ในหัวใจของเจ้า เพื่อว่าเจ้าจะได้เข้าใจความยิ่งใหญ่และมองเห็นความรุ่งโรจน์ที่นำอัสสรัยของการเปิดเผยพระธรรมนี้^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

ลักษณะเด่นเฉพาะตัวของอิสลามนิกายชีอะห์

[Distinctive features of Shi'ah Islam]

"ประเด็นสำคัญที่สุดที่ชาวชีอะห์ (เช่นกันกับนิกายอื่นๆ ที่ถูกรวมอยู่ภายใต้คำรวมๆ ที่กว้างกว่าอิหม่ามไมท์^[2]) ต่างจากชาวซุนนีคือความเชื่อเฉพาะเกี่ยวกับอิหม่ามเมท^[3], ตามความเชื่อของชาวซุนนีสถาบันรักษาการแทนพระโมฮัมหมัด (สถาบันกาหลิบ) เป็นเรื่องที่กำหนดโดยการเลือกและการเลือกตั้งโดยสาวกทั้งหลาย และหัวหน้าที่มีตัวตนให้เห็นของโลกมุสลิมมีคุณสมบัติสำหรับตำแหน่งสูงส่งที่ตนครองเพราะความเคร่งจารีตผสมกับความสามารถด้านบริหาร มากกว่าเพราะกรุณาธิคุณพิเศษใดๆ ของพระผู้เป็นเจ้า, ในอีกด้านหนึ่งตามทัศนะของอิหม่ามไมท์ สถาบันรักษาการเป็นเรื่องทางจิตวิญญาณทั้งหมด เป็นตำแหน่งที่ประทานให้โดยพระ

^[1] Kitáb-i-Íqán, p.230-6

^[2] ผู้ที่เชื่อว่าพระโมฮัมหมัดแต่งตั้งอิหม่ามอาลีและบรรดาผู้สืบเชื้อสายจากเขาเป็นศูนย์กลางอำนาจ

^[3] ผู้ที่เชื่อในอำนาจของหม่าม

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ผู้เป็นเจ้าของผู้เดียว ที่แรกโดยพระโมฮัมหมัดและหลังจากนั้นโดยบรรดาผู้ที่สืบทอดพระโมฮัมหมัด และไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับตัวเลือกที่ประชาชนนิยมและรับรอง กล่าวคือ สถาบันกาหลิบของชาวจีนนี้เป็นเพียงผู้ปกป้องศาสนาที่เห็นได้ภายนอก : อิหม่ามของชาวชีอะห์คือผู้สืบทอดพระโมฮัมหมัดที่สวรรคตคือผู้ที่ได้รับการประสาทด้วยความสมบูรณ์และพรสวรรค์ทางจิตวิญญาณทั้งหมด คือผู้ที่ผู้ที่ศรัทธาทุกคนต้องเชื่อฟัง คำวินิจฉัยของเขาแน่นอนและเป็นอันสิ้นสุด อัจฉริยภาพของเขาเหนือมนุษย์ ว่าหะของเขาเชื่อถือได้, คำรามๆ ว่าอิหม่ามเมท นำมาใช้ได้กับทุกคนที่ถือศัสนะหลังนี้โดยไม่ต้องกล่าวถึงวิธีที่พวกเขาสืบสาวการสืบทอด และดังนั้นรวมถึงนิกายต่างๆ อย่างบอเกรและอิสมาอิลเล และชีอะห์หรือ 'นิกายแห่งสิบสอง' (มาดฮาบี เอสนา อาซารีเยห์) ดังที่พวกเขาถูกเรียกชื่ออย่างเจาะจงกว่า ซึ่งอิหม่ามสิบสองคนนี้นั้นที่เราให้ความสนใจที่นี่, ตามการบอกเล่าของนิกายเหล่านี้ บุคคลสิบสองคนดำรงตำแหน่งอิหม่ามต่อเนื่องกัน สิบสองอิหม่ามเหล่านี้คือ :

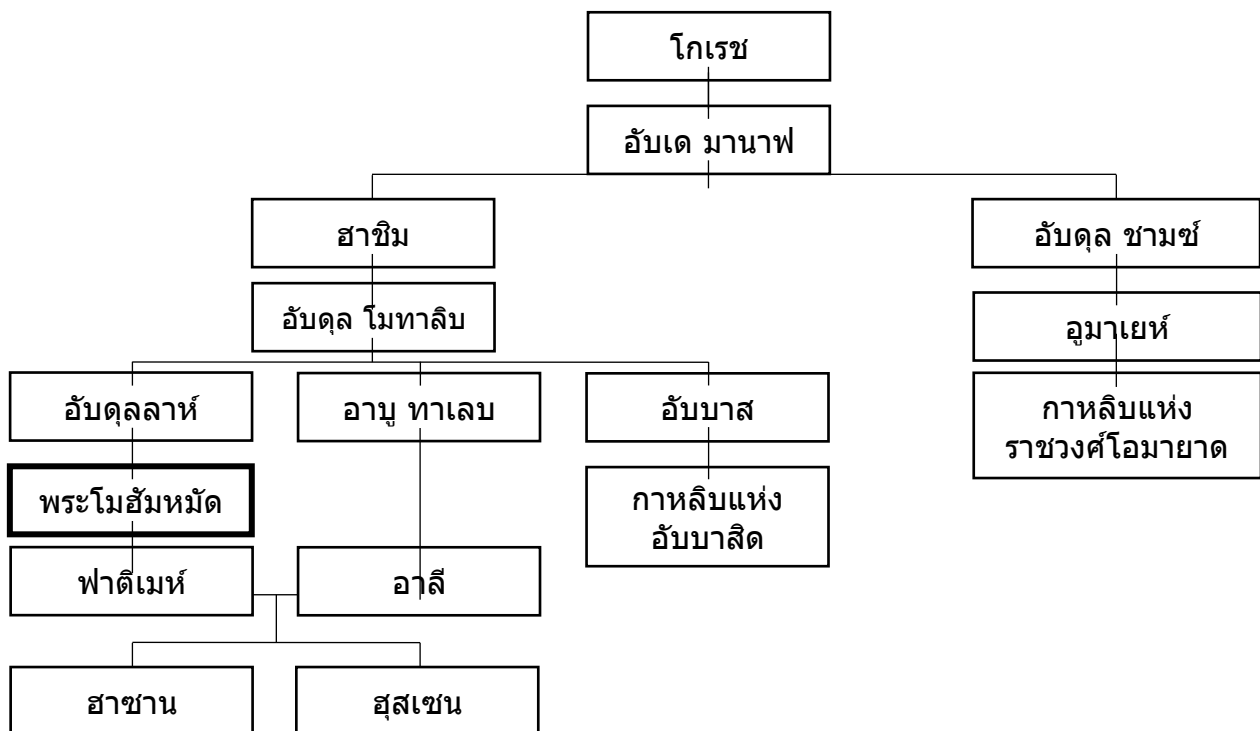
1. อาลี อิบเน อาบี ทาเลบ ลูกพี่ลูกน้องและสาวกคนแรกของพระโมฮัมหมัด ถูกลอบสังหารโดยอิบเน โมลแจมที่คูฟีห์ ฮ.ศ.40 [ค.ศ.661 (พ.ศ.1204)]
2. ฮาซาน บุตรชายของอาลีและฟาติเมห์ เกิด ฮ.ศ.2 โดนวางยาพิษโดยคำสั่งของโมอวีเยห์ 1 ฮ.ศ.50 [ค.ศ.670 (พ.ศ.1213)]
3. ฮุสเซน บุตรชายของอาลีและฟาติเมห์ เกิด ฮ.ศ.4 ถูกสังหารที่คาบิลาวันที่ 10 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.61 [10 ตุลาคม ค.ศ.680 (พ.ศ.1223)]
4. อาลี บุตรชายของฮุสเซนและซาลิม (บุตรสาวของยาซด์เกิร์ตกษัตริย์องค์สุดท้ายของราชวงศ์ซาสานี) เรียกกันทั่วไปว่าอิหม่ามเซโนล ออเบดีน ถูกวางยาพิษโดยวอลเลด
5. โมฮัมหมัด บาเกอร์ บุตรชายของอิหม่ามเซโนล ออเบดีนและลูกพี่ลูกน้องของเขาออมเม अबดุลลาห์ ซึ่งเป็นบุตรสาวของอิหม่ามฮาซาน ถูกวางยาพิษโดยอิบราฮิม อิบเน วอเลด
6. จาฟารี ซาเดค บุตรชายของอิหม่ามโมฮัมหมัด บาเกอร์ ถูกวางยาพิษโดยคำสั่งของแมนซूरผู้เป็นกาลีเฟห์แห่งราชวงศ์อับบาซิด
7. มูซา คาเซม บุตรชายของอิหม่ามจาฟารี ซาเดค เกิด ฮ.ศ.129 ถูกวางยาพิษโดยคำสั่งของฮารูนเนอรรราชิด ฮ.ศ.183
8. อาลี อิบเน มุซาร์ เรซา เรียกกันทั่วไปว่าอิหม่ามเรซา เกิด ฮ.ศ.153 ถูกวางยาพิษใกล้ทุ่งในมณฑลโคราซานโดยคำสั่งของกาหลิบมามูน ฮ.ศ.203 และถูกฝังศพที่มาซัดซึ่งได้ชื่อและความวิสุทธิของตนจากเขา
9. โมฮัมหมัด ทากี บุตรชายของอิหม่ามเรซา เกิด ฮ.ศ.195 ถูกวางยาพิษโดยกาหลิบมุทาเซมที่แบกแดด ฮ.ศ.220
10. อาลี นากี บุตรชายของอิหม่ามโมฮัมหมัด ทากี เกิด ฮ.ศ.213 ถูกวางยาพิษที่ซุรามา นาร์ ฮ.ศ.254
11. ฮาซานเน อัสการี บุตรชายของอิหม่ามอาลี นากี เกิด ฮ.ศ.232 ถูกวางยาพิษ ฮ.ศ.260
12. โมฮัมหมัด บุตรชายของฮาซานเน อัสการีและนาร์เกส คอหูน ซึ่งชาวชีอะห์เรียกว่า 'อิหม่ามเมห์ดี' 'โองาจ์ทโกลลาห์' (ข้อพิสูจน์ของพระผู้เป็นเจ้า) 'บากียาโกลลาห์' (ร่องรอยของพระผู้เป็นเจ้า) และกออเมเม อาลี โมฮัมหมัด (พระผู้ซึ่งจะถือกำเนิดขึ้นมาจากครอบครัวของพระโมฮัมหมัด) เขาไม่เพียงแต่มีชื่อเดียวกันแต่คุณเข้เดียวกันคืออาโบล กอเซมกับพระโมฮัมหมัด และตามการบอกเล่าของชาวชีอะห์ เป็นสิ่งไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ใครอื่นจะใช้ชื่อนี้และคุณเข้กันด้วยกัน เขาเกิดที่ซุรามา นาร์ ฮ.ศ.255 และสืบทอดบิดาในตำแหน่งอิหม่าม ฮ.ศ.260

"ชาวชีอะห์ถือว่าอิหม่ามที่สิบสองนี้ไม่ได้ตาย แต่หายตัวไปในอูโมงค์ใต้ดินในซุรามา นาร์ ฮ.ศ.329 เขายังมีชีวิต ถูกล้อมรอบโดยกลุ่มสาวกที่เลือกสรรในหนึ่งในเมืองสิกลับจาโบลกาและจาโบซา และเมื่อถึงกำหนดเวลา เมื่อโลกเต็มไปด้วยความอยุติธรรม และผู้ที่ศรัทธาต้องลงไปในความสิ้นหวัง เขาจะออกมาโดยมีพระเยซูนามาก่อน มาโค่นล้มพวกนอกศาสนา สถาปนาสันติภาพสากลและความยุติธรรม และเปิดฉากช่วงเวลาหนึ่งพันปีแห่งสุขเวทนา, ตลอดช่วงเวลาของการเป็นอิหม่ามนั้นคือจาก ฮ.ศ.260 จนกระทั่งปัจจุบัน อิหม่ามเมห์ดีสองหนและมวลหมู่สาวกเข้าถึงไม่ได้ และนี่คือความหมายที่ให้ไว้ด้วยคำศัพท์ว่า 'การหายตัว' (เกย์บัท), หลังจากเข้ารับบทบาทหน้าที่ของอิหม่ามและเป็นประธานพิธีฝังศพบิดาผู้ดำรงตำแหน่งก่อนหน้าตนคืออิหม่ามฮาซานเน อัสการี เขาหายตัวไปจากสายตาของทุกคนนอกจากไม่กี่คนที่ได้รับการเลือกสรร ผู้ซึ่งสืบทอดกันต่อไปในการทำหน้าที่เป็นช่องทางสื่อสารระหว่างเขาและเหล่าสาวก, บุคคลเหล่านี้เป็นที่รู้จักกันในฐานะ 'ประตุ' (อับวาบ) ประตุคนแรกคืออาบู โอมาร์ อิหม่าม อิบเน ซาอิด โอมารี, คนที่สองคืออาบู จาฟาร์ โมฮัมหมัด อิบเน อิหม่ามบุตรชายของคนแรก, คนที่สามคือฮุสเซน อิบเน รูห์ โนวี บาคที, คนที่สี่คืออาโบล ฮาซาน อาลี

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

อิบเน โมฮัมหมัด ซิมาริ, สำหรับประตูละลานี้คนแรกได้รับการแต่งตั้งโดยอิหม่ามฮาซานเน อัศการี คนอื่นๆ ได้รับการแต่งตั้งโดยผู้ทำหน้าที่เป็นประตูละลานี้โดยการอนุมัติและรับรองของอิหม่ามเมห์ดี, ช่วงเวลานี้ซึ่งยาวนาน 69 ปีและในระหว่างนี้อิหม่ามเมห์ดียังคงเป็นที่เข้าถึงได้โดยวิธีการของ 'ประตูละลานี้' เป็นที่รู้จักกันในฐานะ 'การหายตัวระยะสั้น' หรือ 'การหายตัวครั้งย่อย' (เกย์บ์เท โชกรา), นี้ตามมาด้วย 'การหายตัวระยะยาว' หรือ 'การหายตัวครั้งใหญ่' (เกย์บ์เท โคบรา), เมื่ออาโบล ฮาซาน อาลีประตูละลานี้สุดท้ายใกล้จะถึงจุดจบของตน เขาถูกรังแกโดยผู้ที่ศรัทธา (ผู้ซึ่งเฟื่องฟูถึงความเป็นไปได้ด้วยความสิ้นหวังว่าจะถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิงจากอิหม่าม) ให้เสนอชื่อผู้สืบทอด อย่างไรก็ตามเขาไม่ยอมทำสิ่งนี้โดยกล่าวว่า 'พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าขององค์หนึ่งซึ่งพระองค์จะสำเร็จ' ดังนั้นเมื่อเขาสิ้นชีพการสื่อสารทั้งหมดระหว่างอิหม่ามกับศาสนจักรของเขาได้ยุติลง และ 'การหายตัวครั้งใหญ่' เริ่มต้นขึ้นและจะคงอยู่ต่อไปจนกว่าการกลับมาของอิหม่ามจะเกิดขึ้นเมื่อครบกำหนดเวลา"^[1]

เชื้อสายวงศ์ตระกูลของพระศาสดาโมฮัมหมัด [Genealogy of the Prophet Muhammad]

กาหลิบแห่งราชวงศ์อุมายยาต	ค.ศ.661-749 (พ.ศ.1204-1292)
กาหลิบแห่งราชวงศ์อับบาซิด	ค.ศ.749-1258 (พ.ศ.1292-1801)
กาหลิบแห่งราชวงศ์ฟาติมิด	ค.ศ.1258-1517 (พ.ศ.1801-2060)
กาหลิบแห่งราชวงศ์ออตโตมาน	ค.ศ.1517-19 (พ.ศ.2060-62)
ประสูติของพระโมฮัมหมัด	20 สิงหาคม ค.ศ.570 (พ.ศ.1113)
การประกาศพันธกิจของพระโมฮัมหมัด	ค.ศ.613-14 (พ.ศ.1156-57)
พระโมฮัมหมัดหนีไปเมดินา	ค.ศ.622 (พ.ศ.1165)
อาบู บาเคร เซดคิค อิบเน อาบี โคฮาฟีห์	ค.ศ.632-34 (พ.ศ.1175-77)
โอมาร์ อิบเน คาทับ	ค.ศ.633-44 (พ.ศ.1176-87)
อัทมาน อิบเน อาฟาน	ค.ศ.644-56 (พ.ศ.1187-99)
อาลี อิบเน อาบี ทาเลบ	ค.ศ.656-61 (พ.ศ.1199-1204)

[1] เนื้อหาตัดตอนมาจาก *A Traveller's Narrative*, Note O, pp.296-99

หมายเหตุ : สิ้นสุดท้ายข้างบนคือกาหลิบสี่คนที่ชาวซุนนีเชื่อว่าได้รับการนำทางอย่างถูกต้องหลังจากการสิ้นชีพของพระโมฮัมหมัด แต่ชาวชีอะห์เชื่อในกาหลิบที่สี่คืออาลีซึ่งถือว่าเป็นอิหม่ามคนแรกและตามมาด้วยอิหม่ามอีกสิบเอ็ดคน

ทฤษฎีและการใช้กฎหมายในกลางคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า [Theory and administration of law in the middle of the 19th century]

“...กฎหมายในเปอร์เซียและที่จริงแล้วในหมู่ชนชาติมุสลิมโดยทั่วไป ประกอบด้วยสองสาขา : กฎหมายศาสนาและกฎหมายจารีตที่อิงกับคัมภีร์ของชาวมุสลิม และกฎหมายจารีตที่อิงกับกรณีที่มีมาก่อน, กฎหมายที่ใช้โดยศาลศาสนาและกฎหมายที่ใช้โดยศาลพลเรือน, ในเปอร์เซียอย่างแรกเป็นที่รู้จักกันว่าชาร์ อย่างหลังคือโอร์ฟ, จากสองอย่างนี้หลักนิติศาสตร์ได้มีวิวัฒนาการขึ้นมาซึ่งแม้ว่าไม่เป็นวิทยาศาสตร์ในความหมายใดๆ ก็นำมาใช้ได้ในทางปฏิบัติพอสมควรและปรับอย่างคร่าวๆ ให้เข้ากับความต้องการและสภาพแวดล้อมของบรรดาผู้ที่หลักนิติศาสตร์นี้จะถูกนำมาใช้, รากฐานอำนาจในกรณีของชาร์หรือกฎหมายศาสนาประกอบด้วยวาเทของพระโมฮัมหมัดในคัมภีร์โกรอ่าน ความคิดเห็นของสิบสองอิหม่ามศักดิ์สิทธิ์ซึ่งในวิจารณ์ญาณของมุสลิมชีอะห์เสียงของพวกเขามีน้ำหนักแทบจะไม่ด้อยไปกว่า และคำอธิบายของสำนักผู้เชี่ยวชาญกฎหมายศาสนาทั้งหลายที่หาตัวจับยาก, ผู้เชี่ยวชาญกฎหมายเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากในการเพิ่มเติมปริมาณของหลักนิติศาสตร์ของชาติ อย่างที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญกฎหมายชื่อดังในโรมทำกับกฎหมายจารีตของโรม หรือที่นักอธิบายทัลมุดิก (กฎหมายโบราณของชาวยิว) ทำกับระบบฮิบรู, ตัวบทกฎหมายที่ร่างขึ้นดังกล่าวถูกประมวลและแบ่งอย่างคร่าวๆ ออกเป็นสี่หัวข้อ ซึ่งว่าด้วยพิธีและหน้าที่ทางศาสนา สัญญาและข้อบังคับ ธุรกิจส่วนตัว กฎเกณฑ์ควบคุมความพึงเพื่อและกระบวนวิธีทางตุลาการ, กฎนี้ถูกใช้โดยศาลศาสนาซึ่งประกอบด้วยบรรดามุลลา กล่าวคือ นักบวชที่ไม่มีตำแหน่งและไม่จหาฮิด กล่าวคือ บัณฑิตผู้รู้กฎหมายซึ่งได้รับการช่วยเหลือบางครั้งโดยกอดีหรือผู้พิพากษา และภายใต้การเป็นประธานของเจ้าหน้าที่รัฐที่รู้จักกันในฐานะเชโคล อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา) ซึ่งตามปกติได้รับการแต่งตั้งหนึ่งคนโดยประมุขสำหรับทุกเมืองใหญ่ๆ, ในสมัยเก่าก่อนหัวหน้าของคณะนักบวชฐานันดรนี้คือชาดรูซ โชดร์หรือประธานสภาสูงสุดของนักบวชในโรมสมัยโบราณ ซึ่งเป็นบุคคลตำแหน่งสูงที่ได้รับการเลือกโดยกษัตริย์และให้อยู่เหนือคณะนักบวชทั้งหมดและคณะผู้พิพากษาของราชอาณาจักร แต่ในการรณรงค์ต่อต้านนักบวชของเขาตำแหน่งนี้ถูกล้มเลิกไปโดยนาเดอร์ ชาห์ และไม่เคยได้รับการฟื้นกลับมาอีก, ในศูนย์กลางประชากรที่เล็กกว่าและหมู่บ้านทั้งหลาย มุลลาท้องถิ่นหนึ่งคนหรือมากกว่ามาแทนศาลนี้ ซึ่งเพื่อการพิจารณาคดีพวกเขาพร้อมอยู่เสมอด้วยเนื้อหาจากคัมภีร์โกรอ่าน, ในกรณีของศาลสูงกว่าขึ้นไปคำตัดสินถูกเขียนออกมากับการยกข้อความมาจากคัมภีร์ทั้งหลายเสมอ หรือจากนักอธิบายทั้งหลายที่คำตัดสินนั้นใช้อ้างอิง, คดีที่สำคัญมากๆ ถูกเสนอไปยังโมจหาฮิดทั้งหลายที่ชื่อดังกว่า ซึ่งไม่เคยมีจำนวนมากที่ได้ตำแหน่งมาเพราะวิชาและความสามารถที่เลื่องลือเท่านั้น และได้การยืนยันโดยการรับรองโดยประชานิยม และคำตัดสินของพวกเขาบ่อยครั้งที่เป็นที่กังขา...ในผลงานเกี่ยวกับทฤษฎีกฎหมายในเปอร์เซียเป็นที่เขียนกันโดยปกติว่าคดีอาญาถูกตัดสินโดยศาลศาสนา และคดีแพ่งถูกตัดสินโดยศาลฆราวาส อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติไม่มีการแยกกันชัดเจน บทบาทหน้าที่และสิทธิพิเศษของคณะผู้พิพากษาระดับเดียวกันต่างกันไปในสมัยต่างๆ และดูเหมือนจะเป็นเรื่องความบังเอิญหรือการเลือกมากกว่าความจำเป็น และปัจจุบันนี้แม้ว่าคดีอาญาที่ยุ่งยากทั้งหลายอาจถูกเสนอไปยังศาลศาสนา กระนั้นเรื่องของพลเรือนนี่เองที่พวกเขาเกี่ยวข้องเป็นหลัก, ปัญหาเกี่ยวกับความนอกรีตหรือการลบล้างโดยธรรมดาแล้วจะถูกเสนอไปยังศาลศาสนา พวกเขาจับพิจารณาคดีผิดประเวณีและการหย่าด้วย, และความมีนเมาในฐานะที่เป็นความผิดที่ไม่ขัดต่อกฎหมายจารีต (ที่จริงแล้วหากนี่เป็นเรื่องของกรณีที่มีมาก่อน ความมีนเมาสามารถเป็นหนังสือรับรองสูงสุดในเปอร์เซีย) แต่ขัดกับคัมภีร์โกรอ่าน อยู่ในขอบเขตของการวินิจฉัยของพวกเขา...”

“จากชาร์ชาฟเจ้าขอผ่านไปที่โอร์ฟหรือกฎหมายจารีต, ตามชื่อนั้นนี่อิงอยู่กับคำพูดที่สืบทอดกันมากรณีที่มีมาก่อนและธรรมเนียม, ดังนั้นโอร์ฟจึงต่างกันไปตามส่วนต่างๆ ของประเทศ แต่ด้วยไม่มีประมวลกฎหมายที่ยอมรับหรือเป็นลายลักษณ์อักษร จึงพบว่าในทางปฏิบัติโอร์ฟยิ่งต่างกันไปตามอุปนิสัยใจคอและจิตใจที่แปรปรวนของบุคคลที่ใช้กฎหมายนี้...บรรดาผู้ใช้โอร์ฟคือผู้พิพากษาพลเรือนทั่วราชอาณาจักร โดยไม่มีศาลฆราวาสหรือคณะผู้พิพากษาแบบโลกตะวันตก, ในหมู่บ้านคดีจะถูกนำมายังคาคัดโคดาหรือผู้ใหญ่บ้าน ในเมืองเล็กคดีจะถูกนำมาให้ดาโรกีห์หรือตำรวจพิพากษาพิจารณา, ความผิดเล็กๆ น้อยๆ ทั้งหมดที่กินเวลาศาลตำรวจของเมืองใหญ่หรือคณะผู้พิพากษาศาลชนบทในอังกฤษ จะเสนอมาให้พวกเขาวินิจฉัย, ตามปกติแล้วบทลงโทษในคดีลักทรัพย์หรือทำร้ายร่างกายหรือความผิดคล้ายๆ กันคือ การชดใช้เป็นสิ่งของหรือเป็นเงิน ขณะที่หากไม่มีกำลังทรัพย์ซึ่งทำให้การชดใช้เป็นไปไม่ได้ ผู้กระทำความผิดจะถูกเขียนหัวตัว, คดีอาญาธรรมดาทั้งหมดถูกนำมาให้ฮาติมหรือผู้ว่าเมืองเล็กพิจารณา คดีอาญาที่สำคัญกว่าให้ผู้ว่าการมณฑลหรือผู้ว่า

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

การสูงสุดพิจารณา, ศาลอุทธรณ์สุดท้ายในแต่ละคดีคือกษัตริย์ ซึ่งการใช้อำนาจตัดสินคดีร้องลงไปเหล่านี้เป็นเพียงการมอบหน้าที่ให้ทำหน้าที่แทนจากอำนาจสูงสุดของกษัตริย์ ถึงแม้ว่าตราบจนเวลานี้หาได้ยากที่ผู้ร้องวนที่อยู่ห่างจากเมืองหลวงระยะใดก็ตามจะสามารถร้องทุกข์ให้ไต่ขึ้น...ความยุติธรรมที่เจ้าพนักงานการปกครองในเปอร์เซียใช้กันในลักษณะนี้ ไม่ได้เชื่อฟังกฎหมายใดและไม่ได้เอาตามระบบใด การเผยแพร่ให้เป็นที่รู้ต่อสาธารณชนคือสิ่งเดียวที่รับประกันความเป็นธรรม แต่ความเป็นไปได้ที่นั่นสูงสำหรับพิชเคชและการตัดสินบนโดยเฉพาอย่างยิ่งในระดับต่ำกว่า, ดาโรก็หมีชื่อเสียงทั้งในด้านความโหดและเห็นแก่สินบน และมีบางคนที่ไม่ไกลถึงขนาดกล่าวว่า ไม่มีคำพิพากษาของเจ้าหน้าที่ในเปอร์เซียแม้แต่เจ้าหน้าที่ตำแหน่งสูงๆ ขึ้นไป ที่ชักจูงไม่ได้ด้วยอามิสสินจ้าง" [1]

ราชวงศ์กอจาร์ [Qájár Dynasty]

กษัตริย์ฟิห์ อาลี ซาห์	ค.ศ.1798-1834 (พ.ศ.2341-2377)
กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์	ค.ศ.1835-1848 (พ.ศ.2378-2391)
กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์	ค.ศ.1848-1896 (พ.ศ.2391-2439)
กษัตริย์โมซาฟาเร ดิน ซาห์	ค.ศ.1896-1907 (พ.ศ.2439-2450)
กษัตริย์โมฮัมหมัด อาลี ซาห์	ค.ศ.1907-1909 (พ.ศ.2450-2452)
กษัตริย์อาหมัด ซาห์	ค.ศ.1909-1925 (พ.ศ.2452-2468)

นายกรัฐมนตรีมีร์ซา อาโบล กอเซมเม กอเอม มากาม
นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซี
นายกรัฐมนตรีอามีร์ เนซาม มีร์ซา ทากี ชาน
นายกรัฐมนตรีมีร์ซา ออกอ ชาน นูรี

กิตติกรรมประกาศ [Acknowledgments]

ขอแสดงความขอบคุณต่อ Lady Bromfield สำหรับข้อเสนอแนะที่มีคุณค่าของเธอ ต่อนักข่าวชาวอังกฤษคนหนึ่งสำหรับความช่วยเหลือในการเตรียมคาน่า ต่อ Mrs.E.Hoagg สำหรับการพิมพ์ต้นฉบับ ต่อ Miss Effie Baker สำหรับรูปถ่ายที่ใช้เป็นภาพประกอบในหนังสือเล่มนี้

ผู้แปล (ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ)

อารัมภบท [Prologue]

(โดยนาบิล อาซามผู้บันทึกเรื่องเล่า)
[by Nabil-i-A'zam]

ด้วยความช่วยเหลือสนับสนุนของพระผู้เป็นเจ้า เป็นความตั้งใจของข้าพเจ้าที่จะใช้เรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้มาเกี่ยวกับแสงสว่างคูที่ยิ่งใหญ่คือเซค อาหมัดเด อาซาอีและซียิด คาเซมเม ราชที เป็นคาน่าของบันทึกเรื่องเล่านี้ หลังจากนั้นเป็นความหวังของข้าพเจ้าที่จะเล่าเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ตามลำดับเวลา ที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 60 [ฮ.ศ. 1260 หรือ ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] ซึ่งเป็นปีที่เขียนพยานต่อการประกาศศาสนาโดยพระบ็อบจนกระทั่งถึงเวลานี้คือปี ฮ.ศ. 1350 [ค.ศ.1887-8 (พ.ศ.2430-1)]

ในบางกรณีข้าพเจ้าจะลงไปในรายละเอียดบางอย่าง ในบางกรณีข้าพเจ้าจะพึงพอใจกับการสรุปความย่อๆ ของเหตุการณ์ทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะบันทึกการพรรณนาเหตุการณ์ตอนต่างๆ ที่ข้าพเจ้าเป็นพยานด้วยตนเอง อีกทั้งเหตุการณ์ตอนต่างๆ ที่รายงานมายังข้าพเจ้าโดยผู้ให้ข้อมูลที่ไว้วางใจได้และเป็นที่ยอมรับ โดย

[1] Excerpts from Lord Curson's "Persian and the Persian Question", vol.1, pp.452-55f

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ระบุชื่อและฐานะของพวกเขาในทุกกรณี บรรดาผู้ที่ข้าพเจ้าเป็นหนี้โดยเบื้องต้นคือดังต่อไปนี้ : มีร์ซา আহমَد دَكَاوَرِي เลขานุการของพระบ๊อบ, ซียิด อิสมาอีลเล ซาบีห์, เซค ฮาซานเน ซนุซี, เซค อาโบล โทรับเบ กาชวีนิ และสุดท้ายแต่หาได้สำคัญที่สุดคือมีร์ซา มุซา ออกอเย คาลิมน้องชายของพระบาฮาอุลลาห์

ข้าพเจ้าขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงช่วยข้าพเจ้าในการเขียนหน้าเหล่านี้เป็นขั้นแรก และให้พรและเกียรติหน้าเหล่านี้ด้วยการรับรองของพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ทรงกรุณาอดตัวลงมาพิจารณา และทรงบอกให้ทราบความยินดีและการยอมรับของพระองค์ผ่านทางเลขานุการของพระองค์มีร์ซา ออกอ จอนผู้อ่านให้พระองค์ฟัง ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระผู้ทรงมหิทธานุภาพคำจูนและนำทางข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้าผิดพลาดและสะดุดในงานที่ข้าพเจ้ามุ่งจะทำให้สำเร็จ

โมฮัมหมัดเด ซารานดี (นาบิล อาฮาม)
อัคคา ปาเลสไตน์ ฮ.ศ. 1305

ภาคผนวก [Appendix]

รายชื่อผลงานที่รู้จักกันดีที่สุดของพระบ๊อบ [The Báb's principal Works]

1. คัมภีร์บ้ายันภาษาเปอร์เซีย
2. คัมภีร์บ้ายันภาษาอาหรับ
3. กายูโมล แอสมา
4. ซาฮีฟาโทล ฮารามเน
5. จาลาเล ซาบีห์
6. คำอธิบายซูรีห์แห่งโควซาร์
7. คำอธิบายซูรีห์แห่งวัลอาร์ส
8. คีตาบีแอสมา
9. ซาฮีเฟเย มาคดุมิเยห์
10. ซาฮีเฟเย จาฟารีเยห์
11. ซียาร์ทเท ซาห์ อับดุล อาซิม
12. คีตาบี พันซ์ ซาน
13. ซาฮีเฟเย ราซารีเยห์
14. เรซอเลเย เอดลียะห์
15. ริซาลีเย ฟีกียะห์
16. ริซาลีเย ซาฮ์บียะห์
17. คีตาโบร์ รุห์
18. สุเรเย โทวฮีด
19. โลเฮ ฮูรฟาท
20. ทาฟซีเร นาโบวัทเท คาชีห์
21. เรซอเลเย ฟุรูเอ เอดลียะห์
22. คาซาเอเล ซาบีห์
23. สารฉบับต่างๆ ถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์และนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซี

หมายเหตุ : พระบ๊อบเองทรงกล่าวไว้ในวรรคหนึ่งในคัมภีร์บ้ายันภาษาเปอร์เซียว่าธรรมลิขิตของพระองค์มีไม่น้อยกว่า 500,000 ท่อน

หนังสือที่ผู้แปล (ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ) ใช้อ้างอิง [Books referenced by the author (Shoghi Effendi)]

1. Lord Curzon's "Persia and the Persian Question" (2 vols.) (Longmans, Green and Co., London, 1892)

2. A. L. M. Nicolas' *"Essai sur le Shaykhisme I"*(Librarie Paul Geuthner, Rue Mazarine, Paris, 1910)
3. A. L. M. Nicolas' *"Essai sur le Shaykhisme II"*(Librairie Paul Geuthner, Rue Magazine Paris 1914)
4. A. L. M. Nicolas' *"Siyyid 'Ali-Muhammad dit le Bab"* (Librairie Critique, Rue Notre-Dame-de-Lorette, Paris, 1908)
5. Comte de Gobineau's *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* (Les Editions G. Cres et Cie., Paris, Rue de Sevres, 1928)
6. Lady Sheil's *"Glimpses of Life and Manners in Persia"*(John Murray, Albemarle Street, London, 1856)
7. *"The Tarikh-i-Jadid"*, by Mirza Husayn of Hamadan, translated from the Persian by E. G. Browne (The University Press, Cambridge, 1893)
8. M. Clement Huart's *"La Religion de Bab"*(Ernat Leroue, Rue Bonaparte, Paris, 1889)
9. *"A Traveller's Narrative"*, translated from the Persian by E. G. Browne (The University Press, Cambridge, 1891)
10. *"Le Bayan Persan"*, traduit du Persan par A. L. M. Nicolas (4 vols.)
11. *Journal of the Royal Asiatic Society*, 1889, articles 6, 12
12. *Journal of the Royal Asiatic Society*, 1892, articles, 7, 9, 13
13. *"Le Livre des Sept Preuves"*, traduction par A. L. M. Nicolas (J. Maisonneuve, Rue de Mezieres, Paris, 1902)
14. E. G. Browne's *"A Year amongst the Persians"*(Messrs. A. and C. Black, Ltd., London, 1893)
15. E. G. Browne's *"A Literary History of Persia"*(4 vols.) (The University Press, Cambridge, 1924)
16. Lieutenant-Colonel P. M. Sykes' *"A History of Persia"* (2 vols.) (Macmillan & Co., London, 1915)
17. Clements R. Markham's *"A General Sketch or the History of Persia"* (Longman's Green and Co., London, 1874)
18. R. G. Watson's *"History of Persia"*
19. *Journal Asiatique*, 1806, sixieme serie, tomes 7, 8 (*"Bab et les Babis"*, by Mirza Kazim Big)
20. M. J. Balteau's *"Le Babisme"* (Lecture faite par M. J. Balteau, membre titulaire, a la seance du 22 mai, 1896. Academie Nationale de Reims. Imprimerie de l'Academie, Reims, N. Monce, Directeur; 24 Rue Pluche, 1897)
21. Gabriel Sacy's "Du Regne de Dieu et de l'Agneau connu sous le nom de Babisme" (12 Juin, 1902)
22. J. E. Esslemont's *"Bahá'u'lláh and the New Era"* (The Bahá'í Publishing Committee, New York, 1927)
23. Muhammad Mustafa's *"Risaliy-i-Amriyyih"* (Imprimerie Sa'adih, Cairo, Egypt)
24. E. G. Browne's *"Materials for the Study of the Bábí Religion"* (The University Press, Cambridge, 1918)
25. Mirza Abu'l-Fadl's manuscripts and notes (unpublished)
26. Mirza Abu'l-Fadl's *"The Kashfu'l-Ghīṭá"* (Ishqabad, Russia)
27. M. H. Phelps' *"Life and Teachings of Abbas Effendi"* (G. P. Putnam's Sons London, 1912)
28. T. K. Cheyne's *"The Reconciliation of Races and Religions"* (Adam and Charles Black, 1914)
29. Sir Francis Younghusband's *"The Gleam"* (John Murray, Albemarle Street, London, 1923)
30. Samandar's manuscript (unpublished)

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

31. E. G. Browne's *"The Persian Revolution"* (The University Press, Cambridge, 1910)
32. The Christian Commonwealth, January 22, 1913.
33. G. K. Nariman's *"Persia and Parsis"*, Part I (The Iran League, Bombay, 1925)
34. Valentine Chirol's "The Middle Eastern Question"
35. J. Estlin Carpenter's *"Comparative Religion"*
36. *E. J. W. Gibb Memorial Series*, vol. 15 (Luzac & Co., London, 1910)
37. *"The Nasikhu't-Tavarikh"* (Qajarayyih volume), by Mirza Taqi Mustawfi, Lisānu'l-Mulk, known as Sipih (Lithograph edition, Tihran)
38. Haji Mu'inu's-Saltanih's *"History"* (manuscript)
39. Mirza Abu'l-Fadl's *"Kitabu'-Fara'id"* (Cairo edition)

ผลงานของพระบาฮาอุลลาห์

[Works of Bahá'u'lláh]

- *"Kitáb-i-Íqán"* (Cairo edition, 1900) คีตาบอีคาน
- *"Epistle to the Son of the Wolf"* (Cairo edition, 1920) สารถึงลูกสุนัขป่า
- *"Ishraqat"* (manuscript) อิซรากาท
- *"Tablets to the Kings"* (manuscript) ธรรมจารึกถึงกษัตริย์

ผลงานของพระบáb

[Works of The Báb]

- ซาฮิฟาโหล ฮารามน (manuscript)
- กายูโมล แอสมา (manuscript)
- คัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย (manuscript)
- คัมภีร์บายันภาษาอาหรับ (manuscript)
- จาลาเล ซาบีห์ (manuscript)

ผลงานของพระอับดุลบาฮา

[Works of 'Abdu'l-Bahá]

- *"Some Answered Questions"* (Bahá'í Publishing Society, Chicago, 1918) เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ
- *"Memorials of the Faithful"* (Haifa edition, 1924)

หมายเหตุ : สำหรับบรรณานุกรมทั่วไปที่บริบูรณ์กว่า ขอให้ดูที่หนังสือ
Note: For a more complete general bibliography, please look at these books:

1. *Bahá'í World*, vol. iii, part 3
2. A. L. M. Nicolas' *"Siyyid Ali-Muhammad dit le Báb"*, pp. 22-53
3. E. G. Browne's *"Materials for the Study of the Bábí Religion"*, pp. 175-243
4. *Journal of the Royal Asiatic Society*, 1892, pp. 433-99, 637-710
5. *"A Traveller's Narrative"*, pp. 173-211

เขตการปกครองของเปอร์เซียในคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า

[Persian territory in the 19th Century]

"ไม่มีหลักการที่ตายตัวหรือความถาวรในการแบ่งเขตการบริหารปกครองย่อยของเปอร์เซีย การแยกหรือรวมเขตถูกปรับตามความสามารถและชื่อเสียงของผู้นำการ และตามขอบเขตที่ประมุขให้สิทธิ์ด้วยความมั่นใจหรือความกลัว...ควรให้ข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า ไม่มีหลักการทางภูมิศาสตร์ ขาดพิ้นฐิทยาหรือการเมืองที่ดู

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

เหมือนว่านำมาใช้ในการกำหนดเขตแดนและขนาดของเขตปกครองต่างๆ ซึ่งมีขนาดต่างกันตั้งแต่มณฑลที่ใหญ่กว่าอังกฤษทั้งประเทศไปจนถึงเมืองเล็กที่ผูกพันกับบริเวณแวดล้อมใกล้เคียง

มณฑลหรืออำเภอขนาดใหญ่ ^[1] [Large counties and districts]

เขตการปกครอง	เมืองหลวง
อาเซอร์ไบจาน	ทาบรีซ
โคราซานและซิสทาน	มาซัด
เตหะรานและพื้นที่ในอาณัติ	เตหะราน
ฟาร์	ซีราช
อิสฟาฮานและพื้นที่ในอาณัติ	อิสฟาฮาน
เคอร์มานและบาลูชีสถานของเปอร์เซีย	เคอร์มาน
อาราบีสถาน	ซูซทาร์
กิลานและทารีซ	ราช
มาซินดารอน	ฮาไมล
ยาซด์และพื้นที่ในอาณัติ	ยาซด์
พื้นที่ชายฝั่งอ่าวเปอร์เซียและเกาะต่างๆ	บูเชร์

ทูตอังกฤษและรัสเซียประจำราชสำนักเปอร์เซีย ^[2] [British and Russian Ambassadors to the Persian court] ค.ศ.1814-1855 (พ.ศ.2357-2398)

ทูตอังกฤษ [British Ambassadors]

พฤศจิกายน ค.ศ.1814 (พ.ศ.2357)	Mr. Morier and Mr. Ellis
กรกฎาคม ค.ศ.1815 (พ.ศ.2358)	Sir Henry Willock
กันยายน ค.ศ.1826 (พ.ศ.2369)	Sir John Macdonald
มิถุนายน ค.ศ.1830 (พ.ศ.2373)	Sir John Campbell
พฤศจิกายน ค.ศ.1835 (พ.ศ.2378)	Sir Henry Ellis
สิงหาคม ค.ศ.1836 (พ.ศ.2379)	Sir John McNeill
สิงหาคม ค.ศ.1842 (พ.ศ.2385)	Sir Justin Sheil
ตุลาคม ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)	Colonel Farrant (acting)
พฤศจิกายน ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)	Sir Justin Sheil (returned from leave)
กุมภาพันธ์ ค.ศ.1853 (พ.ศ.2396)	Mr. Taylor Thomson (acting)
เมษายน ค.ศ.1855 (พ.ศ.2398)	Hon. A. C. Murray

ทูตรัสเซีย [Russian Ambassadors]

สิงหาคม ค.ศ.1817 (พ.ศ.2360)	General Yermoloff
เมษายน ค.ศ.1819 (พ.ศ.2362)	M. Mazarowitch

[1] From Lord Curson's *"Persian and the Persian Question"*, vol.1, pp.437)

[2] From Clements R. Markham, C.B., F.R.S., *"A General Sketch of the History of Persia"*, Appendix B. Longmans, Green and Co., London, 1874

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

มกราคม ค.ศ.1823 (พ.ศ.2366)	M. Ambourger (acting)
กรกฎาคม ค.ศ.1824 (พ.ศ.2367)	M. Mazarowitch (returned from leave)
กันยายน ค.ศ.1825 (พ.ศ.2368)	M. Amboureeer
กรกฎาคม ค.ศ.1826 (พ.ศ.2369)	Prince Menschikoff
ค.ศ.1828 (พ.ศ.2371)	M. Grebayadoff
ค.ศ.1831 (พ.ศ.2374)	Prince Dolgorouki
กุมภาพันธ์ ค.ศ.1833 (พ.ศ.2376)	Count Simonich
ค.ศ.1839 (พ.ศ.2382)	Count Meden
มกราคม ค.ศ.1846 (พ.ศ.2389)	Prince Dologorouki
กันยายน ค.ศ.1854 (พ.ศ.2397)	M. Anitchkoff

รายชื่อเดือนตามปฏิทินของชาวมุสลิม ^[1]
 [List of months in the Muslim calendar

โมฮาร์ราม	30 วัน
ชาฟาร์	29 วัน
ราบี โยล อัฟวาล	30 วัน
ราบียส ซานี	29 วัน
จามาดีโย อัฟวาล	30 วัน
จามาดีโยส ซานี	29 วัน
ราจาบ	30 วัน
ชาบาน	29 วัน
รามาदान	30 วัน
ชาฟวาล	29 วัน
ชิลกาดีห์	30 วัน
เชล เจะจะห์	29-30 วัน

วันศุกร์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1	16 กรกฎาคม ค.ศ.622 (พ.ศ.1165)
วันจันทร์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1260	22 มกราคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)
วันศุกร์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1261	10 มกราคม ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388)
วันอังคารที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1262	30 ธันวาคม ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388)
วันอาทิตย์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1263	20 ธันวาคม ค.ศ.1846 (พ.ศ.2389)
วันพฤหัสบดีที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1264	9 ธันวาคม ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)
วันจันทร์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1265	27 พฤศจิกายน ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)
วันเสาร์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1266	17 พฤศจิกายน ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)
วันพุธที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1267	6 พฤศจิกายน ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)
วันจันทร์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1268	27 ธันวาคม ค.ศ.1851 (พ.ศ.2394)
วันศุกร์ที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1269	15 ตุลาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395)
วันอังคารที่ 1 เดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1270	4 ตุลาคม ค.ศ.1853 (พ.ศ.2396)

อภิธาน
 [Glossary]

กอดี	ผู้พิพากษา ฝ่ายพลเรือน อาชญากรรมและศาสนา
------	--

^[1] From "Wustemfield-Mahlerische Vergleichungs-Tabellen," Leipzig, 1926

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

กอเอม	"พระผู้ทรงปรากฏขึ้นมา" เป็นสมญานามที่ระบุถึงพระศาสดาตามพันธสัญญาของอิสลาม
กาลยาน	ท่อสูบบุหรี่
เกบเบรห์	ทิศที่ประชาชนหันไปหาในการสวดมนต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมกกะซึ่งเป็นเกบเบรห์ของชาวมุสลิมทั้งหมด
โกรบาน	"เสียดสะ"
ชาน	"เจ้าชาย" "ขุนนาง" "คนชั้นสูง" "หัวหน้าวงศ์สกุล"
คาดโคดา	หัวหน้าของอำเภอหนึ่งในเมือง หัวหน้าหมู่บ้าน ผู้ใหญ่บ้าน
คาบิลลาอี	ชาวมุสลิมที่เคยไปแสวงบุญที่คาบิลลา
คาเบห์	สถานที่สักการะโบราณที่เมกกะ ปัจจุบันยอมรับกันว่าเป็นสถานที่สักการะที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของอิสลาม
คาลานทาร์	นายกเทศมนตรี
คาลิม	ผู้แสดงปาฐกถา
คุลาห์	หมวกหนังแกะเปอร์เซียที่สวมโดยเจ้าหน้าที่รัฐบาลและพลเรือน
ลูเบห์	เสื้อคลุมท่อนบน
ซาฮิด	"ผู้สละชีวิต" พหุพจน์ของผู้สละชีวิตคือ "โซฮาดา"
เซโคล อิสลาม	หัวหน้าศาสนาซึ่งได้รับการแต่งตั้งสำหรับทุกเมืองใหญ่โดยกษัตริย์ซาร์
ซาดีห์	ลูกชาย
ซาเฮโบช ซามาน	"พระผู้เป็นนายแห่งยุค" สมญานามหนึ่งของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา
ซียิด	ผู้สืบเชื้อสายมาจากศาสดาโมฮัมหมัด
ซูรีห์	ชื่อของบทต่างๆ ของคัมภีร์โครออัน
ดาโรกีห์	นายตำรวจระดับสูง
โดวเลห์	"รัฐ" "รัฐบาล"
ตูมาน	จำนวนเงินเท่ากับหนึ่งดอลลาร์
โทแฟงกี	คนถือปืน
นอว์รูซ	วันใหม่ ใช้กับวันปีใหม่ของบาไฮ ตามปฏิทินของเปอร์เซียคือวันที่ดวงอาทิตย์เข้าสู่จักรราศีแอรียซ์ (ระหว่าง 21 มีนาคม และ 20 เมษายน)
นาบิล	"ผู้รู้" "ประเสริฐ"
นอคเทห์	จุด
บ็อบ	"ประตู" สมญานามที่มีร์ซา อาลี โมฮัมหมัดใช้หลังจากการประกาศพันธกิจของตนในซีราชในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)
บากียาโกลลาห์	"ร่องรอยของพระผู้เป็นเจ้า" สมญานามที่ใช้กับพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์
บายัน	"วาหะ" "คำอธิบาย" ชื่อที่พระบ็อบให้แก่การเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคัมภีร์ของพระองค์
บาฮา	"ความรุ่งโรจน์" "ความอัปไม" "แสงสว่าง" สมญานามที่พระบาฮาอุลลาห์ (มีร์ซา ฮุสเซน อาลี) ได้รับการระบุ
เบก	สมญานามกิตติมศักดิ์ที่ต่ำกว่า "ชาน"
พาห์ลาวาน	"นักกีฬา" "ผู้ชนะเลิศ" เป็นคำที่ใช้กับผู้ชายที่กล้าหาญและมีกล้ามเนื้อแข็งแรง
ฟาร์ซาด	หน่วยการวัด มีความยาวต่างกันในส่วนต่างๆ ของประเทศตามลักษณะของพื้นดิน การตีความของห้องถิ่นคือระยะทางที่ลาที่บรรทุกของเดินในหนึ่งชั่วโมง ซึ่งอยู่ราวสามถึงสี่ไมล์
ฟาร์มาน	"คำสั่ง" "บัญชา" "ราชโองการ"
ฟาร์ราช	"คนรับใช้ชาย" "บริวาร"
ฟาร์ราช บาซี	หัวหน้าบริวาร
มัดเรเซห์	วิทยาลัยศาสนา
มาซัดดี	ชาวมุสลิมที่เคยไปแสวงบุญที่มาซัด
มีร์ซา	คำย่อของอามิร์ ซาดีห์ แปลว่าลูกชายของอามิร์ เมื่อติดกับชื่อหนึ่งนั้นหมายถึงเจ้าชายเมื่อนำหน้าชื่อหนึ่งนั้นหมายถึงแคณาย
มีราจ	"การขึ้น" ใช้กล่าวถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระโมฮัมหมัด

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

มุลลา	พระชาวมุสลิม
เมย์ดาน	หน่วยย่อยของฟาร์ซาค จัดรัศหรือสถานที่โล่งแจ้ง
เมห์ดี	สมญานามของพระศาสดาที่อิสลามคาดหวัง
เมห์รับ	สถานที่หลักในสุเหร่าที่อิหม่ามสวดอธิษฐานโดยหันหน้าไปหาเมกกะ
แมน ยูซีโรฮุลลาห์	"พระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด" สมญานามที่พระบ็อบให้แก่พระศาสดาตามพันธสัญญา
โมจทาฮิด	บันทึกที่มุสลิมด้านกฎหมาย โมจทาฮิดส่วนใหญ่ของเปอร์เซียได้รับประกาศนียบัตรจากบรรดาผู้เชี่ยวชาญกฎหมายแห่งคาบิลาและนาจาฟ
โมสทากอส	"พระเจ้าผู้ถูกวิงวอน" คำตัวเลขของคำนี้พระบ็อบระบุให้เป็นกำหนดเวลาสำหรับการเสด็จมาของพระศาสดาตามพันธสัญญา
โมอัดเซซิน	ผู้เปล่งอาชัณ เสียงเรียกให้สวดมนต์ของชาวมุสลิม
วาลี อาด	รัชทายาท
ออกอ	สมญานามที่พระบาฮาอุลลาห์ให้แก่พระอับดุลบาฮา
อัคบาร์	ยิ่งใหญ่กว่า
อาชาน	เสียงเรียกให้สวดมนต์ของชาวมุสลิม
อาชาม	ยิ่งใหญ่ที่สุด
อาบอ	เสื้อคลุม
อามีร์	"ขุนนาง" "เจ้าชาย" "ผู้บัญชาการ" "ผู้ปกครอง"
อิหม่าม	สมญานามของผู้สืบทอดศาสนาต่อจากพระโมฮัมหมัดสิบสองคนของชาวชีอะห์ และใช้กับผู้นำศาสนาด้วย
อิหม่ามซาดีห์	ผู้สืบทอดสายจากอิหม่าม หรือสุสานของเขา
อิหม่ามโจเมห์	หัวหน้าอิหม่ามในเมืองเล็กหรือเมืองใหญ่ หัวหน้ามุลลา
ฮ.ศ.	ฮิจเราะห์ศักราช นับตั้งแต่ปีที่พระโมฮัมหมัดอพยพจากเมกกะไปเมดีนา
ฮาจี	ชาวมุสลิมที่เคยไปแสวงบุญที่เมกกะ
ฮีจาซ	ภูมิภาคในอาราเบียตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของมุสลิม เนื่องด้วยดินแดนนี้มีนครศักดิ์สิทธิ์ของเมดีนาและเมกกะ และสถานที่อื่นๆ อีกหลายแห่งที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของพระโมฮัมหมัด ภาษาของฮีจาซคือภาษาอาหรับ

แผนที่เปอร์เซีย
[Map of Persia]

ประวัติความเป็นมาของศาสนาไฮ

{2}
ช่วงเวลา
ก่อนการเปิดเผย
ศาสนา
[the Pre-Revelation period]

บทที่ 1

พันธกิจของเชค อาหมัดเด อาซาอี

[Ch 1: The mission of Shaykh Aḥmad-i-Aḥsá'í]

1

ณ เวลาที่ความเป็นจริงที่เรีองรองของศาสนาของพระโมฮัมหมัดถูกบดบังโดยความเขลา ความบ้าคั่ง และ ความวิปริตของนิกายต่างๆ ที่วิวาทกันที่ศาสนานั้นร่วงลงไป มีดวงดาวที่เรีองรองแห่งการนำทางของพระผู้เป็น เจ้าปรากฏขึ้นมาบนขอบฟ้าของโลกตะวันออก นั่นคือเชค อาหมัดเด อาซาอี ^[1] เขาสังเกตเห็นว่าบรรดาผู้ที่อ้าง ตัวว่าศรัทธาอิสลามได้ทำให้เอกภาพของศาสนานั้นแตกออกเป็นเสี่ยงๆ บั่นทอนกำลัง บิดเบือนจุดประสงค์ และทำให้ข้อศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามเสื่อมเสียอย่างไร วิทยญาณของเขาเปี่ยมไปด้วยความเจ็บปวดต่อการได้เห็น ความทุจริตและความขัดแย้งที่เป็นลักษณะเฉพาะของนิกายซ็อะหฺ์ ด้วยได้แรงบันดาลใจจากแสงสว่างที่สองอยู่ในตัวเขา ^[2] เขาลุกขึ้นด้วยวิสัยทัศน์ที่ไม่มีผิดพลาด จุดประสงค์ที่แน่วแน่และความปล่อยวางที่ประเสริฐ เพื่อ กล่าวคัดค้านการทรยศศาสนาอิสลามโดยประชาชนที่ต่ำทรามเหล่านี้ ด้วยไฟศรัทธาที่ร้อนแรงและสำนึกในความสูงค่าของแรงบันดาลใจตน เขาร้องขออย่างแรงกล้าไม่เพียงแต่นิกายซ็อะหฺ์เท่านั้น แต่ยังร้องขอสาวกของ พระโมฮัมหมัดทั่วทั้งโลกตะวันออกด้วย ให้ตื่นจากความหลับใหลแห่งความไม่เอาใจใส่ และเตรียมหนทาง สำหรับพระผู้ซึ่งจำเป็นต้องถูกสำแดงให้เห็นชัดเมื่อครบกำหนดเวลา ซึ่งแสงธรรมของพระองค์เท่านั้นที่จะ สามารถปิดเป่าหมอกแห่งอคติและความเขลาที่ห่อหุ้มอิสลามอยู่ โดยการละทิ้งบ้านและญาติพี่น้องในเกาะหนึ่ง ของหมู่เกาะบาห์เรนตอนใต้ของอ่าวเปอร์เซีย เชค อาหมัดออกเดินทางตามบัญชาของพระผู้บริบาลผู้ทรง มหิทธานภาพ เพื่อไขความลึกลับของวจนะห์อันต่างๆ ในคัมภีร์ทั้งหลายของอิสลาม ที่บอกล่วงหน้าถึงการเสด็จ มาของพระศาสดาองค์ใหม่, เขาทราบดีถึงอันตรายและการเสี่ยงภัยที่กลุ่มรุมหนทางของตน และตระหนักเต็มที่ ในความรับผิดชอบที่ท่วมทับของงานของตน วิทยญาณของเขาถูกเป็นไฟด้วยความมั่นใจว่าไม่มีการปฏิรูปใด ภายในศาสนาอิสลามไม่ว่าจะเฉียบขาดเพียงไหน จะสามารถฟื้นชีวิตให้แก่ประชาชนที่วิปริตเหล่านี้ได้สำเร็จ เขารู้ว่าตามทีลึซิดไว้โดยพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่ขาดการเปิดเผยพระธรรมอิสระครั้งใหม่ตามที ให้การยืนยันและบอกล่วงหน้าไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของอิสลาม ที่จะสามารถฟื้นโชคชะตาและฟื้นคืนความ บริสุทธิของศาสนาที่เสื่อมนั้นได้ ^[3]

2

ในต้นศตวรรษที่สิบสามของฮิจเราะห์ศักราช ด้วยไร้อันตรธานสมบัติทางโลกทั้งหมดและปล่อยวางจากทุกสิ่ง นอกจากพระผู้เป็นเจ้า เชค อาหมัดในวัยสี่สิบปีได้ลุกขึ้นอุทิศตนที่เหลือของชีวิตให้แก่งานที่ตนรู้สึกว่าจะถูก ศีลธรรมผลักดันให้แบกภาระ เขามุ่งหน้าไปยังนาจาฟและคาบิลาก่อน ^[4] ที่ซึ่งภายในสามสี่ปีเขาทำความคุ้นเคย

[1] A.L.M. Nicolas เขียนไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, I, p.1 และ p.2 ว่า "เกิดในเดือนราจาบ ฮ.ศ. 1166, 24 เมษายน-24 พฤษภาคม ค.ศ.1753 (พ.ศ.2296) ในเมืองอาซาในอำเภออาซา ตะวันออกเฉียงเหนือ ของคาบสมุทรอาราเบีย" และ "เกิดเป็นชาวซ็อะหฺ์แม้ว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเป็นชาวซุนนี" ตามที E.G. Brown กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, Note E, p.235 เชค อาหมัดเกิดในปี ฮ.ศ.1157 [ค.ศ.1744 (พ.ศ.2287)] และตายในปี ฮ.ศ.1242 [ค.ศ.1826 (พ.ศ.2369)]

[2] ในหนังสือของซียิด คาเซมชื่อ "ดาส์โลล มุทาเฮเริน" เขาเขียนไว้ดังต่อไปนี้ "คินหนึ่งอาจารย์ของเรา...เห็น อีหม่ามฮาซาน...เอาลิ้นที่วิสุทธิของตนมาใส่ในปากของอาจารย์ จากน้ำลายที่นำบูชาของเขาอาจารย์ตั้งศาสตร์ ต่างๆ และความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้ามาใช้ สำหรับรสชาตินี้เวลานี้หวานกว่าแม้แต่ น้ำผึ้ง โขยกกลิ่นหอม ยิ่งกว่าชะมดเซียะง น้ำลายนั้นอุ่นที่เดียวด้วย เมื่ออาจารย์รู้สึกตัวและตื่นจากความฝัน ท่านแผ่รังสีของแสงสว่าง ของฉานสวรรค์อยู่ภายใน วิทยญาณของท่านไหลล้นด้วยพระพรของพระผู้เป็นเจ้าและตัดขาดทั้งหมดจากทุกสิ่ง นอกจากพระผู้เป็นเจ้า"

[3] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.15 ว่า "เชค อาหมัดรู้ ดีว่าตนถูกเลือกโดยพระผู้เป็นเจ้าให้เตรียมหัวใจของมนุษย์สำหรับการรับสั่งธรรมที่ครบถ้วนกว่า ซึ่งจะถูก เปิดเผยในไม่ช้า และหนทางเข้าถึงอีหม่ามซ็อนเร็นที่สิบสองเมห์ดีถูกเปิดออกอีกครั้งผ่านทางตน แต่เขาไม่ได้ แกล้งไขสิ่งนี้ด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนและกระจ่าง ด้วยเกรงว่า 'พวกที่ตัดสันดานไม่ได้' จะหันมาอีกและฉีกเขา"

[4] C.R. Markham's บันทึกไว้ใน *A General Sketch of the History of Persia*, pp.486-7 ว่า "คาบิลาอยู่ ราว 55 ไมล์ตะวันตกเฉียงใต้ของแบกแดดบนริมฝั่งแม่น้ำยูเฟรติส... หลุมฝังศพของอีหม่ามฮุสเซนอยู่ใจกลาง

กับความคิดและมาตรฐานที่มีอยู่ทั่วไปในหมู่ผู้มิวชิชาของอิสลาม ที่นั่นเขาได้การยอมรับว่าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการให้บรรยายอธิบายธรรมลึกลับศักดิ์สิทธิ์ของอิสลาม ได้รับการประกาศเป็นโมฆะหาติดและในไม่ช้าขึ้นมามีอิทธิพลเหนือกว่าผู้ร่วมวิชาชีพที่เหลือที่มาเยือนหรือไม่ก็อาศัยอยู่ในนครศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง พวกเขาถือว่าเชค আহมัดเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่เข้าถึงความลึกซึ้งของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ และมีคุณวุฒิในการไขวาทะที่เข้าใจยากทั้งหลายของพระโมฮัมหมัดและอิหม่ามทั้งหลายของอิสลาม, เมื่ออิทธิพลของตนเพิ่มขึ้นและขอบเขตอำนาจของตนกว้างออกไป เชค আহมัดพบว่าตนถูกโอบล้อมรอบด้านโดยผู้สอบถามที่อุทิศตนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ที่มาขอความสว่างทางปัญญาเกี่ยวกับเรื่องที่สลับซับซ้อนทั้งหลายของอิสลาม ซึ่งเขาอธิบายได้อย่างสามารถและบริบูรณ์, โดยความรู้และความไม่เกรงกลัว เชค আহมัดเป็นที่สยองในหัวใจของชาวซูฟีและสาวกพลเโทหัวใหม่และสำนักความคิดอื่นๆ ในเครือเดียวกัน ^[1] ซึ่งอิจฉาวิชาและกลัวความไร้ปรานีของเขา ดังนั้นเขาจึงได้ความโปรดปรานเพิ่มขึ้นจากเหล่านักบวชผู้มิวชิชา ที่มองนิกายเหล่านี้ว่าเป็นผู้แพร่กระจายหลักความเชื่อที่เคลือบคลุมและนอกรีต กระนั้นแม้ว่าชื่อเสียงของเขาจะโด่งดังและความชื่นชมนับถือที่เขาได้รับจะมีอยู่ทุกแห่งหน เชค আহมัดก็ไม่ให้ราคาเกียรติทั้งหมดที่ผู้ที่ชื่นชมทั้งหลายให้เขาอย่างล้นเหลือ เขาประหลาดใจต่อการอุทิศตนเยี่ยงทาสต่อความมีเกียรติและตำแหน่งของพวกเขา และไม่ยอมยุ่งเกี่ยวอย่างเด็ดเดี่ยวกับจุดหมายของการไขว่คว้าและความปรารถนาของพวกเขา

3

หลังจากที่บรรลุจุดประสงค์ของตนในสองเมืองนี้แล้วและได้สุดสุดคนธรรสที่โชนมายังตนจากเปอร์เซีย ^[2] เชค আহมัดโดยหาอย่างห้ามใจไม่อยู่ที่ลริบไปยังประเทศนั้น อย่างไรก็ตามเขาปกปิดมิตรสหายไม่ให้ทราบแรงจูงใจที่แท้จริงที่ผลักดันเขาให้ก้าวเท้ามุ่งสู่ดินแดนนั้น, โดยเส้นทางของอ่าวเปอร์เซียเขาริบไปยังดินแดนแห่งความปรารถนาของหัวใจของตน ด้วยจุดประสงค์ที่ดูภายนอกเหมือนว่าจะไปเยือนสักการสถานของอิหม่ามเรซาในมาซัด ^[3] เขาเปี่ยมไปด้วยความกระตือรือร้นที่จะปลดภาระให้แก่วิญญาณของตน และด้วยความไฟแรงค้นหาบรรดาผู้ที่เขาสามารถส่งมอบความลับที่เขายังไม่เปิดเผยให้ใคร เมื่อไปถึงชีราซเมืองที่ประดิษฐานสิ่งล้ำค่า

เมืองคาบิล่า และหลุมศพของน้องชายของเขาอับบาสในย่านตะวันออกเฉียงใต้เป็นสิ่งก่อสร้างสำคัญที่สุด” นาจาฟเป็นที่เคารพของชาวชีอะห์เพราะเป็นเมืองที่ประดิษฐานหลุมฝังศพของอิหม่ามอาลี

[1] *Journal of the Royal Asiatic Society*, ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432), article 12, pp. 890–91 บันทึกไว้ว่า .ความรู้ทั้งหมดและศาสตร์ทั้งหมดถูกบรรจุไว้ในคัมภีร์โกรอ่าน และดังนั้นการจะเข้าใจความหมายซ่อนเร้นของคัมภีร์โกรอ่านทั้งหมด ต้องมีความรู้ของศาสตร์ทั้งหมด เพื่อที่จะพัฒนาหลักความเชื่อนี้ขึ้นมาเขาเคยใช้วิธีการตีความแบบซ่อนเร้นกับพระธรรมศักดิ์สิทธิ์ และพยายามทำความเข้าใจกับศาสตร์ต่างๆ ที่เป็นที่รู้สำหรับโลกมุสลิม เขามีความเคารพอยู่ในใจอย่างเกินจริงที่สุดต่ออิหม่ามทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิหม่ามจาฟาร์ ซาเดค ซึ่งเป็นอิหม่ามที่หกที่สืบตำแหน่งกันมา ซึ่งวาทะของอิหม่ามนี้เขามักคิดมา... เกี่ยวกับชีวิตอนาคตและการฟื้นคืนชีพของร่างกายเช่นกัน เขามีทัศนะที่ถือกันโดยทั่วไปว่านอกรีตดังที่กล่าวไว้ก่อนหน้า เขาประกาศว่าร่างกายของมนุษย์ประกอบด้วยส่วนต่างๆ ซึ่งได้มาจากแต่และธาตุทั้งสี่และสวรรค์ทั้งเก้า และร่างกายที่เขาถือกำเนิดขึ้นมาในการฟื้นคืนชีพบรรจุองค์ประกอบของสวรรค์ทั้งเก้าเท่านั้น ส่วนธาตุทั้งสี่กลับคืนสู่แหล่งกำเนิดดั้งเดิม ณ ตอนตาย ร่างกายที่เบาบางนี้เท่านั้นที่หนีพ้นการถูกทำลาย เขาเรียกว่า Jism-i-Huriqliya ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นคำภาษากรีก เขายืนยันว่าร่างกายนี้คือศัพทภาพที่ดำรงอยู่ในร่างกายปัจจุบันของเราเหมือน ‘แก้วในหิน’ ทำนองคล้ายกันเขายืนยันว่าในกรณีของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระโมฮัมหมัดตอนกลางคืน ก็เป็นเช่นนั้นและไม่ใช่ร่างกายของพระองค์ที่เดินทาง เพราะทัศนะเหล่านี้เขาถูกลงความเห็นว่านอกรีตโดยโอลามาส่วนใหญ่ และถูกกล่าวหาว่าถือหลักความเชื่อของมุลลา ซาดรานักปรัชญาเปอร์เซียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสมัยใหม่”

[2] คัมภีร์ไบเบิลพยากรณ์ไว้เช่นกันว่าการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูจะเกิดขึ้นที่เปอร์เซีย “และเราจะตั้งบัลลังก์ของเราในอิสลาม (เปอร์เซีย) และจากที่นั่นจะทำลายกษัตริย์และเจ้าชายทั้งหลาย พระผู้เป็นนายกล่าว” (เยเรมีย์ 49:38) จะเป็นที่ยอมรับต่อไปในประวัติศาสตร์ว่า กษัตริย์ซาร์และเจ้าชายทั้งหลายในเปอร์เซียที่ทำร้ายพระบ็อบและเหล่าสาวกถูกทำลายอย่างไร, และมาในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์ กษัตริย์ทั้งหลายของโลกที่เพิกเฉยหรือถึงกับดูหมิ่นสารที่ได้รับจากพระองค์ที่ทรงว่ากล่าวตักเตือนการปกครองที่ไม่ชอบของพวกเขา ถูกทำลายอย่างไร

[3] ศพของอิหม่ามเรซาถูกขุดศพของอิหม่ามมุซา และเป็นอิหม่ามที่แปดในสิบสองอิหม่าม ถูกฝังในมาซัดในคริสต์ศตวรรษที่เก้า

ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ถูกปกปิดไว้ และจากเมืองนี้สรเสียงของพระผู้ประกาศข่าวพระศาสดาองค์ใหม่ถูกลิขิตให้ประกาศ เขาไปที่สุเหร่าจุมเอห์ ซึ่งมีแบบและรูปทรงที่คล้ายกันอย่างสอดคล้องกับสถานที่สักการะศักดิ์สิทธิ์ในเมกกะ หลายครั้งขณะที่จ้องมองสุเหร่านี้เขาให้ข้อสังเกตว่า : “แท้จริงแล้วบ้านนี้ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกเครื่องหมายที่ผู้ที่ได้รับการประสาทด้วยปัญญาเท่านั้นที่สามารถมองเห็น เราคิดว่าผู้คิดและสร้างสิ่งนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” [1] บ่อยแค่ไหนและแรงกล้าอย่างไรที่เขาที่ยองเมืองนั้น! เขาสรรเสริญเมืองนั้นอย่างสิ้นเหลือจนผู้ฟังที่คุ้นเคยกับความธรรมดาของเมืองนั้นจนถึงต่อสำนวนภาษาของเขา เขากล่าวต่อบรรดาผู้ที่ประหลาดใจว่า “อย่าได้พิศวง เพราะอีกไม่นาน ความลับของถ้อยคำของเราจะถูกสำแดงให้เห็นชัดต่อเจ้า พวกเจ้าจำนวนหนึ่งจะมีชีวิตได้เห็นความรุ่งโรจน์ของยุคที่ศาสนทูตทั้งหลายในอดีตโหยหาจะได้เป็นพยาน” ความรู้ที่น่าเชื่อถือได้ของเขค আহมัดยิ่งใหญ่ในสายตาของบรรดาโอลามาที่ได้พบและสนทนากับเขาถึงขนาดว่า พวกเขาประกาศว่าตนไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำกล่าวเป็นนัยที่ลึกซึ้งของเขา ซึ่งเป็นเพราะความเข้าใจที่บกพร่องของตนเอง

4

หลังจากที่ได้หว่านเมล็ดแห่งความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในหัวใจของบรรดาผู้ที่ตนพบว่ามีใจเปิดรับเสียงร้องเรียกของตน เขค আহมัดออกเดินทางไปยังยาคัดที่ซึ่งเขาพักอาศัยอยู่ชั่วคราว ทำการเผยแพร่ศีลธรรมที่ตนรู้สึกถูกเร่งเร้าให้เปิดเผยเป็นประจำ ตำราและสารส่วนใหญ่ของเขาถูกเขียนในเมืองนี้ [2] เขค আহมัดขึ้นนามมีชื่อเสียง [3] ถึงขนาดที่ผู้ปกครองเปอร์เซียกษัตริย์ฟิห์ อาลี ซาห์ ไม่อาจนิ่งเฉยที่จะเขียนข่าวสารจากเตหะรานถึงเขา [4] ขอให้เขาอธิบายปัญหาที่เจาะจงบางข้อเกี่ยวกับคำสอนที่เข้าใจยากของศาสนาของชาวมุสลิม ซึ่งความหมายของคำสอนเหล่านี้บรรดาโอลามาชั้นนำในราชอาณาจักรไม่สามารถคลี่คลายได้ เขค আহมัดตอบอย่างไม่รอช้าในรูปของสารฉบับหนึ่งซึ่งเขาให้ชื่อว่า “เรซอเล เย ซุลดานิเยห์” [5] กษัตริย์ซาห์ทรงพึงพอใจเป็นอย่างยิ่งกับ

[1] ในชนบทของมณฑลฟาร์มีสุเหร่าแห่งหนึ่งซึ่งกลางสุเหร่านี้ มีสิ่งก่อสร้างหนึ่งคล้ายกับคาเบห์ [มัสยิดเด โจ เมห์] สิ่งก่อสร้างนี้ถูกสร้างขึ้นมาเป็นเพียงสัญลักษณ์บ่งบอกการสำแดงพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโดยการก่อสร้างบ้านในดินแดนนั้น [กล่าวเป็นนัยถึงเมกกะแห่งใหม่ กล่าวคือ บ้านของพระบ็อบในชีราซ] *Le Bayan Persan*, vol.2, p.151 ลิขิตไว้ว่า “ขอพรจงมีแด่ผู้ที่บูชาพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในดินแดนนั้น แท้จริงแล้วเราบูชาพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่นั่นเช่นกัน และอธิษฐานสำหรับผู้ที่ยกก่อสร้างอาคารนั้น”

[2] A.L.M. Nicolas ใน *Essai sur le Shaykhisme*, Chapter 5 ให้รายชื่อของตำราไม่น้อยกว่าเก้าสิบหกเล่ม ในฐานะเป็นตัวแทนของผลงานวรรณกรรมทั้งหมดของนักเขียนที่มากผลงานผู้นี้ ผลงานที่สำคัญกว่าในจำนวนนี้คือดังต่อไปนี้ 1. คำอธิบายซียาร์ทโกล คาบิเรห์ของเขค ฮาดี 2. คำอธิบายวจนะ “โกล โฮวัลลาห์ อุ อาฮาด” 3. ริซาลเย คากานิเยห์เป็นการตอบกษัตริย์ฟิห์ อาลี ซาห์เกี่ยวกับความเหนือกว่าของอิหม่ามกอเอมตออบรรพบุรุษทั้งหลายของเขา 4. ความฝัน 5. คำตอบแก่เขค มูซาเย บาฮาเรนิเกี่ยวกับฐานะและคำกล่าวอ้างของซาเฮโบซ ซามาน 6. คำตอบแก่ชาวซูฟี 7. คำตอบแก่มุลลา เมห์ดีเย แอสติราบาติเรื่องความรู้เกี่ยวกับบัญญัติ 8. ความเบิกบานและความเจ็บปวดของชีวิตในอนาคต 9. คำตอบแก่มุลลา อาลี อัคบาร์เรื่องถนนที่ดีที่สุดในการเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า 10. การฟื้นคืนชีพ

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, p.18 ว่า “ข่าวการมาถึงของเขค আহมัดก่อความอลหม่านอย่างใหญ่หลวง โอลามาชื่อดังที่สุดจำนวนหนึ่งต้อนรับเขาด้วยความเคารพ พวกเขาให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่เขค আহมัด และชาวเมืองก็ทำเช่นกัน โอลามาทั้งหมดมาพบเขา เป็นที่ทราบกันดีว่าเขาเป็นผู้มีวิชาที่สุดในหมู่ผู้มีวิชาที่สุด”

[4] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, p.19-20 ซึ่งกล่าวถึงจดหมายฉบับที่สองของกษัตริย์ซาห์ถึงเขค আহมัดว่า “กษัตริย์ซาห์ซึ่งได้รับการเตือนล่วงหน้า ได้เขียนอีกครั้งบอกเขาว่า เป็นที่ประจักษ์ว่าเป็นหน้าที่ของตน หน้าที่ของกษัตริย์ ที่จะออกจากหนทางของตนไปยังยาคัด เพื่อไปพบบุรุษศักดิ์สิทธิ์ที่เรื่อนามซึ่งเท้าของเขาคือพระพรสำหรับมณฑลใดก็ตามที่เข้านั้นนำไปบนดิน แต่เป็นเพราะเหตุผลทางการเมืองที่สำคัญมาก เขาไม่สามารถไปจากเมืองหลวงขณะนี้ นอกจากนี้เขากล่าวว่าในกรณีของการเปลี่ยนแปลงที่อาศัย จำเป็นที่จะต้องนำกองกำลังอย่างน้อยหนึ่งหมื่นคนไปด้วย และเนื่องด้วยเมืองยาคัดเล็กเกินกว่าที่จะรองรับประชากรมากขนาดนี้ การมาถึงของกองทหารจำนวนมากจะก่อให้เกิดความขาดแคลนอาหารแน่นอน ‘เราแน่ใจทีเดียวว่า ท่านคงไม่ต้องการให้ความหายนะดังกล่าวเกิดขึ้น และดังนั้นเราคิดว่าถึงแม้ว่าเราจะมีมีความสำคัญน้อยมากเมื่อเทียบกับท่าน กระนั้นท่านก็จะยินยอมเป็นฝ่ายมาหาเรา”

[5] ธรรมจาริกถึงกษัตริย์

ประวัติความเป็นมาของศาสนาไฮ

สำนวนและเนื้อหาของสารนั้น ถึงขนาดที่ทรงส่งสารฉบับที่สองทันทีถึงเขา ซึ่งครั้งนี้เชิญให้เขามาเยือนราชสำนักของตน ในการตอบราชสารฉบับที่สองเขตอบว่า "เนื่องด้วยข้าพเจ้าตั้งใจไว้ตั้งแต่ออกจากนาจาฟและคาบิลาวา จะไปคารวะสักการสถานของอิหม่ามเรซาในมาซัด ข้าพเจ้ามีบังอาจที่หวังว่าฝ่าบาทจะกรุณายอมให้ข้าพเจ้าทำตามปณิธาน หลังจากนั้นหากพระเจ้าเป็นเจ้าประสงค์ เป็นความหวังและจุดประสงค์ของข้าพเจ้าที่จะทำประโยชน์จากเกียรติที่ฝ่าบาททรงลดตัวลงมาโปรดเกล้าข้าพเจ้า"

5

ในเมืองยาซด์บรรดาผู้ที่ตื่นขึ้นด้วยข่าวสารของผู้ถือแสงสว่างของพระเจ้าคนหนึ่งคือฮาจิ อับดุล วาฮาบ บุรุษผู้เคร่งศาสนาอย่างยิ่ง ชื่อตรงและเกรงกลัวพระเจ้าเป็นเจ้า เขาไปเยี่ยมเขค อาหมัดแต่ละวันพร้อมกับมุลลา อับดุล คอเลเก ยาซดีผู้มีชื่อเสียงในด้านวิชาและความเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ยอมรับกัน อย่างไรก็ตามในบางโอกาสที่จะพูดคุยความลับกับอับดุล วาฮาบ, เขค อาหมัดจะขอให้อับดุล คอเลเกออกไปให้ตนอยู่กับสาวกที่ตนเลือกสรรและโปรดปรานตามลำพัง ความชอบมากกว่าอย่างประจักษ์ที่แสดงต่อชายที่ช่างประมาณตัวและไม่รู้หนังสืออย่างอับดุล วาฮาบนี้ เป็นเหตุของความประหลาดใจมากสำหรับสหายของเขา ผู้ซึ่งตระหนักยิ่งในความเหนือกว่าและความสำเร็จของตน อย่างไรก็ตามภายหลังต่อมาเมื่อเขค อาหมัดไปจากเมืองยาซด์ อับดุล วาฮาบถอนตัวจากสังคมและได้รับการพิจารณาว่าเป็นซูฟีคนหนึ่ง อย่างไรก็ตามโดยผู้นำที่เคร่งจารีตของชุมชนซูฟีเช่นนิมา โทลลาห์และซาฮาบี เขาถูกประณามว่าเป็นผู้บงการและถูกสงสัยว่าต้องการปล้นความเป็นผู้นำของพวกเขา อับดุล วาฮาบซึ่งความเชื่อของซูฟีไม่มีความดึงดูดเป็นพิเศษสำหรับเขา ไม่ให้ราคาการใส่ความนี้และหลีกเลี่ยงสังคมของพวกเขา เขาไม่สมาคมกับใครวันแต่ฮาจิ ฮาซานเน นาอีนี ซึ่งเขาเลือกเป็นเพื่อนสนิทและไว้ใจที่จะบอกความลับที่อาจารย์ของตนมอบไว้ เมื่ออับดุล วาฮาบสิ้นชีวิตเพื่อนคนนี้โดยการเอาตามตัวอย่างของเขา ได้เดินทางต่อไปตามหนทางที่เขาบอกและประกาศข่าวการเปิดเผยพระธรรมของพระเจ้าที่กำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็วต่อทุกดวงวิญญาณที่เปิดใจรับ

6

มีร์ซา มาห์มุดเด กัมซารีซึ่งข้าพเจ้าพบที่คาซาน และ ณ เวลานั้นเป็นชายชราอายุกว่าเก้าสิบปี เป็นที่เคารพและรักยิ่งสำหรับทุกคนที่รู้จักเขา ได้เล่าเรื่องต่อไปนี้ให้ข้าพเจ้าฟัง : "ข้าพเจ้าระลึกถึงตอนที่เป็นเยาวชนอาศัยอยู่ในคาซาน ข้าพเจ้าได้ยินเกี่ยวกับชายคนหนึ่งในวันอันซึ่งลุกขึ้นประกาศข่าวการเปิดเผยพระธรรมใหม่ และทุกคนที่ได้ยินต้องมนต์เขาไม่ว่าจะเป็นนักวิชาการ เจ้าหน้าที่ของรัฐบาล หรือผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาในหมู่ประชาชน อิทธิพลของเขานั้นทำให้ทุกคนที่ติดต่อกับเขาสะละโลกและไม่ให้ราคาความร่ำรวยของโลก, ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าความจริงคืออะไร ข้าพเจ้ามุ่งหน้าไปยังนาอันโดยที่เพื่อนของข้าพเจ้าไม่สงสัย ซึ่งที่นั่นข้าพเจ้าสามารถตรวจสอบความจริงของคำพูดเกี่ยวกับเขาเวลานั้น สีหน้าที่เบิกบานของเขาบ่งบอกแสงสว่างที่ถูกจุดในวิญญาณของเขา วันหนึ่งหลังจากที่เขาสดมนต์ตอนเช้าข้าพเจ้าได้ยินเขากล่าวถ้อยคำเหล่านี้ : 'อีกไม่นานโลกจะถูกเปลี่ยนเป็นสวรรค์ อีกไม่นานเปอร์เซียจะถูกทำให้เป็นสถานที่สักการะที่ชนชาติทั้งหลายของโลกจะมาเวียนรอบ' เช้าวันหนึ่งเวลาบ่ายข้าพเจ้าพบเขาเอาใบหน้าและตะพึดอยู่ในภวังค์ของการอธิษฐานและกล่าวถ้อยคำซ้ำๆ ว่า 'อัลลาห์ อู อัคบาร์' ข้าพเจ้าประหลาดใจยิ่งที่เขาหันมาหาข้าพเจ้าแล้วกล่าวว่า : 'สิ่งที่ข้าพเจ้าประกาศต่อท่านนั้นถูกเปิดเผยแล้วเวลานี้ ณ ชั่วโมงนี้แสงของพระศาสดาตามพันธสัญญาได้รุ่งอรุณแล้วและสาดความสว่างให้แก่โลก ดูกร มาห์มุด แท้จริงแล้วเรากล่าวว่า ท่านจะมีชีวิตอยู่ได้เห็นยุคของยุคทั้งหลายนั้น' ถ้อยคำที่บุรุษศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้นกล่าวต่อข้าพเจ้าก้องอยู่ในหูจนกระทั่งถึงวันหนึ่งในปีหกสิบ ที่ข้าพเจ้าได้เอกลิทธิในการได้ยินเสียงร้องเรียกที่เปล่งขึ้นมาจากชีราซ อนิจจา เพราะความไม่แข็งแรงข้าพเจ้าไม่สามารถรีบไปยังเมืองนั้น ภายหลังเมื่อพระบ็อบผู้ประกาศข่าวการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่เสด็จมาถึงคาซาน และเป็นแขกอาศัยอยู่ในบ้านของฮาจิ มีร์ซา จานี ข้าพเจ้าไม่ทราบการมาเยือนของพระองค์และพลาดเกียรติของการเข้าพบพระองค์เวลาหนึ่งหลังจากนั้นขณะที่กำลังสนทนากับสาวกทั้งหลายของศาสนาใหม่ ข้าพเจ้าได้รับทราบว่าวันประสูติของพระบ็อบตรงกับวันแรกของเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1235 [20 ตุลาคม ค.ศ.1819 (พ.ศ.2362)] ข้าพเจ้าตระหนักว่าวันที่ฮาจิ ฮาซานเน นาอีนีกล่าวถึงไม่ตรงกับวันนี้ จริงๆ แล้วสองวันนี้ต่างกันสองปี ความคิดนี้ทำให้ข้าพเจ้างุนงงอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามอีกนานหลังจากนั้นข้าพเจ้าได้พบฮาจิ มีร์ซา คามาโลดีเน นารอกีซึ่งประกาศการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอูลลาห์ในแบกแดดต่อข้าพเจ้า และแบ่งปันวณะบางท่อนจากกาซีเดเย วาร์กออียะห์ อีกทั้งบางวรรคจากพระวจนะเร็นลับภาษาเปอร์เซียและอาหรับ ข้าพเจ้าตื่นตื่นถึงส่วนลึกของวิญญาณขณะที่ได้ยินเขาอ่านออกเสียงดังต่อไปนี้ : 'ดูกร บุตรแห่งชีวิต! หัวใจของเจ้าคือเคหาสถานของเรา จงชำระให้บริสุทธิ์เพื่อให้เราลงไปอยู่ วิญญาณของเจ้าคือสถานที่สำหรับการเปิดเผยตัวของเรา จงชำระให้สะอาดเพื่อการสำแดงองค์ของเรา ดูกร บุตรแห่งพิภพ! หากเจ้าอยากมีเรา อย่าแสวงหาใครอื่นนอกจากเรา และหากเจ้าอยากพิศดูความงามของเรา จงปิดตาของเจ้าไม่ให้มองโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในโลก เพราะความประสงค์ของเรา

กับความประสงค์ของผู้อื่นนอกจากเรา เป็นเสมือนน้ำกับไฟ ไม่สามารถอาศัยอยู่ในหัวใจเดียวกัน' ข้าพเจ้าถามเขาเกี่ยวกับวันประสูติของพระบาฮาอูลลาห์ เขาตอบว่า 'รุ่งอรุณของวันที่สองของเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ. 1233 [12 พฤศจิกายน ค.ศ.1817 (พ.ศ.2360)]' ข้าพเจ้านึกถึงถ้อยคำของฮาจี ฮาซานขึ้นมาจากที่และระลึกถึงวันที่เขาพูด ข้าพเจ้าหมอบราบลงบนพื้นด้วยสัญชาตญาณและอุทานว่า : 'ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอความสวัสดีจงมีแด่พระองค์ที่ทรงช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถมาถึงยุคแห่งพันธสัญญานี้ หากตอนนี้ข้าพเจ้าถูกเรียกให้ไปหาพระองค์ ข้าพเจ้าก็ตายด้วยความพึงพอใจและวางใจ'" ในปีนั้นเอง ฮ.ศ.1274 [ค.ศ.1857 (พ.ศ. 2400)] ดวงวิญญาณที่เบิกบานและน่านับถือนั้นสละวิญญาณของตนให้แก่พระผู้เป็นเจ้า

7

เรื่องราวนี้ที่ข้าพเจ้าได้ยินจากริมฝีปากของมีร์ซา มาห์มุดเด กัมซารีเองและยังแพร่หลายในหมู่ประชาชน รับประกันได้ว่าเป็นหลักฐานที่น่าเชื่อถือของเขาวนัปัญญาของเขาคอหมัดเด อาซาฮีที่ล่องลับไป และเป็นพยานหลักฐานที่จับใจต่ออิทธิพลที่เขาใช้ในม่านาวสาวกโดยตรงของเขา สัญญาที่เขาให้ไว้กับเหล่าสาวกบรรลุดในที่สุด และความลึกซึ้งที่เขาใช้ปลุกเร้าจินตนาการของพวกเขาถูกคลี่ความรุ่งโรจน์ออกมาทั้งหมด

8

ระหว่างวันเหล่านั้นที่เขาคอหมัดกำลังเตรียมตัวไปจากยาซด์ ซียิด คาเซมเม ราชที^[1] ซึ่งเป็นดาราแห่งการนำทางสวรรค์อีกดวงหนึ่ง ได้ออกเดินทางจากมณฑลกีลานบ้านเกิดด้วยจุดหมายที่จะไปเยี่ยมเยียนเขาคอหมัดก่อนที่เขาคอหมัดจะไปแสวงบุญที่โคราซาน ในวิถีของการสนทนากันครั้งแรกเขาคอหมัดกล่าวต่อซียิดคาเซมว่า : "ดูกร เพื่อนของเรา! เราขอต้อนรับท่าน เป็นเวลานานเท่าไรและด้วยความกระตือรือร้นเพียงไหน ที่เรารอให้ท่านมาและปลดปล่อยเราจากความโหดของประชาชนที่วิปริตเหล่านี้! เราถูกกดขี่โดยการกระทำที่ไม่ละอายและอุปนิสัยใจคอที่ต่ำทรามของพวกเขา' แท้จริงแล้วเราเสนอต่อท่าน พิภพและภูเขาให้รับสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าฝากให้ดูแล แต่พวกเขาไม่ยอมรับภาระนี้ และพวกเขากลัวที่จะรับสิ่งนี้ มนุษย์ให้สัญญาว่าจะทนรับสิ่งนี้และแท้จริงแล้วเขาไม่ยุติธรรมและโง่เขลา"

9

ตั้งแต่วัยเด็กช่วงต้นซียิด คาเซมเม ราชทีผู้นี้ได้แสดงเค้าลางของพลังสติปัญญาและการหยั่งรู้ทางจิตวิญญาณที่น่าทึ่ง เขาไม่เหมือนใครในหมู่คนในสถานะและวัยเดียวกัน เมื่ออายุสิบเอ็ดปีเขาจำคัมภีร์โกรอ่านได้ทั้งหมด เมื่ออายุสิบสี่ปีเขาท่องจำบทอธิษฐานและคำสอนที่ยอมรับว่าเป็นของพระโมฮัมหมัดได้เป็นจำนวนมากอย่างน่าพิศวง เมื่ออายุสิบแปดปีเขาประพันธ์คำอธิบายวณะท่อนหนึ่งในคัมภีร์โกรอ่านที่รู้จักกันด้วยชื่ออายะโหล โครซี ซึ่งได้กระตุ้นความพิศวงและชื่นชมของผู้มีวิชาที่สุดในสมัยของเขา ความเคร่งศาสนา อุปนิสัยใจคอที่สุภาพอ่อนโยน และความถ่อมตัวของเขาเป็นที่ประทับใจอย่างลึกซึ้งสำหรับทุกคนที่รู้จักเขาไม่ว่าหนุ่มหรือแก่

10

ในปี ฮ.ศ.1231 [ค.ศ.1815-17 (พ.ศ.2358-60)] เมื่ออายุเพียงยี่สิบสองปีซียิด คาเซมละทิ้งบ้าน ญาติพี่น้องและมิตรสหาย ออกจากกีลานด้วยความตั้งใจที่จะได้พบผู้ที่ลุกขึ้นอย่างองอาจ เพื่อประกาศรุ่งอรุณของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ครั้งใหม่ที่กำลังใกล้เข้ามา เขาได้อยู่ร่วมกับเขาคอหมัดเพียงสามสี่สัปดาห์ ก็ถึงเวลาที่วันหนึ่งเขาคอหมัดหันมากล่าวต่อเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : "จงอยู่ที่บ้านของท่านและยุติการมาฟังการบรรยายของเรา สาวกทั้งหลายของเราที่ฉงนใจจะหันมาหาท่านนับจากนี้ไป และจะหาทางที่จะได้รับความช่วยเหลือใดๆที่จำเป็นจากท่านโดยตรง โดยความรู้ที่พระผู้เป็นเจ้านายพระผู้เป็นเจ้าของท่านประสาทให้กับท่าน ท่านจะไขปัญหาของพวกเขาและทำให้หัวใจของพวกเขาสงบ โดยอานุภาพของวาตะของท่าน ท่านจะช่วยฟื้นชีวิตให้แก่ศาสนาที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างสาหัสของพระโมฮัมหมัด ผู้เป็นบรรพบุรุษที่เรื่อนามของเจ้า" ถ้อยคำเหล่านี้ที่กล่าวต่อซียิด คาเซม ได้กระตุ้นความขุ่นเคืองใจและจุดความอัจฉญาณของเหล่าสาวกที่เด่นดังของเขาคอ

[1] *A Traveller's Narrative, Note E, p.238* บันทึกไว้ว่า "ครอบครัวของซียิด คาเซมเป็นพ่อค้าที่มีชื่อเสียงบิดาของเขาชื่ออากอ ซียิด กอเซม เมื่ออายุสิบสองปีเขาอาศัยอยู่ที่อาร์เดบิล ใกล้กับหลุมฝังศพของเขาคอซาฟีโยดดิน อิซฮอกผู้สืบเชื้อสายมาจากอิหม่ามที่เจ็ดมุซา คาเซมและเป็นบรรพบุรุษของกษัตริย์ราชวงศ์ซาฟาวิ ในความฝันคืนหนึ่งในบรรพบุรุษที่เรื่อนามของนักบุญที่ถูกฝังนี้ส่งสัญญาณบอกเขาว่า เขาควรไปอยู่ภายใต้การชี้แนะทางจิตวิญญาณของเขาคอหมัดเด อาซาฮีซึ่งเวลานี้อาศัยอยู่ที่ยาซด์ ดังนั้นเขามุ่งหน้าไปที่นั่นและสมัครเป็นหนึ่งในสาวกทั้งหลายของเขาคอหมัด และขึ้นมามีชื่อเสียงในหลักความเชื่อของอาจารย์ถึงขนาดที่เมื่อเขาคอหมัดสิ้นชีวิต เขาได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการว่าเป็นผู้นำของสำนักเชลชี"

หมัด ซึ่งในจำนวนนี้ที่สำคัญมีมุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอนี และมุลลา अबดุล คอเลเก ยาซดี อย่างไรก็ตาม ความสง่าผ่าเผยที่ต้านไม่อยู่และหลักฐานที่ไม่ธรรมดาของความรู้และอัจฉริยภาพของซียิด คาเซม ทำให้สาวกเหล่านี้เกรงขามและรู้สึกถูกบีบบังคับให้ยอมจำนน

11

หลังจากที่ฝากฝังสาวกทั้งหลายของตนไว้ในความดูแลของซียิด คาเซมด้วยประการฉะนี้ เชค আহมัด ได้จากไป ยังมณฑลโคราซาน ที่นั่นเขาพักอยู่ชั่วคราวบริเวณติดกับสักการสถานศักดิ์สิทธิ์ของอิหม่ามเรซาในมาซัด ภายในอาณาบริเวณของสักการสถานนี้เขาเดินทางต่อไปตามวิถีแห่งความตรากตรำด้วยความไฟแรงที่ไม่ซา โดยการไขปริศนาที่ซับซ้อนที่ปั่นป่วนจิตใจของบรรดาผู้แสวงหา เชค আহมัดยังคงเตรียมหนทางต่อไปสำหรับการมาถึงของพระศาสดาที่กำลังมา ในเมืองนั้นเขารู้สึกแรงขึ้นเรื่อยๆ ว่า วันที่จะได้เป็นพยานต่อการประสูติของพระศาสดาตามพันธสัญญาอยู่ไม่ไกล เขารู้สึกว่าชั่วโมงแห่งพันธสัญญากำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว จากทิศทางของนूरในมณฑลมาซินดารอน เขาสามารถมองเห็นประกายแรกที่นำมาก่อนรุ่งอรุณของยุคศาสนาตามพันธสัญญา สำหรับเขาการเปิดเผยพระธรรมที่บอกไว้ล่วงหน้าในวาทีที่สืบทอดกันมาดังต่อไปนี้อยู่น้อยแค่อ้อม : “อีกไม่นานเจ้าจะได้เห็นพระพักตร์ของพระผู้เป็นนายของเจ้าเรื่องรองประดุจดวงจันทร์ที่สว่างเต็มดวง และกระนั้น เจ้าก็หาได้สามัคคีกันในการยอมรับสัจธรรมและอำนาจรับศาสนาของพระองค์” และ “หนึ่งในเครื่องหมายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่จะบ่งบอกการมาถึงของชั่วโมงแห่งพันธสัญญาคือ : ‘สตรีคนหนึ่งจะให้กำเนิดผู้ที่จะเป็นพระผู้เป็นนายของเธอ’”

12

ดังนั้นเชค আহมัดหันหน้าไปทางอำเภอนूरและมุ่งหน้าไปยังเตหะรานพร้อมกับซียิด คาเซมและสาวกที่เดินจำนวนหนึ่ง กษัตริย์ซาห์แห่งเปอร์เซียเมื่อทราบถึงการใกล้เข้ามาของเมืองหลวงของเชค আহมัด ทรงมีบัญชาให้บุคคลตำแหน่งสูงและเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของเตหะรานออกไปพบเขา และทรงสั่งพวกเขาให้แสดงการต้อนรับด้วยมิตรภาพที่อบอุ่นในนามของพระองค์ ผู้มาเยือนที่เดินดั่งและสหายทั้งหลายของเขาได้รับพระราชทานการเลี้ยงรับรองโดยกษัตริย์ซาห์ ซึ่งทรงมาเยี่ยมเขาด้วยตัวเองและประกาศให้เขาเป็น “ความรุ่งโรจน์ของชาติและเครื่องประดับสำหรับประชาชนของพระองค์”^[1] ในวันเหล่านั้นเองในเตหะรานมีเด็กคนหนึ่งถือกำเนิดขึ้นมาจากครอบครัวเก่าแก่ที่สูงส่งแห่งนूर^[2] ซึ่งบิดาของเขาคือมีร์ซา अबباس เป็นที่รู้จักกันมากกว่าในชื่อมีร์ซา โบโซก เสนาบดีที่โปรดปรานของกษัตริย์ เด็กคนนั้นคือพระบาฮาอูลลาห์^[3] ณ ชั่วโมงย่างรุ่งของวันที่สองของเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1233 [12 พฤศจิกายน ค.ศ.1817 (พ.ศ.2360)] โลกซึ่งไม่ตระหนักถึงนัยสำคัญของวันนี้ ได้เป็นพยานต่อการประสูติของพระผู้ทรงถูกลิขิตให้ประทานพรสุดคนนาให้แก่โลก เชค আহมัดซึ่งตระหนักในความหมายโดยบริบูรณ์ของเหตุการณ์ที่เป็นมงคลนี้ พราธนาจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ภายในอาณาบริเวณของราชสำนักของกษัตริย์แห่งสวรรค์ที่พึงประสูตินี้ แต่หาได้เป็นเช่นนั้น แม้ยังไม่ได้ดับความกระหายและไม่สมปรารถนา เขารู้สึกถูกบีบบังคับให้ยอมจำนนต่อโองการที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของพระผู้เป็นเจ้า และโดยการหันหน้าไปจากเมืองของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา มุ่งหน้าไปยังเคอร์มานซาห์

13

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, I, p.21 ว่า “กษัตริย์ซาห์รู้สึกถึงความประสงค์ดีและความนับถือของตนต่อเชค আহมัดเติบโตเพิ่มขึ้นแต่ละวัน และรู้สึกจำเป็นต้องเชื่อฟังเขา กษัตริย์ซาห์ถือว่าเป็นการกระทำที่หมิ่นศาสนาที่จะต่อต้านเขา อย่างไรก็ตาม ณ เวลานั้นเกิดแผ่นดินไหวตามกันมาเป็นลำดับในเรย์และเกิดการทำลายมากมาย

กษัตริย์ซาห์ฝันซึ่งในความฝันนั้นเป็นที่เปิดเผยต่อเขาว่า หากเชค আহมัดไม่อยู่ที่นั่น ทั้งเมืองจะถูกทำลายและชาวเมืองทั้งหมดจะถูกฆ่า กษัตริย์ซาห์ตื่นขึ้นมาจากความสยองขวัญ และความศรัทธาของเขาในเชค আহมัดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

[2] มีร์ซา อาโบลฟาซลียันยืนยันไว้ในบทประพันธ์ของเขาว่า เชื่อสายวงศ์ตระกูลของพระบาฮาอูลลาห์สาวกลับไป ได้ถึงศาสนทูตโบราณทั้งหลายแห่งเปอร์เซียอีกทั้งกษัตริย์เปอร์เซียทั้งหลายที่ปกครองดินแดนนั้นก่อนการรุกรานของชาวอาหรับ

[3] มีร์ซา ฮุสเซน อาลี

ผู้ว่าการเคอร์มานซาห์เจ้าชายโมฮัมหมัด อาลี มีร์ซา ซึ่งเป็นโอรสองค์โตของกษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์และเป็นสมาชิกที่สามารถที่สุดของราชวงศ์ ได้ขออนุญาตกษัตริย์ซาห์ไว้แล้วให้ตนสามารถเลี้ยงรับรองและรับใช้เซค อาหมัดเป็นการส่วนตัว [1] เจ้าชายเป็นที่โปรดปรานมากในสายตาของกษัตริย์ซาห์ถึงขนาดว่า คำขอของเขาได้รับอนุญาตทันที, ด้วยยอมจำนนทั้งหมดต่อชะตาลิขิตเซค อาหมัดออลาเตหะราน ก่อนไปจากเมืองนั้นเขาเอ่ยคำอธิษฐานขอให้สิ่งล้ำค่าที่ซ่อนเร้นนี้ของพระเจ้า ซึ่งเป็นต้นกำเนิดมาในหมู่เพื่อนร่วมชาติ จะได้รับการปกป้องรักษาและถนอมด้วยความรักโดยพวกเขา ขอให้พวกเขามองเห็นความวิสุทธิและความรุ่งโรจน์ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ และได้รับการช่วยให้สามารถประกาศความเป็นเลิศของพระองค์ต่อชาติและชนชาติทั้งปวง

14

เมื่อมาถึงเคอร์มานซาห์ เซค อาหมัดตัดสินใจเลือกผู้ที่เปิดใจรับที่สดจำนวนหนึ่งจากหมู่สาวกชาวชีอะห์ของตนที่ตนจะช่วยให้กลายเป็นผู้สนับสนุนที่แข็งขันของความมุ่งหมายของการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญา โดยการอุทิศเอาใจใส่เป็นพิเศษต่อการให้ความสว่างทางปัญญาแก่พวกเขา, ในชุดตำราและสารที่เขาตกลงใจเขียนซึ่งในจำนวนนี้ที่สำคัญคือผลงานที่รู้จักกันดีของเขาซาโรซ ซืออเรห์ [2] เซค อาหมัดยกย่องคุณความดีของอิหม่ามทั้งหลายของศาสนาด้วยภาษาที่ชัดเจนและแจ่มแจ้ง และเน้นเป็นพิเศษมาที่นัยที่พวกเขาบอเกี่ยวกับ การเสด็จมาของพระศาสดาตามพันธสัญญา อย่างไรก็ตามโดยการกล่าวอ้างถึงฮุสเซน เขาไม่ได้หมายถึงใครนอกจากฮุสเซนที่จะถูกเปิดเผย และโดยการกล่าวเป็นนัยถึงชื่ออาลีซำๆ เขาไม่ได้หมายถึงอาลีที่ถูกสังหาร แต่อาลีที่เกิดเมื่อเร็วๆ นี้, สำหรับพวกที่ตั้งคำถามเขาเกี่ยวกับเครื่องหมายทั้งหลายที่จำเป็นต้องนำมาก่อนการมาถึงของอิหม่ามกอเอม เขายืนยันอย่างเน้นย้ำถึงความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของยุคศาสนาตามพันธสัญญา ในปีที่พระบ็อบประสูติ [ค.ศ.1819 (พ.ศ.2362)] เซค อาหมัดทนทุกข์ต่อการสูญเสียลูกชายชื่อเซค อาลี สำหรับเหล่าสาวกของเขาที่เศร้าโศกต่อความสูญเสียนี้ เขากล่าวถ้อยคำปลอบโยนเหล่านี้: "ดูกร เพื่อนทั้งหลายของเราอย่าได้เศร้าโศก เพราะเราได้สละลูกชายของเรา อาลีของเราเอง ให้เป็นพลีสำหรับอาลีที่การเสด็จมาของพระองค์เราทุกคนรอคอย ด้วยจุดหมายนี้ที่เราเลี้ยงดูและเตรียมเขา"

15

พระบ็อบซึ่งชื่อของพระองค์คืออาลี โมฮัมหมัด ทรงประสูติในชีราซในวันที่หนึ่งของเดือนโมฮาร์ราม ปีค.ศ.1235 [20 ตุลาคม ค.ศ.1819 (พ.ศ.2362)] พระองค์เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากวงศ์ตระกูลที่เลื่องชื่อด้วยความประเสริฐซึ่งสืบสาวต้นตระกูลไปถึงพระโมฮัมหมัดเอง บิดาของพระองค์ซียิด โมฮัมหมัด เรซาและมารดาของพระองค์ เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัด และมาจากครอบครัวที่มีฐานะเป็นที่ยอมรับ วันประสูติของพระองค์ยืนยันถึง ธรรมของคำพูดที่ถือว่าเป็นของอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา: "เราอายอ่อนกว่าพระผู้เป็นนายของเราสองปี" อย่างไรก็ตามความลึกซึ้งของคำพูดนี้ยังคงไม่ถูกเปิดเผยต่อใครเว้นแต่พวกที่แสวงหาและยอมรับถึง ธรรมของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ พระบ็อบนี่เองที่ในคัมภีร์แรกที่สูงส่งและมีน้ำหนักที่สุดของพระองค์ ทรงเปิดเผยวรรณคดีเกี่ยวกับพระบาฮาออลลาห์: "ข้าแต่พระผู้เป็นร่องรอยของพระผู้เป็นเจ้า! ข้าพเจ้าได้สละตนเองเป็นพลีเพื่อพระองค์ทั้งหมด ข้าพเจ้ายอมถูกสาปแช่งเพื่อเห็นแก่พระองค์ และไม่โหยหาสิ่งใดนอกจากการสละชีวิตในหนทางแห่งความรักของพระองค์ พยานที่เพียงพอสำหรับข้าพเจ้าคือพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงความประเสริฐ พระผู้ทรงคุ้มครอง พระผู้ดำรงอยู่ก่อนยุคสมัย!"

16

ระหว่างที่เซค อาหมัดพักอาศัยอยู่ในเคอร์มานซาห์ เขาได้รับหลายสิ่งที่เป็นหลักฐานมากมายของความอุทิศตนอย่างสุดใจของเจ้าชายโมฮัมหมัด อาลี มีร์ซา ถึงขนาดว่าในโอกาสหนึ่งเขาอดใจไม่ได้ที่จะกล่าวถึงเจ้าชายด้วยถ้อยคำดังนี้: "เราถือว่าโมฮัมหมัด อาลีเป็นลูกชายของเราเอง แม้ว่าเขาจะเป็นผู้สืบเชื้อสายจากฟัท อาลี" ผู้แสวงหาและสาวกจำนวนไม่เบามาออกกันที่บ้านของเขาและเข้าฟังการบรรยายของเขาอย่างกระตือรือร้น อย่างไรก็ตามเขาไม่ใคร่จะให้ความสำคัญและความชื่นชมนับถือใครอย่างรักใคร่ อย่างที่เขามีท่าทีต่อซียิด คาเซม เขาดูเหมือนว่าจะเลือกซียิด คาเซมเป็นพิเศษจากหมู่ฝูงชนที่มาเบียดเสียดกันเพื่อพบเขา และกำลังเตรียมซียิด

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, I, p.30 ว่า "เคอร์มานซาห์รอคอยเขา (เซค อาหมัด) ด้วยความอดรนทนไม่ไหวอย่างยิ่ง เจ้าชายโมฮัมหมัด อาลี มีร์ซาผู้ว่าการได้ส่งหังเมืองไปพบเขา และพวกเขาตั้งเต็นท์ไว้รับเขาที่ซาห์ กิลาน เจ้าชายไปเลยกว่านั้นถึงทาง ออบอดซึ่งไกลจากเมืองไปสี่ฟาร์ซาค

[2] คำพรรณนาการแสวงบุญ

คาเซมเพื่อดำเนินงานของเขาต่อไปด้วยความแข็งขันที่ไม่ลดถอยหลังจากที่เขาสิ้นชีวิต วันหนึ่งหนึ่งในสาวกทั้งหลายตั้งคำถามเชค আহমদเกี่ยวกับพระวณะซึ่งเป็นที่คาดว่า พระศาสดาตามพันธสัญญาจะเอ่ยเมื่อถึงกำหนดเวลา เป็นพระวณะที่ยิ่งใหญ่อย่างน่าพรึงพรึงถึงขนาดว่า หัวหน้าและขนนางสามร้อยสิบสามคนบนพิภพแต่ละคน จะหนีอย่างอกสันขวัญหนีราวกับแบกน้ำหนักมหาพารของพระวณะไม่ไหว เชค আহমদตอบเขาว่า : “เจ้าหาญกล้าแบกน้ำหนักของพระวณะที่หัวหน้าวงศ์สกุลทั้งหลายของพิภพไม่สามารถแบกได้อย่างไร? อย่าหาทางทำสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะสมปรารถนา จงยุติการถามคำถามนี้ต่อเราและวิงวอนขอการอภัยจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ” ผู้ตั้งคำถามที่ใจเรวั้นรุกเร้าเขาอีกให้แยมลักษณะของพระวณะนั้น สุดท้ายแล้วเชค আহমদตอบว่า : “หากเจ้าอยู่ถึงยุคนั้น หากเจ้าได้รับการบอกให้ปฏิเสธการเป็นผู้อภิบาลของอาลี และประณามความเชื่อถือได้ของการเป็นผู้อภิบาลนี้ เจ้าจะพูดอย่างไร?” เขาอุทานว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ! สิ่งนี้ไม่มีทางเป็นไปได้ การที่ถ้อยคำดังกล่าวจะออกมาจากปากของพระศาสดาตามพันธสัญญาเป็นเรื่องสุดจะนึกคิดสำหรับข้าพเจ้า” เขาทำความผิดพลาดอย่างสาหัสเพียงไร สถานการณ์ของเขาน่าสงสารเพียงไร! ความศรัทธาของเขาถูกชั่งในคันชั่งและพบว่าบกพร่อง เนื่องด้วยเขาหาได้ยอมรับว่าพระเจ้าจำเป็นต้องถูกสำแดงให้เห็นชัด ได้รับการประสาธด้วยอำนาจสูงสุดที่ไม่มีใครกล้าตั้งข้อสงสัย สิทธิของพระองค์คือ “การบัญชาสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์ และมีโองการสิ่งทีพระองค์ปรารถนา” ใครก็ตามที่ลังเล ใครก็ตามที่ตั้งข้อสงสัยในอำนาจธรรมของพระองค์แม้แค่ชั่วพริบตาหรือน้อยกว่านั้น จะไม่ได้รับกรุณาธิคุณของพระองค์ และถูกนับว่าเป็นพวกที่ร่วงลงมา และกระนั้นในหมู่ผู้ที่ตั้งใจฟังเชค আহমদในเมืองนั้น และได้ยินเขาคลิตคลายความสับสนของคำกล่าวเป็นนัยทั้งหลายในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ จะมีก็น้อยคนที่สามารถเห็นคุณค่าของนัยสำคัญของวาหะของเขาหรือเข้าใจจุดประสงค์ของวาหะเหล่านั้น ซียิด คาเซมผู้เป็นรองของเขาที่สามารถและเด่นดังเท่า่นั้น ที่อ้างได้ว่าเข้าใจความหมายของเขา

17

หลังจากการเสียชีวิตของเจ้าชายโมฮัมหมัด อาลี มีร์ซา {ฮ.ศ.1237 [ค.ศ.1822 (พ.ศ.2365)]} เชค আহমদเมื่อเป็นอิสระจากการร้องขออย่างเร่งด่วนของเจ้าชายให้ยึดเวลาพักอาศัยอยู่ในเคอร์มานชาห์ ได้ย้ายไปพักอาศัยที่คาบิลา แม้ดูภายนอกเหมือนว่าเชค আহমদกำลังเวียนรอบสถานที่สักการะซียิดโดล โขฮาตา ^[1] นั่นคืออหามามฮุสเซน หัวใจของเขาขณะที่ทำพิธีเหล่านั้นมุ่งไปยังฮุสเซน ^[2] ที่แท้จริงผู้นั้น ซึ่งเป็นจุดหมายเดียวของการอธิษฐานของเขา, โอลามาและโมฆาฮิดที่เด่นดังที่สุดจำนวนมากมาออกันเพื่อจะพบเชค আহমদ หลายคนเริ่มอิจฉาชื่อเสียงของเขา และจำนวนหนึ่งหาทางบั่นทอนอำนาจของเขา แต่ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามมากเพียงไหนก็ไม่สามารถสั่นคลอนตำแหน่งที่เหนือชั้นอย่างไม่มีข้อสงสัยของเชค আহমদในหมู่ผู้มีริชาในเมืองนั้น ในที่สุดแสงสว่างที่เรืองรองนี้ถูกเรียกตัวให้ไปสาธิตที่มีนครศักดิ์สิทธิ์เมกกะและเมดิना เชค আহমদเดินทางมุ่งไปสถานที่นั้น ที่นั่นตรากตรำต่อไปด้วยความอุทิศตนอย่างทุ่มเท และที่นั่นเขาถูกบรรจศพภายใต้เงาของที่บรรจพระศพของพระศาสดาโมฮัมหมัด ซึ่งเขตรากตรำอย่างซื่อสัตย์เพื่อความเข้าใจศาสนาของพระองค์

18

ก่อนจะไปจากคาบิลา เชค আহমদบอกความลับเกี่ยวกับพันธกิจของตนแก่ซียิด คาเซมผู้ที่เขาเลือกให้สืบทอดภารกิจ ^[3] และสั่งการเขาให้พยายามจุดหัวใจทุกคนที่เปิดใจรับ ด้วยไฟที่ลุกอย่างเจิดจ้าในหัวใจของเขา ไม่ว่าซียิด คาเซมจะยินกรานขอติดตามเขาไปถึงนาลาฟอย่างไร เชค আহমดก็ไม่ยอมให้ตามคำขอ คำพูดสุดท้ายที่เขากล่าวต่อซียิด คาเซมคือ “ท่านไม่มีเวลาที่จะเสีย แต่ละชั่วโมงที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วควรถูกใช้ให้เต็มที่อยู่ฉลาด ท่านควรเตรียมความอดสาหะและพยายามทั้งกลางวันและกลางคืนด้วยกรุณาธิคุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและมือแห่งอัจฉริยภาพและความเมตตาใคร่ เพื่อฉีกมันแห่งความไม่เอาใจใส่ที่ปิดตาของมนุษย์ออกเป็นชิ้นๆ เพราะแท้จริงแล้วเรากล่าวว่า ชั่วโมงนั้นกำลังใกล้เข้ามา คือชั่วโมงที่เราวิงวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้ประทานไม่ให้เป็นพยาน เพราะแผ่นดินไหวของชั่วโมงสุดท้ายนั้นจะรุนแรง ท่านควรอธิษฐานถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้ถูกละเว้นจากบททดสอบที่รุนแรงเหลือทนของวันนั้น เพราะเราทั้งสองคนไม่สามารถต้านพลังกวาดล้างของวันนั้น

[1] เจ้าชายของผู้สละชีวิต

[2] พระบาฮาอูลลาห์

[3] A.L.M. Nicolas ในบทนำสำหรับ *Essai sur le Shaykhisme, I* ได้คัดสิ่งที่เชค আহมดพูดเกี่ยวกับซียิดคาเซมดังต่อไปนี้ “มีซียิด คาเซมเม ราชที่เท่า่นั้นที่เข้าใจจุดประสงค์ของข้าพเจ้า และไม่มีใครนอกจากเขาที่เข้าใจ... จงแสวงหาศาสตร์หลังจากข้าพเจ้าจากซียิด คาเซมเม ราชที่ผู้ซึ่งได้ศาสตร์นั้นโดยตรงจากข้าพเจ้า ผู้ซึ่งเรียนรู้ศาสตร์นั้นจากอหามามทั้งหลาย ผู้ซึ่งเรียนรู้ศาสตร์นั้นจากพระโมฮัมหมัดซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ให้ศาสตร์นั้น... เขาเป็นเพียงคนเดียวที่เข้าใจข้าพเจ้า!”

คนอื่นๆ ที่ทนทานและมีพลังมากกว่า ถูกลิขิตให้แบกน้ำหนักที่มโหฬารนี้ นั่นคือบรรดาบุรุษที่หัวใจบริสุทธิ์ ปลอดภัยจากสิ่งทางโลกทั้งปวง และความแข็งแกร่งของพวกเขาได้รับเสริมโดยอิทธิฤทธิ์ของอาณาจักรของพระองค์”^[1]

19

หลังจากที่กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ เซค อาหมัดออลาซีียด คาเซมและเร้งเร้าเขาให้เผชิญบททดสอบอย่างหาญกล้า ที่จำเป็นต้องทำให้เขาทุกข์ทรมาน และมอบเขาไว้ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้า, ในคาบิลาซีียด คาเซมอุทิศตนต่องานที่อาจารย์ของตนริเริ่มไว้ อรรถาธิบายคำสอนของอาจารย์ ปกป้องความมุ่งหมายของอาจารย์ และตอบคำถามใดๆ ก็ตามที่ฉงนปัญญาของบรรดาสาวก การดำเนินงานอย่างแข็งขันของซีียด คาเซมได้ปลุกเร้าความเป็นปรปักษ์ของเหล่าคนเขลาและอิจฉา พวกเขาโวยวายว่า “เป็นเวลาสี่สิบปีเราได้ปล่อยให้คำสอนที่อวดอ้างของเซค อาหมัดแพร่กระจายออกไปโดยไม่มีการต่อต้านใดๆ จากพวกเรา เราไม่สามารถปล่อยให้มีการอวดอ้างที่คล้ายกันโดยผู้สืบทอดเขา ผู้ซึ่งปฏิเสธความเชื่อในการฟื้นคืนชีพของร่างกาย ไม่ยอมรับการตีความตามตัวอักษรของมีราจ (การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระโมฮัมหมัด) ถือว่าเครื่องหมายของยุคที่จะมาถึงเป็นอุปมาเทศน์หลักความเชื่อที่มีลักษณะนอกรีตและบ่อนทำลายหลักคำสอนที่ดีที่สุดตามจารีตของอิสลาม” การโวยวายและคัดค้านของพวกเขายิ่งดังเท่าไร ซีียด คาเซมก็ยิ่งมุ่งมั่นที่จะดำเนินพันธกิจของตนและบรรลุสิ่งที่ตนได้รับมอบหมาย เขาเขียนสารถึงเซค อาหมัดแถลงไขการถูกให้ร้ายอย่างละเอียด ให้เซค อาหมัดทราบลักษณะและระดับของการต่อต้านของพวกเขา ในสารนี้เขาหาญสอบถามว่าเป็นเวลานานเท่าไรที่เขาถูกลิขิตให้ยอมจำนนต่อความบ้าคลั่งที่ไม่ลดละของชนชาติที่ดื้อด้นและโง่เขลา และอธิษฐานขอความสว่างทางปัญญาเกี่ยวกับเวลาที่พระศาสดาตามพันธสัญญาจะถูกสำแดงให้เห็นชัด เซค อาหมัดตอบว่า : “จงวางใจในกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้าของท่าน อย่าเศร้าโศกต่อการกระทำของพวกเขา ความลึกลับของศาสนานี้จำเป็นต้องถูกสำแดงให้เห็นชัดและความลับของธรรมสารนี้จำเป็นต้องถูกเปิดออก^[2] เราไม่สามารถพูดมากกว่านี้ เราไม่สามารถกำหนดเวลาศาสนาของพระองค์จะเป็นที่รู้หลังจากอิน^[3] อย่าถามเราเกี่ยวกับสิ่งที่หากเปิดเผยต่อเจ้า มีแต่จะทำให้เจ้าเจ็บปวด”

20

ศาสนาของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงไร ยิ่งใหญ่มากเพียงไร ถึงขนาดว่าถ้อยคำเช่นนี้ถูกนำมากล่าวต่อบุคคลสำคัญที่สูงส่งอย่างซีียด คาเซม! คำตอบนี้ของเซค อาหมัดถ่ายทอดความเบาใจและความเข้มแข็งให้แก่หัวใจของซีียด คาเซม ผู้ซึ่งด้วยความมุ่งมั่นทวีคูณยังคงต้านการโจมตีของศัตรูที่อิจฉาและแอบแฝงต่อไป

[1] หมายถึงเหล่าสาวกของพระบ็อบ

[2] “คัมภีร์แห่งข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด” แปลโดย A.L.M. Nicolas, I, p.58 กล่าวว่า “พระบ็อบเองทรงกล่าวถึงและยืนยันวรรณคดีใน “จาลาละ ซาบีหฺ” : “ถ้อยคำทั้งหลายของเซค อาหมัดเด อาซาอีที่เคารพเป็นที่รู้จักดี ถ้อยคำเหล่านี้บรรจุคำกล่าวเป็นนัยมากมายถึงเรื่องเกี่ยวกับการสำแดงองค์ ตัวอย่างเช่น เขาได้เขียนด้วยมือของตนเองถึงซีียด คาเซมแม่ ราชที : ‘ดังที่เป็นความจำเป็นเพื่อที่จะสร้างบ้านที่จะต้องมีพื้นที่ที่เหมาะสม เช่นกันสำหรับการสำแดงองค์ที่จะต้องเป็นช่วงเวลาที่เป็นนิมิตหมายที่ดี แต่ที่นี้ไม่มีใครสามารถให้คำตอบที่ท่านายชวงเวลานั้นได้ชัดเจน ในไม่ช้าเราจะรู้ชวงเวลานั้นเป็นที่แน่นอน’ สิ่งที่ท่านได้ยืนยันเองบ่อยๆ จากซีียด คาเซมไม่ใช่คำอธิบายหรือ? เขาไม่ได้กล่าวซ้ำทุกนาทีหรือว่า “เช่นนั้นท่านไม่ปรารถนาว่าเราควรไปให้พ้นเพื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าจะได้ปรากฏ?” (“คัมภีร์แห่งข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด” แปลโดย A.L.M. Nicolas, I, p.58) A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, I, p.59-60 ว่า “มีเกร็ดประวัติเช่นกันที่กล่าวถึงเซค อาหมัดเด อาซาอีระหว่างทางไปเมกกะ เป็นที่พิสูจน์ว่าเกร็ดประวัตินี้เป็นเรื่องจริงที่เชื่อถือได้ และดังนั้นมีบางสิ่งที่แน่นอน สาวกทั้งหลายของผู้ตายได้เล่าเกี่ยวกับคำพูดที่พวกเขาได้ยิน และบุคคลสำคัญบางคนถูกกล่าวถึงเช่นกันอย่างเช่น มุลลา अबดุลคอเลกและโมรหาดา โกลี, มุลลา अबดุล คอเลกเล่าว่า เซค อาหมัดกล่าวต่อพวกเขาวันหนึ่งว่า : ‘จงอธิษฐานขอให้เจ้าไม่ได้หยุดตอนเริ่มต้นของการสำแดงองค์และการกลับมา เนื่องด้วยจะมีสงครามกลางเมืองมากมาย’ เขากล่าวเพิ่มเติมว่า : ‘หากเจ้าคนใดยังมีชีวิต ณ เวลานั้น เขาจะได้เห็นสิ่งแปลกประหลาดทั้งหลายระหว่างปีหกสิบและหกสิบเจ็ด และสิ่งแปลกประหลาดใดแปลกประหลาดได้มากกว่าสภาวะของการสำแดงองค์? เจ้าจะได้อยู่ที่นั่นและเจ้าจะได้เป็นพยานต่ออีกเหตุการณ์ที่ไม่ธรรมดา กล่าวคือ เพื่อที่จะนำมาซึ่งชัยชนะของพระผู้สำแดงองค์ พระผู้เป็นเจ้าจะให้กำเนิดชีวิตหนึ่งซึ่งจะพูดความคิดของตนเองโดยไม่ได้รับการสั่งสอนโดยผู้ใด”

[3] คำตัวเลขของอินคือ 68 ในปีฮ.ศ.1268 ระหว่างที่ถูกคุมขังในห้องขังใต้ดินซีอาห์ ซาล พระบาฮาอูลลาห์ได้รับการบอกเป็นนัยครั้งแรกให้รู้พันธกิจสวรรค์ของพระองค์

21

ไม่นานหลังจากนั้นเชค আহมัดเสียชีวิตด้วยวัยแปดสิบเอ็ดปีในปี ฮ.ศ.1242 ^[1] และร่างของเขาถูกบรรจุในสุสาน บากี ^[2] บริเวณใกล้กับที่ฝังพระศพของพระโมฮัมหมัดในนครศักดิ์สิทธิ์เมดินา

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, I, p.60 ว่า “เขาตายในสถานที่ที่เรียกว่าฮาดดีห์ ในละแวกของเมดินา”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, I, p.60-61 ว่า “ร่างของเขาถูกนำไปเมดินาและฝังในสุสานบากี หลังกำแพงของหลังคาทรงโดมของพระโมฮัมหมัดด้านใต้ ใต้ร่างนำของเมห์รีย พวกเขาบอกว่าที่นั่นมีหลุมฝังศพของฟาติเมห์อยู่ด้วยหันหน้าไปทางหลุมฝังศพของเบโหล ฮาซาน”

และใน II, p.5 ว่า “การตายของเชค আহมัดทำให้ความขัดแย้งจบลงสามสัปดาห์ และความโกรธดูเหมือนจะคลายลง ยิ่งไปกว่านั้น ณ เวลานี้เองที่อิสลามพบกับความวิบัติที่น่าสะพรึงกลัว และอำนาจของอิสลามอ่อนเปลี้ยจักรพรรดิรัสเซียทำชาติมุสลิมทั้งหลายพ่ายแพ้ และมณฑลเกือบทั้งหมดที่ชาวมุสลิมอาศัยอยู่ตกอยู่ในมือของกองทัพรัสเซีย” และใน II, P.5-6 ว่า “ในอีกด้านหนึ่งเป็นที่คิดกันว่าเชค আহมัดเวลานี้ตายไปแล้ว หลักความเชื่อของเขาย่อมจะหายไปกับเขาแน่ ความสงบคงอยู่เกือบสองปี แต่พวกนับถือพระโมฮัมหมัดกลับไปสู่อารมณ์เมื่อก่อนอย่างรวดเร็วทันใดที่พวกเขาเห็นว่า แสงสว่างของหลักความเชื่อของผู้ตายยังคงแผ่รังสีอยู่บนโลก ขอขอบคุณซียิด คาเชมเม่ ราชที่ผู้เป็นสาวกที่ดีที่สุดและซื่อสัตย์ที่สุดของเชค আহมัด และเป็นผู้สืบทอดเขา

บทที่ 2

พันธกิจของซียิด คาเซมเม ราซหิ
[Ch 2: The mission of Siyyid Kázim-i-Rashtí

1

ข่าวการล่องลับไปของอาจารย์ที่รักยิ่งของตนนำความทุกข์โศกสุดพรรณนามาสู่หัวใจของซียิด คาเซม, ด้วยได้แรงบันดาลใจจากวณะในคัมภีร์โกรอ่าน "พวกเขายินดีจะดับแสงสว่างของพระผู้เป็นเจ้าด้วยปากของตน : แต่พระผู้เป็นเจ้าเพียงปรารถนาจะทำให้แสงของพระองค์สมบูรณ์ แม้ว่าพวกนอกศาสนาจะรังเกียจแสงนั้น" เขาลุกขึ้นด้วยจุดประสงค์ที่แน่วแน่เพื่อทำงานต่อให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่เชค আহมัดมอบหมายไว้, หลังจากการจากไปของผู้คุ้มครองที่เลื่องชื่อยิ่ง ซียิด คาเซมพบว่าตนเป็นเหยื่อของลัทธิที่ใส่ร้ายและความเกลียดชังฝังใจของประชาชนรอบๆ ตน พวกเขาโจมตีตัวเขา ถูกกล่าวหาและหยาบหยามชื่อของเขา, โดยการยุยงของผู้นำชีอะห์ที่มีอำนาจและชื่อกระฉ่อนซียิด อิบราฮิมเม กาชรีนี ศัตรูทั้งหลายของซียิด คาเซมได้รวมตัวกันและมุ่งมั่นจะทำลายเขา ครั้นแล้วซียิด คาเซมคิดแผนการให้ได้มาซึ่งการสนับสนุนและไม่ตรีจิตของหนึ่งในบรรดานักบวชตำแหน่งสูงที่โดดเด่นและน่ายำเกรงที่สุดคือ ฮาจี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ ราซหิผู้โด่งดัง ซึ่งอาศัยอยู่ในอิสฟาฮานและอำนาจบังคับบัญชาของเขาขยายเลยเขตแดนของเมืองออกไป ซียิด คาเซมคิดว่ามิตรภาพและความเห็นดีเห็นชอบของบุคคลนี้ จะช่วยให้ตนสามารถเดินทางไปตามวิถีของกิจกรรมได้โดยไม่ติดขัด และจะเสริมอิทธิพลที่ตนใช้ในเมื่อนำสาวกทั้งหลายของตน, เป็นที่ได้ยินซียิด คาเซมกล่าวต่อสาวกทั้งหลายของตนบ่อยครั้งว่า "ขอให้คนหนึ่งในกลุ่มพวกเราสามารถลุกขึ้นและเดินทางไปอิสฟาฮานด้วยความปลอญวางอย่างสมบูรณ์ และส่งมอบข่าวสารนี้จากเราให้แก่ซียิดผู้มีวิชาคนนั้น : 'ทำไมในตอนเริ่มต้นท่านให้ความสำคัญและความรักอย่างเด่นชัดแก่เชค আহมัดผู้ล่องลับไป แต่บัดนี้กลับแยกตัวอย่างทันใดจากคณะสาวกที่เขาเลือกสรร? ทำไมท่านละทิ้งเราไว้กับความปรานีของฝ่ายตรงข้ามเรา?' ขอให้ผู้นำชาวดังกล่าววางใจในพระผู้เป็นเจ้า ลูกชิ้นไขความลึกกลับใดๆ ก็ตามที่ฉงนปัญญาของซียิดผู้มีวิชานั้น และปิดปากความสงสัยที่ทำให้เขาห่างเหินไปจากความเห็นดีเห็นงามด้วย ขอให้ผู้นำชาวนั้นสามารถได้มาซึ่งคำประกาศที่ซึ่งขงอย่างเป็นทางการจากเขา ซึ่งให้การยืนยันความรู้ที่เชื่อถือได้อย่างไม่มีข้อสงสัยของเชค আহมัด สัจธรรมและความมีน้ำหนักของคำสอนของเขา" หลังจากที่ได้หลักฐานให้การยืนยันดังกล่าว ขอให้เขาไปเยือนมาซัดและได้มาซึ่งคำประกาศคล้ายกันจากมีร์ซา อัศการ์ผู้นำนักบวชยอดเยี่ยมในเมืองศักดีลีลีนนั้น และจากนั้นเมื่อพันธกิจของตนเสร็จสมบูรณ์แล้ว ขอให้กลับมาสถานที่นี้ด้วยชัยชนะ" ครั้นแล้วครั้งเล่าซียิด คาเซมพบโอกาสที่จะกล่าวคำขอร้องนี้ซ้ำ อย่างไรก็ตามไม่มีใครหาญตอบสนองเสียงร้องเรียกของเขาเว้นแต่มีร์ซา โมฮิเท เคอร์มานีซึ่งแสดงความพร้อมที่จะรับพันธกิจนี้ ซียิด คาเซมตอบเขาว่า : "จงระวังการตะหางสิงโต อย่าดูแคลนความละเอียดอ่อนและความยุ่งยากของพันธกิจดังกล่าว" จากนั้นเขาหันหน้าไปหาสาวกหนุ่มของตนมุลลา ฮุสเซนเน บูซรูฮิสมาญานามบาบุลฮีบ^[1] และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อเขา : "จงลุกขึ้นและปฏิบัติพันธกิจนี้ เพราะเราประกาศว่าเจ้าสามารถทำงานนี้ได้ พระผู้ทรงมหิธานุภาพจะกรุณาช่วยเจ้า และสวมมงกุฎแห่งความสำเร็จให้แก่ความพยายามของเจ้า"

2

มุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นโดยพลันอย่างเบิกบาน จวบชายเสื้อของอาจารย์ ปฏิญาณความจงรักภักดีต่อเขา แล้วเริ่มต้นการเดินทางทันที, ด้วยการตัดขาดอย่างสิ้นเชิงและความมุ่งมั่นที่ประเสริฐเขาออกเดินทางเพื่อบรรลุจุดหมายของตน เมื่อไปถึงอิสฟาฮาน มุลลา ฮุสเซนแสวงหาตัวซียิดผู้มีวิชานั้นทันที, ด้วยสวมเสื้อผ้าขอมซ้อและมอมแมมด้วยฝุ่นจากการเดินทาง ท่ามกลางกลุ่มสาวกที่แต่งตัวอย่างงดงามของผู้นำที่เลื่องชื่อนั้น เขาดูเหมือนเป็นร่างที่ไม่สำคัญและไม่น่าสนใจ, โดยไม่ถูกสังเกตและไม่ย่อท้อ เขาเดินทางเข้าไปอยู่ตรงที่หันหน้าเข้าหาที่นั่งที่อาจารย์ผู้มีชื่อเสียงนั้นนั่งอยู่, โดยการรวบรวมความกล้าและความมั่นใจทั้งหมดที่คำสั่งการของซียิด คาเซมให้แรงบันดาลใจมาช่วยตน เขากล่าวต่อฮาจี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : "ดูกร ซียิด จงเงี่ยหูฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า เพราะการตอบสนองคำขอร้องของข้าพเจ้าจะรับประกันความปลอดภัยของศาสนาของพระโมฮัมหมัด การไม่ยอมพิจารณาข่าวสารของข้าพเจ้าจะทำให้ศาสนาดังกล่าวบาดเจ็บสาหัส" ถ้อยคำที่ใจกล้าและห้าวหาญเหล่านี้ที่กล่าวอย่างตรงๆ และมีพลัง ก่อให้เกิดความประทับใจที่นำประหลาดต่อซียิด เขาหยุดการปาฐกถาอย่างกะทันหัน และโดยไม่สนใจผู้ฟังเขาตั้งใจฟังข่าวสารอย่างจดจ่อที่คนแปลกหน้าที่มาเยือนนี้นำมา เหล่าสาวกของเขาซึ่งงุนงงต่อความประพฤติที่ไม่ธรรมดา นี้ ต่่าวาผู้ที่บุกรุกอย่างกะทันหันนี้ และประณามการอวดอ้างที่บังอาจของเขา, ด้วยความสุภาพที่สุดและภาษาที่หนักแน่นและประเสริฐ มุลลาฮุ

[1] เขาคือคนแรกที่เชื่อในพระบ็อบผู้ให้สมญานามนี้แก่เขา

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

สเซนซึบอภเป็นนัยถึงความไร้มารยาทและความตื่นเขินของพวกเขา และแสดงความแปลกใจต่อความโอหังและ
वादดีของพวกเขา ซียิดยินดียิงต่อท่าทางและการโต้เหตุผลที่ผู้มาเยือนแสดงให้เห็นอย่างสะดุดตา เขาอนาใจ
และขอภัยสำหรับการปฏิบัติตนที่ไม่เหมาะสมของสาวกทั้งหลายของตนเอง, เพื่อที่จะชดเชยสำหรับความไม่
รู้คุณของพวกเขา เขายืนความเมตตาทุกอย่างที่นึกคิดได้ให้แก่ชายหนุ่มนั้น รับประทานความช่วยเหลือของตน
แก่เขา และอ้อนวอนเขาให้ส่งมอบข่าวสาร ครั้นแล้วมุลลา ฮุสเซนแจ้งให้ซียิดทราบลักษณะและจุดหมายของ
พันธกิจที่ตนได้รับมอบหมาย ซียิด โมฮัมหมัด ตอบว่า : “เนื่องด้วยในตอนเริ่มต้นเราเชื่อว่า ทั้งเซค আহมัดและ
ซียิด คาเซมไม่ถูกจูงใจโดยความปรารถนาใดเว้นแต่จะส่งเสริมความมุ่งหมายแห่งความรู้ และพิทักษ์รักษา
ประโยชน์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา เรารู้สึกถูกดลใจให้ยืนการสนับสนุนอย่างไร้ข้อกังขาและยกย่องคำสอนของ
พวกเขา อย่างไรก็ตามในปีหลังๆ เราสังเกตเห็นคำพูดที่ขัดกันมากมาย คำกล่าวเป็นนัยที่เคลือบคลุมและลึกลับ
ในข้อเขียนของพวกเขา จนเรารู้สึกว่าเป็นความรอบคอบที่จะนั่งเงียบไว้ก่อนระยะเวลาหนึ่ง ละเว้นจากการ
วิพากษ์หรือชม” มุลลา ฮุสเซนตอบว่า : “ข้าพเจ้าได้แต่อนาใจต่อความนิ่งเงียบของท่าน เพราะข้าพเจ้า
เชื่อมั่นว่านั่นเกี่ยวพันไปถึงการสูญเสียโอกาสที่งดงามที่จะส่งเสริมความมุ่งหมายแห่งสัจธรรม เป็นความ
เหมาะสมที่ท่านจะแถลงไขอย่างเจาะจงว่า บรรคไหนในข้อเขียนของพวกเขาที่ดูเหมือนว่าลึกลับและไม่สอดคล้อง
กับหลักปฏิบัติของศาสนา และโดยความช่วยเหลือของพระเจ้า ข้าพเจ้าจะรับอธิบายความหมายที่
แท้จริงของบรรคเหล่านั้น” ท่าทางที่สงบ ความน่านับถือละความมั่นใจที่เป็นลักษณะเด่นของความประพฤติของ
ผู้นำชาวที่ไม่ได้คาดหมายนี้ ทำให้ฮาจี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกรประทับใจอย่างยิ่ง เขาขอมุลลา ฮุสเซนอย่าพึง
รุกร้าเรื่องนี้ขณะนี้ แต่ให้รอวันหลังซึ่งเขาจะบอกความสงสัยเคลือบแคลงใจของตนเวลาสนทนากันเป็นส่วนตัว
อย่างไรก็ตามด้วยรู้สึกว่าการล่าช้านั้นจะเป็นภัยต่อความมุ่งหมายที่อยู่ในใจส่วนลึกของตน มุลลา ฮุสเซนยืน
กรานให้มีการประชุมหารือกับซียิด โมฮัมหมัดทันทีเกี่ยวกับปัญหาที่มีน้ำหนักทั้งหลาย ที่ตนรู้สึกถูกผลักดันและ
สามารถไข, ซียิด โมฮัมหมัดตื่นต้นใจจนน้ำตาไหลต่อความไพเราะที่เยาว์วัย ความจริงใจและความมั่นใจที่สงบ
ที่สีหน้าของมุลลา ฮุสเซนแสดงเป็นหลักฐานอย่างน่าชื่นชมยิ่ง เขาให้ไปเอาบางผลงานที่เขียนโดยเซค আহมัด
และซียิด คาเซมมาทันที แล้วเริ่มตั้งคำถามมุลลา ฮุสเซนเกี่ยวกับบรรคทั้งหลายที่กระตุ้นความไม่เห็นด้วยและ
ความแปลกใจของเขา ผู้นำชาวตอบแต่ละคำถามด้วยความแข็งขันที่เป็นเอกลักษณ์ของตน ด้วยความรู้ที่
เชี่ยวชาญและความประมาดตนอย่างเหมาะสม

3

ด้วยกิริยาท่าทางเช่นนี้ต่อหน้าเหล่าสาวกที่ชุมนุมกัน มุลลา ฮุสเซนอธิบายและพิสูจน์ความมีน้ำหนักของ
สัจธรรมของคำสอนของเซค আহมัดและซียิด คาเซมต่อไป และให้เหตุผลสนับสนุนความมุ่งหมายของทั้งสอง
จนกระทั่งถึงเวลาที่ไม่อดเซชินเรียกผู้ที่ศรัทธาให้มาสดมภ์ จึงเป็นการขัดจังหวะการถกเหตุผลที่สิ้นไหลของ
เขา วันรุ่งขึ้นท่านองคส่ายกันต่อหน้าที่ชุมนุมที่เป็นตัวแทนขนาดใหญ่และขณะที่หันหน้าเข้าหาซียิดผู้นี้ มุลลา
ฮุสเซนเริ่มให้เหตุผลอย่างคมคายสนับสนุนพันธกิจที่สูงส่งที่พระเจ้าผู้บริบาลผู้ทรงมหิธานุภาพมอบหมายให้เซค
আহมัดและผู้สืบทอดเขา บรรดาผู้ที่ฟังเขาเงิบสนิท พวกเขาถูกรอบงำด้วยความพิศวงต่อการถกเหตุผลที่นำ
เชื่อ สำนวนและกิริยาท่าทางการพูดของเขา ซียิด โมฮัมหมัดสัญญาต่อหน้าธารกำนัลว่า วันถัดไปตนจะเป็นผู้
ออกคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษรให้การยืนยันตำแหน่งที่เหนือชั้นของทั้งเซค আহมัด และซียิด คาเซม และจะ
ประกาศว่าใครก็ตามที่หันเหไปจากหนทางของพวกเขา คือผู้ที่หันเหไปจากศาสนาของพระเจ้าโมฮัมหมัดเอง
ท่านองเดียวกันเขาจะเป็นพยานต่อธรรมทรศนะที่มองทะลุ ความเข้าใจที่ถูกต้องและลึกซึ้งของทั้งสองเกี่ยวกับ
ความลึกลับทั้งหลายที่ศาสนาของพระเจ้าโมฮัมหมัดเทิดทูน ซียิด โมฮัมหมัดทำตามที่ปฏิญาณและเขียนคำแถลง
ตามสัญญาด้วยมือของตนเอง เขาเขียนอย่างละเอียด ในคำให้การยืนยันเขาให้การสรรเสริญอุปนิสัยใจคอและ
วิชาความรู้ของมุลลา ฮุสเซน เขาพูดถึงซียิด คาเซมด้วยถ้อยคำสดุดี ขอภัยสำหรับท่าทีของตนเมื่อก่อน และ
แสดงความหวังว่าในวันข้างหน้าเขาจะสามารถชดเชยการปฏิบัติตัวที่น่าเสียใจในอดีตต่อซียิด คาเซม เขาอ่าน
เนื้อหาของคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษรนี้ด้วยตัวเองให้สาวกทั้งหลายฟัง และส่งมอบคำแถลงนี้โดยไม่ปิดผนึก
ให้แก่มุลลา ฮุสเซน โดยอนุญาตให้มุลลา ฮุสเซนแบ่งปันเนื้อหาของคำแถลงนี้กับใครก็ตามที่ตนปรารถนา เพื่อ
ว่าทุกคนจะได้รู้ว่าเขาอุทิศตัวต่อซียิด คาเซมแค่ไหน

4

ทันใดที่มุลลา ฮุสเซนจากไป ซียิด โมฮัมหมัดมอบหมายหนึ่งในผู้ติดตามรับใช้ที่ตนไว้ใจ ให้ตามรอยเท้าของผู้
มาเยือนไปแล้วหาสถานที่ที่เขาอาศัยอยู่ ผู้ติดตามนั้นตามมุลลา ฮุสเซนไปถึงอาคารที่ไม่หรูหราแห่งหนึ่งซึ่งใช้

เป็นมัดเรเซห์^[1] และพบว่าเขาเข้าไปในห้องหนึ่งซึ่งไม่มีเฟอร์นิเจอร์เว้นแต่เสื่อที่ขรุขระผืนหนึ่งคลุมพื้นอยู่ เขาเฝ้าดูมุลลา ฮุสเซนมาถึง อิฐฐานขอบคณพระผู้เป็นเจ้า และนอนลงบนเสื่อนั้นโดยไม่มีอะไรหม่นนอกจากอาบอบ^[2] ของตน, หลังจากที่รายงานสิ่งที่ตนสังเกตเห็นทั้งหมดต่ออาจารย์ ผู้ติดตามนั้นได้รับคำสั่งการอีกครั้งให้ส่งมอบเงินหนึ่งร้อยรูมาน^[3] ให้แก่มุลลา ฮุสเซน และแสดงการขอร้องที่จริงใจจากอาจารย์ที่ไม่สามารถให้การต้อนรับขับสู้ผู้นำชาวที่ไม่ธรรมดาอย่างเหมาะสมกับสถานะ, สำหรับการเสนอให้มุลลา ฮุสเซนตอบดังต่อไปนี้ : “จงบอกอาจารย์ของเจ้าว่า ของขวัญที่แท้จริงจากเขาสำหรับข้าคือจิตวิญญาณแห่งความเป็นธรรมที่เขาต้อนรับข้า และการเปิดใจรับฟังที่เฉลียวฉลาดเขาทั้งหลาย ที่มีตำแหน่งสูงส่ง ให้ตอบสนองข่าวสารที่ข้าซึ่งเป็นคนแปลกหน้าที่ต่ำต้อยนำมาให้เขา จงคืนเงินนี้ให้แก่อาจารย์ของเจ้า เพราะข้าในฐานะผู้นำชาวไม่ได้ขอการชดเชยหรือรางวัล ‘เราหล่อเลี้ยงวิญญาณของเจ้าเพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า เราไม่ได้แสวงหาการชดเชยหรือคำขอบคุณจากเจ้า’^[4] การอิฐฐานของเราสำหรับอาจารย์ของเจ้าคือ ขอให้ความเป็นผู้นำทางโลกจะไม่มีวันขัดขวางเขาจากการยอมรับและให้การยืนยันสัจธรรม”^[5] ฮาจี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกร์สิ้นชีวิตก่อนปี ฮ.ศ.หกสิบ ปีที่เป็นพยานต่อกำเนิดของศาสนาที่ประกาศโดยพระบ็อบ เขายังคงเป็นผู้สนับสนุนที่จงรักภักดีและผู้ชื่นชมซียิด คาเซมอย่างแรงกล้าจนกระทั่งช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

5

หลังจากที่บรรลุพันธกิจส่วนแรกของตน มุลลา ฮุสเซนได้ส่งหนังสือให้การยืนยันของฮาจี ซียิด โมฮัมหมัด บาเกร์ ไปให้อาจารย์ของตนในคาบิลา และอย่างเฝ้ามุ่งสู่มาขัดด้วยความมุ่งมั่นที่จะส่งมอบข่าวสารที่ตนได้รับมอบหมายให้แก่มิรซา อัศกรืออย่างเต็มความสามารถ, ทันททีที่จดหมายที่แนบค่าแกลงเป็นลายลักษณ์อักษรของซียิด โมฮัมหมัดถูกส่งมอบให้แก่ซียิด คาเซม เขาปิติยินดีถึงขนาดที่เขาส่งคำตอบกลับทันทีไปให้มุลลา ฮุสเซน เพื่อแสดงความชื่นชมและขอบคุณการปฏิบัติหน้าที่เป็นเยี่ยมอย่างของมุลลา ฮุสเซนตามที่ได้รับมอบหมาย ซียิด คาเซมปิดติดต่อดำเนินการที่ได้รับถึงขนาดว่าเขาหยุดการบรรยายกลางคัน แล้วอ่านออกเสียงต่อเหล่าสาวกทั้งจดหมายจากมุลลา ฮุสเซนและหนังสือให้การยืนยันที่แนบมา, หลังจากนั้นซียิด คาเซมแบ่งปันสารที่ตนเขียนถึงมุลลา ฮุสเซนกับเหล่าสาวก ซึ่งรับรองการรับใช้ที่ไม่ธรรมดาของเขา, ในสารนี้ซียิด คาเซมให้การชื่นชมนับถือการบรรลุความสำเร็จอย่างสูง ความสามารถและอุปนิสัยใจคอของมุลลา ฮุสเซน จนบางคนในหมู่ผู้ที่ได้ยินสงสัยว่ามุลลา ฮุสเซนคือพระศาสดาตามพันธสัญญาที่อาจารย์กล่าวถึงอย่างไม่หยุดหย่อน และประกาศบ่อยครั้งว่าอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาแต่กระนั้นก็ยังไม่มีใครมองออก, สารนั้นส่งมุลลา ฮุสเซนให้กล่าวพระผู้เป็นเจ้า เร่งเร้าเขาให้ถือว่าความกลัวนี้คือเครื่องมือที่ทรงอิทธิฤทธิ์ที่สุดสำหรับใช้ต้านการโจมตีของศัตรู และคือลักษณะเด่นที่แยกให้เห็นความแตกต่างของสาวกที่แท้จริงของศาสนา สารนั้นใช้ถ้อยคำแห่งความรักที่อ่อนโยน จนไม่มีใครที่อ่านแล้วจะสงสัยว่า ผู้เขียนกำลังอ่าสาวกที่รักยิ่งของตนและไม่หวังว่าจะได้พบสาวกผู้นี้ในโลกนี้

[1] C.R. Markham's บันทึกไว้ใน *A General Sketch of the History of Persia*, p.365 ว่า มัดเรเซห์หรือวิทยาลัยศาสนาของเปอร์เซียอยู่ในมือของนักบวชทั้งหมด และมีอยู่หลายแห่งในทุกเมืองใหญ่ มัดเรเซห์โดยทั่วไปประกอบด้วยลานที่ล้อมรอบด้วยอาคารต่างๆ ที่มีห้องสำหรับนักศึกษาและอาจารย์ ประตูรั้วด้านหนึ่งและมักจะมีสวนและบ่อน้ำที่กลางลาน... มัดเรเซห์หลายแห่งได้รับการก่อตั้งและประทานให้โดยกษัตริย์หรือบุคคลที่เคร่งศาสนา

[2] เสื่อคลุมหลวมๆ ที่มีกทำด้วยขนอฐ

[3] มีคาราวาหนึ่งร้อยดอลลาร์ซึ่งเป็นเงินจำนวนมากในสมัยนั้น

[4] โครอ่าน 76:9

[5] ใน *"Le Livre des Sept Preuves"*, translated by A. L. M. Nicolas, p. 54. เขียนไว้ว่า "ในกาลาเล เขาบิห์ พระบ็อบกล่าวถึงมุลลา ฮุสเซนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : 'โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้ารู้ว่าใครคือพยานคนแรกของศาสนานั้น เจ้ารู้ว่าบัณฑิตส่วนใหญ่ของเซคิและซียิดดีเยห์และนิกายอื่นๆ ชื่นชมศาสตร์และพรสวรรค์ของเขาเมื่อเขามาที่อิสฟาฮานเด็กแก่นในเมืองส่งเสียงขณะที่เขาเดินผ่านว่า "อา! อา! นักศึกษาผ้าชีริวฟังมาถึง! แต่มองดูซิ! ชายผู้นี้ด้วยข้อพิสูจน์และการยกเหตุผลของเขา ได้ให้ความเชื่อมั่นแก่ซียิดคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักในด้านความรู้วิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์แล้วคือโมฮัมหมัด บาเกร์! นั่นคือหนึ่งในข้อพิสูจน์ของพระผู้เสด็จองค์นี้อย่างแท้จริง เพราะหลังจากการสิ้นชีพของซียิดผู้นี้ เอกบุคคณนี้ไปหาบัณฑิตของอิสลามเกือบทั้งหมดและพบสัจธรรมกับพระผู้เป็นท่านนายแห่งสัจธรรมเท่านั้น เมื่อนั้นเองที่เขาบรรลุถึงสิ่งที่ลิขิตไว้สำหรับเขา, ความจริงแล้วประชาชน ณ ตอนเริ่มต้นและตอนจบของการเสด็จองค์นี้จึงฉาเขา และจะฉาเขาจนถึงวันแห่งการพิพากษาและดังนั้นใครเล่าที่สามารถกล่าวหาผู้มีปัญญาล้ำเลิศนี้ว่าจิตใจอ่อนแอและไม่เชื่อศาสนา?"

6

ในวันเหล่านั้นซีอิด คาเซมเกิดความตระหนกมากขึ้นเรื่อยๆ ถึงการใกล้เข้ามาของชั่วโมงที่พระศาสดาตามพันธสัญญาจะถูกเปิดเผย [1] เขาตระหนักว่ามานทั้งหลายที่บดเคี้ยวที่ขวางกั้นผู้แสวงหาไม่ให้เข้าใจความรุ่งโรจน์ของการสำแดงองค์ที่ถูกปิดอยู่, ดังนั้นด้วยความสุขุมและระมัดระวังเขาพยายามที่จะขจัดอุปสรรคใดก็ตามที่อาจขวางกั้นการยอมรับสิ่งล้ำค่าซ่อนเร้นนั้นของพระผู้เป็นเจ้าอย่างบริบูรณ์ เขาเร่งรีบเหล่าสาวกครั้งแล้วครั้งเล่าให้ระลึกถึงความจริงที่ว่า พระผู้ซึ่งพวกเขากำลังคาดหวังการเสด็จมาจะไม่มาปรากฏจากจาโบลาหรือจาโบซา [2] เขาเคยถึงกับบอกเป็นนัยต่อเหล่าสาวกว่าพระศาสดาตามพันธสัญญาอยู่ในหมู่พวกเขา ซีอิด คาเซมให้ข้อสังเกตบ่อยครั้งว่า “พวกเจ้าเห็นพระองค์ด้วยตาของตัวเอง แต่กลับมองพระองค์ไม่ออก!” สำหรับสาวกทั้งหลายของเขาที่ตั้งคำถามเขาเกี่ยวกับเครื่องหมายแสดงทั้งหลายของพระศาสดาตามพันธสัญญา ซีอิด คาเซมกล่าวว่า : “พระองค์มีเชื้อสายที่ประเสริฐ เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัด มาจากตระกูลฮาซิม เยารูวัย และมีความรู้มาแต่กำเนิด วิชาของพระองค์ไม่ได้มาจากคำสอนของเชค আহมัด แต่มาจากพระผู้เป็นเจ้า ความรู้ของเราเป็นเพียงหยดหนึ่งเมื่อเทียบกับความรู้ที่ซิดจาคัดของพระองค์ ความสำเร็จของเราเป็นเพียงผงฝุ่นเมื่อเผชิญกับความมหัศจรรย์ของกรุณาธิคุณและอาณาภาพของพระองค์ ไม่เพียงเท่านั้น ความแตกต่างนั้นวัดไม่ได้ พระองค์สูงปานกลาง ละเว้นจากการสุบยา มีจิตศรัทธาเคร่งศาสนาที่สุด” [3] สาวกบางคนของซีอิด คาเซมต่างๆ ที่มีค่าให้การยืนยันของอาจารย์ ก็ยังเชื่อว่าซีอิด คาเซมเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญา เพราะพวกเขาเห็นเครื่องหมายแสดงทั้งหลายที่ซีอิด คาเซมกำลังกล่าวถึงในตัวเขาเอง หนึ่งในนั้นคือมุลลา เมห์ดี โคอี ซึ่งไปไกลถึงกับประกาศความเชื่อของตนให้รู้กันทั่ว ซึ่งซีอิด คาเซมไม่พอใจอย่างยิ่ง และคงขับเขาออกไปจากกลุ่มสาวกที่เลือกสรรของตน หากเขาไม่ขอร้องและแสดงความสำนึกผิดต่อการกระทำของตน

7

เชค ฮาซานเน ซุนซิเองแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า เขาก็มีความสงสัยดังกล่าวอยู่ในใจเช่นเดียวกัน เขาอธิษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าหากข้อสันนิษฐานของเขาสมเหตุผล ขอให้เขาได้รับการยืนยันความเชื่อนี้ และหากไม่ขอให้เขาหลุดพ้นจากการนึกคิดที่เหลวไหลดังกล่าว, ครั้งหนึ่งเขาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า “ข้าพเจ้าวนวายใจมากจนกินไม่ได้นอนไม่หลับอยู่หลายวัน วันเวลาของข้าพเจ้าอยู่กับการรับใช้ซีอิด คาเซมผู้ซึ่งข้าพเจ้าผูกพันมาก วันหนึ่งยามรุ่งอรุณข้าพเจ้าถูกปลุกอย่างกะทันหันโดยมุลลา นอว์รุซซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ติดตามรับใช้ซีอิด คาเซม ผู้ซึ่งด้วยความตื่นเต้นเป็นอย่างยิ่ง บอกให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นและตามเขาไป เราไปที่บ้านของซีอิด คาเซมที่ซึ่งเราพบว่าเขาแต่งตัวครบเครื่อง สวมอาบอบ [4] และพร้อมจะออกจากบ้าน, เขาขอให้ข้าพเจ้าไปด้วย เขากล่าวว่า ‘บุคคลที่เป็นเอกและเป็นที่ยอมรับนับถืออย่างสูงมาถึงแล้ว เรา รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของเราทั้งสองที่จะไปเยี่ยมเขา’ แสงอรุณเพิ่งเริ่มส่องเมื่อข้าพเจ้าพบว่าตนเองกำลังเดินอยู่กับซีอิด คาเซมไปตามถนนในคาบิลา ในไม่ช้าเราไปถึงบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งมีชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ที่ประตูราวกับคาดหวังที่จะต้อนรับเรา เขาโผกผ้าพันศีรษะสีเขียว และสีหน้าของเขาเปิดเผยการแสดงออกซึ่งความถ่อมตนและความเมตตาที่ข้าพเจ้าไม่มีทางพรรณนาได้, เขาใกล้เข้ามาหาเราอย่างเงียบๆ ยื่นแขนเข้าไปหาและกอดซีอิด คาเซมด้วยความรัก, มิตรจิตและความเมตตาที่ใคร่ของเขต่างกันเป็นพิเศษกับสำนักแห่งความเคารพที่ลึกซึ้ง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของท่าทางของซีอิด คาเซมที่แสดงต่อเขา, ซีอิด คาเซมซึ่งศีรษะโน้มลงและพูดไม่ออก ได้รับการแสดงความเสนหาและความชื่นชมนับถือมากมาย

[1] ใน “*Le Livre des Sept Preuves*”, translated by A. L. M. Nicolas, p. 58. เขียนไว้ว่า “ที่เกี่ยวข้องกันนี้พระบ็อบเปิดเผยดังต่อไปนี้ในจาลาเล ซาบีห์: ‘สิ่งที่เขายังกำลังพูดอยู่ ณ เวลาของการเดินทางครั้งสุดท้ายของเขาซึ่งเจ้าเองก็ได้ยิน ไม่ได้กำลังถูกพูดถึงอยู่หรือ? และทำนองเดียวกันกับเรื่องราวของมีร์ซา โมฮัมหมัดเด อักบาเรซึ่งอับดุล ฮุสเซนเน ซุซฮารีเล่า? วันหนึ่งมีร์ซา โมฮัมหมัด อักบาเรขณะที่อยู่ในคาเซเมน ได้ถามซีอิดผู้นำเคารพว่าอิหม่ามจะสำแดงตนเองเมื่อไร ซีอิดตรวจดูที่ซุมนุมนและกล่าวว่า ‘เจ้าจะเห็นเขา’ มุลลา โมฮัมหมัด ทากิเยอี ฮาราวีเล่าอุบัติเหตุครั้งนี้ในอิสฟาฮานเช่นกัน”

[2] ดู “ลักษณะเด่นที่ต่างจากคนอื่นของอิสลามนิกายซีอะห์”

[3] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.19 ว่า “ดูเหมือนจะมีหลักฐานอันเป็นที่ยุติว่า เมื่อใกล้จะสิ้นสุดของชีวิตซีอิด คาเซมกล่าวบ่อยครั้งถึงการสำแดงองค์ของพระศาสดาซึ่งเขาเชื่อว่าอยู่แค่เอื้อม เขาชอบพูดว่า ‘เราเห็นพระองค์ราวกับดวงอาทิตย์กำลังรุ่งขึ้นมา”

[4] เลือคลุม

จาก**ชายหนุ่ม**นั้นในการแสดงความยินดีต้อนรับเขา ในไม่ช้า**ชายหนุ่ม**นั้นพาเราไปชั้นบนของบ้าน และเข้าไปในห้องที่ตกแต่งด้วยดอกไม้และอบอวลด้วยน้ำหอมที่นาอภิรมย์ที่สุด เขาบอกให้เรานั่งลง อยากรู้ก็ตามเราไม่รู้ว่าจะนั่งบนที่นั่นอะไรอยู่ ความรู้สึกปิดที่ครอบงำเราอยู่นั้นทวมท้น เราสังเกตเห็นถ้วยเงินถ้วยหนึ่งที่วางอยู่กลางห้อง ซึ่งไม่นานหลังจากที่เรานั่งลงเจ้าภาพหนุ่มของเราเติมน้ำถ้วยนั้นจนล้น และยื่นถ้วยนั้นให้ซีียดคาเซมโดยกล่าวว่า : 'พระผู้เป็นนายของพวกเขาจะให้พวกเขาดื่มเครื่องดื่มบริสุทธิ์'^[1] ซีียดคาเซมถือถ้วยนั้นด้วยสองมือและดื่ม ความรู้สึกที่เบิกบานและเคารพเต็มชีวิตของเขาเต็มเปี่ยม ซึ่งเป็นความรู้สึกที่เขาไม่สามารถระงับได้ เครื่องดื่มเต็มถ้วยยื่นมาให้ข้าพเจ้าเช่นกันแม้ว่าไม่มีคำกล่าวอะไรต่อข้าพเจ้า ทั้งหมดที่พูดกันในการมารวมตัวกันที่น่าทรงจำนั้นคืออวณะทอนดังกล่าวในคัมภีร์โครอ่าน ไม่นานหลังจากนั้นเจ้าภาพลุกขึ้นจากที่นั่นแล้วพาเราไปที่ธรณีประตูบ้าน และกล่าวคำอำลาเรา ข้าพเจ้าพิศวงจนพูดไม่ออก และไม่รู้ว่าจะแสดงออกอย่างไรถึงการต้อนรับด้วยไมตรีจิตและท่าทางที่สง่าผ่าเผยของเขา เสน่ห์ของใบหน้านั้น และสุนทรียของเครื่องดื่มที่นาอภิรมย์นั้น ข้าพเจ้าอึ้งงวยงงใจยิ่งเพียงไรเมื่อเห็นอาจารย์ของข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มศักดิ์สิทธิ์อีกใหญ่โตจากถ้วยเงินอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย ซึ่งตามข้อปฏิบัติของอิสลามการใช้ถ้วยเงินเป็นที่ห้ามสำหรับผู้ที่ศรัทธา ข้าพเจ้าไม่สามารถอธิบายแรงจูงใจที่ชักนำซีียดคาเซมให้แสดงความเคารพอย่างลึกซึ้งดังกล่าวต่อ**ชายหนุ่ม**ผู้นั้น เป็นความเคารพที่แม้แต่การเห็นสถานที่สักการะซีเยโด โซฮาดอ (อิหม่ามฮุสเซน) หาได้กระตุ้นให้เกิด สามารถต่อมาข้าพเจ้าเห็น**ชายหนุ่ม**คนเดียวกันนั้นมาถึงและเข้ามานั่งท่ามกลางเหล่าสาวกที่ชุมนุมกันของซีียดคาเซม เขานั่งชิดกับธรณีประตู และฟังปาฐกถาของซีียดคาเซมด้วยความประมาทตนและท่าทางที่สง่าผ่าเผยเช่นเดิม หันใดที่มองเห็น**ชายหนุ่ม**ผู้นั้น ซีียดคาเซมหยุดพูดและเงิบ ครั้นแล้วสาวกคนหนึ่งของเขาขอให้เขาถกเหตุผลต่อที่ค้างไว้ ซีียดคาเซมตอบขณะที่หันหน้าไปหาพระบ็อบว่า 'เราจะพูดอะไรได้อีก? ดูซิสวรรค์เป็นที่เห็นชัดกว่ารังสีของแสงสว่างที่ส่องมาบนตักนั้น!' ข้าพเจ้าสังเกตเห็นทันทีว่ารังสีที่ซีียดคาเซมกล่าวถึงส่องมาบนตักของ**ชายหนุ่ม**ผู้นั้นที่เราไปเยี่ยมเมื่อไม่นานมานี้ ผู้ถามนั้นสอบถาม 'ทำไมท่านไม่เปิดเผยชื่อหรือระบุตัวตนของเขา?' ซีียดคาเซมตอบโดยการชี้นิ้วมาที่คอของตนเองเป็นการแสดงนัยว่า หากเขาเผยชื่อของพระองค์ ทั้งเขาและพระองค์จะถูกปลิดชีพทันที นี่เพิ่มความงุนงงของข้าพเจ้ายิ่งขึ้นไปอีก ข้าพเจ้าเคยได้ยินอาจารย์ของข้าพเจ้าให้ข้อสังเกตว่า ประชาชนรุ่นนี้วิปริตอย่างยิ่งถึงขนาดว่า หากเขาชี้นิ้วไปที่พระศาสดาตามพันธสัญญาและกล่าวว่า : 'แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้เป็นที่รักยิ่ง พระผู้เป็นยอดปรารถนาของหัวใจของเจ้าและเรา' พวกเขาก็กังมั่งไม่ออกและไม่ยอมรับพระองค์ ข้าพเจ้าเห็นซีียดคาเซมชี้ไปที่รังสีของแสงสว่างที่ส่องมาบนตักนั้นด้วยนิ้วของเขาจริงๆ และกระนั้นไม่มีใครที่อยู่ที่นี่ดูเหมือนจะเข้าใจความหมายส่วนข้าพเจ้าเองเชื่อมั่นว่าซีียดคาเซมเองไม่มีทางเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญา แต่ความลึกซึ้งที่หยั่งไม่ถึงสำหรับเราทุกคน ถูกปกปิดอยู่ใน**ชายหนุ่ม**แปลกหน้าที่มีเสน่ห์นั้น หลายครั้งที่ข้าพเจ้าหาญเข้าหาซีียดคาเซมและแสวงหาการไขความลึกซึ้งนี้จากเขา ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าเข้าหาเขา ข้าพเจ้าถูกสะกดด้วยความรู้สึกพรันพริ้งที่บุคคลิกส่วนตัวของเขาบันดาลใจอย่างแรง หลายครั้งข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดความรู้สึกนึกคิดออกมาว่า : 'ดูกร เซด ฮาซาน จงปีติยินดีที่ชื่อของเจ้าคือฮาซาน (นัสรรเสรีญ) ฮาซานคือจุดเริ่มต้นของเจ้า ฮาซานคือจุดจบของเจ้า เจ้าได้รับเอกลิทธิให้มาถึงวันของเซด ฮาหมัด เจ้าได้เสวนาอย่างใกล้ชิดกับเรา และในวันข้างหน้าความเบิกบานอย่างประเมินไม่ได้จะเป็นของเจ้าที่ได้เห็น "สิ่งที่ดวงตาไม่เคยเห็น หูไม่เคยได้ยิน หัวใจใดๆ ไม่เคยนึกคิด"'

8

"ข้าพเจ้ารู้สึกอยากบ่อยครั้งที่จะหาทางไปพบ**ชายหนุ่ม**ฮาซิเมผู้นั้นโดยลำพัง และพยายามเข้าใจความลึกซึ้งของเขา ข้าพเจ้าเฝ้าดูเขาหลายครั้งขณะที่เขายืนอยู่ด้วยท่าทางของการอธิษฐาน ณ ประตูทางเข้าสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน เขาอยู่ในภวังค์แห่งการอธิษฐานจนดูเหมือนว่าไม่รับรู้ผู้คนที่อยู่รอบๆ เลย, น้ำตาหลังจากดวงตาของเขา และริมฝีปากของเขาเอ่ยถ้อยคำสดุดีและสรรเสริญที่มีอานุภาพและความงามถึงขนาดว่า แม้แต่พรรคที่ประเสริฐสุดทั้งหลายในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ของเราไม่สามารถหวังว่าจะเหนือกว่า, ถ้อยคำ 'ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า พระผู้เป็นยอดปรารถนาของหัวใจของข้าพเจ้า' ถูกเอ่ยด้วยความถี่และศรัทธาแรงจนพวกที่มาสวมบุญทั้งหลายที่อยู่ใกล้พอที่จะได้ยินเขา หยุดการอธิษฐานของตนกลางคันโดยสัญชาตญาณ และอัครจริย์ใจต่อหลักฐานทั้งหลายของความเคร่งศาสนาและความเคารพที่สีหน้าที่เยาว์วัยนั้นแสดงอย่างชัดเจน, พวกเขาตื่นตันใจจนน้ำตาไหลเหมือนกับเขา และพวกเขาเรียนบทเรียนแห่งการบูชาที่แท้จริงจากเขา เมื่อเสร็จการอธิษฐานแล้ว**ชายหนุ่ม**นั้นโดยไม่ได้ข้ามธรณีประตูของสถานที่สักการะนั้น และไม่ได้พยายามกล่าวถ้อยคำใดๆ ต่อผู้คนรอบๆ เขา จะกลับบ้านของตนอย่างเงียบๆ, ข้าพเจ้ารู้สึกอยากขึ้นมาที่จะพูดกับเขา แต่ทุกครั้งที่หาญเข้าไปหา พลังอำนาจที่ข้าพเจ้าไม่สามารถอธิบาย

[1] โครอ่าน 76:21

หรือต้านทานได้ กักตัวข้าพเจ้าไว้, การสอบถามของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเขาได้ข้อมูลว่า เขาเป็นชาวเมืองซีราช เขาเป็นพ่อค้าโดยอาชีพ และไม่ได้สังกัดสำนักนักบวชใดๆ ยิ่งไปกว่านั้นข้าพเจ้ารับทราบว่าเขาและลุงและญาติทั้งหลายของเขาเช่นกัน เป็นผู้ที่รักและชื่นชมเชค อาหมัดและซียิด คาเซม ไม่นานหลังจากนั้นข้าพเจ้าทราบว่าเขาจากไปยังนจาพระหว่างทางไปยังซีราช **ชายหนุ่ม**นั้นทำให้หัวใจของข้าพเจ้าลุกเป็นไฟ ความทรงจำเกี่ยวกับสิ่งที่เห็นนั้นติดหูติดตาข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าประสานเข้ากับวิญญาณของเขา จนกระทั่งถึงวันที่เสียงร้องเรียกของ**ชายหนุ่ม**คนหนึ่งจากซีราชประกาศตนเป็นพระบ็อบ มาถึงหูของข้าพเจ้า ความคิดแวบเข้ามาในจิตใจของข้าพเจ้าทันทีว่า บุคคลดังกล่าวเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก**ชายหนุ่ม**คนเดียวกันที่ข้าพเจ้าเห็นในคาบิลา **ชายหนุ่ม**ที่เป็นยอดปรารถนาของหัวใจของข้าพเจ้า

9

“ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าเดินทางจากคาบิลาไปซีราช ข้าพเจ้าพบว่าพระองค์ได้ออกเดินทางไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดิनाแล้ว ข้าพเจ้าพบพระองค์เมื่อพระองค์กลับมา และทุกๆ ที่มีอุปสรรคมากมายในหนทางของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็พยายามอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ ต่อมาเมื่อพระองค์ถูกคุมขังในป้อมปราการมาห์คูในมณฑลอาเซอร์ไบจาน ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการจาริกวณะที่พระองค์เอ่ยให้เลขานุการจด ทุกคืนเป็นเวลาเก้าเดือนที่พระองค์เป็นนักโทษอยู่ในป้อมปราการนั้น หลังจากที่สวดมนต์ตอนค่ำพระองค์ทรงเปิดเผยคำอธิบายหนึ่งจุซของคัมภีร์โกรอ่าน ^[1] ดังนี้ ณ สิ้นสุดของแต่ละเดือนคำอธิบายคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นั้นทั้งเล่มจึงเสร็จสมบูรณ์, ระหว่างการถูกคุมขังในมาห์คู พระองค์เปิดเผยคำอธิบายคัมภีร์โกรอ่านทั้งเล่มแก่ข้าพเจ้า เนื้อหาของคำอธิบายเหล่านี้ถูกมอบไว้ในการเก็บรักษาของซียิด อิบราฮิมเม คาลิลในทาบริซ ผู้ซึ่งได้รับคำสั่งการให้ปกปิดไว้จนกว่าจะถึงเวลาตีพิมพ์ ฆะตากรรมของคำอธิบายเหล่านี้ไม่เป็นที่ทราบจนกระทั่งบัดนี้

10

“เกี่ยวกับหนึ่งในเก้าชุดคำอธิบายเหล่านี้ วันหนึ่งพระบ็อบถามข้าพเจ้าว่า : ‘เจ้าชอบอันไหนมากกว่า คำอธิบายนี้ที่เราได้เปิดเผยกับอาสโนล เกสอสคำอธิบายซูรีห์แห่งใจเซฟก่อนหน้านี้ของเรา? ในการประเมินของเจ้า อันไหนเหนือกว่า?’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘สำหรับข้าพเจ้า อาสโนล เกสอสดูเหมือนว่าได้รับการประสาด้วยอาณาภาพและเสน่ห์ที่ยิ่งใหญ่กว่า’ พระองค์ทรงยิ้มให้แก่ข้อสังเกตของข้าพเจ้าและกล่าวว่า : ‘เจ้ายังไม่คุ้นเคยกับสำนวนและความหมายโดยรวมๆ ของคำอธิบายหลังนี้ สัจธรรมที่อยู่ในคำอธิบายหลังจะทำให้ผู้แสวงหาสามารถบรรลุถึงจุดหมายของการแสวงหาของตนได้เร็วกว่าและมีประสิทธิภาพกว่า’

11

“ข้าพเจ้าอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ต่อไปจนกระทั่งเกิดการปะทะกันครั้งยิ่งใหญ่ที่เซค ทาบาสี เมื่อรับทราบเกี่ยวกับเหตุการณ์ครั้งนั้น พระบ็อบบอกสหายทั้งหมดของพระองค์ให้รีบไปที่นั่น และให้ความช่วยเหลือทุกอย่างที่ทำให้แก่โคดุสสาวกเอกผู้อาหาญของพระองค์ วันหนึ่งพระองค์กล่าวต่อข้าพเจ้าว่า : ‘หากมิใช่เพราะการถูกคุมขังของเราในจาบอเล ซาดิด (ภูเขาคีแซงแกรง) ในป้อมปราการเซห์ริค ย่อมเป็นหน้าที่ของเราที่จะให้ความช่วยเหลือเป็นการส่วนตัวแก่โคดุสที่รักยิ่งของเรา เจ้าไม่ได้รับบัญชาให้เข้าร่วมการเดินร่นต่อสู้นั้น เจ้าควรมุ่งหน้าไปคาบิลาและอาศัยอยู่ในนครศักดิ์สิทธิ์นั้น เนื่องด้วยเจ้าถูกไล่ออกให้เห็นโฉมหน้าทั้งดงามของฮุสเซนตามพันธสัญญาด้วยตาของเจ้าเอง, ขณะที่เจ้าจ้องมองใบหน้าที่ฟ้องใส่นั้น จงระลึกถึงเราด้วย จงสื่อการแสดงความรักที่ศตวรรษรักใคร่ของเราถึงพระองค์’ อีกครั้งหนึ่งพระบ็อบกล่าวเน้นถ้อยคำเหล่านี้เพิ่มเติม : ‘แท้จริงแล้วเราทราบว่า เราได้มอบหมายพันธกิจที่ยิ่งใหญ่ให้แก่เจ้า จงระวังอย่าได้หมดพลังใจ อย่าลืมความรุ่งโรจน์ที่เราประสาให้แก่เจ้า’

12

“ในไม่ช้าหลังจากนั้นข้าพเจ้าเดินทางไปคาบิลาและอาศัยอยู่ในนครศักดิ์สิทธิ์นั้นตามที่ได้รับบัญชา ด้วยกล่าวว่า การพักอยู่ในศูนย์กลางของการแสวงบุญนั้นเป็นเวลานาน อาจกระตุ้นให้เกิดความระแวงสงสัย ข้าพเจ้าตัดสินใจแต่งงาน ข้าพเจ้าเริ่มหาเลี้ยงชีพโดยการเป็นผู้คัดลอก ความเจ็บปวดทรมานเช่นไรที่บังเกิดกับข้าพเจ้าด้วยน้ำมือของพวกเซคิ ผู้แสดงตนเป็นสาวกของเชค อาหมัดและกระนั้นหาได้ยอมรับพระบ็อบ! ด้วยนึกถึงคำแนะนำของ**ชายหนุ่ม**ผู้เป็นที่รักยิ่งนั้น ข้าพเจ้ายอมจำนนอย่างอดทนต่อการหยามเกียรติที่กระทำต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในนครนั้นเป็นเวลาสองปี ระหว่างนั้น**ชายหนุ่ม**ศักดิ์สิทธิ์นั้นได้รับการปล่อยตัวจากคุกทางโลก และโดยการสละชีวิตได้รับการปลดปล่อยจากทารุณกรรมที่สวดโหดที่กลุ่มมุขีพัยๆ ของชีวิตของเขา

[1] หนึ่งจุซคือหนึ่งส่วนสามสิบของคัมภีร์โกรอ่าน

13

“สิบหกเดือนจันทร์คดิลบยีสบสองวันผ่านไปนับแต่วันที่พระบ๊อบสละชีวิต ในวันอาราเฟห์ (วันที่เก้าของเดือนเซลเฮจจะห์) ปี ฮ.ศ.1267 [5 ตุลาคม ค.ศ.1851 (พ.ศ.2394)] ขณะที่ข้าพเจ้าเดินผ่านประตูรั้วของลานข้างในของสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน ดวงตาของข้าพเจ้าเห็นพระบาฮาอุลลาห์เป็นครั้งแรก ข้าพเจ้าจะสาธยายอะไรได้เกี่ยวกับโฉมหน้าที่ข้าพเจ้าเห็น! ความงามของใบหน้านั้น ลักษณะหน้าตาที่งามคมคายที่ไม่มีปากกาหรือพู่กันใดกล้าพรรณนา, การมองแวบเดียวก็ทะลุของพระองค์ ใบหน้าที่เมตตา ท่าทางที่สง่างาม ยิ้มหวาน ปอยผมดกดำเงางามที่พลิ้วของพระองค์ ฝากความทรงจำที่ลบไม่ได้ไว้กับวิญญาณของข้าพเจ้า, เวลานั้นข้าพเจ้าเป็นชายชรา หลังโกงตามอายุ พระองค์เข้ามาหาข้าพเจ้าด้วยความรักเช่นไร! พระองค์จับมือของข้าพเจ้า และด้วยน้ำเสียงที่เผยให้เห็นอนุภาพและความงาม ทรงกล่าวต่อข้าพเจ้าถ้อยคำเหล่านี้ : ‘วันนี้เราหามันจะทำให้เจ้าเป็นที่รู้จักทั่วคาบิลาในฐานะบาบีคนหนึ่ง’ พระองค์สนทนากับข้าพเจ้าต่อไปโดยยังจับมือของข้าพเจ้าอยู่ พระองค์เดินไปกับข้าพเจ้าไปตามถนนเลียบบตลาด และในตอนจบพระองค์ทรงกล่าวว่า : ‘ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้าที่เป็นเจ้าที่เจ้ายังอยู่ที่คาบิลา และได้เห็นโฉมหน้าของฮุสเซนตามพันธสัญญาด้วยตาของเจ้าเอง’ ข้าพเจ้าระลึกถึงคำสัญญาที่พระบ๊อบให้ข้าพเจ้าไว้ทันที ข้าพเจ้าไม่ได้บอกใครเกี่ยวกับถ้อยคำของพระบ๊อบซึ่งข้าพเจ้าเคยถือว่าเป็นการกล่าวถึงอนาคตอันไกล, ถ้อยคำเหล่านี้ของพระบาฮาอุลลาห์กินใจข้าพเจ้าเข้าไปถึงส่วนลึกของชีวิต ข้าพเจ้ารู้สึกถูกผลักดันให้ประกาศการมาถึงของฮุสเซนตามพันธสัญญาต่อประชาชนที่ไม่เอาใจใส่ ณ ขณะนั้นด้วยวิญญาณและพลังทั้งหมดของข้าพเจ้า อย่างไรก็ตามพระองค์บอกข้าพเจ้าให้กลับความรู้สึกและปกปิดอารมณ์ของตน พระองค์กระซิบที่หูของข้าพเจ้าว่า : ‘ยัง ชั่วโมงที่กำหนดไว้กำลังมาถึง ยังไม่ถึงเวลานั้น จงวางใจและอดทน’ ตั้งแต่วันที่นั้นความทรमानใจทั้งหมดของข้าพเจ้าหายวับไป วิญญาณของข้าพเจ้าเปี่ยมไปด้วยความเบิกบาน ในวันเหล่านั้นข้าพเจ้ายากไร้ถึงขนาดว่าข้าพเจ้าหิวอาหารเกือบตลอดเวลา อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ารู้สึกร่ำรวยถึงขนาดว่า ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดบนพิภพหลอมละลายไปเป็นศูนย์ภาพเมื่อเทียบกับสิ่งที่ข้าพเจ้ามีอยู่แล้ว ‘ดังกล่าวนี้อธิคุณของคุณของพระเจ้าเป็นเจ้า พระองค์ให้ผู้ที่พระองค์ประสงค์แท้จริงแล้วพระองค์ทรงความอารีอย่างไพศาล’”

14

ตอนนี้ข้าพเจ้าขอกลับมาที่เนื้อเรื่องหลังจากที่ออกนอกเรื่อง ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงความกระตือรือร้นของซียิดคาเซมที่มุ่งมั่นจะฉีกมานอกเป็นชิ้นๆที่อยู่ระหว่างประชาชนในสมัยของเขากับการยอมรับการสำแดงองค์ตามพันธสัญญา ในหน้าคำนำของผลงานของเขาที่ชื่อว่าชาเร กาชิตีเยและชาเร คทเบห์^[1] เขากล่าวเป็นนัยถึงนามที่วิสุทธิของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยภาษาที่ซ่อนเร้น ในหนังสือเล่มเล็กเล่มสุดท้ายที่เขาเขียน เขากล่าวถึงนามของพระบ๊อบอย่างชัดแจ้งโดยการอ้างถึงพจน์ “เซโครลเอ อาซาม” ในนั้นเขาเขียนว่า “ในการกล่าวต่อเซคร^[2] ที่สูงส่งนี้ซึ่งเป็นสรเสียงที่ทรงอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้า ข้าพเจ้าพูดว่า : ‘ข้าพเจ้าหวังวิตกเกี่ยวกับประชาชน ด้วยเกรงว่าพวกเขาจะทำร้ายท่าน ข้าพเจ้าหวังวิตกเกี่ยวกับตนเอง ด้วยเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำร้ายท่านเช่นกัน ข้าพเจ้ากลัวท่าน ข้าพเจ้าสั่นสะท้านต่ออำนาจของท่าน ข้าพเจ้าหวังกลัวคุณที่ท่านมีชีวิตอยู่ หากข้าพเจ้าถ่อมท่านเสมือนแก้วตาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังพิสุจน์ความอุทิศตนของข้าพเจ้าต่อท่านไม่เพียงพอ’”^[3]

[1] Chapter 2 of A. L. M. Nicolas' *"Essai sur le Shaykhisme"*, II อุทิศให้ทั้งหมดแก่การแจกแจงรายละเอียดของหนึ่งร้อยสามสิบห้าผลงานที่ประพันธ์โดยซียิด คาเซม...เป็นที่กล่าวว่าผลงานของเขามีมากกว่า 300 เล่ม (*"A Traveller's Narrative,"* Note E, p. 238

[2] เซคร์หมายความว่า "การกล่าวถึง" "การระลึกถึง"

[3] ใน Chapter 3 of *"Essai sur le Shaykhisme"*, II, p.43, A.L.M. Nicolas คัดข้อความมาจาก "ชาเร กาชิตีเย" ของซียิด คาเซม ดังต่อไปนี้ : "ข้าพเจ้าได้ประกาศว่า ทุกๆ หนึ่งร้อยปีมีไม่กี่คนที่ได้รับการเลือกสรร ผู้ซึ่งแพร่กระจายและหวานหลักปฏิบัติที่อธิบายว่าสิ่งใดชอบด้วยกฎหมายและสิ่งใดไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ซึ่งบอกเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกซ่อนเร้นระหว่างหนึ่งร้อยปีก่อนหน้า กล่าวคือในทุกๆ ศตวรรษจะมีบุรุษผู้มีวิชาและสมบูรณ์เลิศที่ทำให้พสกษาแห่งกฏศาสนาฟื้นชีวิตและออกดอก ผู้ซึ่งให้ชีวิตใหม่แก่ลำต้นของพสกษานั้นถึงขนาดว่าสุดท้ายแล้ว คัมภีร์แห่งสรรพโลกมาถึงจุดจบในช่วงเวลาหนึ่งพันสองร้อยปี ณ ขณะนั้นบุรุษที่สมบูรณ์เลิศจำนวนหนึ่งจะปรากฏขึ้นซึ่งจะเปิดเผยสิ่งที่เป็นแก่นแท้ที่ซ่อนเร้นอยู่...ดังนั้นเมื่อจะครบหนึ่งพันสองร้อยปี เมื่อวัฏจักรแรกสิ้นสุดลง ซึ่งขึ้นกับการมาปรากฏของดวงอาทิตย์แห่งศาสนทูตและดวงจันทร์แห่งวิลายาห์ เมื่อนั้นอิทธิพลของวัฏจักรนั้นสิ้นสุดลง และวัฏจักรที่สองเริ่มขึ้นซึ่งในวัฏจักรนี้ หลักปฏิบัติที่เป็นแก่นแท้และความหมายที่ซ่อนเร้นของวัฏ

15

ซียิด คาเซม ได้ทนทุกข์อย่างสาหัสเพียงไรด้วยน้ำมือของประชาชนแห่งความชั่วช้า! ประชาชนรุ่นวายร้ายนั้น ทำร้ายเขาอย่างไร! เป็นเวลาหลายปีเขาทนทุกข์อย่างเจ็บๆ และด้วยความอดทนอย่างอาจหาญเขาสู้ทนการ หมายมเกียรติ การให้ร้ายและการประณามทั้งหมดที่โถมใส่เขา, อย่างไรก็ตามเขาถูกลิขิตให้เป็นพยานระหว่างปี ทั่วยุคของชีวิตว่า มือที่พยาบาทของพระผู้เป็นเจ้า “ทำลายด้วยการทำลายอย่างสิ้นซาก” บรรดาผู้ที่ต่อต้าน ว่า ร้ายและวางอุบายร้ายต่อเขา, ในสมัยนั้นสาวกทั้งหลายของซียิด อิบราฮัมศัตรูช็อกกระฉ่อนของซียิด คาเซม ได้ รวมพวกกันเพื่อปลุกการทำอันตรายและปลุกกระดม และทำให้ชีวิตของปรปักษ์ที่น่าเกรงขามของพวกเขาตกอยู่ในอันตราย, ด้วยทุกวิธีที่มีอยู่ในมือพวกเขาหาทางเสียมบรรดาผู้ชื่นชมและมิตรสหายของซียิด คาเซม ให้ ต่อต้านเขา หาทางบั่นทอนอำนาจและทำให้เขาเสียชื่อ, ไม่มีเสียงร้องคัดค้านการปั่นป่วนที่กำลังเตรียมอย่าง หมั่นเพียรโดยประชาชนที่ไม่มีศาสนาและทรยศเหล่านี้ ซึ่งพวกเขาแต่ละคนอ้างตัวเป็นผู้รธาธิบายวิชาที่ แท้จริงและเป็นที่ยอมรับศึกษาความลึกซึ้งของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า, ไม่มีใครหาทางเตือนหรือให้ความสว่างแก่ พวกเขา พวกเขารวบรวมกำลังและจุดความขัดแย้งถึงขนาดที่ขับไล่ตัวแทนของรัฐบาลออกต่อโตมานออกจากคาบิ ลาย่างน่าอดสูได้สำเร็จ และอุบรายได้ใดก็ตามที่เป็นของเขาเพื่อจุดหมายที่โสมมของตนเอง, ท่าทีคุกคามของ พวกเขาปลุกเร้ารัฐบาลกลางที่คอนสแตนติโนเปิล ซึ่งส่งนายทหารมายังสถานที่เกิดความวุ่นวายพร้อมทั้งคำสั่ง การเติมไฟให้ดับไฟแห่งการทำอันตราย, นายทหารนั้นปิดล้อมเมืองด้วยกำลังในบังคับบัญชาของตน และส่งสาร ไปถึงซียิด คาเซมขอร้องให้เขาช่วยสงบจิตใจของประชาชนที่คลั่ง นายทหารขอร้องซียิด คาเซมให้แนะนำความ พอประมาณแก่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมือง ชักนำพวกเขาให้คลายความตื้อตึงและยอมจำนนอย่างสมัครใจต่อการ ปกครองของตน หากประชาชนฟังคำแนะนำของเขา นายทหารนี้สัญญาว่าจะรับประกันความปลอดภัยและ ความคุ้มครองพวกเขา จะประกาศนิรโทษกรรมทั่วทุกคน และจะพยายามส่งเสริมความผาสุกของพวกเขา อย่างไรก็ตามหากประชาชนไม่ยอมจำนน นายทหารนี้เตือนว่าชีวิตของพวกเขาจะตกอยู่ในอันตราย และความ วิตติครั้งใหญ่จะบังเกิดกับพวกเขาแน่นอน

16

เมื่อได้รับสารที่เป็นทางการนี้ ซียิด คาเซมเรียกพวกผู้ยกการเคลื่อนไหวด้วยมาพบ และด้วยความสุขุมและ ความรักที่สูงสุดได้เคี่ยวเข็ญพวกเขาให้ยุติการปั่นป่วนและวางอาวุธ เขาพูดด้วยความคมคายที่โหม่นนำ ความ จริงใจและปลอ่ยวาง จนหัวใจของพวกเขาอ่อนลงและการต้านทานของพวกเขาเบาลง พวกเขาให้คำมั่นสัญญา ว่าจะเปิดประตูปราสาทเข้าวันรุ่งขึ้น แล้วพร้อมกับซียิด คาเซมจะไปพบนายทหารผู้บัญชาการกองกำลังที่มาปิด ล้อม เป็นที่ตกลงกันว่าซียิด คาเซมจะพูดแทนพวกเขา และให้ได้มาซึ่งการรับประกันความสงบและความผาสุก แก่พวกเขา ทันใดที่พวกเขาไปจากซียิด คาเซม บรรดาโอรามาที่เป็นผู้ยกการกบฏด้วยใจพร้อมใจกันลุกขึ้น เพื่อล้มแผนนี้, ด้วยตระหนักดีว่าการยื่นมือเข้ามาดังกล่าวดังกล่าวของซียิด คาเซมผู้ซึ่งปลุกเร้าความอิจฉาของพวกเข าอยู่แล้ว ย่อมช่วยเสริมเกียรติภูมิและสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่อำนาจของซียิด คาเซม, พวกเขามุ่งมั่นชักจูง พวกเขาที่โง่เง่าและยุขึ้นจำนวนหนึ่งในหมู่ประชาชน ให้ฝ่าออกไปในตอนกลางคืนและโจมตีกองกำลังของศัตรู พวกเขารับประกันชัยชนะให้แก่ประชาชนเหล่านั้น บนพื้นฐานของความฝันหนึ่งซึ่งหนึ่งในสมาชิกของพวกเขา

จักรก่อนได้รับการอธิบาย” จากนั้นเขาเองกล่าวเพิ่มเติมว่า “กล่าวคือและเพื่อที่จะทำให้คำพูดที่นำพิศวงนี้ ชัดเจนขึ้น ซึ่งที่จริงแล้วไม่ต้องอาศัยการตีความ ซียิด คาเซมบอกเราว่าวัฏจักรแรกซึ่งยาวนานหนึ่งพันสองร้อย ปี เป็นเวลาสำหรับการอบรมเพียงอย่างเดียวของร่างกายและจิตวิญญาณที่ขึ้นกับร่างกาย วัฏจักรนี้เป็นเสมือน เด็กที่อยู่ในครรภ์ของมารดา, วัฏจักรที่สองเป็นเวลาสำหรับการอบรมจิตวิญญาณที่บริสุทธิ์ คือวิญญาณที่ไม่มี ความสัมพันธ์กับโลกของสสาร นี่เป็นราวกับว่าพระผู้เป็นเจ้าปรารถนาจะยกระดับจิตวิญญาณโดยวิธีการ ปฏิบัติหน้าที่ของจิตวิญญาณในโลกนี้ ดังนั้นเมื่อวัฏจักรแรกเสร็จสิ้นสมบูรณ์ซึ่งความรุ่งโรจน์ของวัฏจักรนี้คือ นามของพระโมฮัมหมัด วัฏจักรการอบรมของบรรดาคนสนิหมาถึง ในวัฏจักรนี้คนที่ป็นรูปลักษณะเชื่อฟังคน สนินท ดังเช่นในวัฏจักรก่อนหน้าที่นามสวรรค์ของศาสนทูตอาหมัด คือสถานที่สำหรับคนที่ป็นรูปลักษณะนั้นคือ ท่านนาย : ‘แต่นามนี้จะต้องถูกพบว่าเป็นผลไม้ของดินที่ดีที่สุดและอากาศที่บริสุทธิ์ที่สุด’” นิโคลาสกล่าว เพิ่มเติมในหมายเหตุด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ : “ชื่ออาหมัดที่กล่าวมาข้างบนจะพาให้เราเชื่อว่านี่หมายถึงเชค อา หมัด แต่อย่างไรก็ตามในการพูดถึงลาห์คาเราไม่สามารถกล่าวว่า เป็นดินแดนที่ดีที่สุดหรืออากาศบริสุทธิ์ที่ดี ที่สุด ในทางตรงกันข้ามเรารู้ว่ากวีเปอร์เซียทั้งหมดสรรเสริญชีราซและภูมิอากาศที่ดีเลิศของเมืองนี้ เป็นเพียง ความจำเป็นที่จะดูว่าเชค อาหมัดเองพูดอะไรเกี่ยวกับประเทศของเขา”

ได้เห็นอับบาส ^[1] ผู้ซึ่งมอบหมายเขาให้ช่วยเหล่านักโทษให้ทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับบรรดาผู้ปิดล้อม และให้สัญญาว่าจะประสบความสำเร็จในที่สุด

17

ด้วยอุทลวงโดยคำสัญญาที่ไร้สาระนี้ พวกเขาปฏิเสธคำแนะนำที่เสนอให้โดยที่ปรึกษาที่ฉลาดสุขุมนั้น และลุกขึ้นดำเนินแผนการของผู้นำที่โง่เง่าทั้งหลายของตน ซียิด คาเซมซึ่งตระหนักดีถึงอิทธิพลชั่วร้ายที่ยุทธการลุกฮือนั้น ได้ส่งรายงานรายละเอียดตามความเป็นจริงเกี่ยวกับสถานการณ์ไปยังผู้บัญชาการทหารตุรกี ผู้ซึ่งเขียนมาถึง ซียิด คาเซมอีกและขอร้องอีกครั้งให้หาข้อยุติเรื่องนี้ด้วยสันติวิธี ยิ่งไปกว่านั้นเขาประกาศว่า เมื่อถึงเวลาเขาจะหลายประตูปราสาทเข้าไป และจะถือว่าบ้านของซียิด คาเซมเป็นสถานที่ลี้ภัยเดียวเท่านั้นสำหรับศัตรูที่พ่ายแพ้ ซียิด คาเซมทำให้คำประกาศนี้แพร่กระจายไปทั่วเมือง นี่มีแต่ก่อให้เกิดการยับยั้งและดูถูกของประชาชน เมื่อได้รับทราบการต้อนรับคำประกาศนั้น ซียิด คาเซมพูดความรู้สึกออกมาว่า : “แท้จริงแล้วสิ่งที่พวกเขาถูกข่มขู่ นั่นคือสำหรับตอนเช้า ตอนเช้าไม่ใกล้เข้ามาแล้วหรือ?” ^[2]

18

เมื่อรุ่งแจ้ง ณ ชั่วโมงที่กำหนด กองกำลังของศัตรูระดมยิงกำแพงหินที่ล้อมรอบปราสาท ทำลายกำแพงปราสาทเข้ามาในเมือง ปล้นสะดมและสังหารหมู่ประชาชนเป็นจำนวนมาก หลายคนหนีอย่างอกสั่นขวัญแขวนไปยังลานของสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน บางคนแสวงหาที่ลี้ภัยในเขตคุ้มครองของอับบาส บรรดาผู้ที่รักและนับถือ ซียิด คาเซมไปที่บ้านเขา หมู่คนที่รีบไปหาที่กำบัง ณ ที่พักอาศัยของเขามีขนาดใหญ่ถึงขนาดที่จำเป็นต้องยึดครองบ้านติดกันจำนวนหนึ่ง เพื่อจัดเป็นที่อาศัยของผู้ลี้ภัยจำนวนมากที่มาเบียดกันที่ประตูบ้านของเขา ผู้ซึ่งหนีมาออกันที่บ้านของเขานั้นบานเบิกและคลั่งถึงขนาดว่าเมื่อความโกลาหลซาลงแล้ว เป็นที่ตรวจสอบจนรู้แน่ ว่ามีการเหยียบกันตายไม่น้อยกว่ายี่สิบสองคน

19

ความอกสั่นขวัญหนีเช่นไรที่ครอบงำชาวเมืองและผู้มาเยือนนครศักดิ์สิทธิ์นั้น! ผู้ขณะปฏิบัติต่อศัตรูที่ชั่วร้าย กระเจิงด้วยความรุนแรงเช่นไร! พวกเขาเหิมเกริมเพียงใดที่ไม่สนใจสิทธิและสิทธิพิเศษสำหรับการบูชา ที่ความเคร่งศาสนาของผู้แสวงบุญชาวมุสลิมจำนวนนับไม่ถ้วนประสาทให้กับที่ตั้งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในคาบิล่า, พวกเขาไม่ยอมรับทั้งสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซนและสถาปนาของอับบาสว่าเป็นเขตคุ้มครองที่สงวนไว้ไม่ได้ สำหรับคนเป็นพันๆ ที่หนีความโกรธแค้นของชนต่างชาติ, อาณาบริเวณศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่สักการะทั้งสองนั้นองไปด้วยเลือดของเหยื่อ, สถานที่เดียวและที่เดียวเท่านั้นที่สามารถยืนยันสิทธิได้การเป็นเขตคุ้มครองสำหรับผู้บริสุทธิ์และศรัทธาในหมู่ประชาชน สถานที่นั้นคือที่พักอาศัยของซียิด คาเซม, บ้านของเขาและบ้านในอาณัติทั้งหลายได้รับการพิจารณาว่าได้รับการประสาทด้วยความวิสุทธิ ที่แม้แต่สถานที่สักการะที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของอิสลาม นิยามชื่อหะกัรียาไว้ไม่ได้, การสำแดงความพิโรธที่พิยาบาทของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแปลกประหลาดนั้น เป็นอุทาหรณ์สำหรับบรรดาผู้ที่มีใจโน้มเอียงจะดูแคลนสถานะของบุรุษศักดิ์สิทธิ์ผู้นั้น เหตุการณ์ที่นาทรงจำนั้น ^[3] เกิดขึ้นวันที่แปดเดือนเชล เฮอร์จะห์ ฮ.ศ.1258 [10 มกราคม ค.ศ.1843 (พ.ศ.2386)]

[1] น้องชายของอิหม่ามฮุสเซน

[2] โครอ่าน 11:81

[3] A.L.M. Nicolas พรรณนาเหตุการณ์นี้ไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, II, p.29-30 ว่า “เป็นปี ฮ.ศ.1258 [ค.ศ.1842 (พ.ศ.2385)] ที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันฉลองกาดีร์ กองทัพของแบกแดดภายใต้การนำของนาจิบ พายาเข้ายึดครองคาบิล่า สังหารหมู่ชาวเมืองและปล้นสุเหร่าโอ้อ่าทั้งหลาย ประชาชนราวเก้าพันคนถูกฆ่าซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวเปอร์เซีย กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ป่วยหนัก ณ เวลาที่เกิดความหายนะนี้ และตั้งนั้นเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของเขาไม่ให้เขารู้ข่าวนี้

เมื่อกษัตริย์ซาห์ได้ยินเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านี้ภายหลัง เขาโกรธเป็นไฟ เขาสาบานว่าจะล้างแค้นอย่างดุเดือด แต่ผู้แทนอังกฤษและรัสเซียเข้าแทรกแซงเพื่อจะทำให้เรื่องต่างๆ เงียบลง ในที่สุด มีร์ซา จาฟาร์ ซ่าน โมซีโรด โดวเลห์เมื่อกลับมาจากการเป็นเอกอัครราชทูต ณ คอนสแตนติโนเปิ้ล ถูกส่งไป Erzeroum เพื่อพบกับตัวแทนอังกฤษ รัสเซียและออตโตมานที่นั่น

เมื่อมาถึงทาบรีซ เอกอัครราชทูตเปอร์เซียผู้มีอำนาจเต็มนี้ล้มป่วย และฮาจี มีร์ซา ออกอซีแต่งตั้งมีร์ซา ทากี ซ่า เน ฟาราฮานี วาซีร์ เนซามขึ้นมาแทน : บุรุษผู้นี้ไปปรากฏตัวที่ Erzeroum กับนายทหารสองร้อยคน

20

เป็นที่ยอมรับอย่างประจักษ์ว่าในทุกยุคและยุคศาสนา บรรดาผู้ที่มีพันธกิจในการประกาศสั่งธรรมหรือเตรียมหนทางสำหรับการยอมรับสั่งธรรมนั้น ถูกต่อต้านเสมอโดยปรปักษ์ที่มีอำนาจจำนวนหนึ่ง ซึ่งทำลายอำนาจและพยายามบิดเบือนคำสอนของตน, โดยการฉ้อฉลหรือเสแสร้ง ให้อำนาจหรือกดขี่ คนเหล่านี้ล่อลวงผู้ที่ไม่ทราบและจงคนอ่อนแอไปในทางที่ผิดได้สำเร็จช่วงเวลาหนึ่ง, ด้วยปรารถนาจะครอบงำความคิดและมโนธรรมของมนุษย์ทั้งหลาย พวกเขาสามารถเสวยผลของการมีอำนาจเหนือกว่าชั่วแสนแสนแห่ง ครอบงำที่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้ายิ่งถูกปกปิด, อย่างไรก็ตามทันใดที่ศาสนาได้รับการประกาศ พวกเขาหวนวิตกเป็นที่สุดที่พบว่าอิทธิพลของการวางอุบายมีดของตนด้อยลงต่อแสงอรุณของยุคใหม่ของพระผู้เป็นเจ้า, ต่อรังสีที่ร้อนแรงของดวงตะวันที่รุ่งขึ้นมานั้น เล่ห์กลทั้งหมดและการกระทำที่ชั่วร้ายทั้งหมดของพวกเขาเลื่อนหายไปเป็นศูนย์ภาพและเป็นสิ่งที่ถูกลืมในไม่ช้า

21

ทำนองเดียวกันที่มารวมตัวกันอยู่รอบๆ ซีอิด คาเซมคือประชาชนที่ทะเลาะและตำหนิจำนวนหนึ่ง ซึ่งสร้างเป็นอุทิศตนและผูกพันกับตัวเขา แสดงตัวว่ามีจิตศรัทธาและเคร่งศาสนา และอ้างตนว่าเป็นที่เก็บรักษาเพียงผู้เดียวของความลึกซึ้งที่ถนอมไว้ในคำสอนของเซค อาหมัดและผู้สืบทอดเขา, คนพวกนี้ครองที่นั่งอันมีเกียรติในกลุ่มสาวกของซีอิด คาเซมที่มารวมตัวกัน สำหรับคนพวกนี้ซีอิด คาเซมแสดงปาฐกถา มารยาทและให้ความสำคัญอย่างประจักษ์ชัด และกระนั้นเขาก็กลายเป็นน้อยบ่่อยๆ ด้วยวลีที่แอบแฝงและล้าลึกถึงความตาบอด ความอวดดีและความไร้สามารถของคนพวกนี้ในการทำความเข้าใจความลึกซึ้งของวาหะของพระผู้เป็นเจ้า, ส่วนหนึ่งของคำกล่าวเป็นนัยของซีอิด คาเซมคือดังต่อไปนี้ : “ไม่มีใครสามารถเข้าใจภาษาของเราเว้นแต่ผู้ที่ก่อกำเนิดจากเรา” บ่อยครั้งที่เขายกคำพูดนี้มากล่าว : “เราถูกมนต์สะกดโดยนิมิต เราเป็นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ และเห็นโลกไร้สิ้นพลังการได้ยิน เราไม่สามารถเผยความลึกซึ้ง และพบว่าประชาชนไม่สามารถแบกน้ำหนักของความลึกซึ้งนั้น” ในอีกโอกาสหนึ่งเขาพูดความรู้สึกนึกคิดออกมาว่า : “มีหลายคนที่อ้างว่าได้สัมผัสสมานกับพระผู้เป็นที่รักยิ่ง และกระนั้นพระผู้เป็นที่รักยิ่งนั้นไม่ยอมรับคำกล่าวอ้างของพวกเขา คนรักที่แท้จริงแยกได้จากคนรักจอมปลอมโดยน้ำตาที่เขาหลั่งเพื่อพระผู้เป็นที่รักของตน” เขาให้ข้อสังเกตหลายครั้งว่า : “พระผู้ถูกลิขิตให้ถูกสำแดงให้เห็นชัดหลังจากเรา มีเชื้อสายที่บริสุทธิ์ มีต้นตระกูลที่เรื่องนาม และเป็นผู้สืบทอดโลหิตมาจากฟาติเมห์ พระองค์สูงปานกลางและไม่มีข้อบกพร่องทางร่างกาย” [1]

22

ตัวแทนตุรกีคืออันนาร์ เอฟเฟนดิซึ่งแสดงตนเองด้วยมารยาทและความอะลุ่มอล่วย แต่หนึ่งในคนของอามิร เนซามกระทำผิดต่อศาสนาชนนี้ เมื่อนั้นประชาชนโจมตีค่ายของเอกอัครราชทูต ชาวเปอร์เซียสองหรือสามคนถูกฆ่า ทุกสิ่งถูกปล้นและอามิร เนซามรอดมาได้ก็โดยการยื่นมือเข้ามาของบาดรี พาชวา

รัฐบาลตุรกีแสดงความเสียใจและจ่ายชดใช้ความเสียหาย 15,000 تومان

ใน *Hidayatut-Tálibín* คาริม ชานยีนยันวาระหว่างการปล้นคาบิลา กองทหารที่มีชัยเคาะพบ้านทั้งหลายของชาวเซคี เขากล่าวว่าทุกคนที่แสวงหาที่ลี้ภัยในบ้านเหล่านั้นอยู่รอดพร้อมวัตถุล้ำค่าหลายชิ้นที่รวบรวมไว้ที่นั่น ไม่มีสูญหายคนใดของซีอิด คาเซมถูกฆ่า ขณะที่พวกที่แสวงหาที่ลี้ภัยในสุสานศักดิ์สิทธิ์ถูกสังหารหมู่อย่างไรปราณี เป็นที่กล่าวกันว่านajib พาชวาเข้ามาเข้าไปภายในอาณาบริเวณศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น”

[1] A. L. M. Nicolas, in his “*Essai sur le Shaykhisme*,” II, pp. 60–61, คัดข้อความดังต่อไปนี้มาจากบทนิพนธ์ของซีอิด คาเซม : “เราคิดว่าเจ้าเข้าใจว่า กฎศาสนาและข้อปฏิบัติทางศีลธรรมคืออาหารของจิตวิญญาณ ดังนั้นจำเป็นที่กฎศาสนาเหล่านี้ต้องหลากหลาย บางครั้งจำเป็นที่ข้อบังคับเก่าๆ จะถูกยกเลิก เป็นสิ่งจำเป็นที่ข้อปฏิบัติทางศีลธรรมเหล่านี้บางข้อจะบรรจบบางสิ่งที่น่าสงสัยและบางสิ่งที่แน่นอน บางสิ่งที่ไร้ขีดจำกัดและบางสิ่งที่มีขีดจำกัด บางสิ่งที่ไม่เจาะจงและบางสิ่งที่เจาะจง บางสิ่งเป็นลักษณะภายนอกและบางสิ่งเป็นสภาวะความเป็นจริงภายใน เพื่อว่าเด็กไปถึงวัยรุ่นและจะมีความสมบูรณ์ในพลังและความสามารถของตน

ณ เวลานั้นนี่เองที่อิหม่ามกอเอมจะปรากฏ และหลังจากการสำแดงองค์ของเขาระยะเวลาของสมัยของเขาจะสิ้นสุดลงและเขาจะถูกสังหารเพราะความเชื่อทางศาสนา และเมื่อเขาถูกสังหารเพราะความเชื่อทางศาสนา โลกมีอายุได้สิบแปดปี”

ข้าพเจ้าได้ยืมเซค อาบู โทรบ [1] เล่าดังนี้ : “ข้าพเจ้ากับสาวกของซียิด คาเซมจำนวนหนึ่งถือว่าการกล่าวเป็นนัยถึงข้อบกพร่องทางร่างกายเหล่านี้ ที่ซียิด คาเซมประกาศว่าพระศาสดาตามพันธสัญญาจะไม่มี เป็นการชี้โดยตรงไปที่สามคนในหมู่เพื่อนสาวกของเรา เราถึงกับตั้งชื่อพวกเขาด้วยฉายานามที่บ่งชี้ความบกพร่องทางร่างกายของพวกเขา หนึ่งในนั้นคือฮาจิ มีร์ซา คาริม ข่าน [2] ลูกชายของอิบราฮิม ข่าน กอจาเร เคอร์มานี ซึ่งมีทั้งตาเดียวและเคราหรือมหมัน, อีกคนคือมีร์ซา ฮาซานเน โกวร์ฮาร์ที่พึ่งพลัยผิดปกติ, คนที่สามคือมีร์ซา โมฮิเต ซาเอเร เคอร์มานีซึ่งพอมและสูงผิดปกติ เราเชื่อมั่นว่าทั้งสามนี้ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากคนอวดดีและไม่ซื่อสัตย์ผู้ซึ่งจะเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของตนเองในที่สุด และจะเผยให้เห็นความอกตัญญูและความเสียดสีของตนออกมา, สำหรับฮาจิ มีร์ซา [3] คาริม ข่านซึ่งนั่ง ณ แทบเท้าของซียิด คาเซมเป็นเวลาหลายปี และได้สิ่งที่เรียกว่าวิชาความรู้ทั้งหมดจากเขา ในตอนจบได้รับอนุญาตจากอาจารย์ของตนให้ไปตั้งรกรากที่เคอร์มาน และทำการส่งเสริมประโยชน์ของอิสลามที่นั่น และเผยแพร่ความเชื่อตามจารีตที่จับกลุ่มกันรอบๆ การระลึกถึงที่อุทิศให้แก่หามามทั้งหลายของอิสลาม

23

“วันหนึ่งข้าพเจ้าอยู่ในห้องสมุดของซียิด คาเซม ผู้ติดตามรับใช้คนหนึ่งของฮาจิ มีร์ซา คาริม ข่านมาถึง ถือหนังสือเล่มหนึ่งในมือซึ่งเขายืมให้ซียิด คาเซมในนามของเจ้านายของตน โดยขอให้ซียิด คาเซมอ่านอย่างถี่ถ้วนและเขียนด้วยลายมือของเขาเองเป็นเครื่องหมายแสดงถึงการรับรองเนื้อหาในหนังสือ นั้น ซียิด คาเซมอ่านหนังสือนั้นบางส่วนแล้วคืนให้ผู้ติดตามรับใช้นั้นกับข่าวสารนี้ : ‘จงบอกเจ้านายของเจ้าว่าเขาสามารถประเมินคุณค่าของหนังสือของเขาเองได้ดีกว่าใครอื่น’ เมื่อผู้ติดตามรับใช้นั้นจากไปแล้วซียิด คาเซมพูดความรู้สึกนึกคิดด้วยน้ำเสียงที่เศร้าใจว่า : ‘เขาต้องคำสาป! เขาเกี่ยวข้องกับข้าเป็นเวลาหลายปี และตอนนี้เขาตั้งใจจะจากไป จุดหมายเดียวของเขาหลังจากการศึกษาและเป็นสหายกันมาหลายปีคือ การแพร่กระจายหลักความเชื่อ นอกกริตว่าไม่มีพระเจ้าโดยหนังสือของเขา ที่บัดนี้เขาต้องการให้ข้ารับรอง เขาได้ทำปฏิญญากับพวกจอมปลอมที่สนใจแต่ประโยชน์ของตนเองจำนวนหนึ่งด้วยจุดหมายจะสถาปนาตนเองในเคอร์มาน และเพื่อจะกุมบังเหียนของความเป็นผู้นำที่ไม่อาจโต้แย้งได้หลังจากที่ข้าจากโลกนี้ไป วิจารณ์ญาณของเขาผิดพลาดอย่างสาหัสเพียงใด! เพราะสายลมแห่งการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ซึ่งโชยมาจากอรุโณทัยแห่งการนำทาง จะดับแสงสว่างของเขาและทำลายอิทธิพลของเขาอย่างแน่นอน, ต้นไม้แห่งความอดสาหะของเขาจะไม่ออกผลใดในที่สุด นอกจากผลไม้แห่งความหมัดศรัทธาที่ขมขื่นและความสำนึกผิดที่ทรมานจิตใจ, แท้จริงแล้วเรากล่าวว่าเจ้าจะได้เห็นสิ่งนี้ด้วยตาของเจ้าเอง การอธิษฐานของเราสำหรับเจ้าคือให้เจ้าได้รับการคุ้มครองให้พ้นจากอิทธิพลที่เป็นภัย ที่เขาผู้ต่อต้านพระคริสต์แห่งการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญาจะใช้ในอนาคต’ ซียิด คาเซมบอกข้าพเจ้าให้ปกปิดการทำนายนั้นจนกว่าจะถึงวันแห่งการฟื้นคืนชีพ วันที่พระหัตถ์แห่งอำนาจเบ็ดเสร็จจะแย้มความลับที่เวลานี้ซ่อนอยู่ภายในอกของมนุษย์ทั้งหลาย เขาเคียวเชิญข้าพเจ้าว่า ‘ในวันนั้นจงลุกขึ้นด้วยจุดประสงค์และความมุ่งมั่นที่แน่วแน่เพื่อช่วยชนะของศาสนาของพระเจ้า และประกาศทั้งหมดที่เจ้าได้ยืมและเป็นพยานไปกว้างไกล’” เซค อาโบล โทรบคนเดียวกันนี้ซึ่งในสมัยเริ่มต้นของยุคศาสนาที่ประกาศโดยพระบ็อบคิดว่าเป็นการฉลาดกว่าและดีกว่าที่จะไม่เข้าร่วมกับศาสนาของพระองค์ เขาถนอมความรักอย่างที่สุดในหัวใจของตนสำหรับการสำแดงองค์ที่ถูกเปิดเผย และความศรัทธาของเขายังคงมั่นคงและไม่ขยับเขยื้อนดังโขดหิน, ในที่สุดไฟที่คุกรุ่นนี้ลุกโพลงในวิญญาณของเขาและเป็นเหตุของความประพฤติที่ทำให้เขาถูกจำคุกในเตหะรานในห้องขังใต้ดินเดียวกับที่พระบาฮาอุลลาะห์ถูกกักขัง เขาแน่วแนวจนถึงจุดจบ และสวมมงกุฎให้แก่ชีวิตที่เสียสละด้วยความรักด้วยความรุ่งโรจน์ของการสละชีวิต

24

[1] Samandar (p. 32) กล่าวไว้ว่า เซค อาบู โทรบเป็นคนพื้นเมือง Ishhtihad และจัดว่าเป็นหนึ่งในบรรดาสาวกหัวแถวของซียิด คาเซม เขาแต่งงานกับน้องสาวของมุลลา ฮุสเซน เขาตายระหว่างอยู่ในคุกในเตหะราน

[2] ใน *Journal of the Royal Asiatic Society*, ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432), article 12, p.910 เขียนไว้ว่า “พระบ็อบลิขิตถึงฮาจิ โมฮัมหมัด คาริม ข่าน...และเชิญเขาให้ยอมรับอำนาจธรรมของพระองค์ เขาไม่เพียงไม่ยอมรับโดยสิ้นเชิงเท่านั้น แต่ยังเขียนตำราต่อต้านพระบ็อบและหลักความเชื่อของพระองค์อีก” Footnote 1, p.910 เขียนไว้ว่า “ฮาจิ โมฮัมหมัด คาริม ข่านเขียนตำราดังกล่าวอย่างน้อยสองเล่ม เล่มหนึ่งประพันธ์ขึ้นวันหลังจากหลังจากการสิ้นชีวิตของพระบ็อบ โดยการขอร้องเป็นพิเศษของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ หนึ่งในสองเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์และเรียกชื่อว่า ‘การบดขยี้ความจอมปลอม’”

[3] โมฮัมหมัด

และเมื่อช่วงเวลาชีวิตของซีียด คาเซมมาถึงตอนจบ เมื่อใดก็ตามที่เขาพบสาวกทั้งหลายของเขาไม่ว่าในการพูดคุยกันเป็นส่วนตัวหรือสนทนากันในที่ชุมนุมชน เขาเคียวเคียวสาวกทั้งหลายโดยกล่าวว่า : “ดูกร สหายที่รัก ยิ่งทั้งหลายของเรา! จงระวัง จงระวัง เพื่อมิให้สิ่งไร้แก่นสารที่ชั่วแค้นทั้งหลายของโลกมาล่อลวงเจ้าหลังจากที่เราไปแล้ว, จงระวัง เพื่อว่าเจ้าจะไม่ล่าพองขึ้นทุกทีและลืมพระผู้เป็นเจ้า เป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะสละความสุขสบายทั้งหมด ทรัพย์สินสมบัติทางโลกและญาติพี่น้องทั้งหมด ในการแสวงหาพระผู้เป็นยอดปรารถนาของหัวใจของเจ้าและเรา จงกระจายกันออกไปกว้างไกล ปลอ่ยวางสิ่งทั้งหมดทางโลก และอธิษฐานวิงวอนพระผู้เป็นนายของเจ้าด้วยความถ่อมตัว ขอทรงคำจูนและนำทางเจ้า, อย่าหย่อนความมุ่งมั่นของเจ้าที่จะแสวงหาให้พบพระองค์ผู้ทรงถูกปกปิดอยู่หลังม่านแห่งความรุ่งโรจน์, จงพากเพียรจนกว่าจะถึงเวลาที่พระองค์ พระผู้ทรงเป็นผู้ชี้แนะและท่านนายที่แท้จริงของเจ้า จะกรุณาช่วยเหลือเจ้าและช่วยให้เจ้าสามารถยอมรับพระองค์, จงมั่นคงจนกว่าจะถึงวันที่พระองค์จะเลือกเจ้าเป็นสหายและผู้สนับสนุนที่อาจหาญของอิหม่ามกออเมตามพันธสัญญาขอความสุขสวัสดิ์ดังมีแต่พวกเจ้าทุกคนที่จะได้ตีเมถุนแห่งการสละชีวิตในหนทางของพระองค์ ส่วนพวกเจ้าที่พระผู้เป็นเจ้าในอัจฉริยภาพของพระองค์จะปกปักษ์รักษา และให้เป็นพยานต่อการกลับฟ้าของดวงดาวแห่งการนำทางสวรรค์ผู้ประกาศการจะมาถึงของดวงอาทิตย์แห่งการเปิดเผยพระธรรม จำเป็นต้องอดทน วางใจและแน่วแน่, คนดังกล่าวในหมู่พวกเจ้าต้องไม่รวนเรหรือถอดใจ เพราะในไม่ช้าหลังจากเสียงแตรแรกที่จะลงโทษพิภพด้วยการกำจัดให้สิ้นซากและความตาย จะมีเสียงร้องเรียกดังขึ้นใหม่อีกครั้ง ซึ่งทุกสิ่งจะถูกกระตุ้นและฟื้นชีวิต, เมื่อนั้นความหมายของวณะศกดิ์สิทธิ์ที่ซ่อนเร้นเหล่านั้นจะถูกเปิดเผย : ‘และมีเสียงแตร และทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และทุกคนที่อยู่ในโลกหมดอายุ นอกจากบรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าอนุญาตให้มีชีวิต จากนั้นจะมีอีกเสียงแตรหนึ่งดังขึ้นและดูซิ พวกเขาส่งกำลังลุกขึ้นมาได้จ้องมองรอบๆ บรรดาผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าอนุญาตให้มีชีวิต และโลกส่องด้วยแสงสว่างของพระผู้เป็นนายของเธอ และคัมภีร์ได้รับการจัดวาง และศาสนทูตทั้งหลายได้รับการอบรมเลี้ยงดูและพยานทั้งหลาย และคำพิพากษาตัดสินระหว่างพวกเขาด้วยความเป็นธรรม และไม่มีใครถูกประทุษร้าย’ [1] แท้จริงแล้วเรากล่าวว่าหลังจากกออเม ภายหลัง [2] จะถูกสำแดงให้เห็นชัด เพราะเมื่อดวงดาวแรกกลับฟ้าไป ดวงอาทิตย์แห่งความงามของฮุสเซนจะรุ่งขึ้นมาและให้ความสว่างแก่โลกทั้งหมด เมื่อนั้น ‘ความลึกกลับ’ และ ‘ความลับ’ ที่ซ่อน ออหมัดพูดถึง จะถูกคล้อออกมาให้เห็นความรุ่งโรจน์ทั้งหมด ซึ่งเขากล่าวไว้ว่า ‘ความลึกกลับของศาสนานี้จำเป็นต้องถูกสำแดงให้เห็นชัด และความลับของธรรมสารนี้จำเป็นต้องถูกเปิดเผย’ การมาถึงยุคแห่งยุคทั้งหลายนั้นคือการบรรลุถึงเกียรติสูงสุดของชนรุ่นทั้งหลายในอดีต และการกระทำที่ดั่งงามอย่างเดียวในยุคนั้นเท่ากับการบูชาอย่างเคร่งศาสนาของหลายศตวรรษที่นับไม่ถ้วน บ่อยแค่ไหนที่ดวงวิญญาณที่น่าเคารพอย่างเชค ออหมัดได้อ่านออกเสียงวณะของคัมภีร์โครอานที่กล่าวถึงไว้แล้ว! เขาเน้นย้ำสำคัญเช่นไรของวณะเหล่านั้นว่า บอกล่วงหน้าการมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมคู่ที่จะตามติดกันมาอย่างรวดเร็ว และการเปิดเผยพระธรรมคู่แต่ละครั้งนี้ถูกลิขิตให้อาบโลกด้วยความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของตน! มากมายก็ครั้งที่เขาอุทานว่า : ‘ขอความสุขสวัสดิ์ดังมีแต่ผู้ที่จะมองเห็นนัยสำคัญและเห็นความอัปยศของการเปิดเผยพระธรรมคู่!’ บ่อยแค่ไหนที่เขาพูดความรู้สึกนึกคิดโดยการกล่าวต่อเราว่า : ‘เราทั้งสองจะไม่มีชีวิตอยู่ได้จ้องมองความรุ่งโรจน์โชติช่วงของการเปิดเผยพระธรรมคู่ แต่ผู้ที่ศรัทธาหลายคนในหมู่สาวกของท่านจะเป็นพยานต่อยุคที่อนิจจา เราไม่สามารถหวังที่จะได้เห็น’ ดูกร สหายที่รักยิ่งทั้งหลายของเรา! ศาสนานี้ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่มากเพียงไร! สถานะที่เราเรียกตัวเจ้ามาสู่นั้นสูงส่งเพียงไหน! พันธกิจที่เราฝึกฝนและเตรียมเจ้านั้นยิ่งใหญ่มากเพียงไร จงเตรียมความอดสาหะและจ้องมองคำสัญญาของพระองค์ เราอธิษฐานถึงพระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกรุณาช่วยให้เจ้าฝ่าพายุแห่งบททดสอบที่จำเป็นต้องกลุ้มรุมเจ้า ช่วยให้เจ้าสามารถไพล่พ้นขึ้นมาท่ามกลางบททดสอบเหล่านี้โดยไม่ได้รับอันตรายและมิช้ย และนำเจ้าไปสู่สิ่งที่ลิขิตไว้อย่างสูงส่งสำหรับเจ้า”

25

ทุกๆ ปีในเดือนซิลกาดีห์ ซีียด คาเซมจะมุ่งหน้าจากคาบิลาไปยังคาเซเมน [3] เพื่อไปเยือนสถานที่สักการะสองอิหม่าม เขาจะกลับมายังคาบิลาทันเวลาไปแวะเยี่ยมสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน, ในปีนั้นซึ่งเป็นปีสุดท้ายของชีวิตในวันอาราเฟห์ ซีียด คาเซมด้วยความซื่อสัตย์ต่อธรรมเนียมของตน ได้ออกจากคาบิลาตอนต้นเดือนซิลกาดีห์ ในปี ฮ.ศ.1259 [23 พฤศจิกายน-23 ธันวาคม ค.ศ.1843 (พ.ศ.2386)] โดยมีสหายและเพื่อนจำนวน

[1] โครอาน 39:68

[2] เป็นการกล่าวถึงพระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ตามลำดับ

[3] สถานที่ฝังศพของ “สองคาเซม” อิหม่ามที่เจ็ดมุซา คาเซมและอิหม่ามที่เก้าโมฮัมหมัด ทากิ รราวสามไมล์ทางทิศเหนือของแบกแดด รอบๆ สถานที่ฝังศพทั้งสองมีเมืองสำคัญเติบโตขึ้นมาซึ่งมีผู้นับศรัทธาจำนวนมากเป็นชาวเปอร์เซีย เมืองนี้เป็นที่รู้จักกันด้วยชื่อ “คาเซเมน”

หนึ่งติดตาม ในวันที่สี่ของเดือนนั้นเขามาถึงสุเหร่าบาราธา ซึ่งตั้งอยู่บนถนนเชื่อมเมืองแบกแดดและคาเซเมน ทันเวลาที่จะสวดมนต์ตอนเที่ยง, เขาบอกโมฮัดเซซินให้เรียกผู้ที่ศรัทธามาชุมนุมกันและสวดมนต์ ขณะที่ยืนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นปาล์มซึ่งหันหน้าไปทางสุเหร่า ซียิด คาเซมเข้าร่วมการชุมนุมของศาสนิกชน และเมื่อฟังจะสิ้นสุดการอธิษฐาน ชาวอาหรับคนหนึ่งโผล่มาอย่างทันใด เขามาหาและสวมกอดซียิด คาเซมและกล่าวว่า “สามวันก่อน ข้าพเจ้ากำลังเลี้ยงฝูงแกะในทุ่งหญ้าที่ติดกัน แล้วพลอยกลับไป ในความฝันข้าพเจ้าเห็นพระโมฮัมหมัดผู้เป็นอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้า กล่าวต่อข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำเหล่านี้: ‘ดูกร คนเลี้ยงแกะ จงเงี่ยหูฟังวณะของเรา และถนอมไว้ในหัวใจของเจ้า เพราะวณะเหล่านี้ของเราคือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าฝากไว้ ซึ่งเรามอบให้เจ้าเก็บรักษา หากเจ้าเชื่อสัตย์ต่อวณะเหล่านี้ รางวัลของเจ้าจะยิ่งใหญ่ หากเจ้าละเลยวณะเหล่านี้ การลงโทษอย่างสาหัสจะบังเกิดกับเจ้า จงฟังเรา นี่คือการรับผิดชอบที่เรามอบหมายให้เจ้า: จงพักอยู่ภายในอาณาบริเวณของสุเหร่าบาราธา วันที่สามหลังจากความฝันนี้ ผู้ที่เป็นหน่อเนื้อเชื้อไขของวงศ์ตระกูลของเราชื่อซียิด คาเซมซึ่งมีเพื่อนและสหายทั้งหลายติดตาม จะมาหยุดพักอยู่ภายใต้ร่มเงาของต้นปาล์มบริเวณใกล้เคียงกับสุเหร่า ที่นั่นเขาจะสวดมนต์ ทันใดที่ดวงตาของเจ้าเห็นเขา จงเข้าไปหาเขาและสื่อความรักและไมตรีจิตของเราถึงเขา จงบอกเขาจากเราว่า “จงปีติยินดี เพราะข่าวโหม่งแห่งการจากไปของเจ้าอยู่แค่เอื้อม เมื่อเจ้าจะได้ไปเยือนคาเซเมนและกลับมายังคาบิลา ที่นั่นหลังจากที่เจ้ากลับมาได้สามวันในวันอาราเฟห์^[1] เจ้าจะบินมาหาเรา ไม่นานหลังจากนั้นพระผู้เป็นเจ้าจะปรากฏให้เห็นชัด เมื่อนั้นโลกจะได้รับความสว่างด้วยแสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์”” สีน้าของซียิด คาเซมเต็มไปด้วยรอยยิ้มเมื่อคนเลี้ยงแกะเล่าความฝันเสร็จสิ้นสมบูรณ์ เขา กล่าวว่า “ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับความจริงของความฝันที่เจ้าฝัน” สหายทั้งหลายของซียิด คาเซมเศร้าโศกอย่างยิ่ง เขาเห็นมากล่าวต่อสหายทั้งหลายว่า “ความรักของเจ้าที่มีต่อเรามีไขเพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นหนึ่งที่แท้จริงที่เราทุกคนรอคอยการเสด็จมาหรือ? เจ้าไม่ปรารถนาให้เราตายเพื่อว่าพระศาสดาตามพันธสัญญาจะถูกเปิดเผยหรือ?” เหตุการณ์ตอนนี้โดยตลอดทั้งหมดถูกเล่าให้ข้าพเจ้าฟังโดยไม่น้อยกว่าสิบคน ซึ่งพวกเขาทั้งหมดอยู่ในเหตุการณ์นั้นและให้การยืนยันความถูกต้องของเรื่องนี้ และกระนั้นในบรรดาผู้ที่เป็นพยานต่อเครื่องหมายที่น่าพิศวงดังกล่าวด้วยตาของตนเอง หลายคนปฏิเสธสัจธรรมและธรรมสารของพระองค์!

26

เหตุการณ์ที่แปลกประหลาดนี้ถูกเล่าลือไปทั่ว ซึ่งนำความเศร้ามาสู่หัวใจของคนรักที่แท้จริงทั้งหลายของซียิด คาเซม, ด้วยความเบิกบานและความรักใคร่อันไม่รู้สิ้น เขากล่าวถ้อยคำปลอบขวัญและให้กำลังใจต่อพวกเขา สงบความยุ่งยากของหัวใจ เสริมความศรัทธาให้แข็งแกร่งและเติมไฟให้แก่ความอุทิศตนของพวกเขา, ด้วยเกียรติศักดิ์และความสงบซียิด คาเซมไปแสวงบุญจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์และกลับไปยังคาบิลา ในวันที่มาถึงคาบิลา เขาล้มป่วยนอนจมอยู่กับเตียง ศัตรูทั้งหลายของเขากระจ่ายข่าวลือว่า เขาถูกผู้ว่าการแบกแดดวางยาพิษ นี่เป็นการให้ร้ายหึงเพและความเท็จทั้งสิ้น เนื่องด้วยผู้ว่าการแบกแดดเองให้ความมั่นใจอย่างไม่มีข้อแม้ในตัวซียิด คาเซม และถือเสมอว่าเขาเป็นผู้นำที่มีพรสวรรค์อย่างสูง และได้รับการประสาทด้วยปัญญาที่เฉียบแหลมและมีอุปนิสัยใจคอที่ไม่มีที่ติ^[2] ในวันอาราเฟห์ ปี ฮ.ศ.1259 [31 ธันวาคม ค.ศ.1843 (พ.ศ.2386)] ด้วยวัยหกสิบที่แก่มากซียิด คาเซมอวาลาโลกนี้เป็นไปตามนิมิตของคนเลี้ยงแกะที่ต่ำต้อยผู้นั้น เหลือไว้แต่สาวกกลุ่มหนึ่งที่กระตือรือร้นและอุทิศตน ผู้ซึ่งได้รับการชำระล้างความปรารถนาทางโลกทั้งหมด และออกเดินทางแสวงหาพระผู้เป็นที่รักยิ่งตามพันธสัญญา ศพศักดิ์สิทธิ์ของเขาถูกฝังไว้ภายในอาณาบริเวณของสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน^[3] การล่วงลับไปของเขาก่อให้เกิดความโกลาหลในคาบิลาคล้ายกับความปั่นป่วนที่ครอบงำชาวเมืองนี้ใน

[1] 31 ธันวาคม ค.ศ.1843 (พ.ศ.2386)

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, II, p.30-31 ว่า “เกี่ยวกับการยึดครองคาบิลา คาริม ชานกล่าวเน้นความนับถือที่กองทหารที่เข้าโจมตีแสดงต่อชาวเซคิและซียิด คาเซมเม ราชที่ เขาประกาศอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อยว่า เป็นไปได้อย่างยิ่งที่ซียิด คาเซมถูกวางยาพิษในแบกแดดโดยนาจิบ พาชาผู้ฉาวโฉ่นี้ ผู้ซึ่งเขากล่าวว่าได้ให้ยาพิษให้ซียิด คาเซมดื่ม ซึ่งทำให้เขากระหายน้ำอย่างหนักจนตาย ชาวเปอร์เซียเขาบันทึกประวัติศาสตร์กันแบบนี้เอง!”

[3] “เขาถูกฝังหลังหน้าตาในทางเดินในสถานที่ฝังศพของพระผู้เป็นนายของพระผู้ฟังคำสั่งสารภาพทั้งหลาย สถานที่ฝังศพนี้ถูกสร้างบนที่ลาดเอียงเข้าหาด้านในของอาณาบริเวณต้องห้าม” (Ibid., p. 31.)

ปีก่อนหน้า^[1] ช่วงเวลาก่อนวันอาราเฟห์ เมื่อศัตรูผู้มีชัยหลายประตูปราสาทเข้าไป สังหารหมู่ผู้อาศัยอยู่ในปราสาทที่ถูกปิดล้อมเป็นจำนวนมาก, หนึ่งปีก่อนในวันนั้นบ้านของซียิด คาเชมคือที่เดียวที่เป็นเขตคุ้มครองแห่งสันติสุขและสวัสดิภาพสำหรับผู้สูญเสียบรรดาคณกรและผู้ที่อยู่, ทว่าเวลานี้บ้านนี้กลายเป็นบ้านแห่งความเศร้าโศก ที่ซึ่งบรรดาผู้ที่เขาเคยเป็นเพื่อนและช่วยเหลืออดครวญต่อการลวงลี้ไปและเศร้าโศกต่อการสูญเสียเขาไป^[2]

[1] *Journal Asiatique*, ค.ศ. 1866 (พ.ศ. 2409), tome 7, p.463 กล่าวว่า "ในช่วงที่ซียิด คาเชมยังมีชีวิต หลักความเชื่อของชาวเซคิกระจายไปทั่วเปอร์เซียได้ดีถึงขนาดว่าในมณฑลอิรักที่เดียว มีมูริดส์ [สาวก] กว่าหนึ่งแสนคน"

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, II, p.31 ว่า "นี่คือการจบลงของประวัติศาสตร์ของการก่อตั้งลัทธิเซคิ หรืออย่างน้อยก็เป็นการจบลงของเอกภาพของลัทธินี้ เพราะว่าหลังจากการตายของซียิด คาเชม ลัทธินี้แบ่งออกเป็นสองสาขา สาขาหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้ชื่อลัทธิบาบี เบงบานดังที่สื่อให้เห็นล่วงหน้า โดยความเข้มแข็งของการเคลื่อนไหวที่ก่อโดยเซค อาหมัด ดังนั้นเป็นการบรรลุความคาดหวังของอาจารย์สองคนนี้ หากเราจะเชื่อคำทำนายของทั้งสอง, อีกสาขาหนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้การนำของคาริม ชาน กอจาเร เคอร์มานิ จะคงดิ้นรนต่อสู้กับนิกายซีอะห์ต่อไป แต่จะแสวงหาสวัสดิภาพเสมอในการเลียนแบบลักษณะปรากฏภายนอกของอิสนอ อัชชาริสมิ [อิหม่ามสิบสององค์ของซีอะห์], ตามที่คาริม ชานกล่าวไว้หากพระบ็อบและเหล่าสาวกของพระองค์เป็นพวกฉาวโฉ่และไม่เคารพศาสนา สำหรับชาวบาบีคาริม ชานคือผู้ต่อต้านพระคริสต์หรือดัจจาลตามที่พระโมฮัมหมัดทำนายไว้"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

{3}

สมัยของพระบ๊อบ

[The Ministry of the Báb]

ค.ศ.1844-1853 (พ.ศ.2387-2396)

บทที่ 3

กำเนิดศาสนาบาไฮ

[Ch 3: The birth of the Báb's Religion]

1

23 พฤษภาคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387) บ่งบอกการเริ่มต้นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุควิกรรมของศักราชบาไฮ เป็นยุคที่บ่งบอกการเปิดฉากกาลสมัยที่รุ่งโรจน์ที่สุดในวัฏจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ประวัติศาสตร์ธรรมะของมนุษยชาติเคยเป็นพยาน, ความยาวนานของช่วงเวลาที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุด น่าสลดที่สุด และเต็มไปด้วยเหตุการณ์สำคัญมากที่สุดนี้ในศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ ซึ่งกินเวลาสั้นๆ ไม่เกินเก้าปี เริ่มขึ้นด้วยกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมโดยพระผู้แสดงธรรมที่ชนรุ่นหลังจะแซ่ซ้องว่าเป็น "จุดที่สภาวะที่แท้จริงของศาสนทูตและพระผู้นำชาวทั้งหลายหมุนรอบ" และสิ้นสุดลงที่การขยับเริ่มแรกของการเปิดเผยพระธรรมที่มีอิทธิพลยิ่งกว่า ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์เองยืนยันว่า "ยุคของการเปิดเผยพระธรรมนี้ศาสนทูตทุกองค์ประกาศไว้" และ "วิญญาณของพระผู้นำชาวทุกองค์ของพระผู้เป็นเจ้ากระหาย" และโดยการเปิดเผยพระธรรมนี้ "พระผู้เป็นเจ้าได้พิสูจน์หัวใจของพระผู้นำชาวและศาสนทูตหมดทั้งคณะของพระองค์" ไม่น่าพิศวงที่ผู้บันทึกที่ไม่มีลูกลมที่บันทึกลำดับเหตุการณ์ที่สัมพันธ์กับกำเนิดและการผงาดขึ้นมาของศาสนาบาไฮ ได้มองว่าเหมาะสมที่จะอุทิศไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของบันทึกเรื่องเล่าที่กินใจของตนให้แก่การพรรณนาเรื่องที่เกิดขึ้นเหล่านั้น ซึ่งโดยโศกนาฏกรรมและความกล้าหาญของเรื่องราวดังกล่าวในช่วงเวลาสั้นๆ นี้ ได้เพิ่มความอุดมให้แก่ประวัติการณ์ศาสนาของมนุษยชาติ, ด้วยอนุภาพที่เร้าอารมณ์อย่างแท้จริง ด้วยความรวดเร็วที่เหตุการณ์สำคัญชี้ขาดทั้งหลายตามมา ด้วยการสังหารผลาญชีวิตที่ชำระล้างกำเนิดของศาสนาใหม่ ด้วยสภาพแวดล้อมปาฏิหาริย์ของการสละชีวิตของพระผู้เบิกโรจศาสนา ด้วยศรัทธาที่ซึบซาบศาสนาอย่างถ้วนทั่วตั้งแต่เริ่มต้น ด้วยพลังอำนาจที่ศาสนานี้ก่อกำเนิดในที่สุด ช่วงเวลาเก้าปีนี้น่าจัดได้ว่าไม่มีที่เหมือนในประสบการณ์ทางศาสนาทั้งหมดของมนุษย์, เมื่อเราสำรวจเหตุการณ์ตอนต่างๆ ของฉากแรกของละครที่สูงส่งนี้ เราเห็นตัวละครที่เป็นวีรบุรุษผู้นำอย่างพระบ็อบปรากฏขึ้นมาเหมือนดาวตกบนขอบฟ้าของเมืองซีราช ข้ามผ่านท้องฟ้าที่มีดมัวของเปอร์เซียจากใต้ไปเหนือตกลงมาด้วยความฉับไวอย่างน่าสลด และมลายไปเ็นเปลวไฟแห่งความรุ่งโรจน์, เราเห็นดาวบริวารของพระองค์ซึ่งเป็นกาแล็กซีของบรรดาวีรบุรุษที่มัวเมาในพระผู้เป็นเจ้า ปรากฏขึ้นมาบนขอบฟ้าเดียวกัน แผ่รังสีของแสงสว่างที่เจิดจ้าเดียวกันนั้น เฝ้าผลาญตนเองด้วยความฉับไวเดียวกัน และได้ให้แรงส่งเพิ่มเติมอีกทอดแก่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าที่เพิ่งเริ่มที่ทวีพลังขับเคลื่อนอย่างต่อเนื่อง

2

พระผู้ส่งพลังขับเคลื่อนแรกเริ่มให้แก่การเคลื่อนไหวที่ประหม่อมไม่ได้นี้หาใช่ใครอื่น นอกจากอิหม่ามกอเอม (พระผู้ทรงปรากฏขึ้นมา) ตามพันธสัญญา นั่นคือซาเฮโบซ ซามาน (พระผู้เป็นนายแห่งยุค) ผู้ถือสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในการยกเลิกยุคศาสนาของคัมภีร์โบราณทั้งหมด ผู้ขนานนามให้ตนเองว่า "จุดปฐมที่เป็นต้นกำเนิดสรรพสิ่ง...สีหน้าของพระผู้เป็นเจ้าที่อำไพอย่างไม่มีมีดมัว แสงสว่างของพระผู้เป็นเจ้าที่สว่างไสวอย่างไม่มีเลื่อนราง" ชนชาติที่พระองค์มาปรากฏท่ามกลางพวกเขา เป็นเชื้อชาติที่เสื่อมทรามที่สุดในโลกอารยะ โง่เขลาอย่างหนโ่ ป่าเถื่อน โหดเหี้ยม จมอยู่ในอคติ ยอมจำนนเยี่ยงทาสต่อบุคคลที่ตำแหน่งสูงขึ้นไปเป็นลำดับที่แทบจะถือว่าเป็นพระเจ้า ซึ่งความน่าสมเพชของพวกเขาชวนให้ระลึกถึงชาวอิสราเอลในอียิปต์ในสมัยของพระโมเสส ความบ้าคลั่งของพวกเขาชวนให้ระลึกถึงชาวยิวในสมัยของพระเยซู และความวิปริตของพวกเขาชวนให้ระลึกถึงพวกบูซาเทวรูปแห่งอาราเบียในสมัยของพระโมฮัมหมัด, ศัตรูตัวงที่ไม่ยอมรับคำกล่าวอ้างของพระองค์ ทำให้อำนาจธรรมของพระองค์ ประหัตประหารศาสนาของพระองค์ ดับแสงธรรมของพระองค์เกือบสำเร็จ และในที่สุดแตกสลายภายใต้แรงกระแทกของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ คือเหล่านักบวชมุสลิมชื่ออะห์, ด้วยความบ้าคลั่งอย่างดุร้าย หุจริตสุดจะพรรณนา มีอิทธิพลเหนือมวลชนอย่างไร้ขีดจำกัด คอยระวังรักษาฐานะของตนต่อต้านความคิดอิสระทั้งหมดอย่างปรองดองกันไม่ได้ สมาชิกของชนชั้นนักบวชนี้ได้ปลงเสียงเรียกพระนามของอิหม่ามซ่อนเร้นมาเป็นเวลาหนึ่งพันปี ออกของพวกเขารอด้วยความคาดหวังการเสด็จมาของพระองค์ मुखของพวกเขาก้องด้วยเสียงสรรเสริญอาณาจักรที่หอมล้อมโลกของพระองค์ ริมฝีปากของพวกเขาสวดอธิษฐานพิมพ์อย่างไม่รู้จบด้วยจิตศรัทธาขอให้เร่งการมาถึงของพระองค์, ผู้ที่ยอมเป็นเครื่องมืออย่างเต็มใจและใช้ตำแหน่งสูงของตนเพื่อบรรลุแผนการของศัตรูของพระองค์คือ บุคคลอย่างประมุขสองคนแห่งราชวงศ์กอจาร์ คนแรกคือกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ผู้มียุทธาธิฐี ซิโรคและใจโลเล ผู้ซึ่งยกเลิกการมาเยือนของพระบ็อบที่ใกล้จะถึงเมืองหลวงในวันที่สุดท้าย และคนที่สองคือกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ที่เยาว์วัยและไร้ประสบการณ์ ผู้ซึ่งให้ความยินยอมอย่างรวดเร็วภายใต้คำตัดสินประหารชีวิตพระผู้เป็นเชลยของตน, วายร้ายตัวงที่จับมือกับพวกตัวการสำคัญที่สมคบกันวางแผนชั่วช้าคือนายกรัฐมนตรีสองคน ฮาจี มีร์ซา ออกอซีครุสอนพิเศษที่กษัตริย์

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

โมฮัมหมัด ซาห์หลั้หลั้ตาซึนซึม ผู้วางอุบายที่กักขฬะ ใจไม่ว้อและจิตใจแปรปรวน อีกรคนคืออาร์มี เนซาม มีร์ซา ทากี ซ่านผู้ลู่แก่อ่านาจ กระจายเลือดและบ้าระห่า นายกรัฐมนตรีคนแรกเนรเทศพระบ็อบไปยังที่มันบน ภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจาน นายกรัฐมนตรีคนหลังสังตายนพระองค์ในทาบริซ, ผู้สมคบกับนายกรัฐมนตรีทั้งสองใน อาชญากรรมที่ชั่วช้าเหล่านี้คือ รัฐบาลที่ได้รับการหนุนโดยเจ้าชายและผู้ว่าการทั้งหลายซึ่งเป็นไชยงปาราสิตที่ เกียจคร้าน ทุจริต ไร้ความสามารถ ยึดติดอย่างเหนียวแน่นกับเอกลัทธิของตนที่ได้มาโดยไม่ชอบ และเป็น เครื่องมือรับใช้สำนักนักบวชที่ช้อกระฉ่อนในด้านความเสื่อมทราม, วีรบุรุษทั้งหลายซึ่งการกระทำของพวกเขา เรืองรองอยู่ในบันทึกของการต่อสู้ทางธรรมที่เดือดร้อนนี้ ซึ่งเกี่ยวพันไปถึงประชาชน นักบวช กษัตริย์และรัฐบาล ในเวลาเดียวกัน คือเหล่าสาวกที่ได้รับการเลือกสรรของพระบ็อบ อักษรแห่งการมีชีวิตทั้งหลาย และบรรดา สหายของพวกเขาซึ่งเป็นผู้บุกเบิกแห่งยุคใหม่ ผู้ซึ่งต่อต้านการวางอุบาย ความเขลา ความเสื่อมทราม ความ โหดร้าย ความมมงายและความชั้ชลาดอย่างหนัก ด้วยจิตวิญญาณที่สูงส่ง ดับไม่ได้และน่าเกรงขาม ความรู้ที่ ลึกซึ้งอย่างน่าประหลาดใจ ความคมคายที่มีพลังท่วมท้น ความเคร่งศาสนาที่แรงกล้าอย่างไม่มีเหนือกว่า ความ กล้าหาญที่ดร้ายเยี่ยงสิงโต ความไม่คำนึงถึงตัวเองที่บริสุทธิ์อย่างนักบุญ ความมุ่งมั่นที่หนักแน่นเหมือน หินแกรนิต วิสัยทัศน์ที่มีขอบเขตมโหฬาร ความเคารพพระโมฮัมหมัดและอิหม่ามทั้งหลายของพระองค์ที่ทำให้ ปรปักษ์กระอักกระอ่วน พลังโน้มมน้ำที่นำตระหนักสำหรับปรปักษ์ มาตรฐานความศรัทธาและหลักเกณฑ์การ ปฏิบัติตัวที่ทำทหายและปฏิวัติชีวิตของเพื่อนร่วมชาติ

3

ฉากเปิดตัวของตอนแรกของละครที่ยิ่งใหญ่นี้ ถูกจัดในห้องชั้นบนของที่พักอาศัยที่ดูธรรมดาหลังหนึ่งของ บุตรชายของพ่อค้าผ้าแพรแห่งเมืองซีราช ในมมุ่ที่ไม่เป็นที่รู้จักของเมืองนั้น เวลานั้นคือชั่วโมงก่อนพระอาทิตย์ ตกดินวันที่ 22 พฤษภาคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387) ผู้ร่วมแสดงคือพระบ็อบซึ่งเป็นซียิดอายุยี่สิบห้าปี มีเชื้อสาย ที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ และชายหนุ่มมุลลา ฮุสเซนซึ่งเป็นคนแรกที่เชื่อในพระองค์ การพบกันของทั้งสองก่อน การสนทนาไม่นานนั้นดูเหมือนว่าบังเอิญแท้ๆ การสนทนานั้นยืดเวลาไปถึงรุ่งเช้า เจ้าบ้านปิดตัวอยู่ในห้องตาม ลำพังกับแขกของตน โดยเมืองที่กำลังหลับหาได้ตระหนักแม้แต่น้อยในนัยสำคัญของการสนทนาที่ทั้งสองมีต่อกัน ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับคืนที่ไม่มีเหมือนนั้นส่งผ่านมาถึงชนรุ่นหลัง นอกจากเรื่องราวที่ออกมาจากริมฝีปากของ มุลลา ฮุสเซนซึ่งไม่ปะติดปะต่อแต่ให้ความกระจ่างอย่างยิ่ง...

3.1 การประกาศพันธกิจของพระบ็อบ [The Declaration of the Báb's Mission]

4

การตายของซียิด คาเซมเป็นสัญญาณสำหรับการฟื้นกลับมาของกิจกรรมของเหล่าศัตรูของเขา, ด้วยกระจาย ความเป็นผู้นำ ได้ใจจากการสิ้นไปของซียิด คาเซมและตามมาด้วยความเสียหายของบรรดาสาวกของเขา เหล่าศัตรูได้ยืนยันคำกล่าวอ้างของตนอีกครั้ง และเตรียมการทำตามความทะเยอทะยานของตนให้สำเร็จ, สาวกที่ซื่อสัตย์ทั้งหลายของซียิด คาเซมกลัวและวิตกเป็นระยะเวลาหนึ่ง แต่ด้วยการกลับมาของมุลลา ฮุสเซน จากพันธกิจที่สำเร็จอย่างสูงที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ของตน ความหมดอาลัยของพวกเขาถูกปิดเป่าไป ^[1]

5

วันแรกของเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1260 [22 มกราคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] นี้เองคือวันที่มุลลา ฮุสเซน กลับมายังคาบิลา เขาปลุกขวัญและให้ความเข้มแข็งแก่เหล่าสาวกของหัวหน้าที่รักยิ่งของตนที่หมดอาลัยตาย อยาก ให้พวกเขาระลึกถึงคำสัญญาที่ไม่มีพลาดของหัวหน้า และขอร้องให้คอยเฝ้าสังเกตอย่างไม่หย่อนและ พยายามอย่างไม่ว่างเว้นในการค้นหาพระผู้เป็นที่รักยิ่งที่ถูกปกปิดอยู่, ด้วยอาศัยอยู่ในละแวกใกล้กับบ้านที่ซียิด คาเซมเคยอาศัยอยู่ มุลลา ฮุสเซนยุ่งอยู่กับการต้อนรับการมาเยือนของผู้ไว้อาลัยจำนวนมากอย่างไม่ขาดสาย เป็นเวลาสามวัน ผู้ซึ่งรับมาถายทอดความเศร้าโศกและการไว้อาลัยต่อเขาในฐานะที่เป็นตัวแทนชั้นนำของสาวก ทั้งหลายของซียิด คาเซม, หลังจากนั้นเขาเรียกตัวเพื่อนสาวกดีเด่นและไว้ใจที่สุดกลุ่มหนึ่งมาและสอบถาม เกี่ยวกับความปรารถนาและคำเคียวเชิญสุดท้ายที่ผู้นำที่ล่วงลับไปส่งเสียไว้ พวกเขาบอกมุลลา ฮุสเซนว่าซียิด

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.128 ว่า "มุลลา ฮุสเซนเน่ บุชรูฮ์เป็นบุรุษซึ่งวิชาที่แก่กล้าและอุปนิสัยใจคอที่เข้มแข็งของเขาเป็นที่ยอมรับ แม้แต่ศัตรู เขาอุทิศตนให้แก่การศึกษาตั้งแต่วัยเด็กตอนต้น และความก้าวหน้าของเขาในศาสนศาสตร์และ อภิปรัชญาทำให้เขาได้รับความสำคัญไม่น้อย"

คาเซมได้กำชับพวกเขาให้ไปจากบ้านและกระจายกันออกไปกว้างไกล ชำระหัวใจให้ปลอดจากความปรารถนาที่เหลวไหลทุกอย่าง และอุทิศตนให้แก่การแสวงหาพระเจ้าซึ่งการเสด็จมาของพระองค์เขากล่าวเป็นนัยบอຍ เพื่อนสาวกล่าวว่า “เขาบอกเราว่าจุดหมายของการแสวงหาของเราบัดนี้ถูกเปิดเผยแล้ว มานที่ขวางกั้นระหว่างเจ้ากับพระองค์ เจ้าเท่านั้นที่สามารถขจัดออกไปได้โดยการอุทิศตนค้นหา ไม่มีสิ่งใดที่ไร้ซึ่งความพยายามด้วยใจอธิษฐาน แรงจูงใจที่บริสุทธิ์ จิตใจที่เด็ดเดี่ยว จะช่วยให้เจ้าสามารถฉีกมันเหล่านั้นออกเป็นชิ้นๆ พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้เปิดเผยไว้ในคัมภีร์ของพระองค์หรือว่า : ‘ใครก็ตามที่พยายามเพื่อเรา เราจะนำทางพวกเขาในหนทางของเรา?’” [1] มุลลา ฮุสเซนให้ข้อสังเกตว่า “เช่นนั้นทำไมพวกท่านเลือกที่จะอ้อยอิ่งอยู่ที่คาบิลา? ทำไมพวกท่านไม่แยกย้ายกันไปและลุกขึ้นดำเนินการตามคำขอร้องที่จริงจังของเขา?” คำตอบของพวกเขาคือ “เรายอมรับความล้มเหลวของเรา เราทุกคนเป็นพยานต่อความยิ่งใหญ่ของท่าน เรามั่นใจในตัวท่านถึงขนาดว่าหากท่านอ้างตัวเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญา เราทุกคนจะยอมจำนนอย่างไม่ลังเลและไม่มีข้อสงสัย ณ ที่นี้เราปฏิญาณความจงรักภักดีและการเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่ท่านบอกเราให้ปฏิบัติ” มุลลา ฮุสเซนอุทานว่า “พระผู้เป็นเจ้าทรงห้าม! ข้าผู้เป็นเพียงธุลีหาใช่ความรุ่งโรจน์ของพระองค์ ที่ควรนำมาเปรียบกับพระผู้ทรงเป็นนายของนายทั้งหลาย! หากเจ้าคุ้นเคยกับสำนวนและภาษาของซียิด คาเซม เจ้าจะไม่มีวันอ่อยถ้อยคำเช่นนั้น หน้าที่ประการแรกของท่านและของข้าคือ การลุกขึ้นและดำเนินการตามทั้งเจตนาและตัวอักษรของข่าวสารก่อนสิ้นลมของหัวหน้าที่รักยิ่งของเรา” มุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นจากที่นั่งโดยพลันและตรงเข้าไปหา میرซา ฮาซานเน โกวร์ฮาร์, میرซา โมฮัมหมัดและคนสำคัญทั้งหลายที่รู้จักกันดีในหมู่สาวกของซียิด คาเซม เขาส่งมอบข่าวสารก่อนจากไปของหัวหน้าของตนอย่างไม่เกรงกลัวให้แก่แต่ละคนทุกคน เน้นลักษณะที่เรงดวนของหน้าที่ของพวกเขา และเร่งรัดพวกเขาให้ลุกขึ้นและทำตามหน้าที่ให้สำเร็จ พวกเขาตอบคำขอร้องของมุลลา ฮุสเซนอย่างปายเปียงและไม่คู่ควร พวกเขาคนหนึ่งพูดความรู้สึกนึกคิดออกมาว่า “ศัตรูของเรามีจำนวนมากและมีอำนาจ เราต้องอยู่ในเมืองนี้ต่อไปและดูแลรักษาทำเนียบที่ว่างลงของหัวหน้าที่ล่วงลับไป” อีกคนให้ข้อสังเกตว่า “เป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะอยู่ต่อและดูแลเด็กๆ ที่ซียิด คาเซมทิ้งไว้ให้” มุลลา ฮุสเซนมองเห็นทันทีว่าความพยายามของตนไร้ประโยชน์ ด้วยตระหนักในระดับความเบาปัญญา ความตาบอดและไม่รู้คุณค่าของพวกเขา มุลลา ฮุสเซนไม่พูดกับพวกเขาอีกกว่านี้ เขาจากไปและปล่อยพวกเขาไว้กับการงานที่เหลวไหล

6

เมื่อปีหกลิบซึ่งเป็นปีที่เป็พยานต่อกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญา ฟังจะรุ่งอรุณขึ้นมาบนโลก ณ ห้วงเวลานี้ไม่ดูเหมือนว่าไม่เหมาะสมที่จะออกนอกเรื่อง และกล่าวถึงบางคำสอนของพระโมฮัมหมัดและอิหม่ามทั้งหลายของอิสลามที่กล่าวอย่างเจาะจงถึงปีนั้น อิหม่ามจาฟาร์บุตรชายของพระโมฮัมหมัดเมื่อถูกถามเกี่ยวกับปีที่อิหม่ามกอเเมจะถูกสำเร็จให้เห็นชัด ได้ตอบดังต่อไปนี้ : “แท้จริงแล้วในปีหกลิบศาสนาของพระองค์จะถูกเปิดเผย และนามของพระองค์จะถูกเสลือไปกว้างไกล” ในผลงานทั้งหลายของโมฮ์เยดีเน อาราบีผู้มีวิชาและมีชื่อเสียงไปไกล มีการกล่าวถึงมากมายเกี่ยวกับทั้งปีของการเสด็จมาและนามของพระผู้สำเร็จตามพันธสัญญา ในจำนวนนี้ได้แก่ : “ผู้ริบาลและผู้ค้ำจุนศาสนาของพระองค์จะเป็นชาวเปอร์เซีย” “ในนามของพระองค์นามของผู้อภิบาล (อาลี) นำหน้านามของศาสนทูต [2] ” “ปีแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เท่ากับครึ่งหนึ่งของตัวเลขที่หารลงตัวด้วยเก้า (2520)” میرซา โมฮัมหมัดเด อักบารีในบทกวีของเขาที่สัมพันธ์กับปีแห่งการสำเร็จตามพันธสัญญา ทำนายไว้ดังนี้ “ในปีการส (ค่าตัวเลขของอักษรของการสคือ 1260) โลกจะได้รับการส่องสว่างด้วยแสงของพระองค์ และในปีการราซีย (1265) โลกจะถูกอาบด้วยความรุ่งโรจน์ของพระองค์ หากเจ้ามีชีวิตถึงปีการราซีย (1270) เจ้าจะเป็นพยานว่าบรรดาชาติ ผู้ปกครอง ชนชาติและศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับการฟื้นฟูทั้งหมดอย่างไร” ในคำสอนที่ถือว่าเป็นของอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา เป็นที่บันทึกไว้ทำนองเดียวกันว่า “ในปีการสพิศุษาแห่งการนำทางสวรรค์จะได้รับปลูก”

7

เมื่อพ้นจากข้อผูกพันที่ตนรู้สึกว่าจะต้องเร่งรีบและปลุกเพื่อนสาวทั้งหลายให้ตื่น มุลลา ฮุสเซนออกเดินทางจากคาบิลาไปยังนาจาฟ พร้อมกับโมฮัมหมัด ฮาซานเนองชายและโมฮัมหมัด บาเกร์หลานชาย ซึ่งทั้งคู่ได้เดินทางไปกับเขาตั้งแต่การไปเยือนเมืองเกิดบูชรูเยในมณฑลโคราซาน, เมื่อมาถึงสุเหร่าคูฟีหุลลา ฮุสเซนตัดสินใจอยู่ที่นั่น 40 วัน ที่ซึ่งเขาใช้ชีวิตปลีกวิเวกและอธิษฐาน, ด้วยการถือศีลอดและอธิษฐานยามค่ำคืนเขาเตรียมตัวสำหรับการผจญภัยอันศักดิ์สิทธิ์ที่เขาจะเริ่มในไม่ช้า ในการปฏิบัติกิจของการบูชาเหล่านี้ น้องชาย

[1] โกรอ่าน 29:69

[2] โมฮัมหมัด

ของเขาเท่านั้นที่เข้าร่วม ขณะที่หลานชายของเขาซึ่งคอยดูแลสิ่งที่จำเป็นรายวันของพวกเขา ถือศีลอดและเข้าร่วมอธิษฐานเวลาว่าง

8

หลังจากสามสัปดาห์ความสงบที่ล้อมรอบพวกเขาในการปลีกตัวอยู่ในสุเหร่านี้ถูกขัดจังหวะอย่างไม่คาดคิดโดยการมาถึงของมุลลา อาลีเย บาสฮามี ซึ่งเป็นหนึ่งในสาวกชั้นนำของซีอิด คาเชม เขาพร้อมกับสหายอีกสิบสองคนมาถึงสุเหร่าคูฟีห์ ที่ซึ่งเขาพบเพื่อนสาวกของตนคือมุลลา ฮุสเซนตีมดำอยู่ในการตรึงตรองและการอธิษฐาน, มุลลา อาลีได้รับการประสาธต์ด้วยวิชาอันไพศาลและรู้คำสอนของเชค আহมัดอย่างลึกซึ้งถึงขนาดว่า หลายคนถึงกับถือว่าเขาเหนือกว่ามุลลา ฮุสเซน ในหลายโอกาสเขาพยายามสอบถามมุลลา ฮุสเซนเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางของเขาหลังจากสิ้นสุดการปลีกวิเวก ทุกครั้งที่เข้าหามุลลา ฮุสเซน เขาพบว่ามุลลา ฮุสเซนอยู่ในภวังค์ของการอธิษฐานจนเขารู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะหาญถามคำถามนั้น ในไม่ช้าเขาตัดสินใจปลีกตัวจากสังคมสี่สิบวันเหมือนมุลลา ฮุสเซน สหายทั้งหมดของเขาเอาอย่างเขาเว้นแต่สามคนที่ทำหน้าที่เป็นผู้คอยรับใช้พวกเขาเป็นการส่วนตัว

9

ทันทีที่เสร็จสิ้นการปลีกวิเวกสี่สิบวันมุลลา ฮุสเซนกับน้องชายและหลานชายจากไปยังนาจาฟ เขาออกจากคาบิลาดตอนกลางคืน ระหว่างทางแวะเยือนสุสานแห่งนาจาฟ แล้วมุ่งตรงไปยังบูเชร์บนอ่าวเปอร์เซีย ที่นั่นเขาเริ่มการแสวงหาที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อหาพระผู้เป็นที่รักยิ่งของความปรารถนาในหัวใจของเขา ที่นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้สัมผัสคุณธรรมของพระผู้ดำเนินชีวิตเป็นพ่อค้าและพลเมืองที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในเมืองนั้นอยู่หลายปี ที่นั่นเขาได้กลิ่นมธุราแห่งความวิสุทธิที่ตลบอบอวลบรรยากาศของเมืองนั้นจากการเปล่งเสียงเรียกอำนาจเบื้องบนนับครั้งไม่ถ้วนของพระผู้เป็นที่รักยิ่งนั้น

10

อย่างไรก็ตามมุลลา ฮุสเซนไม่สามารถอยู่ในบูเชร์ต่อ และราวกับถูกดูดโดยแม่เหล็กซึ่งดูเหมือนว่าดึงดูดเขาไปทางทิศเหนืออย่างต้านทานไม่ได้ เขามุ่งหน้าไปยังซีราช เมื่อไปถึงประตูเมืองนั้นมุลลา ฮุสเซน บอกน้องชายและหลานชายให้มุ่งหน้าตรงไปที่สุเหร่าอัลคอนี และรออยู่ที่นั่นจนกว่าเขาจะมา เขาแสดงความหวังว่าหากพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ เขาจะมาถึงทันเวลาเพื่อสวดมนต์ตอนค่ำด้วยกัน

11

วันนั้นเองก่อนพระอาทิตย์ตกสองสามชั่วโมงขณะที่เดินอยู่นอกประตูเมือง หันไฉนดวงตาของมุลลา ฮุสเซนมองเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีสีหน้าผ่องใส สวมผ้าโพกศีรษะสีเขียว เข้ามาหาเขาด้วยรอยยิ้มแห่งการยินดีต้อนรับด้วยความรัก เขาสวมกอดมุลลา ฮุสเซนด้วยความรักที่อ่อนโยนราวกับว่าเป็นเพื่อนสนิทกันมาตลอดชีวิต ที่แรกมุลลา ฮุสเซนคิดว่าเขาเป็นสาวกคนหนึ่งของซีอิด คาเชม ซึ่งเมื่อรับทราบการใกล้เข้ามาของซีราชของตนได้ออกมายินดีต้อนรับตน

12

มีร์ซา আহมัดเด กาซวีนี้ผู้สละชีวิต ซึ่งในหลายโอกาสได้ยืมมุลลา ฮุสเซนเล่าให้ศาสนิกชนสมัยต้นๆ ฟังเรื่องราวของการสนทนาที่จับใจและเป็นประวัติศาสตร์ของเขากับพระบ็อบ ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าได้ยืมมุลลา ฮุสเซนพรรณนาสภาพแวดล้อมของการสนทนาที่ไม่ธรรมดาที่นั่นแล้วข้าพเจ้าก็พบกับคำว่า : **‘ชายหนุ่ม’** ที่พบกับข้าพเจ้านอกประตูเมืองซีราชแสดงความเสนหาและเมตตาที่ใคร่อย่างสิ้นใจข้าพเจ้าเขาให้การเชื่อเชื่อยุติข้าพเจ้าอย่างอบอุ่นให้ไปเยี่ยมบ้านของเขา และทำให้ตนเองสดชื่นขึ้นที่นั่นหลังจากการเดินทางที่อ่อนล้า, ข้าพเจ้าขออนุญาตจากไปโดยให้คำอธิบายว่าสหายสองคนของข้าพเจ้าได้เตรียมการพักของข้าพเจ้าในเมืองนั้น และเวลานี้กำลังรอการกลับไปของข้าพเจ้า คำตอบของ**ชายหนุ่ม**คือ *“จงมอบพวกเขาไว้ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะคุ้มครองและดูแลพวกเขาอย่างแน่นอน”* หลังจากที่ถูกกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ เขาบอกข้าพเจ้าให้ตามเขาไป ข้าพเจ้าประทับใจอย่างลึกซึ้งในกิริยาที่สุภาพแต่ก็บีบบังคับที่**ชายหนุ่ม** แปลกหน้านั้นพูดกับข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้าตามเขาไป ลักษณะการเดิน เสน่ห์ของน้ำเสียง ท่าทางที่สง่างามแผยของเขา ช่วยเพิ่มความประทับใจครั้งแรกของข้าพเจ้าต่อการพบกันอย่างไม่คาดหมายนี้

13

“ในไม่ช้าเราพบตนเองยืนอยู่ ณ ประตูของบ้านที่ดูธรรมดาหลังหนึ่ง เขาเคาะประตูซึ่งถูกเปิดออกในไม่ช้าโดยคนรับใช้ชาวเอธิโอเปีย “จงเข้ามาในสันติสุขและสวัสดิภาพ”^[1] คือถ้อยคำของเขาขณะที่เขาก้าวข้ามธรณีประตูและกวักมือให้ข้าพเจ้าตามเขาไป การเชิญของเขาซึ่งเอยด้วยอาณาภาพและราชศักราชแทรกซึมเข้าไปในวิญญาณของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นสิ่งที่ถ้อยคำเช่นนี้ถูกกล่าวต่อข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ ณ ธรณีประตูของบ้านหลังแรกในซีราชที่ข้าพเจ้ากำลังเข้าไป ซึ่งเป็นเมืองที่มีบรรยากาศที่สร้างความประทับใจที่สุดพรรณนาให้แก่ข้าพเจ้าอยู่แล้ว, ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่าการมาเยือนบ้านหลังนี้จะไม่ทำให้ข้าพเจ้าสามารถใกล้เข้าไปหาจุดหมายแห่งการค้นหาของข้าพเจ้าหรือ? การมาเยือนนี้จะไม่เร่งไปสู่การสิ้นสุดของช่วงเวลาแห่งความปรารถนาที่แรงกล้า การออกแรงค้นหาอย่างหนัก ความวิตกที่เพิ่มขึ้น ซึ่งเกี่ยวพันกับการแสวงหาดังกล่าวหรือ? ขณะที่ข้าพเจ้าเข้าไปในบ้านและตามเจ้าบ้านเข้าไปในห้องของเขา ความรู้สึกเบิกบานอย่างพูดไม่ออก ลุกขึ้นมาในชีวิตของข้าพเจ้า เรานั่งลงเดี๋ยวนั้น เขาสั่งให้น่าน้ำคนโทหนึ่งมา และบอกข้าพเจ้าให้ล้างคราบจากการเดินทางออกจากมือและเท้า ข้าพเจ้าขออนุญาตปลีกตัวไปจากเขาเพื่อทำการชำระมือและใบหน้าในห้องที่ติดกัน เขาไม่ยอมตามคำขอร้องของข้าพเจ้า และทำการเทน้ำลงบนมือของข้าพเจ้า จากนั้นเขาให้ข้าพเจ้าดื่มเครื่องดื่มที่สดชื่น หลังจากนั้นเขาชอน้ำร้อนและเตรียมน้ำชาด้วยตนเอง แล้วยื่นให้ข้าพเจ้า

14

“ข้าพเจ้าลุกขึ้นจะจากไปด้วยความตื่นตันใจต่อการกระทำของเขาที่เมตตาสุดๆ ข้าพเจ้าหาญให้ข้อสังเกตว่า “เวลาสำหรับการสวดมนต์ตอนค่ำกำลังใกล้เข้ามา ข้าพเจ้าได้สัญญาเพื่อนๆ ของข้าพเจ้าว่าจะไปสมทบกับพวกเขา ณ ชั่วโมงนั้นในสุเหร่าอัลคอนี” ด้วยความสงบและมารยาทที่สุดเขาตอบว่า “แน่นอนว่าเจ้าต้องให้ชั่วโมงของการกลับไปขึ้นอยู่กับพระประสงค์และความยินดีของพระผู้เป็นเจ้า ดูเหมือนว่าพระประสงค์ของพระองค์มีไองการเป็นอย่างอื่น เจ้าไม่จำเป็นต้องกลัวว่าจะผิดสัญญา” ความสง่าผ่าเผยและความมั่นใจในตัวเองของเขาทำให้ข้าพเจ้าเสียบ ข้าพเจ้าชำระมือและใบหน้าอีกครั้งและเตรียมตัวสำหรับการสวดมนต์ เขายืนอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้าและสวดมนต์เช่นกัน ขณะที่สวดมนต์ข้าพเจ้าปลดปล่อยวิญญาณของข้าพเจ้าที่ถูกบีบคั้นอย่างหนัก ทั้งโดยความลึกซึ้งของการสนทนาครั้งนี้และความเครียดและความกดดันของการค้นหา ข้าพเจ้าเอ่ยคำอธิษฐานนี้: “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้พยายามทั้งวิญญาณของข้าพเจ้า และจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังหาได้พบพระผู้นำชาวตามพันธสัญญาของพระองค์ ข้าพเจ้าให้การยืนยันว่าวาระของพระองค์ไม่มีพลาด และคำสัญญาของพระองค์แน่นอน”

15

“คืนนั้น คืนที่นาทรงจำนั้น เป็นคำก่อนวันที่ห้าเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1260 ^[2] [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] ราวหนึ่งชั่วโมงหลังอาทิตย์ตกดิน เจ้าบ้านหนุ่มของข้าพเจ้าเริ่มสนทนากับข้าพเจ้า เขาถามข้าพเจ้าว่า “หลังจากซียิด คาเชม ใครคือผู้ที่เจ้าถือว่าเป็นผู้สืบทอดเขาและเป็นผู้นำของเจ้า?” ข้าพเจ้าตอบว่า “ณ ชั่วโมงของการตายของเขาอาจารย์ผู้สว่างลับไปของเราได้รับเร้าเคียวเชิญเราให้ละทิ้งบ้าน แล้วกระจายกันออกไปกว้างไกลเพื่อแสวงหาพระผู้เป็นที่รักยิ่งตามพันธสัญญา ดังนั้นข้าพเจ้าได้เดินทางมาเปอร์เซีย ลุกขึ้นเพื่อทำตามความประสงค์ของเขาให้สำเร็จ และยังคงข้มักเขม้นค้นหาอยู่” เขาสอบถามต่อว่า “อาจารย์ของเจ้าได้ให้รายละเอียดใดๆ ที่เป็นข้อบ่งชี้ลักษณะเด่นที่แยกให้เห็นพระศาสดาตามพันธสัญญาหรือไม่?” ข้าพเจ้าตอบว่า “ให้ พระองค์มีเชื้อสายที่วิสุทธิและต้นตระกูลที่เรื่องนาม และเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของฟาติเมห์ สำหรับอายุของพระองค์ พระองค์แก่กว่ายี่สิบและอ่อนกว่าสามสิบ พระองค์ได้รับการประสาทด้วยความรู้แต่กำเนิด พระองค์สูงปานกลาง ละเว้นการสูบบุหรี่ และไม่มีข้อบกพร่องทางร่างกาย” ชายหนุ่มนั้นนั่งเสียบไปชั่วคราวแล้วประกาศด้วยน้ำเสียงที่ก้องว่า : “จงมองดู เครื่องหมายแสดงทั้งหมดเหล่านี้เป็นที่เห็นชัดในตัวเรา!” จากนั้นเขาอภิปรายแต่ละเครื่องหมายแสดงที่กล่าวมาข้างบนแยกกัน และสาธิตอย่างสิ้นข้อสงสัยว่าแต่ละเครื่องหมายแสดงทั้งหมดตรงกับตัวตนของเขา, ข้าพเจ้าประหลาดใจมากและให้ข้อสังเกตอย่างสุภาพว่า “พระผู้ที่เรารอคอยการเสด็จมาเป็นบรูซแห่งความวิสุทธิที่ไม่มีเหนือกว่า และศาสนาที่พระองค์จะเปิดเผยเป็นศาสนาแห่งอาณาภาพที่ยิ่งใหญ่ มีเงื่อนไขจำเป็นมากมายและหลากหลายที่ผู้ที่อ้างว่าเป็นธรรมสรีระของศาสนานี้จำเป็นต้องบรรลุ บ่อยแค่ไหนที่ซียิด คาเชม กล่าวถึงความรู้ที่ไพศาลของพระศาสดาตามพันธสัญญา! บ่อยแค่ไหนที่เขา กล่าวว่า : ‘ความรู้ของเราเองเป็นเพียงหยดเดียวเมื่อเทียบกับสิ่งที่พระองค์ได้รับการประสาท ความสำเร็จทั้งหมดของเราเป็นเพียงผงธุลีเดียวเมื่อเผชิญกับความรู้ที่ไพศาลของพระองค์ ไม่เพียงเท่านั้น ความแตกต่างกันนั้นวัดไม่ได้!’” หันใดที่ถ้อยคำ

[1] โครอ่าน 15:46

[2] ตรงกับคำวันที่ 22 พฤษภาคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387) วันที่ 23 พฤษภาคมตรงกับวันพฤหัสบดี

เหล่านี้หลุดออกมาจากริมฝีปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถูกรอบงำด้วยความกลัวและความเสียใจต่อสิ่งที่พูดออกไปอย่างที่ข้าพเจ้าไม่สามารถปกปิดหรืออธิบาย ข้าพเจ้าตำหนิตัวเองอย่างขมขื่น และตั้งใจ ณ วินาทีนั้นที่จะเปลี่ยนท่าทีและทำน้ำเสียงให้นุ่มขึ้น ข้าพเจ้าสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าหากเจ้าบ้านผู้นี้กล่าวถึงเรื่องนี้อีก ข้าพเจ้าจะตอบด้วยความถ่อมตัวเป็นที่สุดและกล่าวว่า : “หากท่านเต็มใจที่จะให้ข้อพิสูจน์คำกล่าวอ้างของท่าน ท่านจะปลดปล่อยข้าพเจ้าจากความวิตกและความไม่แน่นอนใจที่กอดตันวิญญานของข้าพเจ้าอย่างหนักได้แน่นอนที่สุด ข้าพเจ้าจะเป็นหนี้ท่านอย่างแท้จริงสำหรับการปลดปล่อยดังกล่าว” เมื่อเริ่มต้นการแสวงหาครั้งแรก ข้าพเจ้ามุ่งมั่นยึดถือสองมาตรฐานดังต่อไปนี้ ที่ข้าพเจ้าสามารถยืนยันความจริงสำหรับใครก็ตามที่อ้างตนว่าเป็นอิมามกออเมตามพันธสัญญา มาตรฐานแรกคือตำราที่ข้าพเจ้าประพันธ์เองเกี่ยวกับคำสอนที่เข้าใจยากและซ่อนเร้นทั้งหลายที่เชค อาหมัดและซียิด คาเซมเสนอให้พิจารณา ใครก็ตามที่ข้าพเจ้าดูเหมือนว่าสามารถไขนัยลึกลับทั้งหลายในตำรานี้ให้กระจ่างได้ ข้าพเจ้าจะเสนอค่าขอที่สองถัดจากนั้น และจะขอให้เขาเปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งโจเซฟโดยไม่ต้องใครครวญหรือลังเลแม้แต่น้อย ด้วยโวหารและภาษาที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากมาตรฐานที่แพร่หลายในเวลานั้น, ก่อนหน้านั้นข้าพเจ้าเคยขอร้องซียิด คาเซมเป็นการส่วนตัวให้เขียนคำอธิบายซูรีห์เดียวกันนี้ ซึ่งเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า “แท้จริงแล้วสิ่งนี้อยู่เหนือวิสัยของเรา พระองค์ผู้ทรงความยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งจะเสด็จมาหลังจากเรา จะเปิดเผยสิ่งนี้ต่อเจ้าโดยไม่ต้องถูกถาม คำอธิบายนั้นจะเป็นหนึ่งในพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักที่สุดของสัจธรรมของพระองค์ และเป็นหนึ่งในหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดของฐานะที่สูงส่งของพระองค์” [1]

16

“ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังใคร่ครวญสิ่งเหล่านี้อยู่ในใจ เจ้าบ้านที่สง่าของข้าพเจ้าพูดความรู้สึกอีกครั้งว่า : “จงสังเกตให้ดี บุคคลที่ซียิด คาเซมหมายถึงไม่ใช่ใครอื่นนอกจากเราหรือ?” ครั้นแล้วข้าพเจ้ารู้สึกอยากนำเสนอสำเนาของตำราที่ข้าพเจ้ามีอยู่ต่อเขา ข้าพเจ้าถามเขาว่า “ท่านจะอ่านหนังสือนี้ของข้าพเจ้า และมองดูหน้าหนังสือเหล่านี้ด้วยดวงตาที่ปราณีใหม่? ข้าพเจ้าขอให้ท่านโปรดมองข้ามความอ่อนแอและข้อบกพร่องของข้าพเจ้า” เขากรุณาทำตามความปรารถนาของข้าพเจ้า เปิดหนังสือออก มองบางวรรคเดี่ยวเดี่ยว ปิดหนังสือ และเริ่มกล่าวต่อข้าพเจ้า, ภายในไม่กี่นาทีเขาได้ไขความลึกลับทั้งหมดให้กระจ่างและไขปัญหาทั้งหมดในตำรานั้นด้วยพลังความแข็งแกร่งและเสน่ห์ที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว, หลังจากที่ทำงานสำเร็จตามที่ข้าพเจ้าคาดหวังให้เขาทำจนเป็นที่พอใจทั้งหมดสำหรับข้าพเจ้าภายในเวลาอันสั้น เขาอธิบายสัจธรรมบางอย่างเพิ่มเติมที่ไม่พบในรายงานคำพูดของอิมามทั้งหลายของอิสลามหรือในบทนิพนธ์ของเชค อาหมัดและซียิด คาเซม, สัจธรรมเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินมาก่อน ดูเหมือนจะได้รับการประสาทด้วยความแจ่มแจ้งและอานุภาพที่ให้ความสดชื่น หลังจากนั้นเขาให้ข้อสังเกตว่า “หากเจ้าไม่ได้เป็นแขกของเรา เจ้าจะตกอยู่ในฐานะที่ลำบากอย่างแท้จริง กรุณาอิคุณที่ห้อมล้อมทุกสิ่งของพระผู้เป็นเจ้าได้รักษาเจ้าไว้, เป็นความเหมาะสมที่พระผู้เป็นเจ้าจะทดสอบคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ และไม่เหมาะสมที่คนรับใช้จะมาตัดสินพระองค์ตามมาตรฐานที่บกพร่องของตน, หากเราไม่ได้ไขสิ่งที่ทำให้เจ้างุนงง จะถือว่าสภาวะความเป็นจริงที่เรื่องอยู่ในเราไร้อานุภาพ หรือกล่าวหาว่าความรู้ของเราบกพร่องได้หรือ? ไม่เลย ความชอบธรรมของพระผู้เป็นเจ้าเป็นพยาน! เป็นความจำเป็นในยุคนี้ที่ประชาชนและชาติทั้งหลายของทั้งโลกตะวันออกและโลกตะวันตกที่จะรับมายังธรณีประตุนี้ และหาทางที่นี้ที่จะได้รับกรุณาอิคุณพื้นชีวิตของพระผู้ทรงปราณี ใครก็ตามที่ลังเลจะตกอยู่ในความสูญเสียที่ร้ายแรงอย่างแท้จริง, ประชาชนทั้งหลายของโลกไม่ได้ให้การยืนยันหรือว่า จุดประสงค์มูลฐานของการสร้างพวกเขาขึ้นมาคือการรู้จักและบูชาพระผู้เป็นเจ้า? เป็นความจำเป็นที่พวกเขาจะลุกขึ้นอย่างจริงจังด้วยใจของตนเองอย่างที่ได้ลุกขึ้นและแสวงหาพระผู้เป็นที่รักยิ่งตามพันธสัญญาด้วยความมุ่งมั่นและไม่ลดละ” จากนั้นเขากล่าวว่า : “บัดนี้ได้เวลาสำหรับการเปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งโจเซฟ” เขาหยิบปากกาขึ้นมา และด้วยความเร็วที่เหลือเชื่อเปิดเผยซูรีห์แห่งโมเสคจนจบซึ่งเป็นบทแรกของคำอธิบายซูรีห์แห่งโจเซฟของเขา กิริยาท่าทางที่เขาลิขิตมีอิทธิพลต่อจิตใจเพิ่มขึ้นโดยเสียงที่นุ่มนวลของเขาที่สวดไปพร้อมกับการลิขิตนั้น ไม่มีแม้แต่วินาทีเดียวที่การลืมหูลงจะจากปากกาของเขาเซงักกลางคัน ไม่มีสักครั้งที่เขาหยุดชั่วคราวจนกระทั่งเปิดเผยซูรีห์แห่งโมเสคเสร็จ ข้าพเจ้านั่งปลื้มปิติต่อมนต์ของน้ำเสียงและพลังอำนาจท่วมทับของการเปิดเผยพระธรรมของเขา สุดท้ายแล้วข้าพเจ้าไม่สู้จะเต็มใจลุกขึ้นจากที่นั่งและขออนุญาตจากไป เขายิ้มแล้วบอกให้ข้าพเจ้านั่งลงและกล่าวว่า : “หากเจ้าจากไปในสภาพเช่นนี้ ใครก็ตามที่เห็นเจ้าจะกล่าวอย่างแน่นอนว่า : ‘ชายหนุ่มที่นำสงสารนี้เสียสติไปแล้ว’” ขณะนั้น

[1] *The Tarikh-i-Jadid*, p.39 กล่าวไว้ว่า “เป็นที่รายงานว่ามุลลา ฮุสเซนได้พูดดังต่อไปนี้ : “วันหนึ่งขณะที่อยู่ตามลำพังกับซียิด คาเซมที่ล่องลับไปในห้องสมุดของเขา ข้าพเจ้าสอบถามเหตุผลว่าทำไมซูเรเย ยูซุฟได้ชื่อในคัมภีร์โครอานว่า ‘เรื่องราวที่ดีที่สุด’ ซึ่งเขาตอบว่าเวลานั้นไม่ใช่โอกาสที่เหมาะสมสำหรับการอธิบายเหตุผลอุบัติการณ์ครั้งนี้ยังคงถูกปกปิดไว้ในจิตใจของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวถึงต่อผู้ใด”

นาฬิกาละเวลาสองชั่วโมงสิบเอ็ดนาทีหลังพระอาทิตย์ตก^[1] คินนั้นเป็นคินก่อนวันที่ห้าเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1260 [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] ซึ่งตรงกับหกสิบห้าวันหลังนอร์รูซ เขาประกาศว่า "คินนี้ ชั่วโมงนี้ในวันข้างหน้าจะได้รับการเฉลิมฉลองในฐานะที่เป็นหนึ่งในเทศกาลที่ยิ่งใหญ่และมีนัยสำคัญที่สุด จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงกรุณาช่วยให้เจ้าบรรลุถึงความปรารถนาของหัวใจของเจ้า และได้ดื่มอมฤตแห่งวาทะของพระองค์ที่ปิดผนึกไว้" ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแด่ผู้ที่บรรลุถึงสิ่งดังกล่าว"^[2]

17

"ชั่วโมงที่สามหลังพระอาทิตย์ตก เจ้าบ้านของข้าพเจ้าสั่งให้บริการอาหารเย็น คนรับใช้ชาวเอธิโอเปียคนเดียวคนนั้นปรากฏตัวอีกครั้งและจัดอาหารชั้นยอดไว้บนโต๊ะต่อหน้าเรา อาหารศักดิ์สิทธิ์มีอนั้นให้ความสดชื่นทั้งแก่ร่างกายและวิญญาณของข้าพเจ้า, ต่อหน้าเจ้าบ้าน ณ ชั่วโมงนั้นข้าพเจ้ารู้สึกราวกับว่า ข้าพเจ้ากำลังทานผลไม้สวรรค์ ข้าพเจ้าได้แต่อัศจรรย์ใจต่อกิริยามารยาทและความเอาใจใส่อย่างอุทิศตนของคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียคนนั้น ซึ่งชีวิตของเขาดูเหมือนจะถูกเปลี่ยนแปลงโดยอิทธิพลพื้นชีวิตของเจ้านายของเขา, เมื่อนั้นเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้ามองเห็นนัยสำคัญของวาทะที่สืบทอดกันมาและรู้จักกันดีว่าเป็นของพระโมฮัมหมัด : "เราได้เตรียมสิ่งที่ดวงตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน หัวใจมนุษย์ไม่เข้าใจ ไว้สำหรับผู้ที่มิใช่ศาสนาและชอบธรรมในหมู่คนรับใช้ของเรา" หากเจ้าบ้านหนุ่มของข้าพเจ้าไม่มีการอ้างสิทธิ์อื่นใดต่อความยิ่งใหญ่ สิ่งนี้เพียงพอ นั่นคือเขาต้อนรับข้าพเจ้าด้วยมิตรภาพที่อบอุ่นและความเมตตาที่ใครอย่างมีคุณภาพเช่นนั้น ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าไม่มีมนุษย์คนอื่นใดสามารถเปิดเผยให้เห็นได้"

18

"ข้าพเจ้านั่งโดยต้องมนต์ของวาทะของเขา สิมเวลาและผู้ที่รอคอยข้าพเจ้า ทันใดนั้นเสียงร้องของโมฮัมหมัดซึ่งที่เรียกผู้ที่ศรัทธาไปสวดมนต์ตอนเช้า ได้ปลุกข้าพเจ้าให้ตื่นจากความปลื้มปิติที่ดูเหมือนจะจับจิตข้าพเจ้า, ดูเหมือนว่าความปิติทั้งปวง ความรุ่งโรจน์ที่สุดจะพรรณนาทั้งปวง ที่พระผู้ทรงมหิธานุภาพเล่าไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติที่ประเมินค่ามิได้ของชาวสวรรค์ สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าดูเหมือนว่ากำลังประสบอยู่คินนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองอยู่ในสถานที่ซึ่งกล่าวได้อย่างแท้จริงว่า "ในนั้นจะไม่มีความเห็น้อยอ่อนมาถึงเรา และในนั้นจะไม่มีความเห็น้อยหนายมาแตะต้องเรา" "ในนั้นพวกเขาจะไม่ได้ยินการสนทนาที่ไร้สาระหรือความมดเท็จ แต่จะได้ยินแต่เสียงร้อง 'สันติสุข! สันติสุข!' " เสียงร้องของพวกเขาในนั้นจะเป็น 'ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ความรุ่งโรจน์จะมีแด่พระองค์' และคำแสดงไมตรีจิตของพวกเขาในนั้นจะเป็น 'สันติสุข!' และเสียงร้องของพวกเขาจะจบลงด้วย 'ความสรรเสริญจะมีแด่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นนายของผู้ที่พระองค์สร้างทั้งหมด!' "^[3]

19

"ข้าพเจ้าหลับไม่ลงคินนั้น หลงใหลในดนตรีของเสียงนั้นที่สูงขึ้นและต่ำลงขณะที่เขาสวดเป็นเพลง ซึ่งบัดนี้ตั้งขึ้นขณะที่เขาเปิดเผยวาระของกายูโมล แอสมา^[4] ซึ่งเป็นเสียงประสานทางจิตวิญญาณที่ล้ำลึกขณะที่เขาเปล่งเสียงบทอธิษฐานที่เขากำลังเปิดเผย^[5] ในตอบจบของการเปล่งเสียงเรียกพระผู้เป็นเจ้าแต่ละครั้ง พระองค์จะ

[1] ตามสำเนาของคัมภีร์บายันที่เขียนด้วยลายมือของซียิด ฮุสเซนเลฆานูการและสหายของพระบ๊อบ วันที่ของการสำแดงองค์ถูกกำหนดไว้โดยวรรคต่อไปในคัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย [วาฮิด 2, บ๊อบ 7) : "จุดเริ่มต้นของสิ่งนี้คือสองชั่วโมงและสิบเอ็ดนาที {ผ่านไป} จากคาก่อนวันที่ห้าของเดือนจามาดีโยล อูลา ฮ.ศ.1260 [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] ซึ่งเป็นปี 1270 ของพันธกัจ [ของพระโมฮัมหมัด]"

[2] ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.206, A.L.M. Nicolas ยกวางจะดังต่อไปนี้จากคีตาโบล ฮาราเมนมากล่าวว่า "ความจริงแล้ววันแรกที่พระวิญญาณลงมาในหัวใจของทาสผู้นี้คือวันที่สิบห้าของเดือนราบี โยล อัฟวาล"

[3] วรรคต่างๆ ที่คัดมาจากคัมภีร์โกรอ่าน

[4] คำอธิบายซูรีห์แห่งใจเซฟของพระบ๊อบ

[5] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน " *Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*" p.120 ว่า "ในคัมภีร์เล่มแรกของเขา [พระบ๊อบ] เห็นอื่นใดเขาเคร่งศาสนาและมีมาน ในคัมภีร์เล่มที่สองคือการถกเหตุผลและตรรกวิทยาเป็นเนื้อหาที่สำคัญ และบรรดาผู้ฟังของเขาสังเกตว่าจากบทหนึ่งในคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้าที่เขาเลือก เขาคลีความหมายใหม่ที่ไม่มิใครเคยมองเห็นมาก่อน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาดึงหลักความเชื่อและข้อมูลมาจากความหมายนั้นอย่างไม่เป็นที่คาดคิดเลย สิ่งที่เราไม่เคยเห็น้อยอ่อนในการชื่นชมคือ

กล่าววณะเหล่านี้ : “ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ หาใช้สิ่งผู้ที่ถูกพระองค์สร้างยืนยงเกี่ยวกับพระองค์! และสันติสุขจงมีแด่พระผู้นำชาวทั้งหลายของพระองค์! และความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นนายแห่งชีวิตทั้งปวง!”^[1]

20

“จากนั้นเขากล่าวต่อข้าพเจ้าด้วยวาจาเหล่านี้ : “ดูกร เจ้าซึ่งเป็นคนแรกที่เชื่อในเรา! แท้จริงแล้วเรากล่าวว่า เราคือพระบ๊อบ ประมุขของพระผู้เป็นเจ้า และเจ้าคือบาบุลบ๊อบ ประมุขของประตุนั้น ในตอนเริ่มต้นสิบแปดคนต้องยอมรับเราและสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมของเราอย่างสมัครใจด้วยตนเอง, โดยไม่ถูกเตือนหรือเชื่อเชิญ พวกเขาแต่ละคนต้องหาทางค้นพบเราโดยไม่ขึ้นกับใคร เมื่อครบทุกคนแล้ว หนึ่งในพวกเขาจำเป็นต้องถูกเลือกให้ไปแสวงบุญกับเราที่เมกกะและเมดิना ที่นั่นเราจะส่งมอบธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้าให้แก่เจ้านครเมกกะ จากนั้นเราจะกลับมายังคูฟีห์ ที่ซึ่งในสุเหร่าของนครศักดิ์สิทธิ์นั้น เราจะสำแดงศาสนาของพระองค์อีกครั้ง เป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะไม่เผยสิ่งที่เจ้าเห็นและได้ยิน ไม่ว่าต่อสหายของเจ้าหรือคนอื่นใด จงระมัดระวังอย่าให้ท่าทีของเจ้าต่อเราเผยความลับของความศรัทธาของเจ้า เจ้าควรใช้เวลากับสิ่งนี้และรักษาท่าทีนี้ต่อไปจนกระทั่งเราจากไปอีจาช ^[2] ก่อนที่เราจะจากไป เราจะกำหนดพันธกิจพิเศษให้แก่ทุกคนทั้งสิบแปดคน และจะส่งพวกเขาไปทำงานของตนให้สำเร็จ เราจะสั่งการให้พวกเขาสอนพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าและกระตุ้นวิญญาณของมนุษย์” หลังจากที่ได้พูดถ้อยคำเหล่านี้ต่อข้าพเจ้าพระองค์บอกให้ข้าพเจ้าไปได้ โดยการไปส่งข้าพเจ้าที่ประตูบ้านพระองค์มอบข้าพเจ้าไว้ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้า”

21

“การเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้ซึ่งกระหึ่มข้าพเจ้ากะทันหันอย่างแรง มาราวกับฟ้าแลบ และดูเหมือนจะทำให้ข้าพเจ้าหมดความรู้สึกไปช่วงหนึ่ง ^[3] ข้าพเจ้ามองไม่เห็นเพราะความเจิดจ้าของการเปิดเผยพระธรรมนี้ทำให้ตาพร่า และตื่นต้นใจต่อพลังอำนาจที่ท่วมทับของการเปิดเผยพระธรรมดังกล่าว, ความตื่นเต้น ความเบิกบาน ความพรันพริง ความพิศวงปลุกวิญญาณส่วนลึกของข้าพเจ้า, ที่เด่นชัดที่สุดของอารมณ์เหล่านี้คือความรู้สึกดีใจและเข้มแข็งที่ดูเหมือนจะทำให้ร่างของข้าพเจ้าเรืองรัศมี, ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเปลี้ยและไร้ความสามารถ ห่อเหี่ยวและซีดสีเพียงไร เวลานั้นข้าพเจ้าไม่สามารถเขียนหรือเดิน มือและเท้าของข้าพเจ้าสั่นมาก, อย่างไรก็ตามบัดนี้ความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ได้กระตุ้นชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีความกล้าหาญและพลังถึงขนาดว่า หากโลก ประชาชนและผู้ปกครองทั้งหมดของโลกลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะต้านทานการโจมตีของพวกเขาโดยลำพังอย่างไม่ย่อท้อ จักรวาลดูเหมือนเป็นเพียงธุลีหยิบมือหนึ่งในเงื่อมมือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดูเหมือนจะเป็นสุรเสียงของเกเบรียล ^[4] ที่จำแลงกายที่กำลังร้องเรียกมวลมนุษยชาติ : ‘จงตื่นขึ้นและดูซิ! แสงสว่างตอนเช้าได้รุ่งขึ้นมาแล้ว จงลุกขึ้นเพราะศาสนาของพระองค์’

ความสละสลวยและความงามของโหราภาษาอาหรับที่ใช้ในธรรมลิขิตเหล่านั้น ในไม่ช้าคัมภีร์ทั้งสองนี้มีบรรดาผู้ชื่นชมที่ไฟแรง ที่ไม่กลัวที่จะชอบธรรมลิขิตเหล่านี้มากกว่าวรรณคดีงามที่สุดในคัมภีร์โกรอ่าน”

[1] โกรอ่าน 37:180

[2] ดูภิธาน

[3] *The Kitáb-i-Íqán*, p.205 กล่าวไว้ว่า “เป็นที่เล่าไว้ใน ‘ปีฮารุลอันวาร’ ‘อวาสิม’ และ ‘ยานบู’ ของอิหม่ามซาเดบุตรของพระโมฮัมหมัดว่า เขาได้พูดวณะเหล่านี้ : ‘ความรู้คืออักษรยี่สิบเจ็ดตัว ทั้งหมดที่ศาสนทูตทั้งหลายเปิดเผยไว้คือสองจากยี่สิบเจ็ดตัวอักษรนี้ ตราบจนบัดนี้ไม่มีใครรู้มากกว่าสองตัวอักษรนี้ แต่เมื่ออิหม่ามกอเอมจะปรากฏ พระองค์จะทำให้อักษรที่เหลืออีกยี่สิบห้าตัวถูกสำแดงให้เห็นชัด’ จงพิจารณาดูว่า เขาได้ประกาศให้ความรู้ประกอบด้วยอักษรยี่สิบเจ็ดตัว และถือว่าศาสนทูตทั้งหมดตั้งแต่อดัมถึงแม้แต่ “ตราประทับ” เป็นผู้ อรรถาธิบายเพียงสองจากยี่สิบเจ็ดตัวอักษรนี้ และถูกส่งลงมาที่อักษรสองตัวนี้ เขายังกล่าวด้วยว่าอิหม่ามกอเอมจะเปิดเผยอักษรอีกยี่สิบห้าตัวที่เหลือทั้งหมด, จงมองดูจากวาทะนี้ว่าสถานะของพระองค์ยิ่งใหญ่และสูงส่งเพียงไร! ตำแหน่งของพระองค์เหนือกว่าตำแหน่งของศาสนทูตทั้งหมด และการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์อยู่เหนือการจับความและความเข้าใจของทุกคนที่ศาสนทูตเหล่านั้นเลือกสรร”

[4] ตามคัมภีร์ไบเบิลหมายถึงทูตสวรรค์ที่เป็นผู้นำชาวของพระผู้เป็นเจ้า ในศาสนาอิสลามเชื่อว่าเกเบรียลได้เปิดเผยคัมภีร์โกรอ่านต่อพระโมฮัมหมัด

ถูกสำแดงให้เห็นชัดแล้ว อานนแห่งภรรณาคณของพระองค์เปิดกว้างแล้ว จงเข้ามาข้างใน ดูกร ประชาชนทั้งหลายของโลก! เพราะพระผู้เป็นพระศาสดาตามพันธสัญญาของเจ้าเสด็จมาแล้ว!” [1]

22

“ในสภาพดังกล่าวข้าพเจ้าออกจากบ้านของพระองค์และกลับไปสมทบกับน้องชายและหลานชาย สาวกจำนวนมากของเซค อาหมัดที่ได้ยื่นเกี่ยวกับการมาถึงของข้าพเจ้า ได้มาชุมนุมกันที่สุหร่าอิลคองนี้เพื่อจะพบข้าพเจ้า, ด้วยข้อสัตย์ต่อคำสั่งการของพระผู้เป็นที่รักยิ่งที่พึงพบ ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะดำเนินการตามความปรารถนาของพระองค์ทันที เมื่อข้าพเจ้าเริ่มจัดชั้นเรียนและทำการอธิษฐาน ฟุ้งชนมหาศาลทยอยกันมาชุมนุมกันกับข้าพเจ้า บรรดานักบวชตำแหน่งสูงและเจ้าหน้าที่รัฐของเมืองนั้นมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้าเช่นกัน พวกเขาอัศจรรย์ใจต่อจิตวิญญาณที่การบรรยายของข้าพเจ้าเปิดเผย โดยไม่รู้ว่าบ่อเกิดของความรู้ที่หลังมาของข้าพเจ้า ไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระผู้ซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่กำลังรอคอยการเสด็จมาอย่างกระตือรือร้น

23

“ระหว่างวันเหล่านั้นในหลายโอกาสข้าพเจ้าถูกพระบ็อบเรียกตัวให้ไปเยี่ยมพระองค์ พระองค์จะส่งคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียคนเดิมมาที่สุหร่าตอนกลางคืน และนำข่าวสารแห่งการยินดีต้อนรับด้วยความรักที่สุดของพระองค์มาให้ข้าพเจ้า ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพระองค์ ข้าพเจ้าใช้เวลาทั้งคืนอยู่กับพระองค์ ข้าพเจ้านั่งอยู่แทบเท้าของพระองค์โดยไม่หลับจนรุ่งเช้า หลงใหลเสน่ห์ในวาตะของพระองค์ ลืมโลก ความพะวงและกิจทั้งหลายทางโลก ชั่วโมงที่ล้ำค่าเหล่านั้นผ่านไปอย่างรวดเร็วเพียงไร! ยามรุ่งอรุณข้าพเจ้าจำใจไปจากพระองค์ ในวันเหล่านั้นข้าพเจ้าตั้งตาคอยการใกล้เข้ามาของเวลาค่าอย่างกระตือรือร้นเพียงไร! ข้าพเจ้ามองดูรุ่งอรุณด้วยความรู้สึก

[1] *God Passes By*, p.6-7, ท่านโชกิ เอฟเฟนติ ขยายนัยสำคัญของการประกาศพันธกิจของพระบ็อบต่อมุลลาฮุสเซนว่า :

“อย่างไรก็ตามแสงสว่างที่สาดให้เห็นนัยที่สำคัญกว่าของเหตุการณ์ตอนที่บ่งบอกการประกาศพันธกิจของพระบ็อบนี้ มาจากการอ่าน “คัมภีร์แรกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและทรงอำนาจที่สุด” ของคัมภีร์ทั้งหมดในยุคศาสนาบาปี นั่นคือคำอธิบายที่เลื่องลือของซูรีห์แห่งโจเซฟ ซึ่งเราได้การรับประกันว่าบทแรกของคัมภีร์นี้ออกมาจากปากกาของพระผู้เปิดเผยจากสวรรค์ทั้งหมดในคืนของคืนทั้งหลายนั้น, คำพรรณนาเหตุการณ์ตอนนีของมุลลาฮุสเซนและหน้าแรกๆ ของคัมภีร์นั้น เป็นพยานต่อความมหัศจรรย์และพลังอำนาจของการประกาศที่มีน้ำหนักนั้น, คำกล่าวอ้างว่าเป็นไม่น้อยกว่ากระบอกเสียงของพระผู้เป็นเจ้าของที่ศาสนทูตทั้งหลายของยุคที่ผ่านไปสัญญาไว้, คำยืนยันว่าพระองค์ในเวลาเดียวกันเป็นผู้ประกาศข่าวพระศาสดาอีกองค์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์เองสุดคณนา, คำบัญชาที่พระองค์ประกาศต่อกษัตริย์และเจ้าชายทั้งหลายของโลก คำเตือนที่น่าหวั่นถึงประมุขของราชอาณาจักรกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์, คำแนะนำถ่ายทอดไปถึงนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซีให้เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า และคำบัญชาอย่างเด็ดขาดให้เขาสละอำนาจในฐานะนายกรัฐมนตรีของกษัตริย์ซาร์ห์และให้ยอมจำนนต่อพระผู้เป็น “ผู้รับมรดกของโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในโลก”, คำท้าทายถึงผู้ปกครองทั้งหลายของโลกเป็นการประกาศความพอเพียงในตัวเองของศาสนาของพระองค์ ประณามความไร้แก่นสารของอำนาจที่ไม่จีรังของพวกเขา และเรียกร้องพวกเขาให้ “ละทิ้งอาณาจักรของพวกเขาทุกคน”, และส่งมอบธรรมสารของพระองค์ให้แก่ “ดินแดนทั้งหลายทั้งในโลกรัตวันออกและโลกตะวันตก” เหล่านี้ประกอบกันเป็นลักษณะเฉพาะเด่นๆ ของการสื่อสารครั้งแรกนั้น ซึ่งบ่งบอกกำเนิดและกำหนดวันที่ของการเริ่มต้นยุคที่รุ่งโรจน์ที่สุดของชีวิตทางธรรมของมนุษยชาติ

ด้วยการประกาศที่เป็นประวัติศาสตร์นี้ รุ่งอรุณของยุคใหม่ที่บ่งบอกการบรรลุจุดสมบูรณ์ของทุกยุคได้เริ่มขึ้นพลังขับเคลื่อนแรกของการเปิดเผยพระธรรมที่มีอิทธิพลต่ออนาคตถูกส่งไปยังผู้ซึ่ง “หากมิใช่เพราะเขา” ตามคำให้การยืนยันในศัตราปอิคาน “พระผู้เป็นเจ้าย่อมไม่สถิตอยู่บนที่ประทับแห่งความปราณีของพระองค์ หรือประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์อันนี้” อย่างไรก็ตามจนกระทั่ง 40 วันผ่านไป การลงชื่ออักษรแห่งการมีชีวิตที่เหลืออีกสิบเจ็ดคนจึงเริ่มต้น, พวกเขาค้นพบจุดหมายแห่งการแสวงหาที่ละน้อยอย่างเป็นไปเอง บางคนขณะหลับ บางคนขณะตื่น บางคนโดยการถือศีลอดและอธิษฐาน บางคนด้วยความฝันและนิมิต แล้วถูกเกณฑ์เข้ามาอยู่ภายใต้ธงของศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่, คนสุดท้ายแต่จัดว่าเป็นที่หนึ่งของอักษรแห่งการมีชีวิตเหล่านี้ที่จะถูกจารึกไว้ในธรรมจารึกที่เก็บรักษาไว้ คือโคดุสผู้แก้ววิชาอายุยี่สิบสองปีผู้สืบเชื้อสายโดยตรงมาจากอิหม่ามฮาซาน และเป็นสาวกผู้เป็นที่ชื่นชมนับถือที่สุดของซียิด คาเซม, ที่มาก่อนโคดุสติดๆ กันคือสตรีคนหนึ่งซึ่งเป็นเพียงคนเดียวในเพศของเธอ ผู้ซึ่งไม่เหมือนกับเพื่อนสาวกทั้งหลายของเธอ ไม่เคยพบพระบ็อบ และได้รับการประสาทด้วยตำแหน่งอัครสาวกในยุคศาสนาใหม่”

เศร้าและเสียใจเพียงไร! ครั้งหนึ่งในระหว่างการไปเยี่ยมเยียนยามค่ำคืน เจ้าบ้านกล่าวต่อข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “พรุ่งนี้สหายของเจ้าสิบสามคนจะมาถึง จงยื่นความเมตตารักใคร่ที่สุดให้แก่พวกเขาแต่ละคน อย่าปล่อยให้พวกเขาดูแลตัวเอง เพราะพวกเขาได้อุทิศชีวิตให้แก่การแสวงหาพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน จงอธิษฐานถึงพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ทรงกรุณาช่วยให้พวกเขาสามารถเดินได้อย่างปลอดภัย ในหนทางที่บางยิ่งกว่าเส้นผมและคมยิ่งกว่าดาบ พวกเขาบางคนจะถูกนับในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นสาวกที่พระองค์เลือกสรรและโปรดปราน บางคนจะย่างเท้าบนทางสายกลาง ชะตาของคนที่เหลือจะไม่ได้รับการประกาศจนกว่าจะถึงชั่ว โมงที่ทุกสิ่งที่ย่อนเร้นอยู่จะถูกสำแดงให้เห็นชัด”^[1]

24

“เช้าวันเดียวกันนั้นตอนพระอาทิตย์ขึ้น ไม่นานหลังจากที่ข้าพเจ้ากลับมาจากบ้านของพระบ๊อบ มุลลา อาลีเยบาสทามีกับสหายตามจำนวนที่ระบุต่อข้าพเจ้าได้มาถึงสุเหร่าอัลคอนี ข้าพเจ้าเริ่มจัดหาวิธีการเพื่อความสบายของพวกเขาทันที คืนหนึ่งหลังจากสามสัปดาห์ที่พวกเขามาถึง มุลลา อาลีเยในฐานะโฆษกของสหายทั้งหลายของเขา ระบายความรู้สึกที่ไม่สามารถเก็บไว้ต่อไปว่า “ท่านรู้ดีว่าพวกเรามั่นใจในตัวท่านมากแค่ไหน ในใจของพวกเราคิดถึงท่านถึงขนาดว่าหากท่านอ้างตนว่าเป็นอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา พวกเราทุกคนจะยอมจำนนอย่างไม่ลังเล, ด้วยเชื่อฟังคำสั่งของท่านพวกเราได้ละทิ้งบ้านและออกไปค้นหาพระผู้เป็นที่รักยิ่งตามพันธสัญญาของพวกเรา ท่านคือคนแรกที่แสดงตัวอย่างอันประเสริฐนี้ต่อพวกเรา พวกเราได้เดินตามรอยเท้าของท่าน พวกเรามุ่งมั่นที่จะไม่หย่อนความพยายามจนกว่าจะพบพระผู้เป็นจุดหมายของการแสวงหาของพวกเรา, พวกเราตามท่านมายังสถานที่นี้ พร้อมทั้งจะยอมรับใครก็ตามที่ท่านยอมรับ ด้วยความหวังที่จะแสวงหาที่กำบังแห่งการคุ้มครองของพระองค์ และผ่านความโกลาหลและความวุ่นวายที่จำเป็นต้องบ่งชี้ชั่ว โมงสุดท้ายได้สำเร็จ, ด้วยเหตุผลอะไรที่เวลานี้พวกเราเห็นท่านสอนประชาชนและจัดการสวดมนต์และอธิษฐานของพวกเราอย่างสงบที่สุด? หลักฐานต่างๆ ของความวุ่นวายใจและความคาดหวังดูเหมือนจะหายไปจากสีหน้าของท่าน พวกเราอ่อนวอนท่าน ขอให้บอกเหตุผลของสิ่งนี้ เพื่อว่าพวกเราเช่นกันจะถูกปลดปล่อยจากความไม่แน่นอนใจและความสงสัยที่มีอยู่” ข้าพเจ้าให้ข้อสังเกตอย่างสุภาพว่า “เป็นธรรมดาที่สหายทั้งหลายของท่านอาจเชื่อว่า ใจที่สงบและนิ่งของข้ามีเหตุมาจากอิทธิพลเหนือกว่าที่ดูเหมือนว่าข้าได้มาในเมืองนี้ ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่, ข้ารับประกันท่านว่าโลกกับความโง่เขลาและสิ่งชั่วร้ายทั้งหมดในโลก ไม่มีวันที่จะลวงอุสเซนแห่งบูชรูเยห์คนนี้อย่างที่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาได้ ตั้งแต่ต้นของวิชาศึกษาศาสตร์ที่ข้าเริ่มดำเนินการ ข้าปฏิบัติญาณที่จะประทับชะตาลิขิตของข้าเองด้วยเลือดของข้า, เพื่อเห็นแก่พระองค์ข้าได้ยินดีต้อนรับการจมอยู่ในมหาสมุทรแห่งความทุกข์ทรมาน ข้าไม่โหยหาสิ่งทั้งหลายของโลกนี้ ข้ากระหายแต่ความยินดีของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้า จนกว่าข้าจะหลังเลือดเพื่อพระนามของพระองค์ ไฟที่ลุกอยู่ในตัวข้าจึงจะดับ ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดให้ท่านได้มีชีวิตอยู่เป็นพยานวันนั้น, สหายทั้งหลายของท่านไม่ได้คิดหรือว่า เพราะความปรารถนาที่แรงกล้าและความอุตสาหะที่ไม่ลดละของพวกเขา พระผู้เป็นเจ้าด้วยความปราณีที่ไม่รู้สินของพระองค์ ทรงกรุณาลดตัวมาไขประตูแห่งกรุณาธิคุณของพระองค์ต่อหน้าของมุลลา อุสเซน และด้วยอัจฉริยภาพที่ไม่อาจหยั่งรู้ของพระองค์ที่ทรงต้องการปกปิดความจริงนี้ ได้สั่งให้เขาประกอบกิจดังกล่าว?’ ถ้อยคำเหล่านี้ปลุกเร้าวิญญาณของมุลลา อาลี เขาเข้าใจความหมายทันที เขาอ่อนวอนด้วยน้ำตาขอให้ข้าพเจ้าแยมว่าพระองค์คือใครที่เปลี่ยนความวุ่นวายใจของข้าพเจ้าเป็นความสงบ และเปลี่ยนความวิตกของข้าพเจ้าเป็นความมั่นใจ เขาขอรับรองว่า “ข้าพเจ้าขอให้ท่านให้ส่วนหนึ่งของอภิศักดิ์สิทธิ์นั้นที่พระหัตถ์แห่งความปราณีให้ท่านดื่ม เพราะนั่นจะดับกระหายของข้าอย่างแน่นอน และบรรเทาความเจ็บปวดของความปรารถนาในหัวใจของข้า” ข้าพเจ้าตอบว่า “อย่าได้อ่อนวอนข้าให้โปรดท่านเรื่องนี้ ขอให้ท่านวางใจในพระองค์ เพราะพระองค์จะนำทางการย่างก้าวของท่านแน่นอน และคลายความว้าวุ่นในหัวใจของท่าน”

25

มุลลา อาลีรีบไปหาสหายทั้งหลายของตน และแจ้งให้พวกเขาทราบการสนทนาของตนกับมุลลา อุสเซนว่าเป็นอย่างไร, ด้วยลุกเป็นไฟที่เรื่องราวการสนทนานั้นจุดขึ้นในหัวใจ พวกเขาแยกย้ายกันไปทันที หาทางแยกตัวอยู่ในห้องของตน วิวอนโดยการถือศีลอดและการอธิษฐาน ขอให้มันที่ปิดกั้นระหว่างพวกเขากับการมองเห็นพระผู้เป็นที่รักยิ่งถูกขจัดออกไปโดยเร็ว พวกเขาทำพิธีสวดอธิษฐานยามค่ำคืนว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้

[1] *Le Bayan Persan*, vol.4, p.119 กล่าวไว้ว่า “ในลักษณะเดียวกันจงเข้าใจจุดเริ่มต้นของการสำแดงคัมภีร์บายันในระหว่างสี่สัปดาห์ ไม่มีใครนอกจากอักษรซีนาที่เชื่อในอักษรบี โดยเป็นไปทีละน้อยนี้เองที่บิสมิลลาฮอล อัมนาฮอล อัคดัส สวมตัวเองด้วยกุษาแห่งความศรัทธาจนกระทั่งในที่สุดเอกภาพปฐมเสร็จสิ้นสมบูรณ์ เช่นนั้นจึงเป็นพยานว่าสิ่งนี้เพิ่มขึ้นอย่างไรจนถึงสมัยของเรา”

เป็นเจ้าของเรา! พระองค์เท่านั้นที่เราบูชาและร้องขอความช่วยเหลือ เราวิงวอนพระองค์ขอทรงนำทางเราบนหนทางตรง ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของเรา! ขอทรงทำตามทีพระองค์สัญญาไว้กับเราโดยอัครสาวกทั้งหลายของพระองค์ ขอทรงอย่าทำให้เราดลู่ในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ แท้จริงแล้วพระองค์จะไม่ผิดสัญญา”

26

ในคืนที่สามของการปลื้กวิเวกขณะที่อยู่ในวังค์ของการอธิษฐาน มุลลา อาลีเย บาสทามีมีนิมิต มีแสงสว่างปรากฏต่อสายตาของเขา และดูซี! แสงนั้นเคลื่อนออกไปต่อหน้าเขา ด้วยถูกล่อใจโดยความอำไพของแสงนั้น เขาจึงตามไปจนกระทั่งในที่สุดแสงนั้นพาเขาไปถึงพระผู้เป็นที่รักยิ่งตามพันธสัญญาของเขา ณ ชั่วโมงนั้นกลางดึกเขาลุกขึ้นมา เปิดประตูห้องของเขาอย่างปรี๊ดปิดด้วยความเบิกบานและแจ่มใสด้วยความดีใจแล้วรีบออกไปหามุลลา ฮุสเซน เขาถลาเข้าไปในวงแขนของสหายที่นับถือ มุลลา ฮุสเซนกอดเขาอย่างรักใคร่ที่สุดแล้วกล่าวว่า : “ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของที่ทรงนำทางเรามาที่นี่! เราจะไม่ได้รับการนำทางหากพระผู้เป็นเจ้าของเรานำทางเรา!”

27

เช้าวันนั้นตอนย่ำรุ่งมุลลา อาลี ธิบตามมุลลา ฮุสเซนไปยังที่พักอาศัยของพระบ๊อบ ณ ทางเข้าบ้านทั้งสองพบคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียผู้ซื่อสัตย์ซึ่งจำพวกเขาได้และกล่าวต้อนรับพวกเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้ ‘ก่อนรุ่งอรุณข้าพเจ้าถูกเรียกตัวไปพบเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งทรงสั่งการข้าพเจ้าให้เปิดประตูบ้านและยืนคอยอยู่ ณ ธรณีประตู พระองค์กล่าวว่า “แขกสองคนจะมาถึงเข้าตัววันนี้ จงให้การต้อนรับที่อบอุ่นแก่พวกเขาในนามของเรา จงพูดกับพวกเขาด้วยถ้อยคำจากเราว่า ‘จงเข้ามาข้างในในนามของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า’”

28

การพบพระบ๊อบครั้งแรกของมุลลา อาลีซึ่งคล้ายกับการพบพระบ๊อบของมุลลา ฮุสเซน ต่างกันเพียงแต่นี้คือ ในการพบกันก่อนหน้านั้น ข้อพิสูจน์และพยานหลักฐานต่างๆ ของพันธกิจของพระบ๊อบถูกตรวจตราและอรรถาธิบายอย่างพิถีพิถันแต่ในการพบกันครั้งนี้การถกข้อพิสูจน์ทั้งหมดถูกละไว้ และไม่มีสิ่งใดนอกจากจิตวิญญาณแห่งการบูชาอย่างแรงกล้าและมีตรภาพที่ใกล้ชิดสุดจิตใจ ทั้งห้องดูเหมือนจะได้พลังชีวิตจากอิทธิฤทธิ์สวรรค์ที่ออกมาจากวาทะที่ได้รับการดลใจของพระองค์ ทุกสิ่งในห้วงนั้นดูเหมือนจะสั่นสะเทือนด้วยการให้การยืนยันนี้ : “แท้จริงแล้ว แท้จริงแล้ว รุ่งอรุณของยุคใหม่ได้เริ่มขึ้นแล้ว พระศาสดาตามพันธสัญญาขึ้นนั่งบัลลังก์ในหัวใจของมนุษย์ พระองค์ถือถ้วยน้ำลิ้นลับ ถ้วยแห่งความอมตะไว้ในมือของพระองค์ พระพรจะมีแด่ผู้ที่ดื่มจากถ้วยนี้”

29

ถึงคิวของสหายสิบสองคนของมุลลา อาลี แต่ละคนก็แสวงหาและพบพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตนโดยความพยายามของตนเองและไม่ได้รับการช่วยเหลือ, พวกเขาประสบกับแสงสว่างของการเปิดเผยพระธรรมนี้ และถูกนำไปสู่การมองเห็นอานุภาพแห่งความรุ่งโรจน์ของการเปิดเผยพระธรรมดังกล่าว บางคนขณะหลับ บางคนขณะตื่น บางคนขณะอธิษฐาน บางคนขณะตรีกตรอง, ในลักษณะเดียวกันกับมุลลา อาลีพวกเขาเหล่านั้นและอีกสามสี่คนตามมุลลา ฮุสเซนไปพบพระบ๊อบและได้รับการประกาศให้เป็น “อักษรแห่งการมีชีวิต”, สิบเจ็ดอักษรแห่งการมีชีวิตทยอยกันมาลงชื่อในธรรมจารึกที่เก็บรักษาไว้ของพระผู้เป็นเจ้าของ และได้รับการแต่งตั้งเป็นอัครสาวกที่พระบ๊อบเลือกสรร เป็นผู้รับบาลศาสนาของพระองค์ และผู้กระจายแสงสว่างของพระองค์

30

คืนหนึ่งในระหว่างการสนทนากับมุลลา ฮุสเซน พระบ๊อบทรงกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ : “ถึงเวลานี้สิบเจ็ดตัวอักษรได้เข้ามาอยู่ภายใต้ธงของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ยังเหลืออีกคนหนึ่งถึงจะครบจำนวน อักษรแห่งการมีชีวิตเหล่านี้จะลุกขึ้นประกาศความมุ่งหมายและสถาปนาศาสนาของเรา คืนพรุ่งนี้อีกหนึ่งอักษรที่เหลือจะมาถึงและจะทำให้สาวกที่เราเลือกสรรครบจำนวน” วันต่อมาเวลาค่ำขณะที่พระบ๊อบกำลังเดินกลับบ้านโดยมีมุลลา ฮุสเซนติดตาม มีชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งผมเผ้ายุ่งเหยิงและมอมแมมจากการเดินทางปรากฏตัวขึ้น เขาเข้ามาหาและกอดมุลลา ฮุสเซน แล้วถามว่ามุลลา ฮุสเซนได้บรรลุเป้าหมายของตนหรือยัง ที่แรกมุลลา ฮุสเซนพยายามสงบความวุ่นวายใจของเขาและแนะนำเขาให้พักสักครู่ โดยสัญญาว่าจะให้ความกระจ่างแก่เขาทีหลัง อย่างไรก็ตามชายหนุ่มผู้นั้นไม่ฟังคำแนะนำนั้น เขาลังมองไปที่พระบ๊อบและกล่าวต่อมุลลา ฮุสเซนว่า “ทำไมท่านหาทางขออนุญาตจากข้า? ข้ามองพระองค์ออกจากท่าเดินของพระองค์ ข้าให้การยืนยันอย่างมั่นใจว่าไม่มีใครนอกจากพระองค์ ไม่ว่าในโลกตะวันออกหรือโลกตะวันตก ที่สามารถอ้างตนว่าเป็นสังฆธรรม ไม่มีใครอื่นสามารถสำแดงอานุภาพและราชศักราชที่แผ่รังสีมาจากตัวตนที่วิสุทธิของพระองค์” มุลลา ฮุสเซนพิศวงต่อถ้อยคำของเขา

อย่างไรก็ตามมุลลา ฮุสเซนขอตัวและชักนำเขาให้ระงับความรู้สึกจนกว่าจะถึงเวลาที่ตนจะสามารถบอกความจริงแก่เขา มุลลา ฮุสเซนผลจากเขาแล้วรีบไปหาพระบ็อบ และแจ้งให้พระองค์ทราบเกี่ยวกับการสนทนาของตนกับชายหนุ่มผู้นั้น พระบ็อบให้ข้อสังเกตว่า “อย่าได้พิศวงต่อความประพฤดิที่แปลกประหลาดของเขา ในภพของจิตวิญญาณเราได้สนทนากับชายหนุ่มผู้นั้น เรารู้จักเขาแล้ว ที่จริงแล้วเรารอคอยการมาของเขาอยู่ ไปหาเขาและเรียกเขามาพบเราเดี๋ยวนี้” ถ้อยคำเหล่านี้ของพระบ็อบทำให้มุลลา ฮุสเซนระลึกถึงวาทะที่สืบทอดกันมานี้ทันที : “ในยุคสุดท้าย บุรุษของพระผู้มองไม่เห็นจะเดินทางข้ามพิภพอันไพศาลบนปีกของจิตวิญญาณ จะได้พบอิหม่ามกอเอดตามพันธสัญญา และจะแสวงหาความลับที่จะไขปัญหาและขจัดความงุนงงของตนจากพระองค์”

31

แม้ว่ากายจะห่างกันแต่ดวงวิญญาณที่อาจหาญเหล่านี้ทำการสนทนากับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตนรายวัน ได้รับพรจากวาทะของพระองค์ และแบ่งปันเอกสิทธิ์สูงสุดของการเป็นสหายเคียงข้างพระองค์ ไม่เช่นนั้นแล้วเซค อาหมัดและซียิด คาเซมสามารถรู้จักพระบ็อบได้อย่างไร? ทั้งสองสามารถมองเห็นนัยสำคัญของความลับที่ซ่อนอยู่ในพระองค์ได้อย่างไร? พระบ็อบเองและโคดุตสาวกที่รักยิ่งของพระองค์สามารถลิขิตพจน์ดังกล่าวขึ้นมาได้อย่างไร หากสายสัมพันธ์ลึกลับทางจิตวิญญาณไม่ได้เชื่อมวิญญาณของทั้งสองเข้าด้วยกัน? ในสมัยแรกเริ่มของพันธกิจของพระองค์ ในวาระแรกๆ ของกายโมล แอสมาซึ่งเป็นคำอธิบายซูรีห์แห่งโจเซฟของพระองค์ พระบ็อบไม่ได้กล่าวเป็นนัยถึงความรุ่งโรจน์และนัยสำคัญของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์หรือ? โดยการสาธยายความมอกตัญญูและประสงค์ร้ายที่เป็นลักษณะเฉพาะของการปฏิบัติต่อโจเซฟโดยพี่ชายทั้งหลายของเขา ไม่ใช่จุดประสงค์ของพระบ็อบหรือที่จะทำนายสิ่งที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกลิขิตให้ทนทุกข์ด้วยมือของน้องชายและวงศ์ศานาญาตีของพระองค์? ถึงแม้ว่าถูกปิดล้อมอยู่ภายในป้อมเชค ทาบาศีโดยกองพลและการระดมยิงของศัตรูที่ไม่รามือ โคดุตไม่ได้ทำการลิขิตคำสรรเสริญพระบาฮาอุลลาห์ทั้งกลางวันและกลางคืนจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์หรือ นั่นคือคำอธิบายขอจดหมายหมัดอันเป็นอมตะที่มีปริมาณห้าแสนท่อน? หากตรวจสอบด้วยใจเป็นกลาง วจนะทุกท่อนในกายโมล แอสมา ทุกวจนะในคำอธิบายของโคดุตที่กล่าวมา เป็นพยานหลักฐานที่จับใจของสังคมนี

32

การยอมรับสังกรรมของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบโดยโคดุตนี้ทำให้ครบจำนวนสาวกที่พระองค์เลือกสรรตามที่ระบุไว้ โคดุตซึ่งชื่อของเขาคือโมฮัมหมัด อาลี บาร์ฟูรูชี เป็นผู้สืบเชื้อสายโดยตรงทางฝ่ายมารดามาจากอิหม่ามฮาซานซึ่งเป็นหลานชายของพระโมฮัมหมัด ^[1] เกิดในเมืองบาร์ฟูรูชในมณฑลมาซินดาร์อน, เป็นที่รายงานโดยบรรดาผู้ที่เข้าฟังการบรรยายของซียิด คาเซมว่า ในปีท้ายๆ ของชีวิตของซียิด คาเซม โคดุตลงชื่อเป็นสาวกคนหนึ่งของเขา โคดุตเป็นคนสุดท้ายที่มาถึงและครองที่นั่งที่ต่ำต้อยที่สุดในที่ชุมนุมเสมอ เขาเป็นคนแรกที่จากไปเมื่อจบการประชุมทุกครั้ง ความเงิบที่เขาปฏิบัติตัวและความประพฤดิที่ประมาณตัวของเขาทำให้เขาต่างจากสหายที่เหลือทั้งหมด, เป็นที่ได้ยินซียิด คาเซมพูดความรู้สึกบ่อยครั้งว่า บางคนในหมู่สาวกของเขา แม้จะครองที่นั่งที่ต่ำต้อยที่สุดและทำตัวเงิบกريبที่สุด แต่ก็สูงส่งยิ่งในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าของเขาเองรู้สึกว่าจะไม่คู่ควรที่จะอยู่ในฐานะคนรับใช้ของพวกเขา, ถึงแม้จะสังเกตเห็นความถ่อมตัวของโคดุตและยอมรับลักษณะที่เป็นตัวอย่างของความประพฤดิของเขา สาวกทั้งหลายของซียิด คาเซมก็ยังคงไม่ตระหนักในจุดประสงค์ของอาจารย์, เมื่อโคดุตมาถึงชีราชและอ้าแขนรับศาสนาที่ประกาศโดยพระบ็อบ เขามีอายุเพียงยี่สิบสองปี แม้ว่าจะอายุน้อยเขาก็แสดงความกล้าหาญที่เอาชนะไม่ได้และความศรัทธาที่ไม่มีสาวกคนใดของอาจารย์ของเขาเหนือกว่า, ด้วยชีวิตและการสละชีวิตที่รุ่งโรจน์โคดุตแสดงเป็นตัวอย่างของสังกรรมของศาสนานี้: “ใครก็ตามที่แสวงหาเรา จะพบเรา ใครก็ตามที่พบเรา จะถูกดึงเข้ามาหาเรา ใครก็ตามที่ใกล้เข้ามาหาเรา จะรักเรา ใครก็ตามที่รักเรา เราจะรักเขาเช่นกัน ใครก็ตามที่เป็นที่รักยิ่งของเรา เราจะสังหารเขา ใครก็ตามที่ถูกเราสังหารเราเองจะเป็นค่าไถ่ของเขา”

33

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน *The Kashfu'l-Ghitá*, p.227, note 1 บิดาของโคดุตตายหลายปีก่อนการসাแดงองค์ของพระบ็อบ ณ เวลาที่บิดาเสียชีวิตโคดุตยังเป็นเด็กชายเรียนหนังสืออยู่ที่มาซัดในโรงเรียนของมีร์ซา จาฟาร์

พระบ็อบซึ่งชื่อของพระองค์คือซียิด อาลี โมฮัมหมัด^[1] ทรงประสูติที่เมืองซีราชในวันแรกของเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1235 [20 ตุลาคม ค.ศ.1819 (พ.ศ.2362)] พระองค์เป็นสมาชิกของวงศ์ตระกูลที่มีกิตติศัพท์ในด้านความประเสริฐ ซึ่งสืบสาวต้นตระกูลไปได้ถึงพระโมฮัมหมัดเอง วันประสูติของพระองค์ยืนยันสำนวนของคำพยากรณ์ปรัมปราว่าเป็นของอิหม่ามอาลี : “เราอ่อนกว่าพระผู้เป็นนายของเราสองปี” ยี่สิบห้าปีสี่เดือนสี่วันผ่านไปนับจากวันประสูติของพระองค์เมื่อทรงประกาศพันธกิจของตน, ในวัยเด็กตอนต้นพระบ็อบสูญเสียบิดาซียิด โมฮัมหมัด เรซา^[2] บุรุษผู้เป็นที่รู้จักกันทั่วมณฑลฟาร์ในด้านความเคร่งศาสนาและคุณความดี เป็นที่ชื่นชมนับถือและมีเกียรติ ทั้งบิดาและมารดาของพระองค์เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัด ทั้งคู่เป็นที่รักและนับถือของประชาชน พระองค์ได้รับการเลี้ยงดูโดยลุงฝ่ายมารดาฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีผู้สละชีวิตให้ศาสนาคนหนึ่ง ผู้ซึ่งฝากพระองค์ขณะที่ยังเป็นเด็กไว้ในการดูแลของครูสอนพิเศษชื่อเชค ออบิด^[3] พระบ็อบแม้ว่าไม่อยากเรียน ก็ยอมจำนนต่อความประสงค์และคำสั่งของลุง

34

เชค ออบิดซึ่งนักเรียนของเขารู้จักกันด้วยชื่อเชคอุนา เป็นบุรุษที่เคร่งศาสนาและมีวิชา เขาเป็นสาวกของทั้งเชคอาหมัดและซียิด คาเซม เขาเล่าว่า “วันหนึ่งข้าพเจ้าขอให้พระบ็อบอ่านออกเสียงวจนะเริ่มต้นของคัมภีร์โครอาน : ‘บิสมิลลาฮิล ราห์มาน ราฮิม’^[4] พระองค์สลับเลโดยมีข้ออ้างว่า นอกเสียงจากจะบอกพระองค์ว่าวจนะเหล่านี้เหล่านี้หมายความว่าอะไร พระองค์จะไม่มีทางพยายามอ่านออกเสียง ข้าพเจ้าแกล้งทำเป็นไม่ทำความเข้าใจของวจนะดังกล่าว ‘ผมรู้ว่าวจนะเหล่านี้หมายความว่าอะไร’ นักเรียนของข้าพเจ้าให้ข้อสังเกต ‘โดยการอนุญาตของท่านผมจะอธิบายวจนะดังกล่าว’ พระองค์พูดด้วยความรู้อย่างคล่องแคล่วจนข้าพเจ้ารู้สึกอัศจรรย์ใจอยู่ลึกๆ พระองค์อธิบายความหมายของ ‘อัลลาห์’ ‘ราห์มาน’ ‘ราฮิม’ ด้วยพลังที่ข้าพเจ้าไม่เคยอ่านหรือได้ยิน ความไพเราะของวาหะของพระองค์ยังคงอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกถูกผลักดันให้พาพระองค์กลับไปให้ลุงของพระองค์ และส่งมอบผู้ที่เขาฝากไว้ในความดูแลของข้าพเจ้าคืนให้กับมือของเขา ข้าพเจ้ามุ่งมั่นจะบอกเขาว่าข้าพเจ้ารู้สึกไม่คู่ควรอย่างไรที่จะสอนเด็กที่น่าทึ่งนี้ ข้าพเจ้าพบลุงของพระองค์อยู่คนเดียวในที่ทำการ ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าพาเด็กคนนี้นามคีนทาน และขอมอบเขาไว้ในความคุ้มครองที่ระวังระไวของท่าน เขาไม่ควรได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง เพราะในตัวเขาข้าพเจ้าสามารถสังเกตเห็นหลักฐานของอานุภาพลึกลับที่การเปิดเผยพระธรรมของซาเฮโบช ซามาน^[5] เท่านั้นที่สามารถเปิดเผย เป็นหน้าที่ของท่านที่จะล้อมรอบเขาด้วยการดูแลรักใคร่ที่สุด เก็บเขาไว้ที่บ้านของท่านเพราะแท้จริงแล้วเขาไม่จำเป็นต้องมีครูอย่างข้าพเจ้า’ ฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีดูพระบ็อบอย่างแรง เขากล่าวว่า ‘ลุงไม่ได้ตัดเดือนเจ้าหรือว่าให้เอาตามอย่างเพื่อนนักเรียนคนอื่นๆ ให้เจียบและตั้งใจฟังทุกถ้อยคำที่ครูของเจ้าพูด?’ เมื่อได้สัญญาจากพระบ็อบว่าจะยึดถือคำสั่งสอนของตนอย่างซื่อสัตย์ เขาบอกพระองค์ให้กลับไปโรงเรียน อย่างไรก็ตามวิญญานของเด็กคนนั้นไม่สามารถถูกบังคับได้โดยคำตักเตือนที่เข้มงวดของลุง ไม่มีการควบคุมใดสามารถระงับการหลั่งไหลของความรู้ที่เกิดจากใจของเขา วันแล้ววันเล่าเขายังคงสำแดงหลักฐานที่น่าทึ่งของอัจฉริยภาพเหนือมนุษย์อย่างที่ข้าพเจ้าไม่สามารถเล่าได้” สุดท้ายของพระองค์ถูกชักนำให้เอาพระองค์ออกจากโรงเรียนของเชค ออบิด แล้วให้อยู่ด้วยกันในอาชีพของตน^[6] ที่นั่นอีกเช่นกันพระองค์เปิดเผยเครื่องหมายแสดงทั้งหลายของอานุภาพและความยิ่งใหญ่ที่น้อยคนใกล้เคียงและไม่มีใครทัดเทียมได้

[1] พระองค์ยังเป็นที่รู้จักกันด้วยสมญานามดังต่อไปนี้ : ซียิดเด เซอร์, อับดุล เซอร์, บาโบลลาห์, โนคเทเย อูลา, ทาลาอาเท อาลา, ฮาดราเท อาลา, ราเบ อาลา, โนคเทเย บายัน, ซียิดเด บ็อบ

[2] ตามที่มีร์ซา อาโบลฟาซัสกล่าวไว้ใน *manuscript on history of the Cause*, p.37 พระบ็อบยังเป็นทารกและยังไม่หย่านมตอนที่บิดาล่วงลับไป

[3] ตามที่มีร์ซา อาโบลฟาซัสกล่าวไว้ (*manuscript*, p.41) พระบ็อบอายุได้ 6-7 ปีเมื่อพระองค์เข้าโรงเรียนของเชค ออบิด โรงเรียนนี้เป็นที่รู้จักกันด้วยชื่อ “กาหวิเยห์ โอซิลียา” พระบ็อบอยู่ที่โรงเรียนนี้ห้าปีซึ่งพระองค์ได้รับการสอนภาษาเปอร์เซียขั้นต้น ในวันที่หนึ่งของเดือนราบี โยล อัฟวาล ฮ.ศ.1257 พระองค์จากไปยังนาจาฟและคาบิล่า และเจ็ดเดือนหลังจากนั้นทรงกลับมาที่บ้านเกิดมณฑลฟาร์

[4] ในนามของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงเห็นใจ พระผู้ทรงปรานี

[5] “พระผู้เป็นนายแห่งยุค” ซึ่งเป็นสมญานามหนึ่งของอิหม่ามกออเม

[6] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.189 ว่า “ตามที่บ้านทีกไว้ใน *Haji Mu'inu's-Saltanah's narrative*, p.37 พระบ็อบขึ้นมากำกับดูแลกิจการธุรกิจของตนอย่างอิสระเมื่ออายุได้

ไม่กี่ปีต่อมา ^[1] พระบ็อบสมรสกับน้องสาวของมีร์ชา ซียิด ฮาซานและมีร์ชา อาโบล กอเซม ^[2] เด็กที่ถือกำเนิดจากการสมรสนี้พระองค์ให้ชื่อว่าอาหมัด ^[3] เขาเสียชีวิตในปี ฮ.ศ.1259 [ค.ศ.1843 (พ.ศ.2386)] ซึ่งเป็นปีก่อนการประกาศศาสนาของพระบ็อบ พระบิดาไม่ได้เศร้าโศกต่อการสูญเสียนี้ พระบ็อบทำให้การตายของเขา ศักดิ์สิทธิ์ด้วยวจนะเหล่านี้ : "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ขอทรงมอบอิสมาอีลหนึ่งพันคนให้แก่ข้าพเจ้าผู้เป็นพระอัครราชกุมารของพระองค์ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะสละพวกเขาทั้งหมดทุกคนเป็นพลีแด่พระองค์ ด้วยความรัก ข้าแต่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า พระผู้เป็นยอดปรารถนาของหัวใจของข้าพเจ้า! การพลีอาหมัดนี้ที่คนรับใช้ของพระองค์อาลี โมฮัมหมัด ได้สละบนแทนบูชาแห่งความรักของพระองค์ ไม่มีวันเพียงพอที่จะดับเปลวไฟแห่งความปรารถนาในหัวใจของเขา จนกว่าเขาจะบูชาด้วยหัวใจของตนเอง ณ แทบเท้าของพระองค์ จนกว่าร่างกายทั้งหมดของเขาจะตกเป็นเหยื่อของการใช้อำนาจบาตรใหญ่ที่โหดร้ายที่สุดในหนทางของพระองค์ จนกว่าอกของเขาจะกลายเป็นเป้าของลูกดอกจำนวนมากไม่ถ้วนเพื่อเห็นแก่พระองค์ ความว่าวุ่นในวิญญาณของเขาจะไม่สงบลง ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้เป็นยอดปรารถนาเพียงผู้เดียวของข้าพเจ้า! ขอทรงให้การพลีบุตรชายของข้าพเจ้า บุตรชายเพียงคนเดียวของข้าพเจ้า เป็นที่ยอมรับสำหรับพระองค์ ขอทรงให้การพลีนี้เป็นการโหมโรงการพลีตัวข้าพเจ้าเองทั้งหมดในหนทางแห่งความยินดีของพระองค์ ขอทรงประสาทเลือดที่หล่อเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าด้วยกรุณาธิคุณ เป็นเลือดที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะหลั่งในหนทางของพระองค์ ขอทรงบันดาลให้เลือดนี้รดและหล่อเลี้ยงเมล็ดของศาสนาของพระองค์ ขอทรงประสาทเลือดนี้ด้วยอิทธิฤทธิ์สวรรค์ เพื่อว่าเมล็ดอ่อนนี้จะงอกในหัวใจทั้งหลายของมนุษย์ จะเจริญและงอกงาม จะเติบโตเป็นต้นไม้ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งภายใต้เงาของมันนี้ ประชาชนและวงศ์ตระกูลทั้งหมดของโลกจะมาชุมนุมกัน ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอทรง

ยี่สิบสองปี 'ด้วยคำพร้าเมื่อเยาว์วัย เขาถูกฝากไว้ให้อยู่ภายใต้การสั่งสอนของลุงฝ่ายมารดาออกอ ซียิด อาลี ซึ่งภายใต้การกำกับของลุงเขาเข้ามาทำการค้าเหมือนกับที่บิดาของเขาเคยทำ' (กล่าวคือธุรกิจการค้า)"

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน *Haji Mu'inu's-Saltanah's narrative*, p.37 การสมรสของพระบ็อบเกิดขึ้นเมื่อพระองค์อายุยี่สิบสองปี

[2] พระบ็อบกล่าวถึงเธอในคำอธิบายซูรีห์แห่งโจเซฟ [ซูรีห์แห่งการอบาห์] A.L.M. Nicolas แปลวรรณคดีไว้ใน Preface to A.L.M. Nicolas's "*Le Bayan Persan*", vol.2, pp.10-11 ดังต่อไปนี้ : "ความจริงแล้วเราได้หมั่นกับขาร่าต่อหน้าบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าคือผู้เป็นที่รักยิ่ง เพราะ 'ผู้เป็นที่รักยิ่ง' มาจากพระผู้เป็นที่รักยิ่ง [พระผู้เป็นที่รักยิ่งคือพระโมฮัมหมัดซึ่งหมายความว่าขาร่าเป็นซียิดคนหนึ่ง] ความจริงแล้วเราให้เทวดาทั้งหลายบนสวรรค์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในพิภพมาเป็นพยานต่อการหมั้นของเรา ดูกร ผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา!

จงรู้ไว้ว่าความเกือกุลของเขครที่ประเสริฐนั้นยิ่งใหญ่ เพราะเป็นความเกือกุลที่มาจากพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นที่รักยิ่ง เจ้าไม่เหมือนสตรีคนอื่น ๆ หากเจ้าเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับเขครที่ประเสริฐ, จงรู้สัจธรรมที่ยิ่งใหญ่ของพระวะนะศักดิ์สิทธิ์และภูมิใจในตัวเจ้าเองว่า เจ้านั่งอยู่กับเพื่อนผู้เป็นคนโปรดของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสูงส่งที่สุด ความรุ่งโรจน์มาสู่เจ้าอย่างแท้จริงจากพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงอัจฉริยภาพ จงอดทนในบัญญัติที่มาจากพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพระบ็อบและครอบครัวของเขา ความจริงแล้วบุตรชายของเจ้าอาหมัดมีที่ลี้ภัยอยู่ในสวรรค์ที่วิสุทธิใกล้กับฟาติเมห์ผู้ยิ่งใหญ่!" *Journal of the Royal Asiatic Society*, ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432), article 12, p.993 กล่าวไว้ว่า ภรรยาหม้ายของพระบ็อบมีชีวิตอยู่ถึงปี ฮ.ศ.1300 [ค.ศ.1882-83 (พ.ศ.2425-26)] ทั้งคู่ [มีร์ชา ซียิด ฮาซานและมีร์ชา อาโบล กอเซม] เป็นลูกชายของมีร์ชา อาลีซึ่งเป็นลุงฝ่ายบิดาของมารดาของพระบ็อบ มีร์ชา โมห์ซินและมีร์ชา ฮาดีซึ่งเป็นลูกชายและหลานชายของมีร์ชา ซียิด ฮาซานและมีร์ชา อาโบล กอเซมตามลำดับ ได้กลายเป็นลูกเขยของพระอับดุลบาฮา

[3] พระบ็อบกล่าวถึงบุตรชายของตนในคำอธิบายซูรีห์แห่งโจเซฟซึ่ง A.L.M. Nicolas แปลไว้ในบทนำของ *Le Bayan Persan*, vol 2, p.11 ว่า "ความจริงแล้วบุตรชายของเจ้าอาหมัดมีที่ลี้ภัยอยู่ในสวรรค์ที่วิสุทธิใกล้กับฟาติเมห์ผู้ยิ่งใหญ่" [ซูรีห์แห่งการอบาห์] "ขอความรุ่งโรจน์จงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงให้บุตรชายที่ได้ชื่อว่าอาหมัดแก่ 'ความยินดีของดวงตา' ในเยาว์วัยของเธอ แท้จริงแล้วเราได้เล็งดูเด็กคนนี้ขึ้นไปหาพระผู้เป็นเจ้า!" [ซูรีห์แห่งอาบ]

ตอบการอธิษฐานของข้าพเจ้า และทำให้ความปรารถนาที่มีค่าที่สุดของข้าพเจ้าเป็นความจริง แท้จริงแล้ว พระองค์คือพระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ทรงโอบอ้อมอารี”^[1]

36

วันเวลาที่พระบ็อบอุทิศให้แก่กิจการค้าส่วนใหญ่อยู่ในเมืองบูเชอร์^[2] ความร้อนที่บีบคั้นของฤดูร้อนไม่ได้ยับยั้งพระองค์มิให้อุทิศเวลาหลายชั่วโมงทุกวันศุกร์ให้แก่การบูชาอย่างต่อเนื่องบนหลังคาบ้านของพระองค์, แม้ว่าจะโดนรังสีร้อนแรงของดวงอาทิตย์เที่ยงวัน พระองค์ก็ยังคงหันหัวใจไปหาและสนทนากับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน โดยไม่ใส่ใจความร้อนที่แรงจัดและไม่รับรู้โลกรอบๆ พระองค์, ตั้งแต่ย่างรุ่งจนดวงอาทิตย์ขึ้น ตั้งแต่เที่ยงวันจนบ่ายแก่ๆ พระองค์อุทิศเวลาให้แก่การทำสมาธิและการบูชาอย่างเคร่งศาสนา, โดยการจ้องมองไปทางทิศเหนือไปที่เมืองเตหะราน ทุกรุ่งอรุณด้วยหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยความรักและความเบิกบาน พระองค์แสดงความยินดีต้อนรับดวงอาทิตย์ที่กำลังขึ้นมา ซึ่งสำหรับพระองค์แล้วคือเครื่องหมายและสัญลักษณ์ของดวงตะวันแห่งสัจธรรมที่ไม่ซ้ำจะรุ่งอรุณบนโลก, ในฐานะคนรักที่มองเห็นใบหน้าของผู้ที่รักยิ่งของตน พระองค์จ้องมองดวงตะวันที่รุ่งขึ้นมาด้วยความแน่วแน่และความปรารถนา พระองค์ดูเหมือนว่ากำลังกล่าวต่อดวงตะวันที่เรืองแสงนั้นด้วยภาษาลึกลับ และกำลังฝากข่าวสารแห่งความปรารถนาและความรักของตนกับดวงตะวันนั้นไปให้พระผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ที่ถูกปกปิด, ด้วยเคลิบเคลิ้มกับความปีติดังกล่าวพระองค์แสดงความยินดีต้อนรับรังสีของดวงตะวันที่แผ่ออกมา จนผู้ที่ไม่เอาใจใส่และคนเขลารอบๆ พระองค์คิดว่าพระองค์หลงรักดวงอาทิตย์เอง^[3]

37

ข้าพเจ้าได้ยินฮาจี ซียิด จาวาดเต คาบิลาลี^[4] เล่าดังต่อไปนี้ : “ระหว่างที่เดินทางไปอินเดียข้าพเจ้าผ่านบูเชอร์เนื่องด้วยข้าพเจ้าคุ้นเคยกับฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงได้รับการช่วยให้พบพระบ็อบในหลายโอกาส ทุกครั้งที่เจอพระองค์ ข้าพเจ้าพบพระองค์อยู่ในสภาพที่ถ่อมตัวและต่ำต้อยอย่างที่ว่าข้าพเจ้าสุดท้ายจะหาถ้อยคำมาพรรณนา ดวงตาที่มองลง มารยาทที่สุด และสีหน้าที่สงบของพระองค์ มีผลต่อวิญญาณของข้าพเจ้า

[1] Appendix 2 of *Tarikh-i-Jadid : Haji Mirza Jani's History*, pp.343-4 บันทึกไว้ว่า “เขา [พระบ็อบ] ออกจากชีราซไปยังบูเชอร์เมื่ออายุ 17 ปี และอยู่ประกอบกิจการค้าที่นั่นเป็นเวลาห้าปี ในระหว่างนี้เขาได้รับการชื่นชมนับถือจากพ่อค้าทั้งหมดที่เขาติดต่อเพราะความยึดมั่นในศีลธรรมและเคร่งศาสนาของเขา เขาเอาใจใส่ที่สุดต่อหน้าที่ทางศาสนา และให้เงินจำนวนมากแก่การกุศล ครั้งหนึ่งเขาให้เงินเจ็ดสิบ تومان [ราว 22 ปอนด์] แก่เพื่อนบ้านที่ยากไร้คนหนึ่ง”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.188-189 ว่า “เขา [พระบ็อบ] มักชอบทำสมาธิและออกจะเสียบ ขณะที่ใบหน้าที่เนียน แววตาของการมอง อีกทั้งท่าทางที่ประมาณตนและตริกตรองของเขา ดึงดูดความสนใจของเพื่อนร่วมชาติแม้แต่ในสมัยเริ่มแรกนั้น..แม้ว่าอ่อนวัยมากเขาก็รู้สึกถูกดึงดูดเข้าหาเรื่องทั้งหลายของศาสนาอย่างถาวรไม่ถอย. เพราะเขาอายุเพียงสิบเก้าตอนที่เขาเขียนผลงานแรก ‘รีซาเลเยเฟลคียียะห์’ ซึ่งในผลงานนี้เขาเปิดเผยความเคร่งศาสนาที่แท้จริงและการแพร่กระจายของอิสลาม ซึ่งดูเหมือนจะทำนายอนาคตที่สว่างไสวภายในกฎของจาริตซือฮ์ เป็นไปได้ว่าผลงานนี้ถูกเขียนที่บูเชอร์ เพราะเขาถูกส่งไปบูเชอร์เมื่ออายุสิบแปดหรือสิบเก้าปีเพื่อดูแลประโยชน์ของธุรกิจของลุง”

[3] *Journal Asiatique*, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 7, p.335 กล่าวว่า “ในสังคมเขา [พระบ็อบ] ชอบสนทนากับผู้รู้หรือฟังเรื่องราวของบรรดาผู้เดินทางที่มารวมกลุ่มกันในเมืองฟาณิซันนี่ นี่คือเหตุผลที่เขาได้รับการพิจารณาโดยทั่วไปว่าเป็นหนึ่งในสาวกของทาริกาผู้ที่ขึ้นชมนับถืออย่างสูงโดยประชาชน”

[4] *The Kashfu'l-Ghitá*, p.55-7 ให้รายละเอียดดังต่อไปนี้เกี่ยวกับบุคคลที่น่าทึ่งนี้ : “ฮาจี ซียิด จาวาดเองแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าเขาเป็นผู้อาศัยอยู่ในคาบิลา, บรรดาลูกพี่ลูกน้องของเขาเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่โอลามาและบัณฑิตด้านกฎหมายที่ยอมรับกันในเมืองนั้น และสังกัดนิกายย่อยอัสนา อาซารีของชีอะห์อิสลาม, ในวัยหนุ่มเขาพบเชค อาหมัดเต อาซาอีแต่ไม่เคยได้รับการพิจารณาว่าเป็นสาวกของเขา อย่างไรก็ตามเขาเป็นสาวกและผู้สนับสนุนที่ประกาศตัวอย่างเปิดเผยของซียิด คาเซม และจัดอยู่ในหมู่สาวกหัวเถวของเขา, ฮาจี ซียิด จาวาดพบพระบ็อบในชีราซเป็นระยะเวลานานก่อนวันสำแดงองค์ของพระบ็อบ เขาเห็นพระองค์ในหลายโอกาสตอนที่พระองค์อายุเพียงแปดหรือเก้าปีในบ้านของลุงฝ่ายมารดาของพระองค์, ต่อมาเขาพบพระองค์ในบูเชอร์และพักอาศัยอยู่ในชาน [โรงเตี๊ยม] เดียวกันกับที่พระบ็อบและลุงฝ่ายมารดาของพระองค์อาศัยอยู่, มุลลา อาลีเย บัสทา มีหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตแจ้งให้เขาทราบธรรมสารของพระบ็อบขณะที่อยู่ในคาบิลา ซึ่งจากเมืองนี้เขามุ่งหน้าไปยังชีราซเพื่อจะได้ทราบอย่างบริบูรณ์กว่า ว่า การเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เป็นอย่างไร”

อย่างไม่มีลบล้าง [1] ข้าพเจ้ามักได้ยินบรรดาผู้ที่สมาคมใกล้ชิดกับพระองค์ให้การยืนยันอุปนิสัยใจคอที่บริสุทธิ์ กิริยาที่มีเสน่ห์ ความสงบเสงี่ยม ความยึดมั่นในศีลธรรมที่สูงส่ง และความอุทิศตนที่สุดต่อพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ [2] ชายคนหนึ่งฝากสิ่งหนึ่งด้วยความไวใจไว้ในความดูแลของพระองค์โดยขอร้องพระองค์ให้ขายสิ่งนั้น ในราคาที่กำหนดไว้ เมื่อพระบ็อบส่งเงินไปให้เขาสำหรับสิ่งนั้น เขาพบว่าจำนวนเงินที่ให้มาสูงกว่าราคาที่เขา กำหนดไว้อย่างมาก เขาเขียนถึงพระบ็อบทันทีขอให้พระองค์อธิบายเหตุผล พระบ็อบตอบว่า : 'เงินที่เราส่งไปให้ ท่านคือทั้งหมดที่ท่านควรได้ ไม่มีแม้แต่ฟาดังเดียวที่เกินสิทธิ์ของท่าน เคยมีเวลาหนึ่งที่สิ่งของท่านส่งมอบให้เรา ชายมีมูลค่าขนาดนี้ ด้วยเราไม่ได้ขายในราคานั้น เรารู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะให้เงินจำนวนนั้นทั้งหมดแก่ ท่าน' ไม่ว่าลูกค้าของพระบ็อบจะอ่อนวอนพระองค์มากแค่ไหน ให้รับเงินส่วนเกินคืนไป พระองค์ก็ยื่นกรานไม่รับ

38

“ด้วยความเอาใจใส่อย่างพากเพียรเพียงไรที่พระองค์เข้าร่วมการชุมนุมทั้งหลาย ที่ซึ่งคุณความดีของซียิดโกล โชฮาดานันคืออิหม่ามฮุสเซนกำลังเป็นที่ยกย่อง! พระองค์ฟังการสวดถ้อยคำสรรเสริญเป็นเพลงด้วยความตั้งใจ อย่างไม่รู้! พระองค์แสดงความอ่อนโยนและความอุทิศตนอย่างไร ณ ที่มีการแสดงความศรัทธาและการอธิษฐาน เหล่านั้น! น้ำตาหลังจากดวงตาของพระองค์ขณะที่ริมฝีปากที่สิ้นของพระองค์พิมพ์ถ้อยคำอธิษฐานและ สรรเสริญ ความสวดฟาดเผยของพระองค์ปลุกเร้าความสนใจเพียงไร อารมณ์ที่สีหน้าของพระองค์ลดบั่นดาลนั้น อ่อนโยนเพียงไร”

39

สำหรับบรรดาผู้ที่เอกสิทธิ์สูงสุดของตนคือการได้รับการลงชื่อโดยพระบ็อบในคัมภีร์แห่งการเปิดเผยพระธรรม ของพระองค์ ในฐานะอักษรแห่งการมีชีวิตที่พระองค์เลือกสรร ชื่อของพวกเขาคือดังต่อไปนี้ :

- มุลลา ฮุสเซนเน บูซรูอี
- โมฮัมหมัด ฮาซาน (น้องชายของมุลลา ฮุสเซน)
- โมฮัมหมัด บาเกอร์ (หลานชายของมุลลา ฮุสเซน)
- มุลลา อาลีเย บาสทามิ
- มุลลา คูดา บัคซี กุขานี ภายหลังชื่อว่ามุลลา อาลี
- มุลลา ฮาซานนี บาลีสตานี
- ซียิด ฮุสเซนเน ยาซดี (เลขานุการของพระบ็อบ)
- มีร์ซา โมฮัมหมัด รอร์ซี คานี ยาซดี
- ซาอิดเด อินดี
- มุลลา มาห์มุดเด โคอี
- มุลลา จาลีเล อูร์มี
- มุลลา อาหมัดเด อิบดाल มาลากีห์

[1] Lady Sheil บันทึกไว้ใน *Glimpses of life and Manners in Persia*, p.178 ว่า “เขา [พระบ็อบ] มีสี หน้าที่น่าอ่อนโยนและเมตตา กิริยาของเขาสงบและสง่า ความคมคายของเขาน่าประทับใจ เขาเขียนได้เร็วและ เก่ง”

[2] Comte De Gobineau เขียนไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.118 ว่า “โดยการเพ่งความคิดมาที่ใจของตน หมกมุ่นอยู่เสมอเกี่ยวกับกิจวัตรที่เคร่งศาสนาของการมีกิริยาที่เรียบง่ายที่สุด มีความสุภาพอ่อนโยนที่จับใจ ซึ่งพรสวรรค์เหล่านั้นเข้มข้นด้วยความเป็นหนุ่มที่ยิ่งใหญ่และเสน่ห์ที่น่า พิศวงของเขา [พระบ็อบ] เขาตั้งตาคอยบุคคลจำนวนหนึ่งมาอยู่รอบๆ เขาซึ่งพวกเขาได้รับการสอนใจอย่างลึกซึ้ง จากนั้นประชาชนเริ่มพูดเกี่ยวกับศาสตร์ของเขาและความคมคายที่กินใจของการสนทนาของเขา เขาไม่สามารถเปิดริมฝีปาก [เราได้การรับประกันจากบรรดาผู้ที่รู้จักเขา] โดยไม่ได้ปลุกหัวใจส่วนลึกของพวกเขา

ยิ่งไปกว่านั้นโดยการพูดด้วยความเคารพอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับพระโมฮัมหมัด อิหม่ามทั้งหลายและบรรดาสหายที่ วิสุทธิของพวกเขา เขา [พระบ็อบ] ทำให้พวกเขาที่เคร่งจารีตอย่างรุนแรงหลงใหล ขณะที่ในเวลาเดียวกันในการ กล่าวที่เป็นการส่วนตัวว่า บรรดาผู้มีปัญหาที่ไฟแรงและกระตือรือร้นกว่าพบว่า ไม่มีความไม่ยืดหยุ่นในการ แสดงความคิดเห็นตามจารีตของเขาที่พวกเขาจะพบว่าน่าเบื่อ ในทางตรงกันข้ามการสนทนาของเขาได้เปิดให้ พวกเขาเห็นต่อหน้าขอบฟ้าที่ไร้ขีดจำกัด หลากหลาย มีสีสัน ลึกลับ พร้อมกับเงาที่แทรกด้วยหย่อมของแสง สว่างที่เจิดจ้าตรงนั้นตรงนี้ ซึ่งพาชาวเปอร์เซียที่มีจินตนาการไปสู่สภาวะแห่งความปลื้มปิติ”

- มุลลา บาเกเร ทาบรีซี
- มุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลี
- มีร์ซา ฮาดี ลูกชายของมุลลา अबดุล วาฮาเบ กาชวีนี
- มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย กาชวีนี [1]
- ทาเฮเรห์ [2]
- โคดูล

40

ยกเว้นคนเดียวคือทาเฮเรห์ทั้งหมดนี้ได้พบพระบ็อบ และได้รับการประสาทโดยพระองค์เป็นการส่วนตัวด้วยฐานะที่เป็นเอกนี้ เธอเ็นเองคือผู้ซึ่งเมื่อได้ทราบความตั้งใจจะไปจากกาชวินของสามีของน้องสาวคือมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี ได้ฝากจดหมายปิดผนึกขอให้เขาส่งมอบให้พระศาสดาตามพันธสัญญา ผู้ซึ่งเธอกล่าวว่าเขาจะได้พบแน่ในวิถีของการเดินทางของเขา เธอกล่าวเพิ่มเติมว่า “จงกล่าวดต่อพระองค์จากข้าว่า ‘ความสว่างไสวของพระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงสว่างออกมา และรังสีของใบหน้าของพระองค์ฉายขึ้นเบื้องบน’” จากนั้นจึงกล่าว่า “เราไม่ได้เป็นพระผู้เป็นนายของเจ้าหรือ?” และ “เราทุกคนจะตอบว่า ‘พระองค์เป็น พระองค์เป็น!’” [3]

41

ในที่สุดมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีได้พบและยอมรับพระบ็อบ และส่งทั้งจดหมายและข่าวสารของทาเฮเรห์ให้แก่พระองค์ พระบ็อบประกาศให้เธอเป็นหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตทันที บิดาของเธอฮาจี มุลลา ซาลีเฮ กาชวีนี

[1] ตามที่กล่าวไว้โดย Samandar [manuscript, p.15] หนึ่งในสาวกแรกเริ่มในกาชวิน น้องสาวของทาเฮเรห์คือมารดียียะห์ เป็นภรรยาของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตและสละชีวิตที่เซค ทาบาสี มารดียียะห์ดูเหมือนจะมองเห็นและอ่านรับธรรมสารของพระบ็อบ [p.5] มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเป็นลูกชายของฮาจี มุลลา अबดุล วาฮาเบ ผู้ซึ่งพระบ็อบลิขิตธรรมจารึกหนึ่งถึงเขาขณะที่ทรงอยู่ในละแวกของกาชวิน

[2] ตามที่กล่าวไว้ใน *Memorials of the Faithful*, pp.291-8 ทาเฮเรห์มีลูกชายสองคนและลูกสาวหนึ่งคน แต่ไม่มีคนใดยอมรับสัจธรรมของศาสนา ความรู้และความสำเร็จของเธอไปถึงระดับขั้นที่พ่อของเธอฮาจี มุลลา ซาลีห์ มักแสดงความเสียใจด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ : “ขอให้เธอเป็นเด็กชายเพื่อเขาจะได้สาดความสว่างให้กับครัวเรือนของข้าพเจ้า และจะได้สืบทอดข้าพเจ้า!” เธอได้ทราบบทประพันธ์ของเซค อาหมัดขณะที่พักอาศัยอยู่กับลูกพี่ลูกน้องของเธอมุลลา จาวาด ซึ่งเธอยืมหนังสือเหล่านี้จากห้องสมุดของเขาและเอาไปที่บ้านของเธอ พ่อของเธอคัดค้านการกระทำของเธออย่างรุนแรง และในการอภิปรายที่เผ็ดร้อนกับเธอเขาประณามและวิพากษ์คำสอนของเซค อาหมัด, ทาเฮเรห์ไม่ฟังคำปรึกษาของพ่อและทำการเขียนจดหมายติดต่อกลับๆ กับซียิด คาเซม ผู้ให้ชื่อ “โกร์ราโหล เอยีน” แก่เธอ สมญานาม “ทาเฮเรห์” สัมพันธ์กับชื่อของเธอเป็นครั้งแรกขณะที่เธอกำลังพักอาศัยอยู่ในบาดาซ และต่อมาได้การยืนยันรับรองโดยพระบ็อบ, จากกาชวินเธอไปคาบิลาด้วยหวังจะได้พบซียิด คาเซมแต่ไปถึงเข้าไป เขาเสียชีวิตก่อนเธอไปถึงสิบวัน เธอเข้าร่วมกลุ่มสหายของผู้นำที่ลวงลับไปและใช้เวลาในการอธิษฐานและทำสมาธิ โดยคาดหวังอย่างกระตือรือร้นต่อการมาปรากฏของพระผู้ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์ซียิด คาเซมทำนายไว้, ขณะที่อยู่ในเมืองนั้นเธอฝันครั้งหนึ่งว่า ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นซียิด สวมเสื้อคลุมสีดำและผ้าโปกศีรษะสีเขียว ได้ปรากฏต่อเธอบนนภา โดยการยกมือขึ้นเขากำลังอ่านออกเสียงวจนะบางท่อน ซึ่งท่อนหนึ่งในนั้นเธอจดไว้ในหนังสือของเธอ เธอตื่นขึ้นมาจากความฝันและประทับใจอย่างยิ่งต่อประสบการณ์แปลกประหลาดนี้, ภายหลังเมื่อสำเนาของ “อะซาโนล กิซาส” หรือคำอธิบายซูรีห์แห่งโจเซฟของพระบ็อบมาถึงเธอ เธอค้นพบด้วยความปิติยิ่งว่าวจนะท่อนเดียวกันที่เธอได้ยินในความฝันอยู่ในคัมภีร์เล่มนั้น การค้นพบนั้นทำให้เธอแน่ใจในสัจธรรมของธรรมสารที่ผู้ลิขิตคัมภีร์นั้นได้ประกาศ, เธอตกลงใจทำการแปล “อะซาโนล กิซาส” เป็นภาษาเปอร์เซีย และพยายามเต็มที่ในการแพร่กระจายและตีความคัมภีร์นี้ เป็นเวลาสามเดือนบ้านของเธอในคาบิลาถูกปิดล้อมโดยยามที่ผู้ว่าการแต่งตั้งให้มาเฝ้าและขัดขวางเธอไม่ให้สมาคมกับประชาชน, จากคาบิลาเธอมุ่งหน้าไปยังแบกแดดและอาศัยอยู่ที่บ้านของเซค โมฮัมหมัดเด ซิบลียูซางหนึ่ง จากที่นี่เธอย้ายที่อาศัยไปอยู่อีกย่านหนึ่ง และในที่สุดถูกนำตัวไปที่บ้านของมัพดี ที่ซึ่งเธอพักอาศัยอยู่ราวสามเดือน

[3] ตามที่กล่าวไว้ใน *The Kashfu'l-Ghitá*, p.93 ทาเฮเรห์รับทราบธรรมสารของพระบ็อบโดยมุลลา อาลีเย บาสฮามี ผู้ไปเยือนคาบิลาในปี ฮ.ศ.1260 [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] หลังจากที่เขากลับมาจากชีราซ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

และน้องชายของเขามุลลา ทากีเป็นโมฆะทาคีที่มีชื่อเสียงมากที่สุด^[1] และเชี่ยวชาญในจารีตของกมุสลิม อีกทั้งเป็นที่นับถือของประชาชนทั่วทุกหัวระแหงในเตหะราน กาชวินและเมืองชั้นนำอื่นๆ ในเปอร์เซีย, เรอสมรสกับ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.263-267 ว่า “หนึ่งในครอบครัวที่เลื่องชื่อที่สุดทั้งหลายแห่งกาชวิน-และนี้ข้าพเจ้าหมายความว่า เลื่องชื่อด้วยจำนวนตำแหน่งสูงๆ ที่สมาชิกต่างๆ ของครอบครัวของพวกเขาครองอยู่ในระบบตามลำดับขั้นของนักบวชและชื่อเสียงของพวกเขาด้านศาสตร์-ไม่ต้องสงสัยว่าเป็นครอบครัวของฮาจิ มุลลา ซาลีห์ บารากอนี ผู้ได้รับสมญานามภายหลังการตายว่า ‘ซายิดเอซอลเลาะห์’ กล่าวคือ ‘ผู้สละชีวิตที่สาม’ เราจะทบทวนประวัติศาสตร์เริ่มแรกของพวกเขาเพื่อจะทำให้เห็นบทบาทชัดเจน ที่พวกเขาแสดงในความขัดแย้งทางศาสนาในเปอร์เซีย อีกทั้งในความวิบัติที่จะพัฒนาอุปนิสัยใจคอที่โอหังของน้องชายของมุลลา ซาลีห์อย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้, เมื่อโมฆะทาคีผู้ยิ่งใหญ่ออกออก ซยิด โมฮัมหมัดมาถึงกาชวิน ใครคนหนึ่งถามเขาว่าฮาจิ มุลลา ซาลีห์ บารากอนีเป็นโมฆะทาคีหรือไม่ ซยิด โมฮัมหมัดตอบว่า ‘แน่นอน’ และยิ่งกว่าแน่นอนเพราะซาลีห์เคยเป็นหนึ่งในศิษย์ทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งปฏิบัติตามคำสอนของอากอ ซยิด อาลีไปถึงที่สุด ผู้ถามตอบว่า ‘ดีมาก แต่น้องชายของเขาโมฮัมหมัด ทากีคู่ควรกับบรรดาศักดิ์ศักดิ์สิทธิ์นี้ด้วยหรือไม่?’ อากอ ซยิด โมฮัมหมัดตอบโดยการสรรเสริญคุณสมบัตินี้และศาสตร์ของทากี แต่หลีกเลี่ยงการให้คำตอบที่แท้จริงต่อคำถามที่ถามเขาตรงๆ อย่างไรก็ตามนี้หาได้ขัดขวางผู้ถามมิให้กระจายข่าวไปกว้างไกลในเมืองว่า ซยิด โมฮัมหมัดเองยอมรับทากีว่าเป็นอาจารย์คนหนึ่งซึ่งเขาประกาศว่าเป็นโมฆะทาคีต่อหน้าตน

บัดนี้ซยิด โมฮัมหมัดไปอาศัยอยู่กับเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งคือฮาจิ มุลลา अबدل วาฮาบ เพื่อนผู้รู้ข่าวที่เลื่องลือไปกว้างไกลนี้อย่างรวดเร็ว และเรียกตัวผู้ถามซยิด โมฮัมหมัดให้มาหาทันทีแล้วตาทนอย่างรุนแรงต่อหน้าพยานทั้งหลาย, เป็นธรรมดาข่าวลือกระจายไปปากต่อปากจนไปถึงทากี ผู้ซึ่งเดือดดาลและประกาศแต่ละครั้งที่เขาได้ยินชื่อของมุลลา अबدل วาฮาบว่า ‘ข้านับถือเขาก็เพียงเพราะว่าเขาเป็นลูกชายของอาจารย์ที่เคารพของข้า’

ซยิด โมฮัมหมัดเมื่อทราบเหตุการณ์ทั้งหมดนี้และข่าวลือทั้งหมด และตระหนักว่าตนได้ทำให้ทากีเสียใจ วันหนึ่งได้มาเชิญทากีไปทานอาหารกลางวัน เขาปฏิบัติต่อทากีด้วยความนับถือยิ่ง เขียนเลื่อนตำแหน่งโมฆะทาคีให้แก่ทากี และในวันเดียวกันไปสุเหร่ากับทากี, เมื่อสวดมนต์เสร็จเขานั่งบนชั้นบันไดของมุข ที่ซึ่งเขาพูดสรรเสริญทากี เขียนเลื่อนตำแหน่งโมฆะทาคีให้เขา และรับรองเกียรติศักดิ์ใหม่ในตัวเขาต่อหน้าที่ขมขมทั้งหมด, ไม่นานหลังจากนั้นเชค อาหมัดเด อาซาอีผ่านมายังกาชวิน เอกบุคคัลผู้ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นผู้ประพันธ์ ‘เกซาโซล โอลามา’ ที่เคร่งศาสนามาก ถูกประกาศว่าไม่เคารพศาสนาเพราะว่าเขาพยายามไกล่เกลี่ยปรัชญากับกฎศาสนา และทุกคนรู้ว่าในกรณีส่วนใหญ่การพยายามจะผสมผสานกฎศาสนากับสติปัญญาเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้, แม้กระนั้นเชค อาหมัดก็ขึ้นมาสูงเหนือคนรุ่นเดียวกัน ซึ่งมีมากมายที่มีความเห็นเหมือนกับเขา, เขามีสาวกในทุกเมืองใหญ่ๆ ของเปอร์เซีย และกษัตริย์ฟิห์ อาลี ซาห์ปฏิบัติต่อเขาด้วยความเคารพยิ่ง ขณะที่อัคคณด์ มุลลา อาลีกล่าวถึงเขาว่า ‘เขาเป็นคนเขลาที่มีหัวใจที่บริสุทธิ์’

ขณะที่อยู่ในกาชวินเขาพำนักอยู่ที่บ้านของมุลลา अबدل วาฮาบ ผู้ซึ่งนับแต่บัดนี้ไปจะเป็นศัตรูกับครอบครัวบารากอนี, เชค อาหมัดไปบูชาในสุเหร่าประจำอำเภอและบรรดาโอลามาแห่งกาชวินมาสวดมนต์กันภายใต้การชี้แนะของเขา, สำหรับการมาเยี่ยมและแสดงมารยาททั้งหลายต่อเขาโดยบุรุษศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ เขาไปเยี่ยมและแสดงมารยาทคืนทั้งหมดเป็นธรรมดา เขามีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับพวกเขา และในไม่ช้าก็เป็นที่รู้ว่าเจ้าภาพของเขาเคยเป็นหนึ่งในสาวกของเขา, วันหนึ่งเขาไปเยี่ยมฮาจิ มุลลา ทากี บารากอนีซึ่งต้อนรับเขาด้วยความนับถืออย่างลึกซึ้งอย่างเห็นได้ชัด แต่ก็หาประโยชน์จากโอกาสนี้ในการถามคำถามที่แนบเนียนบางอย่างต่อเขา เขาถามว่า ‘เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพของคนตายในวันแห่งการพิพากษา ท่านมีความคิดเห็นเหมือนกับมุลลา ซาดราห์หรือไม่?’ เชค อาหมัดตอบว่า ‘ไม่’ จากนั้นทากีเรียกน้องชายคนเล็กของตนฮาจิ มุลลา อาลีมาและกล่าวว่า : ‘ไปที่ห้องสมุดของข้าและเอา “ชาวาเฮดเต รูบียะห์” ของมุลลา ซาดราห์มาให้ข้า’ จากนั้นเนื่องด้วยมุลลา อาลีกลับมา ข้าเขากล่าวต่อเชค อาหมัดว่า : ‘ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับท่านในเรื่องนี้ กระนั้นข้าพเจ้าอยากให้คุณคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้’ เชค อาหมัดตอบว่า ‘ไม่มีอะไรง่ายกว่านี้ ความเชื่อมั่นของข้าคือการฟื้นคืนชีพจะไม่เกิดขึ้นกับร่างกายแต่จะเกิดกับสาระของร่างกาย และสาระนี้ข้าพเจ้าหมายความว่าตนถูกบันทึกเป็นศัณษภาพที่อยู่ในหิน’

ทากีตอบอย่างประสงคร้าย ‘ขออภัย แต่สาระนี้ต่างจากร่างกายและท่านรู้ว่า เป็นความเชื่อที่ต้องยอมรับอย่างหนึ่งในศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราที่เชื่อในการฟื้นคืนชีพของร่างกาย’ เชค อาหมัดเสียบ และเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ที่นักเรียนคนหนึ่งของเขาซึ่งเป็นคนพื้นเมืองเตอร์กีสถาน พยายามจะเบี่ยงการสนทนานั้นออกไปโดยการเริ่มต้นการอภิปรายที่น่าจะยืดเยื้อ แต่การโจมตีทำไปแล้ว และเชค อาหมัดถอนตัวโดยเชื่อมั่นว่าตนถูกบันทึกเป็น

มุลลา โมฮัมหมัดบุตรชายของมุลลา ทากีซึ่งเป็นหน้าของเธอและชาวซีกะห์ชานานนามว่าซาฮีด ซอเลส [1] ถึงแม้ว่าครอบครัวของเธอจะเป็นพวกบาลา ซารี ทาเอเรห์เพียงคนเดียวตั้งแต่เริ่มต้นได้แสดงความคิดเห็นและอุทิศตนอย่างประจักษ์ต่อซียิด คาเซม, ดังที่เป็นหลักฐานของการชื่นชมเขาเป็นการส่วนตัว เธอเขียนบทเพลงแสดงเหตุผลสนับสนุนและปกป้องคำสอนของเซค আহมัดและนำเสนอต่อเขา, ในไม่ช้าเธอได้รับคำตอบที่ใช้ถ้อยคำที่รักใคร่ที่สุดซึ่งในวรรคต้นๆ ซียิด คาเซมกล่าวต่อเธอดังนี้ : “ดูกร เจ้าผู้เป็นผู้พลอบโยนดวงตา (ยาโกร์ราโหล เอยน์) และความเบิกบานของหัวใจของเรา!” นับแต่เวลานั้นมาเธอเป็นที่รู้จักด้วยชื่อโกร์ราโหล เอยน์, หลังจากการชุมนุมแห่งประวัติศาสตร์ที่บาดาซ ผู้เข้าร่วมประชุมจำนวนหนึ่งมุ่งต่อความไม่เกรงกลัวและความโผงผางของวีรสตรีนั้น จนพวกเขารู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของตนที่จะให้พระบ็อบทราบลักษณะความประพฤติที่น่าตกใจและไม่เคยมีมาก่อนของเธอ พวกเขาพยายามจะทำให้ความบริสุทธิ์ของชื่อของเธอมัวหมอง พระบ็อบตอบการกล่าวหาของพวกเขาว่า : “จะให้เราพูดอะไรเกี่ยวกับเธอผู้ซึ่งชีวหาแห่งอาณาจักรและความรุ่งโรจน์ให้ชื่อว่าทาเอเรห์ (ผู้บริสุทธิ์)?” ถ้อยคำนี้เพียงพอที่จะสงบปากบรดาผู้ที่พยายามจะบั่นทอนฐานะของเธอ หลังจากนั้นมาเธอได้รับการระบุด้วยชื่อทาเอเรห์โดยศาสนิกชน [2]

เวลาไม่นานก่อนที่เซค আহมัดจะตระหนักว่าการสนทนาของตนถูกทากีเอาไปเล่าอย่างรอบคอบ เพราะวันเดียวกันนั้นเมื่อเขาไปที่สุเหร่าเพื่อสวดมนต์โดยมีเพียงอับดุล วาฮาบที่ติดตามเขา ความเข้าใจผิดกำลังร้อนและดูท่าจะระเบิดออก แต่อับดุล วาฮาบด้วยคิดว่าตนได้พบหนทางที่จะทำให้สิ่งต่างๆ ราบรื่นและขจัดความยุ่งยากได้อ่อนวอนอาจารย์ของตนให้เขียนและตีพิมพ์หนังสือที่ยืนยันการฟื้นคืนชีพของร่างกาย, แต่เขาไม่ได้นำความเกลียดชังของทากีมาพิจารณา ความจริงแล้วเซค আহมัดได้เขียนศาสตรนิพนธ์ดังกล่าวซึ่งพบได้ในหนังสือของเขาชื่ออัจริบาทโหล มาซาเอล แต่ไม่มีใครสนใจอ่านและความไม่เคารพศาสนาของเขาถูกเล่าลือไปกว้างไกลยิ่งขึ้นวันแล้ววันเล่า, เรื่องมาถึงจุดที่ผู้ว่าการกาซวินเจ้าชายอาลี นากี มีร์ซา โรคคูนด์ ไดวเลห์ ซึ่งพิจารณาความสำคัญของบุคคลสำคัญทั้งหลายที่เกี่ยวข้องในการถกเถียงนี้ และกล่าวว่าจะถูกตำหนิที่ยอมให้ความขัดแย้งนี้บานปลาย จึงมุ่งมั่นที่จะทำให้เห็นพ้องกัน

คืนหนึ่งเขาเชิญโอลามาซื้อตั้งทั้งหมดของเมืองมางานเลี้ยงใหญ่ เซค আহมัดได้รับที่นั่งอันมีเกียรติและใกล้กับเขา แยกจากกันด้วยคนเดียวคือทากี จานถูกนำมาและเตรียมสำหรับสามคน เพื่อว่าศัตรูทั้งสองจะพบว่าตนจำเป็นต้องทานด้วยกัน แต่ทากีผู้ไม่ยอมปรองดองหันไปหาจานของเพื่อนบ้านด้านขวามือของตน และเป็นที่อกสั่นขวัญหายสำหรับเจ้าชายเขาเอามือซ้ายวางบนใบหน้าซีกซ้ายของตน ในลักษณะที่เขาไม่สามารถเห็นเซค আহมัด, หลังจากงานเลี้ยงที่ค่อนข้างน่าเบื่อ เจ้าชายซึ่งยังคงมุ่งมั่นที่จะปรองดองปกป้องทั้งสอง ได้ให้คำสรรเสริญอันยิ่งใหญ่ต่อเซค আহมัด โดยยอมรับเขาว่าเป็นบัณฑิตเปอร์เซียและอาหรับที่ยิ่งใหญ่ และกล่าวว่าทากีควรแสดงความนับถืออย่างยิ่งต่อเขา ไม่เหมาะสมที่ทากีจะเงี้ยวพองคำนิทาของพวกที่กระตือรือร้นจะสร้างความขัดแย้งระหว่างสองผู้มีปัญหาที่ไม่ธรรมดา, ทากีขัดจังหวะเจ้าชายอย่างแรงและประกาศด้วยความดุอีกยิ่งว่า ‘จะมีสันติไม่ได้ระหว่างความไม่เคารพศาสนาและความศรัทธา! เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีพเซคผู้นี้ถือหลักความเชื่อที่ตรงกันข้ามกับศาสนาอิสลาม [กฏอิสลาม] ดังนั้นใครก็ตามที่ถือหลักความเชื่อดังกล่าว คือผู้ที่ไม่เคารพศาสนา และผู้ก่อกบฏนั้นกับข้าจะมีอะไรร่วมกันได้?’

เจ้าชายยินกรานและอ่อนวอนอย่างไรประโยชน์ แต่ทากีไม่ยอมอ่อนให้และพวกเขาทั้งหมดขอพักไว้ก่อน”

[1] ผู้สละชีวิตที่สาม

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.273-4 ว่า “ในบรรดาลูกๆ ของตน มุลลา ซาลีม์ลูกสาวคนหนึ่งคือซารีน ทาจ (มงกุฎทอง) ผู้ซึ่งดึงดูดความสนใจตั้งแต่วัยเด็กเริ่มแรก, แทนที่จะร่วมเล่นเกมและกิจกรรมสนุกสนานเหมือนเพื่อนๆ เธอใช้เวลาครั้งหนึ่งเป็นชั่วโมงๆ ในการฟังพ่อแม่อภิปรายเรื่องต่างๆ ทางศาสนา, สติปัญญาที่เฉียบแหลมของเธอสังเกตเห็นการสรุปด้วยเหตุผลผิดๆ ของศาสตรของอิสลามอย่างรวดเร็วโดยไม่ยอมตาม และในไม่ช้าเธอสามารถอภิปรายประเด็นต่างๆ ที่เคลือบคลุมและสับสนที่สุด, ฮาดิซ (คำสอนปรัมปรา) ไม่มีความลับสำหรับเธอ ในไม่ช้าชื่อเสียงของเธอเป็นที่รู้จักกันกว้างขวางในเมือง และเพื่อนร่วมชาติถือว่าเธอเป็นอัจฉริยะบุคคลซึ่งก็สมควร, อัจฉริยะบุคคลในศาสตร์และอัจฉริยะบุคคลด้านความงามเช่นกันสำหรับผู้ที่เป็นเด็ก เมื่อโตเป็นสาวเธอมีใบหน้าที่สวยงามที่เปล่งปลั่งถึงขนาดว่าพวกเขาให้ชื่อเธอว่า ‘โกร์ราโหล เอยน์’ ซึ่ง M. de Gobineau แปลว่า ‘ผู้พลอบโยนดวงตา’ พี่ชายของเธออับดุล วาฮาบกาซวินซึ่งได้มรดกวิชาและชื่อเสียงจากบิดา ทั้งๆ ที่อย่างน้อยดูจากภายนอกยังเป็นชาวมุสลิม เล่าเองว่า : ‘ไม่มีใครในพวกเรา ฟัน้องผู้ชายหรือลูกพี่ลูกน้องของเธอ กล่าวพูดต่อหน้าเธอ วิชาของเธอขมขื่นวิญญูเธออย่างมาก และหากเราหาญแสดงสมมุติฐานบางอย่างเกี่ยวกับประเด็นที่ได้แย้งกันของหลักความเชื่อ เธอก็สาธิตในลักษณะที่ชัดเจน แม่นยำและยุติข้อสงสัยว่าเรากำลังหลงทาง จนเราถอนคำพูดนั้นได้อย่างสับสน’

42

ตอนนี้ควรอธิบายคำว่าบาลา ซารี, เซค อาหมัดและซียิด คาเซมอีกทั้งสาวกทั้งหลายของทั้งสองเมื่อไปเยือนสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซนในคาบิลา จะอยู่ที่ปลายล่างสุดของสุสานเป็นสัญลักษณ์แห่งการเคารพ, พวกเขาไม่เคยเลยจุดนั้นเข้าไป ขณะที่ผู้บูชาคนอื่นๆ พวกเขาบาลา ซารีอ่านออกเสียงบทอธิษฐานของตนที่ตอนบนของสถานที่สักการะนั้น, ชาวเซคซึ่งเชื่อว่า "ศาสนิกชนที่แท้จริงทุกคนมีชีวิตอยู่ในทั้งโลกนี้และโลกหน้า" รู้สึกว่าไม่บังควรและไม่เหมาะสมที่จะก้าวเลยเขตตอนล่างของสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน ผู้ซึ่งในสายตาของพวกเขา คือธรรมสรีระของศาสนิกชนที่สมบูรณ์เลิศที่สุด^[1]

43

มุลลา ฮุสเซนซึ่งคาดหมายว่าตนจะได้รับเลือกให้เป็นสหายของพระบ็อบระหว่างไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดินา ถูกเรียกตัวให้มาพบพระผู้เป็นท่านายของตนอย่างทันใดหลังจากที่ทรงตัดสินใจจะไปจากเมืองซีราซ และทรงสั่งการเขาดังต่อไปนี้ "วันเวลาแห่งการเป็นสหายเคียงข้างกันของเรากำลังจะจบลง พระปฏิญญาของเรากับเจ้าบัดนี้ลุล่วงแล้ว จงเตรียมตัวสำหรับความอดสาหัสและลุกขึ้นแพร่กระจายศาสนาของเรา อย่าได้ห่อใจที่ได้เห็นความเสื่อมทรามและความวิปริตของประชาชนรุ่นนี้ เพราะพระผู้เป็นนายแห่งพระปฏิญญาจะช่วยเหลือเจ้าแน่นอน แท้จริงแล้วพระองค์จะล้อมรอบเจ้าด้วยความคุ้มครองที่ไร้ใครของพระองค์ และจะนำเจ้าไปสู่ชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า, ดังเช่นก้อนเมฆที่หลังความอารีมาบนพิภพ ข้ามผ่านดินแดนจากสุดขอบหนึ่งไปถึงอีกสุดขอบหนึ่ง และหลังพรให้แก่ประชาชนของดินแดนนั้นตามที่พระผู้ทรงมหิทธิธานภาพทรงลดตัวมาประทานให้แก่เจ้าด้วยความปรานี, จงอดกลั้นต่อเหล่าโอลามา และยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า จงเปล่งเสียงร้องว่า: 'จงตื่นขึ้น จงตื่นขึ้น เพราะดูซิ! ประตูลงของพระผู้เป็นเจ้าเปิดแล้ว และแสงอรุณกำลังสาดรัศมีมายังมวลมนุษยชาติ! ดูกร ประชาชนทั้งหลายของโลก พระศาสดาตามพันธสัญญาถูกสำแดงให้เห็นชัดแล้ว จง

"เธออยู่ที่ชั้นเรียนของบิดาและน้ำ ในห้องเดียวกันกับนักศึกษาสองหรือสามร้อยคน แต่ซ่อนตัวอยู่หลังม่านเสมอ และมากกว่าหนึ่งครั้งเธอพิสูจน์แย้งสิ่งที่ชายอาวุโสสองคนนี้อธิบายเกี่ยวกับปัญหานั้นๆ ชื่อเสียงของเธอแพร่ไปทุกแห่งหนทั่วทั้งเปอร์เซีย และบรรดาโอลามาที่ลำพองที่สุดยินยอมรับสมมุติฐานและความคิดเห็นของเธอ, ข้อเท็จจริงนี้ไม่ธรรมดายิ่งกว่านั้นเพราะว่าศาสนาของมุสลิมชื่อจะหลดสถานะของสตรีลงไปเกือบถึงระดับของสัตว์ พวกเขาถือว่าสตรีไม่มีวิญญาณและดำรงอยู่เพียงเพื่อการสืบพันธุ์"

"เมื่อยังเยาว์วัยที่เดียวโกรราโกล เอยีนสมรสกับลูกชายของน้าของเธอคือโมฮัมหมัดเด กาซวินซึ่งเป็นอิหม่ามใจเมห์ของเมือง และภายหลังเธอไปที่คาบิลาที่ซึ่งเธอไปเข้าชั้นเรียนของซียิด คาเซมเม ราชที่ เธอปลื้มปิติที่มีความคิดเหมือนกับอาจารย์ของเธอ ซึ่งเป็นความคิดที่เธอคุ้นเคยอยู่แล้วเพราะเมืองกาซวินได้กลายเป็นศูนย์กลางสำหรับหลักความเชื่อของเซค"

"ดังที่เราจะเห็นต่อไป เธอร้อนแรงในอารมณ์ สติปัญญาแม่นยำและแจ่มชัด คุณสติได้อย่างน่าพิศวงและกล้าหาญอย่างเอาชนะไม่ได้, คุณสมบัติทั้งหมดนี้ที่ผสมผสานกันพาให้เธอมีความสนใจในพระบ็อบ ซึ่งเธอได้ยื่นพระองค์พูดทันทีหลังจากที่พระองค์กลับไปยังกาซวิน สิ่งที่ได้เรียนรู้ทำให้เธอเกิดความสนใจอย่างมีชีวิตชีวาถึงขนาดว่า เธอเริ่มติดต่อกับผู้ปฏิรูป [พระบ็อบ] ทางจดหมาย และในไม่ช้าเมื่อเขาทำให้เธอเชื่อมั่น เธอทำให้การเปลี่ยนศาสนาของเธอด้วยพรของพระสันตะปาปาเป็นที่รู้ เรื่องนี้อื้อฉาวมากและนักบวชสะดุ้งตกใจ, สามีบิดาและพี่น้องผู้ชายของเธอขอร้องเธออย่างไร้ประโยชน์ให้เลิกความบ้าที่อันตรายนี้ แต่เธอยังคงแน่วแน่และประกาศความศรัทธาของเธออย่างเด็ดเดี่ยว"

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Essai sur le Shaykhisme*, I, preface, pp.5-6 ว่า "ฮาจี คาริม ชานกล่าวไว้ใน *Hidayatu'l-Talibin* ของเขาว่า 'พวกเขาได้ชื่อนี้จากความจริงที่ว่า เซค อาหมัดผู้ลวงกลับไปขณะที่อยู่ที่คาบิลาระหว่างการไปแสวงบุญยังหลุมศพศักดิ์สิทธิ์และด้วยความเคารพอิหม่ามทั้งหลาย ได้สวดบทอธิษฐานของตนโดยยืนอยู่หลังอิหม่าม กล่าวคือยืนอยู่ที่เท้าของอิหม่าม ความจริงแล้วสำหรับเขาไม่มีความแตกต่างระหว่างความเคารพที่ให้แก่อิหม่ามที่ตายแล้วหรือมีชีวิตอยู่ ในทางตรงกันข้ามชาวเปอร์เซียเมื่อเข้าไปในสถานที่ฝังศพ จะไปอยู่ที่ศีรษะของอิหม่ามและตั้งนั้นหันหลังให้อิหม่ามเวลาสวดอธิษฐาน เพราะฉะนั้นบุญที่ตายแล้วถูกฝังโดยศีรษะหันไปทางทิศของเกบเบรห์ นี่คือการอดสูและการโกหก! อัครสาวกทั้งหลายของพระเยซูโดยการสร้างว่าได้มาช่วยเหลือพระผู้เป็นเจ้า ถูกเรียกว่า 'นาซารา' ซึ่งเป็นชื่อที่ให้แกทุกคนที่เดินตามรอยเท้าของพวกเขา ดังนั้นเองที่ชื่อบาลา ซารีถูกยื่นให้กับทุกคนที่เอาตามหลักความเชื่อของพวกเขาที่สวดอธิษฐานโดยการยืนที่ศีรษะของอิหม่าม"

ตระเตรียมหนทางสำหรับพระองค์! อย่าพรวดตัวเจ้าเองจากกรณานิคุณไถ่บาปหรือปิดตาของเจ้าไม่ให้เห็นความรุ่งโรจน์โชติช่วงของกรณานิคุณนี้' บรรดาผู้ที่เจ้าพบว่ามีใจพร้อมรับเสียงร้องเรียกของเจ้า จงแบ่งปันสารและธรรมจารึกทั้งหลายที่เราเปิดเผยต่อเจ้าให้แก่พวกเขา เพื่อว่าวามะที่นาพิศวงเหล่านี้จะจลให้พวกเขาออกห่างจากตมแห่งความไม่เอาใจใส่ และเห็นขึ้นไปสู่อณาจักรอันเป็นที่สถิตของพระผู้เป็นเจ้า, ในการไปแสวงบุญนี้ที่เราจะออกเดินทางในไม่ช้า เราได้เลือกโคดุตเป็นสหายของเรา เราไม่เอาเจ้าไปด้วยเพื่อให้เจ้าเผชิญกับการโจมตีที่รุนแรงโดยศัตรูที่ดุร้ายและไม่รามือ อย่างไรก็ตามจงวางใจได้ว่า พระพรที่รุ่งโรจน์สุดพรรณนาจะประทานมาให้เจ้า, จงไปตามวิถีการเดินทางของเจ้ามุ่งสู่ทางเหนือ และระหว่างทางจงแวะเยือนอิสฟาฮาน คาซาน โคมและเตหะราน, จงวิงวอนพระผู้บริบาลที่ทรงมหิธานุภาพ ขอพระองค์ทรงกรุณาช่วยให้เจ้าไปถึงที่ประทับแห่งอิบิไตย์ที่แท้จริงในเมืองหลวงนั้น และได้เข้าไปในคุกหาสน์ของพระผู้เป็นที่ยิ่ง, ความลับซ่อนอยู่ในเมืองนั้นเมื่อถูกสำแดงให้เห็นชัดสิ่งนี้จะเปลี่ยนโลกให้เป็นสวรรค์, ความหวังของเราคือ เจ้าจะได้รับกรณานิคุณและมองเห็นความอัศจรรย์ของสิ่งนี้, จากเตหะรานจงมุ่งไปยังโคราซาน และประกาศเสียงร้องเรียกใหม่ทีนั้น จากนั้นจงกลับมาเยือนนาจาฟและคาบิลา และรอการเรียกตัวจากพระผู้เป็นนายของเจ้าอยู่ที่นั้น, จงวางใจว่าพันธกิจอันสูงส่งที่เจ้าถูกสร้างขึ้นมาเพื่อพันธกิจนั้น จะสำเร็จทั้งหมดโดยเจ้า, จนกว่าเจ้าจะทำงานเสร็จสมบูรณ์ หากลูกดอกทั้งหมดของโลกที่ไม่เชื่อเล็งมาที่เจ้า ลูกดอกเหล่านั้นก็ไม่สามารถทำร้ายผมแม้แต่เส้นเดียวบนศีรษะของเจ้า ทุกสิ่งถูกกักขังอยู่ในเงื้อมมือที่ทรงอำนาจของพระองค์ แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ทรงกำราบทุกสิ่ง"

44

จากนั้นพระบ็อบเรียกตัวมุลลา อาลีเย บาสทามิมามาพบ และกล่าวต่อเขาด้วยถ้อยคำที่ปลุกขวัญด้วยความเมตตา รักใคร่ พระองค์สั่งการให้เขามุ่งหน้าตรงไปยังนาจาฟและคาบิลา ทรงกล่าวเป็นนัยถึงการถูกทดสอบและความทุกข์ทรมานอย่างรุนแรงที่จะบังเกิดกับเขา และบัญชาเขาให้มีความแน่วแนจนถึงตอนจบ พระองค์ทรงบอกเขาว่า "ความศรัทธาของเจ้าต้องไม่หวั่นไหวประดุจโขดหิน ต้องฝ่าทุกพายุและรอดจากทุกความหายนะ อย่าให้การประณามของคนไม่และการให้ร้ายของนักบวชมาทำให้เจ้าเจ็บปวด หรือหันเจ้าไปจากจุดประสงค์ของตน เพราะเจ้าถูกเรียกให้มาทำงานเลี้ยงสวรรค์ที่เตรียมไว้สำหรับเจ้าในอาณาจักรอมตะ เจ้าคือคนแรกที่จะออกจากบ้านของพระผู้เป็นเจ้า และทนทุกข์ทรมานเพื่อเห็นแก่พระองค์ หากเจ้าถูกสังหารในหนทางของพระองค์ จงจำไว้ว่ารางวัลของเจ้าจะยิ่งใหญ่ และของขวัญที่งดงามจะประทานมาให้เจ้า"

45

ทันใดที่วามะเหล่านี้ถูกเอ่ยออกมา มุลลา อาลีลุกขึ้นจากที่นั่งและเริ่มดำเนินพันธกิจของตน, ณ ระยะทางราวหนึ่งฟาร์ซาคจากชีราซเขาถูกเยาวชนคนหนึ่งตามมาทัน ผู้ซึ่งหน้าแดงด้วยความตื่นเต้น ขอพูดกับเขาอย่างอดรนทนไม่ไหว ชื่อของเขาคืออับดุล วาฮาบ เขาอ้อนวอนมุลลา อาลีด้วยน้ำตาว่า "ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยอมให้ข้าพเจ้าเดินทางไปกับท่าน ความงุนงงกดดันหัวใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอให้ท่านได้โปรดนำการย่างเท้าของข้าพเจ้าในหนทางแห่งสัจธรรม เมื่อคืนในความฝันข้าพเจ้าได้ยินผู้ประกาศบนถนนที่ตลาดแห่งชีราซประกาศการมาปรากฏของอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา เขาร้องเรียกต่อฝูงชนว่า : 'จงลุกขึ้นและแสวงหาเขา จงมองดู เขาเด็ดกบฏตรแห่งอิสรภาพจากไฟที่กำลังลุกไหม้ และกำลังแจกจ่ายกบฏตรเหล่านั้นให้แก่ประชาชน, จงรีบไปหาเขา เพราะใครก็ตามที่รับกบฏตรจากมือของเขาจะปลอดภัยจากความทุกข์ทรมานของการถูกลงโทษ และใครก็ตามที่ไม่ได้รับกบฏตรจากเขา จะไม่ได้รับพรจากสวรรค์' ทันใดนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงของผู้ประกาศ ข้าพเจ้าลุกขึ้น ทิ้งร้านค้าแล้ววิ่งข้ามถนนที่ตลาดวาคิลไปยังสถานที่ที่ดวงตาของข้าพเจ้ามองเห็นท่านยืนอยู่และแจกจ่ายกบฏตรเดียวกันนั้นต่อประชาชน สำหรับทุกคนที่เข้ามาเพื่อรับกบฏตรจากมือของท่าน ท่านจะกระชับไม้ก็้อยคำที่หูของเขา ซึ่งทำให้เขาหนีไปอย่างทันใดด้วยความอกสั่นขวัญหนีและอุทานว่า : 'ความวิบัติบังเกิดกับข้า เพราะข้าไม่ได้รับพระพรของอาลีและวงศาคณาญาติของเขา! อ้า ตัวข้านำเวทนาที่ถูกพิจารณาว่าเป็นพวกสังคมนิยมและเสื่อมเสีย' ข้าพเจ้าตื่นจากฝันและกลับไปร้านค้าอย่างจมอยู่ในมหาสมุทรแห่งความคิด ทันใดนั้นข้าพเจ้าเห็นท่านผ่านไปโดยมีชายคนหนึ่งมาด้วยซึ่งสวมผ้าโผกศีรษะและกำลังสนทนากับท่าน ข้าพเจ้าพรวดลุกจากที่นั่ง และด้วยถูกผลักดันโดยอานุภาพที่ข้าพเจ้าไม่สามารถยับยั้ง ข้าพเจ้าวิ่งตามมาทันท่าน, ด้วยความอัศจรรย์ใจสุดขีดข้าพเจ้าพบท่านยืนอยู่ ณ ที่ที่ข้าพเจ้าเห็นในความฝัน ขณะก้มหน้าอ่านออกเสียงคำสอนและวามะ, โดยการยืนห่างออกมาอยู่ข้างๆ ข้าพเจ้าเฝ้าดูท่านโดยที่ท่านและเพื่อนของท่านไม่สังเกตเห็นเลย ข้าพเจ้าได้ยินชายที่ท่านกำลังพูดด้วยคัดค้านอย่างรุนแรงว่า : 'การถูกเผาผลาญด้วยเปลวไฟนรกเป็นเรื่องง่ายกว่าสำหรับข้าที่จะยอมรับสัจธรรมของถ้อยคำของท่าน ซึ่งนำหนักของสัจธรรมนั้นแก่เขาไม่สามารถทำได้!' สำหรับการปฏิเสธอย่างดูหมิ่นของเขาท่านตอบกลับดังนี้ : 'หากทั้งจักรวาล

‘ไม่ยอมรับสัจธรรมของพระองค์ นั่นก็ไม่มีทางทำให้ความบริสุทธิ์ไม่ต่างพร้อยของเสื่อคลุมแห่งความโอฬารของพระองค์มีมลทิน’ ท่านไปจากเขาและก้าวเท้ามุ่งสู่ประตูคาเซราน ข้าพเจ้าตามท่านต่อไปจนกระทั่งมาถึงที่นี่”

46

มุลลา อาลีพยายามผ่อนคลายความยุ่งยากในหัวใจของเขา และชักจูงเขาให้กลับไปร้านค้าและทำงานประจำวันตามเดิม เขาเร่งเร้าว่า “การที่เจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับเราจะทำให้เรายุ่งยาก จงกลับไปยังซีราช และวางใจได้ว่าเจ้าได้รับการนับเป็นประชาชนแห่งความรอดพ้น, หาใช่ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าที่จะไม่ให้ถ้วยแห่งกรุณาธิคุณของพระองค์แก่ผู้แสวงหาที่ศรัทธาแรงและอุทิศตน หรือพราวดวงวิญญาณที่กระหายดั่งกลวจากมหาสมุทรที่สาดซัดคลื่นแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์” ถ้อยคำของมุลลา อาลีหาประโยชน์ไม่ เขายังยืนกรานให้กลับไป อับดุล วาฮาบก็ยิ่งเสร์้าโศกและร่ำไห้มากขึ้น ในที่สุดมุลลา อาลีรู้สึกถูกบีบบังคับให้ยอมตามความปรารถนาของเขา เป็นการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า, ฮาลิ อับดุล มาจิตบิดาของอับดุล วาฮาบ เล่าเรื่องนี้ด้วยน้ำตาซึมให้เป็นที่ได้ยินบ่อยๆ ว่า : “ข้าพเจ้าเสียใจอย่างลึกซึ้งเพียงไรต่อสิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำไป ขอจงอธิษฐานขอให้พระผู้เป็นเจ้าอภัยบาปของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้เป็นที่โปรดปรานในราชสำนักของบุตรชายทั้งหลายของฟาร์มาน ฟาร์มาผู้ว่าการมณฑลฟาร์ ข้าพเจ้าอยู่ในตำแหน่งที่ไม่มีใครกล้าต่อต้านหรือทำร้ายข้าพเจ้า ไม่มีใครตั้งคำถามอำนาจหน้าที่ของข้าพเจ้าหรือหาญมายุ่มยามกับอิสรภาพของข้าพเจ้า ทันทันที่ได้ยินว่าลูกชายของข้าพเจ้าอับดุล วาฮาบทิ้งร้านค้าและไปจากเมือง ข้าพเจ้าวิ่งไปยังประตูคาเซรานเพื่อจะตามไปให้ทันเขา, โดยเอากระบองติดไปด้วยซึ่งตั้งใจจะใช้ตีเขา ข้าพเจ้าสอบถามเกี่ยวกับถนนที่เขาไป และได้รับการบอกว่าชายคนหนึ่งสวมผ้าโผกศีรษะฟุ้งข้ามถนนไป และเห็นลูกชายของข้าพเจ้าตามเขาไป พวกเขาดูเหมือนจะตกลงที่จะไปจากเมืองด้วยกัน สิ่งนี้ชั่วโหดและความโกรธแค้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่าข้าพเจ้าซึ่งครองตำแหน่งที่มีเอกสิทธิ์ยิ่งในราชสำนักของบุตรชายของฟาร์มาน ฟาร์มา สามารถทนความประพฤตินี้ไม่บังควรเช่นนี้ของลูกชายของข้าพเจ้าได้อย่างไร? ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวุ่นใจไม่มีสิ่งใดนอกจากโทษทัณฑ์ที่รุนแรงที่สุด ที่สามารถลบล้างผลที่เกิดจากการปฏิบัติตัวที่นำชายหน้าของลูกชายของข้าพเจ้า

47

“ข้าพเจ้าค้นหาต่อไปจนกระทั่งไปถึงพวกเขา ด้วยถูกครอบงำด้วยความเดือดดาลที่ป่าเถื่อน ข้าพเจ้าทำร้ายมุลลา อาลีบาดเจ็บอย่างสุดจะพรรณนา, สำหรับการตีที่กระหน่ำอย่างแรงบนตัวเขา เขาตอบด้วยใจสงบผิธรรมดว่า : ‘ดูกร อับดุล มาจิต จงยังมีมือของท่าน เพราะดวงตาของพระผู้เป็นเจ้ากำลังสังเกตเห็นท่านอยู่ ข้าพเจ้าให้พระองค์เป็นพยานว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นเหตุของการปฏิบัติตัวของลูกชายของท่าน ข้าพเจ้าไม่ใส่ใจต่อการทรمانที่ท่านทำต่อข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเตรียมตัวสำหรับความเจ็บปวดทรمانที่สาหัสที่สุดในหนทางที่ข้าพเจ้าเลือกจะไป, เมื่อเทียบกับสิ่งที่ถูกลิขิตให้บังเกิดกับข้าพเจ้าในอนาคต การทำร้ายของท่านเป็นเพียงหยดน้ำเทียบกับมหาสมุทร แท้จริงแล้วข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านจะมีชีวิตอยู่ต่อหลังจากข้าพเจ้า และจะยอมรับความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า เมื่อนั้นท่านจะเสียใจมากและเสร์้าโศกอย่างลึกซึ้ง’ ด้วยไม่ใ้ราคาค่าพูดนี้และไม่สนใจคำขอร้องของเขา ข้าพเจ้าตีเขาต่อไปจนหมดแรง ด้วยความเสียบและอาทธานเขาทนรับโทษทัณฑ์ที่ไม่ควรได้รับที่สุดนี้ด้วยน้ำมือของข้าพเจ้า ในที่สุดข้าพเจ้าส่งลูกชายให้ตามข้าพเจ้ามาและทิ้งมุลลา อาลีไว้ ระหว่างทางกลับไปยังซีราชลูกชายเล่าความผิดของเขาให้ข้าพเจ้าฟัง ความรู้สึกเสียใจอย่างลึกซึ้งครอบงำข้าพเจ้าที่ละน้อย ความบริสุทธิ์ของมุลลา อาลีเป็นที่พิศุจน์ต่อดวงตาของข้าพเจ้า และความทรงจำเกี่ยวกับความทารุณของข้าพเจ้าต่อเขายังคงกดดันวิญญาณของข้าพเจ้าต่อไปอีกนาน ความขมขื่นนี้ค้างคาอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า จนกระทั่งถึงเวลาที่ข้าพเจ้ารู้สึกจำเป็นต้องย้ายที่พักอาศัยจากซีราชไปยังแบกแดด จากแบกแดดข้าพเจ้าย้ายไปคาเซเมนที่ซึ่งอับดุล วาฮาบก่อตั้งธุรกิจของเขา ความลึกซึ้งที่แปลกประหลาดห่อหุ้มใบหน้าที่ยาววัยของเขา ดูเหมือนว่าเขาปกปิดข้าพเจ้าเกี่ยวกับความลับที่ดูเหมือนว่าได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา, และในปี ฮ.ศ.1267 [ค.ศ.1850-1 (พ.ศ.2393-4)] เมื่อพระบาฮาอุลลาห์เดินทางไปอิรักและเยือนคาเซเมน อับดุล วาฮาบต้องมนต์เสน่ห์ของพระองค์ทันที และปฏิญาณความอุทิศตนอย่างไม่สิ้นสุดต่อพระองค์, ‘ไม่กี่ปีต่อมาเมื่อลูกชายของข้าพเจ้าสละชีวิตในเตหะรานและพระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไปแบกแดด พระองค์ด้วยความปรานีและเมตตารักใคร่ที่ไม่รู้สิ้น ได้ปลุกข้าพเจ้าให้ตื่นจากความหลับไหลแห่งความไม่เอาใจใส่ และพระองค์เองสอนข้าพเจ้าเกี่ยวกับข่าวสารของยุคใหม่ และล้างรอยเปื้อนของการกระทำที่ทารุณนั้นด้วยน้ำแห่งการอภัยของพระผู้เป็นเจ้า”

48

เหตุการณ์ตอนนี้ นับเป็นความเจ็บปวดทรมานครั้งแรกที่บังเกิดกับสาวกของพระบ็อบหลังการประกาศพันธกิจของพระองค์ มุลลา อาลีตระหนกจากประสบการณ์ครั้งนี้ว่า หนทางที่นำไปสู่การบรรลุค่าสัญญาในที่สุดที่พระ

บ๊อบให้ไว้ฉันชั้นและมีขากหนามอย่างไร, ด้วยยอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระประสงค์ของพระองค์ และเตรียมที่จะหลังเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตเพื่อศาสนาของพระองค์ เขาออกเดินทางต่อจนกระทั่งไปถึงนาจาฟ, ต่อหน้าเซคโมฮัมหมัด ฮาซานหนึ่งในนักบวชที่เลื่องชื่อที่สุดของอิสลามนิกายชีอะห์ อีกทั้งเผชิญหน้าเหล่าสาวกหัวกะทิของเขา มุลลา อาลีประกาศอย่างไม่เกรงกลัวถึงการสาแดงองค์ของพระบ๊อบผู้เป็นประมุข ซึ่งการมาถึงของพระองค์พวกเขารอคอยด้วยใจจดจ่อ มุลลา อาลีประกาศว่า “ข้อพิสูจน์ของพระองค์คือพระวจนะของพระองค์ พยานหลักฐานของพระองค์ไม่ใช่อื่นใดนอกจากพยานหลักฐานที่อิสลามหาทางใช้พิสูจน์สัจธรรมของตน จากปากกาของชายหนุ่มฮาซิมเมทแห่งเปอร์เซียที่ไม่ได้เล่าเรียนผู้ใด ภายใต้อาณัติสืบทอดชั่วโมงมิว่าจะ บทอริชฐานธรรมเทศนา และตำราวิทยาศาสตร์หลังไหลออกมาจำนวนมากเป็นปริมาณเท่ากับคัมภีร์โกรอ่านทั้งเล่ม ที่พระโมฮัมหมัดผู้เป็นศาสนทูตของพระเจ้าใช้เวลาสี่สิบสามปีในการเปิดเผย!” ในยุคแห่งความมืดและอคติแทนที่จะยินดีต้อนรับหลักฐานที่ให้ชีวิตของการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ นักบวชที่ทะนงและบ้าคั่งนั้นได้ประกาศพิพากษามุลลา อาลีทันทีว่านอกรีต และขับไล่เขาออกไปจากที่ชุมนุม, เหล่าสาวกของเขาแม้แต่ผู้ที่เป็นเชลยก็ให้การยืนยันอยู่แล้วต่อความเคร่งศาสนา ความจริงใจและวิชาความรู้ของมุลลา อาลี ให้ความเห็นชอบต่อการพิพากษาลงโทษเขาอย่างไม่ลังเล พวกเขาจับมือกับปรปักษ์ของตนในการพยายามเกลี้ยติมุลลา อาลีอย่างเหลือคณนา ในที่สุดพวกเขาส่งมอบมุลลา อาลีซึ่งมือถูกล่ามโซ่ให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลออตโตมาน โดยตั้งข้อหาเขาว่าเป็นผู้ทำลายอิสลาม เป็นผู้ให้ร้ายพระโมฮัมหมัด เป็นผู้ยุยงการทำอันตราย เป็นที่นาขายหน้าของศาสนา สมควรถูกลงโทษถึงตาย เขาถูกนำตัวไปแบกแดดภายใต้การคุ้มกันของเจ้าหน้าที่รัฐบาล และถูกจับขังคุกโดยผู้ว่าการของเมืองนั้น

49

ฮาจี ฮาซิมสมญานามว่าฮัทธาห์ เป็นพ่อค้าชื่อดังซึ่งเชี่ยวชาญในคัมภีร์ของอิสลาม เล่าเรื่องดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าอยู่ที่ทำเนียบรัฐบาลในโอกาสหนึ่งซึ่งมุลลา อาลีถูกเรียกตัวไปพบบรรดาผู้มีชื่อเสียงและเจ้าหน้าที่รัฐบาลที่มาชุมนุมกัน เขาถูกกล่าวหาอย่างเปิดเผยว่าเป็นคนนอกศาสนา เป็นผู้ก่อกวนของอิสลาม เป็นผู้ปฏิบัติเสถียรกรรมและมาตรฐานที่ยอมรับกันของอิสลาม, เมื่อการละเมิดกฎหมายและการทำผิดของเขาถูกแจกแจง มัฟตีซึ่งเป็นหัวหน้าผู้บรรยายกฎหมายของอิสลามในเมืองนั้นหันมาหาเขาและพูดว่า : ‘โอ ศัตรูของพระเจ้า!’ เนื่องด้วยข้าพเจ้าครองที่นั่งข้างมัฟตีข้าพเจ้ากระชับที่หูของเขาว่า : ‘ท่านยังไม่รู้จักคนแปลกหน้านี้ดี ทำไมกล่าวต่อเขาด้วยถ้อยคำเช่นนั้น? ท่านไม่ตระหนักหรือว่าถ้อยคำที่ท่านกล่าวต่อเขาจะยั่วประชาชนให้โกรธเขา? เป็นความจำเป็นที่ท่านจะไม่ให้ราคาซื้อกล่าวหาที่ไม่มีหลักฐานสนับสนุนที่พวกสอดรู้สอดเห็นเหล่านี้ใช้ตั้งข้อหาเขา แล้วตั้งคำถามเขาด้วยตัวท่านเอง และพิพากษาเขาตามมาตรฐานของความยุติธรรมที่ยอมรับกันที่พร่ำสอนโดยศาสนาอิสลาม’ มัฟตีหงุดหงิดไม่พอใจ ลุกจากที่นั่งและไปจากที่ชุมนุม มุลลา อาลีถูกจับขังคุกอีกครั้ง ไม่กี่วันต่อมาข้าพเจ้าสอบถามเกี่ยวกับเขาโดยหวังว่าจะปล่อยตัวเขาได้ ข้าพเจ้าได้รับทราบว่าในคืนวันเดียวกันนั้นเขาถูกเนรเทศไปคอนสแตนติโนเปิล ข้าพเจ้าสอบถามต่อไปและพยายามสืบหาว่าจะอะไรบังเกิดกับเขา ในที่สุด อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าไม่สามารถสืบความจริงจนรู้แน่ บางคนเชื่อว่าเขาล้มป่วยและตายระหว่างทางไปคอนสแตนติโนเปิล บางคนยืนยันว่าเขาสละชีวิต” [1] ไม่ว่าจะจบลงจะเป็นอย่างไร มุลลา อาลีด้วยชีวิตและความตายของเขา ได้รับเกียรติตมตะของการเป็นผู้ทนทุกข์ทรมานคนแรกในหนทางของศาสนาใหม่นี้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และเป็นคนแรกที่ได้สละชีวิตสังเวยบนแท่นบูชาแห่งการพลี

50

หลังจากที่ส่งมุลลา อาลีออกไปปฏิบัติตามพันธกิจ พระบ๊อบทรงเรียกตัวอักษรแห่งการมีชีวิตที่เหลื่อมมาพบ ทรงมีบัญชาพิเศษและกำหนดงานพิเศษให้แก่พวกเขาเป็นรายคน พระองค์กล่าวถ้อยคำก่อนจากกันเหล่านี้ต่อพวกเขา : “ดูกร มิตรสหายที่รักยิ่งทั้งหลายของเรา! พวกเจ้าคือผู้แสดงนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในยุคนี พวกเจ้าถูกเลือกให้เป็นที่ยกย่องความสลับกลับของพระองค์, เป็นความจำเป็นที่พวกเจ้าแต่ละคนจะสำแดงคุณลักษณะทั้งหลายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และสาริตเครื่องหมายแสดงความชอบธรรม อานุภาพ และความรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นตัวอย่างด้วยคำพูดและการกระทำ, ภาระทั้งหลายของร่างกายเจ้าต้องเป็นพยานต่อจุดประสงค์อันสูงส่ง ชีวิตที่ยึดมั่นในศีลธรรม ความศรัทธาที่เป็นจริง และลักษณะที่ประเสริฐของความอุทิศตนของเจ้า เพราะแท้จริงแล้วเรากล่าวว่า นี่คือนักที่กล่าวถึงโดยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในคัมภีร์ของพระองค์: ‘ในวันนั้นเราจะปิดผนึกปาก

[1] ตามที่กล่าวไว้โดย Muhammad Mustafa, p.106 มุลลา อาลีถูกจำคุกหกเดือนในแบกแดดโดยคำสั่งของนาจิบ พาชาผู้ว่าการแบกแดด จากนั้นเขาถูกส่งให้จากไปยังคอนสแตนติโนเปิลตามคำสั่งที่ได้รับจากรัฐบาลออตโตมาน เขาผ่านเมืองโมซูลซึ่งเขาสามารถปลุกความสนใจในการเปิดเผยพระธรรมใหม่ อย่างไรก็ตาม เขาคาดการณ์ว่าเขาไม่สามารถค้นพบว่า ในที่สุดแล้วเขาไปถึงจุดหมายปลายทางของเขาหรือไม่

ของพวกเขา กระนั้นมือของพวกเขาจะพบกับเรา และเท้าของพวกเขาจะเป็นพยานต่อสิ่งที่พวกเขาจะทำ' จงไตร่ตรองวาทะที่พระเยซูกล่าวต่อสาวกทั้งหลายเมื่อพระองค์ส่งพวกเขาไปเผยแพรศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์บอกพวกเขาให้ลุกขึ้นและบรรลุพันธกิจของตนด้วยวาทะเหล่านี้: 'เจ้าเป็นเสมือนไฟที่ถูกจุดในความมืด ยามค่ำคืนบนยอดภูเขา ขอให้แสงสว่างของเจ้าส่องต่อหน้าดวงตาของมนุษย์ทั้งหลาย, อุปนิสัยใจคอของเจ้าต้องบริสุทธิ์และความละวางของเจ้าต้องอยู่ในระดับขั้นที่ประชาชนของโลก จะยอมรับและถูกดึงดูดใกล้เข้ามาหา พระบิดาสวรรค์ ผู้เป็นบ่อเกิดของความบริสุทธิ์และกรุณาธิคุณ, เพราะไม่มีใครเห็นพระบิดาที่อยู่ในสวรรค์ เจ้าผู้เป็นบุตรหลานทางจิตวิญญาณของพระองค์ ต้องแสดงคุณความดีของพระองค์เป็นตัวอย่างด้วยการกระทำและเป็นพยานต่อความรุ่งโรจน์ของพระองค์, เจ้าคือเกลือของโลก แต่ถ้าเกลือสูญเสีรสชาติ โลกจะมีชีวิตชีวาด้วยอะไร? เจ้าต้องปลอยวางถึงระดับขั้นที่ว่า ในเมืองใดก็ตามที่เจ้าเข้าไปประกาศและสอนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า เจ้าไม่ควรคาดหวังจะได้อาหารหรือรางวัลจากประชาชน ไม่เพียงเท่านั้น เมื่อเจ้าออกมาจากเมืองนั้น เจ้าควรสลัดฝุ่นออกจากเท้าของเจ้า เนื่องด้วยเจ้าได้เข้าไปในเมืองอย่างบริสุทธิ์ไร้มลทิน เจ้าต้องออกมาจากเมืองนั้นเช่นเดียวกัน เพราะแท้จริงแล้วเรากล่าวว่า พระบิดาสวรรค์อยู่กับเจ้าและเฝ้าระวังให้เจ้าตลอด หากเจ้าซื้อสัตย์ต่อพระองค์ วางใจได้ว่าพระองค์จะส่งมอบสิ่งล้ำค่าทั้งหมดของโลกให้แก่มือของเจ้า และจะเช็ดขูเจ้าเหนือผู้ปกครองและกษัตริย์ทั้งปวงในโลก' ดุกร อักษรทั้งหลายของเรา! แท้จริงแล้วเรากล่าวว่า ยุคนี้สูงส่งกว่ายุคของอัครสาวกทั้งหลายในอดีตยิ่งนัก ไม่เพียงเท่านั้น ความแตกต่างนั้นไม่สามารถวัดได้! พวกเจ้าคือพยานของรุ่งอรุณของวันแห่งพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้า เจ้าคือผู้ที่ได้ตีกลับแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ จงเตรียมความอดสาหะและใส่ใจวาทะของพระผู้เป็นเจ้าที่เปิดเผยไว้ในคัมภีร์^[1] ของพระองค์: 'ดูซิพระผู้เป็นนายพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเสด็จมาแล้ว ที่มาด้วยคือเหล่าเทพที่เรียงแถวอยู่ต่อหน้าพระองค์!' จงชำระหัวใจให้ปลอดจากความปรารถนาทางโลก และให้คุณความดีของเทพเป็นเครื่องประดับของเจ้า จงพยายามเพื่อว่าด้วยการกระทำของเจ้า เจ้าจะได้เป็นพยานต่อสัจธรรมของวาทะเหล่านี้ของพระผู้เป็นเจ้า และจงระวังด้วยเกรงว่าโดยการ 'หันหลังกลับ' พระองค์จะ 'เปลี่ยนจากเจ้าไปเป็นคนอื่น' ผู้ซึ่ง 'จะไม่เป็นเหมือนเจ้า' และจะเอาอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าไปจากเจ้า วันเวลาที่ถือว่าการบูชาที่เหลวไหลนั้นเพียงพอได้สิ้นสุดแล้ว เวลามาถึงแล้วที่ไม่มียิ่งได้นอกจากแรงจูงใจที่บริสุทธิ์ที่สุดที่คำนวณด้วยการกระทำที่บริสุทธิ์ไม่เปราะเปื้อน จะสามารถขึ้นไปสู่บัลลังก์ของพระผู้ทรงความสูงส่งที่สุดและเป็นที่ยอมรับของพระองค์ 'ถ้อยคำที่ดังก้องขึ้นไปสู่พระองค์ และการกระทำที่ขอบธรรมทำให้ถ้อยคำนั้นได้รับการเช็ดขูต่อหน้าพระองค์' เจ้าคือคนต่ำต้อยที่พระผู้เป็นเจ้าพูดถึงตั้งนี้ในคัมภีร์^[2] ของพระองค์: 'และเราปรารถนาจะแสดงความโปรดปรานต่อพวกที่ถูกทำให้ต่ำในดินแดน และทำให้พวกเขาเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณในหมู่มนุษย์ และทำให้พวกเขาเป็นทายาทของเรา' เจ้าถูกเรียกมาสู่สถานะนี้ เจ้าจะบรรลุถึงสถานะนี้ได้ก็ต่อเมื่อเจ้าเหยียบย่ำความปรารถนาทุกอย่างทางโลกไว้ใต้เท้าของเจ้า และพยายามเป็น 'คนรับใช้ที่มีเกียรติของพระองค์ผู้ซึ่งไม่พูดจนกว่าพระองค์จะพูด และทำตามบัญชาของพระองค์' พวกเจ้าคืออักษรแรกที่ก่อกำเนิดมาจากจุดปฐม^[3] คือน้ำพุแรกที่เอ่อขึ้นมาจากบ่อเกิดแห่งการเปิดเผยพระธรรมนี้ จงวิงวอนพระผู้เป็นนายพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าขอทรงอย่าให้ความพัวพันทางโลก เสนหาทางโลก การไขว่คว้าที่ไม่จริงจัง มาทำให้ความบริสุทธิ์ของกรุณาธิคุณที่ไหลผ่านมาจากเจ้าแปดเปื้อน หรือทำให้ความหวานของกรุณาธิคุณนั้นขม เรากำลังเตรียมเจ้าสำหรับการมาถึงของยุคที่ยิ่งใหญ่ จงพยายามสุดกำลังเพื่อว่าในภพที่จะมาถึง เราซึ่งกำลังสั่งสอนเจ้าอยู่ขณะนี้จะปดียินดีต่อการกระทำของเจ้า และภูมิใจในความสำเร็จของเจ้า ณ เบื้องหน้าพระที่นั่งแห่งความปราณีของพระผู้เป็นเจ้า ความลับของยุคที่จะมาถึงยังถูกปกปิดอยู่ตอนนี้ และไม่สามารถเผยออกมาหรือประเมินได้ในเวลานี้ ทารกเกิดใหม่ในยุคนี้เหนือกว่าผู้ที่ฉลาดและน่าเคารพที่สุดในเวลานี้ ผู้ต่ำต้อยและด้อยวิชาที่สุดในช่วงเวลานั้น จะมีความเข้าใจเหนือกว่านักบวชที่แคววิชาและเก่งที่สุดในยุคนี้ จงกระจายกันออกไปทั่วทั้งดินแดนนี้ และด้วยเท้าที่มุ่งมั่นและหัวใจที่วิสุทธิ จงเตรียมหนทางสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ อย่าใส่ใจใจความอ่อนแอและความเปราะบางของเจ้า จงจ้องมองอาณาเขตที่เอาชนะไม่ได้ของพระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้ทรงมหิทธานภาพ ในวันทั้งหลายในอดีตพระองค์ไม่ได้ทำให้พระอัครราชัมทั้งๆ ที่ดูเหมือนหมดหนทาง มีชัยเหนือกองกำลังของนิมรอตหรือ? พระองค์ไม่ได้ทำให้พระโมเสสผู้มีเพียงไม้เท้าเป็นสหาย พิชิตฟาโรห์และกองทัพของเขาหรือ? พระองค์ไม่ได้ทำให้พระเยซูผู้แม้ว่าจะยากไร้และต่ำต้อยในสายตาของมนุษย์ ขึ้นมามีอิทธิพลเหนือกว่ากองกำลังร่วมกันของประชาชนชาวยิวหรือ? พระองค์ไม่ได้ทำให้ชนเผ่าป่าเถื่อนและชอบสู้รบแห่งอาราเบียอยู่ภายใต้วินัยศักดิ์สิทธิ์ที่เปลี่ยนแปลงสภาพของพระโมฮัมหมัดศาสน

[1] คัมภีร์โกรอ่าน

[2] คัมภีร์โกรอ่าน

[3] สมญานามหนึ่งของพระบ๊อบ

บุตรของพระองค์หรือ? จงลุกขึ้นในนามของพระองค์ มอบความไว้วางใจทั้งหมดให้กับพระองค์ และแนใจในชัยชนะที่ยั่งยืนที่สุด”^[1]

51

ด้วยวาจาจะดังกล่าวพระบ็อบปลุกความศรัทธาของเหล่าสาวกและให้พวกเขาเริ่มต้นพันธกิจของตน พระองค์กำหนดมณฑลบ้านเกิดให้เป็นพื้นที่ของการตรากตรำสำหรับแต่ละคน พระองค์ชี้แนะพวกเขาแต่ละคนให้ละเว้นการกล่าวถึงชื่อและตัวตนของพระองค์อย่างเจาะจง^[2] พระองค์สั่งการพวกเขาให้เปล่งเสียงร้องเรียกว่า ประตูไปสู่พระศาสดาตามพันธสัญญาเปิดออกแล้ว ข้อพิสูจน์ของพระองค์พิสูจน์แย้งไม่ได้ และพยานหลักฐานของพระองค์นั้นบริบูรณ์, พระองค์บอกพวกเขาให้ประกาศว่า ใครก็ตามที่เชื่อในพระองค์เท่ากับเชื่อศาสนทูตทั้งปวงของพระผู้เป็นเจ้า และใครก็ตามที่ปฏิเสธพระองค์เท่ากับปฏิเสธนบญและผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเลือกสรรทั้งหมด, ด้วยคำสั่งเหล่านี้พระบ็อบบอกให้พวกเขาไปได้และมอบพวกเขาไว้ในการดูแลของพระผู้เป็นเจ้า, ในบรรดาอักษรแห่งการมีชีวิตเหล่านี้ที่พระองค์ตรัสด้วยวาจาจะดังกล่าว ที่ยังอยู่กับพระองค์ในชีราชคือมุลลา ฮุสเซนอักษรคนแรกและโคดุดอักษรคนสุดท้าย ที่เหลืออีกสิบสี่คนออกเดินทางจากชีราชตอนล่าง แต่ละคนหมายมั่นดำเนินงานทั้งหมดที่ตนได้รับมอบหมาย^[3]

52

เมื่อชั่วโมงแห่งการจากไปของมุลลา ฮุสเซนใกล้เข้ามา พระบ็อบทรงตรัสต่อเขาด้วยวาจาเหล่านี้: “อย่าเศร้าโศกที่เจ้าไม่ได้รับเลือกให้ไปแสวงบุญกับเราที่ฮิจาซ เราจะกำกับการย่างก้าวของเจ้าไปยังเมืองที่ประดิษฐานความลึกซึ้งที่วิสุทธิเหนือธรรมดาที่ฮิจาซหรือชีราชไม่อาจหวังจะตัดเทียม ความหวังของเราคือโดยความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้า เจ้าจะสามารถเอาผ้าคลุมหน้าออกจากดวงตาคนต่อต้าน และชำระจิตใจของพวกมาดราย, ระหว่างทางจงแวะเยือนอิสฟาฮาน คาซาน เตหะรานและโคราซาน จากนั้นจงมุ่งหน้าไปยังอิรักและที่นั่นจงรอการเรียกตัวจากพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ซึ่งจะคอยเฝ้าระวังให้เจ้าและจะกำกับเจ้าตามพระประสงค์และความต้องการของพระองค์, สำหรับเราเอง เราจะมุ่งหน้าไปแสวงบุญที่ฮิจาซโดยมีโคดุดและคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียไปด้วย เราจะไปรวมกลุ่มกับผู้แสวงบุญแห่งฟาร์ ผู้ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานจะเดินทางโดยเรือไปยัง

[1] พระบ็อบกล่าวถึงอักษรแห่งการมีชีวิตทั้งหลายไว้ในคัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย [Vahid I, Bab 2] ด้วยถ้อยคำดังนี้: “ทั้งหมดนี้ประกอบกันเป็นนามของพระผู้ทรงมีชีวิต เพราะเหล่านี้คือนามที่ใกล้กับพระผู้เป็นเจ้าที่สุด นามอื่นๆ ได้รับการชี้แนะโดยการกระทำที่ชัดเจนและมีนัยสำคัญของพวกเขา เพราะพระผู้เป็นเจ้าเริ่มต้นการสร้างคัมภีร์บายันโดยพวกเขา และการสร้างคัมภีร์บายันจะกลับไปสู่พวกเขาอีก พวกเขาคือแสงสว่างซึ่งในอดีตได้ห่อหุ้มรอบขั้ววันรันดร์ และจะห่อหุ้มรอบขั้ววันรันดร์ในอนาคตต่อหน้าบัลลังก์สวรรค์” *Le Bayan Persan*, vol 1, pp.24-5)

[2] A.L.M. Nicolas เขียนไว้ใน introduction to vol I of *Le Bayan Persan*, pp.3-5 ดังต่อไปนี้ “ทุกคนเห็นตรงกันในการยอมรับว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่เขา [พระบ็อบ] จะประกาศหลักความเชื่อของตนอย่างดังและกระจายความเชื่อนั้นในหมู่มนุษย์ เขาต้องทำอย่างที่เขาทำต่อเด็ก ๆ ซึ่งต้องอำพรางยาขมไว้ในสารเคลือบหวานเพื่อช้กับผู้ป่วยที่ยาววัย อนิจจาเขามาปรากฏในหมู่ประชาชนที่บ้าคลั่งยิ่งกว่าชาวฮิวในสมัยของพระเยซูเวลาที่ไม่มีราชศัสดาแห่งความสงบของโรมันไว้คอยหยุดความเดือดดาลที่เลยเถิดของความบ้าศาสนาของประชาชนที่คลั่ง, ดังนั้นหากพระคริสต์ทั้งๆ ที่เทศน์ในสิ่งแวดล้อมที่สงบกว่า ยังคิดว่าจำเป็นต้องใช้หนทางสอนใจ ก็มีความจำเป็นยิ่งกว่าที่ซียิด อาลี โมฮัมหมัด [พระบ็อบ] จะต้องอำพรางความคิดไว้ในหนทางที่วกเวียนมากมาย และหลอจรรยาธรรมสวรรค์ที่กรองออกมาที่ละหยุด, เขาเลี้ยงดูลูกของตนคือมนุษยชาติ เขาชี้แนะลูกโดยพยายามเสมอไม่ทำให้ลูกตกใจกลัว และกำกับก้าวแรกๆ ของลูกบนหนทางที่น่าลูกไปช้าๆ แต่แน่นอน เพื่อว่าทันใดที่สามารถมุ่งหน้าไปได้โดยลำพัง มนุษยชาติก็ไปถึงเป้าหมายที่ลิขิตไว้ล่วงหน้าสำหรับตนตั้งแต่นวันรันดร์กาล”

[3] *God Passes By*, p.8 กล่าวว่า “ด้วยถูกปลุกใจให้กระทำการโดยอำนาจที่มอบให้แก่ตน และเริ่มต้นพันธกิจปฏิวัติที่เสี่ยงภัยสูง ดาราดวงน้อยเหล่านี้ผู้ซึ่งพร้อมไปกับพระบ็อบประกอบกันเป็นาวาฮิด (เอกภาพ) แรกของยุคศาสนาของคัมภีร์บายัน ได้กระจายกันออกไปกว้างไกลทั่วมณฑลต่างๆ ที่เป็นดินแดนบ้านเกิดของตน ที่ซึ่งด้วยความอาหาญอย่างไม่มีที่เสมอ พวกเขาได้ต้านทานความป่าเถื่อนและการโจมตีร่วมกันของกองกำลังที่เรียงหน้ากันมา และฝากชื่อเสียงอมตะของศาสนาด้วยการกระทำที่กล้าหาญของตนเองและเพื่อนร่วมศาสนา ซึ่งด้วยวิธีนั้นได้ก่อให้เกิดความอึกทึกที่เขย่าประเทศของตนและส่งเสียงสะท้อนก้องไปไกลถึงเมืองหลวงทั้งหลายของยุโรปตะวันตก”

ดินแดนนั้น เราจะแวะเยือนเมกกะและเมดินา และจะบรรลุปันธกิจที่นั่นตามที่พระผู้เป็นเจ้ามอบหมายเรา หากเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เราจะกลับมาที่นี่ผ่านทางคูฟีห์ซึ่งเราหวังว่าจะได้พบเจ้าที่นั่น หากมีประกาศิตเป็นอย่างอื่น เราจะขอให้เจ้ามาสมทบกับเราที่ซีราซ, จงวางใจได้ว่ากองทัพแห่งอาณาจักรที่มองไม่เห็นจะคำจุนและเสริมความพยายามของเจ้า เวลานี้สารแห่งอาณาจักรสถิตอยู่ในตัวเจ้า และหมู่เทวัญที่พระองค์เลือกสรรเวียนอยู่รอบๆ เจ้า แขนงที่ทรงมหิธานุภาพของพระองค์โอบเจ้าอยู่ และพระวิญญูญาณที่ไม่มีพลาตจะนำการยกก้าวของเจ้าต่อไปอยู่ตลอด, ผู้ที่รักเจ้าเท่ากับรักพระผู้เป็นเจ้า ใครก็ตามที่ต่อต้านเจ้าเท่ากับต่อต้านพระผู้เป็นเจ้า ใครก็ตามที่เป็นเพื่อนเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นเพื่อนเขา ใครก็ตามที่ปฏิเสธเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจะปฏิเสธเขา"

3.2 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังเตหะราน [Mullá Husayn's journey to Tīhrán]

53

ด้วยวาจาที่ประเสริฐเหล่านี้ก้องอยู่ในหู มุลลา ฮุสเซนเริ่มต้นวิสาหกิจที่เสียงภัยสูงของตน ที่ใดก็ตามที่เขาไป ไม่ว่าคนชนชั้นใดที่เขามุ่งหมายแสดงวาทะ มุลลา ฮุสเซนส่งมอบธรรมสารที่พระผู้เป็นท่านนายที่รักยิ่งของตน มอบหมายอย่างไม่เกรงกลัวและไม่อ้อมแอ้ม, เมื่อไปถึงอิสฟาฮานเขาปักหลักอยู่ในมัดเรเซห์ในมออารัด บรรดาผู้ที่มารายล้อมคือผู้ที่เคยรู้จักเขาตอนที่มาเยือนเมืองนั้นก่อนหน้านั้นในฐานะผู้นำชาวที่โปรดปรานที่ซียิด คาเซมส่งมาหาโมฆาฮิดที่เลื่องชื่อฮาจิ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์^[1] เวลานี้โมฆาฮิดผู้นี้เสียชีวิตไปแล้ว และได้รับการสืบทอดโดยลูกชายของเขาซึ่งเพิ่งกลับมาจากนาจาฟ และตอนนี้ครองที่นั่งของบิดา, ฮาจิ โมฮัมหมัด อิบราฮิมเม คัลบาซีล้มป่วยอย่างหนักและใกล้จะตาย, สาวกทั้งหลายของฮาจิ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ซึ่งบัดนี้เป็นอิสระจากอิทธิพลเหนียวรั้งของอาจารย์ที่ล่วงลับไป และตื่นตระหนกต่อหลักความเชื่อแปลกประหลาดที่มุลลา ฮุสเซนกำลังเสนอให้พิจารณา ได้ประณามมุลลา ฮุสเซนอย่างถึงอารมณ์ต่อฮาจิ ซียิด อาซัด โดลลาห์ลูกชายของฮาจิ ซียิด โมฮัมหมัด บาเกอร์ที่ล่วงลับไป พวกเขาร้องทุกข์ว่า "ในระหว่างการมาเยือนครั้งล่าสุดมุลลา ฮุสเซนสามารถทำให้บิดาผู้เรื่อรนามของท่านสนับสนุนความมุ่งหมายของเขค আহมัด ไม่มีใครในหมู่สาวกที่หมดหนทางของบิดาของท่านกล้าต่อต้านเขา เวลานี้เขามาในฐานะผู้สนับสนุนปฏิบัติที่นำเกรงขามยิ่งกว่า และกำลังถกเหตุผลสนับสนุนศาสนาของปฏิบัติอย่างถึงอารมณ์และแข็งขันกว่าเดิม เขากำลังตั้งหน้าตั้งตากล่าวอ้างว่าพระผู้ซึ่งศาสนาของพระองค์เขากำลังสนับสนุนอยู่เวลานี้ คือผู้เปิดเผยคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจจากพระผู้เป็นเจ้า และมีความคล้ายคลึงอย่างสอดคล้องกับสำนวนและภาษาของคัมภีร์โกรอ่าน ต่อหน้าของชาวเมืองนี้เขาสะบัดคำท้าทายเหล่านี้ใส่หน้า 'จงเขียนให้เหมือนกันนี้หากเจ้าเป็นบุรุษแห่งสัจธรรม' วันนั้นกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว คือวันที่อิสฟาฮานทั้งเมืองจะอ้าแขนรับศาสนาของเขา!" ฮาจิ ซียิด อาซัด โดลลาห์ให้คำตอบบายแย้งต่อการร้องทุกข์ของพวกเขา สุดท้ายเขาถูกบังคับให้ตอบ "จะให้ข้าพูดอะไร? เจ้าเองไม่ยอมรับหรือว่าด้วยความคมคายและการถกเหตุผลที่ให้ความเชื่อมั่น มุลลา ฮุสเซน ได้ทำให้ผู้ที่ยิ่งใหญ่ไม่น้อยกว่าบิดาที่เรื่อรนามของข้าต้องสงบปาก? เช่นนั้นข้าซึ่งด้อยกว่าบิดาทั้งคุณความดีและความรู้ จะหาญท้าทายสิ่งที่บิดาของข้ารับรองไปแล้วได้อย่างไร? ขอให้แต่ละคนตรวจสอบคำกล่าวอ้างเหล่านี้ด้วยใจเป็นกลาง หากเป็นที่พอใจสำหรับเขา ก็เป็นสิ่งที่ดี หากไม่ ขอให้เขาเงยบเสีย และอย่างก่อความเสี่ยงให้เสียชื่อที่สะอาดบริสุทธิ์ของศาสนาของเรา"

54

เมื่อพบว่าความพยายามของตนโน้มน้าวฮาจิ ซียิด อาซัด โดลลาห์ไม่ได้ สาวกทั้งหลายของเขาเสนอเรื่องไปยังฮาจิ โมฮัมหมัด อิบราฮิมเม คัลบาซี พวกเขาคัดค้านเสียงดังว่า "ความวิบัติบังเกิดกับเรา เพราะศัตรูได้ลุกขึ้นปั่นป่วนศาสนาอิสลามที่ศักดิ์สิทธิ์" ด้วยภาษาที่นาटकใจและตีไขใส่สีพวกเขาเน้นลักษณะท้าทายของแก๊งค์คิดที่มุลลา ฮุสเซนเสนอให้พิจารณา ฮาจิ โมฮัมหมัด อิบราฮิมตอบว่า "จงเงยบชะ มุลลา ฮุสเซนไม่ใช่คนที่ใครจะมาหลอกใช้ได้ หรือจะตกเป็นเหยื่อของความนอกรีตที่อันตราย หากการโต้แย้งของเจ้าเป็นความจริง หากมุลลา ฮุสเซนได้อ้าแขนรับศาสนาใหม่จริง ไม่มีข้อสงสัยว่าเป็นหน้าที่ประการแรกของเจ้าที่จะสอบถามด้วยใจเป็นกลางเกี่ยวกับลักษณะคำสอนของเขา และละเว้นจากการประณามเขาก่อนที่จะตรวจตราให้รอบคอบ หากสุขภาพ

[1] Comte de Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.130 ว่า "พวกเขาชุมนุมกันเป็นฝูงเพื่อฟังครุ เขาเอง [มุลลา ฮุสเซน] ขึ้นไปบนมุขทุกแห่งในอิสฟาฮันที่ซึ่งเขาพูดได้อย่างอิสระต่อสาธารณชน และประกาศว่ามีรีซา อาลี โมฮัมหมัด [พระบ๊อบ] คืออิหม่ามที่สิบสองอิหม่ามเมห์ดี เขาแสดงและอ่านคัมภีร์ต่างๆ ของอาจารย์ [พระบ๊อบ] และเปิดเผยความคมคายและความลึกซึ้งของคัมภีร์เหล่านั้น โดยเน้นความเยาว์วัยของศาสนทูตและเล่าเรื่องปาฏิหาริย์ของเขา"

และกำลังวังชาของข้าพเจ้าคืนมาและเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ข้าตั้งใจจะไต่สวนเรื่องนี้ด้วยตัวเองและสืบหาความจริงที่แน่นอน”

55

คำตำหนิที่รุนแรงนี้ที่ประกาศโดยฮาจี คัลบาซีทำให้เหล่าสาวกของฮาจี ซียิด อาซัดโดลลาห์หัวเสีย ด้วยความหวั่นวิตกพวกเขาอุทธรณ์ไปยังมานูเชร์ ชาน โมฮามัดโดด โดวเลห์ผู้ว่าการอิสฟาฮาน ผู้ปกครองที่ฉลาดรอบคอบนั้นไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวเรื่องนี้ซึ่งเขากล่าวว่า อยู่ในขอบเขตอำนาจของบรรดาโอลามาแต่เพียงผู้เดียว ผู้ว่าการเตือนพวกเขาให้ละเว้นจากการทำอันตรายและยุติการรบกวนความสงบสุขของผู้นำข่าว ถ้อยคำที่ชัดเจนนี้ของผู้ว่าการทำลายความหวังของพวกตัวอันตราย ดังนั้นมุลลา ฮุสเซนจึงรอดพ้นจากอุบายของศัตรูและเดินทางไปตามวิถีของความตรากตรำของตนโดยไม่ถูกขัดขวาง

56

คนแรกในอิสฟาฮานที่อ้าแขนรับศาสนาของพระบ็อบคือชายผู้ร่อนข้าวสาลี^[1] ผู้ซึ่งทันใดที่เสียงร้องเรียกมาถึงหู ได้ยอมรับธรรมสารนี้อย่างไม่มีข้อแม้ เขารับใช้มุลลา ฮุสเซนด้วยความอุทิศตนอย่างน่าพิศวง และโดยการสมาคมอย่างใกล้ชิดกับมุลลา ฮุสเซน เขาได้กลายเป็นผู้สนับสนุนการเปิดเผยพระธรรมใหม่ที่ไฟแรง, ไม่กี่ปีต่อมาเมื่อรายละเอียดที่เขายำวิญญานเกี่ยวกับการปิดล้อมป้อมเขค ทาบาศีถูกเล่าให้เขาฟัง เขารู้สึกอดใจไม่ได้ที่จะเข้าร่วมชะตากรรมกับเหล่าสาวกวีรบุรุษของพระบ็อบที่ลุกขึ้นปกป้องศาสนาของตน, โดยการถือตระแกรงร่อนข้าวไว้ในมือเขาลุกขึ้นและออกเดินทางทันทีเพื่อไปยังสถานที่การปะทะกันที่นาทรงจำนั้น, “ทำไมรีบไปนัก?” เพื่อนๆ ถามเมื่อเห็นเขาริ่งด้วยความตื่นเต็นสุดขีดผ่านตลาดอิสฟาฮาน เขาตอบว่า “ข้าลุกขึ้นจะไปร่วมกลุ่มผู้ปกป้องป้อมเขค ทาบาศีที่เลื่องชื่อ! ด้วยตระแกรงนี้ที่ถือมานี้ ข้าตั้งใจจะร่อนประชาชนในทุกเมืองที่ข้าผ่าน ใครก็ตามที่ข้าพบว่าพร้อมที่จะรับศาสนาที่ข้าอ้าแขนรับ ข้าจะขอให้เขาไปกับข้าและรีบไปสู่สนามแห่งการสละชีวิตทันที” ชายหนุ่มผู้นี้มีความอุทิศตนถึงขนาดที่ในคัมภีร์ไบเบิลภาษาเปอร์เซีย พระบ็อบทรงกล่าวถึงเขาด้วยวาหะดังนี้ “เมืองเด่นอย่างอิสฟาฮานเลื่องชื่อด้วยความศรัทธาศาสนาที่แรงกล้าของชาวเมืองชาวชีอะห์ วิชาของบรรดานักบวช และความคาดหวังอย่างจดจ่อของทุกคนสูงศักดิ์และคนต่ำต้อยต่อการเสด็จมาที่จวนเจียนของซาเฮโบช ซามาน สถาบันศาสนาต่างๆ ได้รับการก่อตั้งในทุกย่านของเมืองนั้น และกระนั้นแม้พระผู้นำข่าวของพระผู้เป็นเจ้าของข้าถูกสาแดงให้เห็นชัด พวกที่อ้างว่าเป็นที่เก็บรักษาวิชาและผู้รณการธิบายความลึกซึ้งทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของข้ากลับปฏิเสธธรรมสารของพระองค์ ในบรรดาผู้อาศัยทั้งหมดในศูนย์กลางแห่งวิชานี้มีเพียงคนเดียวคือผู้ร่อนข้าวสาลี ที่พบว่ายอมรับสัจธรรมและได้รับการสวมเสื้อคลุมแห่งคุณความดีสวรรค์!”^[2]

57

ในหมู่ซียิดทั้งหลายแห่งอิสฟาฮานมีไม่กี่คนเช่นมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รีซึ่งลูกสาวของเขาต่อมาสมรสกับกิงที่ยิ่งใหญ่ที่สุด^[3] มีร์ซา ฮาดีน้องชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี และมีร์ซา โมฮัมหมัด เรซาเย พา กาลียี ที่ยอมรับสัจธรรมของศาสนา, มุลลา ซาเดเค โคราซานิซึ่งเป็นที่รู้จักกันเมื่อก่อนในฐานะโมกด์ดัส (ผู้วิสุทธิ) และพระบาฮาอูลลาห์ให้สมญานามว่าอิสโมลลาโฮล อัสดัค ผู้ซึ่งตามคำสั่งการของซียิด คาเซมได้มาอาศัยอยู่ในอิสฟาฮานในช่วงห้าปีสุดท้าย และเตรียมหนทางสำหรับการมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ และเป็นหนึ่งในสาวกแรกที่เป็นแนวร่วมกับธรรมสารที่พระบ็อบประกาศ^[4] ทันใดที่รู้วามุลลา ฮุสเซนมาถึงอิสฟาฮาน เขารีบไปหามุลลา ฮุสเซน, มุลลา ซาเดเคเล่าเรื่องการสนทนาครั้งแรกที่เกิดขึ้นในตอนกลางคืนที่บ้านของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รีดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าขอมุลลา ฮุสเซนให้เปิดเผยชื่อของพระผู้อ้างตนเป็นการสาแดง

[1] มุลลา โมฮัมหมัด จาฟาร์ กานดมพัคคน

[2] *The Bayan Persian*, vol.4, p.113 ลิขิตไว้ว่า “จงมองดูดินแดนแห่งชาต [อิสฟาฮาน] ซึ่งในโลกที่ปรากฏภายนอกนี้คือดินแดนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ในทุกโรงเรียนในอิสฟาฮานมีทาสมากมายที่พบว่าแสดงนามของเมธีและผู้แข่งขัน, ณ เวลาของการเลือกตั้งสมาชิก แม้แต่ผู้ร่อนเมล็ดพืชอาจสวมชุดคนสำคัญที่สุด [เหนือคนอื่น], ที่นั่นเองที่ความลับของวาหะของอิหม่ามทั้งหลายเกี่ยวกับการสาแดงองค์ฉายแสงออกมา : ‘ผู้ต่ำต้อยที่สุดจะกลายเป็นผู้สูงส่งที่สุด และผู้สูงส่งที่สุดจะกลายเป็นผู้ตกต่ำที่สุด’

[3] การสมรสของพระอับดุลบาฮากับมูนิเรห์ คานูม

[4] Gobineau [p.129] กล่าวถึงมุลลา โมฮัมหมัด ทากีเย ฮารอติผู้เชี่ยวชาญกฎหมายชื่อดังว่าเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่รุ่นแรก

องค์ตามพันธสัญญา เขาตอบว่า: 'หังการสอบถามและการเปิดเผยชื่อนั้นเป็นที่ห้าม' ข้าพเจ้าถามว่า 'เช่นนั้นเป็นไปได้หรือไม่สำหรับข้าพเจ้าดังเช่นอักษรแห่งการมีชีวิตทั้งหลาย ที่จะแสวงหากรุณาธิคุณของพระผู้ทรงปรานีอย่างเป็นอิสระ และค้นพบว่าพระองค์คือใครโดยการอธิษฐาน?' เขาตอบว่า 'ประตูแห่งกรุณาธิคุณของพระองค์ไม่เคยปิดต่อหน้าของผู้ที่หาทางพบพระองค์' ข้าพเจ้าถอยไปจากมุลลา ฮุสเซนทันที และขอร้องเจ้าบ้านให้ยอมให้ข้าพเจ้าอยู่คนเดียวในห้องหนึ่งในบ้านของเขา ที่ซึ่งโดยลำพังและไม่ถูกรบกวนข้าพเจ้าจะสามารถสนทนากับพระผู้เป็นเจ้า ระหว่างที่เข้ามานั้นข้าพเจ้าระลึกถึงใบหน้าของชายหนุ่มที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นบ่อยตอนที่อยู่ในคาบิลาวา ยืนอยู่ที่ทางเข้าสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซนด้วยอากัปภิกิริยาของการอธิษฐานและใบหน้าอาบ้ำตา สีหน้าเดียวกันนั้นบัดนี้ปรากฏขึ้นมาอีกครั้งต่อดวงตาของข้าพเจ้า ในจินตภาพของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดูเหมือนว่ามองเห็นใบหน้าเดียวกัน ลักษณะหน้าตาเดียวกัน ที่แสดงออกซึ่งความเบิกบานอย่างที่ไม่ใช่ทางพรรณนาได้ พระองค์ยิ้มขณะที่ทรงจ้องมองข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเข้าไปหาพระองค์พร้อมที่ไปอยู่ ณ แทบเท้าของพระองค์ เมื่อข้าพเจ้ากำลังก้มลงบนพื้น ดุชิ! ร่างที่เร่องรองนั้นหายวับไปต่อหน้าข้าพเจ้า ด้วยความเบิกบานและดีใจเป็นล้นพ้นข้าพเจ้าวิ่งออกไปหามุลลา ฮุสเซนผู้ซึ่งรับข้าพเจ้าอย่างปลื้มปิติและรับประกันว่า ข้าพเจ้าได้บรรลุถึงจุดหมายของความปรารถนาของข้าพเจ้าแล้ว อย่างไรก็ตามเขาบอกข้าพเจ้าให้ระงับความรู้สึก เขาเร่งเร้าข้าพเจ้าว่า 'อย่าประกาศนิมิตของเจ้าต่อผู้ใด เวลาสำหรับการประกาศนั้นยังมาไม่ถึง ท่านได้เก็บเกี่ยวผลของความอดทนที่รออยู่ในอิสฟาฮาน บัดนี้ท่านควรมุ่งหน้าไปเคอร์มาน และแจ้งฮาจี มีร์ซา คาริม ซานที่นั่นให้ทราบธรรมสารนี้ จากที่นั่นท่านควรเดินทางไปชีราช และพยายามปลุกประชาชนในเมืองนั้นขึ้นมาจากความไม่เอาใจใส่ ข้าหวังจะไปสมทบกับท่านในชีราช และแบ่งปันพระพรของการกลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งกับท่าน'" [1]

58

จากอิสฟาฮานมุลลา ฮุสเซนมุ่งหน้าไปยังคาซาน คนแรกในหมู่ผู้ที่ศรัทธาในเมืองนี้ที่ลงชื่อคือฮาจี มีร์ซา จานีสมญานามว่าพาร์ฟา ซึ่งเป็นพ่อค้าที่มีชื่อ [2] ในหมู่เพื่อนทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนมีคนหนึ่งชื่อซียิด อับดุลบาคีซึ่งเป็นนักบวชที่รู้จักกันกว้างขวาง เป็นชาวเมืองคาซานและเป็นสมาชิกของชุมชนเซคิ ถึงแม้ว่าจะเสวนากันอย่างสนิทสนมกับมุลลา ฮุสเซนระหว่างที่พักอยู่ในนาจาฟและคาบิลา ซียิดผู้นี้รู้สึกว่าเขาไม่สามารถเสียสละตำแหน่งและความเป็นผู้นำเพื่อธรรมสารที่เพื่อนของตนนำมา

59

เมื่อไปถึงโกม มุลลา ฮุสเซนพบว่าชาวเมืองไม่เตรียมตัวที่จะฟังเสียงร้องเรียกของเขาเลย เมล็ดพืชที่มุลลา ฮุสเซนหว่านไว้ในหมู่พวกเขาไม่ออกจนกระทั่งถึงเวลาที่พระบาฮาอูลลาห์ถูกเนรเทศไปแบกแดด สมัยนั้นฮาจี มีร์ซา มุซาคนพื้นเมืองโกมอำเภอรับศาสนา เดินทางไปแบกแดดและพบพระบาฮาอูลลาห์ที่นั่น ในที่สุดเขาตีมถ้ายแห่งการสละชีวิตในหนทางของพระองค์

60

จากโกมมุลลา ฮุสเซนมุ่งหน้าตรงไปยังเตหะราน ระหว่างที่พักอยู่ในเมืองหลวงเขาอาศัยอยู่ในห้องหนึ่งซึ่งเป็นของมัดเรเซห์ มีร์ซา ซาลีห์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าด้วยชื่อมัดเรเซห์ พาเยมินาร์, มุลลา ฮุสเซนเข้าหาฮาจี มีร์ซา โมฮัมหมัดเต โคราซานีผู้นำชุมชนเซคิในเตหะราน ซึ่งทำหน้าที่เป็นครูในสถาบันนี้ แต่เขาหาได้ตอบสนองการจูงใจของมุลลา ฮุสเซนให้ยอมรับธรรมสาร เขากล่าวต่อมุลลา ฮุสเซนว่า "เราหวังอยู่ในใจว่าหลังจากการ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.255 ว่า "การพำนักของ [มุลลา ฮุสเซน] บุษรูอีในอิสฟาฮานเป็นชัยชนะสำหรับพระบ็อบ คนที่เขาทำให้เปลี่ยนศาสนานั้นปราดเปรื่องและมีมากมาย แต่ดังกล่าคือหนทางของโลกที่นำความเกลียดชังอย่างดุร้ายของเหล่านักบวชโดยตำแหน่งมาสู่เขา ซึ่งเขาจำเป็นต้องยอมอ่อนแอและล่าถอยไปจากเมืองนั้น ความจริงแล้วการเปลี่ยนศาสนาของมุลลา โมฮัมหมัด ทากีย ฮารอติผู้เชี่ยวชาญกฎหมายอันดับหนึ่ง ทำให้ความเดือดดาลของเหล่านักบวชขึ้นถึงขีดสุด, เพราะด้วยศรัทธาที่แรงอย่างเปี่ยมล้น ทุกวันมุลลา ฮุสเซนจะไปที่มีมบาร์ [แทนที่นั้งเวลาพระขึ้นสวด] ที่ซึ่งเขาพูดคุยกับผู้คนที่เปิดเผยเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของพระบ็อบซึ่งเขาให้ตำแหน่งนายเบคออสส์ของอิหม่ามที่สิบสอง"

[2] ตามที่กล่าวไว้ใน *the Kashfu'l-Ghitá*, pp.42-5 ฮาจี มีร์ซา จานีเป็นที่รู้จักโดยชาวเมืองคาซานด้วยชื่อฮาจี มีร์ซา จานีเย โปโซค เพื่อที่จะแยกจากอีกคนที่ชื่อเหมือนกันและเป็นพ่อค้าในคาซานเช่นกันซึ่งรู้จักกันด้วยชื่อฮาจี มีร์ซา จานีเย เดิร์คหรือคูชิค คนแรกมีพี่น้องชายสามคน คนโตชื่อฮาจี โมฮัมหมัด อิสมาอิลเล ซาบีห์ คนที่สองชื่อฮาจี มีร์ซา อาหมัด คนที่สามชื่อฮาจี อาลี อัคบาร์

สิ้นชีวิตของซียิด คาเซม ท่านจะพยายามส่งเสริมประโยชน์ที่ดีที่สุดของชุมชนเซคิ และปลดปล่อยชุมชนนี้จากความมืดมนที่ตนจมลงไป อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าท่านได้ทรยศความมุ่งหมายของชุมชนนี้ ท่านได้ทำลายความคาดหวังที่มีค่าที่สุดของเรา หากท่านยังคงเผยแพร่หลักความเชื่อที่บ่อนทำลายเหล่านี้ ท่านจะทำให้ชาวเซคิที่หลงเหลืออยู่ในเมืองนี้สูญพันธุ์ในที่สุด” มุลลา ฮุสเซนรับประกันเขาวาทันไม่มีเจตนาจะพักอยู่ในเตหะรานนาน จุดหมายของตนไม่ใช่จะรับหรือทำให้คำสอนที่ปราศอนโดยเซค อาหมัดและซียิด คาเซมตกต่ำ ^[1]

61

ระหว่างที่พักอยู่ในเตหะราน แต่ละวันมุลลา ฮุสเซนจะออกจากห้องแต่เช้าและจะกลับมาก็ต่อเมื่อหลังจากพระอาทิตย์ตกหนึ่งชั่วโมง เมื่อกลับมาเขาจะเข้าไปอยู่ในห้องเงียบๆ ตามลำพังอีก ปิดประตูข้างหลังตนและอยู่ในห้องคนเดียวจนกระทั่งวันรุ่งขึ้น ^[2] มีร์ซา มูซา ออกอเย คาลิมน้องชายของพระบาฮาอูลลาห์เล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าได้ยินมุลลา โมฮัมหมัดเด โมอัลเลิมคนพื้นเมืองอำเภอนูร์ในมณฑลมาซินดารอน ซึ่งเป็นผู้ชื่นชมทั้งเซค อาหมัดและซียิด คาเซมอย่างแรงกล้า เล่าเรื่องนี้ : ‘สมัยนั้นข้าพเจ้าเป็นที่ยอมรับว่าเป็นหนึ่งในบรรดาสาวกคนโปรดของฮาจีร์ มีร์ซา โมฮัมหมัด และอาศัยอยู่ในโรงเรียนที่เขาสอน ห้องของข้าพเจ้าติดกับห้องของเขา และเรามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ในวันที่เขาเซม้กเซม้กสนทนากับมุลลา ฮุสเซน ข้าพเจ้าบังเอิญได้ยินการสนทนานั้นตั้งแต่ต้นจนจบ และรู้สึกกินใจอย่างลึกซึ้งต่อความไพเราะ ความคล่องและวิชาของชายหนุ่มแปลกหน้านั้น ข้าพเจ้าประหลาดใจต่อคำตอบที่บายเบียง ความโอหังและความประพฤติที่เหยียดหยามของฮาจีร์ มีร์ซา โมฮัมหมัด วันนั้นข้าพเจ้ารู้สึกถูกดึงดูดอย่างแรงโดยเสน่ห์ของชายหนุ่มนั้น และชื่นเคืองใจมากต่อการปฏิบัติตัวที่ไม่เหมาะสมของอาจารย์ของข้าพเจ้าต่อเขา อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าปกปิดความรู้สึกนี้และแกล้งเป็นไม่สนใจการอภิปรายของอาจารย์กับมุลลา ฮุสเซน ข้าพเจ้าถูกรอรับด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพบมุลลา ฮุสเซนและหาญไปเยี่ยมเขาตอนที่เขาคืน เขาไม่ได้คาดหมายข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็เคาะประตูและพบว่าเขายังไม่หลับและนั่งอยู่ข้างตะเกียงของเขา เขาต้อนรับข้าพเจ้าด้วยความรัก และพูดกับข้าพเจ้าด้วยมารยาทและความอ่อนโยนที่สุด ข้าพเจ้าระบายความในใจต่อเขา และขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูดกับเขานั้น น้ำตาที่กลั้นไม่อยู่หลั่งออกมาจากดวงตาของข้าพเจ้า เขากล่าวว่า “ตอนนี้ข้าสามารถเห็นเหตุผลที่ทำให้ไม่เข้าสิงเลือกที่จะอาศัยอยู่ที่นี้ อาจารย์ของท่านได้ปฏิเสธธรรมสารนี้อย่างเหยียดหยามและดูถูกผู้ลืซิด ความหวังของข้าคือนักเรียนของเขาอาจไม่เหมือนอาจารย์และยอมรับสัจธรรมของธรรมสารนี้ ท่านชื่ออะไรและบ้านเกิดของท่านอยู่ที่เมืองไหน?” ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าชื่อมุลลา โมฮัมหมัด นามสกุลโมอัลเลิม บ้านของข้าพเจ้าอยู่ที่นูร์ในมณฑลมาซินดารอน มุลลา ฮุสเซนสอบถามเพิ่มเติมว่า “จงบอกข้า ปัจจุบันนี้มีใครในครอบครัวของมีร์ซา โบโซเก นูร์ผู้ล่วงลับไป ที่เลื่องชื่อในด้านอุปนิสัยใจคอ เสน่ห์ และความสำเร็จด้านศิลปะและสติปัญญา ใครที่พิสูจน์ตนเองแล้วว่าสามารถรักษาประเพณีที่สูงส่งของครอบครัวที่เรื่อนามนั้น?” ข้าพเจ้าตอบว่า “ใช่แล้ว ในบรรดาลูกชายของเขาที่ยังมีชีวิตอยู่เวลานี้ มีคนหนึ่งดีเด่นด้วยบุคลิกที่เป็นลักษณะเฉพาะของพ่อของเขา, ด้วยชีวิตที่ดีงาม ความสำเร็จอย่างสูง ความเมตตารักใคร่และความใจกว้าง เขาได้พิสูจน์ตนเองว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายที่ประเสริฐจากบิดาที่ประเสริฐ” เขากถามข้าพเจ้าว่า “เขามีอาชีพอะไร?” ข้าพเจ้าตอบว่า “เขาปลูกขั้วผู้ที่ชิมเศร่าและให้อาหารผู้ที่หิวโหย” “เขามีตำแหน่งและฐานะอะไร?” ข้าพเจ้าตอบว่า “ไม่มี นอกจากเป็นเพื่อนกับคนยากไร้และคนแปลกหน้า” “เขาชื่ออะไร?” “ฮุสเซน อาลี” แบบเขียนไหนของบิดาของเขาที่เขาเหนือกว่า?” แบบเขียนโปรดของเขาชื่อเซคาสเตร์ นาสตาลีค” “เขาใช้เวลาอย่างไร?” “เขาท่องไปตามป่าและปติในสิ่งสวยงามตามธรรมชาติของชนบท” ^[3] “เขาอายุเท่าไร?” “ยี่สิบแปด” ความกระตือรือร้นของมุลลา ฮุสเซนใน

[1] Comte de Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.131 ว่า “เขา [มุลลา ฮุสเซน] อยู่ในเมืองหลวงนั้นหลายวันแต่ไม่ได้ปรากฏตัวต่อสาธารณชน เขาจำกัดตัวเองอยู่ที่การสนทนากับบรรดาผู้ที่มาเยี่ยมเขา ดังนั้นเขาต้อนรับหลายคนและได้รับการสนับสนุนความเชื่อของตนจากผู้มาสอบถามจำนวนมากพอควร แต่ละคนอยากจะพบเขาหรือได้พบเขาแล้ว กษัตริย์โมฮัมหมัด ชาห์และนายกรัฐมนตรีของเขาฮาจี มีร์ซา ออกอซีแม้จะเป็นชาวเปอร์เซียที่แท้จริง ก็ไม่พลาดที่จะให้นำตัวเขามาพบ เขาเผยให้เห็นหลักความเชื่อของตนและมอบคัมภีร์ของท่านนายให้แก่ทั้งสอง”

[2] ตามที่บันทึกไว้ใน Samandar, manuscript, p.2 ระหว่างทางจากชีราซไปยังเตหะรานในปี ฮ.ศ.1260 [ค.ศ. 1844 (พ.ศ.2387)] มุลลา ฮุสเซนคือผู้ถือธรรมจาริกหนึ่งที่พระบ็อบเปิดเผยสำหรับกษัตริย์โมฮัมหมัด ชาห์

[3] ใน *Bahá’u’lláh and the New Era*, pp.29-30, Dr. Esslemont เขียนว่า “ในโอกาสหนึ่งพระอับดุลบาฮาบุตรชายคนโตของพระบาฮาอูลลาห์เล่าให้ผู้เขียนฟังรายละเอียดดังต่อไปนี้เกี่ยวกับช่วงต้นชีวิตของพระบิดา : ‘ตั้งแต่วัยเด็กพระองค์เฝ้าเพื่อและมีเมตตาที่สุด พระองค์เป็นผู้ที่รักชีวิตกลางแจ้งอย่างยิ่ง เวลาส่วนใหญ่ของพระองค์ถูกใช้ไปในสวนหรือทุ่ง พระองค์มีพลังดึงดูดไม่ธรรมดาซึ่งเป็นที่รู้สึกได้โดยทุกคน ประชาชนมา

การตั้งคำถามซ้ำพเจ้าและความรู้สึกปิติที่เขายินดีต้อนรับทุกรายละเอียดที่ซ้ำพเจ้าให้เขา ทำให้ซ้ำพเจ้าแปลกใจอยากยิง, โดยการหันมาหาซ้ำพเจ้าด้วยใบหน้ายิ้มแป้นอย่างพอใจและเบิกบาน เขาสอบถามอีกครั้งว่า : “ข้าสันนิษฐานว่าท่านพบเขาบ่อย?” ซ้ำพเจ้าตอบว่า “ซ้ำพเจ้าไปเยี่ยมบ้านเขาบ่อย?” เขากล่าวว่า “ท่านจะส่งมอบของฝากจากข้าให้แก่มือของเขาไหม?” “แน่นอนที่สุด” คือคำตอบของซ้ำพเจ้า จากนั้นเขาให้กระดาดม้วนหนึ่งซึ่งห่อไว้ในผ้าผืนหนึ่งแก่ซ้ำพเจ้า และขอให้ซ้ำพเจ้าส่งให้แก่อุสเซน อาลีวันรุ่งขึ้น ณ รุ่งอรุณ เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “หากเขายอมลดตัวลงมาตอบข้า ท่านจะกรุณาพอที่จะแจ้งให้ข้าทราบคำตอบของเขาไหม?” ซ้ำพเจ้ารับม้วนกระดาดนั้นจากมุลลา อุสเซน และลุกขึ้นดำเนินการตามความปรารถนาของเขาตอนรุ่งอรุณ

62

“ขณะที่ซ้ำพเจ้าใกล้เข้าไปหาบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ ซ้ำพเจ้าจำนองชายของพระองค์มีร์ซา มุซา ได้ซึ่งกำลังยืนอยู่ที่ประตู และซ้ำพเจ้าสื่อจุดหมายของการมาเยือนของซ้ำพเจ้าต่อเขา เขาเข้าไปในบ้านและในไม่ช้ากลับมาโดยถือข่าวสารแห่งการยินดีต้อนรับ ซ้ำพเจ้าถูกพาเข้าไปพบพระองค์ และนำเสนอม้วนกระดาดต่อมีร์ซา มุซาผู้ซึ่งวางม้วนกระดาดนั้นไว้ต่อหน้าพระองค์ พระองค์บอกเราทั้งสองให้นั่งลง พระองค์คลี่ม้วนกระดาดนั้นออก^[1] มองเนื้อหาในนั้นเดี่ยวเดียว และเริ่มอ่านออกเสียงบางวรรคในนั้นให้เราฟัง ซ้ำพเจ้านั่งด้วยความปลื้มปิติขณะที่ฟังนำเสียงของพระองค์และทำนองเสนาะของเสียงนั้น ขณะที่อ่านม้วนกระดาดนั้นไปได้หนึ่งหน้า พระองค์หันมาหาหมองชายแล้วกล่าวว่า : “มุซา เจ้ามีอะไรจะพูดไหม? แท้จริงแล้วเรากล่าวว่า ใครก็ตามที่เชื่อในคัมภีร์ใครอ่านและยอมรับว่าคัมภีร์นี้มีจุดกำเนิดมาจากพระผู้เป็นเจ้า และกระนั้นสิ่งเลวร้ายเพียงชั่วขณะที่จะยอมรับว่า วจนะปลุกวิญญาณเหล่านี้ได้รับการประสาทด้วยอานภาพพื้นชีวิตเดียวกัน เขาผู้นั้นผิดพลาดอย่างแน่นอนที่สุดในการวินิจฉัยและหลงไกลไปจากหนทางแห่งความยุติธรรม” พระองค์ไม่พูดอะไรอีก ก่อนจะให้ซ้ำพเจ้าไปใต้พระองค์มอบหมายซ้ำพเจ้าให้นำน้ำตาลรัสเซียก้อนหนึ่งและชาห่อหนึ่ง^[2] ไปให้มุลลา อุสเซนเป็นของขวัญจากพระองค์ และให้ถ่ายทอดการแสดงความขอบคุณและความรักของพระองค์ไปถึงเขา

63

“ซ้ำพเจ้าลุกขึ้นเปี่ยมไปด้วยความเบิกบาน รีบกลับไปหามุลลา อุสเซนและส่งมอบของขวัญและข่าวสารจากพระบาฮาอุลลาห์ให้แก่เขา เขาได้รับสิ่งเหล่านั้นจากซ้ำพเจ้าด้วยความเบิกบานและปิติยินดีเพียงใด! ซ้ำพเจ้าไม่สามารถหาถ้อยคำมาพรรณนาอารมณ์ที่แรงกล้าของเขา เขาลุกขึ้นยืน น้อมศีรษะรับของขวัญจากมือของซ้ำพเจ้าและจูบของขวัญนั้นอย่างสุดใจ จากนั้นเขาเอาแขนสองข้างโอบซ้ำพเจ้า จูบดวงตาของซ้ำพเจ้าและกล่าวว่า : “สหายที่รักยิ่งของเรา! เราอธิษฐานดังที่เจ้าทำให้เราปิติยินดี ขอให้พระผู้เป็นเจ้าประทานธรรมปิตินิรันดรให้แก่เจ้า และเติมหัวใจของเจ้าด้วยความดีใจที่ไม่เสื่อมสูญ” ซ้ำพเจ้าอัศจรรย์ใจต่อความประพุดติของมุลลา อุสเซน ซ้ำพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า สายสัมพันธ์ที่ประสานดวงวิญญาณของทั้งสองเข้าด้วยกันมีลักษณะอย่างไร? อะไรที่สามารถจุดไม่ตรีจิตที่แรงกล้าในหัวใจของทั้งสอง? เหตุใดมุลลา อุสเซนซึ่งในสายตาของเขาราชพิธีที่โอ้อ่าเป็นเพียงเรื่องซื่ประตั่ว ได้แสดงความดีใจอย่างจะแจ้งต่อการได้เห็นของขวัญเล็กน้อยจากมือของพระบาฮาอุลลาห์? ซ้ำพเจ้านงงต่อความคิดนี้และไม่สามารถไขความลึกลับนั้น

64

เบียดเสียดกันรอบๆ พระองค์เสมอ เสนาบดีและคนในราชสำนักจะมารายล้อมพระองค์ และเด็ก ๆ อุทิศตนต่อพระองค์เช่นกัน เมื่ออายุเพียงสิบสามหรือสิบสี่พระองค์มีกิตติศัพท์ในด้านวิชาความรู้... เมื่อพระบาฮาอุลลาห์อายุยี่สิบสองปี บิดาของพระองค์สิ้นชีพและรัฐบาลต้องการให้พระองค์สืบทอดตำแหน่งของบิดาตามธรรมเนียมในเปอร์เซีย แต่พระบาฮาอุลลาห์ไม่รับข้อเสนอนี้ ดังนั้นนายกรัฏฐมนตรีกล่าวว่า : “ปล่อยเขาไว้กับตัวเขาเอง ตำแหน่งดังกล่าวไม่คู่ควรกับเขา เขามีจุดมุ่งหมายบางอย่างที่สูงกว่าที่จะบรรลุ แต่ซ้ำพเจ้าเชื่อมั่นว่าเขาถูกลิขิตสำหรับภารกิจที่สูงส่งบางอย่าง ความคิดของเขาไม่เหมือนของเรา ปล่อยเขาไว้ตามลำพัง”

[1] ในสารที่พระบออลิขิตถึงพระบาฮาอุลลาห์ พระบออลิขิตได้ขึ้นต้นเรียกตนเองว่าเป็นคนรับใช้ของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งบ่งบอกถึงฐานะของพระบาฮาอุลลาห์ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์เองดังนี้ : “นี่คือสารจากคนรับใช้ผู้ต่ำต้อยถึงพระผู้เป็นนายผู้ทรงความรู้โรจน์ พระผู้ทรงดำรงอยู่แต่กาลก่อน และจะถูกสำแดงให้เห็นชัดหลังจากนี้ แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้เป็นที่เห็นชัดที่สุด พระผู้ทรงมหิธานุภาพ” *Selections from the Writings of the Báb*, p.3

[2] ชาและน้ำตาลชนิดนั้นหาได้ยากมากในเปอร์เซียเวลานั้น สองสิ่งนี้ถูกใช้เป็นของขวัญในหมู่ชนชั้นสูง

“ไม่กี่วันต่อมามุลลา ฮุสเซนจากไปยังโคราชาน ขณะที่อำลาข้าพเจ้าเขากล่าวว่า : “อย่าเอ่ยสิ่งที่ท่านเห็นและได้ยินต่อใคร ขอให้สิ่งนี้เป็นความลับที่ซ่อนอยู่ในอกของท่าน อย่าเปิดเผยชื่อของพระองค์ เพราะพวกที่อิจฉาฐานะของพระองค์จะลุกขึ้นทำร้ายพระองค์, ในขณะที่ท่านทำสมาธิจงอธิษฐานขอให้พระผู้ทรงมหิธานุภาพคุ้มครองพระองค์ เพื่อว่าโดยผ่านทางพระองค์ พระผู้ทรงมหิธานุภาพจะเชิดชูผู้ถูกข่มขู่ ให้คนยากไร้มีมั่งมี คุ้มครองผู้ที่เสียชื่อ, ความลับของสิ่งทั้งหลายถูกปกปิดจากดวงตาของเรา หน้าที่ของเราคือการเปล่งเสียงร้องเรียกของยุคใหม่ และประกาศธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้านี้ต่อประชาชนทั้งปวง ในเมืองนั้นคนมากมายจะหลงเลือดในหนทางนี้ เลือดนั้นจะรดน้ำต้นไม้ของพระผู้เป็นเจ้า จะทำให้ต้นไม้เหล่านั้นเจริญงอกงาม และจะทอดเงามาปกคลุมมนุษยชาติทั้งมวล””

3.3 การเดินทางของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังมาซินดารอน [Bahá'u'lláh's journey to Mázindarán]

65

การเดินทางครั้งแรกที่พระบาฮาอุลลาห์ทำเพื่อจุดประสงค์ของการส่งเสริมการเปิดเผยพระธรรมที่ประกาศโดยพระบ็อบคือ การไปยังบ้านของบรรพบุรุษในนุร์ในมณฑลมาซินดารอน พระองค์ออกเดินทางไปยังหมู่บ้านทาคุร์ซึ่งเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของบิดาของพระองค์ ที่ซึ่งพระองค์เป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังใหญ่ที่ตกแต่งไว้อย่างราชาและตั้งอยู่อย่างอลังการ นับเป็นเอกลักษณ์ของข้าพเจ้าที่วันหนึ่งได้ยินพระบาฮาอุลลาห์เองเล่าดังต่อไปนี้ : “บิดาของเราผู้เป็นรัฐมนตรีที่ล่วงลับไป เสวยสุขกับฐานะที่น่าอิจฉาที่สุดในหมู่เพื่อนร่วมชาติของเขา, ความมั่งคั่งอันไพศาล วงศ์ตระกูลที่ประเสริฐ ความสำเร็จทางศิลปะ เกียรติภูมิที่ไม่มีหัดเทียมและตำแหน่งที่สูงส่งของท่าน ทำให้ท่านเป็นจุดหมายของการชื่นชมสำหรับทุกคนที่รู้จักท่าน, เป็นช่วงเวลากว่ายี่สิบปีไม่มีใครในแวดวงที่กว้างขวางของครอบครัวและวงศาคณาญาติของท่านซึ่งขยายไปถึงนุร์และเตหะราน ทนทรมานความทุกข์ร้อน ความบาดเจ็บหรือเจ็บป่วย พวกเขาได้ประโยชน์จากพรที่อุดมมานับเป็นการเป็นช่วงเวลายาวนานอย่างไม่ขาดตอน อย่างไรก็ตามช่างกะทันหันทีเดียวที่ความเจริญรุ่งเรืองและความรุ่งโรจน์นี้เปิดทางให้ความหายนะเป็นชุด ซึ่งเขย่าวากฐานของความเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุของท่านอย่างรุนแรง การสูญเสียครั้งแรกที่ท่านประสบเกิดจากน้ำท่วมครั้งใหญ่ที่ขึ้นมานับภูเขาของมาซินดารอน ซึ่งกวาดล้างหมู่บ้านทาคุร์อย่างรุนแรง และทำลายครึ่งหนึ่งของคฤหาสน์ของท่านรัฐมนตรีที่อยู่เหนือป้อมปราการของหมู่บ้านจนหมดสิ้น ส่วนที่ดีที่สุดของบ้านนั้นถูกกวาดไปโดยความดุเดือดของกระแสน้ำเชี่ยวกราก เฟอร์นิเจอร์ที่ล้ำค่าทั้งหลายและเครื่องประดับประดับที่วิจิตรในบ้านเสียหายยับเยิน ไม่ช้าไม่นานนี้ตามมาด้วยการสูญเสียตำแหน่งราชการต่างๆ ที่ท่านรัฐมนตรีครองอยู่ และการโจมตีซ้ำๆ ที่มุ่งกระทำต่อท่านโดยปรปักษ์ที่อิจฉาทั้งหลาย, ทั้งๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงของโชคชะตาอย่างกะทันหันนี้ ท่านรัฐมนตรีก็ยังคงรักษาเกียรติศักดิ์และความสงบของตน และประกอบกิจที่ใฝ่บุญสุนทานและทำการกุศลต่อไปภายในขีดจำกัดของกำลังทรัพย์ของตน, ต่อคนในวงสมาคมที่ไม่ซื่อสัตย์ท่านยังคงมีมารยาทและความเมตตาเดียวกันที่เป็นลักษณะการปฏิบัติของท่านต่อเพื่อนร่วมชาติ ด้วยความเกรงกลัวที่น่าชื่นชมท่านพยายามต่อสู้กับความยากลำบากที่เป็นภาระที่หนักมากจนกระทั่งชั่วโมงสุดท้ายของชีวิต”

66

ก่อนการประกาศพันธกิจของพระบ็อบ พระบาฮาอุลลาห์เคยไปเยี่ยมอำเภอนุร์ ณ เวลาที่โมจทาฮิดชื่อดังคือมีร์ซา โมฮัมหมัด ทาคีเย นุรี อยู่ที่จุดสูงสุดของอิทธิพลและอำนาจ ตำแหน่งของเขาโด่งดังถึงขนาดว่าพวกที่นั่งอยู่แทบเท้าของเขาแต่ละคนถือว่าตนเป็นผู้รกรากิบายศาสนาและกฎของอิสลามที่ได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการ, ขณะที่โมจทาฮิดผู้นี้กำลังกล่าวต่อกลุ่มสาวกกว่าสองร้อยคนและสาธยายวรรคหนึ่งที่ลึกลับจากวาเทที่รายงานกันว่าเป็นของอิหม่ามทั้งหลาย พระบาฮาอุลลาห์ผ่านไปสถานที่นั้นพร้อมกับสหายติดตามจำนวนหนึ่ง และหยุดฟังปาฐกถาของเขาพักหนึ่ง โมจทาฮิดผู้นี้ได้ขอให้เหล่าสาวกไขความทฤษฎีหนึ่งที่ยากจะเข้าใจซึ่งสัมพันธ์กับอภิปรัชญาแง่ต่างๆ ของคำสอนของอิสลาม เมื่อสาวกทั้งหมดสารภาพว่าตนไม่สามารถอธิบายได้ พระบาฮาอุลลาห์ไม่อาจนิ่งเฉยที่จะให้คำอธิบายทฤษฎีนั้นอย่างแจ่มแจ้งด้วยภาษาที่รวบรัดแต่ให้ความเชื่อมั่น โมจทาฮิดผู้นี้หัวเสียอย่างยิ่งต่อความไม่ได้เรื่องของเหล่าสาวกของตน เขาอุทานอย่างโมโหว่า “ข้าได้สั่งสอนพวกเจ้าเป็นปีๆ และพยายามอย่างอดทนที่จะปลูกฝังศีลธรรมที่ลึกซึ้งที่สุดและหลักธรรมที่ประเสริฐสุดของอิสลามให้แก่ปัญญาของเจ้า และกระนั้นหลังจากปีทั้งหมดเหล่านี้ที่ทำการศึกศึกษาไม่ได้ขาด เจ้ากลับยอมให้ชายหนุ่มผู้สวมคูลาห์ [1] ที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมด้านวิชาการและไม่คุ้นเคยกับวิชาที่เจ้าเล่าเรียนมา มาสาธิตความเหนือกว่าเจ้า!”

[1] หมวกหนังแกะซึ่งแยกนักบวชจากคฤหัสถ์ และเจ้าหน้าที่รัฐสวมอยู่เสมอ

67

ภายหลังเมื่อพระบาฮาอุลลาห์จากไปแล้ว โมฆาฮิดผู้นี้ได้เล่าความฝันเมื่อเร็วๆ นี้ของตนสองครั้งให้สาวกทั้งหลายฟัง ซึ่งสภาวะแวดล้อมของความฝันดังกล่าวเขาเชื่อว่ามีนัยสำคัญที่สุด เขากล่าวว่า “ในความฝันครั้งแรกข้าพเจ้านอนอยู่ท่ามกลางฝูงชนบานเบิก ทุกคนดูเหมือนนวกำลังซีไปที่บ้านหลังหนึ่งซึ่งพวกเขาบอกว่าซาเฮโบชชามาน (สมญานามของพระบ๊อบ) อาศัยอยู่ ในความฝันนั้นข้าพเจ้าไปหาพระองค์ด้วยความเบิกบานอย่างลึกลับกลอน เมื่อไปถึงบ้านนั้นข้าพเจ้าแปลกใจมากที่ถูกปฏิเสธไม่ให้เข้าไป ข้าได้รับแจ้งว่า ‘อหามามกอเอมตามพันธสัญญาหากการสนทนาเป็นการส่วนตัวกับอีกบุคคลหนึ่ง การเข้าหาพวกเขาเป็นที่ห้ามอย่างเข้มงวด’ ข้าเก็บความได้จากยามที่ยืนอยู่ข้างประตูว่า บุคคลนั้นไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระบาฮาอุลลาห์”

68

โมฆาฮิดผู้นี้เล่าต่อว่า “ในความฝันครั้งที่สองของข้า ข้าพบว่าตัวเองอยู่ในสถานที่หนึ่งที่ข้ามองเห็นหีบสมบัติจำนวนหนึ่งอยู่รอบตัว ซึ่งเป็นที่กล่าวว่าแต่ละหีบเป็นของพระบาฮาอุลลาห์ เมื่อข้าเปิดหีบเหล่านั้นก็พบว่าเต็มไปด้วยหนังสือ ทูกวางและอักษรที่บันทึกอยู่ในหนังสือเหล่านั้นฝังด้วยอัญมณีที่วิจิตรที่สุด ซึ่งประกายแสงของอัญมณิดังกล่าวทำให้ข้าตาพร่า ข้าไม่อาจทนความสว่างไสวของอัญมณีจนตื่นจากฝันทันที”

69

เมื่อไปถึงนุรีในปี ฮ.ศ.1260 [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] พระบาฮาอุลลาห์ค้นพบว่าโมฆาฮิดชื่อดังที่เคยมีอำนาจใหญ่โตตอนการมาเยือนครั้งก่อนของพระองค์ ล่วงลับไปแล้ว ผู้อุทิศตนต่อเขาอย่างคลั่งไคล้จำนวนบานเบิกลดลงเหลือเพียงสาวกที่ห่อเหี่ยวแคหยิบมือ ซึ่งกำลังพยายามค้าจุนเจือจิตของผู้นำที่ล่วงลับไปภายใต้ความเป็นผู้นำของมุลลา โมฮัมหมัดผู้สืบทอดเขา การยินดีต้อนรับการมาถึงของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยศรัทธาแรงต่างกัน อย่างเด่นชัดกับความหมองหม่นที่เกาะกินชุมชนที่หลงเหลืออยู่น้อยนิดซึ่งครั้งหนึ่งเคยเฟื่องฟูนั้น เจ้าหน้าที่และผู้มีชื่อเสียงจำนวนมากในละแวกนั้นมาเยี่ยมเยียนพระองค์ และให้การต้อนรับพระองค์อย่างสมเกียรติด้วยสัญลักษณ์ทุกอย่างแห่งความรักและนับถือ เมื่อคำนึงถึงตำแหน่งทางสังคมที่พระองค์ครองอยู่ พวกเขากระหายที่จะรู้ข่าวทั้งหมดจากพระองค์เกี่ยวกับชีวิตของกษัตริย์ซาร์ห์ กิจกรรมของบรรดาเสนาบดี และกิจการต่างๆ ของรัฐบาล พระบาฮาอุลลาห์ตอบการสอบถามของพวกเขาอย่างเฉยเมยที่สุด และดูเหมือนจะทรงให้ความสนใจหรือความสำคัญน้อยมาก พระองค์ถกเหตุผลสนับสนุนความมุ่งหมายของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ด้วยความคมคายที่โน้มน้าวใจ และให้พวกเขาเห็นมาสนใจประโยชน์ที่เกินกว่าจะวัดได้ ที่การเปิดเผยพระธรรมนี้ถูกลิขิตให้ประทานแก่ประเทศของพวกเขา ^[1] บรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ศรัทธาใจที่เห็นบุรุษที่มีอายุและฐานะอย่างพระองค์แสดงความสนใจอย่างจดจ่อในสังฆธรรม ซึ่งเกี่ยวข้องโดยเบื้องต้นกับเหล่านักบวชและนักศาสนศาสตร์ของอิสลาม พวกเขา รู้สึกว่าไม่สามารถทำหายกรถกเหตุผลที่มีน้ำหนักของพระองค์ หรือดูแลศาสนาที่พระองค์อธิบายได้อย่างสามารถ พวกเขาชื่นชมความไพเราะที่สูงส่งและความคิดที่ลึกซึ้งของพระองค์ และประทับใจอย่างยิ่งต่อความปล่อยาวและการไม่ทำตัวให้เตอะตาของพระองค์

70

ไม่มีใครกล้าโต้แย้งทัศนะของพระบาฮาอุลลาห์เว้นแต่ลุงของพระองค์ชื่ออาซีส ที่หาญมาต่อต้านโดยทำท้าวทะของพระองค์และว่าร้ายสังฆธรรมของวาทะนั้น เมื่อพวกที่ได้ยินอาซีสหาทางจะสยบปากและทำร้ายปฏิบัติกับผู้นี้ พระบาฮาอุลลาห์ได้เข้าแทรกแซงเพื่อเห็นแก่อาซีส และแนะนำพวกเขาให้ปล่อยอาซีสไว้ในมือของพระผู้เป็นเจ้าของด้วยความตระหนกอาซีสแสวงหาความช่วยเหลือจากโมฆาฮิดแห่งนุรีมุลลา โมฮัมหมัด และขอร้องเขาให้ความช่วยเหลืออย่างไม่รอช้าว่า “ดูกร ผู้รักษาการของพระโมฮัมหมัด! จงมองดูว่าอะไรได้บังเกิดกับศาสนา ชายหนุ่มสามัญคนหนึ่งซึ่งสวมชุดแห่งความประเสริฐได้มาที่นุรี ได้บุกรุกที่มั่นแห่งจารีตนิยมและปั่นป่วนศาสนาอิสลามที่ศักดิ์สิทธิ์ จงลุกขึ้นและต้านทานการโจมตีของเขา ใครก็ตามที่ไปพบเขาจะถูกลงโทษของเขาคืนที่ และหลงใหลอานภาพของวาทะของเขา ข้าไม่รู้ว่าเขาเป็นพอมดหรือเปล่า หรือว่าเขาผสมสารลึกลับในน้ำชาของเขาที่ทำให้ทุกคนที่ดื่มตกเป็นเหยื่อเสน่ห์ของน้ำชา” แม้ว่าตนเองไม่เข้าใจโมฆาฮิดผู้นี้ก็สามรถตระหนักในความเบาปัญญาของการพูดความรู้สึกนึกคิดดังกล่าว เขาให้ข้อสังเกตอย่างติดตลกว่า : “ท่านไม่ได้ดื่มน้ำชาของเขา หรือได้ยินเขากล่าวต่อสหายทั้งหลายหรือ?” อาซีสตอบว่า “ข้าดื่มและได้ยิน แต่ขอขอบคุณความคุ้มครองด้วยความรักของท่าน ข้ายังมีภูมิคุ้มกันต่อฤทธิ์ของอานภาพลึกลับของเขา” เมื่อพบว่าตนเองไม่

[1] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.120, ว่า “วาทะของเขา [พระบาฮาอุลลาห์] เป็นเหมือน ‘กระแสน้ำเชี่ยวกราก’ และอธิบายที่ชัดเจนของเขาทำให้เหล่านักบวชที่แก่ริชาที่สุดมาอยู่ที่แทบเท้าของเขา”

สามารถทำการปลุกเร้าประชาชนให้ต่อต้านพระบาฮาอุลลาห์ หรือใช้วิธีตรงๆ ขจัดความคิดที่ปฏิบัติที่ทรง
อานุภาพกำลังกระจายออกไปอย่างไม่เกรงกลัว โมฆาฮิดผู้นี้พึงพอใจกับการเขียนคำแถลงซึ่งในนั้นเขา
ประกาศว่า: “ดูกร อาซีส อย่าได้กลัว ไม่มีใครกล้ารื้อบ้าน” ในการเขียนคำแถลงนี้ด้วยไวยากรณ์ที่ผิดพลาด
โมฆาฮิดผู้นี้ได้ทำให้ความหมายของคำแถลงบิดเบือนไปถึงขนาดว่า ผู้อ่านในหมู่ผู้มีชื่อเสียงในหมู่บ้านทาคุร์
ตกใจต่อความหมายนั้น และตำหนิผู้ถือและผู้เขียนคำแถลงนั้น

71

บรรดาผู้ที่ได้พบและได้ยินพระบาฮาอุลลาห์หรืออธิบายธรรมสารที่ประกาศโดยพระบ็อบ ประทับใจต่อการร้อง
ขอที่จริงจังของพระองค์อย่างมากถึงขนาดว่า พวกเขาลุกขึ้นเผยแพร่ธรรมสารเดียวกันนั้นทันทีในหมู่ประชาชน
แห่งนุร์ และยกย่องคุณความดีของพระเจ้าผู้ส่งเสริมธรรมสารที่เป็นเลิศ ระหว่างนั้นเหล่าสาวกของมุลลา โมฮัมหมัด
พยายามชักจูงอาจารย์ของตนให้มุ่งหน้าไปทาคุร์ ไปเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์ด้วยตนเองเพื่อตรวจสอบจาก
พระองค์ให้แน่ใจว่าการเปิดเผยพระธรรมใหม่นี้เป็นอย่างไร แล้วให้ความสว่างแก่สาวกทั้งหลายเกี่ยวกับลักษณะและ
จุดประสงค์ของการเปิดเผยพระธรรมนี้ มุลลา โมฮัมหมัดให้คำตอบที่บายเบี่ยงต่อการอ้อนวอนที่จริงจังของพวก
เขา อย่างไรก็ตามเหล่าสาวกไม่ยอมรับข้อคัดค้านที่เขาหยิบยกขึ้นมาเพราะฟังไม่ขึ้น พวกเขาเร่งเร้าว่าข้อ
ผูกพันแรกที่กำหนดให้แก่บุรุษในตำแหน่งของเขาซึ่งมีบทบาทหน้าที่ในการปกป้องรักษาบูรณภาพของอิสลาม
ซ็อหฺ์ คือการสอบถามลักษณะของการเคลื่อนไหวทุกอย่างที่มีแนวโน้มว่าจะกระทบประโยชน์ของศาสนาของตน
ในที่สุดมุลลา โมฮัมหมัดตัดสินใจมอบหมายผู้แทนที่เลื่องชื่อสองคนมุลลา อับบาสและมึร์ซา อาโบล กอเซม ซึ่ง
ต่างก็เป็นทั้งลูกเขยและสาวกผู้เป็นที่ไว้วางใจของโมฆาฮิดมึร์ซา โมฮัมหมัด ทาคีที่ล่องลับไป ให้ทั้งสองไปเยี่ยม
พระบาฮาอุลลาห์เพื่อดูให้แน่ใจว่าลักษณะที่แท้จริงของธรรมสารที่พระองค์นำมาเป็นอย่างไร เขาปฏิญาณว่าจะ
รับรองอย่างไม่มีข้อแม้ข้อสรุปใดก็ตามที่ทั้งสองสรุป และจะยอมรับการตัดสินใจของทั้งสองในเรื่องดังกล่าวว่า
เป็นอันสิ้นสุด

72

เมื่อมาถึงทาคุร์และรับทราบข่าวพระบาฮาอุลลาห์ได้จากไปยังสถานที่พักผ่อนฤดูหนาวของพระองค์ ผู้แทนทั้งสอง
ของมุลลา โมฮัมหมัดตัดสินใจจะตามไปยังสถานที่นั้น เมื่อไปถึงทั้งสองพบว่าพระบาฮาอุลลาห์ขณะพักเข้านอนอยู่กับ
การเปิดเผยคำอธิบายซุรีห์เริ่มต้นของคัมภีร์โกรอานที่ชื่อว่า “วณะเจ็ดก่อนที่ข้าคืน” ขณะที่ทั้งสองนั่งฟังวาทะ
ของพระองค์, ความสูงส่งของเนื้อหาและความคมคายที่โน้มน้าวใจซึ่งเป็นลักษณะของการนำเสนอ อีกทั้งท่าทาง
ที่ไม่ธรรมดาของการแสดงวาทะ ทำให้ทั้งสองประทับใจอย่างลึกซึ้ง, มุลลา อับบาสซึ่งควบคุมความรู้สึกของ
ตัวเองไม่ได้ ได้ลุกจากที่นั่ง และด้วยถูกเร้าโดยพลังบันดาลใจที่ตนไม่สามารถต้านทาน เขาเดินกลับไปและ
ยืนนิ่งอยู่ข้างประตูด้วยท่าที่ยอมจำนนด้วยความเคารพ, เส้นโค้งวาทะที่เขากำลังฟังทำให้เขาหลงใหล ขณะที่
ยืนสนับด้วยความรู้สึกถึงอารมณ์และน้ำตาคลอเบาเขาบอกสหายของตนว่า “ท่านเห็นสภาพของข้าแล้ว ข้าไม่
สามารถตั้งคำถามพระบาฮาอุลลาห์ คำถามต่างๆ ที่ข้าตั้งใจจะถามพระองค์หายวับไปจากความทรงจำของข้า
ทันที ท่านมีอิสระที่จะเดินหน้าทำการสอบถามหรือไม่ก็กลับไปหาอาจารย์ของเราคนเดียว และแจ้งให้อาจารย์
ทราบสภาพที่ข้าค้นพบตัวเอง จงบอกอาจารย์จากข้าว่าอับบาสผู้นั้นไม่สามารถกลับไปหาเขาได้อีก ไม่สามารถ
ละทิ้งธรณีประตุนีไปได้” มึร์ซา อาโบล กอเซมก็ถูกเร้าใจท่านองเดียวกันให้เอาตามตัวอย่างของสหายของตน
และตอบว่า “ข้าเลิกยอมรับอาจารย์ของข้าแล้ว ณ วินาทีนี้ข้าขอปฏิญาณต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าว่า จะอุทิศวันเวลาที่
เหลือในชีวิตให้แก่การรับใช้พระบาฮาอุลลาห์ พระผู้เป็นท่านนายที่แท้จริงคนเดียวของข้า”

73

ข่าวการเปลี่ยนศาสนาอย่างทันใดของทูตสองคนที่โมฆาฮิดแห่งนุร์เลือกสรร กระจายไปทั่วอำเภอด้วยความ
รวดเร็วอย่างน่างุนงง ข่าวนี้ปลุกประชาชนขึ้นมาจากความเชื่องซึม บรรดานักบวชตำแหน่งสูง เจ้าหน้าที่รัฐ
พ่อค้าและชาวชนบทล้วนแห่กันมาอยู่ที่พักอาศัยของพระบาฮาอุลลาห์ พวกเขาจำนวนมากเข้ามารับศาสนาของ
พระองค์อย่างเต็มใจ, ด้วยความชื่นชมพระองค์บุคคลเด่นดังที่สุดจำนวนหนึ่งในหมู่พวกเขาพูดความรู้สึกนึกคิด
ว่า: “เราเห็นว่าประชาชนอำเภอ นุร์ได้ลุกขึ้นและร่วมกันสนับสนุนท่านอย่างไร เราเห็นหลักฐานของความปิติ
ยินดีของพวกเขาจากรอบด้าน หากมุลลา โมฮัมหมัดมาร่วมกับพวกเขาด้วย ชัยชนะของศาสนานี้ย่อมเป็นที่
รับประกันโดยสมบูรณ์” พระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบว่า “เรามาที่นุร์ด้วยจุดประสงค์เพียงอย่างเดียวที่จะประกาศ
ศาสนาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เราไม่มีเจตนาอื่นใดในใจ หากเราได้รับการบอกวาทะที่ระยะทางหนึ่งร้อยลิกไกลออกไป
มีผู้แสวงหาคนหนึ่งโยยหาสัจธรรมและไม่สามารถมาพบเรา เราจะรีบไปยังที่พักอาศัยของเขาด้วยความดีใจและ
ไม่ลังเล และจะทำให้เขาหายหิวด้วยตัวเราเอง เราได้รับการบอกวามุลลา โมฮัมหมัดอาศัยอยู่ในชะอะดัต ออ

บอด ซึ่งเป็นหมู่บ้านหนึ่งไม่ไกลจากที่นี่ เป็นจุดประสงค์ของเราที่จะไปเยี่ยมเขา และส่งมอบธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้าให้แก่เขา”

74

ด้วยปรารถนาจะทำตามทีพูด พระบาฮาอุลลาห์กับสหายผู้ติดตามจำนวนหนึ่งมุ่งไปยังหมู่บ้านนั้นทันที มุลลา โมฮัมหมัดต้อนรับพระองค์อย่างเป็นทางการเป็นพิธีที่สุด พระบาฮาอุลลาห์ให้ข้อสังเกตว่าว่า “เราไม่ได้มาสถานที่นี้เพื่อเยี่ยมท่านเป็นการหรือเป็นกิจจะลักษณะ จุดประสงค์ของเราคือการให้ความสว่างแก่ท่านเกี่ยวกับธรรมสารใหม่ที่พิเศษ ซึ่งได้รับการดลใจจากพระผู้เป็นเจ้าและบรรลพพันธสัญญาที่ให้ไว้แก่อิสลาม ใครก็ตามที่เจียหุพังธรรมสารนี้” ได้รู้สึกถึงอานุภาพที่ต้านทานไม่ได้ และถูกเปลี่ยนแปลงโดยอิทธิของกรุณาธิคุณของธรรมสารนี้ จงบอกเราเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่ฉงนปัญญาของท่าน หรือขวางกั้นท่านไม่ให้ยอมรับสัจธรรม” มุลลา โมฮัมหมัดพูด ความรู้สึกออกมาอย่างดูแลนว่า : “ข้าจะไม่กระทำการใดนอกจากจะดูคัมภีร์โกรอ่านเสียก่อน ในโอกาสดังกล่าววิธีปฏิบัติที่ข้าใช้เสมอคือ การเปล่งเสียงขอความช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าและพรจากพระองค์ สุ่มเปิดคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และดูวจนะท่อนแรกที่ดวงตาของข้าบังเอิญมองลงไปในพื้นที่นั้น จากเนื้อหาของวจนะท่อนนั้นข้าสามารถซึ่งใจดุริถของการปฏิบัติที่ข้าคิดจะทำว่ามีข้อดีและสมควรหรือไม่” เมื่อพบว่าพระบาฮาอุลลาห์ไม่มีท่าทีจะปฏิเสธคำขอของตน โมจหาฮิดผู้นี้ขอให้เอาสำเนาคัมภีร์โกรอ่านมา เปิดแล้วปิดคัมภีร์นั้นโดยไม่ยอมเปิดเผยเนื้อหาของวจนะท่อนนั้นต่อผู้ที่อยู่ที่นั่น ทั้งหมดที่เขาพูดคือ : “ข้าได้ดูคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว และถือว่าไม่สมควรที่จะเดินหน้าเรื่องนี้ต่อไป” น้อยคนที่เห็นด้วยกับเขา ที่เหลือส่วนใหญ่มองเห็นความกลัวที่ถ้อยคำเหล่านี้แสดงนัย ด้วยไม่อยากจะทำให้เขาขัดเขินมากขึ้นพระบาฮาอุลลาห์ลุกขึ้นและขอตัวกล่าวอำลาเขาด้วยไมตรีจิต

75

วันหนึ่งในวิถีของการขี่ม้าท่องเที่ยวไปในชนบทโดยมีสหายทั้งหลายติดตาม พระบาฮาอุลลาห์เห็นเยาวยคนหนึ่งเวียดายคนหนึ่งนั่งอยู่ริมถนน ผมย่งเหยียงและสวมเครื่องแต่งกายของดาร์วิซ, ณ ริมลำธารเขาจุดไฟ กำลั้งหุงต้มอาหารและกินอาหารนั้น พระบาฮาอุลลาห์เข้าไปหาเขาและสอบถามอย่างรักใคร่ที่สุดว่า : “จงบอกเรามาดาร์วิซ สิ่งที่เราเจ้ากำลังทำคืออะไร?” “ข้าพเจ้าขะมักเขม้นกินพระผู้เป็นเจ้า” เขาตอบหัวงๆ “ข้าพเจ้ากำลังหุงต้มพระผู้เป็นเจ้าและกำลังเผาพระองค์” กิริยาที่เรียบง่ายไม่ดัดจริตและการตอบด้วยน้ำใสใจจริงของเขาถูกใจพระบาฮาอุลลาห์ที่สุด พระองค์ยึดต่อการพูดความรู้สึกนึกคิดออกมาของเขาและเริ่มต้นสนทนากับเขาด้วยความอ่อนโยนและอิสระอย่างไม่สงวนท่าที ภายในช่วงเวลาสั้นๆ พระบาฮาอุลลาห์ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงโดยสมบูรณ์, เมื่อปัญญาสว่างเกี่ยวกับธรรมชาติที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้า และจิตใจถูกชำระให้ปลอดจากการนึกคิดที่เหลวไหลของประชาชนของตนเอง เขามองเห็นแสงธรรมทันทีที่คนแปลกหน้าผู้รักใคร่นี้นำมาให้เขาอย่างไม่คาดคิด, ดาร์วิซผู้นั้นซึ่งชื่อของเขาคือมุสตาฟา หลงใหลในคำสอนที่ปลูกฝังเข้าไปในจิตใจของเขาถึงขนาดว่า เขาทิ้งภาชนะหุงต้มไว้ข้างหลังและลุกขึ้นตามพระบาฮาอุลลาห์ไปเดี๋ยวนั้น, โดยการเดินตามหลังม้าของพระองค์และถูกปลุกเร้าด้วยไฟแห่งความรักของพระองค์ เขาสวดวจนะของเพลงรักอย่างรื่นเริงที่เขาแต่งแบบปุปบับและอุทิศต่อพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา “พระองค์คือดวงตะวันแห่งการนำทาง” คือบทลูกคู่ที่สุขใจ “พระองค์คือแสงสว่างแห่งสัจธรรม ข้าแต่พระผู้ทรงเปิดเผยสัจธรรม ขอทรงเปิดผ้าคลุมหน้าของพระองค์ต่อมนุษย์” ถึงแม้ว่าปีต่อๆ มาบททกวินั้นจะแพร่หลายไปในหมู่ประชาชนอย่างกว้างขวาง และเป็นที่รู้วาดาร์วิซคนหนึ่งสมญานามว่าแมชรูบ ชื่อมุสตาฟา เบเก ซานันดาจี ได้แต่งเพื่อสรรเสริญพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาโดยไม่ได้คิดล่วงหน้า ก็ดูเหมือนไม่มีใครรู้วาทกวีนี้จริงๆ แล้วกล่าวถึงใคร หรือจะมีใครสงสัยว่า ณ เวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ยังถูกม่านปิดกั้นจากดวงตาของมนุษย์ ดาร์วิซนี้ผู้เดียวเท่านั้นที่มองเห็นสถานะของพระองค์และค้นพบความรุ่งโรจน์ของพระองค์

76

การมาเยือนนุร์ของพระบาฮาอุลลาห์ได้ก่อให้เกิดผลที่กว้างไกล และให้แรงกระตุ้นอย่างน่าทึ่งต่อการแพร่กระจายการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่, ด้วยความคมคายที่ดึงดูดใจ ชีวิตที่บริสุทธิ์ ท่าทางที่สง่างาม ตรรกะที่ได้แย้งไม่ได้ของการยกเหตุผล และหลักฐานมากมายของความเมตตาที่ใคร่ของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์ได้ชนะหัวใจของประชาชนแห่งนุร์ ปลุกวิญญาณของพวกเขาคืนตัว และลงชื่อพวกเขาภายใต้ธงของศาสนาใหม่, ขณะที่ทรงเทศนาไปในที่ต่างๆ และเปิดเผยความรุ่งโรจน์ของศาสนาใหม่นี้ต่อเพื่อนร่วมชาติในนุร์ ถ้อยคำและการกระทำของพระองค์มีอิทธิฤทธิ์ถึงขนาดว่า ก่อนเห็นและต้นไม่ในอำเภอนั้นดูเหมือนจะได้รับการกระตุ้นโดยคลื่นแห่งอานุภาพธรรมที่ออกมาจากตัวพระองค์ ทุกสิ่งดูเหมือนจะได้รับการประสาด้วยชีวิตใหม่ที่อุดมกว่า ทุกสิ่งดูเหมือนกำลังประกาศเสียงดังว่า : “จงมองดู ความงามของพระผู้เป็นเจ้าถูกสำแดงให้เห็นชัดแล้ว! จงลุกขึ้นเพราะพระองค์เสด็จมาในความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของพระองค์” เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ไปจากท่ามกลางพวกเขา

ประชาชนแห่งนอร์ยังคงเผยแพร่ศาสนาใหม่ต่อไปและเสริมรากฐานของศาสนาให้แข็งแกร่ง พวกเขาจำนวนหนึ่งทนความทุกข์ทรมานที่สาหัสที่สุดเพื่อเห็นแก่พระองค์ บางคนได้ดื่มถ้วยแห่งการสละชีวิตในหนทางของพระองค์ด้วยความดีใจ ดังนั้นมณฑลมาซินดารอนโดยรวมและโดยเฉพาะอย่างยิ่งอำเภอนูร์ เดนต่างจากมณฑลและอำเภออื่นๆ ในเปอร์เซียในฐานะที่เป็นแห่งแรกที่อำเภอนับธรรมสารของพระเจ้าด้วยความกระตือรือร้น อำเภอนูร์ตามตัวอักษรมีความหมายว่า "แสงสว่าง" :ซึ่งฝังตัวอยู่ในเทือกเขามาซินดารอน เป็นอำเภอแรกที่รับรังสีของดวงอาทิตย์ที่ปรากฏขึ้นมาในชีราซ เป็นอำเภอแรกที่ประกาศต่อเปอร์เซียที่เหลือที่ยังถูกห่อหุ้มอยู่ในเงาของหุบเขาแห่งความไม่เอาใจใส่ว่า ดวงตะวันแห่งการนำทางสวรรค์ได้ปรากฏขึ้นมาให้ความอบอุ่นและความสว่างทั่วทั้งดินแดนแล้วในที่สุด

77

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ยังเป็นเด็ก บิดาของพระองค์ซึ่งเป็นรัฐมนตรีมีความฝันครั้งหนึ่ง พระบาฮาอุลลาห์ปรากฏต่อเขาว่ากำลังว่ายน้ำอยู่ในมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขต ร่างกายของพระองค์ส่องแสงมาบนน้ำด้วยรัศมีที่ให้ความสว่างแก่ทะเล รอบศีรษะของพระองค์ซึ่งเห็นได้เด่นชัดเหนือน้ำ มีปอยผมยาวดำเงางามของพระองค์แผ่ออกไปทุกทิศทางลอยอยู่มากมายเหลือหลายเหนือคลื่น เมื่อเขาฝันต่อไป ผงปลามากมายมารวมตัวกันรายล้อมพระองค์ แต่ละตัวเกาะปลายผมเส้นหนึ่งไว้แน่น ด้วยหลงใหลในความเจิดจ้าของใบหน้าของพระองค์ ปลาเหล่านั้นตามพระองค์ไปในทิศทางใดก็ตามที่พระองค์ว่ายน้ำไป แม้ว่าปลาจะมีจำนวนมากและไม่ว่าปลาจะเกาะปอยผมแน่นเพียงไร ก็ไม่มีผมสักเส้นที่ดูเหมือนว่าหลุดออกมาจากศีรษะของพระองค์ ตัวของพระองค์ก็หาได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย พระองค์เคลื่อนไหวไปเหนือน้ำได้อย่างอิสระและไม่ถูกเหนี่ยวรั้ง และปลาทั้งหมดตามพระองค์ไป

78

ด้วยประทับใจอย่างยิ่งในความฝันนี้ ท่านรัฐมนตรีได้เรียกตัวโหรผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในภูมิภาคนั้นมาและขอให้ตีความความฝันนี้สำหรับตน, ราวกับว่าได้แรงบันดาลใจโดยนิมิตเกี่ยวกับความรุ่งโรจน์ในอนาคตของพระบาฮาอุลลาห์ โหรผู้นี้ประกาศว่า : "ข้าแต่ท่านรัฐมนตรี มหาสมุทรสุดไร้ขอบเขตที่ท่านเห็นในความฝันนั้นหาใช่อื่นใดนอกจากสรรพโลก โดยลำพังและไม่ได้รับความช่วยเหลือบุตรชายของท่านจะขึ้นมามีอิทธิพลสูงสุดเหนือสรรพโลก ที่ใดก็ตามที่เขาปรารถนาเขาจะมุ่งหน้าไปที่นั่นได้อย่างไม่ติดขัด ไม่มีใครจะต้านทานการเดินหน้าของเขา ไม่มีใครจะขัดขวางความก้าวหน้าของเขา ผงปลาหมายถึงความอลหม่านที่พระองค์จะปลุกขึ้นมาท่ามกลางประชาชนและวงศ์ตระกูลทั้งหลายของโลก พวกเขาจะมาชุมนุมกันรอบๆ และยึดเหนี่ยวพระองค์ ด้วยวางใจในความคุ้มครองที่ไม่มีพลาตของพระผู้ทรงมหิตานุภาพ ความอลหม่านนี้จะไม่มีวันทำร้ายตัวพระองค์ ความเดียวดายของพระองค์ในทะเลแห่งชีวิตจะไม่ทำให้ความปลอดภัยของพระองค์อยู่ในอันตราย"

79

ต่อมาโหรผู้นั้นถูกนำตัวมาพบพระบาฮาอุลลาห์ เขามองใบหน้าพระองค์อย่างตั้งใจ และตรวจสอบลักษณะใบหน้าของพระองค์อย่างถี่ถ้วน เขาหลงเสน่ห์รูปลักษณะของพระองค์ ยกย่องทุกลักษณะสายพันธุ์ของสีหน้าของพระองค์ การแสดงออกทุกอย่างของสีหน้านั้นเปิดเผยเครื่องหมายแห่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ถูกปกปิดอยู่ต่อดวงตาของเขา เขาชื่นชมและสรรเสริญพระบาฮาอุลลาห์อย่างเหลือหลายจนท่านรัฐมนตรีอุทิศตนอย่างทุ่มเทใจยิ่งขึ้นต่อบุตรชายของตนนับแต่วันนั้น ถ้อยคำที่พูดโดยโหรนั้นช่วยเพิ่มความหวังและความมั่นใจของเขาในพระองค์ ดังเช่นยาครอบท่านรัฐมนตรีปรารถนาแต่การรับประกันความผาสุกของใจเซฟที่รักยิ่งของตนและล้อมรอบพระองค์ด้วยความคุ้มครองที่รักใคร่ของตน

80

ฮาจี มีร์ซา ออกอซินายกรัฐมนตรีของกษัตริย์โมฮัมหมัดซาห์ ถึงแม้ว่าหมางเมินบิดาของพระบาฮาอุลลาห์โดยสิ้นเชิง ก็แสดงสัญลักษณ์ทุกอย่างของความชื่นชมนับถือและความโปรดปรานต่อบุตรชายของเขา, ความนิยมชมชอบที่ฮาจีผู้นี้แสดงต่อพระองค์นั้นยิ่งใหญ่อิ่งขนาดว่า มีร์ซา ออกอ ซาเน นูรี อิทิมาโดด โดวเลห์ ผู้ซึ่งภายหลังสืบทอดตำแหน่งของฮาจี มีร์ซา ออกอซี รู้สึกอิจฉา, เขาขุ่นเคืองที่พระบาฮาอุลลาห์ซึ่งเป็นเพียงชายหนุ่มได้รับสถานะเหนือกว่าเขา ตั้งแต่นั้นมาเมล็ดแห่งความริษยาถูกปลุกฝังอยู่ในอกของเขา, แม่ว่ายังเป็นชายหนุ่มและขณะที่บิดาของเขายังมีชีวิตอยู่ มีร์ซา ออกอ ซาเน นูรีคิด เขายังได้รับความสำคัญกว่าต่อหน้านายกรัฐมนตรี ข้าสงสัยว่จะอะไรจะเกิดขึ้นกับข้าเมื่อชายหนุ่มผู้นี้สืบทอดตำแหน่งของบิดาของเขา?

81

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

หลังจากการสิ้นชีวิตของท่านรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซียังคงแสดงความนิยมชมชอบที่สุดต่อพระบาฮาอุลลาห์ เขามาเยี่ยมพระองค์ที่บ้าน และกล่าวต่อพระองค์ราวกับว่าพระองค์เป็นบุตรชายของเขาเอง อย่างไรก็ตามความจริงใจในความอุทิศตนของเขาถูกทดสอบในไม่ช้า วันหนึ่งขณะที่เขาผ่านไปหมู่บ้านกูชเฮซาร์ ซึ่งเป็นของพระบาฮาอุลลาห์ เขาประทับใจในเสน่ห์และความงามของสถานที่นั้นและความอุดมสมบูรณ์ของน้ำจนเกิดความคิดที่จะเป็นเจ้าของ พระบาฮาอุลลาห์ซึ่งถูกเขาเรียกตัวมาเพื่อจะให้มีการซื้อหมู่บ้านนั้นทันที กล่าวว่า: "หากทรัพย์สินนี้เป็นของเราเพียงผู้เดียว เราจะเต็มใจยอมตามความปรารถนาของท่าน ชีวิตสั้นๆ นี้กับทรัพย์สินสมบัติที่โสโครกทั้งหมดของชีวิตไม่คู่ควรต่อการยึดติดในสายตาของเรา และยิ่งไม่คู่ควรกว่าเพียงไหนสำหรับทรัพย์สินที่ดินผืนเล็กที่ไม่สำคัญนี้ เนื่องด้วยประชาชนจำนวนหนึ่งทั้งผู้ร่ำรวยและยากไร้ บางคนบรรลุวุฒิภาวะและบางคนยังเป็นผู้เยาว์ เป็นเจ้าของทรัพย์สินนี้ร่วมกับเรา เราขอให้ท่านเสนอเรื่องนี้ไปยังพวกเขาและแสวงหาความยินยอมจากพวกเขา" ด้วยไม่พอใจกับคำตอบนี้ฮาจี มีร์ซา ออกอซี หาทางบรรลุจุดประสงค์ของตนโดยวิธีฉ้อฉล ทันใดที่รับทราบแผนชั่วร้ายของเขา พระบาฮาอุลลาห์ด้วยความยินยอมของทุกคนที่เกี่ยวข้องโอนกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินนี้ทันทีไปเป็นชื่อของพระกนิษฐาของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ ผู้ซึ่งแสดงความปรารถนาหลายครั้งที่จะเป็นเจ้าของ ฮาจี มีร์ซา ออกอซีเดือดดาลต่อธุรกรรมนี้ สั่งให้ใช้กำลังยึดทรัพย์สินที่ดินนั้นโดยอ้างว่าตนได้ซื้อมาจากเจ้าของดั้งเดิม ผู้แทนของฮาจี มีร์ซา ออกอซีถูกตำหนิอย่างรุนแรงโดยตัวแทนของพระกนิษฐาของกษัตริย์ซาห์ และถูกขอให้ไปแจ้งเจ้านายของตนเกี่ยวกับความมั่งมั่งของพระกนิษฐาที่จะยืนยันสิทธิ์ของเธอ ฮาจี มีร์ซา ออกอซีได้เสนอกรณีนี้ไปยังกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ และร้องทุกข์เกี่ยวกับการปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรมที่ตนได้รับ คินันเองพระกนิษฐาแจ้งให้กษัตริย์ซาห์ทราบลักษณะของธุรกรรม เธอพูดกับพี่ชายว่า "หลายครั้งฝ่าบาททรงกรุณาบอกเป็นนัยความปรารถนาของฝ่าบาทว่า หม่อมฉันควรจำหน่ายเพชรพลอยที่หม่อมฉันประดับตนเองให้เห็นเป็นนิตย แล้วนำเงินที่ได้ไปซื้อทรัพย์สินบางอย่าง สุดท้ายแล้วหม่อมฉันทำตามความปรารถนาของฝ่าบาทได้สำเร็จ อย่างไรก็ตามเวลานี้ฮาจี มีร์ซา ออกอซีซึ่งมั่งมั่งเต็มที่ที่จะใช้กำลังยึดทรัพย์สินนี้ไปจากหม่อมฉัน" กษัตริย์ซาห์บอกให้น้องสาววางใจและบัญชาฮาจี มีร์ซา ออกอซีให้สละการอ้างสิทธิ์ ด้วยความสิ้นหวังเขาเรียกตัวพระบาฮาอุลลาห์ไปพบ และพยายามทำให้พระองค์เสียชื่อด้วยเล่ห์ทุกอย่างสำหรับข้อกล่าวหาต่างๆ ที่เขากล่าวหาพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์ตอบอย่างแข็งขันและพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้สำเร็จ ด้วยความเดือดดาลอย่างหมดหนทางนายกรัฐมนตรีอุทานว่า: "อะไรคือจุดประสงค์ของการฉ้อโกงและกินเลี้ยงทั้งหมดนี้ที่ท่านดูเหมือนจะยินดี? ข้าผู้เป็นนายกรัฐมนตรีของซาห์อินซาห์แห่งเปอร์เซีย ไม่เคยรับแขกจำนวนมากและหลากหลายที่มาเบียดเสียดกันรอบโต๊ะของท่านทุกคืน ความฟุ่มเฟือยและความไร้แก่นสารทั้งหมดนี้มีอะไร? ท่านต้องกำลังวางอุบายต่อต้านข้าอย่างแน่นอน" พระบาฮาอุลลาห์ตอบว่า "พระผู้เป็นเจ้าของท่านทรงกรุณา! ชายคนหนึ่งซึ่งด้วยความโง่เขลาของหัวใจ แบ่งปันอาหารกับเพื่อนมนุษย์ของเขา จะถูกกล่าวหาว่าซ่อนเจตนาที่จะก่ออาชญากรรมหรือ?" ฮาจี มีร์ซา ออกอซีจึงจนทำอะไรไม่ถูก เขาไม่กล้าตอบ, แม้ว่าจะได้รับ การสนับสนุนโดยอำนาจนักบวชพหุศาสนกับอำนาจพลเรือนแห่งเปอร์เซีย เขาก็พบว่าในที่สุดเขาพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงทุกครั้งที่เขาหาญต่อกรกับพระบาฮาอุลลาห์

82

ท่านเองเดียวกันในโอกาสอื่นๆ จำนวนหนึ่ง อิทธิพลของพระบาฮาอุลลาห์ที่เหนือกว่าปรบึกขังทั้งหลายเป็นที่พิสูจน์และยอมรับ ชัยชนะส่วนตัวเหล่านี้ที่พระองค์ทำสำเร็จช่วยเสริมฐานะของพระองค์และกระจายชื่อเสียงของพระองค์ไปกว้างไกล คนทุกคนชื่นอัศจรรย์ใจต่อความสำเร็จที่น่าพิศวงของพระองค์ในการโผล่พ้นขึ้นมาโดยไม่ได้รับอันตรายจากการปะทะทั้งหลายที่เสี่ยงภัยสูง พวกเขาคิดว่าไม่มีสิ่งใดนอกจากการคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้าของ ที่สามารถรับประกันความปลอดภัยของพระองค์ในโอกาสเหล่านั้น, แม้ว่าจะถูกกลุ่มมรดกโดยกษัตริย์ที่ร้ายแรงที่สุดทั้งหลาย ไม่มีแม้แต่ครั้งเดียวที่พระบาฮาอุลลาห์ยอมจำนนต่อความโอหัง ความโลภและความไม่เชื่อของพวกที่อยู่รอบๆ พระองค์, ในการสมาคมอยู่ตลอดกับบุคคลตำแหน่งสูงสุดทั้งหลายของอาณาจักรไม่ว่าจะเป็นนักบวชและเจ้าหน้าที่รัฐในสมัยนั้น พระองค์ไม่เคยพึงพอใจกับเพียงการเออออไปกับทัศนคติที่พวกเขาแสดงและข้อกล่าวอ้างที่พวกเขาเสนอ ณ ที่ชุมนุมของพวกเขาพระองค์จะสนับสนุนความมุ่งหมายของสังฆกรรมอย่างไม่เกรงกลัว ยืนยันสิทธิ์ของผู้ถูกข่มขู่ ปกป้องผู้อ่อนแอและคุ้มครองผู้บริสุทธิ์

3.4 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังโคราซาน [Mullá Husayn's journey to Khurásán]

83

ขณะที่กล่าวอำลาบรรดาอักษรแห่งการมีชีวิตทั้งหลาย พระบ็อบสั่งการพวกเขาทั้งหมดแต่ละคนให้บันทึกชื่อของศานิกชนทุกคนแยกจากกันที่เชื่อและอำแขนรับศาสนาของพระองค์ และเป็นแนวร่วมกับคำสอนของศาสนา

พระองค์บอกพวกเขาให้แนบรายชื่อของศาสนิกชนเหล่านี้ใส่ในซองจดหมายปิดผนึก จ่าหน้าของถึงลุงฝ่ายมารดาของพระองค์ฮาจี มีร์ชา ซียิด อาลีโนซีราช ผู้ซึ่งจะส่งมอบให้พระองค์อีกทอด พระองค์บอกพวกเขาว่า “เราจะจัดหมวดหมู่รายชื่อเหล่านี้เป็นสิบแปดชุดๆ ละสิบเก้าชื่อ แต่ละชุดจะประกอบกันเป็นหนึ่งวาฮิด^[1] ชื่อทั้งหมดในสิบแปดชุดนี้กับวาฮิดแรกซึ่งประกอบด้วยชื่อของเราเองและอักษรแห่งการมีชีวิตอีกสิบแปดคน จะประกอบกันเป็นตัวเลข โคลลิซาย^[2] เราจะกล่าวถึงศาสนิกชนทั้งหมดนี้ในธรรมจารึกของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าพระผู้เป็นที่รักยิ่งของหัวใจของเราในวันที่พระองค์จะขึ้นครองบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์ จะประทานพรที่ประเสริฐมิได้ของพระองค์ให้แก่พวกเขาแต่ละคน และประกาศให้พวกเขาเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในพิมานของพระองค์”

84

สำหรับมุลลา ฮุสเซนซึ่งเฉพาะเจาะจงกว่า พระบ็อบให้คำบัญชาที่แนบชัดให้เขียนรายงานส่งมาให้พระองค์เกี่ยวกับลักษณะและความก้าวหน้าของกิจกรรมของเขาในอิสฟาฮาน เตหะรานและโคราซาน พระองค์เร่งเร้าเขาให้แจ้งให้พระองค์ทราบบรรดาผู้ที่ยอมรับและยอมจำนนต่อศาสนา และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธและไม่ยอมรับสัจธรรมของศาสนา พระองค์กล่าวว่า “จนกว่าเราจะได้รับจดหมายของเจ้าจากโคราซาน เราจึงจะพร้อมที่จะเดินทางออกจากเมืองนี้ไปแสวงบุญที่ฮีซาซ”

85

มุลลา ฮุสเซนซึ่งสดชื่นและแกร่งขึ้นจากประสบการณ์การสื่อสารกับพระบาฮาอูลลาห์ ได้ออกเดินทางไปยังโคราซาน ระหว่างการเยือนมณฑลนั้นเขาแสดงในลักษณะที่ไม่น่าเชื่อ ให้เห็นอิทธิฤทธิ์ของอานูภาพพื้นชีวิตที่คำอำลาของพระบ็อบประสาทให้เขา^[3] คนแรกที่อ้าแขนรับศาสนาในโคราซานคือมีร์ชา อาหมัดเต อัสกานดีซึ่งเป็นโอลามาที่มีวิชา ชาญฉลาดและเลื่องชื่อที่สุดในหมู่โอลามาทั้งหลายในมณฑลนั้น ในที่ชุมนุมใดก็ตามที่เขาปรากฏตัว ไม่ว่านักบวชที่นั่นจะมีจำนวนมากเพียงใดหรือมีชื่อชั้นครบครันเพียงใด เขาเท่านั้นที่เป็นผู้พูดคนสำคัญที่สุดเสมอ ลักษณะเฉพาะที่สูงส่งของอุปนิสัยใจคอและจิตศรัทธาศาสนาที่สุดของเขา ได้ทำให้ชื่อเสียงที่เขาได้มาด้วยความแก้ววิชา ความสามารถและปัญญา ประเสริฐขึ้น คนถัดไปที่อ้าแขนรับศาสนาในหมู่ชาวเซคิแห่งโคราซานคือมุลลา อาหมัดเต โมอัลเล็ม ผู้ซึ่งระหว่างที่อยู่ในคาบิลาเป็นครูสอนลูกๆ ของซียิด คาเซม ถัดจากเขาคือมุลลา เซค อาลีซึ่งพระบ็อบให้สมญานามว่าอาซิม และจากนั้นมุลลา มีร์ชา โมฮัมหมัดเต ฟุรุกกีซึ่งวิชาของเขาไม่มีใครเหนือกว่าเว้นแต่วิชาของมีร์ชา อาหมัด นอกเหนือจากบุคคลเด่นดังเหล่านี้ในหมู่ผู้นำนักบวชแห่งโคราซานเหล่านี้ ไม่มีใครมีความเชี่ยวชาญเพียงพอหรือความรู้ที่จำเป็นที่จะทำหยาการก่เหตุผลของมุลลา ฮุสเซน

[1] ค่าตัวเลขของคำว่า “วาฮิด” ซึ่งหมายความว่า “เอกภาพ” คือ 19

[2] ค่าตัวเลขของ “โคลลิซาย” ซึ่งหมายความว่า “สิ่งทั้งหมด” คือ 361 หรือ 19 x 19

[3] Comte de Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.139-40 ว่า “ผู้แสวงบุญ [มุลลา ฮุสเซน] ตามปกติวิสัยจะใช้เวลาให้คุ้มค่าที่สุดระหว่างที่พักอยู่ในหมู่บ้านเมืองและเมืองใหญ่ทั้งหลายบนเส้นทางของเขา และถ้าจำเป็นก็จะยืดเวลาการพักอยู่ที่นี่ๆ เพื่อจัดการประชุมหารือ พูดต่อต้านเหล่ามุลลา ทำให้คัมภีร์ของพระบ็อบเป็นที่รู้จัก และเทศน์หลักความเชื่อของเขา เขาถูกเรียกตัวทุกแห่งหนและเป็นที่รอคอยอย่างอดรนทนไม่ไหว เขาถูกแสวงหาด้วยความอยากรู้อยากเห็น เป็นที่พึงอย่างกระตือรือร้นและเป็นที่ยกย่องไม่ยากนัก

เหนืออื่นใดในเนซาฟุรีนี่เองที่เขาเปลี่ยนศาสนาสองบุคคลสำคัญคือมุลลา อับดุล คอเลกแห่งยาซด์และมุลลา อาลีคนหนุ่ม คนแรกของสองบัณฑิตนี้เคยเป็นนักเรียนของเซค อาหมัดเต อาซาฮี เขาชื่อดังในเรื่องศาสตร์ของเขา ความคมคายและฐานะของเขาในหมู่ประชาชน อีกคนเป็นเซคเหมือนคนแรก เป็นบุรุษที่เคร่งครีธรรมและมีความเข้าใจขั้นสูง เขาครองตำแหน่งสำคัญเป็นโมฆาฮิดใหญ่ของเมือง ทั้งคู่กลายเป็นบาบิที่ไฟแรง ทั้งสองทำให้มุขในโบสถ์ทั้งหลายก้องด้วยการประณามอิสลามอย่างรุนแรง

ระหว่างหลายสัปดาห์ดูเหมือนราวกับว่าศาสนาเก่าฝ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง เหล่านักบวชซึ่งถอดใจเพราะการแปรพักตร์ของหัวหน้าของตน และตื่นกลัวต่อการพูดต่อสาธารณชนที่ไม่ละเว้นพวกตน ไม่กล้าแสดงตัวหรือไม่ก็หนีไป เมื่อมุลลา ฮุสเซน บุษรูฮิมาที่มาซด์ เขาพบว่าในด้านหนึ่งประชาชนตื่นตัวและแยกฝ่ายเกี่ยวกับเขา ในอีกด้านหนึ่งนักบวชถูกเตือนล่วงหน้าและวิตกมาก แต่ก็ฉุนเฉียวและมุ่งมั่นที่จะต้านทานอย่างแข็งขันการโจมตีที่กำลังจะโถมใส่พวกตน”

86

มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกเร กออินซึ่งได้ใช้ชีวิตที่เหลือตั้งถิ่นฐานอยู่ในมาซัด คือคนถัดมาที่อำเภอรับธรรมสาร ความรักของพระบ็อบจุดไฟวิญญาณของเขาด้วยความไฟแรงที่กลืนกินถึงขนาดว่า ไม่มีใครต้านทานพลังหรือดูแลอิทธิพลของความไฟแรงนั้นได้, ความใจกล้า แรงฮึดอย่างไม่อ้อมก่าลัง ความจงรักภักดีที่แน่วแน่และความยึดมั่นในศีลธรรมในชีวิตของเขา ทั้งหมดนี้ผสานเข้าด้วยกันทำให้เขาเป็นที่สยองขวัญสำหรับศัตรูและเป็นบ่อเกิดแรงบันดาลใจสำหรับเพื่อนๆ, เขายกบ้านของเขาให้มุลลา ฮุสเซนใช้ จัดให้มีการสนทนากันระหว่างมุลลา ฮุสเซนและเหล่าโอลามาแห่งมาซัดต่างหาก และพยายามสุดพลังความสามารถต่อไปที่จะขจัดอุปสรรคทุกอย่างที่กีดขวางความก้าวหน้าของศาสนา, เขาพยายามอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย มีจุดประสงค์ที่ไม่หันเห และมีพลังงานที่ไม่รู้จักหมดสิ้น เขาตรากตรำต่อไปอย่างไม่อ่อนล้าเพื่อศาสนาที่รักยิ่งของตนจนกระทั่งชั่วโมงสุดท้ายของชีวิตที่เขาสละชีวิต ณ ป้อมเชค ทาบาซี, ในวันท้ายๆ ของชีวิตหลังจากการสิ้นชีพที่นำสลดของมุลลา ฮุสเซน เขาได้รับคำสั่งจากโคดุสให้ขึ้นมาเป็นผู้นำของบรรดาผู้ปกป้องที่อาญาของป้อมนั้น, เขาปฏิบัติตัวได้อย่างเลื่องชื่อในงานของเขา บ้านของเขาซึ่งตั้งอยู่ในบาลาคียาบันในเมืองมาซัด เป็นที่รู้จักกันตราบนิจปัจจุบันนี้ด้วยชื่อบาปีเยห์ ใครก็ตามที่เข้าไปในบ้านนี้จะไม่สามารถหนีคำกล่าวหาว่าเป็นบาปี ขอให้วิญญาณของเขาพักผ่อนในความสงบสุข!

87

ทันใดที่ได้พบบรรดาผู้สนับสนุนที่สามารถและอิศตงดังกล่าวเข้ามาในศาสนาแล้ว มุลลา ฮุสเซนตัดสินใจเขียนรายงานเกี่ยวกับกิจกรรมของตนไปถึงพระบ็อบ ในการสื่อสารนั้นเขากล่าวอย่างละเอียดถึงการพำนักของตนในอิสฟาฮานและคาซาน พรรณนาเรื่องราวของประสบการณ์ของตนเกี่ยวกับพระบาฮาอุลลาห์ กล่าวถึงการจากไปยังมาซินดารอนของพระองค์ เล่าเหตุการณ์ต่างๆ ในนุร์ และแจ้งให้พระบ็อบทราบความสำเร็จที่เป็นผลมาจากความพยายามของตนในโคราซาน ในจดหมายดังกล่าวมุลลา ฮุสเซนแนบรายชื่อของผู้ที่ตอบสนองการร้องเรียกของตน ซึ่งตนแน่ใจในความแน่วแน่และจริงใจของพวกเขา มุลลา ฮุสเซนส่งจดหมายผ่านไปทางเมืองยาซัดโดยหุ่นส่วนที่ไว้วางใจได้ทั้งหลายของลุงฝ่ายมารดาของพระบ็อบที่อาศัยอยู่ที่ทาบาสเวลานั้น จดหมายนั้นไปถึงพระบ็อบคืนก่อนวันที่ยี่สิบเจ็ดเดือนรามาตัน^[1] ซึ่งเป็นคืนที่เป็นที่เคารพอย่างยิ่งของทุกนิกายของอิสลาม และหลายคนถือว่าตัดเทียมในความสัมพันธ์กับเลย์ลัทโกล กาดร์เอง เป็นคืนที่ตามวณะของคัมภีร์โครอาน "เป็นเลิศกว่าหนึ่งพันเดือน" (เลย์ลัทโกล กาดร์ซึ่งหมายความตามตัวอักษรว่า "คืนแห่งอาณูภาพ" คือหนึ่งในสิบคืนท้ายๆ ของเดือนรามาตัน และตามที่เชื่อกันโดยทั่วไป คือคืนที่เจ็ดนับถอยหลัง) สหายเพียงคนเดียวของพระบ็อบเมื่อจดหมายนั้นมาถึงพระองค์ในคืนนั้นคือโคดุส ซึ่งพระองค์แบ่งปันบางวรรคของจดหมายกับเขา

88

ข้าพเจ้าได้ยินมีร์ซา อาหมัดเล่าดังต่อไปนี้ : "ลุงฝ่ายมารดาของพระบ็อบเองพรรณนาสภาพแวดล้อมของการรับจดหมายของมุลลา ฮุสเซนโดยพระบ็อบให้ข้าพเจ้าฟังว่า : 'คืนนั้นข้าพเจ้าเห็นหลักฐานของความเบิกบานและความดีใจบนใบหน้าของพระบ็อบและโคดุสอย่างที่ไม่สามารถพรรณนา สมัยนั้นข้าพเจ้ามักได้ยินพระบ็อบกล่าวถ้อยคำเหล่านี้อย่างปีติยินดี "ช่างน่าพิศวง ช่างน่าพิศวงเหลือเกินเพียงไรสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเดือนจามาดีและราจาบ!" ขณะที่อ่านจดหมายที่มุลลา ฮุสเซนเขียนถึงพระองค์ พระบ็อบหันมาหาโคดุส ทรงให้เขาดูบางวรรคของจดหมายนั้น อธิบายเหตุผลสำหรับการแสดงความประหลาดใจอย่างเบิกบานของพระองค์ ส่วนข้าพเจ้านั้นไม่ทราบคำอธิบายนั้นเลยว่าเป็นอย่างไร"

89

มีร์ซา อาหมัดซึ่งเรื่องราวของอุบัติการณ์นี้สร้างความประทับใจอย่างลึกซึ้งแก่ตน มุ่งมั่นที่จะเข้าถึงความลึกซึ้งของเหตุการณ์ดังกล่าว เขาบอกข้าพเจ้าว่า "ข้าจะไม่หายอยากหรืออยากเห็นจนกว่าจะได้พบมุลลา ฮุสเซนในชีราช เมื่อข้าเล่าเรื่องที่ลุงของพระบ็อบพรรณนาต่อข้าให้ข้าฟังซ้ำอีก เขายิ้มและกล่าวว่าเขาจำได้ดีเพียงใดว่าระหว่างเดือนจามาดีและราจาบเขาบังเอิญอยู่ในเตหะราน เขาไม่ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติม และพึงพอใจกับการพูดความรู้สึกสั้นๆ นี้ อย่างไรก็ตามนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้ข้าเชื่อมั่นว่า ในเมืองเตหะรานมีความลึกซึ้งซ่อนเร้นซึ่งเมื่อเปิดเผยต่อโลก จะนำมาซึ่งความเบิกบานสุดพรรณนามาสู่หัวใจของทั้งพระบ็อบและโคดุส"

90

[1] ตรงกับคืนก่อนวันที่ 10 ตุลาคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)

การตอบสนองทันทีของพระบาฮาอุลลาห์ต่อธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้า การรณรงค์อย่างแข็งขันที่พระองค์ริเริ่มอย่างกล้าหาญในนูร์ และความสำเร็จที่น่าพิศวงที่เป็นผลมาจากความพยายามของพระองค์ที่กล่าวไว้ในจดหมายของมุลลา ฮุสเซน ทำให้พระบ็อบดีใจและมีกำลังใจ และเพิ่มความมั่นใจของพระองค์ในชัยชนะในที่สุดของศาสนาของพระองค์ พระองค์แน่ใจว่าหากเวลานี้พระองค์ตกเป็นเหยื่อของการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของศัตรูทันทีและล่องลับไปจากโลกนี้ ศาสนาที่พระองค์เปิดเผยก็จะมีชีวิตอยู่ จะพัฒนาและเจริญต่อไปภายใต้การกำกับของพระบาฮาอุลลาห์ และจะออกผลที่งดงามที่สุดในที่สุด มือที่เชี่ยวชาญของพระบาฮาอุลลาห์จะคัดท้ายวิถีของศาสนา และอิทธิพลแทรกซอนของความรักของพระองค์จะสถาปนาศาสนานี้ในหัวใจทั้งหลายของมนุษย์ ความเชื่อมั่นดังกล่าวเสริมความแกร่งให้แก่จิตวิญญาณของพระบ็อบ และเติมเต็มความหวังให้พระองค์ นับจากวินาทีนั้นความกลัวการจวนเจียนเข้ามาของภัยหรืออันตรายตีจากพระองค์ไปหมด, ประดุจนกฟีนิกซ์พระองค์ยินดีต้อนรับไฟแห่งความทุกข์ทรมานด้วยความเบิกบาน และภูมิใจในการเรืองแสงและความร้อนของเปลวไฟนั้น

3.5 พระบ็อบไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดิना [The Báb's pilgrimage to Mecca and Medina]

91

การไปเยือนฮีจาซ ^[1] ของพระบ็อบมีลักษณะเด่นด้วยเหตุการณ์สองตอนที่มีความสำคัญเฉพาะ เหตุการณ์ตอนแรกคือการประกาศพันธกิจและการท้าทายอย่างเปิดเผยของพระองค์ต่อมีร์ซา โมฮิเท เคอร์มานีผู้ล้าพอง เขาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้บรรยายสลับสนุนที่เด่นที่สุดของสำนักเซคิ ซึ่งบางครั้งไปไกลถึงกับยืนยันว่าตนไม่ขึ้นต่อการขึ้นมาสำนักนั้นโดยฮาจิ โมฮัมหมัด คาริม ชานส์ตรีผู้นำเกรงขามของศาสนาบาฮีหลังจากการสิ้นชีวิตของซียิด คาเซม เหตุการณ์ที่สองคือการเชื่อเชิญในรูปของสารที่ส่งไปถึงเจ้านครเมกกะโดยโคดส ซึ่งในสารนั้นผู้อารักขาบ้านของพระผู้เป็นเจ้าถูกเรียกร้องให้อำแขนรับสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ อย่างไรก็ตามด้วยหมกมุ่นอยู่กับกิจของตนเองเจ้านครเมกกะหาได้ตอบสนอง เจ็ดปีต่อมาในระหว่างการสนทนากับฮาจิ ยาซี แบกดาดี เจ้านครเดียวกันนี้เมื่อรับทราบสภาพแวดล้อมที่มากับพันธกิจและการสละชีวิตของศาสนทูตแห่งชีราซ เขาตั้งใจฟังการพรรณนาเหตุการณ์เหล่านั้นและแสดงความโกรธแค้นต่อชะตากรรมที่น่าสลดที่บังเกิดกับพระองค์...

92

จดหมายจากมุลลา ฮุสเซนทำให้พระบ็อบตัดสินใจไปแสวงบุญที่ฮีจาซตามที่คิดไว้ หลังจากที่ฝากภรรยาไว้กับมารดาของพระองค์ และมอบทั้งสองไว้ในความดูแลและความคุ้มครองของลุงฝ่ายมารดา พระองค์ไปร่วมกลุ่มผู้แสวงบุญแห่งมณฑลพาร์ที่กำลังเตรียมตัวออกจากชีราซไปยังเมกกะและเมดินา ^[2] โคดสเป็นสหายเพียงคนเดียวของพระองค์และคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียเป็นผู้ติดตามรับใช้เพียงคนเดียว พระองค์มุ่งหน้าไปยังบูเชร์ถิ่นธุรกิจของลุงของพระองค์ก่อน ที่ซึ่งสมัยก่อนพระองค์ใช้ชีวิตที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับลุงในฐานะพ่อค้าที่ต่ำต้อยที่นั่นหลังจากเสร็จสิ้นการเตรียมการเบื้องต้นสำหรับการเดินทางโดยเรือที่ยาวนานและทรหด พระองค์ขึ้นเรือไปโดยสาร หลังจากสองเดือนของการแล่นเรือที่โคลงเคลงอย่างซ้ำๆ ฝ่าพายุ พระองค์ไปขึ้นฝั่งที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั้น ^[3] น้ำทะเลสูงและไม่มีความสบายเลยไม่สามารถเป็นอุปสรรคขวางกั้นกิจวัตรการอธิษฐานหรือรบกวนความ

[1] ดูอภิธาน

[2] ตามที่บันทึกไว้ใน *Haji Mu'inu's-Saltanah's narrative*, p.72 พระบ็อบออกเดินทางไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดินาในเดือนชาฟวาล ฮ.ศ.1260 [ตุลาคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)]

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.207-208 ว่า "เขา [พระบ็อบ] ยังคงมีความประทับใจที่ไม่น่ายินดีของการเดินทางโดยเรือของเขา เขาลิขิตไว้ในคีตาบี เบย์โนล ฮาราเมนเป็นการกล่าวต่อลุงของเขาตั้งที่เราจะเห็นในไม่ช้า 'จงรู้ไว้ว่าการเดินทางในทะเลนั้นลำบาก เราไม่เห็นชอบการเดินทางเช่นนี้สำหรับผู้ที่ศรัทธา จงเดินทางบนพื้นดิน' เขาอธิบายขยายความเรื่องนี้ไว้ในคัมภีร์บายันเช่นกัน อย่าพิจารณาสิ่งนี้ว่าเป็นเรื่องเด็กๆ ความรู้สึกที่เร้าจิตใจของพระบ็อบในความสยองของทะเลนั้นสูงส่งกว่ามาก

"ด้วยสลดใจต่อความเห็นแก่ตัวของบรรดาผู้แสวงบุญซึ่งถูกซ้ำเติมด้วยความไม่สบายของการเดินทางในทะเลที่ยาวนานและอันตราย และสะดุ้งตกใจพอกันต่อสภาพความเป็นอยู่ที่ไม่สะอาดที่ผู้แสวงบุญทั้งหลายจำเป็นต้องทนอยู่บนเรือ เขาปรารถนาจะป้องกันผู้คนไม่ให้ยอมสละสุขภาพและมารยาทที่ขัดเกลามากที่สุดเป็นพิเศษในทุกสัมพันธภาพทางสังคม เขาบัญชาว่า 'อย่าทำให้ผู้ใดเศร้าใจ ไม่ว่าจะเป็ใคร ไม่ว่าจะเรื่องอะไร' และระหว่างการเดินทางในทะเลนี้เขา

สงบของการทำสมาธิและการอธิษฐานของพระองค์ ด้วยไม่ใส่ใจพายุที่กระโชกอยู่รอบๆ และไม่หือถอยเพราะความเจ็บป่วยจนคมของเพื่อนผู้แสวงบุญทั้งหลาย พระองค์ยังคงใช้เวลาในการเปิดเผยบทอธิษฐานและสารต่างๆ ตามที่ทรงได้รับการดลใจให้โคดุดสด

93

ข้าพเจ้าได้ยืนฮาจี อาโบล ฮาซานเน ซิราซีซึ่งเดินทางในเรือลำเดียวกันกับพระบ็อบ พรรณนาสภาพแวดล้อมของการเดินทางที่นำทรงจำครั้งนั้น เขายืนยันว่า : “ตลอดช่วงเวลาราวสองเดือนจากวันที่ขึ้นเรือที่บูเชร์ถึงวันที่เราขึ้นฝั่งที่เจดเดห์ซึ่งเป็นเมืองท่าของฮิจาซ เมื่อใดก็ตามกลางวันหรือกลางคืนที่ข้าพเจ้าบังเอิญพบพระบ็อบหรือโคดุด ข้าพเจ้าพบทั้งสองอยู่ด้วยกันเสมอ และหมกมุ่นอยู่กับงานของตน พระบ็อบดูเหมือนจะคอยพูดให้จดและโคดุดขะมักเขม้นจนดวงจะใดก็ตามที่ออกมาจากริมฝีปากของพระองค์ แม้แต่เวลาที่ผู้โดยสารแตกตื่นกับเรือที่โคลงเคลงเพราะพายุ ก็ยังเห็นทั้งสองตรากตรำต่อไปด้วยความมั่นใจและความสงบอย่างไม่สะทกสะท้าน ความรุนแรงของลมฟ้าอากาศหรือความอลหม่านของประชาชนรอบๆ ก็ไม่ทำให้ทั้งสองมีสีหน้ากังวล หรือหันทั้งสองไปจากจุดประสงค์ของตน”

94

ในคัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซีย ^[1] พระบ็อบเองทรงกล่าวถึงความยากลำบากของการเดินทางในทะเลครั้งนี้ พระองค์ลิขิตว่า “เป็นเวลาหลายวันที่เราทนทุกข์จากความขาดแคลนน้ำ เราต้องพึ่งพอกับน้ำมะนาวหวาน” เพราะประสบการณ์นี้พระบ็อบได้วิงวอนพระผู้ทรงมหิตานุภาพ ขอทรงให้การเดินทางในมหาสมุทรได้รับการปรับปรุงอย่างรวดเร็วในไม่ช้า มีความยากลำบากน้อยลงและภัยอันตรายถูกขจัดไปทั้งหมด ภายในช่วงเวลาอันสั้นหลังจากการอธิษฐานนั้น หลักฐานของการปรับปรุงอย่างน่าทึ่งของทุกรูปแบบของการขนส่งทางเรือได้ทวีขึ้น

ประสบการณ์ใจดำและความโหดเหี้ยมของมนุษย์เมื่ออยู่ในความยุ่งยาก ‘สิ่งที่น่าเศร้าใจที่สุดที่ข้าพเจ้าเห็นในการไปแสวงบุญที่เมกกะคือ การโต้เถียงกันอยู่ตลอดระหว่างผู้แสวงบุญเอง เป็นการโต้เถียงที่ลดประโยชน์ทางศีลธรรมของการแสวงบุญ’ (Bayan 4:16)

“เขามาถึงมาสแคททันเวลาที่ซึ่งเขาพักผ่อนอยู่เป็นเวลาหลายวัน ซึ่งระหว่างนี้เขาหาทางเปลี่ยนศาสนาประชาชนของประเทศนั้นแต่ไม่สำเร็จ เขาพูดกับคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาซึ่งอาจจะเป็นคนเลื่อมใสศาสนาที่มีตำแหน่งสูง ซึ่งการเปลี่ยนศาสนาของผู้นั้นอย่างน้อยข้าพเจ้าเชื่อว่าอาจมีเพื่อนร่วมชาติเปลี่ยนตาม แม้ว่าเขาไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เป็นที่ประจักษ์ว่าเขาไม่ได้พยายามเปลี่ยนศาสนาของคนแรกที่มา ผู้ซึ่งจะไม่มีอิทธิพลต่อผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองคนอื่นๆ การที่เขาพยายามเปลี่ยนศาสนาและไม่สำเร็จคือข้อเท็จจริงที่โต้แย้งไม่ได้เพราะว่าเขาเองยืนยันไว้ : ‘ความจริงแล้วการกล่าวถึงพระผู้เป็นเจ้าลงมาสู่พื้นพิภพของมาสแคท และทำให้หนทางของพระผู้เป็นเจ้ามาสู่หนึ่งในบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น อาจเป็นไปได้ที่เขาเข้าใจจะหอนต่างๆ ของเราและกลายเป็นหนึ่งในพวกที่ได้รับการชี้แนะ จงกล่าวว่า : ชายผู้นี้เชื่อฟังกิเลสของตนหลังจากที่ได้อ่านวจนะหอนต่างๆ ของเรา และความจริงแล้วโดยกฎเกณฑ์ของคัมภีร์เขาคือพวกที่ละเมิด จงกล่าวว่า : ในมาสแคทเราไม่เห็นบุรุษแห่งคัมภีร์เต็มใจจะช่วยเหลือ เพราะพวกเขาหลงทางอยู่ในความเขลา และเป็นความจริงเช่นเดียวกันสำหรับผู้เดินทางบนเรือเหล่านี้ทั้งหมด เว้นแต่ผู้ที่เชื่อในวจนะของเราและกลายเป็นหนึ่งในพวกที่กล่าวพระผู้เป็นเจ้า”

[1] *Le Bayan Persan*, vol.2, p.154 ลิขิตไว้ว่า “ดังนั้นในการเดินทางในทะเลไปเมกกะ เราเองเห็นผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งซึ่งกำลังใช้เงินจำนวนไม่เบา แต่สิ่งเลวที่จะใช้เงินค่าน้ำหนึ่งแก้วสำหรับเพื่อนร่วมเดินทาง สิ่งนี้เกิดขึ้นบนเรือที่ซึ่งนำหายาก หายากจริงๆ ระหว่างการเดินทางจากบูเชร์ไปมาสแคทซึ่งยาวนานสิบสองวันโดยไม่มีโอกาสที่จะได้นำ ถึงขนาดที่เราต้องพึ่งพอกับน้ำมะนาวหวาน”

ibid, p.155-156 ว่า “ในทะเลเราไม่สามารถนึกคิดสิ่งใดนอกจากความไม่สบาย เราไม่สามารถมีปัจจัยจำเป็นทั้งหมดอย่างการเดินทางบนพื้นดิน นาวิกจ่าเป็นต้องใช้ชีวิตดังนี้ แต่โดยการรับใช้ของพวกเขา พวกเขาเข้ามาใกล้พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้น และพระผู้เป็นเจ้าให้รางวัลแก่การกระทำที่ทำบนพื้นดินและในทะเล แต่พระองค์ให้การชดเชยสองเท่าสำหรับการรับใช้ที่สำเร็จโดยหนึ่งในบรรดาคนรับใช้ในทะเล เพราะว่งานของพวกเขาอยากเย็นกว่า”

ibid., p.155 บันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็น [ระหว่างทางไปเมกกะ] การกระทำชนิดที่เลวทรามที่สุดในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเพียงพอที่จะลบล้างความดีที่เป็นผลมาจากการแสวงบุญ นั่นคือการทะเลาะกันในหมู่ผู้แสวงบุญ! แท้จริงแล้วบ้านของพระผู้เป็นเจ้าไม่จำเป็นต้องมีประชาชนดังกล่าว”

อย่างมาก และอ่าวเปอร์เซียซึ่งสมัยนั้นแทบจะไม่มีเรือที่ขับเคลื่อนด้วยไอน้ำแม้แต่ลำเดียว บัดนี้มีฝูงเรือเดินสมุทรแล่นที่สามารถขนประชาชนจากฟาร์ไปแสวงบุญประจำปีทีฮิลาซ ภายในช่วงเวลาสามสัปดาห์ด้วยความสบายที่สุด

95

อนิจจา ประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตก ซึ่งในหมู่พวกเขาหลักฐานแรกๆ ของการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่ยิ่งใหญ่นี้ได้ปรากฏขึ้น ยังไม่ทราบเลยเกี่ยวกับแหล่งที่มาของสายธารที่ยิ่งใหญ่นี้ พลังขับเคลื่อนที่ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งเป็นพลังที่ปฏิวัติทุกแง่ของชีวิตทางกายของพวกเขา ประวัติศาสตร์ของพวกเขาเองให้การยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่าในปีที่เป็นพยานต่อรุ่งอรุณของการเปิดเผยพระธรรมที่รุ่งโรจน์นี้ หลักฐานต่างๆ ของการปฏิวัติอุตสาหกรรมและเศรษฐกิจได้ปรากฏขึ้นมาอย่างทันใด จนประชาชนเองประกาศว่าไม่เคยมีมาก่อนในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ในความสนใจของพวกเขาเกี่ยวกับรายละเอียดของการทำงานและการปรับเครื่องจักรกลที่คิดค้นมาใหม่นี้ พวกเขาค่อยๆ ลืมบ่อเกิดและจุดหมายของพลังที่ยิ่งใหญ่นี้ที่พระผู้ทรงมหิทธานภาพมอบไว้ในความดูแลของพวกเขา พวกเขาดูเหมือนจะใช้พลังนี้ไปในทางที่ผิดอย่างยิ่งและเข้าใจบทบาทของพลังนี้ผิดไป แม้ถูกมุ่งหมายไว้ให้ประทานพรแห่งความสงบและความสุขให้แก่ประชาชนของโลกตะวันตก พลังนี้กลับถูกพวกเขาใช้ไปในการส่งเสริมประโยชน์ของการทำลายและสงคราม

96

เมื่อมาถึงเจดเดห์พระบ็อบสวมชุดผู้แสวงบุญ ขึ้นขี่อูฐและออกเดินทางไปยังเมกกะ อย่างไรก็ตามแม้พระผู้เป็นท่านนายของตนจะแสดงความปรารถนาฆ่าแล้วฆ่าอีก โคดสก็ชอบมากกว่าที่จะเดินติดตามพระองค์ตลอดทางจากเจดเดห์ถึงนครศักดิ์สิทธิ์นั้น โดยการจับบังเหียนของอูฐที่พระบ็อบขี่ เขาเดินไปด้วยจิตอธิษฐานและความเบิกบาน คอยดูแลสิ่งทีจำเป็นสำหรับพระผู้เป็นท่านนายของตน ไม่สนใจความอ่อนล้าของการเดินทางด้วยเท้าที่ยากลำบากของตน ทุกคืนตั้งแต่ค่ำไปจนรุ่งเช้าโคดสเสียดความสบายและการหลับนอน เผ้ารวังอย่างไม่หยอนคอยอยู่ข้างๆ พระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน พร้อมทั้งจะจัดหาสิ่งทีพระองค์ต้องการเพื่อรับประกันวิธีการสำหรับการคุ้มครองและความปลอดภัยของพระองค์

97

วันหนึ่งเมื่อพระบ็อบลงจากหลังอูฐใกล้กับบ่อน้ำเพื่อจะอธิษฐานตอนเช้า ชาวเบตดูอิน (ชาวอาหรับเร่ร่อน) คนหนึ่งปรากฏขึ้นมาจากขอบฟ้าอย่างทันใด เขามาใกล้พระองค์ ณ กุญแขวนบนหลังอูฐที่วางอยู่บนพื้นข้างๆ พระองค์ไป ซึ่งถูงนี้บรรจธรรมลิขิตและบทนิพนธ์ของพระองค์ แล้วหายวับไปในทะเลทรายที่ไม่รู้จัก คนรับใช้ชาวเอธิโอเปียพยายามจะไล่ตามไปแต่ถูกยับยั้งโดยพระผู้เป็นท่านนายของเขา ผู้ซึ่งขณะกำลังอธิษฐานส่งสัญญาณบอกให้เขาเลิกไล่ตาม ต่อมาพระบ็อบรับประกันเขาอย่างรักใคร่ว่า "หากเราอนุญาตเจ้า แน่นอนว่าเจ้าจะไล่ทันและลงโทษเขา แต่สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้น โดยการใช้ชาวอาหรับคนนี้เป็นเครื่องมือ เอกสารและธรรมลิขิตที่อยู่ในถุงนั้นถูกลิขิตให้ไปถึงสถานที่ที่เราไม่มีทางไปถึงได้ ดังนั้นอย่าเศร้า โศกต่อการกระทำของเขา เพราะสิ่งนี้ถูกประกาศไว้โดยพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงบัญญัติ พระผู้ทรงมหิทธานภาพ" หลายครั้งหลังจากนั้นในโอกาสคล้ายๆ กัน พระบ็อบหาทางปลอมโยนมิตรสหายของพระองค์โดยการใคร่ครวญเช่นนี้ พระองค์เปลี่ยนความขมขื่นของความเสียใจและความขุ่นเคือง เป็นการยอมตามจุดประสงค์ของสวรรค์อย่างสุขสดชื่นและการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างเบิกบาน

98

ในวันอาราเฟห์^[1] พระบ็อบหาทางแยกตัวอยู่ในห้องเงียบๆ อุทิศเวลาทั้งหมดของพระองค์ให้แก่การทำสมาธิและบูชา วันถัดไปคือวันนาหารหลังจากที่ทรงอธิษฐานวันฉลองพระองค์มุ่งหน้าไปยังมูนา ที่ซึ่งพระองค์ซื้อแกะพันธุ์ดีที่สดสีบแก้ตัวตามธรรมเนียมโบราณ ซึ่งในจำนวนนี้ทรงบูชายัญแก้ตัวในนามของพระองค์เอง เจ็ดตัวในนามของโคดสและสามตัวในนามของคนรับใช้ชาวเอธิโอเปีย พระองค์ไม่ยอมทานเนื้อของการบูชายัญที่ศักดิ์สิทธิ์นี้โดยเลือกที่จะแจกจ่ายเนื้อนั้นแทนอย่างไม่หวงห้ามในหมู่คนยากไร้และขัดสนในละแวกนั้น

99

ถึงแม้ว่าเดือนเซล เฮอร์ [ธันวาคม ค.ศ. 1844 (พ.ศ. 2387)] ซึ่งเป็นเดือนของการไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดิ นา ตรงกับเดือนแรกของฤดูหนาวในปีนั้น กระนั้นอากาศในภูมิภาคนั้นก็ร้อนจัดจนผู้แสวงบุญทั้งหลายที่มา

[1] วันก่อนเทศกาล

เวียนรอบสักการสถานศักดิ์สิทธิ์ ไม่สามารถปฏิบัติตามพิธีในภูษาตามปกติ พวกเขา ร่วมการเฉลิมฉลองเทศกาลนี้โดยการสวมเสื้อยาวถึงเข่าที่หลวมและบาง อย่างไรก็ตามพระบ็อบไม่ยอมทิ้งผ้าโพกศีรษะและเสื้อคลุมเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งความเคารพ, โดยการสวมภูษาตามปกติ พระองค์ทรงเวียนรอบคาเบห์และปฏิบัติตามพิธีบูชาที่กำหนดไว้ทั้งหมดด้วยความสงบและสง่าที่สุด ด้วยความเรียบง่ายและความเคารพที่สุด

100

ในวันสุดท้ายของการแสวงบุญที่เมกะพระบ็อบพบมีร์ชา โมฮิเท เคอร์มานิ ขณะที่เขายืนหันหน้าเข้าหาหินดำ พระบ็อบเข้าไปหาเขา ทรงจับมือของเขาและกล่าวต่อเขาด้วยวาหะเหล่านี้ "ดูกร โมฮิฮ! เจ้าถือว่าตัวเองเป็นหนึ่งในบุคคลดีเด่นที่สุดและผู้รกรธาธิบายชื่อดังของชุมชนเชคิ ในหัวใจของเจ้าเจ้าถึงกับอ้างตัวว่าเป็นหนึ่งในผู้สืบทอดโดยตรงและทายาทที่ขอบรรรมของแสงสว่างคู่ที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นดวงดาวที่นำมาก่อนรุ่งเช้าแห่งการนำทางสวรรค์ จงมองดู บัดนี้เราทั้งสองกำลังยืนอยู่ภายในสักการสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้, ภายในอาณาบริเวณที่วิสุทธินี้พระผู้ซึ่งพระวิญญาณของพระองค์อาศัยอยู่ในสถานที่นี้ สามารถทำให้สังกรรมเป็นที่รู้และแยกได้ทันทีจากความจอมปลอม และความขอบรรรมแยกได้จากความหลงผิด แท้จริงแล้วเราประกาศว่า ในยุคนี้ไม่มีใครนอกจากเราไม่ว่าในโลกตะวันออกหรือโลกตะวันตก สามารถอ้างว่าเป็นประตุนำมนุษย์ไปสู่ความรู้ของพระผู้เป็นเจ้า ข้อพิสูจนของเรามิใช่อื่นใดนอกจากข้อพิสูจนที่แสดงให้เห็นสังกรรมของศาสนทูตโมฮัมหมัด จงถามเราสิ่งใดก็ตามที่เจ้าปรารถนา ตอนนี้อยู่และเดี๋ยวนี้เราปฏิญาณตนว่าจะเปิดเผยอะไรรู้ที่สามารถสัจธรรมของพันธกิจของเรา เจ้าต้องเลือกที่จะยอมจำนนต่อศาสนาของเราอย่างไม่มีข้อแม้ หรือไม่ก็ปฏิเสธศาสนาของเราทั้งหมด เจ้าไม่มีทางเลือกอื่น หากเจ้าเลือกที่จะปฏิเสธธรรมสารของเรา เราจะไปปล่อยมือของเจ้าจนกว่าเจ้าจะให้คำมั่นสัญญาว่าจะประกาศต่อสาธารณชนว่า เจ้าไม่ยอมรับสังกรรมที่เราประกาศ ดังนี้พระผู้ตรัสสังกรรมจะเป็นที่ทราบ และผู้ที่พูดไม่จริงจะประสบกับทุกขเวทนาและความอดสูนินรันดร์ เมื่อนั้นหนทางแห่งสังกรรมจะถูกเปิดเผยและสำแดงให้เห็นชัดต่อมวลมนุษย์"

101

การทำหายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่พระบ็อบกระหุงไสมีร์ชา โมฮิเท เคอร์มานิอย่างไม่คาดคิด กัดต้นเขาอย่างหนัก เขาถูกกำราบด้วยความตรงไปตรงมา ราชศักดาและพลังอำนาจที่บีบบังคับของการทำหายดังกล่าว แม้ด้วยความอาวุโส อำนาจและวิชาของเขา แต่ต่อหน้าชายหนุ่มนั้น (พระบ็อบ) เขารู้สึกเป็นเหมือนกับนกที่หมดหนทางที่ถูกขังอยู่ในอุ้งเท้าของนกอินทรีที่ทรงอำนาจ ด้วยความสับสนและกลัวสุดขีดเขาตอบว่า : "พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า! พระผู้เป็นท่านนายของข้าพเจ้า! ตั้งแต่วันที่ดวงตาของข้าพเจ้ามองเห็นท่านในคาบิลา ดูเหมือนว่าสุดท้ายแล้วข้าพเจ้าได้พบและยอมรับพระผู้เป็นจุดหมายแห่งการแสวงหาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเลิกยุ่งเกี่ยวกับใครก็ตามที่ไม่ยอมรับท่าน และซึ่งผู้ที่มีความเคลือบแคลงใจค้างคาอยู่ในหัวใจแม้แต่น้อยเกี่ยวกับความบริสุทธิ์และความวิสุทธิของท่าน ข้าพเจ้าขอท่านได้โปรดมองข้ามความอ่อนแอของข้าพเจ้า และอ่อนวอนท่านขอทรงตอบข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในความมั่งงั้น พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ณ สถานที่นี้ภายในอาณาบริเวณของสักการสถานทีวิสุทธินี้ ข้าพเจ้าขอสาบานความภักดีต่อท่านและลุกขึ้นเพื่อช่วยชนะของศาสนาของท่าน หากข้าพเจ้าไม่จริงใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าประกาศ หากในหัวใจข้าพเจ้าไม่เชื่อสิ่งที่ริมฝีปากของข้าพเจ้าประกาศ ข้าพเจ้าจะถือว่าตนไม่คู่ควรเลยสำหรับกรุณาธิคุณของพระโมฮัมหมัด และจะถือว่าการกระทำของข้าพเจ้าเป็นการปฏิบัติที่ไม่ภักดีอย่างเห็นชัดต่ออหิหมามอาลี ผู้สืบทอดที่พระองค์เลือกสรร"

102

พระบ็อบซึ่งตั้งใจฟังถ้อยคำของเขาและตระหนักดีถึงความหมดหนทางและความยากจนของวิญญาณของเขา ทรงตอบว่า : "แท้จริงแล้วเรากล่าวว่า สังกรรมเป็นที่รู้แล้วแม้เวลานี้และแยกได้จากความจอมปลอม ดูกร สักการสถานของพระโมฮัมหมัด และดูกร เจ้า โคดสูผู้ที่เชื่อในเรา! ณ ชั่วโมงนี้เราให้เจ้าทั้งสองเป็นพยานของเรา เจ้าได้เห็นและได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเราและเขา เราขอให้เจ้าให้การยืนยันสิ่งนี้ และแท้จริงแล้วพระผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่เหนือและเกินตัวเจ้าคือพยานสุดท้ายที่แน่นอนของเรา พระองค์คือผู้ทรงเห็นทุกอย่าง พระผู้ทรงรู้ทุกอย่าง และพระผู้ทรงอัจฉริยภาพ ดูกร โมฮิฮ! จงนำเสนอสิ่งที่ฉงนปัญญาของเจ้า และเราโดยการช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้าจะปริปากและเริ่มลงมือไขปัญหาของเจ้า เพื่อว่าเจ้าจะให้การยืนยันความเป็นเลิศของวาหะของเรา และตระหนักว่าไม่มีใครนอกจากเราที่สามารถสำแดงอัจฉริยภาพของเรา"

103

มีร์ชา โมฮิฮตอบสนองการเชิญของพระบ็อบและเสนอคำถามของเขาต่อพระองค์ โดยการอ้างความจำเป็นที่ตนจะต้องไปเมดินาเดี่ยวนั้น เขาแสดงความหวังว่าจะได้รับข้อความที่เป็นคำตอบตามสัญญาก่อนไปจากเมืองนั้น

พระบ็อบรับประกันเขาว่า "เราจะให้ตามที่เจ้าขอ ระหว่างทางไปยังเมดินาโดยการช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เราจะเปิดเผยคำตอบสำหรับคำถามของเจ้า หากเราไม่พบเจ้าในเมืองนั้น คำตอบของเราจะไปถึงเจ้าอย่างแน่นอนทันทีหลังจากที่เจ้าไปถึงคาบิลา อะไรก็ตามที่ความยุติธรรมและเป็นธรรมบงการ เราคาดหวังว่าเจ้าจะทำสิ่งเดียวกัน 'หากเจ้าทำดี เจ้าจะทำดีเพื่อประโยชน์ของเจ้าเอง และหากเจ้าทำชั่ว เจ้าจะทำชั่วต่อตัวเจ้าเอง แท้จริงแล้วพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่ขึ้นกับผู้ที่พระองค์สร้างทั้งหมด'" [1]

104

ก่อนจะจากไปมีร์ชา โมอิฮแสดงความมุ่งมั่นอย่างจริงจังอีกครั้งว่าจะทำตามคำมั่นสัญญาของตน "ข้าพเจ้าจะไม่มัววันไปจากเมดินา" เขารับประกันพระบ็อบ "ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น จนกว่าข้าพเจ้าจะทำตามปฏิญญาที่ทำไว้กับท่าน" ดังเช่นผู้คนพลิวตอหน้าลมแรง เขาไม่สามารถต้านราชศักราชที่แรงฤทธิ์ของการเปิดเผยพระธรรมที่พระบ็อบประกาศ และหนีไปต่อหน้าพระองค์อย่างเสียขวัญ เขาพักอยู่ในเมดินาพักหนึ่ง และจากไปยังคาบิลาโดยไม่ซื่อสัตย์ต่อคำปฏิญาณของตนและไม่สนใจคำตักเตือนจากมโนธรรมของตน

105

ด้วยซื่อสัตย์ต่อคำสัญญาของตน พระบ็อบระหว่างทางจากเมกกะไปเมดินาทรงเปิดเผยคำตอบเป็นลายลักษณ์อักษรต่อคำถามที่ฉงนปัญญาของมีร์ชา โมอิฮ และทรงให้ชื่อว่าซาฮีเฟเย เบย์โนล ฮาราเมน [2] มีร์ชา โมอิฮซึ่งได้รับสารนี้ในวันแรกๆ ที่มาถึงคาบิลา รู้สึกเฉยๆ กับสำนวนของธรรมลิขิตนี้และไม่ยอมรับศีลที่ธรรมลิขิตนี้พร่ำสอน ท่าทีของเขาต่อศาสนาใหม่คือการต่อต้านอย่างไม่ลดละและเก็บงำอยู่ในใจ บางเวลาเขาแสดงตนเป็นสาวกและผู้สนับสนุนปรปักษ์ชื่อกระฉ่อนของพระบ็อบคือฮาจี มีร์ชา คาริม ชาน และบางโอกาสเขากล่าวอ้างว่าตนมีสถานะเป็นผู้นำที่ไม่ขึ้นกับใคร เมื่อใกล้จะถึงจุดจบของชีวิตขณะที่อาศัยอยู่ในอิรัก โดยการแสวงเป็นยอมจำนนต่อพระบาฮาอุลลาห์เขาแสดงความปรารถนาจะพบพระองค์ผ่านทางหนึ่งในเจ้าชายทั้งหลายของเปอร์เซีย เขาขอร้องให้ถือข้อเสนอการสัมภาษณ์นี้เป็นความลับอย่างเข้มงวด "จงบอกเขาว่า" คือคำตอบของพระบาฮาอุลลาห์ "ในสมัยที่เราปลีกตัวไปอยู่ในภูเขาในโซเลมานนีเยห์ ในโครงบหนึ่งที่เราประพันธ์ เราได้นำเสนอเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้เดินทางทุกคนที่ย่างเท้าบนหนทางแห่งการค้นหาในการแสวงหาสัจธรรมของตน จงแบ่งปันวาระตอนนี้จากโคลงบทนั้นกับเขา : 'หากจุดหมายของเจ้าคือการสงวนชีวิตของเจ้า อย่าเข้ามาใกล้ราชสำนักของเรา แต่หากการพลีคือความปรารถนาของหัวใจของเจ้า จงมาและให้คนอื่นมาด้วย เพราะดังกล่าวนั้นหนทางของความศรัทธา หากในหัวใจของเจ้าเจ้าแสวงหาการกลับมาสมครสมานกับบาฮา, หากเจ้าไม่ยอมย่างเท้าบนหนทางนี้ มารบกวเราทำไม? จงไปให้พ้น!' หากเขาเต็มใจ เขาจะรีบมาพบเราอย่างเปิดเผยและไม่สงวนท่าที หากไม่ เราไม่ให้เขามาพบ" คำตอบที่ไม่คลุมเครือนี้ของพระบาฮาอุลลาห์ทำให้มีร์ชา โมอิฮทวนวายใจ, ด้วยไม่สามารถต้านทานและไม่เต็มใจที่จะทำตาม เขาจากไปยังบ้านของเขาในคาบิลาในวันที่เขาได้รับข่าวสารนั้น ทันใดที่ไปถึงที่นั่นเขาล้มป่วย และตายอีกสามวันต่อมา

106

ทันใดที่ได้ทำสิ่งสุดท้ายของการถือปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับการแสวงบุญที่เมกกะ พระบ็อบทรงลิขิตสารถึงเจ้านครศักดิ์สิทธิ์นี้ ซึ่งในสารนั้นพระองค์แถลงไขลักษณะเด่นเฉพาะตัวของพันธกิจของพระองค์ด้วยคำศัพท์ที่ชัดเจนและไม่เข้าใจผิดเป็นอื่น และเรียกกร้องเขาให้ลุกขึ้นและอ่านรับศาสนาของพระองค์ พระองค์ส่งมอบสารนี้กับที่คัดเลือกมาจากธรรมลิขิตอื่นๆ ของพระองค์ให้แก่โคดุด และสั่งการเขาให้นำเสนอต่อเจ้านคร อย่างไรตามเจ้านครเมกกะซึ่งหมกมุ่นอยู่กับกิจการทางวัตถุของตนเองเกินกว่าจะเงี่ยหูฟังวาระที่พระบ็อบตรัสต่อเขา เขาได้ตอบสนองการร้องเรียกของธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เป็นที่ได้ยินว่าฮาจี นียาเซ แบกดาดีเล่าดังต่อไปนี้ : "ในปี ฮ.ศ.1267 [ค.ศ.1850-51 (พ.ศ.2393-94)] ข้าพเจ้าเริ่มต้นการไปแสวงบุญที่นครศักดิ์สิทธิ์นั้น ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้เอกลิทธิในการพบเจ้านคร ระหว่างการสนทนากันเขากล่าวว่า : 'เราระลึกได้ว่าในปี 60 ในเหตุการณ์แสวงบุญชายหนุ่มคนหนึ่งมาเยี่ยมเรา เขานำเสนอหนังสือที่มีตราประทับเล่มหนึ่งต่อเรา ซึ่งเรารับไว้อย่างเต็มใจ แต่เวลานั้นยังอยู่กับเรื่องอื่นจนไม่มีเวลาอ่าน ไม่กี่วันต่อมาเราพบชายหนุ่มคนนั้นอีก เขากถามว่าเรามีอะไรจะตอบสิ่งที่เขาเสนอให้หรือไม่ ความกดดันของการทำงานหน่วงเราไว้อีกเช่นกันไม่ให้พิจารณาเนื้อหาของหนังสือเล่มนั้น ดังนั้นเราไม่สามารถให้คำตอบที่น่าพอใจแก่เขา เมื่อสิ้นสุดเหตุการณ์แสวงบุญวันหนึ่งขณะที่เรากำลังสรรจจดหมายทั้งหลายของเรา สายตาของเราบังเอิญไปเห็นหนังสือเล่มนั้น เราเปิดดูและพบธรรมเทศนาที่เขียนไว้อย่าง

[1] วาระจากคัมภีร์โครอาน

[2] สารระหว่างสองสัการสถาน

ประณิตและจับใจในหน้าคำนำ ซึ่งตามมาด้วยวาระท่อนต่างๆ ที่มีสำนวนและภาษาคลายคลึงกับคัมภีร์โกรอ่านอย่างสะกดตา ทั้งหมดที่เราเก็บความได้จากการอ่านหนังสือเล่มนั้นอย่างถี่ถ้วนคือ ในหมู่ประชาชนชาวเปอร์เซีย บุรุษผู้หนึ่งซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของฟาติเมห์และเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากตระกูลฮาซิม ได้เปล่งเสียงร้องเรียกใหม่และกำลังประกาศการมาปรากฏของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญาต่อประชาชนทั้งปวง อย่างไรก็ตามเรายังคงไม่รู้ชื่อของผู้ประพันธ์หนังสือเล่มนั้น หรือทราบสภาพแวดล้อมของการร้องเรียกนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ความอลหม่านอย่างใหญ่หลวงได้เกาะกุมดินแดนนั้นจริงๆ ระหว่างไม่กี่ปีสุดท้าย ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพระศาสดาโมฮัมหมัดและเป็นพ่อค้าโดยอาชีพ ได้กล่าวอ้างว่าวาทะของตนคือสุรเสียงแห่งการบันดาลใจจากพระผู้เป็นเจ้า เขายืนยันต่อสาธารณชนว่าภายในระยะเวลาไม่กี่วัน วาระที่หลงไหลออกมาจากลิ้นของเขามีจำนวนและความเป็นเลิศที่ในด้านปริมาณและความสวยงามเหนือกว่าคัมภีร์โกรอ่านเอง ซึ่งเป็นผลงานที่พระโมฮัมหมัดใช้เวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบสามปีในการเปิดเผย ประชาชนมากมายทั้งสูงศักดิ์และต่ำต้อย ทั้งพลเรือนและนักบวชในหมู่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเปอร์เซีย เข้าม่าสนับสนุนองของเขา และเต็มใจปลืตนเองในหนทางของเขา ปลายเดือนซาบาน [กรกฎาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] ปีที่แล้วชายหนุ่มผู้นั้นได้สละชีวิตที่หาบริชในมณฑลอาเซอร์ไบจาน พวกที่ประหัตประหารเขาหาทางดับแสงสว่างที่เขาจุดขึ้นมาในดินแดนนั้นด้วยวิธีนี้ อย่างไรก็ตามหลังจากการสละชีวิตของเขา อิทธิพลของเขาได้แทรกซอนประชาชนทุกคนขึ้น’ เจ้านครเมกกะซึ่งกำลังฟังอย่างตั้งใจ ได้แสดงความโกรธเคืองต่อความประพฤติของพวกที่ประหัตประหารพระบ็อบ เขาอุทานว่า ‘คำสาปแช่งของพระผู้เป็นเจ้าลงมาลงที่ประชาชนชั่วร้ายเหล่านี้ ซึ่งเป็นชนชาติที่ในอดีตเคยปฏิบัติต่อบรรพบุรุษที่ศักดิ์สิทธิ์และเรื่องนามทั้งหลายของเราในลักษณะเดียวกัน!’ เจ้านครจบคำสนทนากับข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำเหล่านี้” [1]

107

จากเมกกะพระบ็อบมุ่งหน้าไปยังเมดินา วันที่หนึ่งเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1261 [ศักราชที่ 30 มกราคม ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388)] นั้นเองที่พระบ็อบพบว่าตนอยู่ระหว่างทางไปนครศักดิ์สิทธิ์นั้น ขณะที่ใกล้เข้าไปหานครนี้พระองค์ระลึกถึงเหตุการณ์ที่เร้าใจทั้งหลายที่ฝากชื่ออมตะของพระผู้เคยมีชีวิตและสิ้นชีพภายในกำแพงเมืองนี้ ภาพเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่จับใจต่ออาณาจักรสร้างสรรค์ของอัลญริยบุคคลอมตะนั้น ดูเหมือนจะปรากฏขึ้นมาอีกครั้งด้วยความอัปไมที่ไมเลือนต่อดวงตาของพระองค์ พระองค์อธิษฐานขณะที่ทรงเข้าไปใกล้สุสานศักดิ์สิทธิ์นั้นที่ประดิษฐานพระศพของพระโมฮัมหมัด, ขณะที่ทรงย่างเท้าบนพื้นดินศักดิ์สิทธิ์นั้นพระองค์ระลึกถึงพระผู้ทรงความเรื่องรองนั้นที่ประกาศข่าวยุคศาสนาของพระองค์เองเช่นกัน, พระองค์รู้ว่าในสุสานบอเกซึ่งไม่ไกลจากสถานที่สักการะพระโมฮัมหมัด เป็นที่บรรจรูปร่างของเชค อาหมัดเด อาซาฮีผู้ประกาศการจะมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เอง ผู้ซึ่งหลังจากการดำเนินชีวิตรับใช้ที่เป็นภาระหนัก ได้ตัดสิ้นใจใช้บั้นปลายของชีวิตภายในอาณาบริเวณของสักการสถานศักดิ์สิทธิ์, เช่นกันพระองค์ทรงนิมิตเห็นบรรดาบุรุษศักดิ์สิทธิ์ ผู้บุกเบิกและผู้สละชีวิตให้แก่อิสลามที่พลีชีพอย่างเลื่องชื่อในสนามรบ และประทับตราชัยชนะของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าด้วยเลือดหล่อเลี้ยงตน ธลีศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาดูเหมือนจะมีชีวิตขึ้นมาใหม่โดยการย่างเท้าเบาๆ ของพระองค์ วิญญาณของพวกเขาดูเหมือนจะถูกปลุกขึ้นมาด้วยลมหายใจฟื้นชีวิตของพระองค์ พวกเขาชมองดูพระองค์ราวกับว่าได้ลุกขึ้นรับการใกล้เข้ามาของพระองค์ กำลังรีบเข้าไปหาพระองค์ กำลังเปล่งเสียงต้อนรับพระองค์ พวกเขาดูเหมือนกำลังกล่าวคำขอร้องอย่างแรงกล้าต่อพระองค์ว่า : ‘ข้าแต่พระผู้เป็นที่รัก

[1] ในสารฉบับหนึ่งถึงเจ้านครเมกกะ พระบ็อบประกาศตนเป็นการสำแดงองค์ครั้งใหม่ของพระผู้เป็นเจ้าเดียวกันของอิสลาม และเคียวเชิญเขาให้มาหาพระองค์ซึ่งจะมีประโยชน์กว่าการบูชาพระผู้เป็นเจ้าที่เขาทำมาตลอดทั้งชีวิต : “ดูกร เจ้านคร ตลอดทั้งชีวิตของเจ้า เจ้าทำการบูชาเรา แต่เมื่อเราสำแดงตนเองต่อเจ้า เจ้ากลับยุติการเป็นพยานต่อการระลึกถึงเรา และยุติการยืนยันว่าแท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้ทรงประเสริฐสุด พระผู้เป็นสัจธรรมสูงสุด พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ ดังนั้นพระผู้เป็นนายของเจ้าทดสอบเจ้าในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้ทรงรู้ทั้งหมด พระผู้ทรงอัลญริยภาพ

เพราะหากเจ้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้” เวลาที่เราส่งคัมภีร์มาให้เจ้า เราย่อมให้เจ้าเข้ามาร่วมวงกับบรรดาคนรับใช้ของเราที่เชื่ออย่างจริงใจ และยอมสรรเสริญเจ้าในคัมภีร์ของเราด้วยความกรุณา จนกระทั่งถึงวันที่มวลมนุษย์จะมาปรากฏต่อหน้าเราเพื่อรับการพิพากษา ความจริงแล่งสิ่งนี้มีประโยชน์สำหรับเจ้ามากมายยิ่งกว่าการบูชาทั้งหมดที่เจ้ากระทำต่อพระผู้เป็นนายของเจ้าตลอดทั้งชีวิต...แม้ว่าเราสร้างเจ้าขึ้นมาด้วยจุดประสงค์เพื่อให้มาถึงที่สถิตของเราในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ เจ้ากลับปิดตัวเองจากเราโดยไม่มีเหตุผลใดๆ... อย่างไรก็ตามสิ่งที่ประกาศิตไว้ล่วงหน้าได้บังเกิดขึ้นแล้ว หากเจ้ากลับมาหาเราขณะที่การเปิดเผยพระธรรมผ่านทางเรายังดำเนินต่อไป เราจะเปลี่ยนไฟของเจ้าเป็นแสงสว่าง” *Selections from the Writings of the Báb*, p.29-30

ยิ่งของหัวใจของเรา! เรายังวอนพระองค์ขอทรงอย่ากลับไปดินแดนบ้านเกิดของพระองค์ ขอทรงอาศัยอยู่กับพวกเรา เพราะที่นี้อยู่ห่างไกลจากความวุ่นวายของศัตรูทั้งหลายที่คอยข่มขู่โจมตีพระองค์ พระองค์จะปลอดภัยและไร้กังวล เราหวาดหวั่นสำหรับพระองค์ เราหวังกลัวการวางอุบายและเล่ห์กลทั้งหลายของเหล่าศัตรูของพระองค์ เราสิ้นสะท้านต่อความคิดที่ว่าการกระทำของพวกเขาจะพาวินัยของพวกเขามาไปลงนรกชั่วกาลปาวสาน” จิตวิญญาณที่ไม่มีแพะของพระบ็อบตอบว่า : ‘อย่าได้กลัว เรามายังโลกนี้เพื่อเป็นพยานต่อความรุ่งโรจน์ของการพลี เจ้าทราบความแรงกล้าของความปรารถนาของเรา เจ้าตระหนักระดับขั้นของการสละวางของเรา ไม่เพียงเท่านั้น จงวิงวอนพระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ขอทรงเร่งให้ถึงชั่วโมงแห่งการสละชีวิตของเราและยอมรับการพลีของเรา จงปีติยินดี เพราะทั้งเราและโคดตุสจะถูกสังหารบนแท่นบูชาแห่งการอธิศตน์ของเราต่อกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์ เลือดที่เราถูกกลืนให้หลังในหนทางของพระองค์ จะรดและฟื้นชีวิตให้แก่อุทยานแห่งธรรมปีที่ไม่มีใครรู้จักตายของเรา หยดเลือดที่อุทิศถวายเหล่านี้จะเป็นเมล็ดที่พุกกษาที่ยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า จะถือกำเนิดขึ้นมา พุกกษาที่จะรวบรวมประชาชนและวงศ์ตระกูลทั้งหลายของโลกไว้ภายใต้เงาที่โอบล้อมทุกสิ่งของตน ดังนั้นอย่าเศร้าโศกหากเราไปจากดินแดนนี้ เพราะเรากำลังรีบไปหาสิ่งที่ลือชื่อไว้สำหรับเรา”

3.6 พระบ็อบกลับจากแสงบุญมาอยู่ที่ชีราซ [The Báb's stay in Shíráz after the pilgrimage]

108

การเยือนเมดินาของพระบ็อบนับเป็นขั้นตอนปิดท้ายของการแสวงบุญที่ชีจาซ จากที่นั่นพระองค์กลับมายังเจดเดห์และข้ามทะเลกลับไปถึงดินแดนบ้านเกิด พระองค์ขึ้นฝั่งที่บูเชร์ซึ่งนับได้เก้าเดือนจันทรคติหลังจากที่ทรงขึ้นเรือจากเมืองทานีไปแสวงบุญ ในชาน ^[1] เดียวกันที่ทรงมาพักอาศัยก่อนหน้านี้พระองค์รับรองญาติมิตรที่มาคำนับและต้อนรับพระองค์, ระหว่างที่ยังอยู่ในบูเชร์พระองค์เรียกตัวโคดตุสมาพบ และบอกเขาอย่างเมตตาที่สุดให้จากไปยังชีราซ พระองค์ทรงบอกเขาว่า “วันเวลาของความเป็นสหายของเจ้ากับเรากำลังจะสิ้นสุดลง ชั่วโมงแห่งการพรากจากกันมาถึงแล้ว เป็นการพรากจากกันที่จะไม่มีการกลับมาอยู่ร่วมกันอีกเว้นแต่ในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ณ เบื้องหน้ากษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์ ในโลกแห่งธลีนี้เจ้าได้รับการจัดการสมาคมกับเราไม่เกินเก้าเดือนที่ผ่านไประวดเร็ว อย่างไรก็ตามบนชายฝั่งแห่งความยิ่งใหญ่ที่ไกลออกไป ในอาณาจักรแห่งความเป็นอมตะ ความเบิกบานของการกลับมาอยู่ร่วมกันชั่วนิรันดร์รอคอยเราอยู่ อีกไม่นานมือแห่งชาตาลีซิดจะทำให้เจ้าดิ่งลงไปใต้มหาสมุทรแห่งความทุกข์ทรมานเพื่อเห็นแก่พระองค์ เราจะตามเจ้าไปเช่นกัน เราจะจมอยู่ใต้ก้นบึ้งของมหาสมุทรนี้เช่นกัน จงปีติยินดีด้วยความดีใจเป็นล้นพ้น เพราะเจ้าถูกเลือกให้เป็นผู้ถือธงของกองทัพแห่งความเจ็บปวดทรมาน และกำลังยืนอยู่ทัพหน้าของกองทัพที่ประเสริฐที่จะสละชีวิตในนามของพระองค์ บนถนนเมืองชีราซเจ้าจะถูกหยามเกียรติและร่างกายของเจ้าจะบาดเจ็บอย่างรุนแรงที่สุด เจ้าจะรอดชีวิตจากความประพฤติน่าอดสูของเหล่าศัตรู และจะได้พบพระผู้เป็นจุดหมายเดียวของการบูชาและความรักของเรา ต่อหน้าพระองค์เจ้าจะลืมนการถูกทำร้ายและความเสียเกียรติที่จะบังเกิดกับเจ้า กองทัพของพระผู้ที่มีมองไม่เห็นจะรีบมาช่วยเจ้า และจะประกาศความเป็นวีรบุรุษและความรุ่งโรจน์ของเจ้าต่อทั้งโลก ความเบิกบานสุดจะพรรณนาของการดื่มถ้วยแห่งการสละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระองค์จะเป็นของเจ้า เราด้วยเช่นกันจะย่างเท้าบนหนทางแห่งการพลีชีพ และจะไปอยู่กับเจ้าในอาณาจักรแห่งนิรันดร์กาล” จากนั้นพระบ็อบส่งมอบจดหมายฉบับหนึ่งที่ทรงลิขิตถึงฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีสูงฝ่ายมารดาของพระองค์ให้แก่มือของโคดตุส ซึ่งในจดหมายนี้พระบ็อบแจ้งให้ลูกรับการกลับมาบูเชร์อย่างปลอดภัยของพระองค์ พระองค์ฝากสำเนาภาษาอาเอล ซาบีห์ ^[2] ฉบับหนึ่งไว้กับโคดตุส ซึ่งเป็นตำราที่พระองค์นำเสนอเงื่อนไขจำเป็นสำหรับผู้ที่เข้าถึงความรู้ของการเปิดเผยพระธรรมใหม่ และยอมรับคำกล่าวอ้างของการเปิดเผยพระธรรมนั้น, ขณะที่กล่าวอำลาโคดตุสเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ขอให้เขาสื่อความปรารถนาดีของพระองค์ไปถึงผู้เป็นที่รักของพระองค์แต่ละคนในชีราซ ^[3]

[1] คล้ายๆ กับโรงเตี๊ยม

[2] ความหมายตามตัวอักษรคือ “คุณสมบัติเจ็ดประการ”

[3] การกลับมาถึงดินแดนบ้านเกิดของพระบ็อบ [กุมภาพันธ์-มีนาคม ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388)] เป็นสัญญาณบอกความอลหม่านที่จะเขย่าทั้งประเทศ ไฟที่การประกาศพันธกิจของพระองค์จุดขึ้นกำลังถูกกระพือเป็นเปลวโดยกิจกรรมและการกระจายกันออกไปของเหล่าสาวกที่พระองค์แต่งตั้ง, ภายในระยะเวลาไม่ถึงสองปีไฟนี้ได้จุดความคลั่งของทั้งมิตรและศัตรูมาแล้ว, การลุกโผลงของเพลิงขนาดใหญ่นี้ไม่แม้แต่จะรอการกลับมาถึงเมืองเกิดของพระผู้ให้กำเนิดไฟนั้น, นัยของการเปิดเผยพระธรรมหนึ่งซึ่งกระหึ่มเชื้อชาติที่เสื่อมทรามและอารมณืติดไฟง่ายอย่างนาระทีก ที่จริงแล้วไม่สามารถมีผลอื่นใดตามมานอกจากการปลุกเร้าอารมณืที่ร้ายที่สุดของความ

109

ด้วยความรู้สึกมุ่งมั่นอย่างไม่สั่นคลอนที่จะดำเนินการตามความปรารถนาของพระผู้เป็นทนายของตน โคดุตส ออกเดินทางจากบูเชร์ เมื่อไปถึงซีราชโคดุตสได้รับการต้อนรับอย่างรักใคร่จากฮาจิ มีร์ซา ซียิด อาลี ผู้ซึ่งรับรองโคดุตสที่บ้านของเขาเอง และสอบถามอย่างกระตือรือร้นเกี่ยวกับสุขภาพและกิจกรรมทั้งหลายของญาติที่รักยิ่งของเขา, เมื่อพบว่าเขาเปิดใจรับเสียงร่ำร้องเรียกของธรรมสารใหม่ โคดุตสแจ้งให้เขาทราบลักษณะของการเปิดเผยพระธรรมที่พระบ็อบปลุกเร้าวิญญาณของตน ลุงฝ่ายมารดาของพระบ็อบเป็นคนแรกหลังจากอักษรแห่งการมีชีวิตที่อ้าแขนรับศาสนาใหม่ในซีราช ซึ่งเป็นผลจากความพยายามของโคดุตส เนื่องด้วยนัยสำคัญโดยบริบูรณ์ของศาสนาที่เกิดใหม่ยังไม่ถูกเผยออกมา ลุงของพระบ็อบจึงยังไม่ทราบนัยและความรุ่งโรจน์โดยบริบูรณ์ของศาสนา นี้, อย่างไรก็ตามการสนทนาของเขากับโคดุตสได้ถอดผ้าคลุมออกจากดวงตาของเขา ความศรัทธาของเขาแน่นและความรักของเขาที่มีต่อพระบ็อบลึกซึ้งถึงขนาดที่เขาอุทิศชีวิตทั้งหมดให้กับการรับใช้พระองค์, ด้วยความเฝ้าระวังอย่างไม่หยอนเขาลุกขึ้นปกป้องศาสนาของพระองค์และคุ้มกันตัวพระองค์ ในความอดสาหะอย่างไม่มีลดละเขาหยาบความอ่อนล้าและดูถูกความตาย แม้จะได้การยอมรับว่าเป็นบุคคลเด่นดังในหมู่นักธุรกิจของเมืองนั้น เขาก็ไม่เคยยอมให้การคำนึงถึงวัตตุมานเป็นอุปสรรคต่อความรับผิดชอบทางจิตวิญญาณของเขาในการพิทักษ์รักษาตัวพระองค์ และทำให้ศาสนาของญาติที่รักยิ่งของเขาคืบหน้า เขาพากเพียรในงานของตนจนกระทั่งถึงชั่วโมงที่เขาได้สละชีวิตเพื่อพระองค์ในสภาพแวดล้อมของความกล้าหาญที่ไม่ธรรมดา โดยรวมอยู่ในกลุ่มผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน

110

คนต่อมาที่โคดุตสพบในซีราชคืออิสโมลลาโฮล อัสดัค หรือมุลลา ซาเดเค โคราซานิ ซึ่งโคดุตสได้ฝากสำเนาของคาสาเอเล ซาบีห์ไว้กับเขา และเน้นความจำเป็นที่จะต้องทำให้ข้อกำหนดทั้งหมดในนั้นบังเกิดผล หนึ่งในข้อปฏิบัติในนั้นคือบัญชาที่พระบ็อบเน้นให้สาวกที่จงรักภักดีทุกคนให้เติมถ้อยคำต่อไปนี้เข้าไปในกถาตามประเพณีของอาฮาน (เสียงเรียกให้สวดมนต์) : "ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าพระผู้ซึ่งนามของพระองค์คืออาลี กับเล โมฮัมหมัด ^[1] คือคนรับใช้ของบาศิยาโกลลาห์" ^[2] มุลลา ซาเดเคซึ่งในสมัยนั้นได้สรรเสริญคุณความดีของอิหม่ามทั้งหลายของอิสลามบนยอดมุขต่อผู้ฟังกลุ่มใหญ่ ปิดตอเนื้อหาและภาษาของตำราจนถึงขนาดว่าเขาหยาบมันอย่างไม่ลังเลที่จะดำเนินการตามข้อปฏิบัติทั้งหมดที่บัญญัติไว้ในนั้น, ด้วยถูกขับเคื้อนโดยพลังผลักดันที่อยู่ในธรรมจาริกนั้น วันหนึ่งขณะที่กำลังนำขุมนมุศานิกชนในการสวดมนต์ในสุเหร่านอร์ หันไอนั้นขณะที่กำลัง

กลัว ความเกลียดชัง ความเดือดและความริษยาในอกของผู้คน, ศาสนาที่ผู้ก่อตั้งไม่พึงพอใจกับการกล่าวอ้างว่าเป็นประตูของอิหม่ามซ่อนเร้น ผู้ซึ่งครองตำแหน่งที่เหนือกว่าแม้แต่ตำแหน่งของซาเฮโบซ ซามาน ผู้ถือว่าเป็นผู้ประกาศการจะมาถึงของผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์เองอย่างเทียบไม่ได้ ผู้ทรงบัญชาอย่างเด็ดขาดไม่เพียงแต่ข้าแผ่นดินของกษัตริย์ซาร์ห์ แต่ตัวกษัตริย์ซาร์ห์เองด้วย และแม้แต่กษัตริย์และเจ้าชายทั้งหลายของโลก ให้ละทิ้งทุกสิ่งของตนและตามพระองค์มา ผู้อ้างตนว่าเป็นผู้สืบมรดกโลกและทั้งหมดที่อยู่ในโลก ศาสนาซึ่งหลักความเชื่อ มาตราฐานจริยธรรม หลักธรรมด้านสังคมและกฎศาสนาของตน ทำลายโครงสร้างสังคมทั้งหมดที่ตนถือกำเนิดขึ้นมา ในไม่ช้าก็จัดแถวมวลประชาชนที่เป็นเอกชนที่อย่างน่าตกใจให้มาหนุนหลังเหล่านักบวชและนายกรัฐมนตรีกับเสนาบดีทั้งหลายและรัฐบาลของเขา และเชื่อมพวกเขาเข้าด้วยกันเป็นฝ่ายต่อต้านที่สาบานตนที่จะทำลายการเคลื่อนไหวอย่างถอนรากถอนโคน ที่ริเริ่มโดยพระผู้ที่พวกเขาถือว่าเป็นผู้วางอ้างที่บังอาจและไม่เคารพศาสนา

ด้วยการกลับมาয়ซีราชของพระบ็อบ อาจกล่าวได้ว่าการปะทะกันเริ่มแรกของพลังอำนาจที่ไปด้วยกันไม่ได้ได้เปิดฉาก ก่อนหน้านั้นมุลลา อาลีเย บาสฮามีผู้ใจกล้าและมากกำลังวังชา ซึ่งเป็นหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตเป็น "คนแรกที่ออกจากบ้านของพระผู้เป็นเจ้า (ซีราช) และคนแรกที่ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์" ได้ยืนยันอย่างใจกล้าต่อหนึ่งในผู้บรรยายสนับสนุนหัวแถวของอิสลามนิกายซืออะห์ คือเชค โมฮัมหมัด ฮาฮานผู้โด่งดังว่า จากปากกาของท่านนายที่พึ่งค้นพบของตมิมวะนะหลังไหลออกมาภายในสี่สัปดาห์แล้ว จำนวนเท่ากับวจนะในคัมภีร์โอร่าอันที่พระโมฮัมหมัดใช้เวลาสี่สัปดาห์ในการเปิดเผย เขาถูกขับไล่ออกจากศาสนา ถูกกล่ามไซ ถูกถอดตำแหน่ง ถูกขังคุกและเป็นไปได้ที่สุดว่าถูกทำให้ตาย, มุลลา ซาเดเค โคราซานิซึ่งถูกผลักดันโดยบัญชาของพระบ็อบในคาสาเอเล ซาบีห์ให้เปลี่ยนแปลงกาศักดิ์สิทธิ์ของอาฮาน (เสียงเรียกให้สวดมนต์) ได้แปลงกถาที่เปลี่ยนแปลงดังกล่าวต่อหน้าขุมนมุศานิกชนจนเป็นที่ตะลึงในซีราช

[1] กล่าวถึงนามของพระบ็อบ

[2] กล่าวถึงพระบาฮาอูลลาห์

เปล่งเสียงอาซาน เขาประกาศถ้อยคำเพิ่มเติมที่พระบ็อบบัญญัติ ผู้คนที่ได้ยินตะลึงต่อเสียงร้องของเขา ความหวั่นวิตกและอกสั่นขวัญหนีครอบงำที่ชุมนุมทั้งหมด เหล่านักบวชชื่อดังที่นั่งอยู่แถวหน้าและเป็นที่เคารพอย่างยิ่งด้านความเคร่งขรึม ให้อัฒางเสียงดังว่า : “ความวิบัติบังเกิดกับเราเหล่าผู้บริบาลและผู้คุ้มครองศาสนาของพระเจ้า! จงมองดู ชายคนนี้ได้สาวร่งแห่งความนอกรีตขึ้นมา จงเอาตัวคนทรยศที่มีความผิดนี้ไป! เขาพูดหมิ่นศาสนา จงจับกุมเขาเพราะเขาคือความอัปยศสำหรับศาสนาของเรา” พวกเขาคืออย่างไร? “ใครหรือที่บังอาจอนุมัติการเบี่ยงเบนอย่างร้ายแรงไปจากข้อปฏิบัติที่ยึดถือกันมานานของอิสลาม? ใครหาญมาแอบอ้างเอกลัทธิสูงสุดนี้”

111

ประชาชนเอาตัวกับการประท้วงของนักบวชเหล่านี้และลุกขึ้นช่วยให้อัฒางขึ้น ทั้งเมืองถูกปลุกเร้าซึ่งส่งผลให้ความสงบเรียบร้อยถูกคุกคามอย่างร้ายแรง ผู้ว่าการมณฑลฟาร์ฮุสเซน ซาเน อิราวานี สมญานามว่าอากูตันบาซีและได้รับการระบุชื่อโดยทั่วไปในสมัยนั้นว่าซาเฮบ เอกทยา ^[1] พบว่าจำเป็นต้องยื่นมือเข้ามาและสอบถามสาเหตุของความอลหม่านอย่างทันใดนี้ เขาได้รับแจ้งว่า สาวกคนหนึ่งของชายหนุ่มชื่อซียีดบ็อบซึ่งเพิ่งกลับมาจากการแสวงบุญที่เมกกะและเมดินาและขณะนี้อาศัยอยู่ในบูเชร์ ได้มาที่ซึราซและกำลังเผยแพร่คำสอนของอาจารย์ “สาวกคนนี้” ฮุสเซน ซาเน ได้รับแจ้งเพิ่มเติม “กล่าวอ้างว่าอาจารย์ของท่านเป็นผู้เปิดเผยพระธรรมใหม่และคัมภีร์เล่มใหม่ ซึ่งเขายืนยันว่าได้รับแรงดลใจจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ มุลลา ซาเดเค โคราซานีได้อำนาจรับศาสนานั้น และกำลังเรียกผู้คนอย่างไม่เกรงกลัวให้มายอมรับธรรมสารนั้น เขาประกาศว่าการยอมรับศาสนานั้นเป็นหน้าที่ประการแรกของสาวกทุกคนที่เคร่งศาสนาและจงรักภักดีต่ออิสลามนิกายซือฮ์”

112

ฮุสเซน ซาเน สั่งให้จับกุมทั้งโคดุดและมุลลา ซาเดเค เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับคำสั่ง ถูกส่งการให้นำตัวทั้งสองใส่กุญแจมือมาพบผู้ว่าการ ตำรวจยังส่งมอบสำเนาฉบับหนึ่งของกายูโมล แอสมาให้แก่มือของฮุสเซน ซาเนด้วย ซึ่งยึดมาจากมุลลา ซาเดเคขณะที่เขากำลังอ่านเสียงดังบางวรรคต่อชุมนุมศาสนิกชนที่ตื่นเต็น โคดุดเนื่องด้วยดูเป็นหนุ่มน้อยและเครื่องแต่งกายที่ผิดธรรมดา ที่แรกไม่ได้รับความสนใจจากฮุสเซน ซาเน ผู้ซึ่งเลือกที่จะกล่าวความรู้สึกนึกคิดต่อสหายของโคดุดที่สูงวัยและสูงกว่า “จงบอกข้ามา” ผู้ว่าการถามอย่างโมโหขณะที่หันมามูลลา ซาเดเคว่า “เจ้าทราบวรรคเริ่มต้นในกายูโมล แอสมาหรือไม่ ที่ซียีดบ็อบกล่าวต่อผู้ปกครองและกษัตริย์ทั้งหลายของโลกด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : ‘จงถอดเสื้อคลุมแห่งอิปไตยออก เพราะความจริงแล้วพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ถูกสำแดงให้เห็นชัดแล้ว! อาณาจักรเป็นของพระเจ้าผู้ทรงความประเสริฐสุด ดังนั้นคือโองการจากปากกาของพระเจ้าผู้ทรงความสูงส่งที่สุด’ หากนี่เป็นความจริง สิ่งนี้จะต้องเป็นโองการถึงประมุขของข้ากษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์แห่งราชวงศ์กอจาร์ ^[2] ซึ่งข้าเป็นตัวแทนในฐานะหัวหน้าฝ่ายปกครองมณฑลนี้, ตามคำบัญชานี้กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ต้องสละมงกุฎและละทิ้งอิปไตยของตนหรือ? เช่นกันข้าต้องสละอำนาจและละทิ้งตำแหน่งของข้าหรือ?” มุลลา ซาเดเคตอบอย่างไม่ลังเลว่า : “เมื่อสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมที่ประกาศโดยพระเจ้าผู้ลิขิตดวงชะตาเหล่านี้ได้รับการแสดงให้เห็นอย่างแน่ชัด สัจธรรมของสิ่งใดก็ตามที่ออกมาจากริมฝีปากของพระองค์จะได้รับการพิสูจน์ท่านองเดียวกัน หากดวงชะตาเหล่านี้คือพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ การสละบัลลังก์ของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์หรือผู้ที่เหมือนเขาไม่สำคัญเท่าไร และไม่สามารถเบี่ยงเบนจุดประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของหรือเปลี่ยนแปลงอิปไตยของกษัตริย์นัรันด์ผู้ทรงมหิธานุภาพ” ^[3]

113

ผู้ปกครองที่โหดร้ายและไม่มีศาสนาไม่สบอารมณ์อย่างยิ่งต่อคำตอบดังกล่าว เขาตำหนิและสาปแช่งมุลลา ซาเดเคสั่งผู้ติดตามทั้งหลายของตนให้ถอดเสื้อผ้าของมุลลา ซาเดเคออก และให้เขียนด้วยเส้นหนึ่งพันครั้ง จากนั้นเขาสั่งให้เผาเคราของทั้งโคดุดและมุลลา ซาเดเค แหงมูกของทั้งสองคนให้ทะลุ และสอดเชือกคล้องมูกงูไปตาม

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน Tarikh-i-Jadid เขายังได้ชื่ออีกด้วยว่านิซาโมด โดวเลห์

[2] C.R. Markham's บันทึกไว้ใน A General Sketch of the History of Persia, pp.33-9 ว่า “หนึ่งในชนเผ่าแห่งตูรานและเป็นครอกหนึ่งของตุรกีเรียกว่ากอจาร์ มาปรากฏครั้งแรกในเปอร์เซียในกองทัพเจงกิสข่านที่บุกรุกเข้ามา”

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน Siyyid Ali Muhammad dit le Bab, footnote 175, p.225 ว่า การพบกันครั้งนี้เกิดขึ้นในวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388)

ถนนต่างๆ ในเมือง ^[1] ฮุสเซน ชานประกาศว่า “นี่จะเป็นอนุสาวรีย์สำหรับชาวเมืองซีราซให้รู้ว่าการลงโทษสำหรับความนอกรีตเป็นอย่างไร” มุลลา ซาเดคซึ่งสงบนิ่งไม่สะดุ้งสะเทือนและหลบตามองฟ้า เป็นที่ได้ยินว่า สวดบทอธิษฐานนี้ : “ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของเรา! แท้จริงแล้วเราได้ยินเสียงของพระผู้เรียก พระองค์เรียกเราให้มายังศาสนา ‘พวกเจ้าจงเชื่อพระผู้เป็นนายพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า!’ และเราได้เชื่อ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเรา! เช่นนั้นขอทรงให้อภัยเรา บาปของเรา และขออนุญาตทำชั่วของเรา และทำให้เราตายกับผู้ที่ชอบธรรม” (โคโรอ่าน 3:193) ทั้งคู่ยอมจำนนต่อชะตากรรมของตนเองด้วยความแค้นกล้าอย่างสง่างาม บรรดาผู้ที่ถูกสั่งการให้ทำการลงโทษที่โหดเหี้ยมนี้ กระทำการอย่างขมขื่นและแข็งขันและ ไม่มีใครเข้าแทรกแซงในนามของผู้ทนต์ทุกซ์คู่นี้ ไม่มีใครอยากให้เกิดผลปกป้องความมุ่งหมายของทั้งสอง ไม่นานหลังจากนั้นทั้งสองถูกขับไล่ออกจากซีราซ ก่อนถูกขับไล่ทั้งสองได้รับการเตือนว่า หากพยายามกลับมาเมืองนี้อีกจะถูกตรึงไม้กางเขน ด้วยความทุกข์ทรมานนี้ทั้งสองได้รับเกียรติในรันดร์ที่เป็นคนแรกที่ถูกประหารชีวิตเพื่อเห็นแก่ศาสนาของตนในดินแดนเปอร์เซีย มุลลา อาลีเย บาสทามิแม้จะเป็นคนแรกที่ตกเป็นเหยื่อของความเกลียดชังที่ไม่ลดละของศัตรู ก็ถูกประหารชีวิตในอิรักซึ่งอยู่นอกเขตแดนของเปอร์เซีย ความทุกข์ทรมานของเขาแม้จะรุนแรงก็เทียบไม่ได้กับความน่าสยดสยองและความโหดเหี้ยมป่าเถื่อนที่เป็นลักษณะของการทรมานที่กระทำต่อโคดุตและมุลลา ซาเดค

114

พยานผู้เห็นเหตุการณ์ที่น่าสยดสยองนี้คนหนึ่งซึ่งไม่ใช่สาวกของพระบ๊อบและอาศัยอยู่ในซีราซ ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังต่อไปนี้ “ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นเวลาที่มุลลา ซาเดคกำลังถูกเขียนด้วยแส้ ข้าพเจ้าเฝ้าดูผู้ประหารชีวิตเขาแต่ละคนผลัดกันเขียนไหล่ที่เลือดออกของเขา และเขียนไปจนกว่าจะหมดแรง ไม่มีใครเชื่อว่ามุลลา ซาเดคซึ่งอายุมากและร่างกายเปราะบาง จะสามารถรอดชีวิตจากการเขียนที่โหดเหี้ยมดังกล่าวห่าสิบที เราอัศจรรย์ใจต่อความแค้นกล้าของเขาเมื่อเราพบว่า ถึงแม้จะถูกเขียนด้วยแส้เกินเก้าร้อยครั้งแล้ว ใบหน้าของเขายังคงสงบไม่สะทกสะท้านเหมือนเดิม บนใบหน้าของเขามีรอยยิ้มขณะที่เขาเอามือปิดปาก เขาดูเหมือนเฉยเมยจริงๆ ต่อการเขียนที่กระหน่ำใส่เขา เมื่อเขาถูกขับไล่ออกจากเมือง ข้าพเจ้าได้เข้าไปหาเขาจนได้และถามว่าทำไมเขาเอามือปิดปาก ข้าพเจ้าแสดงความประหลาดใจต่อรอยยิ้มบนสีหน้าของเขา เขาตอบเน้นว่า : ‘การถูกเขียนเจ็ดครั้งแรกนั้นเจ็บปวดมาก ส่วนการถูกเขียนที่เหลือข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกเฉยๆ ข้าพเจ้าสงสัยว่าการเขียนที่ตามมาถูกตัวข้าพเจ้าหรือเปล่า ความรู้สึกปีติยินดีที่เบิกบานลุลกลามวิญญูณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามระงับความรู้สึกและกลั้นหัวเราะ บัดนี้ข้าพเจ้าตระหนักแล้วว่า พระผู้ปลดปล่อยผู้ทรงมหิธานุภาพสามารถเปลี่ยนความเจ็บปวดเป็นความผ่อนคลาย เปลี่ยนความเศร้าโศกเป็นความดีใจในชั่วพริบตาได้อย่างไร อานุภาพของพระองค์สูงส่งยิ่งเหนือความฟุ้งซ่านที่เหลวไหลของบรรดาผู้ที่พระองค์สร้างที่เป็นสังขาร” มุลลา ซาเดคซึ่งข้าพเจ้าได้พบหลายปีต่อมา ได้ยืนยันรายละเอียดทุกอย่างของเหตุการณ์ที่เราอารมณณ์ตอนนี ^[2]

115

การลงโทษเขียนตี (โคดุตและมุลลา ซาเดค) ที่สุดโหดและไม่สมควรที่สุดนี้ ไม่สามารถระงับโทษของฮุสเซน ชาน ความโหดร้ายที่บ้าดีเดือดและหุนหันพลันแล่นของเขา หาทางระบายออกเพิ่มเติมในการทำร้ายซึ่งขณะนั้นเขาเลี้ยงไปที่ตัวพระบ๊อบ ^[3] ฮุสเซน ชานส่งกำลังขีมี่าคุ้มกันจากกองรักษาการณ์ที่ไว้ใจของตนเองไปบูเชร์ ด้วย

[1] ตามที่บันทึกไว้ใน Traveller's Narrative, p.5 มุลลา อาลี อัคบาเร อาดิสทานีโดนการประหารชีวิตด้วยกันทั้งสอง

[2] *God Passes By*, p.11 อธิบายสถานการณ์ช่วงเวลานี้ที่นำไปสู่การจับกุมพระบ๊อบว่า “ณ เวลานั้นชาวเมืองซีราซตื่นพล่าน การถกเถียงกันอย่างรุนแรงกำลังเดือดอยู่ในสุเหร่า มัดเรเซห์ ตลาดนัด และสถานที่สาธารณะอื่นๆ ความสงบและสวัสดิภาพตกอยู่ในอันตรายร้ายแรง, ด้วยความกลัว ความอิจฉา ความโกรธแค้นที่ บรรดาโอลามาเริ่มมองเห็นความน่าเป็นห่วงของฐานะของตน ผู้ว่าการซึ่งตื่นตระหนกอย่างยิ่งได้สั่งให้จับกุมพระบ๊อบ”

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, pp.229-230 ว่า “เมืองนี้ได้กลายเป็นสมรภูมิสำหรับการอภิปรายอย่างใสอารมณ์ซึ่งรบกวนความสงบทั่วไปอย่างลึก บรรดาผู้ที่อยาก رؤ้อากเห็น ผู้แสวงบุญ พวกเขาพากันมาพบกันที่นั่นแสดงความเห็นเกี่ยวกับข่าวซึ่งเห็นชอบหรือตำหนิ เชิดชูขีดยึดหนุ่มผู้นี้หรือในทางตรงกันข้ามสาปแช่งและถากถางเขา ทุกคนตื่นตื่นและเหนื่อยอ่อน, ด้วยความกังวลอย่างเคียดแค้น เหล่ามุลลามองเห็นสาวกของหลักความเชื่อใหม่นี้กำลังเพิ่มจำนวน และทรัพยากรของพวกเขาลดลงตามส่วน, เป็นความจำเป็นที่จะต้องกระทำการบางอย่าง เนื่องด้วยการยอมทนอย่างยืดยื้อยอมทำให้สุเหร่าของพวกเขาไม่

คำสั่งการที่เน้นให้จับกุมพระบ็อบแล้วนำตัวสามโซมายังซีราช ผู้นำของกองกำลังคุ้มกันนั้นซึ่งเป็นสมาชิกของชุมชนนุเสยริที่รู้จักกันดีกว่าในฐานะนิกายอาลีโยลลาฮี เล่าดังต่อไปนี้: “เมื่อสิ้นสุดระยะที่สามของการเดินทางไปยังบูเชร์ เราพบชายหนุ่มคนหนึ่งท่ามกลางที่ก้นดาร์ เขาสวมสายสะพายสีเขียวและผ้าโพกศีรษะขนาดเล็กตามลักษณะของซีดที่มีอาชีพค้าขาย เขาอยู่บนหลังม้าและตามหลังด้วยคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียที่คอยดูแลข้าวของของเขา เมื่อเราใกล้เข้าไปหา เขาคำนับเราและสอบถามจุดหมายปลายทางของเรา ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการดีที่สุดที่จะปกปิดความจริง และตอบไปว่าในบริเวณใกล้เคียงนี้เราได้รับคำสั่งจากผู้ว่าการมณฑลฟาร์ให้ทำการสอบถามบางเรื่อง เขายิ้มและให้ข้อสังเกตว่า: ‘ผู้ว่าการส่งท่านมาจับกุมเรา เราอยู่ที่นี้ จงทำตามที่เราตามที่ท่านปรารถนา โดยการออกมาหาท่านเราได้รับระยะการเดินทางของท่าน และทำให้ท่านพบเราได้ง่ายขึ้น’ ข้าพเจ้าตกใจต่อการพูดความรู้สึกนึกคิดของเขา และอัศจรรย์ใจต่อน้ำใสใจจริงและความตรงไปตรงมาของเขา อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าไม่สามารถอธิบายความพร้อมของเขาที่จะอยู่ภายใต้วินัยที่รุนแรงของเจ้าหน้าที่รัฐบาลอย่างสมัครใจ แล้วเสี่ยงชีวิตและความปลอดภัยของตนเอง ขณะที่ข้าพเจ้าพยายามทำเป็นไม่สนใจเขาและเตรียมที่จะจากไป เขาเข้ามาใกล้ข้าพเจ้าและกล่าวว่า: ‘เราสาบานต่อความชอบธรรมของพระเจ้าผู้สร้างมนุษย์ ผู้ทำให้มนุษย์ต่างจากสิ่งมีชีวิตอื่นทั้งหมดที่พระองค์สร้าง และทำให้หัวใจของมนุษย์เป็นที่ประทับของอธิปไตยและความรู้ของพระองค์ว่า ตลอดทั้งชีวิตเราไม่ได้เอ่ยถ้อยคำใดนอกจากสัจธรรม ไม่มีคำปรารถนาใดเว้นแต่ความผาสุกและความเจริญก้าวหน้าของเพื่อนมนุษย์ของเรา เราเหยียดหยามความสบายของตนเอง และหลีกเลี่ยงการเป็นเหตุของความเจ็บปวดและความเศร้าโศกต่อผู้ใด เรารู้ว่าท่านกำลังตามหาเรา เราอยากส่งมอบตัวเองให้กับมือของท่านดีกว่าให้ท่านและสหายของท่านเจอกับความหงุดหงิดโดยไม่จำเป็นเพื่อเห็นแก่เรา’ ถ้อยคำเหล่านี้กินใจข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าลงจากหลังม้าโดยสัญชาตญาณ จับโกลนม้าของเขาและกล่าวต่อเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้: ‘ข้าแต่แสงสว่างของดวงตาของพระโมฮัมหมัด! พระเจ้าผู้สร้างท่านและประสาทท่านด้วยความสูงส่งและอานุภาพดังกล่าวยังเป็นพยาน ข้าพเจ้าขอให้ท่านให้ตามคำขอและตอบการอธิษฐานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านให้หนีไปจากที่นี่และไปให้พ้นหน้าฮุสเซน ข่านผู้ว่าการมณฑลนี้ที่อามหิตและเลวทราม ข้าพเจ้าหวั่นกลัวเล่ห์กลของเขาต่อท่าน ข้าพเจ้าขยงความคิดที่จะถูกใช้เป็นเครื่องมือในแผนที่มาร้ายของเขาต่อผู้บริสุทธิ์และประเสริฐที่สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัด สหายทั้งหลายของข้าพเจ้าเป็นผู้มีเกียรติ คำสัญญาคือสายสัมพันธ์ของพวกเขา พวกเขาจะปฏิญาณตนว่าจะไม่เปิดเผยการหนีไปของท่าน ข้าพเจ้าขอให้ท่านไปยังเมืองมาซัดในมณฑลโคราซาน และหลีกเลี่ยงการตกเป็นเหยื่อความโหดเหี้ยมของสุนัขป่านี้’ เขาตอบคำอ้อนวอนที่จริงจังของข้าพเจ้าว่า: ‘ขอให้พระเจ้าเป็นนายพระเจ้าเป็นเจ้าของท่าน ตอบแทนท่านสำหรับความใจกว้างและเจตนาอันประเสริฐ ไม่มีใครรู้ความลับหรือสามารถหยั่งรู้ความลับของศาสนาของเรา ไม่มีวันที่เราจะหันหน้าไปจากโองการของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระองค์เท่านั้นคือที่มั่นที่แน่นอน คือเครื่องค้ำจุนและที่ลี้ภัยของเรา จนกว่าใกล้จะถึงชั่วโมงสุดท้ายของเรา ไม่มีใครกล้าทำร้ายเรา ไม่มีใครสามารถขัดขวางแผนของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิทานภาพ และเมื่อชั่วโมงของเรามาถึง เราจะเบิกบานยิ่งเพียงไรที่จะได้ตีถ้อยแห่งการสละชีวิตในนามของพระองค์! เราอยู่ที่นี่ จงส่งมอบเราให้กับมือของเจ้านายของท่าน อย่าได้กลัวเพราะจะไม่มีใครทำอันตราย’ ข้าพเจ้าน้อมศีรษะยินยอมและดำเนินการตามความปรารถนาของเขา”

116

พระบ็อบเริ่มเดินทางต่อทันทีไปยังซีราช โดยอิสระและไม่ถูกติดตามพระองค์นำหน้ากองกำลังคุ้มกันซึ่งตามหลังพระองค์ด้วยท่าทีของการอุทิศตนอย่างนับถือ ด้วยมนต์ของวาเทพระองค์คลายความไม่เป็นมิตรของบรรดาผู้คุ้มกันและเปลี่ยนความโอหังที่หะนงของพวกเขาไปเป็นความถ่อมตัวและความรัก เมื่อมาถึงซีราชพวกเขามุ่งหน้าตรงไปยังทำเนียบผู้ปกครอง ใครก็ตามที่สังเกตเห็นขบวนขีม้าเคลื่อนไปตามถนนได้แต่อัศจรรย์ใจต่อภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจที่ไม่ธรรมดาที่สุดนี้ ทันทีที่ได้รับแจ้งการมาถึงของพระบ็อบ ฮุสเซน ข่านเรียกตัวพระองค์ให้มาพบทันที เขาต้อนรับพระองค์อย่างหยาบหยามที่สุดและสั่งพระองค์ให้นั่งบนที่นั่งที่กลางห้องหันหน้ามาหาเขา

เหลือศาสนิกชนผู้เชื่อมั่นว่า เนื่องด้วยอิสลามไม่ปกป้องตนเอง ก็คือยอมรับความพ่ายแพ้ ในอีกด้านหนึ่งฮุสเซน ข่านผู้ว่าฯ ซีราชซึ่งเป็นนิกายโมด โดวเลห์ กล่าวว่าในการปล่อยให้สิ่งต่างๆ ดำเนินไปตามเรื่องตามราวเรื่องอภัยจะกลายเป็นอย่างไรเป็นไปไม่ได้ที่จะปราบในภายหลัง จะเป็นที่น่าขายหน้าสำหรับราชสำนัก นอกจากนี้พระบ็อบไม่ได้พึงพอใจกับการเทศน์ เขาเรียกผู้คนที่ปรารถนาดีมาหาตน ‘ผู้ที่รู้พระวาจาของพระเจ้าเป็นเจ้าและไม่มาช่วยเหลือพระองค์ในวันแห่งความรุนแรง เป็นเหมือนพวกที่หนีไปจากพยานหลักฐานของฮุสเซนบุตรของอาลีที่คาบิลาจริง ๆ คนเหล่านั้นคือพวกไม่มีศาสนา’ [คีตาบี เบย์โนล ฮาราเมน] ประโยชน์ของพลเรือนพ้องกับประโยชน์ของสวรรค์, นิกายโมด โดวเลห์และเชค อาบู โทหรับอิมามโฆเมห์เห็นพ้องกันว่า ควรทำความอับอายขายหน้าให้แก่ผู้สร้างนวัตกรรมอย่างที่จะทำให้เขาเสียชื่อในสายตาของประชาชน ดังนั้นพวกเขาอาจทำให้สิ่งทั้งหลายเจียบลงได้สำเร็จ”

เขาตำหนิพระองค์ต่อหน้าประชาชนและประณามการปฏิบัติตัวของพระองค์ด้วยภาษาหยาบหยาม และคัดค้านอย่างไม่ไหว “เจ้ารู้หรือไม่ว่า เจ้าได้จุดให้เกิดการทำอันตรายอย่างใหญ่หลวงขนาดไหน? เจ้าตระหนักหรือไม่ว่า เจ้าได้กลายเป็นความอับยศเช่นไรสำหรับศาสนาอิสลามที่ศักดิ์สิทธิ์และประมุขที่สง่าของเรา? เจ้าไม่ใช่ชายที่กล่าวอ้างว่าเป็นผู้เปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ที่มายกเลิกหลักปฏิบัติที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของคัมภีร์โครอานหรือ?” พระบ็อบทรงตอบอย่างสงบว่า “หากคนสามัญคาบข่าวมาบอกเจ้า จงตรวจเรื่องนั้นให้แน่หนักที่ เพื่อมิให้พวกเจ้าทำร้ายผู้อื่นด้วยความเขลา และจำเป็นต้องเสียใจโดยเร็วต่อสิ่งที่พวกเจ้าทำไป” (โครอาน 49:6) ถ้อยคำเหล่านี้เติมไฟให้แก่ความโกรธแค้นของฮุสเซน ข่าน เขาอุทานว่า “อะไรนะ! เจ้ากล่าวเราชั่วร้าย โง่เขลาและเบาปัญญาขึ้นหรือ?” เขาหันไปสั่งผู้ติดตามคนหนึ่งให้ตบหน้าพระบ็อบ การตบนั้นรุนแรงถึงขนาดที่ผ้าโพกศีรษะของพระองค์ตกลงบนพื้น เชค อาโบล โทหรับอิหม่าม โฉเมห์แห่งซีราชซึ่งอยู่ในที่ชุมนุมนั้นและไม่เห็นชอบอย่างแรงกับการปฏิบัติตัวของฮุสเซน ข่าน ได้สั่งให้นำผ้าโพกศีรษะของพระบ็อบมาสวมคืนให้ และเชิญพระองค์ไปนั่งข้างๆ เขา อิหม่าม โฉเมห์หันไปหาฮุสเซน ข่านและอธิบายสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยวจนะของคัมภีร์โครอานที่พระบ็อบคัดมา และหาทางลดความเดือดดาลของเขาด้วยวิธีนี้ เขาบอกฮุสเซน ข่านว่า “วจนะที่ตอนนี้ที่ชายหนุ่มผู้นี้คัดมาทำให้ข้าประทับใจอย่างลึกซึ้ง ข้ารู้สึกว่ามีวิถีทางที่ฉลาดคือการสอบสวนเรื่องนี้ด้วยความรอบคอบอย่างยิ่ง และวินิจฉัยเขาตามหลักเกณฑ์ของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” ฮุสเซน ข่านยินยอมอย่างรวดเร็วง่ายดาย ครั้นแล้วเชค อาโบล โทหรับตั้งคำถามพระบ็อบเกี่ยวกับธรรมชาติและลักษณะของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ พระบ็อบปฏิเสธคำกล่าวอ้างว่าเป็นตัวแทนของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญาหรือเป็นตัวกลางระหว่างอิหม่ามกอเอมกับผู้ที่ศรัทธา อิหม่าม โฉเมห์ตอบว่า “เราพอใจโดยสมบูรณ์ เราจะขอร้องท่านให้มานำเสนอตัวท่านเองที่สุเหร่าวาคลวันศุกร์ และประกาศคำปฏิเสธของท่านต่อสาธารณชน” ขณะที่เชค อาโบล โทหรับลุกขึ้นจะจากไปด้วยความหวังว่าจะปิดกระบวนการสืบสวน ฮุสเซน ข่านเข้าแทรกแซงและกล่าวว่า : “เราจะกำหนดเงื่อนไขให้ผู้มีฐานะเป็นที่ยอมรับคนหนึ่งให้การประกันตัวและคำประกันเขาและปฏิญาณเป็นลายลักษณ์อักษรว่า หากในอนาคตชายหนุ่มผู้นี้พยายามพูดหรือทำอะไรที่เสียหายต่อประโยชน์ของศาสนาอิสลามหรือรัฐบาลของดินแดนนี้ ผู้นั้นจะส่งมอบตัวเขาให้กับมือของเราทันที และถือว่าตนรับผิดชอบความประพฤติของเขาในทุกสภาพแวดล้อม” ฮาจี มีร์ชา ซียิด อาลีลุงฝ่ายมารดาของพระบ็อบซึ่งอยู่ในที่ชุมนุมนั้นยินยอมทำหน้าที่เป็นผู้รับผิดชอบหลานชายของตน เขาเขียนคำปฏิญาณด้วยมือของตนเองและประทับตราประทับของตน ยืนยันโดยลายเซ็นของพยานจำนวนหนึ่ง และส่งมอบให้แก่ผู้ว่าการ ครั้นแล้วฮุสเซน ข่านสั่งให้มอบพระบ็อบไว้ในความดูแลของลุงของพระองค์ ด้วยเงื่อนไขว่าเวลาใดก็ตามที่เขาเห็นสมควร ฮาจี มีร์ชา ซียิด อาลีจะต้องส่งตัวพระบ็อบให้แก่มือเขาทันที

117

ด้วยหัวใจเปี่ยมไปด้วยความรู้คุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ฮาจี มีร์ชา ซียิด อาลีนำตัวพระบ็อบไปที่บ้านของพระองค์ และฝากพระองค์ไว้ในความดูแลรักใคร่ของมารดาที่เคารพของพระองค์ เขาปิติยินดีต่อการกลับมาอยู่ร่วมกันของครอบครัวครั้งนี้ และใส่ใจอย่างยิ่งต่อการปลดปล่อยญาติที่รักและลำค่าจากเงื้อมมือของทรราชที่มารร้ายนี้, ในความเงียบของบ้านของตนเองพระบ็อบใช้ชีวิตปลีกวิเวกอย่างไม่ถูกรบกวนช่วงเวลาหนึ่ง, ไม่มีใครเว้นแต่ภรรยา มารดาและลุงที่มีการติดต่อสื่อสารกับพระองค์, ระหว่างนั้นพวกตัวอันตรายกำลังซุ่มก่อกบฏดินแดนเชค อาโบล โทหรับให้เรียกตัวพระบ็อบมาที่สุเหร่าวาคลและเรียกร้องพระองค์ให้ทำตามที่ปฏิญาณไว้ เชค อาโบล โทหรับเป็นที่รู้กันว่าเป็นบุรุษที่มีใจเมตตา มีจิตใจและพื้นฐานนิสัยคล้ายคลึงอย่างสอดคล้องกับอุปนิสัยของมีร์ชา อาโบล กอเอม อิหม่าม โฉเมห์แห่งเตหะรานที่ลวงลับไป เขาไม่เต็มใจที่สุดที่จะปฏิบัติต่อผู้มีฐานะเป็นที่ยอมรับด้วยการหยาบหยาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นชาวเมืองซีราช, โดยสัญชาตญาณแล้วเขารู้สึกว่านี่เป็นหน้าที่ของตน ถือเป็นปฏิบัติสิ่งนี้ด้วยมโนธรรม ซึ่งส่งผลให้เขาเป็นที่นิยมชมชอบโดยชาวเมืองนี้ทั่วทุกหัวระแหง ดังนั้นเขาหาทางระงับความโกรธแค้นของฝูงชนโดยคำตอบที่บายเบียงและเลื่อนเวลาครั้งแล้วครั้งเล่า อย่างไรก็ตามเขาพบว่าพวกปลุกการก่อกบฏและปลุกระดมพยายามทุกอย่างต่อไปที่จะขย้ำความรู้สึกขุ่นเคืองไปทั่ว ในที่สุดเขารู้สึกถูกบีบบังคับให้เขียนสารลับถึงฮาจี มีร์ชา ซียิด อาลี ขอร้องเขาให้นำตัวพระบ็อบมาที่สุเหร่าวาคลในวันศุกร์ เพื่อให้พระองค์ทำตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้ เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “ความหวังของข้าพเจ้าคือโดยความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คำพูดของหลานชายของท่านจะคลายความตึงเครียดของสถานการณ์ และนำไปสู่ความสงบของท่านและของเราเอง”

118

พระบ็อบกับฮาจี มีร์ชา ซียิด อาลีมาถึงสุเหร่า ณ เวลาที่อิหม่าม โฉเมห์เพิ่งจะขึ้นไปบนมุขและกำลังเตรียมการเทศนา ทันใดที่มองเห็นพระบ็อบเขายินดีต้อนรับพระองค์ต่อหน้าประชาชน และขอร้องพระองค์ให้ขึ้นไปบนมุขและกล่าวต่อชุมชนศาสนิกชน พระบ็อบตอบสนองคำเชิญและเข้าไปหาเขา และโดยการยืนบนบันไดขั้นแรก

ทรงเตรียมที่จะกล่าวต่อประชาชน อิหม่ามโจเมห์พูดแทรกว่า “ขึ้นมาให้สูงกว่านี้” พระบ็อบก้าวขึ้นมาอีกสองชั้น บันไดตามความปรารถนาของเขา ขณะที่พระองค์ยืนอยู่ศีรษะของพระองค์บังอกของเซค อาโบล โทริบซึ่งอยู่บนยอดมุข พระองค์เริ่มโดยการกล่าวคำนำการประกาศต่อสาธารณชนด้วยวาจาที่อาร์มกบท ทันใดที่พระองค์เอ่ยวาทะเริ่มต้น “ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงสร้างสวรรค์และโลกที่แท้จริง” ซียิดคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าซียิดเด ซิช พารี ซึ่งบทบาทหน้าที่ของเขาคือการถือคทาอยู่เบื้องหน้าอิหม่ามโจเมห์ ตะโกนอย่างหยาบหยามว่า : “พอแล้วสำหรับการพูดจาเหลวไหลนี้! จงประกาศสิ่งที่เจ้าตั้งใจจะพูดเดี๋ยวนี้ทันที” อิหม่ามโจเมห์ขุ่นเคืองอย่างยิ่งต่อการพูดที่หยาบคายของซียิด เขาตำหนิซียิดว่า “จงหุบปาก และละอายใจต่อความสามหาวของเจ้า” จากนั้นเขาหันไปหาพระบ็อบและขอให้พระองค์พูดอย่างรวบรัด เพราะนี่จะรับความตื่นเต้นของประชาชน ขณะที่ทรงหันหน้าไปทางชุมนุมศาสนิกชนพระบ็อบประกาศว่า : “การประณามของพระผู้เป็นเจ้าตกอยู่กับผู้ที่ถือว่าเราเป็นตัวแทนของอิหม่าม (กอเอม) หรือประตูไปสู่อิหม่าม เช่นกันการประณามของพระผู้เป็นเจ้าตกอยู่กับใครก็ตามที่ใส่ความกล่าวหาเราว่าปฏิเสธเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ยอมรับความเป็นศาสนทูตของพระโมฮัมหมัดผู้เป็นตราประทับของศาสนทูตทั้งหลาย ปฏิเสธสัจธรรมของพระผู้นำชาวองศ์ใดในอดีต ไม่ยอมรับความเป็นผู้อภิบาลของอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา หรืออิหม่ามคนใดก็ตามที่สืบทอดเขา” จากนั้นพระองค์ขึ้นไปยอดสุดของบันได โอบกอดอิหม่ามโจเมห์ แล้วลงมายังพื้นล่างของสุเหร่า ไปร่วมกับชุมนุมศาสนิกชนเพื่อถือปฏิบัติการสวดมนต์วันศุกร์ อิหม่ามโจเมห์เข้ามาแทรกแซงและขอให้พระองค์กลับไปพัก เขากล่าวว่า “ครอบครัวของท่านกำลังรอคอยการกลับไปของท่านด้วยความกังวลใจ ทุกคนหวังวิตกว่าจะมีภัยบังเกิดกับท่าน จงกลับไปบ้านของท่านและสวดมนต์ที่นั่น ที่จริงแล้วสิ่งนี้มีคุณค่ากว่าในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า” ฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีถูกอิหม่ามโจเมห์ขอเชนกันให้กลับไปบ้านพร้อมกับหลานชาย มาตราการป้องกันไว้ก่อนนี้ซึ่งเซค อาโบล โทริบคิดว่าเป็นความรอบคอบที่จะถือปฏิบัติ เกิดจากความกลัวว่าหลังจากการแยกย้ายกันไปของชุมนุมศาสนิกชน คนจิตใจชั่วร้ายบางคนในหมู่ผู้ชนอาจยังพยายามทำร้ายพระบ็อบหรือทำให้ชีวิตของพระองค์ตกอยู่ในอันตราย, หากไม่ใช่เพราะความหลักแหลม ความเห็นใจและความเอาใจใส่อย่างระมัดระวังที่อิหม่ามโจเมห์แสดงให้เห็นอย่างสะดุดตาในอีกหลายโอกาสดังกล่าว ไม่ต้องสงสัยว่าผู้ชนที่เดือดดาลคงถูกชักนำให้สนองความต้องการที่ป่าเถื่อนของตน และคงทำสิ่งเลวเถิดที่น่าขบถที่สุด เขาดูเหมือนว่าเป็นเครื่องมือของมือที่มองไม่เห็นที่ถูกกำหนดให้มาคุ้มครองทั้งตัวตนและพันธกิจของพระบ็อบ [1]

119

พระบ็อบได้กลับมาถึงบ้านของพระองค์ และสามารถใช้ชีวิตที่สงบเป็นการส่วนตัวในบ้านอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง และสมาคมอย่างใกล้ชิดกับครอบครัวและญาติพี่น้องของพระองค์ สมัยนั้นพระองค์เฉลิมฉลองการมาถึงของวันออรัซครังแรกนับตั้งแต่การประกาศพันธกิจของพระองค์ ในปีนั้นเทศกาลนั้นตรงกับวันที่สิบเดือนราบี โยล อัฟวาล ฮ.ศ.1261 [มีนาคม ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388)]

120

ในหมู่ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ที่นาทรงจำนั้นในสุเหร่าวาคิลและใต้ฟังคำแถลงของพระบ็อบ บางคนประทับใจอย่างยิ่งต่อภริยาทำทางที่เชี่ยวชาญที่พระองค์ทำให้ปรบึกที่นาเกรงขามทั้งหลายเงียบได้สำเร็จ โดยความพยายามที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือ, ไม่นานหลังจากเหตุการณ์นี้ พวกเขาแต่ละคนถูกชักนำให้เข้าใจความเป็นจริงของพันธกิจของพระองค์และยอมรับความรุ่งโรจน์ของพันธกิจนั้น หนึ่งในนั้นคือเซค อาลี มีร์ซาหลานชายของอิหม่ามโจเมห์นี่เอง ซึ่งเป็นชายหนุ่มที่เพิ่งมีอายุบรรลุนิติภาวะ เมล็ดที่เพาะไว้ในหัวใจของเขาเติบโตและพัฒนามาจนกระทั่งปี ฮ.ศ.1267 [ค.ศ.1850-51 (พ.ศ.2393-94)] เขาได้เอกลิทธิในการพบพระบาฮาอุลลาห์ในอิรัก การไปเยือนครั้งนั้นทำให้เขาเปี่ยมไปด้วยความไฟแรงและความเบิกบาน เมื่อกลับมาถึงดินแดนบ้านเกิดด้วยความสดชื่นอย่างยิ่ง เขาเริ่มตรากตรำใหม่เพื่อศาสนาด้วยกำลังวังชาเพิ่มขึ้นสองเท่า ตั้งแต่ปีนั้นจนกระทั่งปัจจุบันนี้เขาพากเพียรในงานของตน ดีเด่นด้วยอุปนิสัยใจคอที่ซื่อตรงและการอุทิศตนสุดหัวใจต่อรัฐบาลและประเทศของตน ไม่นานมานี้จดหมายฉบับหนึ่งของเขาถึงพระบาฮาอุลลาห์มาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งในจดหมายนั้นเขาแสดงความพอใจอย่างเนียบคมต่อความก้าวหน้าของศาสนาในเปอร์เซีย เขาเขียนว่า “ข้าพเจ้าพิศวงจนพูดไม่ออกเมื่อได้เห็นหลักฐานทั้งหลายของอานูภาพที่เอาชนะไม่ได้ของพระผู้เป็นเจ้าที่ถูกแสดงให้ปรากฏในหมู่ประชาชนของประเทศ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Syyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.232-233 ว่า “หลังจากการประชุมสาธารณะนี้ที่ก่อขึ้นมาด้วยความโง่เง่าของเหล่ามุลลา ซึ่งทำให้พระองค์ได้ผู้ที่มาเข้าพวกจำนวนมาก ความยุ่งยากน่าเป็นห่วงยิ่งขึ้นในทุกมณฑลของเปอร์เซีย การโต้แย้งลุกลามไปสู่สถานการณ์เลวร้ายถึงขนาดที่กษัตริย์โมฮัมหมัด ชาห์ส่งบุรุษที่ตนมั่นใจโดยสมบุรณ์ไปชีราช และสั่งการเขาให้ทำรายงานเกี่ยวกับทุกสิ่งที่เขาเห็นและเข้าใจ บุคคลนี้คือซียิด ยาห์ยาเย ซาราบี”

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ของข้าพเจ้า ในดินแดนที่ประหัตประหารศาสนาอย่างป่าเถื่อนมาเป็นปีๆ ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วเปอร์เซียมาลีบปีว่าเป็นบาบี ถูกทำให้เป็นอนุญาโตตุลาการในคดีพิพาทระหว่างฝ่ายหนึ่งคือซิลลุส สุลต่านโอรสผู้กดขี่ของกษัตริย์ชาห์และเป็นศัตรูที่สาบานตนของศาสนา กับอีกฝ่ายหนึ่งคือมีร์ซา ฟิท อาลี ข่านสมณานามขอเฮเบ ติวาน, เป็นที่ประกาศต่อสาธารณชนว่าไม่ว่าคำตัดสินของบาบีผู้นี้จะออกมาอย่างไร คำตัดสินนั้นควรเป็นที่ยอมรับอย่างไม่มีข้อแม้โดยทั้งสองฝ่าย และควรบังคับใช้คำตัดสินนั้นอย่างไม่มีลังเล”

121

ทำนองเดียวกันโมฮัมหมัด คาริมซึ่งอยู่ในหมู่ชนมุมนุสติกในวันศุกร์นั้น ถูกดึงดูดโดยความประหลาดที่นำทิ้งของพระบ็อบในเหตุการณ์นั้น สิ่งที่เขาเห็นและได้ยินในวันนั้นทำให้เขาเปลี่ยนศาสนาทันที การประหัตประหารขับเขาออกจากเปอร์เซียไปยังอิรักซึ่งที่นั่นโดยการอยู่กับพระบาฮาอูลลาห์ เขาทำให้ความเข้าใจและความศรัทธาของตนลึกซึ้งขึ้นอยู่ตลอด ภายหลังเขาได้รับบัญชาจากพระองค์ให้กลับไปยังชีราซ และให้พยายามสุดความสามารถในการเผยแพร่ศาสนา เขาอยู่ที่นั่นและตรากตรำจนกระทั่งถึงจุดจบของชีวิต

122

อีกคนหนึ่งคือมีร์ซา ออเกเย เรคอบ ซอส ในวันนั้นเขาหลงใหลพระบ็อบมากถึงขนาดว่าไม่มีการประหัตประหารใดไม่ว่าจะรุนแรงและยึดเยื้อแค่ไหน สามารถสั่นคลอนความเชื่อมั่นหรือบดบังรัศมีแห่งความรักของเขา เช่นกัน เขาได้พบพระบาฮาอูลลาห์ในอิรัก ในการตอบคำถามที่เขาถามเกี่ยวกับการตีความอักษรที่ไม่ปะติดปะต่อในคัมภีร์โกรอ่านและความหมายของวจนะนุร เขาได้รับการโปรดด้วยธรรมจารึกที่ลิขิตอย่างชัดเจนซึ่งเปิดเผยโดยปากกาของพระบาฮาอูลลาห์ ในที่สุดเขาสละชีวิตในหนทางของพระองค์

123

เช่นกันอีกคนหนึ่ง ในหมู่พวกเขาคือมีร์ซา ราฮิมเม คับบอซซึ่งเด่นต่างจากคนอื่นด้วยความใจกล้าและไฟศรัทธาที่แรงกล้า เขาไม่หย่อนความพยายามจนถึงชั่วโมงแห่งความตายของตน

124

ฮาจิ อาโบล ฮาซานเน บัสสาสผู้ซึ่งในฐานะเพื่อนเดินทางของพระบ็อบระหว่างไปแสวงบุญที่ฮีจาซ เคยมองเห็นราชศักราชที่สุดตื้นตันไม่ได้ของพันธกิจของพระองค์เพียงเลื่อนกลาง ในวันศุกร์ที่นำทรงจำนั้นเขาสิ้นสະห่านและเปลี่ยนแปลงไปโดยสมบูรณ์ เขามีความรักต่อพระบ็อบถึงขนาดว่าน้ำตาแห่งความอุทิศตนที่ตื้นตันไม่ได้หลั่งออกมาจากดวงตาของเขาอยู่ตลอด ทุกคนที่รู้จักเขาชื่นชมการปฏิบัติตนที่ซื่อตรงของเขาและสรรเสริญความใจบุญและน้ำใสใจจริงของเขา เขากับลูกชายสองคนได้พิสูจน์ความศรัทธาที่เหนียวแน่นของตนด้วยการกระทำ และได้รับความนิยมชมชอบจากเพื่อนร่วมศาสนาทั้งหลาย

125

และยังมีอีกคนที่หลงใหลพระบ็อบในวันนั้นคือฮาจิ โมฮัมหมัด บิซท์ที่ลวงกลับไป เขาเป็นบุรุษผู้เชี่ยวชาญคำสอนอภิปรัชญาของอิสลาม และเป็นผู้ชื่นชมเชค อาหมัดและซียิด คาเชมอย่างยิ่ง เขามีใจเมตตาและมีอารมณ์ขันที่เนียนเป็นพรสวรรค์ เขาได้มีมิตรภาพและเสวนาอย่างสนิทสนมกับอิมาม โจเมห์ และเป็นผู้ร่วมการสวดมนต์เป็นหมู่ในวันศุกร์ที่ศรัทธา

126

นอวีรุชของปีนั้นซึ่งนำมาก่อนการมาถึงของวสันตฤดูใหม่ ยังเป็นสัญลักษณ์ของการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณด้วย ซึ่งการขยับเขยื้อนแรกของการเกิดใหม่นี้เป็นที่สังเกตเห็นได้ทั่วทั้งความยาวและความกว้างของดินแดนนั้น ผู้ที่เลื่องชื่อและมีวิชาที่สุดจำนวนหนึ่งในหมู่ประชาชนของประเทศนั้น โพล่ฟื้นขึ้นมาจากความร้างชีวิตของฤดูหนาวแห่งความไม่เอาใจใส่ และมีชีวิตชีวาโดยลมหายใจฟื้นชีวิตของการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่, เมล็ดที่พระหัตถ์แห่งอำนาจเปิดเสร็จได้เพาะไว้ในหัวใจของพวกเขา ใต้ดอกเป็นดอกไม้แห่งสุนทรียะที่บริสุทธิ์และสวยงามที่สุด^[1] ขณะที่สายลมแห่งความเมตตาไร้ใครและความปรานีที่อ่อนโยนของพระองค์ไซ้มายังดอกไม้

[1] Comte de Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.120,122 ว่า "แม้กระนั้นความประทับใจที่เป็นผลตามมาในชีราซนั้นใหญ่หลวง และผู้มีวิชาและมีศาสนาทั้งหมดมารวมตัวกันอยู่กับฮาจิ โมฮัมหมัด [พระบ็อบ] ทันใดที่เขาปรากฏตัวที่สุหร่า พวกเขาล้อมรอบเขา และทันใดที่เขานิ่งบนมุข ทุกคนเงยบเพื่จะฟังเขา สุนทรพจน์ของเขาไม่เคยโจมตีสาระสำคัญของศาสนา

ประวัติความเป็นมาของศาสนาไอ

เหล่านี้ อานาภาพะลุทะลวงของกลิ่นหอมของดอกไม้แผ่กระจายออกไปกว้างไกลบนพื้นผิวของดินแดนนั้นทั้งหมด และขจรไกลออกไปแม้แต่นอกเขตแดนเปอร์เซีย กลิ่นหอมนี้ไปถึงคาบิล่าและเติมชีวิตให้แก่วิญญาณของบรรดาผู้ที่กำลังรอคอยคาดหวังให้พระบ็อบกลับมายังเมืองของตน ไม่นานหลังจากนอร์วูซซารจบบ้างหนึ่งมาถึงพวกเขาผ่านทางบาสเรห์ ในสารนี้พระบ็อบซึ่งตั้งใจจะกลับจากฮิลาซมายังเปอร์เซียผ่านทางคาบิล่า ทรงแจ้งให้พวกเขาทราบการเปลี่ยนแปลงของพระองค์และผลตามมาที่ทำให้พระองค์ไม่สามารถทำตามคำสั่งสัญญา พระองค์บอกให้พวกเขามุ่งหน้าไปยังอิสฟาฮานและอยู่ที่นั่นจนกว่าจะได้รับคำสั่งการต่อไป พระองค์ทรงกล่าว

อิสลาม แต่เคารพพิธีกรรมของอิสลามเกือบทั้งหมด ที่จริงแล้วการอำพรางเจตนามีมากกว่า กระนั้นก็ตามก็เป็นสุนทรพจน์ที่ปากกล้า พวกนักบวชไม่ถูกละเว้น ความเลวทรามของพวกเขาถูกโจมตีอย่างรุนแรง เนื้อหาโดยรวมคือชะตากรรมที่น่าเศร้าและเจ็บปวดของมนุษยชาติ, ที่นี้และที่นั่นการกล่าวเป็นนัยมีความเคลือบคลุมที่ระคายเคืองความคลั่งไคล้ของบางคน ขณะที่ประจบความทะนงของคนอื่นๆ ที่ริเริ่มไว้โดยทั้งหมดหรือบางส่วนให้ความจริงที่ขมขื่นแก่คำพยากรณ์ต่างๆ ของเขาถึงขนาดว่า ผุ่ชนกำลังเพิ่มจำนวนขึ้นวันแล้ววันเล่า และดังนั้นทั่วทั้งเปอร์เซียพวกเขากำลังเริ่มพูดเกี่ยวกับอาลี โมฮัมหมัด

บรรดามุลาแห่งชีราชไม่รอให้ความปั่นป่วนทั้งหมดนี้มาประสานกันต่อด้านชายหนุ่มผู้ดูแลนี้ ตั้งแต่การมาปรากฏต่อสาธารณชนครั้งแรกๆ ของเขา พวกเขาส่งบรรดามุลาที่สามารถที่สุดไปหาเขาเพื่อจะถกเหตุผลและทำให้เขาสับสน และการโต้เถียงต่อสาธารณชนเหล่านี้ถูกจัดขึ้นในสุเหร่าหรือวิทยาลัยต่างๆ ต่อหน้าผู้ว่าการทหารระดับหัวหน้า นักบวช ประชาชน ที่จริงแล้วทุกคน แต่แทนที่จะเป็นประโยชน์ต่อนักบวช พวกเขาให้การหนุนไม้น้อยต่อการกระจายและเชิดชูกิตติศัพท์ของครูที่ไฟแรงนี้ [พระบ็อบ] บนความเสียหายของพวกเขาเอง ข้อเท็จจริงคือเขาปราบและประณามปรปักษ์ทั้งหลาย ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากมากด้วยคัมภีร์โครอ่านอยู่ในมือ เป็นเรื่องง่ายสำหรับเขาที่จะแสดงต่อผุ่ชนเหล่านี้ทั้งหมดที่รู้จักพวกมุลาตีว่า การปฏิบัติตัวตรงไหน ศิลไหน ความเชื่อหรือแม้แต่ศาสนศาสตร์ไหนของพวกเขา ขัดกับคัมภีร์อย่างโจ่งแจ้งซึ่งพวกเขาไม่สามารถปฏิเสธด้วยความประเสริฐและความกล้าที่ไม่ธรรมดา เขาวิพากษ์ความเลวทรามของปรปักษ์ทั้งหลายของเขาโดยไม่สนใจธรรมเนียมปฏิบัติปกติทั้งหมด หลังจากที่พิสูจน์ความไม่ซื่อสัตย์ของเหล่ามุลาต่อหลักความเชื่อของตนเอง เขาทำให้เหล่ามุลาละอายใจในชีวิต และโยนพวกเขาไปเสี่ยงกับความโกรธแค้นหรือความดุจอกของผู้ตรวจสอบบัญชี

ณ ชีราชการปรากฏตัวครั้งแรกๆ ของเขาเมื่อเขาเทศน์นั้นกินใจอย่างลึกซึ้งถึงขนาดว่า แม้แต่บรรดาผู้นับถือพระโมฮัมหมัดที่เคร่งจารีตที่อยู่ที่นั่นก็คงความทรงจำไว้อย่างลอบอกไม่ได้ และไม่เคยที่จะไม่รู้สึกรับขวัญวาเมื่อระลึกถึงการเทศน์เหล่านั้น พวกเขาเห็นพ้องเป็นเอกฉันท์ว่า ความคมคายของอาลี โมฮัมหมัดเป็นชนิดไม่มีที่เปรียบถึงขนาดว่า หากไม่ได้เป็นพยานด้วยตนเองเป็นไปไม่ได้ที่จะนึกคิด ในไม่ช้านักศาสนศาสตร์หนุ่มผู้นี้ [พระบ็อบ] ไม่ได้ปรากฏต่อสาธารณชนโดยไม่ถูกล้อมด้วยผู้ที่มาเข้าพวกมากมายอีกต่อไป บ้านของเขาเต็มไปด้วยคนเหล่านี้เสมอ และเขาไม่เพียงสอนในสุเหร่าและวิทยาลัยต่างๆ เท่านั้น แต่สอนที่บ้านของเขาเป็นหลัก และตอนค่ำก่อนตัวไปอยู่ในห้องกับบรรดาผู้ชื่นชมเขาระดับหัวกะทิ เขาเปิดมานที่บังหลักความเชื่อที่แม้แต่เขาเองยังไม่ได้สถาปนาโดยบริบูรณ์ต่อพวกเขา

ดูเหมือนว่าในสมัยเริ่มแรกนี้เขายู่อยู่กับการถกเหตุผลหาใช้การแถลงหลักศาสนาที่ห้ามแย้ง และไม่มีสิ่งใดเป็นธรรมดาดีกว่า, ในการถกกลับๆ เหล่านี้ซึ่งบ่อยกว่าในการแสดงวาหะต่อสาธารณชน การประกาศอย่างกล้าหาญของเขาเติบโตขึ้นแต่ละวัน และมีแนวโน้มชัดเจนว่าจะโค่นล้มอิสลามโดยสมบูรณ์ ถึงขนาดเป็นการโหมโรงไปไปสู่การประกาศความศรัทธาใหม่, ชุมชนมุสลิมคนเล็กๆ นี้ไฟแรง กล้าหาญ ภูมิใจไม่อยู่ พร้อมสำหรับสิ่งใดๆ พวกเขาบ้าคลั่งในความหมายที่แท้จริงและประเสริฐของถ้อยคำนี้ กล่าวคือ ทุกคนที่เป็นสมาชิกของชุมชนมุสลิมคนคิดว่าตนไม่มีความสำคัญ และรื้อร่มด้วยความปรารถนาที่จะสละเลือดหล่อเลี้ยงตนและข้าวของของตนเพื่อความมุ่งหมายแห่งสัจธรรม”

Journal Asiatique ค.ศ. 1866 (พ.ศ. 2409), tome 7, p.341 กล่าวไว้ว่า “จริยธรรมเหล่านี้ที่สอนโดยชายหนุ่ม [พระบ็อบ] ที่อยู่ในวัยที่ความคลั่งไคล้แรง เป็นที่ประทับใจอย่างลึกซึ้งต่อผู้ฟังซึ่งเคร่งศาสนาถึงจุดที่บ้าคลั่งเหนืออื่นใดเมื่อวาหะของผู้เทศน์กลมกลืนอย่างสมบูรณ์กับการปฏิบัติตนของเขา ไม่มีใครสงสัยการควบคุมตนเองและความมั่นคงของคาบิล่าฮิ ซียิด อาลี โมฮัมหมัด [พระบ็อบ] เขาพูดน้อย ใครครวญอยู่ตลอดและหันหน้าผู้คนเกือบตลอดเวลา ซึ่งยิ่งปลุกเร้าความอยากรู้อยากเห็นของพวกเขา เขาถูกตามหาทุกแห่งหน

Ibid กล่าวไว้ว่า “โดยความซื่อตรงในชีวิตซียิดหนุ่มนี้เป็นตัวอย่างสำหรับพวกที่อยู่รอบๆ เขา เขาเป็นที่ฟังอย่างเต็มใจในการพูดอย่างไม่กำกวมและไม่ถูกขัดจังหวะ เมื่อเขาประณามการปฏิบัติที่ไม่ยุติธรรมซึ่งเป็นที่ประจักษ์อยู่ในทุกชนชั้นของสังคม, วาหะของเขาถูกกล่าวซ้ำและแจกแจง และพวกเขาพูดถึงเขาในฐานะเป็นอาจารย์ที่แท้จริง และถวายตัวให้เขาอย่างไม่มีข้อแม้”

เพิ่มเติมว่า : “ถ้าเป็นการดีเราจะขอร้องเจ้าให้มุ่งหน้าไปยังซีราช หากไม่ จงพักอยู่ชั่วคราวในอิสฟาฮานจนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของจะทำให้เจ้ารู้พระประสงค์และการชี้แนะของพระองค์”

127

การได้รับข่าวนี้อย่างไม่คาดคิดก่อให้เกิดความอลหม่านอย่างมากในหมู่ผู้ที่รอคอยการมาถึงคาบิลาของพระบ็อบอย่างกระตือรือร้น นี่ทำให้พวกเขาขุ่นวายใจและทดสอบความจงรักภักดีของพวกเขา บางคนที่ไม่พอใจในหมู่พวกเขากระซิบว่า “คำสั่งญาของพระองค์ต่อเราละ? พระองค์ถือว่าการผิดสัญญาของตนเป็นการขวางกั้นพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้าหรือเปล่า?” คนอื่นๆ ซึ่งไม่เหมือนกับพวกที่หัวนโหนก กลับมีศรัทธาแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นและยึดถือศาสนาด้วยความมุ่งมั่นเพิ่มขึ้น, ด้วยชื่อเสียงต่อพระเจ้าเป็นท่านนายของตนพวกเขาตอบสนองการเชิญของพระองค์อย่างเบิกบาน ไม่สนใจคำวิพากษ์และการคัดค้านของพวกที่รวนเรในความศรัทธาเลย พวกเขาออกเดินทางไปยังอิสฟาฮาน มุ่งมั่นที่จะยึดถืออะไรก็ตามที่เป็นความประสงค์และความปรารถนาของพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งของตน สหายของพวกเขาสามสี่คนซึ่งแม้ว่าความเชื่อของตนจะสั่นคลอนอย่างร้ายแรง ก็ปกปิดความรู้สึกนั้นแล้วมาสมทบกับพวกเขา, มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รีซึ่งลูกสาวของเขาต่อมาใช้ชีวิตสมรสกับกิงที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาฮา) และมีร์ซา ฮาดีน้องชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีซึ่งหังคูอาศัยอยู่ในอิสฟาฮานคือส่วนหนึ่งในหมู่สหายทั้งหลายซึ่งวิสัยทัศน์เกี่ยวกับความรุ่งโรจน์และความประเสริฐของศาสนาของพวกเขาไม่ถูกบดบังด้วยความเคลือบแคลงใจที่แสดงออกโดยพวกเขากระซิบความชั่วร้าย, อีกคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาคือโมฮัมหมัดเด ฮันนอ สาบผู้อาศัยอยู่ในอิสฟาฮานเช่นกัน ซึ่งเวลานี้รับใช้อยู่ในบ้านของพระบาฮาออลลาห์, สหายที่จงรักภักดีเหล่านี้จำนวนหนึ่งของพระบ็อบเข้าร่วมการเดินร่นต่อสู่ครั้งยิ่งใหญ่ที่เซค ทาบาซี และรอดพ้นจากชะตากรรมที่น่าสลดของพี่น้องที่พลีชีพของพวกเขาอย่างปาฏิหาริย์

128

ระหว่างทางไปอิสฟาฮานพวกเขาพบมุลลา ฮุสเซนที่เมืองคังกาอวาร์กับน้องชายและหลานชายของเขาที่เคยเป็นเพื่อนร่วมเดินทางกับมุลลา ฮุสเซนไปเยือนซีราชก่อนหน้านี้ และกำลังมุ่งหน้าไปยังคาบิลา พวกเขาปัดป้องอย่างยืดต่อการมาพบกันอย่างไม่คาดคิดนี้ และขอร้องมุลลา ฮุสเซนให้พักอยู่ในคังกาอวาร์ต่อซึ่งได้รับการตอบรับอย่างเต็มใจ, มุลลา ฮุสเซนซึ่งระหว่างที่อยู่ในเมืองนั้นได้นำการสวดมนต์เป็นหมู่ของสหายทั้งหลายของพระบ็อบในวันศุกร์เป็นที่นิยมชมชอบและเคารพของเพื่อนสาวกถึงขนาดว่า ผู้ที่อยู่ที่นี่จำนวนหนึ่งซึ่งต่อมาเปิดเผยความไม่จงรักภักดีของตนต่อศาสนาในซีราช อดใจไม่ได้ที่จะต้องอิจฉา ส่วนหนึ่งของคนเหล่านี้คือมุลลา จาวาดเด บารากอนีและมุลลา อับดุล อาลีเย ฮารอติ ซึ่งทั้งคู่แสวงทำเป็นยอมจำนนต่อการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบด้วยหวังจะสนองความทะเยอทะยานของตนที่จะเป็นผู้นำ หังคูพยายามอย่างลับๆ ที่จะบั่นทอนฐานะที่นำอิจฉาของมุลลา ฮุสเซน โดยการพูดอ้อมๆ และพูดชวนให้คิดพวกเขาพยายามอย่างไม่ลดละที่จะทำลายความเชื่อถือได้ของมุลลา ฮุสเซนและทำให้เขาเสียชื่อ

129

ข้าพเจ้าได้ยินมีร์ซา อาหมัดเด คอทิบซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีกว่าในสมัยนั้นด้วยชื่อมุลลา อับดุล คาริม ผู้ซึ่งได้เป็นสหายร่วมเดินทางกับมุลลา จาวาดจากกาซวิน เล่าดังต่อไปนี้ : “มุลลา จาวาดมักกล่าวเป็นนัยถึงมุลลา ฮุสเซนในการสนทนากับข้าพเจ้า คำวิจารณ์ดูแคลนซ้ำแล้วซ้ำอีกของเขาซึ่งใช้ถ้อยคำที่แยบยล ผลักดันข้าพเจ้าให้ยุติการสมาคมกับเขา, ทุกครั้งที่ข้าพเจ้ามุ่งมั่นจะตัดการติดต่อกับมุลลา จาวาด ข้าพเจ้าถูกขัดขวางโดยมุลลา ฮุสเซนผู้ซึ่งค้นพบความตั้งใจของข้าพเจ้า และแนะนำข้าพเจ้าให้ใช้ความอดกลั้นต่อเขา, การสมาคมของมุลลา ฮุสเซนกับสหายที่ภักดีทั้งหลายของพระบ็อบ เพิ่มความไฟแรงและความกระตือรือร้นให้แก่พวกเขาอย่างยิ่ง พวกเขาได้รับการสอนใจโดยตัวอย่างของมุลลา ฮุสเซน และหลงชื่นชมคุณสมบัติที่ปราดเปรื่องของปัญญาและหัวใจที่ทำให้เพื่อนสาวกที่เลื่องชื่ออย่างยั้งนี้ต่างจากคนอื่น”

130

มุลลา ฮุสเซนตัดสินใจร่วมกลุ่มกับเพื่อนๆ แล้วมุ่งหน้าไปยังอิสฟาฮานด้วยกัน โดยการเดินทางล่วงหน้าสหายทั้งหลายของตนไปคนเดียวราวหนึ่งฟาร์ซาค ^[1] เมื่อหยุดยามค่ำเพื่อสวดมนต์สหายทั้งหลายจะตามมาทันเขาและเขาจะอธิษฐานเสร็จพร้อมกับกลุ่มสหาย, มุลลา ฮุสเซนจะเป็นคนแรกที่เริ่มเดินทางต่อ และกลุ่มสหายที่อุทิศตนนั้นจะมาสมทบ ณ ชั่วโมงย่ำรุ่ง ซึ่งเป็นเวลาที่เขาหยุดการเดินทางด้วยเท้าอีกครั้งเพื่อสวดมนต์ เขาจะยินยอมถือปฏิบัติรูปแบบของการบูชาเป็นหมู่ก็ต่อเมื่อถูกเพื่อนๆ รบเร้า ในโอกาสเหล่านั้นบางครั้งเขาจะเป็นผู้

[1] ดูภิธาน

ตามการนำสวดของหนึ่งในสหายทั้งหลายของเขา, เขาจุดความอุทิศตนในหัวใจเหล่านั้นถึงขนาดว่า เพื่อนร่วมเดินทางของเขาจำนวนหนึ่งจะลงจากหลังม้า และโดยการมอบม้าเหล่านั้นให้แก่ผู้ที่กำลังเดินทางด้วยเท้า จะตามเขาไปโดยไม่สนใจความเคลียดขัดยอกและอ่อนล้าของการเดินเลย

131

เมื่อพวกเขาใกล้จะถึงซานเมืองอิสฟาฮาน ด้วยกลัวว่าการเข้าเมืองอย่างทันใดของคนกลุ่มใหญ่จะกระตุ้นความอยากรู้ อยากเห็น และความกระแวงของชาวเมือง มุลลา ฮุสเซนจึงแนะนำผู้ที่เดินทางมากับตนให้แยกย้ายกันไปเข้าประตูเมืองต่างๆ ครั้นระน้อยไม่ให้สะดุดตา ไม่กี่วันหลังจากที่มาถึงอิสฟาฮานมีข่าวมาถึงพวกเขาว่าชีราซอยู่ในสภาวะปั่นป่วนอย่างรุนแรง การติดต่อกับพระบ็อบทุกลักษณะเป็นที่ห้าม และการไปเยือนเมืองนี้ที่พวกเขาวางแผนไว้ย่อมเต็มไปด้วยอันตรายร้ายแรง มุลลา ฮุสเซนซึ่งไม่ย่อท้อเลยต่อข่าวกะทันหันนี้ตัดสินใจมุ่งหน้าไปยังชีราซ เขาแจ้งสหายที่ไว้ใจไม่กี่คนเท่านั้นให้ทราบความตั้งใจนี้, โดยการทิ้งเสื้อคลุมยาวและผ้าโปกศึระและใส่จูเบห์^[1] และคูลาห์ของชาวโคราซาน เขาปลอมตัวเป็นคนขี่ม้าแห่งอิซาเรห์และคูซานซึ่งมีน้องชายและหลานชายติดตาม แล้วออกเดินทาง ณ ชั่วโมงที่ไม่คาดคิดไปยังเมืองของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน ขณะที่ใกล้เข้าสู่ประตูเมืองมุลลา ฮุสเซนสั่งการน้องชายของตนให้มุ่งหน้ากลางดึกไปยังบ้านของลุงฝ่ายมารดาของพระบ็อบและขอร้องลุงให้แจ้งพระบ็อบให้ทราบการมาถึงของตน วันรุ่งขึ้นมุลลา ฮุสเซนได้รับข่าวของการยินดีต้อนรับว่าฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีกำลังคาดหวังจะพบเขาอยู่นอกประตูเมืองหลังพระอาทิตย์ตกหนึ่งชั่วโมง มุลลา ฮุสเซนได้พบเขา ณ ชั่วโมงที่นัดหมายและถูกพาไปที่บ้านของเขา หลายครั้งยามค่ำคืนพระบ็อบมาเป็นเกียรติที่บ้านนี้และสมาคมอย่างใกล้ชิดกับมุลลา ฮุสเซนจนรุ่งเช้า ไม่นานหลังจากนั้นพระองค์อนุญาตสหายทั้งหลายของพระองค์ที่ชุมนุมกันอยู่ที่อิสฟาฮานให้ค่อยๆ จากมายังชีราซ และให้รออยู่ที่นั่นจนกว่าจะเป็นไปได้สำหรับพระองค์ที่จะพบพวกเขา พระองค์เตือนพวกเขาให้ระวังระไวเป็นที่สุด ทรงสั่งการพวกเขาให้เข้าประตูเมืองที่ละสามสี่คน และบอกพวกเขาให้แยกย้ายกันทันทีที่มาถึงไปยังย่านต่างๆ ที่สำรองไว้สำหรับนักเดินทาง และยอมรับงานว่าจ้างใดๆ ก็ตามที่หาได้

132

กลุ่มแรกๆ ที่ไปถึงเมืองชีราซและพบพระบ็อบไม่กี่วันหลังจากการมาถึงของมุลลา ฮุสเซนประกอบด้วยมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รีและน้องชายของเขามีร์ซา ฮาดี, มุลลา อับดุล คาริมเม กาซวีนิ, มุลลา จาวาดเต บารากอนิ, มุลลา อับดุล อาลีเย ฮารอติ และมีร์ซา อิบราฮิมเม ซีราซี, ในวิถีของการเสวนากับพระบ็อบสามคนหลังนี้ค่อยๆ เผยความหัวใจบอดและสาดิตความต่ำของอุปนิสัยใจคอของตนออกมาอย่างไม่ตั้งใจ, หลักฐานนานับประการของความโปรดปรานของพระบ็อบต่อมุลลา ฮุสเซนที่เพิ่มขึ้น ได้ปลุกเร้าโทสะและกระพือไฟริษยาที่คุกรุ่นของพวกเขา ในความเดือดดาลที่ไร้น้ำยาพวกเขาหันไปใช้อาวุธที่ไร้ศักดิ์ศรีของการนอญและให้ร้าย เมื่อเริ่มแรกไม่สามารถสำแดงความไม่เป็นมิตรอย่างเปิดเผยต่อมุลลา ฮุสเซน พวกเขาหาทางล่อลวงจิตใจและทำให้ความรักของพวกเขาที่ชื่นชมมุลลา ฮุสเซนมอดลงด้วยกลวิธีเจ้าเล่ห์ทุกอย่าง ความประพฤติที่ไม่เหมาะสมของพวกเขาทำให้เพื่อนสาวกเอาใจออกห่างและเป็นเหตุให้พวกเขาแยกทางจากกลุ่มของผู้ที่ศรัทธา, ด้วยถูกขับออกไปจากอ้อมอกของศาสนาโดยการกระทำของตนเอง พวกเขาไปเป็นพันธมิตรกับศัตรูที่ประกาศตัวของศาสนา และประกาศการปฏิเสธคำกล่าวอ้างและหลักการของศาสนาโดยสิ้นเชิง, พวกเขาทำอันตรายอย่างหนักในหมู่ชาวเมืองชีราซถึงขนาดว่าในที่สุดพวกเขาถูกขับไล่โดยเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ผู้ซึ่งทั้งขังและกล่าวการวางอุบายของพวกเขา, ในธรรมจาริกหนึ่งซึ่งทรงสาธยายเล่ห์กลและการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา พระบ็อบเปรียบพวกเขาเป็นลูกวัวแห่งชามิริ ลูกวัวที่ไม่มีเสียงหรือวิญญาณ ซึ่งเป็นทั้งงานฝีมือที่น่าสมเพชและจุดหมายของการบูชาของชนชาติที่ดื้อด้น พระองค์ลิขิตเกี่ยวโยงถึงมุลลา จาวาดและมุลลา อับดุล อาลีว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! ขอให้การลงโทษของพระองค์มาลงกับจิบัทและทอกูท (โครอาน 4:50) สองเทพเจ้าจอมปลอมของชนชาติที่ริปรีดนี้" ต่อมาทั้งสามมุ่งหน้าไปยังเคอร์มานและไปรวมกำลังกับฮาจี มีร์ซา โมฮัมหมัด คาริม ชาน ทำการส่งเสริมแผนการของเขาและพยายามหนุนการประณามที่ดุเดือดของเขา

133

คืนหนึ่งหลังจากการขับทั้งสามออกไปจากชีราซ พระบ็อบมาเยือนบ้านของฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลี ที่ซึ่งพระองค์ทรงเรียกตัวมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รี, มีร์ซา ฮาดี และมุลลา อับดุล คาริมเม กาซวีนิมาพบ แล้วทรงหันไปหาคนหลังสุดอย่างทันใดแล้วกล่าวว่า : "อับดุล คาริม เจ้ากำลังแสวงหาพระผู้สำแดงองค์อยู่หรือเปล่า?" ถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งเอยด้วยความสงบและอ่อนโยนที่สุดมีผลที่น่าตื่นตลกใจต่อเขา เขาซัดลงต่อการซักถามนี้และนำตาไหล

[1] ดูอภิธาน

ออกมา เขาทิ้งตัวเองลงไปอยู่ ณ แหบเท้าของพระบ็อบในสภาพที่วุ่นวายใจอย่างหนัก พระบ็อบเอาแขนโอบเขาด้วยความรัก จูบหน้าผากของเขา และเชิญเขาให้มานั่งข้างพระองค์ ด้วยน้ำเสียงแห่งความเสนหาที่อ่อนโยน พระองค์คลายความว้าวุ่นในหัวใจของเขา

134

ทันทีที่กลับไปถึงบ้าน มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและน้องชายของเขาสอบถามมุลลา अबดุล คาริมเกี่ยวกับเหตุผลสำหรับความวุ่นวายใจอย่างรุนแรงที่ครอบงำเขาอย่างทันใด เขาตอบว่า “จงฟังข้า ข้าจะเล่าให้ท่านฟังเรื่องราวของประสบการณ์แปลกประหลาด เรื่องราวที่ข้าไม่เคยแบ่งปันให้ใครจนกระทั่งบัดนี้ เมื่ออายุบรรลุนิติภาวะขณะที่อาศัยอยู่ในกาซวิน ข้ารู้สึกปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะไขความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้า และทำความเข้าใจลักษณะของนักบุญและศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์ ข้าตระหนักว่าไม่มีสิ่งใดที่ปราศจากการได้มาซึ่งวิชาความรู้ที่สามารถช่วยให้ข้าบรรลุเป้าหมายของข้า ข้าขอความยินยอมจากพ่อและลุงได้สำเร็จให้ข้าละทิ้งธุรกิจและเอาใจกับการศึกษาและวิจัยทันที ข้าอาศัยอยู่ในห้องหนึ่งในมัดเรเซห์ (วิทยาลัยศาสนา) แห่งหนึ่งของกาซวิน และทุ่มความพยายามมาที่การได้มาซึ่งวิชาทุกสาขาของมนุษย์ที่มีอยู่ ข้ามีอภิปรายความรู้ที่ได้มากับเพื่อนสาวกทั้งหลาย และหาทางเพิ่มพูนประสบการณ์ของข้าด้วยวิธีนี้ ตอนกลางคืนข้าจะกลับไปพักที่บ้าน ปลีกตัวอยู่ในห้องสมุดและอุทิศหลายชั่วโมงให้แก่การศึกษาอย่างไม่มีอะไรมารบกวน ข้าหมกมุ่นอยู่กับการตรากตรำถึงขนาดว่าข้าไม่สนใจทั้งการนอนและความหิว ภายในสองปีข้าหมายมั่นที่จะเชี่ยวชาญเรื่องที่ซับซ้อนของอภิปรัชญาและศาสนศาสตร์ของมุสลิม ข้าเป็นผู้เข้าฟังการบรรยายที่ชื่อเสียงของมุลลา अबดุล คาริมเม อิรวานี ซึ่งในสมัยนั้นจัดว่าเป็นนักบวชที่ดีเด่นที่สุดแห่งกาซวิน ข้าชื่นชมวิชาความรู้ที่ไพศาล ความเคร่งศาสนาและคุณความดีของเขายิ่งยิ่ง ทุกคืนในช่วงเวลาที่ข้าเป็นสาวกของเขา ข้าอุทิศเวลาให้แก่การเขียนตำราเล่มหนึ่งที่ข้าเสนอต่อเขาและเขาทบทวนด้วยความเอาใจใส่และความสนใจ เขาดูเหมือนว่ายินดีมากต่อความก้าวหน้าของข้า และมักยกย่องความสำเร็จอย่างสูงของข้า วันหนึ่งต่อหน้าของสาวกของเขาที่มาชุมนุมกันเขาประกาศว่า : ‘มุลลา अबดุล คาริมเม กาซวินีผู้มีวิชาและหลักแหลม มีคุณวุฒิในการอธิบายคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามอย่างเชื่อถือได้ เขาไม่จำเป็นต้องมาเข้าชั้นเรียนของเราหรือผู้ที่เทียบเท่าเราอีกต่อไป ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะเฉลิมฉลองการยกตำแหน่งเขาขึ้นเป็นโมฆะหาฮิดในตอนเช้าวันศุกร์ที่จะมาถึงนี้ และจะมอบประกาศนียบัตรให้แก่เขาหลังการสวดมนต์เป็นหมู่’

135

“ทันใดที่มุลลา अबดุล คาริมเม อิรวานีเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้และจากไป สาวกทั้งหลายของเขาเข้ามาแสดงความยินดีต่อความสำเร็จของข้าด้วยน้ำใสใจจริง ข้ากลับบ้านอย่างอึมครึมใจ เมื่อมาถึงบ้านข้าค้นพบว่าทั้งพ่อและลุงฮาจี ฮุสเซน อาลีซึ่งทั้งคู่เป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างสูงทั่วทั้งกาซวิน กำลังเตรียมงานฉลองเพื่อเป็นเกียรติแก่ข้า ซึ่งทั้งสองตั้งใจจะจัดงานนี้เฉลิมฉลองการจบการศึกษาของข้า ข้าขอร้องทั้งสองให้เลื่อนการเชิญผู้มีชื่อเสียงในกาซวินออกไปจนกว่าข้าจะบอก พวกเขายินยอมด้วยความยินดีโดยเชื่อว่าในความกระตือรือร้นของข้าที่มีต่องานฉลองดังกล่าว ข้าจะไม่เลื่อนเวลาจนเกินควร คืนนั้นข้ากลับไปยังห้องสมุดของข้า อยู่ในห้องของข้าเป็นการส่วนตัว แล้วไตร่ตรองความคิดดังต่อไปนี้ในหัวใจ : ข้าพูดกับตัวเองว่า เจ้าไม่ได้นึกคิดอย่างเลื่อนลอยหรือว่าผู้ที่มีจิตวิญญาณวิสุทธิเท่านั้น ที่สามารถหวังจะบรรลุถึงสถานะของผู้อธิบายคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามที่เชื่อถือได้? ไม่ใช่ความเชื่อของเจ้าหรือว่าใครก็ตามที่บรรลุถึงสถานะนี้จะพ้นจากความผิดพลาด? เจ้าไม่ได้ถูกนับแล้วหรือว่าเป็นพวกที่ไต่ตำแหน่งนั้น? นักบวชชื่อดังที่สุดแห่งกาซวินไม่ได้ยอมรับและประกาศให้เจ้าเป็นดังกล่าวหรือ? จงมีใจเป็นธรรม ในหัวใจของเจ้าเองเจ้าถือว่าตนเองบรรลุถึงสภาวะแห่งความบริสุทธิ์และการปล่อยวางที่ประเสริฐหรือ ซึ่งในอดีตเจ้าพิจารณาสภาวะนี้ว่าเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับผู้ที่ไฝฝืนจะไปถึงตำแหน่งที่สูงส่งดังกล่าว? เจ้าคิดว่าตนเองเป็นอิสระจากมลทินทุกอย่างของความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวหรือ? ขณะที่ข้านั่งรำพึง ความรู้สึกไม่คู่ควรของตนเองสะกดข้า ข้ามองตัวเองว่ายังเป็นเหยื่อของความพวงและความงุนงง สิ่งยั่วยวนและความสงสัย ข้าถูกกดดันด้วยความคิดว่าข้าควรจัดการชั้นเรียนของตนอย่างไร จะนำชุมนุมศาสนิกชนในการสวดมนต์อย่างไร จะบังคับใช้กฎและข้อปฏิบัติของศาสนาอย่างไร ข้ารู้สึกวิตกอยู่ตลอดเวลาว่าข้าควรปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างไร จะรับประกันความสำเร็จของตนว่าเหนือกว่าบรรดาผู้ที่มาก่อนข้าอย่างไร ข้าถูกสะกดด้วยสำนักแห่งความอดสูถึงขนาดที่รู้สึกถูกผลักดันให้แสวงหาการอภัยจากพระผู้เป็นเจ้า ข้าคิดกับตนเองว่า จุดหมายของเจ้าในการได้มาซึ่งวิชาความรู้ทั้งหมดนี้คือการไขความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าและบรรลุถึงสภาวะแห่งความมั่นใจ จงมีใจเป็นธรรม เจ้ามั่นใจในการตีความคัมภีร์โกรอ่านของเจ้าเองหรือ? เจ้าแน่ใจหรือว่ากฎทั้งหลายที่เจ้าเผยแพร่สะท้อนพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า? สำนักแห่งความหลงผิดเกิดขึ้นในใจของข้าทันที ข้าตระหนักเป็นครั้งแรกว่า สนธิแห่งวิชาได้กีดกักร่อนวิญญาณของข้าและบดบังสายตาของข้าอย่างไร ข้าเศร้าใจต่ออดีตของตนและอนาถใจต่อความอดสูสาเหที่เปล่าประโยชน์ของตนเอง ข้ารู้ว่า

ประชาชนในตำแหน่งเดียวกับข้าเจอกับความทุกข์ทรมานเช่นเดียวกัน ทันใดที่พวกเขาได้มาซึ่งสิ่งที่เรียกว่าวิชา
นี้ พวกเขาจะอ้างตนเป็นผู้อรรถาธิบายกฎของอิสลาม และจะแอบอ้างอภิสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในการวินิจฉัยหลัก
ความเชื่อของอิสลาม

136

“ข้าเอาแต่คิดสิ่งเหล่านี้ไปจนกระทั่งรุ่งเช้า คึนนั้นข้าไม่ได้กินหรือนอน บางเวลาข้าสนทนากับพระผู้เป็นเจ้าของข้า :
'ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า พระองค์ทรงเห็นข้าพเจ้าและเห็นสถานการณ์ที่เลวร้ายของข้าพเจ้า พระองค์
ทรงรู้ว่าข้าพเจ้าไม่ปรารถนาสิ่งใดอยู่ในใจเว้นแต่พระประสงค์ที่ศักดิ์สิทธิ์และความยินดีของพระองค์ ข้าพเจ้าสตี
หายไปในความฉงนเมื่อคิดถึงนิยามมากมายที่ศาสนาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แบ่งแยกออกไปเป็น ข้าพเจ้ามุ่ง
อย่างยิ่งเมื่อเห็นความแตกแยกที่ฝึกศาสนาทั้งหลายในอดีต พระองค์จะนำทางข้าพเจ้าในความมั่งงั้นและคลาย
ข้าพเจ้าจากความสงสัยหรือไม่? ข้าพเจ้าจะหันไปทีไหนเพื่อการปลอบโยนและการนำทาง?' คึนนั้นข้ารำให้
อย่างขมขื่นจนดูเหมือนว่าหมดสติไป ทันใดนั้นมีนิมิตของการชุมนุมใหญ่ของประชาชนมาปรากฏต่อข้า ซึ่ง
การแสดงสีหน้าที่เปล่งปลั่งของพวกเขาประทับใจข้าอย่างยิ่ง บุคคลที่ประเสริฐคนหนึ่งสวมชุดของซีอิด ครองที่
นั่งบนมุขหันหน้ามาหาชุมนุมศาสนิกชน เขากำลังอรรถาธิบายความหมายของวาระศักดิ์สิทธิ์ที่อ่อนนี้ของคัมภีร์
โครออัน : 'ใครก็ตามที่พยายามเพื่อเรา เราจะนำทางพวกเขาในหนทางของเรา' ข้าหลงใหลใบหน้าของเขา ข้า
ลุกขึ้นแล้วเข้าไปหาเขา และเกือบจะสยบลง ณ แทบเท้าของเขาแต่แล้วนิมิตนั้นก็หายวับไปทันที หัวใจของข้า
ถูกท่วมด้วยแสงสว่าง ความเบิกบานของข้าในที่สุดจะพรรณนา

137

ข้าตัดสินใจทันทีที่จะปรึกษาฮาจิ อัลลาห์ วารดีบิดาของโมฮัมหมัด จาวาดเด ฟาร์ฮาดิ ซึ่งเป็นบุรุษที่รู้จักกันทั่ว
กาซวินว่ามีการหยั่งรู้ทางจิตวิญญาณที่ลึกซึ้ง เมื่อข้าพเจ้าเล่านิมิตของข้าให้เขาฟัง เขายิ้มและพรรณนาด้วยความ
ความแม่นยำที่ไม่ธรรมดาให้ข้าฟังลักษณะหน้าตาที่เด่นของซีอิดที่มาปรากฏต่อข้า เขากล่าวเพิ่มเติมว่า 'บุคคล
ที่ประเสริฐนั้นไม่ใช่ใครอื่นนอกจากฮาจิ ซีอิด คาเซมเม ราซที ซึ่งเวลานี้อยู่ในคาบิลาและอาจเป็นที่เห็นว่า
อรรถาธิบายคำสอนศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามต่อเหล่าสาวกทุกวัน บรรดาผู้ที่ฟังปาฐกถาของเขาได้รับความสดชื่น
และการสอนใจจากวาตะของเขา ข้าไม่มีวันที่จะสามารถพรรณนาความประทับใจที่ถ้อยคำของเขามีต่อผู้ฟัง'
ข้าลุกขึ้นอย่างเบิกบาน แสดงความรู้สึกขอบคุณเขาอย่างลึกซึ้ง กลับไปพักที่บ้านแล้วเริ่มเดินทางไปคาบิลา
ทันที เพื่อนสาวกเก่าแก่ของข้ามาหาและขอร้องข้าให้ไปเยี่ยมมุลลา अबดุล คาริม? ผู้มีวิชาซึ่งแสดงความ
ปรารถนาจะพบข้า หรือไม่ก็ให้เขามาที่บ้านของข้า ข้าตอบว่า 'ข้ารู้สึกแรงกระตุ้นให้ไปเยือนสถานที่สักการะ
อิหม่ามฮุสเซน ข้าได้สาบานว่าจะเริ่มต้นการไปแสวงบุญนั้นทันที ข้าไม่สามารถเลื่อนการเดินทาง ถ้าเป็นไปได้
ข้าจะไปเยี่ยมเขาชั่วครู่เมื่อข้าเริ่มต้นจะออกจากเมือง ถ้าทำไม่ได้ข้าจะขอให้เขาให้อภัยข้า และอธิษฐานในนาม
ของข้าขอให้ข้าได้รับการนำทางบนหนทางตรง'

138

“ข้าบอกเป็นความลับให้ญาติๆ ทราบลักษณะของนิมิตของข้าและการตีความนิมิตนี้ ข้าแจ้งให้พวกเขาทราบ
แผนการไปเยือนคาบิลาของข้า ถ้อยคำของข้าต่อพวกเขาวันนั้นปลุกฝังความรักของซีอิด คาเซมในหัวใจของ
พวกเขา พวกเขา รู้สึกถูกดึงดูดเข้าหาฮาจิ อัลลาห์ วารดี สมาคมกับเขาอย่างอิสระ และกลายเป็นผู้ที่ชื่นชมเขา
อย่างแรงกล้า

139

“น้องชายของข้า अबดุล ฮามิด (ซึ่งต่อมาตีพิมพ์แห่งการสละชีวิตในเตหะราน) เดินทางกับข้าไปคาบิลา ที่นั่นข้า
พบซีอิด คาเซม และพิศวงที่ได้ยินเขาแสดงปาฐกถาต่อสาวกที่มาชุมนุมกัน ในสภาพแวดล้อมเดียวกันเลยทีเดียวที่
เขาปรากฏต่อข้าในนิมิต ข้าอัศจรรย์ใจเมื่อค้นพบตอนมาถึงว่า เขากำลังอรรถาธิบายความหมายของวาระ
ที่อ่อนเดียวกันที่เขาอธิบายต่อเหล่าสาวกเมื่อเขาปรากฏต่อข้าในนิมิต ขณะที่ข้าพเจ้านั่งฟังเขา ข้าประทับใจ
อย่างยิ่งต่อพลังของการถกเหตุผลและความคิดที่ลึกซึ้งของเขา เขากรุณาต้อนรับข้าและแสดงความเมตตาที่สุด
ต่อข้า ข้าและน้องชายต่างรู้สึกเบิกบานในใจอย่างไม่เคยประสบมาก่อน ณ ชั่วโมงย่ำรุ่งเราจะรีบไปที่บ้านของ
เขา และไปกับเขาในการเยือนสถานที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน

140

“ข้าเป็นสหายเคียงข้างอย่างใกล้ชิดกับซีอิด คาเซมตลอดทั้งฤดูหนาว ตลอดช่วงเวลานั้นข้าเข้าชั้นเรียนของเขา
อย่างซื่อสัตย์ ทุกครั้งที่ข้าฟังการพูดของเขา ข้าได้ยินเขาพรรณนาลักษณะเฉพาะอย่างหนึ่งของการสำแดงองค์

ของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา หัวข้อนี้เป็นเพียงเรื่องเดียวในปาฐกถาทั้งหลายของเขา ว่าจะทอนใดหรือจารีตใดก็ตามที่เขากำลังอธิบายอยู่ เขาจะสรุปคำอธิบายเรื่องนั้นเสมอด้วยการกล่าวเจาะจงถึงการมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญา เขามักประกาศอย่างเปิดเผยซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า ‘พระศาสดาตามพันธสัญญาอาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาตินี้ เวลาที่กำหนดไว้สำหรับการปรากฏของพระองค์กำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว จงเตรียมหนทางสำหรับพระองค์และชำระตนเองให้บริสุทธิ์ เพื่อว่าเจ้าจะมองเห็นความงามของพระองค์ดวงตะวันแห่งโฉมหน้าของพระองค์จะไม่ถูกเปิดเผยจนกว่าเราจะจากโลกนี้ไป หลังจากร่วงลับไปของเราเป็นความจำเป็นที่เจ้าจะลุกขึ้นและแสวงหาพระองค์ เจ้าไม่ควรหยุดพักแม้ชั่วขณะจนกว่าจะพบพระองค์’

141

“หลังจากการเฉลิมฉลองนอร์วูช ซียิด คาเซมบอกข้าให้ไปจากคาบิลา เขาบอกข้าขณะที่อำลาข้าว่า ‘ดูกร อับดุล คาริม จงวางใจว่าในยุคแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ เจ้าคือพวกที่จะลุกขึ้นเพื่อช่วยชนะของศาสนาของพระองค์ เราหวังว่าเจ้าจะระลึกถึงเราในยุคที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น’ ข้าอ้อนวอนเขาขอให้ข้าอยู่ที่คาบิลาต่อ โดยให้เหตุผลว่าการกลับไปยังกาซวินของข้าจะปลุกเร้าความชิงชังของเหล่ามุลลาแห่งเมืองนั้น คำตอบของเขาคือ ‘ขอให้เจ้าวางใจทั้งหมดในพระผู้เป็นเจ้า อย่าไปสนใจเล่ห์กลของพวกเขาเลย จงประกอบการค้าและวางใจว่าการคัดค้านของพวกเขาก็จะไม่วันทำร้ายเจ้าได้สำเร็จ’ ข้าทำตามคำแนะนำของเขา และออกเดินทางไปยังกาซวินกับน้องชายของข้า

142

“ทันใดที่ไปถึงที่นั่นข้าตกลงใจที่จะดำเนินการตามคำแนะนำของซียิด คาเซม ด้วยคำสั่งสอนที่เขาให้มาข้าสามารถทำให้ผู้ต่อต้านที่ประสงค์ร้ายทุกคนเงียบ ข้าอุทิศเวลากลางวันให้แก่การทำธุรกรรมของธุรกิจของข้า ตอนกลางคืนข้าจะกลับบ้านและอุทิศเวลาให้แก่การทำสมาธิและอิษฐานในความเงียบในห้องของข้า ข้าสนทนากับพระผู้เป็นเจ้าด้วยน้ำตาและวิงวอนพระองค์โดยกล่าวว่า : ‘พระองค์ทรงสัญญาด้วยปากของคนที่รับใช้ที่ได้รับ การดลใจจากพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะได้มาถึงยุคของพระองค์และจะได้เห็นการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ พระองค์รับประกันข้าพเจ้าโดยเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่จะลุกขึ้นเพื่อช่วยชนะของศาสนาของพระองค์ อิกน่านเท่าไรที่พระองค์จะยังไม่ให้ข้าพเจ้าได้ตามที่พระองค์สัญญา เมื่อไรที่มีอแห่งความเมตตาใคร่ใคร่ของพระองค์จะไขประตูแห่งกรุณาธิคุณของพระองค์ต่อข้าพเจ้า?’ ทุกคืนข้าจะสวดบทอิษฐานนี้อีกและวิงวอนต่อไปจนกระทั่งรุ่งเช้า

143

“คืนหนึ่งก่อนวันอาราเฟห์ในปี ฮ.ศ.1255 [คืนก่อนวันที่ 13 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1840 (พ.ศ.2383)] ข้าอยู่ในภวังค์ของการอิษฐานจนดูเหมือนกับอยู่ในฝัน ในฝันนั้นนกสีขาวตัวหนึ่งมาปรากฏซึ่งวนเวียนอยู่เหนือศีรษะของข้า และลงมาเกาะที่กิ่งต้นไม้ที่อยู่ข้างๆ ข้า นกนั้นเปล่งถ้อยคำด้วยสำเนียงที่หวานสุดพรรณนาว่า : ‘ดูกร อับดุล คาริม เจ้ากำลังแสวงหาพระผู้เสด็จมาหรือเปล่า? ดูซิ ปี 60’ ทันใดหลังจากนั้นนกนั้นบินจากไปและหายวับไปกับตา ความลึกลับของถ้อยคำเหล่านั้นทำให้ข้ากระวนกระวายใจอย่างยิ่ง ความทรงจำเกี่ยวกับความงามของนิมิตนั้นค้างคาอยู่นานในจิตใจของข้า ข้าดูเหมือนว่าได้ลิ้มความปิติทั้งหมดในสวรรค์ ความเบิกบานของข้าระงับไม่ได้

144

“ข่าวสารลึกลับของนกนั้นมีผลอย่างลึกซึ้งต่อวิญญาณของข้าและอยู่บนริมฝีปากของข้าอยู่ตลอด ข้าใคร่ครวญข่าวสารนี้อยู่เสมอ ข้าไม่เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเพราะกลัวว่าความหวานของข่าวสารนี้จะทิ้งข้าไป ไม่กี่ปีหลังจากนั้นเสียงร้องเรียกจากซีราขมาถึงหูของข้า ในวันที่ข้าได้ยินเสียงร้องเรียกนั้นข้ารีบไปยังเมืองนั้น ระหว่างทางข้าพบมุลลา โมฮัมหมัดเต โมอัลเลิมในเตหะราน ผู้ซึ่งแจ้งให้ข้าทราบลักษณะของเสียงร้องเรียกนั้น และแจ้งข้าว่าบรรดาผู้ที่ยอมรับเสียงร้องเรียกดังกล่าวได้รวมตัวกันในคาบิลา และกำลังรอคอยการกลับมาของพระผู้นำของตนจากฮีจาซ ข้าออกเดินทางไปยังเมืองนั้นทันที, มุลลา จาวาดเต บารากอณีไปด้วยกันกับข้าจากฮามาดานถึงคาบิลาซึ่งทำให้ข้าทุกซึ้งใจมาก ที่คาบิลาข้าได้อภิสิทธิ์ในการพบท่านและศานิกชนที่เหลือ ข้ายังคงเก็บรักษาข่าวสารประหลาดที่สื่อมาจากนกนั้นในหัวใจของข้า ต่อมาเมื่อข้าได้พบพระบ็อบและได้ยินถ้อยคำเดียวกันเหล่านั้นจากริมฝีปากของพระองค์ ซึ่งพูดออกมาด้วยน้ำเสียงและภาษาเดียวกันกับที่ข้าเคยได้ยิน ข้าตระหนักในนัยสำคัญของถ้อยคำเหล่านั้น ข้าตำหนิอานภาพและความรุ่งโรจน์ของถ้อยคำเหล่านั้น ไม่อยู่จนต้องลงไปอยู่ ณ แทบเท้าของพระองค์ด้วยสัญญาตญาณ และสรรเสริญพระนามของพระองค์”

145

ช่วงต้นปี ฮ.ศ.1265 [ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] ด้วยอายุสิบแปดปีข้าออกเดินทางจากบ้านเกิดหมู่บ้านซารานไปยังโกม ที่ซึ่งข้าบังเอิญได้พบซียิด อิสมาอิลเล ชาวอริ สมญานามว่าซาบีห์ ผู้ซึ่งต่อมาขณะที่อยู่ในแบกแดดได้สละชีวิตเป็นพลีในหนทางของพระบาฮาอูลลาห์, โดยเขาข้าถูกชักนำให้ยอมรับการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ ตอนนั้นเขากำลังเตรียมจะจากไปยังมาซินดารอน และมุ่งมั่นที่จะไปสมทบกับวีรบุรุษผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาสี เขาตั้งใจจะพาข้าไปด้วยพร้อมกับมีร์ซา ฟาตุลลาเฮ ฮัคคอคคหุ่มน้อยวัยเดียวกับข้าซึ่งเป็นชาวเมืองโกม, เนื่องด้วยสภาพแวดล้อมเป็นอุปสรรคต่อแผนของเขา เขาสัญญาว่าจะจากไปว่าเขาจะสื่อสารกับเราจากเตหะราน และจะขอให้เราไปสมทบกับเขา, ระหว่างการสนทนากับมีร์ซา ฟาตุลลาเฮและข้า เขาเล่าให้เราฟังเรื่องราวของประสบการณ์ที่น่าพิศวงของมุลลา अबดุล คาริม (กาซวีนิ) ข้าถูกครอบงำด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะพบเขา ต่อมาเมื่อข้าไปถึงเตหะรานและพบซียิด อิสมาอิลในมัดเรเซห์ดอโรซ ซาฟาเย มัสยิดเด ซาห์ ข้าถูกพาไปแนะนำตัวต่อมุลลา अबดุล คาริมคนเดียวกันนี้ ผู้ซึ่งเวลานั้นอาศัยอยู่ในมัดเรเซห์เดียวกัน, ในเวลานั้นเราได้รับแจ้งว่าการดินรนต่อสู้ที่เซค ทาบาสีสิ้นสุดลงแล้ว และสหายทั้งหลายของพระบ็อบที่มารวมตัวกันที่เตหะรานและกำลังคิดที่จะไปสมทบกับพี่น้อง ต่างก็กลับไปยังมณฑลของตนเองโดยไม่สามารถบรรลุเป้าหมายของตน มุลลา अबดุล คาริมยังอยู่ที่เมืองหลวงที่ซึ่งเขาอุทิศเวลาให้แก่การคัดลอกคัมภีร์บัยอันภาษาเปอร์เซีย การเสวนาอย่างใกล้ชิดของข้ากับเขาในเวลานั้นช่วยให้ข้าพบเจ้ารักและชื่นชมเขาลึกซึ้งยิ่งขึ้น หลังจากล่องไปสามสิบแปดปีนับจากการสนทนากันครั้งแรกในเตหะราน ข้าก็ยิ่งรู้สึกถึงมิตรภาพที่อบอุ่นและความศรัทธาที่แรงกล้าของเขา ความรู้สึกรักและนับถือเขาตลอดใจข้าพเจ้าให้สาธยายสภาพแวดล้อมของชีวิตช่วงต้นของเขา ซึ่งลงเอยที่สิ่งนี้อาจถือว่าเป็นจุดพลิกผันของภารกิจทั้งหมดของเขา ขอให้เรื่องราวของเขาช่วยทำให้ผู้อ่านตระหนักในความรุ่งโรจน์ของการเปิดเผยพระธรรมที่มีอิทธิพลต่ออนาคตนี้

146

ไม่นานหลังจากการมาถึงซีราชของมุลลา ฮุสเซน เสียงของประชาชนดังขึ้นอีกครั้งเป็นการประท้วงเขา ความกลัวและความโกรธแค้นของฝูงชนถูกกระพือขึ้นเมื่อพวกเขารู้ว่ามุลลา ฮุสเซนยังคงสื่อสารอย่างใกล้ชิดกับพระบ็อบ พวกเขาประท้วงเสียงดังว่า “เจ้านี้อีกแล้วมาที่เมืองของเรา เจ้านี้อีกแล้วมาชูงแห่งการกบฏ และกำลังคิดกับหัวหน้าของมันที่จะโจมตีสถาบันเก่าแก่ที่นั่นนับถือของเราอย่างดุร้ายยิ่งกว่าเดิม” สถานการณ์ตอนนั้นเลวร้ายและคุกคามถึงขนาดว่าพระบ็อบสั่งการมุลลา ฮุสเซนให้กลับไปบ้านเกิดของเขาในมณฑลโคราซานผ่านทางเมืองยาซด์ ทำนองเดียวกันพระองค์บอกให้สหายที่เหลือที่มารวมตัวกันในซีราชกลับไปอิสฟาฮาน พระองค์ให้มุลลา अबดุล คาริมอยู่ต่อซึ่งทรงมอบหมายหน้าที่ให้เขาคัดลอกธรรมลิขิตของพระองค์

147

มาตรการป้องกันไว้ก่อนเหล่านี้ที่พระบ็อบถือว่าสุขุมรอบคอบที่จะดำเนินการ ช่วยให้พระองค์รอดพ้นจากอันตรายของความรุนแรงที่ใกล้จะเกิดขึ้นจากชาวเมืองซีราชที่เดือดดาล และให้พลังขับเคลื่อนใหม่แก่การเผยแพรศาสนาของพระองค์เลยเขตเมืองนั้นออกไป สวาททั้งหลายของพระองค์ซึ่งกระจายกันออกไปทั่วทั้งความกว้างและความยาวของประเทศ ได้ประกาศอานภาพพื้นชีวิตของการเปิดเผยพระธรรมที่พึงกำเนิดต่อมหาชนร่วมชาติอย่างไม่เกรงกลัว ชื่อเสียงของพระบ็อบเป็นที่เสาะลือไปกว้างไกลและไปถึงหูของบรรดาผู้ที่อยู่ในเก้าอี้สูงสุดของอำนาจ ทั้งในเมืองหลวงและทั่วทั้งมณฑลทั้งหลาย^[1] คลื่นแห่งการสอบถามอย่างคลั่งไคล้ได้โน้มน้าวจิตใจและหัวใจของทั้งบรรดาผู้นำและมวลประชาชน ความอัศจรรย์ใจและความพิศวงได้ครอบงำพวกที่ได้ยินเรื่องราวจากริมฝีปากของบรรดาผู้นำชาวโดยตรงจากพระบ็อบ ซึ่งเป็นเรื่องราวของเครื่องหมายและพยานหลักฐานทั้งหลายที่บอกล่วงหน้าเกี่ยวกับกำเนิดของการสำแดงองค์ของพระองค์ บุคคลตำแหน่งสูงทั้งหลายของรัฐและศาสนจักรสนใจสอบถามด้วยตัวเอง หรือไม่ก็มอบหมายผู้แทนที่สามารถที่สุดของตนให้ไปสอบถามความจริงและลักษณะของการเคลื่อนไหวที่น่าทึ่งนี้

148

[1] *Journal Asiatique*, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 8, p.251 บันทึกไว้ว่า “ลัทธิบาไฮมีผู้เชื่อชาวญูอยู่ในทุกชนชั้นของสังคม พวกเขาหลายคนมีตำแหน่งสำคัญ บรรดาขุนนางใหญ่ นักบวช คนในกองทัพและพ่อค้าได้ยอมรับหลักความเชื่อนี้”

กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์^[1] เองไม่อาจนิ่งเฉยที่จะสืบหาความจริงที่แน่นอนของรายงานเหล่านี้ และสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นอย่างไร กษัตริย์ซาห์ส่งซียิด ยาห์ยาเย ซาราบี (วาฮิด)^[2] ผู้มีวิชาที่สุด คมคายที่สุดและมีอิทธิพลที่สุดของข้าแผ่นดินทั้งหลายของตน เป็นตัวแทนไปสัมภาษณ์พระบ็อบและให้รายงานผลของการสืบสวนมายังตน กษัตริย์ซาห์มีความมั่นใจอย่างไม่มีข้อสงสัยในความเที่ยงธรรม ความสามารถและการหยั่งรู้ทางจิตวิญญาณที่ลึกซึ้งของเขา เขาครองตำแหน่งที่เหนือชั้นในหมู่บุคคลเด่นดังชั้นนำในเปอร์เซียถึงขนาดว่า ไม่ว่า ณ การประชุมใดที่มีเขาอยู่ ไม่ว่าจะมีผู้นำนักบวชจำนวนมากเพียงใดมาร่วมการประชุมนั้น เขาจะเป็นผู้พูดคนสำคัญที่สุดเสมอ ไม่มีใครกล้ายืนยันทัศนะของตนต่อหน้าเขา ทุกคนจะเงยบต่อน้ำเขาด้วยความเคารพ ทุกคนให้การยืนยันความหลักแหลม ความรู้ที่เยี่ยมยอดกว่าใครและปัญญาที่มีคุณภาพของเขา

149

สมัยนั้นซียิด ยาห์ยาอาศัยอยู่ในเตหะรานในบ้านของมีร์ซา โลทฟี อาลี สมุหพระราชพิธีของกษัตริย์ซาห์ ในฐานะแขกที่มีเกียรติของพระราชชา กษัตริย์ซาห์ส่งสัญญาณลับบอกความปรารถนาและความยินดีของตนผ่านทางมีร์ซา โลทฟี อาลีว่า ซียิด ยาห์ยาอาศัยมุ่งหน้าไปยังชีราซและสืบสวนเรื่องนี้ด้วยตัวเอง องค์ประมุขบัญชาว่า “จงบอกเขาจากเราว่า เนื่องด้วยเราฝากความมั่นใจที่สุดไว้ในความยึดมั่นในศีลธรรม และชื่นชมมาตรฐานศีลธรรมและสติปัญญาของเขา และถือว่าเขาเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดในหมู่คนบวชทั้งหลายในอาณาจักรของเรา เราคาดหวังให้เขามุ่งหน้าไปยังชีราซและสอบถามอย่างถ่องแท้เกี่ยวกับอุบัติเหตุการณ์ของซียิดเด บ็อบ และให้แจ้งให้เราทราบผลของการสืบสวนของเขา เมื่อนั้นเราจะรู้ว่ามาตรการอะไรที่เราจำเป็นต้องใช้”

[1] ดู “เชื้อสายวงศ์ตระกูล” ของราชวงศ์กอจาร์ในตอนเริ่มต้นของหนังสือ

[2] จาก manuscript relating to martyrdoms in Persia พระอับดุลบาฮาชิวิตเกี่ยวกับวาฮิดไว้ดังนี้ : “บุรุษที่น่าทึ่งนี้ ดวงวิญญาณที่ล้ำค่านี้ จำได้ไม่น้อยกว่าสามหมื่นคำสอนตามจารีต และเป็นที่ยอมรับนับถืออย่างสูงโดยประชาชนทุกคนชั้น กิตติศัพท์ของเขาเลื่องลือไปทุกแห่งหนในเปอร์เซีย อานุกาพธรรมและความแกล้วกล้าของเขาเป็นที่ยอมรับอย่างบริบูรณ์และกว้างขวาง”

A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.233 ว่า “เอกบุคลผู้นี้ตามที่ชื่อของเขาบ่งบอก เกิดที่ซาราบใกล้กับชีราซ บิดาของเขาซียิด จาฟาร์ สมญานามว่าคาซฟี เป็นหนึ่งในโอลามาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและชื่อดังที่สุดในช่วงเวลานั้น อุปลินสัยใจคอที่มีศีลธรรมสูงและหนทางที่ชอบธรรมของวาฮิดดึงดูดความนิยมชมชอบและชื่นชมนับถือจากทุกแห่งหน ศาสตร์ของเขาทำให้เขาได้ชื่อที่ดงามว่าคาซฟี กล่าวคือผู้ที่ค้นพบและอธิบายความลับของพระผู้เป็นเจ้า, ด้วยได้รับการเลี้ยงดูโดยบิดา วาฮิดขึ้นมาเสมอกับบิดาของเขาได้ไม่ช้าในทุกด้าน และได้รับความโปรดปรานที่สาธารณชนมีต่อบิดา เมื่อเขาไปเตหะรานความโด่งดังและความเป็นที่นิยมของเขานำหน้าเขาไปก่อน เขากลายเป็นแขกประจำของเจ้าชายทามาซิป มีร์ซา มอัยยะโดด โดวเลห์ หลานชายของกษัตริย์ฟิห์ อาลี ซาห์โดยทางบิดาของเขา รัฐบาลเองแสดงความเคารพศาสตร์และคุณค่าของเขา และเขาถูกขอคำปรึกษามากกว่าหนึ่งครั้งในสภาพแวดล้อมที่ทดสอบ เขานี้เองคือผู้ที่กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์และนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซีคิดถึง เมื่อทั้งสองต้องการหาเหตุที่สุจริตใจที่มีความซื่อสัตย์อย่างไม่มีข้อสงสัย

และ ibid, p.387-388 บันทึกไว้ว่า “ขณะที่เหตุการณ์เหล่านี้กำลังเกิดขึ้นในภาคเหนือของเปอร์เซีย มณฑลในภาคกลางและภาคใต้ก็ถูกปลุกเร้าอย่างกินลึกโดยความคมคายที่ร้อนเป็นไฟของบรรดาผู้เผยแพร่ความเชื่อใหม่, ประชาชนซึ่งหละหละ เชื่อคนง่าย เชลาง มงายสุดๆ อังต้อปาฎิหารย์ไม่หยุดหย่อนที่พวกเขาได้ยินจากการบอกเล่าทุกขณะ, เหล่านักบวชซึ่งวิตกกังวล รู้สึกว่ากลุ่มศาสนิกชนของตนสิ้นไหวอย่างหมดความอดทน และพร้อมที่จะหนีไปจากการควบคุมของตน ได้เพิ่มการใส่ร้ายและใส่ความอย่างฉาวโฉ่เป็นสองเท่า, การโกหกคำโตที่สุด การแต่งเรื่องนองเลือด ถูกแพร่กระจายไปในหมู่ประชาชนที่งุนงง ซึ่งถูกฉีกออกกระหว่างความสยดสยองและความชื่นชม...ซียิด จาฟาร์ไม่คุ้นเคยกับหลักความเชื่อของเซซีเนื่องด้วยเขาค้นเคยกับความเชื่อของมุลลา ซาดรา กระนั้นความศรัทธาที่ร้อนแรงและจินตนาการที่แรงกล้าของเขาเมื่อเข้าสู่บั้นปลายของชีวิต ได้พาเขาออกไปนอกเส้นทางของนิกายซือะห์ที่เคร่งจารีต เขาตีความฮาดีษต่างจากผู้ร่วมงาน และตามที่พวกเขา กล่าวถึงกับอ้างว่าได้หยั่งถึงเจ็ดสิบความหมายซ่อนเร้นในคัมภีร์โกรอ่าน บุตรชายของเขาซึ่งจะทำสิ่งที่พิลึกเหล่านี้ได้ ดีกว่าเวลานั้นอายุราวสามสิบห้าปี หลังจากจบการศึกษาเขามาที่เตหะราน ที่ซึ่งเขาสมาคมอย่างสนิทสนมกับทุกคนที่ราชสำนักนับว่าเป็นบุคคลสำคัญและบุรุษที่ดีเด่น เขานี้เองที่กษัตริย์ซาห์เลือก ดังนั้นเขาถูกมอบหมายให้ไปชีราซเพื่อติดต่อกับพระบ็อบ และให้แจ้งให้ทางการส่วนกลางทราบผลทางการเมืองที่จะตามมาอย่างถูกต้องที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งจะเป็นผลมาจากการปฏิรูปซึ่งดูเหมือนน่าจะก่อความสับสนวุ่นวายในใจกลางประเทศ”

150

ซียิด ยาห์ยาเองปรารถนาจะได้ความรู้โดยตรงเกี่ยวกับคำกล่าวอ้างของพระบ็อบอยู่แล้ว แต่ที่ผ่านมาเป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่ไม่อำนวยจึงไม่สามารถทำการเดินทางไปมณฑลพาร์ ชาวสารจากกษัตริย์โมฮัมหมัด ข้าห์ทำให้เขาตัดสินใจดำเนินการตามความตั้งใจที่มีมานานแล้วนี้, เมื่อรับประกันความพร้อมของตนที่จะทำตามความปรารถนาของประมุข เขาออกเดินทางไปซีราซทันที

151

ระหว่างทางไปซีราซชาวฮิดคิดคำถามต่างๆ ที่เขาคิดว่าจะเสนอต่อพระบ็อบ ตามทัศนะของเขาศีลธรรมและความสมเหตุสมผลของพันธกิจของพระองค์ขึ้นกับคำตอบที่พระองค์ให้ต่อคำถามเหล่านี้ เมื่อไปถึงซีราซชาวฮิดได้พบกับมุลลา เซค อาลี สมญานามอาซิม ผู้ซึ่งเขาเคยสมาคมอย่างใกล้ชิดขณะที่อยู่ในโคราซาน วาฮิดถามอาซิมว่าพอใจกับการสัมภาษณ์พระบ็อบหรือไม่ อาซิมตอบว่า “ท่านควรไปพบพระองค์ และหาทางหาความรู้เกี่ยวกับพันธกิจของพระองค์อย่างอิสระ ในฐานะเพื่อนข้าขอแนะนำท่านให้มีความกระตือรือร้นที่สุดในการสนทนากับพระองค์ เพื่อว่าในตอนจบท่านจะไม่ต้องอนาถใจอีกคนต่อการกระทำที่ไรมารยาทต่อพระองค์”

152

ซียิด ยาห์ยาพบพระบ็อบที่บ้านของฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลี และมีท่าทีที่มีมารยาทต่อพระองค์ตามที่อาซิมแนะนำให้ถือปฏิบัติ เป็นเวลาราวสองชั่วโมงที่เขาให้พระองค์หันมาสนใจหัวข้อที่เข้าใจยากและน่างงที่สุดในคำสอนอภิปรัชญาของอิสลาม วรรคต่างๆ ที่เคลือบคลุมที่สุดในคัมภีร์โครออ่าน ความเชื่อตามจารีตและคำพยากรณ์ที่ลึกลับของอิหม่ามทั้งหลายของศาสนา ที่แรกพระบ็อบฟังการอ้างอิงอย่างมีวิชาของเขากฎและคำพยากรณ์ของอิสลาม ใส่ใจคำถามทั้งหมดของเขา และเริ่มให้คำตอบอย่างย่อแต่โน้มน้าวใจต่อแต่ละคำถาม ความรวดเร็วและแจ่มแจ้งของพระองค์ปลุกเร้าความพิศวงและชื่นชมของซียิด ยาห์ยา เขาถูกกำราบด้วยความรู้สึกอดสูต่อความบังอาจและความทะนงของตนเอง ความรู้สึกที่ว่าตัวเองเหนือกว่าหายวับไปจนหมดสิ้น ขณะที่ลุกขึ้นจะออกไปเขากล่าวต่อพระบ็อบด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : “พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ในวิถีของการเข้าพบท่านครั้งต่อไป ข้าพเจ้าจะเสนอคำถามที่เหลือของข้าพเจ้า และจะสรุปการไต่สวนของข้าพเจ้าด้วยคำถามดังกล่าว” หันใดที่ออกไปพักเขาไปหาอาซิมและเล่าเรื่องราวการสัมภาษณ์ของตน เขาบอกอาซิมว่า “ต่อหน้าพระองค์ข้าเคยสาธยายวิชาความรู้ของตนเองอย่างเกินควร พระองค์สามารถตอบคำถามต่างๆ ของข้าและไขสิ่งที่ทำให้ข้างงด้วยไม่กี่ถ้อยคำ ข้ารู้สึกต่ำลงต่อหน้าพระองค์ถึงขนาดว่าข้ารีบขออนุญาตออกไปพัก” อาซิมเตือนเขาให้นึกถึงคำแนะนำของตน และขอให้เขาอย่าลืมคำแนะนำที่ตนให้เขาไว้อีกคราวนี้

153

ในวิถีของการสัมภาษณ์ครั้งที่สองซียิด ยาห์ยาพิศวงที่ค้นพบว่า คำถามทั้งหมดที่ตนตั้งใจจะเสนอต่อพระบ็อบได้หายวับไปจากความจำของตน เขาฟังพอใจกับเรื่องต่างๆ ที่ดูเหมือนว่าไม่เกี่ยวข้องกับจุดหมายของการสอบถาม ในไม่ช้าเขาประหลาดใจยิ่งขึ้นเมื่อพบว่า พระบ็อบกำลังตอบคำถามเดียวกันเหล่านั้นที่เขาลืมไปชั่วขณะด้วยความรวดเร็วและแจ่มแจ้งเดียวกัน ที่เป็นลักษณะของคำตอบของพระองค์ก่อนนี้ ภายหลังเขาให้ข้อสังเกตว่า “ข้าพเจ้าดูเหมือนว่าผล็อยหลับไป วาหะของพระองค์ คำตอบของพระองค์ต่อคำถามที่ข้าพเจ้าลืมถาม ได้ปลุกข้าพเจ้าให้ตื่นขึ้น เสียงหนึ่งยังคงกระซิบในหูของข้าพเจ้า : ‘แม้กระนั้นนี้อาจไม่ใช่การเกิดขึ้นพร้อมกันโดยบังเอิญหรือ? ข้าพเจ้ารบกวนใจเกินกว่าจะรวบรวมความคิด ข้าพเจ้าขออนุญาตออกไปพักอีกครั้ง อาซิมซึ่งข้าพเจ้าพบในเวลาต่อมาต้อนรับข้าพเจ้าด้วยความไม่แยแสที่เย็นชา และพูดความรู้สึกนึกคิดอย่างเคร่งขรึมว่า : ‘ขอให้โรงเรียนทั้งหลายถูกล้มเลิกหมด และเราทั้งสองไม่ได้เข้าโรงเรียนใด! โดยปัญญาที่เล็กน้อยและความหลงตัวเองของเรา เรากำลังกันตัวเราเองจากกรุณาธิคุณที่โอบาปของพระผู้เป็นเจ้า และกำลังทำความเจ็บปวดให้แก่พระผู้ทรงเป็นบ่อเกิดของกรุณาธิคุณดังกล่าว คราวนี้ท่านจะไม่วิงวอนพระผู้เป็นเจ้าขอให้ท่านสามารถเข้าไปพบพระองค์ด้วยความถ่อมตัวและความปลอ่ยวางที่เหมาะสมหรือ? เพื่อว่าพระองค์จะทรงกรุณาช่วยให้ท่านคลายกังวลจากความกดดันของความไม่แน่ใจและสงสัย’

154

“ข้าพเจ้าตกลงใจว่าในการสัมภาษณ์พระบ็อบครั้งที่สาม ข้าพเจ้าจะขอพระองค์จากสวนลึกที่สุดของหัวใจให้เปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งโควซาร์^[1] แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตั้งใจจะไม่เอ่ยคำขอนั้นต่อหน้าพระองค์ หาก

[1] โครออ่าน 108

พระองค์เปิดเผยคำอธิบายนี้โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้ถาม ในลักษณะที่ข้าพเจ้าเห็นได้ทันทีว่าต่างจากมาตรฐานที่มีอยู่ทั่วไปในหมู่นักอธิบายคัมภีร์โบราณ เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะเชื่อมั่นในพันธกิจของพระองค์ว่ามาจากพระผู้เป็นเจ้า และจะอ่านรับศาสนาของพระองค์อย่างเต็มใจ หากไม่ข้าพเจ้าจะไม่ยอมรับพระองค์ ทันใดที่ข้าพเจ้าถูกพาเข้าไปพบพระองค์ ความรู้สึกกลัวอย่างที่ไม่สามารถให้เหตุผลได้ครอบงำข้าพเจ้าอย่างทันใด แขนงขาของข้าพเจ้าสั่นขณะที่ข้าพเจ้ามองเห็นใบหน้าของพระองค์ ข้าพเจ้าซึ่งเคยถูกพาไปพบกษัตริย์ซาห์ในหลายโอกาส และไม่เคยค้นพบร่องรอยของความซึ่กลัวในตัวเองแม้แต่น้อย มาบัดนี้พริ้นพริงและสั่นจนไม่สามารถอยู่ในท่ายืนบนเท้าได้ พระบ็อบซึ่งมองเห็นสภาพของข้าพเจ้า ทรงลุกขึ้นจากที่นั่งเข้ามาหาข้าพเจ้า จับมือข้าพเจ้าและพาข้าพเจ้ามานั่งข้างๆ พระองค์ พระองค์กล่าวว่า ‘จงแสวงหาจากเราสิ่งใดก็ตามที่เป็นความปรารถนาในหัวใจของเจ้า เราจะเปิดเผยสิ่งนั้นต่อเจ้าอย่างรวดเร็วง่ายดาย’ ข้าพเจ้าพิศวงจนพูดไม่ออก, เหมือนกับเด็กทารกที่ไม่สามารถเข้าใจหรือพูด ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไม่สามารถตอบสนอง พระองค์ยิ้มขณะที่ทรงจ้องมองข้าพเจ้าและกล่าวว่า : ‘หากเราเปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งโควซาร์ให้แก่เจ้า เจ้าจะยอมรับหรือไม่ว่าวณะของเรากำเนิดจากพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า? เจ้าจะยอมรับหรือไม่ว่าวณะของเราไม่เกี่ยวข้องกับศาสดาหรือเวทย์มนตร์?’ น้ำตาไหลออกมาจากดวงตาของข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าได้ยินพระองค์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าสามารถเอ่ยคือวณะท่อนี้จากคัมภีร์โบราณ : ‘ข้าแต่พระผู้เป็นนายของเรา เราปฏิบัติต่อเราเองอย่างไม่ยุติธรรม : หากพระองค์ไม่ให้ภัยเราและไม่สงสารเรา เราจะเป็นพวกที่เสื่อมสูญอย่างแน่นอน’

155

“เวลาเริ่มจะบ่ายเมื่อพระบ็อบขอร้องฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีให้นำกล่องใส่ปากกาและกระดาษมา จากนั้นพระบ็อบเริ่มต้นเปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งโควซาร์ ข้าพเจ้าจะพรรณนาภาพแห่งราชศักราชที่สดจะพรรณนาได้อย่างไร? วณะหลังไหลมาจากปากกาของพระองค์ด้วยความรวดเร็วอย่างน่าพิศวงจริงๆ ความนับไวที่เหลือเชื่อของการลิขิตของพระองค์^[1] เสียงพิมพ์ที่นุ่มและอ่อนโยนของพระองค์ และพลังอำนาจที่น่าอัศจรรย์ของโวหารของพระองค์ ทำให้ข้าพเจ้าพิศวงและงงงวย พระองค์ทำต่อไปในลักษณะนี้จนตะวันตกดินใกล้เข้ามา พระองค์ไม่หยุดจนกระทั่งคำอธิบายซูรีห์นี้ทั้งหมดเสร็จสิ้นสมบูรณ์ จากนั้นพระองค์วางปากกาและขอน้ำชา ไม่นานหลังจากนั้นพระองค์เริ่มอ่านออกเสียงคำอธิบายนั้นต่อหน้าข้าพเจ้า หัวใจของข้าพเจ้ากระโจนอย่างคลั่งคลั่งขณะที่ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์พลังสิ่งล้ำค่าทั้งหลายที่เก็บรักษาไว้ในคำอธิบายที่ล้ำเลิศนั้นออกมา^[2] ด้วยสำเนียงที่หวานอย่างสุดจะพรรณนา ข้าพเจ้าเคลิบเคลิ้มไปกับความงามของคำอธิบายนั้นถึงขนาดที่เกือบจะเป็นลมสามครั้ง พระองค์หาทางพินิจกำลังที่อ่อนลงของข้าพเจ้าด้วยน้ำกุหลาบสองสามหยดที่พรมมาบนใบหน้าของข้าพเจ้า สิ่งนี้ทำให้ความแข็งขันของข้าพเจ้าฟื้นคืนมาและสามารถฟังการอ่านของพระองค์ไปจนจบ

156

“เมื่อทรงอ่านออกเสียงจนเสร็จสมบูรณ์พระบ็อบลุกขึ้นจะจากไป ขณะที่ไปพระองค์ฝากข้าพเจ้าไว้ในความดูแลของลุงฝ่ายมารดาของพระองค์ พระองค์บอกลุงว่า ‘เขาจะเป็นแขกของท่านจนกว่าจะถึงเวลาที่เขาจะคัดลอกคำอธิบายที่เพิ่งเปิดเผยนี้เสร็จโดยการทำงานร่วมกับมุลลา อับดุล คาริม และตรวจยืนยันความถูกต้องของฉบับ

[1] ตามที่บันทึกไว้ใน *Kashfu'l-Ghitá*, p.81 วณะไม่น้อยกว่าสองหมื่นท่อนถูกเปิดเผยโดยพระบ็อบในโอกาสนั้น ความรวดเร็วที่น่าฉงนของการเปิดเผยพระธรรมนี้น่าทึ่งในสายตาของซียิด ยาห์ยาไม่น้อยกว่าความงามที่ไม่มีเปรียบและความหมายที่ลึกซึ้งของวณะในคำอธิบายนั้น

Le Bayan Persan, vol I, p.43 บันทึกไว้ว่า “ภายในเวลาห้าชั่วโมงเขาเปิดเผยวณะสองหมื่นท่อน กล่าวคือเขาพูดเร็วเท่ากับผู้คัดลอกสามารถเขียน ดังนั้นเราสามารถวินิจฉัยได้ว่า หากให้เขาเป็นอิสระ ผลงานมากมายเพียงไหนของเขาตั้งแต่เริ่มต้นการสำแดงองค์จนกระทั่งปัจจุบัน จะแพร่กระจายไปกว้างไกลในหมู่มนุษย์”

ibid, vol II, p.132 บันทึกไว้ว่า “พระผู้เป็นเจ้าให้เขามีอานภาพและการแสดงออกอย่างคล่องถึงขนาดว่า หากผู้คัดลอกเขียนอย่างไรที่สุดเป็นเวลาสองวันสองคืน เขาคงจะเปิดเผยจากเหมืองแห่งความคมคายนี้เท่ากับคัมภีร์โบราณ”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Syyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.234 ว่า “แน่นอนความจริงที่ว่า การเขียนคำอธิบายใหม่โดยไม่ได้คิดมาก่อนของซูรีห์ที่มีความหมายที่เข้าใจยากมาก ควรทำให้ซียิด ยาห์ยาพิศวงยิ่ง แต่สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจยิ่งกว่านั้นคือ ในคำอธิบายซูรีห์นี้เขาพบคำอธิบายที่ตัวเขาเองเคยพบในการทำสมาธิใคร่ครวญวณะสามท่อนนี้ ดังนั้นเขาพบว่าตนเองเห็นพ้องกับผู้ปฏิรูป [พระบ็อบ] ในการตีความที่เขาคิดว่าตนคือผู้เดียวที่เข้าถึงและเขาไม่ได้ให้ใครรู้”

คัดลอก' มุลลา अबดุล คาริมและข้าพเจ้าอธิศเวลาสามวันสามคืนให้แก่งานนี้ เราจะผลัดการอ่านออกเสียงให้กันฟังทีละส่วนจนกระทั่งคำอธิบายทั้งหมดได้รับการคัดลอก เราตรวจยืนยันคำสอนตามจารีตทั้งหมดในเนื้อหาและพบว่าถูกต้องทั้งหมด ข้าพเจ้าบรรลุถึงสภาวะแห่งความมั่นใจถึงขนาดว่า หากมหาอำนาจทั้งหมดของโลกเป็นพันธมิตรกันต่อต้านข้าพเจ้า พวกเขา ก็ไม่สามารถสั่นคลอนความมั่นใจของข้าพเจ้าในความยิ่งใหญ่ของศาสนาของพระองค์^[1]

157

"เนื่องด้วยตั้งแต่มาถึงชีราชข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในบ้านของฮุสเซน ช่านผู้ว่าการมณฑลฟาร์ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการหายไ้ไปจากบ้านเขายาวนานอาจกระตุ้นความระแวงและจุดไฟโทสะของเขา ดังนั้นข้าพเจ้าตกลงใจลาจากฮาจีมีร์ชา ซียิด อาลีและมุลลา अबดุล คาริมและกลับไปอยู่ที่พักอาศัยของผู้ว่าการ เมื่อไปถึงที่นั่นข้าพเจ้าพบว่าฮุสเซน ช่านซึ่งระหว่างนั้นกำลังค้นหาข้าพเจ้าอยู่ อยากจะรู้แน่ว่าข้าพเจ้าตกเป็นเหยื่อของอิทธิพลเวทย์มนตร์ของพระบ็อบหรือเปล่า ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่มีใครนอกจากพระเจ้าเป็นเจ้าของเจ้าเท่านั้นผู้สามารถเปลี่ยนแปลงหัวใจของมนุษย์ทั้งหลาย สามารถทำให้หัวใจของซียิด ยาห์ยาหลงใหลได้ ใครก็ตามที่สามารถทำให้หัวใจของข้าพเจ้าติดกับ เป็นคนของพระเจ้าเป็นเจ้า และไม่มีข้อสงสัยว่าถ้อยคำของเขาคือเสียงแห่งสวรรค์" คำตอบของข้าพเจ้าทำให้ผู้ว่าการเงียบ ต่อมาข้าพเจ้าทราบว่าการสนทนาของเขากับคนอื่นๆ เขาได้แสดงทัศนคติว่าข้าพเจ้าตกเป็นเหยื่อที่สิ้นหวังของเสน่ห์ของชายหนุ่มนั้น เขาก็กับเขียนถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์และร้องเรียนว่า ระหว่างที่พักอยู่ในชีราชข้าพเจ้าไม่ยอมติดต่อยุ่กับเหล่าโกลามาของเมืองนั้น เขาเขียนถึงประมุขของเขาว่า "แม้ว่าในนามจะเป็นแขกของข้าพเจ้า เขาก็หายตัวไปจากบ้านของข้าพเจ้าเป็นประจำติดกันหลายวันหลายคืน ข้าพเจ้าเลิกสงสัยแล้วว่าเขาได้กลายเป็นบาปี ทั้งหัวใจและวิญญาณเขาตกเป็นทาสของความประสงค์ของซียิดเด บ็อบ"

158

"เป็นที่รายงานว่ากษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์เอง ณ งานพิธีหนึ่งของรัฐในเมืองหลวงเขา ได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ชา ออกอซี : 'เราได้รับแจ้งเมื่อเร็วๆ นี้ว่า^[2] ซียิด ยาห์ยาเย ซาราบีได้กลายเป็นบาปี หากนี่เป็นเรื่องจริง เป็นความจำเป็นที่เราจะยุติการดูแลศาสนาของซียิดผู้นั้น' ฮุสเซน ช่านเองได้รับพระราชดำรัสสั่งว่า : 'เป็นที่ห้ามอย่างเคร่งครัดไม่ให้ข้าแผ่นดินของเราคนใดกล่าวถ้อยคำที่น่าจะเสียหายต่อตำแหน่งที่สูงส่งของซียิด ยาห์ยาเย ซาราบี เขามีเชื้อสายที่ประเสริฐ เป็นบุรุษที่มีวิชาแก่กล้า มีคุณความดีที่สมบูรณ์และเป็นเลิศ เขาจะไม่เจียหุฟังความมุ่งหมายใดนอกจากเขาจะเชื่อว่า ความมุ่งหมายนั้นหนุนนำความเจริญก้าวหน้าและประโยชน์ที่ดีที่สุดของอาณาจักรของเราและความผาสุกของศาสนาอิสลาม'

159

"เมื่อได้รับพระราชดำรัสสั่งนี้ฮุสเซน ช่านซึ่งไม่สามารถต่อต้านข้าพเจ้าอย่างเปิดเผย จึงพยายามบั่นทอนอำนาจหน้าที่ของข้าพเจ้าอย่างลับๆ โใบหน้าของเขาโดยไม่ตั้งใจเผยให้เห็นความเป็นปฏิปักษ์และความเกลียดชังที่ไม่เลิกรา อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงความโปรดปรานที่ประจักษ์ที่กษัตริย์ซาห์มีต่อข้าพเจ้า เขาไม่อาจทำร้ายตัวข้าพเจ้าหรือทำให้ข้าพเจ้าเสียชื่อ

160

"ต่อมาข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระบ็อบให้เดินทางไปโบรูเจอร์ด และแจ้งให้บิดาของข้าพเจ้าที่นั่นทราบธรรมสารใหม่ พระองค์เร่งเร้าข้าพเจ้าให้เกรงใจและอดกลั้นที่สุดต่อบิดา จากการสนทนากับบิดาอย่างเป็นทางการเป็นความลับ

[1] Lady Sheil บันทึกไว้ใน *Glimpses of life and Manners in Persia*, pp.178-9 ว่า "เป็นสภาพแวดล้อมที่แปลกที่ว่าในหมู่ผู้ที่มีความเชื่อของพระบ็อบ มีจำนวนมากที่เป็นมุลลาและถึงกับเป็นโมฆะทาสที่อยู่ในตำแหน่งสูง เป็นผู้บรรยายกฏในโบสถ์ของศาสนาของอิสลาม บุรุษเหล่านี้มากมายประทับตราความศรัทธาของตนด้วยเลือด"

[2] ตามที่กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, p.8 ซียิด ยาห์ยา "เขียนเรื่องราวโดยละเอียดของการสังเกตของตนโดยไม่กล่าวหรือพวงถึงมีร์ชา ลุทฟี อาลีซึ่งเป็นจางวาง เพื่อว่ามีร์ชา ลุทฟี อาลีจะเสนอไปให้กษัตริย์ผู้ล่งลับไปทราบ ขณะที่ตัวเขาเองเดินทางไปทั่วทุกส่วนของเปอร์เซีย และในทุกเมืองและที่ประจำการจากบนยอดมุขเขาเรียกประชาชนให้เข้ามา ถึงขนาดที่บัณฑิตผู้มีวิชาคนอื่นๆ วินิจฉัยว่าเขาต้องเป็นบ้า โดยถือว่าโดนเวทย์มนตร์มาแน่นอน"

ข้าพเจ้าเก็บความได้ว่าเขาไม่เต็มใจจะปฏิเสธสัจธรรมของธรรมสารที่ข้าพเจ้านำมาให้เขา อย่างไรก็ตามเขาอยากจะให้ปล่อยเขาไว้ตามลำพังยอมให้เขาไปตามหนทางของตนเอง”

161

บุคคลตำแหน่งสูงอีกคนหนึ่งของอาณาจักรที่สืบสวนด้วยใจเป็นกลางและอำแขนรับธรรมสารของพระบ็อบในที่สุดคือ มุลลา โมฮัมหมัด อาลี^[1] คนพื้นเมืองชานลอน ซึ่งพระบ็อบให้สมญานามว่าโฮจจัทเท ชานจานี^[2] เขาเป็นบุรุษที่จิตใจไม่ขึ้นกับใคร มีชื่อเสียงในด้านความไม่เหมือนใครอย่างสุดๆ และความเป็นอิสระจากทุกรูปแบบของสิ่งเหนี่ยวรั้งทางประเพณี เขาประณามผู้นำนักบวชทุกระดับชั้นในประเทศของตนตั้งแต่อับบาบี อาบอเฮ^[3] ลงมาถึงมุลลาที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่คนรุ่นราวคราวเดียวกัน เขาเหยียดหยามอุปนิสัยใจคอของผู้นำศาสนาเหล่านี้ อนาคตใจต่อความเสื่อมทรามของพวกเขา และสาธยายพฤติกรรมสามัญของพวกเขา, ก่อนจะเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่เขาถึงกับเผยท่าทีดุจถูกอย่างไม่แยแสและไม่ตั้งใจต่อเชค อาหมัดเด อาซาอีและซียิด คาเซมเม ราซที่^[4] เขาอัดแน่นไปด้วยความขยะแขยงต่อการประพุกตืดที่เปื้อนประวัติศาสตร์ของอิสลามนิกายชีอะห์ถึงขนาดว่า ใครก็ตามที่สังกัดนิกายนี้ไม่ว่าจะประสบความสำเร็จส่วนตัวสูงเพียงใด เขาก็ถือว่าไม่คู่ควรที่เขาจะขึ้นชมนับถือ, โชกว่าไม่บอชที่กรณีการถกเถียงอย่างดุเดือดเกิดขึ้นระหว่างเขากับเหล่านักบวชแห่งชานลอน ซึ่งคงจะนำไปสู่ความวุ่นวายอย่างร้ายแรงและการหลังเลือด หากไม่ใช่เพราะการแทรกแซงด้วยตัวเองของกษัตริย์ซาร์, ในที่สุดโฮจจัทถูกเรียกตัวไปยังเมืองหลวง และต่อหน้าบรรดาปรปักษ์ซึ่งเป็นผู้แทนของหัวหน้านักบวชทั้งหลายแห่งเตหะรานและเมืองอื่นๆ เขาถูกเรียกร้องให้พิสูจน์คำกล่าวอ้างของตน, โดยลำพังและไม่ได้รับความช่วยเหลือ เขาสถาปนาความเหนือกว่าปรปักษ์ทั้งหลาย และทำให้การโวยวายประห้วงของพวกเขาเงียบลง ถึงแม้ว่าในหัวใจพวกเขาจะเห็นต่างจากทัศนคติของโฮจจัทและประณามการปฏิบัติตัวของเขา แต่ภายนอกนั้นพวกเขาก็ถูกบีบบังคับให้ยอมรับความเชื่อถือได้และรับรองความคิดเห็นของโฮจจัท

162

ทันใดที่เสียงร้องเรียกจากซีราชมาถึงหูของเขา โฮจจัทแต่งตั้งสาวกคนหนึ่งที่ดินฝักความมั่นใจเต็มที่ชื่อมุลลา เอสกานดาร์ ให้เป็นตัวแทนไปสืบสวนเรื่องราวทั้งหมดและรายงานผลของการไต่สวนมายังตน, ด้วยไม่แยแสเลยต่อการสรรเสริญหรือตำหนิของเพื่อนร่วมชาติ ซึ่งตนสงสัยความยึดมั่นในศีลธรรมและปรามาสวิจารย์ญาณของพวกเขา โฮจจัทส่งตัวแทนไปซีราชกับคำสั่งการที่ชัดเจนให้ดำเนินการสอบถามอย่างละเอียดลออและเป็นอิสระ มุลลา เอสกานดาร์ได้พบพระบ็อบและรู้สึกถึงอานุภาพพื้นชีวิตของอิทธิพลของพระองค์ทันที เขาพักอยู่ที่ซีราชสี่สิบวันซึ่งในระหว่างนี้ เขาซึมซาบหลักธรรมของศาสนาและได้มาซึ่งความรู้เกี่ยวกับระดับชั้นความรู้โรจน์ของศาสนาตามขีดความสามารถของตน

163

ด้วยความเห็นชอบของพระบ็อบเขากลับไปยังชานลอน เขาไปที่นั่น ณ เวลาที่โอลามาชั้นยอดทั้งหมดของเมืองนั้นมาชุมนุมกันต่อหน้าโฮจจัท ทันใดที่เขาปรากฏตัวโฮจจัทสอบถามว่าเขาเชื่อหรือปฏิเสธการเปิดเผยพระธรรมใหม่ มุลลา เอสกานดาร์เสนอธรรมลิขิตของพระบ็อบที่ติดตัวมา และยืนยันว่าไม่ว่าคำวินิจฉัยของอาจารย์ของตนจะเป็นอย่างไร เขาก็ถือว่าเป็นหน้าที่ของตนที่จะเอาตาม โฮจจัททูลานด้วยความโกรธว่า “อะไรกัน! หากมิใช่เพราะอยู่ต่อหน้าคณะบุคคลที่มีชื่อเสียงนี้ ข้าจะลงโทษเขายืนตีเจ้าอย่างแรง เจ้ากล้าถือได้อย่างไรว่าเรื่องของความเชื่อขึ้นกับการเห็นชอบหรือการปฏิเสธของผู้อื่น?” เมื่อรับสำเนาของกายูโมล แอสมาจากมือของผู้นำ

[1] เขาถูกขนานนามว่าโฮจจัทโหล อิสลาม

[2] *God Passes By*, p. 12, กล่าวถึงโฮจจัทว่า “ไฟศรัทธาร้อนแรงกว่าและสถานะเลื่องลือเกือบเท่าวาฮิด เป็นนักถกเถียงที่แรงในอารมณ มีสภาวะจิตใจที่ห้าวหาญและไม่ขึ้นกับใคร ไม่อดทนต่อการถูกเหนี่ยวรั้ง...โดยพรสวรรค์ที่เหนือกว่าและความคมคายที่ร้อนแรง เขาเคยทำให้เหล่าปรปักษ์ชาวชีอะห์ที่เคร่งจาริตหมดท่าต่อสาธารณชนมากกว่าหนึ่งครั้ง บุคคลดังกล่าวไม่สามารถเมินเฉยต่อศาสนาที่กำลังก่อให้เกิดการแบ่งแยกอย่างร้ายแรงในหมู่เพื่อนร่วมชาติ

[3] ตามตัวอักษรหมายความว่า “สี่ประตู” ซึ่งแต่ละคนอ้างตนว่าเป็นสื่อกลางระหว่างอิหม่าม [ที่สิบสอง] ที่หายไปและเหล่าสาวกของเขา

[4] เขาเป็นอัครบาเรคนหนึ่ง สำหรับเรื่องราวของชาวอัครบาเร ดู Gobineau's "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale", p.23 et seq

ข่าวของตนและทันใดที่อ่านหน้าเดียวของคัมภีร์นั้นอย่างถึถ้วน โอลัจท์หมอบราบลงบนพื้นและร้องอุทานว่า : “ข้าขอเป็นพยานว่าวามะเหล่านี้ที่ข้าได้อ่าน มาจากแหล่งกำเนิดเดียวกันกับวามะของคัมภีร์โคโรอ่าน ใครก็ตามที่ยอมรับสัจธรรมของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นั้น จำเป็นต้องให้การยืนยันจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของวามะเหล่านี้ และจำเป็นต้องยอมจำนนต่อหลักปฏิบัติที่พำสอนโดยผู้ลิขิตวามะเหล่านี้ ข้าให้ท่านทั้งหลายที่เป็นสมาชิกของที่ชุมนุมนี้เป็นพยานว่า : ข้าปฏิญาณความภักดีต่อพระผู้เปิดเผยพระธรรมนี้ถึงขนาดว่า หากพระองค์ประกาศกลางคืนให้เป็นกลางวัน ประกาศดวงอาทิตย์ให้เป็นเงา ข้าก็จะยอมจำนนต่อการวินิจฉัยของพระองค์อย่างไม่มีข้อแม้ และจะถือว่าคำตัดสินของพระองค์เป็นเสียงของสัจธรรม ใครก็ตามที่ปฏิเสธพระองค์ข้าจะถือว่าเป็นผู้ปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้าของ” โอลัจท์หยุดกระบวนวิธีการชุมนุมด้วยถ้อยคำเหล่านี้ ^[1]

164

ในหน้าก่อนๆ เราได้กล่าวถึงการขับไล่โคดุตและมุลลา ซาเดคออกจากซีราช และพยายามพรรณนาการลงโทษเขียนตีที่กระทำต่อทั้งสองโดยฮุสเซน ข่านจอมโลกและใช้อ่านาบาตรใหญ่ ไม่ว่าจะพรรณนาได้ไม่เพียงพออย่างไร ตอนนั้นควรกล่าวถึงวลักษณ์ของกิจกรรมของทั้งสองหลังจากถูกขับไล่ออกจากเมืองนั้น โคดุตและมุลลา ซาเดคเดินทางด้วยกันต่ออีกสามสัปดาห์แล้วแยกกัน โคดุตจากไปยังเคอร์มานเพื่อจะสัมภาษณ์ฮาจิ มีร์ซา คาริม ข่าน ส่วนมุลลา ซาเดคก้าวเท้ามุ่งสู่เมืองยาซด์ด้วยความตั้งใจที่จะดำเนินงานต่อในหมู่โอลามาของมณฑลฟาร์ เป็นงานที่เขาเคยถูกบังคับอย่างโหดร้ายให้ละทิ้ง, เมื่อไปถึงเคอร์มานโคดุตได้รับการต้อนรับที่บ้านของฮาจิ ซียิด จาวาดเด เคอร์มานี่ซึ่งตนเคยรู้จักในคาบิลา และวิชาการ์ ทักษะและความสามารถของเขาเป็นที่ยอมรับทุกแห่งหนโดยประชาชนแห่งเคอร์มาน, ณ การชุมนุมทุกครั้งที่เกิดขึ้นในบ้านของตน ฮาจิ ซียิด จาวาดเด จัดที่นั่งอันมีเกียรติให้แก่แขกที่เยาว์วัยนี้เสมอ และปฏิบัติต่อโคดุตด้วยมารยาทและความเคารพที่สุด, การให้ความสำคัญมากกว่าอย่างประจักษ์แก่ผู้ที่เยาว์วัยและดูเหมือนว่านั้นๆ ได้จุดไฟริษยาของเหล่าสาวกของฮาจิ มีร์ซา คาริม ข่าน, พวกเขาหาทางปลุกเร้าความไม่เป็นมิตรที่หลบในของหัวหน้าของตน โดยการพรรณนาเกียรติที่ท่วมท้นให้แก่โคดุตด้วยภาษาที่แจ่มแจ้งและตีไซไซสี, พวกเขากระซิบหูของหัวหน้าว่า “มองดูซิ ผู้ที่เป็นที่รักยิ่งซึ่งเป็นสหายที่ไว้วางใจและสนิทที่สุดของซียิดเด บ็อบ เวลานี้เป็นแขกที่มีเกียรติของผู้ที่ยอมรับกันว่าเป็นชาวเคอร์มานที่มีอำนาจที่สุด หากยอมให้เขาใช้ชีวิตเป็นสหายที่ใกล้ชิดกับฮาจิ ซียิด จาวาดเด ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะค่อยๆ ใส่พิษของตนเข้าไปในวิญญาณของซียิด จาวาดเด และทำให้เขาเป็นเครื่องมือที่ใช้ทำลายความเชื่อถือได้และดับชื่อเสียงของท่านได้สำเร็จ” ด้วยตระหนักต่อการกระซิบที่ชั่วร้ายนี้ ฮาจิ มีร์ซา คาริม ข่านผู้ซึ่งฉลาดได้ร้องเรียนไปยังผู้ว่าการ และชักนำผู้ว่าการให้เรียกตัวฮาจิ ซียิด จาวาดเดมาด้วยตัวเอง และเรียกร้องเขาให้ยุติการสมาคมที่อันตรายนี้, การออกหน้าแทนของผู้ว่าการได้จุดไฟโทสะของฮาจิ ซียิด จาวาดเดผู้คุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ เขาคัดค้านอย่างแรงว่า “ข้าแนะนำท่านบ่อยแค่ไหนไม่ให้สนใจการกระซิบของจอมวางอุบายที่ชั่วร้ายนี้! ความอดกลั้นของข้าทำให้เขาได้ใจ ขอให้เขาระวังเพื่อไม่ให้ก้าวล่วงขอบเขตของตนเอง เขาปรารถนาจะแย่งชิงตำแหน่งของข้าใช่หรือไม่? เขาไม่ใช่คนที่ต้อนรับพวกสกุลที่น่าเวทนาเป็นพันๆ เขามาในบ้านของตน แล้วสอพลอเยี่ยงทาสจนลั่นใจพวกเขาหรือ? เขาไม่ได้พยายามแล้วพยายามอีกหรือที่จะเช็ดชุกคนไม่มีศีลธรรมและทำให้ผู้บริสุทธิ์เสีย? โดยการเสริมกำลังให้มือของผู้ทำความชั่วร้ายปีแล้วปีเล่า เขาไม่ได้หาทางเป็นพันธมิตรและสนองกิเลสตัณหาของผู้ทำความชั่วร้ายนั้นหรือ? เขาไม่ได้พูดหมิ่นประมาททุกคนที่บริสุทธิ์และมีธรรมในอิสลาม

[1] ใน *Haji Mirza Jani's History. Appendix 2 of Tarikh-i-Jadid*, pp.349-50 เขียนไว้ว่า “มีร์ซา จานิกกล่าวไว้ว่า ‘ข้าพบเจ้าพบเขา [มุลลา โมฮัมหมัด อาลี] ในเตหะรานในบ้านของมาห์มุด ข่านผู้เป็นคาลานฮาร์ [นายกเทศมนตรี] ที่ซึ่งเขาถูกกักขังเพราะความอหิศตต่อพระผู้ทรงความวิสุทธิ เขากล่าวว่า : ‘ข้าเป็นมุลลาคนหนึ่งซึ่งหะนะและเขี้ยวซาญ์ถึงขนาดว่า ข้าจะไม่ยอมมอบน้อมต่อผู้ใดแม้แต่ฮาจิ ซียิด บาเกอร์ ราชที่ที่สว่างลับไป ผู้ซึ่งได้รับการพิจารณาว่าเป็น ‘ข้อพิสูจน์ของอิสลาม’ และบัณฑิตที่มีวิชาที่สุด หลักความเชื่อของข้าเอาตามสำนักอัครบารุ ข้าพเจ้าเห็นต่างจากหมู่นักบวชในบางปัญหา ประชาชนร้องเรียนเกี่ยวกับข้า และกษัตริย์ โมฮัมหมัด ซาห์เรียกตัวข้าไปเตหะราน ข้ามาและกษัตริย์ซาห์อ่านตำราของข้าอย่างถึถ้วนและรับทราบความหมายในตำราเหล่านั้น ข้าขอกษัตริย์ซาห์ให้เรียกตัวซียิดมาด้วย [กล่าวคือซียิด บาเกอร์แห่งราชที่] เพื่อที่เราจะได้โต้แย้งกัน ที่แรกกษัตริย์ซาห์ตั้งใจจะทำตามนั้น แต่ภายหลังเมื่อได้พิจารณาการทำอันตรายที่อาจเป็นผลตามมา จึงพักการอภิปรายที่เสนอไว้ก่อน กล่าวโดยย่อ ทั้งๆ ที่มีความเพียงพอในตัวเองทั้งหมดนี้ ทันใดที่ข่าวการสำแดงองค์ของพระผู้ทรงความวิสุทธิมาถึงข้า และข้าได้อ่านหน้าเล็กๆ หน้าเดียวของวามะของจุดแห่งโพร์กาน ข้าลื้มตัวด้วยความตื่นเต้น และโดยไม่ได้ตั้งใจแม้ว่าจะมีอิสระเต็มที่ในการเลือก ข้าประกาศยอมรับสัจธรรมของคำกล่าวอ้างของพระองค์ และกลายเป็นทาสที่อหิศตของพระองค์ เพราะข้ามองเห็นปาฏิหาริย์ที่สูงส่งที่สุดของศาสนทูตในตัวพระองค์ และหากข้าปฏิเสธสัจธรรมนี้ เท่ากับว่าข้าได้ปฏิเสธสัจธรรมของศาสนาอิสลาม”

เรื่อยมาตราบนับปัจจุบันนี้หรือ? ความเจ็บของข้าดูเหมือนจะเพิ่มความบังอาจและการหยาบหยามของเขา เขาให้อิสระตัวเองในการกระทำสิ่งที่เลวทรามที่สุด และไม่ยอมให้ข้าต้อนรับและให้เกียรติบุรุษที่ยึดมั่นในศีลธรรม มีวิชาและประเสริฐดังกล่าวนในบ้านของข้าเอง หากเขาไม่ยอมวางมือจากวิธีปฏิบัติของเขา ขอเตือนเขาว่าโดยยูยงส่งเสริมของข้า พวกที่เลวที่สุดในเมืองนี้จะขับไล่เขาออกจากเคอร์มาน” ด้วยกระอักกระอ่วนต่อการประณามที่แรงในอารมณ์นี้ ผู้ว่าการขอโทษสำหรับการกระทำของตน ก่อนจะจากไปเขารับประกันฮาจี ซียิด จาวาดว่าไม่ต้องไปกลัว เขาเองจะพยายามปลุกฮาจี มีร์ชา คาริม ชานให้ตระหนักในความประพฤติที่บาปญญาตน และจะชักนำเขาให้สำนึกผิด

165

ข่าวสารของซียิด จาวาดทำให้ฮาจี มีร์ชา คาริม ชานปวดแสบ ด้วยจิตใจปั่นป่วนด้วยความรู้สึกขุ่นเคืองอย่างแรงซึ่งตนไม่สามารถระงับหรือพอใจ เขาละทิ้งความหวังทั้งหมดที่จะได้เป็นผู้นำอย่างไร้ข้อกังขาของชาวเคอร์มาน การทำทนายอย่างเปิดเผยนั้นเป็นलगมรณะของความทะเยอทะยานในใจของเขา

166

ในความเป็นส่วนตัวที่บ้านฮาจี ซียิด จาวาดได้ยื่นโคดูลเกล้าถวายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับกิจกรรมของตน ตั้งแต่วันที่ออกจากคอบิลาจนกระทั่งไปถึงเคอร์มาน สภาพแวดล้อมของการเปลี่ยนศาสนาของโคดูลและการไปแสวงบุญกับพระบ็อบต่อมา ปลุกเร้าความสนใจและจุดเปลวไฟแห่งความศรัทธาในหัวใจของเจ้าบ้าน ผู้ซึ่งอย่างไรก็ตามเลือกที่จะปกปิดความเชื่อของตน ด้วยความหวังว่าจะสามารถพิทักษ์ประโยชน์ของชุมชนที่พึ่งก่อตั้งได้อย่างมีประสิทธิภาพกว่า, โคดูลรับประกันเขาด้วยความร่ำว่า “ความตั้งใจที่สูงส่งของท่านในตัวเองจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นการรับใช้ศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างน่าจดจำ พระผู้ทรงมหิธานุภาพจะเสริมความพยายามของท่าน และจะสถาปนาอิทธิพลของท่านให้เหนือกว่าปรปักษ์ทั้งหลายตลอดเวลา”

167

เหตุการณ์นี้ถูกเล่าให้ข้าพเจ้าฟังโดยมีร์ชา อับดุลลาเฮ กาวคา ผู้ซึ่งได้ยืมจากกริมฝีปากของฮาจี ซียิด จาวาดเองขณะที่อยู่ในเคอร์มาน, ความจริงใจในเจตนาที่แสดงออกของซียิด จาวาด ได้รับการพิสูจน์อย่างบริบูรณ์โดยลักษณะอันเลอเลิศซึ่งสืบเนื่องมาจากความอดทนที่เขาดำเนินการกล้าที่แทรกซึมของฮาจี มีร์ชา คาริม ชาน ได้สำเร็จ ซึ่งหากไม่ถูกทำทนายคาริม ชานย่อมก่อให้เกิดอันตรายต่อศาสนาสุดคณนา

168

จากเคอร์มานโคดูลเดินตัดสินใจไปที่ยาซด์ และจากนั้นจะมุ่งหน้าไปยังอาร์ดีคาน นาอิน อาร์ดีสถาน คาซาน โกมและเตหะราน ในแต่ละเมืองเหล่านี้ถึงแม้ว่ามีอุปสรรคต่างๆ กลุ่มรุ่มหนทางของตน โคดูลก็ประสบความสำเร็จในการปลุกฝังความเข้าใจหลักธรรมทั้งหลายที่ตนลุกขึ้นสนับสนุนอย่างกล้าหาญให้แก่บรรดาผู้ฟังของตน ข้าพเจ้าได้ยืมออกออย์ คาลิมน้องชายของพระบาฮาอูลลาห์พรรณนาการพบกับโคดูลด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ : “เสน่ห์ในตัวเขา ความเป็นกันเองที่สุดของเขา ผสมกับท่าทางที่สง่าของเขา ดึงดูดใจแม้แต่ผู้สังเกตที่สะเพร่าที่สุด ใครก็ตามที่สมาคมอย่างสนิทสนมกับเขาจะหลงชื่นชมเสน่ห์ของชายหนุ่มนั้นอย่างไม่รู้จักพอ วันหนึ่งเราเฝ้าดูเขาชำระมือและใบหน้า และจับใจในความสง่างามที่ทำให้เขาต่างจากผู้ชายอื่นทั้งหมดในการประกอบพิธีที่ขางธรรมดา ในสายตาของเราเขาดูเหมือนว่าเป็นธรรมสรีระแห่งความบริสุทธิ์และความการุณย์”

169

ในเตหะรานโคดูลได้รับอนุญาตให้เข้าพบพระบาฮาอูลลาห์ หลังจากนั้นเขามุ่งหน้าไปยังมาซินดาร์อน ที่ซึ่งในเมืองเกิดของเขาบาร์ฟุรุช เขาอาศัยอยู่ที่บ้านของบิดาเป็นเวลาสองปี ซึ่งระหว่างนี้เขาถูกล้อมรอบด้วยความรักที่ครอบครัวและญาติพี่น้องทุ่มเทให้ เมื่อภรรยาคนแรกตายบิดาของเขาได้แต่งงานกับสตรีที่ปฏิบัติต่อโคดูลด้วยความเมตตาและความเอาใจใส่ อย่างที่ไม่มีมารดาคนใดสามารถหวังจะทำได้ดีกว่า เธอปรารถนาจะเป็นพยานการแต่งงานของโคดูล และแสดงความกล้าให้ได้ยืมบ่อยครั้งว่า เธอจะเอา “ความเบิกบานสูงสุดของหัวใจของเธอ” ลงหลุมฝังศพไปด้วย โคดูลให้ข้อสังเกตว่า “วันแต่งงานของข้าพเจ้ายังไม่ถึง วันนั้นจะรุ่งโรจน์ที่สุดพรรณนา ไม่ใช่ภายในขอบเขตของบ้านนี้ แต่อยู่ในที่โล่ง ภายใต้หลังคาโค้งของท้องฟ้า กลางซับเซห์ เมย์ดาน ต่อการจ้องมองของฝูงชน ที่นั่นข้าพเจ้าจะเฉลิมฉลองการสมรสและเป็นพยานต่อการบรรลุความหวังข้าพเจ้า” สามปีต่อมาเมื่อสตรีผู้นั้นทราบสภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของโคดูลในซับเซห์ เมย์ดาน เธอนึก

ถึงถ้อยคำพยากรณ์ของเขาและเข้าใจความหมายนั้น ^[1] โคดุดอยู่ในบาร์ฟูรชจนกระทั่งมุลลา ฮุสเซนมาสมทบหลังจากที่กลับมาจากการเยี่ยมพระบ็อบที่ปราสาทมาห์คู จากบาร์ฟูรชทั้งคู่ออกเดินทางไปยังโคราซาน ซึ่งเป็นการเดินทางที่น่าทึ่งจำด้วยวีรกรรมที่ไม่มีเพื่อนร่วมชาติคนใดหวังจะทัดเทียมได้

170

ส่วนมุลลา ซาเดคหันไต่ที่ไปถึงยาซด์ เขาสอบถามเพื่อนที่ไว้ใจคนหนึ่งซึ่งเป็นคนพื้นเมืองโคราซาน เกี่ยวกับพัฒนาการล่าสุดที่เกี่ยวข้องกับความก้าวหน้าของศาสนาในมณฑลนั้น เขาร้อนใจอยากรับรู้กิจกรรมของมีร์ซา আহมัดเด อัสกานดีเป็นการเฉพาะ และแสดงความแปลกใจต่อการดูเหมือนว่าไม่ทำอะไรของผู้ซึ่งในเวลาที่มีความสับสนของศาสนายังไม่ถูกเปิดออก ได้แสดงความไฟแรงอย่างเตลตาในการเตรียมประชาชนสำหรับการยอมรับการสำแดงองค์ที่คาดหวัง

171

มุลลา ซาเดคได้รับการบอกว่า “มีร์ซา আহมัดปลื้มตัวอยู่ในบ้านของตนเองพักใหญ่ และทุ่มเทพลังงานของตนให้แก่การเตรียมประมวลความเชื่อตามจารีตและคำพยากรณ์ของอิสลามมากมายหลายเล่มตามหลักวิชาที่สัมพันธ์กับเวลาและลักษณะของยุคศาสนาตามพันธสัญญา, เขาได้รวบรวมกว่าสองหมื่นความเชื่อตามจารีตที่มีลักษณะขัดแย้งที่สุด ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันทั่วว่าเชื่อถือได้ และตั้งใจจะดำเนินขั้นตอนใดๆ ก็ตามที่จำเป็นสำหรับการคัดลอกและแพร่กระจายหนังสือเล่มนั้น, โดยการสนับสนุนเพื่อนสาวกให้อ้างถึงเนื้อหาในหนังสือนี้ต่อสาธารณชนในทุกการชุมนุมของศาสนิกชน เขาหวังว่าตนจะสามารถขจัดอุปสรรคต่างๆ ที่กีดขวางความก้าวหน้าของศาสนาที่อยู่ส่วนลึกในใจของตน

172

“เมื่อมาถึงยาซด์เขาได้การต้อนรับอย่างอบอุ่นโดยลุงฝ่ายมารดาของตนซียิด ฮุสเซนเน อัสกานดี ซึ่งเป็นโมจทาฮิดหัวหน้าแถวของเมืองนั้น ผู้ซึ่งไม่กี่วันก่อนมาถึงของหลานชาย ได้เขียนถึงหลานชายขอให้รับมาที่ยาซด์และช่วยให้ตนพ้นจากเล่ห์กลของฮาจี มีร์ซา คาริม ข่าน ผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็นศัตรูที่อันตรายของอิสลามแม้ว่าจะไม่ประกาศตัวอย่างเปิดเผย โมจทาฮิดผู้นี้ขอมีร์ซา আহมัดให้หยุดยั้งอิทธิพลที่เป็นภัยร้ายแรงของฮาจี มีร์ซา คาริม ข่านโดยทุกวิธีที่ทำได้ และต้องการให้เขาปักหลักอาศัยอยู่ในเมืองนั้นอย่างถาวร เพื่อว่าโดยการเคี่ยวเข็ญและการร้องขออย่างไม่หยุดหย่อน เขาจะให้ความสว่างแก่ปัญญาของประชาชนได้สำเร็จเกี่ยวกับจุดหมายและเจตนาที่แท้จริงที่อยู่ในใจของศัตรูผู้มาดร้ายนั้น

173

“โดยการปกปิดลึงเกี่ยวกับเจตนาดั้งเดิมของตนที่จะจากไปยังซีราซ มีร์ซา আহมัดตัดสินใจยึดเวลาพักอยู่ในยาซด์ เขาให้ลุงดูหนังสือที่เขาประมวล และแบ่งปันเนื้อหาของหนังสือนั้นกับบรรดาโอลามาจากทุกย่านของเมืองที่มาออกันเพื่อจะพบเขา ทุกคนประทับใจอย่างยิ่งต่อความขยันหมั่นเพียร ความแก้ไขและความไฟแรงที่ผู้ประมวลผลงานที่ลือลั่นนี้สาธิต

174

“หนึ่งในบรรดาผู้ที่มาเยี่ยมมีร์ซา আহมัดคือมีร์ซา ทากิขายผู้ชั่วช้า ทะเยอทะยานและลำพอง ผู้ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้กลับมาจากนาจาฟ ที่ซึ่งเขาสำเร็จการศึกษาและได้เลื่อนตำแหน่งเป็นโมจทาฮิด ในวิถีของการสนทนากับมีร์ซา আহมัด เขาแสดงความปรารถนาที่จะอ่านหนังสือเล่มนั้นอย่างถี่ถ้วน และขออนุญาตเอาหนังสือนั้นไปสามสัปดาห์ เพื่อว่าเขาทำความเข้าใจเนื้อหาของหนังสือนั้นได้บริบูรณ์กว่า ซียิด ฮุสเซนและหลานชายต่างยอมตามความปรารถนาของเขา มีร์ซา ทากิหาได้ทำตามสัญญาที่ตนควรจะคืนหนังสือ มีร์ซา আহมัดซึ่งสงสัยเจตนาที่ไม่จริงใจของมีร์ซา ทากิอยู่แล้ว ได้เร่งเร้าลุงของตนให้เตือนผู้ยืมให้นึกถึงคำสัญญาที่ให้ไว้ คำตอบที่หยาบหยามต่อผู้นำชาวที่ถูกส่งไปทางหนังสือคือ ‘จงบอกเจ้านายของเจ้าว่า หลังจากที่ข้าเห็นลักษณะที่เป็นภัยของหนังสือประมวลเล่มนั้นจนเป็นที่พอใจ ข้าได้ตัดสินใจทำลายหนังสือนั้น คืนก่อนข้าโยนหนังสือนั้นลงไปในสระน้ำ ทำให้ไม่เหลือร่องรอยหน้าหิ้งหลายของหนังสือนั้น’

175

[1] คำพูดคล้ายกันถูกรายงานไว้ใน *The Kashfu'l-Ghitá*, p.227 ผู้ประพันธ์ประกาศว่าผู้อาศัยอยู่ในมณฑลมาซินดารอนหลายคนบอกคำพูดดังกล่าวต่อตน

“ด้วยฤกษ์อามรณที่โกรธแค้นอย่างเอาเรื่องต่อการเล่นไม่ซื่อและความถือติดังกล่าว ซียิด ฮุสเซนตั้งใจจะล้างแค้นมีร์ซา ทากี อย่างไรก็ตามด้วยคำแนะนำที่ฉลาดมีร์ซา আহมัดคลายความโกรธของลุงของตนที่เดือดดาลและชักจูงลุงไม่ให้ดำเนินมาตรการที่รุนแรงได้สำเร็จ มีร์ซา আহมัดเร่งเร้าว่า ‘การลงโทษนี้ที่ท่านคิดจะทำจะกระพือความตื่นปลานของประชาชน และจะปลุกการทำอันตรายและการปลุกกระดม ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อความพยายามที่ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าดับอิทธิพลของฮาจี มีร์ซา คาริม ข่าน ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะถือโอกาสนี้ประณามท่านว่าเป็นบาป และให้ข้าพเจ้ารับผิดชอบต่อการเป็นเหตุให้ท่านเปลี่ยนศาสนา ด้วยวิธีนี้เขาจะหึงบั่นทอนความเชื่อถือได้ของท่านและได้การชื่นชมนับถือและความรู้คุณของประชาชน ปลอยเขาไว้ในมือของพระเจ้าเป็นเจ้า”

176

มุลลา ซาเดคยินตัวอย่างยิ่งที่ได้อ่านเรื่องราวของอุบัติเหตุครั้งนี้ว่า มีร์ซา আহมัดยังอาศัยอยู่ในยาคต์จริง และไม่มื่ออุปสรรคบนหนทางที่ตนจะพบกับเขา, มุลลา ซาเดคไปยังสุเหร่าทันทีที่ซียิด ฮุสเซนกำลังนำการสวดมนต์เป็นหมู่และมีร์ซา আহมัดทำการเทศน์, มุลลา ซาเดคไปร่วมสวดมนต์โดยการเข้าไปนั่งแถวหน้าของผู้บูชาทั้งหลาย ซึ่งหลังจากนั้นเขาตรงเข้าไปหาและโอบกอดซียิด ฮุสเซนต่อสาธารณชน ทันทีหลังจากนั้นโดยไม่ได้รับเชิญเขาขึ้นไปบนมุขและเตรียมจะกล่าวต่อผู้ที่ศรัทธา, แม้ว่าที่แรกจะตื่นตกใจซียิด ฮุสเซนก็เลือกที่จะไม่คัดค้าน เพราะอยากจะได้พบแรงจูงใจและรู้ระดับขั้นวิชาที่แน่นอนของผู้ที่บุกกรุกเข้ามาอย่างทันใดนี้ เขาโอบกอดให้หลานชายให้ละเว้นจากการต่อต้านมุลลา ซาเดค

177

มุลลา ซาเดคให้คำนำปาฐกถาของตนด้วยหนึ่งในธรรมเทศนาที่รู้จักกันดีที่สุดและลิขิตอย่างวิจิตรที่สุดโดยพระบ็อบ หลังจากนั้นเขากล่าวต่อที่ชุมนุมศาสนิกชนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “ดูกร ประชาชนผู้มีวิชา จงขอบคุณพระเจ้าเป็นเจ้า เพราะจงดูซิว่า ประตู่แห่งความรู้ของพระเจ้าที่ท่านถือว่าปิดอยู่บัดนี้เปิดกว้างแล้ว แม่น้ำแห่งชีวิตนิรันดร์ได้ไหลมาจากเมืองซีราซแล้ว และกำลังประสาทพรเหลือคนนาให้แก่ประชาชนของดินแดนนี้, ใครก็ตามที่ได้ดื่มหนึ่งหยดจากมหาสมุทรแห่งกรุณาธิคุณสวรรค์นี้ ไม่ว่าจะต่ำต้อยหรือไม่รู้หนังสือเพียงใด ได้ค้นพบพลังที่จะไขความลึกซึ้งที่ลึกซึ้งที่สุดในตนเอง และรู้สึกว่าจะสามารถอธิบายหัวข้อที่เข้าใจยากที่สุดของอัศจรรย์ภาพบรมโบราณ, และใครก็ตามแม้จะเป็นผู้บรรยายศาสนาอิสลามที่มีวิชาที่สุด เลือกที่จะวางใจในความสามารถและพลังของตนเอง และปรามาสธรรมสารของพระเจ้าได้ทำให้ตัวเองเสื่อมและสูญเสียอย่างเรียกคืนไม่ได้”

178

ขณะที่มุลลา ซาเดคสิ้นถ้อยคำประกาศที่เด็ดเดี่ยวนี้ออกมา คลื่นแห่งความโกรธแค้นและความตระหนกได้โอบพัดไปทั่วชุมนุมศาสนิกชนนั้น สุเหร่าก้องกังวาลด้วยเสียงร้อง “หมิ่นศาสนา!” ที่ชุมนุมศาสนิกชนที่เดือดดาลตะโกนด้วยความขะเขยงผู้พูด, ท่ามกลางการเอะอะประท้วงอย่างรุนแรงของประชาชน ซียิด ฮุสเซนเปล่งเสียง “ลงมาจากมุข” ขณะที่เขาโอบกอดให้มุลลา ซาเดคเงยบแล้วถอยออกมา, ทันใดที่มุลลา ซาเดคจะลงมาถึงพื้นของสุเหร่า ผู้บูชาที่มาชุมนุมกันทั้งกลุ่มฮือกันเข้าไปรุมกระหน่ำตีมุลลา ซาเดค, ซียิด ฮุสเซนเข้าไปขวางทันทีแยกฝูงชนออกไปเต็มกำลัง แล้วจับมือของมุลลา ซาเดคดึงเขาอย่างแรงมาอยู่ข้างตัว ซียิด ฮุสเซนร้องขอฝูงชนว่า “จงยังมีมือ ปลอยให้เขาอยู่ในอารักขาของข้า ข้าจะพาเขาไปที่บ้านของข้าและจะสอบสวนเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วน เหตุที่เขาพูดถ้อยคำเหล่านี้นี้อาจเป็นเพราะความเสียดสีที่ระเบิดออกมา ข้าเองจะตรวจสอบเขา หากพบว่าเขาคิดการพูดเช่นนี้มาล่วงหน้าและตัวเขาเองเชื่อมั่นในสิ่งที่เขาประกาศ ข้าจะลงโทษเขาด้วยมือของข้าเองตามที่กำหนดไว้โดยกฎของอิสลาม”

179

ด้วยการรับประกันอย่างซิงซังนี้ มุลลา ซาเดคถูกปลอยให้พ้นจากการทำร้ายร่างกายที่ป่าเถื่อนของผู้รุมตีเขา เขาถูกถอดอาบอบ (เสื้อคลุม) และผ้าโพกศีรษะ เอรองเท้าและไม่เท้าไป ฟกซ้ำและสิ้นเพราะความบาดเจ็บที่ได้รับ แล้วถูกมอบไว้ในความดูแลของบรรดาผู้ติดตามรับใช้ซียิด ฮุสเซน ผู้ซึ่งขณะที่ฝ่าทางเดินท่ามกลางฝูงชน พาตัวเขาไปที่บ้านของเจ้านายได้สำเร็จในที่สุด

180

ทำนองเดียวกันในสมัยนั้นมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลี (อักษรแห่งการมีชีวิต) ก็โดนประหัตประหารอย่างดร้ายและเอาเป็นเอาตายยิ่งกว่าที่ชาวเมืองยาซด์โฆมตีมุลลา ซาเดคอย่างป่าเถื่อน หากไม่ใช่เพราะการยื่นมือเข้ามาของมีร์ซา আহมัดและการช่วยเหลือของลุงของเขา มุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลีคงตกเป็นเหยื่อโหดของศัตรูที่ดร้าย

181

เมื่อมุลลา ซาเดคและมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลี ไปถึงเคอร์มาน ทั้งคู่ต้องยอมจำนนต่อการถูกข่มขู่และเกียรติคล้ายกันอีก และได้ทนทุกข์ความเจ็บปวดทรมานคล้ายกันโดยนำมือของฮาจี มีร์ซา คาริม ชานและพรรคพวก [1] ความพยายามอย่างไม่ลดละของฮาจี ซียิด จาวาดเด เคอร์มานี ทำให้ทั้งสองเป็นอิสระจากเงื้อมมือของผู้ประหัตประหาร และทำให้ทั้งสองสามารถมุ่งหน้าไปยังโคราซาน

182

ถึงแม้จะถูกตามล่าและรังควานโดยศัตรู สวากสายตรงทั้งหลายของพระบ็อบกับสหายของพวกเขาในส่วนต่างๆของเปอร์เซีย ก็ไม่ถูกหยุดยั้งโดยอาชญากรรมดังกล่าวไม่ให้งานให้สำเร็จ ด้วยจุดประสงค์ที่ไม่เห็นแก่และความเชื่อมั่นที่แน่วแน่ พวกเขายังคงต่อสู้กับอำนาจมืดที่โถมตีพวกเขาทุกย่างก้าวบนหนทาง, โดยความอดทนอย่างไม่ยอมและความแกร่งกล้าที่ไม่มีเสมอ พวกเขาสามารถสาดอิทธิพลที่ประเสริฐของศาสนาที่ตนลุกขึ้นสนับสนุนต่อเพื่อนร่วมชาติมากมาย

183

ขณะที่วาฮิด [2] ยังอยู่ในชีราซ ฮาจี ซียิด จาวาดเด คาบิลามีมาถึง [3] และถูกฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีพาไปแนะนำตัวต่อพระบ็อบ ในธรรมจารึกหนึ่งที่ทรงตรัสต่อวาฮิดและซียิด จาวาด พระบ็อบยกย่องความศรัทธาที่มั่นคงของทั้งสองและเน้นลักษณะที่ไม่เปลี่ยนแปลงของความอดทนของทั้งสอง คนหลังเคยพบและรู้จักพระบ็อบก่อนการประกาศพันธกิจของพระองค์ และเป็นผู้ชื่นชมลักษณะของอุปนิสัยใจคอที่ไม่ธรรมดาของพระบ็อบอย่างแรงกล้า ซึ่งทำให้พระองค์ต่างจากคนอื่นตั้งแต่วัยเด็ก, ภายหลังเขาพบพระบาฮาอุลลาห์ในแบกแดดและกลายเป็นผู้รับภรณ์าคณิศพิเศษจากพระองค์, ไม่กี่ปีหลังจากนั้นเมื่อพระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไปยังอเดรียโนเปิล เขาซึ่งอายุมากแล้วได้กลับไปยังเปอร์เซีย พักอยู่ในมณฑลอิรักอยู่พักหนึ่ง แล้วมุ่งหน้าไปยังโคราซาน, นำใส่ใจคอที่

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.228-229 ว่า "การต้อนรับต่อสู้อย่างเคื่องแค้นระเบิดขึ้นระหว่างโมกัตตัส [มุลลา ซาเดค] และคาริม ชานผู้ซึ่งตามทีรู้จักกันดีครองตำแหน่งหัวหน้าของนิกายเซคิ์หลังจากการสิ้นชีพของซียิด คาเซม, การอภิปรายเกิดขึ้นต่อหน้าประชาชนมากมาย และคาสิม ชานทำหายฝ่ายตรงข้ามให้พิสูจน์สำัจธรรมของพันธกิจของพระบ็อบ เขากล่าวต่อโมกัตตัสว่า 'หากเจ้าทำสำเร็จ ข้าจะยอมเปลี่ยนศาสนากับนักเรียนของข้า หากเจ้าทำไม่ได้ข้าจะประกาศในตลาดว่า : 'จงดูผู้ที่ใช้เท้าเหยียบย่างกุศัตติลลิตีของอิสลาม!'" โมกัตตัสตอบเขาว่า 'ข้ารู้ว่าเจ้าคือใครคาริม เจ้าอาจารย์ของเจ้าซียิด คาเซมและสิ่งที่เขาบอกเจ้าไม่ได้หรือว่า : "สุนัข เจ้าไม่ปรารถนาหรือว่าเราควรตาย เพื่อว่าหลังจากเราสำัจธรรมที่แน่นอนจะปรากฏขึ้นมา?" จงเป็นพยานว่าปัจจุบันนี้ ด้วยอุกร่งเร้าโดยความคลั่งไคล้ของเจ้าต่อความร่ำรวยและเกียรติเจ้าโกหกตัวเอง!'

เมื่อเริ่มต้นแบบนี้ การอภิปรายก็ถูกกำหนดล่วงหน้าให้สั้น โดยหันโดนนักเรียนทั้งหลายของคาริมซึกมิดออกมาและกระโจนเข้าใส่ผู้ที่กำลังข่มขู่หัวหน้าของตน โชคดีที่ผู้ว่าการของเมืองเข้ามาขวาง โมกัตตัสถูกจับกุมและนำตัวไปที่บ้านของเขา ที่ซึ่งเขาเก็บตัวโมกัตตัสไว้พักหนึ่ง และเมื่อความตื่นพล่านซาลง เขาส่งตัวโมกัตตัสยามคำคืนโดยให้กำลังขีม้าสิบคนคอยคุ้มกันไปหลายไมล์"

[2] สมญานามที่พระบ็อบให้แก่ซียิด ยาห์ยาเย ซาราบี

[3] "Le Livre des Sept Preuves", traduction par A.L.M. Nicolas, p.95 เขียนไว้ว่า "สภาพแวดล้อมที่น่าทึ่งของการเปลี่ยนศาสนาของซียิด จาวาดเด คาบิลาก็ถูกเล่าไว้อย่างบริบูรณ์ใน the *Kashfu'l-Ghitá*, pp.70-77 และมีการกล่าวถึงธรรมจารึกหนึ่งที่มีนัยสำคัญที่เปิดเผยต่อเขาโดยพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งในธรรมจารึกนี้มีการเน้นความสำคัญของคัมภีร์คิตาบีอัคดัสเต็มที และเน้นความจำเป็นในการใช้ความระมัดระวังและความพอประมาณที่สุดในการนำมาใช้และดำเนินการตามหลักปฏิบัติของคัมภีร์นี้ เนื้อหาของธรรมจารึกนี้อยู่ในหน้า 64-70 ของหนังสือเล่มเดียวกัน วรรคต่อไปนีใน "จาลาเลซาบีหี" กล่าวถึงการเปลี่ยนศาสนาของฮาจี ซียิด จาวาด : " Aqa Siyyid Javad-i-Karbila'i a dit qu'avant la manifestation, un indien lui avait écrit le nom de celui qui serait manifeste."

เมตตา ความอดกลั้นที่สุด และความเรียบง่ายที่ไร้มารยาของเขา ทำให้เขาได้สมญานามว่าซียิดเด นูร์ (ซียิดผู้สว่างไสว)

184

วันหนึ่งขณะกำลังข้ามถนนในเตหะราน ฮาจี ซียิด จาวาดเห็นกษัตริย์ซาห์ทรงม้าผ่านมาอย่างทันใด, ด้วยความไม่ประหม่าต่อหน้ากษัตริย์ซาห์ เขาเข้าไปหาอย่างสงบและแสดงความยินดีต้อนรับกษัตริย์ซาห์ รูปร่างที่น่าเคารพและท่าทางที่สง่าของเขาถูกใจกษัตริย์ซาห์ยิ่งนัก กษัตริย์ซาห์รับการทำความเคารพจากเขาและเชิญเขาให้เข้าไปพบ การรับรองที่ให้แก่ฮาจี ซียิด จาวาดนี้ทำให้เหล่าข้าราชการสำนักของกษัตริย์ซาห์หนึ่งอยู่ไม่ได้ด้วยความอิจฉา พวกเขาคัดค้านว่า “ฝ่าบาทไมตรีหรือว่าฮาจี ซียิด จาวาดผู้นี้ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากชายที่ประกาศตนเป็นบาปตั้งแต่ก่อนการประกาศพันธกิจของซียิดเด บ็อบ และได้ปฏิญาณความจงรักภักดีนี้รันดร์ไม่รู้สิ้นต่อบุคคลนั้น?” กษัตริย์ซาห์ซึ่งมองเห็นความประสงค์ร้ายที่จงใจการกล่าวหาของพวกเขา ไม่สบอารมณ์อย่างยิ่งและตำหนิพวกเขาสำหรับความห้าวและจิตใจต่ำ เป็นที่รายงานว่ากษัตริย์ซาห์อทานว่า “แปลกเพียงไร! ใครก็ตามที่ดีเด่นด้วยการปฏิบัติตัวที่ซื่อตรงและภักดีที่มีมารยาท ประชาชนของเราจะประณามเขาทันทีว่าเป็นบาป และถือว่าเขาเป็นจุดหมายที่คู่ควรสำหรับการสังเวยโทษจากเรา!”

185

ฮาจี ซียิด จาวาดใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ในเคอร์มาน และเป็นผู้สนับสนุนศาสนาที่จงรักภักดีจนชั่วโงมสุดท้ายของชีวิต เขาไม่เคยหวั่นไหวในความเชื่อมั่นหรือหย่อนความพยายามที่ไม่ยังในการแพร่กระจายศาสนา

186

เชค สุลต่านเน คาบิลาลีซึ่งบรรพบุรุษของเขาจัดว่าอยู่ในหมู่โอลามาชั้นนำของคาบิลา และตัวเขาเองเป็นผู้สนับสนุนที่มั่นคงและสหายสนิทของซียิด คาเซม ก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่พบพระบ็อบในชีราชในสมัยนั้น, ภายหลังเขาตนเองคือผู้ที่มุ่งหน้าไปยังโซเลมานนีเยห์เพื่อตามหาพระบาฮาอูลลาห์ และต่อมายกลูกสาวของตนให้สมรสกับออกอเย คาสิม, เมื่อเขามาถึงชีราช เชค ฮาซานเน ซุนูซีผู้ซึ่งเรากล่าวถึงในหน้าต้นๆ ของบันทึกเรื่องเล่านี้ไปด้วยกันกับเขา, พระบ็อบมอบหมายงานให้เขาคัดลอกธรรมจารึกที่พระองค์เปิดเผยเร็วๆ นี้โดยให้ร่วมงานกับมุลลา อับดุล คาริม, ณ เวลาที่มาถึงเชค สุลต่านซึ่งล้มป่วยจนไปพบพระบ็อบไม่ไหว ขณะที่ยอนป่วยบนเตียงเขาได้รับข่าวสารจากพระผู้เป็นที่รักยิ่งแจ้งให้เขาทราบว่ามีรางวัลโงมหลังพระอาทิตย์ตกพระองค์จะไปเยี่ยมเขาด้วยตนเอง, คินันคนรับใช้ชาวเอธิโอเปียซึ่งทำหน้าที่ถือโคมไฟให้พระผู้เป็นท่านายของตนได้รับคำสั่งการให้เดินล่วงหน้าไประยะหนึ่งเพื่อไม่ให้ประชาชนสนใจพระองค์ และให้ดับโคมไฟทันใดที่พระองค์ไปถึงจุดหมายปลายทาง

187

ข้าพเจ้าได้ยินเชค สุลต่านเองพรรณนาการมาเยี่ยมตอนกลางคืนนั้นว่า : “พระบ็อบซึ่งบอกข้าพเจ้าให้ดับตะเกียงในห้องก่อนที่พระองค์จะมาถึง ทรงตรงมาที่ข้างเตียงของข้าพเจ้า, ท่ามกลางความมืดที่ห่อหุ้มเราข้าพเจ้าจับชายภูเขาของพระองค์ไว้แน่นและกำลังวิงวอนพระองค์ว่า : ‘ข้าแต่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของหัวใจของข้าพเจ้า ขอทรงให้ข้าพเจ้าสมปรารถนา และยอมให้ข้าพเจ้าพลัดตนเองเพื่อพระองค์ เพราะไม่มีใครอื่นเว้นแต่พระองค์ที่สามารถประทานความโปรดปรานนี้ให้แก่ข้าพเจ้า พระบ็อบตอบว่า ‘ดูกร เชค เราเช่นกัน โหยหาจะบูชาญัตว์เราเองบนแท่นบูชาญัตว์ เป็นความจำเป็นที่เราทั้งสองจะแกะภูเขาของพระผู้เป็นที่รักยิ่ง และแสวงหาความเบิกบานและความรุ่งโรจน์ของการสละชีวิตในหนทางของพระองค์ จงวางใจว่าเราจะวิงวอนพระผู้ทรงมหิธานุภาพ ในนามของเจ้าขอทรงช่วยให้เจ้าได้พบพระองค์ จงระลึกถึงเราในวันนั้น วันที่โลกไม่เคยเห็นมาก่อน’ ขณะที่ชั่วโงมแห่งการจากกันใกล้เข้ามา พระองค์เอาของขวัญชิ้นหนึ่งใส่มือของข้าพเจ้า ซึ่งพระองค์ขอให้ข้าพเจ้าใช้ของขวัญนั้นเพื่อตนเอง ข้าพเจ้าพยายามที่จะปฏิเสธ แต่พระองค์ขอให้ข้าพเจ้ารับไว้ ในที่สุดข้าพเจ้ายอมตามความปรารถนาของพระองค์ ครั้นแล้วพระองค์ลุกขึ้นและจากไป

188

“การกล่าวเป็นนัยของพระบ็อบในคืนนั้นถึง ‘พระผู้เป็นที่รักยิ่ง’ ปลุกเร้าความพิศวงและความอยากรู้ยากเห็นของข้าพเจ้า ในปัดๆ มาข้าพเจ้าเชื่อบ่อยครั้งว่าผู้ที่พระบ็อบกล่าวถึงไม่ใช่ใครอื่นนอกจากทาเฮเรห์ ข้าพเจ้าถึงกับนึกว่าซียิดเด อุลฟูรคือคนนั้น ข้าพเจ้างุนงงมากและไม่รู้ว่าอะไรจะไขความลึกลับนี้ได้อย่างไร เมื่อไปถึงคาบิลา และได้พบพระบาฮาอูลลาห์ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า พระองค์เท่านั้นที่ควรได้รับความรักดังกล่าวจากพระบ็อบ พระองค์และพระองค์เท่านั้นที่คู่ควรแก่การบูชาดังกล่าว”

189

วันนอร์วูชที่สองหลังจากการประกาศพันธกิจของพระบ็อบซึ่งตรงกับวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนราปี โยล อ์ฟวาล ฮ.ศ.1262 [ค.ศ.1846 (พ.ศ.2389)] พระบ็อบยังอยู่ในซีราชในสภาพแวดล้อมที่สงบและสบายกว่าเดิม เสวยสุขเวทนาของการสมาคมกับครอบครัวและญาติพี่น้องอย่างไม่ถูกรบกวน พระองค์ฉลองเทศกาลนอร์วูชในบ้านของตนเองอย่างเรียบง่าย และไม่มีพิธี และตามธรรมเนียมเสมอมาของพระองค์ ทรงประทานสัญลักษณ์แห่งความรักและความโปรดปรานให้แก่มารดาและภรรยาอย่างอารี พระองค์ประโลมหัวใจและปิดเป่าความหวั่นวิตกของทั้งสองด้วยคำแนะนำที่สุขุมและความรักที่อ่อนโยน พระองค์ทำพันธกรรมยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้ทั้งสอง และโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของพระองค์เป็นชื่อของทั้งสอง ในเอกสารที่ทรงเขียนและเซ็นชื่อเองพระองค์สั่งว่าบ้านของพระองค์และเฟอร์นิเจอร์ในบ้านอีกทั้งทรัพย์สินที่ดินที่เหลือ ให้ถือว่าเป็นทรัพย์สินของมารดาและภรรยาของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว และเมื่อมารดาลิ้นชีวิตทรัพย์สินที่เป็นส่วนแบ่งของมารดาให้ตกเป็นของภรรยาของพระองค์

190

ที่แรกมารดาของพระบ็อบหาได้เข้าใจนัยสำคัญของพันธกิจที่ประกาศโดยบุตรชายของตน เธอไม่ตระหนักในความมโหฬารของพลังอำนาจที่แฝงอยู่ในการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ อย่างไรก็ตามขณะที่ใกล้เข้าหาจุดจบของชีวิต เธอสามารถมองเห็นคุณลักษณะที่ประเมินไม่ได้ของสิ่งล้ำค่าที่เธอได้ตั้งครุฑและให้แก่โลก, พระบาทอาอุลลาห์นั้นเองคือผู้ที่ทำให้เธอสามารถค้นพบค่าของสมบัติที่ซ่อนเร้นนี้ในที่สุด ซึ่งถูกปกปิดจากดวงตาของเธอมานานหลายปี, ขณะที่อาศัยอยู่ในอิรักที่ซึ่งเธอหวังจะใช้วันเวลาที่เหลือของชีวิต พระบาทอาอุลลาห์สั่งการสาวกที่อุทิศตนสองคนคือฮาจี ซียิต จาวาดเต คาบิลาลีและภรรยาของฮาจี อับดุล มาจิตเต ซีราชี ซึ่งทั้งสองคุ้นเคยสนิทสนมกับเธออยู่แล้ว ให้สั่งสอนเธอเกี่ยวกับหลักธรรมของศาสนา, เธอยอมรับหลักธรรมของศาสนาและตระหนักอย่างบริบูรณ์ในของขวัญอันเหลือล้น ที่พระผู้ทรงมหิธานุภาพเลือกที่จะประทานให้เธอไปจนกระทั่งปีท้ายๆของฮิจเราะห์ศตวรรษที่สิบสาม ^[1]

191

ไม่เหมือนมารดาของพระองค์ ภรรยาของพระบ็อบมองเห็นความรุ่งโรจน์และความไม่มีที่เหมือนของพันธกิจของพระองค์ ณ เริ่มต้นรุ่งอรุณของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ และรู้สึกถึงพลังอำนาจที่แรงกล้าของการเปิดเผยพระธรรมนี้ตั้งแต่ต้น, ไม่มีใครในบรรดาสตรีในรุ่นของเธอเว้นแต่ทาเฮเรห์ ที่เหนือกว่าเธอในด้านความอุทิศตนที่เกิดจากใจหรือมีความศรัทธาแรงกว่าเธอ, พระบ็อบไว้วางใจบอกความลับเธอเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของพระองค์ในอนาคต และคลี่นัยสำคัญของเหตุการณ์ทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นในยุคของพระองค์ต่อสายตาของเธอ พระองค์บอกเธอไม่ให้เปิดเผยความลับนี้ต่อมารดาของพระองค์ และแนะนำเธอให้อดทนและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์มอบหมายบทอธิษฐานพิเศษบทหนึ่งให้แก่เธอ ซึ่งเปิดเผยและลิขิตโดยพระองค์เอง พระองค์รับประกันเธอว่า การอ่านบทอธิษฐานนี้จะขจัดความยุ่งยากและลดน้ำหนักของทุกขเวทนาของเธอ พระองค์บอกเธอว่า *“ในชั่วโมงแห่งความมั่งงั่งของเจ้า จงอ่านออกเสียงบทอธิษฐานนี้ก่อนเข้านอน เราเองจะปรากฏต่อเจ้าและจะขับไล่ความกังวลของเจ้า”* ด้วยข้อสัตย์ต่อคำแนะนำของพระองค์ ทุกครั้งที่เธอตั้งใจสู่พระองค์ในการอธิษฐาน แสงสว่างแห่งการนำทางที่ไม่มีพลาตของพระองค์ให้ความสว่างหนทางของเธอและไขปัญหาของเธอ ^[2]

192

หลังจากที่ทรงจัดกิจการต่างๆ ของครัวเรือนจนเรียบร้อยและจัดเตรียมการเลี้ยงดูทั้งมารดาและภรรยาในอนาคต พระบ็อบย้ายที่พักอาศัยจากบ้านของตนเองไปอยู่ที่บ้านของฮาจี มีร์ชา ซียิต อาลี ที่นั่นพระองค์รอคอยชั่วโมงแห่งความทุกข์ทรมานที่กำลังใกล้เข้ามา พระองค์รู้ว่าความเจ็บปวดทรมานที่กำลังใกล้เข้ามาสำหรับพระองค์ไม่สามารถเลื่อนเวลาออกไปได้อีก รู้ตัวว่าในไม่ช้าจะทรงเข้าไปติดอยู่ในลมหมุนแห่งความทุกข์ยากที่จะพาพระองค์อย่างฉับไวไปสู่สนามแห่งการสละชีวิต ซึ่งเป็นจุดหมายสูงสุดของชีวิตของพระองค์ พระองค์บอกบรรดาสาวก

[1] ศตวรรษนี้สิ้นสุดในเดือนตุลาคม ค.ศ.1882 (พ.ศ.2425)

[2] ใน *Journal of the Royal Asiatic Society*, ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432), p.993 เขียนไว้ว่า “ภรรยาหม้ายของพระบ็อบมีชีวิตอยู่ถึงปี ฮ.ศ.1300 เพียงหกปีก่อน เธอเป็นพี่สาวของตาของเพื่อนของข้าพเจ้า รายละเอียดข้างบนได้มาจากสภาพสตรีชราคนหนึ่งของครอบครัวเดียวกัน ดังนั้นมีเหตุผลทุกประการที่จะถือว่าเป็นเชื่อได้”

ที่มาตั้งรกรากในซีราชเช่นมุลลา अबดุล คาริมและเชค ฮาซานเน ซุนซี ให้มุ่งหน้าไปยังอิสฟาฮานและรอคำสั่ง การของพระองค์อยู่ที่นั่น ทำนองเดียวกันซียิด ฮุสเซนเน ยาซดีห์หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตซึ่งมาถึงซีราชไม่นาน มา นี้ ได้รับคำสั่งการทำนองเดียวกันให้มุ่งหน้าไปยังอิสฟาฮานและไปรวมกลุ่มกับเพื่อนสาวกในเมืองนั้น

193

ระหว่างนั้นฮุสเซน ซานผู้ว่าการมณฑลฟาร์^[1] กำลังทุ่มความพยายามทุกอย่างที่จะทำให้พระบ็อบตที่นิ่งลำบาก ใหม่ๆ และเสื่อมเสียยิ่งขึ้นในสายตาของสาธารณชน ไฟแห่งความไม่เป็นมิตรของเขาที่ระอุอยู่ถูกพัดเป็นเปลว เมื่อเขาเห็นว่า พระบ็อบได้รับอนุญาตให้ดำเนินวิถีของกิจกรรมต่างๆ โดยไม่ถูกรังควาน ยังสามารถสมาคมกับ สหายบางคน และยังได้ประโยชน์จากมิตรภาพของครอบครัวและญาติพี่น้องอย่างไม่ถูกเหนี่ยวรั้ง^[2] โดยความ ช่วยเหลือของผู้สอดแนมลับทั้งหลายของตน ฮุสเซน ซานได้ข้อมูลที่ถูกต้องเกี่ยวกับลักษณะและอิทธิพลของ การเคลื่อนไหวที่พระบ็อบริเริ่ม เขาเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของพระองค์อย่างลับๆ สืบจนรู้แน่ระดับขั้นของความ ศรัทธาที่พระองค์ปลุกเร้า และตรวจตราแรงจูงใจ การปฏิบัติตน และจำนวนของผู้ที่อาแซนรับศาสนาของ พระองค์

194

คืนหนึ่งหัวหน้าผู้สอดแนมมาหาฮุสเซน ซานพร้อมกับรายงานว่า จำนวนคนที่เบียดเสียดกันไปพบพระบ็อบขึ้น ไปถึงขนาดว่า ผู้มีบทบาทหน้าที่พิทักษ์รักษาสวัสดิภาพของเมืองจำเป็นต้องทำหน้าที่หนัก เขาพูดความรู้สึกนึก คิดออกมาว่า “ฝูงชนกระตือรือร้นที่มารวมตัวกันเยี่ยมพระบ็อบทุกคืน มีจำนวนเหนือกว่ามวลชนที่มาออกันที่ ประตุนำเนียบของท่านทุกวัน ส่วนหนึ่งที่เขาเห็นคือบรรดาบุรุษชื่อดังด้วยตำแหน่งที่สูงส่งและวิชากว้างขวาง^[3] ลุง ฝ่ายมารดาของเขาแสดงให้เห็นปฏิภาณและความเอื้อเฟื้ออย่างไม่อันในท่าทีของเขาที่มีต่อเจ้าหน้าที่ทั้งหลายใน คณะปกครองของท่าน จนไม่มีผู้ใดบังคับบัญชาคนใดของท่านอยากแจ้งให้ท่านทราบสถานการณ์จริง หาก ท่านอนุญาต ข้าพเจ้าด้วยความช่วยเหลือของผู้ติดตามรับใช้ท่านจำนวนหนึ่ง จะจุใจมพระบ็อบตอนเที่ยงคืน

[1] *God Passes By*, p. 13, กล่าวว่า “ขณะที่สถานการณ์กำลังเลวลงเรื่อยๆ ในมณฑลต่างๆ ความไม่เป็นมิตร ที่จงเกลียดชังของชาวเมืองซีราชกำลังพุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุดอย่างรวดเร็ว ฮุสเซน ซานผู้ว่าการมณฑลฟาร์ซึ่งยัง ผูกใจเจ็บ ไม่ลดราวาศอกและเด็ดขาดต่อรายงานจากผู้สอดแนมทั้งหลายของเขาที่ไม่ลับนอนว่า อำนาจและ ชื่อเสียงของเชลย (พระบ็อบ) ของตนกำลังเพิ่มขึ้นทุกชั่วโมง ได้ตัดสินใจลงมือทันที”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.235 ว่า “ระหว่างนั้นความอลหม่าน การอภิปรายกันอย่างเข้มข้น เหตุการณ์อื้อฉาว ดำเนินต่อไปในซีราชมากถึงขนาดว่า ฮาจี มีร์ซา ออกอซีซึ่ง หัวเสียต่อความเอ็ดอึงนี้และกลัวผลที่จะออกมา ได้สั่งให้ฮุสเซน ซาน นิซาโมด โดวเลห์จัดการผู้ปฏิรูปนี้ [พระ บ็อบ] และสังหารเขาทันทีอย่างลับๆ”

[3] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.122-123 ว่า “ด้วยเหตุนี้ ไม่พอใจและวิตกเป็นที่สุด เหล่ามุลลาแห่งฟาร์ซึ่งไม่สามารถมองเห็นล่วงหน้าว่า ความโกรธแค้นของประชาชนต่อพวกตนจะขึ้นไปสูงถึงไหน ไม่ใช่พวกเดียวที่งุนงง, บรรดาเจ้าหน้าที่ของเมือง และมณฑลเข้าใจดีว่า ประชาชนซึ่งอยู่ในความดูแลของตนแต่ไม่เคยอยู่ภายใต้การควบคุมของตนเท่าไร คราว นี้ไม่ขึ้นกับการควบคุมของตนเลย, ชาวเมืองซีราชซึ่งเป็นคนฉาบฉวย ชอบเยาะเย้ย นำแสงชอบวิวาท พยศ หยาบหยามสุดๆ ไม่สนใจไยดีราชวงศ์ก้อจาร์เลย ไม่เคยง่ายที่จะปกครอง และบรรดาผู้บริหารพวกเขามักผ่าน แต่ละวันไปด้วยความเหนื่อยอ่อน เช่นนั้นตำแหน่งของผู้บริหารเหล่านี้จะเป็นอย่างไรหากหัวหน้าตัวจริงของเมือง และประเทศ ซึ่งเป็นผู้ชี้ขาดความคิดของพวกเขา เป็นผู้ทีพวกเขาหลงใหล เป็นชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งไม่ย่อท้อ ไม่มีสายสัมพันธ์ ไม่ชอบหาประโยชน์ส่วนตัว ก่อฐานของความไม่ขึ้นกับใครของตน และใช้ประโยชน์ของฐาน นี้โดยการโจมตีอย่างไม่ยั้งเกรงต่อสาธารณชนทุกอย่างที่ได้รับการพิจารณาตราบจนเวลานี้ว่าแข็งแกร่งและเป็น ที่เคารพในเมืองนี้?”

ความจริงแล้วราชสำนัก รัฐบาลและนโยบายทั้งหลายของรัฐบาล ยังไม่ได้เป็นจุดหมายของการโจมตีที่รุนแรง ใดๆ ของนักนวัตกรรม [พระบ็อบ] แต่เมื่อพิจารณาความจริงที่ว่าเขามีนิสัยที่ไม่ยึดหยุ่น ไม่ลดละในการต่อต้าน ความไม่สุจริตทางปัญญาและธรรมเนียมปฏิบัติการปล้นของนักบวช ไม่น่าเป็นไปได้ที่เขาจะเห็นชอบกับความ ตะกละเหมือนกันที่โจ่งครึมในเจ้าหน้าที่รัฐ เราเชื่อได้อย่างสมเหตุสมผลว่าวันที่เจ้าหน้าที่เหล่านี้ที่อยู่ภายใต้การ ตรวจสอบของเขา เขายอมไม่พลาดที่จะเห็นและประณามการใช้อำนาจในทางที่ผิดอย่างรุนแรง ซึ่งไม่สามารถ ปกปิดได้อีกต่อไป”

และจะส่งมอบตัวพรรคพวกเขาบางคนพร้อมกับใส่กุญแจมือให้กับมือของท่าน ซึ่งพวกเขาจะให้ข้อมูลท่านเกี่ยวกับกิจกรรมของเขา และจะยืนยันความจริงในคำพูดของข้าพเจ้า” ฮุสเซน ข่านไม่ยอมตามความต้องการของหัวหน้าสายลับ คำตอบของเขาคือ “ข้าสามารถบอกได้ดีกว่าเจ้าว่า ประโยชน์ที่ดีที่สุดของรัฐจำเป็นต้องอาศัยอะไร จงเฝ้าดูข้าอยู่ห่างๆ ข้าจะรู้ว่าจะจัดการกับเขาอย่างไร”

195

ณ เวลานั้นเองฮุสเซน ข่านเรียกตัวอับดุล ฮามิด ข่านหัวหน้าตำรวจเมืองซีราซมา เขาสั่งการว่า “จงมุ่งหน้าทันทีไปที่บ้านของฮาจิ มีร์ซา ซียิด อาลี ปีนกำแพงและขึ้นไปบนหลังคาอย่างเงียบๆ ไม่ให้เป็นที่สังเกต และเข้าไปในบ้านของเขาโดยพลัน จงจับกุมซียิดเด บ็อบทันที และพาตัวเขามาที่นี่พร้อมกับผู้มาเยี่ยมเขาคนใดก็ตามที่อยู่กับเขาที่นั่นตอนนั้น จงรีบหนังสือและเอกสารใดก็ตามที่เจ้าสามารถหาได้ในบ้านนั้น สำหรับฮาจิ มีร์ซา ซียิด อาลี ข้าตั้งใจจะให้เขาได้รับโทษในวันรุ่งขึ้นฐานไม่ทำตามสัญญา ข้าขอสาบานต่อพระราชอำนาจของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ว่า คืนนี้ข้าจะให้ซียิดเด บ็อบถูกประหารชีวิตพร้อมกับเหล่าสายลับที่นำเวทนาของเขา ความตายที่น่าอดสูของพวกเขาจะดับเปลวไฟที่พวกเขาจุดขึ้นมา และจะปลุกทุกคนที่อยากจะเป็นสาวกของความเชื่อทางศาสนาให้ตระหนักถึงอันตรายที่รอคอยผู้ก่อความไม่สงบทุกคนของอาณาจักรนี้” ด้วยการกระทำนี้ข้าจะกำจัดความคิดนอกกรีต ซึ่งหากคงอยู่ต่อไปจะเป็นภัยคุกคามร้ายแรงที่สุดต่อประโยชน์ของรัฐ

196

อับดุล ฮามิดออกไปเพื่อดำเนินงานของตน เขากับเหล่าผู้ช่วยบุกเข้าไปในบ้านของฮาจิ มีร์ซา ซียิด อาลี ^[1] และพบพระบ็อบอยู่กับลุงฝ่ายมารดาและซียิด คาเซมเม่ ข่านจანიผู้ซึ่งต่อมาสละชีวิตในมาซินดาร์อน และน้องชายของเขาซียิด โมร์ทาดาเป็นหนึ่งในผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน, อับดุล ฮามิดจับกุมพวกเขาทันทีและเก็บเอกสารใดๆ ก็ตามที่ตนหาได้ ส่งฮาจิ มีร์ซา ซียิด อาลีให้อยู่ที่บ้าน และนำตัวที่เหลือไปยังทำเนียบผู้ปกครองพระบ็อบซึ่งไม่หวั่นและควบคุมสติตัวเองได้ เป็นที่ที่ยืนยันว่าทรงกล่าวขำขันจะนอนนี้ของคัมภีร์โกรฮาน : “แท้จริงแล้วสิ่งที่พวกเขาถูกข่มขู่ นั่นคือสำหรับตอนเช้า ตอนเช้าไม่ใกล้เข้ามาแล้วหรือ?” ทันใดที่หัวหน้าตำรวจไปถึงตลาด เขาค้นพบด้วยความงุนงงว่าชาวเมืองกำลังเตลิดหนีไปจากทุกทิศทางอย่างขวัญหนีดีฝ่อ ราวกับว่ามีภัยพิบัติที่น่าสะพรึงกลัวมาถึงพวกเขา อับดุล ฮามิดสยงอยู่ในใจเมื่อได้เป็นพยานต่อขบวนการยาวของโจงศพ ที่กำลังถูกขนย้ายอย่างเร่งรีบไปตามถนนต่างๆ แต่ละโจงศพตามหลังด้วยขบวนชายหญิงกรีดร้องเสียงดังด้วยความเจ็บปวดทรมาน, ความโกลาหลอย่างหันทัดนี้ ความเศร้าโศก สีหน้าที่หวาดกลัว คำสาปแช่งของฝูงชนทำให้เขากังวลและฉงน เขาสอบถามเหตุผลและได้รับการบอกว่า “คืนนี้เองเกิดโรคระบาด (อหิวาต์) ที่รุนแรงผิดธรรมดา อานุภาพทำลายล้างของโรคระบาดนี้ทำให้เราขวัญหาย ตั้งแต่เที่ยงคืนโรคระบาดได้คร่าชีวิตประชาชนไปแล้วกว่าร้อยราย ความตระหนกและสิ้นหวังเข้าครอบงำทุกบ้าน ประชาชนกำลังทิ้งบ้านของตน และเปล่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากพระผู้ทรงมหิธานุภาพในชะตากรรมของตน” ^[2]

197

ด้วยสยองขวัญต่อข้อมูลที่นำหวั่นกลัวนี้ อับดุล ฮามิด ข่านวิ่งไปที่บ้านของฮุสเซน ข่าน ชายชราที่เป็นยามและทำหน้าที่เฝ้าประตูบ้านแจ้งให้เขาทราบ ว่า บ้านเจ้านายของตนถูกละทิ้ง โรคติดต่อร้ายแรงได้ทำลายล้างบ้านของเขาและเล่นงานสมาชิกในครัวเรือนของเขา อับดุล ฮามิดได้รับการบอกว่า “สาวใช้ชาวเอธิโอเปียสองคน และคนรับใช้ชายหนึ่งคนได้ตกเป็นเหยื่อของภัยพิบัตินี้ และบรรดาสมาชิกครอบครัวของเขาเองกำลังป่วยหนักด้วยความสิ้นหวังเจ้านายของข้าพเจ้าได้ละทิ้งบ้าน และหนีพร้อมกับครอบครัวที่เหลือไปยังสวนบาเก ทาคท์ ^[3] โดยไม่ได้ฝังศพคนตาย

198

[1] 23 กันยายน ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388) ดู Tarikh-i-Jadid, p.204

[2] พระบ็อบกล่าวถึงอุบัติการณ์นี้ไว้ใน “จาลาเล ซาบีห์” ด้วยถ้อยคำต่อไปนี้ “จงระลึกถึงวันแรกๆ ของการเปิดเผยพระธรรมนี้ ประชาชนมากมายเท่าไรตายด้วยอหิวาต์! แท้จริงแล้วนั่นคือหนึ่งในกลางบอกเหตุของการเปิดเผยพระธรรมนี้ และกระนั้นไม่มีใครมองออก! ระหว่างสี่ปีความวิบัติกระหน่ำใส่หมู่มุสลิมชื่อหฺ์โดยที่ไม่มีใครเข้าใจนัยสำคัญ!” แปลโดย A.L.M. Nicolas, pp.61-62 อยู่ใน Le Livre des Sept Preuves”

[3] สวนหนึ่งบริเวณขานเมืองซีราซ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

อับดุล ฮามิด ข่านตัดสินใจพาตัวพระบ็อบไปที่บ้านตนเอง และให้อยู่ในอารักขาของตนระหว่างรอคำสั่งการจากผู้ว่าการ, ขณะที่ใกล้เข้าไปยังบ้านของตน เขาเอาใจต่อเสียงร่ำไห้และคร่ำครวญของสมาชิกครัวเรือนของลูกชายของเขา ล้มป่วยเป็นอหิวาต์ใกล้จะตาย ด้วยความสิ้นหวังเขาสยบลง ณ แพบเท้าของพระบ็อบ และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำตาขอให้ช่วยรักษาชีวิตของลูกชาย เขาขอพระองค์ทรงอภัยการละเมิดและการทำผิดของเขาที่ผ่านมา เขาอ้อนวอนพระบ็อบขณะที่เกาะชายเสื้อของพระองค์ว่า “พระผู้ทรงยกท่านขึ้นมาสู่ตำแหน่งที่สูงส่งนี้เป็นพยาน ข้าพเจ้าขอร้องท่านขอให้วิงวอนในนามข้าพเจ้าและอธิษฐานเพื่อให้ลูกชายของข้าพเจ้าพ้นจากความเจ็บป่วย, ขอย้ำพราศผู้ที่อยู่ในวัยหนุ่มแน่นไปจากข้าพเจ้า ขอย้ำลางโทษเขาสำหรับความผิดที่พ่อของเขากระทำ ข้าพเจ้าสำนึกผิดในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไป และขอลาออกจากตำแหน่ง ณ วินาทีนี้ ข้าพเจ้าให้คำมั่นสัญญาอย่างจริงจังว่าจะไม่รับตำแหน่งนี้อีกแม้ว่าจะอดตาย”

199

พระบ็อบซึ่งกำลังชำระมือและใบหน้าและกำลังเตรียมตัวสวดมนต์รุ่งอรุณ บอกอับดุล ฮามิดให้เอาน้ำที่พระองค์ใช้ล้างหน้าไปให้ลูกชายและขอให้เขาดื่มน้ำ พระองค์กล่าวว่านี่จะรักษาชีวิตของเขา

200

ทันใดที่อับดุล ฮามิด ข่านเป็นพยานต่ออาการฟื้นจากความเจ็บป่วยของลูกชาย เขาเขียนจดหมายไปถึงผู้ว่าการทันที ซึ่งในนั้นเขาแจ้งให้ผู้ว่าการทราบสถานการณ์ทั้งหมดและขอให้ยุติการโจมตีพระบ็อบ เขาเขียนว่า : “ขอให้ส่งสารตัวท่านเองและบรรดาผู้ที่พระผู้ทรงบริบาลมอบให้อยู่ในความดูแลของท่าน หากความเดือดร้อนของอหิวาต์ยังคงดำเนินต่อไปตามวิถีมรณะ ข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อสิ้นสุดวันนี้จะไม่มีใครในเมืองนี้รอดชีวิตจากการโจมตีที่สยองของโรคนี้” ฮุสเซน ข่านตอบมาว่าให้ปล่อยตัวพระบ็อบทันที และให้พระองค์มีอิสระที่จะไปไหนก็ได้ตามปรารถนา ^[1]

201

ทันใดที่เรื่องราวของเหตุการณ์นี้ไปถึงเตหะรานและให้กษัตริย์ซาห์รับทราบ มีพระราชโองการไล่ฮุสเซน ข่านออกจากตำแหน่งส่งไปยังชีราซ ตั้งแต่วันที่เขากลับออก ทราบขยที่ไร้ยางอายนั้นตกเป็นเหยื่อของเคราะห์ร้ายนับไม่ถ้วน และในตอนจบไม่สามารถแม้แต่จะหาเลี้ยงชีพแต่ละวัน ไม่มีใครดูเหมือนว่าเต็มใจหรือสามารถช่วยให้เขาพ้นจากชะตากรรมที่ชั่วร้ายของเขา ภายหลังต่อมาเมื่อพระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไปยังแบกแดด ฮุสเซน ข่านส่งจดหมายฉบับหนึ่งถึงพระองค์ ซึ่งในนั้นเขาแสดงความสำนึกผิดและสัญญาว่าจะไถ่โทษการทำผิดของตนในอดีต โดยมีเงื่อนไขว่าเขาได้ตำแหน่งเมื่อก่อนคืน พระบาฮาอุลลาห์ไม่ตอบจดหมายเขา ด้วยจมอยู่ในทุกขเวทนาและความอับอายเขาจะโหยจนกระทั่งตาย

202

พระบ็อบซึ่งกำลังพักอาศัยอยู่ที่บ้านของอับดุล ฮามิด ข่าน สงชัยิด คาเซมไปขอฮาจี มีร์ซา ซัยิด อาลีให้มาหาพระองค์ พระองค์แจ้งให้ลุงทราบเจตนาที่จะไปจากชีราซ มอบภรรยาและมารดาไว้ในความดูแลของลุง และมอบหมายเขาให้ถ่ายทอดการแสดงความรักและการรับประกันความช่วยเหลือที่ไม่มีพลาตของพระผู้เป็นเจ้าของทั้งสอง พระองค์กล่าวต่อลุงขณะที่อำลาว่า “ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ที่ไหน ความรักและความคุ้มครองที่ห้อมล้อมทุกสิ่งของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะล้อมรอบพวกเขา เราจะพบเจ้าอีกครั้งท่ามกลางภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจาน จากที่นั่นเราจะส่งเจ้าไปสวมมงกุฎแห่งการสละชีวิต เราเองจะตามเจ้าไปพร้อมกับสาวกที่ภักดีคนหนึ่ง และจะไปสมทบกับเจ้าในอาณาจักรแห่งนิรันดร์กาล”

3.7 การพักอาศัยอยู่ในอิสฟาฮานของพระบ็อบ

[The Báb's sojourn in Isfáhán]

203

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน Traveller's Narrative, p. 11 ฮุสเซนข่านปล่อยตัวพระบ็อบโดยมีเงื่อนไขให้พระองค์ไปจากเมืองชีราซ

ฤดูร้อนปี ฮ.ศ.1262 [ค.ศ.1846 (พ.ศ.2389)] กำลังจะสิ้นสุด เมื่อพระบ็อบออลาเมืองเกิดซีราซครั้งสุดท้ายและมุ่งหน้าไปยังอิสฟาฮัน ^[1] ซียิด คาเซมเม่ ซานจานีไปกับพระองค์ในการเดินทางนั้น ขณะใกล้เข้าสู่ซานเมืองอิสฟาฮาน พระบ็อบลิขิตจดหมายถึงผู้ว่าการมณฑลมานู เซร์ ซาน โมฮามัดโดต โดวเลห์ (ผู้พิทักษ์ของรัฐบาล) ^[2] ขอร้องให้เขาส่งสัญญาณบอกความปรารถนาของเขาเกี่ยวกับสถานที่ที่พระองค์สามารถอาศัยอยู่ จดหมายนี้ซึ่งพระองค์ฝากซียิด คาเซมไปให้ แสดงออกซึ่งมารยาทและเปิดเผยศิลปะการเขียนที่ประณีตถึงขนาดว่า โมฮามัดไม่อาจนิ่งเฉยและสั่งการสุลต่าน โอลามาผู้เป็นอิหม่ามโจเมห์แห่งอิสฟาฮาน ^[3] และเป็นนักบวชหัวแก้วผู้มีอำนาจหน้าที่ของมณฑลนั้น ให้รับพระบ็อบไว้ที่บ้านของเขาและรับรองพระองค์อย่างเมตตาและเอื้อเฟื้อ นอกจากข่าวสารของตนผู้ว่าการยังส่งจดหมายที่ตนได้รับจากพระบ็อบให้แก่อิหม่ามโจเมห์ ดังนั้นสุลต่าน โอลามาบอกน้องชายของตนเอง (ซึ่งความโหดร้ายที่ป่าเถื่อนของเขาในปีต่อๆ มาทำให้เขาได้รับฉายาจากพระบาทอาอูลลาห์ว่ารัคซา ^[4]) ให้มุ่งหน้าพร้อมกับสหายที่โปรดปรานจำนวนหนึ่งของเขา ไปพบและติดตามคุ้มกันผู้มาเยือนตามที่คาดหมายไปที่ประตูเมือง ขณะที่พระบ็อบใกล้เข้ามาอิหม่ามโจเมห์ได้ออกไปต้อนรับพระองค์ด้วยตนเอง และจัดพิธีพาพระองค์ไปยังบ้านของเขา

204

พระบ็อบได้รับเกียรติในสมัยนั้นถึงขนาดว่า ศุกร์วันหนึ่งขณะที่พระองค์กำลังกลับจากที่อาบน้ำสาธารณะมายังบ้าน เป็นที่เห็นว่าประชาชนจำนวนมากมายังส่งเสียงร้องขอน้ำที่พระองค์ใช้ชำระมือและใบหน้าแล้ว บรรดาผู้ชื่นชมพระองค์อย่างแรงกล้าเชื่อมั่นในอำนาจและคุณที่ไม่มีใครเทียบได้ในพระองค์ผู้เป็นจุดหมายของการอุทิศตนดังกล่าวถึงขนาดว่า เขาเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ติดตามรับใช้คอยดูแลสิ่งจำเป็นและความต้องการของแขกที่รักยิ่งของเขา โดยการคว่ำคนโทมาจากมือของหัวหน้าบริการและไม่สนใจศักดิ์ศรีของตำแหน่งของตนเองเลย เขาทำการเทน้ำลงบนมือของพระบ็อบ

205

คืนหนึ่งหลังจากอาหารค่ำ ด้วยความอยากรู้อยากเห็นที่ถูกปลุกเร้าโดยลักษณะเฉพาะของอุปนิสัยใจคอที่ไม่ธรรมดาที่แขกผู้เยาว์วัยของเขาเปิดเผย อิหม่ามโจเมห์หาญกล้าขอพระองค์ให้เปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งวัลอาร์ส (โกรอ่าน 103) คำขอของเขาได้รับการสนองอย่างรวดเร็วง่ายดาย พระบ็อบเรียกหาปากกาและกระดาษและด้วยความเร็วอย่างไม่น่าเชื่อโดยไม่ต้องคิดมาก่อนแม้แต่บ่อย ทรงเริ่มต้นเปิดเผยการตีความที่ให้ความกระจ่างที่สุดแก่ซูรีห์ที่กล่าวมาต่อหน้าเจ้าบ้าน เป็นเวลาใกล้เที่ยงคืนที่พระบ็อบพบว่าตนเองอยู่อยู่กับบรรดาอธิบายนัยนานับการที่เกี่ยวพันกับอักษรแรกของซูรีห์นั้น อักษรนั้นซึ่งคืออักษรออฟที่เซค อาหมัดเต อาซาอีนันไว้ในธรรมนิพนธ์ของตน เป็นสัญลักษณ์ของการมาถึงของวิญญูจักรใหม่ของการเปิดเผยพระธรรม สวรรค์สำหรับพระบ็อบ และนับแต่นั้นมาพระบาทอาอูลลาห์กล่าวถึงเป็นนัยในคิตาบีอัคดัสในวรรคต่างๆ ว่าเป็น "ความลึกลับของ

[1] *God Passes By*, p.13-4 กล่าวว่า "ด้วยได้รับการปกป้องรักษาอย่างปาฏิหาริย์โดยพระผู้ทรงบริบาลผู้ทรงมหิทธานุภาพและคอยเฝ้าระวัง พระบ็อบมุ่งหน้าไปยังเมืองอิสฟาฮาน [กันยายน ค.ศ.1846 (พ.ศ.2389)]...อีกวันวรรคหนึ่งของความสงบตามมา เป็นช่วงเวลาสั้นๆ แห่งความสบายใจ ระหว่างนี้กระบวนการสวรรค์ที่ถูกผลักดันให้ขยับเขยื้อนได้ทวีพลังขับเคลื่อน ซึ่งก่อให้เกิดลำดับของเหตุการณ์ต่างๆ ที่นำไปสู่การคุมขังพระบ็อบในปราสาทมหาหุกูและเซห์ริค และลงเอยที่การสละชีวิตของพระองค์ที่จัตุรัสในโรงทหารเมืองทาบรีซ"

[2] C.R. Markham's "A General Sketch of the History of Persia," p.487 เขียนไว้ว่า "เขา [มานูเซร์ ซาน] เป็นบุรุษที่แข็งขันและกล้าหาญ และในปี ค.ศ.1841 (พ.ศ.2384) ได้บดขยี้ชนเผ่าคัทยาที่ก่อกบฏอย่างราบคาบ การบริหารปกครองที่แข็งขันแม้ว่าจะกวาดล้างของเขาทำให้ประชาชนแห่งอิสฟาฮานได้รับความยุติธรรมบ้าง"

[3] C.R. Markham's "A General Sketch of the History of Persia," p.487 เขียนไว้ว่า "ตามที่กล่าวไว้โดย Mirza Abu'l-Fadl's manuscript, p.66 ชื่อของอิหม่ามโจเมห์คือมีร์ ซียิด โมฮัมหมัด และบรรดาศักดิ์ของเขา 'สุลต่าน โอลามา', 'สำนักชาตโดรช โซดรู' หรือหัวหน้านักบวชในสมัยราชวงศ์ซาฟาวิ ถูกล้มเลิกโดยกษัตริย์นาเดอร์ ชาห์ และเวลานี้อิหม่ามโจเมห์แห่งอิสฟาฮานคือนักบวชตำแหน่งสูงคนสำคัญที่สุดของเปอร์เซีย"

[4] หมายความว่าอสรพิษตัวเมีย

การย้อนกลับที่ยิ่งใหญ่” และ “เครื่องหมายของพระผู้ทรงเป็นประมุข” ในไม่ช้าพระบ็อบเริ่มสวดธรรมเทศนาที่พระองค์ใช้เป็นบทนำคำอธิบายซูรีห์นี้ต่อหน้าเจ้าบ้านและสหายทั้งหลายของเขา วจนะแห่งอาณาภพเหล่านั้นทำให้ผู้ฟังทั้งหลายงันด้วยความพิศวง พวกเขาดูเหมือนว่าถูกสะกดด้วยมนต์ของเสียงของพระองค์, พวกเขาลุกขึ้นยืนด้วยสัญชาติญาณ และพร้อมกับอิหม่ามโจเมห์เข้าไปจูบชายภูเขาของพระองค์ด้วยความเคารพ, มุลลาโมฮัมหมัด ทากิเย ฮารอติ โมจทาฮิดผู้เลื่องชื่อ แสดงความปีติยินดีและการสรรเสริญสั้นออกมา เขาอทานว่า “วจนะที่หลังไหลออกมาจากปากกาไม่มีที่เสมอเหมือน ปากกาที่ภายในช่วงเวลาสั้นๆ และในผลงานที่อานายสามารถเปิดเผยเนื้อหามากมายหลายท่อนเท่ากับหนึ่งในสี่ ไม่ใช่เท่านั้น หนึ่งในสามของคัมภีร์โกรอ่าน ซึ่งในตัวมันเองคือความสำเร็จที่ไม่มีมนุษย์คนใดหวังที่จะทำได้หากปราศจากการยื่นมือเข้ามาช่วยของพระผู้เป็นเจ้าของ, ไม่ว่าจะการผ่าตัดดวงจันทร์หรือการให้พลังชีวิตแก่ก้อนกรวดของทะเล ก็ไม่สามารถเทียบได้กับการกระทำที่ทรงอำนาจนี้”

206

เมื่อชื่อเสียงของพระบ็อบค่อยๆ กระจายไปทั่วทั้งเมืองอิสฟาฮาน สายธารของผู้มาเยี่ยมเยียนพระบ็อบหลังไหลอย่างไม่ขาดสายจากทุกย่านมาที่บ้านของอิหม่ามโจเมห์ บางคนมาเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นของตน บางคนมาเพื่อจะได้เข้าใจสัจธรรมมูลฐานของศาสนาของพระองค์ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น บางคนมาเพื่อแสวงหาการเยียวยาความเจ็บป่วยและความทุกข์ทรมานของตน วันหนึ่งโมทามิดเองได้มาเยี่ยมพระบ็อบ และขณะที่นั่งอยู่ท่ามกลางที่ชุมนุมของเหล่านักบวชที่ปราดเปรี๊งและเชี่ยวชาญที่สุดของอิสฟาฮาน เขาขอพระบ็อบให้อรรถาธิบายลักษณะและสัจธรรมเชื่อถือได้ของนูบุวาทเท คาสเศห์^[1] ก่อนนี้ในที่ชุมนุมเดียวกันนั้นเขาเคยขอให้ผู้ที่อยู่ที่นั่นอ้างถึงข้อพิสูจน์และหลักฐานมาสนับสนุนหัวข้อมูลฐานนี้ของศาสนาของตน ซึ่งจะเป็นพยานหลักฐานที่แย้งไม่ได้สำหรับผู้ที่มิแน่วโน้มจะปฏิเสธสัจธรรมของอิสลาม อย่างไรก็ตามไม่มีใครดูเหมือนจะสามารถตอบสนองการเชื่อเชิญของเขา พระบ็อบทรงถามว่า “ท่านชอบอย่างไรมากกว่า การตอบคำถามของท่านโดยการพูดหรือเขียน?” มานูเชร์ ชานตอบว่า “การตอบด้วยการเขียนไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้ที่อยู่ในที่ประชุมนี้พอใจเท่านั้น แต่จะสนใจและสั่งสอนคนรุ่นปัจจุบันและอนาคต”

207

พระบ็อบหยิบปากกาขึ้นมาทันทีและเริ่มเขียน ในเวลาไม่ถึงสองชั่วโมงพระองค์ทรงลิขิตราวห้าสิบหน้ากระดาษเต็ม ซึ่งเป็นการสอบถามที่แปลกใหม่และเต็มไปด้วยรายละเอียดลงไปในจุดกำเนิด ลักษณะและอิทธิพลแทรกซอนของอิสลาม, ความแปลกใหม่ไม่เหมือนใครของสารนิพนธ์ของพระองค์ โวหารที่เข้มข้นและแจ่มแจ้ง ความถูกต้องในรายละเอียดที่เล็กน้อยที่สุดของสารนิพนธ์นี้ ประสาทการอภิปรายหัวข้อที่สูงส่งนั้นของพระองค์ด้วยความเป็นเลิศอย่างที่ไม่มีความใคร่อยู่ในเหตุการณ์นั้นมองไม่เห็น, ด้วยธรรมทรศนะของผู้เชี่ยวชาญพระองค์โยงใจความสำคัญในวรรคปิดท้ายของอรรถาธิบายนี้กับการเสด็จมาของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญาและคำหมาย “การกลับมา” ของอิหม่ามฮุสเซน^[2] พระองค์ก็เกิดผลด้วยพลังและความกล้าหาญอย่างที่ได้ยินพระองค์อ่านออกเสียงวจนะท่อนต่างๆ ในนั้น ไม่อยากเชื่อความมหัศจรรย์ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์, ไม่มีใครกล้าพูดเป็นเชิงคัดค้านแม้แต่น้อย ใหนเลยจะกล้าท้าทายถ้อยแถลงของพระองค์อย่างเปิดเผย โมทามิดอดไม่ได้ที่จะระบายความปลื้มปิติและความเบิกบานออกมา เขาอทานว่า “สมาชิกทั้งหลายของที่ชุมนุมที่เคารพนี้จงฟังข้า! ข้าขอท่านเป็นพยานให้ข้า ในหัวใจของข้าข้าไม่เคยเชื่อมั่นในสัจธรรมของอิสลามจนกระทั่งวันนี้ ขอขอบคุณอรรถาธิบายที่ลิขิตโดยชายหนุ่มผู้นี้ นับจากนี้ไปข้าสามารถประกาศตนเป็นศาสนิกชนที่มั่นคงในศาสนาที่ประกาศโดยอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้าของ ข้าให้การยืนยันอย่างจริงจังต่อความเชื่อของข้าในสภาวะความเป็นจริงของอาณาภพเหนือมนุษย์ที่ชายหนุ่มผู้นี้ได้รับการประสาท เป็นอาณาภพที่วิชาความรู้ไม่ว่าจะมากเพียงใดก็ไม่สามารถถ่ายทอดอาณาภพนี้” ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เขาปิดการประชุม

208

ความเป็นที่นิยมเพิ่มขึ้นของพระบ็อบได้ปลุกเร้าความขุ่นเคืองของเหล่านักบวชผู้มีอำนาจในอิสฟาฮาน ผู้ซึ่งมองด้วยความกังวลและอิจฉาชายหนุ่มที่ไม่ได้เล่าเรียนที่กำลังขึ้นมาอิทธิพลเหนือความคิดและมโนธรรมของสาวกทั้งหลายของตนทีละน้อย พวกเขาเชื่อมั่นว่ารากฐานการดำรงอยู่ของตนจะถูกบั่นทอนนอกจากว่าพวกตนจะลุกขึ้นสกัดกระแสของความนิยมศรัทธา, สามสี่คนในหมู่พวกเขาที่หลักแหลมกว่าคิดว่า เป็นความสุขุมที่จะละเว้น

[1] “พันธกิจที่เฉพาะเจาะจง” ของพระโมฮัมหมัด

[2] กล่าวถึงพันธกิจของพระองค์เองและการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ถัดมา

การกระทำที่ไม่เป็นมิตรโดยตรงต่อตัวพระบ็อบหรือคำสอนของพระองค์ เนื่องด้วยพวกเขาารู้สึกว่าการกระทำดังกล่าวย่อมมีแต่จะเพิ่มเกียรติภูมิและความมั่นคงของฐานะของพระองค์, อย่างไรก็ตามพวกตัวอันตรายซุ่มักเขม้นอยู่กับการแพร่กระจายรายงานโคมลอยที่สุดเกี่ยวกับลักษณะและคำกล่าวอ้างของพระบ็อบ, ในไม่ช้ารายงานเหล่านี้ไปถึงเตหะรานและเป็นที่ยอมรับของฮาจี มีร์ซา ออกอซี นายกรัฐมนตรีของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์, นายกรัฐมนตรีและอวตบ่งผู้นี้มองด้วยความหวังวิตถลถึงความเป็นไปได้ว่า วันหนึ่งประมุขของเขาอาจใจเอนเอียงไปเป็นมิตรกับพระบ็อบ ซึ่งเขารู้สึกแน่ใจว่าความเอนเอียงนี้จะเป็นเหตุให้ตนเองร่วงจากอำนาจ ยิ่งไปกว่านั้นเขาหวังวิตถลว่าโมฮามิดซึ่งเป็นที่ยอมรับของกษัตริย์ซาห์ จะจัดแจงให้มีการสนทนากันระหว่างประมุขและพระบ็อบได้สำเร็จ, เขาตระหนักดีว่าหากการสนทนากันเกิดขึ้น กษัตริย์โมฮัมหมัดซาห์ซึ่งถูกโน้มน้าวใจได้ง่ายและใจอ่อน จะเกิดความเลื่อมใสอย่างบริบูรณ์เพราะความดึงดูดใจและความแปลกใหม่ของความเชื่อทางศาสนา, ด้วยเหตุนี้เขาได้เขียนจดหมายถึงฮาจี มีร์ซา ออกอซีโดยคร่ำครวญถึงคำกล่าว เขามีสารที่เขียนด้วยคำพูดรุนแรงถึงอิหม่ามโจเมห์ ซึ่งในสารนั้นเขาบรรยายอิหม่ามโจเมห์ที่ละเลยหน้าที่ที่กำหนดไว้อย่างร้ายแรงในการพิทักษ์รักษาประโยชน์ของอิสลาม ฮาจี มีร์ซา ออกอซีเขียนถึงเขาว่า "เราคาดหวังให้ท่านใช้อำนาจหน้าที่ทั้งหมดของท่านต้านทานทุกความมุ่งหมายที่ขัดกับประโยชน์ที่ดีที่สุดของรัฐบาลและประชาชนของดินแดนนี้ ดูเหมือนว่าท่านกลับไปเป็นเพื่อน ไม่ใช่เพื่อนไปสวดดีผู้ที่เป็นต้นตอของการเคลื่อนไหวที่น่าหยาบและไม่เป็นที่รู้จักนี้" ท่านเองเดียวกันเขาเขียนจดหมายให้กำลังใจจำนวนหนึ่งถึงโอลามาทั้งหลายแห่งอิสฟาฮาน ซึ่งเขาจะเลยก่อนหน้านั้นแต่มาบัดนี้เขาให้ความโปรดปรานเป็นพิเศษ อิหม่ามโจเมห์ขณะที่ไม่ยอมเปลี่ยนท่าทีที่นับถือต่อแขกของตน ก็ถูกชักนำโดยสำนวนของชาวสารที่ตนได้รับจากนายกรัฐมนตรี ให้สั่งการพรรคพวกให้คิดหาวิธีที่มีแนวโน้มจะลดจำนวนผู้มาเยือนที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่มาออกันพบพระบ็อบแต่ละวัน, ด้วยต้องการที่จะสนองความปรารถนาของฮาจี มีร์ซา ออกอซี และได้รับความนิยมนิยมชมชอบจากเขา โมฮัมหมัด เมห์ดีสมญานามว่าซาฟีโยล โอลามาลูกชายของฮาจี คัลบาซีที่สว่างลับไป เริ่มพูดให้ร้ายพระบ็อบจากบนมุขด้วยภาษาที่ไม่บังควรที่สุด

209

ทันใดที่รับทราบพัฒนาการเหล่านี้ โมฮามิดส่งชาวสารถึงอิหม่ามโจเมห์เตือนเขาให้ระลึกถึงเมื่อครั้งที่ตนในฐานะที่เป็นผู้ว่าการไปเยี่ยมพระบ็อบ และเชิญเขาและแขก (พระบ็อบ) ของเขาให้ไปที่บ้านของตน โมฮามิดเชิญฮาจี ซียิด อาซัด โดลลาห์ ลูกชายของซียิด โมฮัมหมัด บาเกเร ราชที่ที่สว่างลับไป, ฮาจี โมฮัมหมัด จาฟารี อาบอดี, โมฮัมหมัด เมห์ดี, มีร์ซา ฮาซานเน นูรีและอีกสามสี่คนให้มาที่การประชุมนั้น, ฮาจี ซียิด อาซัด โดลลาห์ ปฏิเสธการเชิญและพยายามชักจูงบรรดาผู้ที่ได้รับการเชิญไม่ให้ไปร่วมการประชุมนั้น เขาแจ้งให้พวกเขาทราบว่า "ข้าได้หาทางขอตัว และแน่นอนที่สุดขอแรงเจ้าท่านให้ทำเช่นเดียวกัน ข้าถือว่าไม่ฉลาดที่สุดที่ท่านจะไปพบซียิดเด บ็อบซึ่งหน้า ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะยืนยันคำกล่าวอ้างของต่อนอีก และจะยกข้อพิสูจน์ใดก็ตามมากกล่าวตามที่ท่านต้องการให้เขาแสดง เพื่อสนับสนุนการถกเหตุผลของเขา และโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อยเขาจะเปิดเผยว่าจะจำนวนเท่ากับครึ่งหนึ่งของคัมภีร์โกรอ่านเป็นหลักฐานยืนยันสัจธรรมที่เขาแสดง ในตอนจบเขาจะทำทนายท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : 'จงเขียนวณะท่านเองเดียวกัน หากเจ้าเป็นบุรุษแห่งสัจธรรม' เราไม่มีทางต้านทานเขาได้สำเร็จ หากเราถือตัวไม่ตอบเขา ความไร้น้ำยาของเราจะถูกเผยออกมา, ในทางตรงข้ามหากเรายอมจำนนต่อคำกล่าวอ้างของเขา เราจะไม่เพียงแต่เสียเกียรติภูมิ สิทธิและสิทธิพิเศษของเราเอง แต่จะมัดตัวเองให้ยอมรับคำกล่าวอ้างเพิ่มเติมอื่นๆ ที่เขาใคร่จะอ้างในอนาคต"

210

ฮาจี โมฮัมหมัด จาฟาร์ฟังคำแนะนำนี้และไม่ยอมรับการเชิญของผู้ว่าการ, โมฮัมหมัด เมห์ดี, มีร์ซา ฮาซานเน นูรีและคนอื่นอีกสามสี่คนซึ่งไม่ให้ราคาคำแนะนำดังกล่าว ได้ไปปรากฏตัวที่บ้านของโมฮามิด ณ ชั่วโมงที่นัดหมาย, โดยการเชิญเชิญของเจ้าบ้าน มีร์ซา ฮาซานผู้นิยมพลเลโตชื่อดังได้ขอพระบ็อบให้อธิบายหลักความเชื่อทางปรัชญาที่เข้าใจยากส่วนหนึ่งให้แจ่มแจ้ง ซึ่งเกี่ยวโยงกับอาร์ชีเยห์ของมุลลา ซาดรา^[1] และความหมายของผลงานนี้มีเพียงไม่กี่คนที่สามารถไขให้กระจ่าง^[2] พระบ็อบตอบแต่ละคำถามของเขาด้วยภาษาที่เรียบง่ายไม่ตรง

[1] ดู Note K ใน Traveller's Narrative และ Gobineau, pp.65-73

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.239-240 ว่า "มีร์ซา โมฮัมหมัด ฮาซานซึ่งยึดถือปรัชญาความเชื่อของมุลลา ซาดรา ได้ตั้งคำถามพระบ็อบเพื่อจะชักนำพระองค์ให้อธิบายปาฏิหาริย์สามอย่างซึ่งเพียงพอที่จะเล่าเพื่อให้ความสว่างแก่ผู้อ่าน ปาฏิหาริย์แรกคือเทโยล อารส์หรือการเคลื่อนย้ายมนุษย์ทันทีจากส่วนหนึ่งของโลกไปยังอีกที่หนึ่งที่ไกลออกไปมาก ชาวซื่อห้เชื่อมั่นว่าอิหม่ามที่สาม

ตามแบบฉบับ มีร์ซา ฮาซานแม้ไม่สามารถทำความเข้าใจความหมายของคำตอบที่ตนได้รับ ก็ตระหนักว่าวิชาของบรรดาผู้ที่เรียกกันว่านักรรธาธิบายแห่งสำนักความคิดของเพลโตและอริสโตเติลในสมัยของตนนั้น ด้อยกว่าความรู้ที่ชายหนุ่มนั้น (พระบ๊อบ) แสดงออกเพียงไร, มาถึงคราวของโมฮัมหมัด เมห์ดี เขาหาญตั้งคำถามพระบ๊อบเกี่ยวกับบางแง่ของกฎอิสลาม ด้วยไม่พอใจกับคำอธิบายที่ได้รับเขาเริ่มโต้เถียงพระบ๊อบอย่างเหลวไหล, ในไม่ช้าเขาถูกทำให้สงบปากโดยโมทา มิดผู้ซึ่งเมื่อตัดบทสนทนาของเขา หันไปหาผู้ติดตามรับใช้คนหนึ่งแล้วบอกให้เขาจุดโคมไฟ และออกคำสั่งให้พาโมฮัมหมัด เมห์ดีไปบ้านของเขาทันที, ต่อมาโมทามิดบอกความหวังวิตกของตนกับอิหม่ามโจเมห์ด้วยความไวใจว่า "ข้ากลัวเล่ห์กลของศัตรูทั้งหลายของซียิดเด บ๊อบ กษัตริย์ซาห์ได้เรียกตัวเขาไปยังเตหะราน ข้าได้รับบัญชาให้เตรียมการสำหรับการจากไปของเขา ข้าถือว่าเป็นการดีกว่าที่เขาจะพักอาศัยในบ้านของข้า จนกว่าจะถึงเวลาที่เขาจะสามารถไปจากเมืองนี้" อิหม่ามโจเมห์ยอมตามคำขอของโมทามิดและกลับไปบ้านของตนตามลำพัง

211

พระบ๊อบพักอยู่ ณ ที่พักอาศัยของอิหม่ามโจเมห์เป็นเวลาสี่สิบวัน ระหว่างที่พระองค์ยังอยู่ที่นั่น มุลลา โมฮัมหมัด ทากียะ ฮารูอิซึ่งได้รับเอกสิทธิ์ให้เข้าพบพระบ๊อบทุกวัน ตกลงใจที่จะแปลหนึ่งในผลงานของพระองค์ที่ชื่อว่าเรซอเลเย ฟูรูเอ เอดลียะห์จากภาษาอาหรับดั้งเดิมเป็นภาษาเปอร์เซีย โดยได้รับความยินยอมจากพระองค์ อย่างไรก็ตามการรับใช้นี้ที่เขาทำให้แก่ศาสนิกชนชาวเปอร์เซียถูกความประพฤติของเขาในเวลาต่อมาทำให้เสียหาย ความกลัวครอบงำเขาทันใด และเขาถูกชักนำในที่สุดให้ตัดสายสัมพันธ์กับเพื่อนสาวกทั้งหลายของตน

212

ก่อนที่พระบ๊อบจะย้ายมาพักอาศัยที่บ้านของโมทามิด, มีร์ซา อิบราฮิมบิดาของสุลต่านโนซ โซฮาดาและพี่ชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รีซึ่งเราได้กล่าวถึงแล้ว ได้เชิญพระบ๊อบไปที่บ้านของเขาคืนวันหนึ่ง, มีร์ซา อิบราฮิมเป็นเพื่อนของอิหม่ามโจเมห์ สماعคมอย่างใกล้ชิดกับเขา และควบคุมการบริหารจัดการกิจการทั้งหมดของเขา, งานเลี้ยงที่ตระเตรียมสำหรับพระบ๊อบคืนนั้นเลอเลิศอย่างไม่มีที่เหนือกว่า เป็นที่สังเกตโดยปกติทั่วไปว่าไม่มีเจ้าหน้าที่หรือผู้มีชื่อเสียงคนใดในเมืองนั้นเคยจัดงานฉลองที่ใหญ่โตและงดงามเท่านี้, สุลต่านโนซ โซฮาดาและพี่ชายของเขามาหับโบซ โซฮาดาซึ่งเป็นเด็กหนุ่มอายุเก้าปีและสิบเอ็ดปีตามลำดับ มาบริการที่งานเลี้ยงนี้ และได้รับความสนใจเป็นพิเศษจากพระบ๊อบ, ระหว่างอาหารค่ำคืนนั้นมีร์ซา อิบราฮิมหันมาหาแขกของตนและกล่าวว่า "น้องชายของข้าพเจ้ามีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีไม่มีลูก ข้าพเจ้าขอพระองค์ทรงวิงวอนในนามของเขาและให้เขาสมปรารถนาของหัวใจ" พระบ๊อบตักอาหารส่วนหนึ่งที่เสิร์ฟให้พระองค์แล้วใส่บนอีกจานหนึ่งด้วยมือของพระองค์เอง ยื่นให้เจ้าภาพแล้วขอให้เขานำไปให้มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและภรรยา พระองค์กล่าวว่า: "ให้ทั้งสองทานอาหารนี้ พวกเขาจะสมปรารถนา" เป็นเพราะอาหารส่วนนั้นที่พระบ๊อบเลือกมาให้เธอ ภรรยาของมีร์

จาวาดได้ใช้วิธีการเดินทางที่ง่ายและประหยัดนี้ ตัวอย่างเช่นเขาพาตัวเองจากเมดินาในอาราเบียไปยังทูลในโคราซานภายในชั่วพริบตา

ปาฏิหาริย์ที่สองคือการปรากฏตัวพร้อมกันในหลายสถานที่ของบุคคลเดียวกัน อิหม่ามอาลีเป็นเจ้าภาพให้แก่คนหกสิบคนต่างกันในชั่วขณะเดียวกัน

ปาฏิหาริย์ที่สามเป็นปัญหาของจักรวาลวิทยาที่ข้าพเจ้าเสนอให้แก่นักดาราศาสตร์ทั้งหลายของเราซึ่งจะถูกปากพวกเขาแน่ เป็นที่กล่าวว่าระหว่างการปกครองของทรราช นกาทังหลายหมุนรอบอย่างรวดเร็ว ทว่าระหว่างการปกครองของอิหม่ามณาทังหลายหมุนรอบช้าๆ ประการแรกนกาทังหลายมีการเคลื่อนไหวสองอย่างได้อย่างไร และเช่นนั้นนกาทังหลายทำอะไรอยู่ระหว่างการปกครองของราชวงศ์อโมาียดและอับบาสิด? การไขปัญหาที่สติแตกเหล่านี้เองที่พวกเขาเสนอต่อพระบ๊อบ!

ข้าพเจ้าจะไม่สาธยายพวกเขาอีกต่อไปแต่ข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าต้องทำให้สติปัญญาของผู้รู้ชาวมุสลิมทั้งหลายของเปอร์เซียเป็นที่ชัดเจน และหากใครพิจารณาว่าเป็นเวลาเกือบหนึ่งพันปีที่ศาสตร์ของอิหร่านตั้งอยู่บนขยะดังก้าว และบุรุษทั้งหลายหมดแรงไปกับการวิจัยเรื่องเหล่านี้ต่อเนื่องกันไป ก็จะไม่เข้าใจความว่างเปล่าและความมอหังการของปัญญาของคนเหล่านี้ทั้งหมดได้ไม่ยาก

ถึงกระนั้นการกลับมาอยู่ร่วมกันถูกขัดจังหวะโดยการประกาศอาหารเย็นที่แต่ละคนทาน ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขากลับไปบ้านของตน"

ซา โมฮัมหมัด อาลีตั้งครุฑและเมื่อถึงกำหนดเวลาได้ให้กำเนิดบุตรสาว ผู้ซึ่งในที่สุดได้ร่วมชีวิตสมรสกับกิงที่ยิ่งใหญ่ที่สุด^[1] เป็นการสมรสที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นความสมหวังที่ตั้งไว้โดยบิดามารดาของเธอ

213

เกียรติอันสูงส่งที่ให้แก่พระบ็อบยิ่งเติมไฟให้แก่ความไม่เป็นมิตรของเหล่าโอลามาแห่งอิสฟาฮาน ด้วยความรู้สึกหวั่นใจพวกเขามองเห็นหลักฐานรอบด้านของอิทธิพลแทรกซอนของพระองค์บุกรุกเข้าไปในที่มั่นของจารีตและบ่อนทำลายรากฐานของตน พวกเขาเรียกการประชุมและออกหมายสั่งลงโทษประหารชีวิตพระบ็อบ ซึ่งลงชื่อและปิดผนึกโดยผู้นำนักบวชทั้งหมดในอิสฟาฮาน^[2] พวกเขาทั้งหมดเห็นพ้องกันกับการลงโทษนี้ยกเว้นฮาจิ ซียิด อาซัด โดลลาห์และฮาจิ โมฮัมหมัด จาฟารี อาบอดีเย ซึ่งทั้งคู่ไม่เอาด้วยกับเนื้อหาที่จบบ้างอย่างบาดตาของเอกสารนี้ อิหม่ามโฆมาห์แม้ไม่ยอมให้การรับรองหมายประหารพระบ็อบ แต่ด้วยความทะเยอทะยานและความซื่อซลาดสุดขีด ก็ถูกชักนำให้เขียนคำให้การยืนยันด้วยลายมือของตนเองผนวกกับหมายประหารดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าขอให้การยืนยันว่า ในระหว่างที่ข้าพเจ้าสมาคมกับชายหนุ่มผู้นี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถค้นพบการกระทำใดๆ ที่เผยให้เห็นแต่อย่างใดว่าเขาปฏิเสธหลักความเชื่อของอิสลาม ในทางตรงข้ามข้าพเจ้ารู้จักเขาในฐานะที่เป็นผู้ถือปฏิบัติศีลของอิสลามอย่างเคร่งครัดและซื่อสัตย์ อย่างไรก็ตามคำกล่าวอ้างที่เกินจริงและการดูถูกเหยียดหยามสิ่งทั้งหลายทางโลกของเขา โน้มน้าวข้าพเจ้าให้เชื่อว่าเขาไร้ซึ่งการใช้เหตุผลและวิจารณ์ญาณ”

214

ทันใดที่โมฮามัดรับทราบการประกาศลงโทษนี้ของเหล่าอิหม่ามแห่งอิสฟาฮาน เขามุ่งมั่นที่จะทำให้คำตัดสินที่โหดร้ายนี้เป็นโมฆะด้วยแผนที่เขาคิดเอง เขาออกคำสั่งการทันทีว่าเมื่อใกล้ตะวันตกดิน พระบ็อบโดยการติดตามคุ้มกันของผู้พิทักษ์ชีมาห์ห้าร้อยคนของเขาเอง ควรออกจากประตูเมืองและเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองเตหะราน และมีคำสั่งเด็ดขาดว่าเมื่อสิ้นสุดแต่ละฟาร์ซาค^[3] ให้หนึ่งร้อยคนในกองกำลังคุ้มกันนี้กลับมายังอิสฟาฮานโดยตรง สำหรับหัวหน้าของกองกำลังหนึ่งร้อยคนสุดท้ายที่เหลือซึ่งตนไว้วางใจอย่างไร้ข้อกังขา โมฮามัดบอกความปรารถนาของตนด้วยความไว้วางใจว่า ณ ทุกๆ หนึ่งเมย์ดาน^[4] ทำนองเดียวกันให้เขาสั่งให้ทีละยี่สิบจากหนึ่งร้อยคนที่เหลือกลับไปยังอิสฟาฮาน สำหรับผู้ซึ่งม้ายี่สิบคนที่เหลือโมฮามัดสั่งว่า ให้ส่งสิบคนไปยังอาร์ดีสทานเพื่อเก็บภาษีที่เรียกเก็บจากรัฐบาล และสิบคนที่เหลือซึ่งทั้งหมดควรเป็นผู้ที่ถูกทดสอบแล้วและวางใจได้ที่สุด ให้พาพระบ็อบปลอมตัวกลับมายังอิสฟาฮานตามเส้นทางที่ไม่ค่อยมีใครผ่าน^[5] ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาได้รับคำสั่งให้กำกับควบคุมการเดินทางให้พระบ็อบมาถึงอิสฟาฮานก่อนรุ่งอรุณของวันถัดไป และส่งมอบพระองค์ให้อยู่ในอารักขาของเขา แผนนี้ถูกรับไปและดำเนินการตรงตามเวลาที่คาด พระบ็อบย้อนกลับเข้าเมือง ณ เวลาที่ไม่มีใครสงสัย และถูกนำตัวตรงไปยังที่พักอาศัยส่วนตัวของโมฮามัดซึ่งรู้จักกันด้วยชื่ออิมาราเท โครซิด (รัฐแห่งดวงอาทิตย์)^[6] และถูกพาเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ส่วนตัวของเขาโดยทางเข้าด้านข้างที่สำรองไว้สำหรับโมฮามัดเอง

[1] กล่าวถึงการสมรสของมุณีเรห์ คานูมกับพระอับดุลบาฮา

[2] ตามที่บันทึกไว้โดยมีร์ซา อาโบลฟาซล โอลามาที่เลื่องชื่อและผู้มีชื่อเสียงราวเจ็ดสิบคนได้ประทับตราของตนลงบนเอกสารที่ประณามพระบ็อบว่าเป็นคนนอกกรีต และประกาศว่าพระองค์สมควรได้รับโทษถึงตาย

[3] ดูกีฮาน

[4] หน่วยย่อยของฟาร์ซาค จัตุรัสหรือสถานที่โล่งแจ้ง

[5] ตามที่กล่าวไว้ใน A Travellers's Narrative, p.13 โมฮามัดออกคำสั่งลับว่าเมื่อพระบ็อบไปถึงเมอร์ซี คาร์ [ระยะที่สองออกจากอิสฟาฮานไปบนถนนทางเหนือราว 35 ไมล์] พระองค์ควรกลับมายังอิสฟาฮาน

[6] *Le Bayan Persan*, vol 1, p.128 ลิขิตไว้ว่า “ตั้งนี้ห้องนี้ [ที่เราพบว่าตัวเราเองในนั้น] ซึ่งไม่มีประตูหรือขอบเขตที่แน่ชัด ปัจจุบันนี้คือที่อยู่อาศัยสูงสุดในสวรรค์ เพราะทุกภาษาแห่งสวรรค์อาศัยอยู่ในนั้น ดูเหมือนว่าอะตอมทั้งหมดในห้องนั้นต่างร้องเพลงเป็นเสียงเดียวกัน ‘ความจริงแล้วเราคือพระผู้เป็นเจ้า! ไม่มีพระผู้เป็นเจ้าอื่นใดนอกจากเรา พระผู้เป็นนายของทุกสิ่ง’ และอะตอมเหล่านั้นร้องเพลงเหนือห้องทั้งหมดบนพิภพ แม้แต่ห้องที่ประดับด้วยกระจกทองคำ อย่างไรก็ตามหากทุกภาษาแห่งสวรรค์อาศัยอยู่ในหนึ่งในห้องที่ประดับประดาเหล่านี้ เมื่อนั้นอะตอมทั้งหลายของกระจกในห้องนั้นร้องเพลงนั้น ดังที่อะตอมของกระจกทั้งหลายในวังชาดรีร้อง เพราะในวันของชอด [อิสฟาฮาน] พระองค์อาศัยอยู่ในนั้น”

ผู้ว่าการปรนนิบัติพระบ็อบด้วยตนเอง เสิร์ฟอาหารให้พระองค์ และจัดหาสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นสำหรับความสบายและความปลอดภัยของพระองค์^[1]

215

ระหว่างนั้นมีการคาดเดาที่ไม่มีมูลที่สุดต่างๆ นาๆ แพร่ไปในเมืองเกี่ยวกับการเดินทางของพระบ็อบไปเตหะราน ความทุกข์ทรมานที่พระองค์สูทนระหว่างทางไปเมืองหลวง การประกาศคำตัดสินที่เป็นโทษต่อพระองค์ และการลงโทษที่พระองค์ได้รับ ชาวสื่อเหล่านี้ทำให้ศาสนิกชนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในอิสฟาฮานเป็นทุกข์ โมทามิดซึ่งตระหนักดีถึงความทุกข์ใจและความวิตกกังวลของพวกเขา ได้วิ่งวอนพระบ็อบในนามของพวกเขา และขออนุญาตพาพวกเขามาพบพระองค์ พระบ็อบลืมนึกถึงภัยอันตรายด้วยลายมือของพระองค์เองถึงมุลลา अबدل คาริมเม กาชวีนิ ซึ่งมีที่พักอาศัยอยู่ในมัดเรเซห์ นิมาอวาร์ต และส่งการโมทามิดให้ส่งข้อความนี้ไปถึงเขาโดยผู้นำสารคนหนึ่งที่ไม่ไว้วางใจ หนึ่งชั่วโมงต่อมา มุลลา अबدل คาริมเม กาชวีนิมาหาพระบ็อบ การมาถึงของเขาไม่มีใครรับทราบวันแต่โมทามิด เขาได้รับบางธรรมลิขิตจากพระผู้เป็นท่านายและได้รับคำสั่งการให้คัดลอกธรรมลิขิตเหล่านั้นโดยการทำงานร่วมกับซียิด ฮุสเซนเน ยาซดีและเชค ฮาซานเน ซุนูซี ในไม่ช้าเขากลับมาหาสองคนนี้อย่างพร้อมไปด้วยความยินดีเกี่ยวกับความผาสุกและความปลอดภัยของพระบ็อบ ในบรรดาศาสนิกชนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในอิสฟาฮาน สามคนนีเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้พบพระองค์

216

วันหนึ่งขณะที่นั่งอยู่กับพระบ็อบในสวนส่วนตัวภายในลานบ้านของตน โมทามิดซึ่งให้ความไว้วางใจแก่แขกของตน กล่าวต่อพระองค์ว่า : “พระผู้ให้ผู้ทรงมหิทธิธานภาพทรงประสาทข้าพเจ้าด้วยทรัพย์สินสมบัติมหาศาล^[2] ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะใช้ทรัพย์สินสมบัตินี้ให้ดีที่สุดอย่างไร บัดนี้โดยการช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าถูกชักนำยอมรับการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้ เป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้าของข้าพเจ้าที่จะถวายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของข้าพเจ้าให้แก่การส่งเสริมประโยชน์และแพร่กระจายชื่อเสียงของการเปิดเผยพระธรรมนี้ โดยการอนุญาตของท่านข้าพเจ้าตั้งใจจะมุ่งหน้าไปยังเตหะราน และทำอย่างดีที่สุดให้กษัตริย์โมฮัมหมัด ชาห์เลียมไสศาสนานี้ซึ่งความมั่นใจของกษัตริย์ชาห์ในตัวของข้าพเจ้านั้นมั่นคงและไม่สั่นคลอน ข้าพเจ้านั้นแน่ใจว่ากษัตริย์ชาห์จะอ้าแขนรับศาสนาใหม่นี้อย่างกระตือรือร้น และจะลุกขึ้นส่งเสริมศาสนาใหม่นี้ไปกว้างไกล เช่นกันข้าพเจ้าจะพยายามชักนำกษัตริย์ชาห์ให้ไล่ออกนายกรัชมุนตรีฮาจี มีร์ซา ออกออซิมสุรุษสุราย ซึ่งความเบาปัญญาของการบริหารปกครองของเขาใกล้จะนำดินแดนนี้ไปสู่ความพินาศ ถัดไปข้าพเจ้าจะพยายามให้ท่านได้หมั้นน้องสาวคนหนึ่งของกษัตริย์ชาห์ และข้าพเจ้าเองจะรับหน้าที่เตรียมเตรียมการสมรสของท่าน ในที่สุดข้าพเจ้าหวังว่าจะสามารถโน้มน้าวหัวใจของผู้ปกครองและกษัตริย์ทั้งหลายของโลกมาที่ศาสนาที่ท่านพิศวงที่สุดนี้ และจะขจัดทุกร่องรอยที่เหลืออยู่ของคณะนักบวชฐานันดรของที่ทุจริต ที่ทำให้ชื่อที่ติงามของอิสลามแปดเปื้อน” พระบ็อบทรงตอบว่า “ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงตอบแทนเจ้าสำหรับเจตนาที่สูงส่ง สำหรับเราแล้วจุดประสงค์ที่สูงส่งล้ำค่ายิ่งกว่าการกระทำในตัวมันเอง อย่างไรก็ตามเวลานอนของเจ้าและเรามีจำกัด และสั้นเกินกว่าจะให้เจ้าบรรลุความหวังของเจ้าและเราสามารถเป็นพยาน, พระผู้ทรงบริหารผู้ทรงมหิทธิธานภาพจะทำให้ศาสนาของพระองค์มีชัยไม่ใช่โดยวิธีที่เจ้านึกคิดอย่างเลื่อนลอย พระผู้เป็นประมุขผู้ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จจะรับประกันการปกป้องรักษา และทำให้รากฐานศาสนาของพระองค์มั่นคงแข็งแรงโดยคนยากไร้และคนต่ำต้อยของดินแดนนี้ โดยเลือดที่คนเหล่านี้จะหลั่งในหนทางของพระองค์, ในโลกหน้าพระผู้เป็นเจ้าเดียวกันนี้จะสวมมงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์อมรบนสิริชะของเจ้า และจะหลังพระพรที่ประเมินไม่ได้ให้แก่เจ้า ช่วงเวลาชีวิตของเจ้าบนโลกนี้เหลือเพียงสามเดือนเท่านั้น หลังจากนั้นเจ้าจะรีบไปยังที่พักอาศัยนิรันดร์ด้วยความศรัทธาและมั่นใจ” โมทามิดปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งต่อวาจาเหล่านี้ ด้วยจำนวนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า เขาเตรียมตัวสำหรับการล่องลับไปตามที่วาจาของพระบ็อบบอกล่าวหน้าอย่างชัดเจน เขาเขียนพินัยกรรม จัดการกิจการส่วนตัวทั้งหลายให้เรียบร้อย และยกสิ่งใดก็ตามที่เขาครอบครองให้พระบ็อบ อย่างไรก็ตามทันใดหลังจากที่เขาตาย หลานชายจอมโลกของเขาโกร์กิน ชานได้ค้นพบและทำลายพินัยกรรม เขายึดครองทรัพย์สินของเขา และไม่สนใจความปรารถนาของเขาอย่างไม่ให้ราคา

217

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน A Travellers's Narrative, p.13 พระบ็อบอยู่ในบ้านนั้นเป็นเวลาสี่เดือน

[2] วันที่ 4 มีนาคม ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390) Monsieur de Bonniere เขียนถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศของฝรั่งเศสว่า : ‘โมทามิดโดด โดวเลห์ผู้ว่าการอิสฟาฮานพึงสิ้นชีวิต ทิ้งทรัพย์สินเงินทองไว้ประเมินราคาได้สี่สิบล้านฟรังก์’ (A. L. M. Nicolas' "Siyid 'Alí-Muhammad dit le Báb," p. 242, note 192.)

เมื่อวันเวลาของชีวิตบนโลกของตบโกล์จะสิ้นสุดลง โมทามิดหาทางเข้าพบพระบ็อบมากขึ้น และในชั่วโมงแห่งมิตรภาพที่ใกล้ชิดกับพระองค์ เขาตระหนักอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นถึงจิตวิญญาณที่ให้ชีวิตศาสนาของพระองค์ วันหนึ่งเขาบอกพระบ็อบว่า "ขณะที่ชั่วโมงแห่งการจากไปของข้าพเจ้าใกล้เข้ามา ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความเบิกบานอย่างอธิบายไม่ได้แก่ไปทั่ววิญญาณของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าหวังวิตกสำหรับท่าน ข้าพเจ้าสันส่ท่านต่อความคิดที่จะถูกบีบบังคับให้ปล่อยท่านไว้กับความปรานีของผู้สืบทอดที่ไร้ปราณีอย่างโกร์กิน ชาน ไม่ต้องสงสัยว่าเขาจะค้นพบว่าท่านอยู่ในบ้านนี้ และข้าพเจ้ากลัวว่าเขาจะทำทารุณต่อท่านอย่างสาหัส" พระบ็อบให้เหตุผลคัดค้านว่า "อย่าได้กลัว เราได้มอบตนเองไว้ในมือของพระเจ้าเป็นเจ้า เรารวางใจในพระองค์ พระองค์ประสาทอานภาพให้แก่เราถึงขนาดว่าหากเป็นความปรารถนาของเรา เราสามารถเปลี่ยนก้อนหินเหล่านี้ให้เป็นมณีที่ประเมินค่าไม่ได้ และสามารถปลุกฝังความคิดที่สูงส่งที่สุดของความซื่อตรงและหน้าที่ในหัวใจของอาชญากรที่ชั่วช้าที่สุด ด้วยความประสงค์ของเราเอง เราได้เลือกที่จะทนทุกข์ทรมานโดยน้ำมือของศัตรูทั้งหลายของเรา 'เพื่อว่าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทำสิ่งที่ถูกลิขิตไว้ให้ทำได้สำเร็จ'" (โกร์อ่าน 8:42) เมื่อชั่วโมงที่ล้ำค่าเหล่านั้นผ่านไปอย่างรวดเร็ว สำนักแห่งความอิศตณที่ท่วมท้น สำนักที่เพิ่มขึ้นของความใกล้ชิดกับพระเจ้า เต็มเต็มหัวใจของโมทามิด, ในสายตาของเขาความโอ้อ่าและความเอิกเกริกของโลกละลายหายไปเป็นสิ่งที่ไร้ความหมาย เมื่อเผชิญหน้ากับสภาวะความเป็นจริงนรีนดรที่เป็นที่บูชายุ่งในการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบ นิมิตรของเขาเกี่ยวกับความรุ่งเรือง ศักยภาพที่ไม่รู้สิ้น พระพรสุดคณนาของการเปิดเผยพระธรรมนี้ สว่างชัดขึ้นขณะที่เขาตระหนักยิ่งขึ้นในความรู้แก่นสารของความทะเยอทะยานทางโลก และข้อจำกัดของความพยายามของมนุษย์, เขาไตรตรองความคิดเหล่านี้ต่อไปในหัวใจจนกระทั่งถึงเวลาที่การจับใช้เล็กน้อยเพียงข้ามคืนได้จบชีวิตของเขาอย่างทันใด เขาบินขึ้นไปหาพระเจ้าทรงความยิ่งใหญ่ไกลออกไปอย่างสงบและมั่นใจ [1]

218

เมื่อชีวิตของโมทามิดใกล้เข้าไปหาจุดจบ พระบ็อบเรียกตัวซียิด ฮุสเซนเน ยาซดีและมุลลา อับดุล คาริมมาพบ และบอกให้ทั้งสองทราบลักษณะของคำทำนายของพระองค์เกี่ยวกับเจ้าบ้าน และทรงบอกทั้งสองให้บอกศาสนิกชนทั้งหลายที่ยังรวมตัวกันอยู่ในอิสฟาฮาน ให้กระจายตัวกันไปทั่วคาซาน โคมและเตหะราน และรอคอยสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงบริบาลเลือกที่จะมีโองการด้วยอัศจรรย์ภาพของพระองค์

219

ไม่กี่วันหลังจากที่โมทามิดเสียชีวิต บุคคลหนึ่งซึ่งทราบแผนที่เขาคิดไว้และดำเนินการไปเพื่อคุ้มครองพระบ็อบได้แจ้งผู้สืบทอดเขาคือ โกร์กิน ชาน [2] ทราบที่พักอาศัยที่แท้จริงของพระบ็อบในอิมาราเท โครซิด และพรรณนาให้เขาฟังเกี่ยวกับเกียรติที่ผู้ว่าการคนก่อนให้อย่างเหลือล้นแก่แขกของตนในบ้านที่เป็นสวนส่วนตัวของตนเอง เมื่อได้รับข่าวที่ไม่คาดคิดนี้ โกร์กิน ชานส่งผู้นำข่าวไปยังเตหะรานและสั่งการเขาให้ส่งมอบข่าวสารดังต่อไปนี้ให้แก่กษัตริย์ชาห์ด้วยตนเอง : "สี่เดือนก่อนเป็นที่เชื่อกันทั่วในอิสฟาฮานว่า เพื่อที่จะปฏิบัติตามราชโองการเรียกตัวของฝ่าบาท โมทามิดโดโต โดวเลห์ผู้ว่าการก่อนได้ส่งซียิดเด บ็อบไปยังทำเนียบรัฐบาลของฝ่าบาท บัดนี้เป็นที่แย้มออกมาแล้วว่าซียิดคนเดียวกันนี้ที่จริงแล้วอาศัยอยู่ที่อิมาราเท โครซิด ที่พักอาศัยส่วนตัวของโมทามิดโดโต โดวเลห์ เป็นที่รู้แน่แล้วว่าผู้ว่าการคนก่อนได้ให้การต้อนรับซียิดเด บ็อบที่บ้านของตน และพากเพียรพยายามเก็บความลับนั้นไม่ให้ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของเมืองนี้ทราบ สิ่งใดก็ตามที่ฝ่าบาทปรารถนาจะโองการ ข้าพเจ้าขอปฏิญาณอย่างไม่ลังเลว่าจะปฏิบัติตาม"

220

กษัตริย์ชาห์ซึ่งเชื่อมั่นในความจงรักภักดีของโมทามิด เมื่อได้รับข่าวสารนี้ ก็ตระหนักว่าเจตนาที่จริงใจของผู้นำการที่ล่วงลับไปคือ การรอคอยโอกาสที่เอื้ออำนวยที่เขาจะสามารถจัดแจงให้มีการพบกันระหว่างตนกับพระบ็อบ และการตายอย่างกะทันหันของเขาได้ขัดขวางการดำเนินตามแผนนั้น กษัตริย์ชาห์จึงมีราชโองการเรียกตัวพระบ็อบไปยังเมืองหลวง ในราชสารถึงโกร์กิน ชาน กษัตริย์ชาห์บัญชาเขาให้ส่งพระบ็อบมายังเตหะราน โดยให้

[1] ตามที่กล่าวไว้โดย E.G.Brown ใน *A Traveller's Narrative*, Note L, p.227 เขาตายในเดือนราบี โยล อ์ฟวาล ฮ.ศ.1263 [กุมภาพันธ์-มีนาคม ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)]

[2] ตามที่กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, p.13 เขาเป็นหลานชายของโมทามิด

พระองค์ปลอมตัวอยู่ในกลุ่มของกองกำลังซิม่าคัมกัน^[1] ที่นำโดยโมฮัมหมัด เบกเก ชาฟาซี^[2] แห่งนิกายอาลี โยลลาฮี และให้ความเกรงใจพระองค์ที่สุดในวิถีของการเดินทาง และให้รักษาเรื่องนี้เป็นความลับอย่างเข้มงวด^[3]

221

โกร์กิน ชานไปหาพระบ็อบทันทีและส่งมอบราชโองการของประมุขให้แก่มือของพระองค์ จากนั้นเขาเรียกตัวโมฮัมหมัด เบก ถ่ายทอดให้เขาทราบบัญชีรายชื่อของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ และสั่งเขาให้ลงมือเตรียมการทันทีสำหรับการเดินทาง โกร์กิน ชานเตือนเขาว่า “จงระวัง เพื่อมิให้ใครรู้ว่าเขาเป็นใครหรือสงสัยว่าพันธกิจของเจ้าคืออะไร ไม่มีใครนอกจากเจ้า ไม่แม้แต่สมาชิกของกองกำลังคัมกันเขา ได้รับอนุญาตให้รู้ว่าเขาเป็นใคร หากใครก็ตามถามเจ้าเกี่ยวกับเขา จงกล่าวว่าเขาคือพ่อค้าที่เราได้รับคำสั่งให้นำตัวไปเมืองหลวง และไม่รู้เลยว่าเขาเป็นใคร” ไม่นานหลังจากเที่ยงคืนพระบ็อบเดินทางออกจากอิสฟาฮานมุ่งหน้าไปเตหะรานตามคำสั่งการเหล่านั้น

3 . 8 ก า ร พัก อ ยู่ ใน ค า ชาน ของ พระ บ็อบ [The Báb's stay in Káshán]

222

คืนก่อนที่พระบ็อบจะเดินทางไปถึงคาชาน ฮาจี มีร์ซา จานีสมญานามว่าปาร์ปา ซึ่งเป็นชาวเมืองคาชานที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งฝันว่า ตอนบ่ายแก่ๆ ขณะที่ตนกำลังยืนอยู่ที่ประตูอาหารซึ่งเป็นหนึ่งในประตูทั้งหลายของเมือง ทันใดนั้นดวงตาของตนมองเห็นพระบ็อบอยู่บนหลังม้า สวมใส่คุลาห์ (ตุ๊กตาทอง) ที่พ่อค้าชาวเปอร์เซียใส่กันตามปกติ แทนที่จะเป็นผ้าโปกศึรชะตามธรรมเนียม, ที่นาหน้าและตามหลังพระองค์คือคนซิม่าจำนวนหนึ่งที่พระองค์ดูเหมือนว่าถูกส่งมอบให้อยู่ภายใต้อารักขาของพวกเขา เมื่อพวกเขาใกล้เข้าไปหาประตูเมืองพระบ็อบแสดงไมตรีต่อเขาและกล่าวว่า “ฮาจี มีร์ซา จานี เราจะเป็นแขกของเจ้าสามคืน จงเตรียมตัวต้อนรับเรา”

223

เมื่อตื่นขึ้นมา ความสว่างชัดของความฝันทำให้ฮาจี มีร์ซา จานี เชื่อมมั่นว่านิมิตของเขาคือความจริง ในสายตาของเขาภาพที่ปรากฏขึ้นมาอย่างไม่คาดคิดนี้คือคำเตือนที่มาจากการบริหารของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเขารู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของตนที่จะเอาใจใส่และถือปฏิบัติ ดังนั้นเขาเริ่มต้นเตรียมบ้านของเขาเพื่อรับรองพระผู้มาเยือน และจัดหาสิ่งใดก็ตามที่ดูเหมือนว่าจำเป็นสำหรับความสบายของพระองค์ ทันใดที่เขาเตรียมการเบื้องต้นเป็นที่เรียบร้อยสำหรับงานเลี้ยงที่เขาตัดสินใจจะจัดให้พระบ็อบคืนนั้น ฮาจี มีร์ซา จานีมุ่งหน้าไปยังประตูอาหาร และที่นั่นรอดูสัญญาณการมาถึงของพระบ็อบตามที่คาดหวัง ณ ชั่วโมงที่กำหนดขณะที่กำลังกวาดสายตาดูขอบฟ้า เขาสังเกตเห็นสิ่งที่ดูเหมือนว่าเป็นกลุ่มคนซิม่าใกล้เข้ามายังประตูเมือง ขณะที่เขารีบไปพบพวกเขา ดวงตาของเขามองเห็นพระบ็อบถูกล้อมรอบโดยผู้คุ้มกันที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเหมือนกัน และมีสีหน้าเหมือนกับที่เขาเห็นในความฝันคืนก่อน ฮาจี มีร์ซา จานีเขาไปหาพระองค์ด้วยความเบิกบานและก้มลงเพื่อจะจูบโคลนม้าของพระองค์ พระบ็อบไม่ให้เขาทำโดยกล่าวว่า “เราจะเป็นแขกของเจ้าสามคืน พรุ่งนี้จะเป็นวันนอว์รูซ เราจะฉลองนอว์รูซด้วยกันที่บ้านของเจ้า” โมฮัมหมัด เบกซึ่งซิม่าตามติดพระบ็อบมาคิดว่าพระองค์เป็นคนรู้จักมักคุ้นที่สนิทกับฮาจี มีร์ซา จานี เขาหันมาหาฮาจี มีร์ซา จานีและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะยึดถือสิ่งใดก็ตามที่เป็นความปรารถนาของซียิดเด บ็อบ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าขอท่านให้ได้ความเห็นชอบจากบรรดาเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งร่วมรับผิดชอบกับข้าพเจ้าในการนำตัวซียิดเด บ็อบไปยังเตหะราน” ฮาจี มีร์ซา จานีเสนอคำขอและถูกปฏิเสธอย่างห้วนๆ เขาได้รับการบอกกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอปฏิเสธข้อเสนอแนะของท่าน ข้าพเจ้าถูกสั่งการอย่างแน่นที่สุดไม่ให้ขายหนุมผู้นี้เข้าไปในเมืองใดจนกว่าจะไปถึงเมืองหลวง ข้าพเจ้าได้รับบัญชาอย่างเจาะจงให้อยู่นอกประตูเมืองยามค่ำคืน ให้หยุดเดินทางตอนพระอาทิตย์ตก แล้วเริ่มเดินทางใหม่ตอนย่ำรุ่งของวันถัดไป ข้าพเจ้าไม่สามารถทำผิดไปจากคำสั่งที่ได้รับมา” นี่เป็นเหตุให้เกิดการมีปากเสียงกันอย่างเผ็ดร้อนซึ่งในที่สุดก็ตกลงกัน

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, p.14 สมาชิกของกองกำลังซิม่าคัมกันเป็นชาวนูเชรี

[2] ชาฟาซีหมายความว่าผู้สงสาร

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.242 ว่า “กษัตริย์ซาห์ซึ่งไปตามอารมณ์และจิตใจแปรปรวน สัมไปว่าเมื่อไม่นานก่อนหน้านั้นตนได้สั่งการฆาตกรรมผู้ปฏิรูป [พระบ็อบ] สุดท้ายแล้วกลับรู้สึกอยากเห็นบุรุษที่ปลุกเร้าความสนใจดังกล่าวทุกแห่งหน ดังนั้นเขาจึงออกคำสั่งให้โกร์กินชานส่งตัวพระบ็อบมาให้ตนในเตหะราน”

ได้เอาตามโมฮัมหมัด เบก ผู้ซึ่งชักนำผู้ที่ไม่เอาด้วยได้สำเร็จให้ส่งมอบพระบ็อบให้อยู่ในอารักขาของฮาจี มีร์ชา จานี ด้วยการตกลงกันอย่างชัดเจนว่าตอนเช้าของวันที่สาม เขาควรส่งมอบแขกของเขา กลับคืนมาอย่างปลอดภัย, ฮาจี มีร์ชา จานีซึ่งตั้งใจจะเชิญกองกำลังคุ้มกันพระบ็อบทั้งหมดไปที่บ้านของตน ได้รับคำแนะนำจากพระองค์ให้เลิกล้มความตั้งใจ พระองค์ทรงเห็นว่า “ไม่มีใครนอกจากเจ้าที่ควรไปกับเราที่บ้านของเจ้า” ฮาจี มีร์ชา จานีจึงขออนุญาตออกค่าใช้จ่ายให้กองกำลังขึ้นมาสำหรับการพักอยู่ในเคาซานสามวัน พระบ็อบให้ข้อสังเกตว่า “ไม่จำเป็น หากไม่ใช่เพราะความประสงค์ของเรา ไม่มีสิ่งใดสามารถชักนำพวกเขาให้มอบเราให้แก่มือของเจ้า ทุกสิ่งถูกกักขังอยู่ในเงื้อมมือแห่งอำนาจของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระองค์ พระองค์กำจัดความยุ่งยากทุกอย่างและเอาชนะอุปสรรคทุกประการ” กองกำลังขึ้นมาไปพักอาศัยอยู่ในโรงเตี๊ยมในละแวกติดกันกับประตูเมือง โมฮัมหมัด เบกปฏิบัติตามคำสั่งของพระบ็อบโดยตามพระองค์ไปจนกระทั่งเข้าไปใกล้บ้านของฮาจี มีร์ชา จานี เมื่อรู้ที่ตั้งของบ้านแน่แล้วเขาก็กลับไปรวมกลุ่มกับสหายทั้งหลายของเขา

224

คืนวันที่พระบ็อบมาถึงคาซานตรงกับค่ำก่อนวันนอร์รูซที่สามหลังจากการประกาศพันธกิจของพระองค์ ซึ่งตรงกับวันที่สองของเดือนราบีอุล ซานี ฮ.ศ.1263 [ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)] คืนเดียวกันนั้นซียิด ฮุสเซนเน ยาซดีซึ่งมาถึงคาซานก่อนหน้านี้ตามคำสั่งของพระบ็อบ ถูกเชิญให้มายังบ้านของฮาจี มีร์ชา จานี และพาเข้าไปพบพระเจ้าผู้เป็นท่านายของตน, ระหว่างที่พระบ็อบกำลังเอยวณะให้เขาบันทึกเป็นธรรมจารึกเพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าภาพของพระองค์ เพื่อนของฮาจี มีร์ชา จานีคือซียิด อับดุล บากีผู้มีชื่อเสียงในด้านวิชาความรู้ได้มาถึง พระบ็อบเชิญเขาให้เข้ามา ทรงอนุญาตให้เขาฟังวณะที่พระองค์กำลังเปิดเผย แต่ไม่เปิดเผยว่าพระองค์เป็นใคร, ในวรรคท้ายๆ ของธรรมจารึกนั้นซึ่งกำลังตรัสต่อฮาจี มีร์ชา จานี พระบ็อบทรงอธิษฐานในนามของเขา iving พระผู้ทรงมหิธานุภาพขอทรงให้ความสว่างแก่หัวใจของเขาด้วยแสงสว่างแห่งความรู้ของพระผู้เป็นเจ้าของเขา และให้เขาเปล่งวาจาเพื่อการรับใช้และประกาศศาสนาของพระองค์ แม้จะไม่ได้เข้าโรงเรียนและไม่รู้หนังสือแต่โดยอิทธิของการอธิษฐานนี้ ฮาจี มีร์ชา จานีสามารถทำให้นักบวชที่เชี่ยวชาญที่สุดแห่งคาซานประทับใจ เขาได้รับการประสาทด้วยอนุภาพถึงขนาดว่า เขาสามารถสงบปากผู้วดอ้างที่เหลวไหลทุกคนที่กล้าท้าทายหลักปฏิบัติของศาสนาใหม่ของเขา แม้แต่มุลา จาฟารี นารอกีผู้่อหังการและวางอำนาจทั้งๆ ที่มีวาจาคุมคายเป็นเลิศ ก็ไม่สามารถต้านทานพลังของการถกเหตุผลของเขาได้ และถูกบีบบังคับให้ยอมรับคุณค่าของศาสนาของปรปักษ์ของตนออกมา แม้ว่าในใจแล้วเขาไม่ยอมเชื่อสัจธรรมของศาสนา

225

ซียิด อับดุล บากีนั่งลงและฟังพระบ็อบ เขาได้ยินเสียงของพระองค์ ฝ้าดูการเคลื่อนไหวของพระองค์ มองดูสีหน้าของพระองค์ และสังเกตวณะที่หลังอย่างไม่หยุดหย่อนจากริมฝีปากของพระองค์ และกระนั้นก็หาได้รู้สึกอะไรต่อราชศักดิ์ตาและอนุภาพของพระองค์, ด้วยถูกห่อหุ้มอยู่ในมานแห่งวิชาและการนึกคิดที่เหลวไหลของตนเอง เขาไม่สามารถเห็นคุณค่าของความหมายของวาจาของพระบ็อบ เขาไม่พยายามแม้แต่จะสอบถามถึงชื่อหรือชื่อเสียงของพระผู้เป็นแขกที่เขาถูกพาไปแนะนำตัว, ด้วยไม่รู้สักอะไรต่อสิ่งที่ตนได้ยินและเห็น เขากลับไปโดยไม่ตระหนักถึงโอกาสที่ไม่มีเหมือนที่เขาเสียไปอย่างเรียกคืนไม่ได้เพราะความเฉยเมยของตน, ไม่กี่วันต่อมาเมื่อได้รับทราบชื่อของพระศาสดาหนุ่มที่ตนได้ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความไม่แยแสอย่างไม่เอาใจใส่ ความรู้สึกของเขาเต็มไปด้วยความไม่สบายใจและทรมานใจ, อย่างไรก็ตามสายไปเสียแล้วสำหรับเขาที่จะหาทางพบพระองค์และไถ่โทษสำหรับการปฏิบัติตัวของตน เพราะพระบ็อบได้จากคาซานไปแล้ว, ด้วยความเศร้าโศก เขาเลิกยุ่งเกี่ยวกับสังคมของเพื่อนฝูง และใช้ชีวิตแยกตัวอยู่คนเดียวอย่างไม่ผ่อนคลายจนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิต

226

คนหนึ่ง ในบรรดาผู้ที่ได้อภิสิทธิ์ในการพบพระบ็อบในบ้านของฮาจี มีร์ชา จานีคือชายชื่อเมห์ดี ผู้ซึ่งถูกลิขิตให้สละชีวิตในเตหะรานภายหลังในปี ฮ.ศ.1268 [ค.ศ.1850-51 (พ.ศ.2393-94)] ระหว่างสามวันนั้นเขาและคนอื่นอีกไม่กี่คนได้รับการเลี้ยงรับรองด้วยความชอบกันจากฮาจี มีร์ชา จานี ซึ่งการต้อนรับขับสู้อย่างล้นเหลือของเขาทำให้เขาได้การสรรเสริญและชมเชยจากพระผู้เป็นท่านายของตน เขาหยิบยื่นความเมตตารักใคร่เดียวกันไปให้แม้แต่กองกำลังคุ้มกันพระบ็อบด้วยความใจกว้างและกิริยาที่มีเสน่ห์ จนได้รับความสำนึกคุณที่ยืนนานจากพวกเขา, ตอนเช้าของวันที่สองหลังจากนอร์รูซ ฮาจี มีร์ชา จานีซึ่งมีใจนึกถึงคำสัญญาของตน ได้ส่งมอบพระผู้เป็นนักโทษให้แก่มือของพวกเขาด้วยหัวใจที่เปี่ยมล้นด้วยความเศร้าโศก และกล่าวอำลาพระองค์อย่างซาบซึ้งเป็นครั้งสุดท้าย

3.9 การเดินทางของพระบ็อบจากคาซานไปทาบรีซ [The Báb's journey from Káshán to Tabríz]

227

พระบ็อบมุ่งหน้าไปยังโกม^[1] โดยมีกองกำลังคุ้มกันติดตาม มาถึงเวลานี้เสน่ห์ที่ดึงดูดใจของพระองค์ผสมกับความสง่าที่ต้านไม่อยู่และความโอบอ้อมที่ไม่มีหมดสิ้น ได้ทำให้กองกำลังคุ้มกันหายบึ้งตึงและเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง พวกเขาดูเหมือนว่าได้สละสิทธิ์และหน้าที่ทั้งหมดของตน และยอมจำนนต่อพระประสงค์และความยินดีของพระองค์ วันหนึ่งด้วยความกระตือรือร้นที่จะรับใช้และเอาใจพระองค์พวกเขาพูดความรู้สึกนึกคิดว่า : "เราถูกห้ามอย่างเข้มงวดโดยรัฐบาลไม่ให้ท่านเข้าไปในเมืองโกม และถูกสั่งให้มุ่งหน้าไปตามเส้นทางที่ไม่ค่อยมีใครผ่านตรงไปยังเตหะราน เราถูกบอกเป็นการเฉพาะให้ออกห่างจากฮาราม มาสุเมห์^[2] เขตคุ้มครองที่ลวงล้ำไม่ได้ซึ่งภายใต้การคุ้มครองนี้อาชญากรที่ฉาวโฉ่ที่สุดทั้งหลายได้รับการยกเว้นการถูกจับกุม อย่างไรก็ตามเราพร้อมที่จะละเลยคำสั่งการใดๆ ก็ตามที่เรารับเพื่อเห็นแก่ท่าน หากเป็นความปรารถนาของท่านเราจะพาท่านไปตามถนนต่างๆ ในโกมอย่างไม่ลังเล และช่วยให้ท่านสามารถเยือนสักการสถานศักดิ์สิทธิ์ของโกม" พระบ็อบให้ข้อสังเกตว่า "หัวใจของศาสนิกชนที่แท้จริงคือบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเรือแห่งความรอดพ้นและที่มั่นที่รูกล้ำไม่ได้ของพระผู้ทรงมหิตธานภาพ เวลานี้กำลังเดินทางกับเจ้าผ่านที่ร้างนี้ เราขอบเส้นทางชนบทมากกว่าจะเข้าไปในเมืองที่ไม่บริสุทธิ์นี้ ไม่ต้องสงสัยว่าสตรีผู้ไม่ต่างพร้อยซึ่งร่างของเธอถูกฝังอยู่ในสถานที่สักการะนี้ พี่ชายของเธอและบรรพบุรุษที่เรื่อนามทั้งหลายของเธอ คร่ำครวญต่อชะตากรรมของประชาชนที่ชั่วช้านี้ พวกเขาแสดงคารวะเธอด้วยริมฝีปาก ทำให้เธอเสียเกียรติเป็นกองด้วยการกระทำ ดูภายนอกพวกเขารับใช้และเคารพสถานที่สักการะเธอ ในใจนั้นพวกเขาทำให้เธอเสียเกียรติ"

228

ความรู้สึกนึกคิดที่สูงส่งดังกล่าวค่อยๆ เติมความมั่นใจให้แก่หัวใจของบรรดาผู้ที่มากับพระบ็อบถึงขนาดว่า หากพระองค์เลือกที่จะหันหน้าอย่างหันใดและไปจากพวกเขา ณ เวลาใดก็ตาม จะไม่มีใครในหมู่ผู้คุ้มกันพระองค์รู้สึกวิตกแม้แต่น้อยหรือพยายามจะไล่ตามพระองค์, โดยการมุ่งหน้าไปตามเส้นทางรอบชานเมืองตอนเหนือสุดของโกม พวกเขาหยุดที่หมู่บ้านโกมรูดซึ่งเป็นของญาติของโมฮัมหมัด เบก และคนหมู่บ้านนี้ทั้งหมดเป็นสมาชิกของนิกายอาลีโยลลาฮี, โดยการเชิญของผู้ใหญ่บ้านพระบ็อบพักที่นั่นหนึ่งคืน และทรงซาบซึ้งต่อการรับรองที่อบอุ่นและเป็นธรรมชาติที่ชาวบ้านธรรมดาเหล่านี้ให้แก่พระองค์ ก่อนจะเริ่มเดินทางต่อพระองค์เปล่งเสียงขอพรจากพระผู้ทรงมหิตธานภาพในนามของพวกเขา และประโลมหัวใจของพวกเขาด้วยการรับประกันการขอบคุณและความรักของพระองค์

229

หลังจากที่มุ่งหน้าออกจากหมู่บ้านได้สองวันนั้น ตอนบ่ายวันที่แปดหลังจากนอว์รุซพวกเขามาถึงป้อมปราการคินาร์^[3] ซึ่งอยู่ราวหกฟาร์ซาคทางใต้ของเตหะราน เมื่อพวกเขาคำสั่งวางแผนที่จะไปถึงเมืองหลวงในวันถัดไป และได้ตัดสินใจที่จะค้างคืนในละแวกใกล้เคียงป้อมปราการนั้น ผู้นำชาวคนหนึ่งจากเตหะรานมาถึงโดยไม่คาดหมาย ถือคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรจากนายกรัฐมนตรีอาลี มีร์ซา ออกอซีถึงโมฮัมหมัด เบก ชาวสารนั้นสั่งการเขาให้มุ่งหน้าทันทีพร้อมกับพระบ็อบไปยังหมู่บ้านคูเลน^[4] ที่ซึ่งเชคเค โคเลย์นิ โมฮัมหมัด อิบเน ยา กุบผู้ประพันธ์ฮูสุล คาฟีซึ่งเกิดในสถานที่นั้น ถูกฝังกับบิดา และสถานที่สักการะทั้งสองเป็นที่เคารพยิ่งของ

[1] ที่ตั้งของสถานที่สักการะที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดลำดับสองของเปอร์เซีย และเป็นสถานที่ฝังศพของกษัตริย์มากมาย ส่วนหนึ่งในนั้นคือกษัตริย์พีท อาลี ซาห์และกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์

[2] Lord Curson กล่าวไว้ใน *Persia and Persian Question*, vol.2, p.8 ว่า "โกมเป็นที่เก็บศพน้องสาวของอิหม่ามเรชาคือฟาติมีเย มาสุเมห์ กล่าวคือผู้ไม่ต่างพร้อยซึ่งตามเรื่องราวหนึ่งที่เล่าไว้ ได้มีชีวิตและสิ้นชีวิตที่นี่ หลังจากที่หนีจากแบกแดดเพื่อหนีการประหารของกาหลิบ ตามอีกเรื่องราวหนึ่งเธอป่วยและตายที่โกมระหว่างทางไปหาพี่ชายของเธอที่หูซ ส่วนพี่ชายของเธอชาวชือะห์ที่เคร่งศาสนาเชื่อว่า ได้ตอบแทนการชื่นชมสรรเสริญโดยการมาเยี่ยมเธอทุกวันศุกร์จากสักการะสถานของเขาที่มาซด์"

[3] ที่ประจำการบนถนนที่สฟาฮานเก๋ารายีสิบแปดไมล์จากเตหะราน ("*A Traveller's Narrative*," p. 14, note 2.)

[4] ดู *A Traveller's Narrative*, p.14, note 3

ประชาชนในละแวกนั้น ^[1] เมื่อพิจารณาถึงความไม่เหมาะสมของบ้านทั้งหลายในหมู่บ้านนั้น โมฮัมหมัด เบกได้รับบัญชาให้ปักเต็นท์พิเศษหลังหนึ่งสำหรับพระบ็อบ และให้กองกำลังคุ้มกันอยู่ในละแวกนั้นระหว่างที่รอคำสั่งการต่อไป, เช้าวันที่เก้าหลังจากนอว์รูซคือวันที่สิบเอ็ดเดือนราบียส ซานี ปี ฮ.ศ.1263 [ค.ศ.1847 (พ.ศ. 2390)] ในบริเวณติดกับหมู่บ้านนั้นซึ่งเป็นของนายกรัฎมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซี เต็นท์หลังหนึ่งสำหรับเขาใช้เองเมื่อใดก็ตามที่เขามาเยือนสถานที่นั้น ถูกก่อสร้างสำหรับพระบ็อบบนที่ลาดเอียงของเนินเขา ซึ่งตั้งอยู่อย่างน่ารื่นรมย์ท่ามกลางความยาวเหยียดของสวนผลไม้และทุ่งหญ้าที่ราบรื่น, ความสงบของบริเวณนั้น ความงอกงามของพฤกษชาติ และเสียงน้ำไหลในลำธารที่ไม่ขาดสาย ทำให้พระบ็อบยินดียิ่ง สองวันหลังจากนั้นซียิด ฮสเซน เน ยาซดี และซียิด ฮาซานน้องชายของเขา, มุลลา अबดุล คาริม และเชค ฮาซานเน ซุนูซี ได้ตามมาสมทบพระองค์ ซึ่งทุกคนได้รับเชิญให้พักอาศัยอยู่ในบริเวณรอบๆ ใกล้กับเต็นท์ของพระองค์, วันที่สิบสี่เดือนราบียส ซานี [1 เมษายน ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)] ซึ่งเป็นวันที่สิบสองหลังนอว์รูซ มุลลา เมห์ดี โคอีและมุลลา โมฮัมหมัด เมห์ดีเย คานดีจากเตหะรานมาถึง คนหลังซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระบาฮาอุลลาห์ในเตหะราน ถูกมอบหมายจากพระองค์ให้นำจดหมายปิดผนึกและของขวัญบางอย่างมาให้พระบ็อบ ซึ่งทันใดที่ส่งมอบให้แก่มือของพระองค์ ได้ปลุกอารมณ์ความรู้สึกที่ปิติอย่างไม่ธรรมดาในวิญญาณของพระองค์ ใบหน้าของพระองค์เปล่งปลั่งด้วยความเบิกบานขณะที่พระองค์แสดงสัญลักษณ์ของการขอบคุณและความโปรดปรานที่ท่วมทับผู้ถือสาร

230

ข่าวสารนั้นซึ่งได้รับ ณ ชั่วโงมแห่งความไม่แน่นอนและใจไม่ดี ให้ความเบาใจและความเข้มแข็งแก่พระบ็อบ ปิดเป่าความเศร้าหมองที่เกาะหัวใจของพระองค์ และซึมซาบวิญญาณของพระองค์ด้วยความแน่ใจในชัยชนะ ความเศร้านี้ที่ค้างคาอยู่บนใบหน้าของพระองค์มานานและถูกซ้ำเติมโดยภัยอันตรายของการเป็นเชลย ลดน้อยลงอย่างมองเห็นได้ชัด, พระองค์ไม่หลั่งน้ำตาแห่งความทุกข์ใจอีกต่อไปที่ไหลนองมาจากดวงตาตั้งแต่วันที่พระองค์ถูกจับกุมและออกจากซีราช, เสียงร้อง "พระผู้เป็นที่รักยิ่ง พระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า" ที่พระองค์เอ่ยเป็นนิตยในยามทรมานใจอย่างขมขื่นและเดียวดาย หลีกทางให้แก่การแสดงความรู้คุณและสรรเสริญ ความหวังและชัยชนะ ความปิติยินดีที่เรื่องอยู่บนใบหน้าของพระองค์ไม่เคยไปจากพระองค์ จนกระทั่งถึงวันที่ข่าวความหายณะครั้งใหญ่ที่บังเกิดกับวีรบุรุษแห่งเชค ทาบามาปกคลุมความเรืองรองของสีหน้าของพระองค์ และทำให้ความเบิกบานในหัวใจของพระองค์หมองลง

231

ข้าพเจ้าได้ยินมุลลา अबดุล คาริมเล่าเหตุการณ์ต่อไปนี้ : "ขณะที่ข้าพเจ้าและสหายกำลังหลับสนิทในบริเวณใกล้เคียงกับเต็นท์ของพระบ็อบ เสียงย่าเท้าของคนซึ่งมาปลุกเราตื่นอย่างทันใด ในไม่ช้าเราได้รับแจ้งว่าเต็นท์ของพระบ็อบว่าง และพวกที่ออกไปตามหาพระองค์หาพระองค์ไม่เจอ เราได้ยินโมฮัมหมัด เบกหักท้วงผู้คุ้มกันทั้งหลายว่า 'กังวลใจทำไม? ความใจกว้างและความประเสริฐของวิญญาณของพระองค์ไม่ถูกแสดงให้เห็นต่อสายตาของเจ้าอย่างเพียงพอที่จะทำให้เจ้าเชื่อมั่นหรือว่า พระองค์จะไม่มีวันยินยอมให้คนอื่นตักที่นั่งลำบากเพื่อเห็นแก่ความปลอดภัยของตนเอง? ไม่ต้องสงสัยว่าในความเจียบของคืนที่สว่างด้วยแสงจันทร์นี้ พระองค์ต้องปลื้มตัวไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งพระองค์สามารถหาทางสนทนากับพระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่ถูกรบกวน ไม่มีข้อสงสัยว่าพระองค์จะกลับมาที่เต็นท์ พระองค์จะไม่มีวันทิ้งเราไป' ด้วยความกระตือรือร้นที่จะทำให้เพื่อนร่วมงานวางใจ โมฮัมหมัด เบกออกเดินทางด้วยเท้าไปตามถนนมุ่งสู่เตหะราน ข้าพเจ้าเช่นกันกับสหายทั้งหลายตามเขาไป ไม่นานหลังจากนั้นเป็นที่เห็นว่าผู้คุ้มกันที่เหลือแต่ละคนอยู่บนหลังม้าตามหลังเรามา เมื่อเราเดินทางไปได้ราวหนึ่งเมย์दान ^[2] เราสังเกตเห็นรูปร่างที่เปล่าเปลี่ยวของพระบ็อบโดยแสงสลัวของรุ่งสาง พระองค์กำลังเข้ามาหาเราจากทิศทางของเตหะราน ถ้อยคำที่พระองค์พูดต่อโมฮัมหมัด เบกขณะที่ทรงใกล้เข้าไปหาเขาคือ 'เจ้าเชื่อว่าเราหนีไปหรือ?' คำตอบอย่างทันใดของเขาขณะที่ลงไปอยู่ ณ แทบเท้าของพระบ็อบคือ 'หาไม่ได้เลยที่ข้าพเจ้าจะคิดเช่นนั้น' โมฮัมหมัด เบกพรั่นพริ้งต่อราชศักดิ์ดาที่สงบที่ใบหน้าทีเรืองรองนั้นเผยออกมาในเช้าวันนั้นเกินกว่าจะหาญพูดความรู้สึกนึกคิดใดๆ ต่อ, ท่าทางที่มั่นใจจับสีหน้าของพระองค์ วาหะของพระองค์ได้รับการประสาทด้วยอาณาภาพเหนือธรรมดาจนความรู้สึกเคารพอย่างลึกซึ้งซึ่งห่อหุ้มวิญญาณของเรา ไม่มีใครกล้าตั้งคำถามพระองค์

[1] *Journal Asiatique*, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 7, p.355 กล่าวว่า "เมื่อคำสั่งของนายกรัฎมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซีเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะดำเนินการตามคำสั่งนั้น จากอิสฟาฮานไปถึงเตหะรานทุกคนพูดถึงความสามานย์ของนักบวชและรัฐบาลต่อพระบ็อบ ทุกแห่งหนประชาชนพูดพิมพ์และอุทานต่อต้านความอยุติธรรมดังกล่าว"

[2] ดูภิธาน

ถึงเหตุของการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าสังเกตในวาทะและลักษณะการปฏิบัติตัวของพระองค์ พระองค์เองก็ไม่เลือกที่จะคลายความอยากรู้อยากเห็นและความอัศจรรย์ใจของเรา”

232

พระบ็อบพักอยู่ที่บริเวณนั้นเป็นเวลาสองสัปดาห์^[1] ความสงบที่ให้ความรื่นรมย์แก่พระองค์ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่สวยงาม ถูกรบกวนอย่างไร้มารยาทโดยการได้รับจดหมายที่กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์เอง^[2] เขียนถึงพระบ็อบซึ่งเรียบเรียงด้วยถ้อยคำเหล่านี้^[3] : “แม้ว่าเราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะพบท่าน เมื่อพิจารณาถึง

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, p.14 พระบ็อบอยู่ที่หมู่บ้านคูเลนเป็นเวลาสี่สิบวัน

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *“Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale”* p.131-132 ว่า “กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์เป็นเจ้าของชายที่มีนิสัยใจคอแปลกประหลาด แบบที่เห็นได้บ่อยในเอเชีย แต่ชาวยุโรปไม่ค่อยค้นพบหรือเข้าใจ ถึงแม้ว่าเขาครองราชย์ในช่วงเวลาที่ธรรมเนียมปฏิบัติทางการเมืองค่อนข้างจะโหด เขาก็มีเมตตาและอดทน และการยอมทนของเขาถึงกับรับได้กับความไม่ลงรอยกันของเหล่านางสนมของเขา ซึ่งมีลักษณะที่ปกติแล้วจะก่อความรำคาญอย่างร้ายแรง เพราะแม้แต่ในสมัยของกษัตริย์ฟิธอาลี ซาห์ ความอิสระเสรี ความแปรปรวนของจิตใจและความฟุ้งซ่านก็ไม่สุดโต่งเช่นนี้, ถ้อยคำต่อไปนี้ที่ศตวรรษที่ 18 ของเราอาจยอมรับว่าเป็นของตนเอง ถือว่ามีที่มาจากเขา “ทำไมเจ้าไม่สุขุมกว่านี้คุณผู้หญิง? เราไม่ปรารถนาที่จะขัดขวางเจ้าไม่ให้สนุกสนาน”

แต่ในกรณีของเขานี้ไม่ใช่การทำเป็นไม่แยแส แต่เป็นความอ่อนล้าและเบื่อหน่าย สุขภาพของเขาน่าเวทนาเสมอ ป่วยเป็นโรคเก๊าท์อย่างร้ายแรง เขาแทบจะไม่เคยปลอดจากความปวด น้ำใสใจคอของเขอ่อนแอตามธรรมชาติ และกลายเป็นความซึมเศร้าอย่างหนัก และขณะที่เขากระหายความรักและไม่สามารถพบความรักในครอบครัวไม่ว่าในบรรดาภรรยาหรือลูกๆ เขาให้ศูนย์กลางแห่งความรักของเขาอยู่ที่มุลลาแกกๆ ที่เป็นครูสอนพิเศษของเขา เขาให้ครูคนนี้เป็นเพื่อนเพียงคนเดียว เป็นคนที่ไว้วางใจ จากนั้นก็เป็นรัฐมนตรีเบอร์หนึ่งที่มีอำนาจสูงสุด และถึงกับเป็นพระเจ้าของเขา! ด้วยอุกอบรมโดยเทพเจ้าผู้นี้ให้รู้สึกนึกคิดไม่เคารพอิสลามอย่างยิ่ง เขาไม่แยแสพอกันต่อหลักศาสนาของพระโมฮัมหมัดและตัวพระโมฮัมหมัดเอง เขาให้ความสนใจหมามทั้งหลายเล็กน้อย และหากเขามีความเคารพอิหม่ามอาลี ก็เป็นเพราะว่าจิตใจของชาวเปอร์เซียมักจะสัมพันธ์เอกบุรุษที่นำเคารพผู้นี้กับประเทศชาติเอง

แต่กล่าวโดยย่อ กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ไม่ได้เป็นชาวมุสลิมที่ตึกกว่าที่เขาเป็นคริสเตียนหรือชาวยิว เขาเชื่อว่าสาระของพระผู้เป็นเจ้ามาอวตาลในปราชญ์ทั้งหลายพร้อมกับอานาภาพทั้งหมด และเนื่องด้วยเขาเชื่อว่าฮาจี มีร์ซา ออกอซีเป็นปราชญ์ที่ยอดที่สุด เขาแน่ใจว่าฮาจีคือพระเจ้า และจะขอด้วยความเลื่อมใสให้เขาแสดงปาฏิหาริย์ กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์พูดกับนายทหารทั้งหลายบ่อยครั้งด้วยความกระตือรือร้นและเชื่อมั่นว่า ‘ฮาจี ให้สัญญาปาฏิหาริย์กับเราคือนี้ เจ้าจะได้เห็น!’ ตราบใดที่ไม่เกี้ยวพาราสีกับอุปนิสัยใจคอของฮาจี กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์จะไม่สนใจเลยเกี่ยวกับความสำเร็จหรือล้มเหลวของหลักศาสนานี้หรือหลักศาสนานั้น เขาค่อนข้างยินดีที่ได้เป็นพยานต่อความขัดแย้งทางความคิดเห็น ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์สำหรับเขาถึงความตบอดท้าวหน้า”

[3] *A Traveller's Narrative*, p.14 บันทึกไว้ว่า พระบ็อบ “ส่งจดหมายฉบับหนึ่งถึงกษัตริย์ซาห์แสดงความกระหายจะเข้าพบเพื่อนำเสนอความจริงเกี่ยวกับฐานะของตน โดยคาดหวังว่านี่จะเป็นวิธีที่ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง” เกี่ยวกับจดหมายฉบับนี้ Comte De Gobineau กล่าวไว้ใน *“Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale”* p.124 ว่า “อาลี โมฮัมหมัด [พระบ็อบ] เขียนจดหมายส่วนตัวถึงราชสำนัก จดหมายของเขาและคำกล่าวหาทั้งหมดของเหล่าปรบิษไปถึงเวลาเดียวกัน, โดยไม่ได้แสดงท่าทีของความก้าวร้าวต่อกษัตริย์ แต่ในทางตรงข้ามวางใจในอำนาจและความยุติธรรมของกษัตริย์ เขาแถลงไขต่อพวกเขาว่าความเลวทรามของนักบวชในเปอร์เซียเป็นที่ทราบกันดีมาหลายปี ซึ่งทำให้ไม่เพียงแต่มาตรฐานศีลธรรมเสื่อมลงและกระทบความผาสุกของชาติเท่านั้น แต่ศาสนาเองซึ่งถูกพิษจากบาปของคนมากมายตกอยู่ในอันตรายอย่างใหญ่หลวง และกำลังจะหายไปปล่อยให้ประชาชนอยู่ในความมืดที่เต็มไปด้วยอันตราย

สำหรับตัวเขาเองถูกเรียกโดยพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์เนื่องจากพันธกิจพิเศษ ให้หยุดยั้งความชั่วร้ายดังกล่าว เขาได้เริ่มบอกกล่าวประชาชนแห่งฟาร์ว่า หลักความเชื่อที่แท้จริงได้ก้าวหน้าไปเร็วและเป็นທີ່ประจักษ์ ปรบิษทั้งหมดดวงจันทร์และเวลานี้หมดหนทางและเป็นที่ยังทุกแห่งหน แต่นี่เป็นเพียงการเริ่มต้น

พระบ็อบซึ่งมั่นใจในความใจกว้างของกษัตริย์ ได้ขออนุญาตมาที่เมืองหลวงกับเหล่าสาวกคนสำคัญ และขอจัดการประชุมหารือที่นั่นกับมุลลาทั้งหมดของจักรวรรดิต่อหน้าประมุข ผู้สูงศักดิ์และประชาชน และเชื่อมั่นว่า

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

การจะออกจากเมืองหลวงอย่างปัจจุบันทันด่วน เราพบว่าเราไม่สามารถอยู่ต้อนรับท่านได้อย่างสมเกียรติในเตหะราน เราได้ระบุนความปรารถนาของเราให้พาทัวท่านไปยังมาห์คู และได้ออกคำสั่งการที่จำเป็นถึงอาลี ข่านผู้คุมปราสาทให้ปฏิบัติต่อท่านด้วยความเคารพและเกรงใจ เราหวังและตั้งใจที่จะเรียกตัวท่านมาที่นี่เมื่อเรากลับมายังทำเนียบรัฐบาลของเรา ซึ่งเวลานั้นเราจะประกาศคำวินิจฉัยที่แน่ชัดของเรา เราคาดหวังว่าเราไม่ได้ทำให้ท่านผิดหวัง และท่านจะไม่ลังเลที่จะแจ้งให้เราทราบในกรณีที่มีความไม่เป็นธรรมใดๆ บังเกิดกับท่าน เราหวังด้วยความยินดีว่า ท่านจะอธิษฐานต่อไปเพื่อความผาสุกของเราและความเจริญรุ่งเรืองของอาณาจักรของเรา” (ลงวันที่เดือนราบียส ฮ.ศ.1263 [ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)] ^[1])

233

ตนจะทำให้พวกเขาอับอายโดยการเผยให้เห็นความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเขา เขาจะยอมรับการวินิจฉัยของกษัตริย์ล่วงหน้า และในกรณีที่ล้มเหลวก็พร้อมที่จะพลีศีรษะของตนและศีรษะของสาวกแต่ละคนของตน”

[1] 19 มีนาคม-17 เมษายน ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)

ไม่มีข้อสงสัยว่านายกรัฐมนตรีฮาจิ มีร์ซา ออกอซี^[1] เป็นเหตุของการชักนำกษัตริย์ซาห์ให้เขียนจดหมายดังกล่าวถึงพระบ็อบ เขาถูกจูงใจโดยความรู้สึกกลัวเพียงอย่างเดียวว่า^[2] การสนทนาที่ดำริไว้ระหว่างพระบ็อบและ

[1] C.R. Markham's *A General Sketch of the History of Persia*, pp.473 เขียนไว้ว่า "ตามที่กล่าวไว้โดย Hidayat in the *Majma'u'l-Fusasha* ชื่อของฮาจิ มีร์ซา ออกอซีคืออับบาส อาลี เขาเป็นลูกชายของมีร์ซา มุสลิมหนึ่งในนักบวชที่รู้จักกันดีในอิรวาน ลูกชายของเขาอับบาส อาลีขณะที่อยู่ในคาบิลาเป็นนักเรียนคนหนึ่งของฟาครอดดิน อับดุล ซามาเด ฮามาตานี, จากคาบิลาเขามุ่งหน้าไปฮามาตานี และเยือนอาเซอร์ไบจาน และจากที่นั่นไปแสวงบุญที่เมกกะ เมื่อกลับมาถึงอาเซอร์ไบจานในสภาพแวดล้อมที่ยากจนสุดๆ เขาปรับปรุงฐานะของตนที่ละน้อยได้สำเร็จ และได้เป็นครูกวตริชาของลูกๆ ของมีร์ซา มูซา ชานน้องชายของมีร์ซา อาโบล กอเซม กอเอม มากามที่ล่องลับไป, โมฮัมหมัด มีร์ซาผู้ซึ่งเขาประกาศการขึ้นครองราชย์ของเปอร์เซียในที่สุด อุทิศตนต่อเขาอย่างยิ่ง ในที่สุดเขาได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี และหลังจากการสิ้นชีพของกษัตริย์เขาปลีกตัวไปอยู่ที่คาบิลา ที่ซึ่งเขาตายในเดือนรามาตานี ฮ.ศ.1265 (Note of Mirza Abu'l-Fadl)

ตามที่กล่าวไว้ใน *Haji Mu'inu's-Saltanah's narrative*, p.220 ฮาจิ มีร์ซา ออกอซีเกิดในมาห์คู ที่ซึ่งพ่อแม่ของเขาเคยอาศัยอยู่ภายหลังที่ออกจากอิรวานในคอเคซัส "ฮาจิ มีร์ซา ออกอซีคนพื้นเมืองอิรวาน ขึ้นนามีอิทธิพลอย่างไม่มีขีดจำกัดเหนือเจ้านายของตนจิตใจอ่อนแอ เขาเคยเป็นครูกวตริชาของเจ้านาย ประกาศตัวศรัทธาหลักความเชื่อของซูฟี, สุกภาพบุรุษชราที่น่าขัน จมูกยาว สีหน้าเป็นสัญลักษณ์ของความพิลึกและความเพียงพอในตัวเองของอุปนิสัยใจคอของเขา"

Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "*Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*" p.132-133 ว่า "สำหรับฮาจิ เขาเป็นพระเจ้าชนิดพิเศษมาก, ไม่แนใจนักกว่าตัวเขาเองเชื่อสิ่งที่กษัตริย์ซาห์เชื่อมั่น ในกรณีใดก็ตามเขาชอบหลักการทั่วไปทั้งหลายเดียวกันกับกษัตริย์ และเขาสอนหลักการเหล่านั้นให้แก่กษัตริย์อย่างสุจริตใจ, ไม่ว่าในกรณีใดเขาสามารถเป็นตัวตลก การติดตลกคือนโยบาย กฎเกณฑ์ของการปฏิบัติตัว และชีวิตของเขา, เขาสร้างเป็นไม่จริงจึ่งกับสิ่งใดแม้แต่ตัวเขาเอง

เขาพูดอยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อบรรดาผู้ที่เขาทำทารุณ 'ข้าไม่ใช่นายกรัฐมนตรี ข้าเป็นมุลลาแก่ๆ ผู้มีเชื้อสายต่ำต้อยและปราศจากคุณค่า และหากข้าพบว่าตนเองอยู่ในตำแหน่งสูงนี้ ก็เป็นเพราะว่านั่นคือความปรารถนาของกษัตริย์'

เขาไม่เคยกล่าวถึงลูกชายทั้งหลายของตนโดยไม่เรียกพวกเขาว่า 'ลูกชายของหญิงหน้าไม่อายและลูกชายของสุนัข' ด้วยคำศัพท์เหล่านี้เองที่เขาสอบถามเกี่ยวกับลูกชายทั้งหลาย หรือส่งคำสั่งไปถึงพวกเขาโดยบรรดานายทหารเมื่อพวกเขาไม่อยู่ ความปิติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขาคือการเดินตรวจตราหน่วยทหารม้าทั้งหลาย ซึ่งในหน่วยเหล่านี้เขาจะรวบรวมช่างเร่ร่อนทั้งหมดในเปอร์เซียในเครื่องยศที่สวยงามที่สุด เมื่อชนเผ่าที่กระหายสงครามเหล่านี้ถูกรวบรวมไว้ในหุบเขา ฮาจิจะปรากฏตัวออกมา แต่งตัวเหมือนขอทาน ใส่หมวกกะรุงกะรุงไม่มีรูปทรง มีดาบห้อยอย่างงุ่มง่ามอยู่ข้างตัวและชี้ลาตัวเล็กๆ จากนั้นเขาจะจัดแถวทหารม้าไว้รอบๆ ตัวเขา เรียกพวกเขาว่าไอโง่ หัวเราะเยาะเย้ยเครื่องแต่งกายของพวกเขา แสดงความไร้ค่าของพวกเขา และจากนั้นส่งพวกเขากลับบ้านกับของขวัญ เพราะการแตกตั้นยับยั้งของเขาถูกเลื้อให้อ่อนลงเสมอด้วยความเอื้อเฟื้อ"

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.243-244 ว่า "มีเกร็ดประวัติที่แสดงถึงแรงจูงใจที่แท้จริงของนายกรัฐมนตรีในการเสนอแนะที่เขาให้แก่กษัตริย์ซาห์ เจ้าชายฟาร์ฮัด มีร์ซาซึ่งยังเยาว์วัยและเป็นศิษย์ของฮาจิ มีร์ซา ออกอซี เล่าเรื่องดังต่อไปนี้ :

"เมื่อกษัตริย์ซาห์หลังจากที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ได้เขียนถึงพระบ็อบให้ไปที่มาห์คู เราไปกับฮาจิ มีร์ซา ออกอซีเพื่อใช้เวลาสามสัปดาห์ที่อาบอดในละแวกเมืองเตหะราน ในสวนสาธารณะที่เขาสร้างไว้ที่นั่น ข้าพเจ้าอยากถามอาจารย์มากเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเร็วๆ นี้แต่ก็กลัวที่จะถามท่ามกลางสาธารณชน วันหนึ่งขณะที่เดินอยู่กับเขาในสวนและเขากำลังอารมณ์ดี ข้าพเจ้ากล้าถามเขาไปว่า : 'ฮาจิ ทำไมท่านส่งพระบ็อบไปมาห์คู?' เขาตอบว่า 'เจ้ายังเด็กเกินไปที่จะเข้าใจบางอย่าง แต่จงรู้ไว้ว่าหากเขา [พระบ็อบ] มาที่เตหะราน ณ ขณะนี้เจ้าและข้าคงไม่ได้กำลังเดินอย่างไร้ความพะวงได้ริมเงาที่เย็นนี้"

ตามที่บันทึกไว้ใน *Haji Mu'inu's-Saltanah's narrative*, p.129 แรงจูงใจสำคัญที่ทำให้ฮาจิ มีร์ซา ออกอซีเร่งเร้ากษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ให้ส่งเนรเทศพระบ็อบไปยังอาเซอร์ไบจาน คือความกลัวว่าคำสั่งสัญญาที่พระบ็อบให้แก่ประมุขว่าพระองค์จะรักษาความเจ็บป่วยของเขาส่งผลให้ได้ตามสัญญา หากเขายอมให้พระองค์ได้การต้อนรับที่เตหะราน, เขาแนใจว่าหากพระบ็อบสามารถรักษาหาย กษัตริย์ซาห์ย่อมตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของนักโทษของเขา และจะยุติการประทอนเกียรติและประโยชน์ให้แก่นายกรัฐมนตรีที่เขาได้รับแต่เพียงผู้เดียว"

กษัตริย์ซาห์ จะปล้นตำแหน่งที่เหนือกว่าใครของเขาในกิจการทั้งหลายของรัฐอย่างไม่ต้องสงสัย และในที่สุดจะนำไปสู่การโค่นอำนาจเขา เขาไม่มีความรู้สึกประสงค์ร้ายหรือขุนเคืองพระบ็อบในใจ ในที่สุดเขาซึกงูประมุขได้สำเร็จให้ย้ายปฏิบัติกษัตริย์ที่เขากลัวมากไปยังมุมที่ห่างไกลจากผู้คนของอาณาจักร^[1] และดังนั้นสามารถทำให้เขาโล่งใจจากความคิดที่หลอกลอนเขาอยู่ตลอด^[2] ความผิดพลาดของเขาใหญ่หลวงเพียงใด ความสะเพร่าของเขาสาหัสเพียงใด! เขาไม่ตระหนักแม้แต่น้อย ณ ขณะนั้นเลยว่า โดยอุบายที่ไม่หยุดหย่อนเขาทำให้กษัตริย์และประเทศของเขาไม่ได้คุณประโยชน์อันหาที่เปรียบไม่ได้ของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ ที่มีอนุภาพแต่เพียงผู้เดียวที่จะปลดปล่อยดินแดนจากสภาพความเสื่อมโทรมที่น่าหวาดกลัวที่ตนร่วงลงไป โดยการกระทำนี้ นายกรัฐมนตรีที่สายตาสั้นนี้ ไม่เพียงแต่ทำให้กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ไม่ได้เครื่องมือที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่สามารถใช้ฟื้นฟูจักรวรรดิที่เสื่อมถอยอย่างรวดเร็ว แต่ยังพรากกษัตริย์ซาห์จากปฏิบัติการทางจิตวิญญาณ ที่ช่วยให้ตนสามารถสถาปนาอำนาจเหนือประชาชนและชาติทั้งหลายของโลกอย่างไม่อาจโต้แย้งได้ ด้วยความเบาปัญญา ความฟุ่มเฟือยและคำปรึกษาที่ไม่ซื่อ เขาได้บ่อนทำลายรากฐานของรัฐ ทำให้เกียรติภูมิของรัฐต่ำลง บั่นทอนความจงรักภักดีของข้าแผ่นดิน และทำให้พวกเขาตกลงไปในหุบเหวแห่งทุกขเวทนา^[3] ด้วยटकเตือนไม่ได้ด้วยตัวอย่างของบรรดาผู้ที่อยู่ในตำแหน่งของเขามาก่อน เขาละเลยข้อเรียกร้องและประโยชน์ของประชาชนอย่างเหยียดหยาม เดินหน้าแผนการขยายอิทธิพลของตนด้วยความคลั่งไคล้อย่างไม่คลาย และโดยความสุรุ่ยสุร่ายและฟุ้งเฟ้อของตน เขาพาประเทศเข้าไปติดพันกับสงครามทำลายล้างกับประเทศเพื่อนบ้านทั้งหลาย ซ้อเด มาอาดห์ซึ่งไม่ได้เป็นเชื้อพระวงศ์หรือได้รับการประสาทด้วยอำนาจหน้าที่ แต่โดยการปฏิบัติตัวที่ซื่อตรงและอุทิศตนเต็มที่ต่อศาสนาของพระโมฮัมหมัด เขาบรรลุถึงสถานะที่สูงส่งถึงขนาดว่าตราบจนปัจจุบัน บรรดาหัวหน้าและผู้ปกครองของอิสลามยังคงเคารพการระลึกถึงเขาและสรรเสริญคุณความดีของเขา ทว่าโบโซกซ์ เมห์ซึ่งเป็นผู้บริหารที่สามารถที่สุด ฉลาดที่สุดและมีประสบการณ์มากที่สุดในหมู่รัฐมนตรีของอานูชिरวาน อาเดล ทั้งๆ ที่อยู่ในตำแหน่งบัญชาการแต่สุดท้ายแล้วเขาก็ถูกถอดตำแหน่งอย่างเป็นทางการเป็นที่รู้ต่อสาธารณชน ถูกโยนลงหลุมและกลายเป็นจุดหมายของการเหยียดหยามและเยาะเย้ยของประชาชน เขาคร่ำครวญชะตากรรมของตนและรำให้อย่างขมขื่นจนตาบอดในที่สุด ตัวอย่างของคนแรกหรือชะตากรรมของคนหลังดูเหมือนว่าไม่ได้ปลุกนายกรัฐมนตรีที่มั่นใจในตัวเองนั้นให้ตระหนักถึงภัยอันตรายของตำแหน่งของตนเอง เขายังคงคิดเช่นนี้ต่อไป จนกระทั่งเขาเช่นกันก็ถูกริบตำแหน่งและสูญเสียความร่ำรวย^[4] และจมลงไปในความตกต่ำและน่าอับอาย

[1] ตามที่บันทึกไว้โดยมีร์ซา อาโบลฟาซล์, ฮาจี มีร์ซา ออกอซีโดยการอ้างถึงการก่อกบฏของโมฮัมหมัด ฮาซาน ช่าน ซาลาร์ในโคราซานและการพยศของออกอ ช่าน อิสมาอิลในเคอร์มาน ได้หาทางชักนำประมุขให้ล้มเลิกโครงการเรียกตัวพระบ็อบมายังเมืองหลวง และให้ส่งตัวพระองค์ไปมณฑลอาเซอร์ไบจานที่ห่างไกลแทน

[2] *Journal Asiatique*, ค.ศ. 1866 (พ.ศ. 2409), tome 7, p.356 กล่าวว่า "กระนั้นก็ตามในโอกาสนี้ความคาดหวังของเขาไม่เป็นไปตามนั้น ด้วยกลัวว่าการมีพระบ็อบอยู่ในเตหะรานจะก่อให้เกิดความไม่สงบ [มีความไม่สงบมากมายอยู่แล้วเนื่องมาจากความแปรปรวนและการบริหารปกครองที่แย่งของเขา] เขาจึงเปลี่ยนแผน และกองกำลังคุ้มกันที่ถูกมอบหมายให้นำตัวพระบ็อบจากอิสฟาฮานไปเตหะราน ได้รับคำสั่งตอนที่อยู่ราวสามสิบกิโลเมตรก่อนถึงเมือง [เตหะราน] ให้นำตัวนักโทษตรงไปที่มาห์คู, ในจิตใจของนายกรัฐมนตรีเมืองนี้จะไม่ทำอะไรให้ผู้รอดอ้าง เพราะชาวเมืองนี้ด้วยความรู้คุณต่อความโปรดปรานและความคุ้มครองที่ได้รับจากเขา จะดำเนินขั้นตอนปราบปรามความไม่สงบใดๆ ที่อาจปะทุขึ้นมา"

[3] P.M.Sykes บันทึกไว้ใน *A History of Persia*, vol II, pp.439-40 ว่า "อย่างไรก็ตามรัฐเปอร์เซียไม่เป็นที่น่าพอใจ เพราะฮาจี มีร์ซา ออกอซีซึ่งเป็นผู้ปกครองตัวจริงมาสิบสามปี ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับรัฐบาลนโยบายหรือศาสตร์การทหาร แต่กระนั้นก็อวดดีเกินกว่าที่จะรับคำสั่งสอนและอิจฉาเกินกว่าที่จะรับผู้ร่วมงาน, ด้วยใช้ภาษาแบบขวานผ่าซาก มีอากัปกริยาหยาบหยาม นิสัยเกียจคร้าน เขาพาการคลังไปสู่จุดที่จวนจะล้มละลายและพาประเทศไปสู่จุดที่จวนจะเกิดการปฏิวัติ การจ่ายเงินให้แก่กองทัพโดยทั่วไปแล้วจะค้างอยู่สามถึงห้าปี กองทหารม้าของชนเผ่าต่างๆ ถูกกักจัดจนเกือบจะสิ้นซาก, โดยการนำถ้อยคำที่มีน้ำหนักของรอร์ลีซันมาใช้ ดังกล่าวคือสภาพของเปอร์เซียในกลางคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า"

[4] C.R. Markham's บันทึกไว้ใน *A General Sketch of the History of Persia*, pp.486-7 ว่า "ฮาจี มีร์ซา ออกอซีนายกรัฐมนตรีเฉมาที่กึ่งดีกึ่งบ้า มีการบริหารปกครองทั้งหมดอยู่ในมือ และได้มาซึ่งการควบคุมกษัตริย์ซาห์โดยสมบูรณ์ การปกครองประเทศอย่างไม่ชอบเลวร้ายขึ้นทุกที ขณะที่ประชาชนอดอยากและสาบแช่งราชวงศ์กอจาร์...สภาพความเป็นอยู่ในมณฑลนั้นน่าอนาถ และทุกคนที่อวดอ้างว่ามีพรสวรรค์หรือรักชาติถูกเนรเทศโดยฮาจีเฉมา ผู้ซึ่งรวบรวมความมั่งคั่งสำหรับตนเองอย่างหมั่นเพียรในเตหะราน อย่างเป็นทางการ

ทรัพย์สินบานเบอะที่เขาใช้กำลังยึดมาจากข้าแผ่นดินทั้งหลายที่ต่ำต้อยและเคารพกฎหมายของกษัตริย์ชาห์ เฟอร์นเจอร์ราคาแพงที่เขาใช้ประดับประดาทรัพย์สินเหล่านั้น ค่าใช้จ่ายบานเบิกสำหรับแรงงานและสิ่งมีค่าที่เขาสั่งมาเพื่อปรับปรุงทรัพย์สินดังกล่าว ทั้งหมดนี้สูญเสียไปอย่างเรียกคืนไม่ได้สองปีหลังจากที่เขาออกคำสั่งลงโทษให้คุมขังพระบ็อบอย่างทารุณบนภูเขาที่ล้ำค่าในอาเซอร์ไบจาน ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาถูกรัฐริบไปหมด เขาเองถูกปลดจากตำแหน่งโดยประมุขของเขา ถูกขับไล่ออกจากเตหะรานอย่างอดสู และตกเป็นเหยื่อของโรคภัยและความยากจน ด้วยหมดสิ้นความหวังและจมอยู่ในทุกขเวทนา เขาระโหยอยู่ในคาบิลาจนกระทั่งถึงชั่วโมงแห่งความตาย [1]

234

ตั้งที่พระบ็อบได้รับคำสั่งให้มุ่งหน้าไปยังทาบรีซ [2] กองกำลังคุ้มกันเดียวกันภายใต้บัญชาการของโมฮัมหมัด เบก คอยติดตามรับใช้พระองค์ในการเดินทางไปยังมณฑลอาเซอร์ไบจานทางตะวันตกเฉียงเหนือ พระองค์ได้รับอนุญาตให้เลือกสหายหนึ่งคนและผู้ติดตามรับใช้หนึ่งคนในหมู่สาวกให้อยู่กับพระองค์ระหว่างการพำนักอยู่ในมณฑลนั้น พระองค์เลือกซียิด ฮุสซานเน ยาซดีและซียิด ฮาซานน้องชายของเขา พระองค์ไม่ยอมใช้เงินทุนที่รัฐบาลจัดให้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางนั้น เงินค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่รัฐให้มาพระองค์ประทานให้คนยากไร้และขัดสน และทรงกั้นเงินที่เคยหาได้ในฐานะที่เป็นพ่อค้าในบูเชร์และชีราซไว้สำหรับสิ่งจำเป็นส่วนตัวของพระองค์เอง เนื่องด้วยมีคำสั่งให้เสี่ยงการเข้าไปในเมืองทั้งหลายในวิถีของการเดินทางไปทาบรีซ สาวกจำนวนหนึ่งในกาซวินที่ทราบการใกล้เข้ามาของพระผู้เป็นผู้นำที่รักยิ่งของตน ได้ออกเดินทางไปยังหมู่บ้านซียาห์ ดีฮาน [3] และสามารถพบพระองค์ที่นั่น

235

หนึ่งในสาวกเหล่านั้นคือมุลลา เอสกานดาร์ที่โฮจันตงเป็นตัวแทนไปเยี่ยมพระบ็อบในชีราซ และสืบสวนศาสนาของพระองค์ พระบ็อบมอบหมายเขาให้ส่งมอบข่าวสารดังนี้ให้แก่ไซเลมาน ข่าน อัจซาร์ซึ่งเคยเป็นผู้ชื่นชมที่ยิ่งใหญ่ของซียิด คาเซมที่ล่วงลับไป : “พระผู้ซึ่งคุณความดีของพระองค์ซียิด คาเซมผู้ล่วงลับไปเคยยกย่องอย่างไม่หยุดหย่อน และการใกล้เข้ามาของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เขากล่าวเป็นนัยอยู่เป็นประจำ เวลานี้ถูกเปิดเผยแล้ว เราคือพระศาสดาตามพันธสัญญาอันนั้น จงลุกขึ้นและปลดปล่อยเราจากมือของผู้กดขี่” เวลาที่

เสียหายต่อของประเทศที่น่าเวทนา ตำแหน่งผู้ว่ากรมณฑลทั้งหลายถูกขายให้กับผู้ประมูลที่ให้ราคาสูงสุด ผู้ซึ่งกดขี่ประชาชนในลักษณะที่น่ากลัว”

[1] ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.160, Comte De Gobineau เขียนเกี่ยวกับการล้มของเขาไว้ว่า “ฮาจี มีร์ซา ออกกอซีซึ่งถูกถอดอำนาจที่เขาเยาะเย้ยมาตลอด ไปปลื้มตัวที่คาบิลา และใช้วันเวลาที่เหลือเล่นตลกพิเรนทร์กับเหล่ามุลลา และหัวเราะเยาะเย้ยแม้แต่ผู้สละชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย”

Journal Asiatique, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 7, pp.367-368 กล่าวไว้ว่า “บุรุษเจ้าเล่ห์นี้ขึ้นมาอำนาจเหนือกษัตริย์ชาห์ที่ล่วงลับไปถึงขนาดว่า เราสามารถพูดได้อย่างถูกต้องว่านายกรัฐมนตรีคือประมุขตัวจริง ดังนั้นเขาไม่สามารถอยู่รอดหลังจากการสูญเสียโชคชะตา เมื่อกษัตริย์โมฮัมหมัด ชาห์สินชีพ เขาหายตัวไปและไปที่คาบิลา ที่ซึ่งภายใต้ความคุ้มครองของอิหม่ามใจบุญ ที่แม้แต่อาชญากรของรัฐก็สามารถพบร่มโพธิ์ที่ลวงล้าไม่ได้ ในไม่ช้าเขาพ่ายแพ้ต่อความทุกข์ที่กัดกร่อนจิตใจซึ่งยิ่งกว่าความสำนึกผิดของเขา ทำให้ชีวิตของเขาสั้นลง”

[2] *A Traveller’s Narrative*, p.16 บันทึกไว้ว่า พระบ็อบ “เขียนจดหมายฉบับหนึ่งระหว่างการเดินทางถึงนายกรัฐมนตรีว่า : ‘เจ้าเรียกตัวเราจากอิสฟาฮานให้มาพบเหล่าบัณฑิตและบรรลุษ่อตกลองซัด อะไรเกิดขึ้นตอนนี้หรือที่เจตนาที่เป็นเลิศนี้ถูกเปลี่ยนไปเป็นมาหิ์คูและทาบรีซ?’”

[3] ตามที่กล่าวไว้โดย Samandar, manuscript-p.45 พระบ็อบพักอยู่ชั่วคราวในหมู่บ้านซียาห์ ดีฮานในละแวกของกาซวินระหว่างทางไปอาเซอร์ไบจาน ในวิถีของการเดินทางนี้เป็นที่รายงานมาว่าพระองค์ได้เปิดเผยธรรมจาริกหลายฉบับถึงเหล่าโอลามาชั้นนำในกาซวิน ซึ่งส่วนหนึ่งในจำนวนนี้คือฮาจี มุลลา อับดุล วาฮาบ, ฮาจี มุลลา ซาลิห์, ฮาจี มุลลา ทากีและฮาจี ซียิด ทากี ธรรมจาริกเหล่านี้ถูกส่งไปถึงผู้รับทั้งหลายโดยฮาจี มุลลา อาหมัดเต อิบดัล, ศาสนิกชนหลายคนซึ่งส่วนหนึ่งในจำนวนนี้คือลูกชายสองคนของอับดุล วาฮาบ สามารถไปพบพระบ็อบตอนกลางคืนในหมู่บ้านนั้น เป็นที่รายงานมาว่าจากหมู่บ้านนี้เองที่พระบ็อบมีสารถึงฮาจี มีร์ซา ออกกอซี”

พระบ็อบฝากข่าวสารนี้ให้แก่มุลา เอสกานดาร์, โซเลมาน ชานอยู่ในซานลอนและกำลังเตรียมตัวจะจากไปยังเตหะราน ข่าวสารนั้นไปถึงเขาภายในเวลาสามวัน อย่างไรก็ตามเขาหาได้ตอบสนองคำร้องขอนั้น

236

สองวันต่อมาเพื่อนคนหนึ่งของมุลา เอสกานดาร์บอกให้โฮจ้ททราบคำร้องขอของพระบ็อบ ซึ่งเวลานั้นโฮจ้ทถูกคุมขังอยู่ในเมืองหลวงโดยการยุ้งของเหล่าโอลามา โฮจ้ทส่งการศาสนิกชนทั้งหลายในเมืองเกิดของตนอย่างทันใด ให้ทำการเตรียมสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นและรวบรวมกองกำลังที่จำเป็นในการปลดปล่อยพระบ็อบให้สำเร็จ โฮจ้ทเร่งเร้าพวกเขาให้ดำเนินการด้วยความระมัดระวัง และ ณ โอกาสที่เหมาะสมให้พยายามจับตัวพระบ็อบและพาพระองค์หนีไปที่ไหนก็ได้ที่พระองค์ปรารถนา ไม่นานนักก็มีศาสนิกชนจำนวนหนึ่งจากกาซวินและเตหะรานมาสมทบ ซึ่งพวกเขาเริ่มต้นดำเนินแผนการตามขั้นตอนของโฮจ้ท พวกเขาตามมาทันพวกยามเวลาเที่ยงคืนและพบว่าพวกยามหลับสนิท เข้าไปหาพระบ็อบและขอร้องให้พระองค์หนี คำตอบอย่างมั่นใจของพระบ็อบขณะที่ทรงแนะนำพวกเขาด้วยความรักให้เลิกล้มแผนและกลับบ้านคือ "ภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจานมีสิทธิ์เช่นกัน" [1]

237

ขณะกำลังใกล้เข้าหาประตูเมืองทาบรีซ โมฮัมหมัด เบกซึ่งรู้สึกว่าจะจนถึงชั่วโมงแห่งการพรวดจากพระผู้เป็นนักโทษของตน ได้วิ่งวอนพระองค์ด้วยน้ำตา ขอพระองค์ทรงมองข้ามความขาดตกบกพร่องและการละเมิดของตน เขากล่าวว่า "การเดินทางจากอิสฟาฮานนั้นยาวนานและยากลำบาก ข้าพเจ้าไม่ได้ทำหน้าที่และรับใช้ท่านอย่างที่ควรทำ ข้าพเจ้ากระหายการอภัยจากท่าน และขอท่านได้โปรดประทานพรของท่านให้แก่ข้าพเจ้า" พระบ็อบตอบว่า "จงวางใจได้ เรานับเจ้าเป็นสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มศาสนิกชนของเรา บรรดาผู้ที่อ้าแขนรับศาสนาของเราจะให้พรและสวดดีเจ้าชั่วนี้วันหนึ่ง จะสรรเสริญการปฏิบัติตนของเจ้าและเชิดชูนามของเจ้า" [2] ผู้คุมกันที่เหลือทำตามตัวอย่างของหัวหน้า ขอพรจากนักโทษของตน จูบเท้าของพระองค์ กล่าวอำลาพระองค์ครั้งสุดท้ายด้วยน้ำตา พระบ็อบแสดงความขอบคุณความเอาใจใส่ของพวกเขาแต่ละคน และรับประกันการอธิษฐานของพระองค์ในนามของพวกเขา ด้วยความลึกลับใจพวกเขาส่งมอบพระองค์ให้แก่มือของผู้ว่าการทาบรีซซึ่งเป็นรัชทายาทของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์, ผู้ติดตามรับใช้พระบ็อบที่อุทิศตนเหล่านี้ซึ่งได้เป็นพยานต่ออัจฉริยภาพและอานุภาพที่เหนือมนุษย์ของพระองค์ ได้เล่าเรื่องราวของสิ่งที่น่าพิศวงทั้งหลายที่ตนเห็นและได้ยินให้แก่บรรดาผู้ที่พวกเขาพบปะในเวลาต่อมา และโดยวิธีนี้ได้ช่วยแพร่กระจายความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ในหนทางของตนเอง

238

ข่าวการใกล้จะมาถึงทาบรีซของพระบ็อบได้ปลุกใจศาสนิกชนทั้งหลายในเมือง พวกเขาทั้งหมดออกเดินทางมาพบพระองค์ กระตือรือร้นที่จะออกมายืนต้อนรับพระผู้เป็นผู้นำที่รักยิ่ง, เจ้าหน้าที่ทั้งหลายของรัฐบาลซึ่งพระบ็อบจะถูกส่งมอบให้อยู่ในอารักขาของพวกเขา ไม่ยอมให้เหล่าศาสนิกชนเข้ามาใกล้และรับพรของพระองค์, อย่างไรก็ตามชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งห้ามตัวเองไม่อยู่ รีบผ่านประตูเมืองเข้ามาด้วยเท้าเปล่า และด้วยอดรนทนไม่ไหวที่จะจ้องมองใบหน้าของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน เขาริงออกไปหาพระองค์เป็นระยะทางครึ่งฟาร์ซาค ขณะที่ใกล้เข้าไปหาคนขี่ม้าทั้งหลายที่ล่วงหน้าพระบ็อบมา เขาเข้าไปต้อนรับเหล่าคนขี่ม้าอย่างเบิกบาน เข้าไปจับ

[1] ใน Tarikh-i-Jadid, pp.222-21 เป็นที่รายงานว่ามีฮัมหมัด เบกได้เล่าเรื่องราวต่อไปนี้ให้ฮาจี มีร์ซา จานี ฟัง "ดังนั้นเราขึ้นม้าและขี่ต่อไปจนมาถึงโรงเตี๊ยมอิฐห่างจากเมืองสองฟาร์ซาง จากที่นั่นเรามุ่งหน้าไปยังมิลานที่ซึ่งชาวเมืองจำนวนมากมาพบพระบ็อบ และเปี่ยมไปด้วยความพิศวงต่อราชศักดิ์และความสง่าของพระผู้เป็นนายของมนุษยชาตินั้น ตอนเช้าขณะที่เรากำลังเดินทางออกจากมิลาน หญิงชราคนหนึ่งพาเด็กที่ศีรษะถูกนำร้อนลวกและศีรษะของเด็กเต็มไปด้วยสะเก็ดสีขาวลวกมาถึงคอ และอ้อนวอนพระบ็อบให้รักษา เหล่าผู้คุมกันคงจะห้ามเธอแต่พระบ็อบยับยั้งพวกเขาไว้ และเรียกให้เด็กมาหาพระองค์ จากนั้นพระองค์เอาผ้าเช็ดหน้ามาไว้บนหัวเด็ก และทรงกล่าวบางวณะซำๆ ซึ่งทันใดนั้นเด็กได้รับการรักษาหาย และในสถานที่นั้นราวสองร้อยคนเชื่อและเปลี่ยนมานับถือศาสนาอย่างแท้จริงและจริงใจ"

[2] มีร์ซา อาโบลฟาสส์กล่าวไว้ในงานเขียนของตนว่า ขณะที่อยู่ในเตหะรานตัวเขาเองได้พบกับลูกชายของโมฮัมหมัด เบก และได้ยินเขาเล่าประสบการณ์ที่น่าทึ่งต่างๆ ที่พ่อของเขาประสบในวิถีของการเดินทางไปทาบรีซกับพระบ็อบ ฮาจี อัคบาร์ เบกเป็นศาสนิกชนที่ศรัทธาแรงในศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ และเป็นที่ยุติกันว่าเป็นเช่นนั้นโดยบาไฮทั้งหลายในเปอร์เซีย

ชายเสื่อผ้าของหนึ่งในพวกเขา จับโคลนมาของเขาด้วยความเลื่อมใส แล้วอุทานด้วยน้ำตาว่า “พวกท่านคือ สหายของพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าท่านเป็นที่รักเสมือนแก้วตาของข้าพเจ้า” ความประพฤติ ที่ไม่ธรรมดาและอารมณ์ที่แรงกล้าของเขาทำให้คนซีมาทั้งหลายพิศวง พวกเขาให้ตามคำขอร้องทันทีที่เขาขอ พบพระเจ้าเป็นท่านนายของเขา, หนใดที่ดวงตาของเขามองมายังพระองค์ เสียงร้องแห่งความปีติยินดีโพล่ง ออกมาจากริมฝีปากของเขา เขาตีโบหน้าของตนเองและร่ำให้น้ำตานอง, พระบ็อบลงจากหลังม้า ทรงเอาแขน โอบเขา เช็ดน้ำตาของเขา และทำให้ความวุ่นวายใจของเขาสงบลง ในบรรดาสาวกทั้งหมดในทาบรีชชายหนุ่ม คนนั้นเท่านั้นที่เข้ามาคารวะพระบ็อบได้สำเร็จ และได้รับพรโดยการสัมผัสมือของพระองค์ คนอื่นทั้งหมด จำเป็นต้องพึงพอใจกับการมองพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งแต่ไกลแวบหนึ่ง และหาทางที่จะสมปรารถนากับการมองนั้น

239

เมื่อมาถึงทาบรีชพระบ็อบถูกนำตัวไปยังบ้านหลังสำคัญหลังหนึ่งซึ่งสำรองไว้สำหรับกักขังพระองค์^[1] กองกำลัง ย่อยจากกองทหารของนาเซอร์เร็นเฝ้าทางเข้าบ้านของพระองค์ เว้นแต่ซียิด ฮุสเซนและน้องชายของเขา สาธารณชนหรือศาสนิกชนทั้งหลายไม่ได้รับอนุญาตให้พบพระองค์, กองทหารเดียวกันนี้ที่เกณฑ์มาจากชาวคัม เซห์และได้รับการประทานเกียรติเป็นพิเศษ ต่อมาได้รับเลือกให้สอดห่ากระสุนที่ทำให้พระองค์สิ้นชีวิต สภาพแวดล้อมของการมาถึงของพระองค์ปลุกเร้าความรู้สึกของประชาชนในทาบรีชอย่างลึกซึ้ง กลุ่มประชาชน มาชุมนุมกันอย่างอื้ออึงเพื่อเป็นพยานต่อการเข้าเมืองของพระองค์^[2] บางคนถูกเร้าด้วยความอยากรู้อยากเห็น บางคนปรารถนาอย่างจริงจังที่จะรู้ให้แน่ใจว่าเป็นจริงตามที่เล่าลือกันทั่วเกี่ยวกับพระองค์หรือไม่ บางคนเพราะ ความศรัทธาและความอุทิศตนอดใจไม่ได้ที่จะพบพระองค์และรับประกันความจงรักภักดีของตนต่อพระองค์ ขณะที่พระองค์เดินไปตามถนน เสียงแซ่ซ้องของฝูงชนก้องอยู่รอบด้าน ประชาชนส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดที่ได้ เห็นโบหน้าของพระองค์ กล่าวต้อนรับพระองค์ด้วยการตะโกนว่า “อัลลาห์ อู อัลบาร”^[3] คนอื่นๆ สดุดีและส่ง เสียงเชียร์พระองค์อย่างดัง มีไม่กี่คนที่ร้องขอพรจากพระเจ้าทรงมหิธานุภาพให้แก่พระองค์ บางคนเป็นที่เห็นว่า ลุบลฐิลากรวยเท้าของพระองค์ด้วยความเคารพ การมาถึงของพระองค์ก่อให้เกิดเสียงเอะอะจนผู้ประกาศถูกสั่ง ให้เตือนประชาชนเกี่ยวกับอันตรายที่รอคอยผู้ที่หาญพยายามเข้าไปพบพระองค์ เสียงป่าวร้องคือ “ใครก็ตามที่ พยายามเข้าไปใกล้หรือหาทางพบซียิดเด บ็อบ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาจะถูกยึดทันทีและตัวเขาเองจะถูก ลงโทษจำคุกตลอดชีวิต”

240

วันหลังจากการมาถึงของพระบ็อบ ฮาลี โมฮัมหมัด ตากียะ มิลานีพ่อค้าที่มีชื่อเสียงแห่งทาบรีชกับฮาจี อาลี อัศ การ์ หาญเข้าไปสัมภาษณ์พระองค์, ทั้งสองถูกเพื่อนๆ และบรรดาผู้ปรารถนาดีเตือนว่า ความพยายามดังกล่าว ไม่เพียงแต่จะเสี่ยงต่อการสูญเสียทรัพย์สินสมบัติของทั้งสอง แต่อาจทำให้ชีวิตตกอยู่ในอันตรายด้วย อย่างไรก็ตาม ทั้งสองไม่ใส่ใจคำแนะนำดังกล่าว, ขณะที่ใกล้เข้าไปหาประตูของบ้านที่ใช้กักขังพระบ็อบ ทั้งสองถูกจับกุมทันที, ขณะนั้นซียิด ฮาซานซึ่งกำลังออกมาจากการอยู่กับพระบ็อบเข้าแทรกแซงทันที เขาคัดค้านอย่างแรงในอารมณ์ ว่า “ข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากซียิดเด บ็อบให้สื่อสารนี้มาถึงท่าน : ‘จงให้ผู้มาเยือนทั้งสองเข้ามา เนื่องด้วย เราเองได้เชิญพวกเขาให้มาพบเรา’” ข้าพเจ้าได้ยินฮาลี อาลี อัศการ์ให้การยืนยันดังต่อไปนี้ : “ชาวสาหรินทำให้ พวกกตขี้เจี้ยบเดี่ยวนั้น เราถูกพาตัวทันทีเข้าไปพบพระบ็อบ พระองค์กล่าวต้อนรับเราด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : ‘พวกนายเวทนาเหล่านี้ที่เฝ้าประตูบ้านของเรา ถูกกำหนดโดยเราให้คอยคุ้มครองป้องกันการกรูเข้ามาของฝูงชน ที่มาออกันรอบบ้าน พวกเขาไม่สามารถขัดขวางผู้ที่เราปรารถนาจะพบไม่ให้เข้ามาหาเรา’ เราอยู่กับพระองค์ ราวสองชั่วโมง ขณะที่ทรงบอกให้เราไปได้พระองค์ฝากพลอยคอนิเลียนสองเม็ดให้แก่ข้าพเจ้า และสั่งการให้ ข้าพเจ้าแกะสลักวะนะสองท่อนที่ทรงเคยให้มาก่อนหน้านั้นลงบนพลอยสองเม็ดนั้น นำพลอยไปติดบนแหวนแล้ว

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, p.16 พระบ็อบอยู่ที่ทาบรีชสี่สิบวัน ตามที่กล่าวไว้ใน *Haji Mu'inu's-Saltanah's manuscript*, p.138 เมื่อมาถึงทาบรีชพระบ็อบอยู่ที่บ้านของโมฮัมหมัด เบกในคืนแรก จากที่นั่นพระองค์ถูกย้ายไปที่ห้องหนึ่งในปราการ [ที่ลี้ภัย] ซึ่งติดกับสุเหร่าอาลี ซาห์

[2] *Journal Asiatique*, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 7, pp.357-358 บันทึกไว้ว่า “ความสำเร็จของชายผู้ แข็งขันมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลีนันยิ่งใหญ่และนับไวถึงขนาดว่า ณ ประตูทั้งหลายของเมืองทาบรีชชาวบ้านจาก หมู่บ้านที่มีคนเยอะนี้ยอมรับเขาเป็นผู้นำ และจดรายชื่อของบาปี ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าในตัวเมืองเองมีบาปีบาน ตะเกียง ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะดำเนินขั้นตอนการตัดสินให้พระบ็อบมีความผิดและลงโทษเขา และดังนั้นให้ความชอบ ธรรมแก่ตนเองในสายตาของประชาชน”

[3] พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงความยิ่งใหญ่ที่สุด

นำมาให้พระองค์ทันทีที่พร้อม พระองค์รับประกันเราว่าเวลาใดก็ตามที่เราปรารถนาจะพบพระองค์ ไม่มีใครจะมาขัดขวางเราไม่ให้เข้าไปหาพระองค์ หลายครั้งข้าพเจ้าลองเสี่ยงเข้าไปหาพระองค์ เพื่อจะถามให้แน่ใจเกี่ยวกับความปรารถนาของพระองค์ในรายละเอียดบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่พระองค์มอบหมายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เคยเผชิญการต่อต้านแม้แต่บ่อยจากบรรดาผู้ที่เฝ้าทางเข้าบ้านของพระองค์ พวกเขาไม่เคยกล่าวถ้อยคำบาดหูต่อข้าพเจ้าแม้แต่ครั้งเดียว และไม่ดูเหมือนว่าคาดหวังคำตอบแทนสำหรับการปล่อยข้าพเจ้าตามสบาย

241

“ข้าพเจ้าระลึกถึงในวิถีของการสมาคมกับมุลลา ฮุสเซนว่า ข้าพเจ้าประทับใจอย่างไรต่อหลักฐานมากมายของปัญญาที่เนียนแหลมและอานุภาพที่ไม่ธรรมดาของเขา ข้าพเจ้าได้รับสิทธิพิเศษในการร่วมเดินทางกับเขาจากซีราชไปมาซัด และเยือนเมืองยาซัด ทาบาส บูซรูเยห์และโทรบัทกับเขา ในวันเหล่านั้นข้าพเจ้าอนาคใจต่อความเศร้าของข้าพเจ้าที่ไม่ได้พบพระบ็อบในซีราช มุลลา ฮุสเซนรับประกันข้าพเจ้าอย่างมั่นใจว่า ‘อย่าได้ทุกข์ใจ ไม่ต้องสงสัยว่าพระผู้ทรงมหิธานุภาพสามารถชดเชยให้เจ้าในทาบรีซสำหรับความสูญเสียที่เจ้าประสบในซีราช ไม่ใช่ครั้งเดียวแต่เจ็ดครั้งที่พระองค์จะช่วยให้เจ้าได้รับความเบิกบานของการพบพระองค์ เป็นการตอบแทนสำหรับการพลาดการเยือนหนึ่งครั้งของเจ้า’ ข้าพเจ้าประหลาดใจต่อความมั่นใจที่เขาเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้น, จนกระทั่งถึงเวลาที่ข้าพเจ้าได้เยี่ยมพระบ็อบในทาบรีซแม้ว่าสภาพแวดล้อมจะไม่เอื้ออำนวย ซึ่งในหลายโอกาสที่ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้เข้าไปพบพระองค์ ข้าพเจ้าระลึกถึงถ้อยคำเหล่านั้นของมุลลา ฮุสเซน และอัศจรรย์ใจต่อการคาดการณ์ที่น่าทึ่งของเขา, ข้าพเจ้าประหลาดใจยิ่งเพียงไหนในการเยี่ยมพระบ็อบครั้งที่เจ็ด เมื่อข้าพเจ้าได้ยินพระองค์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ : ‘ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงช่วยให้เจ้าเข้ามาเยี่ยมครบจำนวนครั้ง และทรงให้ความคุ้มครองที่รักใคร่แก่เจ้า’”

บทที่ 4

การถูกคุมขังของพระบ๊อบในอาเซอร์ไบจาน
[Ch 4: The Báb's detention in Azerbaijan]

1

ช่วงเวลาของการถูกเนรเทศของพระบ๊อบมาที่ภูเขาในมณฑลอาเซอร์ไบจานซึ่งยาวนานไม่น้อยกว่าสามปี เป็นระยะที่น่าเศร้าที่สุด สะเทือนอารมณ์ที่สุด และอีกนัยหนึ่งอุดมผลที่สุดในภารกิจหกปีของพระองค์, ช่วงเวลานี้ประกอบด้วยการถูกกักขังเก้าเดือนติดต่อกันในป้อมปราการมาห์คู และการถูกคุมขังต่อมาในป้อมปราการเซห์ริคซึ่งถูกคั่นด้วยเพียงการไปเยือนหาบริชช่วงสั้นๆ แต่ก็น่าทึ่งจำ, เป็นช่วงเวลาที่ถูกปกคลุมตลอดด้วยเงาแห่งความไม่เป็นมิตรที่ไม่คลายและเพิ่มพูนของปรปักษ์ของศาสนาที่มีอำนาจมากที่สุดสองคนคือ นายกรัฐมนตรีฮาจิมีร์ซา ออกกอซีของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ และนายกรัฐมนตรีมีร์ซา ทากี ข่านของกษัตริย์นาเซอร์ดิน ซาห์, นี้เสมอเหมือนกันกับระยะที่วิกฤติที่สุดในภารกิจของพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างที่ถูกเนรเทศอยู่ในออสเตรียในเป็ล เมื่อเผชิญกับสุลต่านทราซียับดุลอาซิสและนายกรัฐมนตรีอาลี พาชาและรัฐมนตรีโฟอัด พาชาของเขา, และคล้ายกันกับวันเวลาที่มืดมนที่สุดในภารกิจของพระอับดุลบาฮาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ภายใต้การปกครองที่กดขี่ของสุลต่านอับดุลฮามิดผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่และจามาล พาชาทิใช้อำนาจบาตรใหญ่พอกัน, ซีราซเป็นฉากที่น่าทึ่งจำของการประกาศพันธกิจที่เป็นประวัติศาสตร์ของพระบ๊อบ อิสฟาฮานจัดที่คุ้มภัยที่สงบและปลอดภัยกว่าให้แก่พระองค์ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เพียงใด ทว่าอาเซอร์ไบจานถูกลิขิตให้เป็นโรงละครแห่งความเจ็บปวดทรมานและการสละชีวิตของพระองค์, ปีห้าๆ เหล่านี้ของชีวิตทางโลกของพระองค์จะได้รับบันทึกในประวัติศาสตร์ว่า เป็นเวลาที่ยุคศาสนาใหม่นี้บรรลุถึงสถานภาพที่บริบูรณ์ของตน คำกล่าวอ้างของผู้ก่อตั้งศาสนาได้รับการยืนยันต่อสาธารณชนอย่างบริบูรณ์ กฎของศาสนาได้รับการบัญญัติ พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นจุดกำเนิดของศาสนาได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคง ความเป็นอิสระของศาสนาได้รับการประกาศ ความกล้าหาญของบรรดาผู้สนับสนุนศาสนาเปล่งแสงจ้าด้วยความรุ่งโรจน์อมร, เพราะในระหว่างปีเหล่านี้ที่สะเทือนอารมณ์อย่างแรงและเพียบไปด้วยโชคชะตาตนเอง ที่นัยโดยบริบูรณ์ของสถานะของพระบ๊อบถูกแย้มต่อเหล่าสาวกของพระองค์ และประกาศอย่างเป็นทางการโดยพระองค์ในเมืองหลวงของอาเซอร์ไบจานต่อหน้ารัชทายาท คัมกีร์บายันภาษาเปอร์เซียซึ่งเป็นคลังของกฎทั้งหลายที่ออกโดยพระบ๊อบได้รับการเปิดเผย เวลาและลักษณะของยุคศาสนาของ "พระเจ้าซึ่งพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด" ถูกกำหนดไว้อย่างไม่เข้าใจผิดเป็นอื่น การประชุมที่บาดาฆประกาศการยกเลิกระบบเก่า และเพลิงขนาดใหญ่ถูกจุดขึ้นมาในมาซินดาร์อน เนริสและขานจอน

2

และกระนั้นนายกรัฐมนตรีฮาจิ มีร์ซา ออกกอซีที่เบาปัญญาและสายตาสั้นก็นึกคิดอย่างบ่งตั้งว่า โดยการขัดขวางแผนของพระบ๊อบที่จะพบกษัตริย์ซาห์ซึ่งหน้าในเมืองหลวง และโดยการส่งพระองค์ไปอยู่มุมห่างไกลที่สุดของอาณาจักร เขาได้สกัดการเคลื่อนไหวทางศาสนานี้ ณ ต้นกำเนิดแล้ว และในไม่ช้าจะมีชัยเหนือผู้ก่อตั้งศาสนาเป็นอย่างเป็นที่ยุติ, เขาไม่ได้นึกคิดแม้แต่น้อยว่า การที่เขาบังคับพระผู้เป็นนักโทษให้อยู่โดดเดี่ยว จะช่วยให้พระองค์สามารถพัฒนาระบบที่มุ่งหมายจะเป็นร่างให้แก่วิญญาณของศาสนาของพระองค์ ให้โอกาสพระองค์พิทักษ์รักษาศาสนาไม่ให้เสื่อมสลายและแตกแยก และประกาศพันธกิจของพระองค์อย่างเต็มปากเต็มคำ และเป็นกิจจะลักษณะ, เขาไม่ได้นึกคิดแม้แต่น้อยว่าการกักขังนี้จะชักนำสาวกและสหายที่เดือดดาลทั้งหลายของพระผู้เป็นนักโทษ ให้สลัดตรวนแห่งศาสนศาสตร์ที่พันธมัย และเป็นชนวนให้เกิดเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปลุกความแค้น ความกล้าหาญและการสละตนเองขึ้นมาอย่างไม่เคยมีตัวอย่างในประวัติศาสตร์ประเทศของพวกเขา, เขาไม่ได้นึกคิดแม้แต่น้อยว่าโดยการกระทำนี้ เขาจะเป็นเครื่องมือในการบรรลุคำพยากรณ์ที่เชื่อถือได้ของศาสนทูตของอิสลามเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอาเซอร์ไบจานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, ด้วยไม่ได้บทเรียนจากตัวอย่างของผู้ว่าราชการซีราซ ผู้ซึ่งด้วยความกลัวจนตัวสั่นต่อการล้มระสอความพิโรธที่พยาบาทของพระผู้เป็นเจ้าเป็นครั้งแรก ได้หนีไปอย่างอดสูและคลายการคุมตัวเชลยของตน นายกรัฐมนตรีของกษัตริย์โมฮัมหมัดซาห์ถึงคราวของตน โดยคำสั่งต่างๆ ที่ตนออกมา เขากำลังสะสมความผิดหวังที่รุนแรงไว้ให้ตนเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และกำลังปูทางสำหรับการร่วงจากอำนาจของตนเองในที่สุด...

4.1 การถูกคุมขังของพระบ๊อบที่มาห์คู
[The Báb's incarceration in the Castle of Máh-Kú]

3

ซียิด ฮุสเซนเน ยาชตีเป็นที่ได้ยินว่าเสด็จต่อไปนี้ : “ระหว่างสิบวันแรกของการถูกคุมขังของพระบ็อบในทาบรีซ ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะบังเกิดกับพระองค์ต่อไป มีการคาดเดาที่ไม่มีมูลที่สุดแพร่หลายในเมือง วันหนึ่งข้าพเจ้าหาญถามพระองค์ว่าพระองค์จะยังอยู่ที่เดิมหรือจะถูกย้ายไปอยู่ที่อื่น คำตอบโดยพลันของพระองค์คือ ‘เจ้าสิม คำถามที่เจ้าถามเราในอิสฟาฮันแล้วหรือ? เราจะถูกกักขังอยู่ในจาบาลเล บาสิท ^[1] เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าเดือน จากนั้นเราจะถูกย้ายไปที่จาบาลเล ซาดีด ^[2] สถานที่ทั้งสองแห่งนี้อยู่ท่ามกลางภูเขาแห่งโคย และตั้งอยู่บนด้านใดด้านหนึ่งของเมืองที่มีชื่อนี้’” ห้าวันหลังจากที่พระบ็อบเอย์คำท่านายนี้ มีคำสั่งออกมาให้ย้ายพระองค์และข้าพเจ้าไปยังปราสาทมาห์คู และส่งมอบเราให้อยู่ในอารักขาของอาลี ซาเน มาห์คูอิ”

4

ปราสาทมาห์คูซึ่งเป็นอาคารหินแน่นหนาสี่หอคอย อยู่บนยอดภูเขาซึ่งตีนเขานี้มีเมืองมาห์คูตั้งอยู่ ถนนเพียงสายเดียวจากปราสาทนี้ผ่านเข้าเมืองนั้นและมาสิ้นสุดที่ประตูที่ติดกับทำเนียบการปกครองซึ่งปิดอยู่เสมอ ประตูนี้ต่างจากประตูของปราสาทเอง ด้วยตั้งอยู่ในเขตแดนของทั้งจักรวรรดิออตโตมานและจักรวรรดิรัสเซีย และเมื่อพิจารณาถึงตำแหน่งที่มองลงมาเห็นและมีข้อได้เปรียบทางยุทธศาสตร์ ปราสาทนี้ถูกใช้เป็นส่วนหนึ่งเพื่อการลาดตระเวน ในยามสงครามเจ้าหน้าที่ที่ดูแลสถานีนี้นั้นคอยสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของศัตรู สำรวจดินแดนรอบๆ และรายงานกรณีฉุกเฉินภายใต้การสังเกตของตนไปยังรัฐบาล ขอบเขตของปราสาทนี้ด้านตะวันตกคือแม่น้ำอแลกซิส ซึ่งเป็นพรมแดนระหว่างอาณาเขตของกษัตริย์ซาห์และจักรวรรดิรัสเซีย ทางด้านใต้ของปราสาทเป็นอาณาเขตของสุลต่านแห่งตุรกี เมืองชายแดนเบย์ซิดอยู่ห่างจากภูเขามาห์คูเพียงสี่ฟาร์ซาค เจ้าพนักงานชายแดนผู้ดูแลปราสาทคือบุรุษนามว่าอาลี ซาน ชาวเมืองมาห์คูล้วนเป็นชาวเคิร์ดสังกัดนิกายซุนนีของอิสลาม ^[3] มุสลิมชีอะห์ซึ่งเป็นส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดของชาวเปอร์เซียคือศัตรูที่ประกาศตัวอย่างเปิดเผยและลงเกลียดชังของพวกเขาสเสมอ ชาวเคิร์ดเหล่านี้จึงเกลียดชังซียิด ^[4] ของนิกายชีอะห์เป็นการเฉพาะ และถือว่าพวกนี้เป็นผู้นำทางจิตวิญญาณและผู้ก่อความปั่นป่วนตัวสำคัญที่สุดในหมู่ปรปักษ์ทั้งหลายของตน มารดาของอาลี ซานเป็นชาวเคิร์ด เขาจึงเป็นที่นิยมชมชอบอย่างยิ่งและเป็นที่ยึดพิงโดยสมบูรณ์ของประชาชนแห่งมาห์คู พวกเขาถือว่าอาลี ซานเป็นสมาชิกคนหนึ่งของชุมชนของพวกเขาเอง และมั่นใจในตัวเขาเป็นที่สุด

5

นายกรัฐมนตรียาจี มีร์ซา ออกอซิงใจวางอุบายส่งพระบ็อบไปยังมุมที่ห่างไกล ดำรงชีวิตลำบากและตั้งอยู่ในที่อันตรายนี้ในอาณาเขตเขตของกษัตริย์ซาห์ ด้วยจุดประสงค์เพียงอย่างเดียวที่จะสกัดกระแสอิทธิพลของพระองค์ที่เพิ่มขึ้น และตัดทุกสายสัมพันธ์ที่เชื่อมพระองค์กับเหล่าสาวกทั่วประเทศ, ด้วยมั่นใจว่าหากจะมีก็น้อยคนที่กล้าเสี่ยงที่จะแทรกซึมเข้าไปในถิ่นอนารยะที่ไม่สงบนี้ ที่ชนชาติจอมขัดขืนอาศัยอยู่ เขานึกคิดอย่างเบาปัญญาว่าการบังคับพระผู้เป็นเซลยของตนให้แยกตัวขาดจากการติดตามและความสนใจของสาวกทั้งหลาย ย่อมมีแนวโน้มจะสกัดการเคลื่อนไหวที่ต้นกำเนิดที่ละน้อย และจะนำไปสู่การดับสูญในที่สุด ^[5] อย่างไรก็ตามในไม่ช้า เขาก็ตระหนักว่า เขาเข้าใจลักษณะของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบผิดอย่างร้ายแรง และประเมินพลังอำนาจของอิทธิพลของการเปิดเผยพระธรรมนี้ต่ำไป ในไม่ช้าจิตวิญญาณที่กระด้างกระเดื่องของชนชาติที่ควบคุมยากนี้ก็ถูกพิชิตโดยภริยาที่สุภาพของพระบ็อบ และหัวใจของพวกเขาอ่อนโยนลงโดยอิทธิพลที่ประเสริฐของความรักของพระองค์ ความทะนงของพวกเขาลดน้อยลงเพราะความประมาทตัวที่ไม่เคยมีตัวอย่างของพระ

[1] ตามตัวอักษรคือ “ภูเขาเปิด” เป็นนัยหมายถึงมาห์คู คำตัวเลขของจาบาลเล บาสิทเท่ากับคำตัวเลขของมาห์คู

[2] ตามตัวอักษรคือ “ภูเขาที่สาหัส” เป็นนัยหมายถึงเซห์ริค คำตัวเลขของจาบาลเล ซาดีดเท่ากับคำตัวเลขของเซห์ริค

[3] *Le Bayan Persan*, vol.4, p.14 ลิขิตไว้ว่า “พระองค์อาศัยอยู่บนภูเขาที่ชาวเมืองไม่สามารถแม้แต่จะออกเสียงคำว่า ‘แจนแนท’ [สวรรค์] ซึ่งเป็นคำภาษาอาหรับ เช่นนั้นแล้วพวกเขาจะเข้าใจความหมายของคำนี้ได้อย่างไร? ดังนั้นจงนึกดูว่าอะไรสามารถเกิดขึ้นในเรื่องของสังฆกรรมแก่นแท้!”

[4] ซียิดคือผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัดและพระบ็อบคือซียิดคนหนึ่ง

[5] *Journal Asiatique*, ค.ศ. 1866 (พ.ศ. 2409), tome 7, p.356, note 1 เขียนไว้ว่า “ประเทศของนายกรัฐมนตรียาชีแดนอาเซอร์ไบจานคือหมู่บ้านนี้ ถูกยกขึ้นมาจากความไม่เป็นที่รู้จักภายใต้การบริหารปกครองของนายกรัฐมนตรียาชี และพลเมืองหลายคนของมาห์คูขึ้นมามีตำแหน่งสูงสุดของรัฐเพราะทำพิธีสอพลต่ออาลี มีร์ซา ออกอซิง”

บ๊อบ และความโอหังอย่างไม่มีเหตุผลของพวกเขาถูกสะกดโดยอัจฉริยภาพของวณะของพระองค์ ไฟศรัทธาที่พระบ๊อบจุดในหัวใจของพวกเขาแรงถึงขนาดว่าทุกเช้าสิ่งแรกที่พวกเขาทำคือ การแสวงหาสถานที่ที่พวกเขาสามารถมองเห็นใบหน้าของพระองค์แวบหนึ่ง สามารถสนทนาทางจิตกับพระองค์และวิงวอนขอพรจากพระองค์ สำหรับงานประจำวันของพวกเขา ในกรณีที่มีการโต้แย้งพวกเขาจะรีบไปที่ตรงนั้นด้วยสัญชาตญาณ จ้องมองคอกของพระบ๊อบ เปล่งเสียงเรียกพระนามของพระองค์ แล้วต่างก็ขอให้อีกฝ่ายให้สัตย์สาบานว่าจะประกาศความจริง หลายครั้งอาลี ข่านพยายามชักนำพวกเขาให้ยุติวิธีปฏิบัติเช่นนี้ แต่ก็พบว่าตนไม่สามารถรั้งความศรัทธาของพวกเขาได้ อาลี ข่านปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเข้มงวดที่สุด และไม่ยอมให้สาวกที่ประกาศตัวคนใดของพระบ๊อบอาศัยอยู่ในเมืองมาห์คูแม้แต่คนเดียว [1]

6

ซียิด ฮุสเซนเล่าเพิ่มเติมว่า “สองสัปดาห์แรกไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เยี่ยมพระบ๊อบ ข้าพเจ้าและน้องชายเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปพบพระองค์, ทุกวันโดยมียามคนหนึ่งคอยติดตาม ซียิด ฮาซานจะลงไปในเมืองและซื้อสิ่งของจำเป็นประจำวันของเรา, เซค ฮาซานเน ซุนูซีเมื่อมาถึงมาห์คู ต้องค้างคืนในสุหร่านนอกประตูเมือง เขาทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างเหล่าสาวกของพระบ๊อบที่มาเยือนมาห์คูเป็นครั้งคราวกับซียิด ฮาซานน้องชายของ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.365-367 ว่า “พระบ๊อบเองบอกเราว่าพระองค์ใช้วันเวลาอย่างไรในคุกที่พระองค์ถูกจับเป็นเชลย การแสดงความเศร้าของพระองค์บ่อยครั้งในคัมภีร์บายัน ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเพราะระเบียบวินัยที่เข้มงวดขึ้นเป็นครั้งคราวโดยคำสั่งจากเตหะราน ความจริงแล้วนักประวัติศาสตร์ทั้งหมดทั้งที่เป็นชาวบาบีและมุสลิมบอกเราว่า ทั้งๆ ที่มีคำสั่งที่เข้มงวดไม่ให้พระบ๊อบสื่อสารกับโลกภายนอก พระบ๊อบก็ต้อนรับสาวกและคนแปลกหน้าจำนวนมากในคุกของตน [ผู้ประพันธ์ Mutanabbiyyin เขียนว่า ‘บาบีจากทุกส่วนของโลกไปที่อาเซอร์ไบจานเพื่อแสวงบุญกับหัวหน้าของตน’]

“ดูกร บุตรหลานของเรา โอ! ความตาบอดของเจ้าหนักหนาเพียงไร! สิ่งที่เจ้าทำ เจ้าเชื่อว่าเจ้าทำให้เรายินดี! และทั้งๆ ที่มีวณะหอนเหล่านี้ที่พิสุจน์สภาวะของเรา วณะหอนเหล่านี้ที่หลั่งมาจากอานุภาพของเรา ซึ่งที่สะสมของวณะเหล่านี้คือชีวิตของเอกบุรุษนี้ [พระบ๊อบ] ทั้งๆ ที่มีวณะหอนเหล่านี้ที่มาจากริมฝีปากของเขาโดยการอนุญาตของเราเท่านั้น จงมองดูว่าโดยไม่มีสิทธิใดๆ เจ้าเอาเขาไปไว้บนยอดภูเขา ซึ่งบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่บนภูเขานั้นไม่คู่ควรแม้แต่จะกล่าวถึง ที่ใกล้ชิดกับเขาซึ่งใกล้ชิดกับเรา ไม่มีใครเว้นแต่หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตทั้งหลายของคัมภีร์ของเรา ในมือของเขาซึ่งคือมือของเรา ไม่มีแม้แต่คนรับใช้ที่จะจุดตะเกียงตอนกลางคืน และจงมองดู! มนุษย์ทั้งหลายที่อยู่บนพิภพถูกสร้างขึ้นมาเพียงเพื่อการดำรงอยู่ของเขา : โดยไม่ตรีจิตของเขานี่เองที่เป็นที่มาของความเบิกบานทั้งหมดของพวกเขา แต่พวกเขาไม่ให้แม้แต่แสงสว่างแก่เขา!” (unite 2, porte 1)

“ผลไม้ของศาสนาอิสลามคือความศรัทธาในพระเจ้าผู้สร้าง [พระบ๊อบ] และจงดูว่าพวกเขาคุมขังพระองค์ในมาห์คู!” (unite 2, porte 7) ‘ทั้งหมดที่เป็นของพระเจ้าได้รับการเลือกสรรโดยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอยู่ในสวรรค์ ห้องที่โดดเดี่ยวนี้ [ที่เราอยู่] ซึ่งไม่มีแม้แต่ประตู ปัจจุบันนี้คืออุทยานสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะทุกศาสนาแห่งสวรรค์ถูกปลุกไว้ในวันนั้น อะตอมทั้งหมดที่ประกอบกันเป็นห้องนั้นสงสัยว่า “ความจริงแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระเจ้า และไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา พระเจ้าเป็นนายแห่งจักรวาล!” (unite 2, porte 16)

“ผลไม้ของประตูนี้คือ มนุษย์ทั้งหลายเมื่อเห็นว่าเป็นที่อนุญาตให้ทำทุกสิ่งเพื่อคัมภีร์บายัน [นั่นคือใช้เงินมากมาย] ซึ่งเพียงกำลังบอกล่วงหน้าถึงพระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด ต้องตระหนักว่าควรทำอะไรสำหรับพระเจ้าผู้ซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด เมื่อพระองค์จะมาปรากฏ เพื่อว่าพระองค์จะได้รับการละเว้นจากสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเราในวันนี้ กล่าวคือ มีคัมภีร์โกร่ามากมายทั่วโลกที่มีค่านับพันๆ ทุมาน ขณะที่พระเจ้าผู้ทรงพลังวณะ [พระบ๊อบ] ถูกคุมขังอยู่บนภูเขาในห้องที่สร้างด้วยอิฐอบในดวงอาทิตย์ และกระนั้นก็ตามห้องนั้นคือโค้งฝาครอบเอง (สวรรค์ที่ 9 ซึ่งเป็นที่พักอาศัยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า) ขอให้สิ่งนี้เป็นตัวอย่างสำหรับชาวบาบีนั้นเพื่อว่า พวกเขาจะไม่กระทำต่อพระองค์อย่างที่พวกที่เชื่อในคัมภีร์โกร่าไม่ได้กระทำต่อเรา” (united 3, porte 19)

Le Bayan Persan, vol 1, pp.126-127 ลิขิตไว้ว่า “ทุกคนเชื่อในพระองค์ และพวกเขาก็ยังคงคุมขังพระองค์บนภูเขา! ทุกคนดีใจในพระองค์และพวกเขาละทิ้งพระองค์! ไม่มีไฟใดร้อนแรงสำหรับพวกที่กระทำดังนี้กว่าผลงานของพวกเขาเอง ทำนองเดียวกันสำหรับศาสนิกชนทั้งหลาย ไม่มีสวรรค์ใดสูงกว่าความศรัทธาของตนเอง!”

ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งจะเสนอคำขอร้องของสาวกทั้งหลายถึงพระผู้เป็นท่านนายของพวกเขา แล้วจะบอกให้เชค ฮาซาน ทราบคำตอบของพระองค์

7

“วันหนึ่งพระบ็อบมอบหน้าที่ให้น้องชายของข้าพเจ้าไปแจ้งเชค ฮาซานเน ซุนซึให้ทราบว่า พระองค์เองจะขอร้อง อาลี ข่าน ให้เปลี่ยนท่าที่ต่อสาวกทั้งหลายที่มาเยือนมาห้คุณและให้เลิกเข้มงวดกวดขัน พระองค์กล่าวเพิ่มเติมว่า : ‘จงบอกเขา พรุ่งนี้เราจะส่งการผู้คุมให้พาตัวเขามาที่นี่’ ข้าพเจ้าแปลกใจมากต่อข่าวสารดังกล่าว ข้าพเจ้าคิด อยู่ในใจว่าอาลี ข่านที่ชอบวางก้ามและถือใจตนเองเป็นใหญ่ จะถูกชักนำให้ผ่อนปรนระเบียบวินัยที่เข้มงวดของเขาได้อย่างไร? เขามีตัวรูงขึ้นประตูปราสาทยังปิดอยู่ เราแปลกใจต่อเสียงเคาะประตูอย่างไม่คาดคิด เพราะรู้ว่า มีคำสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้ามาก่อนพระอาทิตย์ขึ้น เราจำเสียงของอาลี ข่านได้ซึ่งดูเหมือนว่าเขากำลังได้เถียง กับยามทั้งหลาย ซึ่งหนึ่งในนั้นเข้ามาและแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่า ผู้คุมปราสาทยื่นกรานขออนุญาตเข้ามาพบ พระบ็อบ ข้าพเจ้าถ่ายทอดข่าวสารของเขาและได้รับบัญชาให้พาเขาเข้ามาพบพระองค์ทันที ขณะที่ข้าพเจ้า ก้าวออกจากประตูห้องที่เป็นทางเข้าของพระองค์ ข้าพเจ้าพบอาลี ข่านยืนอยู่ ณ ธรณีประตูด้วยท่าที่ยอมจำนน โดยสมบูรณ์ ใบหน้าของเขาเผยความถ่อมตัวที่ไม่ธรรมดาและความพิศวงออกมาโดยไม่ตั้งใจ ความทะนงและ เชื่อมั่นในตัวเองของเขาดูเหมือนจะอันตรธานไปสิ้น, ด้วยความถ่อมตนและมารยาทที่สุด เขาแสดงไมตรีจิตตอบ ข้าพเจ้าและขอให้ข้าพเจ้ายอมให้เขาเข้าไปพบพระบ็อบ ข้าพเจ้าพาเขาไปยังห้องที่พระผู้เป็นท่านนายของ ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ แขนขาของเขาสั่นไหวขณะที่เขาตามข้าพเจ้ามา สีหน้าที่ครุ่นคิดของเขาไม่สามารถปกปิด ความวุ่นวายใจข้างใน พระบ็อบทรงลุกขึ้นจากที่นั่งและยินดีต้อนรับเขา, โดยการคำนับด้วยความเคารพอาลี ข่านเข้าไปใกล้พระบ็อบและสยบลง ณ แทบเท้าของพระองค์ เขาอ้อนวอนว่า ‘ขอทรงปลดปล่อยข้าพเจ้าจาก ความมั่งงั้น พระโมฮัมหมัดบรรพบุรุษผู้เรื่องนามของท่านเป็นพยาน ข้าพเจ้าขอร้องท่านให้คลายความสงสัยของ ข้าพเจ้า เพราะน้ำหนักของความสงสัยนั้นแทบจะบดขยี้หัวใจของข้าพเจ้าแล้ว ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขี้อำนาจที่ รกร้างและกำลังเข้าไปใกล้ประตูเมืองตอนรุ่งแจ้ง หันโด้นั้นดวงตาของข้าพเจ้าเห็นท่านยืนอยู่ริมแม่น้ำกำลังสวด มนต์อยู่ ท่านกำลังเปล่งเสียงพระนามของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วยแขนเหยียดออกไปและดวงตามองขึ้น ข้าพเจ้ายืนนิ่ง และเฝ้าดูท่าน ข้าพเจ้ารอให้ท่านสวดมนต์เสร็จเพื่อจะเข้าไปหาและตำหนิท่านที่หาญออกจากปราสาทโดยไม่ได้ รับอนุญาตจากข้าพเจ้า ในการสนทนาของท่านกับพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ท่านดูเหมือนอยู่ในภวังค์ของการบูชาถึง ขนาดลึกลับตัวเองอย่างสิ้นเชิง ข้าพเจ้าเข้าไปหาท่านอย่างเสียบๆ ในภาวะแห่งความปิดนี้ท่านไม่ตระหนักเลยว่า มี ข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้าถูกรอบง่าด้วยความกลัวอย่างทันใด และถอยจากความคิดที่จะปลุกท่านให้ตื่นจากความ ปิดติ ข้าพเจ้าตัดสินใจที่จะปล่อยท่านไว้แล้วไปพยายามและตำหนิพวกเขาสำหรับการปล่อยปลละเลย ในไม่ช้า ด้วยความอัศจรรย์ใจข้าพเจ้าพบว่าทั้งประตูชั้นนอกและชั้นในเปิดอยู่ ประตูทั้งสองเปิดออกโดยการขอร้องของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถูกพาเข้ามาหาท่าน และตอนนี้ด้วยความพิศวงพบท่านนั่งอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเงงไป หมด ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าการใช้เหตุผลถึงข้าพเจ้าไปแล้วหรือ’ พระบ็อบทรงตอบและกล่าวว่า : *‘สิ่งที่เจ้าเห็นเป็น ความจริงและปฏิเสธไม่ได้ เจ้าดูแคลนการเปิดเผยพระธรรมนี้ และดูถูกเหยียดหยามผู้เปิดเผยพระธรรม พระผู้ เป็นเจ้า พระผู้ทรงปราณี ไม่ปรารถนาจะเล่นงานเจ้าด้วยการลงโทษของพระองค์ และทรงประสงค์ที่จะเปิดเผยสัจ ธรรมต่อดวงตาของเจ้า, โดยการใช้อำนาจแทรกเข้ามาของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ปลุกฝังความรักของพระผู้ ที่พระองค์เลือกสรรในหัวใจของเจ้า และทำให้เจ้ามองเห็นอานุภาพที่พิชิตไม่ได้ของศาสนาของพระองค์’*”

8

ประสบการณ์ที่น่าพิศวงนี้เปลี่ยนหัวใจของอาลี ข่านโดยสมบูรณ์ วจนะเหล่านั้นทำให้ความวุ่นวายใจของเขา สงบลงและกำราบความเป็นปรปักษ์ที่ดุร้ายของเขา, ด้วยทุกวิธีในอำนาจของเขา เขามุ่งมั่นที่จะขุดเขยความ ประพฤติของเขาที่ผ่านมา เขาริบแจ้งพระบ็อบว่า “มีเชคที่น่าสงสารคนหนึ่งโหยหาจะมาพบท่าน เขาอาศัยอยู่ ในสุเหร่านอกประตูเมืองมาห้คุณ ข้าพเจ้าขอท่านได้โปรดยอมให้ข้าพเจ้าพาเขามาที่นี่เพื่อว่าเขาจะได้พบท่าน โดยการกระทำเช่นนี้ข้าพเจ้าหวังว่า การกระทำที่ชั่วร้ายของข้าพเจ้าจะได้รับการอภัย และข้าพเจ้าจะสามารถ ล้างคราบแห่งความประพฤติที่โหดร้ายของข้าพเจ้าต่อมิตรสหายทั้งหลายของท่าน” คำขอร้องของเขาได้รับการ ยินยอม ครั้นแล้วอาลี ข่านไปหาเชค ฮาซานเน ซุนซึเดี่ยวนั้นแล้วพาเขามาพบพระผู้เป็นท่านนายของเขา

9

ภายในขีดจำกัดที่กำหนดสำหรับเขา อาลี ข่านเริ่มทำการจัดหาสิ่งใดก็ตามที่จะนำบรรเทาความทารุณของการ กักขังพระบ็อบ ตอนกลางคืนประตูปราสาทยังคงปิด อย่างไรก็ตามเวลากลางวันผู้ที่พระบ็อบต้องการจะพบจะ ได้รับการยอมให้เข้ามาพบพระองค์ สามารถสนทนากับพระองค์และรับคำสั่งการของพระองค์

ขณะที่ทรงถูกกักขังอยู่ภายในกำแพงปราสาท พระองค์ก็ใช้เวลาให้แก่การประพันธ์คัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่มีน้ำหนักที่สุด ให้ความสว่างทางปัญญาและครอบคลุมครบที่สุดในบรรดาผลงานทั้งหมดของพระองค์^[1] ในคัมภีร์นี้พระองค์บัญญัติกฎและข้อปฏิบัติของยุคศาสนาของพระองค์ ประกาศการมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมถัดไปอย่างชัดเจนและเน้น และเร่งเร้าสาวกทั้งหลายของพระองค์อย่างไม่ลดละให้แสวงหาให้พบ “พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด”^[2] เป็นการเตือนพวกเขาอย่าให้ความสับสนและคำกล่าวเป็นนัยในคัมภีร์บายันมาเป็นอุปสรรคต่อการยอมรับศาสนาของพระองค์^[3]

[1] *The Tarikh-i-Jadid*, p.238 บันทึกไว้ว่า “ฝูงชนขนาดใหญ่มาจากทุกย่านยังคงมาเยี่ยมพระบ็อบ และธรรมลิขิตที่มาจากปากกาที่ได้รับแรงดลใจของพระองค์ในช่วงเวลานั้นนั้นบานเบอะถึงขนาดที่รวมกันทั้งหมดได้มากกว่าห้าแสนตอน”

Le Bayan Persan, vol.1, p.43 ลิขิตไว้ว่า “จงมองดู ราวหนึ่งแสนบรรทัดคล้ายกับวณะเหล่านี้กระจัดกระจายไปในหมู่มนุษย์โดยไม่ต้องกล่าวถึงบทอธิษฐานและปัญหาวิทยาศาสตร์และปรัชญา” *Le Bayan Persan*, vol.3, p.113 ลิขิตไว้ว่า “จงพิจารณาจุดของคัมภีร์บายัน [สมญานามของพระบ็อบ] เช่นกัน พวกที่คุ้นเคยกับพระองค์รู้ว่าความสำคัญของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงไรก่อนการสำแดงองค์ แต่หลังจากนั้นและแม้ว่าพระองค์ได้เปิดเผยวณะมากกว่าห้าแสนตอนเกี่ยวกับเรื่องที่หลากหลาย ก็มีภารกิจที่พระองค์อย่างรุนแรงถึงขนาดว่า ไม่มีนักเขียนคนใดอยากเล่าถึง”

The Kitáb-i-Íqán, p.182-3 ลิขิตไว้ว่า “วณะที่หลั่งมาจากก้อนเมฆแห่งความปรานีสวรรค์นี้เหลือล้น จนไม่มีใครสามารถประเมินจำนวนได้ ที่หาได้เวลานี้มีอยู่ราวยี่สิบเล่ม อีกมากมายเพียงไรที่อยู่เกินเอื้อมของเรา! อีกมากมายเพียงไหนที่ถูกขโมยไปและตกอยู่ในมือของศัตรู ซึ่งไม่มีใครรู้ชะตากรรม!”

[2] คำกล่าวเป็นนัยถึงพระบาฮาอุลลาห์ *The Epistle to the Son of the Wolf*, p.129 ลิขิตไว้ว่า “สำหรับมุลา บาเกอร์หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต ขอความรุ่งโรจน์และความโปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจงมีแด่เขา พระองค์ [พระบ็อบ] กล่าวต่อเขาด้วยวณะเหล่านี้ : ‘บางทีในปีที่แปดซึ่งเป็นยุคแห่งการสำแดงองค์ของพระองค์ เจ้าอาจได้พบพระองค์’”

[3] A.L.M. Nicolas เขียนไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.367-373 ว่า “เป็นแนวคิดเดียวกันเสมอเมื่อถูกคุมขังในมาห์คูที่เขา [พระบ็อบ] จะเขียนจดหมายยาวฉบับหนึ่งถึงกษัตริย์ (โมฮัมหมัด) ซาห์ ซึ่งเรากำลังจะวิเคราะห์ที่นี่, เหมือนกับเอกสารวรรณกรรมเกือบทั้งหมดของพระบ็อบ เอกสารนี้เริ่มต้นด้วยการสรรเสริญเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าอย่างสูงส่ง พระบ็อบต่อด้วยการสรรเสริญพระโมฮัมหมัดและสิบสองอิมามอย่างเหมาะสม ซึ่งพวกเขาตั้งที่เราจะเห็นในเล่มที่สองของผลงานนี้ คือรากฐานศिलाของอาคารบายัน เขาอุทานว่า ‘เราขอยืนยันว่าทุกสิ่งที่อยู่ในโลกแห่งศกยภาพนอกจากพวกเขา เมื่อเปรียบเทียบกันคือศุนยภาพอย่างสิ้นเชิง และหากใครสามารถแสดงทุกสิ่งที่อยู่ในโลกแห่งศกยภาพออกมาในลักษณะใดๆ ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงเงาของเขา เราขอพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงให้อภัยเราที่กำหนดขีดจำกัดดังกล่าวให้แก่พวกเขา ความจริงแล้วระดับขั้นสูงสุดของการสรรเสริญที่คนหนึ่งจะให้แก่พวกเขาได้ คือการสรรภาพต่อหน้าพวกเขาว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะสรรเสริญพวกเขา...

“นี่คือเหตุผลที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าสร้างเราขึ้นมาจากดินเหนียวที่ไม่เคยใช้สร้างใครอื่น และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงให้เราในสิ่งที่พวกมิวชากับศาสตร์ทั้งหมดของพวกเขาไม่สามารถเข้าใจ สิ่งที่ไม่มีใครสามารถรู้นอกจากว่าเขาจะถ่อมตัวโดยสมบูรณ์ต่อการเปิดเผยพระธรรมของเรา...เช่นนั้นจงรู้ว่าความจริงแล้วเราคือเสาของวณะแรก ใครก็ตามที่รู้ว่าวณะแรกนั้นเท่ากับรู้จักพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งหมด และได้เข้าไปในความดงามสากล ใครก็ตามที่ไม่ยอมรู้วณะแรก ยังคงอยู่ในความเขลาเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและเข้าไปในความชั่วร้ายสากล

“เราให้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยาน พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นท่านนายแห่งสองภพ ผู้ที่มีชีวิตข้างล่างที่นี้ตราบเท่าที่ธรรมชาติดอนุญาต และเป็นคนรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในผลงานทั้งหมดที่บัญญัติไว้โดยศาสนาที่แท้จริง หากเขารู้สึกเกลียดชังเราในหัวใจแม้ว่าจะเล็กน้อยขนาดที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้านั้นที่ตราบ เขาจะเป็นคนไร้ประโยชน์และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะเตรียมการลงโทษไว้สำหรับเขา เขาจะเป็นหนึ่งในพวกที่ถูกลิขิตให้ตาย พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้กำหนดความดงามที่แสดงนัยอยู่ในการเชื่อฟังเรา และความชั่วร้ายทั้งหมดที่เป็นผลตามมาจากความไม่เชื่อฟังบัญชาของเรา ความจริงแล้วปัจจุบันนี้เราเห็นทุกสิ่งที่เราฟังพูดไป เราเห็นบุตรหลานของความรักของเรา บรรดาผู้ที่เชื่อฟังในสวรรค์ชั้นสูงสุด ขณะที่ศัตรูของเราถูกดันลงไปใก้นบึงของไฟนรันดร์!

“ชีวิตของเราเป็นพยานเราขอสาบาน หากเราไม่จำเป็นต้องยอมรับสถานะของโฮจันท์ของพระผู้เป็นเจ้า เราคงไม่ได้เตือนเจ้า!...”

“เป็นที่ประจักษ์ว่าพระบ็อบกล่าวคำยืนยันในศัตวรรษที่ 19 โดยไม่มีการเพิ่มเติมหรือถอนถ้อยคำ เขา (พระบ็อบ) กล่าวว่า ‘เราคือจุดที่ชีวิตทั้งหมดหลังไหลออกมา เราคือใบหน้าของพระผู้เป็นเจ้าที่ไม่มีวันตาย! เราคือแสงสว่างนั้นที่ไม่มีวันถูกดับ! ผู้ที่รู้จักเรามากที่สุดทั้งหมดมาอยู่กับเขา ผู้ที่ปฏิเสธเรากลับมาด้วยความชั่วร้ายติดตาม ความจริงแล้วเมื่อพระโมเสสวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าขอทรงล่องมองพระองค์ พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าไปบนภูเขาและตามที่ฮาดีซอธิบาย “แสงสว่างนี้เราขอยืนยันอย่างซิงซิงว่าคือแสงสว่างของเรา” เจ้าไม่เห็นหรือว่าตัวเลขของตัวอักษรต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นชื่อของเรา เท่ากับค่าของตัวเลขที่ประกอบเป็นคำว่าราบ (พระผู้เป็นนาย)? แต่พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กล่าวไว้ในคัมภีร์โกรอ่านหรือว่า “และเมื่อราบของเจ้าแห่งฟ้ามาบนภูเขา”?

“พระบ็อบศึกษาคำพยากรณ์ทั้งหลายต่อไปที่อยู่ที่คัมภีร์โกรอ่านและในฮาดีซบางตอนเกี่ยวกับการสำแดงองค์ของอิหม่ามเมห์ดี เขา (พระบ็อบ) เล่าเกี่ยวกับฮาดีซชื่อดังของโมฟซัล ซึ่งเป็นหนึ่งในการถกเหตุผลที่มีน้ำหนักที่สุดที่สนับสนุนสัจธรรมของพันธกิจของเขา

“เป็นที่กล่าวไว้ในคัมภีร์โกรอ่าน 32:4 ว่า ‘จากสวรรค์ถึงโลกพระองค์ปกครองทุกสิ่ง จากนั้นไปพวกเขาจะขึ้นมาหาพระองค์ในวันที่จะมีความยาวหนึ่งพันของปีตามที่พักเจ้า’ [Note : J.M. Rodwell’s translation]

“ในอีกด้านหนึ่งอิหม่ามสุดท้ายหายไปในปี ฮ.ศ.260 ณ เวลานั้นเองที่การสำแดงองค์ของศาสนทูตเสร็จสิ้นสมบูรณ์ และ ‘ประตูของวิทยาศาสตร์ถูกปิด’ แต่โมฟซัลถามอิหม่ามชาเดคเกี่ยวกับเครื่องหมายของการเสด็จมาของอิหม่ามเมห์ดีและอิหม่ามตอบว่า : ‘พระองค์จะมาปรากฏในปีหกสิบและนามของพระองค์จะได้รับการสดุดี’ นี้หมายถึงในปี ฮ.ศ.1260 [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] ซึ่งตรงเพงกับปีของการสำแดงองค์ของพระบ็อบ”

ในเรื่องนี้ซียิด อาลี โมฮัมหมัด [พระบ็อบ] กล่าวว่า : ‘เราประกาศต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าว่า เราไม่เคยถูกสอนและการศึกษาของเราเป็นการศึกษาของพ่อค้า ในปีหกสิบเรารู้สึกว่าหัวใจของเราเปี่ยมไปด้วยวามะที่มีอิทธิฤทธิ์ความรู้ที่แท้จริงและพยานหลักฐานของพระผู้เป็นเจ้า และเราประกาศพันธกิจของเราในปีนั้นเอง...ปีเดียวกันนั้นเราส่งผู้นำชาว [มุลลา ฮุสเซนเน บูซรูอี] ที่ถือคัมภีร์เล่มหนึ่งมายังเจ้า เพื่อว่ารัฐบาลจะได้ทำตามหน้าที่ของตนต่อโฮจันท์ แต่พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าคือ สงครามกลางเมืองควรปะทุขึ้นซึ่งจะทำให้ผู้คนหุนหวน ตาบอด และบดขยี้หัวใจที่แข็งกระด้างของพวกเขา ผู้นำชาวจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ไปถึงเจ้า พวกที่ถือว่าตนเป็นคนรักชาติเข้ามาแทรกแซง และแม้แต่ปัจจุบันนี้หลังจากสี่ปีผ่านไป ไม่มีใครบอกความจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ต่อเจ้า และบัดนี้ขณะที่เวลาของเราใกล้เข้ามาและผลงานของเราไม่ใช่ของมนุษย์แต่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า เราได้เขียนถึงเจ้าโดยย่อ

“หากเจ้ารู้วาระระหว่างสี่ปีนี้เจ้าหน้าที่และตัวแทนของเจ้าปฏิบัติต่อเราอย่างไร! หากเจ้ารู้ ความกลัวพระผู้เป็นเจ้า จะทำให้เจ้าหายใจไม่ออกนอกจากว่าเจ้าจะตัดสินใจในทันทีที่จะเชื่อฟังโฮจันท์ และแก้ไขสำหรับภัยที่เข้าไป

“เราอยู่ในชีราซและเราทนทุกข์จากการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของผู้ว่าการที่ชั่วร้ายและถูกสาปนี้ หากเจ้ารู้แม้แต่น้อยที่สุดของการกดขี่ดังกล่าว สำนักแห่งความยุติธรรมของเจ้าจะทำการแก้แค้น เพราะว่าความโหดเหี้ยมของเขาได้ดึงดูดการลงโทษจากสวรรค์มาสู่ทั้งจักรวรรดิไปถึงแม้กระทั่งวันแห่งการพิพากษา, ชายผู้หนึ่งซึ่งทนอย่างยั้งและมันมาอยู่เสมอ ไม่เคยออกคำสั่งที่ฉลาด เราถูกบังคับให้ออกจากชีราซและอยู่ระหว่างทางไปเยือนเจ้าในเตหะราน แต่โมทามิโดด โดวเลห์ผู้ส่งลับไปเข้าใจพันธกิจของเรา และทำสิ่งที่เป็นการเคารพผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเลือก, คนเขลาในเมืองเริมลุกฮือและตั้งมั่นเราซ่อนตัวอยู่ในวังชาดรีจนกระทั่งโมทามิโดด โดวเลห์สิ้นชีพ ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงให้รางวัลเขา! ไม่มีข้อสงสัยว่าความรอดพ้นจากไฟนรินทร์ของเขาเป็นเพราะสิ่งที่เขาทำสำหรับเรา, จากนั้นโกรกินบังคับเราให้เดินทางเจ็ดคืนกับชายอีกห้าคน เจอกับความไม่สบายและทารุณกรรมทุกอย่างและไม่ได้รับสิ่งจำเป็นทุกอย่าง, ในที่สุดสุดต่านสั่งว่าเราควรถูกนำตัวไปมาห้คู้โดยไม่จัดหาแม้แต่พาหนะให้เรา ในที่สุดเราไปถึงหมู่บ้านซึ่งชาวบ้านเขลาและหยาบ เราขอยืนยันต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า หากเจ้ารู้ว่าเราอาศัยอยู่ในสถานที่ใด เจ้ายอมเป็นคนแรกที่จะส่งสารเรา ที่นั่นเป็นห้องขังบนยอดภูเขาและเราเป็นหนึ่งความเมตตาของเจ้าสำหรับสิ่งนี้! สหายของเราคือชายสองคนและสุนัขตัว จงนึกดูว่าเราใช้วันเวลาของเราอย่างไร! เราขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าเนื่องด้วยพระองค์ควรได้รับการขอบคุณ และเราประกาศต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าว่า ผู้ที่คุมขังเรานี้พอใจกับตนเอง และหากเขาเพียงแต่รู้ว่าผู้ที่เขาปฏิบัติต่อตั้งกล่าวคือใคร เขาจะไม่ได้ลิ้มความสุขอีกเลย!

“และบัดนี้เราขอเปิดเผยความลับต่อเจ้า! ชายผู้นี้โดยการคุมขังเรา ได้คุมขังศาสนทูตทั้งหมด นักบุญทั้งหมด และผู้ที่เปี่ยมไปด้วยอัจฉริยภาพสวรรค์ ไม่มีบาปที่ไม่ได้นำความทุกข์ทรมานมาสู่เรา, เมื่อเราทราบบัญชาของ

11

ข้าพเจ้าได้ยินเซค อาซานเน ซุซึเป็นพยานดังต่อไปนี้ : “สุรเสียงของพระบ็อบขณะที่ทรงเปล่งเสียงให้บันทึกคำสอนและหลักธรรมของศาสนาของพระองค์ สามารถได้ยินอย่างชัดเจนไปถึงบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ดินเขา, ทำนองของการสวดของพระองค์ การหลังไหลจะและเป็นจังหวะจากริมฝีปากของพระองค์จับหูของเราและแทรกซึมเข้าไปในวิญญาณของเรา, ภูเขาและหุบเขาสะท้อนเสียงของราชศักราชของสุรเสียงของพระองค์ หัวใจสวณลึกของเราสั่นต่อความดึงดูดใจของวาทะของพระองค์”^[1]

เจ้า [ให้นำตัวเราไปมาห้ดู] เราเขียนถึงซัดเร อาซามาว่า : “จงมาเราและส่งศิระเราไปไหนก็ได้ตามที่เจ้าปรารถนา เพราะการมีชีวิตที่ไม่มีบาปอยู่ท่ามกลางคนบาปไม่เป็นที่ยินดีสำหรับเรา” เขาไม่ตอบและเราเชื่อมั่นว่าเขาไม่เข้าใจเรื่องนี้ เพราะว่าทำให้หัวใจของศาสนิกชนเศร้าโดยไม่มีเหตุผล เลวร้ายกว่าการทำลายบ้านของพระผู้เป็นเจ้า แต่เราขอประกาศว่าเราเ็นเองคือบ้านของพระผู้เป็นเจ้าในปัจจุบัน! รางวัลมาสู่ผู้ที่ติดต่อเรา นี่เป็นราวกับว่าเขาติดต่อพระผู้เป็นเจ้า ต่อทูตสวรรค์และนักบุญของพระองค์, แต่บางทีพระผู้เป็นเจ้าและบรรดานักบุญของพระองค์อยู่สูงเหนือเราเกินกว่าที่ความดีหรือความชั่วร้ายของมนุษย์จะไปถึงธรณีประตูของพวกเขา แต่สิ่งที่บังเกิดกับพระผู้เป็นเจ้าบังเกิดกับเรา, เราขอประกาศต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ผู้ที่คุมขังเราได้คุมขังตัวเขาเอง สิ่งที่เป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่สามารถบังเกิดกับเรา ความวิบัติบังเกิดกับผู้ที่มือของเขาทำความชั่วร้าย! ขอพรจงมีแด่ผู้ที่กระจายความดี!

“สุดท้ายนี้เพื่อที่จะสรุปจดหมายนี้ที่ยาวเกินไปแล้ว : คินหนึ่ง โหมทามิดผู้สว่างกลับไปบอกให้แขกทั้งหมดกลับไปพัก แม้แต่ฮาจิ มุลลา อาหมัด จากนั้นเขาพูดต่อเราว่า : “ข้าพเจ้าทราบดีว่าทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้มาโดยการใช้กำลัง และทั้งหมดที่ข้าพเจ้ามีเป็นของซาเฮโบช ซามาน, ดังนั้นข้าพเจ้าขอให้ทั้งหมดนี้แก่ท่านผู้เป็นท่านนายแห่งสังฆธรรม และข้าพเจ้าขออภิสิทธิ์ของการเป็นเจ้าของจากท่าน” เขาถึงกับถอดแหวนออกจากนิ้วของเขาให้แก่เรา เรารับแหวนนั้นและส่งคืนให้เขา และส่งเขาไปโดยมีสินค้าทั้งหมดของเขาในครอบครอง พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานต่อความจริงของคำให้การนี้ เราไม่ต้องการ دينارเดียวจากความมั่งคั่งของเขา นั่นคือสำหรับเจ้าที่จะจำหน่ายจ่ายโอน แต่เนื่องด้วยในการโต้แย้งใดๆ พระผู้เป็นเจ้าตั้งเงื่อนไขให้มีคำให้การของพยานสองคนจากหมู่ของผู้มีวิชาทั้งหมด จงเรียกซียิด ยาห์ยาและอัคคนต์ มุลลา อับดุล คอเลกมา พวกเขาจะให้เจ้าดูและอธิบายว่าจะของเรา และสังฆธรรมของคำให้การยืนยันของเราจะปรากฏ

“ในสองเอกบุรุษนี้คนหนึ่งรู้จักเราก่อนการสำแดงองค์ อีกคนหนึ่งรู้จักเราหลังจากนั้น ‘เราได้เลือกพวกเขาเพราะพวกเขาารู้จักเราดี!’

“จดหมายนี้จบลงด้วยข้อพิสูจน์ซ่อนเร้นและฮาติษบางตอน ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่า พระบ็อบไม่มีความสุขมากในคุกของเขา เป็นที่ประจักษ์ว่าเขาอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน เนื่องด้วยเอกสารที่เราคัดข้อความมาลงวันที่ย้อนไปถึงปี ฮ.ศ.1264 และการประหารผู้ละชีวิตเกิดขึ้นเมื่อวันที่สิบเจ็ดเดือนชาบานปี ฮ.ศ.1266 เอง [8 กรกฎาคม ค.ศ. 1850 (พ.ศ.2393)]”

[1] นี้คือบทอธิษฐานที่พระบ็อบเองยกมาไว้ใน “จาลาล ซาบีห์ เป็นการวิงวอนของพระองค์ระหว่างเดือนทั้งหลายที่ถูกกักขังในปราสาทมาห้ดู :

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ขอทรงให้แสงสว่างแก่เขา ผู้สืบเชื้อสายจากเขา ครอบครัวของเขา มิตรสหายของเขา ข้าแผ่นดินของเขา ญาติของเขาและทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในโลก ซึ่งจะทำให้สายตาของพวกเขามองเห็นได้ชัดและทำให้งานของพวกเขาง่ายขึ้น ขอทรงให้พวกเขามีส่วนร่วมในงานที่ประเสริฐสุดที่นี่และหลังจากนี้!

“ความจริงแล้วไม่มีสิ่งใดเป็นไปได้สำหรับพระองค์

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ขอทรงให้เขามีพลังที่จะฟื้นความสดชื่นให้แก่ศาสนาของพระองค์ และโดยเขาขอทรงให้ชีวิตแก่สิ่งที่พระองค์ได้เปลี่ยนแปลงในคัมภีร์ของพระองค์ ขอทรงสำแดงบทบัญญัติใหม่ๆ ผ่านทางเขาเพื่อว่า ศาสนาของพระองค์จะออกดอกอีกครั้งผ่านทางเขา! ขอทรงใส่คัมภีร์เล่มใหม่ที่บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ไว้ในมือของเขา เพื่อว่าคัมภีร์นี้จะเป็อิสระจากความสงสัยและความไม่แน่ใจทั้งหมด และจะไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลงหรือทำลายคัมภีร์นี้

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! ขอทรงปลดปล่อยความมืดทั้งหมดโดยความอำไพของพระองค์ ยกเลิกกฎที่พันธมัยโดยอำนาจที่ประจักษ์ของเขา ขอทรงทำให้พวกเขาที่ไม่ปฏิบัติตามหนทางของพระผู้เป็นเจ้าย่อยยับด้วยความเหนือกว่าใครของเขา ขอทรงทำลายผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ทั้งหมดโดยเขา ขอทรงทำให้ความไม่ลงรอยกันทั้งหมดสิ้นสุด

12

การผ่อนปรนระเบียบที่เข้มงวดต่อพระบ็อบทีละน้อย เป็นกำลังใจให้สาวกของพระองค์จำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จากมณฑลต่างๆ ของเปอร์เซียมาเยี่ยมพระองค์ที่ปราสาทมาห์คู, การไหลมาอย่างไม่หยุดหย่อนของผู้แสวงบุญที่กระตือรือร้นและเลื่อมใสได้รับการชี้ทางไปที่ประตูปราสาทโดยความสุภาพอ่อนโยนและการผ่อนผันของอาลีข่าน, หลังจากที่พักอยู่ได้สามวันพระบ็อบจะบอกพวกเขาเสมอให้ไปได้พร้อมกับคำสั่งการให้กลับไปยังพื้นที่การรับใช้ของแต่ละคน และเริ่มตรากตรำใหม่เพื่อสร้างความเป็นปึกแผ่นให้ศาสนาของพระองค์ อาลีข่านเองไม่เคยพลาดการมาแสดงความเคารพพระบ็อบทุกวันศุกร์ และรับประกันความจงรักภักดีและความอุทิศตนที่ไม่เห็นแก่ของตนต่อพระองค์ เขานำเสนอผลไม้ที่เยี่ยมที่สุดและหาได้ยากที่สุดที่เท่าที่จะหาได้ในละแวกของมาห์คูให้แก่พระองค์อยู่บ่อยๆ และถวายอาหารอร่อยที่เขาคิดว่าถูกปากและถูกใจพระบ็อบเป็นประจำ

13

พระบ็อบใช้ชีวิตในลักษณะนี้ในฤดูร้อนและฤดูใบไม้ร่วงภายในกำแพงของปราสาทมาห์คู ฤดูหนาวตามมาด้วยความหนาวเหน็บอย่างไม่ธรรมดาถึงขนาดว่า แม้แต่เครื่องมือทองแดงก็ได้รับผลกระทบจากความเย็นจัด, เริ่มต้นฤดูนั้นตรงกับเดือนโมฮาราม ปี ฮ.ศ.1264 [9 ธันวาคม-8 มกราคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] น้ำที่พระบ็อบใช้ชำระมือและใบหน้านั้นเย็นเป็นน้ำแข็งถึงขนาดว่า หยดน้ำแข็งตัวเป็นประกายบนใบหน้าของพระองค์, หลังจากสิ้นสุดการสวดมนต์แต่ละครั้งพระบ็อบจะเรียกซียิด ฮุสเซนมาพบเสมอ และจะขอให้เขาอ่านให้พระองค์ฟังวรรคหนึ่งจากโมหรีโกล กุลบ ผลงานที่ประพันธ์โดยฮาจี มุลลา เมห์ดีที่ส่งกลับไปและเป็นทวดของฮาจี มีร์ซาคามาลอดดีเน นารอกี ซึ่งในผลงานนี้ผู้ประพันธ์ยกย่องคุณความดี แสดงความเศร้าโศกต่อความตาย และเล่าสภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของอิหม่ามฮุสเซน, การอ่านออกเสียงความทุกข์ทรมานเหล่านั้นจะปลุกอารมณ์อย่างแรงกล้าในหัวใจของพระบ็อบ น้ำตาของพระองค์หลั่งออกมาตลอดขณะที่ทรงฟังเรื่องราวของการหยามเกียรติสุดจะพรรณนาที่ถ่มใส่อิหม่ามฮุสเซน และความเจ็บปวดทรมานที่เขาทนทุกข์โดยน้ำมือของศัตรูที่ไม่มีสัจจะ, ขณะที่สภาพแวดล้อมของชีวิตที่นาสลดนี้ถูกคลี่ออกมาต่อพระองค์ พระบ็อบประลึกอยู่ตลอดถึงโศกนาฏกรรมยิ่งกว่าที่ถูกลิขิตให้บ่งบอกการมาถึงของฮุสเซนตามพันธสัญญา, สำหรับพระองค์ทারণกรรมเหล่านั้นในอดีตเป็นเพียงสัญลักษณ์หนึ่งที่บอกล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานที่ขมขื่นกว่า ที่ฮุสเซนที่รักยิ่งของพระองค์เองจะต้องทนทุกข์ในไม่ช้าด้วยน้ำมือของเพื่อนร่วมชาติของพระองค์ พระบ็อบรำให้ขณะที่ทรงนึกภาพความหายนะเหล่านั้นที่พระผู้ซึ่งจะถูกสำแดงให้เห็นชัดถูกลิขิตล่วงหน้าให้ทนทุกข์ เป็นความหายนะที่อิหม่ามฮุสเซนไม่เคยต้องทนแม้ท่ามกลางความเจ็บปวดทรมานทั้งหลายของเขา ^[1]

ลงโดยดาดของเขา ขอทรงกำจัดความกดขี่ทุกรูปแบบให้สิ้นซากด้วยความยุติธรรมของเขา ขอทรงทำให้ผู้ปกครองทั้งหลายเชื่อฟังบัพัญญัติของเขา ขอทรงทำให้จักรวรรดิทั้งปวงเป็นรองจักรวรรดิของเขา!

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ขอทรงลดสถานะทุกคนที่ปรารถนาจะลดสถานะเขา ขอทรงทำลายศัตรูทั้งหมดของเขา ขอทรงปฏิเสธทุกคนที่ปฏิเสธเขา และขอทรงสร้างความสับสนให้ใครก็ตามที่ไม่ยอมรับสัจธรรมด้านคำสั่งของเขา พยายามทำให้แสงสว่างของเขามืดลงและลบชื่อของเขา!”

จากนั้นพระบ็อบเพิ่มเติมวจะเหล่านี้ :

“จงเปล่งเสียงร้องขอพรเหล่านี้บ่อยๆ และหากไม่มีเวลาอ่านออกเสียงทั้งหมดอย่างน้อยก็อย่าละเลยสวดบทสุดท้าย จงตื่นตัวในวันแห่งการปรากฏของพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะสำแดง เพราะบทอธิษฐานนี้ลงมาจากสวรรค์เพื่อพระองค์ ถึงแม้ว่าเราหวังว่าไม่มีความเศร้ารอเขาอยู่ เราได้สอนศาสนิกชนทั้งหลายในศาสนาของเราไม่ให้ปิติยินดีต่อเคราะห์ร้ายของผู้ใด ดังนั้นเป็นไปได้ที่ ณ เวลาของการปรากฏของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรม จะไม่มีความทุกข์ทรมานบังเกิดกับพระองค์” [“Le Livre des Sept Preuves,” translation of A. L. M. Nicolas, pp. 64–65.]

[1] *A Traveller's Narrative*, Note L, p.200 กล่าวไว้ว่า “ระหว่างพำนักอยู่ในมาห์คูพระบ็อบประพันธ์ผลงานจำนวนมากมาย ซึ่งส่วนหนึ่งในจำนวนเล่มที่สำคัญที่สุดที่อาจกล่าวถึงเป็นพิเศษคือคัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซียและข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด [จาลาลาเล ซาบีหี] ทั้งสองเล่มนี้บรรจุหลักฐานภายในมากเกินพอว่าลิขิตในช่วงเวลานี้ ที่จริงแล้วหากเราเชื่อคำกล่าวใน Tarikh-i-Jadid ตามความเชื่อถือได้ของมีร์ซา अबดุล วาฮาบ ธรรมลิขิตต่างๆ ของพระบ็อบที่แพร่หลายอยู่ในหาบรัชที่เดียว รวมทั้งหมดมีไม่น้อยกว่าหนึ่งล้านท่อน!

14

ในหนึ่งในธรรมลิขิตทั้งหลายของพระบ๊อบที่เปิดเผยในปี ฮ.ศ.1260 [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] พระบ๊อบประกาศว่า : “จิตวิญญาณของการอธิษฐานที่ชีวิตแก่วิญญาณของเราเป็นผลโดยตรงมาจากความฝันหนึ่งที่เราฝันในปีก่อนการประกาศพันธกิจของเรา ในนิมิตนั้นเราเห็นศีรษะของอิหม่ามฮุสเซน ซียิด โคล โซฮาดา แขนงอยู่บนต้นไม้ เลือดหยดนองลงมาจากคอที่ฉีกขาดของเขา ด้วยความรู้สึกที่ปีติอย่างไม่มีที่เหนือกว่า เราเข้าไปใกล้ต้นไม้และเหยียดมือออกไปปรับเลือดที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นสามสี่หยด และดื่มด้วยความเสื่อมใส, เมื่อเราตื่นขึ้นมาเรารู้สึกว่าพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าได้ซึมซาบและครอบครองวิญญาณของเรา หัวใจของเราตื่นเต็นด้วยความเบิกบานของการมาสถิตของพระองค์ และความลึกลับของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ถูกคลี่ความรุ่งโรจน์ทั้งหมดออกต่อดวงตาของเรา”

15

ทันใดที่กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์สั่งการลงโทษพระบ๊อบให้ถูกกักขังท่ามกลางที่มั่นบนภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจาน เขาถูกเล่นงานโดยโชคชะตาที่พลิกผันทันทีอย่างที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน ซึ่งดีที่รากฐานรัฐของเขา ความหายนหะที่นำสะพรึงกลัวสู่ใจมองกำลังของเขาที่ทำการค้าจนระเปียบภายในหัวมณฑลทั้งหลายอย่างไม่รู้ตัว^[1] ธงแห่ง

เกี่ยวกับจาลาล ชาบีห์ Nicolas เขียนดังต่อไปนี้ : “คัมภีร์แห่งข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด มีความสำคัญที่สุดในบรรดาผลงานศิลปะการก่อก่อผลจากปากกาของซียิด อาลี โมฮัมหมัด พระบ๊อบ” [preface, page 1]

“เป็นที่ประจักษ์ว่าผู้ติดต่อทางจดหมายขอข้อพิสูจน์ของพันธกิจของเขา [พระบ๊อบ] และคำตอบของเขา นำขึ้นชมสำหรับความถูกเฟงและชัดเจน คำตอบนั้นอยู่บนวาระสองท่อนในคัมภีร์โกรอ่าน ท่อนแรกคือ ไม่มีใครสามารถเปิดเผยวาระถึงแม้ว่าจะได้การช่วยเหลือจากโลกทั้งหมดของมนุษย์และวิญญาณความชั่วร้าย ท่อนที่สองคือ ไม่มีใครสามารถเข้าใจความหมายของวาระในคัมภีร์โกรอ่านเว้นแต่พระผู้เป็นเจ้าและบุรุษที่มีวิชาแน่น [Preface, p.5]

“เป็นที่ชัดเจนว่าการก่อก่อผลของพระบ๊อบนั้นใหม่และเป็นต้นตำรับ และด้วยการกล่าวถึงอย่างย่อนี้เราสามารถเห็นว่าผลงานวรรณกรรมของเขา (พระบ๊อบ) น่าสนใจอย่างลึกซึ้งเพียงไร ขอบเขตของผลงานของข้าพเจ้าไม่ยินยอมให้ข้าพเจ้าอธิบายแม้เพียงย่อๆ ความเชื่อสำคัญที่สุดที่ต้องยอมรับในหลักศาสนาที่กล่าวหาญ ซึ่งมีรูปแบบที่ทั้งปราดเปรื่องและดึงดูดใจ ข้าพเจ้าหวังจะอธิบายในอนาคต แต่ต้องการจะให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ ‘คัมภีร์แห่งข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด’ : ในตอนจบของคัมภีร์ของเขา พระบ๊อบพูดถึงปาฏิหาริย์ที่มากับการสำแดงองค์ของตน นี่อาจทำให้ผู้อ่านพิศวง เนื่องด้วยเราได้เห็นอัศจรรย์ใหม่ปฏิเสธความจริงของปาฏิหาริย์ทางกายภาพอย่างชัดเจน ซึ่งจินตนาการของชาวมุสลิมถือว่าเป็นของพระโมฮัมหมัด เขา (พระบ๊อบ) ยืนยันว่าสำหรับตัวเขาเองและสำหรับศาสนทูตอาราเบีย ข้อพิสูจน์เพียงอย่างเดียวของพันธกิจของเขาคือการสั่งวาระ เขาไม่ให้ข้อพิสูจน์อื่น ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่สามารถแสดงปาฏิหาริย์ (พระผู้เป็นเจ้าทรงอำนาจสูงสุด) แต่เพียงเพราะว่าสิ่งอัศจรรย์ทางกายภาพเป็นรองเมื่อเทียบกับปาฏิหาริย์ทางจิตวิญญาณ” [preface, page 1] [“Le Livre des Sept Preuves,” translation by A. L. M. Nicolas]

[1] A.L.M. Nicolas เขียนไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.257-258 ว่า “มณฑลนี้ได้เป็นสถานที่ของการลุกฮืออย่างน่าเป็นห่วงมาเป็นปีๆ, ณ สิ้นปี ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387) หรือต้นปี ค.ศ.1845 (พ.ศ.2388) ผู้ว่าการโบจโนร์ดได้ก่อกบฏต่ออำนาจของกษัตริย์ซาห์ และได้เป็นพันธมิตรกับชาวเตอร์โคแมนเพื่อต่อต้านเปอร์เซีย, เจ้าชายอาซีฟ ดอว์เลห์ผู้ว่าการมณฑลโคราซานขอความช่วยเหลือจากเมืองหลวง, นายพลชาน บาบ่า ชานผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพเปอร์เซียถูกส่งการให้ส่งกำลังหนึ่งพันคนไปสู้กับพวกกบฏ แต่ความขาดแคลนเงินคงคลังขัดขวางการเดินทาง, ดังนั้นกษัตริย์ซาห์วางแผนที่จะนำการรณรงค์เป็นการส่วนตัวในฤดูใบไม้ผลิ การเตรียมเริ่มต้นทันที ในไม่ช้าสิบกองพันแต่ละกองมีหนึ่งพันคนพร้อมและรอคอยการมาถึงของเจ้าชายฮัมซีย์ มีร์ซา ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนายพลบัญชาการการเดินทาง, ทันใดนั้นผู้ว่าการมณฑลโคราซาน อาซีฟ ดอว์เลห์น้องชายของมารดาของกษัตริย์ ด้วยรู้สึกว่าจะสวัสดิภาพของตนถูกคุกคามโดยความระแวงของบรรดาผู้มีอำนาจที่เตหะราน ได้มาถึงราชสำนักอย่างถ่อมตนเพื่อคัดค้าน ณ แทบเท้าของกษัตริย์และรับประกันความอุทิศตนโดยสมบูรณ์ของตนต่อกษัตริย์ และเรียกร้องให้บรรดาผู้หมิ่นประมาทตนถูกลงโทษ

“บังเอิญคนสำคัญที่สุดในหมู่ปรปักษ์ทั้งหลายของเขาคือฮาจิ มีร์ซา ออกอชุนายกรัฐมนตรีผู้มีอำนาจสูงสุด การไต่สวนคดีที่ยาวนานจบลงที่ความพ่ายแพ้ของผู้ว่าการ และเขาถูกส่งให้ไปแสวงบุญที่เมกกะกับมารดาของกษัตริย์

การกบฏถูกสาวขึ้นในโคราซาน การกบฏนั้นก่อให้เกิดความอกลั่นขวัญหนีอย่างหนักถึงขนาดว่าแผนการรณรงค์ของกษัตริย์ซาห์ไปยังอิรัท (เมืองหนึ่งในอัฟกานิสถาน) ถูกยกเลิกกะทันหัน ความหุนหันและความฟุ่มเฟือยของนายกรัฐมนตรีฮาจิ มีร์ซา ออกอซีได้กระพือไฟแห่งความไม่พอใจที่คุดยูให้เป็นเปลวขึ้นมา ได้ทำให้มวลชนเดือดดาลและสนับสนุนพวกเขาให้ปลุกการทำอันตรายเป็นปลุกกระดม, พวกที่กระด้างกระเดื่องที่สุดในโคราซานที่อาศัยอยู่ในกูซาน โบซนูดและซีรวาน...เข้าไปเป็นพันธมิตรกับซาลาร์บุตรชายของอาซีฟด โดวเลห์ลุง ฝ่ายมารดาของกษัตริย์ซาห์และผู้ว่าการมณฑล และปฎิเสธอำนาจของรัฐบาลกลาง, กองกำลังใดก็ตามที่ถูกส่งไปจากเมืองหลวงพบกับความพ่ายแพ้ทันทีด้วยน้ำมือของบรรดาผู้ยุ้งการกบฏด้วยง, จาร์ฟา โกลี ซาเน นัมดาร์ และอามีร์ อาร์ซลาน ซานบุตรชายของซาลาร์ ผู้ซึ่งดำเนินงานปฏิบัติการต่อต้านกองกำลังของกษัตริย์ซาห์ ได้แสดงความโหดเหี้ยมที่สุด และหลังจากที่ได้ขับไล่การโจมตีของศัตรู ได้สังหารเชลยของตนอย่างไร้ปราณี

16

ในเวลานั้นมุลลา ฮุสเซนอาศัยอยู่ในมาซัด ^[1] และกำลังพยายามแพร่กระจายความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ ทั้งๆ ที่มีความโกลาหลที่การกบฏนั้นเป็นเหตุ, หันใดที่ค้นพบว่าซาลาร์มั่งมื่นที่จะเข้าหาเพื่อให้ได้การสนับสนุนจากตน ด้วยความปรารถนาที่จะขยายขอบเขตของการกบฏ มุลลา ฮุสเซนตัดสินใจอย่างไม่รอช้าที่จะไปจากเมือง เพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าไปเกี่ยวข้องกับแผนการของหัวหน้ากบฏจอมทะนงนี้, เขาเดินทางกลางดึกกับกัมบาร์ อาลีเพียงคนเดียวในฐานะผู้ติดตามรับใช้เขามุ่งหน้าไปยังเตหะราน ซึ่งจากเมืองนี้เขามุ่งมั่นจะไปเยือนอาเซอร์ไบจานโดยหวังจะพบพระบิ๊อบที่นั่น, มิตรสหายของมุลลา ฮุสเซนเมื่อรู้วิธีการจากไปของเขา ได้จัดหาทันทีสิ่งใดก็ตามที่จะอำนวยความสะดวกของการเดินทางที่ยาวนานและทรหดของเขา และรีบตามไปให้ทันเขา มุลลา ฮุสเซนไม่ได้รับความช่วยเหลือของพวกเขา เขากล่าวว่า "ข้าได้ปฎิญาณที่จะเดินตลอดระยะทางที่แยกข้าจากพระผู้เป็นที่ยิ่งใหญ่ของข้า ข้าจะไม่หย่อนความตั้งใจจนกว่าจะไปถึงจุดหมายปลายทาง" เขาก็กับพยายามชักนำกัมบาร์ อาลีให้กลับไปมาซัด แต่ในที่สุดก็จำเป็นต้องยอมตามการอ้อนวอนขอทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ตลอดการไปแสวงบุญที่อาเซอร์ไบจาน

"ลูกชายของอาซีฟด โดวเลห์คือซาลาร์ผู้อารักขาสูเหร่าที่มาซัด ซึ่งมั่งคั่งด้วยตัวเองและมีความมั่นใจเพราะความเป็นพันธมิตรของตนกับหัวหน้าชาวเคิร์ดจาฟาร์ โกลี ซาน อิลคานีของชนเผ่ากอจาร์" ได้มีท่าทีไม่เป็นมิตร, ครั้นแล้วกำลัง 3,000 คนและปืนใหญ่ 12 กระบอกถูกส่งมาตอบโต้และการปกครองโคราซานถูกมอบไว้ในมือของฮัมซี้ มีร์ซา

"ข้าที่ว่าจาฟาร์ โกลี ซานซึ่งกำลังนำกองทหารปืนใหญ่ขนาดใหญ่ ได้เข้าโจมตีกองทัพหลวงที่ยกมา ได้ทำให้อีกห้ากองพลและอีกสิบแปดปืนใหญ่ถูกส่งมา วันที่ยี่สิบแปด ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390) การลุกฮือนี้ถูกบดขยี้จนราบคาบ โดยชัยชนะที่ซาร์ฮุด [15 กันยายน] และความพ่ายแพ้และการหนีไปของจาฟาร์ โกลี ซานและซาลาร์"

[1] A.L.M. Nicolas เขียนไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.258-259 ว่า "มาซัดคือสถานที่แสวงบุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเปอร์เซียทั้งหมด ดังที่ทุกคนรู้ว่าคาบิลาคือสถานที่แสวงบุญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเขตแดนออกโตมาน, ในมาซัดนี้เองที่เป็นที่ตั้งของสถานที่สักการะศักดิ์สิทธิ์ของอิหม่ามเรซา ข้าพเจ้าจะไม่ขยายความเกี่ยวกับปาฏิหาริย์นับร้อยๆ ที่ได้เกิดขึ้นและยังคงเกิดขึ้น ณ สถานที่สักการะนี้, เพียงพอที่จะรู้ว่าทุกปีผู้แสวงบุญเป็นพันๆ มาเยือนหลุมศพนี้ และกลับบ้านก็ต่อเมื่อหลังจากที่พวกเขาหาประโยชน์เจ้าเล่ห์ในธุรกิจที่อุดมผลนั้นได้พรวดพวกเขาจากเพนนี้สุดท้าย สายธารของทองหลังไหลมาเรื่อยๆ เพื่อประโยชน์ของพนักงานที่โลกทั้งหลาย แต่พนักงานเหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือของหุ้นส่วนหลายคนในการจับเหยื่อให้หลอกใช้สุดคณานับไว้ในตะขวยของตน ไม่ต้องสงสัยว่านี่คืออุตสาหกรรมจัดตั้งที่ดีที่สุดเ็นเปอร์เซีย, หากครึ่งหนึ่งของเมืองดำรงชีวิตอยู่ได้จากสุเหร่า ทำนองเดียวกันอีกครั้งหนึ่งสนใจอย่างจดจ่อในผู้แสวงบุญกลุ่มใหญ่, บรรดาพ่อค้าผู้ดูแลภัตตาคารและโรงแรมทั้งหลาย แม้แต่สาวก็มิสามิให้หาได้อย่างเหลือเฟือในหมู่ผู้มาเยือนในวันหนึ่ง!

"โดยธรรมดาแล้วประชาชนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นพันธมิตรกันต่อต้านผู้สอนศาสนาคริสต์ ซึ่งคำสอนของเขากำลังคุกคามการหาเลี้ยงชีพของตน การประณามการหลอกลวงเหล่านี้ในเมืองอื่นพอทนได้ แต่เป็นสิ่งไม่เหมาะสมที่จะประณามในที่ที่ทุกคนในทุกชนชั้นกำลังเจริญเติบโตบนการหลอกลวงดังกล่าว, ไม่ต้องสงสัยว่าอิหม่ามเมห์ดีมีสิทธิ์ที่จะเสด็จมา แต่แน่นอนว่าเขาจะกลายเป็นที่นารำคาญของสาธารณชน, อาจเป็นนาต้นตอที่ยิ่งจะทำหน้าที่พิชิตโลกกับเขา แต่มีความอ่อนล้า ความเสี่ยงและอันตรายในวิสาหกิจดังกล่าว ขณะทีเวลานี้พวกเขา กำลังแสวงความสงบที่สมบูรณ์แบบในเมืองที่งดงาม ที่ซึ่งคนหนึ่งสามารถหาเลี้ยงชีพได้อย่างง่ายและปลอดภัย"

17

บนเส้นทางไปยังเตหะราน มุลลา ฮุสเซนได้รับการกล่าวต้อนรับอย่างกระตือรือร้นโดยชาวบาไฮทั้งหลายในเมืองต่างๆ ที่เขาผ่าน พวกเขาถามคำถามต่อกันต่อมุลลา ฮุสเซนและได้รับคำตอบเดียวกัน ข้าพเจ้าได้ยินคำให้การยืนยันจากริมฝีปากของอออกอเย คาติม : “เมื่อมุลลา ฮุสเซนมาถึงเตหะราน ข้าพเจ้ากับศาสนิกชนจำนวนมากไปเยี่ยมเขา สำหรับเราเขาดูเหมือนว่าเป็นธรรมสรีระแห่งความแน่วแน ความเคร่งศาสนาและคุณความดี เขาให้แรงบันดาลใจเราด้วยการปฏิบัติตัวที่ซื่อตรงและความภักดีที่แรงกล้า เขามีอุปนิสัยใจคอที่มีพลังโน้มน้าวและความศรัทธาที่ไฟแรงถึงขนาดที่เราเชื่อมั่นว่า โดยลำพังและไม่ได้รับการช่วยเหลือเขาจะสามารถก้าวยชนะของศาสนาของพระเจ้าได้” มุลลา ฮุสเซนถูกพาเข้าไปพบพระบาฮาอูลลาห์อย่างลับๆ และหลังจากการสนทนากันไม่นาน เขามุ่งหน้าไปอาเซอร์ไบจาน

18

คืนก่อนที่มุลลา ฮุสเซนจะมาถึงมาห์คูซึ่งเป็นวันก่อนนอร์วูซที่สืบมาจากการประกาศพันธกิจของพระบ็อบ และตรงกับวันที่สิบสามของเดือนราบียส ซานี ฮ.ศ.1264 [ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] อาลี ข่านฝันและเล่าเรื่องราวของตนว่า “ในขณะที่หลับ ข้าพเจ้าตื่นตกใจเพราะมีข่าวลือมาอย่างกะทันหันว่า พระโมฮัมหมัดศาสนทูตของพระเจ้าจะมาถึงมาห์คูในไม่ช้า พระองค์จะมุ่งหน้าตรงไปยังปราสาทเพื่อจะเยี่ยมพระบ็อบ และแสดงความยินดีกับพระบ็อบสำหรับการมาถึงของเทศกาลนอร์วูซ, ในความฝันข้าพเจ้าวิ่งออกไปหาพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นที่จะแสดงความยินดีต้อนรับอย่างถ่อมตนต่อผู้มาเยือนที่วิเศษนี้, ด้วยความดีใจอย่างพรรณนาไม่ได้ข้าพเจ้ารีบเดินไปยังแม่น้ำ และเมื่อไปถึงสะพานซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองมาห์คูหนึ่งเมย์ดาน (คูอิฮาน) ข้าพเจ้าเห็นชายสองคนมุ่งเข้ามาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าคนหนึ่งเป็นพระโมฮัมหมัดเอง ขณะที่อีกคนหนึ่งเดินตามหลังพระองค์ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นหนึ่งในสหายดีเด่นของพระองค์ ข้าพเจ้ารีบไปสยบอยู่แทบเท้าของพระองค์ และกำลังก้มลงจะจูบชายเสื้อคลุมของพระองค์ แล้วข้าพเจ้าก็ตื่นจากฝันทันที, ความเบิกบานใจอย่างยิ่งทวมวิญญานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกราวกับว่าสวรรค์เองกับความปิติทั้งหมดของสวรรค์อัดแน่นอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า, ด้วยเชื่อมั่นในความเป็นจริงของนิมิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าชำระมือและใบหน้า สวดอธิษฐาน สวมเครื่องแต่งกายที่งดงามที่สุด เจิมศีรษะตนเองด้วยน้ำหอม และมุ่งไปยังบริเวณที่ในความฝันคืนก่อนข้าพเจ้าได้จ้องมองสีหน้าของพระโมฮัมหมัด, ข้าพเจ้าสั่งการผู้ติดตามรับใช้ให้สวมอานให้ม้าที่ดีที่สุดและปราดเปรี้ยวที่สุดสามตัวของข้าพเจ้า และให้นำม้าเหล่านั้นไปที่สะพานทันที, เมื่อตะวันเพิ่งจะขึ้นข้าพเจ้าเดินออกจากตัวเมืองมาห์คูโดยลำพังและไม่มีผู้ติดตามไปยังแม่น้ำ, เมื่อใกล้เข้าไปหาสะพานข้าพเจ้าใจเต้นด้วยความพิศวงที่ค้นพบว่า ชายสองคนที่ข้าพเจ้าเห็นในฝันเดินตามกันมาเข้ามาหาข้าพเจ้า, โดยสัญชาตญาณข้าพเจ้าสยบลงที่แทบเท้าของชายที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นพระโมฮัมหมัดและจูบที่นั่นด้วยความเลื่อมใส ข้าพเจ้าขอให้เขาและสหายขึ้นม้าที่ข้าพเจ้าเตรียมมาสำหรับการเข้าไปในมาห์คู คำตอบของเขาคือ “ไม่ ข้าพเจ้าอนุญาตไว้ว่าจะเดินด้วยเท้าตลอดการเดินทาง ข้าจะเดินไปให้ถึงยอดภูเขาและเยี่ยมหนักโทษของท่านที่นั่น”

19

ประสบการณ์แปลกประหลาดนี้ของอาลี ข่าน ทำให้เขามีท่าทีที่เคารพพระบ็อบลึกซึ้งขึ้น ความศรัทธาของเขาในอิทธิฤทธิ์ของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบยิ่งใหญ่อขึ้น และความอุทิศตนของเขาต่อพระองค์เพิ่มขึ้นเป็นอันมาก, ด้วยทำที่ยอมจำนนอย่างถ่อมตัวเขาตามมุลลา ฮุสเซนไปจนกระทั่งไปถึงประตูรั้วของปราสาท, ทันใดที่ดวงตาของมุลลา ฮุสเซนมองเห็นสีหน้าของพระเจ้าเป็นท่านนายของตนที่กำลังยืนอยู่ ณ ธรณีประตูรั้ว เขาหยุดทันที โค้งคำนับพระองค์และยืนนิ่งอยู่ข้างพระองค์ พระบ็อบเหยียดแขนออกมาโอบกอดมุลลา ฮุสเซนด้วยความรัก จูงมือพาเขาไปที่ห้องของพระองค์, จากนั้นพระองค์เรียกมิตรสหายมาพบและฉลองนอร์วูซกับพวกเขา, จานใส่ของหวานและผลไม้คุณภาพเยี่ยมที่สุดถูกนำมาวางบนโต๊ะต่อหน้าพระองค์ พระองค์แจกจ่ายอาหารเหล่านั้นในหมู่มิตรสหายที่มาชุมนุมกัน และขณะที่ทรงยืนควินซ์และแอปเปิ้ลให้มุลลา ฮุสเซน พระองค์กล่าวว่า : “ผลไม้หอมหวานเหล่านี้มาถึงเราจากมิลาน อาร์ดี จานันท์ (ดินแดนสวรรค์) ถูกเด็ดมาและกลายเป็นพิเศษให้แก่งานฉลองนี้โดยอิสโมลลาโฮล พาเทค โมฮัมหมัด ทากี”

20

นับจนถึงเวลานั้นไม่มีสาวกคนใดของพระบ็อบนอกจากซียิด ฮุสเซนและน้องชายของเขา ได้รับอนุญาตให้ค้างคืนภายในปราสาท, วันนั้นอาลี ข่านไปหาพระบ็อบและกล่าวว่า : “หากเป็นความปรารถนาของท่านที่จะให้มุลลา ฮุสเซนอยู่ด้วยคืนนี้ ข้าพเจ้าพร้อมที่จะยอมตามความปรารถนาของท่าน เพราะข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์ของตนเอง ไม่ว่าท่านปรารถนาจะให้เขาอยู่กับท่านนานแค่ไหน ข้าพเจ้าขอปฏิญาณตนที่จะดำเนินการตามบัญชา

ของท่าน” สาวกทั้งหลายของพระบ็อบยังคงมาที่มาหาคูเป็นจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และได้รับอนุญาตให้เข้าไปพบพระบ็อบทันทีโดยไม่มีข้อจำกัดแม้แต่หน่วย

21

วันหนึ่งขณะที่พระบ็อบซึ่งอยู่กับมุลลา ฮุสเซน กำลังมองออกไปยังภูมิทัศน์ของชนบทรอบๆ จากบนหลังคาปราสาท พระองค์จึงมองไปทางตะวันตก และเมื่อเห็นแม่น้ำแอลกซีสดเคียวไหลออกไปข้างล่าง ทรงหันมามามุลลา ฮุสเซนและกล่าวว่า : “นั่นคือแม่น้ำและนี่คือริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งกวีฮาเฟซเขียนไว้ว่า : ‘ดูกร ลมตะวันตก หากเจ้าพัดผ่านริมฝั่งแม่น้ำแอลกซีส จงฝั่งรอยจูบบนพื้นดินของหุบเขานั้น และทำให้ลมหายใจของเจ้ามีกลิ่นหอมดูกร ที่ฟักอาศัยแห่งซัลมา! จงแซ่ซ้อง แซ่ซ้องหนึ่งพันครั้งต่อเจ้า เสียงของคนขับอูฐของเจ้าเป็นที่รักเพียงไร เสียงกรังกริ่งของระฆังของเจ้าหวานเพียงไร!’ [1] วันเวลาของเจ้าในการพักอยู่ในชนบทนี้กำลังใกล้ไปสู่จุดจบ หากมิใช่เพราะการพักอยู่ช่วงสั้นๆ ของเจ้า เราคงแสดง ‘ที่ฟักอาศัยแห่งซัลมา’ ต่อเจ้าดังที่เราได้เปิดเผย ‘ริมฝั่งแม่น้ำแอลกซีส’ ต่อดวงตาของเจ้า” “ที่ฟักอาศัยแห่งซัลมา” นั้นพระบ็อบหมายถึงตัวเมืองซัลมา ซึ่งตั้งอยู่ในละแวกของเซห์ริคและชาวเติร์กระบุว่าซัลมา พระบ็อบพูดความรู้สึกนึกคิดต่อว่า : “อิทธิพลโดยตรงของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์นี้เอง ที่ทำให้วาทะดังเช่นเหล่านี้หลังไหลออกมาจากลิ้นของกวีทั้งหลาย ซึ่งนัยสำคัญของวาทะดังกล่าวเหล่านี้เองไม่สามารถเข้าใจบ่อยครั้ง วาทะท่อนดังต่อไปนี้ได้รับการดลใจจากพระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน : ‘ซีราชจะถูกเหวี่ยงลงไปในความโกลาหล ชายหนุ่มผู้มีชีวิตห่าตาลจะมาปรากฏ ข้ากลัวว่าลมหายใจจากปากของเขาจะทำให้แบกแดดวุ่นวายปั่นป่วน’ ความลึกซึ้งที่ถนอมไว้ในวาทะท่อนนี้ถูกปกปิดอยู่เวลานี้ และจะถูกเปิดเผยในปีหลังจากอื่น” [2] ต่อจากนั้นพระบ็อบยกภาชิตที่รู้จักกันดีขึ้นมากล่าว : “สมบัติทั้งหลายซ่อนอยู่ในบัลลังก์ของพระผู้เป็นเจ้า กุญแจไขสมบัติเหล่านั้นคือลิ้นของกวีทั้งหลาย” จากนั้นพระองค์เล่าให้มุลลา ฮุสเซนฟังเหตุการณ์ต่างๆ ตามกันมาเป็นลำดับที่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในอนาคต และบอกเขาไม่ให้กล่าวเรื่องนี้ต่อผู้ใด [3] พระบ็อบแจ้งเขาว่า : “สามสัปดาห์หลังจากที่เจ้าไปจากสถานที่นี้ พวกเขาจะย้ายเราไปยังอีกภูเขาดังหนึ่ง ก่อนที่เจ้าจะไปถึงจุดหมายปลายทางของเจ้า ชาวกรไปจากมาหาคูของเราจะไปถึงเจ้า”

22

คำทำนายที่พระบ็อบเคยเกิดขึ้นจริงทันใด พวกที่ได้รับความอบหน้าทีในการเฝ้าดูการเคลื่อนไหวและการปฏิบัติตัวของอาลี ข่านอย่างลับๆ เสนอรายงานอย่างละเอียดไปยังนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซี ซึ่งในรายงานนี้พวกเขาสาธยายการอุทิศตนสุดๆ ของอาลีข่านต่อนักโทษของเขา และพรรณนาเหตุการณ์ต่างๆ ที่น่าจะยืนยันถ้อยแถลงของพวกเขา พวกเขาเขียนถึงนายกรัฐมนตรีว่า “ทั้งกลางวันกลางคืนผู้คุมปราสาทมาหาคูเป็นที่เห็นว่าสมาคมกับเชลยของเขาด้วยความเป็นมิตรและอิสรภาพที่ไม่ถูกเหนี่ยวรั้ง อาลี ข่านซึ่งแข็งขันไม่ยอมให้ลูกสาวของตนสมรสกับรัชทายาทแห่งเปอร์เซีย โดยให้เหตุผลว่าการกระทำดังกล่าวจะทำให้ญาติๆ ชาวซุนนีของมารดาของตนเดือดดาลถึงขนาดว่า พวกเขาจะสังหารตนและลูกสาวของตนอย่างไม่ลังเล บัดนี้ด้วยความกระตือรือร้นสุดใจเขาปรารถนาจะให้ลูกสาวคนเดียวกันนี้สมรสกับพระบ็อบ พระบ็อบได้ปฏิเสธ แต่อาลี ข่านยังคงอ้อนวอนอย่างแข็งขัน หากมิใช่เพราะการปฏิเสธของนักโทษ คงมีการฉลองสมรสของหญิงสาวนี้ไปแล้ว” อาลี ข่านได้ขอร้องดังกล่าวจริงๆ และถึงกับขอมุลลา ฮุสเซนให้ช่วยอ้อนวอนพระบ็อบในนามของเขา แต่ไม่ได้รับความยินยอมจากพระองค์

[1] ตามบันทึกเรื่องเล่าของ Haji Mu'inu's Saltanah's narrative, p.67-8 มีร์ซา ฮาบีบเบ ซีราชผู้เป็นที่รู้จักกันมากกว่าด้วยชื่อออกอินี ซึ่งเป็นหนึ่งในกวีที่เลื่องชื่อที่สุดของเปอร์เซีย คือคนแรกที่ร้องสรรเสริญพระบ็อบและยกย่องความสูงส่งของสถานะของพระองค์ สำเนาต้นฉบับของบทกวีทั้งหลายของออกอินีที่บรรจวงนะเหล่านี้ ถูกแสดงต่อผู้ประพันธ์เรื่องเล่านี้ เขากล่าวว่าถ้อยคำต่อไปนี้ถูกเขียนที่หัวของถ้อยคำสรรเสริญ : “ในการสรรเสริญการสำแดงองค์ของซียิดเด บ็อบ”

[2] คำตัวเลขของอินคือ 68 ในปีฮ.ศ.1268 ระหว่างที่ถูกคุมขังในห้องขังใต้ดินชื่อว่า ซาล พระบาฮาอุลลาห์ได้รับการบอกเป็นนัยครั้งแรกให้รู้พันธกิจสวรรค์ของพระองค์

[3] ในจาลาล ชาบีห์” พระบ็อบเปิดเผยดังต่อไปนี้ : “ฮาดีษ ‘อาเซอร์ไบจาน’ ซึ่งกล่าวถึงเรื่องนี้กล่าวว่า : ‘สิ่งทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นในอาเซอร์ไบจานจำเป็นสำหรับเรา ไม่มีสิ่งใดขัดขวางการบังเกิดขึ้นนี้ได้ ดังนั้นจงอยู่ที่บ้านของเจ้า แต่ถ้าเจ้าได้ยินว่าผู้ปลุกปั่นได้ปรากฏขึ้น เช่นนั้นจงรีบไปหาเขา’ และฮาดีษกล่าวต่อไปว่า : ‘ความวิบัติจงบังเกิดกับชาวอาหรับ เพราะสงครามกลางเมืองใกล้เข้ามาแล้ว!’ ในการกล่าวถ้อยคำสุดท้ายเหล่านี้หากพระโมฮัมหมัดตั้งใจจะกล่าวถึงพันธกิจของตนเอง คำกล่าวของพระองค์ย่อมเปล่าประโยชน์และไม่มีค่า” The Seven Proofs, p.47, Nicolas' translation

23

รายงานที่ประสงคร้ายเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อฮาจี มีร์ซา ออกอซีทันที่ อีกครั้งที่ความกลัวและความขุ่นเคืองได้เร่งเร้า นายกรัฐมนตรีที่เอาแน่นอนไม่ได้นี้ ให้ออกคำสั่งเด็ดขาดให้ย้ายพระบ็อบไปยังปราสาทเซห์ริค

24

สิบสองวันหลังจากนอร์ูชพระบ็อบอำลาประชาชนแห่งมาห์คู ผู้ซึ่งในระหว่างเก้าเดือนของการถูกกักขังที่นี่ ได้ยอมรับคุณภาพของบุคลิกลักษณะและความยิ่งใหญ่ของอุปนิสัยใจคอของพระองค์ในระดับขั้นที่น่าทึ่ง, มุลลา ฮุสเซนซึ่งจากมาห์คูไปแล้วโดยบัญชาของพระบ็อบ ยังอยู่ที่ทาบริซเมื่อข่าวการย้ายพระผู้เป็นท่านนายของตนไปเซห์ริคตามคำทำนายไปถึงเขา ขณะที่ทรงอำลามุลลา ฮุสเซนครั้งสุดท้าย พระบ็อบกล่าวต่อเขาว่า “เจ้าได้เดินทางด้วยเท้ามาตลอดทางจากมณฑลบ้านเกิดของเจ้ามาถึงที่นี่ ทำนองเดียวกันเจ้าต้องเดินทางกลับด้วยเท้าจนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางของเจ้า เพราะวันแห่งการขี้อ่างอย่างชานาญของเจ้าจะมาถึง, เจ้าถูกลิขิตให้แสดงความกล้าหาญ ทักษะและวีรกรรมอย่างที่จะบดบังรัศมีของการกระทำที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของวีรบุรุษทั้งหลายในอดีต, การกระทำที่ห้าวหาญของเจ้าจะได้รับการสรรเสริญและชื่นชมจากบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรนี้ รันดร์, ระหว่างทางเจ้าควรแวะเยี่ยมศาสนิกชนในโคโย อูร์มีเยห์ มารากะห์ มีลาน ทาบริซ ชานลอน กาซวิน และเตหะราน, เจ้าจะถ่ายทอดการแสดงความรักและความห่วงใยของเราให้แก่ทุกคน เจ้าจะพยายามจุดหัวใจของพวกเขาใหม่ด้วยไฟแห่งความรักที่มีต่อความงามของพระผู้เป็นเจ้า และจะพยายามทำให้ความศรัทธาของพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นในการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์, จากเตหะรานเจ้าควรมุ่งหน้าไปยังมาซินดาร์อน ที่ซึ่งสิ่งล้ำค่าซ่อนเร้นของพระผู้เป็นเจ้าจะถูกสำแดงให้เห็นชัดต่อเจ้า, เจ้าจะถูกเรียกให้กระทำการที่ยิ่งใหญ่อย่างที่จะทำให้ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งหลายในอดีตดูเล็กลง ลักษณะงานของเจ้าจะถูกเปิดเผยต่อเจ้าที่นั่น ความเข้มแข็งและการนำทางจะประทานให้แก่เจ้า เพื่อว่าเจ้าจะเหมาะที่จะรับใช้ศาสนาของพระองค์”

25

เช้าวันที่เก้าหลังจากนอร์ูช มุลลา ฮุสเซนออกเดินทางไปยังมาซินดาร์อนตามที่พระผู้เป็นท่านนายของตนบัญชา สำหรับกัมบารี อาลีพระบ็อบกล่าวคำอำลาดังนี้: “กัมบารี อาลีของยุคที่ผ่านมาย่อมภูมิใจว่า คนที่ชื่อเหมือนเขาได้มีชีวิตอยู่เป็นพยานต่อยุคซึ่งแม้แต่พระองค์ (พระโมฮัมหมัด) ผู้ทรงเป็นพระผู้เป็นนายของนายของเขาถอนหายใจอย่างไร้ประโยชน์ และกล่าวด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าว่า : ‘ขอให้ดวงตาของเราได้เห็นใบหน้าของเพื่อนร่วมศาสนาของเราที่ได้อภิสิทธิ์ในการมาถึงยุคของพระองค์!’”

4.2 การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังมาซินดาร์อน [Mullá Husayn's journey to Mázin্দarón]

26

อาลี ชานเชญมุลลา ฮุสเซนด้วยน้ำใสใจจริงให้พักอยู่ที่บ้านของตนสามสี่วันก่อนออกจากมาห์คู เขาแสดงความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่างสำหรับการเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังมาซินดาร์อน, อย่างไรก็ตามมุลลา ฮุสเซนไม่ยอมให้เวลาการจากไปของตนล่าช้าออกไป หรือใช้ประโยชน์จากรีการสำหรับความสบายที่อาลี ชานอุทิศให้เขาไว้ใช้สอย

27

ด้วยชื่อเสียงต่อคำสั่งการที่ตนได้รับ มุลลา ฮุสเซนแวะเยี่ยมทุกเมืองและหมู่บ้านตามที่พระบ็อบสั่งไว้ รวบรวมผู้ที่ศรัทธา ถ่ายทอดความรัก ความปรารถนาดีและคำรับประกันของพระบ็อบให้แก่พวกเขา ปลุกความไฟแรงของพวกเขาขึ้นมาใหม่ และเคี่ยวเข็ญพวกเขาให้คงความแน่วแน่ในหนทางของพระองค์, ในเตหะรานมุลลา ฮุสเซนได้รับเอกสิทธิ์อีกครั้งให้เข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ และได้รับสิ่งคำจุนจิตรีญญาณจากมือของพระองค์ ซึ่งช่วยให้เขามีความกล้าหาญที่ไม่ย่อท้อและสามารถฝ่าภัยอันตรายที่โถมตีวันท้ายๆ ของชีวิตของเขาอย่างดุษร้าย

28

จากเตหะรานมุลลา ฮุสเซนมุ่งหน้าไปยังมาซินดาร์อนด้วยความคาดหวังอย่างกระตือรือร้น ที่จะได้เป็นพยานต่อการเปิดเผยสิ่งล้ำค่าซ่อนเร้นที่พระบ็อบสัญญาไว้กับเขา, เวลานั้นโคดสุอาศียอยู่ในบาร์ฟูรชในบ้านที่เดิมเป็นของบิดาของเขาเอง เขาสมาคมอย่างอิสระกับประชาชนทุกคนชั้น และด้วยอุปนิสัยใจคอที่สุภาพอ่อนโยนและขอบเขตวิชาความรู้ที่กว้างขวาง เขาได้รับความรักและชื่นชมอย่างไม่มีข้อแม้จากบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น,

เมื่อมาถึงบาร์ฟูซ มุลลา ฮุสเซนตรงไปที่บ้านของโคดุตและได้รับการต้อนรับด้วยความรักจากเขา โคดุตคอยรับใช้แขกของตนด้วยตนเอง และทำอย่างดีที่สุดในการจัดหาสิ่งใดก็ตามที่ดูเหมือนว่าจำเป็นสำหรับความสบายของมุลลา ฮุสเซน, เขาเช็ดฝุ่นและล้างผิวหนังพวงที่เท้าของมุลลา ฮุสเซนด้วยมือของตนเอง เขาให้ที่นั่งอันมีเกียรติแก่มุลลา ฮุสเซนในหม่อมตรสหายที่มาชุมนุม และด้วยความเคารพที่สุดได้แนะนำศาสนิกชนแต่ละคนที่มารวมตัวกันเพื่อจะพบมุลลา ฮุสเซน

29

ในคืนวันที่มาถึง ทนโดที่ศาสนิกชนทั้งหลายที่ได้รับเชิญให้มาทานอาหารค่ำเพื่อพบกับมุลลา ฮุสเซน ได้กลับบ้านไป เจ้าภาพหันมาหาแขกและสอบถามเขาว่าจะให้ความรู้แก่ตนใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับประสบการณ์ที่สนิทสนมกับพระบ็อบในปราสาทมาหาคู, มุลลา ฮุสเซนตอบว่า "สิ่งที่ข้าได้ยินและเป็นพยานระหว่างเก้าวันของการสมาคมกับพระองค์นั้นมีมากมายและหลากหลาย พระองค์พูดกับข้าถึงสิ่งต่างๆ ที่สัมพันธ์กับศาสนาของพระองค์ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม อย่างไรก็ตามพระองค์ไม่ได้ให้คำสั่งการที่แน่ชัดแก่ข้าเกี่ยวกับวิธีที่ข้าควรเดินหน้าเพื่อเผยแพร่ศาสนาของพระองค์ ทั้งหมดที่พระองค์บอกข้าคือ 'ระหว่างทางไปยังเตหะราน เจ้าควรแวะเยี่ยมศาสนิกชนในทุกเมืองและทุกหมู่บ้านที่เจ้าผ่าน จากเตหะรานเจ้าควรมุ่งหน้าไปยังมาซินดาร์อน ที่ซึ่งสิ่งล้ำค่าซ่อนเร้นของพระผู้เป็นเจ้าจะถูกเปิดเผยต่อเจ้า เป็นสิ่งล้ำค่าที่จะเปิดมาให้เห็นดวงตาของเจ้าเห็นลักษณะของงานที่เจ้าถูกลิขิตให้ปฏิบัติ' ด้วยการกล่าวเป็นนัยของพระองค์ ข้าก็สามารถมองเห็นความรุ่งโรจน์ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ไม่ว่าจะรีบหรือเพียงไร และสามารถสังเกตเห็นเครื่องหมายของอิทธิพลที่เหนือกว่าของศาสนาของพระองค์, จากถ้อยคำทั้งหลายของพระองค์ข้าก็เก็บความได้ว่า ในที่สุดข้าควรถูกเรียกให้พลีตัวตนที่ไม่คู่ควรของข้าในหนทางของพระองค์ เพราะในโอกาสต่างๆ ก่อนหน้านี้ เมื่อใดก็ตามที่ทรงบอกให้ข้าไปได้ พระบ็อบจะรับประกันเสมอว่าข้าจะถูกเรียกตัวให้ไปพบพระองค์อีก อย่างไรก็ตามครั้งนี้เมื่อพระองค์กล่าวคำอำลาต่อข้า พระองค์ไม่ได้ให้คำสัญญาดังกล่าว หรือกล่าวเป็นนัยถึงความเป็นไปได้ที่ข้าจะได้พบพระองค์อีกซึ่งหน้าในโลกนี้ ถ้อยคำสุดท้ายของพระองค์ต่อข้าคือ 'งานฉลองแห่งการเป็นพลี' กำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว จงลุกขึ้นและเตรียมความอดสาหะ และอย่าให้สิ่งใดหน่วงเหนี่ยวเจ้าไม่ให้บรรลุสิ่งที่ลิขิตไว้สำหรับเจ้า, เมื่อไปถึงจุดหมายปลายทางของเจ้า จงเตรียมตัวเจ้าเองเพื่อรับเรา เพราะอีกไม่นานเราเช่นกันจะตามเจ้าไป"

30

โคดุตสอบถามมุลลา ฮุสเซนว่านำธรรมลิขิตใดๆ ของพระผู้เป็นเจ้านายติดมาหรือไม่ เมื่อทราบว่ามี เขาจึงนำเสนอต่อแขกของตนด้วยหน้าตาต่างๆ ของหนังสือเขียนด้วยมือที่ตนมีอยู่ในครอบครอง และขอให้มุลลา ฮุสเซนอ่านบางวรรค, ทนโดที่อ่านหน้าหนึ่งของหนังสือนั้นสีหน้าของมุลลา ฮุสเซนเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงทันที, ลักษณะหน้าตาของเขาโดยไม่ตั้งใจ เผยให้เห็นความชื่นชมและความประหลาดใจที่นิยามไม่ได้, ความสูงส่ง ความลึกซึ้ง และเหนืออื่นใดอิทธิพลแทรกซึมของวณะที่เขาอ่าน ได้ปลุกความปั่นป่วนอย่างแรงในหัวใจของเขา และล้างคำสรรเสริญสูงสุดจากริมฝีปากของเขา, เขาวางหนังสือนั้นลงแล้วกล่าวว่า : "ข้าสามารถตระหนักได้อย่างดีว่า ผู้ประพันธ์วณะเหล่านี้ได้แรงบันดาลใจของพระองค์จากต้นกำเนิดที่อยู่เหนือกว่าบ่อเกิดที่มนุษย์ได้รับวิชาตามปกติ, ด้วยเหตุนี้ข้าขอให้การยืนยันการยอมรับความประเสริฐของวณะเหล่านี้หมดทั้งหัวใจ และการยอมรับสัจธรรมที่วณะเหล่านี้เปิดเผยอย่างไม่มีข้อสงสัย" จากความเงิบและการแสดงสีหน้าสอให้เห็นของโคดุต มุลลา ฮุสเซนสรุปว่าไม่มีใครอื่นเว้นแต่เจ้าภาพของตนที่สามารถเขียนวณะเหล่านั้น เขาลุกขึ้นทันทีจากที่นั่งและโดยการยืนก้มศีรษะ ณ ธรณีประตู ประกาศด้วยความเคารพว่า : "สิ่งล้ำค่าซ่อนเร้นที่พระบ็อบพูดไว้บัดนี้ถูกเปิดมาออกต่อดวงตาของข้า แสงสว่างของสิ่งล้ำค่านี้ได้ปิดเป่าความมืดสลัวแห่งความฉงนและสงสัย แม้ว่าพระผู้เป็นเจ้านายของข้าเวลานี้ถูกซ่อนอยู่ท่ามกลางที่มันบนภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจาน เครื่องหมายแห่งความอำไพของพระองค์และการเปิดเผยอำนาจของพระองค์เป็นที่เห็นชัดต่อหน้าของข้า ข้าได้พบการสะท้อนความรุ่งโรจน์ของพระองค์ในมาซินดาร์อน"

31

ความผิดพลาดของฮาจี มีร์ซา ออกอซนั้นร้ายแรงและน่าสะพรึงกลัวเพียงไร! นายกรัฐมนตรีบาปัญญาคนนี้ได้นึกคิดอย่างไรสาระว่า โดยการส่งลงโทษพระบ็อบให้ไปใช้ชีวิตเป็นผู้ถูกเนรเทศอย่างสิ้นหวังในมมที่ห่างไกลและแยกออกไปในอาเซอร์ไบจาน เขาจะปกปิดเปลวของไฟที่ไม่รู้จักมอดของพระผู้เป็นเจ้าได้สำเร็จ เขาไม่เข้าใจแม้แต่ร้อยละ โดยการตั้งแสงสว่างของพระผู้เป็นเจ้าไว้บนเนินเขา เขากำลังช่วยแพร่ศรัทธาและประกาศความรุ่งโรจน์ของแสงสว่างนั้น, โดยการกระทำของเขาเอง โดยการประเมินผิดพลาดอย่างน่าฉงนของเขา แทนที่จะซ่อนเปลวไฟสวรรค์นั้นจากดวงตาของมนุษย์ เขากลับกระพือเปลวไฟนั้นให้เปล่งแสงจ้าและเด่นชัดขึ้น, ในทาง

ตรงข้ามมุลลา ฮุสเซนมีใจเป็นธรรมเพียงไร วิจารณ์ญาณของเขาแน่นอนและแหลมคมเพียงไหน! ในบรรดาผู้ที่รู้จักและเห็นเขาไม่มีใครแม้เพียงขณะเดียวตั้งข้อสงสัยในความแกวึกา เสน่ห์ ความยึดมั่นในศีลธรรมที่สูงส่งและความกล้าหาญที่น่าพิศวงของชายหนุ่มผู้นี้, ภายหลังการสิ้นชีวิตของซียิด คาเซมหากเขาประกาศตนเป็นอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา ผู้ที่ดีเด่นที่สุดในหมู่เพื่อนสวากของเขา ย่อมยอมรับคำกล่าวอ้างของเขาอย่างเป็นเอกฉันท์ และยอมจำนนต่ออำนาจธรรมของเขา, มุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอนิสวากผู้มีวิชาและมีชื่อเสียงของเซค อาหมัดเด อาซาอี หลังจากที่มีมุลลา ฮุสเซนบอกเขาในทาบรีชเกี่ยวกับคำกล่าวอ้างของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ ไม่ได้ประกาศหรือว่า : “ข้าให้พระเจ้าเป็นพยานของข้า! หากคำกล่าวอ้างนี้ของซียิดเด บ็อบถูกนำมาอ้างโดยมุลลา ฮุสเซนเดียวกันนี้ เมื่อพิจารณาถึงลักษณะเฉพาะที่ไม่ธรรมดาของอุปนิสัยใจคอและความรู้ที่กว้างขวางของเขา ข้ายอมเป็นคนแรกที่สนับสนุนศาสนาของเขาและประกาศศาสนานี้ต่อประชาชนทั้งหมด, อย่างไรก็ตามเนื่องด้วยเขาได้เลือกที่จะเป็นรองต่ออีกบุคคลหนึ่ง ข้าเลิกล้มใจในวาหะของเขาและไม่ยอมตอบสนองคำร้องขอของเขาอีก” ซียิด โมฮัมหมัด บาเกเร ราชที่เมื่อได้ยินมุลลา ฮุสเซนไขความฉงนต่างๆ ที่รบกวนจิตใจของตนมาเป็นเวลานาน ไม่ได้ให้การยืนยันการบรรลุความสำเร็จอย่างสูงของเขาด้วยถ้อยคำสรรเสริญหรือว่า : “ตัวข้าซึ่งนึกคิดเอาเองว่าตนสามารถทำให้ซียิด คาเซม ราชที่หมดท่าและเงียบ ตระหนักแล้วว่าวิจารณ์ญาณของข้าผิดพลาดอย่างสาหัสเพียงไร เมื่อข้าได้พบและสนทนากับผู้ที่อ้างตนเป็นเพียงสวากที่ต่ำต้อยของเขาครั้งแรก ชายหนุ่มผู้นี้ดูเหมือนได้รับการประสาทด้วยความเข้มแข็งถึงขนาดว่า หากเขาประกาศกลางวันว่าเป็นกลางคืน ข้าก็ยังคงเชื่อว่าเขาสามารถใช้ข้อพิสูจน์ที่จะสาธิตสัจธรรมในถ้อยคำของเขาอย่างสิ้นข้อสงสัยในสายตาของนักบวชที่มีวิชาทั้งหลาย”

32

ในคืนที่ได้มาพบพระบ็อบ มุลลา ฮุสเซนแม้ว่าที่แรกจะนึกว่าตนเหนือกว่าสุดคนนา และโน้มเอียงที่จะดูแคลนคำกล่าวอ้างที่เสนอโดยบุตรชายของพ่อค้าผู้ไม่เป็นที่รู้จักแห่งซีราช ก็ไม่พลาดที่จะมองเห็นคุณประโยชน์สูงสุดค่านับที่แฝงอยู่ในการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ทันใดที่เจ้าบ้านของเขาเริ่มต้นคลี่เนื้อหาของตน, เขาอ้าแขนรับศาสนาของพระองค์อย่างกระตือรือร้น และละทิ้งอย่างไม่ให้ราคาสິงใดก็ตามที่อาจขัดขวางความพยายามของตนเองเพื่อความเข้าใจที่เหมาะสม และการส่งเสริมประโยชน์ของศาสนาอย่างมีประสิทธิภาพ, และเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม มุลลา ฮุสเซนได้รับโอกาสในการเห็นคุณค่าความประเสริฐที่เหนือธรรมดาของธรรมลิขิตของโคดส เขาด้วยความหลักแหลมที่ไม่ธรรมดาและวิจารณ์ญาณที่ไม่ผิดพลาดทำนองเดียวกัน สามารถประเมินความคู่ควรและคุณค่าที่แท้จริงของพรสวรรค์พิเศษเหล่านั้นที่ทั้งตัวตนและวาหะของโคดสได้รับการประสาท, ความรู้อันไพศาลของตัวเองที่เรียนมา ค่อยๆ หลดลงเป็นสิ่งไม่สำคัญต่ออิทธิที่หอมล้อมทุกสิ่งทีพระเจ้าประทานให้ ที่จิตวิญญาณของชายหนุ่มนี้แสดงให้เห็น, ขณะนั้นเองมุลลา ฮุสเซนปฏิญาณความจงรักภักดีที่ไม่รู้สิ้นสุดโคดส ผู้สะท้อนรัศมีของพระเจ้าเป็นทนายที่รักยิ่งของตนเองอย่างทรงอำนาจภาพ, เขาคิดว่าเป็นหน้าที่แรกของตนที่จะยอมเป็นรองโคดสโดยสิ้นเชิง เดินตามรอยเท้าของโคดส ยึดถือความประสงค์ของโคดส รับประกันความผาสุกและความปลอดภัยของโคดสด้วยทุกวิธีการในความสามารถของตน, มุลลา ฮุสเซนซื่อสัตย์ต่อปฏิญาณนี้จนถึงชั่วโมงแห่งการสละชีวิตของตน, ในความเคารพที่สุดที่เขาแสดงต่อโคดสนับจากนั้น เกิดจากความเชื่อมั่นที่แน่วแน่และไม่มีเปลี่ยนแปลงเพียงอย่างเดียว ที่เขามีต่อพรสวรรค์เหนือธรรมชาติที่มีอยู่จริง ที่ทำให้โคดสต่างจากเพื่อนสวากที่เหลือทั้งหมดอย่างชัดเจน, ไม่มีการคำนึงถึงสิ่งอื่นใดที่ชักนำมุลลา ฮุสเซน ให้แสดงความเคารพและความถ่อมตัวดังกล่าวในความประพฤติของตนต่อผู้ที่เคยดูเหมือนว่าเป็นเพียงผู้ที่เสมอกับตน, การหยั่งรู้ที่เฉียบแหลมของมุลลา ฮุสเซนรู้สึกได้ถึงอำนาจภาพมโหฬารที่แฝงอยู่ในตัวโคดสอย่างฉับไว และอุปนิสัยใจคอที่ประเสริฐของเขาผลักดันเขาให้สาธิตการยอมรับสัจธรรมนั้นอย่างเหมาะสม

33

ดังกล่าวคือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับท่าทีของมุลลา ฮุสเซนต่อโคดส จนศาสนิกชนทั้งหลายที่มารวมตัวกันที่บ้านของโคดสตอนเช้าวันรุ่งขึ้น แปลกใจที่สุดที่พบว่าแขกที่เมื่อคืนครองที่นั่งอันมีเกียรติ และได้รับการปรนเปรอความเมตตาและการต้อนรับขับสู้ ได้ให้ที่นั่งนั้นแก่เจ้าบ้าน และตอนนี้กำลังยืนอยู่แทนที่เจ้าบ้าน ณ ธรณีประตูด้วยท่าทีที่ถ่อมตัวโดยสมบูรณ์, ถ้อยคำแรกที่โคดสกล่าวต่อมุลลา ฮุสเซนในกลุ่มศาสนิกชนที่มาชุมนุมกันคือ : “บัดนี้ ณ ชั่วโมงนี้เอง เจ้าควรลุกขึ้นและโดยการติดต่อด้วยคทาแห่งอัจฉริยภาพและอำนาจจงสงบปากก่องทัพของผู้อาวุษาชั่วร้ายที่พยายามทำให้ชื่อที่งดงามของศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้าเสื่อมเสีย เจ้าควรเผชิญหน้าฝูงชนเหล่านั้นและทำให้ก้องกัมภังของพวกเขาหมดท่า เจ้าควรวางใจในกรุณาธิคุณของพระเจ้าเป็นเจ้า และควรถือว่าเพทุบายของพวกเขาเป็นความพยายามที่เปล่าประโยชน์ที่จะบดบังรัศมีของศาสนา, เจ้าควรสัมผัสภาษาเขียดโกล โอลามามาผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ ใจไม่ซื่อและชื่อกระฉ่อนคนนั้น และควรแย้มลักษณะเด่นเฉพาะตัวของการเปิดเผยพระธรรมนี้ต่อดวงตาของเขาอย่างไม่เกรงกลัว จากนั้นเจ้าควรมุ่งหน้าไปยังมณฑล

โคราซาน, ในตัวเมืองมาซัดเจ้าควรสร้างบ้านที่ออกแบบให้ใช้เป็นทั้งที่พักอาศัยส่วนตัวของเรา และในเวลาเดียวกันก็มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงพอสำหรับการรับแขกของเรา, เราจะเดินทางไปที่นี่ในไม่ช้าและจะอาศัยอยู่ที่บ้านนั้น เราจะเชิญทุกคนที่ใจเปิดรับมาที่บ้านนั้น ผู้ซึ่งเราหวังว่าจะได้รับการนำทางไปสู่แม่น้ำแห่งชีวิตนิรันดร์ เราจะเตรียมและตกแต่งเตือนพวกเขาให้รวมกลุ่มกันและประกาศศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า”

34

วันรุ่งขึ้น ณ ชั่วโมงพระอาทิตย์ขึ้น มุลลา ฮุสเซนออกเดินทางไปสัมภาษณ์ซาเยด โอลามา, โดยลำพังและไม่ได้รับการช่วยเหลือมุลลา ฮุสเซนแสวงหาตัวเขาและถ่ายทอดธรรมสารของยุคใหม่ให้แก่เขาตามที่โคดุดสั่ง, ด้วยความคมคายและไม่เกรงกลัวท่ามกลางสาวกของซาเยด โอลามาที่ชุมนุมกัน มุลลา ฮุสเซนถกเถียงผลสนับสนุนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้านายที่รักยิ่งของตน เรียกร้องเขาให้ทำลายเทวรูปทั้งหลายที่การนึกคิดที่เหลวไหลของเขาเองแกะสลักขึ้นมา และปิกองแห่งการนำทางสวรรค์บนเศษเทวรูปที่แตกเป็นเสี่ยงนั้น, มุลลา ฮุสเซนขอร้องเขาให้ปลดปล่อยจิตใจจากความเชื่อทางศาสนาในอดีตที่ล้าสมัยไว้ และรีบมายังชายฝั่งแห่งความรอดพ้นนิรันดร์อย่างอิสระและไม่ถูกจำกัด, ด้วยความแข็งขันที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว มุลลา ฮุสเซนหักล้างการถกเถียงทุกอย่างที่พอมัดจอลงนี้หาทางพิสูจน์แย้งสัจธรรมของธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และด้วยวิธีการใช้ตรรกะที่โต้แย้งไม่ได้ มุลลา ฮุสเซนเผยให้เห็นการใช้เหตุผลผิดๆ ในทุกหลักความเชื่อที่เขาพยายามนำเสนอ, ด้วยความเข้าใจเพราะกลัวว่าชุมนุมสาวกของตนจะจับมือกันสนับสนุนบุคคลอย่างมุลลา ฮุสเซนเป็นเอกฉันท์ ซาเยด โอลามาได้หันไปใช้กลยุทธ์ตำหนิที่สุดและภาษาที่ล่วงเกินที่สุด ด้วยหวังจะปกป้องบุรณภาพของฐานะของตน, เขาพูดให้ร้ายใส่หน้ามุลลา ฮุสเซน ไม่สนใจข้อพิสูจน์และพยานหลักฐานอย่างถูกต้องที่มุลลา ฮุสเซนอ้างถึง ยืนยันอย่างมั่นใจโดยปราศจากความชอบด้วยเหตุผลแม้แต่น้อยถึงความไร้ประโยชน์ของศาสนาที่เขาถูกเรียกตัวให้อ้าแขนรับ, ทันใดที่ตระหนักในความสามารถอย่างสิ้นเชิงของเขาที่จะเข้าใจนัยสำคัญของธรรมสารที่ตนนำมา มุลลา ฮุสเซนลุกจากที่นั่งและกล่าวว่า : “การถกเถียงของข้าหาได้ปลุกท่านให้ตื่นจากการหลับอย่างไม่มีเอาใจใส่ ในวันข้างหน้าที่จะมาถึงการกระทำของข้าจะพิสูจน์ให้ท่านเห็นอาณาภาพของธรรมสารที่ท่านเลือกจะดูหมิ่น” มุลลา ฮุสเซนพูดอย่างดุเดือดและแรงในอารมณ์จนซาเยด โอลามาหมดท่าอย่างสิ้นเชิง วิญญาณของเขาเกิดออสันขวัญหนีจมน้ำไม่สามารถตอบ, จากนั้นมุลลา ฮุสเซนหันไปหาคนหนึ่งในกลุ่มผู้ฟังที่ดูเหมือนว่ารู้สึกถึงอิทธิพลโน้มนำของถ้อยคำของตน และมอบความรับผิดชอบให้เขาเล่าให้โคดุดฟังเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการสนทนา นี้ เขากล่าวเพิ่มเติมว่า : “จงกล่าวต่อเขาว่า “เนื่องด้วยท่านไม่ได้บัญชาเจาะจงให้ข้าพเจ้าไปพบท่าน ข้าพเจ้าจึงมุ่งมั่นที่จะออกเดินทางทันทีไปโคราซาน ข้าพเจ้าขอเดินหน้าดำเนินการสิ่งทั้งหมดที่ท่านสั่งการให้ข้าพเจ้าปฏิบัติ””

35

โดยลำพังและหัวใจปลอยวางอย่างสิ้นเชิงจากทุกสิ่งนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า มุลลา ฮุสเซนออกเดินทางไปเมืองมาซัด ขณะที่ย่างเท้าบนหนทางไปมณฑลโคราซาน สหายเพียงคนเดียวของเขาคือความคิดที่จะทำตามความปรารถนาของโคดุดอย่างซื่อสัตย์ให้สำเร็จ และสิ่งยังชีพอย่างเดียวของเขาคือสำนักในคำสั่งสัญญาที่ไม่พลาดของโคดุด, มุลลา ฮุสเซนตรงไปที่บ้านของมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร กอฮินิ และในไม่ช้าสามารถซื้อที่ดินผืนหนึ่งในละแวกเดียวกันในบาลาคียาบัน ซึ่งบนที่ดินผืนนี้เขาเริ่มก่อสร้างบ้านตามที่โคดุดบัญชาและให้ชื่อบ้านนี้ว่าบาบียะห์ ซึ่งเป็นชื่อที่แสดงให้เห็นจนถึงปัจจุบัน, ไม่นานหลังจากที่สร้างเสร็จโคดุดมาถึงมาซัดและอาศัยอยู่ในบ้าน หลังจากนั้น, การไหลมาอย่างสม่ำเสมอของบรรดาผู้มาเยือนที่ความแข็งขันและความไฟแรงของมุลลา ฮุสเซนเตรียมสำหรับการยอมรับศาสนา พลังเข้ามาพบโคดุด ยอมรับคำกล่าวอ้างของศาสนาใหม่ และเต็มใจเข้าร่วมภายใต้ธงของศาสนานี้ ความระวังระไวในการสังเกตทั่วไปหมดของมุลลา ฮุสเซนผู้ตรากตรำแพร่กระจายความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ และวิธีการที่เชี่ยวชาญของโคดุดในการสอนใจสาวกที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ได้ก่อให้เกิดคลื่นแห่งความศรัทธาที่สะพัดไปทั่วเมืองมาซัด และแพร่กระจายพลังอำนาจอย่างรวดเร็วออกไปนอกมณฑลโคราซาน, ในไม่ช้าบาบียะห์ถูกเปลี่ยนไปเป็นศูนย์กลางสำหรับการมาชุมนุมกันของฝูงชนผู้อุทิศตน ที่ติดไฟแห่งความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ที่จะสาธิตพลังอันยิ่งใหญ่ที่แฝงอยู่ในศาสนาของพวกเขาด้วยทุกวิธีที่ทำได้

4.3 การเดินทางของทาเฮเรห์จากคาลิลาไปโคราซาน [Táhirih's journey from Karbilá to Khurásán]

36

ขณะที่ชั่วโมงที่กำหนดไว้ใกล้เข้ามาตามที่พระผู้ทรงบริหารบาลประกาศิต เมื่อมานที่ยังปกปิดสิ่งธรรมดาของศาสนาจะต้องถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ ในใจกลางของโคราซานมีเปลวไฟลุกโพล่งด้วยความร้อนที่เผาผลาญถึงขนาดว่า อุปสรรคที่น่าเกรงขามเกือบทั้งหมดบนหนทางแห่งการยอมรับศาสนาในที่สุด หลอมละลายและอันตรธานไป ^[1] ไฟนั้นก่อให้เกิดเพลิงในหัวใจของมนุษย์ทั้งหลาย ซึ่งพลังกระตุ้นของไฟนี้ส่งผลอย่างเป็นที่รู้สึกได้ในมณฑลรอบนอกที่สุดทั้งหลายของเปอร์เซีย, ไฟนี้ลบทุกร่องรอยแห่งความสงสัยและเคลือบแคลงใจที่ยังค้างคาอยู่ในหัวใจของศาสนิกชนทั้งหลาย และได้ขีดขวางพวกเขาไม่ให้เข้าใจความรุ่งโรจน์เต็มขั้นของไฟดังกล่าว ตราบถึงเวลานั้น, โองการของศาสดาผู้ได้ส่งลงโทษพระผู้เป็นพรหมกายแห่งความงามของพระผู้เป็นเจ้าให้ถูกโดดเดี่ยวตลอดไป และหาทางดับเปลวไฟแห่งความรักของพระองค์ตลอดกาลด้วยวิธีนั้น, อย่างไรก็ตาม ณ เวลาที่กองทัพของผู้กระทำความชั่วร้ายกำลังวางอุบายมีดต่อต้านพระองค์ มือแห่งอำนาจเบ็ดเสร็จสละวณอยู่กับการล้มแผนการและต้านความพยายามของพวกเขา, ในมณฑลสุดตะวันตกของเปอร์เซีย พระผู้ทรงมหิธานุภาพได้จุดไฟที่เรืองแดงด้วยเปลวที่ร้อนที่สุดในอกของประชาชนแห่งโคราซานผ่านทางมือของโคดุต และในคาบิลาเลย์เขตแดนตะวันตกออกไป พระองค์ได้จุดแสงสว่างของทาเฮเรห์ ซึ่งถูกลิขิตให้สาตรัสมีไปทั่วทั้งเปอร์เซีย, จากตะวันออกและตะวันตกของประเทศนั้น สุรเสียงของพระผู้ที่ไม่เห็นได้เรียกตัวแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่คู่หนึ่งให้รีบไปยังดินแดนแห่งทา (เตหะราน) ซึ่งเป็นอรุณทัยสถานแห่งความรุ่งโรจน์ เป็นบ้านของพระบาฮาอุลลาห์, พระองค์ทรงบอกทั้งสองให้หาทางเข้าพบและอิงกับบุคคลผู้เป็นดวงตะวันแห่งสิ่งธรรมดา เพื่อแสวงหาคำแนะนำจากพระองค์ เสริมความพยายามของพระองค์ และเตรียมหนทางสำหรับการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ที่กำลังมาถึง

37

เพื่อจะทำตามโองการของพระผู้เป็นเจ้า ในวันที่เวลาที่โคดุตยังอาศัยอยู่ในมาซัด มีธรรมจารึกหนึ่งถูกเปิดเผยโดยปากกาของพระบ็อบถึงศาสนิกชนทั้งหมดในเปอร์เซีย ซึ่งบัญชาสาวกที่ซื่อสัตย์ทุกคนให้ "รีบไปยังดินแดนแห่งคา" นั่นคือมณฑลโคราซาน ^[2] ชาวเกี่ยวข้องกับคำสั่งจากเบื้องสูงนี้แพร่กระจายไปรวดเร็วอย่างน่าพิศวง และปลุกเร้าความกระตือรือร้นอย่างทั่วถึง ชาวนี้ออกไปถึงหูของทาเฮเรห์ซึ่งเวลานั้นอาศัยอยู่ในคาบิลาและกำลังทุ่มความพยายามทุกอย่างเพื่อขยายขอบเขตของศาสนาที่เธออ้าแขนรับ ^[3] เธอออกจากบ้านเกิดเมืองกาซวินและไปถึงนครศักดิ์สิทธิ์นั้นหลังจากการสิ้นชีวิตของซียิด คาเซม ด้วยความคาดหวังอย่างกระตือรือร้นที่จะได้เป็นพยานต่อเครื่องหมายทั้งหลายที่ซียิดผู้ล่วงลับไปทำนายไว้ ในหน้าข้างต้นเราได้เห็นแล้วว่าเธอได้รับการชักนำโดยสัญญาตัญญาณให้ค้นพบการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบอย่างไร และเธอยอมรับสิ่งธรรมดาของการเปิดเผยพระธรรมนี้ด้วยใจตนเองอย่างไร, โดยไม่ได้รับการเตือนหรือเชิญ เธอมองเห็นแสงอรุณของการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญารุ่งขึ้นมาบนเมืองชีราซ และถูกดลใจให้เขียนสารและถกเหตุผลสนับสนุนความจงรักภักดีของเธอต่อพระผู้เป็นผู้เปิดเผยแสงธรรมนั้น

38

การตอบสนองทันทีของพระบ็อบต่อการประกาศความศรัทธาที่เธอถูกดลใจให้ทำโดยไม่ได้พบพระองค์ ได้ปลุกพลังใจและเพิ่มความกล้าหาญของเธอเป็นอันมาก, เธอลุกขึ้นแพร่กระจายคำสอนของพระองค์ไปกว้างไกล

[1] ใน *La Religion de Báb*, pp.18-19 Clement Huart เขียนว่า "จะไม่มีใครประหลาดใจที่รู้ว่า นิกายใหม่นี้แพร่กระจายในโคราซานรวดเร็วกว่าในที่อื่นใด โคราซานโชคดีเป็นพิเศษเพราะเธอเสนอพื้นที่เอื้ออำนวยให้แก่ความคิดใหม่อยู่เสมอ จากมณฑลนี้เองที่เป็นที่มาของวิวัฒนาการมากมายที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในโลกตะวันออกของมุสลิม, เพียงพอที่จะระลึกว่าในโคราซานความคิดของการปฏิสังขรณ์เปอร์เซียเริ่มต้นหลังจากการพิชิตอาราเบีย ทำนองเดียวกันที่นั่นเองที่กองทัพถูกจัดตั้งซึ่งภายใต้คำสั่งของอาบู มุสลิมราชวงศ์อับบาซิดถูกวางไว้บนบัลลังก์ของกาหลิบโดยการล้มล้างคนชั้นสูงของเมกกะ ซึ่งได้ครอบครองบัลลังก์นี้ นับตั้งแต่การขึ้นครองราชย์ของราชวงศ์โอมายาต"

[2] Lieut.-Col.P.M. Sykes เขียนไว้ใน *A History of Persia*, vol.2, p.45 ว่า "เป็นที่เชื่อว่าอิหม่ามที่สิบสองไม่เคยสิ้นชีพ แต่ในปี ฮ.ศ.260 ได้หายไปอยู่ในการปกปิดอย่างปาฏิหาริย์ ซึ่งเขาจะมาปรากฏอีกครั้งในวันแห่งการพิพากษาในสุหะราโกร์ฮาร์ขาดในมาซัด จะได้รับการแซ่ซ้องในฐานะอิหม่ามเมห์ดีหรือ 'ผู้ชี้แนะ' และจะมาเติมเต็มโลกด้วยความยุติธรรม"

[3] ตามที่กล่าวไว้ใน Muhammad Mustafa, p.108 ทาเฮเรห์มาถึงคาบิลาในปี ฮ.ศ.1263 เธอเขียนคูฟีห์และอำเภอรอบๆ และทำการแพร่กระจายคำสอนของพระบ็อบ เธอแบ่งปันธรรมลิขิตของพระผู้เป็นท่านายกับประชาชนที่เธอพบ ซึ่งในจำนวนนี้มีคำอธิบายซูรีห์แห่งโควซาร์

ประณามความทุจริตและความวิปริตของประชาชนรุ่นของเธออย่างหนักหน่วง และยกเหตุผลเห็นชอบการปฏิวัติขั้นมูลฐานในนิสัยและกิริยาของประชาชนของเธออย่างไม่เกรงกลัว^[1] จิตวิญญาณที่ไม่ยอมแพ้ของเธอถูกกระตุ้นโดยไฟแห่งความรักที่เธอมีต่อพระบ็อบ และความรุ่งโรจน์ของวิสัยทัศน์ของเธอเพิ่มขึ้นโดยการค้นพบพระพรที่ประเมินไม่ได้ที่แฝงอยู่ในการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์, ความไม่เกรงกลัวแต่กำเนิดและอุปนิสัยใจคอที่เข้มแข็งของเธอ แข็งแกร่งขึ้นร้อยเท่าด้วยความเชื่อมั่นที่แน่วแน่ในชัยชนะที่สุดของศาสนาที่เธออ้าแขนรับ และความแข็งแกร่งที่ไม่มีขีดจำกัดของเธอได้รับชีวิตใหม่โดยการยอมรับคุณค่าที่ยืนยงของพันธกิจที่เธอลุกขึ้นสนับสนุน, ทุกคนที่ได้พบเธอในคาบิลาติดกับความคมคายที่เป็นมนต์สะกดของเธอ และรู้สึกจับใจในวาตะของเธอ, ไม่มีใครต้านทานเสน่ห์ของเธอได้ น้อยคนที่สามารถหนีโรคติดต่อของความเชื่อของเธอ ทุกคนให้การยืนยันลักษณะเฉพาะที่ไม่ธรรมดาของอุปนิสัยใจคอของเธอ และเชื่อมั่นในความจริงใจของความเชื่อมั่นของเธอ

39

เธอสามารถทำให้ภรรยาหม้ายที่เคารพของซียิด คาเซมซึ่งเกิดในซีราชเลื่อมใสในศาสนา และเป็นคนแรกในหมู่สตรีในคาบิลาที่ยอมรับสัจธรรมของศาสนา ข้าพเจ้าได้ยินเชค สุลต่านพรณนาความอหิศตนาที่สุดของเธอต่อทาเฮเรห์ ผู้ซึ่งเธอเคารพในฐานะผู้ชี้แนะทางจิตวิญญาณและชื่นชมนับถือในฐานะสหายที่รักใคร่, เชค สุลต่านก็เป็นผู้ชื่นชมอุปนิสัยใจคอของภรรยาหม้ายของซียิด คาเซมอย่างแรงกล้าเช่นกัน เขาให้การชื่นชมสรรเสริญความสุภาพอ่อนโยนของกิริยาท่าทางของเธออยู่บ่อยๆ เป็นที่ได้ยินบ่อยครั้งที่เชค สุลต่านพูดความรู้สึกนึกคิดออกมาว่า : "เธอผูกพันกับทาเฮเรห์ถึงขนาดว่า เธอไม่เต็มใจอย่างยิ่งที่จะยอมให้วีรสตรีผู้นั้นซึ่งเป็นแขกที่บ้านของเธอ หายหน้าไปจากเธอแม้เพียงชั่วโงมเดียว, ความผูกพันอย่างยิ่งของเธอไม่พลาดที่จะกระตุ้นความอยาก رؤอยากเห็นและปลุกเร้าความศรัทธาของเพื่อนสตรีทั้งหลายของเธอทั้งชาวอาหรับและชาวเปอร์เซีย ซึ่งมาเยี่ยมบ้านของเธอไม่ได้ขาด ในปีแรกที่เธอยอมรับธรรมสารนี้ เธอล้มป่วยกะทันหัน และหลังจากนั้นสามวันดังเช่นกรณีของซียิด คาเซม เธอจากชีวิตนี้ไป"

40

หนึ่งในหมู่บุรุษที่อ้าแขนรับศาสนาของพระบ็อบอย่างกระตือรือร้นในคาบิลาโดยความพยายามของทาเฮเรห์คือเชค ซาลีห์ชาวอาหรับผู้อาศัยอยู่ในคาบิลาซึ่งเป็นคนแรกที่หลงเล็ดในหนทางของศาสนาในเตหะราน, เธอสรรเสริญเชค ซาลีห์อย่างเหลือล้นจนบางคนสงสัยว่าเขามีตำแหน่งเสมอกับโคดุดส, เชค สุลต่านก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ต้องมนตร์ของทาเฮเรห์, เมื่อกลับมาจากซีราชเขาเข้าร่วมอย่างใกล้ชิดกับศาสนา ส่งเสริมศาสนาอย่างกล้าหาญและหมั่นเพียร และดำเนินคำสั่งการและความปรารถนาของเธอเต็มกำลัง, ผู้ชื่นชมเธออีกคนหนึ่งคือเชค โมฮัมหมัดเด เซเบลบิดาของโมฮัมหมัด มุสตาฟา เขาเป็นคนพื้นเมืองแบกแดดชาวอาหรับและมีตำแหน่งสูงในหมู่โอลามาในเมืองนั้น, โดยความช่วยเหลือของกลุ่มผู้สนับสนุนที่มั่นคงและสามารถที่ได้รับการเลือกสรรนี้ทาเฮเรห์สามารถจับจิตและได้ความสวามิภักดิ์จากชาวเปอร์เซียและชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ในอิรักจำนวนมาก ซึ่งพวกเขาส่วนใหญ่ถูกเธอชักนำให้รวมกำลังกับเพื่อนร่วมศาสนาในเปอร์เซีย ผู้ซึ่งในไม่ช้าจะถูกเรียกให้กำกับวิถีของโชคชะตาด้วยการกระทำของตน และประทับตราชัยชนะของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเธอด้วยเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตตน

41

คำร้องขอของพระบ็อบซึ่งแต่เดิมตรัสต่อสาวกทั้งหลายในเปอร์เซีย ในไม่ช้าถูกสื่อสารไปถึงสาวกทั้งหลายของศาสนาของพระองค์ในอิรัก ทาเฮเรห์ตอบสนองอย่างปิติ, บรรดาผู้ชื่นชมที่ซื่อสัตย์ของเธอจำนวนมากเอาตาม

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน " *Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*" p.137-138 ว่า "ในครอบครัวของเธอเองที่เธอได้ยินเกี่ยวกับการเทศน์ของพระบ็อบที่ซีราชเป็นครั้งแรก และเรียนรู้ความหมายของหลักความเชื่อของเขา, ความรู้นี้แม้ว่าจะไม่ครบถ้วนและไม่สมบูรณ์ ก็ทำให้เธอยินดีสุดๆ เธอเริ่มต้นเขียนจดหมายติดต่อกับพระบ็อบและในไม่ช้าก็รับความคิดของเขาทั้งหมด, เธอไม่พึงพอใจกับการเห็นดีเห็นงามอยู่เฉยๆ แต่ประกาศความศรัทธาในพระผู้เป็นท่านายของเธออย่างเปิดเผย, เธอประณามไม่เพียงแต่การมีภรรยาหลายคนแต่ประณามการใช้ผ้าคลุมหน้าด้วย และเปิดให้เห็นหน้าโดยไม่มีอะไรคลุมในสาธารณะ จนเป็นที่น่าประหลาดใจยิ่งและเป็นเรื่องอื้อฉาวของครอบครัวของเธอและชาวมุสลิมที่จริงจังทั้งหมด แต่ได้รับการปรบมือจากพลเมืองร่วมชาติคนอื่นๆ มากมายที่มีความศรัทธาเหมือนเธอ และมีจำนวนเพิ่มขึ้นสืบเนื่องมาจากการเทศน์ของเธอ, ลุงของเธอซึ่งเป็นบัณฑิต พ่อของเธอซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญกฎหมายและสามีของเธอ พยายามทุกวิธีที่จะนำเธออย่างน้อยที่สุดให้กลับมาปฏิบัติตัวอย่างสงบและพูดให้น้อยลง เธอปฏิเสธพวกเขาอย่างห้วนๆ ด้วยการยกเหตุผลที่ได้แรงบันดาลใจจากความศรัทธาที่ไม่สามารถยอมจำนนอย่างสงบ"

ตัวอย่างเธออย่างไม่มีรีรอ ซึ่งทุกคนแสดงความพร้อมที่จะเดินทางทันทีไปโคราซาน, เหล่าโอลามาในคาบิล่าหาทางชักจูงเธอไม่ให้ออกเดินทาง, ด้วยมองเห็นอย่างทันใดแรงจูงใจที่ทำให้พวกเขาเสนอคำแนะนำดังกล่าวต่อเธอ และตระหนักในแผนการที่มิดร้ายของพวกเขา เธอกล่าวต่อพวกเขาแบบคายเหล่านี้แต่ละคนด้วยสารฉบับยาว ซึ่งในสารนั้นเธอแกล้งไขแรงจูงใจของเธอและเผยแพร่การอำพรางเจตนาของพวกเขา ^[1]

42

จากคาบิล่าทาเฮเรห์มุ่งหน้าไปยังแบกแดด ^[2] คณะผู้แทนที่ประกอบด้วยเหล่าผู้นำที่สามารถที่สุดของชุมชนชือฮ์ ซุหนี่ คริสเตียนและยิวของเมืองนั้น หาทางพบเธอและพยายามทำให้เธอเชื่อมั่นในความเสียดสีของการกระทำของเธอ อย่างไรก็ตามเธอสามารถทำให้พวกเขาตัดค่าน้ำไม่ออกและฉงนด้วยการถกเหตุผลของเธอ, ด้วยหมดศรัทธาและสับสนพวกเขาล่าถอยไปอย่างรู้ซึ่งถึงความไร้น้ำยาของตน ^[3]

43

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน Samandar, manuscript, p.9 เหตุผลสำคัญสำหรับความปั่นป่วนของประชาชนในคาบิล่าซึ่งชักนำพวกเขาให้กล่าวหาทาเฮเรห์ต่อหน้าผู้ว่าการแบกแดดคือ การกระทำที่ห้าวหาญของเธอที่ไม่สนใจครบรอบวันสละชีวิตของอิหม่ามฮุสเซน ที่กำลังทำการรำลึกตอนต้นเดือนโมฮารามในบ้านของซียิด คาเซมในคาบิล่า แต่กลับเฉลิมฉลองครบรอบวันประสูติของพระบ็อบแทน ซึ่งตรงกับวันแรกของเดือนนั้น เป็นที่รายงานว่าเธอได้ขออน้องสาวและญาติๆ ให้หิ้งชุดไว้ทุกข์ และให้ใส่เครื่องแต่งกายสีจืดจางแทน เป็นการขัดขืนอย่างเปิดเผยต่อธรรมเนียมและประเพณีของประชาชนในโอกาสนั้น

[2] ตามที่บันทึกไว้โดย Muhammad Mustafa, pp.108-9 สาวกและสหายดังต่อไปนี้อยู่กับทาเฮเรห์เมื่อเธอไปถึงแบกแดด : มุลลา อิบราฮิมเม มาฮาลาตี, เชค ซาลีเฮ คาริมิ, ซียิด อาหมัดเด ยาซดี [บิดาของซียิด ฮุสเซน เลขานุการของพระบ็อบ], ภรรยาของซียิด โมฮัมหมัดเด ไบย์กานี, เชค สุลต่านเน คาบิลาลี, มารดาของมุลลา ฮุสเซนและลูกสาวของเธอ, ภรรยาของมีร์ซา ฮาดีเย นาห์รีและมารดาของเขา, ตามที่กล่าวไว้ใน *Kashfu'l-Ghitá*, p.94 มารดาและน้องสาวของมุลลา ฮุสเซนอยู่ในหมู่สุภาพสตรีและสาวกที่เดินทางไปกับทาเฮเรห์จากคาบิล่าไปแบกแดด เมื่อไปถึงพวกเขาไปอาศัยอยู่ในบ้านของเชค โมฮัมหมัด อิบเน ซิบ โลล อารากิ ซึ่งหลังจากนั้นพวกเขาถูกย้ายโดยคำสั่งของผู้ว่าการแบกแดดให้ไปอยู่ที่บ้านของมฟตีซียิด มาห์มุดเด อาลูลิผู้ประพันธ์ที่มีชื่อเสียงของคำอธิบายชื่อดังที่ชื่อว่า 'รูฮูมาอานี' ระหว่างรอรับคำสั่งใหม่ๆ จากสุลต่านในคอนสแตนติโนเปิล *Kashfu'l-Ghitá*, p.96 กล่าวเพิ่มเติมว่าในรูฮูมาอานี เป็นที่รายงานว่ามีการพบหลักฐานอ้างอิงถึงการสนทนา ระหว่างมฟตีและทาเฮเรห์ ซึ่งเป็นที่รายงานว่าเขากล่าวต่อเธอด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : "ดูกร โกรร์ราโหล เอย์น! ข้าขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ข้ามีความเชื่อเหมือนกับเจ้า อย่างไรก็ตามข้าหวังวิตกเกี่ยวกับดาบของครอบครัวโอฮ์สมาน" *A Traveller's Narrative, Note Q.* p.310 บันทึกไว้ว่า "เธอมุ่งหน้าตรงไปยังบ้านของหัวหน้ามฟตี ซึ่งต่อหน้าเขาเธอให้เหตุผลปกป้องความเชื่อทางศาสนาและการปฏิบัติตัวของเธอด้วยความสามารถยิ่ง คำถามที่ว่าเธอควรได้รับอนุญาตให้สอนต่อไปหรือไม่ ถูกเสนอที่แรกไปยังพาทาแห่งแบกแดดและต่อมาเสนอไปยังรัฐบาลกลาง ผลที่ออกมาคือเธอถูกคำสั่งให้ไปจากอาณาเขตของตุรกี"

[3] ตามที่เขียนไว้โดย Muhammad Mustafa, pp.111 บุคคลต่อไปนี้ไปกับทาเฮเรห์จากคานิคิน [อยู่ที่ชายแดนเปอร์เซีย] ไปเคอร์มันชาห์ : เชค ซาลีเฮ คาริมิ, เชค โมฮัมหมัดเด ซิบส์, เชค สุลต่านเน คาบิลาลี, ซียิด อาหมัดเด ยาซดี, ซียิด โมฮัมหมัดเด ไบย์กานี, ซียิด โมห์ซิเน คาเซมเม, มุลลา อิบราฮิมเม มาฮาลาตี, และศาสนิกชนชาวอาหรับราวสามสิบคน พวกเขาพักอยู่สามวันที่หมู่บ้านคารานด์ที่ซึ่งทาเฮเรห์ประกาศคำสอนของพระบ็อบอย่างไม่เกรงกลัว และประสบความสำเร็จอย่างสูงในการปลุกความสนใจของประชาชนทุกชนชั้นในการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่ เป็นที่รายงานว่าประชาชนหนึ่งพันสองร้อยคนได้อสาที่จะเป็นสาวกและทำตามคำสั่งของเธอ

เหล่าโอลามาแห่งเคอร์มานซาห์ต้อนรับเธอด้วยความนับถือ และนำเสนอสัญลักษณ์ต่างๆ ของความนิยมและความเลื่อมใสเธอ^[1] อย่างไรก็ตามในฮามาดาน^[2] ผู้นำนักบวชแบ่งฝ่ายในท่าทีต่อเธอ มีไม่กี่คนที่หาทางยุแหย่ประชาชนอย่างลับๆ ให้ปอนทำลายเกียรติภูมิของเธอ บางคนไม่อาจนิ่งเฉยที่จะยกย่องคุณความดีและสรรเสริญความกล้าหาญของเธออย่างเปิดเผย มิตรเหล่านี้ประกาศบนมุขว่า “เป็นความจำเป็นที่เราจะเอาตามตัวอย่างอันประเสริฐของเธอ และขอเธอด้วยความเคารพให้ไขความลึกลับทั้งหลายในคัมภีร์โกรอ่าน และไขความซับซ้อนของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นี้ เพราะความสำเร็จระดับสูงสุดของเราเป็นเพียงหยดเดียวเมื่อเทียบกับความรู้อันไพศาลของเธอ” ระหว่างที่อยู่ในฮามาดาน เธอพบกับพวกที่บิดาของเธอฮาจี มุลลา ซาลีห์ส่งมาจากกาซวินให้มาแสดงความยินดีต้อนรับ และเร่งเร้าเธอในนามของเขาให้กลับไปเยี่ยมเมืองเกิดและยึดเวลาพักอยู่กับพวกเขา, เธอยอมตามอย่างไม่สู้จะเต็มใจ ก่อนจะจากไปเธอบอกบรรดาผู้ที่ติดตามเธอมาจากอิรักให้มุ่งหน้าไปยังดินแดนบ้านเกิดของพวกเขา ส่วนหนึ่งในจำนวนนี้คือเชค สุลต่าน, เชค โมฮัมหมัดเต เซเบลและลูกชายเยาว์วัยของเธอ โมฮัมหมัด มุสตาฟา, ออบิดและลูกชายนาเซอร์ ผู้ซึ่งภายหลังได้รับชื่อว่า ฮาจี อับบาส, สหายทั้งหลายของเธอที่เคยอาศัยอยู่ในเปอร์เซีย เช่น ซียิด โมฮัมหมัดเต โกลไฟกานี ซึ่งนามปากกาของเขาคือทาเอและทาเฮเรห์ให้ชื่อเขาว่าฟาฮาล มาลี และคนอื่นๆ ได้รับคำสั่งเช่นกันให้กลับไปบ้านของตน เหลือเพียงสองคนอยู่กับเธอคือเชค ซาลีห์ และมุลลา อิบราฮิมเม โกลไฟกานี ซึ่งต่อมาทั้งคู่ได้ตีพิมพ์หนังสือแห่งสละชีวิต คนแรกที่เตหะรานและอีกคนที่กาซวิน, ในบรรดาญาติผู้ชายของเธอเอง มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย กาซวินีซึ่งเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตและน้องเขยของเธอ และซียิด อับดุล ฮาดีซึ่งได้หมั้นกับลูกสาวของเธอ ได้เดินทางร่วมกับเธอตลอดทางจากคาบิลาถึงกาซวิน

44

เมื่อมาถึงบ้านของบิดาของเธอในกาซวิน ลูกพี่ลูกน้องของเธอมุลลา โมฮัมหมัดผู้โห้งและใจไม่ซื่อ ซึ่งเป็นลูกชายของมุลลา ทากีและถือว่าตนเองเป็นโมฆะหาติดที่เชี่ยวชาญที่สุดในเปอร์เซียรองจากบิดาและลุงของตน ได้ส่งสตรีจำนวนหนึ่งในครวเรือนของเขามาชักจูงทาเฮเรห์ ให้ย้ายที่พักอาศัยจากบ้านของบิดาของเธอไปที่บ้านของเขาเอง คำตอบที่ห้าวหาญของทาเฮเรห์ต่อบรรดาผู้นำชาวคือ “จงพูดกับญาติที่โห้งและถือดีของข้าว่า ‘หากเจ้าปรารถนาอย่างแท้จริงที่เป็นคู่สมรสและสหายที่ซื่อสัตย์ของข้า เจ้ายอมรับไปพบข้าที่คาบิลาและเดินนำทางให้กูบของข้าตลอดทางมาถึงกาซวิน ระหว่างเดินทางกับเจ้าข้าจะได้ปลุกเจ้าจากการหลับอย่างไม่วางใจและแสดงหนทางแห่งสัจธรรมต่อเจ้า แต่หาได้เป็นเช่นนั้น สามปีผ่านไปแล้วตั้งแต่เราแยกกันอยู่ ไม่ว่าในโลกนี้หรือในโลกหน้าข้าไม่มีวันเกี่ยวข้องกับเจ้าได้อีก ข้าได้โยนเจ้าออกไปจากชีวิตของข้าแล้วตลอดกาล”

45

คำตอบที่ไม่ประณีประนอมและแข็งกร้าวนี้ยั่วโทสะมุลลา โมฮัมหมัดและพ่อของเขาให้ระเบิดออกมา พวกเขาประกาศทันทีว่าเธอเป็นคนนอกกรีต และพยายามทั้งกลางวันกลางคืนที่จะบั่นทอนฐานะของเธอและทำให้ชื่อเสียงของเธอเสียหาย ทาเฮเรห์ปกป้องตัวเองอย่างดุเดือดและยืนหยัดเผยอุปนิสัยใจคอที่เสื่อมทรามของพ่อลูกคู่นี้^[3]

[1] ตามที่บันทึกไว้ใน Muhammad Mustafa, p.112 เธอได้รับการรับรองอย่างกระตือรือร้นเมื่อมาถึงเคอร์มานซาห์, บรรดาเจ้าชาย โอลามาและเจ้าหน้าที่รัฐบาลรีบไปเยี่ยมเธอและประทับใจอย่างยิ่งต่อความคมคาย ความใจกล้า ความรู้ที่กว้างขวางและพลังโน้มน้าวของอุปนิสัยใจคอของเธอ, คำอธิบายซุรียแห่งโควซาร์ที่เปิดเผยโดยพระบอญกานามาอ่านและแปลต่อสาธารณชน ภรรยาของอามีร์ผู้ว่าการเคอร์มานซาห์อยู่ในหมู่สุภาพสตรีที่ได้พบทาเฮเรห์ และได้ยินเธออธิบายคำสอนศักดิ์สิทธิ์ ตัวอามีร์เองกับครอบครัวของเขายอมรับสัจธรรมของศาสนาและให้การยืนยันความชื่นชมและความรักของตนที่มีต่อทาเฮเรห์, ตามที่บันทึกไว้ใน Muhammad Mustafa, p.116 ทาเฮเรห์พักอยู่สองวันในหมู่บ้านซาห์นี้ระหว่างทางไปฮามาดาน ที่ซึ่งเธอได้รับการรับรองที่กระตือรือร้นไม่น้อยไปกว่าการรับรองที่แสดงความยินดีต้อนรับเธอในหมู่บ้านคารานด์ ชาวบ้านในหมู่บ้านนี้ขออนุญาตให้รวบรวมสมาชิกของชุมชนของตน และจับมือกับคณะสาวกของเธอเพื่อแพร่กระจายและส่งเสริมศาสนา อย่างไรก็ตามเธอแนะนำพวกเขาให้อยู่ที่เดิม ยกย่องและให้พรความพยายามของพวกเขา และมุ่งหน้าไปยังฮามาดาน

[2] ตามที่กล่าวไว้ใน the Memorials of the Faithful, p.275 ทาเฮเรห์อยู่ในฮามาดานสองเดือน

[3] Journal Asiatique, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 7, p.474 กล่าวว่า “เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้หญิงคนหนึ่ง ในเปอร์เซีย ที่ซึ่งผู้หญิงได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้ที่อ่อนแอมาก และเหนืออื่นใดในเมืองอย่างกาซวินที่ซึ่งนักบวชมีอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่มาก ที่ซึ่งเหล่าโอลามาด้วยจำนวนและความสำคัญของพวกเขา ได้ตั้งดูตความสนใจของรัฐบาลและประชาชน เป็นไปได้อย่างไรที่นั่นภายใต้สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยจริงๆ ที่ผู้หญิงคน

บิดาของเธอซึ่งเป็นบุรุษที่รักสงบและใจเป็นธรรม อนาคตใจต่อการโต้เถียงที่เผ็ดร้อนนี้ และพยายามทำให้เกิดความปรองดองและความกลมเกลียวระหว่างทั้งสองฝ่าย แต่พยายามไม่สำเร็จ

46

สภาพที่ตึงเครียดนี้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งถึงเวลาที่มุลลา अबดุลลาห์คนพื้นเมืองซีราซผู้ขึ้นชมทั้งเซค อาหมัดและซียิด คาเซมอย่างแรงกล้า ได้มาถึงกาซวินเมื่อต้นเดือนรามาดันในปี ฮ.ศ.1263 [13 สิงหาคม – 12 กันยายน ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)] ต่อมาในวิถีของการพิจารณาคดีในเตหะรานต่อหน้าซาเฮบ ดิวาน, มุลลา अबดุลลาห์เล่าดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นบาปที่เชื่อมัน เมื่อมาถึงกาซวินระหว่างทางไปมาหฺคุซึ่งข้าพเจ้าตั้งใจจะไปเยี่ยมพระบ็อบและไตสวนศาสนาของพระองค์ว่าเป็นอย่างไร ในวันที่มาถึงกาซวินข้าพเจ้าทราบวาทัวเมืองอยู่ในความอลหม่านอย่างใหญ่หลวง ขณะที่เดินผ่านตลาดข้าพเจ้าเห็นฝูงชนที่เฝ้าประตูและโรงเก็บของของชายคนหนึ่ง เอาผ้าไฟกศีรษะพันคอของเขาแล้วใช้ผ้าพันลากเขาไปตามถนน ฝูงชนที่โกรธเคืองกำลังทำให้เขาเจ็บปวดทรมานด้วยการข่มขู่ การตีและคำสาปแช่ง ข้าพเจ้าได้รับคำตอบจากการสอบถามว่า : ‘ความผิดที่ให้อภัยไม่ได้ของเขาคือ เขาบังอาจยกย่องคุณความดีของเซค อาหมัดและซียิด คาเซมในที่สาธารณะ ดังนั้นฮาจิ มุลลา ทากี โฮจาโกล อิสลาม ได้ประกาศว่าเขาเป็นคนนอกกรีตและออกคำสั่งขับไล่เขาออกจากเมือง”

47

“ข้าพเจ้าประหลาดใจต่อคำอธิบายที่ให้มา ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่าเซคคนหนึ่งได้รับการพิจารณาว่าเป็นคนนอกกรีตและคู่ควรกับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายดังกล่าวได้อย่างไร? ด้วยต้องการจะสืบหาความจริงที่แน่นอนเกี่ยวกับรายงานนี้จากมุลลา ทากีเอง ข้าพเจ้าไปที่โรงเรียนของเขาด้วยตัวเอง และถามว่าเขาได้ประกาศคำประณามเซคผู้นั้นดังกล่าวจริงๆ หรือ เขาตอบห้วนๆ ว่า ‘ใช่ พระผู้เป็นเจ้าของเซค อาหมัดเด บาทเรนนิบูซาคือพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไม่มีวันเชื่อ ข้าถือว่าเขาและสาวกทั้งหลายของเขาเป็นสรีระของความหลงผิด’ ชั่วขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกอยากตบหน้าเขาต่อหน้าสาวกของเขาที่ขมขื่นกันอยู่ อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าห้ามตัวเองและสาบานว่า หากพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงประสงค์ ข้าพเจ้าจะแหงริมฝีปากของเขาด้วยหอกของข้าพเจ้า เพื่อว่าเขาจะพุดหมิ่นศาสนาดังกล่าวไม่ได้อีกต่อไป

48

“ข้าพเจ้าไปจากเขาเตียวนั้นและก้าวเท้ามุ่งไปยังตลาด ที่ซึ่งข้าพเจ้าซื้อกริชด้ามหนึ่งและหัวหอกหนึ่งชิ้นที่ทำด้วยเหล็กกล้าที่แหลมคมที่สุด ข้าพเจ้าซ่อนกริชและหัวหอกไว้ในอก พร้อมทั้งจะระบายโทสะที่ลุกเป็นไฟอยู่ในตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังรอโอกาสคืนหนึ่งเมื่อเข้าไปในสุเหร่าที่เขาว่าการสวดมนต์เป็นหมู่เป็นกิววัตร ข้าพเจ้ารอจนกระทั่งรุ่งอรุณซึ่งเวลานั้นข้าพเจ้าเห็นหญิงชราคนหนึ่งถือพรหมเข้าไปในสุเหร่า แล้วบุพรหมบนพื้นเมหรับ^[1] ไม่นานหลังจากนั้นข้าพเจ้าเห็นมุลลา ทากีเข้าไปโดยล้าพั้ง เดินไปที่เมหรับและสวดมนต์ ข้าพเจ้าตามเขาเข้าไปอย่างระมัดระวังและเงียบๆ และยืนอยู่ข้างหลังเขา ขณะที่เขากำลังหมอบราบลงบนพื้นข้าพเจ้ารีเข้าไปทำร้าย เอาหัวหอกออกมาและทิ่มเข้าไปที่หลังคอของเขา เขาร้องดังลั่น ข้าพเจ้าเหวี่ยงเขาลงไปนอนหงายหลัง ชักกริชออกมาจากฝักและแทงเข้าไปในปากเขามิดด้าม ด้วยกริชเดียวกันนี้ข้าพเจ้าแทงเขาหลายที่ที่อกและด้านข้าง และปล่อยให้เขาเลือดไหลที่เมหรับ

49

ข้าพเจ้าขึ้นไปบนหลังคาสุเหร่าทันทีและเฝ้าดูความแตกตื่นและความปั่นป่วนวุ่นวายของฝูงชน ฝูงชนรีบเข้ามาวางเขาไว้บนเปลหามและเคลื่อนย้ายเขาไปที่บ้านของเขา, ด้วยไม่สามารถระบุดัวฆาตกร ประชาชนถือโอกาสสนองสัญชาตญาณที่ต่ำทรามที่สุดของตน พวกเขาวิ่งเข้าไปคว้าคอกันและกัน โจมตีกันอย่างรุนแรง และกล่าวหากันและกันต่อหน้าผู้ว่าการ เมื่อพบว่าประชาชนผู้บริสุทธิ์จำนวนมากถูกรังควาญอย่างร้ายแรงและจับเข้าคุก ข้าพเจ้าถูกผลักดันโดยเสียงแห่งมโนธรรมให้สารภาพการกระทำ ดังนั้นข้าพเจ้าหาทางพบผู้ว่าการและกล่าวต่อเขาว่า : ‘หากข้าพเจ้าส่งมอบตัวผู้ก่อฆาตกรรมนี้ให้แก่มือของท่าน ท่านจะสัญญากับข้าพเจ้าใหม่ว่าจะปล่อยตัวประชาชนผู้บริสุทธิ์ทั้งหมดที่กำลังทนทุกข์แทนฆาตกร?’ ทันใดที่ข้าพเจ้าได้รับการรับประกันที่จำเป็นจากผู้ว่าการ ข้าพเจ้าสารภาพต่อเขาว่าข้าพเจ้าเป็นคนทำ ที่แรกเขาไม่ยอมเชื่อ, โดยการขอร้องของข้าพเจ้าเขา

หนึ่งจะสามารถจัดตั้งกลุ่มคนนอกกรีตที่แข็งแกร่งยิ่ง? ที่นั่นมีคำถามที่ทำให้แม้แต่ นักประวัติศาสตร์เปอร์เซียเซฟเพอร์สับสนจนใจ เพราะเหตุการณ์ดังกล่าวไม่เคยมีมาก่อน!”

[1] ดูภิธาน

เรียกตัวหญิงชราที่ปุพรมบนเมหรีรับมา แต่ยังไม่เชื่อมั่นต่อหลักฐานที่เธอให้, สุดท้ายข้าพเจ้าถูกพาตัวไปยังข้างเตียงของมุลลา ทากิที่กำลังจะตาย ทันใดที่เขาเห็นข้าพเจ้า เขาจำลักษณะหน้าตาของข้าพเจ้าได้, ด้วยความวุ่นวายใจเขาเชื่อมั่นว่าข้าพเจ้าเป็นการระบุว่าข้าพเจ้าทำร้ายเขา เขาส่งสัญญาณบอกความปรารถนาของตนให้เอาข้าพเจ้าออกไป แล้วสิ้นใจหลังจากนั้นไม่นาน ข้าพเจ้าถูกจับกุมทันที ถูกพิสูจน์ว่ามีความผิดฐานฆาตกรรมและจับเข้าคุก อย่างไรก็ตามผู้ว่าการไม่รักษาสัญญา และไม่ยอมปล่อยตัวนักโทษทั้งหลาย”

50

การพูดจาเปิดเผยและความจริงใจของมุลลา อับดุลลาห์ทำให้เขาเฮป ดิวานพอใจอย่างยิ่ง เขาออกคำสั่งลับถึงบริวารของเขาให้ช่วยมุลลา อับดุลลาห์ให้สามารถหนีออกจากคุก ตอนเที่ยงคืนนักโทษผู้นี้เข้าไปลักขโมยอยู่ในบ้านของเขา ชานะ ชาร์ดาร์ซึ่งพึ่งสมรสกับน้องสาวของเขาพาพี่ชาราร์เร็วๆ นี้ และซ่อนตัวอยู่ในบ้านนั้นจนกระทั่งเกิดการดิ้นรนต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ที่เซค ทาบาซี ซึ่งเขามุ่งมั่นไปร่วมชะตากรรมกับเหล่าวีรบุรุษผู้ปกป้องป้อมนั้น ทั้งเขาและเรซา ชานะซึ่งตามเขาไปถึงมาซินดาร์อน ดิมถ้ายแห่งการสละชีวิตในที่สุด

51

สภาพแวดล้อมของฆาตกรรมได้กระพือความโกรธแค้นของทายาทตามกฎหมายของมุลลา ทากิให้เดือดขึ้นมาบัดนี้พวกเขามุ่งมั่นที่จะระบายการล้างแค้นใส่ทาเฮเรห์ พวกเขาทำสำเร็จในการทำให้เธอถูกกักขังอย่างเข้มงวดที่สุดในบ้านของบิดาของเธอ และมอบหน้าที่ให้สตรีทั้งหลายที่พวกเขาเลือกให้คอยเฝ้าดูเธอ อย่าให้เชลยของพวกเขาออกจากห้องเว้นแต่เพื่อชำระมือและใบหน้าประจำวัน พวกเขากล่าวหาเธอว่าเป็นผู้ยุงที่แท้จริงให้เกิดฆาตกรรม พวกเขายืนยันว่า “ไม่มีใครนอกจากเจ้าที่มีความผิดฐานฆาตกรรมพ่อของเรา เจ้าออกคำสั่งให้ลอบสังหารเขา” บรรดาผู้ที่พวกเขาจับกุมและกักขังถูกพวกเขาพาตัวไปเตหะราน และคุมขังในบ้านของคาคโคดา^[1] คนหนึ่งในเมืองหลวง มิตรสหายและทายาทของมุลลา ทากิกระจายกันไปทุกทิศทาง ประณามเชลยทั้งหลายของพวกเขาว่าเป็นพวกปฏิเสธกฎของอิสลาม และเรียกร้องให้สังหารพวกเขาทันที

52

เวลานั้นพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งอาศัยอยู่ในเตหะราน ได้รับทราบชะตากรรมของนักโทษเหล่านี้ที่เป็นสหายและผู้สนับสนุนทาเฮเรห์ เนื่องด้วยพระองค์คุ้นเคยกับคาคโคดาที่เป็นเจ้าของบ้านที่ใช้คุมขังนักโทษเหล่านี้ พระองค์ตัดสินใจไปเยี่ยมพวกเขาและยื่นมือเข้ามาช่วยในนามของพวกเขา เจ้าหน้าที่รัฐที่โลกโมโหสิ้นและไม่ซื่อ นั่นซึ่งทราบดีถึงความเอื้อเฟื้อสุดๆ ของพระบาฮาอุลลาห์ ได้ดีไซ่ใส่สี่เคราะห์ร้ายที่บังเกิดกับเชลยที่ไม่มีความสุขเหล่านั้น ด้วยหวังจะได้ประโยชน์เป็นตัวเงินเป็นกอบเป็นกำ คาคโคดาเร่งเร้าว่า “พวกเขาขัดสนปัจเจกจำเป็นพื้นฐานที่สุดสำหรับชีวิต พวกเขาหิวอาหาร เสื้อผ้าของพวกเขาไม่พออย่างน่าเวทนา” พระบาฮาอุลลาห์หยิบยื่นความช่วยเหลือทางการเงินทันทีเพื่อบรรเทาทุกข์พวกเขา และเร่งเร้าคาคโคดาให้คลายความเข้มงวดของกฎเกณฑ์การกักขังพวกเขา คาคโคดายินยอมผ่อนคลายเป็นไม่ก็คนที่ไม่สามารถแบกน้ำหนักครูดของโซ่ และสำหรับนักโทษที่เหลือเขาทำสิ่งใดก็ตามที่ทำได้เพื่อบรรเทาความยากลำบากของการถูกกักขัง, ด้วยถูกกระตุ้นด้วยความโลภเขาแจ้งให้บรรดาผู้มีตำแหน่งสูงขึ้นไปกว่าเขาทราบสถานการณ์ และเน้นความจริงที่ว่าพระบาฮาอุลลาห์จัดส่งทั้งอาหารและเงินอย่างสม่ำเสมอให้พวกที่ถูกคุมขังในบ้านของเขา

53

ถึงคิวที่เจ้าหน้าที่รัฐเหล่านี้ถูกยั่วน้ำลายให้หาประโยชน์ทุกอย่างที่เป็นไปได้จากความใจกว้างของพระบาฮาอุลลาห์ พวกเขาเรียกตัวพระองค์ไปพบ คัดค้านการกระทำของพระองค์ กล่าวหาพระองค์ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เชลยทั้งหลายถูกสังเวย โทษ พระบาฮาอุลลาห์ตอบว่า “คาคโคดาให้เหตุผลสนับสนุนความมุ่งหมายของพวกเขาต่อหน้าเรา และขยายความทุกข์ทรมานและความขัดสนของพวกเขา เขาเองเป็นพยานต่อความบริสุทธิ์ของพวกเขาและขอรับรองเราให้ช่วยเหลือ สำหรับความช่วยเหลือที่เราถูกผลักดันให้หยิบยื่นให้ตามการเชื่อเชิญของเขา บัดนี้ท่านตอบแทนด้วยการตั้งข้อหาเราด้วยความผิดอาญาที่เราไม่มีความผิดหรือ?” ด้วยหวังจะข่มขู่พระบาฮาอุลลาห์โดยการคุกคามจะลงโทษพระองค์ทันที พวกเขาไม่ยอมให้พระองค์กลับบ้าน, การกักขังที่พระองค์โดนนี้เป็นความเดือดร้อนครั้งแรกที่บังเกิดกับพระบาฮาอุลลาห์ในหนทางของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เป็นการถูกคุมขังครั้งแรกที่พระองค์ทนทุกข์เพื่อเห็นแก่บรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์, พระองค์ถูกกักขังอยู่สามสัปดาห์จนกระทั่งจาฟาร์ โกลี ชานะน้องชายของมีร์ซา ออกอ ทากิ ชานะ นูรีซึ่งภายหลังได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีของกษัตริย์ซาร์ และมิตรสหายอีกจำนวนหนึ่งยื่นมือเข้ามาเพื่อเห็นแก่พระองค์ โดยการข่มขู่

[1] ดูอภิธาน

คาดโคดาด้วยภาษาที่รุนแรงจนทำให้พระองค์ได้รับการปล่อยตัว, พวกที่เป็นเหตุให้พระองค์ถูกกักขังหวังอย่างมั่นใจว่าจะได้รับเงินหนึ่งพัน تومان^[1] เป็นการตอบแทนสำหรับการปล่อยตัวพระองค์ แต่ในไม่ช้าก็พบว่าพวกตนถูกบีบบังคับให้ทำตามความต้องการของจาฟาร์ โกลี ชาน โดยปราศจากความหวังที่จะได้รับรางวัลแม้แต่อย่างหนึ่งจากเขาหรือจากพระบาฮาอุลลาห์, ด้วยการขอร้องเป็นการใหญ่และเสียใจเป็นที่สุด พวกเขายอมส่งพระผู้เป็นเชลยของตนให้แก่มือของจาฟาร์ โกลี ชาน

54

ระหว่างนั้นทายาททั้งหลายของมุลลา ทากีกำลังทุ่มความพยายามทุกอย่างที่จะล้างแค้นเลือดของญาติผู้เลี้ยงชื่อของตน, ด้วยไม่สนใจกับสิ่งที่พวกตนทำสำเร็จไปแล้ว พวกเขาทำการร้องเรียนไปที่กษัตริย์ซาร์ห์และพยายามทำให้กษัตริย์ซาร์ห์เห็นใจความมุ่งหมายของตน เป็นที่รายงานว่ากษัตริย์ซาร์ห์ให้คำตอบนี้กลับมา “บิดาของเจ้ามุลลา ทากี ไม่สามารถอ้างตนอย่างแน่นอนว่าเหนือกว่าอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา อิหม่ามอาลีไม่ได้สั่งการสาวกทั้งหลายของเขาหรือว่า หากเขาตกเป็นเหยื่อของดาบของอิบเน โมจาม ฆาตกรเท่านั้นที่ควรไถ่โทษการทำความผิดของตนด้วยความตาย และไม่ควรมีใครอื่นนอกจากฆาตกรที่ควรถูกสังหาร? ทำไมการฆาตกรรมบิดาของเจ้าไม่ควรได้รับการแก้แค้นคล้ายกัน? จงยืนยันต่อเราว่าใครฆาตของเจ้า เราจะออกคำสั่งให้ส่งมอบตัวเขาให้แก่มือของเจ้า เพื่อว่าจะได้ล้างโทษเขาอย่างสาสม”

55

ท่าทีที่ไม่ประณีประนอมของกษัตริย์ซาร์ห์ชักนำพวกเขาให้ละทิ้งสิ่งที่ตนหวังไว้อย่างลมๆ แล้งๆ พวกเขาประกาศว่าเซค ซาลีห์เป็นฆาตกรที่ฆ่าพ่อของตน ทำให้เซค ซาลีห์ถูกจับกุม และถูกสังหารอย่างอัปยศ, เซค ซาลีห์เป็นคนแรกที่หลังเลือดบนดินของเปอร์เซียในหนทางของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า เป็นคนแรกของกลุ่มที่มีชื่อเสียงนั้นที่ถูกลิขิตให้ประทับตราชัยชนะของศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าด้วยเลือดของตน, ขณะที่เซค ซาลีห์ถูกนำตัวไปยังสถานที่สละชีวิต โบหน้าของเขาเรืองด้วยความศรัทธาและความเบิกบาน เขารับไปยังฐานของตะแลงแกง และพบกับเพชรฆาตรวกับว่าเขากำลังยินดีต้อนรับสหายที่รักกันมาตลอดชีวิต, ถ้อยคำแห่งชัยชนะและความหวังหลุดออกมาจากริมฝีปากของเขาอย่างไม่หยุดหย่อน เขาร้องด้วยความปีติยินดีขณะที่จุดจบของเขาใกล้เข้ามาว่า “ข้าพเจ้าได้ทิ้งความหวังและความเชื่อของมนุษย์ทั้งหลายตั้งแต่วินาทีที่ข้าพเจ้ายอมรับพระองค์ พระผู้ทรงเป็นความหวังและความเชื่อของข้าพเจ้า!” ศพของเขาถูกฝังในลานของสถานที่สักการะอิหม่ามซาดีห์ ซาอิดในเตหะราน

56

ความเกลียดชังที่ระงับไม่ได้ที่ปลุกใจพวกที่เป็นเหตุของการสละชีวิตของเซค ซาลีห์ ได้ผลักดันพวกเขาให้แสวงหาเครื่องมือเพิ่มเติมเพื่อส่งเสริมแผนการของตน, นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซี ซึ่งซาเฮบ ดิวานทำให้เชื่อมั่นได้สำเร็จในการปฏิบัติตนที่ไม่เชื่อของเหล่าทายาทของมุลลา ตากี ไม่รับพิจารณาการร้องเรียนของพวกเขา, ด้วยไม่ย่อห่อต่อการถูกปฏิเสธโดยนายกรัฐมนตรี พวกเขาเสนอเรื่องไปยังซัดเร อาเดบีสิบูรุษชื่อกระฉ่อนในด้านความดีและเป็นหนึ่งในบรรดาผู้นำนักบวชที่โอหังที่สุดในเปอร์เซีย พวกเขาให้เหตุผลว่า “จงมองดูการห้ามเกียรติที่กระทำต่อบรรดาผู้มีบทบาทหน้าที่สูงสุดในการพิทักษ์บูรณภาพของกฎ, ท่านผู้เป็นหัวหน้าและผู้บรรณาธิบายที่เรื่อนามของกฎนี้ ยอมให้มีการหมิ่นเกียรติของกฎนี้อย่างร้ายแรงมากโดยไม่ถูกลงโทษได้อย่างไร? ท่านไม่สามารถจริงๆ หรือที่จะแก้แค้นให้กับเลือดของผู้ทำหน้าที่แทนพระโมฮัมหมัดที่ถูกสังหาร? ท่านไม่ตระหนักหรือว่าการปล่อยให้มีอาชญากรรมที่น่าสะอิดสะเอียนดังกล่าวในตัวมันเอง ย่อมปล่อยให้มีการไหลป่าของการให้ร้ายบรรดาผู้ที่เป็นคลังสำคัญของคำสอนและหลักธรรมของศาสนาของเรา? การเจียบเฉยของท่านจะไม่ทำให้พวกศัตรูของอิสลามเหิมเกริม และทำลายโครงสร้างที่มีมือของท่านเองสร้างขึ้นมาให้แตกออกเป็นเสี่ยงหรือ? ชีวิตของท่านเองจะไม่ตกอยู่ในอันตรายจากผลที่ตามมาหรือ?”

57

ซัดเร อาเดบีสีก้าวอย่างหนัก และด้วยความไร้น้ำยาเขาหาทางลงประมุขของเขา เขามีคำขอร้องไปถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าขอวิงวอนฝ่าบาทด้วยความต่ำต้อย ขอทรงยอมให้เชลยทั้งหลายไปกับเหล่าทายาทของผู้นำที่สละชีวิตนั้นตอนกลับไปกาฮวิน เพื่อว่าทายาทเหล่านั้นจะให้ภัยการกระทำของพวกเขาอย่างสมัครใจให้เป็นที่รู้ต่อสาธารณชน และช่วยให้พวกเขาได้อิสราภาพคืนมา, การแสดงท่าทางดังกล่าวของเหล่าทายาทจะเสริมฐานะของตนเองอย่างมากและได้ความชื่นชมนับถือจากเพื่อนร่วมชาติ” ด้วยไม่ตระหนักเลย

[1] ดูภิธาน

ในแผนการปองร้ายของผู้วางอุบายเจ้าเล่ห์นั้น กษัตริย์ซาห์ยินยอมตามคำขอทันที ด้วยเงื่อนไขที่แน่ชัดว่า ให้เขียนคำแถลงจากกาซวินสงมาให้ตนเป็นการรับประกันว่า สภาพความเป็นอยู่ของเหล่านักโทษหลังจากที่ได้รับอิสรภาพเป็นที่น่าพอใจทั้งหมด และไม่น่าจะมีภัยบังเกิดกับพวกเขาในอนาคต

58

ทันใดที่เชลยทั้งหลายถูกส่งมอบให้แก่มือของพวกตัวอันตราย พวกเขาเริ่มระบายความรู้สึกเกลียดชังที่ฝังใจต่อเหล่าเชลย, คินแรกหลังจากที่พวกเขาถูกส่งตัวให้เหล่าศัตรู ฮาลี อาซัด โดลาห์ซึ่งเป็นน้องชายของฮาลี อัลลาห์ วารดีและนำชายของโมฮัมหมัด ฮาดีและโมฮัมหมัด จาวาดเด ฟาร์ฮาดี เป็นพ่อค้าชื่อดังแห่งกาซวินที่มีชื่อเสียงในด้านความซื่อตรงและเคร่งศาสนา ซึ่งสูงส่งเท่ากับพี่ชายที่เรื่องนามของเขา ถูกพวกเขาสังหารอย่างไร้ปราณี, ด้วยทราบดีว่าในเมืองเกิดของเขาเอง พวกเขายอมไม่สามารถทำการลงโทษเขาได้ตามต้องการ พวกเขาจึงมุ่งมั่นเอาชีวิตเขาขณะที่อยู่ในเตหะรานในลักษณะที่จะคุ้มครองพวกตนไม่ให้ถูกสงสัยว่าเป็นฆาตกร, ตอนเที่ยงคินพวกเขาลงมือกระทำการที่น่าละอาย และเช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาประกาศว่าความเจ็บป่วยเป็นสาเหตุการตายของเขา, บรรดามิตรสหายและผู้รู้จักมักคุ้นของเขาซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนพื้นเมืองกาซวิน ไม่มีใครสามารถตรวจจับอาชญากรรมที่ดับชีวิตที่ประเสริฐนี้ ได้จัดการฝังศพที่เหมาะสมกับสถานะของเขา

59

สวนสหายที่เหลือของเขา ในจำนวนนี้มีมุลลา ทาเฮเรห์ ซีราซี และมุลลา อิบราฮิมเม มาอาลาที ซึ่งทั้งสองเป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างยิ่งในด้านวิชาความรู้และอุปนิสัยใจคอ ถูกสังหารอย่างป่าเถื่อนทันทีเมื่อไปถึงกาซวิน, ประชาชนทั้งหมดซึ่งถูกขมวดอย่างพากเพียรล่วงหน้าให้ประหารชีวิตพวกเขาทันที คนถ้อยที่ไร้ยางอายกลุ่มหนึ่งติดอาวุธด้วยมีด ดาบ หอกและขวานเข้ามาพันแข้งและฉีกพวกเขาออกเป็นชิ้นๆ พวกเขาสับฉีกร่างกายของเชลยด้วยความป่าเถื่อนอย่างบ้าดีเดือด จนหาชิ้นส่วนของอวัยวะต่างๆ ที่กระจัดกระจายสำหรับฝังศพไม่ได้

60

พระเจ้าเป็นผู้ทรงกรุณา! การกระทำที่ป่าเถื่อนอย่างเหลือเชื่อดังกล่าวถูกลงมือในเมืองอย่างกาซวิน ซึ่งภูมิใจในตนเองบนความจริงที่ว่า ผู้นำนักบวชระดับสูงสุดไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคนอาศัยอยู่ในประตูเมืองของตน และกระนั้นหาไม่พบใครในบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ที่เปล่งเสียงคัดค้านเหล่าฆาตกรที่น่าสะอิดสะเอียนดังกล่าว! ไม่มีใครดูเหมือนจะตั้งข้อสงสัยในสิทธิของพวกเขาที่จะลงมือกระทำการที่ชั่วช้าและไร้ยางอายดังกล่าว, ไม่มีใครดูเหมือนจะตระหนักในความเข้ากันไม่ได้เลยระหว่างการกระทำที่ร้ายดังกล่าวโดยพวกที่อ้างตัวว่าเป็นที่เก็บรักษาความลึกซึ้งของอิสลามเพียงผู้เดียว กับการปฏิบัติตนเป็นเยี่ยงอย่างของบรรดาผู้ที่เคยสำแดงแสงสว่างของอิสลามต่อโลกครั้งแรก, ไม่มีใครใครจะอุทานด้วยความโกรธแค้นว่า : “ดูกร ประชาชนรุ่นชั่วร้ายและวิปริต! เจ้าจมลงลึกไปแค่ไหนในความเสียชื่อเสียงและความน่าอับอาย! สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่เจ้าลงมือกระทำไม่ได้เหนือกว่าการกระทำของคนต่ำช้าที่สุดในด้านความอามืดหรือ? เจ้าจะไม่ยอมรับหรือว่า ไม่ว่าสัตว์ป่าในทุ่งหรือสิ่งใดก็ตามที่เคลื่อนไหวอยู่บนโลก ไม่เคยเสมอกับความชั่วร้ายของการกระทำของเจ้า? เจ้าจะไม่เอาใจใส่ไปอีกนานเท่าไร? ไม่ใช่ความเชื่อของเจ้าหรือว่าความขงัดของการสวดมนต์เป็นหมูทุกครั้ง ขึ้นอยู่กับความยึดมั่นในศีลธรรมของผู้ที่นำการสวดมนต์นั้น? เจ้าไม่ได้ประกาศครั้งแล้วครั้งเล่าหรือว่า ไม่มีการสวดมนต์ใดดังกล่าวเป็นที่ยอมรับในสายตาของพระเจ้าเป็นเจ้า นอกจากและจนกว่าอหัมมาที่นำการสวดมนต์เป็นหมูจะชำระหัวใจของตนให้ปลอดจากทุกร่องรอยของความประสงคร้าย? และกระนั้นเจ้าให้บรรดาผู้ที่ยุงและมีส่วนในการกระทำทารุณกรรมดังกล่าวเป็นผู้นำที่แท้จริงของศาสนาของเจ้า เป็นสรณะของความเป็นธรรมและยุติธรรม, เจ้าไม่ได้มอบบังเหียนของศาสนาของเจ้าไว้ในมือของพวกเขา และถือว่าพวกเขาเป็นผู้ควบคุมโชคชะตาของเจ้าหรือ?

61

ข่าวการกระทำเหี้ยมโหดอย่างบ้าดีเดื่อนี้ไปถึงเตหะรานและแพร่ไปทั่วทั้งเมืองด้วยความรวดเร็วอย่างนางนง นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอกซีคัดค้านอย่างดุเดือด เป็นที่รายงานว่าเขาอุทานว่า “ในวาระใดไหนของคัมภีร์โครออัน ในคำสอนไหนของพระโมฮัมหมัดหรือ ที่มีเหตุผลอันควรให้สังหารหมู่มนุษย์จำนวนหนึ่งเพื่อแก้แค้นการฆาตกรรมคนๆ เดียว?” กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์แสดงความไม่เห็นชอบอย่างยิ่งเช่นกันต่อการปฏิบัติตัวที่ไม่เชื่อของซัดเร อาเดบิลีและบรรดาผู้สมคบ กษัตริย์ซาห์ประณามความขี้ขลาดของเขา ชับไล่เขาออกจากเมืองหลวงและสั่งการลงโทษเขาให้ไปใช้ชีวิตที่มิดมนในโกม, การหลุดจากตำแหน่งของเขาเป็นที่ยินดีเหลือหลายสำหรับนายกรัฐมนตรี ผู้ซึ่งตรากตรำตลอดมาอย่างไม่สำเร็จที่จะทำให้เขาร่วงจากอำนาจ และการขจัดเขาออกไปจากเตหะรานอย่างทันใดทำให้นายกรัฐมนตรีหายหัวนิตกต่อการขยายอำนาจของเขา, การประณามการสังหารหมู

ที่กาซวินโดยนายกรัฐมนตรีเอง ไม่ได้มาจากความเห็นใจศาสนาของเหยื่อที่ป้องกันตัวเองไม่ได้สักเท่าไร แต่มาจากความหวังที่จะทำให้ซัดเร อาเดบิลิตกที่นั่งลำบาก อย่างที่จะทำให้เขาเสียชื่อเสียงไม่ได้ในสายตาของประมุข

62

การที่กษัตริย์ซาห์และรัฐบาลไม่ได้ลงโทษพวกเขาความผิดหนัก ทำให้พวกเขาได้ใจที่จะหาวิธีต่อไปในการระบายความเกลียดชังที่ไม่ลดละต่อศัตรู บัดนี้พวกเขามุ่งความสนใจไปที่ทาเฮเรห์ และตั้งใจจะให้เธอพบชะตากรรมเดียวกันกับที่บังเกิดกับสหายทั้งหลายของเธอโดยน้ำมือของพวกเขา, ขณะที่ยังถูกกักขังทันใดที่รับทราบแผนการของศัตรู ทาเฮเรห์มีข่าวสารดังต่อไปนี้ถึงมุลลา โมฮัมหมัดผู้สืบทอดตำแหน่งของพ่อของตน และเวลานี้เป็นที่ยอมรับในฐานะอิหม่าม โจมเห์แห่งกาซวิน : “พวกเขายินดีที่จะดับแสงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยปากของตน : แต่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเพียงปรารถนาจะทำให้แสงของพระองค์สมบูรณ์ แม้ว่าพวกนอกศาสนาจะรังเกียจแสงนั้น’ (โครอาน 9:33) หากศาสนาของข้าเป็นศาสนาแห่งสัจธรรม หากพระผู้เป็นนายที่ข้าบูชาไม่ใช่อื่นใดนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว ก่อนแก่วันจะผ่านไป พระองค์จะปลดปล่อยข้าจากแอกแห่งการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของเจ้า หากพระองค์ปลดปล่อยข้าไม่สำเร็จ เจ้ามีอิสระที่จะกระทำตามที่เจ้าปรารถนา เจ้าจะพิสูจน์อย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้ว่าความเชื่อของข้านั้นไม่จริง” ด้วยตระหนักในความไม่สามารถของตนที่จะยอมรับการท้าทายที่ห้าวหาญยิ่งนี้ มุลลา โมฮัมหมัดเลือกที่จะไม่สนใจข่าวสารทั้งหมดของเธอ และหาทางบรรลุจุดประสงค์ของตนด้วยกลวิธีที่แยบยลทุกอย่าง

63

ในวันเวลาเหล่านั้นก่อนถึงชั่วโมงที่ทาเฮเรห์กำหนดไว้ว่าเธอจะได้รับการปลดปล่อย พระบาฮาอูลลาห์ทรงระบุความปรารถนาของพระองค์ว่า เธอควรได้รับการปลดปล่อยจากการถูกกักขังและนำตัวไปยังเตหะราน พระองค์มุ่งมั่นที่จะพิสูจน์สัจธรรมของถ้อยคำของเธอในสายตาของปรปักษ์ และล้มแผนการที่ศัตรูคิดจะให้เธอตาย, ดังนั้นโมฮัมหมัด ฮาดีเย ฟาร์ฮาดี ถูกพระองค์เรียกตัวมาและมอบหมายงานให้ทำการย้ายเธออย่างไม่รอช้าไปยังบ้านของพระองค์เองในเตหะราน โมฮัมหมัด ฮาดีได้รับมอบหน้าที่ให้ส่งมอบจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งถึงภรรยาของตน และสั่งการเธอให้ปลอมตัวเป็นขอทานมุ่งหน้าไปที่บ้านที่ทาเฮเรห์ถูกกักขังและส่งจดหมายนั้นให้แก่มือของทาเฮเรห์ ให้รออยู่ที่ทางเข้าบ้านนั้นพักหนึ่งจนกระทั่งทาเฮเรห์จะมาพบเธอได้ จากนั้นให้รีบไปด้วยกันและฝากเธอให้อยู่ในความดูแลของเขา พระบาฮาอูลลาห์เร่งเร้าจารบุรุษว่า “ทันใดที่ทาเฮเรห์มาอยู่กับเจ้า จงออกเดินทางไปเตหะรานทันที ในคืนนี้เราจะส่งบริวารคนหนึ่งไปยังละแวกประตูเมืองกาซวิน พร้อมกับม้าสามตัวเพื่อให้เจ้าเอาไป และให้ประจำการอยู่ ณ สถานที่หนึ่งซึ่งเจ้ากำหนดอยู่นอกกำแพงเมืองกาซวิน ให้เจ้าพาทาเฮเรห์ไปยังจุดนั้น แล้วขึ้นขี่ม้าไปตามเส้นทางที่ไม่ค่อยมีใครผ่าน และพยายามไปให้ถึงชานเมืองหลวงก่อนรุ่งแจ้ง, ทันใดที่ประตูเมืองเปิดออก เจ้าต้องเข้าไปและมุ่งหน้าไปที่บ้านของเราทันที เจ้าควรระมัดระวังที่สุดอย่าให้ใครรู้ว่าเธอคือใคร วางใจได้ว่าพระผู้ทรงมหิธานุภาพจะนำทางการย่างก้าวของเจ้า และจะล้อมรอบเจ้าด้วยความคุ้มครองที่ไม่มีพลาดของพระองค์”

64

เมื่อเข้มแข็งขึ้นด้วยการรับประกันของพระบาฮาอูลลาห์ โมฮัมหมัด ฮาดีออกเดินทางทันทีเพื่อดำเนินการตามคำสั่งที่ได้รับ ด้วยไม่ถูกอุปสรรคใดขัดขวางเขาทำหน้าที่ได้อย่างสามารถและซื่อสัตย์ และสามารถพาทาเฮเรห์ไปถึงบ้านของพระผู้เป็นทนายของตนอย่างปลอดภัย ณ เวลาที่กำหนด, การหายไปจากกาซวินอย่างทันใดและสลับกลับของเธอทำให้ทั้งมิตรและศัตรูของเธออกสั่นขวัญหนี พวกเขาเข้าค้นบ้านต่างๆ ตลอดทั้งคืนและงุนงงในความพยายามที่หาเธอให้พบ, การบรรลุค่าทำนายที่ทาเฮเรห์กล่าวไว้ทำให้แม้แต่ผู้ที่คลั่งแคลงที่สุดในหมู่ปรปักษ์ของเธอต้องฉงน, ไม่ก็คนถูกทำให้ตระหนักในลักษณะเหนือธรรมชาติของศาสนาที่เธอสนับสนุนและยอมจำนนอย่างเต็มใจต่อคำกล่าวอ้างของศาสนานั้น, ในวันนั้นเองมีร์ซา อับดุล วาฮาบน้องชายของเธอเองยอมรับสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมนั้น แต่ต่อมาหาได้สาริตความจริงใจของความเชื่อด้วยการกระทำของตน [1]

[1] ตามที่บันทึกไว้ใน *Kashfu'l-Ghitá*, p.110 เป็นที่รายงานโดยมุลลา จาฟารี วาอิซซี กาซวินีว่า มุลลา ฮุสเซนได้พบทาเฮเรห์ในกาซวินที่บ้านของออกอ ฮาดี ซึ่งน่าจะไม่ใช่ใครอื่นนอกจากโมฮัมหมัด ฮาดีเย ฟาร์ฮาดี ผู้ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์มอบหมายให้พาทาเฮเรห์มายังเตหะราน เป็นที่กล่าวว่า การพบกันนี้เกิดขึ้นก่อนการฆาตกรรมมุลลา ทากี

65

ข้าวมองที่ทาเฮเรห์กำหนดไว้สำหรับการปลดปล่อยเธอ พบเธอมั่นคงอยู่ในความปลอดภัยแล้วภายใต้เงากำบังของพระบาฮาอุลลาห์ เธอทราบดีว่าเธอได้รับอนุญาตให้เข้ามาพบใคร เธอตระหนักอย่างลึกซึ้งถึงความศักดิ์สิทธิ์ของการต้อนรับขับสู้ที่กรุณาให้แก่เธอ^[1] ดังเช่นตอนที่เธอยอมรับศาสนาที่พระบ็อบประกาศ ซึ่งโดยไม่ได้รับการเตือนและไม่ถูกเรียกตัว เธอได้แซ่ซ้องสรรเสริญของพระองค์และยอมรับสัจธรรมนั้น เช่นกันด้วยความรู้ที่กระตุ้นในใจเธอมองเห็นความรุ่งโรจน์ในอนาคตของพระบาฮาอุลลาห์, ในปี 60 นั้นเองขณะที่อยู่ในคาบิลา ที่เธอกล่าวเป็นนัยในโคลงของเธอถึงการยอมรับสัจธรรมที่พระองค์จะเปิดเผย, ในเตหะรานที่บ้านของซียิด โมฮัมหมัดซึ่งเธอขนานนามว่าฟาฮาล มาลี ข้าพเจ้าเองได้รับการแสดงให้เห็นวาระท่อนต่างๆ ที่เธอเขียนด้วยมือของเธอเอง ซึ่งทุกตัวอักษรของวาระเหล่านั้นเป็นพยานหลักฐานที่จับใจของความศรัทธาของเธอในพันธกิจที่สูงส่งของทั้งพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ ในโคลงนั้นมีวาระดังต่อไปนี้: “ความเจิดจ้าของความงามอับฮาใต้ทะเลม่านแห่งกลางคืน จงมองดูวิญญูญาณของนครรักทั้งหลายของพระองค์เด่นรำเหมือนแมลงเฝ้าในแสงสว่างที่ส่องวิบมาจากโบหน้าของพระองค์!” ความเชื่อมั่นที่แน่วแน่ของเธอในอานูภาพที่พิชิตไม่ได้ของพระบาฮาอุลลาห์นี้เองที่บอกเธอให้เอ่ยคำทำนายด้วยความมั่นใจดังกล่าว และพูดท้าทายใส่หน้าศัตรูอย่างกล้าหาญ, ไม่มีสิ่งใดที่ปราศจากความศรัทธาที่แน่วแน่ในความขงัดที่ไม่มีพลาตของอานูภาพนั้น ที่สามารถชักนำเธอในชั่วโมงที่มีดมนที่สุดของการถูกกักขัง ให้ยืนยันการไถ่เข้ามาของซัยชนะของเธอด้วยความกล้าหาญและนอนใจดังกล่าว

66

ไม่กี่วันหลังจากที่ทาเฮเรห์มาถึงเตหะราน พระบาฮาอุลลาห์ตัดสินใจส่งเธอไปโคราซานกับกลุ่มศาสนิกชนที่กำลังเตรียมตัวจากไปยังมณฑลนั้น เช่นกันพระองค์ตั้งใจจะออกจากเมืองหลวงและไปในทิศทางเดียวกันอีกสามสัปดาห์ต่อมา, ดังนั้นพระองค์เรียกตัวอออกอเย คาลิมและสั่งการเขาให้หามาตรการที่จำเป็นทันที ในการรับประกันการพาทาเฮเรห์และผู้ติดตามรับใช้หญิงคือกานีเทห์ ไปยังสถานที่ที่ซึ่งพวกเขาจะมาออกประตูเมืองหลวง และจากที่นั่นต่อมาให้มุ่งหน้าไปยังโคราซาน, พระองค์เตือนเขาให้รอบคอบและระวังระไวที่สุด เพื่อมิให้ยามที่ประจำอยู่ที่ทางเข้าเมืองซึ่งได้รับคำสั่งไม่ให้สตรีที่ไม่มีใบอนุญาตผ่านประตูไป ค้นพบว่าเธอเป็นใครและขัดขวางการจากไปของเธอ

67

ข้าพเจ้าได้ยื่นอออกอเย คาลิมเล่าดังต่อไปนี้: “ด้วยการมอบความวางใจไว้กับพระผู้เป็นเจ้าของเรา นั่นคือ ทาเฮเรห์ผู้ติดตามรับใช้เธอและข้าพเจ้า ซีม้าออกไปยังสถานที่หนึ่งในบริเวณใกล้เคียงกับเมืองหลวง, ไม่มียามคนใดที่ประจำอยู่ที่ประตูเขมيرانคัดค้านแม้แต่บ่อย หรือสอบถามเกี่ยวกับจุดหมายปลายทางของเรา, ณ ระยะทางราวสองฟาร์ซาค^[2] จากเมืองหลวง เราลงจากหลังม้าท่ามกลางสวนผลไม้ที่มีน้ำขุ่มและอยู่บนดินเขา ซึ่งใจกลางของสวนนี้มีบ้านที่ดูเหมือนว่าร้าง, ขณะที่ออกตามหาเจ้าของบ้าน ข้าพเจ้าบังเอิญพบชายชราคนหนึ่งซึ่งกำลังรดน้ำต้นไม้, ในการตอบการสอบถามของข้าพเจ้าเขาอธิบายว่า เกิดการพิพาทระหว่างเจ้าของบ้านและผู้เช่า ผลที่ตามมาคือผู้อาศัยละทิ้งสถานที่นี้ไป เขากล่าวต่อไปว่า ‘ข้าพเจ้าได้รับการขอโดยเจ้าของบ้านให้ดูแลรักษาทรัพย์สินนี้จนกว่าจะตกลงข้อพิพาทกันได้’ ข้าพเจ้าดีใจอย่างยิ่งต่อข้อมูลที่เขาให้ และขอให้เขาร่วมทานอาหารกลางวันกับเรา, ต่อมาในวันนั้นเมื่อข้าพเจ้าตัดสินใจจะจากไปยังเตหะราน ข้าพเจ้าพบว่าเขาเต็มใจที่จะเฝ้าระวังและคุ้มกันทาเฮเรห์และผู้ติดตามรับใช้ของเธอ ขณะที่ข้าพเจ้าฝากทั้งสองไว้ในความดูแลของเขา

[1] ใน *Memorials of the Faithful*, p.306 พระอับดุลบาฮาเล่าสภาพแวดล้อมของการมาเยี่ยมทาเฮเรห์โดยวาฮิด ขณะที่เธอพักอยู่ที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในเตหะราน พระอับดุลบาฮาเขียนว่า “ทาเฮเรห์กำลังฟังวาหะของวาฮิดอยู่หลังม่าน ซึ่งเขากำลังบรรยายอย่างสุดใจและคมคายเกี่ยวกับเครื่องหมายและวาระท่อนต่างๆ ที่เป็นพยานต่อการเสด็จมาของพระผู้สำแดงองค์ใหม่ เวลานั้นเราเป็นเด็กและกำลังนั่งอยู่บนตักของเธอ ขณะที่เธอดังใจฟังการแจกแจงพยานหลักฐานที่น่าทึ่งทั้งหลายที่หลังไหลไม่หยุดหย่อนจากริมฝีปากของบุรุษผู้มีวิชานั้น เราจำได้ดีว่าเธอขัดจังหวะเขาและเปล่งเสียงขึ้นมากลางอากาศอย่างหนักหน่วงว่า: ‘ดูกร ยาหยา! ขอให้การกระทำไม่ใช่คำพูด ยืนยันความศรัทธาของท่านหากท่านเป็นบุรุษผู้มีวิชาอย่างแท้จริง จงยุติการกล่าวซ้ำคำสอนในอดีตอย่างเหลวไหล เพราะวันแห่งการรับใช้และการกระทำที่แน่วแน่มายังมาถึงแล้ว บัดนี้เป็นเวลาที่จะแสดงเครื่องหมายที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉีกม่านแห่งการนึกคิดที่เหลวไหลออกเป็นชิ้นๆ ส่งเสริมพระวาระของพระผู้เป็นเจ้าของเรา และพลีตัวเราเองในหนทางของพระองค์ ขอให้การกระทำ ไม่ใช่คำพูดเป็นเครื่องประดับของเรา”

[2] ดูอิฮาน

ข้าพเจ้ารับประกันเขาวาข้าพเจ้าจะกลับมาในคำวันนั้นด้วยตัวเอง หรือไม่กี่สงบบริวารที่ไว้ใจคนหนึ่งมา แล้วจะตามมาเข้าวันรุ่งขึ้นพร้อมกับสิ่งที่จำเป็นทั้งหลายสำหรับการเดินทางไปโคราซาน

68

“เมื่อมาถึงเตหะรานข้าพเจ้าส่งอักษรแห่งการมีชีวิตมุลลา บาเกอร์กับผู้ติดตามรับใช้คนหนึ่งให้ไปอยู่กับทาเฮเรห์ ข้าพเจ้าแจ้งให้พระบาฮาอุลลาห์ทราบการออกจากเตหะรานอย่างปลอดภัยของเธอ พระองค์ยินดีมากกับข้อมูลที่ข้าพเจ้าให้ และให้ชื่อสวนผลไม้ที่นั่นว่าบาเกห์ จันนั (อุทยานสวรรค์) พระองค์พูดความรู้สึกนึกคิดออกมาว่า ‘บ้านนั้นพระผู้เป็นเจ้าเตรียมไว้สำหรับรับรองเจ้า เพื่อว่าเจ้าจะได้เลี้ยงรับรองผู้เป็นที่รักทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าในนั้น’

69

“ทาเฮเรห์พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน หลังจากนั้นเธอออกเดินทางโดยมีโมฮัมหมัด ฮาซาน กาซวีนิสมญานามว่าฟาตา และอีกสามสี่คนคอยติดตาม มุ่งสู่มณฑลโคราซาน ข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระบาฮาอุลลาห์ให้เตรียมการสำหรับการจากไปของเธอและจัดหาสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นสำหรับการเดินทางของเธอ”

4.4 การประชุมหารือที่บาดาช [The Conference of Badasht]

70

ไม่นานหลังจากที่ทาเฮเรห์เริ่มออกเดินทาง พระบาฮาอุลลาห์สั่งการออกอเย คาลิมให้เตรียมสิ่งที่จำเป็นให้เสร็จสิ้นสำหรับการจากไปยังโคราซานที่พระองค์คิดไว้ พระองค์ฝากครอบครัวของพระองค์ไว้ในความดูแลของเขา และขอให้เขาจัดหาสิ่งใดก็ตามที่หนุนนำความผาสุกและความปลอดภัยของพวกเขา

71

เมื่อพระองค์มาถึงซาห์รูด โคดสซึ่งมาจากมาซัดที่ซึ่งเขาอาศัยอยู่ก่อน ได้มาพบพระองค์ เขามาเพื่อต้อนรับพระองค์ทันใดที่ได้ยินเกี่ยวกับการใกล้เข้ามาของพระองค์ สมัยนั้นทั่วทั้งมณฑลโคราซานกระเสือกกระสนอยู่ในความปั่นป่วนอย่างรุนแรง, กิจกรรมที่โคดสและมุลลา ฮุสเซนได้ริเริ่ม ความไฟแรง ความกล้าหาญ ภาษาที่ตรงไปตรงมาของทั้งสอง ได้ปลุกเร้าประชาชนขึ้นมาจากความเชื่องซึม จุดอารมณ์ที่สูงส่งที่สุดของความศรัทธาและความอุทิศตนในหัวใจของบางคน และปลุกสัญชาตญาณแห่งความบ้าคลั่งอย่างแรงและความประสงค์ร้ายในอกของบางคน, ผุ่ชนผู้แสวงหาหลังไหลอย่างไม่ขาดสายมาที่มาจากทุกทิศทาง พวกเขาแสวงหาที่พักอาศัยของมุลลา ฮุสเซนอย่างกระตือรือร้น และถูกมุลลา ฮุสเซนพาไปพบโคดส

72

จำนวนของผู้แสวงหาเพิ่มขึ้นถึงขนาดที่ปลุกเร้าความหวั่นวิตกของเจ้าหน้าที่รัฐ, ด้วยความกังวลและหวั่นวิตกหัวหน้าตำรวจมองดูฝูงชนที่ตื่นพล่านที่หลังไหลไม่หยุดหย่อนมายังทุกย่านของเมืองศักดิ์สิทธิ์นี้, ด้วยความปรารถนาจะยืนยันสิทธิของตน ชมขวัญและชักนำมุลลา ฮุสเซนให้ลดขอบเขตของกิจกรรม หัวหน้าตำรวจได้ออกคำสั่งให้จับกุมบริวารคนพิเศษของมุลลา ฮุสเซนชื่อว่าฮาซาน และให้เขาโดนการปฏิบัติที่โหดร้ายและน่าอับอาย พวกเขาแหงหน้าลุ่มอกของฮาซาน เอาเชือกร้อยผ่านรูทะลุนั้น แล้วใช้เชือกนั้นลึงเขาเดินพาเหรดไปตามถนน

73

ข่าวการทรมานที่อับยศนี้ที่บังเกิดกับคนรับใช้ของตนมาถึงมุลลา ฮุสเซนขณะที่เขาอยู่กับโคดส, ด้วยกลัวว่าข่าวที่น่าเศร้านี้จะทำให้หัวหน้าที่รักยิ่งของตนทุกขใจ มุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นและออกไปเสียบๆ ในไม่ช้าสหายทั้งหลายของเขามารวมตัวกันรอบๆ เขา แสดงความโกรธแค้นต่อการทำร้ายสาวกผู้บริสุทธิ์ของศาสนาของตนอย่างบ้าดีเดือดนี้ และเร่งเร้าเขาให้ล้างแค้นความบาดเจ็บบนี้, มุลลา ฮุสเซนพยายามระงับความโกรธของพวกเขา เขาขอรับรองว่า “อย่าให้การหมิ่นเกียรติที่บังเกิดกับฮาซานมาทรมานใจหรือรบกวนเจ้า เพราะฮุสเซนยังอยู่กับเจ้าและจะส่งมอบเขากลับมาให้กับมือของเจ้าอย่างปลอดภัยพรงนี้”

74

เมื่อเผชิญกับการรับประกันอย่างซิงซังนี้ สหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนไม่กล้าพูดความรู้สึกต่อ อย่างไรก็ตามหัวใจของพวกเขาเร่าร้อนอย่างอดรนทนไม่ได้ที่จะเยียวยาความบาดเจ็บที่เสียดแทงใจนั้น ในที่สุดพวกเขาจำนวนหนึ่งตัดสินใจรวมกลุ่มกันและเปล่งเสียงร้องอย่างดังไปตามถนนต่างๆ ในมาซัดและว่า “ยา ซาเฮโบซ ซา มาน!” [1] เป็นการประท้วงการหยามเกียรติอย่างกะทันหันหันต่อศาสนาของพวกเขาครั้งนี้, เสียงร้องเช่นนี้เปล่งขึ้นเป็นครั้งแรกในโคราซานในนามของศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้า, เมืองก้องด้วยการเปล่งเสียงเหล่านั้น เสียงตะโกนของพวกเขาทั้งขวานออกไปถึงบริเวณรอบนอกที่สุดมณฑล ก่อให้เกิดความวุ่นวายอย่างยิ่งในหัวใจของประชาชนและเป็นสัญญาณบอกเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่ถูกลิขิตให้เกิดขึ้นในอนาคต

75

ท่ามกลางความสับสนที่ตามมา บรรดาผู้ที่ถือบ่วงลากฮาซานไปตามถนนมอดม้วยด้วยดาบ สหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนนำตัวเชลยที่ได้รับการปลดปล่อยไปหาผู้นำของตน และแจ้งให้เขาทราบชะตาที่บังเกิดกับผู้กดขี่เป็นที่รายงานวามุลลา ฮุสเซนได้พูดความรู้สึกนึกคิดออกมาว่า “เจ้าจอมไม่ได้กับการทดสอบที่เจ็บปวดที่ฮาซานโดน เจ้าจะทำใจได้กับการสละชีวิตของฮุสเซนได้อย่างไร? [2]

76

เมื่อมาซัดที่เพิ่งกลับคืนสู่สันติและความสงบหลังจากกบฏที่ซาลาร์ปลุกขึ้นมา ได้ดังลงไปในความสับสนและตั้งเครียดอีกครั้ง, เจ้าชายฮัมเซห์ มีร์ซาประจำการอยู่กับคนของตนและอาวุธยุทธโปกรณ์ ณ ระยะเวลาสี่ฟาร์ซาคจากเมืองมาซัด พร้อมทั้งจะเผชิญภาวะฉุกเฉินใดๆ ก็ตามที่อาจเกิดขึ้นเมื่อข่าวความไม่สงบสดๆ ร้อนๆ เหล่านี้มาถึงตน, เขาได้ส่งกองทหารทันทีไปยังมาซัดพร้อมกับคำสั่งการให้ขอความช่วยเหลือของผู้ว่าการเพื่อจับกุมและนำตัวมุลลา ฮุสเซนมาพบตน, อับดุล อาลี ซานะ มาลาเกีย่นายทหารผู้คุมกองทหารปืนใหญ่ของเจ้าชายเข้าแทรกแซงทันที เขาให้เหตุผลว่า “ข้าพเจ้าถือว่าตนเองเป็นหนึ่งในบรรดาคณริคและผู้ชื่นชมมุลลา ฮุสเซน หากท่านคิดจะทำร้ายเขา ข้าพเจ้าขอท่านได้โปรดเอาชีวิตของข้าพเจ้าแล้วเดินหน้าดำเนินตามแผนการของท่าน เพราะตราบไต่ที่ยังมีชีวิตข้าพเจ้ารับไม่ได้กับการไม่เคารพเขาแม้แต่น้อย”

77

เจ้าชายซึ่งรู้ว่าตนต้องอาศัยนายทหารคนนี้มากขนาดไหน หน้าชาอย่างยิ่งต่อการประกาศที่ไม่คาดคิดนี้ คำตอบของเจ้าชายขณะที่พยายามจะขจัดความหวุ่นวิตกของอับดุล อาลี ซานะคือ “ข้าเคยพบมุลลา ฮุสเซนเช่นกัน ข้ามีความอุทิศตนที่สุดต่อเขาอยู่ในใจเช่นกัน โดยการเรียกตัวเขามายังค่ายของข้า ข้าหวังที่จะจำกัดขอบเขตของการทำอันตรายที่ถูกจัดขึ้นและให้ความคุ้มครองเขา” จากนั้นเจ้าชายเขียนจดหมายด้วยลายมือของตนเองถึงมุลลา ฮุสเซน เร่งเร้าความน่าปรารถนาที่สุดของการย้ายที่พักอาศัยของเขาไปที่กองบัญชาการของตนสักสามสี่วัน และรับประกันความปรารถนาที่จริงใจของตนที่จะคุ้มครองเขาจากการโจมตีของปรปักษ์ที่เดือดดาล เขาออกคำสั่งให้ทำการปักเต็นท์ที่มีเครื่องประดับหรูหราของเขาเองในบริเวณใกล้เคียงกับค่ายของเขา และสำรองไว้สำหรับรับรองแขกที่คาดหมาย

78

เมื่อได้รับจดหมายนี้มุลลา ฮุสเซนนำเสนอต่อโคดุด ผู้ซึ่งแนะนำเขาให้ตอบสนองการเชิญของเจ้าชาย โคดุดรับประกันเขาว่า “ไม่มีภัยใดบังเกิดกับเจ้าได้ สำหรับเราคืนนี้เราออกเดินทางกับอักษรแห่งการมีชีวิตมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย กาชวินีไปยังมาซัดดารอน ขอพระเจ้าเป็นเจ้าทรงโปรด เจ้าเองเช่นกันในภายหลังจะอยู่หัวแถวของผู้ศรัทธากลุ่มใหญ่และมี ‘ธงดำ’ นำหน้า จะออกมาจากมาซัดและมาอยู่กับเรา เราจะพบกัน ณ สถานที่ใดก็ตามที่พระเจ้าทรงมหิตธานุภาพจะมีโองการ”

79

มุลลา ฮุสเซนตอบสนองด้วยความเบิกบาน เขาสยบลง ณ แแทบเท้าของโคดุดและให้โคดุดวางใจในความมุ่งมั่นที่เด็ดเดี่ยวของตนที่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่โคดุดกำหนดให้ด้วยความซื่อสัตย์, โคดุดจับแขนมุลลา ฮุสเซนด้วยความรัก ลูบตาและหน้าผากของเขา และมอบเขาไว้ในความคุ้มครองที่ไม่มีพลาตของพระเจ้าทรงมหิตธานุภาพ, ป้ายวันนั้นมุลลา ฮุสเซนขึ้นม้า และขี่ออกไปยังที่ตั้งค่ายของเจ้าชายฮัมเซห์ มีร์ซาอย่างสงบและสง่างาม และถูกอับ

[1] พระเจ้าเป็นนายแห่งยุคซิงเป็นสมญานามหนึ่งของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา

[2] กล่าวเป็นนัยถึงการสละชีวิตของตนเอง

ดูล อาลี ข่านกับนายทหารจำนวนหนึ่งที่ได้รับการแต่งตั้งโดยเจ้าชายให้ออกไปต้อนรับเขา พาตัวอย่างเป็นพิธีไปยังเต็นท์ที่ก่อขึ้นเป็นพิเศษเพื่อให้เขาใช้

80

คืนนั้นโคดุดเรียกตัวมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกเร กออินผู้ก่อสร้างบ้านบาบีเยห์ พร้อมกับสหายที่มีชื่อจำนวนหนึ่งและบัญชาพวกเขาให้จงรักภักดีอย่างไม่มีข้อสงสัยและเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่มุลลา ฮุสเซนต้องการให้พวกเขาทำอย่างไรข้อกังขา โคดุดกล่าวต่อพวกเขาว่า “พายุที่รออยู่ข้างหน้าของเรานั้นแรงจัด วันเวลาแห่งความกดดันและความอลหม่านที่รุนแรงกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว จงยึดเขาไว้ เพราะความรอดพ้นของเจ้าอยู่ในการเชื่อฟังเขา”

81

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้โคดุดอำลาสหายทั้งหลาย และออกจากมาซัดโดยมีมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย กาซวินีคอยติดตาม, ไม่กี่วันต่อมาเขาพบกับมีร์ซา โซเลมาน นูรีอย่างไม่คาดคิด ผู้ซึ่งแจ้งให้เขาทราบสภาพแวดล้อมของการปลดปล่อยทาเฮเรห์จากการถูกกักขังในกาซวิน การเดินทางของเธอมุ่งไปทางโคราซาน และการออกจากเมืองหลวงของพระบาฮาอุลลาห์ต่อมา, มีร์ซา โซเลมานและมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเยอยู่ในกลุ่มของโคดุดจนกระทั่งมาถึงบาดาซ พวกเขาไปถึงหมู่บ้านนั้นตอนรุ่งอรุณ และพบการชุมนุมกันของคนกลุ่มใหญ่ซึ่งพวกเขาจำได้ว่าเป็นเพื่อนศาสนิกชน อย่างไรก็ตามพวกเขาตัดสินใจเริ่มเดินทางต่อและมุ่งหน้าตรงไปยังซาห์รูต, ขณะที่พวกเขากำลังใกล้เข้าไปยังหมู่บ้านนั้น มีร์ซา โซเลมานซึ่งกำลังตามมาข้างหลังโดยทิ้งระยะ ได้พบกับโมฮัมหมัดเดฮานา ซาบอย่างไม่คาดคิด ผู้ซึ่งกำลังอยู่ระหว่างทางไปบาดาซ, ในคำตอบต่อการสอบถามของตนเกี่ยวกับจุดหมายของการชุมนุมนี้ มีร์ซา โซเลมานได้รับทราบว่าพระบาฮาอุลลาห์และทาเฮเรห์ได้ไปจากซาห์รูตไม่กี่วันก่อนเพื่อไปยังหมู่บ้านนั้น ศาสนิกชนจำนวนมากจากอิสฟาฮาน กาซวินและเมืองอื่นๆ ในเปอร์เซียมาถึงแล้วและกำลังรอคอยที่จะติดตามพระบาฮาอุลลาห์ในการเดินทางไปโคราซานที่พระองค์ตั้งใจ, มีร์ซา โซเลมานเอ่ยว่า “จงบอกมุลลา อาหมัดเด อิบดาสซึ่งเวลานี้อยู่ที่บาดาซว่า เขานี้แสงสว่างได้ส่องมายังเจ้า ซึ่งรัศมีของแสงนี้เจ้าห้ามมองออกไม่” [1]

82

ทันใดที่พระบาฮาอุลลาห์ทราบการมาถึงซาห์รูตของโคดุดจากโมฮัมหมัดเดฮานา ซาบ พระองค์ตัดสินใจไปสมทบกับโคดุด, พระองค์ออกเดินทางบนหลังม้าควั่นเดียวกันนั้นไปยังหมู่บ้านดังกล่าวโดยมีมุลลา โมฮัมหมัดเด โมอัลเล็มเม นูรีคอยติดตามรับใช้ และกลับมาถึงบาดาซกับโคดุดเช้าวันรุ่งขึ้นตอนพระอาทิตย์ขึ้น

83

เวลานั้นเป็นเริ่มต้นฤดูร้อน เมื่อมาถึงบาดาซพระบาฮาอุลลาห์เข้าสวนสามแห่ง หนึ่งในสามนั้นพระองค์จัดไว้ให้โคดุดใช้เพียงผู้เดียว อีกสวนหนึ่งทรงสงวนไว้สำหรับทาเฮเรห์และผู้ติดตามรับใช้เธอ และสำรองสวนที่สามไว้สำหรับพระองค์เอง บรรดาผู้ที่มารวมตัวกันที่บาดาซมีแปดสิบเอ็ดคน ซึ่งทุกคนเป็นแขกของพระบาฮาอุลลาห์ ตั้งแต่เวลาที่มาถึงจนถึงวันที่แยกย้ายกันไป ทุกวันพระองค์เปิดเผยธรรมจาริกหนึ่งซึ่งมีมีร์ซา โซเลมาน นูรีจะนำมาสวดเป็นเพลงต่อหน้าสาวกที่มาชุมนุมกัน พระองค์ประทานชื่อใหม่ให้แก่แต่ละคน ตัวพระองค์เองนับแต่นั้นได้รับการระบุชื่อว่าบาฮา สำหรับอักษรแห่งการมีชีวิตคนสุดท้ายได้รับการประทานสมญานามว่าโคดุด และโกร์ราโกล เอยน์ได้รับสมญานามว่าทาเฮเรห์, ต่อมาพระบ็อบทรงเปิดเผยธรรมจาริกพิเศษสำหรับแต่ละคนที่มาประชุมกันที่บาดาซ ซึ่งทรงตรัสต่อแต่ละคนด้วยชื่อที่ได้รับไม่นานมานี้, ภายหลังเมื่อเพื่อนสาวกที่เคร่งครัดและอนุรักษนิยมจำนวนหนึ่งเลือกที่จะกล่าวหาทาเฮเรห์ว่า ปฏิเสธประเพณีเก่าแก่ที่นับถือกันอย่างไม่ระวัง พระบ็อบซึ่งได้รับการบ่นเหล่านี้ ทรงตอบด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ว่า ; “จะให้เรายุติอะไรเกี่ยวกับเธอผู้ซึ่งชี้นำแห่งอาณาจักรและความรุ่งโรจน์ให้ชื่อว่าทาเฮเรห์ (ผู้บริสุทธิ์)?”

84

แต่ละวันของการชุมนุมที่นำทรงจำนั้นได้เป็นพยานต่อการยกเลิกกฎใหม่และการปฏิเสธประเพณีที่ยึดถือกันมานาน ม่านที่ปกป้องความวิสุทธิของบทบัญญัติของอิสลามถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ อย่างไม่ประณีประนอม และเทพเจ้าที่ได้รับการบูชามานานจากบรรดาผู้บูชาที่ตาบอดถูกทำลายลงอย่างแข็งแกร่ง, อย่างไรก็ตามไม่มีใครรู้ที่มาของนวัตกรรมที่แข็งขันและกล้าหาญนี้ ไม่มีใครสงสัยมือที่ค้ำค้ำยวธิของนวัตกรรมนี้อย่างไม่ผิดพลาดและไม่

[1] กล่าวเป็นนัยถึงโคดุด

สะดุด, แม้แต่ตัวของพระผู้ทรงประทานชื่อใหม่ให้แต่ละคนที่มารวมตัวกันในหมู่บ้านนั้น ก็ไม่เป็นที่ทราบสำหรับผู้ที่ได้รับชื่อ แต่ละคนเดาไปตามระดับขั้นของความเข้าใจของตน หากจะมีก็น้อยคนที่เดาอย่างเลื่อนราวว่าพระบาฮาอุลลาห์คือต้นตอของการเปลี่ยนแปลงที่กว้างไกลที่กำลังถูกนำเข้ามาอย่างไม่เกรงกลัว

85

เป็นที่รายงานว่าเซค อาโบล โทรับหนึ่งในผู้ที่ทราบดีที่สุดเกี่ยวกับลักษณะของพัฒนาการในบาดาซ ได้เล่าเหตุการณ์ดังต่อไปนี้ : “วันหนึ่งความเจ็บป่วยจากัดวงพระบาฮาอุลลาห์ให้อยู่กับเตียง, ทันใดที่ได้ยินเกี่ยวกับความเจ็บไข้ได้ป่วยนี้โคดุตรีบไปเยี่ยมพระองค์ เมื่อถูกพาเข้าไปหาพระองค์โคดุตนั่งลงที่ขามือของพระบาฮาอุลลาห์ สหายที่เหลือค่อยๆ ได้รับอนุญาตให้เข้ามาและจับกลุ่มกันอยู่รอบๆ พระองค์, ทันใดที่พวกเขาสามารถรวมตัวกัน โมฮัมหมัด ฮาซานเน กาชวีนีผู้นำชาวของทาเฮเรห์ ซึ่งได้รับการประทานชื่อใหม่ว่าฟาตา กาชวีนี เข้ามาอย่างทันใดและบอกให้โคดุตทราบการเชิญอย่างรีบด่วนของทาเฮเรห์ให้โคดุตไปเยี่ยมเธอในสวนของเธอเอง โคดุตตอบอย่างกล้าหาญและเด็ดขาดว่า ‘ข้าได้ตัดขาดจากเธอจนหมดสิ้น ข้าไม่ยอมพบเธอ’^[1] ผู้นำชาวออกไปทันทีและกลับมาในไม่ช้า พุดข้าชาวสารเดิมและขอร้องโคดุตให้ฟังเสียงร้องเรียกด่วนของเธอ ถ้อยคำของเขาคือ ‘เธอยินกรานให้ท่านไปเยี่ยม หากท่านยังคงปฏิเสธ เธอเองจะเป็นฝ่ายมาหาท่าน’, ด้วยมองเห็นหาที่ที่แข็งแกร่งของโคดุตผู้นำชาวจึงชักดาบออกมา วางดาบนั้นไว้ที่แทบเท้าของโคดุตและกล่าวว่า : ‘ข้าพเจ้าไม่ยอมไปโดยไม่มีท่าน ท่านจงเลือกว่าจะมากับข้าพเจ้าไปหาทาเฮเรห์ หรือไม่ก็ตัดศีรษะของข้าพเจ้าด้วยดาบนี้’ โคดุตพูดสวนคำด้วยความโกรธว่า ‘ข้าได้ประกาศความตั้งใจแล้วว่าจะไม่ไปเยี่ยมทาเฮเรห์ ข้าเต็มใจที่จะทำตามทางเลือกอื่นที่เจ้าเลือกเสนอให้ข้า’

86

“โมฮัมหมัด ฮาซานซึ่งนั่งอยู่ ณ แทบเท้าของโคดุต ได้ยื่นคอออกไปรับการฟันให้ถึงฆาต ทันใดนั้นทาเฮเรห์ซึ่งประดับกายโดยไม่มีผ้าคลุมหน้า มาปรากฏต่อสายตาของสหายที่ชุมนุมกัน ความอกสั่นขวัญหนีหวิวรอบง่าที่ชุมนุมทั้งหมดอย่างทันใด^[2] ทุกคนยืนอย่างตกตะลึงต่อการปรากฏตัวเหมือนผิอย่างทันใดและไม่คาดคิดที่สุดนี้ การมองใบหน้าของเธอโดยไม่มีผ้าคลุมหน้าเป็นสิ่งเหลือเชื่อสำหรับพวกเขา, แม้แต่การจ้องมองเงาของเธอเป็นสิ่งที่พวกเขาถือว่าไม่เหมาะสม เนื่องด้วยพวกเขาถือว่าเธอคือการมาจัดของฟาตีเมห์^[3] ซึ่งเป็นตราสัญลักษณ์ที่ประเสริฐสุดของความบริสุทธิ์ทางเพศในสายตาของพวกเขา

87

“ทาเฮเรห์ก้าวออกมาอย่างเงียบๆ ไม่พูดและสง่าเป็นที่สุด เข้าไปหาโคดุตและนั่งลงที่ด้านขวาของเขา ความสงบที่ไม่สะทกสะท้านของเธอตัดกันอย่างเด่นชัดกับสีหน้าของของพวกที่กำลังจ้องมองใบหน้าของเธอ, ความกลัว ความโกรธและความงุนงงปลุกเร้าส่วนลึกของวิญญาณของพวกเขา การเปิดเผยอย่างกะทันหันนี้ดูเหมือนว่าทำให้พวกเขามีแรงไปหมด, อับดุล คอเลเก อิสฟาฮานีสันสะท้านอย่างหนักถึงขนาดเชือดคอด้วยมือของตนเอง, เขาหนีไปจากหน้าของทาเฮเรห์โดยที่ไซกเลือดและครีตเสียงด้วยความตื่นเต้น สามสี่คนซึ่งเอาตามอย่างเขา ทั้ง

[1] ตามที่บันทึกไว้ใน *Kashfu'l-Ghitá*, p.211 มีการตัดสินใจกันก่อนหน้านี้ระหว่างโคดุตและทาเฮเรห์ว่า ทาเฮเรห์จะประกาศลักษณะความเป็นอิสระของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบต่อหน้าที่ชุมนุม และเน้นการยกเลิกกฎและบทบัญญัติของยุคศานาก่อน ในอีกด้านหนึ่งโคดุตได้รับการคาดหวังให้ต่อต้านการโต้เถียงและปฏิเสธที่ตนเองของเธออย่างเอาเป็นเอาตาย การเตรียมการนี้ทำเพื่อจุดประสงค์ของการบรรเทาผลที่จะเกิดจากการประกาศที่ทำหายและกว้างไกลดังกล่าว และเบี่ยงอันตรายและความเสี่ยงออกไปที่นวัตกรรมที่น่าตกใจดังกล่าวจะก่อให้เกิดอย่างแน่นอน พระบาฮาอุลลาห์ดูเหมือนว่าจะวางท่าที่ที่เป็นกลางในการถกเถียงนี้ แม้ว่าความจริงแล้วพระองค์คือพลังผลักดันเริ่มแรก คืออิทธิพลควบคุมและกำกับตลอดขั้นตอนต่างๆ ของเหตุการณ์ที่น่าทรงจำนั้น

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.283-284 ว่า “ผลที่เกิดขึ้นเป็นที่พิศวงงงัน! ที่ชุมนุมนั้นราวกับถูกฟ้าผ่า บางคนเอามือปิดหน้า บางคนหมอบราบลง บางคนเอาเสื้อผ้าคลุมศีรษะเพื่อว่าตนจะไม่สามารถเห็นลักษณะหน้าตาของเธอผู้สูงส่ง หากการมองใบหน้าของสตรีที่ไม่รู้จักที่เดินผ่านมาเป็นบาปที่ร้ายแรง เป็นความผิดเพียงไหนที่ให้ดวงตามองมายังเธอผู้วิสุทธิยิ่ง! การประชุมแตกออกท่ามกลางความโกลาหลสุดจะพรรณนา มีการพูดหยาบหยามเธอผู้ซึ่งพวกเขาคิดว่าบัดสีที่ปรากฏตัวดังกล่าวโดยไม่คลุมหน้า บางคนว่าเธอเสียสติ บางคนว่าเธอไร้ยางอาย และมีไม่กี่คนปกป้องเธอ”

[3] ลูกสาวของพระโมฮัมหมัดและภรรยาของอิหม่ามอาลี

สหายทั้งหลายของตนและละทิ้งศาสนา ศาสนิกชนจำนวนหนึ่งยืนไปกินต่อหน้าเธอ พิศวงงงัน ระหว่างนั้นโคดุสยังนั่งอยู่ที่ของตน ถือดาบที่ชักออกมาไว้ในมือ โดยที่ใบหน้าเผยความรู้สึกโกรธที่แสดงออกมาไม่ได้ ดูเหมือนว่าเขากำลังรอวินาทีที่จะสามารถฟันหาเธอร์แลนด์ให้ถึงตาย

88

“อย่างไรก็ตามท่าทีคุกคามของโคดุสไม่ได้ทำให้เธอสะทสะท้าน สีหน้าของเธอแสดงให้เห็นความสง่าและความมั่นใจเดียวกันนั้นที่เธอสำแดง ณ วินาทีแรกของการปรากฏตัวต่อหน้าศาสนิกชนที่รวมตัวกันอยู่, ความรู้สึกเบิกบานและชัยชนะบัดนี้เรื่องอยู่บนใบหน้าของเธอ เธอลุกขึ้นจากที่นั่งและด้วยไม่ถูกหยุดยั้งด้วยความวุ่นวายใจที่เธอก่อขึ้นมาในหัวใจของสหายทั้งหลาย เธอเริ่มต้นกล่าวต่อคนที่เหลือในที่ชุมนุม, โดยไม่ได้คิดมาก่อนล่วงหน้าและด้วยภาษาที่คล้ายคลึงอย่างสอดคล้องกับภาษาของคัมภีร์ไบเบิล เธอร้องขอด้วยความคมคายอย่างไม่มีที่เปรียบและความไฟแรงที่ลึกซึ้ง, เธอปิดท้ายด้วยวาทะตอนนี้ในคัมภีร์ไบเบิลว่า : ‘แท้จริงแล้วท่ามกลางสวนและแม่น้ำ ผู้ที่เลื่อมใสจะอาศัยอยู่ในที่ประทับของสวรรค์ต่อหน้ากษัตริย์ผู้ทรงอิทธิฤทธิ์’ ขณะที่เธอยกย่องคำเหล่านี้เธอลอบมอแวบเดียวทั้งพระบาฮาอุลลาห์และโคดุสในลักษณะที่บรรดาผู้ที่เฝ้าดูเธอ ไม่สามารถบอกได้ว่าเธอกำลังกล่าวเป็นนัยถึงใครในสองคนนี้ ทันใดหลังจากนั้นเธอประกาศว่า : ‘ข้าคือพระวาทะที่อหัมมกอเอมจะเอ่ย พระวาทะที่จะทำให้หัวหน้าและขุนนางทั้งหลายของโลกหนีไป!’

89

จากนั้นเธอหันหน้าไปหาโคดุสและตำหนิเขาที่ไม่ได้ทำสิ่งต่างๆ ในโคราซานที่เธอถือว่าเป็นสำหรับความสุขของศาสนา โคดุสพูดสวนว่า ‘ข้ามีอิสระที่จะทำตามการบอกของมโนธรรมของตัวเอง ข้าไม่ขึ้นกับความประสงค์และความยินดีของเพื่อนสาวก’ ทาเธอร์แลนด์สายตาจากโคดุสแล้วเชิญผู้ที่อยู่ที่นั่นให้เฉลิมฉลองโอกาสที่ยิ่งใหญ่น้อย่างเหมาะสม เธอก้าวเพิ่มเติมว่า ‘วันนี้คือวันแห่งความรื่นเริงและความปิติยินดีทั่วหน้า วันที่ตรวนของอดีตถูกระเบิดจนขาดสะบั้น ขอให้บรรดาผู้ที่มีส่วนในความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่นี้ลุกขึ้นและสวมกอดกัน” [1]

90

วันที่นาทรงจำนั้นและวันอื่นๆ ถัดมา ได้เป็นพยานต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างปฏิวัติที่สุดในชีวิตและนิสัยของสาวกของพระบ็อบที่มารวมตัวกัน, ลักษณะการบูชาของพวกเขาผ่านการเปลี่ยนโฉมขั้นมูลฐานอย่างกะทันหัน, การอธิษฐานและพิธีรีตองที่ผู้บูชาที่เลื่อมใสได้รับการฝึกฝนวินัยมาถูกทิ้งไปอย่างหวอนคืนไม่ได้, ใดๆก็ตามมีความสับสนอยู่ทั่วในหมู่ผู้ที่ได้ลุกขึ้นอย่างกระตือรือร้นเพื่อสนับสนุนการปฏิรูปเหล่านี้ มีไม่กี่คนที่ประณามการ

[1] ใน *God Passes By*, p. 31, ท่านโซกิ เอฟเฟนดิอธิบายนัยของเหตุการณ์ตอนนี้ไว้ว่า :

“สามปีสุดท้ายซึ่งเต็มไปด้วยเหตุการณ์สำคัญมากที่สุดในภารกิจของพระบ็อบ..ได้เป็นพยานไม่เพียงแต่การประกาศพันธกิจของพระองค์อย่างเป็นทางการต่อสาธารณชนเท่านั้น (การไต่สวนที่ทาบริช) แต่ยังเป็นพยานต่อการพลังธรรมชาติที่ได้รับการดลใจของพระองค์อย่างไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งมีทั้งการเปิดเผยกฎหมายของยุคศาสนาของพระองค์ และการสถาปนาพระบัญญัติซึ่งจะปกป้องรักษาเอกภาพของเหล่าสาวก และปูทางสำหรับการมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมที่ทรงอำนาจกว่าอย่างเทียบไม่ได้ ในช่วงเวลาเดียวกันนี้เองในตอนต้นของการถูกคุมขังในปราการเซห์ริค ที่ความเป็นอิสระของศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่ได้รับการยอมรับและยืนยันอย่างเปิดเผยโดยเหล่าสาวก กฎที่เป็นรากฐานของยุคศาสนาใหม่ได้รับการเปิดเผยโดยพระผู้เป็นจุดกำเนิดในปราการคอบนภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจาน ขณะที่ยุคศาสนาใหม่เองเวลานี้จะได้ทำพิธีเปิดบริเวณที่ราบของชายแดนมณฑลมาซินดารอน ณ การประชุมหารือ (ที่บาดาซ) ของเหล่าสาวกของพระองค์ที่มาชุมนุมกัน

โดยการสื่อสารอย่างใกล้ชิดด้วยการติดต่อกันทางจดหมายอยู่ตลอดกับพระบ็อบ และพระองค์เองเป็นพลังอำนาจอยู่เบื้องหลังที่คอยกำกับกิจกรรมนานัปการของเพื่อนสาวกที่ดิ้นรนต่อสู้ พระบาฮาอุลลาห์ได้เป็นประธานการประชุมหารือที่บาดาซอย่างไม่สอดคล้องแต่มีประสิทธิภาพ คอยนำและควบคุมกระบวนการประชุม, โคดุสซึ่งได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้บรรยายสนับหนุนพวกอนุรักษนิยมในที่ประชุม ทำเป็นต่อต้านทัศนคติดูเหมือนว่าหัวรุนแรงที่สนับสนุนโดยทาเธอร์แลนด์ที่หุนหัน เพื่อทำตามแผนที่คิดว่าล่วงหน้าซึ่งมุ่งหมายจะบรรเทาความตื่นตระหนกและความอหังการที่หวุ่นหวุ่น ที่การประชุมหารือดังกล่าวจะปลุกเร้าขึ้นมาอย่างแน่นอน, จุดประสงค์เบื้องต้นของการชุมนุมกันครั้งนั้นคือ เพื่อบรรลุผลของการเปิดเผยคัมภีร์ไบเบิล โดยการสลัดตัวโดยสมบูรณ์อย่างทันใดและนาระทีกจากระบบ หลักปฏิบัติของศาสนจักร ประเพณีและพิธีของอดีต, จุดประสงค์รองลงมาของการประชุมหารือนั้นคือ เพื่อพิจารณาหาวิธีการปลดแอกพระบ็อบจากการถูกกักขังที่ทารุณในเซห์ริค จุดประสงค์แรกประสบความสำเร็จอย่างเลื่องลือ จุดประสงค์ที่สองถูกลิดลิตให้ล้มเหลวตั้งแต่เริ่มต้น”

เปลี่ยนแปลงถึงรากดังกล่าวว่าเป็นสาระของความนอกรีต และไม่ยอมล้มเลิกสิ่งที่ตนถือว่าเป็นข้อปฏิบัติที่ละเมิดไม่ได้ของอิสลาม, บางคนถือว่าทาเฮเรห์เป็นผู้วินิจฉัยเรื่องทั้งหลายดังกล่าวเพียงคนเดียว และเป็นผู้เดียวที่มีคุณสมบัติที่ได้การเชื่อฟังอย่างไม่มีข้อสงสัยจากผู้ที่ศรัทธา, บางคนก็ประมาณความประพฤติของเธอ ยึดถือโคดุสผู้ซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นตัวแทนของพระบ็อบเพียงผู้เดียว และเป็นคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิวินิจฉัยเรื่องที่มีน้ำหนักดังกล่าว, ยังมีอีกบางคนซึ่งยอมรับธรรมศัทธิของทั้งทาเฮเรห์และโคดุส มองเหตุการณ์ตอนนี้ทั้งหมดว่าเป็นบททดสอบที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมา ซึ่งมุ่งหมายจะแยกคนจริงจากคนจอมปลอม แยกให้เห็นความแตกต่างของคนซื่อสัตย์กับคนไม่ซื่อสัตย์

91

ทาเฮเรห์เองในสามสี่โอกาสได้หาญปฏิเสธธรรมศัทธิของโคดุส เป็นที่รายงานว่าได้ประกาศว่า “ข้าถือว่าเขาเป็นนักเรียนที่พระบ็อบส่งมาให้เข้าสอนใจและสั่งสอน ข้าไม่ถือว่าเขาเป็นอื่นใด” ส่วนโคดุสก็ประมาณทาเฮเรห์ว่าเป็น “ต้นตอของความนอกรีต” และตราหน้าพวกที่สนับสนุนทัศนะของเธอว่าเป็น “เหยื่อของความหลงผิด” ภาวะตึงเครียดนี้คงอยู่สามสี่วันจนกระทั่งพระบาฮาอุลลาห์ยื่นมือเข้ามา และด้วยวิธีการที่เชี่ยวชาญของพระองค์ ทรงก่อให้เกิดความปรองดองโดยบริบูรณ์ระหว่างทั้งสอง พระองค์รักษาบาดแผลที่การถกเถียงอย่างเผ็ดร้อนนั้น ก่อให้เกิด และกำกับความพยายามของทั้งคู่ให้ไปตามหนทางการรับใช้ที่สร้างสรรค์^[1]

92

จุดหมายของการชุมนุมที่นำทรงจำนั้นบรรลุแล้ว^[2] เสียงร้องเรียกของระบบใหม่เปล่งออกมาแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัติที่ทันสมัยที่ล้ามนิธรรมของมนุษย์ถูกทำลายอย่างกล้าหาญและกวาดทิ้งไปอย่างไม่เกรงกลัว หนทางโล่งสำหรับการประกาศกฎและหลักปฏิบัติที่ถูกกลืนให้เปิดฉากยุคศาสนาใหม่ ดังนั้นสาวกที่มาชุมนุมกันที่เหลื่อได้ตัดสินใจไปยังมาซินดารอน โคดุสและทาเฮเรห์นั่งอยู่ในกุบเดียวกันที่พระบาฮาอุลลาห์เตรียมไว้สำหรับการเดินทางของทั้งสอง ระหว่างทางในแต่ละวันทาเฮเรห์ประพันธ์โคลงหนึ่งซึ่งเธอส่งการบรรดาผู้ที่มาด้วยกันให้สวด

[1] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.103-4 ว่า “การกระทำที่กล้าหาญของโกร์ราโกล เอยันนี่เองที่เขารากฐานของความเชื่อตามตัวอักษรในคำสอนของอิสลามในหมู่ชาวเปอร์เซีย อาจกล่าวเพิ่มเติมได้ว่าผลแรกๆ ของคำสอนของโกร์ราโกล เอยันนี่คือวีรบุรุษโคดุส และเป็นไปได้ว่าครุฑที่วางคอคายในตัวเธอเองเป็นหนี้พระบาฮาอุลลาห์สำหรับธรรมทรศนะของเธอ แน่ละการสันนิษฐานว่าเพื่อนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเธออาจตำหนิเธอก็เป็นเพียงการประชดที่นาปิตี”

[2] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.80 ว่า “เป็นที่เสนอแนะว่าเหตุที่แท้จริงของการเรียกการชุมนุมนั้นคือความวิตกเกี่ยวกับพระบ็อบ และความปรารถนาจะพาพระองค์ไปยังสถานที่ปลอดภัยให้ได้ แต่ทัศนะอันเป็นที่ยอมรับกว่าว่า เรื่องต่อหน้าสภาคือความสัมพันธ์ของชาวบาบิกกับกฎของอิสลาม ก็เป็นไปได้มากกว่าเช่นกัน” และ *ibid*, p.101-3 กล่าวไว้ว่า “จุดหมายของการประชุมหารือคือเพื่อจะแก้ไขความเข้าใจผิดที่แพร่สะพัด มีหลายคนคิดว่าผู้นำใหม่ได้มาบรรลุลูกของอิสลามแล้วตรงตามตัวอักษรที่สุด ที่จริงแล้วพวกเขาตระหนักว่าจุดหมายของพระโมฮัมหมัดคือการนำมาซึ่งอาณาจักรสากลแห่งความชอบธรรมและสันติสุข แต่พวกเขาคิดว่านี่จะเกิดขึ้นโดยการผ่าสายธารเลือดและด้วยการช่วยเหลือของการพิพากษาสวรรค์ ในอีกด้านหนึ่งพระบ็อบแม้จะไม่คงเส้นคงวาเสมอ กำลังเคลื่อนไปกับสาวกบางคนในทิศทางของการโน้มน้ำหนักศีลธรรม อาวุธเพียงอย่างเดียวของเขาคือ ‘ดาบแห่งพระวิญญาณซึ่งคือวณะของพระเจ้าเป็นเจ้า’ เมื่ออิหม่ามกอเอมมาปรากฏ ทุกสิ่งจะฟื้นคืนกลับมา แต่อิหม่ามกอเอมมาอยู่ ณ จุดที่กำลังจะปรากฏ และทั้งหมดที่เหลือคือการเตรียมสำหรับการมาของพระองค์ ไม่ควรมีการแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติที่สูงกว่าและต่ำกว่า หรือระหว่างชายหรือหญิง ผ่าคลุมหน้ายาวๆ ที่ปกคลุมไม่ควรเป็นแทนสัญลักษณ์ของความต้อยกว่าของผู้หญิงอีกต่อไป ผู้หญิงที่มีพรสวรรค์ต่อหน้าเรามีวิธีการแก้ปัญหาที่เป็นลักษณะเฉพาะตัว...เป็นที่กล่าวในรูปแบบหนึ่งของประเพณีว่า โกร์ราโกล เอยันนี่เองได้เข้าร่วมประชุมโดยสวมผ้าคลุมหน้า หากเป็นเช่นนั้นเธอไม่เสียเวลาในการทิ้งผ้าคลุมหน้านั้น และ [เราได้รับการบอก] โพล่งคำอุทานที่ร้อนแรงว่า ‘ข้าคือเสียงเป่าของแตร ข้าคือเสียงร้องเรียกของแตรเดี่ยว กล่าวคือ ‘ข้าจะปลุกวิญญาณที่กำลังหลับให้ตื่นเหมือนเกเบรียล’ เป็นที่กล่าวเช่นกันว่าวาจาสั้นๆ นี้ของสตรีที่กล้าหาญนี้ตามมาด้วยการสวดซูริห์แห่งการฟื้นคืนชีพโดยพระบาฮาอุลลาห์ การสวดดังกล่าวมีกมอิทธิฤทธิ์ที่ท่วมท้น ความหมายซ่อนเร้นของสิ่งนี้คือ มนุษยชาติกำลังจะผ่านเข้าสู่วัฏจักรใหม่ของจักรวาล ซึ่งประมวลกฎและธรรมเนียมชุดใหม่จะชาติไม่ได้”

เป็นเพลงขณะที่ติดตามกบของเธอ ภูเขาและหุบเขาสะท้อนเสียงตะโกนที่กลุ่มคนที่ไฟแรงนั้นแซ่ซ้องการดับสิ้นยุคเก่าและกำเนิดของยุคใหม่ ขณะที่พวกเขาเดินทางไปยังมาซินดารอน ^[1]

93

พระบาฮาอุลลาห์พำนักอยู่ในบาดาซียีสิบสองวัน ในวิถีของการเดินทางไปยังมาซินดารอน สาวกไม่กี่คนของพระบ็อบหาทางใช้อิสราภาพไปในทางที่ผิด ซึ่งเป็นอิสราภาพที่การปฏิเสธกฎและบทลงโทษของศาสนาที่พันวัยมอบให้, พวกเขาต้องการกระทำที่ไม่เคยมีมาก่อนของทาเฮเรห์ในการเลิกใช้ผ้าคลุมหน้าว่า เป็นสัญญาณให้ล่วงเกินขอบเขตของความพอประมาณและสนองกิเลสที่เห็นแก่ตัวของตน, การตามใจตัวเองในสิ่งที่เคยเกิดของพวกเขาไม่กี่คนได้ปลุกความพิโรธของพระผู้ทรงมหิธานุภาพและทำให้เกิดการแยกย้ายกันของพวกเขาทันที, ในหมู่บ้านนิยาลาพวกเขาถูกทดสอบอย่างสาหัส และทนทานความบาดเจ็บที่รุนแรงโดยน้ำมือของศัตรู, การ

[1] ใน *God Passes By*, p. 33-4, ท่านโชกิ เอฟเฟนดิอธิบายนัยของเหตุการณ์ตอนนี้และอิทธิพลที่มีต่อการล้มเลิกกฎของอิสลามในเวลาต่อมาในประเทศมุสลิมว่า :

“ในวันที่นาทรจำนัน ‘แตรเดี่ยว’ ที่กล่าวไว้ในคัมภีร์โครออันดังขึ้นแล้ว ‘เสียงแตรที่นำตะสัง’ ถูกเป่าอย่างดังแล้ว และ ‘ความหายนะ’ บังเกิดขึ้นแล้ว วันต่อมา มาหลังจากการตีจากประเพณีที่เก่าแก่นานับถือของอิสลามอย่างน่าตื่นตกใจนี้ ได้เป็นพยานต่อการเปลี่ยนแปลงที่ปฏิวัติอย่างแท้จริงในทัศนคติ นิสัย พิธีกรรมและวิธีการบูชาของผู้สนับสนุนกฎของพระโมฮัมหมัดเหล่านี้ที่ศรัทธาแรงและเลื่อมใสตราบจนเวลานั้น, แม้การประชุมหรือดังกล่าวจะปั่นป่วนวุ่นวายตั้งแต่ต้นจนจบ แม้การถอนตัวของไม่กี่คนที่รับไม่ได้กับการยกเลิกบทบัญญัติมูลฐานของศาสนาอิสลามจะน่าอนาถใจ จุดประสงค์ของการประชุมหารือนี้ก็บรรลุอย่างเลื่องลือและบริบูรณ์, แคเพียงสี่ปีก่อนหน้านี้พระผู้เป็นต้นกำเนิดการเปิดเผยพระธรรมบาบีได้ประกาศพันธกิจของพระองค์ต่อมุลลา ฮุสเซนเป็นการส่วนตัวในบ้านของตนในชีราซ, สามปีต่อมาหลังจากการประกาศนั้นภายในกำแพงของปราการคูมาห์คู พระองค์ทรงพูดให้เลขาฯ จดข้อปฏิบัติขั้นมูลฐานเด่นๆ ของยุคศาสนาของพระองค์, อีกปีต่อมาสาวกทั้งหลายของพระองค์ภายใต้การนำที่แท้จริงของพระบาฮาอุลลาห์เพื่อนสาวกของพวกเขา ได้ยกเลิกกฎของคัมภีร์โครออันด้วยตัวพวกเขาเองในหมู่บ้านบาดาซียี ปฏิเสธข้อปฏิบัติของศาสนาของพระโมฮัมหมัดทั้งที่พระผู้เป็นเจ้าของบัญญัติและที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมาเอง และสละตรวนของระบบที่พันสมัยของอิสลาม, เกือบทันทีหลังจากนั้นพระบ็อบเองขณะที่ยังเป็นนักโทษ ได้พิสูจน์ความสมเหตุสมผลของการกระทำของเหล่าสาวก โดยการยืนยันคำกล่าวอ้างอย่างเต็มปากเต็มคำและเป็นทางการว่าตนคืออิมามกอเอมตามพันธสัญญาต่อหน้ารัชทายาท บรรดาผู้อรรถาธิบายสนับสนุนชั้นนำของชุมชนเชคิ และเหล่านักบวชตำแหน่งสูงที่เรื่อรนามที่สุดที่มาชุมนุมกันในเมืองหลวงของอาเซอร์ไบจาน

สี่ปีที่ผ่านมาไปนับตั้งแต่กำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบ ที่เสียงเป่าแตรดังขึ้นเป็นการประกาศการดับสิ้นอย่างเป็นทางการของยุคศาสนาเก่าและการเปิดฉากยุคศาสนาใหม่, ไม่มีความโอ้อ่า ไม่มีความเอิกเกริกที่บ่งบอกจุดเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ศาสนาของโลก, สภาพแวดล้อมที่ธรรมดานี้ก็ไม่สมน้ำสมเนื้อกับการปลดแอกโดยสมบูรณ์อย่างทันใดและน่าตกใจจากอำนาจมืดที่พร้อมรบของความบ้าคลั่งเล่ห์ลั่นลมลวงของนักบวช จารีตนิยมและความมกมายทางศาสนา, กองทัพที่มาชุมนุมกันมีไม่มากกว่าสตรีหนึ่งคนและบุรุษอีกหยิบมือ ซึ่งส่วนใหญ่เกณฑ์มาจากกำลังพลที่พวกเขากำลังโจมตี และไม่มี ความมั่งคั่ง เกียรติภูมิหรืออำนาจ เว้นแต่ไม่กี่คน, พระผู้บัญชาการของกองทัพเองไม่ได้อยู่ด้วยและเป็นเชลยอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู สมรภูมินั้นคือหมู่บ้านเล็กๆ ในที่ราบของบาดาซียีบริเวณชายแดนของมาซินดารอน ผู้เป่าแตรคือสตรีผู้โดดเดี่ยวและประเสริฐสุดในเพศของเธอในยุคศาสนานั้น ซึ่งแม้แต่เพื่อนร่วมศาสนาบางคนก็ประกาศว่าเธอนอกกรีต, เสียงเรียกร้องที่เธอเปล่งเป็นสัญญาณบอกความตายของกฎของอิสลามที่มีอายุหนึ่งพันสองร้อยปี

กระบวนการเสื่อมสลายซึ่งสัมพันธ์กับโชคชะตาที่เสื่อมถอยของกฎ (ของอิสลาม) ที่พันสมัยแม้ว่าจะเปิดเผยโดยพระผู้เป็นเจ้าของ ถูกเร่งให้เร็วขึ้นอีกยี่สิบปีต่อมาโดยเสียงเป่าแตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งประกาศการบัญญัติกฎ (คิตาบีอัคดัส) ของอีกยุคศาสนาหนึ่ง, กระบวนการเสื่อมสลายนี้ซึ่งทวีกำลังขับเคลื่อนต่อไป ได้ก่อให้เกิดการยกเลิกประมวลกฎหมายชะรีฮ์ในตุรกีในยุคหลัง นำไปสู่การละทิ้งกฎนั้นอย่างแท้จริงในเปอร์เซียที่เป็นนิคายชืออะห์ และเมื่อเร็วๆ นี้ได้เป็นเหตุของการแยกระบบที่คาดการณไว้ ในคิตาบีอัคดัสออกจากกฎของนักบวชนิกายซุนนีในอียิปต์ปูทางไปสู่การยอมรับระบบนี้ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และถูกลิขิตให้ขึ้นมาถึงจุดสูงสุดที่การทำให้ศาสนาเป็นกิจทางโลกในรัฐมุสลิมทั้งหลาย และการยอมรับกฎของพระบาฮาอุลลาห์อย่างเป็นทางการโดยทุกชาติ ซึ่งการขึ้นครองบัลลังก์ของกฎนี้ในหัวใจของชนชาติทั้งหมดในโลกมุสลิม

กระจัดกระจายกันไปไม่ได้ด้วยการทำอันตรายที่สาวกของศาสนาไม่ก็คนที่ไม่รับผิดชอบทางจิตชนวน และได้ปกปักรักษาเกียรติและศักดิ์ศรีของศาสนาไม่ให้มัวหมอง

94

ข้าพเจ้าได้ยืมพระบาฮาอุลลาห์เองพรรณนาอุบัติเหตุครั้งนั้นว่า : “ขณะที่เราทั้งหมดมารวมตัวกันในหมู่บ้านนิยาลาและกำลังพักผ่อนอยู่ ณ ตื่นเขาตอนรุ่งเช้า ทันใดนั้นเราถูกปลุกขึ้นมาโดยก้อนหินที่ประชาชนในละแวกนั้นกำลังขว้างใส่เราจากยอดภูเขา การโจมตีที่ดุร้ายของพวกเขาชักนำสหายทั้งหลายของเราให้หนีไปอย่างแตกตื่นและอกสั่นขวัญหนี, เราเอาเสื้อผ้าของเราเองสวมให้โคดุดและส่งเขาไปยังสถานที่ปลอดภัยที่เราตั้งใจจะไปสมทบเขา เมื่อไปถึงที่นั่นเราพบว่าเขาไปแล้ว, ไม่มีสหายคนใดของเรายังอยู่ที่นิยาลาเว้นแต่ทาเฮเรห์และชายหนุ่มคนหนึ่งจากชีราชคือมีร์ซา अबดุลลาห์, ความรุนแรงของการทำร้ายเราทำให้ค่ายของเราพังพินาศ เราไม่พบผู้ใดที่เราสามารถส่งมอบทาเฮเรห์ไว้ในอารักขาเว้นแต่ชายหนุ่มคนนั้น ผู้ซึ่งในโอกาสนั้นได้แสดงให้เห็นความกล้าหาญและมุ่งมั่นที่น่าประหลาดใจจริงๆ ด้วยดาบอยู่ในมือ ไม่ย่อท้อต่อการทำร้ายที่ป่าเถื่อนของคนหมู่บ้านที่ฮือกันเข้ามาปล้นสะดมทรัพย์สินของเรา เขากะโจนไปข้างหน้าเพื่อยังมือบรรดาผู้ทำร้าย แม้ว่าตัวเองจะได้รับบาดเจ็บตามร่างกายหลายแห่ง เขาก็เสี่ยงชีวิตเพื่อคุ้มครองทรัพย์สินของเรา เราบอกเขาให้ยุติการทำดังกล่าว, เมื่อความโกลาหลซาลง เราเข้าไปหาคนในหมู่บ้านนั้นจำนวนหนึ่ง และสามารถทำให้พวกเขาเชื่อมั่นในความประพฤติดีที่โหดร้ายและน่าอายของพวกเขา ต่อมาเราได้ทรัพย์สินที่ถูกปล้นไปส่วนหนึ่งคืนมา”

95

พระบาฮาอุลลาห์พร้อมกับทาเฮเรห์และผู้ติดตามรับใช้เธอเดินทางไปยังนุร์ พระองค์แต่งตั้งเชค อาโบล โทรับให้คอยดูแลและรับประกันการคุ้มครองและความปลอดภัยของเธอ, ระหว่างนั้นพวกตัวอันตรายกำลังพยายามจุดความโกรธของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ต่อพระบาฮาอุลลาห์ และโดยการพรรณนาว่าพระองค์เป็นตัวละครสำคัญที่สุดของความไม่สงบในซาห์รูดและมาซินดาร์อน พวกเขาชักนำประมุขได้สำเร็จในที่สุดให้จับกุมพระองค์, เป็นที่รายงานว่ากษัตริย์ซาห์กล่าวด้วยความโกรธว่า “ตราบจนถึงเวลานี้ข้าไม่เคยเห็นชอบกับคำพูดใดก็ตามที่ต่อต้านเขา การไม่ถือของข้ามาจากการยอมรับการรับใช้ประเทศชาติโดยบิดาของเขา อย่างไรก็ตามครั้งนี้ข้ามุ่งมั่นจะให้เขาตาย”

96

ดังนั้นกษัตริย์ซาห์บัญชาหนึ่งในนายทหารทั้งหลายของตนในเตหะราน ให้ส่งการลูกชายของเขาที่อาศัยอยู่ในมาซินดาร์อนให้จับกุมพระบาฮาอุลลาห์ และนำตัวพระองค์มายังเมืองหลวง ลูกชายของนายทหารคนนี้ได้รับคำสั่งหนึ่งวันก่อนการรับรองที่เขาเตรียมไว้สำหรับพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งเขาผูกพันอย่างอุทิศตน, อย่างไรก็ตามพระบาฮาอุลลาห์สังเกตเห็นความเศร้าของเขา และทรงแนะนำเขาให้วางใจในพระผู้เป็นเจ้า, วันรุ่งขึ้นขณะที่พระองค์มีเพื่อนคนหนึ่งคอยติดตามไปที่บ้าน พวกเขาประสพกับคนขี่ม้าที่กำลังมาจากทิศทางของเตหะราน “กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์สิ้นชีพแล้ว!” เพื่อนคนนั้นอุทานด้วยสำเนียงมาซินดาร์อนขณะที่รีบกลับมาหาพระองค์ หลังจากการสนทนาอย่างรวบรัดกับผู้นำชาวนั้น, เขาตั้งเอาราชโองการออกมาและแสดงต่อพระองค์ เอกสารนี้ไม่มีผลแล้ว คินนั้นพระองค์อยู่กับแขกในบรรยากาศของความสงบและความดีใจอย่างไม่ถูกรบกวน

97

ระหว่างนั้นโคดุดตกไปอยู่ในมือของปรปักษ์และถูกกักขังในซารีในบ้านของมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากิโมจทาฮิดชั้นนำของเมืองนั้น สหายที่เหลือของเขาหลังจากที่แยกย้ายกันในนิยาลา ได้กระจัดกระจายไปคนละทิศคนละทาง แต่ละคนนำข่าวของเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่บาดาซไปบอกเพื่อนศาสนิกชนทั้งหลาย

4.5 การถูกคุมขังของพระบ๊อบที่เซห์ริค

[The Báb's incarceration in the Castle of Chihríq]

98

เหตุการณ์ที่นิยาลาเกิดขึ้นกลางเดือนซาบาน ฮ.ศ.1264 [3 กรกฎาคม-1 สิงหาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] เมื่อใกล้จะสิ้นเดือนเดียวกันนี้ พระบ๊อบถูกนำตัวไปยังทาบริซ ที่ซึ่งพระองค์ถูกทำร้ายบาดเจ็บอย่างรุนแรงและนำอดสูด้วยน้ำมือของบรรดาผู้กดขี่พระองค์ การหยามเกียรติพระองค์อย่างจงใจนั้นเกิดขึ้นเกือบในเวลาเดียวกัน

กับชาวบ้านนิยาลาโฆมตีพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์ถูกขวางกั้นหนีไล่โดยประชาชนคนเขลาที่ขบถต่อสู้ พระบ็อบเจ็บปวดจากการถูกเขียนตีโดยศัตรูทรยศที่โหดร้าย

99

ตอนนี้ข้าพเจ้าจะเล่าสภาพแวดล้อมที่นำไปสู่การหยามเกียรติที่น่าแขงที่บรรดาผู้ประหัดประหารพระบ็อบเลือกใช้ทำร้ายพระบ็อบ, เพื่อที่จะทำตามคำสั่งที่ออกโดยฮาจี มีร์ซา ออกกอซี พระองค์ถูกย้ายไปยังปราสาทเซห์ริค [ราว 10 เมษายน ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)]^[1] และส่งไปอยู่ในความดูแลของให้ยาห์ยา ซาเน เคิร์ด ซึ่งน้องสาวของเขาเป็นภรรยาของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ และเป็นมารดาของนายโบส สัลตานิ, นายกรัฐมนตรีให้คำสั่งการที่เข้มงวดและซัดแล้งแก่ยาห์ยา ซาเน สั่งเขาอย่ายอมให้ใครเข้ามาพบนักโทษของเขา เขาถูกเตือนเป็นการเฉพาะไม่ให้เอาอย่างอาลี ซาเน โคย ที่ถูกขังนำที่ละน้อยให้ละเลยคำสั่งที่ได้รับ^[2]

100

ถึงแม้คำสั่งนั้นจะเป็นที่กำซบ และหังๆ ที่มีการต่อต้านอย่างไม่รามือของฮาจี มีร์ซา ออกกอซีผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จ ยาห์ยา ซาเนก็พบว่าตนเองไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งการเหล่านั้นได้, เช่นกันไม่เข้าใจความรู้สึกหลงใหลในพระผู้เป็นนักโทษของตน เช่นกันทันใดที่เขาได้มาสัมผัสสัจฉริยญาณของพระองค์ เขาก็สึมน้ำที่ที่ตนได้รับการคาดหวังให้ปฏิบัติ, ตั้งแต่เริ่มต้นความรักของพระบ็อบแทรกซึมเข้าไปในหัวใจของเขาและอ้างสิทธิ์ในชีวิตทั้งหมดของเขา, ชาวเคิร์ดที่อาศัยอยู่ในเซห์ริคซึ่งมีความบ้าคลั่งและเกลียดชังต่อชาวชือะห์ยิ่งกว่าความชังที่ชาวเมืองมาห์คูร์สูทต่อคนพวกนี้ ก็ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลเปลี่ยนแปลงของพระบ็อบ, พระองค์จุดความรักในหัวใจของพวกเขาถึงขนาดว่า ทุกเช้าก่อนเริ่มงานประจำวันพวกเขาจะก้าวเท้ามุ่งสู่คุกของพระองค์ และโดยการจ้องมองปราสาทที่มีตัวพระองค์ผู้เป็นที่รักยิ่งแต่ไกล พวกเขาเปล่งเสียงเรียกพระนามของพระองค์และวิงวอนขอพรจากพระองค์, พวกเขาจะหมอบราบลงบนพื้นและหาทางให้ความสดชื่นแก่วิญญาณของตนด้วยการระลึกถึงพระองค์, พวกเขาจะเล่าเรื่องน่าพิศวงของอานาภาพและความรุ่งโรจน์ของพระองค์ให้แก่กันและกันฟังอย่างอิสระและจะเล่าความฝันต่างๆ ที่เป็นพยานต่ออานาภาพสร้างสรรค์ของอิทธิพลของพระองค์ "ไม่มีใครที่ยาห์ยา ซาเนไม่ให้เข้าไปในประสาท"^[3] เนื่องด้วยเซห์ริคเองไม่กว้างพอสำหรับผู้มาเยือนที่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ที่มาออกันที่ประตู พวกเขาจึงได้ที่พักอาศัยที่จำเป็นในอิสกี ซาห์ร์ ซึ่งเป็นเซห์ริคเก่าที่ตั้งอยู่ห่างจากตัวปราสาทหนึ่งชั่วโมงเสปียงใดก็ตามที่จำเป็นสำหรับพระบ็อบได้รับการจัดซื้อในตัวเมืองเก่าและขนส่งมาที่คุกของพระองค์

101

วันหนึ่งพระบ็อบขอให้จัดซื้อน้ำผึ้งมาให้พระองค์ ราคาที่ซื้อมาดูเหมือนแพงสำหรับพระองค์ พระองค์ไม่รับน้ำผึ้งและกล่าวว่า : "ไม่ต้องสงสัยว่าน้ำผึ้งคุณภาพเหนือกว่าสามารถจัดซื้อได้ในราคาต่ำกว่านี้ เราซึ่งเป็นตัวอย่างของเจ้าเคยเป็นพ่อค้ามาโดยอาชีพ เป็นความจำเป็นที่เจ้าจะเอาอย่างเราในการทำธุรกรรมทุกอย่าง เจ้าต้องไม่ฉ้อโกงเพื่อนบ้านหรือยอมให้พวกเขาฉ้อโกงเจ้า ดังกล่าวนี้อาจเป็นหนทางของพระผู้เป็นท่านนายของเจ้า, คนที่เจ้าเล่ห์ที่สุดและสามารถที่สุดไม่สามารถหลอกหลวงพระองค์ ส่วนพระองค์ก็ไม่เลือกที่จะปฏิบัติอย่างไม่เอื้อเพื่อต่อผู้ที่ใจแคบที่สุดและหมดหนทางที่สุด" พระองค์ยืนยันกรณว่าผู้ติดตามรับใช้ที่ทำการจัดซื้อนั้น ควรกลับมาและนำน้ำผึ้งที่มีคุณภาพเหนือกว่าและราคาถูกลงกว่ามา

[1] ตามที่กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, p.18 พระบ็อบอยู่ในปราสาทเซห์ริคสามเดือนก่อนจะถูกนำตัวไปยังทาบรีซเพื่อไต่สวน

[2] ตามที่กล่าวไว้ใน *A Traveller's Narrative*, Note L, p.276 "พระบ็อบโดนกักขังที่เซห์ริคอย่างแน่นหนาและเข้มงวดกว่าที่มาห์คูร์ ด้วยเหตุผลนี้พระองค์เคยเรียกเซห์ริคว่า 'ภูเขาที่สาหัส' [จาบาลเล ซาดีด] ซึ่งคำตัวเลขของคำว่าซาดีดคือ 318 เท่ากับคำตัวเลขของชื่อเซห์ริค และเรียกมาห์คูร์ว่า 'ภูเขาเปิด' [จาบาลเล บาสิท]"

[3] *Journal Asiatique*, ค.ศ. 1866 (พ.ศ.2409), tome 7, p.371 กล่าวว่า "ที่นั่นเหมือนกับที่อื่นทุกแห่งประชาชนมาเบียดเสียดกันรอบๆ เขา (พระบ็อบ) M.Mochenin กล่าวไว้ในบันทึกความทรงจำเกี่ยวกับพระบ็อบว่า : ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393) [นี่ไม่น่าจะเป็นปี ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392) มากกว่าหรือ?] จากการได้ไปยังเซห์ริคตามหน้าที่ข้าพเจ้าได้เห็นบาลอ คอเนห์จากบนยอดที่พระบ็อบสอนหลักความเชื่อของตน ผู้ฟังนั้นมีมากมายจนลานกว้างไม่พอสำหรับพวกเขาทั้งหมด พวกเขาส่วนใหญ่พักอยู่บนถนนและตั้งใจฟังวณะของคัมภีร์โกรอ่านเล่มใหม่ด้วยความปีติทางศาสนา ไม่นานหลังจากนั้นพระบ็อบถูกย้ายไปยังทาบรีซเพื่อลงโทษให้ถึงตาย"

102

ระหว่างที่พระบ็อบถูกกักขังในปราสาทเซห์ริค เหตุการณ์ต่างๆ ที่น่าตื่นตกใจได้ก่อความวิตกอย่างร้ายแรงแก่รัฐบาล ในไม่ช้าเป็นที่ประจักษ์ว่าผู้ที่เลื่องชื่อที่สุดในหมู่ซีอิด โอลามาและเจ้าหน้าที่รัฐบาลทั้งหลายของเมืองโคย ได้รับความมุ่งหมายของพระผู้เป็นนักโทษและเข้ามารวมกับศาสนาของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ที่สำคัญๆ เช่น มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและน้องชายของเขาบยูค ออกกา ซึ่งเป็นซีอิดที่มีคุณงามความดีที่เลื่องลือทั้งคู่ ได้ลุกขึ้นประกาศศาสนาของตนอย่างจริงจังและไฟแรงต่อประชาชนทุกประเภทและสภาพความเป็นอยู่ในหมู่เพื่อนร่วมชาติ, บรรดาผู้แสวงหาและศาสนิกชนที่มั่นคงหลังไหลไปมาอย่างไม่ขาดสายระหว่างเมืองโคยและเซห์ริคสืบเนื่องมาจากกิจกรรมดังกล่าว

103

สิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานั้นคือ ข้าราชการชื่อดังที่มีความสามารถสูงด้านวรรณกรรมมีร์ซา อาซัดโดลาห์ ซึ่งภายหลังต่อมาพระบ็อบให้สมญานามเขาว่าดายาน และการประณามธรรมสารของพระบ็อบอย่างดุเดือดของเขา ทำให้ผู้ที่พยายามเปลี่ยนศาสนาเขาจนปัญญา ได้ฝัน, เมื่อตื่นขึ้นมาเขาตั้งใจจะไม่เล่าความฝันให้ใครฟัง และโดยการเลือกวางจะสองท่อนในคัมภีร์โครอ่านเขาได้เขียนคำขอร้องดังต่อไปนี้ถึงพระบ็อบ : “ข้าพเจ้าคิดสามสิ่งที่น่าขัดอยู่ในใจ ข้าพเจ้าขอร้องท่านให้เปิดเผยต่อข้าพเจ้าว่าสามสิ่งนั้นเป็นอย่างไร” มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีถูกขอให้เสนอคำขอร้องนี้ต่อพระบ็อบ ไม่กี่วันต่อมาเขาได้รับคำตอบจากพระบ็อบที่ลิขิตด้วยลายมือของพระองค์เอง ซึ่งในคำตอบนั้นพระองค์แกล้งไขสภาพแวดล้อมทั้งหมดของความฝันนั้น และเปิดเผยวางจะสองท่อนนั้นตรงเผง, ความถูกต้องของคำตอบนั้นทำให้ดายานเปลี่ยนศาสนาทันที, แม้ไม่คุ้นเคยกับการเดินมีร์ซา อาซัดโดลาห์ก็รีบเดินไปตามทางชันที่เต็มไปด้วยหินจากเมืองโคยไปยังปราสาท, เพื่อนๆ พยายามชักนำเขาให้มุ่งหน้าไปเซห์ริคบนหลังม้า แต่เขาปฏิเสธสิ่งที่เพื่อนๆ เสนอให้ การได้พบพระบ็อบทำให้ความเชื่อของเขามั่นคง และปลุกไฟศรัทธาที่ร้อนแรงที่เขาสำแดงให้เห็นต่อไปจนถึงจุดจบของชีวิต

104

ในปีเดียวกันนั้นพระบ็อบแสดงความปรารถนาของตนว่า สหายสี่สิบคนของพระองค์แต่ละคนควรรับหน้าที่ประพันธ์ตำราเล่มหนึ่ง และด้วยความช่วยเหลือของวางจะและคำสอนปรีมปรา หาทางพิสูจน์ความเชื่อถือได้ของพันธกิจของพระองค์, ความปรารถนาของพระองค์เป็นที่เชื่อฟังทันที และผลของการตรากตรำของพวกเขาถูกเสนอต่อพระองค์ตามเวลาที่คาด, ตำราของมีร์ซา อาซัดโดลาห์ได้รับการชื่นชมอย่างไม่มีข้อแม้จากพระบ็อบและจัดว่าสูงสุดในการประเมินของพระองค์, พระองค์ประทานนามดายานให้แก่เขา และทรงเปิดเผยโลเฮ ฮูรพาท^[1] เป็นเกียรติแก่เขา ซึ่งในนั้นพระองค์กล่าวไว้ดังต่อไปนี้ : “หากจุดปฐมของคัมภีร์บายัน^[2] ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดที่จะใช้พิสูจน์สัจธรรมของพระองค์ สิ่งนี้เพียงพอ – นั่นคือพระองค์ได้เปิดเผยธรรมจาริกเช่นนี้ ธรรมจาริกที่ไม่มีวิชาขนาดไหนผลิตได้”

105

ประชาชนแห่งคัมภีร์บายันที่เข้าใจผิดจุดประสงค์ที่อยู่เบื้องหลังธรรมจาริกนี้อย่างสิ้นเชิง คิดว่าธรรมจาริกนี้เป็นเพียงอรรถาธิบายศาสตร์แห่งจาฟร์^[3] เวลาต่อมาในปีต้นๆ ของการถูกคุมขังของพระบาฮาอุลลาห์ในเมืองคุกอัคคา เมื่อจินาเบ โมบาเลาะห์ขอเรื่องมาจากซีราซให้พระองค์ไขความสับสนของธรรมจาริกนั้น มีการเปิดเผยคำอธิบายจากปากกาของพระองค์ ซึ่งผู้ที่เข้าใจผิดวางจะของพระบ็อบน่าจะไตร่ตรองดู, พระบาฮาอุลลาห์ใช้หลักฐานที่พิสูจน์แย้งไม่ได้จากวาหะของพระบ็อบมาพิสูจน์ว่า การปรากฏของแมน ยูซีโรฮุลลาห์^[4] จำเป็นต้องเกิดขึ้นหลังจากการประกาศพันธกิจของพระบ็อบไม่น้อยกว่าสิบเก้าปี, ความสับสนของโมสทากอส^[5] ได้ทำให้จิตใจที่แสวงหาที่สุดในหมู่ประชาชนแห่งคัมภีร์บายันจนปัญญามาเป็นเวลานาน และเป็นอุปสรรคที่ข้ามไม่พ้นต่อการยอมรับพระศาสดาตามพันธสัญญาของพวกเขา, พระบ็อบเองได้ไขความสับสนนั้นในธรรมจาริกนั้น

[1] ธรรมจาริกแห่งอักษร

[2] สมญานามหนึ่งของพระบ็อบ

[3] ศาสตร์แห่งการทำนาย

[4] หมายถึงพระบาฮาอุลลาห์ ดูกิฮาน

[5] ดูกิฮาน

อย่างไรก็ตามไม่มีใครสามารถเข้าใจคำอธิบายที่พระองค์ให้ไว้ และเป็นสิ่งที่ทำให้พระบาฮาอุลลาห์เป็นผู้เปิดเผยสิ่งนี้ต่อดวงตาของมวลมนุษย์

106

ความไฟแรงที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยที่มีร์ซา อาซัด โดลาห์ แสดงให้เห็น ชักนำบิดาของเขาซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของ นายกรัฐมนตรีอาลี มีร์ซา ออกอซี ให้รายงานไปยังนายกษ เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่นำไปสู่การเปลี่ยนศาสนา ของลูกชายของตน และแจ้งให้นายกษ ทราบการละเลยไม่ทำตามหน้าที่ที่รัฐกำหนดให้ลูกชายผู้นี้ เขาสาธยาย ความกระตือรือร้นที่คนรับใช้ที่สามารถ (ดายาน) ของรัฐบาล ได้ลุกขึ้นรับใช้พระผู้เป็นท่านนายคนใหม่ของตน และความสำเร็จที่เกิดจากความพยายามของดายาน

107

เหตุเพิ่มเติมสำหรับความหวั่นวิตกของเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของรัฐบาล มาจากการมาถึงเซห์ริคของดาร์วิซคนหนึ่ง ซึ่งมาจากอินเดีย ผู้ซึ่งหันใดที่ได้พบพระบ็อบก็ยอมรับสัจธรรมของพันธกิจของพระองค์ ทุกคนที่ได้พบดาร์วิซ นั้น (ซึ่งพระบ็อบให้ชื่อว่ากาห์รุลลาห์) ระหว่างที่เขาพำนักอยู่ที่อิสตี ซาห์ร์ ต่างรู้สึกถึงความศรัทธาที่อบอุ่นของเขาและประทับใจอย่างลึกซึ้งต่อความเชื่อมั่นที่เหนียวแน่นของเขา, ประชาชนจำนวนมากขึ้นหลงไหล คุณสมบัติที่มีเสน่ห์และเต็มใจยอมรับอนุภาพบิบบังคับของเขา, ดาร์วิซนี้มีอิทธิพลโน้มน้าวพวกเขาถึงขนาดว่า สามสี่คนในหมู่พวกเขาโน้มเอียงที่จะถือว่าเขาเป็นผู้รณการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ แม้ว่าเขาจะปฏิเสธ การอวดอ้างดังกล่าวทั้งหมด, มักเป็นที่ได้ยินว่าเขาเล่าดังต่อไปนี้: “สมัยที่ข้าพเจ้าครองตำแหน่งที่สูงส่งของนัฟ วาบในอินเดีย พระบ็อบปรากฏต่อข้าพเจ้าในนิมิต พระองค์จ้องมองข้าพเจ้าและชนะใจข้าพเจ้าทั้งหมด ข้าพเจ้าลุกขึ้นและเริ่มต้นตามพระองค์ไปเมื่อพระองค์มองข้าพเจ้าอย่างจดจ่อและกล่าวว่า : ‘จงถอดเครื่องแต่ง กายที่สวยงามของเจ้า ออกจากดินแดนบ้านเกิด และรีบเดินมาพบเราในอาเซอร์ไบจาน ในเซห์ริคเจ้าจะ บรรลุถึงความปรารถนาของหัวใจของเจ้า’ ข้าพเจ้าไปตามการชี้ทางของพระองค์และเวลานี้ได้มาถึงเป้าหมาย ของข้าพเจ้า”

108

ข่าวความอลหม่านที่ดาร์วิซผู้ต่ำต้อยนี้สามารถก่อขึ้นในหมู่ผู้นำชาวเคิร์ดในเซห์ริค ไปถึงทาบรีซและจากนั้น สื่อสารไปถึงเตหะราน, หันใดที่ข่าวนี้ไปถึงเมืองหลวงก็มีคำสั่งออกมาให้ย้ายพระบ็อบไปทาบรีซทันที โดยหวังจะ ระงับความตื่นเต้นที่การอาศัยอยู่อย่างต่อเนื่องของพระองค์ในท้องถิ่นนั้นได้ปลุกขึ้น, ก่อนที่ข่าวเกี่ยวกับคำสั่ง ใหม่นี้จะไปถึงเซห์ริค พระบ็อบมอบหมายอาซิมให้แจ้งกาห์รุลลาห์ให้ทราบความปรารถนาของพระองค์ให้เขา กลับไปอินเดีย และอุทิศชีวิตต่อการรับใช้ศาสนาของพระองค์ที่นั่น พระองค์ทรงบัญชาเขาว่า “เขาควรเดินกลับ โดยลำพังไปยังที่ที่เขามา, ด้วยความไฟแรงและปลอญวางเดียวกันที่เขามาแสวงบุญที่ประเทศนี้ เขาต้องกลับไป ยังดินแดนบ้านเกิดของเขาเวลานี้ และตรากตรำอย่างไม่หยุดหย่อนเพื่อที่จะส่งเสริมประโยชน์ของศาสนา” พระองค์บอกเขาเช่นกันให้สั่งการมีร์ซา अबดุล วาฮาเบ ทูร์ซีซีซึ่งอาศัยอยู่ในโคย ให้เดินทางทันทีไปยังอูร์มียะห์ ที่ซึ่งพระองค์กล่าวว่าในไม่ช้าพระองค์จะไปสมทบกับเขาที่นั่น, อาซิมเองถูกส่งให้จากไปยังทาบรีซและแจ้งซียิด อิบราฮิมเม คาลิลที่นั่นให้ทราบการใกล้จะมาถึงเมืองนั้นของพระองค์ พระบ็อบกล่าวเพิ่มเติมว่า “จงบอกเขาว่า ไฟของนิมรอตจะถูกจุดขึ้นในไม่ช้าในทาบรีซ แต่ถึงแม้ว่าเปลวไฟนั้นจะร้อนแรง จะไม่มีภัยบังเกิดกับสหาย ทั้งหลายของเรา”

109

หันใดที่กาห์รุลลาห์ได้รับข่าวสารจากพระผู้เป็นท่านนายของตน เขาลุกขึ้นดำเนินการตามความปรารถนาของ พระองค์ สำหรับใครก็ตามที่ปรารถนาจะไปกับเขา เขาจะกล่าวว่า “ท่านจะไม่มีวันทนการทดสอบของการ เดินทางนี้ได้ จงเลิกลุ่มความคิดที่จะมากับข้า ท่านจะมอดม้วยแน่นอนระหว่างทางเนื่องด้วยพระบ็อบบัญชาข้า ให้กลับไปยังดินแดนบ้านเกิดโดยลำพัง” พลั้งบิบบังคับของคำตอบของเขาทำให้พวกที่ขออนุญาตเดินทางไปกับ เขาเสีย เขาไม่ยอมรับเงินหรือเสื้อผ้าจากผู้ใด ด้วยไม้เท้าในมือและสวมเครื่องแต่งกายที่ซอมซ่อที่สุด เขาเดิน ตลอดทางโดยลำพังกลับไปยังประเทศของตน ไม่มีใครรู้ว่าสุดท้ายแล้วอะไรบังเกิดกับเขา

110

โมฮัมหมัด อาลีเย ซุนูซี สมญานามว่าอานิส คือหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้ยินข่าวสารจากพระบ็อบในทาบรีซ และ เกิดไฟปรารถนาที่จะรีบไปยังเซห์ริคและพบกับพระองค์, วจนะเหล่านั้นได้จุดความปรารถนาที่ระงับไม่ได้ในตัว เขาให้พลิตตนเองในหนทางของพระองค์, ซียิด อาลีเย ซุนูซีพ่อเลี้ยงของเขาซึ่งเป็นผู้มีชื่อเสียงในทาบรีซ คัดค้าน

อย่างหนักไม่ให้เขาไปจากเมืองนี้ และในที่สุดถูกชักนำให้กักขังเขาไว้ในบ้านของตนและเฝ้าดูเขาอย่างเข้มงวด, ลูกชายของเขากระหายอยู่ในการถูกกักขังจนกระทั่งถึงเวลาที่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาไปถึงทาบรีซ และถูกนำตัวกลับไปยังคุกในเซห์ริคอีกครั้ง

111

ข้าพเจ้าได้ยินเชค ฮาซานเน ซุนซิเล่าดังต่อไปนี้ : “ใกล้ๆ กับเวลาเดียวกันที่พระบ็อบบอกให้อาซิมออกไปได้ ข้าพเจ้าถูกพระองค์สั่งการให้รวบรวมธรรมจารึกที่หาได้ทั้งหมดที่พระองค์เปิดเผยระหว่างการถูกคุมขังในปราสาทมาห์คูและเซห์ริค และให้ส่งมอบให้แก่มือของซียิด อิบราฮิมเม คาลิลซึ่งเวลานั้นอาศัยอยู่ในทาบรีซ และให้เร่งรีบเขาให้ปกปิดและพิทักษ์รักษาไว้ด้วยความระมัดระวังที่สุด

112

“ระหว่างที่ข้าพเจ้าพักอยู่ที่นั่น ข้าพเจ้ามักไปเยี่ยมซียิด อาลีเย ซุนซิซึ่งเป็นญาติกับข้าพเจ้า และบ่อยครั้งได้ยินเขาเล่าชะตาที่น่าเศร้าของลูกชายของตนอย่างไม่อนาใจ เขาบ่นอย่างขมขื่นว่า ‘เขาดูเหมือนว่าเสียชีวิตไปแล้ว โดยความประพฤติของเขา เขานำคำติเตียนและความอับอายมาให้ข้า ข้าพยายามทำให้ความกระวนกระวายใจของเขาสงบลงและชักนำเขาให้ปกปิดความเชื่อมั่นของเขา’ ทุกวันที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมอาณิส ข้าพเจ้าเป็นพยานต่อน้ำตาที่ไหลจากดวงตาของเขอย่างไม่ขาดสาย, หลังจากที่พระบ็อบไปจากทาบรีซ วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าไปหาเขา ข้าพเจ้าประหลาดใจที่สังเกตเห็นความเบิกบานและความดีใจที่ทำให้สีหน้าของเขาสดใส ใบหน้าหล่อของเขายิ้มแป้นขณะที่เขาก้าวออกมาต้อนรับข้าพเจ้า เขากล่าวขณะที่สวมกอดข้าพเจ้าว่า ‘ดวงตาของพระผู้เป็นที่รักยิ่งมองเห็นใบหน้านี้ และดวงตาเหล่านี้ลือมองสีหน้าของพระองค์’ เขากล่าวเพิ่มเติมว่า ‘ขอให้ข้าพเจ้าบอกความลับของความสุขของข้าพเจ้าต่อท่าน หลังจากที่พระบ็อบถูกนำตัวกลับไปเซห์ริค วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าถูกกักขังอยู่ในห้อง ข้าพเจ้าตั้งจิตสูพระองค์และวิงวอนพระองค์ด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : “ข้าแต่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมองเห็นข้าพเจ้าถูกกักขังและหมดหนทาง และทรงรู้ว่าข้าพเจ้าโหยหาจะยลใบหน้าของพระองค์อย่างกระตือรือร้นเพียงไร ขอทรงปิดเป่าความเศร้าหมองที่ทรมาณใจข้าพเจ้าด้วยแสงสว่างของสีหน้าของพระองค์” น้ำตาแห่งความเจ็บปวดทรมาณเพียงใดที่ข้าพเจ้าหลั่งออกมาชั่วโง่งนั้น! ข้าพเจ้าถูกสะกดด้วยอารมณ์จนดูเหมือนจะหมดสติ ทันใดนั้นข้าพเจ้าได้ยินเสียงของพระบ็อบ และดูซี! พระองค์กำลังร้องเรียกข้าพเจ้า พระองค์บอกข้าพเจ้าให้ลุกขึ้น ข้าพเจ้ามองเห็นราชศักราชบนสีหน้าของพระองค์ขณะที่พระองค์ปรากฏต่อหน้าข้าพเจ้า พระองค์ยิ้มขณะที่ทรงมองตาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารีบเข้าไปหาและสยบลง ณ แทบเท้าของพระองค์ พระองค์กล่าวว่า “จงปีติยินดี ชั่วโง่งนั้นกำลังใกล้เข้ามา ชั่วโง่งที่ในเมืองนี้เองเราจะถูกแขวนต่อสายตาของฝูงชน และจะตกเป็นเหยื่อของการยิงของศัตรู เราจะไม่เลือกใครเว้นแต่เจ้าให้มีส่วนแบ่งของถ้วยแห่งการสละชีวิตกับเรา จงวางใจว่าคำสัญญาที่เราให้แก่เจ้าจะกลายเป็นความจริง” ข้าพเจ้าเคลิบเคลิ้มความงามของนิมิตนั้น เมื่อฟื้นขึ้นมาข้าพเจ้าพบว่าตนจมอยู่ในมหาสมุทรแห่งความเบิกบาน ซึ่งความสว่างไสวของความเบิกบานนั้นความทุกข์โศกทั้งปวงในโลกไม่สามารถบดบัง, เสียงนั้นกังวาลอยู่ในหูของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา นิมิตนั้นติดตามข้าพเจ้าทั้งกลางวันและยามค่ำคืน ความทรงจำเกี่ยวกับรอยยิ้มที่สุดจะพรรณานานันได้ปิดเป่าความรู้สึกเดียวดายในการถูกกักขังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าชั่วโง่งที่คำสัญญาของพระองค์จะบังเกิดขึ้นไม่สามารถเลื่อนเวลาออกไป’ ข้าพเจ้าเคี้ยวเช้ญเขาให้อดทนและปกปิดความรู้สึกของตน เขาสัญญาข้าพเจ้าว่าจะไม่เปิดเผยความลับนี้ และตกลงที่จะใช้ความอดกลั้นที่สุดต่อซียิด อาลี ข้าพเจ้ารีบรับประกันพ่อของอาณิสเกี่ยวกับความมุ่งมั่นของเขา และช่วยให้เขาได้รับการปลดปล่อยจากการถูกกักขังได้สำเร็จ ชายหนุ่มนั้นสมาคมกับพ่อแม่และญาติพี่น้องต่อไปด้วยความเบิกบานและความสงบอย่างสมบูรณ์จนกระทั่งถึงวันที่เขาสละชีวิต เขาประพฤติตัวต่อญาติมิตรถึงขนาดว่าในวันที่เขาสละชีวิตเพื่อพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา ชาวเมืองทาบรีซต่างร่ำไห้และคร่ำครวญให้เขา”

4.6 การไต่สวนพระบ็อบที่ทาบรีซ [Examination of the Báb at Tabríz]

113

ในการคาดหมายชั่วโง่งที่กำลังใกล้เข้ามาของความทุกข์ทรมาณของตน พระบ็อบให้สาวกที่มารวมตัวกันที่เซห์ริคแยกย้ายกันไป และรอคอยคำสั่งที่จะเรียกตัวพระองค์ไปยังทาบรีซด้วยความสงบและยอมจำนน, บรรดาผู้ที่พระองค์ถูกส่งมอบให้อยู่ในอารักขา คิดว่าไม่เป็นการดีที่จะผ่านเมืองโคยที่อยู่ระหว่างทางไปยังเมืองหลวงของอาเซอร์ไบจาน, พวกเขาตัดสินใจไปทางเมืองอูร์มียะห์ และตั้งนี้หลีกเลี่ยงการเดินทางที่น่าจะเกิดขึ้นโดยประชาชนที่ถูกปลุกเร้าอารมณ์ในโคย เพื่อประท้วงการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของรัฐบาล, เมื่อพระบ็อบมาถึงอูร์มียะห์

เยห์ เจ้าชายมาลิก คาเซม มีร์ซาได้จัดพิธีรับและให้การต้อนรับขับสู้พระองค์อย่างอบอุ่นที่สุด, เวลาอยู่กับพระองค์เจ้าชายปฏิบัติตัวด้วยความเคารพเป็นพิเศษ และไม่ยอมให้ใครที่ได้รับอนุญาตให้พบพระองค์ขาดสัมมาคารวะแม้แต่น้อย

114

ศุกรวันหนึ่งขณะที่พระบ็อบกำลังไปยังสถานที่อาบน้ำสาธารณะ เจ้าชายซึ่งอยากทดสอบความกล้าหาญและอานภาพของแขกของตน ได้ส่งคนเลี้ยงม้าของตนให้เสนอม้าป่าที่ไม่เชื่องที่สุดของตนให้พระองค์ขี่, ด้วยหวังวิตกว่าพระบ็อบจะได้รับบาดเจ็บ ผู้ติดตามเจ้าชายจึงแอบเข้าไปหาพระองค์ และพยายามชักนำพระองค์ไม่ให้ขี่ม้าที่เคยสลัดนักขี่ม้าที่กล้าหาญและชำนาญที่สุดตกลงมาแล้ว คำตอบของพระองค์คือ "ไม่ต้องกลัว จงทำตามที่ได้รับคำสั่ง และฝากเราไว้ในความดูแลของพระผู้ทรงมหิธานุภาพ" ชาวเมืองอูร์มีเยห์ที่รับทราบเจตนาของเจ้าชายได้มากขึ้นเต็มจัตุรัสสาธารณะ อยากเป็นพยานว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นกับพระบ็อบ, ทันใดที่ม้าตัวนั้นถูกนำมาให้พระองค์ พระบ็อบเข้าไปหาอย่างเจียบๆ จับบังเหียนที่คนเลี้ยงม้ายื่นมาให้ ลูบม้ามด้วยความอ่อนโยน และสอดเท้าเข้าไปในโกลนม้า, ม้าตัวนั้นยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ข้างพระองค์ราวกับรู้สึกได้ถึงอำนาจที่กำลังควบคุมมันอยู่, ผุ่งชนที่เฝ้าดูภาพที่น่าตื่นตาตื่นใจที่ไม่ธรรมดาที่สุดนี้ อัจฉริยะใจต่อพฤติกรรมของม้า เหตุการณ์ที่ผิดธรรมดาทีเดียวเหมือนเป็นปาฏิหาริย์สำหรับหัวคิดที่ไม่ซับซ้อนของพวกเขา พวกเขากรูกันเข้าไปด้วยความศรัทธาเพื่อจะลูบโกลนม้าของพระบ็อบ แต่ก็ถูกบ่าวไพร่ของเจ้าชายกั้นออกมาด้วยเกรงว่าการโหมกกันอย่างแรงเข้าไปนั้นจะเป็นอันตรายต่อพระองค์, ตัวเจ้าชายเองซึ่งเดินไปกับแขกของตนไปไกลถึงบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่อาบน้ำ ถูกพระองค์บอกให้กลับไปยังที่พักอาศัยก่อนที่ทั้งสองจะไปถึงทางเข้า, ตลอดทางบรรดาบ่าวไพร่ของเจ้าชายพยายามรั้งประชาชนจากรอบด้านไม่ให้ดันเข้ามาเพื่อจะได้เห็นพระบ็อบสักนิด เมื่อไปถึงที่นั่นพระบ็อบบอกทุกคนที่มาพบกับพระองค์ให้ไปได้ เว้นแต่คนติดตามรับใช้ส่วนตัวของเจ้าชายและซียิด ฮาซาน ซึ่งรออยู่ในห้องที่เป็นทางเข้าและคอยช่วยพระองค์ถอดเสื้อผ้า, เมื่อกลับจากสถานที่อาบน้ำพระบ็อบทรงม้าตัวเดิมและได้รับการเช่ซ้องโดยผุ่งชนเดิม เจ้าชายเดินไปพบพระองค์และตามคุ่มกันพระองค์กลับไปยังที่พักอาศัย

115

ทันใดที่พระบ็อบไปจากสถานที่อาบน้ำ ชาวเมืองอูร์มีเยห์รีบไปเอาน้ำที่ใช้สำหรับการชำระมือและใบหน้าของพระองค์จนหมดสุดท้าย, วันนั้นมีความตื่นเต้นอย่างมากอยู่ทั่วไป ขณะที่ทรงสังเกตเห็นหลักฐานเหล่านี้ของความศรัทธาที่ไม่ถูกรั้ง พระบ็อบระลึกถึงวาทะที่รู้จักกันดีที่ถือกันทั่วไปว่าเป็นของอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา ซึ่งกล่าวอย่างเจาะจงถึงอาเซอร์ไบจาน วาทะเดียวกันนี้ยืนยันไว้ในวรรคปิดท้ายว่าทะเลสาบอูร์มีเยห์จะเดือด จะล้นฝั่งและท่วมเมือง, ต่อมาเมื่อทรงรับทราบวาทะประชาชนส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดที่นั่น ลูกขึ้นประกาศความจงรักภักดีอย่างหมดใจต่อศาสนาของพระองค์ด้วยตัวเอง พระบ็อบให้ข้อสังเกตอย่างสงบว่า "เมื่อกล่าววาทะ 'เราเชื่อ' มนุษย์คิดหรือว่าพวกเขาจะถูกปล่อยไว้ไม่ถูกทดสอบ?" (โคโรอัน 29:2) ข้อคิดเห็นนี้มีเหตุผลสนับสนุนอย่างบริบูรณ์โดยทำที่ที่ประชาชนเดียวกันนี้มีต่อพระองค์ เมื่อชาวการปฏิบัติที่น่าสะพรึงกลัวที่จัดให้พระองค์ในทาบรีชมาถึงพวกเขา, เหลือแทบไม่ถึงหยิบมือในหมู่ผู้ที่ประกาศตัวศรัทธาพระองค์อย่างโอ้อวด ที่ยังพากเพียรในความจงรักภักดีต่อศาสนาของพระองค์ในชั่วโมงแห่งการทดสอบ, ในจำนวนหยิบมือนี้ที่อยู่หัวแถวคือมุลลา อิหม่าม วารดี ซึ่งความศรัทธาที่เหนียวแน่นของเขาไม่มีใครเหนือกว่า เว้นแต่มุลลา จาลีเล อูร์มีคนพื้นเมืองอูร์มีเยห์และเป็นหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต, ความทุกข์ยากมีแต่ทำให้ไฟแห่งความอุทิศตนของเขาแรงขึ้นและเพิ่มความเชื่อมั่นของเขาในความชอบธรรมของศาสนาที่เขาอ้าแขนรับ, ต่อมาเขาได้พบพระบาฮาอุลลาห์และยอมรับสัจธรรมของพันธกิจของพระองค์ได้อย่างรวดเร็วง่ายดาย และเพื่อความเจริญก้าวหน้าของพันธกิจนั้นเขาพยายามด้วยความไฟแรงที่จริงจังเหมือนกัน ที่เป็นลักษณะเฉพาะของความพยายามก่อนหน้านี้ในการส่งเสริมศาสนาของพระบ็อบ, เขาและครอบครัวได้รับเกียรติด้วยธรรมจาริกมากมายจากปากกาของพระบาฮาอุลลาห์ เป็นการรับรองการรับใช้ที่ยาวนานของเขา ซึ่งในธรรมจาริกเหล่านั้นพระองค์ยกย่องความสำเร็จของเขา และร้องขอพระพรจากพระผู้ทรงมหิธานุภาพให้แก่ความพยายามของเขา, ด้วยความมุ่งมั่นที่ไม่หวั่นไหวเขาตรากตรำเพื่อความก้าวหน้าของศาสนาต่อไป จนกระทั่งอายุแปดสิบกว่าปีที่เขาจากชีวิตนี้ไป

116

เรื่องราวของเครื่องหมายและความมหัศจรรย์ทั้งหลายที่ผู้ชื่นชมพระบ็อบจำนวนนับไม่ถ้วนได้เป็นพยาน ในไม่ช้าถูกถ่ายทอดจากปากต่อปาก และก่อให้เกิดคลื่นแห่งความศรัทธาอย่างไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งกระจายด้วยความรวดเร็วอย่างน่าฉงนไปทั่วประเทศ สะพัดผ่านเตหะรานและปลุกเร้าเหล่านักบวชตำแหน่งสูงของอาณาจักรให้ออกแรงต่อต้านพระองค์ใหม่, พวกเขาสิ้นส่ห้านต่อความก้าวหน้าของการเคลื่อนไหวซึ่งหากปล่อยให้พัฒนาต่อไปจนสิ้นสุด พวกเขาแน่ใจว่าในไม่ช้าจะกลืนกินสถาบันทั้งหลายซึ่งเป็นที่ตั้งของไม่เพียงแต่อำนาจหน้าที่ของ

ตน แต่การดำรงอยู่ของตนด้วย, จากรอบด้านพวกเขามองเห็นหลักฐานที่เพิ่มขึ้นของความศรัทธาและความ
อุทิศตนที่ตนเองไม่สามารถปลุกขึ้นมาได้ และความจงรักภักดีที่ตึงรากลึกของโครงสร้างที่พวกเขาถือขึ้นมาด้วย
มือของตนเอง ซึ่งทรัพยากรทั้งหมดที่พวกเขาสั่งการได้ไม่อาจับหนอน

117

ทาบรีซโดยเฉพาะอย่างยิ่งตกอยู่ในความตื่นพล่าน ชาวการจวนจะมาถึงของพระบ็อบได้ปลุกเร้าจินตนาการของ
ชาวเมือง และจุดความจงเกลียดจงชังที่ดุร้ายที่สุดในหัวใจของเหล่าผู้นำนักบวชแห่งอาเซอร์ไบจาน, ในบรรดา
ชาวเมืองทาบรีซทั้งหมด ผู้นำศาสนาเหล่านี้เท่านั้นที่ไม่มาร่วมเดินขบวนของประชาชนที่รู้คุณที่แซ่ซ้องการ
กลับมาของพระบ็อบยังเมืองของพวกเขา, ชาวนั้นปลุกความศรัทธาอย่างแรงกล้าของประชาชนในวงกว้างถึง
ขนาดว่า เจ้าหน้าที่ตัดสินใจจัดที่อาศัยให้พระบ็อบอยู่นอกประตูเมือง เฉพาะผู้ที่พระองค์อยากพบเท่านั้นที่ได้รับ
เอกสิทธิ์ในการเข้าไปใกล้พระองค์ คนอื่นทั้งหมดถูกปฏิเสธอย่างกวัดข้นไม่ให้เข้าไป

118

คืนที่สองหลังจากการมาถึงพระบ็อบเรียกตัวอาซิมมาพบ และในวิถีของการสนทนากับเขา ทรงเน้นยืนยันคำ
กล่าวอ้างว่าตนไม่ใช่ใครอื่นนอกจากอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา, อย่างไรก็ตามพระองค์พบว่าเขาไม่สู้เต็ม
ใจที่จะยอมรับคำกล่าวอ้างนี้อย่างไม่มีข้อแม้ ด้วยสังเกตเห็นความวุ่นวายใจของเขาพระองค์ทรงกล่าวว่า : “พรุ่งนี้
ต่อหน้าวาลี อาด ^[1] ห้ามกลางโกลามาและผู้มีชื่อเสียงของเมืองที่มาชุมนุมกัน เราจะประกาศพันธกิจของเรา
ใครก็ตามที่อยากเรียกร้องพยานหลักฐานอื่นใดจากเรานอกจากวจนะทั้งหลายที่เราเปิดเผย ขอให้เขาหาทาง
สนองการนึกคิดที่เหลวไหลของตนจากอิหม่ามกอเอม”

119

ข้าพเจ้าได้ยินอาซิมให้การยืนยันดังต่อไปนี้ : “คืนนั้นข้าพเจ้าอยู่ในภาวะที่วุ่นวายใจอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าไม่หลับและ
กระสับกระส่ายจนกระทั่งพระอาทิตย์ขึ้น, อย่างไรก็ตามทันใดที่ข้าพเจ้าสวดมนต์ตอนเช้า ข้าพเจ้าตระหนักว่า
ความเปลี่ยนแปลงอย่างมากเกิดกับข้าพเจ้า ประตูใหม่ดูเหมือนจะถูกไขและเปิดออกต่อหน้าข้าพเจ้า, ในไม่ช้า
ความเชื่อมั่นเกิดขึ้นในใจของข้าพเจ้าว่า หากข้าพเจ้าก็กตัญญูต่อความศรัทธาของตนในพระโมฮัมหมัดอัครซาว
ของพระเจ้า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องยอมรับคำกล่าวอ้างของพระบ็อบอย่างไม่มีข้อแม้ และต้องยอมจำนนอย่าง
ไม่กลัวหรือลังเลต่อสิ่งใดก็ตามที่พระองค์เลือกที่จะไองการ, ข้อสรุปนี้บรรเทาความวุ่นวายใจของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ารีบไปหาพระบ็อบและขอการอภัยจากพระองค์ พระองค์กล่าวว่า ‘นี่คืออีกหลักฐานหนึ่งของความยิ่งใหญ่
ของศาสนานี้ ที่แม้แต่อซิม ^[2] ยังรู้สึกสั่นและว่าวุ่นเหลือเกินโดยอานภาพและคำกล่าวอ้างที่มหัศจรรย์ของศาสนา
นี้’ พระองค์กล่าวเพิ่มเติมว่า ‘จงวางใจ กรณานิคมของพระผู้ทรงมหิธานุภาพจะช่วยให้เจ้าสามารถทำให้คน
ใจไม่กล้าแข็งแรงแรง และทำให้คนหัวนโหดก้าวมัน ความศรัทธาของเจ้าจะยิ่งใหญ่ถึงขนาดว่า หากศัตรูสืบ
ร่างกายของเจ้าเป็นขึ้นๆ ด้วยความหวังที่จะลดความร้อนแรงของความรักของเจ้าให้ได้สักนิด เขาก็จะไม่บรรลุ
จุดหมายของตน ไม่ต้องสงสัยว่าในวันข้างหน้าเจ้าจะพบพระผู้เป็นนายแห่งภพทั้งปวงซึ่งหน้า และจะได้รับความ
เบิกบานในการมีพระองค์อยู่’ วาหะเหล่านี้ปิดเป่าความหัวนโหดที่หมดอาลัยของข้าพเจ้า ตั้งแต่วันนั้นมาไม่มี
ร่องรอยของความกลัวหรือความวุ่นวายใจทอดเงามาบนข้าพเจ้าอีก”

120

การกักตัวพระบ็อบไว้นอกประตูเมืองทาบรีซหาได้ทำให้ความตื่นเต้นที่ครอบงำเมืองคลายลง ทุกมาตรการ
ระมัดระวัง ทุกการจำกัดที่เจ้าหน้าที่นำมาบังคับใช้ มีแต่ซ้ำเติมสถานการณ์ซึ่งกลายเป็นกลางร้ายและภัยคุกคาม
อยู่แล้ว, นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกข้อออกคำสั่งให้เรียกชุมนุมนักบวชตำแหน่งสูงในทาบรีซทันทีในจวน
ผู้ว่าการอาเซอร์ไบจาน ด้วยจุดประสงค์ชัดแจ้งที่จะกล่าวโทษพระบ็อบและแสวงหาวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่จะ
ดับอิทธิพลของพระองค์ ฮาจี มีร์ซา มาห์มุดสมญานามนิซาโมล โอลามาซึ่งเป็นครูสอนพิเศษของนาเซอร์ ดิน
มีร์ซาผู้เป็นวาลี อาด ^[3] มุลลา โมฮัมหมัดเต มามากอนี, มีร์ซา อาลี อัศการ์ซึ่งเป็นเซโกล อิสลาม (หัวหน้าศาล

[1] ริชทายาห์

[2] ตามตัวอักษรหมายความว่า “ยิ่งใหญ่”

[3] เกิดวันที่ 17 กรกฎาคม ค.ศ.1831 ขึ้นครองราชย์กษัตริย์ ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391) สิ้นชีพ ค.ศ.1896 (พ.ศ.2439) A.L.M. Nicolas เขียนไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.243, note 195 ว่า

ศาสนา) ชาวเซซีเดนตั้งจำนวนหนึ่งและบัณฑิตทางศาสนศาสตร์ทั้งหลาย คือส่วนหนึ่งของพวกที่เรียกประชุมเพื่อจุดประสงค์นั้น ^[1] นาเซอเร ดิน มีร์ซาเองเข้าร่วมการประชุมนั้น ประธานของที่ประชุมคือนิซาโบล โอลามา ผู้ซึ่งทันใดที่กระบวนวิธีการไตสวนเริ่มขึ้นในนามของที่ชุมนุม ได้มอบหมายนายทหารคนหนึ่งของกองทัพให้นำตัวพระบ็อบเข้ามาหาพวกเขา ระหว่างนั้นฝูงประชาชนจำนวนมากมาปิดล้อมทางเข้าห้องโถง และกำลังรอคอยเวลาอย่างอดรนทนไม่ได้ที่จะได้เห็นใบหน้าของพระองค์สักนิด พวกเขาเบียดกันเข้ามาเป็นจำนวนมากจนต้องทำการแหวกฝูงชนที่มารวมตัวกันอยู่หน้าประตูเพื่อให้เป็นทางผ่านสำหรับพระองค์

121

เมื่อมาถึงพระบ็อบสังเกตเห็นว่าทุกที่นั่งในห้องโถงมีคนนั่งอยู่ เว้นแต่ที่นั่งที่สำรองไว้ให้กับวาสิ อาด (รัชทายาท) พระบ็อบแสดงความยินดีต้อนรับที่ชุมนุมและเข้าไปนั่งที่ว่างนั้นโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย ราชศัสดาของการเดิน การแสดงความมั่นใจที่ต้านทานไม่ได้ที่อยู่บนหน้าผากของพระองค์ และเหนืออื่นใดจิตวิญญาณแห่งอาณาจักรที่ฉายมาจากทั้งตัวของพระองค์ ดูเหมือนชั่วขณะหนึ่งจะค้นวิญญาณออกจากร่างของบรรดาผู้ที่พระองค์แสดงความยินดีต้อนรับ, ความเสียบสนทที่ลึกลับสะกดพวกเขาทันที ไม่มีใครในที่ชุมนุมที่มีเกียรตินี้กล้าเอ่ยสักถ้อยคำ, ในที่สุดความนิ่งที่จับพวกเขาอยู่ถูกสลัดออกโดยนิซาโบล โอลามา เขากล่าวพระบ็อบว่า "ท่านอ้างตัวว่าเป็นใคร และอะไรคือข่าวสารที่ท่านนำมา?" พระบ็อบทรงเปล่งเสียงอย่างแรงในอารมณ์สามครั้งว่า "เราคือ เราคือ เราคือพระศาสดาตามพันธสัญญา! เราคือพระผู้ที่เจ้าเปล่งเสียงเรียกพระนามมาหนึ่งพันปี เจ้าลุกขึ้นเมื่อมีการกล่าวถึงเรา การเสด็จมาของเราเจ้าปรารถนาจะเป็นพยาน และชั่วโมงแห่งการเปิดเผยตัวเรา เจ้าอธิษฐานขอพระผู้เป็นเจ้าได้โปรดเร่งให้มาถึง แท้จริงแล้วเรากล่าวว่า เป็นหน้าที่ของประชาชนทั้งหลายทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ที่จะเชื่อฟังวณะของเราและปฏิบัติตามความจงรักภักดีต่อเรา" ไม่มีใครหาญที่จะตอบเว้นแต่มุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอนีผู้นำชุมชนเซซีซึ่งตัวเขาเองเคยเป็นสาวกของซียิด คาเซม, ความไม่ซื่อสัตย์และไม่จริงใจของเขานี้เองที่ซียิด คาเซมให้ข้อคิดเห็นทั้งน้ำตา และลักษณะที่วิปริตของเขาซียิด คาเซมโอนานใจ, เซค อาซานเน่ ซุนซีซึ่งได้ยืมซียิด คาเซมวิพากษ์ดังกล่าว เล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังต่อไปนี้ : "ข้าพเจ้าประหลาดใจยิ่งต่อน้ำเสียงที่เขากล่าวถึงมุลลา โมฮัมหมัด และอยาก رؤ้อยากเห็นว่าความประพฤติในอนาคตของเขาจะเป็นอย่างไร ถึงจะคู่ควรกับการแสดงความสงสารและการประณามดังกล่าวจากอาจารย์ของเขา จนกระทั่งข้าพเจ้าค้นพบท่าทีของเขาต่อพระบ็อบในวันนั้นข้าพเจ้าถึงตระหนักว่าเขอาหังการและตาบอดแค้ไหน ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่กับคนอื่นๆ นอกห้องโถง และสามารถติดตามฟังการสนทนาของคนที่อยู่ภายในห้องโถง, มุลลา โมฮัมหมัดนั่งอยู่ทางซ้ายมือของวาสิ อาด พระบ็อบครองที่นั่งระหว่างทั้งสอง ทันใดหลังจากที่พระองค์ประกาศตนเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญา ความรู้สึกเกรงขามครอบงำบรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่น พวกเขาถอดกในความรู้สึกสบายๆ ใบหน้าซีดของพวกเขายเผยความงุนงงใจของตนออกมาโดยไม่ตั้งใจ, มุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอนีคนทรยศตาเดียวและเคราขาวนั้น ดำว่าพระบ็อบอย่างหยาบหยามว่า 'เจ้าหนุ่มที่ขาดวุฒิภาวะและน่าสมเพชแห่งซีราซ! เจ้าได้ก่อความปั่นป่วนและบ่อนทำลายอิรักมาแล้ว ตอนนี้เจ้าต้องการปลุกความอลหม่านคล้ายกันในอาเซอร์ไบจานอีกหรือไง?' พระบ็อบทรงตอบว่า 'ท่านผู้มีเกียรติ เราไม่ได้สมัครใจมาที่นี่ เราถูกเรียกตัวมายังสถานที่นี้' มุลลา โมฮัมหมัดสวนคำอย่างฉุนเฉียวว่า 'หุบปากซะ เจ้าสาวกซาตานที่วิปริตและน่าเหยียดหยาม!' พระบ็อบทรงตอบอีกครั้งว่า 'ท่านผู้มีเกียรติ เราขอยืนยันตามที่เราประกาศไว้'

122

"นิซาโบล โอลามา คิดว่าเป็นการดีที่สุดที่จะทำลายพันธกิจของพระองค์อย่างเปิดเผย เขาบอกพระบ็อบว่า 'คำกล่าวอ้างที่ท่านเสนอนั้นใหญ่หลวง และจำเป็นต้องมีหลักฐานที่โต้แย้งไม่ได้ที่สุดมาสนับสนุน' พระบ็อบทรงตอบว่า 'หลักฐานที่ยอมรับกันว่ายิ่งใหญ่และให้ความเชื่อมั่นที่สุดของสวรรค์ของพันธกิจของพระโมฮัมหมัดคือ พระวณะของพระองค์เอง พระองค์เองให้การยืนยันสวรรค์นี้: "ไม่เพียงพอสำหรับพวกเขาหรือที่เราส่งคัมภีร์ลงมาให้เจ้า?" (โคโรอัน 29:51) อานุภาพที่จะแสดงหลักฐานดังกล่าวถูกประทานให้เราโดยพระผู้เป็นเจ้า เราประกาศตัวเราเองว่าสามารถเปิดเผยวณะเป็นจำนวนเท่ากับคัมภีร์โคโรอันทั้งเล่มภายในเวลาสองวันสองคืน' นิซาโบล โอลามาขอรับรองว่า 'หากท่านพูดความจริง จงพรรณนากระบวนการชุมนุมนี้ด้วยภาษาที่คล้ายคลึงกับการใช้ถ้อยคำและวลีของวณะในคัมภีร์โคโรอัน เพื่อว่าวาสิ อาดและเหล่านักบวชที่มาชุมนุมจะเป็นพยานต่อสวรรค์ของคำกล่าวอ้างของท่าน' พระบ็อบยอมตามความปรารถนาของเขอย่างไม่มีอิดเอื้อน ทันใดที่พระองค์เอ่ยวณะ

"เจ้าชายผู้นี้ออกจากเตหะรานเพื่อกลับไปสู่การปกครองของตนวันที่ 23 มกราคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391) หลังจากทีบิดาของเขาสิ้นชีพวันที่ 4 กันยายน เขากลับไปใช้บรรดาศักดิ์ "ซาร์" วันที่ 18 กันยายนในปีเดียวกัน

[1] A Traveller's Narrative, p.19 กล่าวชื่อมีร์ซา อาหมัดอิหม่าม โจเมห์เพิ่มเติม

‘ในนามของพระเจ้า ผู้ทรงปราณี ผู้ทรงเห็นใจ ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงสร้างสวรรค์และโลก’ มุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอนี่ขัดจังหวะและบอกให้พระองค์ดูการละเมิดหลักไวยากรณ์ เขาเปล่งเสียงดูหมิ่นอย่างลำพองว่า ‘อิหม่ามกอเอมที่แต่งตั้งตัวเองของเราตั้งแต่เริ่มต้นการกล่าวของเขา ได้เผยความไม่รู้เรื่องหลักไวยากรณ์เบื้องต้นที่สุดออกมา!’ พระบ็อบก่เหตุผลว่า ‘คัมภีร์โกรอ่านเองก็ไม่มีลักษณะที่สอดคล้องกับกฎเกณฑ์และโฆหารที่ใช้กันอยู่ในหมู่มนุษย์ พระวณะของพระเจ้าไม่เคยขึ้นกับข้อจำกัดของผู้ที่พระองค์สร้าง ไม่เพียงเท่านั้น กฎเกณฑ์และมาตรฐานที่มนุษย์รับมา ใช้เหตุผลสรุปจากและอิงอยู่กับเนื้อหาของพระวณะของพระเจ้า, คนเหล่านี้ได้ค้นพบไม่น้อยกว่าสามร้อยกรณีในเนื้อหาของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เล่มนั้นที่ผิดหลักไวยากรณ์ ดังเช่นที่ท่านจับผิดตอนนี้, เนื่องด้วยนี่คือพระวณะของพระเจ้า พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นเว้นแต่ยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์’^[1]

123

“จากนั้นพระองค์ทรงเอวณะเดิมอีก ซึ่งมุลลา โมฮัมหมัดก็คัดค้านอย่างเดิมอีก ไม่นานหลังจากนั้นอีกคนหนึ่งหลายยิวคำถามนี้ใส่พระบ็อบ : ‘คำว่าอิฆทาร์ทานนาเป็นกาลกริยาไหน?’ ในการตอบเขาพระบ็อบยกวณะท่อนนี้ในคัมภีร์โกรอ่านมา : ‘ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าเป็นนายของเจ้า พระเจ้าเป็นนายแห่งความยิ่งใหญ่ทั้งปวง หาใช้สิ่งทีพวกเขาถือว่าเป็นของพระองค์ และขอสันติสุขจงมีแด่ครสาวกทั้งหลายของพระองค์! และขอความสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้า พระเจ้าเป็นนายแห่งภพทั้งปวง’ ทันใดหลังจากนั้นพระองค์ลุกขึ้นและไปจากที่ชุมนุม”^[2]

124

นิซาไมล โอลามาไม่สบอารมณ์อย่างยิ่งต่อลักษณะการดำเนินการประชุม เป็นที่ได้ยินเขาอุทานภายหลังว่า “ความไร้มารยาทของชาวเมืองทาบรีซนั้นน่าละอายเพียงใด! การแสดงความคิดเห็นที่เหลวไหลเหล่านี้ไปเชื่อมโยงกับการพิจารณาประเด็นที่มีน้ำหนักและสำคัญยิ่งดังกล่าวได้อย่างไร?” ท่านองเดียวกันอีกสามสี่คนใครจะประณามการปฏิบัติที่นำอับอายชายหน้าที่ยัดให้พระบ็อบในโอกาสนั้น, อย่างไรก็ตามมุลลา โมฮัมหมัดเด มา

[1] *Le Bayan Persan*, vol.1, pp.45-46 กล่าวว่า “หากใครก็ตามคัดค้านไวยากรณ์หรือการสร้างประโยคของวณะเหล่านี้ การคัดค้านดังกล่าวไร้ผลเพราะว่าหลักไวยากรณ์ควรนำมาจากวณะเหล่านี้ ไม่ใช่ให้วณะเหล่านี้ถูกเขียนตามหลักไวยากรณ์, ไม่มีข้อสงสัยว่าพระเจ้าเป็นท่านนายของวณะเหล่านี้ปฏิเสธหลักไวยากรณ์เหล่านี้ปฏิเสธว่าตนเองตระหนักในไวยากรณ์เหล่านี้มาก่อน”

[2] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.62 ว่า “และสำหรับบันทึกเหตุการณ์ของชาวมุสลิม ที่เรามีอยู่ไม่ได้ประทับตราความจริง แต่ดูเหมือนเป็นเอกสารปลอม, เมื่อพิจารณาสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับพระบ็อบ เป็นไปได้ว่าเขา [พระบ็อบ] มีการก่เหตุผลที่ดีที่สุด และเหล่าบัณฑิตและเจ้าหน้าที่รัฐที่เข้าร่วมการประชุมไม่เต็มใจจะบันทึกความบ้อท่ของตนเอง”

A Traveller's Narrative, Note M, p.290 บันทึกไว้ว่า “ยากที่จะตัดสินใจว่าเรื่องเล่าข้างบนนี้ [การไต่สวนพระบ็อบที่ทาบรีซฉบับที่เขียนโดยชาวมุสลิม] เชื่อได้เพียงไร เป็นไปได้อย่างยิ่งว่ามีการถามคำถามทั้งหลายดังกล่าวตามที่บันทึกไว้ ซึ่งรับประกันได้ว่าบางคำถามนั้นหุยมหิมและถึงกับไม่สุภาพ แต่ถึงแม้ว่าพระบ็อบอาจไม่สามารถตอบคำถามเหล่านั้น ก็เป็นไปได้อย่างยิ่งตามที่กล่าวไว้ใน *Tarikh-i-Jadid* ว่าเขา [พระบ็อบ] คงเสียบอย่างมีศักดิ์ศรีมากกว่าจะพูดสิ่งเหลวไหลต่างๆ ที่ผู้เขียนชาวมุสลิมกล่าวว่าเป็นการพูดของพระองค์, ที่จริงแล้วคำถามเหล่านี้ทำให้คฤตของพวกเขาเสียหาย, ด้วยต้องการจะพิสูจน์ว่าพระบ็อบไม่ได้รับการประสาทด้วยอัจฉริยภาพเหนือมนุษย์ พวกเขาจึงพรรณนาพระองค์ว่าแสดงความเขลาออกมาซึ่งยากที่เราจะเชื่อได้, การที่การไต่สวนทั้งหมดโดยตลอดเป็นละครตลก คำพิพากษามีการตั้งธงไว้ล่วงหน้า ไม่มีความพยายามอย่างจริงจังที่จะทำความเข้าใจลักษณะและหลักฐานของคำถามอ้างและหลักความเชื่อของพระบ็อบ การที่ตั้งแต่แรกจนสุดท้ายมีการเดินหน้าชมขวัญ พูดแตกตั้นและเยาะเย้ยอย่างเป็นระบบ สำหรับข้าพเจ้าดูเหมือนว่าเป็นข้อเท็จจริงที่พิสูจน์โดยชาวมุสลิม ไม่น้อยไปกว่าที่พิสูจน์โดยบันทึกเรื่องเล่าของชาวบาบี่เกี่ยวกับกระบวนการไต่สวนเหล่านี้”

ใน *God Passes By*, p. 21-2, ท่านโซกิ เอฟเฟนดิพรรณนาเหตุการณ์ตอนนี้ไว้ว่า “ในการตอบการจับผิดที่บอกให้พระองค์ดูการละเมิดหลักไวยากรณ์ พระองค์อ้างถึงบางวรรคในคัมภีร์โกรอ่านเป็นหลักฐานยืนยัน และด้วยความแน่วแน่และสง่าผ่าเผยทรงเปียงการให้ข้อคิดเห็นที่ไม่มีสาระและนอกเรื่องออกไป ที่ยิงใส่พระองค์โดยหนึ่งในพวกที่อยู่ที่นี่ เป็นการสลายการชุมนุมกันอย่างราบรืดตตตอนโดยพระองค์เองลุกขึ้นและออกไปจากห้อง”

มากอนี้ยังคงประณามอย่างต่อเนื่องต่อไป เขาคัดค้านเสียงดังว่า “ข้าขอเตือนเจ้า หากเจ้ายอมให้ชายหนุ่มผู้นี้เดินหน้ากิจกรรมของเขาไปตามวิถีโดยไม่ถูกขัดขวาง วันนั้นจะมาถึง คือวันที่ชาวเมืองทาบริซทั้งหมดจะยกโขยงไปที่ธงของเขา, เมื่อวันนั้นมาถึง หากเขาส่งสัญญาณบอกความปรารถนาว่า โอลามาทั้งหมดในทาบริซ รักษาทอง คาร์ถูกขับไล่ออกไปจากเมือง และตัวเขาเท่านั้นที่ควรกุมบังเหียนของอำนาจพลเรือนและอำนาจนักบวช จะไม่มีพวกเจ้าคนไหนที่เวลานี้มองความมุ่งหมายของเขาอย่างไม่ยินดียินร้าย ที่จะสามารถต่อต้านเขาอย่างได้ผล ในวันนั้นทั่วทั้งเมือง ไม่เพียงเท่านั้น ทั้งมณฑลอาเซอร์ไบจานจะสนับสนุนเขาอย่างเป็นทางการ”

125

การประณามอย่างไม่ลดละของผู้วางอุบายที่ชั่วร้ายนั้น ได้ปลุกความหวั่นวิตกของเจ้าหน้าที่เมืองทาบริซ, บรรดาผู้ที่กุมบังเหียนอำนาจไว้ในเงื้อมมือปรึกษากันเกี่ยวกับมาตรการที่มีประสิทธิภาพที่สุด ที่จะใช้ต้านทานความก้าวหน้าของศาสนาของพระองค์, บางคนเร่งร่ำว่าเมื่อพิจารณาถึงความไม่เคารพอย่างประจักษ์ชัดที่พระบ็อบแสดงต่อวาลี อาด โดยการเข้าไปนั่งที่นั้งของวาลี อาดโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเขา และเพราะว่าพระองค์ลุกขึ้นจากไปโดยไม่ได้รับความยินยอมจากประธานที่ชุมนุมนั้น พระองค์ควรถูกเรียกตัวอีกครั้งให้มาที่ชุมนุม คล้ายกัน และควรได้รับการลงโทษให้อับอายโดยน้ำมือของสมาชิกของที่ชุมนุม, อย่างไรก็ตามนาเซอร์ ดิน มีร์ซาไม่รับพิจารณาข้อเสนอนี้ ในที่สุดมีการตัดสินใจว่าพระบ็อบควรถูกนำตัวไปที่บ้านของมีร์ซา อาลี อัศการ์ซึ่งเป็นทั้งเชคโคล อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา) แห่งทาบริซและเป็นชียิตคนหนึ่ง และพระองค์ควรถูกลงโทษเขียนต่ออย่างสาสมโดยน้ำมือของผู้คุมกันผู้ว่าการทาบริซ แต่ผู้คุมกันไม่ยอมทำตามคำขอนี้เพราะไม่ยากก้าวกายเรื่องที่ตนถือว่าเกี่ยวข้องกับเหล่าโอลามาแห่งทาบริซเพียงผู้เดียว เชคโคล อิสลามเองจึงตัดสินใจทำการลงโทษเอง เขาเรียกตัวพระบ็อบมาที่บ้านและใช้ไม้เรียวหวดฝ่าเท้าของพระองค์ด้วยมือของตนเองสิบเอ็ดครั้ง [1]

[1] ต่อไปนี้เป็นการเล่นความประทับใจส่วนตัวของ Dr. Cormick ในมีร์ซา อาลี โมฮัมหมัดพระบ็อบ ซึ่งคัดมาจากจดหมายต่างๆ ที่เขาเขียนถึงศาสตราจารย์ Benjamin Labaree, D.D. [Dr.Cormick เป็นแพทย์ชาวอังกฤษผู้มีถิ่นที่อยู่ในทาบริซมานานและเป็นที่ยอมรับอย่างสูงที่นั่น เอกสารนี้ถูกส่งไปถึงศาสตราจารย์ E.G. Brown แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์โดย Mr. W.A. Shedd ผู้เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในจดหมายลงวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1911 (พ.ศ.2454) ว่า : “Dear Professor E.G.Brown ในการตรวจสอบเอกสารของบิดาของข้าพเจ้า (ศาสตราจารย์ J.H. Shedd, D.D. ผู้ลี้ภัยไปจากคณะผู้สอนศาสนาคริสต์ ณ อูร์มีเยห์ เปอร์เซีย ซึ่งเป็นคนละเดียวกับ Dr. Benjamin Labaree) ข้าพเจ้าพบบางสิ่งที่คิดว่าอาจมีคุณค่าจากมุมมองทางประวัติศาสตร์ ข้าพเจ้าไม่มีหนังสือที่นี้ และไม่มีหนังสือเล่มใดที่เข้าถึงได้ที่นี่ ที่จะแน่ใจว่าพยานหลักฐานชิ้นนี้ถูกใช้ไปหรือยัง ข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะยัง และแน่ใจว่าข้าพเจ้าไม่สามารถทำสิ่งใดดีไปกว่าการส่งมาให้ท่าน ด้วยความปรารถนาว่าท่านอาจใช้พยานหลักฐานนี้ตามที่ท่านคิดว่าดีที่สุด ไม่มีข้อสงสัยว่าเอกสารนี้เป็นของจริง”]

“ท่านขอรายละเอียดของการสัมภาษณ์ผู้ก่อตั้งนิกายที่รู้จักกันว่าบาบีโดยข้าพเจ้า ไม่มีอะไรสำคัญเกิดขึ้นในการสัมภาษณ์นี้ เนื่องด้วยพระบ็อบตระหนักว่าข้าพเจ้าและแพทย์ชาวเปอร์เซียอีกสองคนถูกส่งมาดว่า เขา [พระบ็อบ] มีจิตปกติหรือเป็นเพียงคนบ้า และตัดสินใจเกี่ยวกับคำถามที่ว่าควรจะฆ่าเขาให้ตายหรือไม่, ด้วยทราบเช่นนี้เขาไม่เต็มใจที่จะตอบคำถามใดๆ ที่ถามเขา สำหรับการสอบถามทั้งหมดเขาเพียงให้ความสนใจเราด้วยการมองดูที่อ่อนโยน ร้องเป็นทำนองเสียงต่ำที่ไพเราะซึ่งข้าพเจ้าสันนิษฐานว่าเป็นเพลงสรรเสริญ, ชียิตอีกสองคนซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเขาอยู่ที่นั่นด้วย ซึ่งต่อมาถูกฆ่าตายกับเขา นอกจากนี้มีเจ้าหน้าที่รัฐบาลอีกสองคน, เขาลดตัวลงมาตอบข้าพเจ้าเพียงครั้งเดียวตอนที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่ไช่มุสลิมและเต็มใจจะรู้บางอย่างเกี่ยวกับศาสนาของเขา เพราะข้าพเจ้าอาจใคร่จะรับศาสนานี้, เขาให้ความสนใจข้าพเจ้าอย่างจดจ้องคำพูดของข้าพเจ้าน้อยอย่างมาก และตอบว่าเขาไม่มีความสงสัยเกี่ยวกับชาวยุโรปทั้งปวงจะเปลี่ยนข้างมาอยู่ศาสนาของเขา, รายงานของเราถึงกษัตริย์ซาห์ในเวลานั้นมีลักษณะเนื้อหาให้ไว้ชีวิตเขา เขาถูกสังหารภายหลังต่อมาโดยคำสั่งของอามีร์ เนซาม มีร์ซา หากิ ชาน, ตอนที่เรารายงานเขาเพียงแต่ถูกเขียนตีฝ่าเท้า ในการเขียนนี้ฟาร์ราช [บริวาร] คนหนึ่งไม่วางตั้งใจหรือไม่ ได้พาดหน้าของเขาด้วยไม้เรียวที่จะใช้ตีเท้าของเขา ซึ่งทำให้ใบหน้าของเขาบวมและเป็นแผลใหญ่, เมื่อถูกถามว่าควรพาศัลยแพทย์ชาวเปอร์เซียมารักษาเขาไหม เขาแสดงความปรารถนาว่าควรตามข้าพเจ้ามา และตั้งนั้นข้าพเจ้ารักษาเขาอยู่สามสัปดาห์, แต่ในการสัมภาษณ์ที่เป็นผลตามมาหลังจากนี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถทำให้เขาพูดคุยเรื่องที่เป็นความลับได้อีกเลย เนื่องด้วยมีคนของรัฐบาลอยู่ด้วยเสมอเพราะเขาเป็นนักโทษ, เขาชอบคนเสมอสำหรับความเอาใจใส่ของข้าพเจ้าต่อเขา เขาเป็นบุรุษที่อ่อนโยนและดูละเอียดอ่อนมาก ไม่ค่อยสูงและผิวขาวมากสำหรับชาวเปอร์เซีย น้ำเสียงนุ่มไพเราะ ซึ่งจับใจข้าพเจ้ามาก, ด้วยเป็นชียิตเขาแต่งกายตามนิสัยของนิกายนั้น ดังเช่นที่สหายสองคนของเขาแต่งกาย, ความจริงแล้วรูปร่างหน้าตาและท่าทางทั้งหมดของเขาเอนเอียงไปในทางที่เป็นคนแก่เขา, เกี่ยวกับหลักความเชื่อของเขาข้าพเจ้าไม่ได้ยินสิ่งใดจากริมฝีปากของเขาเอง ถึงแม้ที่เขาใจคือในศาสนาของเขามีวิธีเข้าหาศาสนาคริสต์ ช่างไม้ชาว

126

ในปีเดียวกันนั้นพระราชกฤษฎีกาที่ห้ามขายปืนยาวหนักเป็นอัมพาต และตายอย่างน่าสมเพชหลังจาก ที่ทนความเจ็บปวดสุดทรมาน, อุปนิสัยใจคอที่ไม่เชื่อ โลกโมโทสันและสนใจแต่ประโยชน์ของตนเองของเขา เป็นที่รู้จักกันทั่วโดยชาวเมืองทาบรีซ, ด้วยความโหดร้ายและเลวทรามอย่างสิ้นเชิง เขาเป็นที่กลัวและชังโดยประชาชนที่โอดครวญภายใต้แอกของเขาและอธิษฐานขอให้ได้รับการปลดปล่อย, สภาพแวดล้อมที่น่าเวทนาของการตายของเขาชวนให้ทั้งมิตรและปรปักษ์ระลึกถึงการลงโทษ ที่จำเป็นต้องรอคอยพวกเขาที่ความกลัวพระผู้เป็นเจ้าและเสียงของมโนธรรม ไม่สามารถหยุดยั้งไม่ให้ประพาดิตนด้วยความโหดร้ายอย่างคิดคดต่อเพื่อนมนุษย์, หลังจากที่เขาตายบอบทบาทหน้าที่ของเขาคือ อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา) ถูกล้มเลิกในทาบรีซ เขาฉาวโฉ่ถึงขนาดว่าชื่อของสถาบันที่สัมพันธ์กับเขากลายเป็นที่รังเกียจของประชาชน

127

และกระนั้นความประพฤติของเขาแม้ว่าจะต่ำและไม่เชื่อ ก็เป็นเพียงกรณีหนึ่งของการปฏิบัติตนอย่างวายร้าย ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของท่าทีของเหล่าผู้นำนักบวชในหมู่เพื่อนร่วมชาติของเขาที่มีต่อพระบ็อบ, ผู้นำนักบวชเหล่านี้หลงผิดไปไกลและสาหัสเพียงไหนจากหนทางแห่งความเป็นธรรมและความยุติธรรม! พวกเขาทิ้งคำปรึกษาของพระโมฮัมหมัดและคำตักเตือนของบรรดาอิมามของศาสนาอย่างเหยียดหยามเพียงไร! บุคคลเหล่านี้ไม่ได้ประกาศอย่างชัดเจนหรือว่า "หากชายหนุ่มจากบานี ฮาซิม ^[1] ถูกสาแดงให้เห็นชัดและเรียกตัวประชาชนมายังคัมภีร์เล่มใหม่และกฎใหม่ ทุกคนควรรีบไปหาเขาและอ้าแขนรับศาสนาของเขา"? ถึงแม้ว่าอิมามเดียวกันเหล่านี้ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า "ศัตรูส่วนใหญ่ของพระองค์จะเป็นโอลามา" กระนั้นประชาชนที่ตาบอดและตำหนิเหล่านี้ได้เลือกที่จะเอาอย่างบรรดาผู้นำของตน และถือว่าการปฏิบัติตัวของพวกเขาคือแบบแผนของความชอบธรรมและยุติธรรม ประชาชนเหล่านี้เดินตามรอยเท้าเหล่าผู้นำของตน เชื่อฟังคำสั่งของพวกเขาไร้ข้อกังขา และถือว่าตนเองเป็น "ประชาชนแห่งความรอดพ้น" เป็น "ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเลือกสรร" และ "ผู้อารักขาสัจธรรมของพระองค์"

128

พระบ็อบถูกนำตัวจากทาบรีซกลับมายังเซห์ริค ที่ซึ่งพระองค์ถูกฝากไว้ในความดูแลของยาห์ยา ชานอีกครึ่งบรรดาผู้ประหัตประหารพระองค์ได้นึกคิดอย่างบ้องตื้นว่าโดยการเรียกตัวพระองค์มาพบ พวกเขาจะชักนำพระองค์ให้ละทิ้งพันธกิจของตนได้โดยการคุกคามและข่มขู่, การข่มขู่เช่นนั้นได้ช่วยให้พระบ็อบสามารถกลองไซเน้นลักษณะเด่นเฉพาะตัวของคำกล่าวอ้างของพระองค์ ตอบรรดาผู้มีตำแหน่งสูงที่เรื่อรนามที่สุดที่มาชุมนุมกันที่เมืองหลวงของอาเซอร์ไบจาน และพิสุจน์แย้งการก่เหตุผลของปรปักษ์ทั้งหลายของพระองค์ด้วยภาษาที่รวบรัดและให้ความเชื่อมั่น, ข่าวการประกาศที่เป็นประวัติศาสตร์นั้นซึ่งเต็มไปด้วยผลตามมาจากกว้างไกลแพร่กระจายอย่างรวดเร็วไปทั่วเปอร์เซีย ปลุกเร้าความรู้สึกที่ลึกซึ้งกว่าเดิมของเหล่าสาวกของพระบ็อบอีกครั้ง ปลุกความศรัทธาของพวกเขาให้มีชีวิตชีวาใหม่ เสริมฐานะของพวกเขาให้แข็งแกร่ง และเป็นสัญญาณบอกเหตุการณ์ครั้งยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่จะเขยาดินแดนนั้นในไม่ช้า

129

อาร์มีเนียนบางคนที่ถูกส่งไปขอมคุกของเขา เห็นเขาอ่านคัมภีร์ไบเบิลโดยไม่พยายามจะปกปิด แต่ในทางตรงข้ามกลับบอกพวกเขาเรื่องนี้, วางใจได้ที่สุดว่าความบ้าคลั่งของมุสลิมไม่มีอยู่ในศาสนาของเขาเมื่อเกี่ยวข้องกับคริสเตียน ข้อจำกัดสตรีที่มีอยู่เวลานี้ก็ไม่มี"

ที่เกี่ยวข้องกับเอกสารนี้ศาสตราจารย์ E.G.Brown เขียนไว้ใน *Materials for the Study of the Bábí Religion*, pp.260-262, 264 ดังต่อไปนี้ "เอกสารแรกของสองเอกสารนี้มีคุณค่ามาก ที่ได้ให้ความประทับใจส่วนตัวที่พระบ็อบก่อให้เกิดกับจิตใจชาวตะวันตกคนหนึ่งที่มีการศึกษาและเป็นกลาง ระหว่างช่วงเวลาที่พระองค์ถูกคุมขังและทรมาน, คริสเตียนชาวตะวันตกน้อยคนมากมีโอกาสได้เห็นพระบ็อบ และยิ่งน้อยกว่านั้นมีโอกาสได้สนทนากับพระองค์ และข้าพเจ้าไม่รู้ว่าใครอีกที่บันทึกความประทับใจของตนไว้"

[1] ฮาซิมคือทวดของพระโมฮัมหมัด

ทันใดที่กลับมาถึงเซห์ริคพระบ็อบทรงลิขิตสารปรณามอุปนิสัยใจคอและการกระทำของฮาจี มีร์ซา ออกอซีด้วยภาษาที่ห้าวหาญและเร้าอารมณ์ ในวรรคเริ่มต้นของสารนี้ซึ่งมีชื่อว่าโคทเบเย กาห์ริเยห์^[1] พระผู้ลิขิตทรงกล่าวต่อนายกรัฐมนตรีของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ด้วยวาจาเหล่านี้: “ดูกร เจ้าผู้ไม่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและหันหน้าหนีไปจากเครื่องหมายทั้งหลายของพระองค์!” สารฉบับยาวนั้นถูกส่งไปให้โฮจัจท์ที่ถูกกักขังอยู่ในเตหะรานเวลานั้น เขาถูกสั่งการให้ส่งมอบสารนี้ให้แก่นายกรัฐมนตรีด้วยตัวเอง

130

ข้าพเจ้าได้เอกลิขิตที่ได้ยินเรื่องราวต่อไปนี้จากริมฝีปากของพระบาฮาอุลลาห์ขณะที่อยู่ในเมืองคุกอักคา: “ไม่นานหลังจากที่ส่งมอบธรรมจาริกนั้นถึงฮาจี มีร์ซา ออกอซี, มุสลา โมฮัมหมัด อาลีเย ซานจานีได้มาเยี่ยมเราเมื่อเขามาถึงเราอยู่กับมีร์ซา มาซีเฮ นูรีและศาสนิกชนอื่นๆ จำนวนหนึ่ง เขาเล่าสภาพแวดล้อมของการส่งมอบธรรมจาริกนั้น และสวดเนื้อหาทั้งหมดต่อหน้าเราซึ่งยาวประมาณสามหน้าและเขาท่องจำได้” นำเสียงของพระบาฮาอุลลาห์ในการกล่าวถึงโฮจัจท์บ่งชี้ว่า พระองค์ยินดียิ่งเพียงไรกับความบริสุทธิ์และความประเสริฐของชีวิตของเขา และทรงชื่นชมความกล้าหาญที่ไม่ย่อท้อ ความตั้งใจที่ไม่ยอมแพ้ ความไม่ฝักใฝ่ทางโลก และความแน่วแน่ที่ไม่หวั่นไหวของเขามากเพียงไร

4.7 สำนวนธรรมลิขิตที่พระบ็อบเปิดเผย [Exploring the Writings revealed by the Báb]

131

การประกาศพันธกิจศาสนทูตของพระบ็อบที่น่าตื่นตะลึงใจ ไม่มีเงื่อนไขและเป็นทางการนี้ ไม่ใช่ผลที่ตามมาเพียงอย่างเดียวของการกระทำที่บาปบุญญา ที่สั่งการลงโทษพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมที่มีน้ำหนักยิ่ง ให้ถูกกักขังสามปีบนภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจาน, ช่วงเวลาของการเป็นเชลยอยู่ในมุมที่ห่างไกลของอาณาจักรนี้ ซึ่งไกลจากศูนย์กลางของพายุในชีราช อิสฟาฮานและเตหะราน ให้เวลาว่างที่จำเป็นสำหรับพระองค์ที่จะเริ่มงานใหญ่ที่สุด และทำการประพันธ์ผลงานต่างๆ ที่รองลงมาซึ่งมุ่งหมายจะคลี่คลายข้อขัดแย้งทั้งหมดและถ่ายทอดพลังอำนาจเต็มเปี่ยมของยุคศาสนาของพระองค์ที่อายุสั้นแต่กระนั้นก็มีนัยสำคัญต่ออนาคต, การเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ไม่มีเสมอในประวัติศาสตร์ของศาสนาใดๆ ก่อนหน้านี้ ทั้งในขนาดของธรรมลิขิตที่ออกมาจากปากกาของพระองค์ และความหลากหลายของเรื่องทีกล่าวไว้ในธรรมลิขิตเหล่านั้น, พระองค์เองยืนยันขณะที่ถูกกักขังในมาห์ควา นับถึงเวลานั้นธรรมลิขิตของพระองค์ซึ่งโอบล้อมเรื่องต่างๆ ที่หลากหลายยิ่งรวมกันแล้วมีมากกว่าห้าแสนข้อ, คำให้การยืนยันของพระบาฮาอุลลาห์ในคัมภีร์คิตาบิอ์คานคือ “วณะที่หลังจากก่อนเมฆแห่งความปราณีสวรรค์นี้เหลือสิ้น จนไม่มีใครสามารถประเมินจำนวนได้ ที่หาได้เวลานี้มีอยู่ราวยี่สิบเล่ม อีกมากมายเพียงไรที่อยู่เกินเอื้อมของเรา! อีกมากมายเพียงไหนที่ถูกขโมยไปและตกอยู่ในมือของศัตรูซึ่งไม่มีใครรู้ชะตากรรม!” ที่ดึงดูดความสนใจไม่น้อยไปกว่ากันคือความหลากหลายของเนื้อหาที่ธรรมลิขิตมากมายหลายเล่มเหล่านี้นำเสนอ เช่น บทอธิษฐาน ธรรมเทศนา วาทะสำหรับพิธี ธรรมจาริกแห่งการรำลึกถึงผู้ล่วงลับ ตำราวิทยาศาสตร์ สารนิพนธ์เกี่ยวกับหลักความเชื่อ คำเคี้ยวเช็ญ คำอธิบายคัมภีร์โกรอ่านและคำสอนปรัมปรา สารถึงบรรดาผู้มีตำแหน่งสูงทางศาสนาและศาสนาจักรของอาณาจักร กฎและบทบัญญัติสำหรับการสร้างความเป็นปึกแผ่นของศาสนาของพระองค์ และทิศทางของกิจกรรมต่างๆ ของศาสนา

132

ในระยะแรกสุดของภารกิจของพระองค์ในชีราช ที่ทรงทำมาแล้วคือการเปิดเผยสิ่งที่พระบาฮาอุลลาห์อธิบายลักษณะว่าเป็น “คัมภีร์แรกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและทรงอำนาจที่สุดของคัมภีร์ทั้งหมด” ในยุคศาสนาบาปี ซึ่งเป็นคำอธิบายที่เลื่องลือของซูรีห์แห่งใจเซฟชื่อว่ากายโมล แอสมา ซึ่งจุดประสงค์มูลฐานของคัมภีร์นี้คือการพยากรณ์สิ่งที่ใจเซฟตัวจริง (พระบาฮาอุลลาห์) ในยุคศาสนาที่จะตามมา จะต้องสู้ทนด้วยน้ำมือของผู้ที่เป็นทั้งศัตรูตัวงและน้องชายร่วมสายเลือด, คัมภีร์นี้ซึ่งประกอบด้วยวณะมากกว่า 9,300 ท่อน แบ่งออกเป็น 111 บท แต่ละบทซึ่งเป็นคำอธิบายวณะท่อนหนึ่งของซูรีห์ที่กล่าวมาข้างบน เริ่มต้นด้วยเสียงร้องเรียกและคำเตือนที่น่ากลัวของพระบ็อบที่ตรัสต่อ “ชุมชนกษัตริย์และชุมชนมโอรสของกษัตริย์” พยากรณ์ชะตาวิบัติของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ บัญชานายกรัฐมนตรีของเขาฮาจี มีร์ซา ออกอซีให้สละอำนาจของตน ตักเตือนนักบวชมุสลิมทั้งสำนัก เตือนสมาชิกของชุมชนซื่อห้อย่างเจาะจงกว่า ยกย่องคุณความดีและคาดหมายการเสด็จมาของพระบาฮาอุลลาห์ผู้เป็น “ร่องรอยที่เหลือของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” “ท่านนายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” และประกาศความเป็นอิสระและ

[1] เทศนาแห่งความพิโรธ

เป็นสากลของการเปิดเผยพระธรรมบาปีด้วยภาษาที่ไม่คลุมเครือ เปิดเผยนัยสำคัญของการเปิดเผยพระธรรมนี้ และยืนยันชัยชนะที่แน่นอนของพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรม, ยิ่งไปกว่านั้นคัมภีร์นี้ยังสั่ง “ประชาชนของโลกตะวันตก” ให้ “ออกมาจากเมืองของเจ้าและชายเหลือศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า” เตือนประชาชนทั้งหลายของโลกเกี่ยวกับ “ความพยายามที่น่าสะพรึงกลัวและสาหัสที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า” ชูทั้งโลกอิสลามด้วย “ไฟที่ร้อนแรงที่สุด” หากพวกเขาหันเหไปจากกฎที่เปิดเผยใหม่นี้ บอกล่วงหน้าถึงการสละชีวิตของพระผู้เปิดเผยพระธรรม สรรเสริญสถานะอันสูงส่งที่ลิขิตไว้สำหรับประชาชนแห่งบาฮาผู้เป็น “สหายในเรือทับทิมสีคริมชัน” พยากรณ์การเลื่อนลงและมลายสิ้นของดวงตะวันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางดวงบนฟ้าของยุคศาสนาบาปี และถึงกับทำนาย “การทรمانที่เจ็บปวด” ทั้งใน “ยุคแห่งการกลับมาของเรา” และใน “ภพที่จะมาถึง” สำหรับพวกแย่งชิงตำแหน่งอิหม่าม ผู้ “ทำสงครามกับอิหม่ามอุซเซนในดินแดนยูเฟรติส”

133

คัมภีร์นี้เองที่ชาวบาปีทุกแห่งหนเกือบตลอดภารกิจของพระบ็อบ ถือว่าเป็นโคธอ่านของประชาชนแห่งคัมภีร์บาฮายัน ซึ่งบทแรกที่ท้าทายที่สุดถูกเปิดเผยต่อหน้ามุลลา ฮุสเซนในคืนที่ประกาศพันธกิจของพระผู้ลิขิต, บางหน้าของคัมภีร์นี้สาวกคนเดียวกันั้นถือไปให้พระบาฮาอูลลาห์ ในฐานะที่เป็นผลแรกๆ ของการเปิดเผยพระธรรมซึ่งได้ความศักดิ์อย่างกระตือรือร้นของพระองค์ทันที, เนื้อหาทั้งหมดของคัมภีร์นี้ถูกแปลเป็นภาษาเปอร์เซียโดยทาเฮร์ผู้ปรารถนาดีและมีพรสวรรค์ วรรณทั้งหลายของคัมภีร์นี้จุดไฟแห่งความไม่เป็นมิตรของฮุสเซน ชาน และจุดชนวนการระเบิดออกเริ่มแรกของการประท้วงประหารในชีราซ, หน้าเดียวของคัมภีร์นี้จับใจและเป็นมนต์สะกดวิญญาณของโฮจจัท และเนื้อหาของคัมภีร์นี้จุดไฟบรรดาผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาซีที่ใจกล้า และวีรบุรุษทั้งหลายแห่งเนริชและชานอน

134

คัมภีร์ที่มีคุณค่าสูงส่งและอิทธิพลกว้างไกลเช่นนี้ ตามมาด้วยการเปิดเผยธรรมจาริกฉบับแรกของพระบ็อบถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์, ธรรมจาริกถึงสุลต่านอับดุล มาจิด, และธรรมจาริกถึงนาจิบ พาชาผู้ว่าการแบกแดด, ซาฮิเฟเย เบย์โนล ฮารามาเนที่เปิดเผยระหว่างเมกกะและเมดินาเป็นการตอบคำถามที่มีรีซา โมฮิเท เคอร์มานีตั้งมา, สารถึงเจ้านครเมกกะ, คีตาโบร รุห์ซึ่งประกอบด้วยเจ็ดร้อยซูรีห์, คาซาเอเล ซาบีห์ซึ่งบัญญัติให้เปลี่ยนแปลงกถาของอาชาน (เสียงเรียกสวดมนต์), เรซอเลเย ฟุรเอ เอดลียะห์ซึ่งแปลเป็นภาษาเปอร์เซียโดยมุลลา โมฮัมหมัด ทากียะ ฮารอติ, คำอธิบายซูรีห์แห่งโควซาร์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิญญาณของวาฮิด คำอธิบายซูรีห์แห่งวัลอาร์สในบ้านของอิหม่าม โจนเฮอร์แห่งอิสฟาฮาน, สารนิพนธ์เกี่ยวกับพันธกิจที่เฉพาะเจาะจงของพระโมฮัมหมัดที่ลิขิตตามคำขอของมานูเชร์ ชาน, ธรรมจาริกฉบับที่สองถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ซึ่งทรงขอเข้าพบเพื่อแถลงไขสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่และบิดเปาความสงสัยของเขา, ธรรมจาริกทั้งหลายที่ส่งจากหมู่บ้านซียาห์ ดีฮานถึงบรรดาโอลามาแห่งกาฮวิน และถึงนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซีเพื่อสอบถามเขาถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจอย่างกะทันหันของเขา (ไม่ให้พระองค์พบกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ที่เตหะราน)

135

อย่างไรก็ตามธรรมลิขิตส่วนใหญ่ที่เรื่องมาจากปัญญาที่อุดมของพระบ็อบ ถูกสำรองไว้สำหรับช่วงเวลาที่ยังถูกกักขังในมาห์คูและเซห์ริค, ที่อาจถูกลิขิตในช่วงเวลานี้คือสารจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งตามที่ยืนยันโดยผู้ที่เชื่อถือได้ไม่น้อยกว่าบุคคลอย่างพระบาฮาอูลลาห์ พระบ็อบทรงตรัสอย่างเจาะจงถึงนักบวชทั้งหลายทุกเมืองในเปอร์เซียและที่อาศัยอยู่ในนาจาล์ฟและคาบิล่า ซึ่งในสารเหล่านี้พระองค์ทรงแถลงไขความผิดที่พวกเขากระทำเป็นรายคนอย่างละเอียด, ระหว่างเวลาเก้าเดือนที่ทรงถูกคุมขังอยู่ที่ป้อมปราการมาห์คูนี้เอง ตามคำให้การยืนยันของเซค ฮาชานเน่ ซุนูซี ผู้คัดลอกวางนะที่พระบ็อบพูดให้เลขานุการจด ที่พระองค์ทรงเปิดเผยไม่น้อยกว่าเก้าคำอธิบายคัมภีร์โคธอ่านทั้งเล่ม และหนึ่งในเก้านี้อย่างน้อยผู้ลิขิตเองยืนยันว่า เหนือกว่าคัมภีร์ที่สมควรจะโด่งดังอย่างกายูโมล แอสมาในบางแง่ แต่อนิจจาไม่มีใครรู้ว่าคำอธิบายเหล่านี้อยู่ที่ไหน

136

ภายในกำแพงป้อมปราการเดียวกันนั้น คัมภีร์บายัน (อรรถาธิบาย) ซึ่งเป็นอนุสรณ์ที่เก็บรักษาและข้อปฏิบัติทั้งหลายของยุคศาสนาใหม่ และเป็นคลังที่เก็บคำกล่าวถึง คำสรรเสริญ อีกทั้งคำเตือนส่วนใหญ่ของพระบ็อบเกี่ยวกับ “พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด”^[1] ได้รับการเปิดเผย, ด้วยไม่มีที่เสมอในบรรดาคัมภีร์ที่เป็น

[1] พระบาฮาอูลลาห์

หลักความเชื่อของพระผู้ก่อตั้งยุคศาสนาบาไฮ ประกอบด้วยเก้าวาฮิด (เอกภาพ) แต่ละวาฮิดประกอบด้วยสิบเก้าบท เว้นแต่วาฮิดสุดท้ายที่ประกอบด้วยสิบบทเท่านั้น และไม่ควรเป็นที่สับสนกับคัมภีร์ไบเบิลภาษาอาหรับที่เล่มเล็กกว่าและมีน้ำหนักน้อยกว่า ซึ่งเปิดเผยในช่วงเวลาเดียวกันนี้ อีกทั้งบรรลุดำพยากรณ์ของพระโมฮัมหมัดที่ว่า “ชายหนุ่มจากบาฮี อาซิม...จะเปิดเผยคัมภีร์เล่มใหม่และเผยแพร่งานใหม่” ได้รับการปกป้องรักษาทั้งเล่มไม่ให้ถูกสอดแทรกเนื้อหาและเปลี่ยนแปลงข้อความ ซึ่งเป็นชะตาที่บังเกิดกับผลงานมากมายที่รองลงมาของพระบ๊อบ คัมภีร์นี้ซึ่งมีวจนะราว 8,000 ท่อนและครองตำแหน่งที่เป็นหัวใจในวรรณกรรมบาไฮ ควรได้รับการพิจารณาโดยเบื้องต้นว่าเป็นคำสรรเสริญพระศาสดาตามพันธสัญญา มากกว่าจะเป็นประมวลกฎและบทบัญญัติที่มุ่งหมายจะให้เป็นการชี้แนะที่ถาวรสำหรับประชาชนรุ่นอนาคต, คัมภีร์นี้ยกเล็กกฎและพิธีรีตองต่างๆ ที่บัญชาไว้ในคัมภีร์โบราณเกี่ยวกับการอธิษฐาน การถือศีลอด การสมรส การหย่าและมรดก และในเวลาเดียวกันคำจูงใจความเชื่อที่บริบูรณ์ในพันธกิจความเป็นศาสนทูตของพระโมฮัมหมัด ดังที่ศาสนทูตของอิสลามก่อนหน้าพระองค์ได้ยกเลิกบทบัญญัติต่างๆ ในกอสเปว แต่กระนั้นก็ยอมรับจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของศาสนาของพระเยซูคริสต์, ยิ่งไปกว่านั้นคัมภีร์บาฮานี้ยังตีความหมายของบางพจน์อย่างเชี่ยวชาญ ที่ปรากฏบ่อยครั้งในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของยุคศานาก่อนๆ เช่น สวรรค์ นรก ความตาย การฟื้นคืนชีพ การกลับมา ค้นขังชั่วโงม การพิพากษาสุดท้ายและที่คล้ายกัน, ด้วยกฎเกณฑ์และข้อบังคับที่กำหนดไว้โดยมุ่งหมายให้เข้มงวดด้วยหลักธรรมปฏิบัติที่ซึบซาบและหมายจะปลุกนักบวชและประชาชนให้ตื่นขึ้นจากความเชื่องซึมที่ยาวนานเป็นยุค และตีสถาบันทั้งหลายที่พินสมัยและทุจริตให้ถึงตายทันที คัมภีร์นี้โดยอาศัยข้อกำหนดที่เฉียบขาดของตนได้ประกาศการมาถึงของยุคที่คาดการณ์ไว้ ยุคที่ “พระผู้เอกหมายเรียกจะเรียกตัวมายังพระที่เข้มงวด” ยุคที่พระองค์จะ “ล้มเลิกสิ่งใดก็ตามที่มีมาก่อนพระองค์” ดังที่อัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ^[1] ได้ล้มเลิกวิถีทางทั้งหลายของบรรดาผู้มาก่อนพระองค์”

137

ที่เกี่ยวข้องกันนี้ควรเป็นที่สังเกตว่าในวาฮิดที่สามของคัมภีร์นี้ มีวรรคหนึ่งซึ่งทั้งการกล่าวอย่างชัดแจ้งถึงพระนามของพระศาสดาตามพันธสัญญา และการคาดหมายระบบที่จะเป็นหนึ่งเดียวกันกับการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ในยุคหลัง สมควรจัดว่าเป็นหนึ่งในคำแถลงที่มีนัยสำคัญที่สุดที่บันทึกไว้ธรรมลิขิตใดๆ ของพระบ๊อบ, การประกาศพยากรณ์ของพระบ๊อบคือ “ขอความสุขสวัสดิ์ถึงมีแต่ผู้ที่จ้องมองระบบของพระบาฮาอูลลาห์ และขอขอบคุณพระผู้เป็นนายของตน เพราะวางใจได้ว่าพระองค์จะถูกสำแดงให้เห็นชัด แท้จริงแล้วพระผู้เป็นเจ้าของลิขิตสิ่งนี้ไว้ในคัมภีร์บาฮาย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้” ระบบเดียวกันนั้นเองที่พระผู้ก่อตั้งการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญา โดยการนำพจนันเดียวกันนั้นมาผนวกไว้ในคิตาบีอัคดัสฮิกียีสิบปีต่อมา ทรงถือว่าเป็นระบบเดียวกันที่คาดการณ์ไว้ในคัมภีร์บาฮายันโดยยืนยันว่า “ระบบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้” ได้รับกวนสมดุลของโลกและปฏิวัติระเบียบชีวิตของมนุษยชาติ, ลักษณะสำคัญของระบบเดียวกันนั้นเองที่ในระยะต่อมาในวิวัฒนาการของศาสนา พระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระบาฮาอูลลาห์และเป็นผู้ตีความคำสอนของพระองค์ที่ได้รับการแต่งตั้ง ได้อธิบายรายละเอียดไว้ด้วยข้อกำหนดทั้งหลายในพระประสงค์และพันธกรรมของพระองค์, พื้นฐานโครงสร้างของระบบเดียวกันนั้นเองที่ในยุคก่อร่างของศาสนาเดียวกัน บรรดาผู้พิทักษ์พระปฏิญญาเดียวกันนั้นซึ่งเป็นผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของประชาคมบาไฮที่แผ่กว้างไปทั่วโลก กำลังตรากตรำและสามัคคีกันสถาปนาเวลานั้น, อาคารท่อนบนของระบบเดียวกันนั้นเอง ซึ่งเป็นการบรรลุด้านภาพที่บริบูรณ์ของระบบโดยการโผล่พ้นขึ้นมาของสหพันธรัฐแห่งโลกบาไฮ หรืออาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของโลกมนุษย์ ที่ยุคทองของยุคศานาเดียวกันนั้นจะต้องเป็นพยานในที่สุดเมื่อครบกำหนดเวลา

138

พระบ๊อบขณะที่ยังอยู่ในมาห์คู ทรงลิขิตธรรมจารึกที่ละเอียดและให้ความกระจ่างที่สุดในบรรดาธรรมจารึกของพระองค์ถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์, โดยคำนำที่กล่าวสุดดีเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า อัครสาวกทั้งหลายของพระองค์และสิบสองอิมาม, ไม่คลุมเครือในการยืนยันความเป็นเจ้าของผู้ลิขิตธรรมจารึก และพลังอำนาจเหนือธรรมชาติที่การเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ได้รับการประสาท, ถูกต้องแม่นยำในการอ้างถึงวจนะและคำสอนปรึมปราเพื่อยืนยันคำกล่าวอ้างที่ปากกล้า, รุนแรงในการประณามเจ้าหน้าที่รัฐและผู้แทนบางคนของรัฐบาลกษัตริย์ซาห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฮุสเซน ซ่าน “ผู้ชั่วช้าและถูกสาป”, เร้าอารมณ์ในการพรรณนาความอดสูและความยากลำบากที่ผู้ลิขิตประสพ เอกสารที่เป็นประวัติศาสตร์นี้ในหลายลักษณะเฉพาะ ละม้ายไลเฮ สุลต่านซึ่งเป็นธรรมจารึกที่พระบาฮาอูลลาห์ตรัสจากป้อมปราการคุกอัคคาล์ถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ภายใต้สภาพแวดล้อมคล้ายกัน และเป็นฉบับยาวที่สุดกว่าสารถึงประมุขคนใด

[1] พระโมฮัมหมัด

139

จาลาเล ซาบีห์ (ข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด) ซึ่งเป็นผลงานการก่อกำเนิดที่สำคัญที่สุดของพระบ๊อบ ถูกเปิดเผยในช่วงเวลาเดียวกันนั้น, ด้วยความแจ่มแจ้งอย่างสะดุดตา ถูกต้องแม่นยำอย่างน่าชื่นชม แนวความคิดที่ไม่เหมือนใคร การก่อกำเนิดที่โต้แย้งไม่ได้ ผลงานนั้นนอกจากข้อพิสูจน์มากมายหลากหลายของพันธกิจของพระองค์ที่ยกมากล่าว ยังนำเสนอสำหรับคำตำหนิตัดให้ *“ประมุขผู้มีอำนาจทั้งเจ็ดที่ปกครองโลก”* ในยุคของพระองค์ และลักษณะของการเน้นความรับผิดชอบของนักบวชคริสเตียนทั้งหลายในยุคก่อนและตำหนิการปฏิบัติตัวของพวกเขา ซึ่งพระองค์โต้แย้งว่าหากพวกเขายอมรับสัจธรรมของพันธกิจของพระโมฮัมหมัด ย่อมมีมวลชนผู้ร่วมศาสนาของพวกเขาเอาตาม

140

ระหว่างถูกกักขังในป้อมปราการเซห์ริคที่ซึ่งพระบ๊อบใช้ชีวิตสองปีสุดท้ายที่เหลืออยู่เกือบทั้งหมด โลเฮ ฮูรพาห (ธรรมจาริกแห่งอักษร) ถูกเปิดเผยเป็นเกียรติแก่ทายาน ซึ่งที่แรกไม่ว่าจะถูกเข้าใจความหมายผิดอย่างไรว่าเป็นนอร์ธาธิบายศาสตร์แห่งการทำนาย ธรรมจาริกนี้ก็เป็นที่ยอมรับต่อมาในด้านหนึ่งว่าได้ไขความสลับซับซ้อนของโมสทากอส และในอีกด้านหนึ่งได้กล่าวเป็นนัยที่ยากจะเข้าใจถึงสิบเก้าปีที่จำเป็นต้องผ่านไป ระหว่างการประกาศพันธกิจของพระบ๊อบและของพระบาฮาอูลลาห์, ในระหว่างสองปีนี้เองที่มีดมนตลอดด้วยการถูกกักขังที่เข้มงวด การถูกข่มขู่อย่างรุนแรง และข่าวความหายนะที่บังเกิดกับวีรบุรุษแห่งมาซินดาร์อนและเนริช ซึ่งพระบ๊อบไม่นานหลังจากที่กลับมาจากทาบรีซ ทรงเปิดเผยธรรมจาริกประณามนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออ กอซี, ด้วยการใช้อภัยคำที่กล่าวหาและร่ำอารมณ์เป็นการประณามอย่างรุนแรง สารนี้ถูกส่งต่อไปให้โฮจัจทคนใจกล้าผู้ซึ่งตามหลักฐานยืนยันของพระบาฮาอูลลาห์ ได้ส่งมอบสารนี้ให้แก่นายกรัฐมนตรีที่ชั่วช้านั้น

141

ที่อยู่ในช่วงเวลาของการถูกคุมขังในป้อมปราการมาห์คูและเซห์ริคนี้ ซึ่งเป็นเวลาที่อุดมผลอย่างไม่มีที่เหนือกว่า แต่กระนั้นก็ขมขื่นด้วยความอดสูและเรื่องเศร้าที่ร้ายแรงขึ้นเรื่อยๆ คือธรรมลิขิตเกือบทั้งหมดที่กล่าวถึงพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมที่จะมาแทนที่การเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เองในไม่ช้า ซึ่งพระบ๊อบด้วยคาดหมายชั่วโหม่งแห่งความเจ็บปวดทรมานขีดสุดของพระองค์ที่กำลังใกล้เข้ามา ทรงรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องลิขิตไม่ว่าในรูปของคำเตือน คำขอร้องหรือคำเคี่ยวเข็ญ, ด้วยตระหนักตั้งแต่เริ่มต้นถึงพันธกิจสองประการของตนในฐานะที่เป็นผู้นำเสนอการเปิดเผยพระธรรมอิสระโดยสมบูรณ์ และเป็นผู้ประกาศข่าวพระศาสนาที่ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์เอง พระบ๊อบไม่สามารถพึงพอใจกับคำอธิบาย บทอธิษฐาน กฎ บทบัญญัติ สารนิพนธ์ สาร ธรรมเทศนาและวาทะสำหรับพิธีงานมหาศาลที่ส่งมาจากปากกาของพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน, พระปฏิญญาที่ยิ่งใหญ่กว่าตามที่ยืนยันไว้ในธรรมลิขิตของพระองค์ ที่พระผู้เป็นเจ้าได้ทำกับมนุษยชาติทั้งหมดผ่านทางศาสนทูตของทุกยุคตั้งแต่บรมโบราณ เกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ เป็นไปตามสัญญาแล้ว และเวลานี้ต้องเสริมด้วยพระปฏิญญาของซึ่งพระองค์รู้สึกผูกมัดที่จะต้องทำกับคณะสาวกทั้งหมดเกี่ยวกับพระผู้ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์พระบ๊อบอธิบายลักษณะว่าเป็นผลและจุดประสงค์สุดท้ายของยุคศาสนาของพระองค์, พระปฏิญญาดังกล่าวเป็นลักษณะสำคัญของทุกศาสนา ก่อนๆ เสมอ และได้ดำรงอยู่ในรูปแบบต่างๆ ที่เน้นด้วยระดับขั้นต่างกันไป ถูกแสดงเป็นถ้อยคำที่ซ่อนเร้น และได้รับกล่าวเป็นนัยอยู่ในคำพยากรณ์ที่เร้นลับ อุปมาที่ยากจะเข้าใจ คำสอนสืบทอดที่ไม่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นของจริง และในวรรคต่างๆ ที่ไม่ปะติดปะต่อและเคลือบคลุม, อย่างไรก็ตามในยุคศาสนาบาไฮพระปฏิญญานี้ถูกลิขิตให้สถาปนาด้วยภาษาที่ชัดเจนไม่คลุมเครือ แม้ว่าจะไม่ถูกบรรจุไว้ในเอกสารที่แยกต่างหาก, ไม่เหมือนกับศาสนทูตทั้งหลายที่มาก่อน ซึ่งพระปฏิญญาของพวกเขากลับอยู่ในความสลับซับซ้อน ไม่เหมือนกับพระบาฮาอูลลาห์ซึ่งพระปฏิญญาที่นิยามไว้อย่างชัดเจนของพระองค์ ถูกรวมไว้ในพินัยกรรมที่ลิขิตไว้เป็นพิเศษ และระบุโดยพระองค์ว่าเป็น *“คัมภีร์แห่งพระปฏิญญาของเรา”* พระบ๊อบทรงเลือกที่จะกระจายวรรคจำนวนนับไม่ถ้วนไว้ในคัมภีร์แห่งกฎของพระองค์นั้นคือคัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย ซึ่งบางวรรคมุ่งหมายให้เคลือบคลุม แต่วรรคส่วนใหญ่ที่ชัดเจนอย่างไม่มีข้อสงสัยและเป็นที่ยุติ ซึ่งในวรรคเหล่านั้นพระองค์กำหนดวันของการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญา ยกย่องคุณความดี ยืนยันลักษณะที่เหนือกว่าใคร จัดพลังอำนาจที่ไม่มีขีดจำกัดและสิทธิพิเศษให้แก่การเปิดเผยพระธรรมดังกล่าว และหลายทุกสิ่งกีดกันที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการยอมรับการเปิดเผยพระธรรมนี้, พระบาฮาอูลลาห์ทรงกล่าวถึงพระบ๊อบไว้ในศิตาบาตีว่า *“แท้จริงแล้วพระองค์มิได้บกพร่องต่อหน้าที่ในการเคี่ยวเข็ญประชาชนแห่งคัมภีร์บายัน และส่งมอบธรรมสารของพระองค์ให้แก่พวกเขา ไม่เคยมียุคใดหรือยุคศาสนาไหน ที่พระผู้สำแดงองค์ใด ได้กล่าวถึงพระผู้สำแดงองค์ที่ถูกลิขิตให้มาสืบทอดตนไว้อย่างละเอียดด้วยภาษาที่ชัดแจ้งดังกล่าว”*

142

พระบ็อบทรงหมั่นเพียรเตรียมสาวกบางคนให้คาดหวังการเปิดเผยพระธรรมที่จวนเจียน ทรงรับประกันสาวกบางคนด้วยวาจาว่าพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ได้เห็นยุคของการเปิดเผยพระธรรมนั้น, สำหรับมุลลา บาเกร์หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต พระบ็อบทรงพยากรณ์ไว้จริงในธรรมจารึกถึงเขาว่า เขาจะได้พบพระศาสดาตามพันธสัญญาซึ่งหน้า, สำหรับไชยาห์สาวกอีกคนหนึ่งพระองค์ให้การรับประกันด้วยวาจาคล้ายกัน, พระบ็อบกำกับมุลลา ฮุสเซนให้ไปที่เตหะราน โดยรับประกันเขาว่าความลึกลับที่มีแสงสว่างที่ฮิลาซหรือชีราซไม่สามารถทัดเทียม ประดิษฐานอยู่ในเมืองนั้น, โคดส์วันก่อนจะพราวจากพระบ็อบครั้งสุดท้ายได้รับสัญญาว่า เขาจะได้พบพระผู้เป็นจุดหมายเดียวแห่งการบูชาและความรักของทั้งสอง, สำหรับเซค ฮาซานเน ซนูซี พระบ็อบทรงประกาศขณะที่อยู่ในมาห์ควา เขาจะได้เห็นใบหน้าของฮุสเซนตามพันธสัญญาในคาบิลา, สำหรับดายานพระบ็อบประทานสมญานาม "อักษรตัวที่สามที่จะเชื่อในพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด", ขณะที่สำหรับอาซิม พระองค์ทรงเปิดเผยในคิตาบิ พันซ์ ขานเกี่ยวกับพระนามและประกาศการใกล้จะเสด็จมาของพระผู้ซึ่งจะมาทำให้การเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบเองบรรลุจุดสมบูรณ์

143

พระบ็อบไม่เคยระบุชื่อผู้สืบทอดหรือผู้รักษาการ ทรงละเว้นจากการแต่งตั้งผู้ตีความคำสอนของพระองค์, การกล่าวถึงพระศาสดาตามพันธสัญญาของพระองค์นั้นใสชัดมาก ระยะเวลาของยุคศาสนาของพระองค์เองนั้นสั้นมาก จนไม่ถือว่าผู้รักษาการหรือผู้ตีความเป็นสิ่งจำเป็น, ทั้งหมดที่พระองค์ทำตามคำให้การยืนยันของพระอับดุลบาฮาใน "บันทึกเรื่องเล่าของผู้เดินทาง" คือ การแต่งตั้งมีร์ซา ยาห์ยาตามคำแนะนำของพระบาฮาอูลลาห์และสาวกอีกคนหนึ่ง ให้กระทำการเพียงผู้เดียวเป็นหัวหน้าแต่ในนามระหว่างที่รอการสำแดงองค์ของพระศาสดาตามพันธสัญญา ดังนั้นจะทำให้พระบาฮาอูลลาห์สามารถส่งเสริมศาสนาอันเป็นที่รักยิ่งของหัวใจของตนได้ปลอดภัยกว่า

144

ในกล่าวถึงพระศาสดาตามพันธสัญญาในคัมภีร์นั้นพระบ็อบทรงยืนยันว่า "คัมภีร์บ้ายันตั้งแต่ต้นจนจบคือที่เก็บรักษาคุณลักษณะทั้งหมดของพระองค์ คือคลังของทั้งไฟและแสงสว่างของพระองค์" พระบ็อบทรงประกาศไว้อีกตอนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกันว่า "หากเจ้ามาถึงการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์และเชื่อฟังพระองค์ เจ้าจะได้เปิดเผยผลของคัมภีร์บ้ายัน หาไม่แล้ว เจ้าไม่คู่ควรจะได้รับการกล่าวถึงต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" ดังนั้นในคัมภีร์เดียวกันนั้นพระองค์ทรงเตือนคณะสาวกทั้งหมดของพระองค์ว่า "ดูกร ประชาชนแห่งคัมภีร์บ้ายัน! อย่ากระทำได้ดังที่ประชาชนแห่งคัมภีร์โกรอ่านได้กระทำ เพราะหากเจ้าทำเช่นนั้น ผลของกลางคืนของเจ้าจะไม่เหลืออะไร" คำบัญชาที่พระองค์เน้นคือ "อย่าให้คัมภีร์บ้ายันและทุกวณะที่เปิดเผยไว้ในนั้นมารั้งเจ้าจากสาระแห่งชีวิตนั้นและพระผู้เป็นนายของสิ่งที่มีมองเห็นและสิ่งที่มีมองไม่เห็น" คำเตือนที่มีนัยสำคัญที่ทรงกล่าวต่อวาฮิดคือ "จงระวัง จงระวัง ในวันแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ อย่าให้วาฮิดแห่งคัมภีร์บ้ายัน (อักษรแห่งการมีชีวิตสืบแปดคนและพระบ็อบ) มาเป็นม่านปิดกั้นเจ้าจากพระองค์ เนื่องด้วยวาฮิดนี้เป็นเพียงสิ่งมีชีวิตหนึ่งในสายตาของพระองค์" และอีกครั้งหนึ่ง "ดูกร ชุมชนมุสลิมคนแห่งคัมภีร์บ้ายันและทุกคนที่อยู่ therein! จงยอมรับขีดจำกัดที่กำหนดไว้สำหรับเจ้า เพราะพระผู้เป็นจุดปฐมแห่งคัมภีร์บ้ายันเองได้เชื่อในพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัดก่อนที่ทุกสิ่งจะถูกสร้างขึ้นมา แท้จริงแล้วเราภูมิใจในสิ่งนี้ต่อหน้าทุกคนที่อยู่ในอาณาจักรสวรรค์และโลก"

145

ในการกล่าวถึงวันที่ของการมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญา พระบ็อบทรงลิขิตไว้อย่างชัดเจนว่า "ในปีที่เจ้าจะบรรลุถึงความดั่งมทั้งปวง" "ในปีที่เจ้าจะได้พบพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" และอีกครั้งหนึ่ง "หลังจากอิน (68) ศาสนาจะถูกมอบให้แก่เจ้าซึ่งเจ้าจะได้รู้" พระองค์กล่าวไว้อย่างเจาะจงกว่าว่า "ก่อนเจ้าจะผ่านไปนับจากเริ่มต้นของศาสนานี้ สภาวะความเป็นจริงของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจะไม่ถูกสำแดงให้เห็นชัด ทั้งหมดที่เจ้าเห็นมาเป็นเพียงระยะจากจุลินทรีย์ขึ้นจนกระทั่งเราสวมเนื้อหนึ่งให้จุลินทรีย์ จงอดทนจนกระทั่งเจ้าได้เห็นการเนรมิตรสิ่งใหม่ จงกล่าวว่า ดังนั้นขอพระพรมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้สร้างที่เลิศที่สุด!" คำกล่าวของพระองค์ต่ออาซิมคือ "เจ้าจงรองนกว่าเจ้าจะผ่านไปนับแต่เวลาของคัมภีร์บ้ายัน จากนั้นจงอุทานว่า : ดังนั้นขอพระพรมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้สร้างที่เลิศที่สุด!" ในการกล่าวถึงปีที่สิบเก้าในวรรคหนึ่งที่สุดตาดพระบ็อบทรงตักเตือนว่า "จงเอาใจจดจ่อตั้งแต่เริ่มต้นของการเปิดเผยพระธรรมจนถึงตัวเลขวาฮิด (19)" พระองค์ทรงกล่าวไว้อย่างชัดเจนยิ่งกว่านั้นว่า "พระผู้เป็นนายของวันแห่งการคิดบัญชีจะถูกแสดงให้ปรากฏ ณ ตอนจบของวาฮิด (19) และตอนเริ่มต้นของแปดสิบ (ปี ฮ.ศ. 1280)" ในความกระตือรือร้นที่จะรับประกันว่าความใกล้ชิดกันของการเปิดเผยพระ

ธรรมตามพันธสัญญา ไม่ควรรังมุ่นษย์จากพระศาสดาตามพันธสัญญา พระบ็อบทรงเปิดเผยว่า “หากพระองค์ มาปรากฏ ณ เวลานี้ เราจะเป็นคนแรกที่บูชาพระองค์ และคนแรกที่ก้มค้ำับพระองค์”

146

ดังนั้นพระองค์ทรงยกย่องพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมที่คาดหมายว่า “ในการกล่าวถึงพระองค์ เรา ได้ลิขิตวจนะประดุมณีนีเหล่านี้ : ‘ไม่มีการกล่าวเป็นนัยของเราหรือสิ่งใดที่กล่าวไว้ในคัมภีร์บ้ายัน สามารถกล่าว เป็นนัยถึงพระองค์’ ” “เราเองเป็นเพียงคนรับใช้คนแรกที่เชื่อในพระองค์และในเครื่องหมายของพระองค์...” พระองค์ยืนยันอย่างมีนัยสำคัญว่า “จุลินทรีย์อายุหนึ่งปีที่มีศักยภาพของการเปิดเผยพระธรรมที่จะมาถึง ได้รับการประสาทด้วยอิทธิที่เหนือกว่าพลังอำนาจที่รวมกันอยู่ในคัมภีร์บ้ายันทั้งเล่ม” และอีกครั้งหนึ่ง “คัมภีร์บ้ายันทั้งเล่มเป็นเพียง ใบไม้ใบเดียวท่ามกลางใบไม้ทั้งหลายในสวรรค์ของพระองค์” พระองค์ยืนยันคล้ายกันว่า “การอ่านออกเสียงวจนะเพียงท่อนเดียวของพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด ดีกว่าการบันทึกคัมภีร์บ้ายันทั้งเล่มสำหรับเจ้า เพราะในยุคนี้วจนะท่อนเดียวนั้นช่วยให้เจ้ารอดได้ ขณะที่คัมภีร์บ้ายันทั้งเล่มช่วยให้เจ้า รอดไม่ได้” “วันนี้คัมภีร์บ้ายันอยู่ในระยะของเมล็ด ฤเริ่มต้นของการสำแดงองค์ของพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะ สำแดงให้เห็นชัด ความสมบูรณ์สุดท้ายของเมล็ดจะเห็นได้ชัด” “คัมภีร์บ้ายันได้ความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของตนมา จากพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด” “ทั้งหมดที่เปิดเผยไว้ในคัมภีร์บ้ายันเป็นเพียงแหวนบนมือของเรา และแท้จริงแล้วเราเองเป็นเพียงแหวนบนมือของพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด...พระองค์หมุนแหวนนั้น ตามที่พระองค์ปรารถนา สำหรับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา และโดยสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้ทรงช่วยเหลือในภยันตราย พระผู้ทรงความสูงส่งที่สุด” ในการตอบาฮิดและหนึ่งใน อักษรแห่งการมีชีวิตที่สอบถามเกี่ยวกับพระศาสดาตามพันธสัญญา พระบ็อบประกาศว่า “ความมั่นใจเองละอาย ใจที่ถูกเรียกร้องให้มารับรองสัจธรรมของพระองค์...และพยายามหลักฐานเองละอายใจที่จะให้การยืนยันพระองค์” ยิ่งไปกว่านั้นในการกล่าวต่อวาฮิดคนเดียวกันนี้พระองค์ทรงกล่าวว่า “หากเราแน่ใจว่าในวันแห่งการสำแดงองค์ ของพระองค์เจ้าจะปฏิเสธพระองค์ เราจะไม่ลังเลที่จะตัดความสัมพันธ์กับเจ้า... ในอีกด้านหนึ่งหากเราได้รับการ บอกว่า คริสเตียนคนหนึ่งซึ่งไม่แสดงความจงรักภักดีต่อศาสนาของเรา จะเชื่อในพระองค์ เราจะถือว่าเขาเป็น แก้วตาของเรา”

147

และสุดท้ายนี้คือคำวิงวอนที่จับใจของพระบ็อบถึงพระผู้เป็นเจ้าของ “ขอพระองค์ทรงเป็นพยานว่าโดยคัมภีร์นี้ ข้าพเจ้าได้ทำปฏิญญาภักดิ์สรรพสิ่งเกี่ยวกับพันธกิจของพระผู้ซึ่งพระองค์จะสำแดงให้เห็นชัด ก่อนที่ปฏิญญา เกี่ยวกับพันธกิจของข้าพเจ้าเองจะได้รับการสถาปนา พยานที่เพียงพอคือพระองค์และบรรดาผู้ที่เชื่อใน เครื่องหมายทั้งหลายของพระองค์” อีกคำให้การยืนยันจากปากกาของพระองค์คือ “แท้จริงแล้วเรามีได้บัพพรอง ต่อหน้าที่ของเราในการตักเตือนประชาชนนั้น...หากในวันแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ทุกคนที่อยู่บน โลกแสดงความจงรักภักดีต่อพระองค์ ชีวิตส่วนลึกที่สุดของเราจะปีติยินดี เนื่องด้วยทุกคนจะบรรลุถึงยอดสุด ของการดำรงอยู่ของตน...หากไม่ วิญญาณของเราจะเศร้า เราได้ช่วยพัฒนาการของทุกสิ่งเพื่อจุดประสงค์นี้ อย่างแท้จริง เช่นนั้นจะมีใครถูกม่านปิดกั้นจากพระองค์ได้อย่างไร?”

บทที่ 5

วีรกรรมที่มาซินดาร์อน เนริซ และซันจอน

[Ch 5: The upheavals in Mázindarán, Nayríz and Zanján]

1

การถูกกักขังของพระบ็อบในมุมที่ห่างไกลของอาเซอร์ไบจาน ซึ่งฝากชื่อเสียงอมตะไว้ด้วยกระบวนการวิธีการประชุมหารือที่บาดาซ และเป็นทีที่เลื่องลือด้วยพัฒนาการที่ควรค่าแก่การจดจำอย่างการประกาศพันธกิจของพระองค์ต่อสาธารณชน การบัญญัติกฎของยุคศาสนาของพระองค์และการสถาปนาพระปฏิญญาของพระองค์ มีนัยสำคัญเพิ่มเข้ามาโดยความอลหม่านที่หายนะที่พัฒนาขึ้นมาจากผลกระทบของทั้งเหล่าปรปักษ์และสาวกทั้งหลายของพระองค์, ความปั่นป่วนโกลาหลที่ตามมาเมื่อปีทั้งหลายของการคุมขังนี้ใกล้จะสิ้นสุด และมาถึงจุดสูงสุดที่การสละชีวิตของพระองค์เอง ได้ปลุกความเป็นวีรบุรุษขึ้นมาระดับหนึ่งในส่วนของสาวกทั้งหลายของพระองค์และปลุกความไม่เป็นที่มิตรที่ดุร้ายของฝ่ายศัตรู อย่างไม่เคยเป็นที่รู้เห็นมาก่อนในระหว่างสามปีแรกของภารกิจของพระองค์, ที่จริงแล้วช่วงเวลาที่ยาวนานที่สุดที่สันติโกลาหลที่สุดนี้อาจได้รับการพิจารณาอย่างถูกต้องว่า นองเลือดที่สุดและสะเทือนอารมณ์ที่สุดในยุควีรกรรมของศักราชบาไฮ

2

เหตุการณ์ทั้งหลายที่มีนัยสำคัญต่ออนาคตซึ่งสัมพันธ์กับการถูกคุมขังของพระบ็อบในมาห์คูและเซห์ริค แม้จะเป็นเส้นบอกระดับนำขึ้นสูงของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ก็ไม่สามารถมีผลอื่นใดตามมานอกจากการกระพือทั้งความศรัทธาที่แรงกล้าของบรรดาคนรักพระองค์และความเดือดดาลของศัตรูทั้งหลายของพระองค์ ให้เป็นเปลวไฟที่ร้อนแรงยิ่งขึ้น, การประทัดประหารที่สยองกว่า น่าแขยงกว่า วางแผนมาอย่างเจ้าเล่ห์กว่าครั้งใดๆ ที่ฮุสเซน ซันหรือแม่แต่นายกรัฐมนตรีอาลี มีร์ซา ออกอซีเคยจุดขึ้นมา กำลังจะถูกปลดปล่อยออกมาในไม่ช้า และมากับการสำแดงความเป็นวีรบุรุษที่ได้สัดส่วนกัน ซึ่งหาที่เปรียบไม่ได้ในการระเบิดความบ้าคลั่งศาสนาครั้งแรกสุดใดๆ ที่ต้อนรับกำเนิดของศาสนาในชีราซหรืออิสฟาฮาน, ช่วงเวลาแห่งความอลหม่านที่ไม่หยุดหย่อนและไม่เคยมีมาก่อนนี้ จะเด็ดตัวเอกทั้งหลายไปจากศาสนาตามติดกันอย่างรวดเร็ว และขึ้นถึงขีดสุดที่การดับชีพของผู้ก่อตั้งศาสนา และจะตามมาอีกครั้งด้วยการกำจัดบรรดาผู้สนับสนุนศาสนาที่เลื่องชื่อจนเกือบหมดสิ้น ยกเว้นเพียงคนเดียว (พระบาฮาอุลลาห์) ซึ่งในชั่วโมงที่มีดมนที่สุดโดยประกาศิตของพระผู้ทรงบริหาร ได้รับมอบหมายบทบาทหน้าที่สองประการในการช่วยศาสนาที่บาดเจ็บสาหัสให้รอดจากการดับสูญ และเปิดโรงยุคศาสนาใหม่ที่ถูกลิขิตให้มาแทนที่ศาสนานั้น

3

การประกาศครองอำนาจธรรมของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญาอย่างเป็นทางการในสภาพแวดล้อมที่น่าตื่นเต้นเร้าใจดังกล่าวด้วยท่วงทำนองที่ท้าทาย ต่อหน้าที่ชุมนุมของบรรดานักบวชชีอะห์ที่เลื่องชื่อ ทรงอำนาจริชยา ตื่นตระหนกและไม่เป็นมิตร คือแรงระเบิดที่ปล่อยหิมะกล่มแห่งความหายนะของจริงลงมาทาบศาสนาใหม่และประชาชนที่ศาสนานี้ถือกำเนิดขึ้นมาในหมู่พวกเขา, สิ่งนี้ได้ทำให้ความศรัทธาที่เรืองแดงอยู่ในวิญญาณของเหล่าสาวกของพระบ็อบที่กระจัดกระจายร้อนจัดขึ้นมา ซึ่งพวกเขาโกรธจัดอยู่แล้วต่อการกักขังพระผู้เป็นผู้นำของตนอย่างทารุณ และความรื้อร้าวของพวกเขาบัดนี้ถูกโหมไฟยิ่งขึ้นโดยการหลั่งไหลลงมาจากปากกาของพระองค์จากสถานที่กักขังไปถึงพวกเขาอย่างไม่หยุดหย่อน, สิ่งนี้ได้ปลุกให้เกิดการถกเถียงที่เผ็ดร้อนและยืดเยื้อยาวนานตลอดทั้งความยาวและความกว้างของเปอร์เซีย ในตลาดนัด สุเหร่า มัดเรเซห์และสถานที่สาธารณะอื่นๆ เป็นการถ่างรอยแยกที่แยกประชาชนอยู่แล้ว, ระหว่างนี้กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ ณ ชั่วโมงที่เต็มไปด้วยอันตราย กำลังจมลงอย่างรวดเร็วภายใต้น้ำหนักของหุบพลาฟ, นายกรัฐมนตรีอาลี มีร์ซา ออกอซีผู้บัญชาการขึ้นซึ่งเวลานี้เป็นตัวจักรสำคัญของกิจการต่างๆ ของรัฐ ได้แสดงให้เห็นความโลเลและไร้ความสามารถ ที่ดูเหมือนจะเพิ่มขึ้นทุกครั้งที่มีการขยาดขอบเขตความรับผิดชอบที่สำคัญยิ่งของตน, เวลาหนึ่งเขาใคร่จะสนับสนุนคำตัดสินของเหล่าโอลามา อีกเวลาหนึ่งเขาตำหนิความก้าวร้าวของพวกเขา ไม่ไว้ใจคำยืนยันของพวกเขา และกระนั้นอีกเวลาหนึ่งเขาไกลกลับไปเข้าญาณ เอาแต่ฝันกลางวัน และไม่เห็นความร้ายแรงของสถานการณ์ฉุกเฉินที่เขาเผชิญอยู่

4

การบริหารกิจการต่างๆ ของประเทศที่ผิดพลาดอย่างบาดตาทำให้สำนักนักบวชได้ใจ ซึ่งสมาชิกของพวกเขาเวลานี้ตะเบ็งเสียงสาปแช่งจากบนมุขด้วยความคลั่งอย่างมาดร้าย และกำลังตะโกนยุ้งชุมนุมศาสนิกชนที่มงายให้ใช้อาวุธกับบรรดาผู้สนับสนุนความเชื่อทางศาสนาที่ตนเกลียดชังได้ ให้หยามเกียรติสตรีที่เป็นญาติพี่น้อง

ของพวกเขา ปล้นสะดมทรัพย์สิน รังควานและทำร้ายลูกๆ ของพวกเขา, เหล่านักบวชคำรามต่อหน้าที่ซุ่มนมนับไม่ถ้วนว่า “ไหนล่ะเครื่องหมายและสิ่งที่น่าพิศวงที่จำเป็นต้องเปิดโรงการมาถึงของอิหม่ามกอเอม? ไหนล่ะการหายตัวครั้งใหญ่และครั้งย่อย? ไหนล่ะเมืองจาโบลกาและจาโบซา? เราจะอธิบายคำพูดของฮุสเซนเน อิบเนรูหรืออย่างไร และควรให้การตีความอย่างไรแก่คำสอนที่เชื่อถือได้ว่าเป็นของอิบเน เมห์รียาร์? บุรุษของพระเจ้าที่มองไม่เห็นที่จะข้ามผ่านพื้นผิวโลกทั้งหมดในหนึ่งสัปดาห์อยู่ที่ไหน? ไหนล่ะการพิชิตโลกตะวันออกและโลกตะวันตกที่อิหม่ามกอเอมจะก่อให้เกิดเมื่อทรงมาปรากฏ? ผู้ต่อต้านพระคริสต์ตาเดียวและลาที่เขาจะขึ้นชื่ออยู่ที่ไหน? ไหนล่ะซูเฟียนและอาณาจักรของเขา?” พวกเขาหักท้วงเสียงดังว่า “เราจะถือว่าคำสอนปรัมปราที่ไร้ข้อกังขาจำนวนนับไม่ถ้วนของบรรดาอิหม่ามศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นอักษรที่ตายหรือ หรือเราจะใช้ไฟและดาบขจัดความนอกรีตที่หน้าไมอายนี้ที่บังอาจชูหัวขึ้นมาในดินแดนของเรา?”

5

บรรดาผู้สนับสนุนที่มีวิชาและเด็ดเดี่ยวของศาสนาที่ถูกบิดเบือน ซึ่งเอาเยี่ยงอย่างพระเจ้าเป็นผู้นำของตน ได้ต่อต้านการทำลายชื่อเสียง การคุกคามและการประท้วงเหล่านี้อย่างไม่ลังเล ด้วยตำรา คำอธิบายและการพิสูจน์แย้ง ที่เขียนขึ้นมาอย่างหมั่นเพียร ถกเหตุผลอย่างน่าเชื่อถือ เพียบพร้อมด้วยพยานหลักฐานต่างๆ ที่แจ่มแจ้ง คมคายและให้ความเชื่อมั่น เป็นการยืนยันความเชื่อของพวกเขาในความเป็นศาสนทูตของพระเจ้าโหมหมัด การสืบสันตติวงศ์อย่างชอบธรรมของอิหม่ามทั้งหลาย อธิปไตยทางธรรมของซาเฮโบซ ซามาน (พระเจ้าผู้เป็นนายแห่งยุค) และตีความอย่างเชี่ยวชาญเกี่ยวกับคำสอนปรัมปรา วณะและคำพยากรณ์ในธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามที่เคลือบคลุม มุ่งหมายให้เป็นอุปมาและยากจะเข้าใจ และสนับสนุนการโต้เหตุผลของตนด้วยการอ้างถึงความเลื่อมล้ำและดูเหมือนหมดหนทางของอิหม่ามฮุสเซน ผู้ซึ่งทั้งๆ ที่ปราศ พ่ายแพ้ในการสู้รบและสละชีวิตอย่างอดสู ก็ได้รับการแซ่ซ้องโดยปรปักษ์ว่าเป็นสรีระและสัญลักษณ์ที่ไม่มีที่เปรียบของอธิปไตยและอาณาจักรพิชิตทั้งปวงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

6

การถกเถียงที่ดุเดือดและแผ่กว้างไปทั่วประเทศนี้ ได้ขยายขนาดจนน่าตระหนกเวลาที่กษัตริย์โหมหมัด ซาห์ปวยจนสิ้นชีพในที่สุด และการสิ้นชีพนั้นเป็นเหตุให้นายกรัฐมนตรีคนโปรดและมีอำนาจสูงสุดของเขาฮาจี มีร์ซา ออกอชีรวงจากอำนาจ และในไม่ช้าถูกริบทรัพย์สินสมบัติที่ตนกอบโกยมา ถูกปลดจากตำแหน่ง ถูกขับไล่ออกจากเมืองหลวงและไปแสวงหาที่ลี้ภัยในคาบิลา, นาเซอร์ ดิน มีร์ซาช่วยสืบเจ็ดปีได้ขึ้นครองราชย์และปล่อยการกำกับกิจการต่างๆ ไว้กับอามีร์ เนซาม มีร์ซา ทากี ซานคนใจบาปและใจทมิฬ ผู้ซึ่งออกคำสั่งลงโทษชาวบาบิที่เคราะห์ร้ายให้สาสมหันทีโดยไม่ปรึกษากับเพื่อนเสนาบดีทั้งหลาย, ด้วยอุบายโดยการรณรงค์ว่าร้ายขนานใหญ่ที่ดำเนินการโดยเหล่านักบวช และถูกกระตุ้นด้วยความต้องการเงินรางวัล บรรดาผู้ว่าการ เจ้าหน้าที่ปกครองและข้าราชการทั่วทั้งมณฑลทั้งหลายได้แข่งกันไล่ล่าและพยายามเกียรติเหล่าสาวกของศาสนาอกกฎหมายในวงอิทธิพลของตน, เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของศาสนาใหม่นี้ที่อำนาจพลเรือนและอำนาจนักบวชได้รวมพวกกันออกบรรณงค์ต่อต้านศาสนาอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะมาถึงจุดสูงสุดที่ความน่าสะพรึงกลัวที่พระบาฮาอุลลาห์ประสบในห้องขังใต้ดินชื่อว่า ซาลและการถูกเนรเทศของพระองค์ไปอียิปต์ต่อมา, รัฐบาล นักบวชและประชาชนได้ลุกขึ้นราวกับเป็นคนๆ เดียวกัน เพื่อทำร้ายและเข่นฆ่าศัตรูร่วมของตนให้สิ้นซาก, สาวกของชุมชนที่ถูกประหารซึ่งกระจ่ายกันอยู่ในศูนย์ต่างๆ ที่ห่างไกลและโดดเดี่ยว ถูกดาบของศัตรูฟันร่วงอย่างไร้ปราณี, ขณะที่ในศูนย์ทั้งหลายที่มีสาวกจำนวนมากมารวมกัน การใช้มาตรการป้องกันตัวซึ่งเป็นที่เข้าใจความหมายผิดโดยปรปักษ์ที่แยบยลและฉ้อฉล ได้ไหมไฟความไม่เป็นมิตรยิ่งขึ้นของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง และทวีจำนวนการกระทำโหดเหี้ยมที่ลงมือโดยผู้กดขี่, ในภาคตะวันออกที่เซค ทาบาสี ในภาคใต้ที่เนริช ในภาคตะวันตกที่ซานจอนและในเมืองหลวงเอง การสังหารหมู่อย่างอำมหิต ความโกลาหลที่รุนแรง การเดินขบวน การประจัญบาน การปิดล้อม และการกระทำที่ทรยศ ซึ่งตามกันมาอย่างรวดเร็ว ได้ประกาศความรุนแรงของพายุที่ระเบิดออกมา เผยให้เห็นความล้มละลายของชนชาติที่ทะนงแต่เสื่อมทราม และยังความมืดมนให้แก่ประวัติการณ์ของพวกเขา

5.1 วัตรกรรมที่มาซินดาร์อน [The Mázindarán Upeaval]

7

ในเดือนซาบานเดียวกันที่เป็นพยานต่อการหยามเกียรติพระเจ้าบ็อบในทาบรีช และความเจ็บปวดทรมานที่บังเกิดกับพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ในหมู่บ้านนิยาลา มุลลา ฮุสเซนได้กลับจากค่ายของเจ้าชาย

ฮัมซี มีร์ซามาถึงมาซัด อีกเจ็ดวันต่อมาเขามุ่งหน้าออกจากมาซัดไปยังคาบิลลาโดยให้ใครก็ตามที่เขาปรารถนา ร่วมเดินทาง, เจ้าชายเสนองเงินจำนวนหนึ่งให้แก่มุลลา ฮุสเซนเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ซึ่งเขาไม่ยอมรับ และส่งเงินคืนกับข่าวสารขอให้เจ้าชายใช้เงินนั้นบรรเทาทุกข์คนยากไร้และขัดสน ท่านองเดียวกันอับดุล อาลี ข่าน อาสาจัดหาสิ่งจำเป็นทั้งหมดสำหรับการไปแสวงบุญที่มุลลา ฮุสเซนตั้งใจ และแสดงความกระตือรือร้น เช่นกันที่จะให้ค่าใช้จ่ายสำหรับใครก็ตามที่มุลลา ฮุสเซนเลือกให้ร่วมเดินทาง ทั้งหมดที่มุลลา ฮุสเซนรับจากเขาคือดาบเล่มหนึ่งและม้าตัวหนึ่ง ซึ่งเขาถูกลิดขิดให้ใช้ทั้งสองสิ่งนี้ด้วยความกล้าหาญและความชำนาญสูงสุด ในการขับไล่การโจมตีของศัตรูที่คิดคด

8

ปากกาของข้าพเจ้าไม่มีวันสามารถพรรณนาความอหิศตุนได้อย่างเพียงพอ ที่มุลลา ฮุสเซนจุดขึ้นมาในหัวใจของชาวเมืองมาซัด ไม่สามารถหาทางหยั่งขอบเขตอิทธิพลของเขา ในสมัยนั้นบ้านของเขาถูกปิดล้อมอยู่ตลอดด้วยฝูงชนกระตือรือร้นที่มาขอร่วมการเดินทางที่เขาคิดอยู่ มารดาพาบุตรชายมา พี่สาวพาน้องชายมา และอ้อนวอนมุลลา ฮุสเซนด้วยน้ำตา ขอให้รับพวกเขาไว้เป็นเครื่องเซ่นที่ตนรักที่สุดบนแทนบูชาแห่งการพลีชีพ

9

มุลลา ฮุสเซนยังอยู่ในมาซัดเวลาที่ผู้นำชาวคนหนึ่งมาถึงถือผ้าโผกศีรษะของพระบ็อบมาให้มุลลา ฮุสเซน และสื่อข่าวว่า พระผู้เป็นท่านนายของเขาประทานชื่อใหม่ให้แก่เขาว่าซียิด อาลี ข่าวสารนั้นคือ "จงประดับศีรษะของเจ้าด้วยผ้าโผกศีรษะสีเขียวของเรา ซึ่งเป็นตราสัญลักษณ์ของเชื้อสายของเรา และด้วยธงดำคล้อออกต่อหน้าเจ้า จงรีบไปยังจาซีเรเย คาซรา ^[1] และให้ความช่วยเหลือแก่โคดุสที่รักยิ่งของเรา"

10

ทันใดที่ข่าวสารนี้มาถึง มุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นดำเนินการตามความปรารถนาของพระผู้เป็นท่านนายของตนทันที, เมื่อออกจากมาซัดไปยังสถานที่ที่ตั้งอยู่ห่างจากเมืองออกไปหนึ่งฟาร์ซาค เขาสาวธงด้าขึ้น สวมผ้าโผกศีรษะของพระบ็อบ รวบรวมสหายทั้งหลาย ขึ้นขี่ม้าและส่งสัญญาณให้มุ่งหน้าไปยังจาซีเรเย คาซรา สหายของเขา ซึ่งมีจำนวนสองร้อยสองคนติดตามเขาไปอย่างกระตือรือร้น วันที่นาทรงจำนั้นคือวันที่สิบเก้าเดือนชาบาน ฮ.ศ. 1264 [21 กรกฎาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] ไม่ว่าที่ไหนก็ตามที่หยุดพัก ณ ทุกหมู่บ้านใหญ่หรือเล็กที่เดินทางผ่าน มุลลา ฮุสเซนและเพื่อนสาวกทั้งหลายจะประกาศข่าวสารของยุคใหม่อย่างใจกล้า เชิญประชาชนให้เข้ามารับศีลธรรม และในบรรดาผู้ที่ตอบสนองเสียงร้องเรียกของตน มุลลา ฮุสเซนและสหายจะเลือกไม่กี่คนให้ร่วมเดินทาง

11

ในเมืองเนซาพูร์ ฮาจี อับดุล มาจิตบิดาของบาดี ^[2] ซึ่งเป็นพ่อค้าที่มีชื่อเสียง ได้มาเข้าร่วมภายใต้ธงของมุลลา ฮุสเซน, แม้ว่าบิดาของเขาจะมีเกียรติภูมิอย่างไม่มีที่ติในในฐานะที่เป็นเจ้าของเหมืองพลอยสีฟ้าที่ดังที่สุดในเนซาพูร์ เขาก็ละทิ้งเกียรติและผลประโยชน์ทางวัตถุทั้งหมดที่เมืองเกิดให้แก่เขา และปฏิญาณความจงรักภักดีต่อมุลลา ฮุสเซนอย่างไม่แบ่งให้ใคร, ในหมู่บ้านเมย์เมย์ชาวบ้านสามสิบคนประกาศความศรัทธาแล้วเข้ามารวมกลุ่มนั้น พวกเขาทั้งหมดยกเว้นมุลลา อีซาได้สละชีวิตที่ป้อมเซค ทาบาซี ^[3]

12

[1] ตามตัวอักษรคือเกาะที่เขียวขจี

[2] ผู้ถือสารของพระบาฮาอุลลาห์ไปให้กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Syyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.290 ว่า "เขา [มุลลา ฮุสเซน] มาถึงเมย์เมย์ก่อน ที่ซึ่งเขาสมทบกับบาปีสามสิบคน ซึ่งหัวหน้าของพวกเขา มีร์ซา เซโนล ออบเตนศิษย์ของเขาคอหมัดเด อาซาฮีผู้ลี้ภัยไป เป็นสุภาพบุรุษชรา เครื่องศาสนาและเป็นที่นับถือ, ความศรัทธาของเขาแรงกล้าถึงขนาดว่า เขาพาลูกเขยอายุสิบแปดและแต่งงานกับลูกสาวของเขาได้ไม่กี่วันมาด้วย เขากล่าวต่อลูกเขยว่า 'มากับข้าในการเดินทางครั้งสุดท้ายของข้า มา เพราะข้าต้องเป็นบิดาที่แท้จริงสำหรับเจ้า และทำให้เจ้าได้รับความเบิกบานแห่งความรอดพ้น!' ดังนั้นพวกเขาออกเดินทาง และการเดินทางด้วยเท้านี้เองที่ชายชราผู้นี้ปรารถนาจะเดินทางไปตามถนนที่จะพาเขาไปสู่การสละชีวิต"

เมื่อมาถึงที่เซซเมห์ อาลีสถานที่ตั้งอยู่ใกล้กับเมืองตามกานและอยู่บนทางหลวงไปยังมาซินดารอน มุลลา ฮุสเซนตัดสินใจที่จะหยุดการเดินทางและพักสามสัปดาห์อยู่ที่นั่น เขาตั้งค่ายอยู่ภายใต้เงาของต้นไม้ใหญ่ริมลำธาร เขาบอกสหายทั้งหลายว่า “เรายืนอยู่ที่ทางแยก เราจะรอคอยโองการของพระองค์เกี่ยวกับทิศทางที่เราควรจะไป” เมื่อใกล้จะสิ้นสุดเดือนชาฟวาล [31 สิงหาคม-29 กันยายน ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] มีลมแรงพัดมาทำให้กิ่งไม้ใหญ่ของต้นไม้หักลงมา ครั้นแล้วมุลลา ฮุสเซนให้ข้อสังเกตว่า : “ต้นไม้แห่งอิบิไตของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ถูกถอนรากและเหวี่ยงลงบนพื้นแล้วโดยพระประสงค์ของพระเจ้า” วันที่สามหลังจากที่เขาเอ่ยคำทำนายนั้น ผู้นำชาวคนหนึ่งซึ่งอยู่ระหว่างทางไปมาซัด ได้มาถึงจากเตหะรานและรายงานการสิ้นชีพของประมุขของเขา [1] วันต่อมาคณะของมุลลา ฮุสเซนตั้งใจจะจากไปยังมาซินดารอน ขณะที่ผู้นำของพวกเขาลุกขึ้นจะจากไป เขาชี้ไปยังทิศทางของมาซินดารอนและกล่าวว่า : “นี่คือเส้นทางไปคาบิลาของเรา ใครก็ตามที่ไม่ได้เตรียมตัวสำหรับการทดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่อยู่ข้างหน้า ขอให้เขากลับบ้านไปตอนนี้และยกเลิกการเดินทาง” มุลลา ฮุสเซนกล่าวคำเตือนนี้หลายครั้งและเมื่อใกล้จะถึงชาवाद คูห์ เขาประกาศอย่างชัดเจนว่า : “ข้ากบสหายเจ็ดสิบสองคนจะสิ้นชีพเพื่อเห็นแก่พระเจ้าเป็นที่รักยิ่ง ใครก็ตามที่ไม่สามารถสลัดโลก ขอให้เขาจากไปตอนนี้วินาทีนี้ เพราะหลังจากนี้เขาจะไม่สามารถหนีไปได้” สหายของมุลลา ฮุสเซนยี่สิบคนเลือกที่จะกลับไปด้วยรูสึกว่า ตนไม่สามารถทนการทดสอบที่หัวหน้าของตนกล่าวเป็นนัยอยู่ตลอด

13

ข่าวการใกล้เข้ามาถึงเมืองบาร์ฟุรุขของพวกเขาก็ทำให้ซาเยดโดล โอลามาตระหนัก, ความนิยมมุลลา ฮุสเซนที่แผ่กว้างและเติบโตขึ้นเรื่อยๆ สภาพแวดล้อมของการออกจากมาซัดของเขา ฝูงต่าที่โบกสะพัดอยู่หน้าเขา และเหนืออื่นใดคือจำนวน วินัยและแรงศรัทธาของสหายทั้งหลายของเขา ได้ผสมกันปลุกเร้าความเกลียดชังที่ไม่คลายของโมฆาฮิดที่โหดร้ายและวางก้ำกัมนั้น, เขาบอกผู้ประกาศให้เรียกชาวเมืองบาร์ฟุรุขมาที่สุเหร่า และประกาศว่าเขาจะทำการเทศน์ที่จะส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่ออนาคตถึงขนาดว่า ไม่มีสาวกที่จงรักภักดีของอิสลามคนใดในละแวกนั้นสามารถละเลยได้, ฝูงชนมหาศาลทั้งชายและหญิงมาออกันที่สุเหร่า เห็นเขาขึ้นไปบนมุข โยนผ้าโพกศีรษะลงบนพื้น ฉีกคอเสื้อเปิดอก และคร่ำครวญต่อสภาพการณ์ที่เลวร้ายที่ศาสนาอิสลามร่วงลงไป เขาคำรามจากบนมุขว่า “จงตื่นขึ้น เพราะเหล่าศัตรูยืนอยู่ที่ประตูของเรา พร้อมทั้งจะกวาดล้างทุกสิ่งที่เราวางแผนว่าบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ในอิสลาม! หากเราต้านทานพวกมันไม่ได้ จะไม่มีใครเหลือรอดชีวิตจากการโจมตีของพวกมัน, คนที่เป็นผู้นำของกลุ่มนั้นวันหนึ่งมาคนเดียวและมาเข้าชั้นเรียนของข้า เขาไม่ให้ราคาข้าเลย และปฏิบัติต่อข้าด้วยความดูหมิ่นอย่างประจักษ์ชัดต่อหน้าสาวกของข้าที่ชุมนุมกัน, เมื่อข้าไม่ให้เกียรติเขาตามที่เขาคาดหวัง เขาลุกขึ้นด้วยความโกรธเคืองและพูดคำทำร้ายใส่ข้า, ในเวลาที่กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ยังคงครองบัลลังก์และเรื่องอำนาจสูงสุด เขายังบังอาจโจมตีข้าอย่างเจ็บแสบมาก, เวลานี้มือที่คุมครองของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ถูกถอนไปอย่างกะทันหันแล้ว มีความเกินเลยใดหรือที่การปลุกการทำอันตรายนี้ ซึ่งตอนนี้กำลังนำกลุ่มที่ป่าเถื่อนของเขามา จะไม่ทำ! เป็นหน้าที่ของชาวเมืองบาร์ฟุรุขทุกคน ทั้งหนุ่มและแก่ ทั้งชายและหญิง ที่จะติดต่ออาวุธสู้กับผู้ทำลายอิสลามที่ชั่วช้าเหล่านี้ และใช้ทุกวิธีที่ทำได้ต้านทานการรุกรานของพวกมัน พรุ่งนี้เวลาอรุณรุ่งขอให้พวกเจ้าทั้งหมดลุกขึ้นและเดินหน้าออกไปชนฝาอกกำลังของพวกมันให้สิ้นซาก”

14

ชุมนุมศาสนิกชนทั้งหมดลุกขึ้นตอบสนองเสียงร้องเรียกของซาเยดโดล โอลามา, วาจาคมคายที่ใสอารมณ์ของเขา อำนาจที่ไม่อาจโต้แย้งที่เขาใช้กับพวกเขา และความหวั่นกลัวการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินของพวกเขาตนผสมกันชักนำชาวเมืองบาร์ฟุรุขให้เตรียมการทุกอย่างที่เป็นไปได้สำหรับการเผชิญหน้าที่จะมาถึง, พวกเขาติดต่ออาวุธทุกอย่างที่หาได้หรือประดิษฐ์ขึ้นมาได้ และออกเดินทางจากบาร์ฟุรุขตอนย่ำรุ่ง มุ่งมั่นเต็มที่ที่จะเผชิญหน้าและสังหารเหล่าศัตรูของศาสนาของตน และปล้นสะดมทรัพย์สินของพวกเขา [2]

[1] กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์สิ้นชีพก่อนวันที่หกเดือนชาฟวาล [4 กันยายน ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] *Journal Asiatique*, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 7, p.367 กล่าวว่า “มีช่วงเวลาราวสองเดือนระหว่างรัชกาล รัชบาลชั่วคราวได้รับการจัดตั้งประกอบด้วยผู้บริหารสี่คนภายใต้การเป็นประมุขของมเหสีมายของกษัตริย์ซาร์ที่สิ้นชีพในที่สุดหลังจากความล้มเหลวอย่างมาก รัชทายาทตามกฎหมายเจ้าชายหนุ่มนาเซอร์ ดิน มีร์ซาผู้ว่าการอาเซอร์ไบจาน ได้รับอนุญาตให้ขึ้นครองบัลลังก์”

[2] *Traveller's Narrative*, p.34-5 บันทึกไว้ว่า “ด้วยความลู่แก่อำนาจที่สุด ไม่ได้รับคำสั่งการใดๆหรือขออนุญาต นายกรัฐมนตรีมีร์ซา ทากี ข่านได้ออกคำสั่งไปทุกทิศทางให้ลงโทษและเขียนตีชาวบาบี, บรรดาผู้ว่าการและเจ้าหน้าที่ปกครองแสวงหาข้ออ้างที่จะกอบโกยความมั่งคั่ง และเจ้าหน้าที่รัฐทั้งหลายแสวงหาวิธีการทำกำไร, จากบนยอดมุขบรรดาบัณฑิตชื่อดังยั่วผู้คนให้ทำการโจมตีไปทั่ว, อำนาจกฎหมายศาสนาและกฎหมาย

15

ทันใดที่มุลลา ฮุสเซนมุ่งมันจะไปตามเส้นทางสู่มาชินดารอน หลังจากที่สวดมนต์ตอนเช้าเขาบอกสหายทั้งหลายทันทีให้ทิ้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตน เขาเร่งเร้าเหล่าสหายว่า “จงทิ้งข้าวของทั้งหมดของเจ้า และพึงพอใจกับม้าและดาบของเจ้าเท่านั้น เพื่อว่าทุกคนจะเป็นพยานต่อการสละสิ่งทั้งหมดทางโลกของเจ้า และจะตระหนักว่าสหายที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเลือกสรรกลุ่มเล็กๆ นี้ ไม่มีความปรารถนาที่จะปกป้องรักษาทรัพย์สินของตนเอง ไหนเลยจะอยากได้ทรัพย์สินของผู้อื่น” พวกเขาทั้งหมดเชื่อฟังเดี๋ยวนั้น ปลดสิ่งที่บรรทุกบนหลังม้าออก ลุกขึ้นและตามมุลลา ฮุสเซนไปอย่างเบิกบาน, บิดาของบาดีคือคนแรกที่โยนทิ้งถุงใส่พลอยสีฟ้าจำนวนไม่เบาที่ตนนำติดตัวมาจากเหมืองของพ่อ ถ้อยคำเดียวของมุลลา ฮุสเซนเพียงพอที่จะชักนำเขาให้โยนสิ่งที่ไม่ต้องสงสัยว่าเป็นทรัพย์สินสมบัติที่วางแผนที่สุดของตนทิ้งไปข้างถนน และยึดถือความปรารถนาของผู้นำของตน

16

ณ ระยะเวลาหนึ่งฟาร์ซาคจากเมืองบาร์ฟูรุช มุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลายเผชิญหน้ากับศัตรู ผุ่ชนกลุ่มใหญ่เพียบพร้อมไปด้วยอาวุธและกระสุนมารวมตัวกันปิดกั้นเส้นทาง แสดงสีหน้าโหดเหี้ยมอย่างดุร้าย และคำสาปแช่งที่หยาบช้ำที่สุดหลุดมาจากริมฝีปากพวกเขาไม่หยุดหย่อน, เมื่อเผชิญกับเสียงเอ็ดอึงจากประชาชนที่โกรธเคืองนี้ สหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนทำท่าจะชกดาบออกจากฝัก “ยังก่อน” ผู้นำของพวกเขาสั่งการ “จนกว่าผู้รุกรานจะบีบบังคับเราให้ปกป้องตนเอง ดาบของเราจึงจะออกจากฝัก” แทบไม่ทันที่มุลลา ฮุสเซนจะเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้ ศัตรูได้ยิงปืนใส่พวกเขา สหายหกคนร่วงลงมาบนพื้นทันที สหายคนหนึ่งของมุลลา ฮุสเซนกล่าวว่า “ท่านผู้นำที่รักยิ่ง เราได้ลุกขึ้นและติดตามท่านมาโดยไม่มี ความปรารถนาใดเว้นแต่จะพลีตนเองในหนทางของศาสนาที่เราอ้าแขนรับ เราขอท่านได้โปรดให้เราป้องกันตัวเอง และอย่าให้เราตกเป็นเหยื่อการยิงของศัตรูอย่างอัปยศ” “ยังไม่ถึงเวลา” มุลลา ฮุสเซนตอบ “จำนวนยังไม่ครบ” ทันใดหลังจากนั้นมีลูกปืนยิงมาทะลุอกของสหายคนหนึ่งซึ่งเป็นชียิตจากยาซด์^[1] ผู้ซึ่งเดินทางด้วยเท้าตลอดทางจากมาซัดมายังสถานที่นั้น และจัดว่าเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนที่จงรักภักดีที่สุดของมุลลา ฮุสเซน, เมื่อสหายที่อุทิศตนนั้นพบบลอสันชีวิต ณ แทบเท้าของตนต่อหน้าต่อตา มุลลา ฮุสเซนเหลือบตามองขึ้นฟ้าและอ้อนวอนว่า : “ข้าแต่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอทรงมองดูสถานการณ์ที่เลวร้ายของสหายทั้งหลายที่พระองค์เลือกสรร และเป็นพยานต่อการต้อนรับที่ประชาชนเหล่านี้ให้แก่ผู้เป็นที่รักทั้งหลายของพระองค์ พระองค์รู้ว่าเราไม่มีความปรารถนาใดในหัวใจนอกจากจะนำทางพวกเขาไปสู่หนทางแห่งสัจธรรม และประทานความรู้เกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ให้แก่พวกเขา พระองค์เองได้บัญชาเราให้ปกป้องชีวิตของเราจากการโจมตีของศัตรู ด้วยข้อสัตย์ต่อบัญชาของพระองค์ บัดนี้ข้าพเจ้าขอลุกขึ้นพร้อมกับสหายทั้งหลายเพื่อต้านทานการโจมตีที่พวกเขารุกใส่เรา”^[2]

พลเรือนจับมือกันพยายามกำจัดและทำลายชาวบาปี, เวลาที่ชาวบาปียังไม่มีความรู้ที่ถูกต้องและจำเป็นเกี่ยวกับหลักธรรมมูลฐานและหลักความที่ซ่อนเร้นของคำสอนของพระบ๊อบ และไม่ตระหนักในหน้าที่ของตน ความคิดและความเห็นของพวกเขาเอาตามแบบเมื่อก่อน การปฏิบัติตนและความประพฤติของพวกเขาตรงกันกับที่ใช้กันแต่โบราณ, ยิ่งไปกว่านั้นหนทางเข้าหาพระบ๊อบถูกปิด และเปลวไฟแห่งความยุ่งยากลูกโพล่งให้เห็นจากรอบด้าน, โดยคำสั่งของบรรดาบัณฑิตชื่อดังที่สุด รัฐบาลและที่จริงแล้วประชาชนธรรมดาได้เปิดฉากการเข้ายึดทรัพย์สินและปล้นสะดมรอบด้านด้วยอำนาจที่ต้านทานไม่ได้ และได้ทำการลงโทษ ทรมาณ ปล้นฆ่า เพื่อว่าพวกเขาจะได้ดับไฟนี้และทำให้วิญญาณที่นำสงสารเหล่านี้เฉา, ในเมืองเล็กๆ ที่ชาวบาปีเหล่านี้มีเพียงจำนวนจำกัด ทุกคนถูกมัดมือและกลายเป็นอาหารสำหรับดาบ ขณะที่ในเมืองใหญ่ๆ ซึ่งมีชาวบาปีจำนวนมาก พวกเขาลุกขึ้นป้องกันตนเองตามความเชื่อเมื่อก่อน เนื่องด้วยเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเขาที่จะสอบถามเกี่ยวกับหน้าที่ของตน และประตูทั้งหมดถูกปิด”

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.294 ว่า “ลูกปืนยิงถูกชียิต เราเติมออกและปลิดชีวิตเขาทันที เขาเป็นบุรุษที่บริสุทธิ์และเรียบง่าย เขื่อนมั่นอย่างลึกซึ้งและจริงใจ ด้วยความนับถือท่านนายของตนเขามักเดินเคียงข้างม้าของท่านนายและพร้อมที่จะทำสิ่งที่จำเป็นทุกอย่างสำหรับท่านนาย”

[2] *Journal of the Royal Asiatic Society*, Oct ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432), article 12, p.927-8 คัดเนื้อหาจากคัมภีร์บายันมากกล่าวว่า “ไม่มีใครถูกสังหารเพราะความไม่เชื่อ เพราะการสังหารดวงวิญญาณหนึ่งอยู่นอกศาสนาของพระเจ้า...และหากใครบัญญัติการสังหารนั้น เขาไม่ใช่และไม่เคยเป็นคนของคัมภีร์บายัน และไม่มิบาปใดใหญ่หลวงกว่านี้สำหรับเขา”

17

โดยการชกดาบออกมาจากฝักแล้วควมเข้าเข้าไปอยู่ท่ามกลางศัตรูโดยไม่ครั้นคร้ามอย่างน่าพิศวง มุลลา ฮุสเซนไล่ตามผู้ที่ยิงสหายของตนเสียชีวิต, ฝ่ายปรปักษ์ซึ่งกลัวที่จะเผชิญหน้าเขาไปหลบภัยอยู่หลังต้นไม้ ชูปืนยาวขึ้นหาทางกำบังตนเอง มุลลา ฮุสเซนจำเขาได้ทันทีและรีเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว และเงื้อมดาบ^[1] ฟันครั้งเดียวตัดทั้งต้นไม้ ล่ากลองปืนยาวและร่างของศัตรูขาด^[2] พลังการฟันที่น่าพิศวงนั้นทำให้ศัตรูงุนงงและทำอะไรไม่ถูก ทุกคนหนีไปอย่างขวัญหนีดีฝ่อต่อการสำแดงทักษะ พลังและความกล้าหาญที่ไม่ธรรมดา การกระทำที่เก่งกล้านี้เป็นผลงานแรกในประเภทเดียวกันที่เป็นเป็นพยานต่อความเก่งกาจและความเป็นวีรบุรุษของมุลลา ฮุสเซน ซึ่งได้รับการยกย่องจากพระบ๊อบ ท่านองเดียวกันโคดลุสได้สรรเสริญความกล้าที่สงบที่มุลลา ฮุสเซนแสดงให้เห็นในโอกาสนั้น เป็นที่รายงานว่ามีทราบชาวตั้งกล่าว เขายกวงจะท่อนี้ในคัมภีร์โครอานมากกล่าว : “ตั้งนั้นหาใช่เจ้าที่สังหารพวกเขา แต่พระผู้เป็นเจ้าคือผู้ที่สังหารพวกเขา และหอกเหล่านั้นเป็นของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ของเจ้า! พระองค์จะทดสอบผู้ที่ศรัทธาด้วยบททดสอบที่กรุณาจากพระองค์เอง แท้จริงแล้วพระองค์ทรงได้ยินและรู้สิ่งนี้บังเกิดขึ้นเพื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ความเจ้าเล่ห์ของพวกเขาอกศาสนาหมดท่า”

18

เมื่ออยู่ในเตหะรานในปี ฮ.ศ.1265 [ค.ศ.1848-49 (พ.ศ.2391-92)] หนึ่งเดือนหลังจากสิ้นสุดการดิ้นรนต่อสู้ที่นำทรงจำที่เซค ทาบาซี ข้าพเจ้าเองได้ยินมีร์ซา อาหมัดเล่าสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์นี้ต่อหน้าศาสนิกชนจำนวนหนึ่ง ซึ่งในจำนวนนี้มีมีร์ซา โมฮัมหมัด ฮุสเซนเน ฮาคามีเย เคอร์มานิ , ฮาจี มุลลา อิสมาอีลเล ฟาราฮานี, มีร์ซา ฮาบิบโบลลาเฮ อิสฟาฮานีและซียิด โมฮัมหมัด อิสฟาฮานี

19

ภายหลังต่อมาเมื่อข้าพเจ้าไปเยือนโคราซานและพักอยู่ที่บ้านของมุลลา ซาเดค โคราซานีในมาซัด ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้รับเชิญให้สอนศาสนาต่อหน้าบาบีจำนวนหนึ่ง ซึ่งในจำนวนนี้มีนาบิล อัคบาร์และบิดาของบาดี ข้าพเจ้าขอให้มีร์ซา โมฮัมหมัดเด ฟุรุกีให้ความกระจ่างข้าพเจ้าเกี่ยวกับลักษณะที่แท้จริงของรายงานที่น่าพิศวงนี้ มีร์ซา โมฮัมหมัดประกาศเน้นว่า : “ข้าพเจ้าเองเป็นพยานคนหนึ่งของการกระทำนี้ของมุลลา ฮุสเซน หากไม่ได้เห็นด้วยตาของตนเองข้าพเจ้าจะไม่วันเชื่อ” ที่เกี่ยวโยงกันมีร์ซา โมฮัมหมัดคนเดียวกันนี้เล่าเรื่องต่อไปนี้ให้เราฟัง : “หลังจากการปะทะต่อสู้กันที่หมู่บ้านวาสคาสที่เจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซาฟายอย่างหมดรูป และ

[1] ดาบอันเป็นประวัติศาสตร์เล่มนี้ของมุลลา ฮุสเซน ถูกกู้คืนมาได้โดยพระหัตถ์ศาสนาเซคโครลาห์ คาเดม ผู้ซึ่งนำดาบนี้มายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์โดยผ่านศุลกากรมาได้โดยกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้า ปัจจุบันดาบเล่มนี้ถูกเก็บรักษาไว้ที่หอจดหมายเหตุนานาชาติ ณ ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลก อิสราเอล ซึ่งบาไฮที่ไปแสวงบุญจะมีโอกาสได้ชม

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.295 and note 215 ว่า “แต่ความเจ็บปวดและความโกรธได้เพิ่มพลังกำลังของมุลลา ฮุสเซนเป็นทวีคูณ โดยการฟันด้วยอาวุธของตนครั้งเดียวเขาตัดปืน ชายผู้นั้นและต้นไม้ออกเป็นสองท่อน [มีร์ซา จานีเพิ่มเติมว่าบุชรูอีใช้มือซ้ายของเขาในโอกาสนี้ พวกมุสลิมเองไม่ตั้งข้อสงสัยความเชื่อถือได้ของเกร็ดประวัตินี้]

The Tarikh-i-Jadid, pp.49, 107-8 กล่าวไว้ว่า “จากนั้นจินาเบ บาบูลบ๊อบหันหน้าหันหลังแล้วกล่าวว่า : ‘บัดนี้พวกเขาทำให้เป็นหน้าที่ของเราที่จะป้องกันตนเอง’ แล้วจับด้ามดาบของตน และด้วยยอมตามสิ่งที่การบริหารของพระผู้เป็นเจ้าลิขิต เขาเริ่มปกป้องตนเอง, ทั้งๆ ที่มีโครงสร้างร่างกายที่เพรียวและเปราะบางและมีสันเขาก็แสดงความอาจหาญและเก่งกาจในวันนั้นถึงขนาดว่า ใครก็ตามที่มีตาที่มองเห็นความจริงสามารถเห็นได้ชัดเจนว่า พลังกำลังและความกล้าหาญดังกล่าวมาจากพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ซึ่งเกินกว่าความสามารถของมนุษย์...จากนั้นข้าพเจ้าเห็นมุลลา ฮุสเซนชกดาบออกมาและเงยหน้าขึ้นท้องฟ้า และได้ยินเขาอุทานว่า ‘ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าให้ข้อพิสูจน์ที่สมบูรณ์แก่คนกลุ่มใหญ่แล้วแต่ไม่มีประโยชน์’ จากนั้นเขาเริ่มต้นโจมตีเราด้านขวาและซ้าย ข้าพเจ้าขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าในวันนั้น เขาคงดาบในลักษณะที่เหนือกว่าพลังของมนุษย์, เฉพาะกองกำลังซิม่าแห่งมาซินดารอนเท่านั้นที่ตรึงพื้นที่ไว้ไม่ยอมหนี และเมื่อมุลลา ฮุสเซนเครื่องร้อนพร้อมจะประจัญบานแล้ว เขาไล่ไปทันทหารที่หลบหนี ทหารผู้นั้นกำบังตนเองอยู่หลังต้นไม้ และพยายามบังตนเองเพิ่มเติมด้วยปืนยาวของตน มุลลา ฮุสเซน ฟันครั้งเดียวด้วยดาบจนผ่าทหารและต้นไม้และปืนยาวออกเป็นท่อน”

หนีไปเท้าเปล่าต่อหน้าสหายทั้งหลายของพระบ๊อบ อามิร์ เนซาม^[1] ตำนานเขาอย่างรุนแรง เขาเขียนถึงเจ้าชายว่า ‘ข้ามอบหมายพันธกิจให้ท่านกำราบนักศึกษาเยาว์วัยที่นำเหยียดหยามเหยียดมือหนึ่ง เราจัดกองทัพของกษัตริย์ข้าให้ไว้ให้ท่านใช้ และกระนั้นท่านยอมให้กองทัพพ่ายแพ้อย่างอับยศ ข้าสงสัยว่าจะอะไรจะบังเกิดกับท่าน หากข้ามอบหมายพันธกิจให้ท่านปราบกองกำลังร่วมของรัฐบาลรัสเซียและรัฐบาลออตโตมาน?’ เจ้าชายคิดว่าเป็นการดีที่สุดที่จะมอบหมายผู้นำชาวคนหนึ่งกับชิ้นส่วนลำกล้องของปืนยาวนั้น ที่ถูกตัดขาดสองท่อนโดยดาบของมุลลา ฮุสเซน และสั่งการเขาให้นำเสนอชิ้นส่วนเหล่านั้นต่ออามิร์ เนซาม ด้วยตนเอง ข้าสารของเขาถึงอามิร์คือ ‘นี่คือผลกำไรที่น่าเหยียดหยามของปรปักษ์ซึ่งทำให้ต้นไม้ ปืนยาวและผู้ถือปืนแตกออกเป็นหกชิ้นโดยการฟันดาบทีเดียว’

20

“ในสายตาของอามิร์ เนซาม หลักฐานพยานที่ให้ความเชื่อมั่นอย่างยิ่งในความแข็งแกร่งของฝ่ายตรงข้ามนี้ คือสิ่งทำลายที่ไม่มีใครในตำแหน่งและอำนาจของเขาสามารถละลาย, เขาตั้งใจจะเข้าควบคุมอาณาเขตที่หาทางต่อต้านกองกำลังของเขาด้วยการกระทำที่ห้าวหาญดังกล่าว, ด้วยไม่สามารถปราบมุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลายให้พ่ายแพ้อย่างใสสะอาดและมีเกียรติ ทั้งๆ ที่มีคนจำนวนมากกว่าอย่างท่วมท้น เขาหันไปใช้วิธีเล่นไม่ซื่อและฉ้อฉลอย่างเลวทรามเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการบรรลุจุดประสงค์ของตน เขาสั่งเจ้าชายให้ติดตราประทับของตนกับคัมภีร์โครอาน และปฏิญาณด้วยเกียรติของนายทหารทั้งหลายของเขาว่า นับแต่นี้ไปพวกเขาจะละเว้นจากการกระทำใดๆ ของความเป็นปรปักษ์ต่อเหล่าผู้ครองป้อม, ด้วยวิธีนี้เขาสามารถชักนำชาวบาไฮให้วางอาวุธ และทำให้ฝ่ายตรงข้ามที่ปกป้องตนเองไม่ได้พ่ายแพ้ยับเยินและน่าอดสู”

21

การแสดงความคล่องแคล่วและผลกำไรที่น่าทึ่งดังกล่าว หนีไม่พ้นที่จะดึงดูดความสนใจของผู้สังเกตการณ์จำนวนมากที่จิตใจยังไม่เปื้อนอคติและความประสงค์ร้าย ปลุกความกระตือรือร้นของกวีทั้งหลายผู้ซึ่งในเมืองต่างๆ ของเปอร์เซีย ถูกเร้าจิตใจให้ยกย่องวีรกรรมของผู้เป็นต้นกำเนิดของการกระทำที่ห้าวหาญดังกล่าว, บทกวีของพวกเขาช่วยแพร่กระจายความรู้และทำให้ความทรงจำไม่ลืมเลือนเกี่ยวกับการกระทำที่ทรงอำนาจนั้น, หนึ่งในผู้ที่สรรเสริญความกล้าหาญของมุลลา ฮุสเซนคือเรซา โกลี ชาเน ลาลีห์ บาซี ผู้ซึ่งใน “ทารีเค นาซีรี” ได้ให้คำสรรเสริญอย่างสั้นเหลือแก่ผลกำไรที่มหัศจรรย์และความชำนาญที่ไม่มีที่หัดเทียม ที่เป็นลักษณะเฉพาะของการฟันดาบครั้งนั้น

22

ข้าพเจ้าลองถามมีร์ซา โมฮัมหมัดเด ฟุรุกว่าเขารู้หรือไม่ว่าใน “นาซีคโธ ทาวาริคห์” มีการกล่าวถึงความจริงที่ว่ามุลลา ฮุสเซนตอนเป็นเยาวชน ได้รับการสั่งสอนศิลปะการใช้ดาบ และมีความชำนาญก็ต่อเมื่อหลังจากที่ได้ฝึกฝนอยู่นาน มุลลา โมฮัมหมัดยืนยันว่า “นี่เป็นการกุเรื่องทั้งเพ ข้าพเจ้ารู้จักเขาตั้งแต่เขาเป็นเด็ก และคบหากับเขามาเป็นเวลานานในฐานะเพื่อนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ข้าพเจ้าไม่เคยรู้ว่าเขามีความแข็งแกร่งและพลังดังกล่าว ข้าพเจ้าถึงกับถือว่าตนเองเหนือกว่าในด้านความแข็งแรงขันและน้ำอดน้ำทน มือของเขาสิ้นเวลาเขียนหนังสือ และเขามักแสดงให้เห็นความไม่สามารถเขียนได้เต็มที่และบ่อยตามที่ต้องการ เขามีความพิการอย่างยิ่ง

[1] มีร์ซา ทากี ชาเน เอเหมาดุด โดวเลห์ นายกรัฐมนตรีและผู้สืบทอดตำแหน่งของฮาจี มีร์ซา ออกอซี *A Traveller's Narrative*, pp.32-3 กล่าวถึงเขาว่า “มีร์ซา ทากี ชาเน อามิร์ เนซาม ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีและผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ได้กุมบังเหียนของกิจการของจักรภพไว้ในเงื้อมมือแห่งอำนาจดั่งของตน และเร่งควมบ้าแห่งความทะเยอทะยานของตนเข้าไปสู่สมรภูมิแห่งความหิวร้นและการครอบครองเพียงผู้เดียว นายกรัฐมนตรีเป็นบุคคลที่ไร้ประสบการณ์และบกพร่องในการพิจารณาถึงผลที่จะตามมาจากการกระทำต่างๆ กระหายเลือดและไม่รู้จักอาย นับไว้และพร้อมที่จะหลังเลือด เขาคือว่าการลงโทษที่รุนแรงเป็นการบริหารที่ฉลาด และถือว่าการอ้อนวอนที่หยาบคาย การบีบคั้น การข่มขู่ และการทำให้ประชาชนตกใจกลัว คือแกนกลางสำหรับความเจริญก้าวหน้าของราชาธิปไตย และเนื่องด้วยกษัตริย์อยู่ในวัยหนุ่มแน่น นายกรัฐมนตรีตกอยู่ในความนึกคิดที่แปลกประหลาด และล้นกลองแห่งเผด็จการในการดำเนินกิจการทั้งหลาย, ด้วยมติซัดของตนเองโดยไม่ขออนุญาตจากกษัตริย์หรือหอรอกัปัฐบุรุษที่สุขุมรอบคอบ เขาออกคำสั่งให้ประหารประชาชนชาวบาไฮ โดยนึกคิดว่าด้วยกองกำลังที่โยโสเขาสามารถกำจัดและปราบปรามเรื่องลักษณะนี้ และความโหดยอมได้ผลดี ทว่าความจริงแล้ว การเข้าไปแทรกแซงในเรื่องของมโนธรรม เพียงแต่ทำให้เรื่องนั้นแข็งแกร่งและเป็นที่ยอมรับแพร่หลาย, คุณพยายามที่จะทำลายมากเท่าไร ซ่อนนั้นก็ยิ่งติดไฟ ที่พิเศษกว่าคือในเรื่องของความศรัทธาและศาสนา ซึ่งกระจายและมีอิทธิพลเร็วเมื่อมีเลือดหลังออกมา และกระทบหัวใจของมนุษย์อย่างแรง”

ในแง่นี้ และเขายังคงทนทุกข์จากผลที่เกิดจากความพิการนี้จนกระทั่งเดินทางไปมาซินดารอน อย่างไรก็ตาม วินาทีที่เขาชกดาบออกมาขับไล่การโจมตีที่โหดเหี้ยมนั้น อานาภลิกกลับดูเหมือนจะเปลี่ยนเขาไปทันที, ในการปะทะกันทุกครั้งต่อมา เป็นที่เห็นว่าเขาเป็นคนแรกที่กระโจนออกไปและเร่งควมบ้าเข้าไปในค่ายของผู้กราน, โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือเขาจะเผชิญหน้าและต่อสู้กับกองกำลังรวมของปรปักษ์ และจะได้ชัยชนะด้วยตัวเขาเอง พวกเราซึ่งติดตามเขาอยู่ข้างหลังต้องพึงพอใจกับพวกที่หมดสภาพและอ่อนแรงจากการถูกฟาดฟัน ชื่อของมุลลา ฮุสเซนอย่างเดียวยังพอที่จะทำให้ปรปักษ์ทั้งหลายสยองในหัวใจ พวกเขานี้ไปเมื่อมีการกล่าวชื่อของมุลลา ฮุสเซน พวกเขาสิ้นส่านเมื่อเขาใกล้เข้ามา แม้แต่พวกที่เป็นสหายเคียงข้างเขามาตลอดถึงจนพูดไม่ออกด้วยความอัศจรรย์ใจต่อหน้าเขา พวกเราตะลึงงันต่อการแสดงพลังมหาศาล ความตั้งใจที่ไม่มีแพ้และความไม่ครั้นคร้ามที่สมบูรณ์ของเขา พวกเราทั้งหมดเชื่อมั่นว่าเขาไม่ใช่มุลลา ฮุสเซนที่พวกเรารู้จักอีกแล้ว และในตัวเขามีจิตวิญญาณที่พระเจ้าเป็นเจ้าเท่านั้นสามารถประทานให้อาศัยอยู่”

23

มีร์ซา โมฮัมหมัดเต ฟุรุกกีคนเดียวกันนี้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังต่อไปนี้ : “ทันใดที่มุลลา ฮุสเซนโจมตีปรปักษ์ด้วยการฟันที่นาทรงจำของตน เขาก็หายไปจากสายตาของเรา เราไม่รู้ว่าเขาไปไหน ผู้ติดตามรับใช้เขาก็มับาร์ อาลี เท่านั้นที่ตามเขาทัน ต่อมาก็มับาร์ อาลีแจ้งให้เราทราบว่า เจ้านายของเขากระโจนใส่ศัตรูโดยไม่ยั้งคิด และโดยการฟันดาบครั้งเดียวก็สามารถฟาดแต่ละคนที่กล้ามาโจมตีเขาให้ร่วงลงไป โดยไม่สนใจว่ากระสุนปืนมากมายระดมยิงใส่ตน, เขาตีฝ่ากำลังพลของศัตรูแล้วมุ่งสู่บาร์ฟุรุช เขาขี่ม้าตรงไปยังที่พักอาศัยของซาเยดโดล โอลามา วรอบบ้านนั้นสามรอบแล้วตะโกนว่า “ขอให้คนถอยที่ขี่ขลาดที่ย้ายมาเมืองนี้ให้ทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับเรา และหลบอยู่หลังกำแพงบ้านของตนอย่างน่าอดสู โพล่น้ำออกมาจากการถอยหนีที่อภัยศ ขอให้เขาสาธิตความจริงใจในการขอร้องและความขอบธรรมของความมุ่งหมายของตนโดยการแสดงเป็นตัวอย่าง เขาลี้มไปแล้วหรือว่าผู้ที่เทศน์การทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ จำเป็นต้องนำทัพสาวกทั้งหลายของตนอยู่ข้างหน้า ปลุกความอุทิศตนและคำจวนความกระตือรือร้นของเหล่าสาวกด้วยการกระทำของตนเอง?”

24

เสียงของมุลลา ฮุสเซนกลบเสียงโวยวายของฝูงชน ชาวเมืองบาร์ฟุรุชยอมจำนนและไม่เข้าเปล่งเสียงร้องว่า “สันติ สันติ!”, ทันใดที่เสียงการยอมแพ้ถูกเปล่งออกมา เสียงแซ่ซ้องของสาวกทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนผู้ซึ่งในขณะนั้นเป็นที่เห็นว่าการกล้าควมบ้ามุ่งสู่บาร์ฟุรุช เป็นที่ไดยินจาครอบด้าน, เสียงร้อง “ยา ซาเฮโบซ ซาฆาน!”^[1] ที่พวกเขาตะโกนสุดเสียง ทำให้บรรดาผู้ที่ไดยินเสียขวัญ สหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนที่ไม่หวังว่าจะได้พบเขามีชีวิตอีก แปลกใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นเขานั่งตัวตรงอยู่บนหลังม้าโดยไม่ได้รับบาดเจ็บหรือกระทบกระเทือนจากการถูกรุกไล่ที่ดุเดือด แต่ละคนเข้าไปหาเขาด้วยความเคารพและจูบโกลนม้าของเขา

25

บ่ายวันเดียวกันนั้นชาวเมืองบาร์ฟุรุชได้สันติตามที่ตนวิงวอนขอ มุลลา ฮุสเซนกล่าวต่อฝูงคนที่รวมตัวกันอยู่ใกล้ๆ ตนด้วยถ้อยคำเหล่านี้ “ดูกร สาวกทั้งหลายของพระเจ้าโมฮัมหมัดและชาวซื่อหะซิบของบรรดาอิหม่ามของศาสนาของพระองค์! ไฉนเจ้าจึงลุกขึ้นต่อต้านเรา? เหตุใดจึงถือว่าการหลั่งเลือดของเราเป็นการกระทำที่มีกุศลในสายตาของพระเจ้า? เราเคยปฏิเสธศีลธรรมของศาสนาของเจ้าหรือ? นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าโมฮัมหมัดบัญชาสาวกทั้งหลายของพระองค์ให้ต้อนรับขับสู้ทั้งผู้ที่ศรัทธาและพวกนอกศาสนาหรือ? เราทำอะไรหรือที่สมควรได้รับการประณามจากเจ้า? จงพิจารณาดู : ข้าคนเดียว ไม่มีอาวุธอื่นใดนอกจากดาบ สามารถเผชิญกับห้ากระสุนปืนที่ชาวเมืองบาร์ฟุรุชสาดใส่เรา และโพล่น้ำออกมาจากการล้อมยิงของเจ้าโดยไม่ได้รับอันตราย ทั้งตัวเราและม้าของเราหนีรอดจากการโจมตีที่ท่วมทับของเจ้าโดยไม่บาดเจ็บ, เว้นแต่รอยข่วนเล็กน้อยที่เราได้รับบนใบหน้า เจ้าไม่สามารถทำให้เราบาดเจ็บได้ พระเจ้าเป็นเจ้าทรงคุ้มครองเราและประสงค์จะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นอำนาจเหนือกว่าของศาสนาของพระองค์”

26

ทันใดหลังจากนั้นมุลลา ฮุสเซนมุ่งหน้าไปยังโรงเตี๊ยมซิบเซห์ เมย์ดาน เขาลงจากหลังม้า ยืนอยู่ที่ทางเข้าของโรงเตี๊ยม รอคอยการมาถึงของสหายทั้งหลาย, ทันใดที่พวกเขามารวมตัวกันและถูกจัดที่พักอาศัยไว้ในสถานที่นั้น เขาสั่งให้นำขนมปังและน้ำมา พวกที่ถูกมอบหมายให้ไปเอาขนมปังและน้ำกลับมามีมือเปล่า และแจ้งให้เขาทราบ ว่า พวกตนไม่สามารถจัดหาขนมปังจากคนทำขนมปังหรือน้ำจากจัดรัสสาธาณะได้ พวกเขาบอกมุลลา

[1] ดูอภิธาน

ฮุสเซนว่า “ท่านได้เคี้ยวเช็ญเราให้วางใจในพระผู้เป็นเจ้าและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์” “ไม่มีสิ่งใดบังเกิดกับเราได้นอกจากสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าลิขิตไว้สำหรับเรา พระองค์คือพระผู้เป็นนายผู้มีสิทธิ์จะได้รับความภักดีของเรา และขอให้ผู้ที่ศรัทธาวางใจในพระองค์!” [1]

27

มุลลา ฮุสเซนสั่งให้ปิดประตูรั้วของโรงเตี๊ยม เมื่อรวบรวมสหายได้เขาขอให้เหล่าสหายรวมตัวกันอยู่กับตน จนกระทั่งพระอาทิตย์ตก เมื่อเวลาค่ำใกล้เข้ามาเขาถามว่ามีใครใหม่ในหมู่พวกเขาที่เต็มใจจะลุกขึ้นและสละชีวิตของตนเพื่อเห็นแก่ศาสนา โดยขึ้นไปบนหลังคาโรงเตี๊ยมเพื่อเปล่งอาซาน [2] ชายหนุ่มคนหนึ่งตอบสนองด้วยความดีใจ ทันใดที่วาทะเริ่มต้น “อัลลาห์ อู อักบาร” หลุดออกมาจากริมฝีปากของเขา ลูกป็นก็ยิงโดนเขาและทำให้เขาเสียชีวิตทันที, มุลลา ฮุสเซนเร่งเร้าสหายทั้งหลายว่า “ขอให้อีกคนหนึ่ง ในหมู่พวกเจ้าลุกขึ้น และทำการสวดมนต์ด้วยความปลอญวางเดียวกันต่อจากที่ชายหนุ่มผู้นั้นทำไม่เสร็จ” ชายหนุ่มอีกคนหนึ่งลุกขึ้นยืนและทันใดที่เขาเอ่ยวาทะ “ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าพระโมฮัมหมัดคืออัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้า” เขาถูกยิงร่วงโดยลูกป็นอีกลูกหนึ่งจากศัตรู, ชายหนุ่มคนที่สามตามคำสั่งของหัวหน้า พยายามจะสวดมนต์ให้เสร็จสมบูรณ์ต่อจากที่สหายผู้สละชีวิตทั้งสองสวดไม่เสร็จอย่างสุดวิสัย เขาพบกับชะตากรรมเช่นเดียวกัน ขณะที่สวดใกล้จะจบและกำลังเอ่ยวาทะ “ไม่มีพระผู้เป็นเจ้านอกจากพระผู้เป็นเจ้า” เขาล้มลงตาย

28

การฟุลงของสหายคนที่สามทำให้มุลลา ฮุสเซนตัดสินใจเปิดประตูรั้วของโรงเตี๊ยม และลุกขึ้นพร้อมกับเพื่อนๆ เพื่อขับไล่การโจมตีที่ไม่คาดคิดนี้จากศัตรูที่คิดคดคนหนึ่ง, มุลลา ฮุสเซนกระโจนขึ้นมา ให้สัญญาณเข้าสู่โจมตีสู่ผู้โจมตีที่มารวมตัวกันบริเวณหน้าประตูรั้วจนเต็มซบเซห์ เมย์ดาน, ด้วยดาบในมือและตามมาด้วยสหายทั้งหลายของตน มุลลา ฮุสเซนสังหารกองกำลังได้เป็นจำนวนมากที่เรียงหน้ามาปะทะเขา ไม่กี่คนที่รอดคมดาบของพวกเขาของมุลลา ฮุสเซนได้หนีไปอย่างขวัญกระเจิงต่อหน้าพวกเขา โดยการขอสันติอีก รังวอนขอความปราณีอีก, เมื่อเวลาค่ำใกล้เข้ามาฝูงชนทั้งหมดหายไป, ซบเซห์ เมย์ดานเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนสิ้นไปด้วยปรักษัที่เดือดพล่านจำนวนมาก เวลานั้นถูกละทิ้ง เสียงโวยวายของฝูงชนเงียบหายไป, เมย์ดานและบริเวณรอบๆ ซึ่งเคลื่อนกลาดไปด้วยศพของผู้ถูกสังหาร ให้ภาพที่น่าเศร้าและสะเทือนอารมณ์ เป็นฉากที่เป็นพยานต่อชัยชนะของพระผู้เป็นเจ้าเหนือเหล่าศัตรูของพระองค์

[1] โครอ่าน 9:52

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.295-296 ว่า “ผู้เขียนกล่าวว่า ‘บานูลบ็อบ [มุลลา ฮุสเซน] ซึ่งปรารถนาจะปฏิบัติตามหน้าที่ทางศาสนาให้ลุล่วง และในเวลาเดียวกันก็ให้ตัวอย่างของศาสนิกชนที่เชื่อมั่นและไม่ให้ราคาแก่ชีวิต และแสดงให้เห็นความไม่เคารพศาสนาและไม่ศรัทธาศาสนาของชาวมุสลิม ได้บัญชาสาวกคนหนึ่งของเขาให้ขึ้นไปบนระเบียงและสวดอาซาน”

Lady Sheil เขียนไว้ใน *Glimpses of life and Manners in Persia*, pp.84, 85 ว่า “ที่มารานต์นี่เองเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้ยินอาซานหรือเสียงเรียกชาวมุสลิมให้มาสวดมนต์ ซึ่งซิงซังและน่าประทับใจมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสวดเป็นเพลงอย่างดี เพราะความจริงแล้วนี่คือการสวดเป็นเพลง...เขาหันไปหาเมกกะ วางฝ่ามือบนศีรษะของตน และประกาศด้วยเสียงดังก้องว่า ‘อัลลาห์ อู อักบาร’ ซึ่งเขาประกาศซ้ำสี่ครั้ง จากนั้น ‘อาซาโด อันลา อิลลาฮา อิลลัลลาห์’ (ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้านอกจากพระผู้เป็นเจ้า) สองครั้ง แล้วก็ ‘อาซาโด อินนา โมฮัมหมัดดาน ราซูลโลลาห์’ (ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าพระโมฮัมหมัดคือศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้า) สองครั้ง จากนั้น ‘ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธาคือสหายของพระผู้เป็นเจ้า’ การตีระฆังหนึ่งครั้งเพื่อการเคลื่อนย้ายคนตายไปยังที่พักอาศัยสุดท้ายบนโลก ปลุกเร้าความนึกคิดที่เคร่งขรึมอย่างลึกซึ้ง เช่นกันกับที่แตรสะหอนเสียงผ่านค่ายเวลาพาทหารม้าไปหลุมฝังศพของตน แต่ทั้งสองอย่างข้างบนในความน่าพรั่นพรั้งที่เคร่งขรึม คือการรำให้เศร้าโศกขณะที่ส่งเสียงไกลไปบนหุบเขาและเนินเขาแห่งมันสเตอร์ เป็นการประกาศว่าชาวเกลบนที่ราบสูงได้มารวมตัวอยู่กับพ่อของตน, อาซานกระตุ้นความประทับใจที่ต่างกัน ให้ความรู้สึกของเกียรติศักดิ์ ความเคร่งขรึมและความอุทิศตนที่ผสมผสานกันในจิตใจ ซึ่งเมื่อเทียบกันแล้ว เสียงระฆังดังกลายเป็นไม่สำคัญ, เป็นสิ่งจริงใจที่ได้ยินกลางดึกเสียงแรกๆ ของโมฮัดเซชิน [คนเรียกสวดมนต์] ประกาศ ‘อัลลาห์ อูอักบาร’ พระผู้เป็นนายผู้ทรงอำนาจ ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้านอกจากพระผู้เป็นเจ้า’ เสียงของเซนต์ปีเตอร์กับเสียงของเซนต์ปอลไม่สามารถก่อให้เกิดสิ่งใดที่เสมอกัน”

29

ช่วยขณะที่นำตื่นตกใจนี้ [1] ชักนำคนชั้นสูงและคนระดับหัวหน้าจำนวนหนึ่งให้ยื่นมือเข้ามาและวิงวอนขอความปรานีจากมุลลา ฮุสเซนในนามของเพื่อนชาวเมือง พวกเขาเดินมายื่นคำร้องต่อเขา พวกเขาให้คำอธิบายว่า “พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพยานให้เราว่า เราไม่มีเจตนาใดนอกจากจะสถาปนาสันติสุขและไกล่เกลี่ยระหว่างเรา ขอให้ อยู่บนหลังม้าสักพักหนึ่งจนกว่าเราจะได้อธิบายแรงจูงใจของเรา” เมื่อสังเกตเห็นการร้องขออย่างจริงจัง มุลลา ฮุสเซนลงจากหลังม้าและเชิญพวกเขาให้มาร่วมวงที่โรงเตี๊ยม ขณะที่เชิญพวกเขาให้นั่งลงข้างๆ ตนและสั่งให้นำน้ำชามาเสิร์ฟให้พวกเขา มุลลา ฮุสเซนกล่าวว่า “เราไม่เหมือนกับชาวเมืองนี้ รู้ว่าจะต้อนรับคนแปลกหน้าท่ามกลางพวกเราอย่างไร” พวกเขาตอบว่า “ซาเยดโด้ล โอลามาคนเดียวเท่านั้นที่เป็นเหตุของการจุดไฟแห่งการทำอันตรายอย่างหนัก ชาวเมืองบาร์ฟุรุชไม่ควรถูกกล่าวโทษว่าเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมที่เขาเป็นผู้ก่อเวลานี้ขอให้ลืมอดีตเสีย เพื่อประโยชน์ของทั้งสองฝ่ายเราขอเสนอแนะว่า ท่านและสหายทั้งหลายของท่านจากไปยังอาโมลฟรุณี บาร์ฟุรุชอยู่ในความตื่นพล่านอย่างหนัก เรากลัวว่าพวกเขาอาจถูกขังให้มาโจมตีท่านอีก” แม้จะแสดงเป็นนัยถึงความไม่จริงใจของประชาชน มุลลา ฮุสเซนก็ยอมตามข้อเสนอนี้ ครั้นแล้วอับบาส โกลี ช่าน ลาริจานี [2] และฮาจี มุสตาฟา ช่าน ลูกขึ้นสาบานด้วยกันต่อคัมภีร์โกรอ่านที่น่าติดตาม ประกาศเจตนาอย่างซึ่งซึ่งจะถือว่าพวกของมุลลา ฮุสเซนเป็นแขกของตนในคืนนั้น และวันถัดไปจะส่งการโคสโรเอ กาศี คาลาฮี [3] และกองกำลังขี่ม้าหนึ่งร้อยคนให้รับประกันความปลอดภัยของพวกมุลลา ฮุสเซนในการเดินทางผ่านซีร์กาห์ พวกเขา กล่าวเพิ่มเติมว่า “คำสาปของพระผู้เป็นเจ้าของเราและศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์ยังคงตกอยู่กับเราทั้งในโลกนี้และโลกหน้า หากเรายอมให้ท่านและคณะของท่านได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย”

30

ทันใดที่ทั้งสองประกาศเช่นนี้ เพื่อนๆ ของทั้งสองที่ไปเอาอาหารมาสำหรับสหายของมุลลา ฮุสเซนและฟางสำหรับม้าของพวกเขา ก็มาถึง, มุลลา ฮุสเซนบอกเพื่อนศาสนิกชนให้ทานอาหารได้ เนื่องด้วยวันนั้นทั้งวันซึ่งเป็นวันศุกร์ วันที่สิบสองของเดือนชิลกาดีห์ [10 ตุลาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] ไม่มีใครได้ทานอาหารหรือ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.296-297 ว่า “ซาเยดโด้ล โอลามา ซึ่งต้องการทำให้เสรีจลันสมบูรณเป็นไปเป็นกัน ได้ระดมประชาชนมากที่สุดที่ทำได้ และเริ่มต้นการโจมตีอีกครั้งหน้าโรงเตี๊ยม, เมื่อการดิ้นรนต่อสู้บรรดาคนไปได้ห้าหกวัน อับบาส โกลี ช่าน ซาร์ดาเร ลาริจานีมาปรากฏตัว, ระหว่างนั้นและตั้งแต่การสู้รบกันระเบิดออก เหล่าโอลามาแห่งบาร์ฟุรุชซึ่งเดือดดาลที่โคดสสามารถทำให้ประชาชนมากมายในเมืองเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่ [สามร้อยคนในหนึ่งสัปดาห์ซึ่งนักประวัติศาสตร์ชาวมุสลิมยอมรับอย่างเสียไม่ได้] ได้เสนอกรณีนี้ไปยังผู้ว่าการมณฑลเจ้าชายคานลาน มีร์ซา อย่างไรก็ตามเจ้าชายซึ่งหมกมุ่นอยู่กับเรื่องอื่นๆ มากมาย ไม่สนใจการร้องทุกข์ของพวกเขา

“การสิ้นชีพของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ทำให้เขากังวลมากมายยิ่งกว่าการห่มเกี้ยวกันของบรรดามุลลา และเขาเตรียมพร้อมที่จะไปยังเตหะรานเพื่อแสดงคารวะกษัตริย์องค์ใหม่ ซึ่งเขาหวังจะเป็นที่โปรดปราน

“เมื่อพยายามเช่นนี้ไม่สำเร็จและภายใต้แรงกดดันของเหตุการณ์ต่างๆ เหล่าโอลามาได้เขียนจดหมายด่วนไปถึงหัวหน้ากองทัพบกของมณฑลคืออับบาส โกลี ช่าน ลาริจานี อย่างไรก็ตามด้วยคิดว่าไม่จำเป็นที่จะให้ตนเองยุ่งยาก เขาได้ส่งโมฮัมหมัด เบก ยาวาร์ (ร้อยเอก) นำกำลังสามร้อยคนไปรักษาความสงบเรียบร้อย ดังนั้นที่บรรดาผู้นับถือพระโมฮัมหมัดเริ่มต้นการโจมตีโรงเตี๊ยม การดิ้นรนต่อสู้ดำเนินไป แต่ถ้าวาบาปิลิคนถูกฆ่า ผู้กรรณจำนวนมากกว่าเหลือคนนาล้มตาย เมื่อสิ่งต่างๆ ยืดเยื้ออับบาส โกลี ช่านรู้สึกลัวความมาด้วยตนเองเพื่อชั่งสถานการณ์

[2] Comte De Gobineau พรรณนาอับบาส โกลี ช่าน ลาริจานีไว้ใน *“Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale”* p.171 ว่า “ชนชาติเร่รอนชาวตุรกีและเปอร์เซียใช้ชีวิตในการล่าสัตว์ ในการต่อสู้บ่อยครั้งเช่นกัน และเหนืออื่นใดในการพูดคุยเกี่ยวกับการล่าสัตว์และสงคราม พวกเขากล้าหาญแต่ไม่เสมอไป พวกเขาได้รับการพรรณนาโดย Branttome ผู้ซึ่งในประสบการณ์สงครามของตน มักเผชิญกับความกล้าหาญแบบที่เขาเรียกว่า ‘ความกล้าหาญวันเดียว’ แต่นี่คือลักษณะที่สม่ำเสมอและคงเส้นคงวาของพวกเขา เป็นคนพูดคุยเก่ง ทำลายเมืองเก่ง ลอบสังหารวีรบุรุษเก่ง เช่นฆ่าฝูงชนเก่ง กล่าวคือ พาซื่อ พูดจาโผงผางในอารมณ์ รุนแรงมากในการแสดงออกสิ่งใดก็ตามที่ปลุกเร้าอารมณ์ และตลกขบขันมาก อับบาส โกลี ช่าน ลาริจานีแม้จะเกิดมาในครอบครัวชั้นสูง ก็เป็นแบบฉบับที่สมบูรณของชนชาติเร่รอน”

[3] คนถ้อยขึ้นชื่อที่ขัดขึ้นรัฐบาลอยู่บ่อยๆ

เครื่องดื่มเลย บรรดาคนชั้นสูงและผู้ติดตามรับใช้ของพวกเขาที่มาเบียดเสียดกันในโรงเตี๊ยมวันนั้นมีจำนวนมาก ถึงขนาดว่า มุลลา ฮุสเซนและสหายไม่ได้ดื่มน้ำชาที่พวกเขายื่นให้แก่ผู้มาเยือน

31

คืนนั้นราวสี่ชั่วโมงหลังพระอาทิตย์ตก มุลลา ฮุสเซนกับมิตรสหายทานอาหารเย็นอยู่ในกลุ่มของอับบาส โกลี ซ่าน และฮาจี มุस्ताฟา ซ่าน, กลางดึกของคืนเดียวกันนั้นซาเยดโดล โอลามา เรียกตัวโคสโรเอ กอดี คาไล มาแล้วแอบบอกความต้องการของตนว่า เวลาหรือสถานที่ใดก็ตามที่เขาเองตัดสินใจ ทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเขาที่ถูกฝากไว้ในความรับผิดชอบของเขาควรถูกยึด และตัวพวกเขาเองไม่เว้นแม้แต่คนเดียวควรถูกสังหารหมด โคสโรให้ข้อสังเกตว่า “คนเหล่านี้ไม่ใช่สาวกของอิสลามหรือ? ประชาชนเดียวกันเหล่านี้ตามที่ข้าพเจ้ารู้มา ไม่ได้เลือกที่จะบูชาผู้สหายสามคนหรือ แทนที่จะให้เสียงเรียกสวดมนต์ที่ตนเปล่งขึ้นมาสวดไม่จบ? เราผู้มีแผนการดังกล่าวอยู่ในใจและกระทำสิ่งดังกล่าวจะได้รับการพิจารณาได้อย่างไรว่าคู่ควรกับชื่อนั้น?” คนร้ายที่ไร้อย่างอายนี้ยื่นกรานให้เชื่อฟังคำสั่งของตนอย่างซื่อสัตย์, เขาชี้นิ้วของตนไปที่คอของโคสโรและกล่าวว่า “จงสังหารพวกมันและอย่าได้กลัว ข้าเองจะรับผิดชอบต่อการกระทำของเจ้า ในวันแห่งการพิพากษาข้าจะชี้แจงต่อพระผู้เป็นเจ้าในนามของเจ้า เราผู้ซึ่งกวัดแกว่งคทาแห่งอำนาจทราบดีกว่าเจ้าแน่นอน และสามารถวินิจฉัยได้ดีกว่าว่าจะกำจัดความนอกรีตนี้ได้ดีที่สุดในวิธีอย่างไร”

32

ณ ชั่วโมงรุ่งอรุณอับบาส โกลี ซ่านขอให้นำตัวโคสโรเอ กาซีมาพบ และบอกให้เขาให้ความสำคัญที่สุดต่อมุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลายของเขา เพื่อรับประกันความปลอดภัยในการเดินทางผ่านซีร์กาห์ และไม่ให้รับรางวัลใดๆ ก็ตามที่พวกเขาอาจต้องการเสนอให้, โคสโรสละยอมจำนนต่อคำสั่งการเหล่านี้และรับประกันอับบาส โกลี ซ่านว่า ตนและกองกำลังข้ามาของตนจะไม่หย่อนความระวังระไวและอุทิศตนอย่างไม่ถอยต่อพวกเขา เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “เมื่อกลับมาเราจะให้ท่านดูการแสดงความพอใจต่อการรับใช้ที่เราให้แก่เขา ที่เขียนด้วยลายมือของเขาเอง”

33

เมื่ออับบาส โกลี ซ่าน และฮาจี มุस्ताฟา ซ่าน และผู้นำทั้งหลายของบาร์ฟูรุชที่เป็นตัวแทน พาโคสโรไปพบมุลลา ฮุสเซนและแนะนำตัว มุลลา ฮุสเซนพูดความรู้สึกออกมาว่า : “หากเจ้าทำดี นั้นจะส่งเสริมประโยชน์ของเจ้าเอง หากเจ้าทำชั่ว ความชั่วจะกลับมาหาเจ้า”^[1] หากชายผู้นี้ปฏิบัติต่อเราดี เขาจะได้รางวัลที่ยิ่งใหญ่ หากเขาเล่นไม่ซื่อกับเรา เขาจะได้รับการลงโทษอย่างหนัก เรามอบศาสนาของเราไว้กับพระผู้เป็นเจ้า และเรายอมจำนนอย่างสิ้นเชิงต่อพระประสงค์ของพระองค์”

34

มุลลา ฮุสเซนพูดถ้อยคำเหล่านี้และให้สัญญาณออกเดินทาง อีกครั้งหนึ่งเป็นที่ได้ยินกัมบาร์ อาลีเปล่งเสียงร้องเรียกของเจ้านาย “ดูกร วีรบุรุษทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า! จงขึ้นมา” เป็นเสียงเรียกตัวที่เขาร้องออกไปเสมอในโอกาสเช่นนี้, เมื่อถ้อยคำเหล่านี้ถูกเปล่งขึ้นพวกเขาทั้งหมดรีบไปที่ม้าของตน กองกำลังส่วนหนึ่งของโคสโรขี่ม้าเคลื่อนกำลังนำหน้าพวกเขา ตามมาติดๆ ด้วยโคสโรและมุลลา ฮุสเซนซึ่งขี่ม้าเคียงข้างกันอยู่ที่ใจกลางของกลุ่ม ตามหลังด้วยสหายที่เหลือ ขนาบซ้ายขวาด้วยกองกำลังขี่ม้าที่เหลือจากร้อยคน ซึ่งโคสโรติดอาวุธไว้ในฐานะที่เป็นเครื่องมือที่เต็มใจจะดำเนินแผนการของตน, เป็นที่ตกลงว่าขณะนี้ควรเริ่มต้นออกเดินทางตอนเช้าจากบาร์ฟูรุชและไปถึงซีร์กาห์ตอนเที่ยงวันเดียวกัน, สองชั่วโมงหลังจากพระอาทิตย์ขึ้นพวกเขาเริ่มออกเดินทางไปยังจุดหมายปลายทาง โคสโรตั้งใจใช้เส้นทางผ่านป่าซึ่งเขาคิดว่าส่งเสริมจุดประสงค์ของเขาได้ดีกว่า

35

ทันใดที่พวกเขาเข้าไปในป่าโคสโรส่งสัญญาณให้โจมตี คนของเขากระโจนใส่สหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนอย่างดุเดือด เขายึดทรัพย์สินของพวกเขา สังหารพวกเขาจำนวนหนึ่งซึ่งหนึ่งในนั้นคือน้องชายของมุลลา ซาเดค และจับคนที่เหลือ, ทันใดที่เสียงร้องแห่งความเจ็บปวดและความคับขันมาถึงหูของตน มุลลา ฮุสเซนหยุดแล้วลงจากหลังม้า ประท้วงความประพฤติที่ไม่ซื่อของโคสโร เขาบอกโคสโรว่า “เที่ยงวันผ่านไปนานแล้ว เรายังไม่ไปถึงจุดหมายปลายทางของเรา ข้าไม่ขอเดินทางต่อไปกับเจ้า ข้าไม่จำเป็นต้องอาศัยการนำและคณะของเจ้า หรือการนำของคนของเจ้า” มุลลา ฮุสเซนหันไปหากัมบาร์ อาลีและขอให้เขาไปเสื่อสำหรับสวดมนต์ เพื่อว่า

[1] โครอ่าน 17:7

ตนจะได้ทำการอธิษฐาน, เมื่อมุลลา ฮุสเซนกำลังชำระมือและใบหน้า โคสโรซึ่งลงมาจากม้าแล้วเช่นกันได้เรียกหนึ่งในผู้ติดตามรับใช้ และบอกเขาให้แจ้งมุลลา ฮุสเซนว่า หากเขาต้องการจะไปถึงจุดหมายปลายทางอย่างปลอดภัย เขาควรส่งมอบทั้งดาบและม้าของเขามาให้ตน มุลลา ฮุสเซนไม่ตอบและทำการอธิษฐานต่อไป, ไม่นานหลังจากนั้นมีรีซา โมฮัมหมัด ทากิเย โจเวย์นีเย ซาบเซวารี บุรุษผู้มีความชำนาญด้านวรรณกรรมและกล้าหาญอย่างไม่เกรงกลัว เข้าไปหาผู้ติดตามรับใช้คนหนึ่งซึ่งกำลังเตรียมเกลยาน (ท่อสูบบุหรี่) และขอให้เขายอมให้ตนนำไปให้โคสโรด้วยตนเอง ซึ่งได้ตามคำขออย่างรวดเร็วง่ายดาย, ขณะที่กำลังก้มลงจุดไฟของเกลยาน มีรีซา โมฮัมหมัด ทากิเยเอามือสอดเข้าไปในอกเสื้อของโคสโรอย่างทันใด ดึงกริชออกมาจากเสื้อคลุมของเขา แล้วกระชากกริชนั้นมิดด้ามเข้าไปในอวัยวะสำคัญของเขา ^[1]

36

ขณะที่มุลลา ฮุสเซนยังทำการอธิษฐานอยู่ สหายทั้งหลายของเขาเปล่งเสียงร้องอีกครั้งว่า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!” แล้วกระโจนใส่พวกหลบทำร้ายที่เล่นไม่ซื่อ และในการโจมตีครั้งเดียวพาดฟันพวกนั้นร่วงทั้งหมดเว้นแต่ผู้ติดตามที่เตรียมเกลยาน, ด้วยความตกใจกลัวและปกป้องตัวเองไม่ได้ ผู้ติดตามรับใช้นั้นมาสยบอยู่แทบเท้าของมุลลา ฮุสเซนและอ่อนวอนขอความช่วยเหลือ เขาได้รับเกลยานฝั่งมณีซึ่งเป็นของเจ้านายของเขา และถูกส่งให้กลับไปบาร์ฟุรุชแล้วเล่าให้อับบาส โกลิ ซ่านฟังทุกสิ่งที่เขาได้เป็นพยาน มุลลา ฮุสเซนกล่าวว่า “จงบอกเขาว่า โคสโรได้ปฏิบัติตามพันธกิจของเขาอย่างซื่อสัตย์เพียงไร คนร้ายจอมปลอมผู้นี้ก็คิดอย่างเบาปัญญาว่า พันธกิจของข้าได้มาถึงจุดจบแล้ว ทั้งดาบและม้าของข้าได้บรรลุบทบาทหน้าที่แล้ว เขาไม่รู้แม้แต่เนื้อหาของผลงานของดาบและม้าของข้าเพียงกำลังเริ่มต้น และจนกว่าการรับใช้ที่ดาบและม้านี้สามารถให้ได้จะเสร็จสิ้นสมบูรณ์ อำนาจของเขาหรือของใครก็ตามนอกจากเขาไม่สามารถแย่งชิงม้าและดาบไปจากข้าได้”

37

เมื่อเวลาค่ำใกล้เข้ามาพวกของมุลลา ฮุสเซนตัดสินใจพักอยู่ในสถานที่นั้นจนกว่าจะรุ่งอรุณ เมื่อรุ่งสางหลังจากการสวดมนต์มุลลา ฮุสเซนเรียกสหายทั้งหลายมารวมตัวกันและกล่าวว่า “เรากำลังใกล้เข้าสู่คาบิลาจุดหมายปลายทางสุดท้ายของเรา” ทันใดหลังจากนั้นเขาออกเดินทางด้วยเท้ามุ่งสู่สถานที่นั้นและสหายทั้งหลายติดตามเมื่อพบว่าสหายไม่กี่คนกำลังพยายามเอาข้าวของของโคสโรและคนของเขาไปด้วย มุลลา ฮุสเซนส่งพวกเขาให้ทิ้งทุกสิ่งเว้นแต่ดาบและม้า เขาเร่งเร้าเหล่าสหายว่า “เป็นความจำเป็นที่เจ้าจะไปถึงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นในสภาวะที่เปลี่ยววางอย่างสิ้นเชิง วิสุทธิพ้นจากทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับโลกนี้” ^[2] เมื่อเดินไปได้ระยะทางหนึ่งเมย์ดาน ^[3] มุลลา ฮุสเซนมาถึงสถานที่สักการะเซค ทาบาซี ^[4] เซคผู้นี้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ถ่ายทอดคำสอนสืบทอดกันมาที่

[1] ตามที่บันทึกไว้ใน *A Traveller's Narrative*, p.36 มีรีซา ลุทฟี อาลีเลฆานูการคือผู้ที่ดึงกริชออกมาแทงโคสโร

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.299 ว่า “จากนั้นเขา [มุลลา ฮุสเซน] หันไปหาสหายทั้งหลายแล้วกล่าวว่า : ‘ระหว่างไม่กี่วันของชีวิตที่เหลือให้แก่เรา ขอให้เราระวังอย่าแบ่งแยกหรือหมางเมินกันโดยความร่ำรวยที่จะต้องเสื่อมสูญ ขอให้ทั้งหมดนี้เป็นที่ถือครองร่วมกันและขอให้ทุกคนมีส่วนร่วมในประโยชน์ร่วมกันในสิ่งที่ถือครอง’ ชาวบาบิตกลงกันด้วยความเบิกบาน และจิตวิญญาณที่น่าพิศวงแห่งการเสียสละตนเองและไม่คำนึงถึงตนเองอย่างสมบูรณ์นี้เอง ที่ทำให้ศัตรูทั้งหลายกล่าวว่า พวกเขาสนับสนุนกรรมสิทธิ์ร่วมกันในประโยชน์ทางโลกและแม้แต่ผู้หญิง!”

[3] ดูกีฮาน

[4] E.G.Brown บันทึกไว้ใน *A Year amongst the Persians*, p.565 ว่า “สถานที่สักการะเซค อาหมัด อิบเนออาบี ทาลีเบ ทาบาซี ตั้งอยู่ราวสิบสี่ไมล์ตะวันออกเฉียงใต้ของบาร์ฟุรุช ศาสดราจารย์บราวน์แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ได้ไปเยือนสถานที่นั้นวันที่ 26 กันยายน ค.ศ.1888 (พ.ศ.2431) และเห็นชื่อของนักบุญที่ถูกสลักอยู่บนแผ่นจารึกในรูปของวงฉัตรที่ใช้สำหรับ “การเยือน” ของเขา แผ่นจารึกแขวนจากเสารั้วที่ล้อมรอบหลุมศพ เขาเขียนว่า “ปัจจุบันนี้สถานที่สักการะนี้ประกอบด้วยพื้นหญ้าแบนราบภายในบริเวณรั้วซึ่งถูกล้อมรอบด้วยแนวพุ่มไม้ และนอกจากตัวอาคารทั้งหลายที่เป็นสถานที่สักการะและอีกอาคารหนึ่งตรงทางเข้าออก [ตรงข้ามกับทางเข้าออกนี้แต่อยู่นอกรั้วคือบ้านของโมทาวาลลีหรือผู้อารักขาสถานที่สักการะ] ไม่มีสิ่งใดนอกจากต้นส้มสองสามต้นและหลุมศพที่ไม่ประณีตไม่กี่หลุมที่ปกคลุมด้วยหินแบนราบ ซึ่งอาจจะเป็นหลุมฝังศพของชาวบาบิผู้ปกป้องบางคน, อาคารตรงทางเข้าออกสูงสองชั้น ถูกลอดผ่านด้วยทางเข้าไปภายในบริเวณรั้วและมุ่งหลังคาด้วยกระเบื้อง ตัวอาคารทั้งหลายที่เป็นสถานที่สักการะซึ่งตั้งอยู่ด้านที่ไกลกว่าของสุตรั้วภายใน ค่อนข้างจะประณีตกว่า ช่วงยาวที่สุด [ราวยี่สิบก้าว] คือตะวันออกตะวันตก ความกว้างราวสิบก้าว และนอกจากทางเข้า

เชื่อว่าเป็นของอิหม่ามทั้งหลายของศาสนา และที่ฝังศพของเขาได้รับการเยือนโดยประชาชนในละแวกนั้น, เมื่อไปถึงที่นั่นมุลลา ฮุสเซนอ่านออกเสียงวจะหนอนี่ในคัมภีร์โครอ่าน: "ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า ขอทรงให้พรการมาถึงสถานที่นี้ของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เท่านั้นที่สามารถประทานพรดังกล่าว"

38

คืนก่อนที่มุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลายจะมาถึง ผู้อภิบาลสถานที่สักการะฝันว่าซียิดโบล โซฮาตาหรืออิหม่าม ฮุสเซน ได้มาถึงสถานที่สักการะเซค ทาบาซีพร้อมกับนักรบไม่น้อยกว่าเจ็ดสิบสองคนและสหายอีกจำนวนมาก เขาฝันว่าพวกเขาเข้าพักอยู่ในสถานที่นั้น ทำการสู้รบอย่างอาภายที่สุดหลายครั้ง และมีชัยเหนือกองกำลังของศัตรูทุกครั้งในการปะทะกัน และคืนหนึ่งพระโมฮัมหมัดเองมาถึงและมาสมทบกับกลุ่มที่ได้รับพรนั้น, เมื่อมุลลา ฮุสเซนมาถึงในวันถัดไปผู้อภิบาลเล่าเขาได้ทันที่ว่าเป็นวีรบุรุษที่ตนเห็นในนิมิต เขาเองเข้าไปสยบลงแทบเท้าและจูบเท้าของมุลลา ฮุสเซนด้วยความเลื่อมใส มุลลา ฮุสเซนเชิญเขามานั่งข้างๆ และฟังเขาเล่าความฝัน มุลลา ฮุสเซนรับประกันผู้ดูแลสถานที่สักการะว่า "ทั้งหมดที่เจ้าเป็นพยานจะบังเกิดขึ้น ภาพเหตุการณ์ที่รุ่งโรจน์เหล่านั้นจะเกิดขึ้นต่อสายตาของเจ้า" ในที่สุดคนรับใช้ผู้ดูแลสถานที่สักการะนั้นเข้าร่วมชะตากรรมกับบรรดาวีรบุรุษผู้ปกป้องป้อมนี้และสละชีวิตภายในกำแพงป้อม

39

ในวันที่พวกเขามาถึงซึ่งเป็นวันที่สิบสี่ของเดือนชิลกาดีห์ [12 ตุลาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] มุลลา ฮุสเซนให้คำสั่งการเบื้องต้นแก่มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกรผู้ก่อสร้างบาบียะห์ เกี่ยวกับแบบของป้อมที่จะสร้างเพื่อการป้องกันตัว เมื่อใกล้จะค่ำวันนั้นพวกเขาพบว่าตนถูกห้อมล้อมโดยฝูงคนขี่ม้าที่ไม่อยู่ในประจำการ ซึ่งโผล่มาจากป่าและกำลังเตรียมการยิงพวกตน พวกเขาตะโกนว่า "เราคือผู้อาศัยอยู่ในโกอดิ คาลา เรามาแก้แค้นให้กับเลือดของโคสโร จนกว่าเราจะให้พวกเจ้าทั้งหมดชิมดาบ เราจึงจะพอใจ" เมื่อถูกปิดล้อมด้วยฝูงคนป่าที่พร้อมจะจู่โจมตน กลุ่มของมุลลา ฮุสเซนจึงต้องชักดาบออกมาอีกครั้งเพื่อป้องกันตัว, โดยการเปล่งเสียงว่า "ยา ซาเฮโบช ซามาน!" พวกเขากระโจนไปข้างหน้า ชับไล่บรรดาผู้โจมตีจนเตลิดหนีไป เสียงตะโกนของพวกเขาดังมากจนกองกำลังขี่ม้าหายไปอย่างกะทันหันเหมือนกับที่โผล่ออกมา มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากิเย โจเวยีนีโดยการขอร้องของตนเองได้เข้าบัญชาการการปะทะกันครั้งนั้น

40

ด้วยกลัวว่าเหล่าผู้โจมตีจะกลับมาจู่โจมอีกและหันมาชน่าไม่เลือก ชาวบาบียะห์ไปตามพวกนั้นไปจนกระทั่งไปถึงหมู่บ้านหนึ่งซึ่งพวกตนคิดว่าเป็นหมู่บ้านโกอดิ คาลา, เมื่อเห็นชาวบาบียะห์ผู้ชายทั้งหมดหนีไปอย่างขวัญผวา, มารดาของนาซาร์ ซานเจ้าของหมู่บ้าน ถูกฆ่าโดยไม่ตั้งใจในความมิดยามคำคินท่ามกลางความสับสนที่ตามมา, เสียงตะโกนของสตรีทั้งหลายที่กำลังประท้วงอย่างรุนแรงว่าตนไม่เกี่ยวข้องกับคนหมู่บ้านโกอดิ คาลา ในไม่ช้าไปถึงหูของมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากิผู้ซึ่งส่งสหายทั้งหลายทันทีให้ยังมีอจนกว่าจะรู้แน่เกี่ยวกับชื่อและลักษณะของสถานที่นั้น ในไม่ช้าพวกเขาพบว่าหมู่บ้านนั้นเป็นของนาซาร์ ซาน และสตรีที่เสียชีวิตคือมารดาของเขา, ด้วยถูกกดดันจิตใจอย่างหนักต่อการค้นพบความผิดพลาดที่ร้านแรงของสหายของตน มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากิอุทานอย่างทุกซี้ใจว่า: "เราไม่ได้ตั้งใจร้ายชายหรือหญิงในหมู่บ้านนี้ จุดประสงค์อย่างเดียวของเราคือการคุมความรุนแรงของคนหมู่บ้านโกอดิ คาลา ผู้ซึ่งกำลังจะฆ่าพวกเราทั้งหมด" เขาขออภัยอย่างจริงใจสำหรับโศกนาฏกรรมที่นาเศร่านี้ที่สหายของเขาทำไปโดยไม่ตั้งใจ

41

ระหว่างนั้นนาซาร์ ซานซึ่งซ่อนตัวอยู่ในบ้าน เชื่อมมั่นในความเสียใจอย่างจริงใจที่มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากิ แสดงออก, แม้ว่าจะทนทุกข์ต่อการสูญเสียที่ร้ายแรงนี้เขาก็อดใจไม่ได้ที่จะไปเยี่ยมและเชิญมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากิมาที่บ้านของตน เขาถึงกับขอให้มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากิแนะนำตัวเขาต่อมุลลา ฮุสเซน และแสดงความปรารถนาอย่างแรงที่จะรับทราบข้อปฏิบัติทั้งหลายของศาสนาที่สามารถจุดความไฟแรงดังกล่าวในอกของบรรดาสาวกของศาสนา

ที่มีหลังคา อาคารเหล่านั้นมีสองห้องซึ่งได้รับแสงสว่างไม่เพียงพอผ่านทางซี่ลูกกรงไม้เหนือประตู, หลุมศพของเซคผู้ซึ่งสถานที่นี้ใช้ชื่อของเขา ถูกล้อมรอบด้วยเสารั้วไม้ในใจกลางของห้องชั้นใน และเข้าไปถึงได้ทางประตูที่ติดต่อกับห้องชั้นนอก หรือโดยทางประตูที่เปิดออกไปสู่ข้างนอกภายในบริเวณรั้ว" [สำหรับแผนผังและภาพคร่าวๆ ดูการแปล Tarikh-i-Jadid ของผู้ประพันธ์]

42

ณ ชั่วโมงรุ่งอรุณมีรีซา โมฮัมหมัด ทากีซึ่งมีนาซาร์ ชานติดตาม มาถึงสถานที่สักการะเซค ทาบาซี และพบ มุลลา ฮุสเซนกำลังนำการสวดมนต์เป็นหมู่, ความปิติเรอบอยู่บนสีหน้าของมุลลา ฮุสเซนถึงขนาดว่า นาซาร์ ชานห้ามใจไม่ได้ที่จะรวมวงกับผู้บูชาทั้งหลาย และสวดข้ามทอริชฐานที่ออกมาจากริมฝีปากของพวกเขา, หลังจากที่เสร็จการอธิษฐานนั้นมุลลา ฮุสเซนได้รับแจ้งการสูญเสียที่นาซาร์ ชานทนทุกข์ เขาแสดงความเห็นใจ ด้วยภาษาที่จับใจที่สุดที่เขาและเพื่อนสาวกทั้งคณะมีต่อนาซาร์ ชานในการเสียคนรักครั้งยิ่งใหญ่นี้ เขารับประกัน นาซาร์ ชานว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าของเราคือการคุ้มครองชีวิตของตน หาใช่จะรบกวนความสงบสุขในละแวกบ้าน” จากนั้นมุลลา ฮุสเซนเล่าต่อไปเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่นำไปสู่การโจมตีที่ฟุงมายังพวกตนโดยชาวเมืองบาร์ฟูรุช และอธิบายการปฏิบัติตัวที่ไม่ซื่อของโคสโร, เขารับประกันนาซาร์ ชานอีกครั้งเกี่ยวกับความเศร้าใจของตนต่อการตายของมารดาของเขา นาซาร์ ชานตอบอย่างไม่ต้องคิดว่า “อย่าทรมานใจ ขอให้ข้าพเจ้ามีลูกชายร้อยคน ซึ่งข้าพเจ้าจะวางพวกเขาทั้งหมดไว้ที่แทบเท้าของท่านอย่างเบิกบานใจ และเสนอให้เป็นพลีแต่เขาเฮโบช ซามาน!” ณ วินาทีนั้นเขาปฏิบัติญาณความจงรักภักดีที่ไม่รู้สิ้นต่อมุลลา ฮุสเซน และรีบกลับไปยังหมู่บ้านของเขา เพื่อที่จะกลับมาพร้อมกับเสบียงที่จำเป็นสำหรับคณะของมุลลา ฮุสเซน

43

มุลลา ฮุสเซนสั่งสหายทั้งหลายให้เริ่มการก่อสร้างป้อมตามทีออกแบบไว้ เขามอบงานส่วนหนึ่งให้แต่ละกลุ่มและสนับสนุนพวกเขาให้รีบทำให้เสร็จ ในวิถีของปฏิบัติการเหล่านี้พวกเขาถูกรังควานอยู่ตลอดโดยประชาชนจากหมู่บ้านใกล้เคียง ผู้ซึ่งถูกขยงอย่างไม่ลดละโดยซาเยดโดล โอลามา ได้เดินแถวออกมาโจมตีชาวบาปี การโจมตีทุกครั้งของศัตรูลงเอยที่ความล้มเหลวและอับอาย, ด้วยไม่ย่อท้อต่อความดุร้ายของการรุกไล่ซ้ำแล้วซ้ำอีก สหายบาปีดำเนินการโจมตีของศัตรูอย่างอาจหาญจนกระทั่งตนปราบปรามกองกำลังที่มาล้อมรอบด้านได้สำเร็จ ชั่วครู่, เมื่องานก่อสร้างเสร็จสมบูรณ์ มุลลา ฮุสเซนลงมือเตรียมการที่จำเป็นสำหรับการถูกปิดล้อมที่ป้อมถูก ลิขิตให้รับมือ และสิ่งๆ ที่มีอุปสรรคในหนทาง เขาก็จัดหาสิ่งใดก็ตามที่ดูเหมือนว่าจำเป็นสำหรับความปลอดภัยของผู้อาศัยอยู่ในป้อม

44

ขณะที่งานก่อสร้างยังอีกไกลกว่าจะเสร็จสมบูรณ์ เซค อาโอบอล โทรับมาถึงและนำข่าวการมาถึงของพระบาฮา อุลลาห์ ณ หมู่บ้านของนาซาร์ ชาน เขาแจ้งมุลลา ฮุสเซนว่าเขาได้รับบัญชาเป็นพิเศษจากพระบาฮาอูลลาห์ให้แจ้งสหายทั้งหลายว่า พวกเขาทุกคนจะเป็นแขกของพระองค์คือนั้น และพระองค์เองจะมาสวมทบทพวกเขาบ่ายวันเดียวกันนั้น ข้าพเจ้าได้ยินมุลลา มีรีซา โมฮัมหมัดเด ฟुरुกีเล่าดังต่อไปนี้ : “ชาวที่เซค อาโอบอล โทรับนำมา ได้สื่อความเบิกบานสุดจะอธิบายมาสู่หัวใจของมุลลา ฮุสเซน เขารีบไปหาสหายทั้งหลายทันทีและบอกพวกเขาให้ตื่นตัวเพื่อทำการรับรองพระบาฮาอูลลาห์, เขาเองร่วมกับสหายในการกวาดและพรมน่านทางเข้ามายังสถานที่สักการะ และดูแลสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นสำหรับการมาถึงของผู้มาเยือนที่รักยิ่งด้วยตนเอง, ทันใดที่เห็นพระองค์ใกล้เข้ามากับนาซาร์ ชาน เขารีบเข้าไปหา โอบกอดพระองค์อย่างนุ่มนวล และพาพระองค์ไปยังสถานที่อันมีเกียรติที่เขาสำรองไว้สำหรับการรับรองพระองค์, สมัยนั้นพวกเราตาบอดเกินกว่าจะมองเห็นความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าซึ่งผู้นำของเราพาเข้ามาท่ามกลางพวกเราด้วยความเคารพศักดิ์กลัว, สิ่งที่มุลลา ฮุสเซนมองเห็นสายตาที่ไม่แหลมของเรายังไม่สามารถเห็น เขาต้อนรับพระองค์ในอ้อมแขนด้วยความหวังใยเช่นไร! ความรู้สึกปลื้มปิติเช่นไรเปี่ยมหัวใจของเขาเมื่อเห็นพระองค์! เขาชื่นชมอย่างเคลิบเคลิ้มจนลืมพวกเราทั้งหมดเลย วิญญาณของเขายู่ในภวังค์ของการเพ่งพิศไบหนานั้นจนพวกเราซึ่งกำลังรอให้เขาอนุญาตให้นั่ง ถูกปล่อยให้ยืนอยู่ข้างๆ เขาเป็นเวลานาน ในที่สุดพระบาฮาอูลลาห์นั่นเองคือผู้ที่บอกให้เรานั่งลง, ในไม่ช้าเราเช่นกันก็รู้สึกถึงเสน่ห์ของวาหะของพระองค์ไม่ว่าจะไม่เพียงพอยังไร ถึงแม้ไม่มีใครในหมู่พวกเราตระหนักรู้แม้แต่น้อยในอิทธิที่ไม่มิชิตจำกัดที่แฝงอยู่ในวามณะของพระองค์

45

“ในวิถีของการมาเยือนครั้งนั้นพระบาฮาอูลลาห์ทรงตรวจตราป้อมและแสดงความพอใจกับผลงานที่สำเร็จ ในการสนทนากับมุลลา ฮุสเซนพระองค์ทรงอธิบายรายละเอียดในเรื่องต่างๆ ที่สำคัญต่อความผาสุกและความปลอดภัยของสหายทั้งหลายของเขา พระองค์ทรงกล่าวว่า ‘สิ่งหนึ่งที่จำเป็นสำหรับป้อมนี้และกลุ่มสหายคือการมีโคดุดอยู่ด้วย การมีเขาอยู่ในกลุ่มจะทำให้กลุ่มนี้ครบถ้วนสมบูรณ์’ พระองค์สั่งการมุลลา ฮุสเซนให้ส่งมุลลา เมห์ดีเย โคอิกกับอีกหกคนไปยังซารี และเรียกร้องให้มีรีซา โมฮัมหมัด ทากีส่งมอบโคดุดให้แก่มือของพวกตนทันที พระองค์รับประกันมุลลา ฮุสเซนว่า ‘ความกลัวพระเจ้าเป็นเจ้าของและกลัวการลงโทษของพระองค์จะดลใจเขาให้ยอมปล่อยตัวเขลยอย่างไม่ลังเล’

46

“ก่อนจะจากไปพระบาทอาอูลลาห์บัญชาพวกเขาให้อดทนและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้ทรงมหิทธิธาน ภาพ พระองค์กล่าวเพิ่มเติมว่า “หากเป็นพระประสงค์ของพระองค์ เราจะกลับมาเยี่ยมเจ้าอีกครั้งที่เดิมนี และจะให้ความช่วยเหลือแก่เจ้า เจ้าถูกพระผู้เป็นเจ้าเลือกให้เป็นหัวหน้าของกองทัพของพระองค์ และเป็นผู้สถาปนา ศาสนาของพระองค์ แท้จริงแล้วกองทัพของพระองค์จะพิชิต ไม่ว่าสิ่งใดจะบังเกิดขึ้น ชัยชนะจะเป็นของเจ้า ซึ่งจะเป็นชัยชนะที่สมบูรณ์และแน่นอน’ ด้วยถ้อยคำเหล่านี้พระองค์ฝากสหายผู้แกล้วกล้าทั้งหลายไว้ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้า และกลับไปยังหมู่บ้านกับนาซาร์ ชานและเซค อาบู โหริบ จากที่นั่นพระองค์ไปยังเตหะราน ผ่านทางนุรี”

47

มุลลา ฮุสเซนเริ่มดำเนินการตามคำสั่งการที่ได้รับทันที เขาเรียกตัวมุลลา เมห์ดีมาและบอกเขาให้มุ่งหน้าไปยัง ซารีกับสหายอีกหกคน และขอให้โมจทาฮิดผู้นั้นปลดปล่อยนักโทษของตน, ทันใดที่ข่าวสารนี้ถูกถ่ายทอดไปถึงมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากี เขายอมตามคำขอนั้นอย่างไม่มีเงื่อนไข, อิทธิที่ข่าวสารนั้นได้รับการประสาทดุเหมือน จะทำให้เขาหายโกรธ เขารับรับประกันบรรดาผู้นำชาวว่า “ข้าพเจ้าถือว่าเขาเป็นเพียงแขกผู้มีเกียรติคนหนึ่ง ในบ้าน ย่อมเป็นการไม่เหมาะสมที่ข้าพเจ้าจะอวดอ้างว่าได้บอกให้เขาไปได้หรือปล่อยเขา เขามีอิสระที่จะทำสิ่งที่ เขาปรารถนา หากเขาปรารถนาข้าพเจ้าเต็มใจที่จะไปกับเขา”

48

ระหว่างนั้นมุลลา ฮุสเซนแจ้งให้เพื่อนบาบิทราบการใกล้เข้ามาของโคดุด และสั่งพวกเขาให้ปฏิบัติตัวด้วยความ เคารพโคดุดเหมือนกับที่รู้สึกอยากจะแสดงต่อพระบิบบเอง เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “สำหรับข้าเอง เจ้าต้องถือว่าข้า เป็นคนรับใช้ที่ต่ำต้อยของเขา เจ้าควรจงรักภักดีต่อเขาถึงขนาดว่า หากเขาบัญชาเจ้าให้เอาชีวิตข้า เจ้าจะเชื่อ ฟังอย่างไม่ลังเล หากเจ้าหวั่นไหวหรือลังเลใจ เท่ากับเจ้าแสดงความไม่ภักดีต่อศาสนาของเจ้า, ไม่ว่าใน ลักษณะใดเจ้าต้องไม่บังอาจไปยุ่มยามกับเขาจนกว่าเขาจะเรียกตัวไปพบ เจ้าควรละทิ้งความปรารถนาของเจ้า และยึดถือความประสงค์และความยินดีของเขา, เจ้าควรละเว้นจากการลูบมือหรือเท้าของเขา เพราะหัวใจที่ วิสฤทธิของเขาไม่ชอบหลักฐานดังกล่าวของความเคารพรัก, ความประพฤติของเจ้าควรเป็นอย่างที่ข้าจะรู้สึก ภูมิใจในตัวเจ้าต่อหน้าเขา ความรุ่งโรจน์และอำนาจที่เขาได้รับการประสาทจำเป็นต้องเป็นที่ยอมรับอย่าง เหมาะสมโดยแม้แต่สหายคนที่ไม่สำคัญที่สุดของเขา ใครก็ตามที่ผิดไปจากจิตวิญญาณและตัวอักษรของคำ ตักเตือนของข้า โทษหนักที่สาหัสจะลงงานเขาอย่างแน่นอน”

49

การคุมขังโคดุดในบ้านของมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากี ซึ่งเป็นโมจทาฮิดที่เลื่องชื่อที่สุดของซารีและเป็นญาติกับโค ดุด ยาวนานเก้าสิบห้าวัน, แม้ถูกกักขังโคดุดก็ได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพอย่างเด่นชัด และได้รับอนุญาต ให้ต้อนรับสหายเกือบทั้งหมดที่รวมการประชุมหารือที่บาดาซ อย่างไรก็ตามโคดุดไม่อนุญาตให้ใครพักอยู่ในซารี, ใครก็ตามที่มาเยี่ยมเขาจะถูกเร่งเร้าด้วยถ้อยคำที่ยืนกรานให้ไปสมัครอยู่ภายใต้ธงดำที่สาวขึ้นโดยมุลลา ฮุ สเซน ธงเดียวกันนี้เองที่พระโมฮัมหมัดผู้เป็นศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้าได้กล่าวไว้ดังนี้ : “หากดวงตาของเจ้า เห็นธงดำทั้งหลายมุ่งหน้ามาจากโคราซาน จงรีบไปหาธงเหล่านั้นถึงแม้ว่าจะต้องคลานไปบนหิมะ เนื่องด้วยธง เหล่านั้นประกาศการมาถึงของอิหม่ามเมห์ดี^[1] ผู้รักษาการของพระผู้เป็นเจ้า” ธงนั้นถูกขลุ่ยออกโดยบัญชาของ พระบิบบในนามของโคดุด และด้วยมือของมุลลา ฮุสเซน ธงนั้นถูกขลุ่ยส่งตลอดทางจากเมืองมาซัดไปยังสถานที่ สักการะเซค ทาบาซี, เป็นเวลาสิบเอ็ดเดือนจากเริ่มต้นเดือนซาบาน ฮ.ศ.1264 [3 กรกฎาคม-1 สิงหาคม ค.ศ. 1848 (พ.ศ.2391)] จนถึงสิ้นเดือนจามาดีโยส ซานี ฮ.ศ.1265 [24 เมษายน-23 พฤษภาคม ค.ศ.1849 (พ.ศ. 2392)] ตราสัญลักษณ์ทางโลกของอชิปไตยทางธรรมโบกสะพัดตลอดอยู่เหนือศีรษะของผู้กล้ากลุ่มน้อยนั้น ที่ กำลังเรียกฝูงชนที่จ้องมองธงดำให้สละโลกและเข้ามารับศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า

50

ระหว่างที่อยู่ในซารี โคดุดพยายามบ่อยครั้งที่จะทำให้มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากีเชื่อมั่นในสัจธรรมของธรรมสารของ พระผู้เป็นเจ้า โคดุดสนทนากับเขาอย่างอิสระในประเด็นเด่นๆ ที่มีน้ำหนักที่สุดที่สัมพันธ์กับการเปิดเผยพระธรรม ของพระบิบบ การแสดงความคิดเห็นที่กล้าหาญและท้าทายของโคดุดใช้ถ้อยคำที่สุภาพ โน้มน้าวใจและมี

[1] ดูภิธาน

มารยาท และกล่าวออกมาอย่างเป็นกันเองและมีอารมณ์ขัน จนบรรดาผู้ที่ได้ยินเขาไม่รู้สึกรู้สียงเคืองแม้แต่น้อย พวกเขาถึงกับเข้าใจค่ากล่าวเป็นนัยถึงคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของโคดุตสผิดไปว่าเป็นข้อสังเกตที่น่าชื่น ที่มุ่งหวังจะให้ความบันเทิงแก่ผู้ฟัง, มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากีทั้งๆ ที่มีความโหดร้ายและชั่วช้าแฝงอยู่ในตัวเขา และต่อมาเขาแสดงออกมาโดยจุดยืนที่ยืนกรานให้เช่นฆ่าผู้ปกป้องป้อมเชค ทาบาศีที่เหลือให้หมด ก็ถูกพลังภายในรังไว้ไม่ให้แสดงความไม่เคารพโคดุตสแม้แต่น้อย ระหว่างที่โคดุตสถูกกักขังอยู่ในบ้านของเขา, เขาถึงกับถูกลดใจให้ขัดขวางชาวซารีไม่ให้ทำให้โคดุตสเคืองใจ และเป็นที่ได้ยินบ่อยๆ ว่าได้ดำริว่าชาวซารีที่ต้องการจะทำร้ายโคดุตส

51

ข่าวการจวนจะมาถึงของโคดุตสได้ปลุกพวกที่อาศัยอยู่ในป้อมทาบาศีให้ตื่นตัว เมื่อโคดุตสใกล้เข้ามายังจุดหมายปลายทาง เขาส่งผู้นำชาวล่วงหน้าไปประกาศการใกล้เข้ามาของตน ชาวที่นำเบิกบานนี้ให้ความกล้าหาญและความเข้มแข็งใหม่แก่พวกเขา, ด้วยถูกเร้าให้โพล่งความศรัทธาออกมาอย่างระงับไม่ได้ มุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นยืนและรีบไปหาผู้มาเยือนที่คาดหมายโดยมีสหายนหนึ่งร้อยคนติดตาม เขาวางเทียนสองเล่มไว้ในมือสองข้างของแต่ละคน จุดเทียนด้วยตัวเอง และบอกพวกเขาให้มุ่งหน้าไปพบโคดุตส, ความมึนตึ่มคำคืนถูกปิดเป่าออกไปด้วยรัศมีที่หัวใจที่เบิกบานเหล่านั้นสาดออกไป ขณะที่พวกเขาเดินแถวไปพบผู้เป็นที่รักยิ่งของตน, ท่ามกลางปามาซินดารอนดวงตาของพวกเขาจำใบหน้าของตนปรารถนาจะได้ยลมานานได้ทันที พวกเขาเบียดกันอยู่รอบๆ ม้าของโคดุตสอย่างกระตือรือร้น และแสดงความรักและความจงรักภักดีที่ไม่รู้สิ้นต่อโคดุตสด้วยสัญลักษณ์ทุกอย่างแห่งความอุทิศตน พวกเขาเดินตามโคดุตสไปยังจุดหมายปลายทางโดยที่มือยังถือเทียนอยู่ ขณะที่ขี่ม้าไปท่ามกลางพวกเขาโคดุตสดูเหมือนเป็นดวงตะวันที่สองแสงท่ามกลางดาวบริวาร, ขณะที่กลุ่มสหายนเหล่านี้เขยื้อนเข้าหาป้อมเชค ทาบาศี เพลงสดุดีและสรรเสริญดังขึ้นมาโดยการสวดของกลุ่มผู้ชื่นชมศรัทธาโคดุตส เสียงปิติยินดี "ผู้เป็นเจ้าของ, ผู้เป็นเจ้าของ, พระผู้เป็นนายพระผู้เป็นเจ้าของเรา พระผู้เป็นนายของทูตสวรรค์ทั้งหลายและวิญญาณ!" ก้องอยู่รอบๆ โคดุตส, มุลลา ฮุสเซนร้องบทลูกคู่ที่นำปรีดา ซึ่งทั้งกลุ่มร้องตอบ, ปามาซินดารอนสะท้อนเสียงแซ่ซ้องของพวกเขาอย่างกังวาน

52

พวกเขามาถึงสถานที่สักการะเชค ทาบาศีในลักษณะนี้ ถ้อยคำแรกๆ ที่หลุดจากริมฝีปากของโคดุตสหลังจากที่เขาลงจากหลังม้าและยืนฟังสถานที่สักการะคือดังต่อไปนี้ "บาคียาโหลลาห์^[1] จะดีที่สุดสำหรับเจ้าหากพวกเจ้าเป็นพวกที่เชื่อ" (โคโรอ่าน 11:85) ด้วยวาทะนี้คำพยากรณ์ของพระโมฮัมหมัดบรรลุแล้วตามที่บันทึกไว้ดังต่อไปนี้ "และเมื่ออิหม่ามเมหดี^[2] ถูกสำแดงให้เห็นชัด พระองค์จะยืนหลังพิงคาเบห์ และจะกล่าวต่อสาวกสามร้อยสิบสามคนที่จะมารวมกลุ่มอยู่รอบๆ พระองค์ว่า : 'บาคียาโหลลาห์จะดีที่สุดสำหรับเจ้าหากเจ้าเป็นพวกที่เชื่อ'" โดย "บาคียาโหลลาห์" โคดุตสไม่ได้หมายถึงใครนอกจากพระบาฮาอุลลาห์, มุลลา มีร์ซา โมฮัมหมัดเต พูรูกีให้การยืนยันเรื่องนี้ซึ่งเขาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังดังต่อไปนี้ : "ข้าพเจ้าเองอยู่ที่นั่นเมื่อโคดุตสลงจากม้า ข้าพเจ้าเห็นเขายืนพิงสุสานและได้ยินเขาเอ่ยถ้อยคำเดียวกันเหล่านั้น ทันใดที่เขาพูดถ้อยคำเหล่านั้น เขากล่าวถึงพระบาฮาอุลลาห์ และโดยหันมามหา มุลลา ฮุสเซนเขาสอบถามเกี่ยวกับพระองค์, เขาได้รับทราบว่าคุณนอกจากว่าพระผู้เป็นเจ้าของมีโองการเป็นตรงกันข้าม พระองค์ระบุนความตั้งใจของพระองค์ที่จะกลับมายังสถานที่นี้ก่อนวันที่หนึ่งของเดือนโมฮาร์ราม [27 พฤศจิกายน ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)]

53

"ไม่นานหลังจากนั้นโคดุตสฝากธรรมเทศนาจำนวนหนึ่งไว้กับมุลลา ฮุสเซน และขอให้เขาอ่านให้สหายนที่ชุมนุมกันฟัง ธรรมเทศนาแรกที่เขาอ่านอุทิศให้แด่พระบ๊อบทั้งหมด ธรรมเทศนาที่สองเกี่ยวข้องกับพระบาฮาอุลลาห์ และธรรมเทศนาที่สามกล่าวถึงทาเฮเรห์, เราหาญแสดงความสงสัยของเราต่อมุลลา ฮุสเซนว่า การกล่าวถึงบุคคลในธรรมเทศนาที่สองหมายถึงพระบาฮาอุลลาห์หรือไม่ ผู้ซึ่งดูเหมือนว่าสวมชุดของผู้สูงศักดิ์ เรื่องนี้ถูกรายงานไปยังโคดุตสผู้ซึ่งรับประกันเราว่า หากพระผู้เป็นเจ้าของประสงค์ ความลับนี้จะถูกเปิดเผยต่อเราในเวลาที่เหมาะสม, ในสมัยนั้นด้วยไม่ตระหนักเลยเกี่ยวกับลักษณะของพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ เราไม่สามารถเข้าใจความหมายของการกล่าวเป็นนัยเหล่านั้น และเดาอย่างเหลวไหลว่านัยเหล่านั้นมีนัยสำคัญอะไรที่เป็นไปได้, ด้วยความกระตือรือร้นที่จะไขความลึกลับของคำพยากรณ์ปรัมปราเกี่ยวกับอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา ข้าพเจ้าเข้าหาโคดุตสหลายครั้งและขอให้เขาให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนั้น แม้ที่แรกไม่ลู่จะเต็มใจที่สุดในที่สุดเขาก็

[1] ดูอภิธาน

[2] ดูอภิธาน

ยอมตามความปรารถนาของข้าพเจ้า, ลักษณะของการตอบ คำอธิบายที่ให้ความมั่นใจและความกระฉ่างของเขา ช่วยเพิ่มความรู้สึกพรีนพริงและเคารพที่ตัวเขาบันดาลใจ เขาเปิดเป้าความสงสัยใดๆ ก็ตามที่ค้างคาอยู่ในจิตใจของเรา, ดังกล่าวคือหลักฐานของปัญญาที่เฉียบแหลมของเขาจนเราเชื่อว่า เขาได้รับอานุภาพที่จะอ่านความคิดที่ลึกซึ้งที่สุดของเรา และสงบความว้าวุ่นที่รุนแรงที่สุดในหัวใจของเรา

54

“หลายคืนข้าพเจ้าเห็นมุลลา ฮุสเซนเวียนรอบสถานที่สักการะเซค ทาบาศีภายในอาณาบริเวณที่โคดสนอนหลับ บ่อยแค่ไหนที่ข้าพเจ้าเห็นเขาปรากฏออกมาจากห้องของเขายามเที่ยงคืน ก้าวเท้าอย่างเงิบๆ ไปยังตรงนั้น และกระซิบวณะหอนเดียวกันกับที่เราทั้งหมดกล่าวต้อนรับการมาถึงของผู้มาเยือนที่รักยิ่ง! ช่างเป็นความรู้สึกในอารมณ์เช่นไรในความเงิบสงัดของข้าโมงที่มีดและเดียดตายเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าอุทิศให้แก่การทำสมาธิและอธิษฐาน ที่ข้าพเจ้ายังจำเขาได้ขณะที่เขาเข้ามาหาข้าพเจ้าและกระซิบถ้อยคำเหล่านี้ที่หูของข้าพเจ้า : ‘ดูกรมุลลา มีร์ซา โมฮัมหมัด จงขับไล่ความกลัวที่นางงนเหล่านี้ออกไปจากจิตใจของเจ้า จงลุกขึ้นและหาทางตีมถ้วยน้ำแห่งการสละชีวิตกับข้า เมื่อนั้นขณะที่ปี 80^[1] รุ่งอรุณบนโลก เจ้าจะสามารถเข้าใจความลับของสิ่งต่างๆ ที่ซ่อนเร้นจากเจ้าเวลานี้”

55

เมื่อมาถึงสถานที่สักการะเซค ทาบาศี โคดสมอบหมายมุลลา ฮุสเซนให้ดูว่าสหายที่มาชุมนุมกันมีจำนวนเท่าไร แน มุลลา ฮุสเซนนับสหายที่ละคนก่อนให้ผ่านประตูเข้าเข้าไปข้างในป้อม นับได้ทั้งหมดสามร้อยสิบสองคน, ขณะที่ตัวเขาเองกำลังเข้าไปในป้อมเพื่อบอกผลการนับให้โคดสทราบ ชายหนุ่มคนหนึ่งที่รีบเดินตลอดทางมาจากบารฟูรุช รีเข้ามาอย่างกะทันหันและคว้าชายเสื้อของเขา ขอร้องให้ตนเข้าร่วมเป็นหนึ่งในหมู่สหายที่ได้รับอนุญาตให้สละชีวิตในหนทางของพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งเมื่อใดก็ตามที่จำเป็น ความปรารถนาของเขาได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็วตาย, เมื่อรับทราบจำนวนทั้งหมดของสหาย โคดสแสดงความคิดเห็นว่า : “สิ่งใดก็ตามที่ชีวหาของพระเจ้าโมฮัมหมัดพูดไว้เกี่ยวกับพระศาสดาตามพันธสัญญาจำเป็นต้องบังเกิดขึ้น^[2] เพื่อว่าด้วยวิธีนั้นพยานหลักฐานของพระองค์จะครบถ้วนในสายตาของเหล่านักบวช ที่ชื่นชมตัวเองว่าเป็นผู้ตีความกฎและคำพยากรณ์ของอิสลามเพียงผู้เดียว, โดยพวกเขาประชาชนจะมองเห็นสัญญาณและยอมรับการบรรลุคำพยากรณ์เหล่านี้”^[3]

[1] หมายถึงปี ฮ.ศ.1280 [ค.ศ.1863-64 (พ.ศ.2406-07)] ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ประกาศพันธกิจของพระองค์ในแบกแดด

[2] E.G.Brown บันทึกไว้ใน *A History of Persian Literature in Modern Times, A.D. 1500-1924*, p.399 ว่า “การรวมตัวกันของผู้สนับสนุนอิหม่ามสามร้อยสิบสามคนที่ได้รับเลือกในทาลิกันโนมณฑลโคราซาน คือหนึ่งในเครื่องหมายทั้งหลายที่จำเป็นต้องนำมาก่อนการมาถึงของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา”

[3] *The Tarikh-i-Jadid*, pp.96-101 บันทึกไว้ว่า “เช่นกันในหมู่พวกเรามีเรซา ชานลูกชายของโมฮัมหมัด ชานชาวเมืองเตอร์คาผู้บัญชาการทหารม้าของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ที่ล่วงลับไป และเขาเป็นชายหนุ่มที่รูปร่างงดงาม ใบหน้ามีเสน่ห์” ได้รับการประสาด้วยพรสวรรค์และคุณความดีทุกอย่าง สง่า มีความพอประมาณ สุภาพ เอื้อเฟื้อ กล้าหาญและเป็นลูกผู้ชาย, เพื่อความรักและการรับใช้พระเจ้าทรงความวิสุทธิสูงสุด เขาละทิ้งหน้าที่การงานและเงินเดือน และปิดตาของตนไม่มองทั้งตำแหน่งและชื่อ ชื่อเสียงและความอับอาย คำต่าหาญของเพื่อนๆ และคำหยาบหยามของศัตรู, ชั้นแรกเขาตั้งเกียรติยศ ความมั่งคั่ง ตำแหน่ง อำนาจและความสำคัญทั้งหมดของตน ใช้เงินก้อนใหญ่ [สี่หรือห้าร้อยทومانเป็นอย่างน้อย] ในศาสนา และแสดงความพร้อมอย่างเสรี ข้าแล้วข้าอีกที่จะสละชีวิต หนึ่งในโอกาสเหล่านี้คือเมื่อพระเจ้าทรงความวิสุทธิสูงสุดมาถึงหมู่บ้านคานลิกใกล้เตหะราน และเพื่อจะทดสอบความจงรักภักดีของเหล่าสาวกทรงกล่าวว่า : ‘หากมีคนขึ้นมาเพียงไม่กี่คนที่จะปลดปล่อยเราจากพันธนาการของพวกที่แข็งขันและกลวิธีของพวกเขา ก็ไม่ใช่ความผิด’ เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้คนขึ้นมาที่ผ่านการทดสอบและเชี่ยวชาญหลายคน ซึ่งติดอาวุธและอุปกรณ์ครบครัน ได้เตรียมตัวลงมือทันที และโดยการประกาศทั้งหมดที่ตนมี พวกเขาริบบมาอยู่ ณ เบื้องหน้าพระเจ้าทรงความวิสุทธิ, ในจำนวนนี้ไม่มีรีซา โกร์บาน อาลีแห่งอัสฮาร์บาดและเรซา ชาน เมื่อทั้งสองมาอยู่ ณ เบื้องหน้าพระเจ้าทรงความวิสุทธิ พระองค์ยิ้มและกล่าวว่า ‘ภูเขาแห่งอาเซอร์ไบจานมีสิทธิในตัวเราเช่นกัน’ และทรงบอกพวกเขาให้กลับไป, หลังจากกลับไปเรซา ชานได้อุทิศตนให้แก่การรับใช้มิตรสหายทั้งหลายของพระเจ้าเป็นเจ้า และบ้านของเขาเป็นสถานที่พบปะของเหล่าศาสนิกชนอยู่บ่อยๆ ซึ่งในจำนวนนี้ทั้งจินาเบ โคดสและจินาเบ บาบูลบ็อบเป็นแขกที่มีเกียรติของเขายูพักหนึ่ง ที่จริงแล้วเขาไม่ได้ยอมมือหรือบกร่องในการรับใช้ผู้ใดในวงสมาคมนี้ แต่แม้ว่าจะมีตำแหน่งสูง

ทุกเช้าและบ่ายในสมัยนั้น โคดตุสจะเรียกตัวมุลลา ฮุสเซนและสหายที่ดีที่สุดทั้งหลาย และขอให้พวกเขาสดธรรมลิขิตของพระบ็อบเป็นเพลง, โดยการนั่งอยู่ในเมย์ดานซึ่งเป็นจัตุรัสโล่งติดกับป้อมและล้อมรอบด้วยมิตรสหายที่อุทิศตน โคดตุสจะตั้งใจฟังวาทะของพระผู้เป็นท่านนายของตน และบางโอกาสเป็นที่ได้ยินว่าเขาให้คำอธิบายวาทะเหล่านั้น, การคุกคามหรือการจู่โจมที่ดุร้ายต่อเนื่องกันของศัตรูไม่สามารถชักนำโคดตุสให้ลดความศรัทธาที่ร้อนแรงหรือขัดกิจวัตรการอธิษฐานของตน, ด้วยไม่ให้ราคาอันตรายทั้งหมดและไม่นึกถึงสิ่งที่จำเป็นและความต้องการของตนเอง โคดตุสแม้แต่ในสภาพแวดล้อมที่กดดันจิตใจที่สุด ยังคงสนทนาประจำวันกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน เขียนคำสรรเสริญพระองค์ และปลุกใจบรรดาผู้ปกป้องป้อมให้ออกแรงใหม่, แม้ว่าเจอกับห่ากระสุนที่สาดมาอย่างไม่หยุดหย่อนใส่สหายทั้งหลายที่ถูกปิดล้อม โคดตุสก็ไม่ย่อหือต่อการโจมตีที่ดุเดือดและเดินหน้าตรากตรำต่อไปในสภาวะที่สงบอย่างไม่สะทกสะท้าน เขาอุทานเป็นนิตยว่า “วิญญาณของข้าพเจ้ายึดมั่นอยู่กับการกล่าวถึงพระองค์! การระลึกถึงพระองค์คือเครื่องค้ำจุนและการปกป้องชีวิตของข้าพเจ้า!”

เขาก็พยายามด้วยหัวใจและวิญญาณ เพื่อจะส่งเสริมจุดหมายของบรรดาคนรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าของตัวเอง ตัวอย่างเช่นเมื่อจินาเบ โคดตุสเริ่มเทศน์หลักความเชื่อในมาซินดารอนเป็นครั้งแรก และเขาเยดโดล โอลามามาเมื่อรับทราบเรื่องนี้ได้พยายามอย่างหนักที่จะทำร้ายโคดตุส เรซา ชานรีบไปยังมาซินดารอนทันที และเมื่อใดก็ตามที่จินาเบ โคดตุสออกไปจากบ้านของตน เขาทั้งๆ ที่มีตำแหน่งสูงและคุ้นเคยกับความเป็นที่นับถือ ก็เคยเดินเท้านำหน้าโคดตุสพร้อมกับดาบที่ชักออกมายูบไหล่ของเขา ซึ่งพวกมาดร้ายเมื่อเห็นเขาก็ไม่กล้าทำอะไรตามใจชอบ...เรซา ชานเป็นแบบนี้อยู่พักหนึ่งในมาซินดารอนจนกระทั่งเขาติดตามโคดตุสไปมาซัด เมื่อกลับมาจากมาซัดเขาอยู่ในเหตุการณ์ยุ่งยากที่บาดาซ ที่ซึ่งเขาทำการรับใช้ที่มีคุณค่าที่สุด และได้รับมอบอำนาจหน้าที่ที่ละเอียดอ่อนและสำคัญที่สุด, หลังจากการประชุมที่บาดาซแตกกระเจิงกันไปเขาล้มป่วย และมาเตะหะรานกับมีร์ซา โซเลมาน โกลีแห่งนุร์ (ลูกชายของชาเทอร์ บาซีที่ล่องลับไป มีคุณความดี วิชาและความอุทิศตนที่สะอาดตาเช่นกัน) เรซา ชานป่วยอยู่นานพักหนึ่งและเมื่อฟื้นจากความเจ็บป่วย การปิดล้อมปราสาททาบาซีก็เข้าขั้นสาหัสแล้ว เขามุ่งมั่นที่จะไปช่วยทหารรักษาปราสาททันที อย่างไรก็ตามด้วยเป็นบรูชเด่นดังและเป็นที่รู้จักกันดี เขาไม่สามารถไปจากเมืองหลวงโดยไม่ให้เหตุผลบางอย่างที่ฟังขึ้น ดังนั้นเขาสร้างเป็นสำนักผิดต่อวิธีการกระทำเมื่อก่อนของตน และขอให้ตนถูกส่งไปมีส่วนร่วมในสงครามที่มาซินดารอน และดังนั้นจะได้ชดเชยสิ่งที่ทำไปในอดีต กษัตริย์ให้ตามคำขอของเขา และเขาได้รับการแต่งตั้งให้ไปกับกองกำลังที่มุ่งหน้าไปสู่ที่ปราสาททาบาซีภายใต้เจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซา ระหว่างการเดินทางไปที่นั่นเขาพูดต่อเจ้าชายอยู่ตลอดว่า ‘ข้าพเจ้าจะทำสิ่งนี้’ และ ‘ข้าพเจ้าจะทำสิ่งนั้น’ เพื่อว่าเจ้าชายจะมีความหวังอย่างสูงในตัวเขา และสัญญากับเขาว่าจะให้ตำแหน่งที่สมน้ำสมเนื้อกับการรับใช้ของเขา เพราะเขาอยู่หน้าสุดเสมอในกองทัพและแข่งขันที่สูงสุดในการจัดกิจการต่างๆ ของกองทัพให้เป็นระเบียบ ไปจนกระทั่งถึงวันที่หลีกเลี่ยงสงครามไม่ได้และรักษาสันติภาพต่อไปไม่ได้ แต่ในวันแรกของการสู้รบเขาเริ่มต้นควบม้าและฝึกซ้อมการรบอื่นๆ โดยไม่ปลุกเร้าความระแวงสงสัย จนกระทั่งเขาปล่อยให้ม้าไปและไปรวมพวกกับพี่น้องแห่งความบริสุทธิ์, เมื่อไปถึงท่ามกลางพวกเขาเรซา ชานเข้าไปจูบเข่าของจินาเบ โคดตุส และหมอบราบลงต่อหน้าโคดตุสด้วยความรู้คุณ จากนั้นเขากลับไปยังสนาบบอีกครั้ง แล้วเริ่มด่าว่าและสาปแช่งเจ้าชายว่า : ‘ใครเป็นลูกผู้ชายพอที่จะเหยียบพิธีเอ็กเกริกของโลกไว้ได้ทำขอให้ปลดตัวเองจากเครื่องพันธนาการแห่งตณหา และไปรวมพวกกับนักบุญทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทำ? ในส่วนของข้า ข้าจะพอใจกับศีรษะของข้าก็ต่อเมื่อศีรษะนี้ตกลงไปเประอะเปื่อนธลีและเลือดบนที่ราบนี้’ จากนั้นเสมือนกับสิ่งใดที่หิวกระหายเรซา ชานจู่โจมพวกเขาด้วยดาบที่ไม่มีฝัก และปฏิบัติตนอย่างลูกผู้ชายถึงขนาดที่นายทหารพระราชาทิ้งหมดประหลาดใจและกล่าวว่า : ‘ความอาอาหาญดังกล่าวต้องฟังประธานมาให้เขาจากเบื้องบน หรือไม่มีจิตวิญญาณใหม่หายใจเข้าไปในร่างกายของเขา’, เพราะนี่เกิดขึ้นมากกว่าหนึ่งครั้งที่เรซา ชานพินทหารร่วงตองกำลังยิงปืน ขณะที่นายทหารระดับหัวหน้าของกองทัพพระราชาล้มตายด้วยน้ำมือของเขามากมาย จนเจ้าชายและนายทหารบัญชาการอื่นๆ ต้องการอย่างกระตือรือร้นที่จะล้างแค้นเรซา ชานมากกว่าชาวบาบิคคนอื่นๆ ใด, ดังนั้นคำก่อนวันที่กำหนดไว้ให้จินาเบ โคดตุสยอมมอบตัวที่ค่ายทหารพระราชารักษา เรซา ชานด้วยรู้ว่าพวกเขาจะสังหารตนด้วยการทรمانที่ทารุณที่สุดเพราะความความรู้สึกเกลียดชังที่ดุร้ายที่พวกเขามีต่อตน ในคืนนั้นได้ไปยังที่พักในค่ายของนายทหารคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นเพื่อนคู่หูที่ซื่อสัตย์, หลังจากการสังหารหมู่ชาวบาบิคคนอื่นๆ อย่างโหดเหี้ยม มีการค้นหาเรซาชานเป็นเวลานานจนพบ นายทหารที่ให้ความคุ้มครองเขาเสนอเงินสดสองพันหุมาเป็นค่าไถ่เขา แต่ข้อเสนอนี้ถูกปฏิเสธ และถึงแม้ว่าเขาจะเสนอให้ค่าไถ่ที่สูงขึ้น และพยายามอย่างจริงจังที่จะรักษาชีวิตเพื่อนของตนก็ไม่มีประโยชน์ เพราะเจ้าชายด้วยความรู้สึกเกลียดชังสุดๆ ที่มีต่อเรซา ชาน ได้สั่งให้ฟันเขาเป็นชิ้นๆ”

ข้าพเจ้าภูมิใจว่าข้าพเจ้าคือคนแรกที่ทนทุกข์อย่างอัปยศในซีราชเพื่อเห็นแก่พระองค์ ข้าพเจ้าปรารถนาจะเป็นคนแรกในหนทางของพระองค์ที่ประสบกับความตายที่คู่ควรกับศาสนาของพระองค์”

57

บางครั้งโคดุตจะขอสหายทั้งหลายชาวอิรักให้สวดวรรคต่างๆ ในคัมภีร์โกรอ่านเป็นเพลง ซึ่งเขาจะฟังอย่างตั้งใจมากและมักอดใจไม่ได้ที่จะคลีความหมายของวรรคเหล่านั้น, ในวิถีของการสวดหนึ่งในวรรคเหล่านั้นเป็นเพลงพวกเขาพบวณะท่อนต่อไปนี้โดยบังเอิญ : “เราจะทดสอบเจ้าแน่นอนด้วยความกลัว ความหวาด การสูญเสียความมั่งคั่ง ชีวิตและผลไม่ไปบ้าง” โคดุตแสดงความคิดเห็นว่า “แต่ตั้งเดิมวณะเหล่านั้นถูกเปิดเผยเป็นการกล่าวถึงยอบและความเดือดร้อนที่บังเกิดกับเขา อย่างไรก็ตามในยุคนี้วณะเหล่านี้ใช้กับพวกเรา ผู้ซึ่งถูกลีขิตให้ทนทรมาณความเดือดร้อนเดียวกัน ความหายนะของพวกเราจะไปถึงระดับที่ไม่มีใครนอกจากผู้ที่ได้รับการประสาทด้วยความแน่วแนและความอดทน จะสามารถรอดมาได้”

58

ความรู้และปัญญาที่โคดุตแสดงให้เห็นในโอกาสเหล่านั้น ความมั่นใจที่เขาพูด ความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์และความกล้าเสี่ยงที่เขาสาธิตในคำสั่งการที่ให้แก่สหายทั้งหลาย ได้เสริมอำนาจและยกระดับเกียรติภูมิของเขา, เหล่านี้ที่แรกเป็นที่เชื่อว่า ความเคารพอย่างลึกซึ้งที่มุลลา ฮุสเซนแสดงต่อโคดุตถูกบังการโดยความจำเป็นรีบด่วนของสถานการณ์ มากกว่าถูกบังดาลใจด้วยความรู้สึกอุทิศตนต่อตัวโคดุตอย่างเป็นธรรมชาติ, ธรรมลีขิตและความประพฤติโดยทั่วไปของโคดุตเองค่อยๆ บัดเป่าความสงสัย และช่วยสถาปนาเขาให้เป็นที่ชื่นชมนับถือของสหายทั้งหลายอย่างมั่นคงยิ่งขึ้น, ในสมัยที่ถูกกักขังอยู่ในเมืองซารี โคดุตซึ่งมีรชาโมฮัมหมัด หากก็ได้ขอให้เขียนคำอธิบายซุรีห์แห่งอิคห์ลาสซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีกว่าว่าซุรีห์แห่งไกล โฮวัลลาโฮล อาฮาด ได้ประพันธ์ตำราเล่มหนึ่งโดยการตีความขอจดหมายของเขาเพียงอย่างเดียว ซึ่งมีความยาวกว่าคัมภีร์โกรอ่านเองสามเท่า, อรรถาธิบายที่ถ้วนท้วอย่างปรมาจารย์นี้ประทับใจมีรชา โมฮัมหมัด หากก็อย่างลึกซึ้ง และเป็นเหตุให้เขาแสดงความเกรงใจอย่างประจักษ์ชัดต่อโคดุต ถึงแม้ว่าในตอนจบเขาไปร่วมกับซาเยดโดล โอลามาในการสังหารวีรบุรุษผู้สละชีวิตแห่งเซค ทาบาซี, ขณะที่ถูกปิดล้อมอยู่ในป้อมนั้นโคดุตยังคงเขียนคำอธิบายซุรีห์นั้น และทั้งๆ ที่ถูกโจมตีอย่างดุเดือดโดยศัตรู เขาก็สามารถเขียนวณะได้มากมายหลายท่อนอย่างที่เขาเคยเขียนในซารีในการตีความอักษรตัวเดียวกันนั้น, ความรวดเร็วและมากล้นของการประพันธ์ของเขา สิ่งมีค่าที่ประเมินไม่ได้ที่ธรรมลีขิตของเขาเปิดเผย ได้เติมเต็มความพิศวงให้แก่สหายทั้งหลาย และสาธิตความชอบธรรมในการเป็นผู้นำของโคดุตในสายตาของพวกเขา, พวกเขาอ่านคำอธิบายนั้นหลายหน้าอย่างกระตือรือร้นที่มุลลาฮุสเซนนำมาให้แต่ละวัน ซึ่งมุลลา ฮุสเซนร่วมแสดงความชื่นชมนับถือคำอธิบายนั้น

59

การสร้างป้อมเสริมสมบูรณ์และการจัดหาสิ่งต่างๆ ที่ถือว่าจำเป็นสำหรับการปกป้องป้อม ได้ปลุกใจสหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซน และกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของประชาชนในละแวกนั้น ^[1] บางคนเพราะอยากรู้อยากเห็นล้วนๆ บางคนซึ่งสนใจติดตามด้านวัตถุ และยังมีบางคนเพราะความศรัทธาต่อศาสนาที่สิ่งก่อสร้างนั้นเป็นสัญลักษณ์ ต่างก็หาทางให้ได้รับอนุญาตเข้ามาภายในกำแพงป้อม และอัศจรรย์ใจต่อความรวดเร็วในการก่อสร้าง, ทันใดที่โคดุตรู้จำนวนที่แน่นอนของผู้อาศัยอยู่ในป้อม เขาสั่งไม่ให้ผู้มาเยือนคนใดเข้ามาอีก, การชื่นชมที่ล้นเหลือของบรรดาผู้ที่มาตรวจตราป้อมถูกสื่อออกไปปากต่อปากจนไปถึงหูของซาเยดโดล โอลามา และจุดเปลวไฟแห่งความริษยาที่ไม่ลดละในอกของเขา, ในความเกลียดชังกระดุกด่าที่มีต่อบรรดาผู้ที่เป็นเหตุของ

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *“Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale”* p.156 ว่า “ตามคำพรรณนาที่ข้าพเจ้าได้ยินมา ป้อมที่ก่อสร้างโดยมุลลา ฮุสเซนในไม่ช้ากลายเป็นสิ่งก่อสร้างที่แข็งแรงมาก กำแพงของป้อมก่อด้วยหินก้อนใหญ่สูงขึ้นไปสิบเมตร บนฐานนี้พวกเขาปลูกสิ่งก่อสร้างที่ทำด้วยลำต้นไม้ขนาดใหญ่ ซึ่งบริเวณตรงกลางพวกเขาให้มีช่องแสงจำนวนหนึ่ง จากนั้นพวกเขาขุดคูลึกล้อมรอบป้อมทั้งหมด ความจริงแล้วนี้ค่อนข้างจะเป็นหอคอยที่ยิ่งใหญ่ที่มีหินเป็นรากฐาน ขณะที่ชั้นสูงๆ ขึ้นไปเป็นไม้และมีช่องแสงสามแถว ที่ซึ่งพวกเขาจะจัดวางโคมไฟ (คนถือปืน) มากเท่าที่ต้องการหรือเท่าที่มี พวกเขาทำช่องที่ประตูหลายบานและประตูรั้วด้านหลังเพื่ออำนวยความสะดวกการเข้าออก

พวกเขาขุดบ่อน้ำและได้นำมาเหลือล้น ทางผ่านใต้ดินถูกขุดเพื่อเป็นที่ลี้ภัยในกรณีจำเป็น โรงเก็บของถูกสร้างและใส่เสบียงอาหารทุกชนิดจนเต็มที่ซื้อหรือนำมาจากหมู่บ้านในละแวกนั้น ในที่สุดพวกเขาจัดชาวบาไฮทั้งหลายที่แข็งแกร่งที่สุด อุทิศตนที่สุดและเชื่อมือได้ดีที่สุดในหมู่พวกเขามาประจำการที่ป้อม”

การสร้างป้อมนี้ เขาออกคำสั่งห้ามอย่างเข้มงวดที่สุดไม่ให้ใครเข้าไปใกล้อาณาบริเวณของป้อมนี้ และเร่งเร้าทุกคนให้คว่ำบาตรสหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซน, ทั้งๆ ที่มีคำสั่งที่กวัดขັນนี้ก็พบว่าบางคนไม่สนใจความปรารถนาของเขา และให้ความช่วยเหลือใดก็ตามที่ในความสามารถของตนแก่บรรดาผู้ที่เขาประหัตประหารอย่างไม่สมควร, ผู้ทนทุกข์เหล่านี้เจอความเดือดร้อนถึงขนาดว่า บางครั้งพวกเขา รู้สึกว่าขาดแม่แต่ปัจจัยจำเป็นสำหรับชีวิตเพียงน้อยนิดอย่างน่าวิตก, อย่างไรก็ตามในช่วงที่มีอดของความยากลำบาก แสงแห่งการช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าเปิดก็สว่างขึ้นมาทันที ซึ่งเปิดประตูแห่งการบรรเทาทุกข์อย่างไม่คาดหมายต่อหน้าพวกเขา

60

ลักษณะการยื่นมือเข้ามาของพระผู้เป็นเจ้าที่คลายความคับขันที่บีบคั้นบรรดาผู้อาศัยอยู่ในป้อม ได้กระพือความโกรธแค้นของซาเยด โอลามาผู้วางโตและจะเอาให้ได้ตั้งใจให้เดือดร้อนขึ้นมา, ด้วยอุกพลักดันโดยความเกลียดชังฝังใจ เขาเขียนคำอ้อนวอนที่เร่าร้อนไปถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ที่เพิ่งขึ้นครองราชย์ และสาธยายอันตรายที่คุกคามราชวงศ์ของเขาและตัวเขาเองด้วย เขาให้เหตุผลว่า "ธงแห่งการกบฏถูกชูขึ้นโดยนิกายบาบีที่นำเหยียด กลุ่มผู้ก่อความปั่นป่วนที่น่าสมเพชและไม่รับผิดชอบนี้ ได้บังอาจตีรากฐานของอำนาจที่ฝ่าบาทได้รับการประสาท ชาวบ้านจากหมู่บ้านจำนวนหนึ่งบริเวณติดกับกองบัญชาการของคนพวกนี้ ได้หนีไปอยู่กับธงของพวกเราแล้วและปฏิญาณความจงรักภักดีต่อความมุ่งหมายของพวกเรา คนพวกนี้ได้สร้างป้อมด้วยตัวเอง และปักหลักอยู่ในที่มั่นขนาดใหญ่ นั่น พร้อมที่จะอำนวยความสะดวกต่อต้านฝ่าบาท, ด้วยความหัวแข็งที่แน่วแน่มั่นคง พวกนี้หมายมั่นที่จะประกาศอธิปไตยเป็นเอกราช อธิปไตยที่จะทำให้พระราชอำนาจของบรรพบุรุษที่เรื่องนามทั้งหลายของฝ่าบาทต่ำลงถึงฐลี ฝ่าบาทยืนอยู่ ณ ธรณีประตูของรัชสมัยของฝ่าบาท ชัยชนะใดหรือที่ยิ่งใหญ่กว่าการกำจัดความเชื่อทางศาสนาที่น่าเกลียดชังนี้ที่บังอาจสมคบกันต่อต้านฝ่าบาท ที่สามารถบงกการเปิดฉากการปกครองของฝ่าบาท? ชัยชนะดังกล่าวจะช่วยให้ฝ่าบาทสถิตอยู่ในความมั่นใจของประชาชน จะเสริมเกียรติภูมิของฝ่าบาท และประสาทมงกุฎของฝ่าบาทด้วยความรุ่งโรจน์อมร, หากฝ่าบาททรงเรในนโยบาย หากฝ่าบาทเผยความไม่ถือโทษแม้แต่น้อยให้คนพวกนี้เห็นโดยไม่ตั้งใจ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่จะเตือนฝ่าบาทว่า วันนั้นกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว คือวันที่ไม่เพียงแต่มณฑลมาซินดาร์อนเท่านั้น แต่ทั่วทั้งเปอร์เซียจากสุดเขตแดนหนึ่งไปถึงอีกสุดเขตแดนหนึ่ง จะไม่ยอมรับอำนาจของฝ่าบาท แต่จะยอมจำนนต่อความมุ่งหมายของพวกเรา"

61

ด้วยยังไม่มีประสบการณ์ในกิจการทั้งหลายของรัฐ กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ส่งเรื่องไปยังเหล่านายทหารที่บัญชาการกองทัพบาซินดาร์อนที่คอยติดตามรับใช้^[1] กษัตริย์ซาห์สั่งการพวกเขาให้ใช้วิธีใดก็ได้ที่เห็นว่าเหมาะสมสำหรับกวาดล้างบรรดาผู้ก่อความไม่สงบในราชอาณาจักรของตน ฮาจี มุสตาฟา ซาเน เตอร์คามาน เสนอทัศนะของตนต่อประมุข : "ข้าพเจ้าเองมาจากมาซินดาร์อน ข้าพเจ้าสามารถประเมินกองกำลังที่มีอยู่ในมือของพวกเขา นักศึกษาร่างกายเปราะบางและไม่ได้ฝึกกรบจำนวนหยิบมือที่ข้าพเจ้าเห็นมา ไม่มีน้ำยาเลยที่จะต้านกองกำลังที่ฝ่าบาทสามารถบัญชาการ ในทัศนะของข้าพเจ้ากองทัพอันที่ฝ่าบาทคิดจะส่งไปนั้นไม่จำเป็น กองทหารขนาดเล็กก็เพียงพอที่จะกวาดล้างคนพวกนี้ พวกเขาไม่คู่ควรที่ประมุขของข้าพเจ้าจะใส่ใจและให้ความสำคัญ หากฝ่าบาทเต็มใจบอกความปรารถนาของฝ่าบาทในราชสารถึงน้องชายของข้าพเจ้าอับลลาห์ ซาเน เตอร์คามานว่า เขาควรได้รับมอบอำนาจที่จำเป็นสำหรับการปราบคนกลุ่มนี้ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าภายในเวลาสองวันเขาจะสยบการก่อกบฏของคนพวกนี้และทำลายความหวังของพวกเรา"

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.160-161 ว่า "ด้วยลนลานตั้งนี้เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อย อามีร์ เนซามจัดการกับปัญหาบาซินดาร์อนอย่างรวดเร็ว, เมื่อบุรุษชั้นนำทั้งหลายจากมณฑลของเขาไปที่เตหะรานเพื่อแสดงความเคารพกษัตริย์ พวกเขาได้รับคำสั่งตอนจะจากไปให้ใช้มาตรการที่จำเป็นต่างๆ เพื่อยุติการปลุกระดมของชาวบาบี พวกเขาสัญญาว่าจะทำดีที่สุดและความจริงแล้วทันใดที่กลับไป หัวหน้าเหล่านี้เริ่มรวบรวมกองกำลังและปรึกษาหารือ พวกเขาเขียนถึงญาติๆ ให้มาสมทบกับตน ฮาจี มุสตาฟา ซาเนเรียกหาน้องชายอับลลาห์, อับลลาห์ โกลี ซาเน ลาริจานี ตามตัวโมฮัมหมัด สุลต่านและอาลี ซาเนแห่งชวาาด คูห์, คนเด่นดังเหล่านี้ทั้งหมดตัดสินใจเข้าโจมตีพวกเขาในป้อมก่อนที่ชาวบาบีเองจะสามารถตั้งรับ นายทหารพระราชาราชทั้งหลายเมื่อเห็นว่าคนระดับหัวหน้าที่ทั้งหลายของประเทศมีความเต็มใจ ได้เรียกการประชุมใหญ่ของสภาซึ่งผู้ทรงอิทธิพลทั้งหลายที่กล่าวมา มีร์ซา ออกกอ, โมสทาฟีแห่งมาซินดาร์อน ผู้ควบคุมดูแลการเงิน หัวหน้าโอลามาและบุรุษฐานะสูงอีกหลายคน รีบมาที่สถานี่"

62

กษัตริย์ซาห์ให้ความยินยอมและออกพาร์มาน (ราชโองการ) ถึงอับดุลลาห์ ซ่าน บัญชาเขาให้เกณฑ์กองกำลังจากส่วนใดๆ ของอาณาจักรก็ได้โดยไม่ชักช้า ตามที่เขาคิดว่าจำเป็นสำหรับการดำเนินจุดประสงค์ของเขา, กษัตริย์ซาห์ส่งแห่นบลวงมากับข่าวสาร ซึ่งประทานให้เขาเป็นเครื่องหมายแห่งความมั่นใจในความสามารถของเขาที่จะรับงานนั้น, การได้รับราชโองการและสัญลักษณ์แห่งเกียรติยศที่ประมุขของเขาประทานให้นี้ ทำให้เขามีกำลังใจที่จะมุ่งมั่นดำเนินพันธกิจของตนอย่างเหมาะสม, ภายในเวลาอันสั้นเขาได้ระดมพลราว 12,000 คน ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วยชุมชนอูซานลู อัฟกัน และคูดาร์^[1] เขาจัดอาวุธยุทธโปกรณ์ใดๆ ก็ตามที่เขาจำเป็นต้องมาให้พวกเขา ส่งพวกเขาไปประจำการที่หมู่บ้านอัฟราซึ่งเป็นทรัพย์สินของนาซาร์ ซ่าน และมองลงมาเห็นป้อมทาบาศี, หันใดที่ตั้งค่ายอยู่บนเนินสูงนั้นเขาเริ่มตัดการลำเลียงอาหารไปยังสหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนแต่ละวันในไม่ช้าแม้แต่น้ำพวกเขา ก็ไม่ได้ เนื่องด้วยเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ถูกปิดล้อมทั้งหลายจะออกจากป้อมภายใต้การยิงของศัตรู

63

กองทัพได้รับคำสั่งให้ตั้งแนวกันหน้าป้อมและให้ยิงใส่ใครก็ตามที่บังเอิญออกมาจากประตูรั้วของป้อม โคดุดสห้ามสหายทั้งหลายไม่ให้ออกไปเอาน้ำจากละแวกนั้น ราชูเล บานีนี้มีรีบว่า "อาหารของเราถูกศัตรูตัดการลำเลียงมา อะไรจะบังเกิดกับเราหากเราไม่ได้น้ำเช่นเดียวกัน?" เวลานั้นพระอาทิตย์ตกดินโคดุดสซึ่งกำลังส่องดูกองทัพของศัตรูอยู่กับมุลลา ฮุสเซนจากระเบียงของป้อม หันมาหามุลลา ฮุสเซนและกล่าวว่า "ความขาดแคลนน้ำบีบคั้นสหายของเรา หากเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า คินนี่ฝนหาใหญ่จะตกใส่ปรปักษ์ทั้งหลายของเรา และจะตามมาด้วยหิมะตกอย่างหนัก ซึ่งจะช่วยให้เราขับไล่การโจมตีที่พวกเขาคิดไว้"

64

คินนี่เองกองทัพของอับดุลลาห์ ซ่าน ต้องประหลาดใจต่อฝนตกหนักซึ่งท่วมกองทัพส่วนที่อยู่ใกล้กับป้อมอาวุธยุทธโปกรณ์ มากมายเสียหายอย่างเรียกคินนี่ไม่ได้, ภายในกำแพงป้อมมีการเก็บน้ำซึ่งเพียงพอสำหรับการบริโภคของผู้ถูกปิดล้อมได้อีกนาน ในระหว่างคืนถัดไปหิมะตกอย่างที่ประชาชนในละแวกนั้นไม่เคยประสบมาก่อนแม้แต่ในกลางฤดูหนาว ได้ซ้ำเติมความหดหืดใจที่เกิดจากฝน, คินนี่ต่อมาซึ่งเป็นคำก่อนวันที่ห้าของเดือนโมฮารราม ฮ.ศ. 1265 [1 ธันวาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] โคดุดสมุ่งมั่นจะออกจากประตูรั้วของป้อม ขณะที่ก้าวบนทางเดินไปสู่ประตูรั้วด้วยความสงบและไม่หวั่นไหวเขาพูดความรู้สึกนึกคิดต่อราชูเล บานีนี้มีรีว่า "ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกรุณาตอบการอธิษฐานของเรา และดลให้ทั้งฝนและหิมะตกลงมาใส่ศัตรูทั้งหลาย ซึ่งนำความพินาศมาสู่ค่ายของศัตรูและนำความสดชื่นมาให้ป้อมของเรา"

65

เมื่อใกล้ถึงชั่วโมงการโจมตีที่กองทหารจำนวนมากเตรียมการไว้อย่างขยันขันแข็งแม้ว่าตนจะได้ประสบกับความสูญเสีย โคดุดสมุ่งมั่นที่จะลุยออกไปตีกองทัพให้กระเจิง, สองชั่วโมงหลังพระอาทิตย์ขึ้นโคดุดสขึ้นขี่ม้า ตามคุ่มกันด้วยมุลลา ฮุสเซนและสหายอีกสามคนซึ่งทุกคนขี่ม้าอยู่ข้างๆ โคดุดส เดินทัพออกจากประตูรั้วโดยมีสหายทั้งคณะเดินตามหลัง, หันใดที่พวกเขาบุกออกไป เสียงร้อง "ยา ซาเฮโบซ ซามาน!"^[2] ดังลั่นขึ้นมา เป็นเสียงร้องที่แพร่กระจายความอกสั่นขวัญหนีให้แก่ค่ายของศัตรู, เสียงคำรามที่สาวกหัวใจสิงห์เหล่านี้ของพระบ็อบเปล่งขึ้นมากลางป่ามาซินดาร์อน ทำให้เหล่าศัตรูที่ซุ่มรอโจมตีอยู่ตามซอกตักใจกลัวจนกระเจิง ประกายแสงจากอาวุธที่ไม่มีอะไรห่อหุ้มของชาวบาบีทำให้เหล่าศัตรูตาพร่า และภัยคุกคามของประกายแสงนี้เพียงพอที่จะทำให้ศัตรูพิศวงงงงันและหมดท่า, พวกศัตรูแตกพ่ายหนีไปอย่างอับยศต่อการโจมตีเข้ามาของชาวบาบี โดยทิ้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดไว้, ภายในเวลาสี่สัปดาห์ที่เสียงตะโกนแห่งชัยชนะถูกเปล่งขึ้น โคดุดสและมุลลา ฮุสเซนเข้ามาควบคุมทหารที่เหลือของกองทัพที่ปราศัยได้สำเร็จ, อับดุลลาห์ ซ่าน เตอร์คามาณกับนายทหารของเขาสอง

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.161 ว่า "ผู้ควบคุมดูแลการเงินระดมพลในหมู่บ้านอัฟกันที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในซารี และเติมกองทหารนี้ด้วยชายอีกหลายคนจากชนเผ่าตุรกีภายใต้การบริหารปกครองของตน, หมู่บ้านอัสลี ออบาดซึ่งถูกลงโทษอย่างรุนแรงโดยชาวบาบีและไฟฝันที่จะแก้แค้นให้ตนเอง จัดหาสิ่งทีตนหาได้และได้การเสริมโดยชายคณะหนึ่งจากอดีต ที่อยู่ใกล้ละแวกนั้นและเต็มใจให้เกณฑ์เข้ามา"

[2] ดูอภิธาน

คนคือฮาบินูลลา ชานะ อัฟกานและนูโรลาห์ ชานะ อัฟกาน พร้อมกับคนของพวกเขาอีกไม่น้อยกว่าสี่ร้อยสามสิบคนมอดม้าย

66

โคดสกลับมายังป้อมขณะที่มุลลา ฮุสเซนยังคงติดตามผลงานที่ปฏิบัติอย่างอาจหาญ ในไม่ช้าซีดิด อับดุลอาซิม เม โคอี เปล่งเสียงในนามของโคดสเรียกมุลลา ฮุสเซนให้กลับมายังป้อมทันที โคดสแสดงความคิดเห็นว่า “เรา ได้ขับไล่ผู้โจมตีไปแล้ว เราไม่จำเป็นต้องทำการลงโทษมากไปกว่านี้ จุดประสงค์ของเราคือการปกป้องตนเอง เพื่อว่าเราจะสามารถทรากตราต่อไปเพื่อให้ชีวิตใหม่แก่มนุษย์ เราไม่มีเจตนาใดๆ ที่จะทำร้ายใครโดยไม่จำเป็น สิ่งที่เราทำสำเร็จคือพยานหลักฐานที่เพียงพอต่ออานาภาพที่เอาชนะไม่ได้ของพระผู้เป็นเจ้า, โดยกรุณาธิคุณที่ คำจุนของพระองค์เราซึ่งเป็นสาวกกลุ่มน้อยของพระองค์ สามารถเอาชนะกองทัพของศัตรูที่จัดตั้งและฝึกมา”

67

ทั้งๆ ที่ทำให้ศัตรูพราซัยเช่นนี้ก็ไม่มีความคนใดของพระบ็อบเสียชีวิตในการปะทะกันครั้งนั้น ไม่มีใครบาดเจ็บสาหัสเว้นแต่ชายชื่อโกลีที่ขี่ม้าหน้าโคดสออกไป ชาวบาบียุคคนได้รับคำสั่งไม่ให้เอาทรัพย์สินใดๆ ของ ปรปักษ์มาเว้นแต่ดาบและม้า

68

เมื่อมีคำสั่งปรากฏชัดว่ากองกำลังที่อับดุลลาห์ ชานะเคยบัญชาการกำลังรวมตัวกันใหม่ โคดสบอกสหาย ทั้งหลายให้ชุดครอบป้อมเป็นเครื่องป้องกันภัยจากการโจมตีครั้งใหม่, สิบเก้าวันผ่านไปซึ่งในระหว่างนี้ชาวบาบีย ออกแรงเต็มที่เพื่อทำงานให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่ถูกกำหนดให้ปฏิบัติ พวกเขาทรากตราทั้งกลางวันกลางคืนอย่าง เบิกบานเพื่อแรงงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่นานหลังจากที่งานเสร็จสิ้นสมบูรณ์ เป็นที่ประกาศว่าเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซา ^[1] กำลังนำหน้ากองทัพมากมายมุ่งมายังป้อมและได้ตั้งค่ายอยู่ที่ซิร์กาห์ ไม่กี่วันต่อมาเขาย้าย กองบัญชาการไปที่หมู่บ้านวาสคาส, เมื่อมาถึงเจ้าชายส่งคนมาแจ้งมุลลา ฮุสเซนว่า ตนได้รับบัญชาจาก กษัตริย์ซาห์ให้มาสืบให้แน่ชัดว่า จุดประสงค์ของกิจกรรมของเขาคืออะไร และขอความกระจ่างเกี่ยวกับจุดหมายที่ เขาหาทางบรรลุ มุลลา ฮุสเซนตอบว่า “จงไปบอกเจ้านายของเจ้าว่า เราปฏิเสธเจตนาใดๆ ทั้งสิ้นที่จะบั่นทอน รากฐานระบบการปกครองของกษัตริย์ หรือช่วงชิงอำนาจของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์, ศาสนาของเรา เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยพระธรรมของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา และโดยเบื้องต้นเกี่ยวพันกับประโยชน์ ของสำนักนิกบวชของประเทศนี้ เราสามารถแสดงการก่อกวนที่โต้แย้งไม่ได้และใช้เหตุผลสรุปจากข้อพิสูจน์ที่ ไม่มีผิดพลาด เพื่อสนับสนุนสัจธรรมของธรรมสารที่เราแสดง” ความจริงใจที่แรงกล้าที่มุลลา ฮุสเซนให้เหตุผล การปกป้องศาสนา และรายละเอียดที่เขาจะมาสาธิตความเชื่อถือได้ของคำกล่าวอ้างของตน จับใจผู้นำชาวและ ทำให้เขาน้ำตาไหล เขาอุทานว่า “เราควรจะทำอะไร?” มุลลา ฮุสเซนตอบว่า “ขอให้เจ้าชายบอกเหล่าโอลามา ทั้งในซารีและบาร์ฟูรชให้มาที่นี่ แล้วขอให้เราสาธิตความเชื่อถือได้ของการเปิดเผยพระธรรมที่พระบ็อบประกาศ ขอให้คัมภีร์โกรอ่านตัดสินว่าใครพูดความจริง ให้เจ้าชายเองวินิจฉัยกรณีของเราและประกาศคำวินิจฉัย, ให้ เจ้าชายตัดสินด้วยว่าเขาควรปฏิบัติต่อเราอย่างไร หากเราไม่สามารถพิสูจน์สัจธรรมของศาสนานี้ด้วยการใช้ วจาและคำสอนปรัมปรา” ผู้นำชาวแสดงความพอใจโดยสมบูรณ์กับคำตอบที่ตนได้รับ และสัญญาว่าภายใน สามวัน จะมีการเรียกประชุมนิกบวชตำแหน่งสูงในลักษณะที่มุลลา ฮุสเซนเสนอแนะ

69

[1] Comte De Gobineau กล่าวไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.164-5 ว่า “อามีร์ เนซาม โกรธรุนแรงต่อชาวเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น การพรรณนาเรื่องราวเขย่าขวัญได้ปลุกเร้า ความโกรธแค้นของเขา, ด้วยอยู่ไกลเกินไปจากสถานที่เกิดเหตุที่จะประเมินความคลั่งไคล้ของพวกเขาต่ออำนาจ รัฐบาล เขาสามารถสรุปได้เพียงว่า ชาวบาบียควรถูกกำจัดก่อนที่ความกล้าหาญของพวกเขาจะได้รับการกระตุ้น ยิ่งขึ้นไปอีกด้วยชัยชนะที่แท้จริง, เจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซาซึ่งเป็นผู้แทนที่ได้รับการแต่งตั้งโดยกษัตริย์ในมณฑล ที่ถูกคุกคาม จากไปกับการได้รับอำนาจพิเศษ, มีคำสั่งการให้เขียนรายชื่อของผู้ที่ตายในการเข้าโจมตีปราการ ชาวบาบีย การปล้นสะดมหมู่บ้านเฟอร์ราและสัญญาผู้รอดชีวิตว่าจะได้รับบำนาญ

ฮาจี มุสตาฟา ชานะพี่ชายของอับดุลลาห์ ได้รับสัญลักษณ์แห่งความโปรดปรานเป็นกายเป็นกองจากกษัตริย์ กล่าวคือ มีการทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อฟื้นคืนความกล้าหาญและความเชื่อมั่นของชาวมุสลิม”

คำสัญญาที่ผู้นำชาวให้ไว้ถูกลิดลิดให้ไม่เป็นไปตามนั้น สามวันต่อมาเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ชาเตรียมการโจมตีพวกที่อาศัยอยู่ในป้อมในระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน เจ้าชายเมห์ดีนำหน้าทหารราบสามกองพลและทหารม้าหลายกองพล จัดทัพก่อค่ายให้กองทัพอยู่บนยอดสุดที่มองลงมาเห็นป้อมแล้วให้สัญญาณยังไปทางทิศนั้น

70

ยังไม่รุ่งสว่างด้วยสัญญาณ “ดูกร วีรบุรุษของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ลงขึ้นมา!” โคดุดสั่งให้เปิดประตูรั้วของป้อม มุลลา ฮุสเซนและสหายสองร้อยสองคนวิ่งไปที่ม้าและควบบตามโคดุดไปขณะที่เขาขี่ม้ามุ่งไปทางทิศของหมู่บ้านวาสคาส, ด้วยไม่หันตอกองกำลังท่วมทับที่เรียงแถวมาถล่มตน อีกทั้งหิมะและโคลนที่พอกพูนบนถนนก็หยุดยั้งตนไม่ได้ท่ามกลางความมืดที่ล้อมรอบ พวกเขามุ่งหน้าโดยไม่หยุดไปยังที่มั่นที่ใช้เป็นฐานปฏิบัติการของศัตรู

71

เจ้าชายซึ่งกำลังสังเกตการณ์เคลื่อนไหวของมุลลา ฮุสเซน มองเห็นเขาจากป้อมโกลีเข้ามา จึงส่งคนของตนให้กระหน่ำยิงใส่เขา แต่กระสุนที่ยิงออกมาไม่สามารถหยุดการคืบหน้าเข้ามาของมุลลา ฮุสเซนได้ เขาตะลุยผ่านประตูรั้วและจู่โจมห้องพักส่วนตัวของเจ้าชาย ผู้ซึ่งด้วยสำนึกอย่างทันใดว่าชีวิตของตนอยู่ในอันตราย ได้กระโจนออกทางหน้าต่างหลังลงไปในคูและแผ่นหินไปเท่าเปลา่^[1] เมื่อรู้ผู้นำและขวัญกระเจิงกองทัพของเจ้าชายหนีไปอย่างอัปยศต่อหน้าชาวบาบิกกลุ่มเล็กๆ นั้นที่ตนไม่สามารถกำราบ ทั้งๆ ที่มีจำนวนเหนือกว่าอย่างท่วมทับและทรัพยากรที่คลังหลวงให้ไว้^[2]

72

ขณะที่ผู้ชนะกำลังตะลุยผ่านส่วนของป้อมที่สำรองไว้สำหรับเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ชา เจ้าชายอีกสองคนของราชตระกูล^[3] ลื่นซึบในความพยายามที่จะฟันป้อมปราการของตนให้ร่วง, ขณะที่ทะเลงเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ของเจ้าชายพวกเขาค้นพบว่าในห้องหนึ่งมีหีบสมบัติต่างๆ ที่เต็มไปด้วยทองและเงิน ซึ่งทั้งหมดนี้พวกเขาไม่อยาก

[1] Comte De Gobineau กล่าวไว้ใน *“Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale”* p.169-70 ว่า “เราปล่อยเมห์ดี โกลี มีร์ชาวิ่งหนีไปจากบ้านที่ไฟไหม้ของเขาและเร่ร่อนไปตามลำพังในชนบทในหิมะและความมืด เมื่อโกลีจะรุ่งอรุณเขาพบว่าตนเองอยู่บนทางผ่านบนภูเขาที่ไม่เป็นที่รู้จัก หลงทางอยู่ในพงป่าแต่ความจริงแล้วไม่ไกลจากการสู้รบสังหารหมู่ สายลมพาเสียงห่ากระสุนมาถึงหูของเขา, ในสภาพที่น่าเศร้าและงุนงงอย่างสมบูรณ์นี้ ชาวมาซินดารอนคนหนึ่งซึ่งขี่ม้ามาพอควรและจำเจ้าชายได้ มาพบเขา, ชายผู้นี้ลงจากหลังม้า เอาเจ้าชายขึ้นขี่ม้าและเสนอตนรับใช้ในฐานะคนนำทาง, เขาพาเจ้าชายไปยังกระท่อมชาวชนบท ให้เจ้าชายหย่อนกายในยุ่งฉาง [นี้ไม่ถือว่าเป็นสถานที่ที่ไม่ได้รับความเห็นชอบในเปอร์เซีย] และขณะที่เจ้าชายนอนหลับและทานอาหาร ชาวมาซินดารอนนี้ขี่ม้าของตนขี่ไปตามชนบท บอกข่าวดีว่าเจ้าชายปลอดภัยและสบายดี ดังนั้นเขาพาคนของเจ้าชายทั้งหมดมาหาเจ้าชาย หรืออย่างน้อยก็คนของเจ้าชายที่นำนับถือจำนวนหนึ่งมากขึ้นที่ละกลุ่ม

หากเมห์ดี โกลี มีร์ชาเป็นหนึ่งในบรรดาผู้มีจิตวิญญานที่ทะนงไม่ถอดใจง่ายๆ เพราะความปราถัย เขาย่อมจะพิจารณาว่าสถานการณ์ของตนเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อยเพราะเคราะห์ร้ายค่าวันก่อน เขาสามารถเชื่อว่าคนของเขาถูกจู่โจมอย่างโชคร้าย เช่นนั้นด้วยกองกำลังที่เหลืออยู่ของเขา เขาย่อมรักษาภาพลักษณ์และตริ้งกำลังไว้ได้ เพราะความจริงแล้วชาวบาบิได้ล่าถอยและหายไปจากสายตา, แต่ซาห์ซาเดห์ซึ่งหาได้ภูมิใจในความเด็ดเดี่ยวดังกล่าว เป็นคนที่มีลักษณะอ่อนแอ และเมื่อเห็นว่าตนเองได้รับการปกป้องอย่างดี เขาออกจากยุ่งฉางและรีบไปยังหมู่บ้านกอดิต คาลา จากที่นั่นเขาไปถึงซารีอย่างเร่งรีบ, การปฏิบัติตัวเช่นนี้ย้ำความรู้สึกที่เกิดจากความพ่ายแพ้ในหมู่บ้านวาสคาสไปทั้งหมด ความตื่นกลัวตามมา เมืองที่เปิดเชื่อว่าตนมีโอกาสเจออันตรายทุกอย่าง และทั้งๆ ที่มีความยากลำบากของฤดูกาล เราก็สามารถเห็นกองคาราวานของผู้ที่ไม่ใช่คนรบตกอยู่ในความคับขัน พากรรยาและลูกๆ ไปยังทะเลทรายตามาแวน เพื่อจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากอันตรายที่น่าเวทนา ที่การปฏิบัติตัวที่ระมัดระวังของซาห์ซาเดห์ดูเหมือนจะหานาย, เมื่อชาวเอเชียไม่มีสติ พวกเขาไม่มีสติเอาเลย”

[2] *ibid.*, p.167 กล่าวไว้ว่า “ในไม่ช้าขั้วขณะกองทัพของเขาซึ่งอยู่ในความสับสนดังกล่าว ถูกตีกระเจิงไปโดยคนของมุลลา ฮุสเซนสามร้อยคน! นี่ไม่ใช่ดาบของพระเจ้าผู้เป็นนายและของก็เดียนหรือ?”

[3] ตามที่บันทึกไว้โดย Gobineau, p.167 พวกเขาคือสุลต่าน ฮุสเซน มีร์ชาโอรสของกษัตริย์ฟัท อาลี ซาห์และดอวูด มีร์ชาโอรสของซิลูซ สุลต่านซึ่งเป็นลุงของกษัตริย์ซาห์

แต่ให้เพื่อนมือ เว้นแต่หม้อไสดินปั้นและดาบโปรดของเจ้าชายที่พวกเขาถือมาเป็นหลักฐานของชัยชนะให้แก่ มุลลา ฮุสเซน สหายบาบี่ทั้งหลายไม่สนใจเครื่องตกแต่งราคาแพงทั้งหลายที่เจ้าของละทิ้งอย่างสิ้นหวัง, เมื่อนำ ดาบของเจ้าชายมาให้มุลลา ฮุสเซน พวกเขาค้นพบว่ามุลลา ฮุสเซนได้แลกดาบของตนที่ถูกลูกปืนยิงกับดาบ ของโคดุดซึ่งเขาใช้ขับไล่ผู้โจมตี

73

ขณะที่กำลังเปิดประตูรั้วของคุกที่เคยอยู่ในมือของศัตรู พวกเขาได้ยินเสียงของมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลีซึ่งถูกจับ เป็นเชลยระหว่างทางไปยังป้อม และกำลังระโหยอยู่กับนักโทษทั้งหลาย เขาอ่อนวอนในนามเพื่อนๆ ที่ร่วมทน ทุกข์ และปลดปล่อยพวกเขาได้สำเร็จทันที

74

ตอนเช้าของการประจัญบานที่นำทรงจำนั้น มุลลา ฮุสเซนรวบรวมสหายทั้งหลายมาอยู่รอบๆ โคดุดบริเวณรอบ นอกของหมู่บ้านวาสคัส ส่วนตัวเขาเองอยู่บนหลังม้าคอยรับมือการโจมตีครั้งใหม่ของศัตรู, ขณะที่เฝ้ามองการ เคลื่อนไหวของศัตรู ทันใดนั้นเขาสังเกตเห็นกองทัพจำนวนนับไม่ถ้วนจู่โจมเข้ามาหาตนจากทั้งสองด้าน ชาว บาบี่ทั้งหมดลุกขึ้นและเปล่งเสียงร้องอีกครั้งว่า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!” แล้วรุกไปข้างหน้าเพื่อเผชิญกับความ ทำทาย, มุลลา ฮุสเซนควมม้าเข้าไปทางหนึ่ง โคดุดและสหายทั้งหลายไปอีกทางหนึ่ง อย่างไรก็ตามกองทหารที่ กำลังบุกเข้าโจมตีมุลลา ฮุสเซน เบี่ยงเบนวิถีของตนหนีจากเขาอย่างทันใดไปรวมกำลังกับศัตรูที่เหลือทั้งหมด แล้วโอบล้อมโคดุดและเหล่าสหายที่อยู่กับเขา, ณ ขณะหนึ่งพวกเขากระหน่ำยิงกระสุนนับพันลูก ซึ่งลูกหนึ่ง โดนปากโคดุดทำให้ฟันของเขาหลุดไปหลายซี่อีกทั้งทำให้เขาบาดเจ็บที่ปากและคอ เสียงปืนดังสนั่นที่เกิดจาก การยิงกระสุนนับพันลูกพร้อมกันซึ่งได้ยินไปไกลถึงสิบพาร์ซาค ทำให้มุลลา ฮุสเซนหวั่นวิตกแล้วรีบไปช่วย เพื่อนบาบี่, ทันใดที่ไปถึงเพื่อนๆ เขาลงจากหลังม้าและฝากม้าไว้กับกัมบาร์ อาลีผู้ติดตามรับใช้ แล้ววิ่งเข้าไปหา โคดุด, การเห็นเลือดหยดนองจากปากของหัวหน้าที่รักยิ่งของตน ทำให้มุลลา ฮุสเซนรู้สึกกลัวและเสียขวัญลึกๆ อยู่ในใจ, ขณะที่เขาชูมือขึ้นด้วยความสยองและกำลังจะหุบตีสีระตัวเอง โคดุดบอกให้เขาหยุด, โดยการเชื่อ ฟังผู้นำของตนทันทีมุลลา ฮุสเซนขอดาบจากมือของโคดุด ซึ่งทันใดที่ได้รับการส่งมอบดาบนั้น ก็ชักออกมา จากฝักแล้วใช้ตีกองกำลังที่มารุมเขาจนกระเจิง, โดยมีเพื่อนสาวคนหนึ่งร้อยสิบคนตามมา มุลลา ฮุสเซน เผชิญหน้ากับกองกำลังที่เรียงหน้ากันมาต่อต้านตน, มือหนึ่งควงดาบของผู้นำที่รักยิ่งของตน อีกมือหนึ่งควง ดาบของฝ่ายตรงข้ามที่อภัยศ มุลลา ฮุสเซนสู้รบกับพวกเขาอย่างไม่คิดชีวิต และภายในเวลาสามสิบนาทีซึ่งใน ระหว่างนี้เขาแสดงวีรกรรมได้อย่างน่าอัศจรรย์ มุลลา ฮุสเซนทำให้ทั้งกองทัพหนีไปได้สำเร็จ

75

การล่าถอยอย่างอัปยศของกองทัพของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซา ทำให้มุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลายสามารถ กลับไปยังป้อม, ด้วยความเจ็บปวดและเสียใจพวกเขาพาตัวผู้นำที่ได้รับบาดเจ็บไปอยู่ภายใต้การคุ้มครองในที่ มั่นของเขา เมื่อมาถึงป้อมโคดุดขอเรื่องเพื่อนบาบี่ที่คร่ำครวญต่อการบาดเจ็บของตนโดยการเขียนว่า “เราควร ยอมจำนนต่อสิ่งใดก็ตามที่เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เราควรมั่นคงแน่วแน่ในชั่วโมงแห่งการทดสอบ ก่อนหินของพวกนอกศาสนาทำให้พระโมฮัมหมัดฟื้นคืนชีพ ฟันของเราร่วงเพราะลูกปืนของศัตรู แม้ว่าร่างกาย ของเราเจ็บปวด วิญญาณของเราจมอยู่ในความดีใจ ความกตัญญูของเราต่อพระเจ้าไม่มีขอบเขต หาก เจ้ารักเรา อย่าให้ความเบื่อบานนี้ถูกบดบังด้วยการเห็นเจ้าเศร่าโสภ”

76

การประจัญบานที่นำทรงจำครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ยี่สิบห้าของเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1265 [21 ธันวาคม ค.ศ. 1848 (พ.ศ.2391)] ต้นเดือนเดียวกันนี้พระบาฮาอูลลาห์ทรงรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับมุลลา ฮุสเซน ได้ออก เดินทางจากนุรีไปยังป้อมทาบาซีโดยมีมิตรสหายจำนวนหนึ่งคอยติดตามรับใช้ ส่วนหนึ่งในบรรดาผู้ที่มากับ พระองค์คือฮาจี มีร์ซา จานีเย คาขานี, มุลลา บาเกเร ทาบรีซีหนึ่งในอัครแห่งการมีชีวิต และมีร์ซา ยาร์ยา นองชายของพระองค์, พระบาฮาอูลลาห์ทรงบอกความปรารถนาของตนว่า พวกเขาควรมุ่งหน้าตรงไปยัง จุดหมายปลายทางโดยไม่หยุดพักการเดินทาง เจตนาของพระองค์คือให้ไปถึงสถานที่นั้นตอนกลางคืน เนื่อง ด้วยมีการออกคำสั่งอย่างเข้มงวดตั้งแต่อับดุลลาห์ ข่านเข้ามาบัญชาการว่า ไม่ว่าในสภาพแวดล้อมใดๆ ไม่ควร ให้ความช่วยเหลือผู้อาศัยอยู่ในป้อม มียามมาประจำการ ณ สถานที่ต่างๆ เพื่อรับประกันการโดดเดี่ยวผู้ถูกปิด ล้อม, อย่างไรก็ตามสหายทั้งหลายรุกเร้าพระองค์ให้หยุดการเดินทางเพื่อพักผ่อนสามสี่ชั่วโมง, ถึงแม้จะทรงรู้ว่า ความล่าช้านี้เป็นความเสี่ยงอย่างร้ายแรงต่อการถูกศัตรูจู่โจม พระองค์ก็ยอมตามคำขอร้องที่จริงจังของพวกเขา พวกเขาหยุด ณ บ้านร้างหลังหนึ่งติดกับถนน, หลังจากอาหารค่ำสหายทั้งหมดของพระองค์ไปนอน แม้จะทรงสู้

ทนความยากลำบากมาพระองค์ก็ตื่นอยู่คนเดียว พระองค์ทราบดีถึงภัยอันตรายที่ตนและมิตรสหายมีสิทธิเจอ และตระหนักดีว่าการมาถึงป้อมแต่วันอาจเกิดอะไรขึ้น

77

ขณะที่พระองค์จับตาดูอยู่ข้างๆ พวกเขา เหล่าสายลับของศัตรูแจ้งให้ยามในละแวกนั้นทราบการมาถึงของกลุ่มของพระองค์ และสั่งให้ยึดพื้นที่ซึ่งใดก็ตามที่พวกเขาสามารถพบอยู่ในครอบครองของชาวบาบี พวกเขาบอกพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซึ่งพวกเขามองออกทันทีว่าเป็นผู้นำของกลุ่มว่า “เราได้รับคำสั่งที่เข้มงวดให้จับกุมทุกคนที่เราพบโดยบังเอิญในบริเวณใกล้เคียง และได้รับบัญชาให้นำตัวเขาไปยังอาโมลโดยไม่ต้องไต่สวนก่อน และส่งมอบเขาให้แก่มือของผู้ว่าการอาโมล” พระบาฮาอุลลาห์ให้ความคิดเห็นว่า “เรื่องนี้ไม่ได้เป็นอย่างที่ท่านเห็น ท่านเข้าใจผิดจุดประสงค์ของเรา เราขอแนะนำท่านให้กระทำในลักษณะที่จะไม่ทำให้ท่านเสียใจในที่สุด” คำตักเตือนนี้ซึ่งเอ่ยด้วยความสง่าและสงบ ชักนำหัวหน้ายามให้ปฏิบัติต่อบรรดาผู้ที่ตนจับกุมด้วยความเกรงใจและมารยาท เขาบอกพวกบาบีให้ขึ้นม้าและมุ่งหน้าไปยังอาโมลกับเขา ขณะที่พวกเขาเข้าไปใกล้ริมฝั่งแม่น้ำ พระบาฮาอุลลาห์ส่งสัญญาณบอกสหายทั้งหลายที่กำลังขี่ม้าห่างจากยามระยะหนึ่ง ให้โยนเอกสารต้นฉบับใดๆ ที่ตนมีอยู่ในครอบครองทิ้งลงไป

78

ณ รุ่งอรุณขณะที่พวกเขากำลังใกล้เข้าไปหาเมือง ชาวสารภูกส่งล่วงหน้าไปถึงรักษาการผู้ว่าการ เป็นการแจ้งให้เขาทราบการมาถึงของคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกจับเป็นเชลยระหว่างทางไปป้อมทาบาสี, ตัวผู้ว่าการเองกับคณะผู้คุมกันเขาได้รับการแต่งตั้งให้ไปสมทบกับกองทัพของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซา และได้มอบหมายญาติให้รักษาการเวลาที่ตนไม่อยู่, ทันใดที่ชาวสารภีไปถึงรักษาการผู้ว่าการ เขาไปยังสุเหร่าอาโมลและเรียกตัวเหล่าโอลามาและขียิดชั้นนำของเมืองให้มารวมตัวกันและไปพบกับคนกลุ่มนี้ เขาแปลกใจมากที่ทันใดที่ดวงตาเขาเห็นและจำพระบาฮาอุลลาห์ได้ และเสียใจมากต่อคำสั่งที่ตนส่งออกไป, เขาสร้างตาวาพระองค์สำหรับสิ่งที่พระองค์ทำ ด้วยหวังที่จะระงับความโกลาหลและบรรเทาความตื่นเต็นของบรรดาผู้ที่มาชุมนุมกันในสุเหร่า, พระบาฮาอุลลาห์ประกาศว่า “เราเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่ได้มีความผิดตามที่พวกเขาใส่ความเรา ความบริสุทธิ์ของเราจะเป็นที่แสดงให้เห็นต่อสายตาของท่าน เราขอแนะนำท่านให้กระทำในลักษณะที่จะไม่ทำให้ท่านเสียใจในที่สุด” รักษาการผู้ว่าการเหล่าโอลามาที่อยู่ที่นี่ให้ตั้งคำถามใดก็ได้ตามที่ต้องการ, สำหรับการสอบถามต่างๆ ของเหล่าโอลามาพระบาฮาอุลลาห์ให้คำตอบที่ชัดเจนและให้ความเชื่อมั่น, ขณะที่ชั๊กไช่ไล่เสียงพระองค์พวกเขาค้นเจอเอกสารต้นฉบับหนึ่งในครอบครองของสหายคนหนึ่งของพระองค์ ซึ่งพวกเขามองออกว่าเป็นธรรมลิขิตของพระบ๊อบ แล้วส่งให้หัวหน้าของโอลามาที่อยู่ในที่ชุมนุมนั้น, ทันใดที่ได้อ่านเอกสารนั้นอย่างถี่ถ้วนได้สามสี่บรรทัด เขาวางเอกสารนั้นลงข้างๆ หันไปหาคนที่อยู่รอบๆ และอุทานว่า : “คนเหล่านี้ที่กล่าวอ้างอย่างเกินควรดังกล่าว ได้เผยให้เห็นความเขลาของตนอย่างไม่ตั้งใจเกี่ยวกับหลักการสะกดคำขั้นพื้นฐานที่สุดในประโยคนี้เองที่ข้าได้อ่าน” พระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบว่า “ท่านนักบวชผู้มีวิริยาและน่าชื่นชมนับถือ วณนะเหล่านี้ที่ท่านจับผิดไม่ใช่วณนะของพระบ๊อบ แต่เป็นวณนะที่เอ่ยโดยบุคคลที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าอหิมามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา ในการตอบโคเมล อิบเน ซียาด ซึ่งเขาเลือกให้เป็นสหาย”

79

สภาพแวดล้อมที่พระบาฮาอุลลาห์เล่าถึงซึ่งเกี่ยวข้องกับคำตอบนี้ ซึ่งไม่น้อยไปกว่ากิริยาท่าทางในการเล่าของพระองค์ ทำให้โหมจหาฮิดที่โอหังนี้เชื่อมั่นในความโง่และความสะเพร่าของตนเอง, ด้วยไม่สามารถแย้งคำพูดที่มีน้ำหนักดังกล่าวยุติจึงเสียดใจว่า ขียิดคนหนึ่งพูดแทรกเข้ามาอย่างโมโหว่า “คำพูดนี้สาธิตอย่างสิ้นสงสัยว่าผู้พูดเองเป็นบาบี และเป็นไม่น้อยกว่าผู้บรรณาธิบายชั้นนำของความเชื่อหลักของนิกายนั้น” เขาเร่งเร้าด้วยภาษาที่แรงในอารมณ์ให้สังหารสาวกทั้งหลายของนิกายนั้น เขาร้องว่า “บรรดาผู้นับถือนิกายที่ไม่เป็นที่รู้จักนี้เป็นศัตรูที่สาบานตนของทั้งรัฐและศาสนาอิสลาม! เราต้องกำจัดความเชื่อนอกกรีตนั้นไม่ว่าโดยวิธีใด” เขาได้รับการสนับสนุนในการประณามโดยขียิดคนอื่นๆ ที่นั่น ซึ่งได้ใจจากการพูดจาสาปแช่ง ณ ที่ชุมนุมนั้น และยื่นกรานให้ผู้ว่าการทำตามความปรารถนาของตนโดยไม่ลังเล

80

รักษาการผู้ว่าการตกที่นั่งลำบากมากและตระหนักว่า หลักฐานใดๆ ของการไม่ถือโทษของตนจะเต็มไปด้วยผลร้ายแรงตามมาต่อความปลอดภัยของตำแหน่งของตน, ในความต้องการที่จะระงับยับยั้งความคลั่งที่ถูกปลุกขึ้นมา เขาสั่งบรรดาผู้ติดตามคุ้มกันให้เตรียมไม้เรียวและลงโทษเชลยทั้งหลายอย่างเหมาะสมโดยไม่รอช้า เขากล่าว

เพิ่มเติมว่า “หลังจากนี้เราจะขังพวกเขาไว้ในครุฑการกลับมาของผู้ว่าการ ผู้ซึ่งจะส่งตัวพวกเขาไปเตหะราน ที่ซึ่งพวกเขาจะได้รับโทษเขียนตัวอย่างสาสมด้วยน้ำมือของประมุข”

81

คนแรกที่ถูกกำหนดล่วงหน้าให้ถูกเขียนตีฝ่าเท้าคือมุลลา บาเกอร์ เขาเร่งเร้าว่า “ข้าพเจ้าเป็นเพียงคนเลี้ยงม้าของพระบาฮาอุลลาห์ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ระหว่างทางไปมาซัด พวกเขาจับกุมข้าพเจ้าทันทีและนำตัวข้าพเจ้ามาที่นี่” พระบาฮาอุลลาห์แทรกแซงและชักนำผู้กดขี่ทั้งหลายให้ปล่อยตัวเขาได้สำเร็จ ท่านองเดียวกันพระองค์ขอร้องให้ฮาจิ มีร์ซา จานีซึ่งพระองค์กล่าวว่าเขาเป็น “เพียงคนค้าขาย” ที่พระองค์ถือว่าเป็น “แขก” ของพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะ “รับผิดชอบข้อกล่าวหาใดๆ ต่อเขา”, มีร์ซา ย้ายย้ายซึ่งพวกเขาจะจับมัด ก็ถูกปล่อยตัวทันทีที่พระบาฮาอุลลาห์ประกาศว่าเขาเป็นผู้ติดตามรับใช้ของพระองค์ พระองค์บอกรักษาการผู้ว่าการว่า “คนเหล่านี้ไม่มีความผิดสำหรับอาชญากรรมใดๆ หากท่านยืนยันกรณที่จะทำการลงโทษ เราขอเสนอตัวเองเป็นเหยื่อที่เต็มใจสำหรับการเขียนตีของท่าน” รักษาการผู้ว่าการถูกบีบบังคับอย่างไม่สู้จะเต็มใจให้ออกคำสั่งว่า พระบาฮาอุลลาห์เท่านั้นที่ได้รับเลือกให้ทนทรมาณการถูกข่มขู่ที่แต่เดิมเขาตั้งใจไว้สำหรับสหายทั้งหลายของพระองค์^[1]

82

การปฏิบัติเดียวกันที่ใช้กับพระบ็อบห้าเดือนก่อนที่ทาบริซ พระบาฮาอุลลาห์ก็เจอในที่ชุมนุมของโอลามาในอาโมล, การถูกกักขังครั้งแรกที่พระบ็อบโดนโดยน้ำมือของศัตรูคือในบ้านของหัวหน้าตำรวจเมืองซีราซอับดุล ฮามิด ข่าน การถูกกักขังครั้งแรกของพระบาฮาอุลลาห์คือในบ้านของคาคาโคดาคนหนึ่งในเตหะราน, การถูกคุมขังครั้งที่สองของพระบ็อบคือในปราสาทมาห์คู การถูกคุมขังครั้งที่สองของพระบาฮาอุลลาห์คือที่พักอาศัยส่วนตัวของผู้ว่าการอาโมล, พระบ็อบถูกเขียนในนามาซ คานีห์ (บ้านอธิษฐาน) ของเซโคล อิสลามแห่งทาบริซ การข่มขู่แบบเดียวกันกระทำต่อพระบาฮาอุลลาห์ในนามาซ คานีห์ของโมลทาฮิดแห่งอาโมล, การถูกกักขังครั้งที่สามของพระบ็อบที่สามคือในปราสาทเซห์ริค การถูกกักขังครั้งที่สามพระบาฮาอุลลาห์คือในซ็อฮา ชาล^[2] ในเตหะราน, พระบ็อบซึ่งการถูกทดสอบและความทุกข์ทรมานของพระองค์ในเกือบทุกกรณีนำหน้ามาก่อนการถูกทดสอบและความทุกข์ทรมานของพระบาฮาอุลลาห์ ทรงพลีตนเองเพื่อไถ่ตัวพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตนจากภยันตรายที่กลุ่มมรณะชีวิตที่ล้ำค่านั้น ส่วนพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งไม่เต็มใจให้พระผู้ทรงรักพระองค์มากเป็นผู้ทนทุกข์เพียงผู้เดียว ขอมมีส่วนร่วมดื่มถ้วยที่เตรียมฝักปากของพระบ็อบทุกครั้ง, ความรักดังกล่าวไม่มีดวงตาใดเคยมองเห็น หรือหัวใจที่เป็นสังขารใดเคยนึกคิดความอุทิศตนซึ่งกันและกันดังกล่าว, หากกึ่งของตนไม่ทุกต้นถูกเปลี่ยนเป็นปากกา ทะเลทั้งหมดถูกเปลี่ยนไปเป็นน้ำหมึก ฟ้าและดินถูกม้วนเป็นแผ่นกระดาษหนึ่ง ก็ยังไม่ได้สำรวจความไพศาลของความรักนั้น และหยิ่งไม่ถึงความลึกของความอุทิศนั้น

83

พระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายถูกคุมขังช่วงเวลาหนึ่งอยู่ในห้องที่เป็นส่วนหนึ่งของสุเหร่า, รักษาการผู้ว่าการซึ่งยังคงมุ่งมั่นที่จะคุมกันพระผู้เป็นนักโทษของตนจากการทำร้ายของศัตรูที่ไม่เลิกรา ได้แอบส่งการบรรดาผู้ติดตามคุ้มกันของตนให้เปิดทางผ่านกำแพงห้องที่กักขังหลายทั้งหลาย ณ เวลาที่ไม่เป็นที่สงสัย และให้ย้ายผู้นำของเขลยไปที่บ้านของตนทันที ขณะที่ตัวเขาเองกำลังพาตัวพระบาฮาอุลลาห์ไปยังที่อาศัยของตน ซียัดคนหนึ่งกระโจนเข้ามา ตะโกนคำหยาบที่ดุเดือดที่สุดใส่พระองค์ และชูกระบองในมือขึ้นจะตีพระองค์, รักษาการผู้ว่าการเข้ามาขวางทันทีและโดยการขอร้องผู้โจมตี “ได้ส่งเขาด้วยคำสัตย์สาบานต่อพระโมฮัมหมัด” ให้ยังมีชีวิตผู้นั้นพูดโพล่งออกมาว่า “อะไรกัน! ท่านกล้าปล่อยตัวบุรุษผู้เป็นศัตรูที่สาบานตนของศาสนาของบิดาของเราได้อย่างไร? ระหว่างนั้นฝูงนกเลมมารวมตัวกันอยู่รอบๆ เขา ส่งเสียงโห่ฮาและด่าทอเพิ่มเข้าไปกับเสียงโวยวายที่เขาเปล่ง, แม้ว่าความโกลาหลดังกล่าวจะเพิ่มขึ้น บรรดาผู้ติดตามคุ้มกันรักษาการผู้ว่าการก็สามารถ

[1] *The Epistle to the Son of the Wolf*, p.57 ลิขิตไว้ว่า “ดูกร เซค! สิ่งที่มาแฉ้วพานพระผู้ถูกประทุษร้ายนี้ไม่มีที่เปรียบหรือเสมอ เราได้ทนสิ่งนั้นทั้งหมดด้วยความเต็มใจและยอมจำนนที่สุด เพื่อว่าวิญญาณทั้งหลายของมนุษย์จะได้รับการสอนใจ และพระวามะของพระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้รับการเชิดชู, ขณะที่เราถูกกักขังในคุกในดินแดนแห่งมิม [มาซินดาร์อน] วันหนึ่งเราถูกส่งมอบตัวเราให้แก่มือของเหล่านักบวช เจ้าสามารถนึกคิดได้อย่างดีว่าอะไรบังเกิดกับเรา”

[2] ตามตัวอักษรคือ “หลุมดำ” ซึ่งเป็นห้องขังใต้ดินที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกคุมขัง

พาทัวพระบาฮาอุลลาห์มายังที่อาศัยของเจ้านายของตนได้อย่างปลอดภัย และในโอกาสนั้นได้แสดงให้เห็นความกล้าหาญและคุณสมบัติได้อย่างน่าประหลาดใจอย่างแท้จริง

84

ทั้งๆ ที่มีการประท้วงของฝูงชน นักโทษที่เหลือก็ถูกนำตัวไปยังทำเนียบ และตั้งนี่หน้าพันกษัตริย์ที่คุกคามตน รักษาการผู้ว่าการขอโทษพระบาฮาอุลลาห์เป็นการใหญ่สำหรับการปฏิบัติของชาวเมืองอาโมลต่อพระองค์ เขา กล่าวว่า “หากมิใช่เพราะพระผู้ทรงบริบาลเข้ามาขวางกั้น ไม่มีพลังอำนาจใดจะปลดปล่อยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของประชาชนที่มดร้ายนี้ได้สำเร็จ หากมิใช่เพราะความซงัดของคำสาบานของข้าพเจ้าว่าจะเสี่ยงชีวิตของตนเองเพื่อเห็นแก่ท่าน ข้าพเจ้าเช่นกันยอมตกเป็นเหยื่อความรุนแรงของพวกเขา และยอมถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของพวกเขา” เขาบ่นอย่างเจ็บแค้นถึงการปฏิบัติตัวที่อกอาจของเหล่าซีียดแห่งอาโมล และประณามความต่ำทรามของอุปนิสัยใจคอของพวกเขา เขาแสดงความรู้สึกออกมาว่าถูกรังควานอย่างต่อเนื่องโดยแผนการที่มดร้ายของพวกเขา, รักษาการผู้ว่าการทำการรับใช้พระบาฮาอุลลาห์ด้วยความอุทิศตนและเมตตา และเป็นที่ได้ยินอยู่บ่อยๆ ว่าในการสนทนากับพระองค์เขาพูดความรู้สึกออกมาว่า “ข้าพเจ้าหาได้ถือว่าท่านเป็นนักโทษในบ้านของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่าบ้านหลังนี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้ความคุ้มครองท่านจากแผนการของเหล่าศัตรู”

85

ข้าพเจ้าได้ยินพระบาฮาอุลลาห์เองเล่าดังต่อไปนี้ : “ไม่มีนักโทษคนใดเคยได้รับการปฏิบัติที่เราได้รับจากน้ำมือของรักษาการผู้ว่าการอาโมล เขาปฏิบัติต่อเราด้วยความเกรงใจและชื่นชมนับถือเป็นที่สุด เราได้รับการเลี้ยงรับรองอย่างเอื้อเฟื้อจากเขา และการเอาใจใส่เต็มที่ต่อทุกสิ่งที่มีผลกระทบต่อสวัสดิภาพและความสบายของเรา อย่างไรก็ตามเราไม่สามารถออกจากประตูรั้วของบ้าน เจ้าภาพของเรากล่าวว่าผู้ว่าการซึ่งเป็นญาติของอับบาสโกลี ชานจะกลับมาจากป้อมทาบาศีและทำร้ายเรา, เราพยายามปิดเป่าความหวุ่นวิตกของเขา เรารับประกันเขาว่า ‘อำนาจเบ็ดเสร็จเดียวกันที่ปลดปล่อยเราจากน้ำมือของพวกตัวอันตรายแห่งอาโมล และช่วยให้เราได้รับการต้อนรับขับสู้ของเจ้าในบ้านนี้ สามารถเปลี่ยนหัวใจของผู้ว่าการและดลให้เขาปฏิบัติต่อเราด้วยความรักความเกรงใจไม่น้อยไปกว่ากัน’

86

“คืนหนึ่งเราถูกปลุกให้ตื่นอย่างทันใดโดยเสียงเอะอะของประชาชนที่มารวมตัวกันนอกประตูรั้วของบ้าน ประตูถูกเปิดออกและเป็นทีประกาศว่าผู้ว่าการได้กลับมายังอาโมลแล้ว, สหายทั้งหลายของเราซึ่งกำลังคาดว่าจะถูกโจมตีครั้งใหม่ ประหลาดใจอย่างสมบูรณ์ที่ได้ยินเสียงของผู้ว่าการด่าว่าพวกที่ประณามเราอย่างเจ็บแค้นในวันที่เรามาถึง เราได้ยินเขาทักท้วงเสียงดังว่า ‘ด้วยเหตุผลอันใดที่พวกนำเวทนาเหล่านี้ถึงเลือกที่จะปฏิบัติอย่างไม่เคารพต่อแขกที่มีอกถูกมัดและไม่ได้รับโอกาสที่จะให้เหตุผลปกป้องตนเอง? พวกเขาให้เหตุผลอะไรสำหรับการเรียกร้องให้สังหารเขาทันที? พวกเขามีหลักฐานอะไรที่ใช้สนับสนุนเหตุผลของตน? หากพวกเขาจริงใจในคำกล่าวอ้างว่าผูกพันอย่างอุทิศตนกับอิสลามและเป็นผู้อภิบาลประโยชน์ของอิสลาม ขอให้พวกเขาไปที่ป้อมเซค ทาบาศีและสาธิตความสามารถของตนในการปกป้องศาสนาที่ตนอ้างว่าเป็นผู้สนับสนุน’”

87

สิ่งที่เขาเห็นในความเป็นวีรบุรุษของบรรดาผู้ปกป้องป้อม ได้เปลี่ยนจิตใจและหัวใจของผู้ว่าการอาโมลทีเดียว เขากลับมาอย่างเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมศาสนาที่เขาเคยหมยาม และเคยต้านทานความก้าวหน้าของศาสนานี้ อย่างเอาจริงเอาจังก่อนหน้านั้น, ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่เขาเป็นพยานได้คลายความโกรธแค้นและสะกดความหะงของเข เขาไปหาพระบาฮาอุลลาห์อย่างถ่อมตัวด้วยความเคารพและขอร้องภัยสำหรับความหยาบหยามของชาวเมืองที่เขาถูกเลือกให้ปกครอง เขารับใช้พระองค์ด้วยความอุทิศตนที่สุดโดยไม่ถือตำแหน่งและฐานะ เขาชื่นชมสรรเสริญความกล้าหาญของมุลลา ฮุสเซน สาธยายความสามารถในการจัดการกับสถานการณ์ ความใจกล้า ความเชี่ยวชาญและความประเสริฐของวิญญาณของเขา ไม่กี่วันต่อมาเขาจัดแจงให้พระบาฮาอุลลาห์และสหายของพระองค์เดินทางไปเตหะรานได้อย่างปลอดภัย

88

ความตั้งใจของพระบาฮาอุลลาห์ที่จะไปร่วมชะตากรรมกับบรรดาผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาศีถูกลิขิตให้ไม่เป็นไปตามนั้น, แม้ทรงปรารถนาที่สุดที่จะให้การช่วยเหลือทุกอย่างที่เป็นไปได้ในความสามารถของพระองค์แก่ชาวบาบิที่ถูกปิดล้อม แต่ตามที่พระผู้ทรงบริบาลประกาศไว้อย่างลึกลับ พระองค์ถูกละเว้นจากชะตาที่นำสลดทีในไม่ช้าจะบังเกิดกับผู้มีส่วนร่วมคนสำคัญทั้งหลายในการดิ้นรนต่อสู้ที่นำทรงจำนั้น หากพระองค์สามารถไปถึง

ป้อมนั้น หากยอมให้พระองค์ไปสมทบกับวีรบุรุษกลุ่มนั้น พระองค์จะสามารถแสดงบทบาทในละครที่ยิ่งใหญ่ที่พระองค์ถูกลิขิตให้คล้อยออกมาได้อย่างไร? พระองค์จะสามารถทำงานให้สำเร็จสมบูรณ์ตามที่คิดไว้อย่างงดงามและเปิดฉากได้อย่างน่าพิศวงได้อย่างไร? พระองค์อยู่ในช่วงเวลาที่ยิ่งที่สุดของชีวิตตอนที่เสียงร้องเรียกจากซีราชมายังพระองค์ เมื่ออายุยี่สิบเจ็ดปีพระองค์ลุกขึ้นอุทิศชีวิตให้แก่การรับใช้ศาสนานี้ แสดงตัวเป็นแนวร่วมกับคำสอนของศาสนาอย่างไม่เกรงกลัว และเด่นด้วยการแสดงบทบาทเป็นเยี่ยมอย่างในการแพร่กระจายศาสนา, ไม่มีความพยายามใดที่มากเกินไปสำหรับกำลังวังชาที่พระองค์ได้รับการประสาท และไม่มี การเสียสละใดที่ระทมทุกข์เกินไปสำหรับการอุทิศตนที่ความศรัทธาบังเกิดในใจพระองค์ พระองค์ไม่คำนึงถึงชื่อเสียง ความมั่งคั่งและตำแหน่ง เพื่อการดำเนินงานที่พระองค์มุ่งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะทำให้สำเร็จ, การประมาทหน้าของมิตรสหาย หรือการคุกคามของศัตรูก็ไม่สามารถชักนำพระองค์ให้ยุติการสนับสนุนศาสนา ที่ทั้งมิตรและศัตรูถือว่าเป็นความมุ่งหมายของนิกายต้องห้ามและไม่เป็นที่รู้จัก

89

การคุมขังครั้งแรกที่พระองค์โดนสืบเนื่องมาจากการยื่นมือเข้าช่วยเหลือหลายแห่งกาซวิน ความสามารถที่พระองค์ใช้ช่วยปลดปล่อยทาเฮเรห์ ลักษณะอันเป็นเยี่ยมอย่าง ที่พระองค์กำกับวิถีของกระบวนการประชุมที่อลหม่านในบาดาซ ลักษณะที่พระองค์ช่วยชีวิตโคดุตในนิยาลา อัจฉริยภาพที่พระองค์แสดงในการจัดการกับสถานการณ์ที่ละเอียดอ่อนที่เกิดจากความหุนหันของทาเฮเรห์ และความระวังระไวของพระองค์ในการคุ้มครองเธอ คำแนะนำที่พระองค์ให้แก่บรรดาผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาซี แผนที่พระองค์คิดสำหรับการสมทบกองกำลังของโคดุตกับกองกำลังของมุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลาย การลุกขึ้นด้วยตัวพระองค์เองในการสนับสนุนความพยายามของผู้ปกป้องที่กล้าหาญเหล่านั้น ความใจกว้างที่ทำให้พระองค์เสนอตัวเองแทนสหายทั้งหลายที่อยู่ภายใต้การคุกคามของการถูกหยามเกียรติอย่างรุนแรง ความไม่สะทกสะท้านที่พระองค์เผชิญกับการถูกกระทำอย่างรุนแรงสืบเนื่องมาจากการพยายามเอาชีวิตของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ การหยามเกียรติที่ถ่มใส่พระองค์ตลอดทางจากลาวาซานไปยังกองบัญชาการของกองทัพหลวง และจากที่นั่นไปยังเมืองหลวง นำหนักครูดของโซที่พระองค์แบกรับขณะที่อยู่ในความมืดในห้องขังใต้ดินซีอาห์ ซาลโนเตหะรานทั้งหมดนี้เป็นเพียงไม่กี่กรณีที่ทำให้การยืนยันอย่างจับใจต่อตำแหน่งที่ไม่มีเหมือน ที่พระองค์ครองในฐานะผู้เป็นแรงผลักดันสำคัญของพลังอำนาจที่ถูกลิขิตให้เปลี่ยนโฉมดินแดนบ้านเกิดของพระองค์ใหม่ พระองค์นี่เองคือผู้ที่ปลดปล่อยพลังอำนาจเหล่านี้ กำกับวิถีและทำให้พลังอำนาจดังกล่าวกลมกลืนกัน และพาพลังอำนาจเหล่านั้นไปถึงเป้าหมายสูงสุดในที่สุด ในศาสนาที่พระองค์เองถูกลิขิตให้เปิดเผยในเวลาต่อมา

90

ระหวา่งนั้นกองกำลังภายใต้บัญชาการของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซาได้ฟื้นจากความเสียหายที่ตนทรุดลงไป และบัดนี้กำลังพากเพียรเตรียมการโจมตีบรรดาผู้อาศัยอยู่ในป้อมทาบาซีครั้งใหม่ ชาวบาบีในป้อมพบว่าตนถูกล้อมอีกครั้งโดยกองทัพจำนวนนับไม่ถ้วน ซึ่งนำหน้าทัพโดยอับบาส โกลี ซาเน ลาริจาเนและโซเลมาน ซาเน อัฟซาเร ซาห์เรียรี ผู้ซึ่งพร้อมกับทหารม้าและทหารราบอีกหลายกองพล ได้รับเข้ามาเสริมกำลังทหารของเจ้าชาย

[1] กองกำลังร่วมของพวกเขามาตั้งค่ายในละแวกของป้อม [2] แล้วเดินหน้าตั้งแนวกันไว้เจ็ดชั้นรอบค่าย, ด้วยความโอหังที่สุดที่แรกพวกเขาหาทางแสดงให้เห็นความใหญ่โตของกองกำลังภายใต้บัญชาการของตน และทำการฝึกซ้อมการใช้อาวุธรายวันอย่างคึกคักขึ้นเรื่อยๆ

91

ระหว่างนั้นความขาดแคลนน้ำบึงคับชาวบาบี่ที่ถูกปิดล้อมให้ขุดบ่อน้ำภายในบริเวณป้อม ในวันที่งานขุดบ่อกำลังจะเสร็จสมบูรณ์ซึ่งเป็นวันที่แปดของเดือนราบี โยล อัฟวาล [1 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] มุลลา ฮุสเซนซึ่งกำลังเฝ้าดูสหายทั้งหลายทำงานนี้พูดความรู้สึกนึกคิดว่า "วันนี้เราจะมีน้ำทั้งหมดที่จำเป็นสำหรับอาบเมื่อได้รับการชำระล้างมลทินทางโลกทั้งหมด เราจะแสวงหาราชสำนักของพระผู้ทรงมหิตานุภาพ และจะรีบไปยังที่พักอาศัยนี้รัศมีของเรา, ใครก็ตามที่เต็มใจจะดื่มถ้วยน้ำแห่งการสละชีวิต ขอให้เขาเตรียมตัวและรอคอยชั่วโมงที่ตนจะได้ปิดผนึกความศรัทธาในศาสนาด้วยเลือดของตน, คินนี่ก่อนรุ่งอรุณขอให้ผู้ที่ต้องการไปกับเราเตรียมพร้อมที่จะบุกออกไปจากกำแพงนี้ และขึ้นไปสู่ยอดสุดของความรุ่งโรจน์อย่างไม่ถูกรั้ง โดยการขับไล่กองกำลังมืดที่กลุ่มมรณะของเราให้กระเจิงอีกครั้ง"

92

บ่ายวันนั้นมุลลา ฮุสเซนทำการชำระมือและใบหน้า สวมเสื้อผ้าชุดใหม่และพันผ้าโพกศีรษะของพระบ๊อบ และเตรียมตัวสำหรับการประจัญบานที่ใกล้เข้ามา ความเบิกบานที่พรรณนาไม่ได้เรื่องอยู่บนใบหน้าของเขา เขากล่าวเป็นนัยด้วยใจนิ่งถึงชั่วโมงที่ตนจะจากไป และยังคงปลุกขวัญและกำลังใจสหายทั้งหลายจนวินาทีสุดท้าย, โดยอยู่ตามลำพังกับโคดลุสผู้ซึ่งทำให้เขาระลึกถึงพระบ๊อบอย่างแรงกล้า มุลลา ฮุสเซนขณะที่นั่งอยู่แทบเท้าของโคดลุสในช่วงเวลาที่ชีวิตบนโลกนี้ของตนกำลังจะสิ้นสุดลง พลังทุกสิ่งออกมาที่ดวงวิญญาณที่ปลื้มปิติไม่สามารถรั้งไว้ได้อีกต่อไป, ไม่นานหลังเที่ยงคืนทันใดที่ดาวประกายพริกรุ่งขึ้นมา ซึ่งสำหรับมุลลา ฮุสเซนเป็นดวงดาวที่นำมาก่อนแสงอรุณแห่งการกลับมาอยู่ร่วมกันกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน มุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นยืนและขึ้นม้า ส่งสัญญาณให้เปิดประตูป้อม, ขณะที่เขาขี่ม้านำหน้าสหายสามร้อยสิบสามคนออกไปเผชิญกับศัตรู เสียงร้อง "ยา

[1] Comte De Gobineau กล่าวไว้ใน "*Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*" p.170-171 ว่า "ด้วยงเงินเช่นนี้และไม่รู้ว่าจะหันไปทางไหน ข้าพเจ้าได้เห็นบุรุษผู้นำสงสารได้ออกคำสั่งให้รวบรวมทหารใหม่ๆ และระดมพลอีกกองทัพหนึ่ง ประชาชนไม่กระตือรือร้นที่จะรับใช้ภายใต้หัวหน้าที่ไม่ได้ผ่านการทดสอบคุณค่าและความใจกล้า กระนั้นก็ตามโดยการใช้จ่ายเงินช่วยเหลือและให้สัญญา เหล่ามุลลาโดยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งไม่ลืมหิวาการประโยชน์ของตนและมีส่วนได้ส่วนเสียมากที่สุด ได้แสดงความไฟแรงจนมีการรวบรวมโทแฟงก็ได้จำนวนพอควรในตอนจบ, สำหรับทหารขี่ม้าของชนเผ่าต่างๆ ตั้งแต่วินาทีที่หัวหน้าของพวกเขาขึ้นขี่ม้าของตน พวกเขาทำคล้ายกันโดยไม่ถามแม้แต่ว่าทำไม

อับบาส โกลี ซาเน ลาริจาณีเชื่อฟังคำสั่งอย่างไม่ลังเลให้ส่งทหารเกณฑ์ใหม่ๆ อย่างไรก็ตามคราวนี้ด้วยไม่ไว้ใจเพราะความไม่ชำนาญของเจ้าชายอาจทำให้ชีวิตของญาติพี่น้องและผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของตนตกอยู่ในอันตราย หรือไม่ก็เพราะว่าความทะเยอทะยานอยากจะได้ดังของตน อับบาส โกลี ซาเนไม่ให้ใครมาบัญชาการกองกำลังของตนอีกต่อไป, เขานำกองกำลังด้วยตนเองโดยการเดินหมากที่ห้าวหาญ และแทนที่จะกลับไปสมทบกับกองทัพหลวง เขาตรงเข้าไปโจมตีชาวบาบี่ในที่ลี้ภัยของพวกเขา จากนั้นเขาแจ้งให้เจ้าชายทราบว่าเขาได้มาถึงปราการเซค ทาบาศี และกำลังปิดล้อมปราการ, นอกจากนี้เขาแจ้งเจ้าชาย [เมห์ดี โกลี มีร์ซา] ว่าเขาไม่จำเป็นต้องรับความช่วยเหลือหรือการสนับสนุน กองกำลังของเขาเกินพอ และหากเจ้าชายอยากมาดูด้วยตัวเองว่าเขาอับบาส โกลี ซาเน ลาริจาณีกำลังจะปฏิบัติต่อพวกกบฏอย่างไร ก็จะเป็นเกียรติและน่าปลื้มสำหรับเขา"

[2] *ibid.*, p.171 กล่าวไว้ว่า "เมห์ดี โกลี มีร์ซาไม่เป็นที่ยอมรับว่าเป็นนักรบที่กล้าหาญดังที่เราพึงเห็น แต่เขาทดแทนความใจกล้าที่เกินควรด้วยอีกคุณลักษณะหนึ่งที่มีประโยชน์ต่อผู้เป็นนายพล นั่นคือเขาไม่เอาตามคำขู่โตของรองทั้งหลายของเขา ดังนั้นด้วยกล่าวว่าเคราะห์ร้ายจะบังเกิดกับชนชาติเร่ร่อนที่ไม่มีสัมมาคารวะนี้ เขาส่งกองกำลังไปเสริมอับบาส โกลี ซาเน ทันที, ดังนี้โมห์ซิน ซาเน อัศราฟีกับทหารม้าของเขาซึ่งเป็นกองทหารอัฟกัน, โมฮัมหมัด คาริม ซาเน อัศราฟีกับทโแฟงกีของเมือง และคาลิล ซาเนแห่งซาวาด คู่กับคนจากกอดี คาลาได้รับร้อนจากไป"

ซาเฮโบซ ซามาน!" [1] ระเบิดออกมาอีกครั้ง เป็นเสียงร้องที่ดังลั่นและมีพลังถึงขนาดที่ปา ป้อมและค่าย สั่นสะเทือนต่อเสียงสะท้อนที่กังวานของเสียงร้องนั้น

93

มุลลา ฮุสเซนเข้าโจมตีแนวกันแรกก่อนซึ่งซาคาเรียเย กอดี คาลาอินายทหารที่อาจหาญที่สุดคนหนึ่งของศัตรู คอยยันไว้, ภายในเวลาสั้นๆ มุลลา ฮุสเซนฝ่าเครื่องกีดขวางไปได้ สังหารผู้บัญชาการและตีคนของเขาแตก กระเจิง, โดยการพุ่งไปข้างหน้าอย่างฉับไวและใจกล้าดั้งเดิม มุลลา ฮุสเซนเอาชนะการต้านของแนวกันที่สอง และสาม ซึ่งขณะที่ตีหน้าต่อไปเขาแพร่กระจายความสิ้นหวังและความอกสั่นขวัญหนีไปในหมู่ศัตรู, ด้วยไม่ถูกหยุดยั้งโดยห่ากระสุนที่ระดมยิงมาไม่ขาดสาย มุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลายรุกไปข้างหน้าจนกระทั่งแนวกันที่เหลือทั้งหมดถูกยึดครองและโค่นลง, ท่ามกลางการโรมรันฟันแทงที่ตามมา อับบาส โกลี ซานะ ลาริจานีได้ปีนขึ้นไปบนต้นไม้ ซอนตัวอยู่กับกิ่งไม้และรอชมโจมตีปรปักษ์, จากที่หลบซ่อนตัวที่มีความมืดคุ้มครองตนอยู่รอบๆ เขาสามารถติดตามการเคลื่อนไหวของมุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลาย ผู้ซึ่งโดนแสงจ้าของเพลิงขนาดใหญ่ที่พวกเขาก่อขึ้นมา, ทันใดนั้นม้าของมุลลา ฮุสเซนไปพันกับเชือกของเต็นท์โกลีๆ และก่อนที่จะสามารถทำให้ตัวเองหลุดออกมา มุลลา ฮุสเซนถูกยิงเข้าที่หน้าอกโดยผู้โจมตีที่คิดคด แม้จะเป็นการยิงที่ประสบความสำเร็จ อับบาส โกลี ซานะก็ไม่ว่ากันว่าคนขี่ม้าที่เขาทำให้บาดเจ็บนั้นคือใคร, มุลลา ฮุสเซนซึ่งกำลังเล็ดไหลนองลงจากหลังม้า เดินโซเซได้สามสี่ก้าว ไปต่อไม่ไหว หมดแรงพุลงกับพื้น สหายหนุ่มสองคนของเขาแห่งโคราซานคือโกลี และฮาซาน เข้ามาช่วยและห้ามเขากลับไปที่ป้อม [2]

94

ข้าพเจ้าได้ยินเรื่องเล่าต่อไปนี้จากมุลลา ซาเดคและมุลลา มีร์ซา โมฮัมหมัดเด ฟุรุกกี : "เราคือส่วนหนึ่งของบรรดา ผู้ที่อยู่ในป้อมกับโคดุต ทันใดที่มุลลา ฮุสเซนซึ่งดูเหมือนว่าหมดสติถูกนำตัวเข้ามา เราถูกสั่งให้ออกไป 'ปล่อย ให้ข้าอยู่ตามลำพังกับเขา' คือคำพูดของโคดุตขณะที่เขาบอกมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกรให้ปิดประตูและไม่ให้ใคร คนใดที่อยากเห็นมุลลา ฮุสเซนเข้ามา 'มีบางเรื่องที่เป็นความลับที่ข้าต้องการให้เขารู้คนเดียว' ไม่กี่ชั่วโมง ต่อมาเราอัศจรรย์ใจเมื่อได้ยินเสียงมุลลา ฮุสเซนตอบคำถามจากโคดุต ทั้งสองสนทนากันเป็นเวลาสองชั่วโมง เราประหลาดใจที่เห็นมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกรกระวนกระวายใจ ต่อมาภายหลังเขาบอกเราว่า 'ข้ากำลังเฝ้ามอง โคดุตผ่านรอยแยกของประตู ทันใดที่โคดุตเรียกชื่อของมุลลา ฮุสเซน ข้าเห็นมุลลา ฮุสเซนลุกขึ้นมานั่งตาม ลักษณะปกติ คุกเข่าอยู่ข้างโคดุต, ด้วยศีรษะก้มและตามองลงเขาฟังทุกถ้อยคำที่ออกมาจากริมฝีปากของโคดุต และตอบคำถามทั้งหลายของโคดุต ข้าพเจ้าสามารถได้ยินโคดุตพูดความรู้สึกออกมาว่า "เจ้าได้เร่งชั่วโมงที่เจ้า จะจากไป และทั้งเราไว้กับความปรานีของศัตรู พระผู้เป็นเจ้าของโปรด อีกไม่นานเราจะตามเจ้าไปและลิ้มความ หวานของความปิติสวรรค์ที่สุดจะพรรณนา" ข้าสามารถเก็บคำพูดต่อไปนี้ที่เอ่ยโดยมุลลา ฮุสเซนว่า "ขอให้ ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นค่าไถ่สำหรับท่าน ท่านพอใจข้าพเจ้าด้วยความยินดีหรือไม่?""

95

"เวลาผ่านไปนานกว่าโคดุตจะบอกมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกรให้เปิดประตูและให้สหายทั้งหลายเข้ามา ขณะที่เรา เข้าไปในห้องโคดุตกล่าวว่า 'ข้ากล่าวอ้อลาเขาเป็นครั้งสุดท้าย สิ่งทั้งหลายที่ก่อนหน้านี้ข้าถือว่าพูดออกมาไม่ได้ บัดนี้ข้าได้แบ่งปันกับเขาแล้ว' เมื่อเข้าไปเราพบว่ามุลลา ฮุสเซนสิ้นลมหายใจแล้ว รอยยิ้มรางๆ ยังอยู่บนใบหน้า ของเขา สีหน้าของเขาสงบจนดูเหมือนว่าเขาหลับอยู่ โคดุตดูแลรับผิดชอบการฝังศพและสวมเสื้อของตนเอง ให้แก่มุลลา ฮุสเซน และสั่งการให้ฝังศพทางใต้ติดกับสถานที่สักการะเซค ทาบาซี [3] ขณะที่จุบลาคีตาและ หน้าผากของมุลลา ฮุสเซนโคดุตกล่าวว่า 'ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแต่เจ้าที่ซื่อสัตย์ต่อพระปฏิญญาของพระผู้เป็น เจ้าจนถึงชั่วโมงสุดท้ายของชีวิต เราขอพระผู้เป็นเจ้าของโปรดอย่าให้เกิดการแยกกันระหว่างเจ้ากับเราตลอดไป' โคดุตพูดอย่างสะเทือนอารมณ์จนสหายเจ็ดคนที่ยืนอยู่ข้างๆ พวกเขาร้องให้น้ำตานองและอยากพลีชีพแทนมุลลา

[1] ตูอิธาน

[2] Comte De Gobineau กล่าวไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.174 ว่า "แม้จะบาดเจ็บอย่างหนัก กระนั้นก็ตามหัวหน้าชาวบาฮียังคงออกคำสั่ง คอยนำและกระตุ้นคนของเขาจนกระทั่งเมื่อเห็นว่าทำอะไรได้อีกไม่มาก เขาส่งสัญญาณให้ล่าถอยโดยที่ตัวเขาเองอยู่กับผู้คุ้มกันข้างหลัง"

[3] A Traveller's Narrative, Note F, p.245 บันทึกไว้ว่า "ศพของเขา [มุลลา ฮุสเซน] ยังคงนอนอยู่ในห้อง ชั้นในเล็กๆ ของสถานที่สักการะเซค ทาบาซี ที่ซึ่งโดยการกำกับของมุลลา โมฮัมหมัด อาลี บาร์ฟุรุซซี (โคดุต) ร่างของพวกเขาถูกวางลงด้วยความเคารพโดยสหายที่เศร้าโศกทั้งหลายตอนต้นปี ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)"

ฮุสเซน, โคดสวางร่างของมุลลา ฮุสเซนลงในหลุมศพด้วยมือของตนเอง และเตือนเพื่อนบาบีที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ตนให้รักษาความลับเกี่ยวกับตำแหน่งที่ใช่เป็นหลุมฝังศพ และให้ปกปิดไม่ให้แม้แต่สหายทั้งหลายของพวกเขา, หลังจากนั้นโคดสสั่งการพวกเขาให้ฝังศพของผู้สละชีวิตอีกสามสิบหกคนที่สิ้นชีพในการประจัญบานครั้งนี้ในหลุมศพเดียวกันทางด้านเหนือของสถานที่สักการะเซค ทาบาศี, ขณะที่โคดสส่งพวกเขาลงหลุมศพเป็นที่ไต่ยืน เขาพูดความรู้สึกว่า 'ขอให้บรรดาผู้เป็นที่รักของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของของผู้สละชีวิตเหล่านี้ของศาสนาของเรา ขอให้พวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันตอนมีชีวิตและยังคงเป็นหนึ่งเดียวกันตอนตายอย่างที่คุณเหล่านี้เป็นเวลานี้'"

96

สหายบาบีไม่น้อยกว่าเก้าสิบคนบาดเจ็บในคืนนั้นซึ่งส่วนใหญ่สิ้นชีวิตต่อมา ตั้งแต่วันที่พวกเขามาถึงบาร์ฟูรุช ถึงวันที่พวกเขาถูกโจมตีครั้งแรกซึ่งตรงกับวันที่สิบสองของเดือนชิลกาดีห์ ฮ.ศ.1264 [10 ตุลาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] จนถึงวันพลีชีพของมุลลา ฮุสเซนซึ่งเกิดขึ้น ณ รุ่งอรุณวันที่เก้าของเดือนราบี โยล อ์ฟวาล ฮ.ศ. 1265 [2 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] จำนวนของผู้สละชีวิตตามการคำนวณของมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร็นับได้ถึงเจ็ดสิบสองคน

97

ตั้งแต่เวลาที่มุลลา ฮุสเซนถูกโจมตีโดยศัตรูถึงเวลาที่เขาสละชีวิตนับได้หนึ่งร้อยสิบหกวัน ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่น่าทึ่งจำด้วยการกระทำที่กล้าหาญทั้งหลายถึงขนาดว่า แม้แต่ศัตรูที่เจ็บแค้นที่สุดของเขาก็จำต้องยอมรับความมหัศจรรย์ของวีรกรรมเหล่านั้น, ในสี่โอกาสเด่นๆ มุลลา ฮุสเซนขึ้นถึงยอดสุดแห่งความกล้าหาญและพลังอย่าง ที่น้อยคนนักจะบรรลุถึง การปะทะกันครั้งแรกเกิดขึ้นในวันที่สิบสองของเดือนชิลกาดีห์ [10 ตุลาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] ณ รอบนอกบาร์ฟูรุช, ครั้งที่สองเกิดขึ้นในละแวกติดกับบ้อมเซค ทาบาศีในวันที่ห้าของเดือนโมฮาร์ราม [1 ธันวาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] ซึ่งเป็นการปะทะกับกองกำลังของอับดุลลาห์ ซาเน เตอร์คามาน, ครั้งที่สามในหมู่บ้านวาสคาสในวันที่สิบสองของเดือนโมฮาร์ราม [21 ธันวาคม ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] ซึ่งปะทะกับกองทัพของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซา, ครั้งสุดท้ายและน่าทึ่งที่สุดเป็นการทำศึกกับกองกำลังที่ผสมกันของอับบาส โกลี ซาน เจ้าชายเมห์ดีและโซเลมาน ซาเน อ์ฟซาร์ ซึ่งได้รับการช่วยเหลือโดยคณะนายทหารสิบห้าคนที่ทดสอบความสามารถมาแล้วและมีประสบการณ์สูง, ในการสู้รบที่ดุเดือดร้อนแรงเหล่านี้แต่ละครั้งแม้จะเจอกับกองกำลังท่วมทับที่เรียงหน้ากันมา มุลลา ฮุสเซนก็สามารถโผล่พ้นขึ้นมาอย่างมีชัยโดยไม่ได้รับบาดเจ็บ, ในการปะทะกันแต่ละครั้งเขาโดดเด่นด้วยการกระทำที่องอาจ ความเป็นอัศวิน ความเชี่ยวชาญและความแข็งแกร่ง ซึ่งแต่ละคุณสมบัตินี้เพียงอย่างเดียวก็เพียงพอที่จะพิสูจน์ไปตลอดกาลลักษณะที่เหนือธรรมดาของศาสนาที่เขาต่อสู้อย่างองอาจเพื่อปกป้อง และสละชีวิตในหนทางของศาสนาดังกล่าวอย่างประเสริฐ, ลักษณะเฉพาะของจิตใจและอุปนิสัยใจคอที่มุลลา ฮุสเซนแสดงให้เห็นตั้งแต่เยาว์วัย วิชาที่ลึกซึ้ง ความศรัทธาที่เหนียวแน่น ความกล้าหาญอย่างไม่ครั้นคร้าม จุดประสงค์ที่เด็ดเดี่ยว สำนักที่สูงส่งในความยุติธรรมและความอุทิศตนที่แน่วแน่ ทำให้เขาเป็นบุคคลที่โดดเด่นในหมู่ผู้ที่เป็นพยานด้วยชีวิตต่อความรุ่งโรจน์และอานาภาพของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่, เขาตีความแห่งการสละชีวิตเมื่ออายุสามสิบหกปี เมื่ออายุสิบแปดเขาพบซียิดคาเซมเม ราชที่เป็นครั้งแรกในคาบิลา เป็นเวลาเก้าปีที่เขานั่งอยู่แทบเท้าซียิด คาเซม และซึมซาบบทเรียนที่ถูกลิขิตให้เตรียมเขาสำหรับการยอมรับธรรมสารของพระบ็อบ เวลาอีกเก้าปีที่เหลือเขาใช้ชีวิตท่ามกลางกิจกรรมที่ไม่เคยหยุดนิ่งและเร่าร้อน จนพาตนเองไปสู่สนามแห่งการสละชีวิตในที่สุด ในสภาพแวดล้อมที่สาดความเรื่องรองให้แก่ประวัติศาสตร์ของประเทศของตน [1]

[1] *The Kitáb-i-Íqán*, p.188 ลิขิตไว้ว่า "หนึ่งในพวกเขาคือมุลลา ฮุสเซน ซึ่งกลายเป็นผู้รับความรุ่งโรจน์โชติช่วงของดวงอาทิตย์แห่งการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ หากมิใช่เพราะเขาพระผู้เป็นเจ้าของไม่สถิตอยู่บนที่ประทับแห่งความปราณีของพระองค์ หรือขึ้นบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์อันนั้น" Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.83 ว่า "รูปร่างเปราะบางแต่ก็เป็นทหารที่องอาจและคนรักที่ร้อนแรงของพระผู้เป็นเจ้าของ เขา [มุลลา ฮุสเซน] ผสมผสานคุณสมบัติและลักษณะเฉพาะตัวที่พบได้ยากว่าประสานอยู่ในคนๆ เดียวแม้แต่ในชนชั้นสูงผู้มีธรรมแห่งเปอร์เซีย"

Comte De Gobineau กล่าวไว้ใน "*Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*" p.176 ว่า "สุดท้ายแล้วเขา [มุลลา ฮุสเซน] ก็ล่องลับไป ศาสนาใหม่ที่พบเขาเป็นผู้สละชีวิตคนแรก ในที่เดียวกันได้สูญเสียบุรุษซึ่งความสามารถและความเข้มแข็งทางศีลธรรมของเขาจะมีคุณค่าที่ยิ่งใหญ่ต่อศาสนาหากเขามีชีวิตอยู่นานกว่านี้, เป็นธรรมดาชาวมุสลิมรู้สึกเกลียดการระลึกถึงผู้นำคนนี้ ซึ่งลึกซึ้งเท่ากับความรักและเคารพที่ชาวบาบีแสดงต่อเขา ทั้งสองฝ่ายต่างก็สามารถสาธิตความมีเหตุผลสำหรับความรู้สึกนึกคิดที่ตรงกันข้าม ที่

การฟ่ายแพ้อย่างราบคาบและน่าอดสูทำให้ความพยายามของศัตรูเป็นอัมพาตไปพักหนึ่ง สิบห้าวันผ่านไป ก่อนที่พวกเขาจะสามารถรวบรวมกองกำลังอีกครั้งและเริ่มโจมตีใหม่, ในระหว่างวันที่พักรบเหล่านี้ซึ่งสิ้นสุดที่วัน นอว์รูซ ความหนาวเหน็บที่ปกคลุมได้ชักนำพวกเขาให้เลื่อนเวลาการเสี่ยงปะทะกับปรปักษ์ที่ทำให้ตนอ่อนแอ และโดนต่ออย่างหนัก, แม้ว่าจะพักการโจมตีอยู่ นายทหารทั้งหลายที่ดูแลกองทัพหลวงที่หลงเหลืออยู่ ก็ออก คำสั่งที่เข้มงวดห้ามมิให้มีการเสริมกำลังเข้ามาที่ป้อมทุกลักษณะ, เมื่อปริมาณเสบียงอาหารของชาวบาบีใกล้จะหมด โคดุดส์สั่งการมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร์ให้แจกจ่ายข้าวที่มุลลา ฮุสเซนสะสมไว้สำหรับเวลาจำเป็นให้แก่สหาย ทั้งหลาย เมื่อแต่ละคนได้รับส่วนแบ่งของตนโคดุดส์เรียกตัวพวกเขาและกล่าวว่า “ใครก็ตามที่คิดว่าตน แข็งแกร่งพอที่จะต้านความหายนะที่จะบังเกิดกับเราในไม่ช้า ขอให้เขาอยู่กับเราในป้อมนี้ต่อ และใครก็ตามที่ มองเห็นความล้มเหลวและความกลัวในตัวเองแม้แต่น้อย ขอให้เขาไปจากที่นี่ ขอให้เขาจากไปทันทีก่อนที่ศัตรูจะ รวบรวมกองกำลังและโจมตีเราอีกครั้ง ในไม่ช้าหนทางจะถูกปิดต่อหน้าเรา ในไม่ช้าเราจะเผชิญกับความ ยากลำบากที่รุนแรงที่สุด และตกเป็นเหยื่อของความทุกข์ทรมานที่ทำลายล้าง”

แน่ๆ ก็คือมุลลา ฮุสเซนเน บูซรูอีคือคนแรกที่ทำให้สถานภาพแก่ลัทธิบาบีในจักรวรรดิเปอร์เซีย ที่กลุ่มศาสนาหรือ การเมืองจะได้มาในสายตาของประชาชนก็ต่อเมื่อได้สาธิตความแข็งแกร่งในการทำสงคราม”

Tarikh-i-Jadid, pp.93-5 กล่าวไว้ว่า “ฮาลิ มีร์ซา จานีผู้ล่วงลับไปเขียนไว้ว่า ‘ข้าพเจ้าเองได้พบเขา [มีร์ซา โมฮัมหมัด ฮาซานน้องชายของมุลลา ฮุสเซน] เมื่อเขากำลังพามารดาและน้องสาวจากคาบิลาไปยังกาซวิน และ จากกาซวินไปยังเตหะราน น้องสาวของเขาเป็นภรรยาของเชค อาโบล โทริบแห่งกาซวิน ซึ่งเป็นผู้คงแก่เรียน และนักปรัชญาที่ยากที่จะพบและเชื่อว่ามีความจริงใจที่สุดและจุดประสงค์ที่บริสุทธิ์ ทว่าเขารักและอุทิศตนต่อพระ บ็อบถึงขนาดว่า หากใครก็ตามทำมาถึงกับกล่าวถึงชื่อของพระองค์ (วิญญาณของทุกคนนอกจากเขาเป็นพลี แต่พระองค์) เขากลับน้ำตาไม่อยู่ ข้าพเจ้าเห็นเขาบ่อยเวลาที่เขาทำการอ่านธรรมลิขิตของพระบ็อบอย่างถี่ถ้วน ซึ่งเขาอยู่ในสภาวะปลื้มปิติเกือบจะสุดขีดและเกือบจะหมดสติด้วยความเบิกบาน เขาเคยพูดถึงภรรยาของเขาว่า : “ข้าพเจ้าสมรสกับเธอสามปีก่อนในคาบิลา ตอนนั้นเธอเป็นเพียงผู้คงแก่เรียนที่เฉยเมยแม้แต่ในเปอร์เซีย แต่ ตอนนั้นเธอสามารถอธิบายเนื้อหาของคัมภีร์โครอาน และอธิบายปัญหาที่ยากที่สุดทั้งหลายและประเด็นที่ล้า ลึกที่สุดในหลักความเชื่อเกี่ยวกับเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าในลักษณะที่ ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นชายใดเสมอเหมือนเธอ ในเรื่องนี้หรือในความพร้อมที่จะเข้าใจ เธอได้รับพรสวรรค์เหล่านี้โดยการให้พรของพระบ็อบ และโดยการ สนทนากับผู้บริสุทธิ์ [โกรราโกล เอยน์], ในเธอข้าพเจ้าเห็นความอดทนและยอมจำนนอย่างหาได้ยากแม้ในบุรุษ ที่อดใจตนเอง เพราะระหว่างสามปีนั้นแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ส่งเงินให้เธอแม้แต่ดินาเดียวสำหรับค่าใช้จ่าย และเธอ เลี้ยงดูตัวเองด้วยความยากลำบากมาก เธอก็ไม่เคยปริปากซักคำ และเวลานั้นเธอมาที่เตหะราน เธอละเว้นการ พูดถึงอดีตทั้งหมด และถึงแม้ว่าตอนนี้ตามความปรารถนาของจินาเบ บาบูลบ็อบ เธอต้องการมุ่งหน้าไปยังโครา ซาน และไม่มีเสื้อผ้าจะใส่นอกจากเครื่องแต่งตัวที่เธอใส่อยู่อย่างดีชุดเดียว เธอก็ไม่เคยขอเสื้อผ้าหรือเงินค่า เดินทาง แต่คอยหาข้ออ้างอยู่เสมอเพื่อทำให้ข้าพเจ้าสบายใจและป้องกันไม่ให้ข้าพเจ้ารู้สึกเลอะอาย, ความ บริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์ทางเพศและคุณความดีของเธอไม่มีขีดจำกัด และระหว่างช่วงเวลาทั้งหมดนี้ไม่มี ผู้ด้อยโอกาสคนใดได้ยินเสียงเธอ” แต่คุณความดีของลูกสาวเป็นรองคุณความดีของมารดา ผู้ซึ่งประสบ ความสำเร็จและมีทักษะที่หาได้ยาก และได้ประพันธ์บทกวีและฉันท์ที่คมคายมากมายเกี่ยวกับความทุกข์ทรมาน ของลูกชายทั้งสองของเธอ, แม้ว่าจินาเบ บาบูลบ็อบได้เตือนเธอเกี่ยวกับการสละชีวิตของตนที่ใกล้เข้ามา และ ทำนายต่อเธอเกี่ยวกับความหายนะทั้งหมดที่จวนจะเกิด เธอก็ยังคงแสดงความอุทิศตนอย่างกระตือรือร้นและการ ยอมจำนนอย่างร่าเริงเหมือนเดิม และปีติยินดีที่พระผู้เป็นเจ้าของเธอรับบริการพลีชีพของลูกชายของเธอ และถึงกับ อธิษฐานขอให้ลูกชายทั้งสองบรรลุถึงเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่นี้ และไม่ถูกพรากจากพระพรที่ยิ่งใหญ่มาก, เป็นเรื่อง วิเศษอย่างแท้จริงที่จะใคร่ครวญดูครอบครัวที่ตักตวงและใจพระนี้ ที่มีลูกชายที่เด่นด้วยความอุทิศตนที่เด็ดเดี่ยว และความเสียสละตนเอง มีมารดาและลูกสาวที่อดทนและยอมจำนนดังกล่าว, เมื่อข้าพเจ้ามีร์ซา จานีพบมีร์ซา โมฮัมหมัด ฮาซาน เขาอายุเพียงสิบเจ็ดปี กระนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นความสง่า ท่าทางเอาจริงเอาจัง ใจสงบ และคุณความดีที่ทำให้ข้าพเจ้าอัศจรรย์ใจ, หลังการสิ้นชีพของبابูลบ็อบ ฮาดราเท โคดุดส์ประหาดาบและผ้า โผกศีระของผู้สละชีวิตที่เลื่องชื่อนั้นให้แก่เขา และให้เขาเป็นผู้นำกองทหารของกษัตริย์ที่แท้จริง สำหรับการ สละชีวิตของเขามีความคิดเห็นที่ต่างกันอย่างว่า เขาถูกสังหารที่โต๊ะอาหารเช้าในค่าย หรือสละชีวิตพร้อมกับโค ดุดส์ที่จตุรัสของบาร์ฟูรช”

Memorials of the Faithful, p.270 บันทึกไว้ว่า “น้องสาวของมุลลา ฮุสเซนมีสมญานามว่าวาราภาโกล เฟอร์เดารซ์ และสมาคมอย่างสนิทสนมกับทาเฮเรห์ระหว่างที่อยู่ในคาบิลา”

99

ในคืนที่โคดุตให้คำเตือนนี้ ซียิดคนหนึ่งจากโกมคือมีร์ซา ฮุสเซนเน โมโทวาลลีคิดทรยศสหาย เขาเขียนไปถึง अबาส โกลี ข่าน ลาริจานีว่า “ทำไมท่านทำงานที่ท่านเริ่มไว้ไม่ทำให้เสร็จ? ท่านได้สั่งหารปรบักษ์ที่นำเกรง ขามคนหนึ่งไปแล้ว โดยการกำจัดมุลลา ฮุสเซนซึ่งเป็นพลังขับเคลื่อนอยู่หลังกำแพงเหล่านี้ ท่านได้รื้อทำลาย เสาซึ่งเป็นที่ตั้งของความแข็งแกร่งและสวัสดิภาพของป้อม, หากท่านอดทนอีกวันเดียว ท่านคงได้เกียรติแห่งชัย ชนะไปแล้วแน่นอน ข้าพเจ้าให้คำสัญญาว่าภายในเวลาสองวัน ด้วยคนไม่กี่ร้อยท่านจะสามารถยึดป้อมและ ทำให้พวกที่อาศัยอยู่ในป้อมยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข พวกเขาคงหมดแรงด้วยความอดอยากและกำลังถูกทดสอบ อย่างสาหัส” จดหมายปิดผนึกนี้ถูกฝากให้กับซียิด อาลีเย ซาการ์ ผู้ซึ่งขณะที่เขาก่อสวนแบ่งข้าวที่ได้รับจาก โคดุต ได้ย่องออกจากป้อมในตอนเที่ยงคืน และส่งมอบจดหมายนั้นให้แก่ अबาส โกลี ข่านซึ่งเขารู้จักมักคุ้นอยู่แล้ว, ข่าวสารนี้ไปถึง अबาส โกลี ข่าน ณ เวลาที่เขาแสวงหาที่ลี้ภัยในหมู่บ้านหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ห่างจากป้อมสีฟาร์ ซาค และไม่รู้ว่าจะตนควรจะกลับไปเมืองหลวงและเสนอหน้าตัวเองต่อประมุขหลังจากความพ่ายแพ้ที่นาอดสุ หรือ กลับไปบ้านของตนที่ลาริจานีที่ซึ่งเขาแน่ใจว่าจะเจอกับการตำหนิของญาติพี่น้องและเพื่อนฝูง

100

ณ ย่ำรุ่งขณะที่เขาเพิ่งลุกขึ้นจากเตียง ซียิด อาลีเย ซาการ์นำจดหมายมาให้เขา ข่าวการตายของมุลลา ฮุสเซน ทำให้เขาฮึกเฮิมด้วยความมุ่งมั่นใหม่, ด้วยกลัวว่าผู้นำชาวจะแพร่กระจายรายงานเกี่ยวกับการตายของปรบักษ์ นำเกรงขามอย่างยิ่งนี้ เขาสั่งหารผู้นำชาวทันทีและจากนั้นคิดกลวิธีแปลกๆ ในการเบี่ยงไม่ให้ตนเองถูกสงสัยว่าเป็นฆาตกร, ด้วยความมุ่งหมายจะหาประโยชน์เต็มที่ได้จากความคับขันของพวกที่ถูกปิดล้อมและกองกำลังที่ร่อยหรอของ พวกเขา अबาส โกลี ข่านลงมือเตรียมสิ่งที่จำเป็นสำหรับการกลับมาโจมตีใหม่, สิบวันก่อนนอร์รุช เขาตั้งค่ายครึ่งฟาร์ซาคจากป้อม และตรวจสอบความถูกต้องของข่าวสารที่ซียิดผู้ทรยศนำมาให้แน่ใจ, ด้วยหวัง จะได้รับการสรรเสริญทุกอย่างที่เป็นไปได้สำหรับการยอมแพ้ในที่สุดของเหล่าปรบักษ์ เขาไม่ยอมเปิดเผยข้อมูลที่ ได้รับแม้แต่ต่อบรรดานายทหารที่ใกล้ชิดที่สุดของตน

101

เวลาที่จะรุ่งอรุณ अबาส โกลี ข่านซุรง ^[1] นำหน้าทหารราบและทหารม้าสองกองเคลื่อนกำลังไปล้อมป้อม และ ส่งคนของเขาให้ยิงใส่ยามที่คุ้มกันหอบนกำแพงป้อม โคดุตแจ้งมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกรที่รีบมาบอกตนให้ทราบ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.315 ว่า “ครั้งนี้ความเสียหายไม่มีขอบเขต หัวหึงมณฑลประชาชนซึ่งถูกปลุกเร้าความรู้สึกอย่างลึกซึ้งโดยความพ่ายแพ้ซ้ำๆ ของอิสลาม กำลังเริ่ม โอนเอียงเข้าหาศาสนาใหม่ บรรดาผู้นำทหารรู้สึกว่าจะอำนาจของตนกำลังอ่อนแอ บรรดาหัวหน้าศาสนาเห็น อำนาจของตนที่อยู่เหนือดวงวิญญาณทั้งหลายเสื่อมถอย สถานการณ์วิกฤติที่สุดและอุบัติเหตุร้ายแรงที่สุด อาจทำให้ทั้งมณฑลตกอยู่ใต้อิทธิพลของผู้ปฏิรูป [พระบ็อบ]

Tarikh-i-Jadid, pp.72-3 บันทึกไว้ว่า “แต่เมื่อซาเยด โอลามาได้รับทราบสิ่งนี้ เขา [กล่าวว่าชาวบาบิจะเข้ามายังบาร์ฟูรชและจัดการลงโทษให้ตนอย่างสาสม] ถูกครอบงำด้วยความยุ่งยากและความอกสั่นขวัญหนี และเขียนจดหมายติดต่อกันหลายฉบับถึง अबาส โกลี ข่านว่า ‘ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีกับความกล้าหาญและ ระวังระวังของท่าน แต่ที่อนาถใจมากแค่ไหนก็คือหลังจากที่ท่านพยายามอย่างหนักดังกล่าว สูญเสียญาติพี่น้อง ไปจำนวนมาก และได้ชัยชนะที่พิเศษผิธรรมดาในที่สุด ท่านไม่ติดตามผลงาน ท่านทำให้ฝูงชนจำนวนมากสังเวทคมดาบ แล้วกลับมาเหลือเพียงคนแก่ๆ ที่หมดสภาพไม่ก็คนที่รอดชีวิต, อนิจจา หลังจากที่ท่าน พยายามและพากเพียรมาทั้งหมด เวลานี้เจ้าชายเตรียมที่จะเดินทัพไปยังปราสาทและจับพวกนำเวทนาไม่กี่คน เหล่านี้เป็นเชลย เพื่อว่าที่สุดแล้วเขาจะได้การสรรเสริญสำหรับชัยชนะที่เด่นไม่ธรรมดา นี้ และจะเอาเงินและ ทรัพย์สินทั้งหมดของผู้ถูกพิชิตมาเป็นของตัวเอง! ท่านต้องถือว่าเป็นกิจอันดับแรกและสำคัญที่สุดที่จะกลับไปยัง ปราสาทก่อนที่เขาจะออกเดินทาง เพราะการปกครองมณฑลอย่างมาชินดารอนไม่ใช่เรื่องล้อเล่น เช่นนั้นจง พยายามให้ได้การสรรเสริญเหมาหมดสำหรับชัยชนะนี้ และให้การออกแรงของท่านทำสิ่งที่มีความไฟแรงของท่าน เริ่มไว้ให้สำเร็จ’ เขาเขียนจดหมายอย่างละเอียดมากถึงนักบวชแห่งอาโมลเช่นกัน เคียวเชญูพวกเขาอย่าง เร่งด่วนให้ใช้ความพยายามเต็มที่ที่จะทำให้ซาร์ทิฟ अबาส โกลี ข่านเริ่มทันทีไม่ชักช้าอีกต่อไป ดังนั้นเหล่า นักบวชยังเตือน अबาส โกลี ข่านต่อไปไม่หยุดหย่อนว่า เป็นหน้าที่ของเขาที่จะเดินทัพให้เร็วที่สุดไปยังปราสาท และแม้จะรู้ว่าสิ่งที่ซาเยด โอลามาเขียนถึงตนไม่จริงเลยและไม่มีมูล ซาร์ทิฟก็กระตือรือร้นหากเป็นไปได้ที่จะ แก้มือสำหรับสิ่งที่ผ่านมา และดังนั้นจะสั่งความอภัยกลับไปในระดับหนึ่งที่ตนก่อให้ตนเองในสายตาของรัฐบาลและ สตรีลาริจานี ซึ่งตนได้สละชีวิตสามีของพวกเธอ, แต่ในใจนั้นเขาหมกมุ่นอยู่ในความวิตกเพราะกลัวว่าดังเช่นใน

ความร้ายแรงของสถานการณ์ว่า “คนทรยศได้ประกาศการตายของมุลลา ฮุสเซนต่ออับบาส โกลี ช่าน, ด้วยได้ใจจากการกำจัดมุลลา ฮุสเซนไปได้ เวลานี้เขามุ่งมั่นจะบุกโจมตีที่มั่นของเราเพื่อจะได้รับเกียรติของการเป็นผู้พิชิตเพียงคนเดียว จงตีฝ่าออกไป และด้วยการช่วยเหลือของสิบแปดคนที่อยู่เคียงข้าง จงให้การลงโทษที่เหมาะสมแก่ผู้ก้าวร้าวและกองทัพของเขา ให้เขาตระหนักว่าแม่ไม่มีมุลลา ฮุสเซนแล้ว อานุภาพที่เอาชนะไม่ได้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้ายิ่งค่าจุนสหายทั้งหลายของเขายู่ และจะทำให้พวกเขามีชัยเหนือกองกำลังของศัตรู”

102

ทันใดที่มีร์ชา โมฮัมหมัด บาเกอร์คัดเลือกสหาย ประตูรั้วของป้อมถูกเปิดออกอย่างแรง, โดยการกระโจนขึ้นม้าและเปล่งเสียง “ยา ซาเฮโบช ซามาน!” พวกเขาตะลุยโดยไม่ต้องคิดเข้าไปในค่ายของศัตรู ทหารทั้งกองทัพหนีไปด้วยความสับสนต่อการบุกเข้าจู่โจมที่น่าพรั่นพรึง ทั้งหมดวันแต่ไม่กี่คนสามารถหนีไปได้ พวกเขาไปถึงบาร์ฟุรุชอย่างเสียขวัญและอดสูอย่างหนัก อับบาส โกลี ช่านสิ้นด้วยความกลัวจนตกจากหลังม้า, ด้วยความคับขันและรองเท้าข้างหนึ่งหลุดติดอยู่กับโคลน เขาร่วงหนีไปอย่างงังนด้วยรองเท้าข้างเดียวตามกองทัพของตนไป เขารับไปหาเจ้าชายเมห์ดี้อย่างเปี่ยมไปด้วยความสิ้นหวังและสารภาพความปราชัยที่อดสูที่ตนประสบ ^[1] ส่วนมีร์ชา

การรณรงค์ก่อนนี้ ตนอาจทำอะไรไม่สำเร็จเลย, คนของเขาส่วนใหญ่ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ขณะที่หลายคนหนีไปและซ่อนตัวเองอยู่ในหมู่บ้านรอบๆ ห่างจากเมืองสีหรือห้าฟาร์ซาค, ดังนั้นเขาเขียนถึงนักบวชแห่งอาโมลเป็นการแก้ขัดว่า : ‘ที่จริงแล้วหากนี่เป็นสงครามศาสนา ท่านซึ่งเป็นผู้สนับสนุนศาสนาที่ไฟแรง และผู้คนมองดูเป็นตัวอย่าง ควรเริ่มก่อนและขยับเป็นคนแรกเพื่อว่าคนอื่น ๆ จะเอาตามท่าน’ เหล่านักบวชซึ่งยังไม่ได้เตรียมคำตอบที่เหมาะสมและไม่เห็นหนทางที่จะแก้ตัว จึงจำเป็นต้องส่งข่าวสารออกไปว่าสงครามนี้เป็นสงครามศาสนา, พ่อค้า สามัญชนและคนรุนแรงถูกรวบรวมเป็นกลุ่มใหญ่ และคนเหล่านี้กับเหล่านักบวชและนักศึกษาได้ออกเดินทางที่ดูภายนอกแล้วเหมือนว่าจะไปทำหน้าที่ทางศาสนาให้สำเร็จ แต่จริงๆ แล้วตั้งใจจะไปปล้นสะดมและใช้กำลังเข้ายึดทรัพย์สิน คนเหล่านี้ส่วนใหญ่ไปที่บาร์ฟุรุชและสมทบกับกองทัพที่เคลื่อนไปล่วงหน้าของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ชา ผู้ซึ่งเมื่อไปถึงหมู่บ้านห่างจากปราสาทหนึ่งฟาร์ซาค ได้ส่งคนของตนกลุ่มหนึ่งไปลาดตระเวนและเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของกองทัพบาไฮในป้อม”

[1] *The Tarikh-i-Jadid*, pp.74-6 บันทึกไว้ว่า “นักบวชที่นำเศรพทั้งหลายซึ่งได้มามีส่วนร่วมในสงครามศักดิ์สิทธิ์กับลูกศิษย์ของตน แทบจะหลับไม่ได้ตอนกลางคืน [แม้ว่าศูนยัยบัญญัติของการของพวกเขาอยู่ในสถานที่ห่างจากปราสาทสองฟาร์ซาค] และในการสนทนากันเป็นประจำพวกเขาจะตำหนิเจ้าชายและอับบาส โกลี ช่านอย่างแรง และสาปแช่งซาเยดโด้ล โอลามา พวกเขาบอกว่า ‘เพราะคนเหล่านี้ซึ่งไม่มีเหตุผลเพียงพอได้พาเราไปจากการศึกษา การอภิปราย และการหาเลี้ยงชีพ นอกจากนี้ยังทำให้เราตกอยู่ในภยันตรายที่น่ากลัว เนื่องด้วยการจะต่อสู้กับบุรุษเช่นคนเหล่านี้ที่ได้ละวางจากโลกและถือชีวิตของตนไว้ในมือของตน เป็นความเสี่ยงยิ่ง’ ดังนั้นวณะศักดิ์สิทธิ์ท่อนี้ ‘อย่าโยนตัวเจ้าเองเข้าไปในภยันตรายด้วยมือของเจ้าเอง’ ได้กลายเป็นวาทะประจำวันของพวกเขา คนหนึ่งกล่าวว่า : ‘สภาพแวดล้อมบางอย่างทำให้ข้าพ้นจากหน้าที่ในการเข้าร่วมสงครามนี้ในปัจจุบัน’ อีกคนหนึ่ง [ยกสามสิบข้ออ้างที่ต่างกันมากแล้ว] กล่าวว่า : ‘ข้าได้รับการยกเว้นตามกฎหมายและถูกบีบบังคับให้หันกลับไป’ คนที่สามกล่าวว่า : ‘ข้ามีลูกๆ ที่ยังเล็กที่ต้องอาศัยข้า ข้าจะทำอะไรได้?’ คนที่สี่กล่าวว่า : ‘ข้าไม่ได้เตรียมการไว้สำหรับภรรยา ดังนั้นข้าต้องไป แต่หากจำเป็นข้าจะกลับมาใหม่’ คนที่ห้ากล่าวว่า : ‘บัญญัติของข้ากับบุคคลจำนวนหนึ่งยังไม่ได้สะสาง หากข้าเป็นผู้สละชีวิต ความมั่งคั่งของข้าจะหมดเปลืองและจะมีความมอดุธรรมกระทำต่อภรรยาและลูกๆ ของข้า ทั้งความหมดเปลืองและความมอดุธรรมถูกประณามว่าน่าแขงสำหรับศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราและไม่น่ายินดีสำหรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า’ คนที่หกกล่าวว่า : ‘ข้าเป็นหนึ่งในคนจำนวนหนึ่งและไม่มีใครที่จะปลดหนี้ให้ข้า หากข้าตาย หนี้ของข้าจะไม่ยอมให้ข้าข้ามสะพานซีราท’ คนที่เจ็ดกล่าวว่า : ‘ข้าจากมาโดยที่แม่ไม่รู้ และเธอเคยกล่าวต่อข้าว่า : “หากเจ้าไป แม่จะทำให้หน้ที่แม่ใช้เลี้ยงเจ้าไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับเจ้า” ดังนั้นข้ากลัวว่าจะถูกแม่ตั้งในฐานะที่ไม่มีสำนึกในหน้าที่’ คนที่แปดรำให้และกล่าวว่า : ‘ข้าได้สาบานว่าจะไปเยือนคาบิลาปีนี การเวียนรอบที่ฝั่งศพของหัวหน้าผู้สละชีวิตหนึ่งรอบ มีคุณค่าเท่ากับการสละชีวิตหนึ่งแสนครั้งหรือการไปแสวงบุญที่เมกะหนึ่งพันครั้ง ข้ากลัวว่าจะไม่ได้ทำตามคำสาบานและไม่ได้พรที่ยิ่งใหญ่นี้ดังหวัง’ คนอื่นๆ กล่าวว่า : ‘ส่วนเราไม่เคยเห็นคนเหล่านี้หรือได้ยินสิ่งใดเกี่ยวกับพวกเขาที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเป็นคนไม่เชื่อศาสนา เพราะพวกเขากล่าวเช่นกันว่า : “ไม่มีพระเจ้าผู้เป็นเจ้านอกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า พระโมฮัมหมัดคืออัครสาวกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและอาลีคือสหายของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า” อย่างมากที่สุดพวกเขายืนยันว่าการมาของอิหม่ามเมห์ดีเกิดขึ้นแล้ว, ขอให้พวกเขาเป็นเช่นนั้น เพราะในทุกกรณีพวกเขาไม่เลวร้ายกว่าชาวซุนนี่ที่ปฏิเสธสิบสองอิหม่ามและนักบุญสิบสี่คนที่ไม่ต่างพร้อย ยอมรับคนอย่างโอมาร์ว่าเป็นกาหลิบ ถือว่าอิหม่ามดิกว่าอาลี อิบเน อาบี ทาเลบ และยอมรับอาบู บาคร์ว่าเป็ยผู้สืบทอดศาสนทูตศักดิ์สิทธิ์ของเรา, ทำไมเหล่านักบวชของเราควรปล่อยคนเหล่านั้นไว้ตามลำพังและมาต่อสู้กับคนเหล่านี้ในเรื่องที่ยังไม่ได้ชี้ถูก

โมฮัมหมัด บาเกร์กับสหายบาปีอีกสิบแปดคนไม่ได้รับบาดเจ็บจากการปะทะกันครั้งนี้ ในมือถือธงที่ศัตรูผู้ตกใจกลัวทิ้งไว้และกลับมายังป้อมด้วยความปิติยินดี และเสนอหลักฐานนี้ของชัยชนะของตนต่อหัวหน้าผู้ให้แรงบันดาลใจตนด้วยความกล้าหาญ

103

การพ่ายแพ้หมดรูปของศัตรูนำความผ่อนคลายหันเหมาให้สหายบาปีทั้งหลายที่ถูกกดขี่อย่างหนัก เชื่อมความสามัคคีของพวกเขาให้เหนียวแน่นขึ้น และทำให้พวกเขาระลึกถึงอิทธิฤทธิ์ที่ศาสนานี้ประสาทให้แก่ตน, อนิจจาถึงเวลานี้อาหารของพวกเขาเหลือเพียงเนื้อของม้าที่พวกเขานำมาจากค่ายที่ศัตรูละทิ้ง, ด้วยความแกร่งกล้าอย่างแน่วแน่พวกเขาสู้ทนความทุกข์ทรมานที่กลุ่มมูรออบด้าน หัวใจของพวกเขามุ่งไปที่ความปรารถนาของโคดุตส อย่างอื่นทั้งหมดเป็นเรื่องเล็ก, ไม่ว่าความทุกข์ร้อนอย่างหนักหรือการคุกคามอย่างต่อเนื่องของศัตรู ก็ไม่สามารถทำให้พวกเขาหันเหแม้เท่าเส้นผมไปจากหนทางที่สหายทั้งหลายที่ล่วงลับไปอย่างเท้าวางวีรบุรุษ มิใช่ก็คนที่ต่อมาพบวาระนเรในช่วงโมงที่มืดที่สุดแห่งความยากลำบาก อย่างไรก็ตามความใจเสาะที่คนจำนวนซี่ประต้วนี้ถูกบีบบังคับให้เผยออกมาโดยไม่ตั้งใจ ด้อยลงจนไม่มีนัยสำคัญต่อความเบิกบานของสหายหมู่มาที่ใจสู้ในช่วงโมงแห่งชะตาชีวิตที่เกิดขึ้นแล้ว

104

เจ้าชายเมห์ดีซึ่งประจำการอยู่ที่ซารี ต้อนรับข่าวการพ่ายแพ้ของกองกำลังภายใต้บัญชาการโดยตรงของเพื่อนร่วมงานอับบาส โกลี ข่านด้วยความดีใจอย่างยิ่ง แม้ว่าตัวเจ้าชายเองปรารถนาที่จะกำจัดกลุ่มที่หาที่กำบังหลังกำแพงป้อม เจ้าชายก็ปิติยินดีที่รู้ว่าคู่แข่งของตนไม่ได้ชัยชนะที่เขาอยากได้นักหนา^[1] เจ้าชายเขียนจดหมายทันทีไปยังเมืองเตหะรานเรียกร้องให้ส่งกำลังเสริมมายังละแวกป้อมโดยไม่ชักช้า ในรูปของลูกกระเบิดและกองอูฐปืนใหญ่กับอุปกรณ์ที่จำเป็นทั้งหมด โดยเขาหมายมั่นว่าคราวนี้จะปราบพวกหัวแข็งในป้อมให้ราบคาบ

105

ขณะที่ศัตรูทั้งหลายกำลังเตรียมการโจมตีที่มั่นของตนอีกครั้งอย่างดุเดือดกว่าเดิม สหายทั้งหลายของโคดุตสซึ่งไม่สนใจความทุกข์ร้อนที่กีดกร่อนจิตใจและบีบบังคับตน ได้แซ่ซ้องการใกล้เข้ามาของนอร์รูซด้วยความเบิกบานและรู้คุณ, ในวิถีของเทศกาลนี้พวกเขาระบายความรู้สึกขอบคุณและสรรเสริญอย่างอิสระ เป็นการตอบแทนพระพรอันเกอณันต์ที่พระเจ้าผู้ทรงมหิธานุภาพประทานมาให้ตน แม้จะถูกกดขี่ด้วยความหิวพวกเขาก็ปลอยใจไปกับเพลงและความสนุกสนานรื่นเริง ไม่ให้ราคาอันตรายที่กลุ่มมูรออบด้าน, ป้อมกั๊วกันด้วยการสดุดีและสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งขึ้นมาจากหัวใจของกลุ่มบาปีที่เบิกบานนั้นทั้งเวลากลางวันและยามค่ำคืน, วจนะ "ผู้เป็นเจ้าของ ผู้เป็นเจ้าของ พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระผู้เป็นนายของทูตสวรรค์และวิญญาณ" ซึ่งออกมาจากริมฝีปากของพวกเขาไม่หยุดหย่อน ได้เพิ่มความศรัทธาและปลุกความกล้าหาญของพวกเขาใหม่

106

วัวทั้งหมดที่พวกเขาเอามาที่ป้อมเหลือแค่แม่วัวตัวเดียวที่ฮาจี นาเซโรดดินเน กาชวีนีสารองไว้ และนมจากแม่วัวนี้เขาเอามาทำขนมพุดดิงไว้บนโต๊ะของโคดุตสทุกวัน, ด้วยไม่เต็มใจจะให้มิตรสหายที่หิวโหยทั้งหลายอดส่วนแบ่ง

หรือผิดอย่างเหมาะสม?' กล่าวโดยย่อทั่วทั้งค่าย มีเสียงพิมพ์้าออกมาจากทุกถิ่น และเสียงบ่นมาจากทุกปาก แต่ละคนร้องเสียงที่ตั้งไว้ต่างกันและคิดหาข้ออ้างต่างกัน และทุกคนรอคอยแต่ข้อแก้ตัวที่ฟังขึ้นที่จะหนีไป ดังนั้นเมื่ออับบาส โกลี ข่านสังเกตเห็นว่าเป็นเช่นนั้น และด้วยกลัวว่าความรู้สึกเสียขวัญของพวกเขาจะเป็นโรคติดต่อมาถึงทหารของตน เขาจึงถูกกดขี่ให้ยอมรับข้อแก้ตัวของนักบวชที่นำเคาเรพเหล่านี้และสาวกของพวกเขา ผู้ซึ่งจากไปทันทีด้วยความปิติยินดีอย่างยิ่งและสวดบทอธิษฐานเพื่อความสำเร็จของซาร์ทิฟ"

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.179 ว่า "เมห์ดี โกลี มีร์ซาแปลกใจอยู่บ้าง เขาผิดหวังลึกๆ อยู่ในใจ แต่สิ่งที่ประทับใจเขายิ่งกว่าคือซาร์ดาร์ [อับบาส โกลี ข่าน] ถือได้ว่าถูกตีพ่าย อีกทั้งเขาและความคิดของเขาซึ่งประจบความรักตัวเองของตน นำความยินดีไม่น้อยมาให้เขา, ไม่เพียงแต่เขาไม่ต้องกลัวอีกต่อไปว่า หนึ่งในรองของเขาอาจจะได้เกียรติที่น่าอิจฉาในการเข้ายึดปราการของชาวบาปี แต่ไม่ใช่เขาคนเดียวเท่านั้นที่ล้มเหลว เขามีสหายในความโชคร้ายและสหายที่เขาจะพิสูจนได้ว่าป็นเหตุของความพ่ายแพ้สองครั้ง, ด้วยเบิกบานอย่างเหลือล้นเขาเรียกคนระดับหัวหน้าใหญ่น้อยทั้งหลายของเขามา บอกให้พวกเขาทราบข่าวนี้ และแนละที่จะอนาถใจต่อชะตากรรมที่น่าสลดนี้ของซาร์ดาร์ และแสดงความหวังอย่างแรงกล้าว่า ทหารที่อาจหาญนี้อาจจะโชคดีกว่านี้ในอนาคต"

ของอาหารอร่อยที่สหายผู้พิศมัยเตรียมให้ตน โคคุดหลังจากที่ทานไม้กึ่งช้อนชาจากจานนั้น จะแจกจ่ายที่เหลือให้พวกเขาเสมอ เป็นที่ได้ยินโคคุดพูดความรู้สึกอยู่บ่อยๆ ว่า “ตั้งแต่มุลลา ฮุสเซนสว่างลับไป เราไม่มีความสุขในการทานอาหารและเครื่องดื่มที่พวกเขาเตรียมให้เรา หัวใจของเราตกลือตเมื่อได้เห็นสหายของเราอดอยาก อิดโรยและผอมโซ” หนึ่งๆ ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากเหล่านี้เขาก็ยังคงไขความนัยสำคัญของชอดซาหมัดต่อไปในคำอธิบายของตนอย่างไม่มีพลาด และเคียวเซียมิตรสหายทั้งหลายของตนให้พากเพียรไปจนถึงตอนจบของความอดุสหาที่อาจหาญของพวกเขา ตอนเช้าและยามค่ำต่อหน้าศาสนิกชนที่ชุมนุมอยู่ด้วยกัน มีร์ชา โมฮัมหมัด บาเกอร์จะสวดวณะจากคำอธิบายนั้นเป็นเพลง ซึ่งการอ่านวณะดังกล่าวจะกระตุ้นความศรัทธาและทำให้ความหวังของพวกเขาสว่างขึ้น

107

ข้าพเจ้าได้ยินมุลลา มีร์ชา โมฮัมหมัดเต ฟุรุกกีให้การยืนยันดังต่อไปนี้ “พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่าเราไม่หิวอาหารอีกแล้ว ความคิดของเราไม่ห่วงเรื่องทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาหารรายวันอีกต่อไป เราปีติยินดีต่อท่านเองที่จับใจของวณะเหล่านั้นถึงขนาดว่า หากเราอยู่ในสภาวะนั้นต่อไปเป็นปีๆ จะไม่มีร่องรอยของความเหนื่อยหน่ายและอ่อนล้าใดสามารถบั่นทอนความศรัทธาหรือทำให้ความดีใจของเราหมองลง, และเมื่อใดก็ตามที่การขาดอาหารมีแนวโน้มจะบั่นทอนพลังชีวิตและทำให้ความเข้มแข็งของเราอ่อนลง มีร์ชา โมฮัมหมัด บาเกอร์จะรีบไปหาโคคุดและบอกให้เขาทราบสถานการณ์ที่ยากลำบากของเรา การได้เห็นหน้าโคคุดแวบหนึ่ง มนต์ของวาหะของเขาขณะที่เขาเดินอยู่ในหมู่พวกเรา จะเปลี่ยนความห่อเหี่ยวของเราเป็นความเบิกบานที่แจ่มใส เราได้รับการเสริมด้วยพลังที่เข้มแข็งถึงขนาดว่า หากกองทัพทั้งหลายของศัตรูปรากฏขึ้นมาทันใดต่อหน้าเรา เรารู้ว่าเราสามารถปราบกองกำลังของพวกเขาได้”

108

วันออวีรุซซึ่งตรงกับวันที่สิบสี่ของเดือนราบียส ซานี ฮ.ศ.1265 [ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] ในข่าวสารที่เขียนถึงสหายทั้งหลายโคคุดกล่าวเป็นนัยถึงการใกล้เข้ามาของการทดสอบ ที่จะนำมาซึ่งการสละชีวิตของมิตรสหายของตนเป็นจำนวนมาก ไม้กึ่งวันหลังจากนั้นกองทัพจำนวนนับไม่ถ้วน^[1] ภายใต้บัญชาการของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ชา^[2] และได้รับการสนับสนุนโดยกองกำลังร่วมของไซเลมาน ชาน อับซาร์, อับบาส โกลี ชาน, และจาฟาร์ โกลี ชาน และนายทหารอื่นอีกสี่สิบคนคอยช่วยเหลือ ได้มาตั้งค่ายในละแวกป้อมชาวบาบิ เริ่มขุดคูและสร้าง

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.181 ว่า “เจ้าชายกำหนดที่ประจำการให้แก่แต่ละคนระหว่างการปิดล้อม เขามอบหมายความรับผิดชอบให้แก่ฮาจี ชาน นูรีและมีร์ชา อับดุลลาห์ นาวาย ให้จัดหาเสบียงให้เพียงพอ, สำหรับเหล่าผู้นำทหารเขาเลือกชาร์ดาร์ อับบาส โกลี ชาน ลาริจานี ซึ่งเขาแสดงความเห็นใจมากกว่าเดิมตั้งแต่ความล้มเหลวของเขาเมื่อไม่นานมานี้ จากนั้นก็มีนาซโรห์ลาล่า ชาน บานดีบีซึ่งเป็นหัวหน้าวงศสกุลอีกคนหนึ่ง, และมุสตาฟา ชานจากอาซราฟซึ่งเขาให้บัญชาการโทแพงกีที่กล้าหาญทั้งหลายของเมืองนั้นและบัญชาการชาวซูริตีสด้วย, ขุนนางอื่นๆ ระดับรองลงไปให้เป็นผู้นำคนจากดูดานคีห์และบาลา ราชทอค อีกทั้งหลายชนชาติเร่ร่อนชาวเติร์คและชาวเคิร์ดที่ได้รวมอยู่ในกลุ่มของหัวหน้าระดับใหญ่, ชนชาติเร่ร่อนเหล่านี้ได้รับมอบหมายหน้าที่พิเศษในการเฝ้าดูทุกการขยับตัวของศัตรู ประสบการณ์ในอดีตทำให้พวกเขาเชื่อมั่นว่าตนควรระวังระไวมากขึ้นในอนาคต ดังนั้นชาวเติร์คและชาวเคิร์ดจึงได้รับมอบความรับผิดชอบให้คอยติดตามดูปฏิบัติการของศัตรูทั้งกลางวันกลางคืน และให้ตื่นตัวอยู่เสมอเพื่อจะป้องกันการจู่โจมที่อาจเกิดขึ้น”

[2] *ibid.* 181-2 บันทึกไว้ว่า “อย่างไรก็ตามเมห์ดี โกลี มีร์ชาต้องการผสมผสานยุทธศาสตร์สมัยใหม่กับเทคนิคทางทหารเก่า และสั่งให้นำปืนใหญ่สองกระบอกและปืนครกสองกระบอกพร้อมกับอาวุธยุทธโธปกรณ์ที่จำเป็นมาจากเตหะราน เขายังเกณฑ์ความช่วยเหลือของชายคนหนึ่งจากอิหร่านซึ่งค้นพบวัตถุระเบิดที่สามารถยิงเปลวไฟไปไกลเจ็ดร้อยเมตร และทำให้สิ่งใดก็ตามที่ไหม้เป็นไฟได้ภายในรัศมีนี้ลุกเป็นไฟ มีการทดลองดูยิงและเป็นที่น่าพอใจ วัสดุที่ลุกไหม้ถูกยิงเข้าไปในป้อมชาวบาบิ ไฟลุกเป็นเพลิงทันที และที่อาศัยหรือที่กำบังไม่ว่าจะทำด้วยไม้ อ้อหรือฟางที่ชาวบาบิสร้างขึ้น ไม่ว่าภายในบริเวณป้อมหรือบนกำแพง กลายเป็นเก้าถ่าน

ขณะที่การทำลายนี้ดำเนินไป ลูกระเบิดและลูกปืนที่ยิงมาจากปืนครกได้ทำความเสียหายอย่างหนักให้แก่อาคารหนึ่ง ซึ่งก่อขึ้นอย่างรีบร้อนโดยคนที่ไม่ใช่สถาปนิกหรือวิศวกร และไม่เคียดการโจมตีโดยปืนใหญ่, ภายในเวลาสั้นมากแนวป้องกันรอบนอกของปราการถูกรื้อออก ไม่เหลืออะไรนอกจากคานที่ล้มลงมา ท่อนไม้ที่ลุกไหม้เป็นควัน และก้อนหินที่กระจัดกระจาย”

แนวกั้นเป็นลำดับในบริเวณใกล้เคียง^[1] วันที่เก้าของเดือนบาฮา (วันที่เก้าหลังนอว์รูซ) นายทหารบัญชาการ ออกคำสั่งบรรดาผู้ถือและรับผิดชอบปืนใหญ่ให้ยิงไปที่ผู้ถูกปิดล้อม, ขณะที่การระดมยิงกำลังดำเนินไป โคดสปรากฏตัวออกมาจากห้องของตนและเดินมาที่กลางป้อม ยืนหน้าบาน อากัปกริยาสำแดงความสงบที่สุด, ขณะที่โคดสเดินไปมาบนพื้น ลูกปืนใหญ่ลูกหนึ่งตกลงมาต่อหน้าเขาอย่างทันใด ขณะที่ใช้เท้ากลิ้งลูกปืนใหญ่นั้นเขากล่าวความรู้สึกอย่างสงบว่า “ผู้รุกรานที่คอยโหดเหล่านี้ช่างไม่ตระหนกเลยในอาณาภพของความพิโรธที่พยายามของพระผู้เป็นเจ้า! พวกเขาสิ้นไปแล้วหรือว่ามีชีวิตที่ไม่สำคัญอย่างรับสามารถดับชีวิตของนิมรอตผู้มีอำนาจสูงสุด? พวกเขาไม่เคยได้ยินหรือว่าเสียงของพายุเพียงพอก็จะทำลายชนชาติอาดและทามุดและทำลายกองกำลังของพวกเขาจนสิ้นซาก? พวกเขาหาทางชมชูวีรบุรุษทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าด้วยหลักฐานที่นำดูถูกต้องกล่าวของความโหดร้ายของตนนั้นหรือ ซึ่งในสายตาของวีรบุรุษเหล่านั้นความโอ้อวดของกษัตริย์เป็นเพียงเงาที่ว่างเปล่า” ขณะที่หันไปหามิตรสหายของตนโคดสกล่าวเพิ่มเติมว่า : “พวกเจ้าคือสหายคนเดียวกับเหล่านั้นที่พระโมฮัมหมัดอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้ดังนี้ ‘โอ เราปรารถนาจะได้เห็นหน้าตาของพี่น้องของเราเพียงไร พี่น้องที่จะปรากฏตัวในวันสิ้นโลก! พระพรจงมีแด่เรา พระพรจงมีแด่พวกเขา พระพรของพวกเขายิ่งใหญ่กว่าของเรา’ จงระวังอย่าให้อัฒตาและกิเลสรุกล้ำเข้ามาทำให้สถานะที่รุ่งโรจน์นี้เสื่อมเสีย อย่ากลัวการคุกคามของคนชั่วช้าหรือเสียขวัญต่อการโวยวายของพวกไม่มีศีลธรรม, พวกเจ้าแต่ละคนมีชั่วโมงที่กำหนดไว้ของตน และเมื่อเวลานั้นมาถึงไม่ว่าการโจมตีของศัตรูหรือความพยายามของมิตร ก็ไม่สามารถยัดเวลาออกไปหรือร่นเวลาเข้ามาได้, หากมหาอำนาจทั้งหมดในโลกรวมตัวกันต่อต้านเจ้าก่อนจะถึงชั่วโมงนั้น พวกเขาก็ไม่สามารถทำให้ชีวิตของเจ้าสั้นลงได้แม้แต่น้อย หากเจ้ายอมให้หัวใจของเจ้ากระวนกระวายแม้เพียงชั่วขณะเพราะเสียงตบตามของปืนเหล่านี้ที่ยังคงยิงสาธป้อมนี้อย่างรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เจ้าจะขับตัวเองออกไปจากที่มั่นแห่งการคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้า”

109

การปลุกใจที่ทรงพลังยิ่งนี้ไม่พลาดที่จะซึมซาบความมั่นใจเข้าไปในหัวใจของบรรดาผู้ที่ได้ยิน อย่างไรก็ตามเป็นที่เห็นว่ามีไม่กี่คนซึ่งสีหน้าเผยให้เห็นความรวนเรและความกลัวอย่างไม่ตั้งใจ ได้กอดกันกลมอยู่ในมุมที่กำบังของป้อม โดยมองดูความศรัทธาแรงที่ปลุกใจสหายคนอื่นด้วยความอิจฉาและประหลาดใจ^[2]

[1] *ibid.* 181 บันทึกไว้ว่า “หลังจากเตรียมการป้องกันไว้ก่อนเหล่านี้ พวกเขาสอดหลุมและคูเพื่อใช้โทะแฟงก็ได้ รับคำสั่งให้ยิงชาวบาบีคนใดก็ตามที่อาจปรากฏตัว พวกเขาส่งหอบขนาดใหญ่ที่สูงเท่ากับระดับต่างๆ ของปราการหรือแม้แต่สูงกว่า และโดยการยิงลงมาอย่างต่อเนื่องพวกเขาทำให้การหมุนเวียนของชาวบาบีภายในป้อมอันตรายนาน นี่เป็นความได้เปรียบอย่างไม่ต้องสงสัยสำหรับศัตรู แต่ในไม่กี่วันชาวบาบีระดับหัวหน้าซึ่งใช้ความได้เปรียบของคืนที่ยาวนาน ได้ก่อปราการขึ้นเพื่อให้สูงกว่าความสูงของหอคอยโจมตีของศัตรู”

[2] *Tarikh-i-Jadid*, pp.79-80 กล่าวไว้ว่า “จริงๆ แล้วครั้งหนึ่งพวกเขาไม่กี่คนออกไปเพื่อพยายามจะหาชาน้ำตาลเล็กน้อยมาให้จินาเบ โคดส, ที่สะดุดตาที่สุดในคนเหล่านี้คือมุลลา ซาอิดแห่งชาร์คานาด ตอนนั้นเขาเป็นบุรุษที่เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์ถึงขนาดว่า เวลาผู้มีวิชาบางคนในวงศ์ตระกูลของมุลลา โมฮัมหมัด หากมีแห่งนูร์เขียนถึงจินาเบ โคดสด้วยบางคำถามเกี่ยวกับศาสตร์แห่งการทำนายและโหราศาสตร์ โคดสกล่าวต่อมุลลา ซาอิดว่า : เจ้าจงเขียนคำตอบที่ครอบคลุมครบและรวดเร็วให้แก่พวกเขาโดยเร็ว เพื่อว่าผู้นำชาวของพวกเขาจะไม่ต้องรอ และคำตอบที่ละเอียดกว่าไว้เขียนทีหลัง” ดังนั้นมุลลา ซาอิดแม้ว่าจะรีบเพราะมีผู้นำชาวรออยู่และไม่มีสมาธิเพราะความอลหม่านของการถูกปิดล้อม ก็เขียนอย่างรวดเร็วและคมคายที่สุดซึ่งในนั้นขณะที่ตอบคำถามทั้งหลายที่ถามมา เขาก็เสนอให้พิจารณาข้อเสนอปรึมปราที่พิสูจน์ความเชื่อถือได้นับร้อยเกี่ยวกับศีลธรรมของพระศาสดาองค์ใหม่ผู้สำแดงข้อพิสูจน์ตามพันธสัญญา นอกเหนือจากอีกหลายคำสอนที่บอกล่วงหน้าถึงความหวนไหวของบรรดาผู้ที่เชื่อในพระผู้เป็นนายเกี่ยวกับทาบาศีและการสละชีวิตของพวกเขา, บรรดาผู้มีวิชาแห่งนูร์อัศรริยใจเกินกว่าการวัดทั้งหมดต่อความแก้ไขของเขาและกล่าวว่า : ‘ความจริงไปตรงมาบับบังคับเราให้ยอมรับว่า การนำเสนอเรื่องเหล่านี้ดังกล่าวคือปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ ความแก้ไขและความคมคายดังกล่าวอยู่เหนือเกินกว่ามุลลา ซาอิดที่เรารู้จัก, นอนใจได้ว่าพรสวรรค์นี้ประทานมาให้เขาจากเบื้องบน และเขาทำให้พรสวรรค์นี้เป็นที่เห็นชัดต่อเรามาก’ ตอนนั้นมุลลา ซาอิดและสหายทั้งหลายของเขาขณะที่อยู่นอกปราสาทตกอยู่ในมือของกองทัพหลวงและถูกพวกเขานำตัวไปหาเจ้าชาย [เมหดี โกลี มีร์ซา] เจ้าชายพยายามทุกวิถีที่จะคาดคั้นข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับสภาพของไพร่พลบาบีในป้อม จำนวนของชาวบาบีและปริมาณอาวุธยุทธโปกรณ์ของพวกเขา แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรเจ้าชายก็ไม่ได้อะไร ดังนั้นเมื่อสังเกตเห็นมุลลา ซาอิดเป็นคนมีพรสวรรค์และปัญญา เจ้าชายกล่าวต่อเขาว่า : ‘จงสำนึกผิดแล้วข้าจะปล่อยเจ้า และไม่ให้เจ้าถูกสังหาร’ มุลลา ซาอิดตอบว่า ‘ไม่มีใครสำนึกผิดต่อการเชื่อฟังคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า ในนชาควรจะสำนึกผิด? ท่านต่างหากที่ควรจะสำนึกผิดที่กระทำตรงกันข้ามกับความยินดีของพระองค์ และชั่วร้ายกว่าที่คนใดๆ เคยกระทำ

110

กองทัพของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซายังใส่ป้อมชาวบาปี่ต่อเป็นเวลาสามสัปดาห์ คนของเขาประหลาดใจที่พบว่าเสียงปืนตามองของตนหาได้หยุดเสียงสวดมนต์และการแซ่ซ้องอย่างเบิกบานที่ผู้ถูกปิดล้อมแปลงเป็นการตอบ การถูกคุกคาม, แทนที่จะมีการยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไขตามที่พวกเขาคาดไว้ เสียงเรียกสวดมนต์ของโมฮัมมัดซิน ^[1] การสวดวณะของคัมภีร์โครอ่านเป็นทำนอง และเสียงดีใจที่สวดเป็นเพลงสรรเสริญและขอบคุณพระผู้เป็นเจ้ามาถึงหูของพวกเขาอย่างไม่หยุดหย่อน

111

ด้วยบันดาลโทสะต่อหลักฐานเหล่านี้ของความศรัทธาที่ร้อนแรงที่ดับไม่ได้ และถูกผลักดันด้วยความปรารถนาอย่างเร่าร้อนที่จะดับความคลั่งไคล้ที่พองอยู่ในอกของปรปักษ์ จาฟาร์ โกลี ข่านได้สร้างหอสูงและตึ่งป็นใหญ่ไว้บนนั้น ^[2] และจากที่สูงนั้นเขาเล็งการยิงไปที่ใจกลางป้อม, โคดุดส์เรียกตัวมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร์มาทันทีและส่งการเขาให้ตีฝ่าออกไปอีกครั้ง และทำให้ “ผู้มาใหม่ที่คุด” อับยศอดสูยิ่งกว่าที่อับบาส โกลี ข่านเคยเจอ เขา กล่าวเพิ่มเติมว่า “ให้เขารู้ว่านักรบหัวใจสิงห์ของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อถูกกดดันและขับเคลื่อนด้วยความหิว จะสามารถสำแดงการกระทำที่อาจหาญอย่างที่ยคนธรรมดาไม่สามารถแสดง ให้เขารู้ว่ายิ่งหิวมากเท่าไร ความบันดาลโทสะของพวกเขาจะมีอิทธิฤทธิ์ทำลายล้างมากเท่านั้น”

112

อีกครั้งหนึ่งมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร์สั่งสหายสิบแปดคนให้รีบขึ้นม้าแล้วตามเขาไป ประตูป้อมถูกเปิดออกอย่างทันใด และเสียงร้อง “ยา ซาเฮโบช ซาฆาน!” ที่ดูเดือดและตื่นเต้นเกินกว่าที่เคย ได้กระจายความตกใจกลัวและอก สิ้นขวัญหนีไปในกำลังพลของศัตรู, จาฟาร์ โกลี ข่านกับคนของเขาสามสิบคนถูกพันร่างโดยดาบของปรปักษ์ที่ จูโจมหอคอย ยึดปืนทั้งหลายและกลมพวกเขาลงไปกองกับพื้น, จากนั้นชาวบาปี่กระโจนใส่แนวกันที่ถูกรสร้างขึ้นมา ทำลายแนวกันไปจำนวนหนึ่ง และน่าจะยึดและทำลายแนวกันที่เหลือทั้งหมดได้หากมิใช่เพราะความมืด ค่ำที่กำลังใกล้เข้ามา

113

ชาวบาปี่กลับมายังป้อมอย่างมีชัยโดยไม่ได้รับบาดเจ็บ พร้อมกับนำม้าที่ล่าสัตว์และเลี้ยงอย่างดีที่สุดจำนวนหนึ่งที่ถูกทิ้งไว้กลับมาด้วย สามสัปดาห์ผ่านไปซึ่งระหว่างนี้ไม่มีสัญญาณของการโจมตีกลับ ^[3] การระเบิดอย่างทันใด

ก่อนนี้’ และเขาพูดอีกมากมายในลักษณะนี้ ดังนั้นในที่สุดพวกเขาส่งมุลลา ซาอิดไปซารีโดยสามโซและตรวน และสังหารเขาที่นั่นภายใต้สภาพแวดล้อมที่โหดเหี้ยมที่สุดพร้อมกับสหายทั้งหลายของเขาซึ่งดูเหมือนว่ามีห้าคน”

^[1] ดูภิธาน

^[2] Tarikh-i-Jadid, pp.81-83 กล่าวว่า “ดังนั้นพวกเขาได้สร้างสี่หอบนสี่ด้านของปราสาท และสร้างสูงถึงขนาดที่พวกเขาสามารถใช้ปืนสองเข้าไปในปราการ และให้ไพร่พลในป้อมเป็นเป้ากระสุนของตน, เมื่อนั้นพวกที่มีศรัทธาเมื่อเห็นเช่นนี้ ได้เริ่มขุดอุโมงค์ใต้ดินและลากออกไปตามเส้นทางนั้น แต่ดินในมาซินดารอนอยู่ใกล้น้ำและชุ่มชื้น และที่เพิ่มเติมจากนี้คือฝนตกอยู่ตลอด ซึ่งเพิ่มความเสียหาย ดังนั้นบรรดาผู้ทนทุกข์ที่นำสารเหล่านี้อาศัยอยู่ในโคลนและน้ำจนเสื่อผ้าเปียด้วยความเปียกชื้น...เมื่อใดก็ตามที่สหายคนหนึ่งของตนได้ดื่มอีกน้ำแห่งการสละชีวิตต่อหน้าต่อตา พวกเขาปีติยินดีแทนที่จะเศร้าโศก, ดังนั้นตัวอย่างเช่นในโอกาสหนึ่ง ลูกกระเบิดตกมาบนหลังคากระท่อมแล้วติดไฟ เซค ซาลีห์แห่งซีราซเข้าไปดับไฟ มีลูกกระสุนยิงโดนหัวของเขาทำให้กระโหลกแตก แม้กระนั้นขณะที่พวกเขากำลังหามศพของเขา กระสุนลูกที่สองยิงถูกมือของอ็อกอ มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี จนขาด ซึ่งเขาเป็นลูกชายของซียิด อาหมัดพ่อของอ็อกอ ซียิด ฮุสเซน ‘ผู้เป็นที่รักยิ่ง’, ดังนั้นเช่นกันอ็อกอ ซียิด ฮุสเซน ‘ผู้เป็นที่รักยิ่ง’ ซึ่งเป็นเด็กอายุสิบปี ถูกสังหารต่อหน้าต่อตาพ่อ และเขาล้มกลิ้งในโคลนและก้อนเลือด แขนขาสั้นเหมือนกับนกที่ถูกฆ่าแต่ยังไม่ตาย”

^[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.322 ว่า “สภาพของกิจการทั้งหลายนี้คงอยู่ไปสี่เดือน กษัตริย์ซาร์เริ่มหมดความอดทน ความสำเร็จของชาวบาปี่ปลุกเร้าความโกรธของเขา ซึ่งตามที่นักประวัติศาสตร์เปอร์เซียกล่าวไว้เขาแสดงออกมาดังนี้ : ‘เราคิดว่ากองทัพของเราจะผ่านไปและนำไปอย่างไม่ลังเล จะสู้กับสิงโตหรือปลาวาฬอย่างไม่กลัว แต่เราได้ส่งกองทัพไปสู่กับคนที่อ่อนแอและป้องกันตัวไม่ได้ หยิบมือหนึ่ง แต่กลับทำอะไรไม่สำเร็จเลย! บรรดาผู้มีชื่อเสียงแห่งมาซินดารอนคิดว่าเราเห็นชอบกับความล่าช้านี้หรือ? เป็นนโยบายของพวกเขาหรือที่จะปล่อยให้เพลิงไฟนี้ลามไปเพื่อจะได้ขยายความสำคัญของตนในกรณี

ของคลังอาวุธยุทธโศปกรณ์แห่งหนึ่งของศัตรูซึ่งคร่าชีวิตนายทหารปืนใหญ่ไปหลายคนและฝ่ายสู้รบจำนวนหนึ่งซึ่งบังคับพวกเขาให้ต้องพักการโจมตีไพร่พลบาบี่เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม^[1] ช่วงเวลาสงบศึกนี้ช่วยให้ชาวบาบี่จำนวนหนึ่งสามารถออกมาจากที่มั่นเป็นครั้งคราว และเก็บหญ้าที่หาได้ในทุ่งซึ่งเป็นวิธีการเดียวที่จะบรรเทาความหิวของตน สหายที่ถูกกดขี่อย่างหนักเหล่านี้เขมือบเนื้อม้าและแม่แต่หนึ่งอันม้า พวกเขาต้มหญ้ากินด้วยความอยากอย่างน่าสงสาร^[2] ขณะที่ความเข้มแข็งของพวกเขาถดถอย ขณะที่พวกเขาเร่โยยหมดแรงอยู่ในกำบังป้อม โคดดูสไปเยี่ยมพวกเขาบ่อยขึ้น และพยายามใช้ถ้อยคำปลอบขวัญและให้ความหวังเพื่อให้ความเจ็บปวดทรมานของพวกเขาทุเลาลง

114

เมื่อเดือนจามาดีโยส ซานี [24 เมษายน-23 พฤษภาคม ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] ฟังจะเริ่ม กองปืนใหญ่ของศัตรูได้ยิงสาตลูกปืนใหญ่ใส่ป้อมเซค ทาบาชี่ให้เป็นที่ได้ยินอีก, ในเวลาเดียวกันกับเสียงตุมตัมของปืนใหญ่ กองทหารที่แยกออกจากกองทัพซึ่งนำโดยนายทหารจำนวนหนึ่งและประกอบด้วยทหารราบและทหารม้าหลายกองพล ได้จู่โจมป้อมอย่างรวดเร็ว, เสียงการใกล้เข้ามาของพวกเขาผลักดันโคดดูสให้เรียกตัวรองที่รองอาจของ

ที่ตนทำให้สิ่งนี้จบลงได้ภายหลัง? ดีมาก ขอให้พวกเขาเห็นว่าเราจะกระทำราวกับว่าพระอาลาห์ไม่เคยสร้างมาซิดารอน และเราจะฆ่าทั้งชาวมาซิดารอนให้หมดจนคนสุดท้าย!"

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.183-184 ว่า "การปิดล้อมดำเนินต่อไปเป็นเวลาสี่เดือนและไม่มีอะไรคืบหน้าให้เห็น ปรากฏการณ์ทั้งหลายถูกทำลายแต่ด้วยพลังงานที่ไม่มีแพ้ชาวบาบี่ได้สร้างปรากฏการณ์ใหม่ๆ และทั้งกลางวันกลางคืนพวกเขาทำให้ปรากฏการณ์สุสสุภาพเต็มและขยายปรากฏการณ์ให้ใหญ่ขึ้น, เป็นไปไม่ได้ที่จะเห็นล่วงหน้าว่าผลลัพธ์ของสถานการณ์นี้จะเป็นอย่างไร และจะไม่ให้เป็นไปไม่ได้ได้อย่างไรเพราะดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้แล้ว มาซิดารอนไม่ใช่ภูมิภาคเดียวในเปอร์เซียที่ผู้พิชิตทั้งหลายของศาสนาใหม่กำลังให้หลักฐานของความศรัทธาและความห้าวหาญของตน, กษัตริย์และนายกรัชมณฑลด้วยความวิตกพูดโพล่งคำต่อคำผู้แทนทั้งหลายของตน ทั้งสองไม่เพียงแต่กล่าวโทษพวกเขาว่าไร้ความสามารถด้วยคำศัพท์ที่เจ็บแสบที่สุด แต่ยังขู่ว่าจะให้การปฏิบัติต่อพวกเขาแบบเดียวกับที่วางแผนไว้สำหรับชาวบาบี่ หากจัดการให้เรียบร้อยไม่ได้โดยไม่ล่าช้า, ครั้นแล้วอำนาจบัญชาการถูกเอาคืนมาจากเมห์ดี โกลี มีร์ซาร์และนำไปให้อาชาฟ โซเลมาน ข่านบุรุษผู้มีความมั่นคงเป็นที่ยอมรับและมีอิทธิพลอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่ในชนเผ่าของเขาเองเท่านั้นซึ่งเป็นหนึ่งในชนเผ่าที่ประเสริฐที่สุดในเปอร์เซีย แต่ทั่วทั้งแคว้นทหารที่รู้จักและชื่นชมนับถือเขาอย่างสูง เขาได้รับคำสั่งที่กวัดข้นที่สุด"

และ *ibid.*, pp.186-187 บันทึกไว้ว่า "พวกที่ยังมั่นคงได้บริโภคไม่เพียงแต่เสบียงอาหารทั้งหมดของตนเท่านั้น แต่ยังบริโภคหญ้าที่พวกเขาหาได้ภายในป้อมและเปลือกไม้ของตนไม่ทั้งหมด จะเหลือก็แต่หนึ่งเข็มขัดและฝักดาบของพวกเขา พวกเขาต้องหันไปใช้วิธีสะกดเข้าว่าที่เอกอัครราชทูตสเปนแนะนำทหารของพันธมิตรที่ถูกปิดล้อมในปารีส พวกเขาบดกระดูกของคนที่ตายและนำผงกระดูกนั้นมาทำเป็นแป้ง สูดหายใจแล้วเมื่อเข้าตาจนพวกเขาต้องยอมกระทำการที่เป็นมลทิน ม้าของมุลลา ฮุสเซนตายเพราะบาดแผลที่เกิดในคืนมรณะนั้นที่เป็นพยานต่อการตายของเจ้านายของมัน, ชาวบาบี่ได้ฝังศพม้านี้เพราะคำนึงถึงผู้นำที่ศักดิ์สิทธิ์ของตน และเพราะความเคารพอย่างลึกซึ้งที่ทุกคนรู้สึกต่อเขาซึ่งลอยอยู่เหนือหลุมศพของสัตว์ที่นาสงสารน้อยอยู่เล็กน้อย, พวกเขาปรึกษากัน และอนาถใจต่อความจำเป็นที่จะต้องอภิปรายดังกล่าว พวกเขาโต้เถียงเกี่ยวกับคำถามที่ว่าความคับขันสุดๆ สามารถเป็นเหตุผลสมควรได้ไหมให้พวกเขาขุดม้าที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ขึ้นมาอีก ด้วยความเสียใจอย่างลึกซึ้ง พวกเขาเห็นพ้องว่ามีเหตุผลสมควรที่จะกระทำดังกล่าว พวกเขาหุงต้มศพม้าด้วยแป้งที่ทำจากกระดูกของคนที่ตาย พวกเขากินอาหารที่มีส่วนผสมแปลกๆ นี้และหยิบปืนขึ้นมาอีกครั้ง!"

[2] ใน *Memorials of the Faithful*, pp.16-17 พระอับดุลบาฮากล่าวถึงความยากลำบากและทุกข์ทรมานที่บรรดาวีรบุรุษผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาชี่ได้สู้ทน พระองค์ชื่นชมสรรเสริญความแน่วแน่ ศรัทธาและความกล้าหาญของผู้ถูกปิดล้อม โดยกล่าวถึงมุลลา ซาเดเค โมกอดาสเป็นการเฉพาะ พระองค์กล่าวว่า "เป็นเวลาสิบแปดวันพวกเขาอยู่โดยไม่มีอาหาร พวกเขามีชีวิตอยู่ด้วยหนังรองเท้าของตน ในไม่ช้าหนังรองเท้านี้ก็ถูกกินเช่นกัน และพวกเขาไม่มีอะไรเหลือนอกจากน้ำ พวกเขาต้มน้ำเติมปากทุกเช้า นอนหิวโหยและหมดแรงอยู่ในป้อม อย่างไรก็ตามเมื่อถูกโจมตีพวกเขาจะลุกขึ้นมาอย่างรวดเร็วทันที และสาแดงความกล้าหาญที่เป็นเลิศและการต้านทานอย่างน่าพิศวงเมื่อเผชิญกับศัตรู...ภายใต้สภาพแวดล้อมดังกล่าวการจะรักษาความศรัทธาที่ไม่หวั่นไหวและความอดทนไว้เป็นเรื่องที่ยากสุดๆ และการจะสู้ทนความทุกข์ทรมานที่เลวร้ายดังกล่าวเป็นปรากฏการณ์ที่หาได้ยาก"

ตนมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์อย่างไม่รอช้า และบอกเขาให้ออกไปพร้อมกับสหายสามสิบหกคนและขับไล่การโจมตีของศัตรู เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “ตั้งแต่พวกเรามาอาศัยอยู่ที่ป้อมนี้ไม่ว่าในสภาพแวดล้อมใด เราไม่เคยพยายามรุกไล่ปรปักษ์, จนกว่าพวกเขาจะโจมตีเรา เราถึงจะลุกขึ้นปกป้องชีวิตของเรา หากเรามีความทะเยอทะยานในใจที่จะทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับพวกเขา หากเราซ่อนเจตนาไว้เพียงน้อยนิดที่จะขึ้นมามีอำนาจเหนือพวกที่ไม่เชื่อโดยอานุภาพของอาวุธของเรา เราคงไม่ถูกปิดล้อมอยู่ในกำแพงเหล่านี้จนถึงวันนี้, พลังอำนาจของอาวุธของเราเวลานี้คงได้เขย่าชาติทั้งหลายของโลกและเตรียมพวกเขาสำหรับการยอมรับธรรมสารของเรา ดังเช่นกรณีของสหายของพระโมฮัมหมัดในสมัยอดีต, อย่างไรก็ตามนั้นไม่ใช่หนทางที่เราเลือกจะย่างเท้า ตั้งแต่เรามาที่ป้อมนี้จุดประสงค์เพียงอย่างเดียวที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของเราคือ การพิสูจน์ลักษณะที่สูงส่งของพันธกิจของเราด้วยการกระทำและความพร้อมที่จะหลั่งเลือดในหนทางของศาสนาของเรา ชั่วโมงนั้นกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว คือชั่วโมงที่เราจะสามารถทำงานนี้ได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์”

115

อีกครั้งหนึ่งมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์กระโจนขึ้นหลังม้า และกับเพื่อนบาปิอีกสามสิบหกคนที่ตนคัดเลือก ได้เผชิญหน้าและตีอกกำลังของศัตรูที่มากลุ่มรวมจนแตกกระเจิง, ขณะที่กลับเข้ามาในประตูรั้วเขาก็คงที่ศัตรูผู้ตื่นตระหนกถึงไวกั้นใดที่เสียงร่ำร้องก้องกังวาล “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!” ถูกเปล่งขึ้น, ระหว่างการประจัญบานครั้งนี้สหายของเขาสละชีวิตไปห้าคน ซึ่งพวกเขาทุกคนถูกแบกกลับมายังป้อมและฝังในหลุมศพหนึ่งใกล้กับที่ฝังศพของพี่น้องบาปิที่พลีชีพ

116

เจ้าชายเมห์ดีซึ่งตะลึงงันต่อหลักฐานเพิ่มเติมนี้ของพลังชีวิตที่ไม่รู้จักหมดสิ้นของปรปักษ์ทั้งหลายของตน ได้ปรึกษากับเหล่าหัวหน้าเสนาธิการและเร่ร่อนพวกเขาให้คิดหาวิธี ที่จะช่วยให้ตนสามารถทำให้วิสาหกิจที่สูญเสียชีวิตอย่างหนักนี้จบลงอย่างรวดเร็วที่สุด, เป็นเวลาสามวันเจ้าชายปรึกษาหารือกับพวกเขา และในที่สุดมาถึงข้อสรุปว่าวิถีทางที่รอบคอบที่สุดคือพักการทำศึกทุกรูปแบบเป็นเวลาสามสัปดาห์ โดยหวังว่าบรรดาผู้ถูกปิดล้อมซึ่งหมดเรี่ยวแรงเพราะความหิวและถูกกระหุงด้วยคำสั่งหวัง จะตัดสินใจออกมาจากที่ลี้ภัยและยอมจำนนอย่างไม่มีเงื่อนไขต่อการยอมแพ้

117

ขณะที่เจ้าชายกำลังรอการบรรลุเป้าหมายตามแผนที่ตนคิดไว้ มีผู้นำชาวคนหนึ่งมาถึงจากเตหะรานนำฟาร์มาน (ราชโองการ) ของพระมุขมาให้เขา, ชายคนนี้มีถิ่นที่อยู่ในหมู่บ้านแคนด์ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเมืองหลวง เขาขออนุญาตเจ้าชายให้ตนเข้าไปในป้อมได้สำเร็จ และพยายามชักนำผู้อาศัยอยู่ข้างในสองคนคือมุลลา เมห์ดี และน้องชายของเขา มุลลา บาเกเร คานดีให้หนีอันตรายที่จวนเจียนเข้ามาที่ชีวิตของพวกเขา มีสิทธิใจ, ขณะที่ใกล้เข้าไปหากำแพงป้อมเขาเรียกพวกยามและขอให้พวกเขาแจ้งมุลลา บาเกเร กานดีว่า คนรู้จักกันต้องการจะพบเขา, มุลลา เมห์ดีรายงานเรื่องนี้ต่อโคดุดผู้ซึ่งอนุญาตให้เขาไปพบเพื่อน

118

ข้าพเจ้าได้ยื่นออกอเย คาลิมเล่าเรื่องดังต่อไปนี้ตามที่ผู้นำชาวคนเดียวกันนั้นที่เขาพบในเตหะรานเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง : “ผู้นำชาวแจ้งข้าว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นมุลลา เมห์ดีปรากฏตัวอยู่บนกำแพงป้อม สีหน้าของเขาเปิดเผยให้เห็นความมุ่งมั่นที่ดุเดือดอย่างพรรณนาไม่ถูก เขาดูดุร้ายเหมือนสิงโต ดาบของเขาสะพายติดอยู่กับเสื้อเชิ้ตสีขาวแบบชาวอาหรับ และเขามีผ้าเช็ดหน้าสีขาวรอบศีรษะ เขาสอบถามอย่างอดรนทนไม่ไหวว่า ‘ท่านมาแสวงหาอะไร? พุดออกมาเร็ว เพราะข้ากลัวว่าเจ้านายของข้าจะเรียกตัวข้าและพบว่าข้าไม่อยู่’ ความมุ่งมั่นในแววตาของเขาทำให้ข้าพเจ้าสับสน ข้าพเจ้าพิศวงจนพุดไม่ออกต่อหน้าตาและกิริยาท่าทางของเขา ทันใดนั้นมีความคิดแวบขึ้นมาในจิตใจให้ข้าพเจ้าปลุกอารมณ์ความรู้สึกที่แฝงอยู่ในหัวใจของเขา, ข้าพเจ้าให้เขาระลึกถึงลูกทหารของเขาชื่อราห์มาน ซึ่งเขาทิ้งไว้ที่หมู่บ้านด้วยความกระตือรือร้นที่จะไปเข้าร่วมภายใต้ธงของมุลลา ฮุสเซน, ด้วยความรักลูกมากเขาเคยแต่งกลอนเป็นพิเศษและสวดเป็นเพลงขณะที่เขาไกวเปลและกล่อมลูกให้หลับ ข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘ราห์มานที่รักยิ่งของท่านปรารถนาความรักที่ครั้งหนึ่งท่านเคยให้เขาอย่างสิ้นเหลือ เขาอยู่โดยลำพัง ถูกทอดทิ้งและปรารถนาจะเห็นท่าน’ คำตอบโดยทันทีของผู้เป็นพ่อคือ ‘จงบอกเขาจากข้าว่าความรักของราห์มานที่แท้^[1] ซึ่งเป็นความรักที่อยู่เหนือความรักทางโลกทั้งปวง เต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจของข้าจนไม่เหลือที่สำหรับความรักอื่นใดนอกจากความรักของพระองค์’ เขาเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้ได้อย่างสะท้อนอารมณ์จนข้าพเจ้าน้ำตาไหล

[1] เป็นการกล่าวถึงพระผู้เป็นเจ้า ราห์มานมีความหมายว่า “ปรานี”

ข้าพเจ้าอุทานด้วยความโกรธแค้นว่า “พวกที่ถือว่าท่านและเพื่อนสาวกได้หลงไปจากหนทางของพระผู้เป็นเจ้าจงถูกสาป!” ข้าพเจ้าถามเขาว่า “ถ้าหากข้าหาญเข้าไปในป้อมและสมทบกับท่านล่ะ?” เขาตอบอย่างสงบว่า “หากแรงจูงใจของท่านคือการแสวงหาและพบสัจธรรม ข้าจะแสดงหนทางต่อท่านด้วยความดีใจ และหากท่านหาทางมาเยี่ยมข้าในฐานะเพื่อนเก่ามาตลอดชีวิต ข้าจะให้การต้อนรับท่านตามที่พระโมฮัมหมัดกล่าวไว้ว่า ‘จงต้อนรับแขกของเจ้าแม้ว่าเขาจะเป็นพวกนอกศาสนา’ ด้วยข้อสัจต่อบัญชานั้น ข้าจะให้หญ้าต้มและกระดุกปั้นที่ใช้เป็นอาหารของข้าแก่ท่าน ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ข้าสามารถหามาให้ท่านได้ แต่ถ้าเจตนาของท่านคือการทำร้ายข้า ข้าขอเตือนว่าข้าจะปกป้องตนเองและทุ่มท่านจากบนกำแพงนี้ลงไปที่พื้น” ความหัวแข็งอย่างแน่วแน่ของเขาทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าความพยายามของข้าพเจ้าไม่มีประโยชน์ ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่าไฟศรัทธาของเขาแรงถึงขนาดว่า หากนักบวชทั้งหลายในอาณาจักรมารวมตัวกันและพยายามชักจูงให้เขาไปจากวิถีที่เขาเดินมา โดยลำพังและไม่ได้รับการช่วยเหลือเขาจะทำให้เหล่านักบวชสนใจ ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าผู้ปกครองทั้งหมดของโลก ก็ไม่สามารถล่อใจเขาไปจากพระผู้เป็นที่รักยิ่งของความปรารถนาในหัวใจของเขาได้สำเร็จ ข้าพเจ้าอดใจไม่ได้ที่จะกล่าวว่า “ขอให้อภัยที่ริมฝีปากของท่านได้ชิมนำพรทั้งหมดที่ท่านแสวงหามาให้ท่าน” ข้าพเจ้ากล่าวเพิ่มเติมว่า “เจ้าชายได้สาบานว่าใครก็ตามที่ก้าวออกมาจากป้อมนี้จะปลอดภัยจากอันตราย และถึงกับจะได้รับทางผ่านที่ปลอดภัยจากเขา อีกทั้งค่าใช้จ่ายใดๆ ก็ตามที่จำเป็นสำหรับการเดินทางกลับบ้าน” เขารับปากว่าจะสื่อสารสารจากเจ้าชายไปถึงสหายทั้งหลายของเขา เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “มีอะไรอีกไหมที่ท่านจะอยากบอกข้า? ข้าอดรนทนไม่ไหวแล้วที่จะไปอยู่กับเจ้านาย” ข้าพเจ้าตอบว่า “ขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยเหลือท่านให้ทำสำเร็จตามจุดประสงค์ของท่าน” เขาระเบิดความปิติยินดีออกมาว่า “พระองค์ได้ช่วยเหลือข้าจริงๆ! ไม่นานแล้วข้าจะถูกปลดปล่อยจากความมืดของบ้านคุกของข้าในแคนต์ได้อย่างไร? ข้าจะมาถึงที่มั่นอันสูงส่งนี้ได้อย่างไร?” ทันทีที่เขาเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้ เขาหันหน้าหนีข้าพเจ้าและหายไปจากสายตาของข้าพเจ้า”

119

ทันใดที่กลับไปหาสหายบาบี มุลลา เมห์ดีสื่อข่าวสารจากเจ้าชายเมห์ดีถึงพวกเขา บ่ายวันเดียวกันนั้นซียิด มีร์ซา ฮุสเซนเน โมโทวาลลีซึ่งมีคนรับใช้ติดตาม ออกจากป้อมตรงไปอยู่กับเจ้าชายที่ค่าย, วันถัดไปปราซูล บาห์นี มีร์และสหายอีกสามสี่คน ซึ่งไม่สามารถต้านทานการล้าผลาญของความอดอยากและได้กำลังใจจากการรับประกันที่ชัดเจนของเจ้าชาย ได้แยกตัวเองออกไปจากเพื่อนๆ ด้วยความเศร้าและไม่สู้จะเต็มใจ, ทันใดที่ก้าวออกจากป้อมพวกเขาทั้งหมดถูกสังหารทันทีโดยคำสั่งของอับบาส โกลี ชาเน ลาริจานี

120

ระหว่างไม่กี่วันที่ผ่านไปหลังจากเหตุการณ์นั้น ศัตรูซึ่งยังคงตั้งค่ายอยู่ในละแวกป้อม ได้ละเว้นการกระทำใดๆ ที่ไม่เป็นมิตรต่อโคดุดและสหายทั้งหลาย, เช้าวันพุธซึ่งเป็นวันที่สิบหกของเดือนจามาดีโยส ฮานี [9 พฤษภาคม ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] ผู้แทนของเจ้าชายเมห์ดีมาถึงที่ป้อมและขอร้องให้ผู้ถูกปิดล้อมส่งตัวแทนสองคนไปดำเนินการเจรจาลับกับพวกตน โดยหวังว่าจะตกลงกันได้อย่างสงบเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่ค้างคากันอยู่ระหว่างพวกเขา^[1]

121

ดังนั้นโคดุดสั่งการมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลีและซียิด เรซาเย โคราฮานีให้ทำหน้าที่เป็นผู้แทนของตน และบอกให้ทั้งสองแจ้งให้เจ้าชายทราบความพร้อมของตนที่จะยอมตามความปรารถนาของเจ้าชาย เมห์ดี โกลี มีร์ซา ต้อนรับทั้งสองอย่างมีมารยาท และเชิญทั้งสองให้ทานน้ำชาที่ตนเตรียมไว้, ทั้งสองไม่รับน้ำชาโดยกล่าวว่า “เราควรรู้สึกว่าเป็นการกระทำที่ไม่จงรักภักดีในสวนของเรา หากเราทานอาหารหรือเครื่องดื่มขณะที่ผู้นำที่รักยิ่งของเราระเหยด้วยความอิดโรยและหิวโหยอยู่ในป้อม” เจ้าชายพูดความรู้สึกว่า “การทำศึกกระหว่างเรายืดเยื้อมานานเกินควร เราทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันมานานและทนทุกข์อย่างสาหัส เป็นความปรารถนาอย่างแรงกล้าของข้าที่จะบรรลุข้อตกลงอย่างฉันทไมตรีสำหรับข้อขัดแย้งระหว่างเรา” เขาหยิบคัมภีร์โกรอ่านที่วางอยู่ข้างๆ และเขียนถ้อยคำต่อไปนี้ด้วยมือของตนเองเป็นการยืนยันคำแถลงของตนบนขอบของซูริห์เริ่มต้นว่า : “ข้าขอสาบานต่อคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ ต่อความชอบธรรมของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเปิดเผยคัมภีร์นี้ และต่อพันธกิจของพระผู้

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.325 ว่า “ความกล้าหาญที่อดทนและไม่คิดชีวิตนี้ ความไฟแรงที่ดับไม่ได้นี้ ทำให้เหล่าผู้นำของกองทัพหลวงกังวลอย่างหนัก, ด้วยสิ้นหวังที่จะบุกเข้าไปในป้อมหลังจากแตกพ่ายซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาคิดถึงการใช้เล่ห์กล, เจ้าชายนั้นเจ้าเล่ห์อยู่แล้วเป็นปกติและโซเลมาน ชาเน อัฟซารีที่กษัตริย์ซาห์ส่งมาเร็วๆ นี้กำลังเร่งเร้าการใช้วิธีดังกล่าว ด้วยกลัวว่าความล่าช้านานกว่านี้จะทำให้เกิดภัยพิบัติและชีวิตของตนตกอยู่ในอันตราย”

ทรงได้รับการลดใจด้วยวณะทั้งหลายของคัมภีร์นี้ว่า ข้าไม่มีจุดประสงค์อื่นโดยอยู่ในใจนอกจากจะส่งเสริมสันติสุขและความเป็นมิตรระหว่างเรา, จงออกมาจากที่มั่นของท่านและวางใจได้ว่าจะไม่มีมือเหยียดออกมาต่อต้านท่าน ข้าขอประกาศอย่างเอาจริงเอาจังว่า ตัวท่านเองและสหายทั้งหลายของท่านอยู่ภายใต้กำบังการคุ้มครองของพระผู้ทรงมหิทธานุภาพ ของพระโมฮัมหมัดผู้เป็นศาสนทูตของพระองค์ และของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ประมุขของเรา, ข้าขอประณามด้วยเกียรติของข้าว่า จะไม่มีใครไม่ว่าในกองทัพนี้หรือในละแวกนี้ที่จะพยายามโจมตีท่านอีก การสาปแช่งของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้พยาบาทผู้ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จ จงตกอยู่กับข้าหากหัวใจของข้ามีความปรารถนาอื่นนอกจากที่ข้าได้กล่าวไว้”

122

เจ้าชายผนึกตราประทับของตนบนถ้อยคำเหล่านี้ และโดยการส่งมอบคัมภีร์โครออ่านนั้นให้แก่มือของมุลลา ยูซุฟ ได้ขอให้เขาสื่อความปรารถนาดีของตนไปถึงผู้นำของเขา และนำเสนอคำรับประกันที่เขียนมาอย่างเป็นทางการนี้ต่อผู้นำของเขา เจ้าชายกล่าวเพิ่มเติมว่า “เพื่อจะทำตามคำประกาศของข้า ปายนี้ข้าจะส่งมาจำนวนหนึ่งไปที่ประตูรั้วของป้อม ซึ่งข้าคาดหวังว่าเขาและสหายชั้นนำของเขาจะยอมรับและขึ้นขี่ เพื่อขี่มายังละแวกของค่ายนี้ ที่ซึ่งจะมีเส้นทางพิเศษกางไว้เพื่อรับรองพวกเขา, ข้าจะขอให้พวกเขาเป็นแขกของเราจนกระทั่งถึงเวลาที่ข้าจะสามารถจัดแจงให้พวกเขากลับบ้านด้วยค่าใช้จ่ายของข้า”

123

โคดฺสรับคัมภีร์โครออ่านจากมือของผู้นำชาวของตน จูบคัมภีร์นั้นด้วยความเคารพและกล่าวว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นนายของเรา ขอทรงตัดสินระหว่างเราและระหว่างประชาชนของเราด้วยสัจธรรม เพราะผู้ที่ตัดสินดีที่สุดในที่สุดคือพระองค์” (โครออ่าน 7:88) ทันใดหลังจากนั้นเขาบอกสหายที่เหลือให้เตรียมตัวไปจากป้อม โคดฺสบอกพวกเขาว่า “โดยการตอบสนองต่อการเชิญของพวกเขา เราจะทำให้พวกเขาสามารถสาธิตความจริงใจในเจตนาของตน”

124

เมื่อชั่วโมงที่จะไปจากป้อมใกล้เข้ามา โคดฺสโผกผ้าพันศีรษะสีเขียวที่พระบ๊อบส่งมาให้เขา ณ เวลาที่พระองค์ส่งผ้าโผกศีรษะผืนหนึ่งให้แก่มุลลา ฮุสเซน ใส่วันที่เขาสะละชีวิต, ณ ประตูรั้วของป้อมพวกเขาขึ้นม้าที่ให้พวกเขาไว้ใช้สอย โคดฺสขึ้นม้าตัวโปรดของเจ้าชายที่ส่งมาให้ใช้ บรรดาสหายคนสำคัญซึ่งมีทั้งซียิดและนักบวชผู้มีวิชาจำนวนหนึ่งขี่ม้าตามหลังโคดฺส และตามด้วยสหายที่เหลือผู้ซึ่งเดินแถวหัวอาวุธและข้าวของของตนที่เหลืออยู่ทั้งหมด, ขณะที่กลุ่มบาบีซึ่งมีจำนวนสองร้อยสองคนนี้ไปถึงเส้นทางที่เจ้าชายสั่งให้กางไว้สำหรับโคดฺสในบริเวณใกล้เคียงกับสถานีอาบน้ำสาธารณะของหมู่บ้านดิสวา ซึ่งมองลงไปเห็นค่ายของศัตรู พวกเขาลงจากหลังม้าและเข้าไปครองที่พักอาศัยในละแวกของเส้นทางนั้น

125

ในไม่ช้าหลังจากการมาถึงของพวกเขา โคดฺสออกมาจากเส้นทาง เรียกสหายให้มารวมตัวกันและกล่าวต่อพวกเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “เจ้าควรแสดงออกซึ่งการละวางให้เป็นเยี่ยงอย่าง เพราะความประพฤติดังกล่าวในส่วนของเจ้าจะเชิดชูศาสนาของเราและส่งผลต่อความรุ่งโรจน์ของศาสนา สิ่งใดก็ตามที่ไร้ซึ่งการปล่อยวางโดยสมบูรณ์มีแต่จะทำให้ความบริสุทธิ์ของชื่อของศาสนาหมัวหมอง และบดบังความอำไพของศาสนา จงขอพระผู้ทรงมหิทธานุภาพได้โปรดกรุณาช่วยเหลือเจ้าแม่ในชั่วโมงสุดท้ายของเจ้า ให้มีส่วนร่วมในการเชิดชูศาสนาของพระองค์”

126

ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากพระอาทิตย์ตก พวกเขาได้รับการเสิร์ฟอาหารเย็นที่นำมาจากค่ายของเจ้าชาย, อาหารที่เอามาให้พวกเขาแยกเป็นถาดๆ ซึ่งแต่ละถาดถูกจัดสรรให้กลุ่มสหายสามสิบคนนั้นแยะและน้อยเกินไป, พวกเขาอยู่กับโคดฺสต่อมาเล่าว่า “พวกเราเก้าคนถูกผู้นำของเราเรียกตัวให้ไปทานอาหารเย็นที่นำมาเสิร์ฟในเส้นทางของเขา เมื่อโคดฺสไม่ยอมชิมอาหาร เราเช่นกันเอาเยี่ยงอย่างเขาและละเว้นจากการกิน เหล่าบริวารที่คอยปรนนิบัติเรารู้สึกใจที่ได้อาหารในจานที่เราไม่ยอมแตะ และเขมือบอาหารนั้นด้วยความอยากและขอบคุณ” สหายไม่กี่คนที่กำลังทานอาหารเย็นอยู่นอกเส้นทางเป็นที่ยืนยันว่าหากเหล่าบริวาร โดยขอร้องว่าพวกเขาเต็มใจที่จะซื้ออาหารที่ตนต้องการจากพวกเขาไม่ว่าจะแพงลิ่วขนาดไหน, โคดฺสไม่เห็นชอบอย่างยิ่งกับการปฏิบัติตัวของสหายเหล่านี้ และติเตียนพวกเขาสำหรับสิ่งที่พวกเขาขอร้อง, หากไม่ใช่เพราะการวิงวอนแทนของมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ โคดฺสคงลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรงสำหรับการไม่ใส่ใจคำเคี่ยวเข็ญที่จริงจังของตนเลย

127

เมื่อรุ่งอรุณคนนำข่าวคนหนึ่งมาถึงและเรียกตัวมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร์ไปพบเจ้าชาย, ด้วยความยินยอมของโคดุสเขาตอบสนองต่อการเชิญนั้น และอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา กลับมาแจ้งหัวหน้าของตนว่า ต่อหน้าไซเลมาน ซาเนอ์อัฟซาร์ เจ้าชายได้กล่าวคำรับประกันที่เขาให้ไว้ และปฏิบัติต่อตนด้วยความเกรงใจและเมตตาอย่างยิ่ง มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร์อธิบายว่า “เขารับประกันข้าพเจ้าว่า ‘ศาสนาของข้าไม่มีเปลี่ยนแปลงและละเมิดไม่ได้’ เจ้าชายอ้างถึงกรณีของจาฟาร์ โกลี ซานผู้ซึ่งแม้ว่าจะสังหารทหารของกองทัพหลวงอย่างเหี้ยมโหดเป็นพันๆ โดยไม่ละอายใจ แต่ในวิถีของการลูกฮือที่ยุงโดยซาลาร์ ก็ได้รับอภัยโทษโดยประมุขของเขา และได้รับการประสพเกียรติใหม่ๆ อย่างไม่รอช้าโดยกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์, พรุ่งนี้เจ้าชายตั้งใจจะไปยังสถานที่ที่อาบน้ำสาธารณะกับท่าน จากนั้นเขาจะไปที่เต็นท์ของท่าน หลังจากนั้นเขาจะจัดหาม้าที่จำเป็นสำหรับการขนส่งพวกเราทั้งหมดไปซังซาร์ ซึ่งจากที่นั่นพวกเราจะแยกย้ายกันไป บางคนจะกลับไปบ้านของตนในอิรัก บางคนจะมุ่งหน้าไปโคราซาน, โดยการขอร้องของไซเลมาน ซานผู้เร่งเร้าว่าการชุมนุมใหญ่ที่ศูนย์ที่แข็งแกร่งอย่างซังซาร์ ย่อมเต็มไปด้วยความเสี่ยง เจ้าชายได้ตัดสินใจว่ากลุ่มพวกเราควรแยกย้ายกันที่ฟิรุษ คูห์แทน, ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าสิ่งที่ลึกลับของเจ้าชายกล่าวอ้าง หัวใจของเขาไม่เชื่อเลย” โคดุสซึ่งเห็นด้วยกับมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกร์ บอกสหายทั้งหลายให้แยกย้ายกันไปคืนนั้น และกล่าวว่าตัวเขาเองจะมุ่งหน้าไปบาร์ฟุรุชในไม่ช้า พวกเขารีบไปอ้อนวอนโคดุสไม่ให้แยกตัวออกไปจากพวกตน และขออนุญาตรับพรในการอยู่กับโคดุสต่อไป โคดุสแนะนำพวกเขาให้สงบใจและอดทนและรับประกันพวกเขาว่า ไม่ว่าการทนทุกข์ทรมานอะไรที่อนาคตจะเปิดเผย พวกเราจะพบกันอีก คำอามลาของโคดุสคือ “อย่ารำให้ การกลับมาอยู่ร่วมกันที่จะตามมาหลังจากการพลาถจากกันนี้ จะเป็นที่ยืนนานชั่วนิรันดร์ เราได้มอบศาสนานี้ไว้ในการดูแลของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าพระประสงค์และความยินดีของพระองค์จะเป็นอย่างไร เราจะยอมรับด้วยความเบิกบาน”

128

เจ้าชายหาได้ทำตามสัญญา แทนที่จะไปร่วมวงกับโคดุสที่เต็นท์ เจ้าชายกลับเรียกโคดุสกับสหายหลายคนของเขาให้ไปที่กองบัญชาการของตน และแจ้งโคดุสทันใดที่พวกเขาไปถึงเต็นท์ของฟาร์ราช บาชิ^[1] ของตนว่า ตนเองจะเรียกตัวโคดุสไปพบเวลาเที่ยง ไม่นานหลังจากนั้นบริวารจำนวนหนึ่งของเจ้าชายไปบอกสหายที่เหลือว่า โคดุสอนุญาตให้พวกเขาไปสมทบที่กองบัญชาการของกองทัพ พวกเขาหลายคนถูกหลอกโดยการบอกข่าวนี้และถูกจับเป็นเชลย และถูกขายเป็นทาสในที่สุด, เหลือที่ไซครายเหล่านี้คือสหายแห่งป้อมเชค ทาบาซีที่หลงเหลืออยู่ส่วนหนึ่งที่รอดชีวิตจากต่อสู้ดิรนที่อาจหาญนั้น และได้รับการละเว้นชีวิตให้ถ่ายทอดเรื่องราวที่น่าเศร้าของความทุกข์ทรมานและการทดสอบของพวกเขาให้แก่เพื่อนร่วมชาติ

129

ไม่นานหลังจากนั้นบริวารทั้งหลายของเจ้าชายกดดันมุลลา ยูซุฟให้แจ้งสหายที่เหลือทราบความปรารถนาของโคดุสให้พวกเขาว่างอาวุธทันที, ขณะที่มุลลา ยูซุฟถูกนำตัวไปยังสถานที่หนึ่งห่างออกมาจากกองบัญชาการของกองทัพ พวกเขาถามมุลลา ยูเซฟว่า “เจ้าจะบอกอะไรกับพวกเขา呢?” คำตอบที่กล้าหาญคือ “ข้าจะเตือนพวกเขาว่านับจากนี้ไป ลักษณะของข่าวสารที่เจ้าเลือกจะส่งมอบให้พวกเขาในนามของโคดุส ไม่ใช่อื่นใดนอกจากความมดเท็จทั้งสิ้น” ถ้อยคำเหล่านี้แทบจะไม่ทันหลุดจากริมฝีปากของเขา เขาก็ถูกสังหารอย่างไร้ปราณี

130

จากการกระทำสิ่งที่โหดเหี้ยมนี้พวกเขาหันไปสนใจป้อม ปล้นสะดมสิ่งของในป้อม แล้วเดินหน้าระดมยิงและทำลายป้อมจนหมดสิ้น^[2] จากนั้นพวกเขาไปล้อมชาวบาบีที่เหลือทันทีและเปิดฉากยิงใส่พวกเขา ใครก็ตามที่หนีถูกปืนได้ก็ถูกฆ่าด้วยดาบของนายทหารและหอกของคนของพวกเขา^[3] ในความตายที่กระเสือกกระสน

[1] ดูอภิธาน

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.327 ว่า “ปราการทั้งหมดที่สร้างโดยชาวบาบีถูกทำลายจนหมดสิ้น แม้แต่พื้นดินก็ถูกปรับให้ราบเพื่อจะกำจัดหลักฐานใดๆ ก็ตามของการปกป้องที่อาจหาญของบรรดาผู้ที่ตายเพื่อศาสนาของตน พวกเขานึกคิดว่านี่จะทำให้ประวัติศาสตร์เสียหายไป”

[3] *ibid.*, บันทึกไว้ว่า “พวกเขานำชาวบาบีมาเรียงแถว และตัดกระเพาะชาวบาบีให้แหวกออกเป็นเรื่องขบขัน สิ่งนี้ทำให้พวกเขาขบขันยิ่งขึ้นเพราะว่า จากลำไส้ที่เป็นรูทะลุมีหญ้าที่ยังไม่ย่อยออกมา ซึ่งเป็นหลักฐานที่สะดุดตาของความทรนทานที่ชาวบาบีสู้ทนและความศรัทธาที่ค้ำจุนชาวบาบีเช่นกัน”

วีรบุรุษที่พิชิตไม่ได้เหล่านี้ยังคงเป็นที่ได้ยินว่าเอ่ยถ้อยคำ “ผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นเจ้า ข้าแต่พระผู้เป็นนายพระผู้เป็นเจ้าของเรา พระผู้เป็นนายของทูตสวรรค์และวิญญาณ” ถ้อยคำซึ่งในช่วงขณะแห่งความปีติยินดีได้หลุดออกมาจากริมฝีปากของพวกเขา และบัดนี้พวกเขาคล่ำซ้ำด้วยความไฟแรงที่ไม่ลดถอยในช่วงโมงสุดท้ายอดของชีวิต

131

ทันใดหลังจากการกระทำสุดโหดเหล่านี้ เจ้าชายสั่งให้พาตัวพวกที่ยังเป็นเชลยมาพบตนทีละคน ในหมู่เชลยเหล่านี้พวกที่เป็นบุรุษมีฐานะเป็นที่ยอมรับ เช่น บิดาของบาดี^[1] มุลลา มีร์ชา โมฮัมหมัดเด ฟุรุกกีและฮาจี นาเซอเร กาชรีนี^[2] เจ้าชายมอบหมายบริวารของตนให้พาตัวไปปะเทศธาน และแลกการปล่อยตัวพวกเขาแต่ละคนกับค่าไถ่ตามสัดส่วนโดยตรงกับความสามารถและความมั่งคั่งของพวกเขา, สำหรับชาวบาบีที่เหลือเจ้าชายออกคำสั่งต่อเพชฌฆาตให้สังหารทันที บางคนถูกตัดเป็นชิ้นๆ ด้วยดาบ บางคนถูกฉีกขาดออกเป็นชิ้นๆ บางคนถูกจับมัดกับต้นไม้แล้วจึงจมน้ำด้วยลูกปืน บางคนถูกยิงออกจากปากกระบอกปืนใหญ่และโยนใส่เปลวไฟ^[3]

[1] ฮาจี अबดุล มัสยิดเด เนซาบูรีซึ่งเป็นผู้สละชีวิตในที่สุดในโคราซาน

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.327-328 ว่า “มีร์ชา จานีกกล่าวว่ ตอนนีเเองที่อิสลามแสดงนิทรรศการที่น่าอัศจรรย์ต่อโลก ผู้ชนะหากพวกเขาถูกเรียกเช่นนี้ได้ ต้องการสนุยกอย่างมัวเมาในชัยชนะของตน, พวกเขาสามโซโคดุด, มีร์ชา โมฮัมหมัด ฮาซาน ชาน้องชายของบาบูลบ็อบ, อัคคนต์ มุลลา โมฮัมหมัด ซาเดเค โคราซานี, มีร์ชา โมฮัมหมัด ซาเดเค โคราซานี, ฮาจี มีร์ชา ฮาซาน โคราซานี, เซค นิมาโกลาเฮ ออมโมลี, ฮาจี นาเซอเร กาชรีนี, มุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลี, ออกกอ ซียิด अबดุล ไอมีโคอีและอีกหลายคน, พวกเขาเอาชาวบาบีเหล่านี้ไว้กลางขบวนพาเหรดที่ออกเดินด้วยเสียงแตร และทุกครั้งทีพวกเขาเดินผ่านช่วงที่มีคนอาศัยอยู่ คนเหล่านั้นจะตีชาวบาบี”

ibid., p.329 บันทึกไว้ว่า “ความทารุณยังคงดำเนินต่อไป หากบางคนหนีความตายมาได้ก็ถูกขายเป็นทาส คนอื่นๆ ถูกฆาตกรรมจนตาย พวกที่พบเจ้านายที่เมตตาคืออัคคนต์ มุลลา โมฮัมหมัด ซาเดเค โคราซานี, มุลลา โมฮัมหมัดเด มาหฺวาลาทีเย ดูก อาบอดี, ออกกอ ซียิด ออซิมเม โคอี, ฮาจี นาเซอเร กาชรีนี, ฮาจี अबดุล มาจิตเด เนซาบูรีและมีร์ชา ฮุสเซนเน โมโหวาลลีเย โกมี, ชาวบาบีสี่คนสละชีวิตที่บาร์ฟุรุซ สองคนถูกส่งไปอาโมลหนึ่งในสองนี้คือมุลลา นิมาโกลลาเฮ ออมโมลี อีกคนคือมีร์ชา โมฮัมหมัด บาเกเร โคราซานีเย กออีนิ ลูกพี่ลูกน้องของนักประพันธ์บาบีของเรา

กออีนิก่อนนี้อาศัยอยู่ในมาซัดบนถนนที่เรียกว่าคิยาบันบาลา และบ้านของเขาซึ่งได้ชื่อว่า ‘บาบีเยห์’ เป็นสถานที่นัดพบของเลขานุการทั้งหลาย และเป็นบ้านสำหรับเพื่อนร่วมศาสนาที่เดินทางผ่าน ที่บ้านนั่นเองที่โคดุดและบาบูล บ็อบพำนักระหว่างทางไปโคราซาน, นอกจากความรู้ทางศาสนาแล้วกออีนิชำนาญการใช้มือมากและเขาเ็นเองคือผู้ที่ออกแบบปราการเซค ทาบาซี”

[3] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.189, ว่า “สำหรับนักโทษคนอื่นๆ พวกเขาถูกทำให้นอนบนพื้นและเพชฌฆาตตัดกระเพาะพวกเขาให้ฉีกออกเป็นทีสังเกตุว่าหลายคนทีโชคไม่ดีเหล่านี้มีหญิงาติบๆ อยู่ในลำไส้, เมื่อการสังหารหมู่เ็นเสร็จสิ้นสมบูรณ์ พวกเขาพบว่ายังมีอีกทีจะต้องทำ และพวกเขาลอบสังหารผู้หลบหนีทีได้รับการอภัยแล้ว, มีสตรีและเด็กถึงห้าสิบคนทีไม่ถูกละเว้นและถูกเชือดคอ นี่เ็นวันที่เต็มไปด้วยการฆ่าอย่างมกและไม่มีความเสี่ยง!”

ibid., p.329-330 บันทึกไว้ว่า “เมื่อมาถึงอาโมล, มุลลา นิมาโกลลาเฮถูกฆาตกรรมด้วยความดุร้ายทีอำมหิตเห็นได้ชัดว่าภาพเหตุการณ์นี้ทำให้กออีนิเลือดขึ้นหน้า ไม่ว่าในกรณีใดเมื่อเพชฌฆาตเข้ามาใกล้ กออีนิจะแหกเครื่องพันธนาการตน กระโจนใส่เพชฌฆาต ฉกดาบของเพชฌฆาตและฟันอย่างรุนแรงจนศีรษะของเพชฌฆาตกลิ้งไปไกลราวสิบห้าฟุต, ฟุ่คนกรุกกันเข้ามาหาเขา แต่ด้วยพลังกำลังมหาศาล เขาหาหั้นทุกคนทีเข้ามาอยู่ในระยะทีเขาเอื้อมถึง และในที่สุดพวกเขาต้องยิงกออีนิด้วยปืนยาวเพื่อทีจะสยบเขา หลังจากทีเขาตายพวกเขาพบเนื้อม้าย่างชิ้นหนึ่งเ็นกระเป่ากางเกงของกออีนิ ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ของความน่าเวทนาทีเขาสู้ทนเพื่อ ความศรัทธาของตน!”

ในคิตาบอีคาน [Kitab-i-Iqan, pp.189-191] พระบาฮาอูลลาห์ทรงเปรียบเทียบวีรกรรมการพลีชีพของอิหม่าม ฮุสเซน ซึ่งชาวมุสลิมยกย่องว่เป็นเหตุการณ์ทียิ่งใหญ่ที่สุด และแม้กระนั้นวีรกรรมดังกล่าวก็กินเวลาเพียงครึ่งวันตั้งแต่เช้าถึงเที่ยง ในขณะที่วีรกรรมของชาวบาบีนั้นทนทรหดและยาวนานกว่ากันมก ดังทีทรงลิขิตไว้ว่า “หังโลกพิศวงต่อลักษณะการพลีชีพของพวกเขา...จิตใจจนถึงการกระทำของพวกเขา และวิญญาณพิศวงต่อความแกร่งกล้าและทรหดของพวกเขา...สิ่งทีเกิดขึ้นในชีวิตของ “เจ้าชายของผู้สละชีวิตทั้งหลาย” (อิหม่ามฮุ

132

การสังหารโหดที่นาชนลुकนี้ยังไม่ทันจะสิ้นสุดลง สหายสามคนของโคดุดซึ่งเป็นชาวซังซาร์ก็ถูกพาตัวมาพบ เจ้าชาย หนึ่งในนั้นคือซียิด আহมัด ซึ่งพ่อของเขามือ โมฮัมหมัด อาลีเป็นบุรุษผู้แก้ววิชาและมีคุณความดีที่เลื่องลือ และเป็นผู้ชื่นชมเชค আহมัดเด อาซาอืออย่างอุทิศตน, ผู้เป็นพ่อกับซียิด আহมัดคนเดียวกันนี้และน้องชายของเขามือ อาโบล กอเซมซึ่งพบกับความตายในคืนที่มุลลา ฮุสเซนถูกปลิดชีพ ได้ออกเดินทางไปยังคาบิลาในปีก่อนการประกาศพันธกิจของพระบ๊อบ ด้วยความตั้งใจที่จะแนะนำลูกชายทั้งสองต่อซียิด คาเซม ก่อนที่พวกเขาจะไปถึงซียิด คาเซมล่วงลับไปแล้ว, เขาจึงมุ่งมั่นเดินทางไปยังนาจาฟทันที ระหว่างที่อยู่ในเมืองนั้นคืนหนึ่ง พระศาสดาโมฮัมหมัดมาปรากฏต่อเขาในฝัน ซึ่งในฝันนั้นทรงบอกอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธาให้ประกาศต่อเขาว่าหลังจากการสิ้นชีวิตของเขา ลูกชายทั้งสองของเขาซียิด আহมัดและมือ อาโบล กอเซม จะได้พบอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา และแต่ละคนจะได้สละชีวิตในหนทางของพระองค์ ทันใดที่ตื่นขึ้นมาเขาเรียกลูกชายซียิด আহมัดและบอกให้เขาทราบความประสงค์และความปรารถนาสุดท้ายของตน วันที่เจ็ดหลังจากความฝันนั้นเขาสิ้นชีวิต

133

ในซังซาร์อีกสองคนคือคาบิลาอี อาลีและคาบิลาอี อาบู โมฮัมหมัด ซึ่งทั้งสองเป็นที่รู้จักด้วยความเคร่งศาสนาและการหยั่งรู้ทางจิตวิญญาณ ได้พยายามตระเตรียมประชาชนสำหรับการยอมรับการเปิดเผยพระธรรมตามพันธสัญญา ซึ่งทั้งสองรู้สึกท้อใจเข้ามาอย่างรวดเร็ว, ในปี ฮ.ศ.1264 [ค.ศ.1847-48 (พ.ศ.2390-91)] ทั้งสองประกาศให้รู้กันทั่วว่าในปีนั้นบุรุษชื่อซียิด คาเซม ซึ่งนำหน้าด้วยธงดำและมีสหายที่เขาเลือกสรรจำนวนหนึ่งติดตาม ได้เริ่มเดินทางออกจากโคราซานแล้วมุ่งหน้าไปยังมาซินดารอน, พวกเขาเร่งรีบสาวกอิสลามที่ซื่อสัตย์ทุกคนให้ลุกขึ้นและให้ความช่วยเหลือที่เป็นไปได้ทุกอย่างแก่ซียิด คาเซม ทั้งสองประกาศว่า “องค์เขาจะสาวขึ้นจะไม่ใช่อื่นใดนอกจากธงของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา ผู้ที่จะคลั่งนี้จะไม่ใช่ใครอื่นนอกจากผู้แทนและผู้ส่งเสริมคนสำคัญของศาสนาของพระองค์ ใครก็ตามที่ตามเขาไปจะรอด และใครก็ตามที่หันหนีไปจะเป็นพวกที่ล้มตาย” คาบิลาอี อาบู โมฮัมหมัดเร่งรีบลูกชายสองคนอาโบล กอเซมและโมฮัมหมัด อาลีให้ลุกขึ้นเพื่อชัยชนะของการเปิดเผยพระธรรมใหม่ และให้เสียสละการคำนึงถึงด้านวัตถุทุกอย่างเพื่อบรรลุจุดหมายนั้น ทั้งคาบิลาอี อาบู โมฮัมหมัดและคาบิลาอี อาลีสิ้นชีวิตในฤดูใบไม้ผลิของปีเดียวกันนั้น

134

ลูกชายสองคนนี้ของคาบิลาอี อาบู โมฮัมหมัดคือสหายสองคนที่ถูกพาตัวพร้อมกับซียิด আহมัดมาพบเจ้าชาย, มุลลา เซโนล ออบเตเน ซาห์มีร์ชาติหนึ่งในที่ปรึกษาทั้งหลายผู้มีวิชาและเป็นทีไวใจของรัฐบาล ได้แจ้งให้เจ้าชายทราบเรื่องราวของพวกเขา และเล่าประสบการณ์และกิจกรรมของพ่อแต่ละคนของทั้งสาม ซียิด আহมัดถูกถามว่า “ด้วยเหตุผลอะไรเจ้าถึงเลือกย่างเท้าบนหนทางที่พาเจ้าและญาติพี่น้องเข้าไปพัวพันในสภาพแวดล้อมที่นาเวทนาและน่าอัปยศ? นักบวชที่แก้ววิชาและเรื่องนามจำนวนไพศาลที่มีอยู่ในดินแดนนี้และในอิรักไม่

สเซน)ไม่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกรียงไกรที่สุด หลักฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสัจธรรมของเขาหรือ? ประชาชนในอดีตไม่ได้ประกาศเหตุการณ์เหล่านั้นหรือว่าไม่เคยมีมาก่อน? พวกเขาไม่ได้ยืนยันหรือว่าไม่มีการสำแดงสัจธรรมใดเคยแสดงความไม่ผันแปรและความรุ่งโรจน์ที่สะดุดตาดังกล่าวให้เป็นที่ประจักษ์? และกระนั้นเหตุการณ์ตอนนั้นในชีวิตของเขาแม้จะเริ่มต้นตอนเช้าก็จบลงตอนเที่ยงของวันเดียวกัน ทว่าด้วยความอาจหาญเป็นเวลาสิบแปดปีที่แสงสว่างที่วิสุทธิเหล่านี้ (ชาวบาบ) ได้สู้ทนการแหลมมาของความทุกข์ทรมานที่หลังลงมายังพวกเขาจากทุกด้านราวกับฝน พวกเขาได้เสียสละชีวิตในหนทางของพระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ด้วยความรัก ความอุทิศ ความอิมใจและความปิติที่วิสุทธิอย่างไร! ทุกคนเป็นพยานต่อความจริงของเรื่องนี้ และกระนั้นพวกเขาดูแคลนการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้ได้อย่างไร? มียุคไหนหรือที่เคยเป็นพยานต่อเหตุการณ์ที่เป็นประวัติศาสตร์ดังกล่าว? หากสหายเหล่านี้ไม่ใช่ผู้ไขว่คว้าพระผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริง ใครอื่นหรือที่จะเรียกได้ด้วยชื่อนี้? สหายเหล่านี้เคยเป็นผู้แสวงหาอำนาจและเกียรติหรือ? พวกเขาเคยโยยหาความร่ำรวยหรือ? พวกเขาเคยมีความปรารถนาได้อยู่ในใจหรือเว้นแต่ความยินดีของพระผู้เป็นเจ้าของ? หากสหายเหล่านี้กับพยานหลักฐานที่น่าพิศวงและผลงานที่วิเศษทั้งหมดของพวกเขาเป็นความจอมปลอม เช่นนั้นใครหรือที่คู่ควรจะอ้างตนว่าเป็นความจริง? เราขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้าของ! การกระทำของพวกเขาคือพยานหลักฐานที่เพียงพอและข้อพิสูจน์ที่พิสูจน์แย้งไม่ได้สำหรับชนชาติทั้งหมดของโลก หากมนุษย์ใดตรองความลึกกลับของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ในหัวใจ “และพวกที่กระทำอย่างไม่ยุติธรรม จะรู้ในไม่ช้าว่าชะตากรรมอะไรคอยพวกเขาอยู่!” (โครอาน 26:227)

สามารถทำให้เจ้าพ่อใจได้หรือ?” เขาสวนคำอย่างไม่เกรงกลัวว่า “ความศรัทธาของข้าในศาสนานี้หาได้เกิดจากการเลียนแบบอย่างเหลวไหล ข้าได้สอบถามเกี่ยวกับข้อปฏิบัติของศาสนานี้ด้วยใจเป็นกลาง และเชื่อมั่นในสัจธรรมของศาสนานี้, เมื่ออยู่ในนาจาฟข้าหาญขอโมฆะหาติดเด่นดังของเมืองนั้นเซค โมฮัมหมัด ฮาซานเน นาจาฟี ให้หรืออธิบายสัจธรรมบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับหลักธรรมรองที่เป็นรากฐานคำสอนของอิสลาม เขาไม่ยอมทำตามคำขอของข้า ข้าร้องขอซ้ำอีก ครั้นแล้วเขาตาข้าด้วยความโมโหและยังคงปฏิเสธ ตามประสบการณ์ดังกล่าวข้าจะได้รับการคาดหวังได้อย่างไรให้แสวงหาความกระจ่างในเรื่องต่างๆ ที่ยากจะเข้าใจในศาสนาอิสลามจากนักบวชที่ไม่ว่าจะเรื่องนามเพียงไหน ก็ไม่ยอมตอบคำถามของข้าในเรื่องง่ายๆ และธรรมดาดังกล่าว และแสดงความโกรธแค้นที่ข้าตั้งคำถามนั้นต่อเขา?” เจ้าชายถามว่า “เจ้ามีความเชื่ออย่างไรเกี่ยวกับฮาสิ โมฮัมหมัด อาลี (โคดุด)?” เขาตอบว่า “เราเชื่อว่ามุลลา ฮุสเซนเป็นผู้ถือธงที่พระโมฮัมหมัดพูดไว้ว่า : ‘หากดวงตาของเจ้ามองเห็นธงดำที่มุ่งหน้ามาจากโคราซาน จงรีบไปหาธงเหล่านั้น ถึงแม้ว่าเจ้าจะต้องคลานไปบนหิมะ’ ด้วยเหตุนี้เราได้สละโลกและมารวมตัวกันที่ธงของเขา ธงซึ่งเป็นเพียงสัญลักษณ์ของศาสนาของเรา หากท่านปรารถนาจะให้คนแก่ข้า จงบอกเพศฆราวาสของท่านให้จับชีวิตข้า และช่วยให้ข้าได้ไปรวมชุมนุมกับกลุ่มสหายที่ไม่รู้จักตายของข้า เพราะโลกและเสน่ห์ทั้งปวงของโลกล่อใจข้าไม่ได้อีกต่อไป ข้าปรารถนาจะจากชีวิตนี้ไปและกลับไปหาพระผู้เป็นเจ้าของข้า” เจ้าชายซึ่งไม่สู้เต็มใจจะเอาชีวิตของซียิด ไม่ยอมสั่งประหารชีวิตเขา อย่างไรก็ตามสหายสองคนของเขาถูกสังหารทันที, เขาและน้องชายซียิด อาบู ทาลิบถูกส่งมอบให้แก่มือของมุลลา เซโนล ออบเติน ผู้ซึ่งถูกสั่งการให้นำตัวพวกเขาไปยังซังซาร์

135

ระหว่างนั้นมีร์ชา โมฮัมหมัด ทากีพร้อมกับโอลามาเจ็ดคนแห่งซังซาร์ ออกเดินทางจากเมืองนั้นเพื่อจะมามีส่วนร่วมในกุศลกรรมของการลงโทษสหายทั้งหลายของโคดุดให้ถึงตาย, เมื่อพวกเขาพบว่าสหายโคดุดถูกฆ่าตายไปแล้ว มีร์ชา โมฮัมหมัด ทากีเร่งเร้าเจ้าชายให้พิจารณาการตัดสินใจใหม่ และให้สั่งประหารชีวิตซียิด อาหมัดทันที โดยให้เหตุผลว่าการไปถึงซารีของเซค อาหมัดจะเป็นสัญญาณสำหรับความอลหม่านครั้งใหม่ที่ร้ายแรงเหมือนกับที่ทำให้พวกตนทุกข์ทรมานมาแล้ว, ในที่สุดเจ้าชายยอมตามโดยมีเงื่อนไขที่ชัดเจนว่า ให้ถือว่าซียิดอาหมัดเป็นแขกของตนจนกว่าตนจะไปถึงซารี ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นตนจะใช้มาตรการใดๆ ก็ตามที่จำเป็นเพื่อป้องกันไม่ให้เขาก่อความไม่สงบในละแวกนั้น

136

ทันใดที่มุ่งไปทางซารี มีร์ชา โมฮัมหมัด ทากีเดินหน้าว่าซียิด อาหมัดและพ่อของเขาอย่างสาตเสียดเสียย เซลยของเขาอ่อนวอนว่า “ไฉนจึงปฏิบัติอย่างทารุณต่อแขกที่เจ้าชายมอบหมายไว้ในความดูแลของท่าน? ไฉนละเลยบัญชาของพระโมฮัมหมัด ‘จงให้เกียรติแขกของเจ้าแม้ว่าเขาจะเป็นคนนอกศาสนา’?” ด้วยถูกยั่วโทสะให้ระเบิดออกมา มีร์ชา โมฮัมหมัด ทากีกับสหายเจ็ดคนชกดาบออกมาและฟันร่างของเขาออกเป็นชิ้นๆ, ด้วยลมหายใจสุดท้ายซียิด อาหมัดเป็นที่ได้ยินว่าเปล่งเสียงขอความช่วยเหลือจากซาเฮโบช ซามาน, สำหรับน้องชายของเขา ซียิด อาบู ทาลิบถูกมุลลา เซโนล ออบเตินนำตัวไปยังซังซาร์อย่างปลอดภัย และปัจจุบันนี้อาศัยอยู่กับน้องชายคือซียิด โมฮัมหมัด เรซาในมาซินดาร์อน ทั้งคู่ทำการรับใช้ศาสนาและได้รับการนับว่าเป็นผู้สนับสนุนศาสนาที่แข็งขัน

137

ทันใดที่งานของตนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ เจ้าชายกลับไปยังบาร์ฟูรชกับโคดุด พวกเขาไปถึงตอนบ่ายวันศุกร์วันที่สิบแปดของเดือนจามาดีโยส ซานี [11 พฤษภาคม ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] ซาเยดโดล โอลามากับโอลามาทั้งหมดของเมืองออกมาต้อนรับเจ้าชาย และแสดงความยินดีต่อการกลับมาอย่างมีชัย หัวทั้งเมืองประดับธงฉลองชัยชนะ และกองไฟกลางแจ้งที่ลุกโพลงตอนกลางคืนเป็นพยานต่อความเบิกบานที่ประชาชนที่รู้จักคุณแสดงความยินดีต้อนรับการกลับมาของเจ้าชาย การเฉลิมฉลองผ่านไปสามวันซึ่งในระหว่างนี้เจ้าชายไม่ได้บอกเจตนาของตนเกี่ยวกับชะตาของโคดุด เขาลังเลใจในนโยบาย และไม่สู้เต็มใจอย่างยิ่งที่จะปฏิบัติอย่างทารุณต่อเซลยของตน ที่แรกเจ้าชายไม่ยอมให้ประชาชนระบายความรู้สึกเกลียดชังที่ไม่ลดละ และสามารถถึงความเดือดพล่านของประชาชน แต่เดิมเจ้าชายตั้งใจจะนำตัวโคดุดไปยังเตหะราน และโดยการส่งมอบตัวให้แก่มือของประมุข ตนเองจะได้พ้นจากความรับผิดชอบที่กดตนนี้

138

อย่างไรก็ตามความไม่เป็นมิตรที่ดับไม่ได้ของซาเยดโดล โอลามาเข้ามาแทรกแซงการดำเนินการแผนนี้, ความเกลียดชังที่โคดุดและศาสนาของเขาบันดาลใจซาเยดโดล โอลามา ได้ลุกโพลงเป็นความเลือดเดือดเมื่อเขาเป็น

พยานต่อหลักฐานที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ของความโน้มเอียงที่เจ้าชายจะปล่อยปรปักษ์ที่นำเกรงขามยั้งนี้ให้หลุดจากเงื้อมมือของเขา, ทั้งกลางวันกลางคืนซาเยดโดล โอลามาห์ัดทานเจ้าชาย และด้วยความเจ้าเล่ห์ทุกอย่างที่สมองเจ้าความคิดของเขาจะคิดได้ เขาหาทางชักจูงเจ้าชายไม่ให้ทำตามนโยบายที่เขาคิดว่าเป็นทั้งความหายนะและความซบเซาในเวลาเดียวกัน, ด้วยเลือดขึ้นหน้าอย่างสิ้นหวังเขายั่วฝูงชน และหาทางปลุกอารมณ์ความรู้สึกอยากแก้แค้นที่ตำหนิที่สุดในหัวใจของพวกเขา โดยการปลุกเร้าความคลั่ง, ทั้งเมืองบาร์ฟูรชถูกปลุกเร้าโดยการยื่นหยัดร้องเรียกของซาเยดโดล โอลามา, ในไม่ช้าทักษะปีศาจของเขาได้ความเห็นใจและการสนับสนุนของมวลชน เขาประท้วงอย่างอวดอำนาจว่า “ข้าได้สาบานว่าจะไม่กินไม่นอนจนกว่าจะถึงเวลาที่ข้าจะสามารถจบชีวิตของฮาจิ โมฮัมหมัด อาลี (โคดลุส) ด้วยมือของข้าเอง!” การคุกคามของฝูงชนที่ตื่นพล่านเสริมพลังให้กับการขอร้องของซาเยดโดล โอลามา และปลุกความหุนหันุนใจของเจ้าชายได้สำเร็จ, ด้วยกล่าวว่าชีวิตของตนเองจะตกอยู่ในอันตราย เจ้าชายได้เรียกตัวบรรดาโอลามาชั้นนำแห่งบาร์ฟูรชมาพบ เพื่อจะปรึกษาเกี่ยวกับมาตรการต่างๆ ที่ควรใช้เพื่อจะบรรเทาความเดือดร้อนที่คลั่งของประชาชน, ทุกคนที่ถูกเชิญตอบสนองเว้นแต่มุลา โมฮัมหมัดเต ฮัมซิงซึ่งขอยกเว้นไม่ไปร่วมการพบปะครั้งนั้น, ก่อนหน้านั้นในหลายโอกาสระหว่างที่มีการปิดล้อมป้อมเขาพยายามชักจูงประชาชนให้ละเว้นจากความรุนแรง, ไม่กี่วันก่อนจะละทิ้งป้อม โคดลุสได้ฝากถุงบรรจุหตุหลังม้าใส่กุญแจให้แก่เขาผ่านทางสหายที่ไว้ใจได้คนหนึ่ง ซึ่งถุงนี้บรรจุตำราการตีความขออดชาหมัดของโคดลุสเอง อีกทั้งธรรมนูญและเอกสารอื่นๆ ที่เขามีในครอบครอง ซึ่งกระหังปัจจุบันนี้ไม่รู้ว่ไปอยู่ที่ไหนแล้ว

139

ทันใดที่เหล่าโอลามามารวมตัวกันเจ้าชายออกคำสั่งให้นำตัวโคดลุสมาพบ ตั้งแต่วันที่ละทิ้งป้อมโคดลุสซึ่งถูกส่งมอบตัวให้อยู่ในอารักขาของฟาร์ราซ บาซี ไม่ได้ถูกเรียกตัวมาพบเจ้าชาย, ทันใดที่โคดลุสมาถึง เจ้าชายลุกขึ้นและเชิญให้นั่งข้างๆ, เมื่อหันหน้ามาหาซาเยดโดล โอลามาเจ้าชายเร่งเร้าให้การสนทนาระหว่างเขากับโคดลุสดำเนินไปอย่างไม่ใช้อารมณ์และระมัดระวัง เจ้าชายยื่นกรานว่า “การอภิปรายของท่านต้องอิงอยู่กับวามจำเป็นของคัมภีร์โกรอ่านและคำสอนปริมปราของพระโมฮัมหมัด ซึ่งโดยวิธีนี้เท่านั้นที่ท่านจะสามารถสาธิตสังธรรมหรือความไม่จริงของการโต้เหตุผลของท่าน” ซาเยดโดล โอลามาสอบถามอย่างหยาบหยามว่า “ด้วยเหตุผลอะไรที่เจ้าเลือกที่จะโผกศิระด้วยผ้าสีเขียว และถือสิทธิ์ที่ผู้ที่สืบเชื้อสายจากพระโมฮัมหมัดที่แท้จริงเท่านั้นสามารถอ้างสิทธิ์? เจ้าไม่รู้หรือว่าใครก็ตามที่กล้าขัดประเพณีที่ศักดิ์สิทธิ์นี้จะถูกคำสาปจากพระผู้เป็นเจ้า?” โคดลุสตอบอย่างสงบว่า “ซียิด โมรืฮาดาดซึ่งโอลามาผู้เป็นที่ยอมรับทุกคนสรรเสริญและชื่นชมนับถือ เป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัดทางบิดาหรือมารดาของเขา?” คนหนึ่งที่อยู่ในที่ชุมนุมนั้นประกาศทันทีว่ามารดาของเขาเท่านั้นที่เป็นซียิด โคดลุสย้อนตอบว่า “เช่นนั้นทำไมจึงคัดค้านข้า เนื่องด้วยมารดาของข้าเป็นที่ยอมรับเสมอโดยชาวเมืองนี้ว่าเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากอิหม่ามฮาซาน? เพราะต้นตระกูลของเธอ เธอไม่ได้รับเกียรติ ไม่เพียงเท่านั้น ได้รับความเคารพโดยพวกท่านทุกคนหรือ?”

140

ไม่มีใครกล้าแย้งโคดลุส, ซาเยดโดล โอลามาจะเปิดอารมณ์ของความโกรธแค้นและสิ้นหวัง เขาขว้างผ้าโผกศิระของตนลงพื้นด้วยความโมโหและลุกออกไปจากที่ประชุม ก่อนจะไปเขาคำรามว่า “ชายคนนี้ได้พิสูจน์ต่อเจ้าได้สำเร็จว่า เขาคือผู้สืบเชื้อสายมาจากอิหม่ามฮาซาน อีกไม่นานเขาจะพิสูจน์คำกล่าวอ้างของเขาได้อย่างชอบธรรมว่าเป็นกระบอกเสียงของพระผู้เป็นเจ้าและผู้เปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์!” เจ้าชายถูกเร้าจิตใจให้ประกาศออกมาว่า : “ข้าขอล้างมือจากความรับผิดชอบทั้งหมดสำหรับภัยใดๆ ที่อาจบังเกิดกับชายผู้นี้ เจ้ามีอิสระที่จะทำกับเขาตามใจชอบ เจ้าเองจะต้องชี้แจงต่อพระผู้เป็นเจ้าในวันแห่งการพิพากษา” ทันใดที่เจ้าชายพูดถ้อยคำเหล่านี้ออกไป เขาบอกให้เอามาของตนมา และจากไปยังซารีฟพร้อมกับบริวาร, ด้วยถูกข่มขู่โดยคำสาปแช่งของเหล่าโอลามาและลิมคำสัตย์ปฏิญาณของตน เจ้าชายมอบตัวโคดลุสไว้กับมือของศัตรูที่ไร้ปราณี ซึ่งเป็นสุนัขป่าตะกละที่แสดงออกให้เห็นว่าปรารถนาวินาที่ตนจะสามารถตะครุบเหยื่ออย่างรุนแรงเกินจะควบคุม และระบายนามณ์ร้ายที่สุดของความอาฆาตและความเกลียดชังใส่เหยื่อ

141

ทันใดที่เจ้าชายปล่อยพวกเขาเป็นอิสระจากการเหนี่ยวรั้งของตน เหล่าโอลามาและชาวเมืองบาร์ฟูรชภายใต้คำสั่งของซาเยดโดล โอลามา ^[1] ได้ลุกขึ้นกระทำกับร่างของเหยื่ออย่างสุดโหดถึงขนาดที่ไม่มีปากกาใดสามารถ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Syyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.330 ว่า “ชาวบาบีเรียกให้มาสนใจข้อเท็จจริงที่ว่าไม่นานหลังจากนั้น โรคประหลาดเล่นงานซาเยดโดล โอลามา ทั้งๆ ที่เขาใส่เสื้อผ้าขนสัตว์ ทั้งๆ ที่ไปลุกอยู่ในห้องตลอด เขาก็ยังหนาวสั่นด้วยความเย็น และในเวลาเดียวกันก็มีไข้สูงถึงขนาดว่า ไม่มีสิ่งใด

พรรณนา, โดยคำให้การยืนยันของพระบาฮาอูลลาห์ ชายหนุ่มที่อาจหาญนั้นผู้ซึ่งยังอยู่ที่จุดเริ่มต้นชีวิตของตน เจอวิธีทรمانและประสบกับความตายอย่างที่แม้แต่พระเยซูก็ไม่ได้เผชิญในช่วงเวลาที่เจ็บปวดทรمانที่สุดของพระองค์, การปราศจากการเหนี่ยวรั้งในส่วนของการบรรดาเจ้าหน้าที่รัฐ ความป่าเถื่อนอัจฉริยะที่นักคำการทรมานแห่งบาร์ฟูรชแสดงออกอย่างสามารถ ความบ้าคลั่งอย่างดุร้ายที่ค้อยู่ในอกของชาวเมืองที่เป็นชืออะห์ การให้ท้ายจากบรรดาบุคคลตำแหน่งสูงของรัฐและศาสนาจักรในเมืองหลวง เหนืออื่นใดคือวีรกรรมที่เหยื่อของพวกเขาและสหายทั้งหลายของเหยื่อทำสำเร็จ ซึ่งเป็นวีรกรรมที่ยิ่งบันดาลโทสะพวกเขา ทั้งหมดนี้ผสมผสานกันทำให้บรรดาผู้ทำร้ายฮึกเหิมในการลงมือ และเพิ่มความดุร้ายเยี่ยงปีศาจที่เป็นลักษณะเฉพาะของการสละชีวิตของโคดส

142

สภาพแวดล้อมของการสละชีวิตดังกล่าวนี้ถึงกับทำให้พระบ๊อบซึ่งเวลานั้นถูกกักขังอยู่ในปราสาทเซห์ริค ไม่สามารถเขียนหรือพูดให้บันทึกเป็นเวลาหกเดือน ความรู้สึกปวดร้าวใจที่กินลึกทำให้การเปิดเผยพระธรรมของพระองค์สิ้นเสียงและปากกาของพระองค์นิ่งเงียบ, พระองค์เศร้าโศกต่อการสูญเสียโคดสอย่างลึกซึ้งเพียงใด! เสียงร้องแห่งความเจ็บปวดร้าวราวเช่นไรที่พระองค์ต้องเปล่งออกมา เมื่อเรื่องราวของการปิดล้อม ความทุกข์ทรมานเกินกว่าจะบอกได้ ความทรยศอย่างร้ายกาจ และการสังหารหมู่สหายทั้งโขยงแห่งเซค ทาบาชี มาถึงหูและถูกคล้อออกมาต่อดวงตาของพระองค์! ความทรมานใจที่เจ็บปวดเพียงใดที่พระองค์รู้สึกเมื่อทรงทราบการปฏิบัติที่น่าอัปยศที่โคดสที่รักยิ่งของพระองค์ได้รับในช่วงเวลาแห่งการสละชีวิตโดยนำมือของชาวเมืองบาร์ฟูรชโคดสถูกถอดเสื้อผ้าอย่างไร ผ้าโผกศีรษะที่พระองค์ประทานให้เขาถูกทำให้เปื้อนสกปรกอย่างไร เขาถูกล่ามโซ่เท้าเปล่า ไม่มีอะไรคลุมศีรษะ แล้วถูกพาเดินขบวนไปตามถนน โดยมีประชาชนทั้งเมืองเดินตามและหยามเขาอย่างไร เขาถูกสาปแช่งและถูกถ่มน้ำลายใส่โดยฝูงชนที่โหดร้ายอย่างไร เขาถูกทำร้ายด้วยมีดและขวานของบรรดาหญิงเหลือเดนของเมืองบาร์ฟูรชอย่างไร ร่างกายของเขาถูกแทงและสับฉีกอย่างไร และในที่สุดร่างนั้นถูกโยนใส่เปลวไฟอย่างไร!

143

ท่ามกลางการถูกทรมานนี้เป็นที่ได้อินว่าโคดสกระชับการให้อภัยศัตรูทั้งหลายของตน เขาร้องว่า "ข้าแต่พระเจ้า เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอทรงอภัยการล่วงละเมิดแก่ประชาชนพวกนี้ ขอทรงปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความปรานี เพราะพวกเขาไม่รู้สิ่งที่เราได้ค้นพบและยึดถือ ข้าพเจ้าได้พยายามแสดงหนทางไปสู่ความรอดพ้นของพวกเขา ขอทรงดูว่าพวกเขาได้ลุกขึ้นเพื่อจะถ่อมและฆ่าข้าพเจ้าอย่างไร! ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้า ขอทรงแสดงหนทางแห่งสัจธรรมแก่พวกเขา และเปลี่ยนความเขลาของพวกเขาเป็นความศรัทธา" ในช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดทรมานของเขา เป็นที่เห็นว่าชียิดเด โกมิซึ่งละทิ้งป้อมไปด้วยความทรยศได้ผ่านมาข้างๆ โคดส, เมื่อสังเกตเห็นความหมดหนทางของโคดส เขาตบหน้าโคดส เขาตะโกนหยามอย่างผยองว่า "เจ้ากล่าวอ้างว่าเสียงของเจ้าเป็นเสียงของพระเจ้าเป็นเจ้า หากเจ้าพูดความจริง จงระเบิดไซท์ที่ล้ามเจ้าให้ขาดสะบั้น และปลดปล่อยตัวเจ้าเองให้เป็นอิสระจากมือของศัตรู" โคดสมองใบหน้าเขาอย่างแน่วแน่ ถอนหายใจลึกๆ และกล่าวว่า "ขอให้พระเจ้าเป็นเจ้าตอบแทนการกระทำของเจ้า เนื่องด้วยเจ้าช่วยเพิ่มระดับความทุกข์ทรมานของข้า" เมื่อใกล้เข้าไปยังซบเซห์ เมย์ดาน โคดสเปล่งเสียงและกล่าวว่า "ขอให้มารดาของข้าอยู่กับข้า และสามารถเห็นความอัปยศของการสมรสของข้าด้วยดวงตาของเธอเอง!" เขาแทบจะยังไม่ทันพูดถ้อยคำเหล่านี้ ฝูงชนที่เดือดดาลก็เข้ามารุมตีและฉีกร่างของเขาออกเป็นชิ้นๆ แล้วโยนชิ้นส่วนของร่างกายที่กระจัดกระจายลงไปในกลุ่มไฟที่พวกเขาจุดเตรียมไว้สำหรับ

สามารถดับความกระหายน้ำที่เหลือทนของเขา เขาตายและบ้านของเขาซึ่งสวยมากถูกละทิ้ง และในที่สุดหลายลงเป็นสถานที่ปรักหักพัง, การทิ้งขยะบริเวณที่เคยเป็นที่ตั้งอย่างภาคภูมิใจของบ้านของเขา เป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่เติบโตทีละน้อย, สิ่งนี้เป็นที่ประทับใจชาวมาชินดารอนถึงขนาดว่า เมื่อทะเลาะกันในหมู่ตนเอง คำพูดหยามหยามกันบ่อยๆ ในท้ายที่สุดของพวกเขาคือ 'ขอให้บ้านของแกพบกับชะตาเดียวกันกับบ้านของซาเยดโดล โอลามา!'"

จุดประสงค์นั้น กลางดึกของวันนั้นชิ้นส่วนที่เหลือของร่างที่ถูกเผาและสับฉีกนั้นถูกรวบรวมโดยมือของมิตรผู้
อุทิศตนคนหนึ่ง [1] และนำไปฝังในที่ที่ไม่ไกลจากสถานที่สละชีวิตของเขา [2]

[1] *The Tarikh-i-Jadid*, p.92 กล่าวไว้ว่า “ไม่ว่ากรณีใดๆ ดูเหมือนว่าหลังจากการสละชีวิตของจินาเบ โคดุส, นักบวชผู้เคร่งศาสนาคนหนึ่งชื่อฮาจิ โมฮัมหมัดเด อาลีเย ฮัมซีห์ ซึ่งความเชี่ยวชาญในการอธิบายธรรมนิพนธ์ และพรสวรรค์ทางธรรมของเขาเป็นที่ยอมรับของทุกคน ได้แอบส่งคนหลายคนไปฝังศพนิกซาดที่เหลือใน วิทยาลัยที่ซาร์ดทรุดโทรมที่กล่าวไว้แล้ว และเขาซึ่งไม่เห็นชอบกับการปฏิบัติตัวของซาเยดโดล โอลามา เคย สापแข่งและตำซาเยดโดล โอลามา, ตัวเขาเองไม่เคยพิพากษาประหารชีวิตชาวบาบีคนใด แต่ในทางตรงกัน ข้ามเขาเคยทำการฝังศพที่เหมาะสมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกซาเยดโดล โอลามาสังหาร, และเมื่อผู้คนถามเขา เกี่ยวกับไพร่พลที่ปราสาท เขาจะตอบว่า : ‘ข้าไม่ประณามหรือพุดร้ายเกี่ยวกับพวกเขา’ ด้วยเหตุผลนี้ชาวเมือง บารฟูชครึ่งหนึ่งยังคงเป็นกลาง เพราะที่แรกเขาเคยห้ามผู้คนไม่ให้ใส่ร้ายหรือร่ำไรชาวบาบี แม้ว่าภายหลังเมื่อ ความยุ่งยากหนักขึ้นทุกที เขาก็ถือว่าเป็นความสุขุมที่จะเงียบและเก็บตัวอยู่ในบ้าน, เวลานี้ชีวิตสมณะ ความเคร่ง ศาสนา วิชาและคุณความดีของเขา เป็นที่ทราบกันดีสำหรับชาวมาซินดารอนดังเช่นความไม่มีศาสนา ความ ไม่มีศีลธรรมและไฟไฟในโลกีย์ของซาเยดโดล โอลามา”

[2] *Le Bayan Persan*, vol.2, p.164 ลิขิตไว้ว่า “ผู้ที่รู้จักโคดุสและผู้ที่ไปแสวงบุญกับเขาคือผู้ที่ ‘แปดเอกภาพ’ ได้ผ่านมานบนเขา และพระผู้เป็นเจ้าให้เกียรติเขาในหมู่ทูตสวรรค์ของพระองค์ในสวรรค์ เพราะวิธีที่เขาถอนตัว ออกจากทุกสิ่งและเพราะว่าเขาไม่มีอะไรให้ตำหนิในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า”

The Tarikh-i-Jadid, p.106-9 กล่าวไว้ว่า “ที่นำพิศวงกว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่พรรณนาไว้ข้างบนคือเรื่องราว เกี่ยวกับพวกเขาที่เล่าโดยอับบาส โกลี ชาน กับการแสดงความชื่นชมเจ้าชายอาหมัด มีร์ซาหลายครั้ง ฮาจิ มีร์ ซา จานีเขียนไว้ว่า : ‘ราวสองปีหลังจากความหายนะที่เซค ทาบาซี ข้าพเจ้าได้ยินคนหนึ่งซึ่งแม้จะไม่ใช่บาบีก็ สุจริตใจ มีวาจาสัตย์และคู่ควรแก่การเชื่อถือ เล่าดังต่อไปนี้ : “ขณะที่เรากำลังนั่งอยู่ด้วยกัน มีการกล่าวเป็นนัย ถึงสงครามที่บางคนที่อยู่ที่นี่เคยทำกับฮาดราเท โคดุสและจินาเบ บาบูลบ็อบ, เจ้าชายอาหมัด มีร์ซาและอับบาส โกลี ชานคือผู้ที่อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย เจ้าชายถามอับบาส โกลี ชานเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเขาตอบดังนี้ : ‘ความจริง ของเรื่องนี้ก็คือ ใครก็ตามที่ไม่เคยเห็นคาบิลาแต่ถ้าได้เห็นทาบาซี จะไม่เพียงเข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้นที่คาบิลา แต่ จะยุติการพิจารณาคาบิลา และหากเขาได้เห็นมุลลา ฮุสเซนแห่งบูซรูเยห์ เขาจะเชื่อมั่นว่าหัวหน้าของผู้สละชีวิต (อิหม่ามฮุสเซน) ได้กลับมาถึงโลกแล้ว และหากเขาได้เป็นพยานต่อการกระทำของข้า รับประกันได้ว่าเขาจะ กล่าวไว้ว่า : “นี่คือชิมร์ที่กลับมาทับดาบและหลาว” ข้าขอสาบานต่อชนนาศักดิ์สิทธิ์ของกษัตริย์ชาห์ซึ่งเป็น ศูนย์กลางของจักรวาลว่า วันหนึ่งมุลลา ฮุสเซนออกมาจากปราสาทโดยสวมผ้าโพกศีรษะสีเขียวและมีผ้าห่อศพ อยู่บนไหล่ ออกมายืนอยู่ ณ ทุ่งกลางแจ้ง เอนตัวพิงหลาวที่อยู่ในมือของเขา และกล่าวว่า : “ดูกร ประชาชน โฉนไม่สอบถามและภายใต้อิทธิพลของอารมณ์คลั่งและการบิดเบือนด้วยอคติ พวกเจ้าได้กระทำความโหดเหี้ยม อย่างยิ่งต่อเรา และพยายามหลังเลือดผู้บริสุทธิ์อย่างไม่มีเหตุผล? จงละอายใจต่อหน้าพระผู้สร้างจักรวาลและ สุดท้ายแล้วจงให้ทางผ่านแก่เรา เพื่อว่าเราจะได้ไปจากดินแดนนี้” เมื่อเห็นว่าเหล่าทหารตื่นตื่นใจ ข้าเริ่มยิงและ ส่งกองทหารให้ตะโกนเพื่อกลบเสียงของมุลลา ฮุสเซน อีกครั้งข้าเห็นเขาพิงหลาวและได้ยินเขาร้องว่า : “มีใคร ไหมที่จะช่วยข้า?” สามครั้งเพื่อให้ทุกคนได้ยิน, ขณะนั้นทหารทั้งหมดเงียบและบางคนเริ่มจะรำให้ และทหารม้า หลายคนรู้สึกซาบซึ้งใจอย่างเห็นได้, ด้วยกลัวว่ากองทัพจะถูกล่อใจให้เลิกจงรักภักดี ข้าสั่งพวกเขาอีกครั้ง ให้ยิงและตะโกน จากนั้นข้าเห็นมุลลา ฮุสเซนชกดาบออกมา เหยหน้าขึ้นฟ้า และได้ยินเขาอุทานว่า : “ข้าแต่ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าให้ข้อพิสูจน์ที่เสร็จสมบูรณ์แก่กองทัพนี้แล้ว แต่หาจะมีประโยชน์ไม่” จากนั้นเขาเริ่มโจมตี เราทางด้านขวาและซ้าย, ข้าขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า ในวันนั้นเขากวาดแกว่งดาบในลักษณะที่เหนือพลัง มนุษย์, ทหารม้าแห่งมาซินดารอนเท่านั้นที่ตรึงกำลังและไม่ยอมหนี และเมื่อมุลลา ฮุสเซนอุ้มนครื่องอย่างดี สำหรับการต่อสู้ เขาไล่ตามทันทหารที่หลบหนี ทหารคนนั้นกำบังตนเองอยู่หลังต้นไม้ และพยายามกำบังตนเอง เพิ่มด้วยปืนคาบศิลา มุลลา ฮุสเซนฟันทหารด้วยดาบของตนจนตัดทหารและต้นไม้และปืนคาบศิลาออกเป็นทก ชิ้น และระหว่างสงครามนั้นไม่มีสักครั้งที่การฟันดาบของเขาพลาด แต่ทุกครั้งที่เขาฟันโดนหมด และด้วย ลักษณะของบาดแผลจากการฟันข้าสามารถบอกได้ใครถูกดาบของมุลลา ฮุสเซนฟัน และเนื่องด้วยข้าได้ยิน และรู้ว่าไม่มีใครสามารถกวาดแกว่งดาบได้อย่างชอบธรรมนอกจากหัวหน้าของศาสนิกชน [อิหม่ามอาลี] และ แทบจะเป็นไปไม่ได้ที่ดาบจะตัดได้แม่นยำขนาดนั้น ดังนั้นข้าห้ามทุกคนที่ทราบสิ่งนี้ไม่ให้กล่าวถึงและบอกเรื่องนี้ กับใคร ด้วยเกรงว่าเหล่าทหารจะเสียกำลังใจและค่อยๆ ถอดใจในการต่อสู้, แต่ความจริงแล้วข้าไม่รู้หรือว่า อะไรถูกแสดงต่อคนเหล่านี้ หรือว่าพวกเขาเห็นอะไรถึงได้ออกมาสู้รบด้วยความศรัทธาและเบิกบานใจ และเข้า ปะทะอย่างกระตือรือร้นด้วยความดีใจ โดยไม่ได้แสดงสีหน้าให้เห็นร่องรอยของความกลัวหรือหวั่นวิตก, เราคง นึกคิดว่าในสายตาของพวกเขา ดาบที่คมและกริชที่หลังเลือดเป็นเพียงวิธีไปสู่ชีวิตนิรันดร์ คอและอกของพวกเขา

ณ ตอนนี้อยู่เหมาะสมที่จะลงบันทึกชื่อของบรรดาผู้สละชีวิตที่มีส่วนร่วมปกป้องป้อมเซค ทาบาศี ด้วยความหวังว่า คนรุ่นอนาคตจะระลึกถึงชื่อไม่น้อยไปกว่าการกระทำของผู้บุกเบิกเหล่านั้นด้วยความภูมิใจและรู้คุณ ซึ่งพวกเขาด้วยชีวิตและความตายของตนได้เพิ่มความอุดมอย่างยิ่งให้แก่ประวัติการณ์ของศาสนาที่ไม่รู้จักตายของพระผู้เป็นเจ้า ชื่อเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าสามารถรวบรวมได้จากแหล่งต่างๆ และข้าพเจ้าเป็นหนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่ออิสุมลลาโฮล มิมี, อิสุมลลาโฮล จาวาดและอิสุมลลาโฮล อาซาด ด้วยคาดหวังว่าดังเช่นในภพหลังจากนี้ที่วิญญาณของพวกเขาได้รับการอาบด้วยแสงแห่งความรุ่งโรจน์ที่ไม่มีเสื่อม ข้าพเจ้าบัดนี้จะขอแจกแจงชื่อของพวกเขาซึ่งทำนองเดียวกันจะค้างคาอยู่บนลิ้นของผู้คนตลอดไป และการกล่าวถึงพวกเขาจะยังคงปลุกจิตวิญญาณแห่งความศรัทธาและความอุทิศตนคล้ายกันในหัวใจของบรรดาผู้ที่มรดกที่ประเมินค่าไม่ได้นี้ถูกถ่ายทอดไปถึง, จากบรรดาผู้ให้ข้อมูลข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เพียงสามารถรวบรวมรายชื่อของเกือบทุกคนที่สิ้นชีพระหว่างการถูกปิดล้อมที่นาทรจ้านัน แต่ยังได้รายชื่อแม้ว่าจะไม่ครบแต่ก็เป็นตัวแทนของผู้สละชีวิตทั้งหมดตั้งแต่ปี ฮ.ศ.1260 [ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387)] จนถึงปัจจุบันคือปลายเดือนราบี โยล อัฟวาล ฮ.ศ.1306 [พฤศจิกายน-ธันวาคม ค.ศ.1888 (พ.ศ.2431)] ที่ได้พลีชีพในหนทางของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า, เป็นความตั้งใจของข้าพเจ้าที่จะกล่าวถึงแต่ละชื่อเหล่านี้ที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์เฉพาะที่สำคัญที่สุด สำหรับบรรดาผู้ที่ได้ดื่มถ้วยแห่งการสละชีวิตขณะที่ปกป้องป้อมทาบาศี ชื่อของพวกเขาคือดังต่อไปนี้ :

- 1) ที่ยืนอยู่อันดับแรกก่อนใครคือ **โคดฺส**ซึ่งพระบ็อบทรงประทานชื่ออิสุมลลาโฮล ออคาร์^[1] เขาเป็นอักษรแห่งการมีชีวิตคนสุดท้ายและเป็นสหายที่พระบ็อบเลือกให้ไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดินากับพระองค์ เขากับมุลลา ซาเดคและมุลลา อาลี อัคบาเร อาติสทานีคือคนแรกที่ถูกประหารชีวิตในดินแดนเปอร์เซีย เขาอายุเพียงสิบแปดปีตอนที่ออกจากเมืองเกิดบูซุเรห์ในโคราซานไปยังคาบิลา และเป็นเวลาราวสี่ปีที่เขานั่งอยู่ ณ แทบเท้าของซียิด คาเซม และเมื่ออายุยี่สิบสองปีได้พบและยอมรับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาในชีราซ ห้าปีต่อมาในวันที่ยี่สิบสามเดือนจามาดีโยส ซานี ฮ.ศ.1265 [16 พฤษภาคม ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] เขาถูกลอบยิงให้ตกเป็นเหยื่อของความป่าเถื่อนที่ประณีตและบ้าดีเดือดโดยนำมือของศัตรูในซัซเซห์ เมย์ดาน, พระบ็อบและต่อมาพระบาฮาอุลลาห์ทรงไว้อาลัยการสูญเสียเขาในธรรมจาริกและการอธิษฐานนับไม่ถ้วน และให้ถ้อยคำสรรเสริญอย่างเหลือล้นแก่เขา พระบาฮาอุลลาห์ให้เกียรติแก่เขาถึงขนาดว่า ในคำอธิบายวณะทอนโคโลทาอาม (โกรอ่าน 3:93) ที่ทรงเปิดเผยในแบกแดด พระองค์ประทานสถานะที่ไม่มีหัดเทียมของนคิเย โอครา^[2] ให้แก่เขา เป็นสถานะที่ไม่เป็นรองใครเว้นแต่สถานะของพระบ็อบเอง
- 2) **มุลลา ฮุสเซน**สมญานามว่าบาบูลบ็อบ เป็นคนแรกที่ตระหนักและอ้าแขนรับการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่, เมื่ออายุสิบแปดปีเขาเช่นกันออกจากเมืองเกิดบูซุเรห์ในโคราซานไปยังคาบิลา และเป็นเวลาเก้าปีที่เขาเสวนาอย่างใกล้ชิดกับซียิด คาเซม, สี่ปีก่อนการประกาศพันธกิจของพระบ็อบโดยการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งการของซียิด คาเซม เขาไปพบโมจฮาฮิดผู้มีวิชาซียิด บาเกเร ราชที่ในอิสฟาฮันและมีร์ซา อัศการ์ในมาซัด เขาส่งมอบธรรมสารที่เขาได้รับมอบหมายจากผู้นำของตนด้วยความ

เขายินดีต้อนรับดาบและกริชอย่างกระตือรือร้นขณะที่พวกเขาเวียนรอบห่ากระสุนที่ยิงมาเป็นไฟเหมือนกิ่งกำซาลาแมนเดอ และสิ่งที่น่าพิศวงคือคนทั้งหมดเหล่านี้เป็นผู้คงแก่เรียนและมีวิชา เป็นคนสันโดษที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายอยู่ในวิทยาลัยและอาราม ได้รับการเลี้ยงดูอย่างทะนุถนอมและโครงสร้างร่างกายอ่อนแอ และเคยชินกับความสมณะจริงๆ แต่เป็นคนแปลกหน้าสำหรับเสียงดังสนั่นของปืนใหญ่ เสียงรัวปืนคาบศิลาและสนามรบ, ยิ่งไปกว่านั้นระหว่างสามเดือนสุดท้ายของการถูกปิดล้อม พวกเขาอยู่โดยไม่มีอาหารและน้ำเลย อ่อนเปลี้ยสุดๆ เพราะขาดแม้แต่อาหารที่น้อยนิดที่พอจะประทังชีวิต แม้กระนั้นก็ดูเหมือนว่าในยามรบ จิตวิญญาณใหม่หายใจเข้าไปในโครงสร้างร่างกายของพวกเขาถึงขนาดว่า จินตนาการของมนุษย์ไม่สามารถนึกภาพความกล้าหาญและกล้าสู้รบที่เดือดดาลของพวกเขา พวกเขาเคยเผยร่างกายให้มีโอกาสโดนลูกกระสุนและลูกปืนใหญ่ไม่เพียงอย่างไม่เกรงกลัวและกล้าหาญ แต่อย่างกระตือรือร้นและเบิกบาน ซึ่งดูเหมือนจะถือว่าสนามรบเป็นงานเลี้ยงและมุ่งมั่นจะหิงชีวิตของตน””

[1] ตามตัวอักษรคือ “ชื่อสุดท้ายของพระผู้เป็นเจ้า”

[2] ตามตัวอักษรคือ “จุดสุดท้าย”

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

สง่าผ่าเผยและวาทะที่คมคายให้แก่ทั้งสอง, สภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของเขาปลุกความเศร้าโศกที่แสดงออกไม่ได้ของพระบ็อบ เป็นความเศร้าโศกที่พบการระบายออกมาในถ้อยคำสรรเสริญและบทอธิษฐานจำนวนมากเท่าเทียมกับสามเท่าของคัมภีร์โบราณ, ในหนึ่งในธรรมจารึกแห่งการรำลึกถึงผู้ล่วงลับของพระองค์ พระบ็อบยืนยันว่าอุลิสบนพื้นดินที่ฝั่งศพของมุลลา ฮุสเซนได้รับการประสาทด้วยอิทธิฤทธิ์ถึงขนาดที่จะนำความเบิกบานมาให้แก่ผู้ที่ห่อเหี่ยวใจและให้การรักษาผู้ป่วย ในคิตาบอ์คาน พระบาฮาอุลลาห์ทรงยกย่องคุณความดีของมุลลา ฮุสเซนด้วยพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่าว่า หากมิใช่เพราะเขาพระผู้เป็นเจ้ายอมไม่สยดสยองอยู่ที่ประทับแห่งความปรานีของพระองค์ หรือประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์อันใด!"

- 3) **มีร์ซา โมฮัมหมัด ฮาซาน**น้องชายของมุลลา ฮุสเซน
- 4) **มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์** (หลานชายของมุลลา ฮุสเซน) เขาและมีร์ซา โมฮัมหมัด ฮาซานติดตามมุลลา ฮุสเซนจากบูชเรห์ไปยังคาบิลา และจากคาบิลาไปยังชีราซที่ซึ่งพวกเขาอำเภานับธรรมสารของพระบ็อบ และได้รับการลงชื่อเป็นอักษรแห่งการมีชีวิต, เว้นแต่การเดินทางของมุลลา ฮุสเซนไปยังปราสาทมาห์คู ทั้งสองอยู่กับมุลลา ฮุสเซนตลอดจนถึงเวลาที่พวกเขาสละชีวิตที่ป้อมเชด ทาบาชี
- 5) น้องเขยของมุลลา ฮุสเซนซึ่งเป็นพ่อของมีร์ซา อาโบล ฮาซานและมีร์ซา โมฮัมหมัด ฮุสเซนซึ่งทั้งคู่เวลานี้อยู่ที่บูชเรห์ และได้รับการฝากให้ดูแลวาระกาโกล เฟอร์เดาซ์ (น้องสาวของมุลลา ฮุสเซน) ทั้งคู่เป็นสาวกที่มั่นคงและอุทิศตนของศาสนา
- 6) ลูกชายของมุลลา อาหมัดซึ่งเป็นพี่ชายของมุลลา มีร์ซา โมฮัมหมัดเด ฟุรุกกี, ไม่เหมือนกับน้ำชายมุลลา มีร์ซา โมฮัมหมัด เขาได้สละชีวิต, และตามที่ให้การยืนยันของน้ำชาย เขาเป็นชายหนุ่มที่เคร่งศาสนาและดีเด่นด้วยวิชาและอุปนิสัยใจคอที่ยึดมั่นในศีลธรรม
- 7) มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ซึ่งรู้จักกันด้วยชื่อฮารอติ แม้ว่าเดิมเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในกออิน เขาเป็นญาติที่ใกล้ชิดของพ่อของนาบิลเล อัคบาร์ และเป็นคนแรกในมาซัดที่อำเภานับศาสนา เขาเป็นเจ้าของผู้ที่สร้างบาบียะห์ และอุทิศตนรับใช้โคดสระหว่างที่พำนักอยู่ในเมืองนั้น, เมื่อมุลลา ฮุสเซนสาวธดาขึ้น เขากับลูกชายมีร์ซา โมฮัมหมัด คาเซมลงชื่อภายใต้ธงของมุลลา ฮุสเซนและไปมาซินดารอนกับมุลลา ฮุสเซนทันที, ลูกชายคนนั้นรอดชีวิตมาได้ในที่สุด และเวลานี้โตขึ้นเป็นผู้สนับสนุนศาสนาที่ศรัทธาแรงและแข็งขันในมาซัด, มีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์นี่เองคือผู้ทำหน้าที่ถือธงของกลุ่ม ออกแบบป้อมกำแพงป้อม หอบนกำแพงป้อมและครอบป้อม คือผู้สำเร็จภารกิจต่อจากมุลลา ฮุสเซนในการจัดกองกำลังของสหายและนำการบุกโจมตีศัตรู และคือผู้ทำหน้าที่เป็นสหายสนิท เป็นรองและที่ปรึกษาที่โคดตุสไว้ใจ จนกระทั่งถึงชั่วโมงที่เขาสละชีวิตในหนทางของศาสนา
- 8) มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากียะ โจเวย์นีนคนพื้นเมืองชาวซิวฮาร์ ผู้ซึ่งดีเด่นด้วยความสำเร็จด้านวรรณกรรมและได้รับมอบหมายงานอยู่บ่อยๆ จากมุลลา ฮุสเซนให้นำการบุกโจมตีพวกที่เข้ามาโจมตี, ศิระของเขาและศิระของสหายมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ถูกเสียบด้วยหอกและเดินขบวนไปตามถนนในบาร์ฟุรุช ทามกลางการตะโกนและโห่ฮาของประชาชนที่คลั่ง
- 9) กัมบาร์ อาลี เป็นคนรับใช้ที่ใจกล้าและซื่อสัตย์ของมุลลา ฮุสเซน ผู้ซึ่งติดตามมุลลา ฮุสเซนในการเดินทางไปมาห์คู และสละชีวิตในคืนที่เจ้านายของตนตกเป็นเหยื่อกระสุนของศัตรู
- 10) ฮาซาน และ
- 11) โกลีกับชายชื่อเอสกันดาร์คนพื้นเมืองชาวจอน คือผู้ที่ห้ามร่างของมุลลา ฮุสเซนไปที่ป้อมในคืนที่เขาสละชีวิต และวางร่างนั้นไว้ ณ แทบเท้าของโคดตุส เขาเป็นเจ้าของคือฮาซานคนเดียวกับที่ถูกเชือกจูงไปตามถนนของเมืองมาซัดโดยคำสั่งของหัวหน้าตำรวจ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- 12) โมฮัมหมัด ฮาซานพี่ชายของมุลลา ซาเดค ถูกสหายของโคสโรส่งหารระหว่างทางจากบาร์ฟูรุชไปยังป้อมทาบาสี เขามีความเด่นเฉพาะตัวด้วยความแน่วแน่ที่เด็ดเดี่ยว และเป็นหนึ่งในคนรับใช้ของสักการสถานของอิหม่ามเรซา
- 13) ซียิด เรซาผู้ซึ่งกับมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลี ได้รับมอบหมายโดยโคดส์ให้ไปพบเจ้าชาย และเขานำคัมภีร์ไกรอ่านที่มีตราประทับแสดงคำสัตย์ปฏิญาณที่เจ้าชายเขียนกลับมา เขาเป็นหนึ่งในบรรดาซียิดที่รู้จักกันดีแห่งโคราซาน และเป็นที่ยอมรับสำหรับวิชาความรู้และอุปนิสัยใจคอที่ยึดมั่นในศีลธรรม
- 14) มุลลา มาร์दान อาลีหนึ่งในสหายที่มีชื่อเสียงจากโคราซาน มีถิ่นที่อยู่ในหมู่บ้านมียาเมย์ ซึ่งเป็นที่ตั้งของปราการที่แข็งแกร่งอยู่ระหว่างซาบซีห์วาร์และซาร์รูต, เขากับสหายสามสิบสามคนลงชื่อภายใต้ธงของมุลลา ฮุสเซนในวันที่มุลลา ฮุสเซนผานไปที่หมู่บ้านนั้น, ในสุเหร่ามียาเมย์นี้เองที่มุลลา ฮุสเซนไปเพื่อชุมนุมสวดมนต์วันศุกร์ และแสดงถ้อยคำร้องขอที่เขายำวิญญานซึ่งเน้นการบรรลุค่าพยากรณ์เกี่ยวกับการสาวองค์ในโคราซาน และประกาศตนเองเป็นผู้ถือธงนั้น การแสดงวาทะที่คมคายของเขาประทับใจผู้ฟังอย่างลึกซึ้งถึงขนาดว่า ในวันนั้นคนส่วนใหญ่ที่ฟังเขาซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นบุรุษผู้มีคุณความดีที่ดีเด่น ได้ลุกขึ้นและตามเขาไป, ในสหายสามสิบสามคนนี้มีคนเดียวคือมุลลา อิซาที่รอดชีวิต ซึ่งลูกชายทั้งหลายของเขาปัจจุบันอยู่ในหมู่บ้านมียาเมย์ทำการรับใช้ศาสนาอย่างแข็งขัน ชื่อของสหายผู้สละชีวิตจากหมู่บ้านนี้คือดังต่อไปนี้ :
- 15) มุลลา โมฮัมหมัด เมห์ดี
- 16) มุลลา โมฮัมหมัด จาฟาร์
- 17) มุลลา โมฮัมหมัด อิบเน มุลลา โมฮัมหมัด
- 18) มุลลา ราฮิม
- 19) มุลลา โมฮัมหมัด เรซา
- 20) มุลลา โมฮัมหมัด ฮุสเซน
- 21) มุลลา โมฮัมหมัด
- 22) มุลลา ยูซุฟ
- 23) มุลลา ยากูบ
- 24) มุลลา อาลี
- 25) มุลลา เซโนล ออเบติน
- 26) มุลลา โมฮัมหมัด ลูกชายของมุลลา เซโนล ออเบติน
- 27) มุลลา บาเกอร์
- 28) มุลลา अबดุล โมฮัมหมัด
- 29) มุลลา อาโบล ฮาซาน
- 30) มุลลา อิสมาอิล
- 31) มุลลา अबดุล อาลี
- 32) มุลลา ออกอ บาบ
- 33) มุลลา अबดุล จาวาด
- 34) มุลลา โมฮัมหมัด ฮุสเซน
- 35) มุลลา โมฮัมหมัด บาเกอร์
- 36) มุลลา โมฮัมหมัด
- 37) ฮาจี ฮาซาน
- 38) คาบิลอาอี อาลี
- 39) มุลลา คาบิลอาอี อาลี

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- 40) คาบิลาอี นูร์ โมฮัมหมัด
- 41) โมฮัมหมัด อิบราฮิม
- 42) โมฮัมหมัด ซาอิม
- 43) โมฮัมหมัด ฮาดี
- 44) ซียิด เมห์ดี
- 45) อาบู โมฮัมหมัด

ในบรรดาสหายนิกายจากหมู่บ้านซังซาร์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของอำเภอซิมนาน มีสิบแปดคนที่พลีชีพ ชื่อของพวกเขาคือดังต่อไปนี้

- 46) ซียิด আহম্মัด ร่างกายของเขาถูกตัดออกเป็นชิ้นๆ โดยมีร์ซา โมฮัมหมัด ทากีและโอลามาเจ็ดคนแห่งซารี เขาเป็นนักบวชที่มีชื่อและเป็นที่ยอมรับนับถืออย่างยิ่งสำหรับวาจาที่คมคายและความเคร่งศาสนา
- 47) มีร์ อาโบล กอเซม เป็นน้องชายของซียิด আহম্মัด เขาได้สวมมงกุฎแห่งการสละชีวิตในคืนที่มุลลา ฮุสเซนสิ้นชีพ
- 48) มีร์ เมห์ดี เป็นลุงฝ่ายบิดาของซียิด আহম্মัด
- 49) มีร์ อิบราฮิม น้องเขยของซียิด আহম্মัด
- 50) ซาฟาร์ อาลี ลูกชายของคาบิลาอี อาลี เขาและคาบิลาอี โมฮัมหมัดพยายามอย่างเอาจริงเอาจังที่จะปลุกคนหมู่บ้านซังซาร์จากความหลับใหลแห่งความไม่เอาใจใส่ เนื่องด้วยความทุกข์พลภาพทั้งคู่ไม่สามารถมุ่งหน้าไปยังป้อมทาบาสี
- 51) โมฮัมหมัด อาลี ลูกชายของคาบิลาอี อาโบล โมฮัมหมัด
- 52) อาโบล กอเซม น้องชายของโมฮัมหมัด อาลี
- 53) คาบิลาอี อิบราฮิม
- 54) อาลี আহম্মัด
- 55) มุลลา อาลี อัคบาร์
- 56) มุลลา ฮุสเซน อาลี
- 57) อับบาส อาลี
- 58) ฮุสเซน อาลี
- 59) มุลลา อาลี อัศการ์
- 60) คาบิลาอี อิสมาอิล
- 61) อาลี ซ่าน
- 62) โมฮัมหมัด อิบราฮิม
- 63) อับดุล อาซิม

จากหมู่บ้านซาร์ มีร์ซอด มีสองคนที่พลีชีพในการปกป้องป้อม :

- 64) มุลลา อาบู ราฮิม และ
- 65) คาบิลาอี คาเซม

สำหรับบรรดาสาวกของศาสนาในมาชินดาร์อน ผู้สละชีวิตยี่สิบเจ็ดคนได้รับการบันทึกไว้ถึงตอนนี้ :

- 66) มุลลา เรซาเย ซาร์
- 67) อาซิม
- 68) คาบิลาอี โมฮัมหมัด จาฟาร์

- 69) ซียิด ฮุสเซน
- 70) โมฮัมหมัด บาเกอร์
- 71) ซียิด ราชาค
- 72) โอสตาด อิบราฮิม
- 73) มุลลา ซาอิดเต ซีเรห์ คินารี
- 74) เรซาเย อahráb
- 75) ราชูเล บาห์นัมรี
- 76) โมฮัมหมัด ฮุสเซน น้องชายของราชูเล บาห์นัมรี
- 77) ทาเฮอร์
- 78) ซาฟี
- 79) กอเซม
- 80) มุลลา โมฮัมหมัด จาน
- 81) มาซีห์ น้องชายของมุลลา โมฮัมหมัด จาน
- 82) อิทธา บาบา
- 83) ยูซุฟ
- 84) ฟาดโลลาห์
- 85) บาบา
- 86) ซาฟี โกลี
- 87) เนซาม
- 88) โรฮุลลาห์
- 89) อาลี โกลี
- 90) สุลต่าน
- 91) จาฟาร์
- 92) คาลิล

ในบรรดาศาสนิกชนจากชาवाद คูห์ ถึงเวลานี้ห้าคนต่อไปนี้เป็นที่รู้แน่แล้ว :

- 93) คาบิลาลี กัมบาร คาลิช
- 94) มุลลา นาด อาลีเย โมทาวาลี
- 95) अब्दล ฮัค
- 96) อิทธาบาคี ชูฟาน
- 97) ลูกชายของอิทธาบาคี ชูฟาน

จากเมืองอาร์ดิสทานชื่อต่อไปนี้ได้สละชีวิต :

- 98) มีร์ซา อาลี โมฮัมหมัด ลูกชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด ซาอิด
- 99) มีร์ซา अब्दล วาซี ลูกชายของฮาจี अब्दล วาฮาบ
- 100) โมฮัมหมัด ฮุสเซน ลูกชายของฮาจี โมฮัมหมัด ซาเดค
- 101) โมฮัมหมัด เมห์ดี ลูกชายของฮาจี โมฮัมหมัด อิบราฮิม
- 102) มีร์ซา อาหมัด ลูกชายของโมห์ซิน
- 103) มีร์ซา โมฮัมหมัด ลูกชายของมีร์ โมฮัมหมัด ทากี

จากเมืองอิสฟาฮัน สามสิบคนได้รับการบันทึกชื่อไว้ถึงเวลานี้ :

- 104) มุลลา จาฟาร์ผู้ร่อนข้าวสาลี ซึ่งชื่อของเขาได้รับการกล่าวถึงโดยพระบ็อบในคัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย
- 105) โอสตาด ออกอ สมญานามว่าโบโซ๊ก บานนา
- 106) โอสตาด ฮาซาน ลูกชายของโอสตาด ออกอ
- 107) โอสตาด โมฮัมหมัด ลูกชายของโอสตาด ออกอ
- 108) โมฮัมหมัด ฮุสเซน ลูกชายของโอสตาด ออกอ ซึ่งน้องชายของเขาโอสตาด จาฟาร์ถูกศัตรูชายหลายครั้งจนกระทั่งเขาไปถึงเมืองเกิดที่ซึ่งเวลานี้เขาอาศัยอยู่
- 109) โอสตาด โกร์บาน อาลีเย บานนา
- 110) อาลี อัคบาร์ ลูกชายของโอสตาด โกร์บาน อาลีเย บานนา
- 111) अबدللاه ลูกชายของโอสตาด โกร์บาน อาลีเย บานนา
- 112) โมฮัมหมัดเด บาเกอร์ นาคซ์ นำของซียิด ยาห์ยาและเป็นลูกชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รี เขาอายุสิบสี่ปีและสละชีวิตในคืนที่มุลลา ฮุสเซนสิ้นชีพ
- 113) มุลลา โมฮัมหมัด ทากี และ
- 114) มุลลา โมฮัมหมัด เรซา ทั้งคู่เป็นน้องชายของ अबดุล ซาลีห์ คนสวนที่สวนเรซวานในอัคคา
- 115) มุลลา อาหมัดเด ซัฟฟาร์
- 116) มุลลา ฮุสเซนเน่ มิสคาร์
- 117) อาหมัดเด เพย์วานดี
- 118) ฮาซานเน่ ชาร์ บาฟี ยาซดี
- 119) โมฮัมหมัด ทากี
- 120) โมฮัมหมัด อัทฮาร์ น้องชายของฮาซานเน่ ชาร์ บาฟี
- 121) มุลลา अबดุล คอเลก ผู้เชือดคอตตนเองในบาดาซและทาเฮเรห์ให้ชื่อว่าซาบีห์
- 122) ฮุสเซน และ
- 123) อาโบล กอเซม น้องชายของฮุสเซน
- 124) มีร์ซา โมฮัมหมัด เรซา
- 125) มุลลา เฮดาร์ น้องชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด เรซา
- 126) มีร์ซา เมห์ดี
- 127) โมฮัมหมัด อิบราฮิม
- 128) โมฮัมหมัด ฮุสเซน สมญานามว่าดาสหมัลกีเรห์ ซาน
- 129) โมฮัมหมัด ฮาซานเน่ ซิหซาส เป็นผู้ผลิตเสื้อผ้าที่รู้จักกันดีที่ได้พบพระบ็อบ
- 130) โมฮัมหมัด ฮุสเซนเน่ อัทฮาร์
- 131) โอสตาด ฮาจี โมฮัมหมัดเด บานนา
- 132) มาห์มุดเด โมกาซิล ผู้ขายเสื้อผ้าที่มีชื่อ เขาพึ่งสมรสได้ใหม่ๆ และได้พบพระบ็อบในปราสาทเซห์ริค พระบ็อบเร่งเร้าเขาให้มุ่งหน้าไปยังจาซีเรเย คาดราและให้ความช่วยเหลือโคดุด, ขณะที่อยู่ในเตหะราน เขาได้รับจดหมายจากน้องชายซึ่งประกาศกำเนิดของลูกชายของเขา และอ้อนวอนเขาให้รีบไปยังอิสฟาฮันเพื่อไปดูลูกชาย และจากนั้นให้มุ่งหน้าไปยังสถานที่ใดก็ตามที่เขารู้สึกอยากจะไป เขาตอบว่า "ข้าไฟแรงด้วยความรักของศาสนานี้เกินกว่าจะอุทิศความเอาใจใส่ต่อลูกชาย ข้าอดรนทนไม่ไหวที่จะไปสมทบโคดุดและลงชื่อภายใต้ธงของเขา"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

- 133) ซียิด โมฮัมหมัด เรซาเย พา กาลียี ซียิดเด่นดังและเป็นนักบวชผู้เป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างสูง ซึ่งการประกาศจุดประสงค์ของเขาที่จะไปลงชื่อภายใต้ธงของมุลลา ฮุสเซน ก่อให้เกิดความอึกทึกครั้งใหญ่ในหมู่โอลามาแห่งอิสฟาฮัน

ในบรรดาศาสนิกชนในชีราซ คนต่อไปนี้บรรลุถึงสถานะของผู้สละชีวิต :

- 134) มุลลา अबดุลลาห์ เป็นที่รู้จักเช่นกันด้วยชื่อมีร์ซา ซาลีห์
135) มุลลา เซโนล ออเบติน
136) มีร์ซา มาห์มุด

ในบรรดาสาวกของศาสนาในยาซด์ ถึงเวลานี้สี่คนเท่านั้นที่ได้รับการบันทึกชื่อ :

- 137) ซียิดผู้ซึ่งเดินด้วยเท้าตลอดทางจากโคราซานไปยังบาร์ฟูรุช ที่ซึ่งเขาตกเป็นเหยื่อลูกปืนของศัตรู
138) ซียิด อาหมัด พ่อของซียิด ฮุสเซนเน อาซีลเลฆานูการของพระบ็อบ
139) มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี ลูกชายของซียิด อาหมัด ศิระชะของเขาถูกยิงหลุดโดยลูกปืนใหญ่ขณะที่เขากำลังยืนอยู่ที่ทางเข้าของบ็อม และเพราะอายุที่เยาว์วัยเขาเป็นที่รักและชื่นชมมากของโคดุด
140) เซค อาลี ลูกชายของเซค अबดุล คอเลเก ยาซดี มีถิ่นที่อยู่ในมาซัดและเป็นชายหนุ่มซึ่งความไพเราะและพลังงานที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของเขา เป็นที่สรรเสริญอย่างยิ่งโดยมุลลา ฮุสเซนและโคดุด

ในบรรดาศาสนิกชนแห่งกาซวิน ต่อไปนี้คือผู้สละชีวิต

- 141) มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี นักบวชผู้มีชื่อเสียง ซึ่งพ่อของเขาฮาจี มุลลา अबดุล วาฮาบเป็นหนึ่งในโมจทาฮิดเด่นดังที่สุดในกาซวิน, เขาได้พบพระบ็อบในชีราซ และได้รับการลงชื่อเป็นหนึ่งในอักษระแห่งการมีชีวิต
142) โมฮัมหมัด ฮาดี พ่อค้าผู้มีชื่อเสียงและเป็นลูกชายของฮาจี अबดุล คาริม สมญานามว่าบากบาน บาซี
143) ซียิด อาหมัด
144) มีร์ซา अबดุล จาลิล นักบวชผู้มีชื่อเสียง
145) มีร์ซา เมห์ดี
146) จากหมู่บ้านลาหารัด บุรุษชื่อฮาจี โมฮัมหมัด อาลีซึ่งทนทุกข์อย่างยิ่งสืบเนื่องมาจากการฆาตกรรมมุลลา ทากีในกาซวิน

ในบรรดาศาสนิกชนจากโคย ต่อไปนี้คือผู้สละชีวิต

- 147) มุลลา เมห์ดี นักบวชที่เด่นดังและเป็นหนึ่งในสาวกที่ซียิด คาเซมนิยมชมชอบ เขามีชื่อเสียงด้านวิชาความรู้ ความคมคายและความศรัทธาที่มั่นคง
148) มุลลา มาห์มุดเด โคอี พี่ชายของมุลลา เมห์ดี เขาเป็นหนึ่งในอักษระแห่งการมีชีวิตและเป็นนักบวชเด่นดัง
149) มุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลี หนึ่งในอักษระแห่งการมีชีวิตที่มีชื่อเสียงด้านวิชาความรู้ ความไพเราะและความคมคาย เขาเป็นเจ้าของที่พักอาศัยที่ปลุกเร้าความหวุ่นวิตกของฮาจี คาริม ชานเมื่อเขามาถึงเคอร์มาน และคือผู้ที่ทำให้เหล่าปรีภักษยองในหัวใจ, ฮาจี คาริม ชานเป็นที่ได้ยินว่ากล่าวต่อที่ชุมนุมศาสนิกชนของตนว่า "ชายผู้นี้จำเป็นต้องถูกขับไล่ออกจากเมืองนี้ เพราะหากยอมให้เขาอยู่ต่อ รับประกันได้ว่าเขาจะก่อความโกลาหลในเคอร์มานเหมือนกับที่เขาก่อมาแล้วในชีราซ ความเสียหายที่เขาจะก่อจะแก้ไขไม่ได้ มนต์แห่งความคมคายและพลังอำนาจของบุคลิกภาพของเขาหากไม่เหนือกว่ามุลลา ฮุสเซน ก็ไม่ด้อยไปกว่ากันแน่นอน" โดยวิธีนี้เขาสามารถบังคับมุลลา ยูซุฟเฟให้ตัดทอนการพักอยู่ในเคอร์มาน และขัดขวางเขาไม่ให้พูดต่อประชาชนจากบนมุข, พระบ็อบให้คำสั่งการเขาดังต่อไปนี้: "เจ้าต้องไปเยือนเมืองใหญ่น้อยทั้งหลายในเปอร์เซีย และเรียกตัวชาวเมืองทั้งหลายมาหาศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า วัน

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

แรกในเดือนโมฮาร์รามปี ฮ.ศ.1265 [27 พฤศจิกายน ค.ศ.1848 (พ.ศ.2391)] เจ้าต้องอยู่ในมาซินดาร์อน และต้องลุกขึ้นให้ความช่วยเหลือทุกอย่างในความสามารถของตนแก่โคดส" ด้วยข้อสัตย์ต่อคำสั่งการของพระผู้เป็นท่านายของตน มุลลา ยูซุฟไม่ยอมพักอยู่ในเมืองใดๆ ที่ตนไปเยือนเกินหนึ่งสัปดาห์ เมื่อมาถึงมาซินดาร์อนเขาถูกจับเป็นเชลยโดนกองกำลังของเจ้าชายเมห์ดี โกลี ซาน ผู้ซึ่งจำเขาได้ทันที และออกคำสั่งให้คุมขังเขา ในที่สุดเขาได้รับการปลดปล่อยดังที่เราสังเกตเห็นแล้วโดยสหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนในวันที่สู้รบกันที่หมู่บ้านवासคาส

- 150) มุลลา จาสีเล อูรูมี หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิตที่มีชื่อเสียงด้านวิชาความรู้ ความคมคายและความศรัทธาที่เหนียวแน่น
- 151) มุลลา อาหมัด ผู้มีถิ่นที่อยู่ในมาลาเกห์ เป็นหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต และเป็นสาวกเด่นดังคนหนึ่งของซียิด คาเซม
- 152) มุลลา เมห์ดีเย คานดี สหายคนสนิทของพระบาฮาอุลลาห์ และเป็นครูสอนพิเศษเด็กๆ ในครัวเรือนของพระองค์
- 153) มุลลา บาเกอร์ น้องชายของมุลลา เมห์ดี ทั้งสองเป็นบุรุษที่มีวิชาความรู้มาก ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ให้การยืนยันความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ของทั้งสองในศักราช อี้คาน
- 154) ซียิด คาเซม ผู้มีถิ่นที่อยู่ในชานจอนและเป็นหนึ่งในพ่อค้าที่มีชื่อเสียงในเมืองนี้ เขาได้พบพระบ็อบในชีราชและติดตามพระองค์ไปอิสฟาฮัน น้องชายของเขาซียิด โมร์ทาดาเป็นหนึ่งในผู้ละชีวิตทั้งเจ็ดในเตหะราน
- 155) เอสกานดาร์ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในชานจอนเช่นกัน เขากับฮาซานและโกลีฮามร่างมุลลา ฮุสเซนกลับมายังป้อม
- 156) อิสมาอิล
- 157) คาบิลาลี อับดุล อาลี
- 158) อับดุล โมฮัมหมัด
- 159) ฮาจี อับบาส
- 160) ซียิด อาหมัด ทุกคนเป็นผู้อาศัยอยู่ในชานจอน
- 161) ซียิด ฮุสเซนเน โคลาห์ ดุซ ผู้มีถิ่นที่อยู่ในบาร์ฟรุซ ศิระชะของเขาถูกเสียบด้วยหลาวและเดินขบวนไปตามถนนในเมือง
- 162) มุลลา ฮาซานเน ราชที
- 163) มุลลา ฮาซานเน บายาจมานดี
- 164) มุลลา นิมาโทลลาเฮ บาร์ฟรุซ
- 165) มุลลา โมฮัมหมัด ทากีเย กอราคิลลี
- 166) โอสตาด เซโนล ออเบติน
- 167) โอสตาด กอเซม ลูกชายของโอสตาด เซโนล ออเบติน
- 168) โอสตาด อาลี อัคบาร์ น้องชายของโอสตาด เซโนล ออเบติน

สามคนสุดท้ายเป็นช่างหินโดยอาชีพ เป็นคนพื้นเมืองเคอร์มาน และอาศัยอยู่ในเกย์นในมณฑลโคราซาน

- 169) มุลลา เณวาเย ซาห์ และ
- 170) ชายหนุ่มจากบาห์นิมีร์ ถูกสังหารในพัล ชานเบห์ บาซาร์ในบาร์ฟรุซสองวันหลังจากการละทิ้งป้อมของโคดส. ฮาจี มุลลา โมฮัมหมัดเด ฮัมซีห์สมญานามซาร์อิท มาดาร์ นำร่างของพวกเขาไปฝังในละแวกสุเหร่าคาเซม เบก และชักนำผู้ที่ฆ่าพวกเขาให้สำนึกผิดและขอการอภัยได้สำเร็จ
- 171) มุลลา โมฮัมหมัดเด โมอัลเลิมเม นูรี สหายคนสนิทของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งเสวนาอย่างใกล้ชิดกับพระองค์ในนุร์และเตหะรานและในมาซินดาร์อน, เขามีชื่อเสียงด้านสติปัญญาและวิชาความรู้ และเว้นแต่โคดสเพียงคนเดียวเขาเจอการกระทำสุดโหดที่รุนแรงที่สุดที่เคยบังเกิดกับผู้ปกป้องป้อมทาบาสี, เจ้าชายได้สัญญาว่าตนจะปล่อยตัวเขาโดยมีเงื่อนไขให้เขาสาปแช่งชื่อของโคดส และปฏิญาณคำ

สัญญาว่า หากเขาเต็มใจถอนตัวจากศาสนา ตนจะพาเขากลับมายังเตหะรานด้วยกัน และให้เขาเป็นครูสอนพิเศษลูกชายของตน เขาตอบว่า “ข้าไม่มีวันยินยอมที่จะว่าร้ายผู้เป็นที่รักยิ่งของพระผู้เป็นเจ้าตามคำสั่งของคนเช่นท่าน หากท่านประทานราชอาณาจักรเปอร์เซียทั้งหมดให้แก่ข้า ข้าก็จะไม่หันหน้าหนีไปจากผู้นำที่รักยิ่งของข้าแม้ขณะเดียว ร่างกายของข้าขึ้นกับความปรานีของท่าน วิญญาณของข้าท่านไม่สามารถกำราบ จงรอมานข้าตามที่ท่านประสงค์ เพื่อว่าข้าจะสามารถสวดสรรเสริญของวณะท่อนนี้ต่อท่าน ‘เช่นนั้นจงปรารถนาความตายหากพวกเจ้าเป็นบုรุษแห่งสวรรค์’” (โคโรอ่าน 9:94) ด้วยเดือดดาลต่อคำตอบของเขา เจ้าชายออกคำสั่งให้ตัดร่างของเขาออกเป็นชิ้นๆ และไม่ให้ออมมือในการลงโทษเขาให้อดสูที่สุด

- 172) ฮาลี โมฮัมหมัดเด คาร์ราตี บ้านของเขาตั้งอยู่ในปาล์มละเมาะแห่งหนึ่งติดกับเมืองเก่าของแบกแดด เขาเป็นบรูษที่กล้าหาญยิ่งและเคยนำชายหนึ่งร้อยคนเข้าต่อสู้ในสงครามกับอิบราฮิม พากาแห่งอียิปต์ เขาเป็นสาวกที่ศรัทธาแรงของซียิด คาเซมและเป็นผู้ประพันธ์กวีบทยาว ซึ่งในบทกวีนั้นเขาสาธยายคุณความดีและคุณค่าของซียิด คาเซม, เขาอายุเจ็ดสิบห้าปีตอนที่อ้าแขนรับศาสนาของพระบ็อบ ซึ่งทำนองเดียวกันเขาสรรเสริญพระองค์ในบทกวีที่คมคายอย่างละเอียด เขาเด่นดังด้วยวีรกรรมระหว่าง การถูกปิดล้อมป้อม และกลายเป็นเหยื่อของกระสุนปืนของศัตรูในที่สุด
- 173) ซาฮิดเด จาบบารี คนพื้นเมืองแบกแดดผู้ซึ่งแสดงความกล้าหาญที่ไม่ธรรมดาระหว่างการถูกปิดล้อม เขาถูกยิงที่ท้องและแม้ว่าจะบาดเจ็บอย่างหนัก ก็ยังเดินต่อไปหาโคดุดจนได้ เขาฟูบลงอย่างเบิกบาน ณ แหนบเท้าโคดุดและหมดลมหายใจ

145

สภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของสหายสองคนสุดท้ายถูกเล่าในจดหมายถึงพระบาฮาอูลลาห์โดยซียิด อาโบล ทาลิบเบ ซังซารี หนึ่งในบรรดาผู้รอดชีวิตจากการถูกปิดล้อมที่น่าทึ่งจำนั้น นอกจากนี้ในจดหมายนั้นเขายังเล่าเรื่องราวของตนเองและน้องชายสองคนคือซียิด อาหมัดและมี้ร์ อาโบล กอซิม ซึ่งทั้งคู่สละชีวิตระหว่างการ ปกป้องป้อม “วันที่โคสโรถูกสังหาร” เขาเขียน “ข้าพเจ้าบังเอิญเป็นแขกของคาบิลาฮ์ อาลี จาน ซึ่งเป็นคาคโคดา (ดอภิกาน) ของหนึ่งในหมู่บ้านทั้งหลายในละแวกป้อม เขาไปช่วยคุ้มครองโคสโรแล้วกลับมา และเล่าให้ข้าพเจ้าฟังสภาพแวดล้อมของการตายของโคสโร, ในวันนั้นผู้นำชาวคนหนึ่งแจ้งข้าพเจ้าว่า ชาวอาหรับสองคนได้มาถึงหมู่บ้านนั้น และร้อนใจที่จะไปรวมวงกับผู้ที่อาศัยอยู่ในป้อม พวกเขาแสดงความกลัวคนหมู่บ้านกอดี คาลา และสัญญาว่าพวกเขาจะให้รางวัลอย่างเกินพอแก่ใครก็ตามที่เต็มใจพาพวกเขาไปถึงจุดหมายปลายทาง ข้าพเจ้ารู้สึกถึงคำแนะนำของพ่อของข้าพเจ้ามี้ร์ โมฮัมหมัด อาลี ผู้เคียวเชิญข้าพเจ้าให้ลุกขึ้นและช่วยสนับสนุนศาสนาของพระบ็อบ, ข้าพเจ้าตัดสินใจทันทีที่จะคว้าโอกาสนี้ที่เปิดให้ข้าพเจ้า และโดยการช่วยเหลือและสนับสนุนของคาคโคดา ข้าพเจ้ากับชาวอาหรับสองคนนี้ไปถึงป้อม ได้พบมุลลา ฮุสเซน และมุ่งมั่นที่จะ ภายวันที่เหลือของชีวิตให้แก่การรับใช้ศาสนาที่เขาเลือกนับถือ”

146

ชื่อของนายทหารเด่นดังบางคนในหมู่ผู้ที่เป็นปรปักษ์กับสหายทั้งหลายของโคดุดคือดังต่อไปนี้ :

- 1) เจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซา น้องชายของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ที่สว่างกลับไป
- 2) โขเลมาน ชาน อัฟซาร์
- 3) ฮาลี มุสตาฟา ชาน ซูร์ ทิจ
- 4) อับดุลลาห์ ชาน น้องชายของฮาลี มุสตาฟา ชาน
- 5) อับบาส โกลี ชาน ลาริจานี ผู้ยิงมุลลา ฮุสเซน
- 6) โนโรลาห์ ชาน อัฟกาน
- 7) ฮาบิบโบลลาห์ ชาน อัฟกาน
- 8) โขฟาการ์ ชาน คาราวูลส์
- 9) ฮาลี อัสการ์ ชาน ดุดังกี
- 10) โคดา โมราด ชาน เคิร์ด
- 11) คาลิล ชาน ซาวาด คูห์อี
- 12) จาฟาร์ โกลี ชาน ไชร์ค คาร์รี

13) ชาร์ทิพ แห่งโพลเจ คาลบาท

14) ซาคาเรียเย กอดี คาไล ลูกพี่ลูกน้องของโคสโรและเป็นผู้สืบทอดเขา

147

สำหรับศาสนิกชนที่เข้าร่วมในการถูกปิดล้อมที่นาทรังจำนั้นและรอดชีวิตจากจุดจบที่นาสลด ตราบถึงเวลานี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถสืบทอดให้รู้แน่ได้ทั้งหมดว่ามีจำนวนเท่าไรและชื่ออะไรบ้าง ข้าพเจ้าพึงพอใจกับรายชื่อของผู้สละชีวิตที่แม้ว่าจะไม่ครบถ้วนแต่ก็เป็นตัวแทนของพวกเขา โดยคาดหวังว่าในวันข้างหน้าบรรดาผู้สนับสนุนศาสนาที่อาจหาญจะลุกขึ้นเต็มรายชื่อที่ขาดหายไป และโดยการค้นคว้าและความพากเพียร จะสามารถแก้ไขความไม่สมบูรณ์ของการพรรณานารวมทั้งหมดอย่างไม่เพียงพอสำหรับสิ่งที่จะคงอยู่ตลอดไปในฐานะที่เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่สะเทือนอารมณ์ที่สุดของสมัยใหม่

5.2 ผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน [The Seven Martyrs of Tīhrán]

148

ข่าวเกี่ยวกับชะตาที่นาสลดที่บังเกิดกับวีรบุรุษทั้งหลายแห่งทาบาสีนาความเศร้าโศกที่วัดไม่ได้มาสู่หัวใจของพระบ็อบ, ด้วยทรงถูกกักขังอยู่ในปราสาทคุกเซห์ริคและถูกตัดขาดจากสาวกกลุ่มน้อยที่ดิ้นรนต่อสู้ พระบ็อบเฝ้าดูความก้าวหน้าในความตรากตรำของพวกเขาด้วยความวิตกกังวล และทรงอธิษฐานสุดจิตสุดใจอย่างไม่ว่างเว้นเพื่อชัยชนะของพวกเขา, ต้นเดือนซาบาน ฮ.ศ.1265 [22 มิถุนายน-21 กรกฎาคม ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] พระองค์เศร้าโศกยิ่งเพียงไรเมื่อทรงทราบการทดสอบที่กลุ่มรุ่มหนทางของพวกเขา ความเจ็บปวดทรมานที่พวกเขาทนทุกข์ ความทรยศที่ศัตรูผู้บั่นดาลโลหะถูกกดดันให้หันไปใช้ และการสังหารโหดที่น่าขยะแขยงที่ภารกิจของพวกเขาจบลง

149

“พระบ็อบหัวใจสลาย” เลขาณูการของพระองค์ซียิด ฮุสเซนเน อาซีสเล่าในเวลาต่อมา “เมื่อได้รับข่าวที่ไม่คาดคิดนี้ พระองค์ถูกบีบคั้นด้วยความเศร้าโศกจนพูดไม่ออกและปากกาของพระองค์นิ่งเงียบ เป็นเวลาเก้าวันที่พระองค์ไม่ยอมพบมิตรสหายคนใด, ข้าพเจ้าเองแม้จะเป็นผู้ติดตามรับใช้ที่ใกล้ชิดของพระองค์อยู่ตลอด ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปหาพระองค์ ไม่ว่าอาหารหรือเครื่องดื่มอะไรที่เราเสนอให้ พระองค์ไม่เต็มใจจะแตะ น้ำตาหลังจากออกมาไม่ขาดสายจากดวงตาของพระองค์ และการแสดงความเจ็บปวดรวดร้าวหลุดออกมาจากริมฝีปากของพระองค์ไม่หยุดหย่อน จากหลังมานี้ข้าพเจ้าสามารถได้ยินพระองค์ระบายความรู้สึกเศร้าขณะที่ทรงสนทนากับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ในห้องตามลำพัง ข้าพเจ้าพยายามริบจลดการปลั่งความทุกข์โศกที่หลังไหลออกมาจากหัวใจที่บาดเจ็บของพระองค์, ด้วยทรงสงสัยว่าข้าพเจ้ากำลังพยายามเก็บรักษาความเศร้าโศกที่พระองค์เอ่ยออกมา พระองค์บอกข้าพเจ้าให้ทำลายสิ่งใดก็ตามที่ข้าพเจ้าบันทึกไว้ ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่จากการโอดครวญและร้องไห้ที่หัวใจที่แบกความเศร้านั้นหาทางบรรเทาความเจ็บปวดที่เกาะกุมตน, เป็นเวลาห้าเดือนที่พระองค์ระโหยและจมอยู่ในมหาสมุทรแห่งความหมอดอาลัยตายอยากและทรมานใจ”

150

ด้วยการมาถึงของเดือนโมฮาร์ราม ฮ.ศ.1266 [(17 พฤศจิกายน-17 ธันวาคม ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)] พระบ็อบกลับมาทำงานที่พระองค์ถูกบีบบังคับให้หยุดกลางคัน หน้าแรกที่พระองค์ลิขิตได้อุทิศเป็นการรำลึกถึงมุลลา ฮุสเซน, ในธรรมจารึกแห่งการรำลึกถึงผู้ล่วงลับที่เปิดเผยเป็นเกียรติแก่เขา พระบ็อบทรงยกย่องความจงรักภักดีที่แน่วแน่ที่เขาปรับใช้โคดุดตลอดการถูกปิดล้อมที่ป้อมทาบาสี ทรงให้คำสรรเสริญอย่างล้นเหลือแก่การปฏิบัติตัวที่ใจกว้างของเขา เล่าถึงการกระทำที่กล้าหาญของเขา และยืนยันการกลับมาอยู่ร่วมกันของเขาอย่างไม่ต้องสงสัยในภพถัดไปกับผู้นำที่เขาปรับใช้อย่างองอาจ, พระองค์ลิขิตว่าในไม่ช้าพระองค์เช่นกันจะไปร่วมวงกับวิญญาณคู่มตะนี้ ซึ่งแต่ละคนด้วยชีวิตและความตายได้สาดความเรื่อรองที่ไม่เสื่อมสูญให้แก่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า, ตลอดทั้งสัปดาห์พระองค์ลิขิตคำสรรเสริญโคดุด, มุลลา ฮุสเซนและสาวกคนอื่นๆ ที่ได้สวมมงกุฎแห่งการสละชีวิตที่ทาบาสี

151

ทันใดที่ทรงให้การสรรเสริญเสร็จสมบูรณ์แก่บรรดาผู้ที่ฝากชื่อของตนไว้ในการปกป้องป้อม พระบ็อบในวันอาชูรา^[1] เรียกตัวมุลลา อาดี กุซาล^[2] ซึ่งเป็นบาบีคนหนึ่งจากมาราเกห์ที่มากอยมารับใช้พระองค์แทนซียิด ฮาซาน น้องชายของซียิด ฮุสเซนเน อาซีซช่วงสองเดือนสุดท้าย, พระองค์ต้อนรับเขาอย่างรักใคร่และประทานชื่อไซยาห์ให้แก่เขา ทรงฝากธรรมจารึกแห่งการรำลึกถึงผู้ล่วงลับที่เปิดเผยเป็นการรำลึกถึงผู้ละชีวิตทั้งหลายแห่งทาบาซีไว้ในความดูแลของเขา และบอกเขาให้ไปแสวงบุญที่จุดนั้นในนามของพระองค์ “จงลุกขึ้น” พระองค์เร่งรัดเขา “และด้วยการปล่อยวางอย่างสมบูรณ์ จงมุ่งหน้าไปยังมาซินดารอนโดยปลอมตัวเป็นนักเดินทาง และที่นั่นไปเยือนจุดที่เก็บรักษาร่างของผู้ฝากชื่อมตะเหล่านั้น ที่ได้ประทับตราความศรัทธาของพวกเขาในศาสนาของเราด้วยเลือด, ขณะที่เจ้าใกล้เข้าไปยังอาณาบริเวณของพื้นดินศักดิ์สิทธิ์นั้น จงถอดรองเท้า และโดยการก้มศีรษะเป็นการระลึกถึงพวกเขาด้วยความเคารพ จงเปล่งเสียงเรียกชื่อของพวกเขาและเวียนรอบสถูปของพวกเขาด้วยจิตอธิษฐาน, จงนำดินศักดิ์สิทธิ์ที่ปกคลุมศพของผู้ที่รักยิ่งของเรา โคดุดและมุลลา ฮุสเซนหนึ่งกำมือกลับมาให้เราเป็นการระลึกถึงการไปเยือนของเจ้า จงพยายามกลับมาก่อนวันนอว์รูซ เพื่อว่าเจ้าจะได้ฉลองเทศกาลนี้กับเรา ซึ่งเป็นเทศกาลเดียวเท่านั้นที่เราจะได้เห็นอีก”

152

ด้วยข้อสงสัยต่อคำสั่งการที่ได้รับ ไซยาห์ออกเดินทางไปแสวงบุญยังมาซินดารอน เขาไปถึงจุดหมายปลายทางในวันแรกของเดือนราบี โยล อัฟวาล ฮ.ศ.1266 [15 มกราคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] และวันที่เก้าของเดือนเดียวกันนั้น [(23 มกราคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] ซึ่งเป็นครบรอบปีแรกของการละชีวิตของมุลลา ฮุสเซน เขาทำการเยือนและปฏิบัติหน้าที่ตามพันธกิจที่ตนได้รับมอบหมาย จากที่นั่นเขามุ่งไปไปยังเตหะราน

153

ข้าพเจ้าได้ยินออกออย่ คาลิมผู้ซึ่งต้อนรับไซยาห์ ณ ทางเข้าบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในเตหะรานเล่าดังต่อไปนี้ “เป็นเวลากลางฤดูหนาวที่ไซยาห์มาเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์เมื่อกลับมาจากการแสวงบุญ ทั้งๆ ที่เป็นฤดูหนาวที่หนาวเหน็บด้วยความเย็นและหิมะ เขาก็ปรากฏตัวแต่งชุดของดาร์วิซที่สวมอย่างไม่สู้ดี เท้าเปล่าและผมเผ้ายุ่งเหยิง หัวใจของเขาถูกเป็นไฟด้วยเปลวที่การแสวงบุญนั้นจุด, ทันใดที่ซียิด ยาห์ยา ซาราบีสมญานามว่าวาฮิด ซึ่งเวลานั้นเป็นแขกในบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ ทราบการกลับมาของไซยาห์จากป้อมทาบาซี เขารีบเข้าไปสยบ ณ แทบเท้าของผู้แสวงบุญโดยลืมนึกความโอ้อ่าและพิธีที่บุรุษในตำแหน่งอย่างเขาเคยชิน, โดยการใช้มือกดขาสองข้างของไซยาห์ที่ปกคลุมด้วยโคลนไปถึงเขา เขาจูบขาน้อยอย่างเลื่อมใส วันนั้นข้าพเจ้าอัศจรรย์ใจต่อหลักฐานมากมายของความหวังใญ่รักใคร่ที่พระบาฮาอุลลาห์แสดงอย่างจะแจ้งต่อวาฮิด พระองค์แสดงความโปรดปรานต่อเขาอย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นพระองค์ให้แก่ผู้ใด กิริยาท่าทางการการสนทนาของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าไม่เหลือความสงสัยว่า อีกไม่นานวาฮิดคนเดียวกันนี้จะเด่นดังด้วยการกระทำที่นำสิ่งไม่น้อยไปกว่าการกระทำที่ฝากชื่อมตะของบรรดาผู้ปกป้องป้อมทาบาซี”

154

ไซยาห์พักอยู่ที่บ้านนั้นสามสัปดาห์ ใญ่รักใคร่ตามเขาไม่สามารถมองเห็นลักษณะของอานาภาพที่แฝงอยู่ในเจ้าบ้านอย่างที่ว่าฮิดมองเห็น, แม้ว่าเขาเองเป็นผู้รับความโปรดปรานที่สุดจากพระบาฮาอุลลาห์ เขาก็หาได้เข้าใจนัยสำคัญของพระพรที่โปรดปรานยังเขา ข้าพเจ้าได้ยินเขาเล่าประสบการณ์ระหว่างที่พักอาศัยอยู่ในฟามากุสตาวา : “พระบาฮาอุลลาห์ทรงเมตตาข้าพเจ้าอย่างท่วมท้น สำหรับวาฮิดแม้ว่าจะมีฐานะที่เลื่องชื่อ เขาก็ให้ข้าพเจ้ามาก่อนตัวเขาเองเสมอเมื่อใดก็ตามที่อยู่กับเจ้าบ้าน, ในวันที่ข้าพเจ้ามาถึงจากมาซินดารอน เขาก็จูบเท้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามุ่งต่อการต้อนรับข้าพเจ้าที่บ้านนั้น, แม้ว่าจะจมอยู่ในมหาสมุทรแห่งความอาวรี ในวันที่เหล่านั้นข้าพเจ้าก็หาได้ตระหนักถึงตำแหน่งที่พระบาฮาอุลลาห์ครองอยู่ตอนนั้น หรือสงสัยลักษณะของพันธกิจที่พระองค์ถูกลิขิตให้ปฏิบัติ”

155

[1] วันที่สิบของเดือนโมฮาร์รามเป็นครบรอบการละชีวิตของอิหม่ามฮุสเซนซึ่งในปีนั้นตรงกับวันที่ 26 พฤศจิกายน ค.ศ.1849 (พ.ศ.2392)

[2] ตามที่กล่าวไว้ใน *Kashfu'l-Ghitá*, p.241 ชื่อเต็มของเขาคือมีร์ซา อาลีเย ซายาเฮย์ มาราเกห์อี เขาทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ของพระบ็อบในมาห์คู จัดอยู่ในหมู่สหายนับนำของพระองค์ และต่อมาอำแขนับธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์

ก่อนที่ไซยาห์จะไปจากเตหะราน พระบาฮาอูลลาห์ฝากสารฉบับหนึ่งแก่เขา ซึ่งเนื้อหาของสารนี้พระองค์พูดให้ มีร์ซา ยาห์ยา^[1] และให้ส่งสารนี้ในนามของเขา ไม่นานหลังจากนั้นมีจดหมายตอบมาซึ่งเขียนด้วยลายมือของ พระบ็อบเอง ในจดหมายตอบนี้พระบ็อบมอบมีร์ซา ยาห์ยาไว้ในความดูแลของพระบาฮาอูลลาห์ และทรงเร่งเร้า ให้มีการเอาใจใส่การอบรมและฝึกฝนเขา ประชาชนแห่งคัมภีร์บายัน^[2] เข้าใจความหมายผิดว่าเป็นหลักฐาน ของคำกล่าวอ้างที่อวดตัว^[3] ที่พวกเขาเอามาเสนอให้เป็นประโยชน์ต่อผู้นำของตน ถึงแม้ว่าเนื้อหาของ จดหมายตอบนั้นไม่มีสิ่งให้อวดอ้างดังกล่าวเลย และนอกเหนือจากคำสรรเสริญที่ประทานให้แก่พระบาฮาอูลลาห์ และคำขอร้องให้ส่งสอนเลี้ยงดูมีร์ซา ยาห์ยาแล้ว ก็ไม่มีการกล่าวถึงตำแหน่งที่เขาอ้างเอาเอง กระนั้นสาวก ทั้งหลายของเขาก็นึกคิดกันไปเองอย่างเหลวไหลว่าจดหมายฉบับนั้นเป็นการยืนยันอำนาจที่พวกเขาสวมให้มีร์ ซา ยาห์ยา^[4]

156

มาถึงระยะนี้ของบันทึกเรื่องเล่าของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เล่าเหตุการณ์เด่นๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างปี ฮ.ศ.1265 [(ค.ศ.1848-49 (พ.ศ.2391-92)] ข้าพเจ้าระลึกได้ว่า ปีนั้นเองได้เป็นพยานต่อเหตุการณ์ที่มีนัยสำคัญที่สุดใน ชีวิตของข้าพเจ้าเอง เป็นเหตุการณ์ที่บ่งชี้การเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณของข้าพเจ้า การหลุดพ้นจากตรวนของ อดีต และการยอมรับธรรมสารของการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอผู้อ่านอย่าถือสาหากข้าพเจ้าสาธยาย สภาพแวดล้อมของชีวิตช่วงเริ่มต้นของข้าพเจ้ายาวเกินไป และเล่าเหตุการณ์ที่นำไปสู่การเปลี่ยนศาสนาของ ข้าพเจ้าละเอียดเกินไป, พ่อของข้าพเจ้าเป็นชนเผ่าทาเฮริ ซึ่งใช้ชีวิตเร่ร่อนในมณฑลโคราซาน ชื่อของเขาคือ โกลัม อาลี เป็นลูกชายของฮุสเซนเน อาหรับ เขาสมรสกับลูกสาวของคัลบ อาลี และมีลูกชายสามคนและลูก สาวสามคนกับเธอ ข้าพเจ้าเป็นลูกชายคนที่สองและได้รับชื่อยาร์ โมฮัมหมัด ข้าพเจ้าเกิดวันที่สิบแปดของเดือน ซาฟาร์ ฮ.ศ.1247 (29 กรกฎาคม ค.ศ.1831) ในหมู่บ้านซาราน ข้าพเจ้ามีอาชีพเป็นคนเลี้ยงแกะและได้รับการ ศึกษาขั้นมูลฐานที่สุดในวัยเริ่มต้น ข้าพเจ้าอยากอุทิศเวลามากขึ้นให้แก่การศึกษา แต่ไม่สามารถทำได้ เนื่องด้วยความจำเป็นรีบด่วนของสถานการณ์ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอ่านคัมภีร์โครอ่านด้วยความกระตือรือร้น ท่องจำหลายวรรคในคัมภีร์นั้นได้ และสวดวรรคเหล่านั้นขณะที่ตามฝูงแกะไปตามทุ่ง, ข้าพเจ้ารักความวิเวก และเฝ้ามองดวงดาวยามค่ำคืนด้วยความพิศและพิศวง, ในความเงียบของที่ห่างไกลผู้คน ข้าพเจ้าอ่านออกเสียง บทอธิษฐานบางบทซึ่งเชื่อว่าเป็นของอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา และขณะที่หันหน้าไปทางเคบเบอร์ห์^[5] ข้าพเจ้าวิงวอนพระผู้ทรงมหิธานุภาพขอทรงนำการย่างเท้าของข้าพเจ้าและช่วยให้ข้าพเจ้าพบสัจธรรม

157

บ่อยครั้งพ่อพาข้าพเจ้าไปโกม ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้คุ้นเคยกับคำสอนของอิสลาม วิธีการและธรรมเนียมของผู้นำ ทั้งหลายของอิสลาม พ่อเป็นสาวกที่เลื่อมใสศานานัน และสมาคมอย่างใกล้ชิดกับบรรดาผู้นำนักบวชที่มา

[1] สมญานามซัเบ อาซาล

[2] สาวกของมีร์ซา ยาห์ยา

[3] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.118-19 ว่า "คำกล่าวอ้างของชายหนุ่มผู้นี้อิงอยู่กับเอกสารการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งฉบับหนึ่ง ซึ่งเวลานี้อยู่ในครอบครองของ ศาสตราจารย์บราวน์ และได้รับการสนับสนุนยืนยันโดยจดหมายฉบับหนึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศสโดย Mons Nicolas อย่างไรก็ตามการปลอมเอกสารมีบทบาทอย่างมากในเอกสารต่างๆ ของโลกตะวันออกจนข้าพเจ้า ลังเลที่จะยอมรับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนี้ว่าเป็นของจริง และข้าพเจ้าคิดว่าไม่น่าเป็นไปได้อย่างยิ่งที่คณะ ใดๆ ของบุรุษที่จริงจังมาก จะยอมรับเอกสารมากกว่าหลักฐานของความรู้ของตนเองเกี่ยวกับความสามารถที่ไม่ ถึงของซัเบ อาซาล...ความเป็นไปได้คือสิ่งที่เตรียมการไว้แล้วได้รับการเห็นชอบเพิ่มเติม กล่าวคือ ปัจจุบันนี้ พระบาฮาอูลลาห์คือผู้กำกับทิศทางของกิจการต่างๆ เป็นการส่วนตัว และใช้พรสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ของตนในฐานะ ครู ขณะที่ซัเบ อาซาล (ชายหนุ่มที่อวดดี) ให้ชื่อของตนเป็นหัวหน้าให้เห็นโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนภายนอก และตัวแทนทั้งหลายของรัฐบาล"

[4] "พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้เป็นหนึ่ง พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จเป็นพยาน เราขอให้เจ้าไตร่ตรอง ในหัวใจดูธรรมลิขิตที่ถูกส่งในนามของเขา [มีร์ซา ยาห์ยา] ถึงพระผู้เป็นจุดปฐม [พระบ็อบ] เพื่อที่ว่าเจ้าจะยอมรับ และแยกเครื่องหมายของพระผู้เป็นหนึ่งที่แท้จริงออก ซึ่งเห็นชัดประจักษ์ดวงตะวัน *Epistle to the Son of the Wolf*, p.125"

[5] ดูภิธาน

รวมตัวกันในเมื่อนั้น, ข้าพเจ้าเฝ้าดูพ่อขณะที่พ่อสวดมนต์ในสุเหร่าอิหม่ามฮาซาน และปฏิบัติตามพิธีและพิธีกรรมทั้งหมดที่กำหนดไว้โดยศาสนาของพ่อด้วยความเอาใจใส่อย่างระมัดระวังและเคร่งศาสนาที่สุด, ข้าพเจ้าได้ยินการเทศน์ของโมฆาฮิดเลื่องชื่อหลายคนที่มาถึงจากนาจาฟ เข้าฟังการบรรยายของพวกเขา และฟังการอภิปรายการโต้เถียงผลของพวกเขา, ข้าพเจ้าเริ่มสังเกตเห็นความไม่จริงใจของพวกเขาที่ละน้อย และรังเกียจอุปนิสัยใจคอที่ต่ำทรามของพวกเขา, แม้ว่ากระตือรือร้นที่จะตรวจสอบความเชื่อทางศาสนาและความเชื่อที่ต้องยอมรับที่พวกเขาพยายามยึดเยียดให้ว่าเชื่อถือได้จริงแค่ไหน ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถหาเวลาหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่จะสนองความต้องการของตน ข้าพเจ้าถูกพ่อตำหนิบ่อยครั้งสำหรับความบังอาจและอยู่ไม่สุขของข้าพเจ้า พ่อพูดความรู้สึกอยู่บ่อยๆ ว่า “ข้ากลัวว่าวันหนึ่งความรังเกียจโมฆาฮิดเหล่านี้จะทำให้เจ้าตกอยู่ในความยุ่งยากอย่างใหญ่หลวง และนำคำตำหนิและความอับอายมาสู่เจ้า”

158

ในการไปเยี่ยมลุงฝ่ายมารดาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในหมู่บ้านโรบาท คาติมในวันที่สิบสองหลังจากนอว์รูซปี ฮ.ศ. 1263 [ค.ศ.1847 (พ.ศ.2390)] ข้าพเจ้าบังเอิญได้ยินการสนทนาระหว่างชายสองคนในสุเหร่าของหมู่บ้านนั้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าทราบการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบเป็นครั้งแรก หนึ่งในสองคนนั้นให้ข้อสังเกตว่า “ท่านได้ยินหรือไม่ว่าซียิดเด บ็อบถูกพาตัวไปที่หมู่บ้านคินาร์ เกิร์ตและอยู่ระหว่างทางไปเตหะราน?” เมื่อพบว่าเพื่อนของตนไม่รู้เหตุการณ์ตอนนี้ เขาเดินหน้าเล่าเรื่องทั้งหมดของพระบ็อบโดยเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการประกาศพันธกิจของพระองค์ การถูกจับกุมในซีราช การจากไปยังอิสฟาฮัน การต้อนรับที่อิหม่ามโจเมห์และมานูเช ข่านให้แก่พระองค์ เรื่องนาพิศวงและสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์สำแดง และคำตัดสินที่เหล่าโอลามาแห่งอิสฟาฮันประกาศลงโทษพระองค์ ทุกรายละเอียดของเรื่องราวนี้กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของข้าพเจ้า และปลุกเร้าความชื่นชมนับถืออย่างแรงในตัวของข้าพเจ้าสำหรับบุรุษที่สามารถใช้มนต์ดังกล่าวสะกดเพื่อนร่วมชาติ แสงสว่างของพระองค์ดูเหมือนจะท่วมวิญญูญาณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกราวกับว่าข้าพเจ้าเปลี่ยนไปนับถือศาสนาของพระองค์เรียบร้อยแล้ว

159

จากหมู่บ้านโรบาท คาติมข้าพเจ้ากลับไปยังซาราน พ่อให้ข้อสังเกตความอยู่ไม่สุขของข้าพเจ้าและแสดงความประหลาดใจต่อความประพฤติของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ยากกินไม่ยากนอน และตั้งใจจะปกปิดไม่ให้พ่อรู้ความลับเกี่ยวกับความกระวนกระวายใจของข้าพเจ้า เพราะเกรงว่าการแยมเรื่องนี้จะเป็นอุปสรรคต่อความสมหวังของข้าพเจ้าในที่สุด, ข้าพเจ้าอยู่ในสภาพนั้นจนกระทั่งซียิด ฮาซานเน ซาวอริมาถึงซาราน และสามารถให้ความกระจ่างข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องที่ได้กลายเป็นความคลั่งไคล้ที่ครอบงำชีวิตของข้าพเจ้า, ความรู้สึกมักคุ้นระหว่างเรารู้สึกอย่างรวดเร็วเป็นมิตรภาพที่ทำให้ข้าพเจ้ากล้าเล่าให้เขาฟังความปรารถนาของหัวใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าประหลาดใจอย่างยิ่งที่พบว่าเขาหลงใหลอยู่แล้วกับความลับของหัวข้อที่ข้าพเจ้าเริ่มแยมต่อเขา เขาเดินหน้าเล่าว่า “หนึ่งในลูกพี่ลูกน้องของข้าซียิด อิสมาอิลเล ซาวอริ ทำให้ข้าเชื่อมั่นในสัจธรรมของธรรมสารที่ซียิดเด บ็อบประกาศ เขาแจ้งให้ข้าทราบว่าเขาได้พบซียิดเด บ็อบหลายครั้งในบ้านของอิหม่ามโจเมห์แห่งอิสฟาฮัน และได้เห็นพระองค์เปิดเผยคำอธิบายซุรีห์แห่งวัลอารส์ (โกรอ่าน 103) ต่อหน้าเจ้าบ้านจริงๆ, ความรวดเร็วในการประพันธ์ของพระบ็อบ พลังโน้มน้าวและความไม่เหมือนใครของโฆหารของพระองค์ ได้ปลุกเร้าความประหลาดใจและความชื่นชมของเขา, เขาอัศจรรย์ใจที่พบว่าขณะที่ทรงเปิดเผยคำอธิบายนั้นโดยไม่ลดความเร็วของการลิขิต พระองค์ยังสามารถตอบคำถามใดก็ตามที่บรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่นถูกเร้าจิตใจให้ถามพระองค์, ความใจกล้าที่ลูกพี่ลูกน้องของข้าลุกขึ้นเทศน์ธรรมสารนั้นปลุกเร้าความไม่เป็นมิตรของคาคโคดา^[1] และซียิดทั้งหลายแห่งซาวอริห์ ผู้ซึ่งบิบบังคับเขาให้กลับไปยังอิสฟาฮันที่ซึ่งเขาตั้งถิ่นฐานอยู่เร็วๆ นี้ ข้าเช่นกันไม่สามารถอยู่ต่อในซาวอริห์จึงจากไปยังคาซาน ในเมืองนี้ข้าใช้เวลาของฤดูหนาวและได้พบฮาจิ มีร์ซา จานี ซึ่งลูกพี่ลูกน้องของข้าพูดถึง และเขาให้ตำราที่พระบ็อบลิขิตชื่อว่า ‘เรขอเลเย เอดลียะห์’ แก่ข้า และเร่งเร้าข้าให้อ่านอย่างรอบคอบและคืนตำรานั้นให้เขาหลังจากสามสัปดาห์, ข้าหลงเสน่ห์หัวข้อและภาษาของตำรานั้นถึงขนาดที่ข้าเดินหน้าคัดลอกเนื้อหาทั้งหมดของตำรานั้นทันที, เมื่อข้าคืนตำรานั้นให้กับเจ้าของ เขาแจ้งให้ข้าทราบว่าข้าพึงพลาดโอกาสที่จะได้พบผู้ประพันธ์ตำรานั้น ซึ่งทำให้ข้าเสียใจมาก เขากล่าวว่า ‘ซียิดเด บ็อบเองมาถึงก่อนวันนอว์รูซและเป็นแขกค้างอยู่สามคืนที่บ้านของข้าพเจ้า ตอนนี้พระองค์อยู่ระหว่างทางไปเตหะราน และหากท่านออกเดินทางเดี๋ยวนี้ ท่านจะตามไปทันพระองค์แน่นอน’ ข้าลุกขึ้นทันทีและจากไปโดยเดินตลอดทางจากคาซานไปยังป้อมปราการแห่งหนึ่งในละแวกคินาร์ เกิร์ต ขณะที่ข้ากำลังพักอยู่ที่ใต้เงาของกำแพงปราการ ชายที่ดูมีชีวิตชีวาคนหนึ่งโผล่ออกมาจากป้อมปราการและถามข้าว่า ข้าคือใครและกำลังจะไปไหน ข้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้า

[1] ดูภิธาน

เป็นซีอิดยากจนคนหนึ่ง เป็นผู้เดินทางและคนแปลกหน้าสำหรับที่นี่' เขาพาเข้าไปที่บ้านของเขาและเชิญข้าให้ ค้างคืนในฐานะแขก, ระหว่างการสนทนากันเขากล่าวว่า : 'ข้าพเจ้าสงสัยว่าท่านเป็นสาวกของซีอิดที่มาพักอยู่ใน ป้อมปราการนี้สามสัปดาห์ จากนั้นพระองค์ถูกย้ายไปยังหมู่บ้านคูเลน และสามวันก่อนทรงจากไปยัง อาเซอร์ไบจาน, ข้าพเจ้าถือว่าตนเป็นหนึ่งในสาวกพระองค์ ชื่อของข้าพเจ้าคือฮาจิ เซโนล ออบเติน ข้าพเจ้า ตั้งใจจะไม่แยกตัวจากพระองค์ แต่พระองค์บอกข้าพเจ้าให้อยู่ต่อที่นี่ และสื่อความรักและความปรารถนาดีของ พระองค์ไปถึงมิตรสหายของพระองค์คนใดก็ตามที่ข้าพเจ้าอาจพบ และชักจูงพวกเขาไม่ให้ตามพระองค์ไป พระองค์สั่งการข้าพเจ้าว่า "จงบอกพวกเขาให้ถวายชีวิตให้แก่การรับใช้ศาสนาของเรา เพื่อว่าอุปสรรคที่ขวาง กั้นความก้าวหน้าของศาสนาจะถูกขจัดออกไป เพื่อว่าสาวกทั้งหลายของเราจะได้อุปมาพระผู้เป็นเจ้าและถือ ปฏิบัติศีลของศาสนาของตนได้อย่างปลอดภัยและมีอิสระ" ข้าพเจ้าละทิ้งโครงการของตนทันที และแทนที่จะ กลับไปโกม ข้าพเจ้าตัดสินใจมายังสถานที่นี้"

160

เรื่องราวที่ซีอิด ฮาซานเน ซาออร์นี่เล่าให้ฟังช่วยบรรเทาความกระวนกระวายใจของข้าพเจ้า เขาให้ข้าพเจ้าดู สำเนาของ "เรซอเลเย เอดลียะห์" ที่เขานำติดตัวมา ซึ่งการอ่านผลงานนี้ได้ถ่ายทอดความเข้มแข็งและความสด ซืนให้แก่วิญญาณของข้าพเจ้า, ในสมัยนั้นข้าพเจ้าเป็นนักเรียนของซีอิดคนหนึ่งผู้ซึ่งสอนคัมภีร์โกรอ่านแก่ ข้าพเจ้า และความสามารถของเขาที่จะให้ความกระจ่างเกี่ยวกับความเชื่อหลักของศาสนาของเขาเป็นที่ ประจักษ์ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ต่อสายตาของข้าพเจ้า, ซีอิด ฮุสเซนซึ่งข้าพเจ้าเคยขอข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับศาสนา แนะนำข้าพเจ้าให้ไปพบซีอิด อิสมาอิลเล ซาออร์นี่ ซึ่งวิธีปฏิบัติที่ไม่แปรเปลี่ยนของเขาคือการไปเยือนสถานที่ สักการะทั้งหลายของอิหม่ามชาติหฺ์^[1] ในโกมทุกฤดูใบไม้ผลิ, ข้าพเจ้าชักนำพ่อผู้ซึ่งไม่ใส่ใจเต็มใจจะแยกจาก ข้าพเจ้า ให้ส่งข้าพเจ้าไปยังเมืองนั้นด้วยจุดหมายที่จะเชี่ยวชาญความรู้ภาษาอาหรับ, ข้าพเจ้าระวังในการ ปกปิดจุดประสงค์ที่แท้จริงของตนไม่ให้พ่อทราบ ด้วยกลัวว่าการแย้มจุดประสงค์ดังกล่าวอาจทำให้พ่อตกที่นั่ง ลำบากกับพวกกอดี^[2] และเหล่าโอลามาแห่งซาราน และขัดขวางข้าพเจ้าจากการทำตามจุดหมายให้สำเร็จ

161

ระหว่างที่ข้าพเจ้าอยู่ในโกม แม่ น้องสาวและน้องชายของข้าพเจ้ามาเยี่ยมข้าพเจ้าเนื่องในโอกาสเทศกาลนอวี รุซ และพักอยู่กับข้าพเจ้าราวหนึ่งเดือน, ระหว่างการมาเยี่ยมของพวกเขา ข้าพเจ้าสามารถให้ความสว่างแก่แม่ และน้องสาวเกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมใหม่ และจุดความรักของพระผู้เปิดเผยพระธรรมในหัวใจของพวกเขา ได้สำเร็จ, สามสัปดาห์หลังจากที่พวกเขากลับไปยังซาราน ซีอิด อิสมาอิลที่ข้าพเจ้ารอคอยอย่างอดรนทนไม่ได้ มาถึง และในวิถีของการอภิปรายกับข้าพเจ้า เขาสามารถแถลงไขรายละเอียดทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับการทำ ให้ข้าพเจ้าเลื่อมใสศาสนาใหม่ได้อย่างสมบูรณ์ เขาเน้นความต่อเนื่องของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ ยืนยัน ความเป็นหนึ่งโดยมูลฐานของศาสนทูตทั้งหลายในอดีต และอธิบายความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของศาสนทูต ทั้งหลายกับพันธกิจของพระบ็อบ เขายังแย้มลักษณะของงานที่เขาคัด อาหมัดเด อาซาอีและซีอิด คาเซมเม่ ราซที่ ทำไว้อีกด้วย ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับสองคนนี้มาก่อน, ข้าพเจ้าถามเกี่ยวกับหน้าที่ของสาวกที่ซื่อสัตย์ ทุกคนของศาสนาในปัจจุบันนี้ เขาตอบว่า "บัญชาของพระบ็อบคือ ทุกคนที่ยอมรับธรรมสารของพระองค์ควร มุ่งหน้าไปยังมาซินดาร์อน และให้ความช่วยเหลือแก่โคดส ซึ่งเวลานี้ถูกล้อมโดยกองกำลังของศัตรูที่ไม่ลดละ" ข้าพเจ้าแสดงความกระตือรือร้นที่จะไปกับเขาขณะที่เขาเองกำลังตั้งใจจะเดินทางไปยังป้อมทาบาสี อย่างไรก็ตาม ภายใต้อาณัติของข้าพเจ้าให้ที่อยู่ต่อที่โกมกับมีร์ซา ฟาฮูลลาเฮ ฮัคคอค ซึ่งเป็นหนุ่มน้อยวัยเดียวกับข้าพเจ้าที่เขา พึงชี้แนะมาสู่ศาสนาใหม่ จนกว่าจะได้รับข่าวสารของเขาจากเตหะราน

162

ข้าพเจ้ารอคอยข่าวสารนั้นอย่างไร้ประโยชน์ และเมื่อพบว่าไม่มีถ้อยคำใดมาจากเขาข้าพเจ้าตัดสินใจไปยังเมือง หลวง) เพื่อนของข้าพเจ้ามีร์ซา ฟาฮูลลาเฮ ฮัคคอคตามข้าพเจ้ามาที่หลัง ในที่สุดเขาถูกจับกุมและร่วมชะตา กรรมกับบรรดาผู้ที่ถูกสังหารในปี ฮ.ศ.1268 [ค.ศ.1851-52 (พ.ศ.2394-95)] สืบเนื่องมาจากการพยายามเอา ชีวิตกษัตริย์ซาร์, เมื่อมาถึงเตหะรานข้าพเจ้ามุ่งหน้าตรงไปยังมีร์ซาเด ซาห์ตรงข้ามกับมัดเรซหฺ์ (คูอิฮาน) ซึ่งต่อมา ณ ทางเข้าสุเหร่านี้ข้าพเจ้าได้พบซีอิด อิสมาอิลเล ซาออร์นี่อย่างไม่คาดคิด เขารีบแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ว่า เขาพึงเขียนจดหมายถึงข้าพเจ้าและกำลังจะส่งจดหมายนั้นไปที่โกม

[1] คูอิฮาน

[2] คูอิฮาน

163

ขณะที่เรากำลังเตรียมตัวจากไปยังมาซินดารอน มีข่าวมาถึงเราว่าบรรดาผู้ปกป้องป้อมหบาฮิถูกสังหารหมู่อย่างโหดเหี้ยมโดยวิธีทรยศ และตัวป้อมเองถูกทำลายราบ, เราทุกข์ใจมากต่อการได้รับข่าวที่น่าใจหายนี้ และไว้อาลัยต่อชะตาที่น่าสลดของบรรดาผู้ที่ปกป้องศาสนาที่รักยิ่งของตนอย่างอาภวัญญู, วันหนึ่งโดยไม่คาดคิด ข้าพเจ้าพบกับลุงฝ่ายมารดานอว์รูซ อาลี ซึ่งมาเพื่อจะรับข้าพเจ้ากลับไป ข้าพเจ้าแจ้งให้ซียิด อิสมาอีลทราบ เขาแนะนำข้าพเจ้าให้จากไปยังซาราน และไม่ให้ปลุกเร้าความไม่เป็นที่มิตรมากไปกว่านี้ต่อบรรดาผู้ที่ยินทรานให้ข้าพเจ้ากลับไป

164

เมื่อมาถึงหมู่บ้านถิ่นกำเนิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสามารถทำให้น้องชายเลื่อมใสศาสนาที่แม่และน้องสาวของข้าพเจ้าอ้าแขนรับแล้ว ข้าพเจ้ายังชักนำพ่อได้สำเร็จให้อนุญาตให้ข้าพเจ้าจากไปยังเตหะรานอีกครั้ง ข้าพเจ้าเข้าใช้มัดเรเซห์เดิมเป็นที่พักอาศัย ที่ซึ่งข้าพเจ้าถูกจัดให้พักในการมาเยือนครั้งก่อน และพบมีร์ซา อับดุล คาริมที่นั่นซึ่งข้าพเจ้ามารู้ทีหลังว่าพระบาฮาอุลลาห์ให้ชื่อเขาว่ามีร์ซา อาหมัด เขาต้อนรับข้าพเจ้าด้วยความรักและบอกข้าพเจ้าว่า ซียิด อิสมาอีลมอบหมายข้าพเจ้าให้อยู่ในความดูแลของเขา และต้องการให้ข้าพเจ้าอยู่กับเขา จนกว่าซียิด อิสมาอีลเองจะกลับมายังเตหะราน, วันเวลาที่ข้าพเจ้าเป็นสหายอยู่กับมีร์ซา อาหมัดจะไม่มีวันถูกลืม ข้าพเจ้าพบว่าเขาเป็นร่างแห่งความรักและความเมตตา ถ้อยคำที่เขาบันดาลใจและปลุกความศรัทธาของข้าพเจ้าถูกจารึกบนหัวใจของข้าพเจ้าอย่างลอบอกไม่ได้

165

โดยมีร์ซา อาหมัดข้าพเจ้าถูกแนะนำตัวต่อสาวกทั้งหลายของพระบ๊อบ ซึ่งข้าพเจ้าสมาคมกับพวกเขาและได้รับข้อมูลที่บริบูรณ์กว่าเกี่ยวกับคำสอนของศาสนา, ในสมัยนั้นมีร์ซา อาหมัดหาเลี้ยงชีพด้วยการคัดลอกเอกสารและอุทิศเวลาทำให้แก่การคัดลอกคัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซียและธรรมลิขิตอื่นๆ ของพระบ๊อบ สำเนาเหล่านี้เขาเตรียมด้วยความอุทิศตนถ่อมอบให้เพื่อนสาวกคนอื่นๆ เป็นของขวัญ หลายครั้งข้าพเจ้าเองเป็นผู้นำของขวัญจากเขาไปให้ภรรยาของมุลลา เมห์ดีเย คานดี ผู้ซึ่งทิ้งลูกชายวัยทารกของตนและรีบไปสมทบกับผู้อาศัยอยู่ในป้อมหบาฮิ

166

ระหว่างวันเหล่านั้นข้าพเจ้าได้รับแจ้งว่า ทาเฮเรห์ซึ่งอาศัยอยู่ในนूरตั้งแต่การกระจัดกระจายกันไปจากการชุมนุมที่บาตาซ ได้มาถึงเตหะรานและถูกกักขังอยู่ในบ้านของมาห์มุด ชานะ คาลานทาร์ (นายกเทศมนตรี) ที่ซึ่งแม้ว่าจะเป็นคนโทษเธอก็ได้รับการปฏิบัติด้วยความเกรงใจและมารยาท

167

วันหนึ่งมีร์ซา อาหมัดพาข้าพเจ้าไปยังบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งภรรยาของพระองค์วารากาโกล อูลา^[1] เป็นมารดาของกิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด^[2] ได้รักษาดวงตาของข้าพเจ้าด้วยซีฟิงที่เธอเองเป็นคนทำและส่งมาให้ข้าพเจ้าโดยมีร์ซา อาหมัดคนเดียวกันนี้, คนแรกที่ข้าพเจ้าพบในบ้านนั้นคือบุตรชายที่รักยิ่งของเธอซึ่งตอนนั้นเป็นเด็กอายุหกขวบ เขายิ้มต้อนรับข้าพเจ้าขณะที่เขากำลังยืนอยู่ที่ประตูห้องที่พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่, ข้าพเจ้าเดินผ่านประตูนั้นและถูกพาเข้าไปพบมีร์ซา ยาห์ยา โดยไม่ตระหนักเลยถึงสถานะของผู้อาศัยอยู่ในห้องที่ข้าพเจ้าทิ้งไว้ข้างหลัง, เมื่อถูกนำมาพบมีร์ซา ยาห์ยาซึ่งหน้า ทันทีที่สังเกตดูลักษณะหน้าตาและการสนทนาของเขา ข้าพเจ้าตื่นตกใจต่อความไม่คู่ควรเลยของเขาสำหรับตำแหน่งที่กล่าวอ้าง

168

ในอีกโอกาสหนึ่งที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมบ้านเดียวกันนั้น ขณะที่ข้าพเจ้าเกือบจะเข้าไปในห้องที่มีร์ซา ยาห์ยาอาศัยอยู่, ออกอเย คาลิมซึ่งข้าพเจ้าพบก่อนหน้านั้นได้เข้ามาหาและขอร้องข้าพเจ้าให้พา "ออกอ" (หมายความว่า "ท่านนาย" ซึ่งเป็นสมญานามที่ใช้ระบุถึงพระอับดุลบาฮาเวลานั้น) ไปยังมัดเรเซเย มีร์ซา ซาลีห์แทนเขา แล้วให้กลับมาที่นี่ เนื่องด้วยอิสฟานดิยาร์ซึ่งเป็นคนรับใช้ไปตลาดและยังไม่กลับมา ข้าพเจ้ายินยอมด้วยความดีใจ

[1] ตามตัวอักษรคือ "ใบไม้ที่สูงส่งที่สุด"

[2] สมญานามของพระอับดุลบาฮา

และขณะที่กำลังเตรียมที่จะไปเข้าพบเจ้าเห็นกิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาฮา) ซึ่งเป็นเด็กที่งามคมคายใส่คูลาห์ (คูอิกิธาน) และสวมจูปิเย ฮีซารีล (เสื้อคลุมชนิดหนึ่ง) ออกมาจากห้องที่บิดาอาศัย และลงชั้นบันไดที่ไปยังประตูรั้วของบ้าน ข้าพเจ้าเข้าไปหาและเหยียดมือออกไปจะอุ้มเขา ขณะที่จับมือของข้าพเจ้าเขากล่าวว่า “เราจะเดินไปด้วยกัน” และนำทางข้าพเจ้าออกจากบ้าน, เราพูดคุยขณะที่เดินจับมือกันมุ่งไปที่มัตเรเซห์ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในสมัยนั้นด้วยชื่อฟา มินาร์ ขณะที่เราไปถึงห้องเรียนของเขา เขาหันมาหาข้าพเจ้าและกล่าวว่า : “ขอให้มาอีกครั้งบ่ายนี้และพาผมกลับบ้าน เพราะอิสฟานดิยาร์ไม่สามารถมารับผม พ่อของผมจำเป็นต้องใช้เขาวินนี้” ข้าพเจ้ายอมตามด้วยความดีใจและกลับไปบ้านของพระบาฮาอูลลาห์ที่ทันที ที่นั่นข้าพเจ้าพบมีร์ซา ยาห์ยาอีกครั้ง เขาส่งมอบจดหมายฉบับหนึ่งให้แก่มือของข้าพเจ้า และขอข้าพเจ้าให้นำจดหมายนั้นไปยังมัตเรเซห์ ซาตรีและส่งให้พระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งข้าพเจ้าได้รับการบอกว่าข้าพเจ้าจะพบพระองค์ในห้องที่มุลลา บาเกเร บาสทามีอาศัย เขาขอให้ข้าพเจ้านำคำตอบกลับมาทันที ข้าพเจ้าทำตามที่ได้รับมอบหมายและกลับไปมัตเรเซห์ทันเวลาพากิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกลับบ้าน

169

วันหนึ่งมีร์ซา อาหมัดเชิญข้าพเจ้าไปพบฮาจิ มีร์ซา ซียิด อาลีสูงฝ่ายมารดาของพระบ๊อบ ผู้ซึ่งกลับมาจากเซห์ริคเร็ว ๆ นี้ และกำลังพักอยู่ที่บ้านของโมฮัมหมัด เบกเก ซาฟาซีในละแวกของประตูเซอมีราน, เมื่อจ้องมองใบหน้าของเขาข้าพเจ้าตะลึงต่อลักษณะหน้าตาที่ประเสริฐและโฉมหน้าที่สงบของเขา การไปเยี่ยมเขาครั้งต่อๆ มาช่วยเพิ่มความชื่นชมของข้าพเจ้าต่อน้ำใสใจคอที่อ่อนหวาน ความเคร่งศาสนาที่ลึกลับและอุปนิสัยใจคอที่เข้มแข็งของเขา, ข้าพเจ้าจำได้อย่างดีว่าในโอกาสหนึ่ง ณ ที่ชุมนุมแห่งหนึ่ง ออกอเย คาลิมเร้งเจ้าเขาให้ไปจากเตหะรานซึ่งตอนนั้นอยู่ในสภาวะที่ไม่สงบ และหนีบรรยากาศที่อันตรายในเมือง, เขาตอบอย่างมั่นใจว่า “ทำไมกลัวสำหรับความปลอดภัยของข้าพเจ้า? ขอให้ข้าพเจ้าเช่นกันสามารถมีส่วนในงานเลี้ยงที่มีมือของพระเจ้าทรงบริหารกำลังปู่โต๊ะสำหรับบรรดาผู้ที่พระองค์เลือกสรร!”

170

ไม่นานหลังจากนั้นพวกปลุกการก่อกบฏสามารถจุดความอลหม่านอย่างร้ายแรงในเมืองนั้น สาเหตุโดยตรงของความอลหม่านนี้คือการกระทำของซียิดคนหนึ่งจากคาซานซึ่งอาศัยอยู่ในมัตเรเซห์ดอโรซ ซาฟา ซึ่งซียิดโมฮัมหมัดที่รู้จักกันดีไปไว้ใจเขา และกล่าวอ้างว่าได้เปลี่ยนเขามานับถือคำสอนของพระบ๊อบ, มีร์ซา โมฮัมหมัด ฮุสเซนเน เคอร์มานีซึ่งพักอาศัยอยู่ในมัตเรเซห์เดียวกัน และเป็นผู้บรรยายความเชื่อเฉพาะทางอภิปรัชญาของศาสนาอิสลามที่รู้จักกันดี พยายามหลายครั้งที่จะชักนำซียิด โมฮัมหมัดซึ่งเป็นนักเรียนคนหนึ่งของตน ให้เลิกคบหากับซียิดผู้นั้นซึ่งตนเชื่อว่าไว้ใจไม่ได้ และอย่าให้เขาเข้ามาในที่ชุมนุมของชาวบาบิ, อย่างไรก็ตามซียิดโมฮัมหมัดไม่ฟังคำเตือนนี้ และยังคงสมาคมกับเขาจนกระทั่งต้นเดือนราบีฮ์ ซานี ฮ.ศ.1266 [14 กุมภาพันธ์-15 มีนาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] ซียิดทรยศผู้นั้นไปหาซียิด ฮุสเซนเนหนึ่งในโอลามาแห่งคาซาน และส่งมอบชื่อและที่อยู่ของชาวบาบิราวห้าสิบคนที่อาศัยอยู่ในเตหะรานเวลานั้นให้แก่มือของเขา รายชื่อเดียวกันนั้นถูกซียิด ฮุสเซนเนเสนอทันทีไปยังมาห์มุด ชานะ คาลานทาร์ ผู้ซึ่งสั่งให้จับกุมพวกเขาทั้งหมด ชาวบาบิสิบสี่คนถูกจับและนำตัวมาพบเจ้าหน้าที่

171

ในวันที่พวกเขาถูกจับ ข้าพเจ้าบังเอิญอยู่กับน้องชายและสูงฝ่ายมารดาซึ่งมาถึงจากซาราน และเข้าพักอาศัยในโรงเตี๊ยมนอกประตูโนวี, เช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาออกเดินทางไปยังซาราน และขณะที่ข้าพเจ้ากลับมายังมัตเรเซห์ดอโรซ ซาฟา ข้าพเจ้าค้นพบห่อของในห้องของข้าพเจ้า มีจดหมายวางอยู่บนห่อซึ่งมีร์ซา อาหมัดเขียนถึงข้าพเจ้า จดหมายฉบับนั้นแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบที่ สุดท้ายแล้วซียิดทรยศได้ประณามเราและก่อความโกลาหลอย่างรุนแรงในเมืองหลวง เขาเขียนว่า “ห่อของที่เราทิ้งไว้ในห้องนี้บรรจุธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่อยู่ในครอบครองของเรา หากเจ้ามาถึงสถานที่นี้โดยปลอดภัย จงนำธรรมลิขิตเหล่านี้ไปยังโรงเตี๊ยมของฮาจิ นาดอาลี ที่ซึ่งในห้องหนึ่งในโรงเตี๊ยมนี้เจ้าจะพบชายคนหนึ่งที่มีชื่อนั้นและเป็นคนพื้นเมืองกาซวิน ให้เจ้าส่งมอบห่อของนี้พร้อมกับจดหมายที่มาด้วยกันให้แก่เขา จากนั้นให้เจ้ามุ่งหน้าทันทีไปยังมัสยิดเด ซาห์ ที่ซึ่งเราหวังว่าจะสามารถพบเจ้า” ข้าพเจ้าทำตามคำสั่งของเขาและส่งมอบห่อของนั้นให้ฮาจิผู้นั้น และไปถึงมัสยิดดังกล่าว ที่ซึ่งข้าพเจ้าได้พบมีร์ซา อาหมัดและได้ยินเขาเล่าว่า เขาถูกโจมตีและแสวงหาที่ลี้ภัยในมัสยิดอย่างไร ซึ่งในอาณาบริเวณของมัสยิดนั้นเขาได้รับความคุ้มครองจากการโจมตีเพิ่มเติม

172

ระหว่างนั้นพระบาฮาอูลลาห์ได้ส่งข่าวสารจากมัดเรเซห์ ชาดร์ไปถึงมีร์ซา আহมัด เพื่อแจ้งให้เขาทราบแผนการของอามีร์ เนซาม ผู้ซึ่งได้เรียกร้องอิหม่ามโฆมาแล้วในสามโอกาสต่างกันให้จับกุมเขา, พระองค์ทรงเตือนด้วยว่าอามีร์ไม่สนใจสิทธิของการเป็นที่คุ้มภัยที่สามให้มัสยิด และตั้งใจจะจับกุมพวกที่แสวงหาที่ลี้ภัยในเขตคุ้มครองนั้น มีร์ซา আহมัดถูกเร่งเร้าให้จากไปยังโกมโดยการปลอมตัว และได้รับมอบหมายให้บอกทางให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านในซาราน

173

ระหว่างนั้นญาติฯ ของข้าพเจ้าซึ่งจำข้าพเจ้าได้ในมัสยิดเด ชาห์ รุกเร้าข้าพเจ้าให้จากไปยังซาราน โดยให้เหตุผลว่าพ่อของข้าพเจ้าซึ่งได้รับข่าวผิดๆ ว่าข้าพเจ้าถูกจับกุมและจวนจะถูกประหารชีวิต กำลังเป็นทุกข์อย่างหนัก และเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะรีบไปคลายความวิตกกังวลของพ่อ, โดยการทำตามคำแนะนำของมีร์ซา আহมัดที่ให้ข้าพเจ้าถือโอกาสที่พระผู้เป็นเจ้าส่งมาให้ ข้าพเจ้าจากไปยังซารานและฉลองนอว์รูซกับครอบครัวของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นงานฉลองที่ได้รับพรสองเท่าเนื่องด้วยเป็นวันที่ตรงกับวันที่ห้าของเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1266 [ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] ซึ่งเป็นครบรอบวันที่พระบ็อบประกาศพันธกิจของพระองค์ นอว์รูซของปีนั้นถูกกล่าวถึงในคิตาบี พันซ์ ซาน ซึ่งเป็นหนึ่งในผลงานทำๆ ของพระบ็อบ พระองค์ลิขิตไว้ในคัมภีร์เล่มนั้นว่า “วันนอว์รูซที่หกหลังจากการประกาศพันธกิจของจุดของคัมภีร์บายน ^[1] ตรงกับวันที่ห้าของเดือนจามาดีโย อัฟวาล ปีจันทรคติที่เจ็ดหลังจากการประกาศเดียวกันนั้น” ในวรรคเดียวกันนั้นพระบ็อบกล่าวเป็นนัยถึงความจริงที่ว่า นอว์รูซของปีนั้นจะเป็นนอว์รูซสุดท้ายที่พระองค์ลิขิตให้ฉลองบนโลกนี้

174

ท่ามกลางงานรื่นเริงที่ญาติฯ ของข้าพเจ้าฉลองในซาราน หัวใจของข้าพเจ้าอยู่ที่เตหะราน และความคิดของข้าพเจ้ามุ่งไปที่ชะตาที่อาจบังเกิดกับเพื่อนสาวกทั้งหลายของข้าพเจ้าในเมืองที่ปั่นป่วนนั้น ข้าพเจ้าอยากจะได้ยินเกี่ยวกับความปลอดภัยของพวกเขา, แม้ว่าอยู่ในบ้านของพ่อและถูกล้อมรอบด้วยความห่วงใยของพ่อแม่ ข้าพเจ้าก็รู้สึกกดดันด้วยความคิดของการถูกตัดขาดจากเพื่อนสาวกกลุ่มน้อยนั้น ซึ่งภัยอันตรายของพวกเขา ข้าพเจ้าจินตนาการได้ดี และความทุกข์ทรมานของพวกเขาข้าพเจ้าอยากมีส่วนร่วม, ความรู้สึกใจไม่ดีที่แย่มากของข้าพเจ้าขณะที่ถูกกักบริเวณอยู่ในบ้าน ได้รับการผ่อนคลายเป็นอย่างไม่คาดหมายโดยการมาถึงของซาเดเค ทาบรีซี ผู้ซึ่งมาจากเตหะรานและได้การต้อนรับในบ้านของพ่อ, แม้ว่าจะปลดปล่อยข้าพเจ้าให้พ้นจากความไม่แน่ใจที่กดดันข้าพเจ้ามาก เขาก็คลี่เรื่องราวความโหดเหี้ยมที่สยองขวัญต่อหูของข้าพเจ้า ถึงขนาดว่าความใจไม่ดีที่น่าวิตกอยู่เดิมนั้น ซดลงต่อแสงมรณะที่เรื่องราวที่น่าขนลุกดังกล่าวสาตมายังหัวใจของข้าพเจ้า

175

สภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของพี่น้องของข้าพเจ้าที่ถูกจับกุมในเตหะรานซึ่งเป็นชะตาของพวกเขา ข้าพเจ้าจะเดินหน้าเล่าบัดนี้ สาวกสิบสี่คนของพระบ็อบที่ถูกจับ ถูกคุมขังอยู่ในบ้านของมาห์มุด ซาน คาลาน ทาร์ตั้งแต่วันที่หนึ่งถึงวันที่ยี่สิบสองของเดือนราบียีส ซานี [14 กุมภาพันธ์-15 มีนาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] ทาเฮเรห์ถูกกักขังเช่นกันอยู่บนบนของบ้านหลังเดียวกันนั้น พวกเขาถูกกระทำอย่างทารุณทุกอย่าง, บรรดาผู้ประหัตประหารใช้ทุกอุบายหาทางชักนำพวกเขาให้บอกข้อมูลที่ตนต้องการ แต่ไม่ได้คำตอบที่พอใจ, หนึ่งในเคล็ดลับนั้นคือโมฮัมหมัด ฮุสเซนเน มารอกออิซิงแข็งขันไม่ยอมพูดแม้แต่คำเดียวแม้จะถูกกดดันอย่างหนัก พวกเขาทรมานเขา และหันไปใช้ทุกมาตรการที่เป็นไปได้เพื่อที่จะเค้นเบาะแสจากเขาที่สามารถส่งเสริมจุดประสงค์ของตน แต่ทำไม่สำเร็จ เขาแข็งขันอย่างแน่วแนจนบรรดาผู้กดขี่คิดว่าเขาเป็นใบ้, พวกเขาถามฮาจี มุลลา อิสมาอิลผู้เปลี่ยนเขาไปนับถือศาสนาใหม่ว่า เขาพูดได้หรือไม่ ฮาจี มุลลา อิสมาอิลตอบว่า “เขาไม่พูดแต่ไม่เป็นใบ้ เขาเป็นคนพูดคล่องและพูดไม่ติดขัด” ทันใดที่ฮาจี มุลลา อิสมาอิลเรียกชื่อเขา เขีย้อตอบรับประกันความพร้อมของตนที่จะยึดถือความประสงค์ของเขา

176

เมื่อเชื่อมั่นว่าตนไม่สามารถจ้างเจตจำนงของชาวบาปีเหล่านี้ พวกเขาเสนอเรื่องไปยังมาห์มุด ซานผู้ซึ่งเสนอกรณีนี้อีกทอดไปยังอามีร์ เนซาม มีร์ซา ทากี ซาน ^[2] ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ชาห์ สมัยนั้นประมุขละเว้นจากการแทรกแซงโดยตรงในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกิจการของชุมชนที่ถูกประหัตประหาร และมัก

[1] หนึ่งในสมญานามของพระบ็อบ

[2] เขาคือลูกชายของโกร์บานหัวหน้าพ่อครัวของกอเอม มากามนายกรัฐมนตรีคนก่อนฮาจี มีร์ซา ออกอซี

ไม่รู้การตัดสินใจต่างๆ ที่ทำไปเกี่ยวกับสมาชิกของชุมชนนี้ นายกรัฐมนตรีได้รับมอบอำนาจเต็มที่ที่จะจัดการกับพวกเขาตามที่ตนเห็นควร ไม่มีใครตั้งข้อสงสัยการตัดสินใจของเขา หรือกล้าไม่เห็นชอบกับลักษณะที่เขาใช้อำนาจ เขาออกคำสั่งเด็ดขาดทันทีโดยชูว่าจะประหารชีวิตใครก็ตามในนักโทษสิบสี่คนที่ไม่เต็มใจจะถอนตัวจากศาสนา เจ็ดคนถูกบีบบังคับจนยอมต่อแรงกดดันและได้รับการปล่อยตัวทันที ที่เหลืออีกเจ็ดประกอบกันเป็นผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน^[1]

177 (ผู้สละชีวิตคนแรก)

ฮาจีร์ มีร์ซา ซียิด อาลีสมญานามว่าคาเล อาซาม^[2] เป็นลูกฝ่ายมารดาของพระบ็อบและเป็นหนึ่งในพ่อค้าชั้นนำแห่งซีราซ ลูกคนเดียวกันนี้เองที่พระบ็อบได้รับการฝากฝังให้อยู่ในอารักขาหลังจากการตายของบิดาของพระองค์ และเมื่อหลานชายของตนกลับมาจากการแสวงบุญที่ฮิซาซและถูกจับกุมโดยอุสเซน ชาน ลูกผู้นี้ได้เข้ามาจับผิดขอบพระองค์เพียงผู้เดียวโดยให้คำปฏิญาณเป็นลายลักษณ์อักษร, เขาเฝ้าพระองค์ที่ล้อมรอบพระองค์ด้วยความหวังที่ไม่รู้สิ้นระหว่างที่ทรงอยู่ในความดูแลของเขา รับผิดชอบด้วยความอุทิศตน และทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างพระองค์กับกลุ่มสาวกจำนวนมากที่แหกกันมาที่ซีราซเพื่อจะพบพระองค์, บุตรคนเดียวของเขาซียิด จาวาดตายในวัยทารก เมื่อใกล้กลางปี ฮ.ศ.1265 [ค.ศ.1848-49 (พ.ศ.2391-92)] ฮาจีร์ มีร์ซา ซียิด อาลีคนเดียวที่หนีออกจากซีราซและไปเยี่ยมพระบ็อบที่ปราสาทเซห์รีค จากที่นั่นเขาไปที่เตหะรานและถึงแม้ว่าไม่มีภาระงานอะไรเป็นพิเศษ ก็อยู่ที่นั่นจนกระทั่งมีการปลุกกระดมระเบิดขึ้นมาและนำมาซึ่งการสละชีวิตของเขาในที่สุด

178

แม้ว่าเพื่อนๆ ของเขาร้องขอให้เขาหนีความอลหม่านที่กำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว เขาก็ไม่ฟังคำแนะนำของเพื่อนๆ และเผชิญกับการประหารที่เขาดินด้วยความยอมจำนนอย่างบริบูรณ์จนถึงชั่วโมงสุดท้ายของตน, พ่อค้าผู้มั่งคั่งจำนวนมากที่รู้จักมักคุ้นกับเขาได้เสนอจะจ่ายค่าไถ่ให้เขาแต่เขาปฏิเสธ ในที่สุดเขาถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าอามีร์ เนซาม "ประมุขของอาณาจักรนี้" นายกรัฐมนตรีแจ้งเขา "ไม่เต็มใจจะทำให้ผู้สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัดบาดเจ็บแม้แต่น้อย พ่อค้าเลี้ยงซื้อทั้งหลายแห่งซีราซและเตหะรานเต็มใจ ไม่เพียงเท่านั้น กระตือรือร้นที่จะจ่ายค่าไถ่ท่าน มาลีคห ทูจาร์ถึงกับขอร้องแทนท่าน การพูดถอนตัวจากศาสนาเพียงคำเดียวก็เพียงพอที่จะทำให้ท่านเป็นอิสระ และรับประกันการกลับไปยังเมืองเกิดของท่านอย่างมีเกียรติ ข้าให้คำมั่นสัญญาว่าหากท่านเต็มใจยอมตามนี้ วันเวลาที่เหลือท่านจะใช้ชีวิตอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีภายใต้เงาอำบังของประมุขของท่าน" ฮาจีร์ มีร์ซา ซียิด อาลีตอบอย่างกล้าหาญว่า "ฯพณฯ ท่าน หากคนอื่นๆ ก่อนข้าผู้ซึ่งดื่มถ้วยแห่งการสละชีวิตอย่างเบิกบาน ได้เลือกที่จะปฏิเสธคำร้องขออย่างที่ท่านร้องขอข้าตอนนี้ จงแน่ใจได้ว่าข้ากระตือรือร้นไม่น้อยไปกว่ากันที่จะไม่ยอมทำตามคำขอร้องดังกล่าว การไม่ยอมรับสัจธรรมที่อยู่ในการเปิดเผยพระธรรมนี้เท่ากับปฏิเสธการเปิดเผยพระธรรมทั้งหมดที่มาก่อน การไม่ยอมรับพันธกิจของซียิดเด บ็อบยอมเป็นการดีจากศาสนาของบรรพบุรุษของข้า และปฏิเสธธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้าของข้าที่พระโมฮัมหมัด พระเยซู พระโมเสสและศาสนทูตทั้งหมดในอดีตเคยเปิดเผยไว้, พระผู้เป็นเจ้าของข้าได้ติดตามที่ข้าได้ยินและอ่านเกี่ยวกับคำพูดและการกระทำของพระผู้เป็นเจ้าของข้า ข้าได้อภิสิทธิ์ในการเป็นพยานต่อสิ่งเดียวกันจากชายหนุ่มผู้นี้ ญาติที่รักยิ่งผู้หนึ่งของข้า มาตั้งแต่เยาว์วัยที่สุดจนถึงตอนนี้ที่พระองค์อายุสามสิบ ทุกสิ่งในตัวพระองค์ทำให้ข้าระลึกถึงบรรพบุรุษที่เรื่อรนาม (พระโมฮัมหมัด) ของพระองค์และบรรดาอิหม่ามของศาสนาของพระองค์ ซึ่งชีวิตของพวกเขา

[1] *God Passes By*, p.46-7 กล่าวถึงการไม่โกหกเอาตัวรอดของผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะรานว่า "กระแสน้ำแห่งความหายนะซึ่งระหว่างปีห้าๆ ของภารกิจของพระบ็อบ กำลังซัดผ่านมณฑลทั้งหลายของเปอร์เซียอย่างดุเดือดเป็นกลางร้ายไม่ว่าในตะวันออก ใต้หรือตะวันตก ใจกลางและศูนย์กลางของอาณาจักรเองไม่สามารถคงอยู่อย่างไม่สะเทือน, สี่เดือนก่อนการสละชีวิตของพระบ็อบมาถึงคิวของเตหะรานที่จะมีส่วนร่วมในระดับขั้นที่ต่ำกว่าและภายใต้สภาพแวดล้อมที่ตื่นเต้นเร้าใจน้อยกว่า ในการสังหารหมู่ที่ทำให้หน้าตาของประเทศประอะเปื่อน, โศกนาฏกรรมที่แสดงในเมืองนั้นเป็นเพียงการโหมโรงไปสู่การสังหารหมู่อย่างเมามันซึ่งภายหลังการประหารชีวิตพระบ็อบ ได้เขย่าชาวเมืองเตหะรานและหวนความอภัสสน์ขวัญหนีไปไกลถึงมณฑลรอบนอก... วีรบุรุษของโศกนาฏกรรมนั้นคือผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน ผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของชนชั้นที่สำคัญกว่าในหมู่เพื่อนร่วมชาติและจงใจไม่ยอมซื้อชีวิตของตนโดยเพียงการใช้ริมฝีปากปฏิเสธ ซึ่งภายใต้ชื่อของหากียะเยห์ อิสลามนิกายซ็อะห์ได้ยอมรับมาหลายศตวรรษว่าเป็นการไปเอาตัวรอดที่มีเหตุผลสมควรอย่างบริบูรณ์ และนำชมเชยอย่างแท้จริงในชั่วโมงแห่งภยันตราย"

[2] ตามตัวอักษรคือ "ลูกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"

เขาได้รับการพรรณนาไว้ในบันทึกคำสอนปรัมปราของเรา ข้าขอร้องทูลเพียงว่า ท่านยอมให้ข้าเป็นคนแรกที่จะสละชีวิตในหนทางของญาติที่รักยิ่งของข้า”

179

นายกรัฐมนตรีมีบันทึกคำตอบดังกล่าว ในความคลั่งอย่างสิ้นหวังและไม่พูดซ้ำคำเขาส่งสัญญาณให้อาณัติของพระบ็อบออกไปและตัดศีรษะ, ขณะที่เหยื่อถูกนำตัวไปสู่ความตาย เป็นที่ได้อินว่าเขากล่าวถ้อยคำเหล่านี้ของฮาเฟซข้าหลายครั้ง “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ความกตัญญูของข้าพเจ้าต่อพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ สำหรับการให้ทั้งหมดอย่างโอ้อวมอารีที่ข้าพเจ้าขอพระองค์” เขาตะโกนต่อฝูงชนมากมายที่มาเบียดเสียดกันอยู่รอบๆ เขาว่า “ดูกร ประชาชน จงฟังข้า ข้าได้สละตนเองเป็นพลีด้วยความเต็มใจในหนทางของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า มณฑลฟาร์ตตลอดทั้งหมดและอิรักซึ่งอยู่นอกเขตแดนของเปอร์เซีย จะให้การยืนยันการปฏิบัติตนที่ซื่อตรง ความเคร่งศาสนาอย่างจริงจังและเชื่อสายที่ประเสริฐของข้าอย่างรวดเร็วย่างตาย, เป็นเวลาหนึ่งพันปีเจ้าได้อธิษฐานแล้วอธิษฐานอีก ขอให้หิมาหมากอเมตามพันธสัญญาถูกสาแดงให้เห็นชัด, เมื่อกลางถึงพระนามของพระองค์ บ่อยแค่ไหนที่เจ้าร้องจากกันบึงของหัวใจว่า : ‘ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้า ขอทรงเร่งการเสด็จมาของพระองค์ ขอทรงขจัดอุปสรรคทุกอย่างในหนทางแห่งการมาปรากฏของพระองค์!’ และเวลานี้พระองค์เสด็จมาแล้ว เจ้ากลับไล่พระองค์ให้พลัดถิ่นอย่างหมดหวังไปอยู่ในมุมห่างไกลแยกจากผู้คนในอาเซอร์ไบจาน และลุกขึ้นเพื่อฆ่าสหายทั้งหลายของพระองค์ให้หมด หากข้าเปล่งเสียงเรียกคำสาปจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้มาลงกับเจ้า ข้าแน่ใจว่าความพิโรธที่พยาบาทของพระองค์จะทำให้เจ้าทุกขุทรมานอย่างสาหัส อย่างไรก็ตามนั้นไม่ใช่การอธิษฐานของข้า, ด้วยลมหายใจสุดท้ายข้าอธิษฐานขอให้พระผู้ทรงมหิธานุภาพเช็ดคราบแห่งความผิดของเจ้าให้หมดไป และช่วยให้เจ้าตื่นจากความหลับใหลแห่งความไม่เอาใจใส่” [1]

180

ถ้อยคำเหล่านี้เร้าส่วนลึกในใจของเพชฌฆาต, โดยการแสวงหาว่าดาบที่ถืออยู่พร้อมในมือของตนจำเป็นต้องลับใหม่ให้คม เขารีบออกไปและตั้งใจไม่กลับมาอีก เป็นที่ได้อินว่าเขายกมือไปรำให้ไปอย่างขมขื่นอยู่พักหนึ่งว่า “เมื่อข้าถูกแต่งตั้งให้ทำหน้าที่รับใช้นี้ พวกเขาตกลงจะส่งมอบตัวให้แก่มือของข้าเฉพาะพวกที่ถูกพิสูจน์ว่ามี ความผิดฐานฆาตกรรมและปล้นตามท้องถนน ตอนนี้ข้าถูกพวกเขาสั่งให้หลังเลือดผู้ที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่น้อยกว่าอิหม่ามมุซาเย คาเซม [2] เอง” ไม่นานหลังจากนั้นเขาจากไปยังโคราซานและหาทางเลี่ยงชีพที่นั่นด้วยการเป็นคนขนของและผู้ป่าวประกาศ, เขาเล่าเรื่องราวของโสภณานุกรรมนั้นให้ชาวบาบีในมณฑลนั้นฟัง และแสดงความเสียใจสำหรับสิ่งที่เขาถูกบีบบังคับให้ลงมือ ทุกครั้งที่เขานึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น ทุกครั้งที่ชื่อของฮาจีร์ มีร์ซา ซียิด อาลีถูกกล่าวถึงต่อเขา เขาไม่สามารถกลั่นกรองหลังน้ำตาที่เป็นพยานต่อความรักที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์นั้นซึ่มอยู่ในหัวใจของเขา

181 (ผู้สละชีวิตคนที่สอง)

มีร์ซา โกร์บาน อาลี คนพื้นเมืองบาร์ฟูซในมณฑลมาซินดารอน และเป็นบุคคลเด่นดังในชุมชนซึ่งรู้จักกันด้วยชื่อนิมาโกลลาเฮ เขาเป็นบุรุษที่เคร่งศาสนาอย่างจริงจังและได้รับการประสาทด้วยลักษณะที่ประเสริฐยิ่ง ชีวิตของเขาบริสุทธิ์ถึงขนาดว่าคนจำนวนมากในหมู่ผู้มีชื่อเสียงในมาซินดารอน โคราซานและเตหะรานปฏิญาณความจงรักภักดีต่อเขา และถือว่าเขาเป็นร่างแห่งคุณความดี เขาเป็นที่ชื่นชมนับถือของเพื่อนร่วมชาติถึงขนาดว่า ในโอกาสที่เขาไปแสวงบุญที่คาบิลา มหาชนผู้ชื่นชมและอุทิศตนมาออกันตามเส้นทางของเขาเพื่อจะคารวะเขา ในฮามาดานและเคอร์มานซาห์ประชาชนจำนวนมากได้รับการโน้มน้าวโดยบุคลิกภาพของเขา และมาร่วมกลุ่มสาวกของเขา, ไม่ว่าจะไปที่ไหนเขาได้รับการแสดงไมตรีโดยการแซ่ซ้องของประชาชน อย่างไรก็ตามการสาธิตความนิยมศรัทธาเหล่านี้ไม่ถูกใจเขาที่สุด เขาหลีกเลี่ยงฝูงชนและไม่ให้ราคาความโอ้อ่าและพิธีเอ็กเกริกของความเป็นผู้นำ, ระหว่างทางไปคาบิลาขณะที่เขาผ่านมานดาลิจ เซคคนหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลไม่เบาหลงใหลเขา

[1] *A Traveller's Narrative, Note B, p.174* บันทึกไว้ว่า “เขาถอดผ้าโพกศีรษะของตนออก เยกหน้าขึ้นฟ้าและอุทานว่า ‘ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้า พะรองค์เป็นพยานว่าพวกเขากำลังสังหารบุตรชายของศาสนทูตที่มีเกียรติที่สุดของพระองค์อย่างไร’ จากนั้นเขาหันไปหาเพชฌฆาตและท้วงจวนะเหล่านี้ : ‘ความเศร้าโศกของการพราจจากพระองค์จะสังหารข้าพเจ้านานเท่าไร? จงตัดศีรษะของข้าพเจ้าเพื่อว่าความรักจะประทานศีรษะให้ข้าพเจ้า’” *Mathnavi, Book 6, p.649, 1, ; ed. Ala'u'd-Dawlih*

[2] อิหม่ามที่เจ็ด

ถึงขนาดที่ละทิ้งทุกสิ่งทีตนหวงแหนมาก่อน ทั้งเพื่อนฝูงและสาวกทั้งหลายของตน และตามเขาไปไกลถึงยาคุบีเยห์ อย่างไรก็ตามมีร์ชา โกร์บาน อาลีชักนำเขาได้สำเร็จให้กลับไปมาตามดาลิจและกลับไปทำงานที่เขาละทิ้ง

182

เมื่อกลับมาจากการแสวงบุญ มีร์ชา โกร์บาน อาลีได้พบมุลลา ฮุสเซน และอ้าแขนรับสัจธรรมของศาสนาโดยมุลลา ฮุสเซน^[1] เนื่องด้วยความเจ็บป่วยเขาไม่สามารถไปสมทบกับบรรดาผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาศี และหากมิใช่เพราะสุขภาพไม่แข็งแรงพอที่จะเดินทางไปมาขึ้นดาร์อน เขาคงเป็นคนแรกที่ไปสมทบกับบรรดาผู้อาศัยอยู่ในป้อม, ในหมู่สาวกของพระบ็อบถัดจากมุลลา ฮุสเซน, วาฮิดคือผู้ที่เขาผูกพันมากที่สุด, ระหว่างที่ไปเยือนเตหะรานข้าพเจ้าได้รับทราบว่ามีร์ชา โกร์บาน อาลีได้ถวายชีวิตให้แก่การรับใช้ศาสนา และลุกขึ้นด้วยความอุทิศตนเป็นเยี่ยงอย่างเพื่อส่งเสริมประโยชน์ของศาสนาไปกว้างไกล, ตอนที่เขาอยู่ในเมืองหลวงข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดอยู่บ่อยๆ ว่าเสียดายที่ป่วยครั้งนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดความรู้สึกหลายครั้งว่า “ข้าพหฺมานใจมากเพียงไรที่ไม่ได้ส่วนแบ่งของถ้วยที่มุลลา ฮุสเซนและสาวกทั้งหลายของเขาได้ดื่ม! ข้าพหฺมาจะไปสมทบกับวาฮิดและลงชื่อภายใต้ธงของเขา และพยายามชดเชยสำหรับความล้มเหลวครั้งที่แล้วของข้า” ขณะเตรียมตัวออกจากเตหะรานเขาถูกจับกุมอย่างกะทันหัน เครื่องแต่งกายที่เรียบง่ายของเขาเป็นพยานต่อระดับชั้นความปล่อยวางของเขา, ด้วยสวมเสื้อขาวยาวถึงเข่าแบบชาวอาหรับ ใส่อาบอ (เสื้อคลุม) ที่ทออย่างหยาบ และสวมที่คลุมศีรษะของชาวอิรัก เขาดูเหมือนว่าเป็นร่างแห่งความละวางขณะที่เดินอยู่ตามถนน, เขายึดถือข้อปฏิบัติทั้งหมดของศาสนาของตนอย่างละเอียดถี่ถ้วน และทำการอธิษฐานด้วยความเคร่งศาสนาที่เป็นเยี่ยงอย่าง เขาพูดความรู้สึกอยู่บ่อยๆ ว่า “พระบ็อบเองทรงทำตามข้อปฏิบัติต่างๆ ของศาสนาของพระองค์ลงในรายละเอียดเล็กน้อยที่สุด ในส่วนของข้าจะให้ข้าละเลยสิ่งที่ผู้นำของข้าถือปฏิบัติตั้งนหรือ?”

183

เมื่อมีร์ชา โกร์บาน อาลีถูกจับกุมและนำตัวไปอยู่ต่อหน้าอามีร์ เนซาม ได้เกิดความโกลาหลอย่างทีเตหะรานแทบไม่เคยประสบ ฝูงประชาชนขนาดใหญ่มาออกันตามเส้นทางไปสู่สำนักงานใหญ่ของรัฐบาล ด้วยความกระตือรือร้นที่จะรู้ว่าอะไรจะบังเกิดกับเขา, หันใดทีเห็นเขาอามีร์พูดความรู้สึกว่า “ตั้งแต่เมื่อคืนข้าถูกล้อมโดยเจ้าหน้าที่รัฐทุกระดับชั้นที่วิงวอนแทนท่าน^[2] จากสิ่งที่ข้ารู้มาเกี่ยวกับตำแหน่งที่ท่านครองอยู่และอิทธิพลที่ถ้อยคำของท่านมี ท่านไม่ได้ด้อยไปกว่าซียิดเด บ็อบซึกเท่าไรเลย หากท่านกล่าวอ้างตำแหน่งผู้นำเสียเอง จะดีเสียกว่าไปประกาศตัวรักภักดีต่อผู้ที่ด้อยกว่าเจ้าแน่นอนในด้านความรู้” มีร์ชา โกร์บาน อาลีสวนคำอย่างกล้าหาญว่า “ความรู้ที่ข้าเรียนมาพาข้าให้น้อมคำนับด้วยความจงรักภักดีต่อพระผู้ซึ่งข้ายอมรับว่าเป็นพระผู้เป็นนายและเป็นผู้นำของข้า ตั้งแต่ข้าสู้อยู่ใหญ่ข้าได้ถือว่าความยุติธรรมและความเป็นธรรมเป็นแรงจูงใจที่ปกครองชีวิตของข้า ข้าได้วินิจฉัยพระองค์อย่างเป็นธรรมและได้ข้อสรุปว่า หาก**ชายหนุ่ม**ผู้ซึ่งหึงมิตรและศัตรูให้การยืนยันอานภาพเหนือธรรมดาของพระองค์ เป็นคนจอมปลอม ศาสนาทุกองค์ของพระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่เวลาที่หาอดีตไม่ได้จนถึงปัจจุบัน ก็ควรถูกประณามว่าเป็นร่างแห่งความจอมปลอม! ข้าแน่ใจในความอุทิศตนอย่างไม่มีข้อสงสัยของผู้ที่ชื่นชมข้ากว่าหนึ่งพันคน และกระนั้นข้าไม่สามารถเปลี่ยนหัวใจของคนที่สำคัญน้อยที่สุดในหมู่พวกเขา อย่างไรก็ตาม**ชายหนุ่ม**ผู้นี้ได้พิสูจน์ตนเองแล้วว่าสามารถเปลี่ยนแปลงวิญญาณของคนที่ดีทราม

[1] ตามที่บันทึกไว้ใน Haji Mu'inu's Saltanah's narrative, p.131 มีร์ชา โกร์บาน อาลีพบพระบ็อบในหมู่บ้านชายลิล

[2] Tarikh-i-Jadid, p.254 บันทึกไว้ว่า “มีร์ชา โกร์บาน อาลีมีชื่อเสียงในหมู่นักเข้ามานและดาร์วิช มิเพื่อนและสาวกมากมายในเตหะราน นอกจากนี้ยังเป็นที่ยูจักดีสำหรับขุนนางและคนระดับหัวหน้าเป็นส่วนใหญ่ และแม้แต่มารดาของกษัตริย์ซาด์, เพราะมิตรภาพที่มีต่อเขาและความรู้สึกเห็นอกเห็นใจต่อชะตากรรมของเขา เธอกล่าวต่อกษัตริย์ซาด์ว่า : ‘เขาไม่ใช่บาบีแต่ถูกกล่าวหาว่าเป็นเท็จ’ ดังนั้นพวกเขาให้นำตัวเขาออกมาแล้วกล่าวว่า : ‘ท่านเป็นดาร์วิช เป็นผู้คงแก่เรียนและบุรุษผู้มีวิชา ท่านไม่ได้สังกัดนิกายที่หลงผิดนี้ ท่านถูกกล่าวหาด้วยความเท็จ’ เขาตอบว่า : ‘ข้านับตนเองว่าเป็นหนึ่งในสาวกและคนรับใช้ของพระบ็อบ แม้ว่าพระองค์จะยอมรับข้าดังว่าหรือไม่ข้าไม่รู้’ เมื่อพวกเขาเกลี้ยกล่อมเขาต่อโดยเสนอความหวังในเงินบำนาญและเงินเดือน เขากล่าวว่า ‘ชีวิตนี้และหยดเลือดเหล่านี้ของข้าเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย หากจักรวรรดิของโลกเป็นของข้า และหากข้ามีหนึ่งพันชีวิต ข้าก็จะโยนทั้งหมดทิ้งไปอย่างอิสระที่เท้าของมิตรสหายของพระองค์ : ‘การพลีศีรษะสำหรับพระผู้เป็นที่รักยิ่งในสายตาของข้าดูเหมือนเป็นเรื่องง่ายจริงๆ จงปิดริมฝีปากของเจ้า และยุติการพูดไกล่เกลี่ย เพราะคนรักไม่จำเป็นต้องอาศัยการไกล่เกลี่ย’ ดังนั้นหลังจากเกลี้ยกล่อมอยู่นาน ในที่สุดพวกเขาวางมือด้วยความสิ้นหวังและสงสัยญาณว่าเขาควรตาย”

ที่สุดในหมู่เพื่อนมนุษย์ด้วยน้ำทิพย์แห่งความรักของเขา, โดยลำพังและไม่ได้รับการช่วยเหลือพระองค์มีอิทธิพลต่อคนเช่นข้า้นบพัน ผู้ซึ่งไม่ได้แม้แต่พบพระองค์ ก็โยนทิ้งความปรารถนาของตนเองและยึดถือพระประสงค์ของพระองค์อย่างทุ่มเทใจ ด้วยตระหนักดีในความไม่เพียงพอของการเสียสละของตน พวกเขาปรารถนาจะสละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระองค์ ด้วยหวังว่าหลักฐานเพิ่มเติมของการอุทิศตนของพวกเขาจะคู่ควรสำหรับการกล่าวถึงในราชสำนักของพระองค์”

184

อามิร เนซามพูดความรู้สึกว่า “ไม่ว่าถ้อยคำของเจ้าจะเป็นของพระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ ข้าไม่เต็มใจที่จะตัดสินใจประหารชีวิตผู้ที่ครอบครองสถานะที่ประเสริฐดังกล่าว” เขยื้อนที่อดรนทนไม่ไหวพูดโพล่งว่า “ทำไมจึงลังเล? ท่านไม่ตระหนักหรือว่านามทั้งหมดลงมาจากสวรรค์? พระผู้มีนามว่าอาลี^[1] ซึ่งในหนทางของพระองค์ข้ากำลังจะสละชีวิตของตน ได้จารึกนามของข้าไกรบาน อาลี^[2] ไว้ตั้งแต่เวลาที่หาอดีตไม่ได้ในบัญชีรายชื่อของผู้สละชีวิตที่พระองค์เลือกสรร, นี่คือการที่ข้าเฉลิมฉลองเทศกาลไกรบานอย่างแท้จริง วันที่ข้าจะประทับตราความศรัทธาของข้าในศาสนาของพระองค์ด้วยเลือด ดังนั้นอย่าล่าบากใจ และวางใจได้ว่าข้าจะไม่มีวันตำหนิตานสำหรับการกระทำของท่าน ท่านตัดศีรษะข้าเร็วเท่าไร ข้าจะยิ่งกตัญญูต่อท่านมากเท่านั้น” นายกรัฐมนตรีตะโกนว่า “เอาตัวเขาไปจากที่นี่! อีกชั่วขณะเดียวดารวิษณุนี้จะใช้เวทมนต์สะกดข้า!” มีรีชา ไกรบาน อาลี ตอบว่า “ท่านกั้นเวทมนตร์นี้ได้ เวทมนตร์นี้สามารถทำให้ผู้ที่หัวใจบริสุทธิ์เท่านั้นหลงใหล ท่านและผู้ทีคล้ายท่านไม่มีวันตระหนักในอาณาภพที่ทำให้หลงใหลของน้ำทิพย์ของพระผู้เป็นเจ้านั้น ซึ่งเปลี่ยนแปลงวิญญาณของมนุษย์อย่างรวดเร็วในพริบตา”

185

ด้วยบันดาลโทสะต่อคำตอบนี้อามิร เนซามลุกขึ้นจากที่นั่ง สิ้นไปทั้งตัวด้วยความโกรธแล้วอุทานว่า : “ไม่มีสิ่งใดนอกจากคมดาบที่สามารถสงบเสียงของประชาชนที่ถูกลงนี้ได้!” เขาบอกเพชฌฆาตทั้งหลายที่คอยรับใช้ว่า “ไม่จำเป็นต้องนำสมาชิกคนไหนของนิกายที่น่าเกลียดชังนี้มาอยู่ต่อหน้าข้าอีก ถ้อยคำไม่สามารถเอาชนะความแข็งขันที่แน่วแน่ของพวกเขา ใครก็ตามที่เจ้าสามารถชักนำให้ถอนตัวจากศาสนา ให้ปล่อยตัวไป ที่เหลือตัดคอให้หมด”

186

ขณะที่ใกล้เข้าสู่ฉากแห่งความตาย มีรีชา ไกรบาน อาลีซึ่งมัวเมาด้วยความคาดหวังการกลับไปอยู่ร่วมกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตนซึ่งกำลังใกล้เข้ามา ได้โพล่งความปริตาอย่างเบิกบาน เขาร้องด้วยความปลื้มปิติว่า “จงรีบสังหารข้า เพราะโดยความตายนี้เจ้าจะยื่นถ้วยแห่งชีวิตนิรันดร์ให้แก่ข้า แม้เจ้าดับลมหายใจที่อิดโรยของข้าตอนนี้ พระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าจะให้ชีวิตสุดคณานับแก่ข้าเป็นรางวัล ชีวิตที่หัวใจที่จะต้องตายไม่สามารถนึกคิด!” “เจ้าผู้อ้างตัวเป็นสาวกของอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้า จงเงี่ยหูฟังวณะของข้า” เขาอ้อนวอนขณะที่หันไปจ้องมองผู้เหตุการณ์กลุ่มใหญ่ “พระโมฮัมหมัดผู้เป็นดวงตะวันแห่งการนำทางของพระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งในยุคก่อนได้รุ่งขึ้นมาเหนือขอบฟ้าแห่งฮิจาซ ปัจจุบันนี้ได้รุ่งขึ้นมาอีกครั้งจากอูโธนัยแห่งชีราซในตัวอาลี โมฮัมหมัด ซึ่งสาตรศมีเดียวกันและให้ความอบอุ่นเดียวกัน, ดอกกุหลาบคือดอกกุหลาบไม่ว่าจะอยู่ในสวนไหน หรือบานออกมาเวลาใด” เมื่อเห็นว่าประชาชนรอบด้านไม่ฟังเสียงร้องเรียกของตน เขาตะโกนว่า : “โอ ความวิปริตของประชาชนรุ่นนี้! ช่างไม่เอาใจใส่สุคนธรสที่ดอกกุหลาบที่ไม่รู้โรยนี้โชนมาอย่างไร! แม้ว่าวิญญาณของข้าเปี่ยมไปด้วยความปิติ อนิจจา ข้าไม่สามารถพบหัวใจใดที่หลงเสน่ห์ของดอกกุหลาบนี้เหมือนกับข้า หรือจิตใจใดที่เข้าใจความรุ่งโรจน์ของดอกกุหลาบนี้”

187

เมื่อเห็นร่างของฮาจิร มีรีชา ซียิด อาลีที่ถูกตัดศีรษะและเลือดไหลออกมาที่เท้าของตน ความคลั่งไคล้ที่เร้าร้อนของเขาขึ้นไปถึงขีดสุด “จงโห่ร้อง” เขาตะโกนขณะที่โฉบไปบนร่างนั้นว่า “จงโห่ร้องต้อนรับวันแห่งความปิติยินดีร่วมกัน วันแห่งการกลับไปอยู่ร่วมกันกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา!” “จงเข้ามา” เขาตะโกนต่อเพชฌฆาตขณะที่อ้อมร่างนั้นไว้ในแขนว่า “แล้วลงมือฟัน เพราะสหายที่ซื่อสัตย์ของข้าไม่เต็มใจที่จะปล่อยตัวเองจากอ้อมกอดของข้า และเรียกข้าให้รับไปยังราชสำนักของพระผู้เป็นที่รักยิ่งกับเขา” เพชฌฆาตฟันดาบลงที่หลังคอของเขาทันที

[1] หมายถึงพระบ็อบ

[2] ไกรบานหมายความว่า “พลี” ดังนั้น “เป็นพลีเพื่อพระบ็อบ”

ไม่กี่ชั่วขณะต่อมา วิญญาณของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ นั้นล่องลับไป การพินอย่างโหดเหี้ยมนี้ปลุกความรู้สึกโกรธแค้นผสมผสานกับความเห็นใจในบรรดาผู้ที่ยินดี เสียงร้องของความเสียใจและเศร้าโศกเปล่งขึ้นมาจากหัวใจของผู้คน และปลุกความวิตกที่ชวนให้ระลึกถึงการโพล่งความทุกข์โศกที่ประชาชนต้อนรับวันอาซูรา [1]

188 (ผู้สละชีวิตคนที่สาม)

จากนั้นมาถึงคราวของฮาจิ มุลลา อิสมาอิลเล โกมีซึ่งเป็นคนพื้นเมืองฟาราฮาน ในช่วงต้นของวัยหนุ่มเขาจากไปยังคาบิลาเพื่อแสวงหาสัจธรรมที่เขากำลังพากเพียรพยายามจะค้นให้พบ เขาสมาคมกับโอลามาชั้นนำทั้งหมดในนาจาฟและคาบิลา นิ่งที่แทบเท่าของซียิด คาเซม และได้รับความรู้และความเข้าใจจากซียิด คาเซม ซึ่งช่วยให้เขาสามารถยอมรับการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบในซีราซไม่กี่ปีต่อมา เขาเดินดั่งด้วยความศรัทธาที่เหนียวแน่นและความอุทิศตนอย่างสุดใจ, ทนไต่ที่บัญชาของพระบ็อบสั่งให้สาวกทั้งหลายให้รับไปยังโคราซานมาถึงเขา เขาตอบสนองอย่างกระตือรือร้น ไปสมทบกับสหายทั้งหลายที่กำลังมุ่งหน้าไปยังบาดาซ และที่นั่นได้รับสมญานามว่าซีร์โรล วูจูด, ระหว่างที่อยู่ในกลุ่มสหายความเข้าใจศาสนาของเขาลึกซึ้งขึ้น และพลังใจของเขาที่จะส่งเสริมศาสนาเพิ่มขึ้นตามความเข้าใจนั้น เขาโตขึ้นมาเป็นร่างแห่งความปลอ่ยวาง และอดรนทนไม่ได้มากขึ้นทุกทีที่จะสาธิตให้เห็นจิตวิญญาณที่ศาสนาของเขาให้แรงบันดาลใจเขาในลักษณะที่เหมาะสม, ในการอธิบายความหมายของวจนะในคัมภีร์โครออันและคำสอนปรีมปราของอิสลาม เขาแสดงญาณทัศน์ที่น้อยคนสามารถทัดเทียม และความศรัทธาที่เขาแกล้งไขสัจธรรมเหล่านั้นทำให้เขาได้รับความชื่นชมจากเพื่อนสาวกทั้งหลาย, ในสมัยที่ป้อมทาบาศึกกลายเป็นศูนย์ระดมพลสำหรับสาวกของพระบ็อบ เขาระโหยอย่างห่อเหี่ยวใจบนเตียงคนป่วย ไม่สามารถให้ความช่วยเหลือและแสดงบทบาทของตนในการปกป้องป้อม, ทนไต่ที่เขาหายป่วยและพบว่าการถูกปิดล้อมที่นำทรงจำนั้นจบลงที่การสังหารหมู่เพื่อนสาวกของตน เขาลุกขึ้นด้วยความมุ่งมั่นยิ่งขึ้นที่จะชดใช้ด้วยการตรากตรำอย่างเสียสละเพื่อความสูญเสียที่ศาสนาประสบ ความมุ่งมั่นนั้นพาเขาไปสู่สนามแห่งการสละชีวิตในที่สุดและสวมมงกุฎนั้นให้เขา

189

เมื่อถูกนำตัวไปที่เชียงและกำลังรอคอยวินาทีของการประหารชีวิต เขาหันมาจ้องมองสองคนที่สละชีวิตก่อนเขา และยังไม่หันหน้าตัวพ้นกันอยู่ในอ้อมแขน ขณะที่จ้องมองศีรษะที่โชกเลือดของทั้งสองเขาร้องว่า "สหายที่รักยิ่ง ทำได้ดีมาก! ท่านได้เปลี่ยนเตหะรานให้เป็นสวรรค์! ขอให้ข้าได้นำไปก่อนเจ้า!" โดยการควักเหรียญหนึ่งจากกระเป๋ากางเกงและส่งให้เพชฌฆาต เขาขอให้เพชฌฆาตซื้อบางสิ่งที่สามารถทำให้ปากของตันทหวาน เขาทานส่วนหนึ่งและให้ที่เหลือแก่เพชฌฆาตโดยกล่าวว่า : "ข้าให้อภัยการกระทำของท่าน เข้ามาและลงมือฟัน เป็นเวลาสามสิบปีที่ข้าปรารถนาจะเป็นพยานวันที่มีพรนี้ และกล่าวว่าข้าจะลงหลุมศพไปกับความปรารถนาที่ยังไม่เป็นจริง" ขณะที่เหลือกตามองขึ้นฟ้าเขาร้องว่า "ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอทรงยอมรับข้าพเจ้าแม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่คู่ควร และขอทรงกรุณาจารึกชื่อของข้าพเจ้าบนบัญชีรายชื่อของผู้เป็นอมตะที่ได้สละชีวิตบนแทนบูชายัญ" เพชฌฆาตลงมือตามคำขอของเขาขณะที่เขากำลังอธิษฐานยังไม่จบ [2]

190 (ผู้สละชีวิตคนที่สี่)

เขายังไม่หันหมดลมหายใจ ซียิด ฮุสเซนเน่ ทูร์ซีซีผู้เป็นโม่จาทาฮิดก็ถูกนำตัวมาที่เชียงตามคิว เขาเป็นคนพื้นเมืองตูร์ซีซีซึ่งเป็นหมู่บ้านหนึ่งในโคราซาน และเป็นที่ยืนชนนับถืออย่างสูงสำหรับความเคร่งศาสนาและการ

[1] Tarikh-i-Jadid, p.254-5 บันทึกไว้ว่า "เมื่อเขาถูกนำตัวมาที่โคเนเสาประหาร เพชฌฆาตยกดาบและฟันคอเขาจากด้านหลัง การฟันทำให้ศีรษะของเขาก้มลงมาเท่านั้น และทำให้ผ้าโพกศีรษะของดาร์ริชผู้คนที่ใส่อยู่กลับไปในบนพื้นสามสี่ก้าวจากเขา ด้วยลมหายใจสุดท้ายเขาส่งความเจ็บปวดโดยทันทีผ่านทางหัวใจของทุกคนที่มีความรู้สึก โดยการทอ้งจวนะเหล่านี้ : 'ความสุขจะมีแต่ผู้ที่ถูกความมัวเมาในความรักสะกด จนแทบไม่รู้ว่ามีแทบเท่าของพระผู้เป็นที่รักยิ่งนั้นเขาโยนศีรษะหรือผ้าโพกศีรษะ'"

[2] Tarikh-i-Jadid, p.253-4 บันทึกไว้ว่า "บัดนี้เมื่อพวกเขาพร้อมจะเริ่มงานตัดศีรษะและสังหารหมู่ ถึงคิวของมุลลา อิสมาอิลที่จะตาย คนหนึ่งมาหาเขาและกล่าวว่า : 'เพื่อนคนหนึ่งของท่านจะให้เงินจำนวนนั้นๆ เพื่อจะช่วยให้ท่านรอดตาย ในกรณีที่น่าเป็นที่สุดๆ เมื่อเป็นปัญหาเกี่ยวกับการรักษาชีวิตของท่าน มีภัยอันใดในการกล่าวเพียงว่า : "ข้าไม่ใช่บาปี" เพื่อว่าพวกเขาจะมีข้ออ้างในการปล่อยตัวท่าน เขาตอบว่า : "หากข้าเต็มใจจะถอนตัวจากศาสนา แม้ว่าโดยปราศจากเงิน ก็ไม่มีใครจะแตะต้องข้า' เมื่อถูกกดดันต่อและรบเร้าอย่างหนัก เขายึดตัวขึ้นสูงสุดท่ามกลางฝูงชนและอุทานเพื่อให้ทุกคนได้ยิน : "ลมตะวันตก ได้โปรดนำข่าวสารมาให้ข้า ถึงอิสมาอิลนั้นที่ไม่ถูกสังหาร : "มีชีวิตจากถนนแห่งพระผู้เป็นเจ้าของข้าเป็นที่รักยิ่ง ความรักไม่อนุญาตให้กลับมาอีก"

ปฏิบัติตัวที่ซื่อตรง เขาศึกษาในนาจาฟเป็นปีๆ และได้รับมอบหมายโดยเพื่อนโมฆาฮิดด้วยกันให้มุ่งหน้าไปยังโคราซานและเผยแพร่หลักธรรมที่เขาถูกสอนที่นั่น เมื่อไปถึงคาเซเมนเขาพบฮาจี โมฮัมหมัด ทากิเย เคอร์มานิ ผู้เฒ่าที่รู้จักมักคุ้นกัน ซึ่งจัดว่าเป็นหนึ่งในพ่อค้าที่เยียมที่สุดแห่งเคอร์มาน และได้เปิดสาขาธุรกิจในโคราซาน, เนื่องด้วยเขากำลังเดินทางไปเปอร์เซีย ซียิด ฮุสเซนเน่ นูร์ซีซึ่งตัดสินใจไปกับเขา, ฮาจี โมฮัมหมัด ทากิผู้นี้เป็นเพื่อนสนิทกับฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีสูงฝ่ายมารดาของพระบ็อบ ซึ่งโดยเพื่อนคนนี้เขาได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่ในปี ฮ.ศ.1264 [ค.ศ.1847-48 (พ.ศ.2390-91)] ขณะกำลังเตรียมตัวจากชีราซไปแสวงบุญที่คาบิลลา, เมื่อทราบความตั้งใจของฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีที่จะเดินทางไปเซห์ริกเพื่อไปเยี่ยมพระบ็อบ ฮาจี โมฮัมหมัด ทากิแสดงความปรารถนาอย่างกระตือรือร้นที่จะไปด้วย, ฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีแนะนำเขาให้ดำเนินการตามจุดประสงค์เดิมของเขาและมุ่งหน้าไปยังคาบิลลาและรอคอยจดหมายของตนอยู่ที่นั่น ซึ่งจะแจ้งให้เขาทราบว่าดีหรือไม่ที่จะมาสมทบกับตน, จากเซห์ริกฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีได้รับคำสั่งให้จากไปยังเตหะรานโดยหวังว่าหลังจากพักอยู่ในเมืองหลวงไม่นาน เขาจะสามารถไปเยี่ยมหลานชายของเขาคือ, ระหว่างที่อยู่ในเซห์ริกเขาแสดงความไม่สู้เต็มใจที่จะกลับไปชีราซ เนื่องด้วยเขาไม่สามารถทนความโหดที่เพิ่มขึ้นของชาวเมือง เมื่อมาถึงเตหะรานเขาขอให้ฮาจี โมฮัมหมัด ทากิมากับตน ซียิด ฮุสเซนเน่ไปด้วยกันกับเขาจากแบกแดดถึงเมืองหลวงและเปลี่ยนไปนับถือศาสนาใหม่โดยเขา

191

ขณะที่เผชิญกับฝูงชนที่มารวมตัวอยู่กันรอบๆ เพื่อจะเป็นพยานการสละชีวิตของตน ซียิด ฮุสเซนเน่เปล่งเสียงขึ้นและกล่าวว่า : “ดูกร สาวกทั้งหลายของอิสลาม! จงฟังข้า ชื่อของข้าคือฮุสเซน และข้าเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากซียิดโดล โขฮาดา (อิหม่ามฮุสเซน) ผู้มีชื่อเดียวกัน, โดยเอากันที่บรรดาโมฆาฮิดแห่งนครศักดิ์สิทธิ์นาจาฟและคาบิลลาให้การยืนยันตำแหน่งของข้าในฐานะเป็นผู้รณาทิบายกฎและคำสอนของศาสนาของพวกเขาที่ได้รับมอบอำนาจ, จนกระทั่งเร็วๆ นี้ข้าฟังได้ยินชื่อของซียิดเด บ็อบ ความเชี่ยวชาญคำสอนที่สลับซับซ้อนของอิสลามที่ข้ามีทำให้ข้าสามารถเห็นคุณค่าของธรรมสารที่ซียิดเด บ็อบนำมา, ข้าเชื่อมั่นว่าหากข้าปฏิบัติเสด็จธรรมที่พระองค์เปิดเผย โดยการกระทำนี้ข้าได้เลิกจรรงกักตุนทุกการเปิดเผยพระธรรมที่มาก่อน, ข้าขอร้องพวกท่านทุกคนให้ทำการเรียกร้องโอลามาและโมฆาฮิดทั้งหลายในเมืองนี้ และให้เรียกการประชุมที่ซึ่งข้าจะทำการพิสูจน์เสด็จธรรมของศาสนาต่อหน้าพวกเขา จากนั้นขอให้พวกเขาวินิจฉัยว่าข้าสามารถสาธิตความเชื่อถือได้ของคำกล่าวอ้างที่พระบ็อบเสนอหรือไม่ หากพวกเขาพอใจกับข้อพิสูจน์ทั้งหลายที่ข้าจะนำมาอ้างเป็นหลักฐานสนับสนุนการยกเหตุผลของข้า ขอให้พวกเขายุติการหลังเลือดผู้บริสุทธิ์ และหากข้าทำไม่ได้ ขอให้พวกเขาลงโทษข้าอย่างสาสม” ถ้อยคำเหล่านี้แทบไม่ทันจะหลุดจากริมฝีปากของเขา เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งรับใช้ฮาจีมีร์เนซามได้พูดสอดอย่างลำพองว่า : “ข้าคือหมายประหารเจ้าที่เซ็นและประทับตราโดยโมฆาฮิดเจ็ดคนผู้เป็นที่ยอมรับในเตหะราน ซึ่งประกาศด้วยลายมือของพวกเขาเองให้เจ้าเป็นคนนอกศาสนา ข้าเองจะชี้แจงต่อพระผู้เป็นเจ้าในวันแห่งการพิพากษาสำหรับเลือดของเจ้า และจะให้ผู้นำเหล่านั้นรับผิดชอบ ซึ่งการวินิจฉัยของพวกเขาเราถูกขอให้หวังใจ และคำตัดสินของพวกเขาจะถูกบีบบังคับให้ยอมจำนน” ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เขาชักกริชออกมาและแทงซียิด ฮุสเซนเน่ นูร์ซีอย่างแรงจนล้มลงตายทันทีที่เท้าของเขา

192 (ผู้สละชีวิตคนที่ห้า)

ไม่นานหลังจากนั้นฮาจี โมฮัมหมัด ทากิเย เคอร์มานิถูกนำตัวมายังสถานที่ประหาร ภาพความตายอันสยดสยองที่เขาเห็นปลุกความโกรธแค้นของเขาอย่างรุนแรง ขณะที่หันไปหาผู้ประหารประหารเขาพูดโพล่งออกมาว่า “เข้ามา เจ้าคนกตขี้ที่นำเวทนาและไม่มีหัวใจ และริบสังหารข้า เพราะข้าอทรนทนไม่ไหวแล้วที่จะไปอยู่กับฮุสเซนที่รักยิ่งของข้า การมีชีวิตอยู่หลังจากเขาเป็นความทรามานที่ข้าไม่สามารถทนได้”

193 (ผู้สละชีวิตคนที่หก)

ทันใดที่ฮาจี โมฮัมหมัด ทากิเย้อถ้อยคำเหล่านี้ ซียิด โมร์ทาดาซึ่งเป็นหนึ่งในพ่อค้าที่มีชื่อเสียงแห่งชานลอน ธิบขอตายก่อนสหายของตน เขาโหมตัวไปที่ร่างของฮาจี โมฮัมหมัด ทากิและขอร้องว่า ด้วยความเป็นซียิด การสละชีวิตของเขาย่อมมีกุศลในสายตาของพระผู้เป็นเจ้ามากกว่าการสละชีวิตของฮาจี โมฮัมหมัด ทากิ, ขณะที่เพชฌฆาตชักดาบออกมาซียิด โมร์ทาดาเปล่งเสียงระลึกรถึงน้องชายผู้สละชีวิตของตน ผู้ซึ่งตั้งรกรากต่อสู้อยู่เคียงข้างมุลา ฮุสเซน และการกล่าวถึงเขาดังกล่าวถึงกับทำให้บรรดาผู้มองดูพิศวงต่อความศรัทธาที่เหนียวแน่นอย่างไม่คลายที่เขาได้รับแรงดลใจ

194 (ผู้สละชีวิตคนที่เจ็ด)

ท่ามกลางความอลหม่านที่ถ้อยคำเร้าความรู้สึกของซียิด โมรืทาตาก่อขึ้น โมฮัมหมัด ฮุสเซนเน มารอเกอริบมา ข้างหน้าและขอให้ตนสละชีวิตทันทีก่อนที่สหายของตนจะถูกลงดาบ ทันใดที่ดวงตาของเขามองเห็นร่างของฮาจิ มุลลา อีสมาอิลเล โกมีที่ตนรักมาก เขากะโจนลงไปบนร่างนั้นโดยไม่ต้องคิด กอดร่างนั้นไว้และอุทานว่า : “ข้าจะไม่มีวันพรากตนเองจากเพื่อนที่รักยิ่งของข้า ซึ่งข้ามีความมั่นใจที่สุดในตัวเขา และข้าได้รับหลักฐาน มากมายของความรักที่จริงใจและลึกซึ้งจากเขา!”

195

ความกระตือรือร้นของพวกเขาที่ขอสละชีวิตเพื่อศาสนาที่เหมือนกันและกัน ยังความประหลาดใจให้แก่ฝูงชนผู้ซึ่ง สงสัยว่าใครในสามคนนี้จะถูกเลือกก่อน ทั้งสามอ่อนวอนอย่างร้อนแรงถึงขนาดว่าในที่สุดทั้งสามถูกตัดศีรษะใน ขณะเดียวกัน

196

ความศรัทธาที่ยิ่งใหญ่ดังนี้ หลักฐานของความโหดเหี้ยมที่ไม่ถูกเหนียวรังดังกล่าวดวงตามนุษย์เห็นได้ไม่บ่อย แม้ว่าพวกเขาจะมีจำนวนไม่กี่คน กระนั้นเมื่อเราระลึกถึงสภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของพวกเขา เราถูกบีบบังคับให้ยอมรับความใหญ่หลวงของพลังอำนาจ ที่สามารถปลุกจิตวิญญาณแห่งการเสียสละตนเองที่หาได้ยากยิ่ง เมื่อเรานึกดูตำแหน่งที่ประเสริฐที่เหยื่อเหล่านี้ครองอยู่ เมื่อเราสังเกตระดับขั้นของการละวางและพลังความศรัทธาของพวกเขา เมื่อเราระลึกถึงแรงกดดันที่กลุ่มผู้มีอิทธิพลออกแรงเพื่อจะเป็ยงอันตรายที่คุกคามชีวิตพวกเขาออกไป เหนืออื่นใดเมื่อเรานึกภาพจิตวิญญาณที่แข็งขันความสุดโหดที่ศัตรูไม่มีหัวใจปฏิบัติตัวในการกระทำต่อพวกเขา เราถูกผลักดันให้พิจารณาต่อนั้นว่าเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่น่าสลดที่สุดในประวัติศาสตร์ของศาสนา^[1]

197

ณ ตอนนั้นของบันทึกเรื่องเล่า ข้าพเจ้าได้รับเอกสิทธิ์ให้เสนอหมวดต่างๆ ของผลงานที่ข้าพเจ้าได้ทบทวนแก้ไข และทำเสร็จสมบูรณ์แล้วให้แก่พระบาฮาอูลลาห์ ความตรากตรำของข้าพเจ้าได้รับรางวัลอย่างเหลือล้นเพียงไร จากพระองค์ ซึ่งความโปรดปรานของพระองค์เท่านั้นที่ข้าพเจ้าแสวงหา และเพื่อความพอใจของพระองค์ ข้าพเจ้าครุ่นคิดพยายามทำงานนี้! พระองค์ทรงกรุณาเรียกตัวข้าพเจ้าไปพบและประทานพรแก่ข้าพเจ้า การเรียกตัวของพระผู้เป็นที่รักยิ่งมาถึงข้าพเจ้าขณะที่อยู่ในบ้านของข้าพเจ้าในเมืองคูคัคคา และอาศัยอยู่ในละแวกบ้านของออกกอเย คาลิม, ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมวันนั้น คือวันที่เจ็ดของเดือนราบียส ซานี ปี ฮ.ศ.1306 [11 ธันวาคม ค.ศ.1888 (พ.ศ.2431)] ข้าพเจ้าขอคัดลอกใจความของวาหะของพระองค์ต่อข้าพเจ้าในโอกาสที่นำทรงจำนั้นที่นี้ :

[1] *A Traveller's Narrative, Note B, pp.175-176* กล่าวไว้ว่า “หลังจากให้รายละเอียดของเหตุการณ์ที่ แกลงไซไว้อย่างย่อข้างบน นักประวัติศาสตร์บาบีเดินหน้าชี้ให้เห็นคุณค่าพิเศษและลักษณะที่ไม่เหมือนใครของ คำให้การยืนยันของ ‘ผู้สละชีวิตทั้งเจ็ด’ พวกเขาเป็นบุรุษที่เป็นตัวแทนชนชั้นที่สำคัญกว่าในเปอร์เซีย—นักบวช ดารวิซ พ่อค้า เจ้าของร้านและเจ้าหน้าที่รัฐบาล พวกเขาเป็นบุรุษที่ได้รับความนับถือและความสำคัญจากทุกคน พวกเขาตายอย่างใจกล้า เต็มใจ และเกือบกระตือรือร้น ไม่ยอมซื้อชีวิตโดยเพียงการใช้ริมฝีปากปฏิเสธ ซึ่งภายใต้ชื่อของคิฆมานหรือทาเคียห์ เป็นที่ยอมรับของชาวซีกะหว่าเป็นการไปปิดเอาตัวรอดที่มีเหตุผลสมควร อย่างบริบูรณ์ในกรณีที่อยู่ในภยันตราย พวกเขาไม่ถูกขับด้วยความสิ้นหวังต่อความปรานีอย่างบรรดาผู้ที่ตายที่ เซค ทาบาซีและซานจอน และพวกเขาประทับความศรัทธาของตนด้วยเลือดในจัตุรัสสาธารณะของเมืองหลวง ซึ่งเป็นที่พักอาศัยของเอกอัครราชทูตต่างชาติทั้งหลายประจำราชสำนักของกษัตริย์ซาห์, และที่นี่นักประวัติศาสตร์บาบีถูกแล้ว : แม้แต่พวกที่พูดแรงเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของบาบีโดยทั่วไป โดยพรรณนา ลักษณะของการเคลื่อนไหวนี้เป็นคอมมิวนิสต์ที่ทาลายระเบียบและศีลธรรมทั้งหมด ก็แสดงความสงสารต่อเหยื่อที่ไม่มีความผิด, สำหรับวันแห่งการสละชีวิตของพวกเขาเราน่าจะนำการใคร่ครวญที่คมคายของ Gobineau เกี่ยวกับโสภนาฏกรรมที่คล้ายกันที่กระทำสองปีต่อมามาใช้ : ...” วันที่เต็มไปด้วยเหตุการณ์นี้ นำสาวกมาให้พระบ็อบอย่างลับๆ มากกว่าที่การเทศน์มากมายสามารถทำได้ ข้าพเจ้าพึงพูดว่าความประทับใจที่เกิดจากการทนายทนายที่น่าพิศวงของผู้สละชีวิตเหล่านั้นลึกซึ้งและยืนนาน ข้าได้ยินเรื่องราวของวันนั้นเล่าซ้ำๆ โดยพยานที่เห็นด้วยตาทั้งหลาย โดยคนทั้งหลายที่ใกล้ชิดกับรัฐบาล ซึ่งบางคนเป็นถึงเจ้าหน้าที่คนสำคัญ , จากเรื่องเล่าของพวกเขา ใครก็อาจเชื่อได้ง่ายๆ ว่าพวกเขาทั้งหมดคือบาบี ความรู้สึกชื่นชมความทรงจำต่างๆ ของพวกเขานั้นยิ่งใหญ่มาก ซึ่งไม่ใช่เกียรติสำหรับอิสลาม พวกเขาชื่นชมนับถืออย่างสูงต่อความรู้จักคิดรู้จักทำ ความหวังและโอกาสประสบความสำเร็จของหลักศาสนาใหม่”

198

“ในธรรมจารึกที่เราเปิดเผยเมื่อวานนี้ เราได้อธิบายความหมายของวาทะ ‘จงละลายตาไป’^[1] ในวิถีของการกล่าวถึงสภาพแวดล้อมของการชุมนุมที่บาดาซ ขณะที่เรากำลังเฉลิมฉลองพิธีสมรสของหนึ่งในเจ้าชายเชื้อพระวงศ์อยู่กับกลุ่มผู้มีชื่อเสียงเด่นดังจำนวนหนึ่งในเตหะราน ซียิด আহมัดเด ยาซดีบิดาของซียิด ฮุสเซนเลขาการของพระบ็อบ มาปรากฏที่ประตูอย่างทันใด เขาส่งสัญญาณเรียกเรา และดูเหมือนว่าจะเป็นผู้ถือข่าวสารที่สำคัญที่เขาต้องการส่งมอบเดี๋ยวนี้ อย่างไรก็ตามขณะนั้นเราไม่สามารถไปจากที่ชุมนุมและส่งสัญญาณบอกเขาให้รอ, เมื่อที่ประชุมแยกย้ายกันไปเขาแจ้งเราว่า ทาเฮเรห์ถูกกักขังอย่างเข้มงวดในกาซวินและชีวิตของเธอตกอยู่ในอันตรายอย่างใหญ่หลวง เราเรียกตัวโมฮัมหมัด ฮาดีเย ฟาร์ฮาตีมาเดี๋ยวนั้น และให้คำสั่งการที่จำเป็นสำหรับการปลดปล่อยเธอจากการถูกจับเป็นเชลย และติดตามคุ้มกันเธอไปยังเมืองหลวง, เนื่องด้วยศรัทธิต่อบ้านของเรา เราจึงไม่สามารถจัดให้เธออยู่ในบ้านของเราอย่างไม่มีกำหนด ดังนั้นเราเตรียมการสำหรับการย้ายเธอจากบ้านของเราไปยังบ้านของรัฐมนตรีสงคราม^[2] ผู้ซึ่งในสมัยนั้นถูกถอดตำแหน่งโดยประมุขและถูกเนรเทศไปคาซาน เราขอร้องน้องสาวของเธอซึ่งยังนับว่าอยู่ในหมู่เพื่อนของเรา ให้ทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านสำหรับทาเฮเรห์

199

“เธออยู่กับทาเฮเรห์จนกระทั่งเสียงร้องเรียกของพระบ็อบส่งให้เรามุ่งหน้าไปยังโคราซาน มาถึงหูของเรา เราตัดสินใจว่าทาเฮเรห์ควรมุ่งหน้าทันทีไปยังมณฑลนั้น และมอบหมายมีร์ซา^[3] ให้พาเธอไปยังสถานที่หนึ่งนอกประตูเมือง และจากที่นั่นไปยังห้องที่เธอถือว่าเป็นการดีในละแวกนั้น, เธอถูกพาไปยังสวนผลไม้แห่งหนึ่งซึ่งบริเวณใกล้เคียงนั้นมีอาคารที่ถูกละทิ้ง พวกเขาพบชายชราคนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลอาคารนั้น มีร์ซา มูชากลับมากล่าวและแจ้งให้เราทราบการรับรองที่พวกเขาได้รับ และสรรเสริญความงามของภูมิทัศน์รอบๆ อย่างยิ่ง ต่อมาเราเตรียมการสำหรับการจากไปของโคราซานของเธอ และสัญญาว่าเราจะตามไปภายในไม่กี่วัน

200

ในไม่ช้าเราไปสมทบกับเธอที่บาดาซ ที่ซึ่งเราเช่าสวนแห่งหนึ่งให้เธอใช้ และแต่งตั้งโมฮัมหมัด ฮาดีคนเดิมที่ปลดปล่อยเธอได้สำเร็จ ให้เป็นคนเฝ้าประตูให้เธอ สหายราวเจ็ดสิบคนอยู่กับเราและพักอาศัยอยู่ในสถานที่บริเวณใกล้เคียงสวนนั้น

201

วันหนึ่งเราล้มป่วยและนอนติดเตียง ทาเฮเรห์ส่งคำขอร้องมาเรียกเรา เราประหลาดใจต่อข่าวสารของเธอและงุนงงว่าควรจะทำอย่างไร ทันใดนั้นเราเห็นเธอที่ประตู ใบหน้าของเธอไม่มีผ้าคลุมต่อหน้าเรา มีร์ซา ออกกอจอน^[4] ให้คำอธิบายเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ตัวอย่างไร เขากล่าวว่า ‘ใบหน้าของฟาตีเมห์’ จำเป็นต้องถูกเปิดเผยในวันแห่งการพิพากษาและปรากฏโดยไม่มีผ้าคลุมต่อดวงตาของมนุษย์ ณ ขณะนั้นเสียงของพระผู้ที่มองไม่เห็นจะเป็นที่ได้ยินกล่าวว่า : “จงละลายตาไปจากสิ่งที่เจ้าได้เห็น”

202

“ความอกสั่นขวัญหนีที่ครอบงำสหายทั้งหลายในวันนั้นรุนแรงเพียงไร! หัวใจของพวกเขาเต็มไปด้วยความกลัวและความงุนงง, ไม่กี่คนซึ่งรับไม่ได้กับสิ่งที่สำหรับตนแล้ว เป็นการเบี่ยงเบนอย่างน่าสะอิดสะเอียนไปจากธรรมเนียมที่ยอมรับกันของอิสลาม ได้หนีไปต่อหน้าเธอด้วยความขนพองสยองเกล้า, ด้วยความตระหนกพวกเขาแสวงหาที่ลี้ภัยในปราสาทร้างในละแวกนั้น, ส่วนหนึ่งรู้สึกว่าการประพฤติดของเธอขัดศีลธรรมและตัดขาดจาก

[1] ตามคำสอนปรัมปราของอิสลาม ฟาตีเมห์บุตรสาวของพระโมฮัมหมัดจะปรากฏตัวโดยไม่มีผ้าคลุมหน้า ขณะที่เธอข้ามสะพาน “ซิริท” ในวันแห่งการพิพากษา ณ การปรากฏตัวของเธอเสียงจากสวรรค์จะประกาศว่า : “จงละลายตาไป ดูกร ประชาชนกลุ่มใหญ่!”

[2] มีร์ซา ออกกอ ข่าน นูรีผู้สืบทอดอามีร์ เนซามในตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์

[3] ออกกอเย คาลิมน้องชายของพระบาฮาอุลลาห์

[4] เลขาการของพระบาฮาอุลลาห์

เธอโดยสมบูรณ์คือซีียดเด นาห์รี^[1] และน้องชายของเขามิรัชชา เมห์ดี ซึ่งเราส่งถ้อยคำไปถึงทั้งสองว่าไม่จำเป็นที่ทั้งสองจะละทิ้งสหายทั้งหลายและไปแสวงหาที่ลี้ภัยในปราสาท

203

“มิตรสหายทั้งหลายของเราแยกย้ายกันไปในที่สุด ปลอຍให้เรายู่กับความปรานีของศัตรู เวลาต่อมาเมื่อเราไปยังอาโหมล ประชาชนก่อความอลหม่านถึงขนาดว่า คนกว่าสี่พันมาชุมนุมกัน ในสุเหร่าและเบียดเสียดกันบนหลังคาบ้านของพวกเขา มุลาชั้นนำของเมืองประณามเราอย่างเจ็บแค้น เขาร้องเป็นสำเนียงภาษาท้องถิ่นมาซินดารอนว่า ‘ท่านได้บิดเบือนศาสนาอิสลาม และทำให้ชื่อเสียงของอิสลามเปราะเปื้อน! เมื่อคืนนี้ในความฝัน ข้าเห็นท่านเข้าไปในสุเหร่าที่มีฝูงชนที่กระตือรือร้นมากมายมากออกมาออกัน เพื่อที่จะเป็นพยานต่อการมาถึงของท่าน, ขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันอยู่รอบๆ ท่าน ข้ามองเห็นและดูซิ อิหม่ามกอเอมกำลังยืนอยู่ในมุมหนึ่งจ้องมองใบหน้าของท่าน ลักษณะหน้าตาของพระองค์เผยให้เห็นความประหลาดใจยิ่งโดยไม่ตั้งใจ, ข้าถือว่าความฝันนี้เป็นหลักฐานของการเบี่ยงเบนออกไปจากหนทางแห่งศีลธรรมของท่าน’ เรารับประกันเขาว่าการแสดงความเป็นปลอกใจบนใบหน้านั้นเป็นเครื่องหมายของการไม่เห็นชอบอย่างแรงของอิหม่ามกอเอมต่อการปฏิบัติที่เขาและชาวเมืองของเขาทำต่อเรา, เขาถามเราเกี่ยวกับพันธกิจของพระบ็อบ เราแจ้งเขาว่าแม้ว่าเราไม่เคยพบพระบ็อบซึ่งหน้า กระนั้นเราก็น้อมความรักที่ยิ่งใหญ่ไว้สำหรับพระองค์ เราแสดงความเชื่อมั่นอย่างยิ่งว่า พระองค์ไม่ได้กระทำอะไรขัดกับศาสนาอิสลาม

204

“อย่างไรก็ตามมุลาผู้นั้นและเหล่าสาวกของเขาไม่ยอมเชื่อเรา และปฏิเสธการให้การยืนยันของเราว่าเป็นการบิดเบือนศีลธรรม ในที่สุดพวกเขาเอาเราไปกักกันและห้ามไม่ให้มิตรสหายของเรามาพบเรา, รักษาการผู้ว่าการอาโหมลทำให้มีการปลอຍตัวเราจากการเป็นเชลยได้สำเร็จ, โดยผ่านทางช่องในกำแพงที่เขาส่งคนของเขาให้เจาะ เขาช่วยให้เราสามารถออกจากห้องนั้นและนำตัวเราไปที่บ้านของเขา ทันใดที่ชาวเมืองทราบการกระทำนี้ พวกเขาลุกขึ้นต่อต้านเราทันที ปิดล้อมที่พักอาศัยของผู้ว่าการ ขวางกั้นหินใส่เราและตะเบ็งคำหยาบคายสกปรกที่สุดใส่หน้าเรา

205

“เวลาที่เราเสนอให้ส่งโมฮัมหมัด ฮาดีเย ฟาร์ฮาดี้ไปกาซวิน เพื่อปลดปล่อยทาเฮเรห์และนำตัวเธอไปยังเตหะราน เซค อาโบล โทรับเขียนถึงเรายืนยันว่าการพยายามทำดังกล่าวเต็มไปด้วยความเสี่ยงที่ร้ายแรง และอาจก่อให้เกิดความโกลาหลอย่างไม่เคยมีมาก่อน เราไม่ยอมถูกหันเหไปจากจุดประสงค์ของเรา, เซคผู้นั้นเป็นบุรุษที่หัวใจเมตตา เรียบง่าย อารมณ์ขริ่มและประพฤติตัวด้วยความสง่างาม อย่างไรก็ตามเขาขาดความกล้าหาญและความมุ่งมั่น และเผยให้เห็นความอ่อนแอโดยไม่ตั้งใจในบางโอกาส”

206

ตอนนี้ควรกล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับบระยะสุดท้ายของโศกนาฏกรรมที่เป็นพยานต่อความเป็นวีรบุรุษของผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน เป็นเวลาสามวันสามคืนพวกเขาถูกละทิ้งไว้ในซับเซห์ เมย์ดานซึ่งอยู่ติดกับวังหลวง เปิดให้หยามเกียรติสูงสุดพรรณนาที่ศัตรูผู้ไม่ปรานีกระทำกันใหญ่, ชาวซื่อห้ผู้ล้อมใส่เป็นพันๆ มารวมตัวกันรอบๆ ศพของพวกเขา ใช้เท้าเตะศพและถ่มน้ำลายใส่หน้าศพ, ศพของพวกเขาถูกปาก้อนหินใส่ สบประมาทและเหยียดหยันโดยฝูงชนที่โกรธ บรรดาผู้ยืนดูโยนขยะเป็นกองบนศพของพวกเขา และมีการกระทำอย่างน่าสะอิดสะเอียนที่สุดต่อร่างของพวกเขา ไม่มีเสียงเปล่งออกมาคัดค้าน ไม่มีมือยื่นออกมาช่วยมือของผู้กดขี่ที่ป่าเถื่อน

207

เมื่อบรรเทาความคลั่งอย่างเอ็ดตะโรของตนแล้ว พวกเขา นำศพไปฝังนอกประตูเมืองหลวงในสถานที่ที่อยู่นอกเขตสุสานสาธารณะติดกับคู ระหว่างประตูนอร์และประตูซาร์ห์ อับดุล อาซิม พวกเขาถูกฝังในหลุมศพเดียวกัน ดังนั้นร่างกายยังคงเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างแท้จริงวิญญาณของพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างวันเวลาที่มีชีวิตอยู่บนโลก^[2]

[1] มิรัชชา โมฮัมหมัด อาลีเย นาห์รี

[2] *A Traveller's Narrative, Note B, pp.174-175* กล่าวไว้ว่า “เมื่อเพชรฆาตทั้งหลายทำงานหลังเลือดเสร็จสมบูรณ์แล้ว, พวกคนชั้นต่ำที่มองดูเหตุการณ์ซึ่งรู้สึกพรั่นพรึงอยู่พักหนึ่งต่อความกล้าหาญที่อดทนของผู้สละชีวิตทั้งหลาย ได้ยอมอีกครั้งให้ความบ้าคลั่งอย่างดุร้ายของตนระเบิดออกมา เป็นการหยามร่างที่ไร้ชีวิตของ

208

ข่าวการสละชีวิตของพวกเขาเพิ่มเติมเหตุการณ์ร้ายให้พระบ๊อบ ผู้ซึ่งดิ่งลงไปในความทุกข์ใจอยู่แล้วต่อชะตาที่บังเกิดกับวีรบุรุษทั้งหลายแห่งทาบาสี, ในธรรมจารึกที่ทรงเปิดเผยอย่างละเอียดเป็นเกียรติแก่พวกเขา ซึ่งทุกวาระในธรรมจารึกนั้นให้การยืนยันฐานะอันประเสริฐที่พวกเขาครองอยู่ในสายตาของพระองค์ พระองค์กล่าวถึงพวกเขาว่าเป็น “แพะเจ็ดตัว” ที่พุดไว้ในคำสอนปรีมปราของอิสลาม ผู้ซึ่งในวันแห่งการพิพากษาจะ “เดินอยู่หน้าอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา” ด้วยชีวิตพวกเขาจะเป็นสัญลักษณ์ของจิตวิญญาณอันประเสริฐสุดแห่งความอาจหาญ และด้วยความตายพวกเขาจะสำแดงความยอมตามพระประสงค์ของพระองค์อย่างแท้จริง การนำมาก่อนอิหม่ามกอเอมหมายตามความที่พระบ๊อบอธิบายว่า การสละชีวิตของพวกเขาจะนำมาก่อนการสละชีวิตของอิหม่ามกอเอมเอง ผู้ซึ่งเป็นคนเลี้ยงแกะสำหรับพวกเขา สิ่งที่พระบ๊อบทำนายบังเกิดขึ้นตามนั้น เนื่องด้วยการสละชีวิตของพระองค์เองเกิดขึ้นสี่เดือนต่อมาในทาบรีซ

209

นอกจากการสละชีวิตของพระบ๊อบและสหายทั้งเจ็ดของพระองค์ในเตหะราน ปีที่นำทรงจำนั้นได้เป็นพยานต่อเหตุการณ์สำคัญยิ่งในเนริซ ซึ่งมาถึงจุดสูงสุดที่ความตายของวาฮิด, ท่านองเดียวกันเมื่อใกล้เข้าสู่สิ้นปีเดียวกันนั้น ชานลอนกลายเป็นศูนย์กลางของพายุซึ่งกระหน่ำอย่างรุนแรงผิดธรรมดาทั่วทั้งอำเภอรอบๆ และผลที่ตามมาคือการสังหารหมู่สาวกที่จงรักภักดีที่สุดของพระบ๊อบจำนวนมหาศาล, ปีนั้นซึ่งนำทรงจำด้วยความอาจหาญอันเลอเลิศที่ผู้สนับสนุนศาสนาที่จงรักภักดีของพระองค์แสดงให้เห็น ต้องยืนยันเป็นหนึ่งในบทที่รุ่งโรจน์ที่สุดที่เคยบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์เปื้อนเลือดของศาสนานั้น โดยไม่ต้องพูดถึงสภาพแวดล้อมที่น่าพิศวงของการสละชีวิตของพระองค์เอง, พื้นผิวทั้งหมดของดินแดนนั้นเปราะเปื้อนด้วยการกระทำสุดโหดทั้งหลายที่ศัตรูผู้โหดเหี้ยมและโลกทำอย่างสะใจได้โดยเสรีและไม่ลดละ, จากโคราซานเขตแดนตะวันออกของเปอร์เซีย ไปทางตะวันตกไกลถึงทาบรีซสถานที่สละชีวิตของพระบ๊อบ และจากเมืองตอนเหนืออย่างชานลอนและเตหะรานเหยียดลงทางใต้ไปไกลถึงเนริซในมณฑลฟาร์ ทั้งประเทศถูกห่อหุ้มอยู่ในความมืด เป็นความมืดที่นำมาก่อนแสงอรุณของการเปิดเผยพระธรรมที่ฮุสเซนตามความคาดหมายจะสำแดงในไม่ช้า เป็นการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์กว่าการเปิดเผยพระธรรมที่พระบ๊อบประกาศเอง ^[1]

5.3 วิ ร ร ก ร ร ม ที่ เ น ริ ซ [The Nayríz upheaval]

210

เหตุการณ์ตอนที่เร้าอารมณ์นี้ (วีรกรรมที่มาซินดาร์อน) ซึ่งเลื่องชื่อยังยิ่งสำหรับศาสนาใหม่และทำให้ชื่อเสียงของศัตรูเปราะเปื้อนอย่างยิ่ง ต้องถือว่าเป็นปรากฏการณ์ที่หาได้ยากในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ ในไม่ช้าตามมาด้วยวีรกรรมที่คล้ายกันอย่างสะดุดตาในลักษณะเด่นที่เป็นสาระสำคัญ, สถานที่ของความทุกข์ทรมานที่เศร้าสลดบัดนี้โยกไปภาคใต้ที่มณฑลฟาร์ ไม่ไกลจากเมืองที่ซึ่งแสงอรุณของศาสนารุ่งขึ้นมา, เนริซและพื้นที่รอบๆ เป็นสถานที่ที่ทานความเดือดร้อนทั้งหมดของแรงกระแทกจากการทดสอบที่ทรหดครั้งใหม่, ป้อมคอเจห์ในบริเวณใกล้เคียงย่านเซนาร์ สุกเคห์ของหมู่บ้านที่ปั่นป่วนอย่างร้อนแรงนั้น ได้กลายเป็นศูนย์กลางพายุของเพลิงกาฬ

บรรดาผู้ซึ่งวิญญาณของพวกเขาได้ผ่านเลยพลังความประสงค์ร้ายของคนเหล่านี้ไปแล้ว, คนพวกนี้ขว้างหินและสิ่งสกปรกใส่ศพที่ไม่ขยับเขยื้อน พุดจาตาห่อและร้องว่า ‘นี่คือการชดเชยสำหรับประชาชนแห่งความรักและไปตามหนทางแห่งอัจฉริยภาพและสัจธรรม!’ พวกเขาหาได้ยอมให้ผังร่างของผู้สละชีวิตในสุสาน แต่โยนศพเหล่านั้นลงไปในหลุมนอกประตูซาร์ อับดุล อาซิม ซึ่งจากนั้นพวกเขาก็กลบหลุมนั้น”

^[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.387 ว่า “ขณะที่พัฒนาการเหล่านี้กำลังเกิดขึ้นในภาคเหนือของเปอร์เซีย มณฑลทั้งหลายในภาคกลางและภาคใต้ถูกปลุกเร้าอย่างลึกโดยการชวนใจอย่างกระตือรือร้นของบรรดาผู้เผยแพร่อุบายใหม่, ประชาชนซึ่งไม่มีสาระ เชื่อคนง่าย เขลา งามงายสุดๆ พิศวงงงเงื้อมต่อเรื่องราวของปาฏิหาริย์อย่างไม่ขาดสายที่ตนได้ยินทุกนาทิต, พวกมุลลาซึ่งกังวลอย่างหนักโดยรู้สึกว่าการล่มสลายของศาสนาในสังกัดที่หวนไหวพร้อมที่จะหนีไปจากการควบคุมของตน ได้ทวีการพุดให้ร้ายและทำลายชื่อเสียง, เรื่องโกหกที่บาดหูที่สุดและเรื่องโหดร้ายที่สุดที่ก่อกำเนิดขึ้น ถูกปล่อยเข้าไปในหมู่มวลชนที่งุนงง ซึ่งถูกแบ่งแยกระหว่างความรู้สึกสยองขวัญและความชื่นชม”

ใหม่, วีรบุรุษที่ตระหนงานเหนือเพื่อนๆ ของตน ดันรนต่อสู้อย่างองอาจ และตกเป็นเหยื่อของเปลวไฟที่เผาผลาญ นี่คือ "บุคคลที่ไม่เหมือนใครและไม่มีที่เสมอในวัยเดียวกัน" นั่นคือซียิด ยาห์ยา ซาราบิผู้มีชื่อเสียงกว้างไกลซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีกว่าในนามวาฮิด, ที่สำคัญที่สุดในหมู่ปรปักษ์ที่เล่นไม่ซื่อของเขา ผู้ซึ่งจุดและเติมเชื้อไฟของเพลิงกาฬนี้คือ ผู้ว่าการเนริชที่ต่ำทรามและบ้าคลั่งชื่อเซโนล ออเบติน ชาน ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยอับดุลลาห์ ชาน ชูจาโอล มุลค์ และเสริมกำลังโดยเจ้าชายฟิรุษ มีร์ซาผู้ว่าการชีราช, แม้จะเป็นระยะเวลาสั้นกว่ากันมากเมื่อเทียบกับวีรกรรมที่มาซินดาร์อนที่ยาวนานไม่น้อยกว่าสิบเอ็ดเดือน การกระทำที่โหดเหี้ยมที่เป็นลักษณะของตอนจบของวีรกรรมที่เนริช ก็มีผลตามมาที่ทำลายล้างไม่น้อยไปกว่ากัน, อีกครั้งหนึ่งที่บุรุษจำนวนหยิบมือซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ ยึดถือกฎหมาย รักสันติ แต่พลังใจสูงและไม่ยอมแพ้ ซึ่งในกรณีนี้ส่วนหนึ่งประกอบด้วยหนุ่มน้อยและชายชราที่ไม่ได้รับการฝึกฝน ได้ถูกจู่โจม ทำทลาย ห้อมล้อมและโจมตีโดยกองกำลังที่เหนือกว่าของศัตรูที่โหดร้ายและเจ้าเล่ห์ ซึ่งเป็นกองทัพจำนวนนับไม่ถ้วนของชายร่างกายแข็งแรง ที่แม้จะได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ตีดาอาวุธเพียงพอและได้รับการเสริมกำลังอย่างต่อเนื่อง ก็ไม่มีน้ำยาที่จะชูงับค้ำให้ยอมจำนนหรือสยบจิตวิญญาณของปรปักษ์ทั้งหลายของตน

211

ความโกลาหลครั้งใหม่นี้เริ่มจากการประกาศความศรัทธาด้วยความใจกล้าและอารมณ์ร้อนแรง และการสาธิตความศรัทธาศาสนาอย่างดุเดือดและตื่นเต็นเร้าใจ เกือบเท่ากับที่นำมาก่อนความปั่นป่วนวุ่นวายในมาซินดาร์อน, ความโกลาหลนี้เกิดจากการระเบิดออกอย่างรุนแรงและไม่ลดละของความไม่เป็นมิตรอย่างไม่ประนีประนอมของนักบวช มาพร้อมกับการสำแดงความบ้าคลั่งศาสนาอย่างตาบอดที่ได้สัดส่วนกัน และถูกปลุกเร้าโดยการกระทำที่ก้าวร้าวอย่างจะแจ้งคล้ายกันของทั้งนักบวชและประชาชน, เหตุการณ์นี้สาธิตจุดประสงค์เดียวกันใหม่ ได้รับการปลุกใจโดยจิตวิญญาณเดียวกันตลอดช่วงเวลา และขึ้นไปเกือบถึงยอดสุดเดียวกันของความอาชญากรรมเหนือมนุษย์ ความแค้นกล้า ความกล้าหาญและความละวาง และเปิดเผยการประสานแผนงานและความพยายามที่คาดคะเนอย่างเจ้าเล่ห์ไม่น้อยไปกว่ากันระหว่างบรรดาผู้มีอำนาจรัฐและนักบวช ซึ่งมุ่งหมายจะทำทลายและโค่นล้มศัตรูร่วมกันของตน, ที่นำมาก่อนความโกลาหลนี้คือการปฏิเสธอย่างชัดเจนของคำคล้ายกันในส่วนของการวาบ่าบิว่า ไม่มีเจตนาใดๆ ที่จะเข้าไปก้าวร้าวขอบเขตอำนาจพลเรือนของอาณาจักร หรือบั่นทอนอำนาจที่ขอบธรรมของประชาคม, ความโกลาหลนี้จัดหาพยานหลักฐานที่ให้ความเชื่อมั่นไม่น้อยไปกว่ากันของการยับยั้งใจและความอดกลั้นของเหยื่อทั้งหลาย เมื่อเผชิญกับการรุกรานที่อ้อมหิตและไม่ถูกยั่วขยี้ของผู้กดขี่, และเมื่อเคลื่อนไปสู่จุดสูงสุดและในลักษณะสะดุดตาแทบไม่น้อยไปกว่ากัน ได้เผยความซื่อสัตย์ ความซาดินัยและความเสื่อมทรามของศัตรูที่ล้มละลายทางจิตวิญญาณ, ความโกลาหลนี้เมื่อใกล้จะสิ้นสุดมีลักษณะเด่นด้วยความทรยศที่ชั่วช้าและน่าละอาย และจบลงที่การสังหารหมู่อย่างอ้อมหิตซึ่งน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าความรู้สึกสยดสยองที่ถูกปลุกขึ้นมาและทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น, ความโกลาหลนี้ปิดผนึกชะตาของวาฮิด ผู้ซึ่งด้วยผ้าโผกศีรษะสีเขียวที่เป็นตราสัญลักษณ์ของเชื้อสายที่นาญมิใจ ถูกผูกติดกับม้าและลากไปตามถนนอย่างอับยศ ซึ่งหลังจากนั้นศีรษะของเขาถูกตัดและยัดฟางเข้าไป และส่งไปเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะให้แก่เจ้าชายแห่งชีราชที่กำลังกินเลี้ยง ขณะที่ร่างกายของเขาถูกละทิ้งไว้กับความปรานีของเหล่าผู้หญิงที่เดือดดาลแห่งเนริช ผู้ซึ่งมีวามในความเป็นบานที่ป่าเถื่อนด้วยเสียงตะโกนแห่งความปิติยินดีที่เปล่งขึ้นโดยศัตรูที่มีชัย และเต้นรำตามเสียงกลองและฉาบรอบๆ ศพ และในที่สุดผลที่ตามมาคือการโจมตีชาวบาบิที่ปกป้องตนเองไม่ได้อย่างดุร้ายไปทั่ว โดยการช่วยเหลือของชายไม่น้อยกว่าห้าพันคนที่ถูกมอบหน้าที่เป็นพิเศษเพื่อจุดประสงค์นี้, ทรัพย์สินสมบัติของชาวบาบิถูกริบ บ้านของพวกเขาถูกทำลาย ที่มั่นของพวกเขาถูกเผาจนราบ สตรีและเด็กๆ ของพวกเขาถูกจับซึ่งบางคนถูกจับถอดเสื้อผ้าจนเกือบจะเปลือย ถูกจับให้นั่งบนลา ล่อและอุลู่ และถูกพาไปตามแถวที่มีศีรษะที่ตัดมาจากร่างที่ไร้ชีวิตของบิดา พี่ชายน้องชาย ลูกชายและสามีของพวกเขา ซึ่งก่อนหน้านั้นพวกเขาถูกตีตราด้วยเหล็กร้อน หรือไม่ก็ถูกฉีกเล็บออก หรือถูกเขี่ยนตี่จนตาย หรือถูกตอกมือและเท้าด้วยเดือยแหลม หรือถูกเจาะรูจมูกแล้วเอาเชือกร้อยเข้าไป แล้วใช้เชือกนั้นลูงพวกเขาไปตามถนนต่อการจ้องมองของฝูงชนที่เดือดดาลและเย้ยหยัน...

212

ในช่วงต้นของการปิดล้อมป้อมทาบาสี วาฮิดกำลังทำการแพร่กระจายคำสอนของศาสนาในโบรุเจริดและมณฑลโครดิสถาน เขาหมายมั่นที่จะทำให้ส่วนใหญ่ของบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคเหล่านั้นเสื่อมใสศาสนาของพระบ๊อบ และตั้งใจจะมุ่งหน้าจากนั้นไปยังมณฑลฟาร์และตราคราตอทีนั้น, ทันใดที่รู้ว่ามุลลา ฮุสเซนจากไปยังมาซินดาร์อน เขารีบไปยังเมืองหลวงและทำการตระเตรียมที่จำเป็นสำหรับการเดินทางไปที่ป้อมเชด ทาบาสี, ขณะที่เขากำลังเตรียมตัวจากไป พระบาฮาอุลลาห์มาถึงจากมาซินดาร์อนและแจ้งให้เขาทราบความเป็นไปไม่ได้

ที่จะไปสมทบกับพี่น้องของเขา วาฮิดเศร้ามักต่อชาวนี การปลอบใจเพียงอย่างเดียวในเวลานั้นคือการไปเยี่ยม พระบาทฮาลลาห์บ่อยๆ และได้รับประโยชน์จากคำแนะนำที่ฉลาดและประเมินค่ามิได้ของพระองค์^[1]

213

ในที่สุดวาฮิดมุ่งมั่นที่จะมุ่งหน้าไปยังกาซวินและกลับมาทำงานที่เขาเคยทำ จากที่นั่นเขาไปยังโกมและคาซานที่ซึ่งเขาได้พบเพื่อนสาวกทั้งหลาย และสามารถกระตุ้นความศรัทธาและเสริมความพยายามของพวกเขา เขาเดินทางต่อไปยังอิสฟาฮาน อาร์ดีสทานและอาร์ดีคาน และในแต่ละเมืองเหล่านี้เขาประกาศคำสอนมูลฐานของพระเจ้าผู้เป็นท่านายของเขาย่างคึกคักและไม่เกรงกลัว และทำให้ผู้สนับสนุนที่สามารถจำนวนไม่เบาเลื่อมใสศาสนาได้สำเร็จ, เขาไปถึงยาซด์ที่นั่นเวลาเฉลิมฉลองเทศกาลนอว์รูซกับพี่น้อง ผู้ซึ่งแสดงความเบิกบานต่อการมาถึงของเขา และได้กำลังใจอย่างยิ่งจากการมีเขาอยู่ด้วย, ในฐานะที่เป็นบุรุษผู้ทรงอิทธิพลที่มีชื่อเสียงนอกจากบ้านในยาซด์ที่ซึ่งภรรยาและลูกชายสี่คนของเขาตั้งถิ่นฐานอยู่ เขามีบ้านหลังหนึ่งในซาราบซึ่งเป็นถิ่นที่อาศัยของบรรพบุรุษทั้งหลายของเขา และบ้านอีกหลังหนึ่งในเนริซซึ่งตกแต่งอย่างเลอเลิศ

214

วาฮิดมาถึงยาซด์วันที่หนึ่งของเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1266 [ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] ซึ่งวันที่ห้าของเดือนนี้เป็นวันครบรอบการประกาศพันธกิจของพระบ็อบและตรงกับงานฉลองนอว์รูซ เหล่าโอลามาชั้นนำและผู้มีชื่อเสียงของเมืองมากันทั้งหมดในวันนั้นเพื่อจะแสดงความยินดีต้อนรับและความปรารถนาดีที่สุดต่อเขา, นัฟวาเบ ราชาวีรบุรุษที่มั่งร่ำรวยที่สุดและเลื่องชื่อที่สุดของเขา อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วยและพูดอ้อมๆ อย่างประสงคร่ำรวยถึงความฟุ่มเฟือยและความโอ้อาของงานรับรองนั้น, เป็นที่ได้ยินเขาพูดความรู้สึกว่า "งานเลี้ยงของกษัตริย์ซาห์แทบไม่มีหวังที่จะทัดเทียมมีอาหารราคาแพงที่ทานปุ้โตะต่อหน้าเรา ข้าสงสัยว่านอกจากเทศกาลแห่งชาตินี้ที่เรากำลังเฉลิมฉลองวันนี้ ท่านทำการรำลึกอีกเทศกาลหนึ่ง" การสวนคำอย่างเชือดเฉือนและปากกล้าของวาฮิดยั่วหวัระบรรดาผู้ที่อยู่ในงาน ทุกคนปรบมือให้ความเหมาะสมเจาะของการให้ข้อสังเกตของวาฮิดเมื่อพิจารณาถึงความโลภโม โทสสันและความชั่วช้าของนัฟวาบ, นัฟวาบซึ่งไม่เคยเผชิญกับการถูกเยาะเย้ยโดยกลุ่มคนมีเกียรติขนาดใหญ่ รู้สึกเจ็บแสบต่อคำตอบนั้น, ไฟคุกรุ่นที่เขาสูมไว้ในจิตใจต่อปรบขันบัดนี้ลุกลิงด้วยความร้อนแรงเพิ่มขึ้น และผลักดันเขาให้สนองความกระหายที่จะล้างแค้น

215

วาฮิดถือโอกาสนี้ประกาศหลักธรรมพื้นฐานของศาสนาของตนอย่างไม่อิดเอื้อนและไม่เกรงกลัว และสาธิตความมีเหตุมีผลของหลักธรรมเหล่านั้น, คนส่วนใหญ่ที่ฟังเขาเคยทราบลักษณะเด่นเฉพาะตัวของศาสนาเพียงบางส่วนเท่านั้น และไม่รู้ยัยสำคัญโดยบริบูรณ์ของศาสนา พวกเขาบางคนถูกดึงดูดใจอย่างตื้นท้นไม่ได้ และอ้าแขนรับศาสนาอย่างรวดเร็วง่ายดาย, ที่เหลือซึ่งไม่สามารถทำหายคำกล่าวอ้างของศาสนาต่อหน้าธารกำนัลได้ประณามศาสนาใหม่อยู่ในใจ และสาบานว่าจะกำจัดศาสนานี้โดยทุกวิธีที่ทำได้, ความคมคายและการอรรถาธิบายสัจธรรมอย่างไม่เกรงกลัวของวาฮิดได้เติมไฟให้แก่อความไม่เป็นมิตรของพวกเขา และเพิ่มความมุ่งมั่นของพวกเขาที่จะหาทางโค่นอิทธิพลของวาฮิดอย่างไม่รอช้า, วันนั้นเองเป็นพยานต่อการพสนกำลังกันของพวกเขาต่อต้านวาฮิด และนับเป็นการเริ่มต้นเหตุการณ์ที่ถูกลิขิตให้นำมาซึ่งความทุกข์ทรมานและความบีบคั้นอย่างมากต่อมา^[2]

[1] Tarikh-i-Jadid, p.115 บันทึกไว้ว่า "มีร์ซา จานีเขียนว่า 'หลังจากเวลาหนึ่งสว่างเลยไป ข้าพเจ้าได้รับเกียรติอีกครั้งของการได้พบออกกอ ซียิด ยาห์ยาในเตหะราน ข้าพเจ้าสังเกตเห็นเครื่องหมายแห่งความรุ่งโรจน์และอานาภาพในโบหน้าที่สง่าของเขา ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยสังเกตระหว่างการเดินทางครั้งแรกกับเขาไปยังเมืองหลวงหรือในโอกาสอื่นๆ ที่พบกัน และข้าพเจ้ารู้ว่าเครื่องหมายเหล่านี้เป็นลางบอกการใกล้เข้ามาของการไปจากโลกนี้ของเขา, ต่อมาภายหลังเขาพูดหลายครั้งระหว่างการสนทนา : 'นี่คือการเดินทางครั้งสุดท้ายของข้า และหลังจากนี้ท่านจะไม่ได้เห็นข้าอีก' และบ่อยครั้งเขาพูดความคิดเดียวกันนี้ออกมาอย่างชัดเจนหรือเป็นนัย, บางครั้งที่เราอยู่ด้วยกันและการสนทนามาถึงตอนที่เหมาะสม เขาจะพูดความรู้สึกว่า : 'นักบุญทั้งหลายของพระเจ้าเป็นเจ้าของสามารถทำนายเหตุการณ์ทั้งหลายที่จะมาถึง และข้าขอสาบานต่อพระเจ้าผู้เป็นที่รักนั้นซึ่งวิญญานของข้าอยู่ในเงื้อมมือของอานาภาพของพระองค์ว่า ข้ารู้และสามารถบอกว่าข้าจะถูกสังหารที่ไหนและอย่างไร และใครคือผู้ที่สังหารข้า และเป็นสิ่งที่รุ่งโรจน์และได้รับพรอย่างไรที่เลือดของข้าจะหลั่งเพื่อการยกพระวณะแห่งสัจธรรมให้สูงขึ้น'"

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.390 ว่า "ด้วยถูกความคลั่งไคล้พาไปและไหลล้นด้วยความรักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ เขา (วาฮิด) กระตือรือร้นในการเปิดเผยความรุ่งโรจน์และความเบิก

216

การทำลายชีวิตของวาฮิดกลายเป็นจุดหมายที่สำคัญที่สุดของกิจกรรมของพวกเขา พวกเขากระจายข่าวว่าในวันออรัชท่ามกลางบุคคลตำแหน่งสูงของเมือง ทั้งฝ่ายศาสนาและฝ่ายพลเรือนที่มารวมตัวกัน ซียิด ยาห์ยา ซา ราบีบังอาจเปิดเผยลักษณะเด่นที่ทำลายทั้งหลายของศาสนาของพระบ็อบ และนำข้อพิสูจน์และหลักฐานต่างๆ ที่เก็บรวบรวมมาจากคัมภีร์ไกรอ่านและคำสอนปรีมปราของอิสลาม มาใช้เพื่อการยกเหตุผลของตน, พวกเขาเร่งเร้าว่า “แม้ว่าผู้ฟังทั้งหลายของเขาจัดอยู่ในหมู่โง่ทาสที่เรื่องนามที่สุดของเมือง ไม่มีใครในที่ชุมนุมนั้นหาญคัดค้านการยืนยันที่หนักหน่วงเกี่ยวกับคำกล่าวอ้างของความเชื่อทางศาสนาของเขา ความเสียบของบรรดาผู้ที่ฟังเขาเป็นเหตุให้เกิดคลื่นแห่งความศรัทธา ซึ่งสะพัดไปทั่วเมืองอย่างเป็นคนแก่เขา และได้พาคนไม่น้อยกว่าครึ่งเมืองมาอยู่ที่แทบเท้าของเขา ขณะที่ประชาชนที่เหลืออยู่กำลังถูกดึงดูดอย่างรวดเร็ว”

217

รายงานนี้กระจายเหมือนไฟป่าไปทั่วทั้งเมืองยาซด์และอำเภอรอบๆ ซึ่งในด้านหนึ่งได้จุดเปลวไฟแห่งความเกลียดชังอย่างเคื่องแค้น และในอีกด้านหนึ่งเป็นกลไกให้คนจำนวนไม่เบาเพิ่มเข้ามาเป็นพวกที่เป็นแนวร่วมกับศาสนา นั้นอยู่แล้ว, จากอาร์ติคานและมาซด์อีกทั้งจากเมืองและหมู่บ้านต่างๆ ที่ไกลกว่า ผุ่ชนที่กระตือรือร้นอยากฟังธรรมสารใหม่ ยกโขยงกันมาที่บ้านของวาฮิด พวกเขาถามวาฮิดว่า “เราควรจะทำอะไร? ในลักษณะไหนที่ท่านแนะนำเราให้แสดงออกซึ่งความศรัทธาที่จริงใจและความมูทิสตที่แรงกล้าของเรา?” จากเข้าถึงคำคินวาฮิดหมกมุ่นอยู่กับการไขความงุนงงของพวกเขา และกำกับการก้าวเท้าของพวกเขาในหนทางแห่งการรับใช้

218

กิจกรรมที่ศรัทธาแรงนี้ของบรรดาผู้สนับสนุนวาฮิดที่คลั่งไคล้ทั้งชายและหญิงคงอยู่ต่อไปเป็นเวลาสี่สิบวัน บ้านของวาฮิดกลายเป็นศูนย์รวมของกองทัพผู้ทิสตคนจำนวนนับไม่ถ้วน ที่ปรารถนาจะสาธิตจิตวิญญาณของศาสนาที่ปลุกเร้าวิญญาณของตนอย่างคู่ควร, ความอลหม่านที่ตามมาให้ข้ออ้างใหม่แก่นักพาเบ ราชาวี ที่จะให้ผู้ว่าการยาซด์ (ออกกอ ซาน) ซึ่งอายุน้อยและด้อยประสบการณ์ในกิจการทั้งหลายของรัฐ เข้ามาสนับสนุนความพยายามต่อต้านปรปักษ์ของตน, ในไม่ช้าผู้ว่าการยาซด์ตกเป็นเหยื่อของอบายและเล่ห์กลของผู้วางแผนที่ชั่วร้ายนั้น ผู้ซึ่งชักนำเขาให้ส่งกองกำลังติดอาวุธมาปิดล้อมบ้านของวาฮิดได้สำเร็จ, ขณะที่กองพลหนึ่งของกองทัพกำลังมุ่งหน้าไปที่บ้านนั้น ผุ่ชนที่ประกอบด้วยคนต่ำทรามในเมืองกำลังก้าวเท้ามุ่งมายังสถานที่เดียวกันโดยการยุงของนักพาบ และมุ่งมั่นที่จะชมขวัญพวกที่อาศัยอยู่ในบ้านของวาฮิดโดยการคุกคามและสาปแช่ง

219

แม้จะถูกล้อมรอบด้านด้วยกองกำลังที่ไม่เป็นมิตร วาฮิดก็ยังคงปลุกขวัญและปล้ำใจของบรรดาผู้สนับสนุนเขาจากหน้าต่างชั้นบนของบ้าน และให้ความกระจ่างสิ่งใดก็ตามที่ยังเคลือบคลุมอยู่ในจิตใจของพวกเขา, เมื่อเห็นทั้งกองพลที่ได้รับการเสริมกำลังด้วยผุ่ชนที่เดือดดาล กำลังเตรียมจะโจมตีพวกตน พวกเขาหันมาหาวาฮิดด้วยความวิตกและขอให้วาฮิดกำกับการย่างก้าวของพวกตน คำตอบของวาฮิดขณะที่เขายิ่งนั่งอยู่ข้างหน้าต่างคือ “ดาบเล่มนี้ที่วางอยู่ต่อหน้าข้า อีหม่ามกอเอมเองเป็นผู้ให้ข้า พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่าหากข้าได้รับมอบอำนาจจากพระองค์ให้ทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับประชาชนพวกนี้ โดยลำพังและไม่ได้รับความช่วยเหลือข้าจะทำลายกองกำลังพวกเขาจนสิ้นซาก อย่างไรก็ตามข้าได้รับบัญชาให้ละเว้นจากการกระทำดังกล่าว” “ม้าตัวนี้” วาฮิดกล่าวเพิ่มเติมขณะที่ดวงตาของเขามองไปที่ม้าที่คนรับใช้ของเขาซามอนม้าให้และนำมาที่หน้าบ้านของเขา “กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ที่ส่งกลับไปประทานให้ข้า เพื่อให้ข้าใช้เริ่มพันธกิจที่เขามอบหมายข้าให้ทำการไต่สวนอย่างเที่ยงธรรมว่าศาสนาที่ซียิดเด บ็อบประกาศเป็นอย่างไร, กษัตริย์ซาห์ขอให้ข้ารายงานผลการสอบถามถึงเขาเป็นการส่วนตัว เนื่องด้วยข้าคือคนเดียวในหมู่ผู้นำนักบวชในเตหะรานที่เขาฝากความมั่นใจได้อย่างไม่มีข้อสงสัย ข้ารับพันธกิจนั้นด้วยความหมายมั่นที่จะพิสูจน์การยกเหตุผลของซียิดผู้นั้นว่าผิด ชักนำเขาให้ละทิ้งความนึกคิดของเขาและยอมรับความเป็นผู้นำของข้า และพาเขาไปเตหะรานกับข้าในฐานะพยานต่อชัยชนะที่ข้าจะบรรลุ, อย่างไรก็ตามเมื่อข้าเข้าไปพบและได้ยินวาหะของเขา ที่เกิดขึ้นคือสิ่งตรงกันข้ามกับที่ข้านึกคิดไว้ ในวิธีของการเข้าพบเขาครั้งแรกข้าละอายใจที่สุดและหมดท่า เมื่อสิ้นสุดการเข้าพบครั้งที่สอง ข้ารู้สึกหมดหนทาง

บานของสังฆธรรมนิรันดร์หนึ่งเดียวต่อเปอร์เซีย กวิกกล่าวว่า ‘การที่จะรักและปกปิดความลับของตานั้นเป็นไปได้’ ดังนั้นซียิดของเราเริ่มการเทศน์อย่างเปิดเผยในสุเหร่า ตามถนน ตลาดนัด จัตุรัสสาธารณะ กล่าวคือที่ใดก็ตามที่เขาสามารถพบผู้ฟัง, ความกระตือรือร้นดังกล่าวออกผลและมีผู้เปลี่ยนศาสนาอย่างจริงจังใจมากมาย เหล่ามุลลาซึ่งขุนวยใจอย่างหนักได้ประณามการลบล้างนี้ต่อผู้ว่าการของเมือง”

และเขลาเหมือนเด็ก การเข้าพบครั้งที่สามข้าพพบว่าตัวเองต่ำต้อยดังเช่นธลีที่อยู่ใต้เท้าของเขา ที่จริงแล้วเขาไม่ใช่ชียิตที่น่าเหยียดอีกต่อไปตามที่ข้าพนึกคิดก่อนนี้ สำหรับข้าเขาคือการสำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ คือพรหมกายที่มีชีวิตของพระวิญญานของพระผู้เป็นเจ้าของ นับแต่วันนั้นมาข้าปรารถนาจะสละชีวิตเพื่อเห็นแก่เขา ข้าปีติยินดีที่วันที่ข้าอยากจะเป็นพยานกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว”

220

เมื่อเห็นความกระวนกระวายครอบงำมิตรสหายของตน วาฮิดเคียวเชิญพวกเขาให้อยู่ในความสงบและอดทน และให้วางใจได้ว่าอีกไม่นานพระผู้ทรงพยานาผู้มีอำนาจเปิดเสร็จด้วยมือที่มองไม่เห็นของพระองค์เอง จะทำให้งองกำลังที่ดาหน้ามาโจมตีต่อต้านบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ฟ้ายแพ้ยับเยิน, ทันใดที่วาฮิดพูดถ้อยคำเหล่านี้ ออกไปก็มีข่าวมาว่า โมฮัมหมัด अबดุลลาห์ซึ่งไม่มีใครคิดว่ายังมีชีวิตอยู่ ได้โผล่มาอย่างทันใดพร้อมกับสหายจำนวนหนึ่ง ผู้ซึ่งหายตัวไปจากสายตาทันใดทันใดเหมือนกัน แล้วโดยการเปล่งเสียงร้องว่า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!”^[1] พวกเขากระโจนใส่พวกที่มาโจมตีและตีกองกำลังนั้นกระเจิงไป โมฮัมหมัด अबดุลลาห์แสดงให้เห็นความกล้าหาญถึงขนาดว่ากองทหารทั้งกองละทิ้งอาวุธ และไปแสวงหาที่ลี้ภัยพร้อมกับผู้ว่าการในป้อมนาริน

221

คืนนั้นโมฮัมหมัด अबดุลลาห์ขอให้พาตนไปแนะนำตัวต่อวาฮิด เขาให้วาฮิดวางใจในความศรัทธาของเขาในศาสนา และแจ้งให้วาฮิดทราบแผนที่เขาคิดในการปราบปรามศัตรู วาฮิดตอบว่า “ถึงแม้ว่าวันนี้การยื่นมือเข้ามาช่วยของท่านได้เบี่ยงอันตรายของความหายนะที่ไม่รู้ล่วงหน้าออกไปจากบ้านนี้ กระนั้นท่านต้องยอมรับว่าทราบจนถึงเวลานี้ การต่อกรกับประชาชนเหล่านี้ของเราถูกจำกัดอยู่กับการก่เหตุผลเกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมของซาเฮโบซ ซามาน อย่างไรก็ตามนับจากนี้ไปนั้นพวกจะถูกชักนำให้ยุยงประชาชนมาต่อต้านเรา และจะอ้างเหตุผลว่าข้าได้ลุกขึ้นสถาปนาอธิปไตยที่โต้แย้งไม่ได้เหนือทั้งมณฑลนี้ และตั้งใจจะขยายอธิปไตยออกไปทั่วทั้งเปอร์เซีย” วาฮิดแนะนำโมฮัมหมัด अबดุลลาห์ให้ไปจากเมืองยาซด์ทันที และมอบเขาไว้ในความดูแลและความคุ้มครองของพระผู้ทรงมหิธานุภาพ วาฮิดรับประกันเขาว่า “จนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดไว้สำหรับเรา ศัตรูจะไม่สามารถทำให้เราบาดเจ็บได้แม้แต่น้อย”

222

อย่างไรก็ตามโมฮัมหมัด अबดุลลาห์เลือกที่จะละเลยคำแนะนำของวาฮิด เป็นที่ไต่ยินเขากล่าวความรู้สึกขณะที่ถอยจากไปว่า “ยอมเป็นความซื่อสัตย์ของข้าที่จะละทิ้งมิตรสหายไว้กับความปรานีของปรปักษ์ที่เลือดเดือดและหมายเช่นฆ่า เช่นนั้นอะไรคือความแตกต่างระหว่างข้ากับพวกที่ละทิ้งชียิตโดล โขฮาตา^[2] ในวันอาชรา^[3] และปล่อยให้เขาไร้สหายในสนามรบคาบิลา? ข้าคาดหวังว่าพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงปรานีจะไม่ถือสาข้าและให้อภัยการกระทำของข้า”

223

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เขาก้าวเท้ามุ่งไปที่ป้อมนาริน และบิบบังคับกองกำลังที่มารวมพลอยู่บริเวณใกล้เคียงให้แสวงหาที่ลี้ภัยที่ปลอดภัยในกำแพงป้อม และกักผู้ว่าการยาซด์กับบรรดาผู้ถูกปิดล้อมไว้ได้สำเร็จ ตัวเขาเองคอยเฝ้าดูและพร้อมที่จะสกัดกั้นการเสริมกำลังใดก็ตามที่หาทางไปถึงพวกเขา

224

ระหว่างนั้นนั้นพวกก่อความโกลาหลไปทั่วได้สำเร็จ ซึ่งชาวเมืองยาซด์เป็นกลุ่มเป็นก้อนมาเข้าร่วม, ขณะที่พวกเขา กำลังเตรียมการโจมตีบ้านของวาฮิด วาฮิดเรียกตัวชียิต अबดุลลาห์ชิมเม โคอิสมญานามว่าชียิตเด คาลดาร์ ซึ่งได้มีส่วนร่วมในการปกป้องป้อมมหาบาซียูสามสี่วัน และทำทางที่สง่าของเขาดึงดูดความสนใจอย่างแผ่กว้าง วาฮิดบอกเขาให้ขี่ม้าของตนไปกล่าวคำชวนใจในนามของตนต่อประชาชนทั้งหมดตามถนนและตลาด และเร่งเร้าพวกเขาให้อ้าแขนรับศาสนาของซาเฮโบซ ซามาน วาฮิดกล่าวเพิ่มเติมว่า “ขอให้พวกเขารู้ว่าข้าปฏิเสธเจตนาใดๆ ที่จะทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับพวกเขา อย่างไรก็ตามขอเตือนว่าหากพวกเขายังคงปิดล้อมบ้านของข้าและโจมตีข้าต่อไปโดยไม่สนใจตำแหน่งและเชื้อสายของข้าเลย ข้าจะถูกบีบบังคับให้ต้านทานและตีกองกำลัง

[1] ดูกิธาน

[2] อิหม่ามฮุสเซน

[3] วันที่สิบของเดือนโมฮาร์รามซึ่งเป็นวันที่อิหม่ามฮุสเซนสละชีวิต

ของพวกเขาให้กระเจิงตามมาตรการป้องกันตนเอง, หากพวกเขาเลือกที่จะปฏิเสธคำแนะนำของข้าและยอมทำตามคำกระซิบของนัฟวบเจ้าเล่ห์ ข้าจะส่งสหายเจ็ดคนของข้าไปขับไล่กองกำลังของพวกเขาให้อับอายและบดขยี้ความหวังของพวกเขา”

225

ซีียดเด คาลดาร์กระโดดขึ้นม้าโดยมีพี่น้องสี่คนที่เขาเลือกคอยติดตามคุ้มกัน แล้วขี่ออกไปตามตลาด และป่าวร้องคำเตือนที่ตนได้รับมอบหน้าที่ให้ประกาศด้วยสำเนียงแห่งราชศักราชที่จับใจ, ด้วยไม่พึงพอใจกับข่าวสารที่ตนได้รับมอบหมายมา เขาหาญเดิมอีกสามสี่ถ้อยคำเข้าไปในลักษณะที่เลียนแบบไม่ได้ ซึ่งด้วยถ้อยคำเหล่านั้นเขาหาทางทำให้การประกาศนั้นมีความแรงยิ่งขึ้น เขาชูคำรามว่า “จงระวัง หากเจ้าดูหมิ่นคำขอร้องของเรา ข้าขอเตือนเจ้าว่าการเปล่งเสียงของข้าจะเพียงพอที่จะทำให้กำแพงทั้งหลายของป้อมของเจ้าสั่นไหว และกำลังแขนของข้าจะสามารถหลายการต้านทานของประตูรั้วของป้อม!”

226

เสียงดั่งลั่นของเขากังวาลราวกับแตรและกระจายความอกลั่นขวัญหนีในหัวใจของบรรดาผู้ที่ได้ยิน ประชาชนที่ตกใจกลัวประกาศเจตนาเป็นเสียงเดียวกันที่จะวางดาบและยุติการรังควานาวาฮิด ซึ่งนับแต่นั้นไปพวกเขาบอกว่า จะยอมรับและนับถือเชื้อสายของวาฮิด

227

เมื่อถูกบีบโดยการปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงของประชาชนที่จะต่อสู้กับวาฮิด นัฟวบชักนำพวกเขาให้มุ่งโจมตีโมฮัมหมัด อับดุลลาห์และบรรดาสหายของเขาซึ่งประจำการอยู่ที่ละแวกป้อมนาริน, การปะทะกันของกองกำลังเหล่านี้ชักนำผู้ว่าการให้ฝ่าวอกไปจากที่ลี้ภัย และสั่งการกองทหารที่ถูกปิดล้อมให้จับมือกับพวกที่นัฟวบเกณฑ์มา, ขณะที่โมฮัมหมัด อับดุลลาห์เริ่มต้นขับไล่ฝูงชนจากเมืองที่มาจากโจมตีโดยการเปิดฉากยิงของกองทหารโดยคำสั่งของผู้ว่าการ ลูกปืนยิงโดนเท้าทำให้เขาลงไปกองกับพื้น, ผู้สนับสนุนเขาจำนวนหนึ่งบาดเจ็บเช่นกัน น้องชายเขารับพาเขาไปยังที่ปลอดภัยและจากนั้นหามเขาไปที่บ้านของวาฮิดตามคำขอของเขา

228

ศัตรูตามเขาไปที่บ้านนั้นมุ่งมันเต็มที่ที่จะจับตัวและสังหารเขา เสียงโวยวายของประชาชนที่มากันรวมตัวเป็นกลุ่มเป็นก้อนรอบบ้าน บีบบังคับวาฮิดให้ส่งมุลลา โมฮัมหมัด เรซาเย แมนชาติ^[1] ให้ตีฝ่าวอกไป และด้วยความช่วยเหลือของสหายหกคนที่เขาเลือก ให้ไล่กองกำลังของศัตรูให้แตกกระจาย, วาฮิดบัญชาพวกเขาว่า “ขอให้เจ้าแต่ละคนเปล่งเสียงและกล่าวคำว่า ‘อัลลาห์ อู อักบาร’^[2] เจ็ดครั้ง และในการเปล่งเสียงเรียกครั้งที่เจ็ดให้กระโจนพร้อมกันเข้าไปทามกลางผู้โจมตี”

229

มุลลา โมฮัมหมัด เรซาซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ให้ชื่อว่าราดาร์ รุห์ ลูกขึ้นยืนโดยพลัน และทำตามคำสั่งการที่ตนได้รับอย่างไม่รีรอพร้อมกับสหายทั้งหลาย, พวกที่ไปกับเขาแม้ว่ารูปร่างจะเปราะบางและไม่มีประสบการณ์ในศิลปะการใช้อาวุธ ถูกปลุกเร้าด้วยไฟศรัทธาที่ทำให้พวกเขาเป็นที่สยองขวัญสำหรับปรปักษ์, ศัตรูที่นาเกรงขามที่สุดเจ็ดคนมอดม้วยในวันนั้น ซึ่งเป็นวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนจามาดีโยส ซานี [10 พฤษภาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ. 2393)] มุลลา โมฮัมหมัด เรซาเล่าว่า “ทันใดที่เราตีศัตรูแตกพ่ายและกลับมายังบ้านของวาฮิด เราพบโมฮัมหมัด อับดุลลาห์นอนบาดเจ็บอยู่ต่อหน้าเรา เขาถูกหามไปหาผู้นำของเราและทานอาหารที่ใช้เสิร์ฟผู้นำ หลังจากนั้นเขาถูกเคลื่อนย้ายไปยังสถานที่ซ่อนตัวแห่งหนึ่ง ที่ซึ่งเขาซ่อนตัวอยู่จนกระทั่งบาดแผลหาย ในที่สุดเขาถูกจับและสังหารโดยศัตรู”

230

คืนนั้นเองวาฮิดบอกสหายทั้งหลายให้แยกย้ายกันไป และใช้ความระวังระไวที่สุดเพื่อรับประกันความปลอดภัยของตน, วาฮิดแนะนำภรรยาให้ย้ายไปยังบ้านของบิดาของเธอพร้อมกับลูกๆ และข่าวของทั้งหมด และทั้งสิ่งใดก็ตามที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของเขาไว้ วาฮิดแจ้งเธอว่า “ที่พิภกอาศัยราวกับวงนี้ข้าได้สร้างขึ้นมาจากเจตนาอย่าง

[1] หนึ่งในโอรสที่รู้แจ้งที่สุดแห่งแมนซัดผู้ซึ่งทั้งผ้าโพกศีรษะและเสนอตัวเป็นผู้เฝ้าประตูให้วาฮิด

[2] พระผู้เป็นเจ้าของข้าคือพระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่สุด

เดี๋ยวคือให้ถูกรื้อทำลายในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าในที่สุด และเครื่องเรือนโอ้อ่าที่ข้าใช้ประดับบ้านนี้ถูกจัดซื้อ มาด้วยความหวังว่า วันหนึ่งข้าจะสามารถเสียดสละมันไปเพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้า เมื่อนั้นทั้งมิตรและ ศัตรูจะตระหนักว่า ผู้ที่เป็นเจ้าของบ้านนี้ได้รับการประสาทด้วยมรดกที่ยิ่งใหญ่และประเมินค่ามิได้ถึงขนาดว่า คฤหาสน์ทางโลกไม่ว่าจะประดับประดาไว้อย่างหรูหราหรือมีเครื่องใช้ที่เลอเลิศเพียงไร ก็ไม่มีค่าในสายตาของ เขา และในการประมาณของเขาบ้านหลังนี้ได้จมลงไปสู่สภาพของกระดูกกองหนึ่งที่สุนัขของโลกเท่านั้นรู้สึก ดึงดูดใจ, ขอให้หลักฐานที่ให้ความเชื่อมั่นของจิตวิญญาณแห่งการสละดังกล่าว สามารถเปิดตาชนชาติที่วิปริต นี้ และปลุกความปรารถนาในตัวพวกเขาให้เดินตามรอยเท้าของผู้ที่แสดงจิตวิญญาณนั้น”

231

ในกะดึกของคืนเดียวกันนั้นวาฮิดลุกขึ้นรวบรวมธรรมลิขิตของพระบ็อบที่อยู่ในครอบครองของตน อีกทั้งสำเนา ของตำราทั้งหมดที่เขาประพันธ์เอง และฝากไว้กับคนรับใช้ของเขาคือฮาซาน พร้อมกับสั่งฮาซานให้ขนย้ายไป ไว้ยังสถานที่แห่งหนึ่งนอกประตูเมืองที่ถนนแยกทางออกไปยังมีหริส วาฮิดบอกฮาซานให้รอคอยการมาถึงของ ตน และเตือนเขาว่าหากเขาละเลยคำสั่งการของตน เขาจะไม่สามารถพบกับตนอีก

232

ทันใดที่ฮาซานขึ้นขี่ม้าและกำลังเตรียมจะจากไป เสียงร้องของเหล่าทหารยามที่คอยเฝ้าทางเข้าของป้อมมาถึงหู ของ ด้วยกล่าวว่าพวกเขาจะมาจับและยึดเอกสารที่ล้ำค่าในครอบครองของตน เขาตัดสินใจไปตามอีกเส้นทาง ไม่ใช่ที่เจ้านายสั่งไว้ ขณะที่ผ่านไปหลังป้อมทหารยามจำเขาได้ ยิงม้าของเขาและจับเขา

233

ระหว่างนั้นวาฮิดกำลังเตรียมตัวไปจากยาซด์, โดยการทิ้งลูกชายสองคนชื่อยิด อิสมาอิลและชียิด อาลี โมฮัมหมัด ไว้ในความดูแลของมารดา เขาไปกับลูกชายอีกสองคนคือชียิด อาหมัดและชียิด เมห์ดี พร้อมกับสหายของเขา สองคน ซึ่งทั้งคู่มีถิ่นที่อยู่ในยาซด์และขออนุญาตเดินทางไปกับวาฮิด คนแรกชื่อโกลัม เรซาเป็นบุรุษที่กล้าหาญ ไม่ธรรมดา อีกคนหนึ่งโกลัม เรซาเย คูซิกเป็นนักแม่นปืนชื่อดัง, วาฮิดเลือกเส้นทางที่ตนแนะนำคนรับใช้ และ เมื่อมาถึงที่จุดนั้นอย่างปลอดภัย เขาประหลาดใจที่พบว่าไม่มีฮาซาน วาฮิดรู้ทันทีว่าฮาซานได้ละเลยคำสั่งการ ของตนและถูกศัตรูจับตัวไป เขาอนาถใจต่อชะตากรรมของฮาซานและระลึกถึงโมฮัมหมัด อับดุลลาห์ที่กระทำ ขัดกับความประสงค์ของตนคล้ายกัน และผลที่ตามมาคือได้รับบาดเจ็บ, ต่อมาพวกเขาได้รับแจ้งว่าเช้าวัน เดียวกันนั้นฮาซานถูกยิงจากปากกระบอกปืนใหญ่ ^[1] และมีร์ซา ฮาซานซึ่งเป็นอิหม่ามของย่านหนึ่งของเมือง ยาซด์ และเป็นบุรุษที่มีกิตติศัพท์ว่าเคร่งศาสนา ถูกจับเช่นกันหนึ่งชั่วโมงต่อมาและเจอชะตากรรมเดียวกันกับ สหายของเขา

234

การไปจากยาซด์ของวาฮิดปลุกเร้าศัตรูให้ออกแรงใหม่ พวกเขาฮือกันไปที่บ้านของวาฮิด ปล้นสะดมทรัพย์ สมบัติของเขาและรื้อทำลายบ้านของเขาจนราบ ^[2] ระหว่างนั้นวาฮิดเองกำลังก้าวทำมุ่งสู่เนริช, แม้ว่าไม่ชินกับ การเดิน คืนนั้นวาฮิดเดินได้ระยะทางเจ็ดฟาร์ซาค ขณะที่ลูกชายสองคนของวาฮิดถูกอุ้มบางช่วงการเดินทาง โดยสหายสองคนของเขา ในวิถีของวันต่อมาวาฮิดซ่อนตัวอยู่ในซอกกุเขาในละแวกนั้น, ทันใดที่น้องชายของ วาฮิดซึ่งตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณใกล้เคียงและมีความรักวาฮิดมากได้รับแจ้งการมาถึงของวาฮิด เขาแอบส่งเสียง ใดๆ ก็ตามที่วาฮิดต้องการไปให้, วันเดียวกันนั้นคณะบริวารของผู้ว่าการที่ขี่ม้าออกตามล่าวาฮิด ได้มาถึง

[1] *The Tarikh-i-Jadid*, p.117 บันทึกไว้ว่า “เมื่อพวกเขาจะมัดเขาหันหลังให้ปืน เขากล่าวว่า ‘ข้าขอท่านได้ โปรดมัดข้าหันหน้าเข้าหาปืน เพื่อข้าจะได้เห็นปืนยิง’ คนยิงปืนและพวกที่ยืนดูอยู่ส่วนประหลาดใจต่อความ นิ่งและความร่าเริงของเขา และที่จริงแล้วผู้ที่ร่าเริงได้ในชะตากรรมดังกล่าวจำเป็นต้องมีความแกร่งกล้าและความ ศรัทธาที่ยิ่งใหญ่”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.391 ว่า “เมื่อออกอู๋ ข่านได้ตรวจสอบ การหายตัวไปของกบฏว่าเป็นความจริง เขาก่อนหายใจ นอกจากนี้เขารู้สึกว่าการไล่ตามจับผู้หลบหนียอมมี อันตราย และดังนั้นยอมเป็นไปได้ในทางปฏิบัติมากกว่า ได้ประโยชน์กว่า ได้กำไรมากกว่าและอันตรายน้อยกว่า ที่จะหรมานชาวบาบิหรือพวกที่เชื่อได้ว่าเป็นบาบิโดยมีข้อแม้ว่าต้องมั่งคั่ง ที่ยังอยู่ในเมือง, เขาแสวงหา พวกที่มั่งคั่งที่สุด สั่งประหารชีวิตและริบทรัพย์สมบัติของพวกเขา ดังนั้นเป็นการแก้แค้นให้แก่ศาสนาที่ถูกละเมิด ของเขา ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่เขาเป็นห่วงเล็กน้อย และเป็นการเติมหีบสมบัติของเขาซึ่งทำให้เขายินดีเหลือหลาย”

หมู่บ้านนั้น เข้าไปตรวจค้นบ้านของน้องชายวาฮิดที่ซึ่งพวกเขาสงสัยว่าวาฮิดซ่อนตัวอยู่ แล้วยึดทรัพย์สินของเขาไปจำนวนมาก เมื่อหาวาฮิดไม่พบพวกเขาสาวเท้ากลับไปยาซด์

235

ระหว่างนั้นวาฮิดเดินทางเลาะผ่านภูเขาต่างๆ จนกระทั่งไปถึงอำเภอบาวานาเท ฟาร์ ชาวบ้านอำเภอนี้ซึ่งส่วนใหญ่ถูกนับอยู่ในหมู่ผู้ชื่นชมวาฮิดที่ศรัทธาแรง อ้าแขนรับศาสนาอย่างรวดเร็วง่ายดาย ซึ่งในจำนวนนี้มีฮาจิ ซียิด อิสมาอิลที่รู้จักกันกว้างขวางซึ่งเป็นเซโกล อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา) แห่งบาวานาเท ฟาร์, ประชาชนเหล่านี้จำนวนมากเดินทางกับวาฮิดไปไกลถึงหมู่บ้านฟาซา ที่ซึ่งชาวบ้านไม่ยอมตอบสนองต่อธรรมสารที่วาฮิดเชิญพวกเขาให้ยึดถือ

236

ตลอดเส้นทางที่ใดก็ตามที่แวะพักอาศัย ความคิดแรกของวาฮิดทันใดที่ลงจากหลังม้าคือการหาสุเหร่าในละแวกนั้น ที่ซึ่งเขาจะเรียกประชาชนมาฟังตนประกาศข่าวเกี่ยวกับยุคใหม่, เขาจะขึ้นไปบนมูขอย่างไม่รอช้าโดยไม่สนใจความอ่อนล้าจากการเดินทางเลย และประกาศลักษณะของศาสนาที่ตนลุกขึ้นสนับสนุนอย่างไม่เกรงกลัวต่อที่ชุมนุมศาสนิกชน, วาฮิดจะอยู่ที่นั่นเพียงหนึ่งคืนหากมีผู้ที่เขาทำให้เลื่อมใสศาสนาได้สำเร็จ ซึ่งเขาวางใจได้ว่าจะเผยแพร่ศาสนาต่อหลังจากที่เขาจากไป ไม่เช่นนั้นแล้วเขาจะเริ่มเดินทางต่ออย่างไม่มีริ้อและไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับพวกเขาอีก เขากล่าวความรู้สึกบ่อยครั้งว่า “ในหมู่บ้านใดก็ตามที่ข้าผ่านเข้าไปและไม่ได้สุดสุดคนธรรสแห่งความเชื่อจากชาวบ้าน ทั้งอาหารและเครื่องดื่มที่นั่นไม่ถูกปากข้า”

237

เมื่อมาถึงหมู่บ้านรุนชในอำเภอฟาซา วาฮิดตัดสินใจแวะพักอาศัยอยู่ที่นั่นสามสี่วัน หัวใจทั้งหลายที่วาฮิดพบที่เปิดรับเสียงร้องเรียกของตน วาฮิดจะพยายามดึงดูดและจุดไฟแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า, ทันใดที่ข่าวการมาถึงของวาฮิดไปถึงเนริช ประชาชนทั้งย่านเซนาร์ สุคเคห์รีบออกไปพบเขา, ทำนองเดียวกันด้วยถูกผลักดันโดยความรักและความชื่นชมวาฮิด ประชาชนจากย่านอื่นๆ ตัดสินใจไปรวมวงกับพวกเขา, ด้วยกล่าวว่าเซโกล ออบเติน ชานผู้ว่าการเนริชจะคัดค้านการไปเยี่ยมวาฮิด พวกเขาส่วนใหญ่ออกเดินทางตอนกลางคืน, เฉพาะจากย่านเซนาร์ สุคเคห์แห่งเดียวนักศึกษากว่าร้อยคนนำหน้าโดยผู้นำของพวกเขาคือฮาจิ เซค อับดุล อาลี พ่อตาของวาฮิดและเป็นผู้พิพากษาผู้มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับทั่วทั้งอำเภอ ถูกเร้าจิตใจให้ไปสมทบกับผู้มีชื่อเสียงที่เด่นดังที่สุดจำนวนหนึ่งของเนริช ในการแสดงความยินดีต้อนรับผู้มาเยือนที่คาดหมายก่อนที่เขาจะมาถึงเมืองของตน, ในจำนวนนี้ที่ชื่อดังมีมุลลา อับดุล ฮุสเซนบุรุษที่นำคารพ้วยแปดสิบผู้เป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างสูงในด้านความเคร่งศาสนาและวิชาความรู้, มุลลา บาเกรอิหม่ามแห่งย่านเซนาร์ สุคเคห์, มีร์ชา ฮุสเซนเน โกบซึ่งเป็นคาดโคดา ^[1] แห่งย่านบาซาร์กับญาติทั้งหมดของเขา, มีร์ชา อาโบล กอเซมญาติของผู้ว่าการ, ฮาจิ โมฮัมหมัด ทากีซึ่งพระบาฮาอุลลาห์กล่าวถึงในสุริเย อัยยุบพร้อมกับลูกเขยมีร์ชา โนวีราและมีร์ชา อาลี เรซาจากย่านชาดท์ทั้งคู่ ^[2]

[1] ดูอภิธาน

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.393 ว่า “ชาวเมืองเนริชต้อนรับซียิด ยาห์ยา (วาฮิด) ด้วยความศรัทธาแรงที่สุด, หลังจากที่เขามาถึงไม่ทันจะได้สองวัน ฟาร์ นาเมห์ก็กล่าวว่าคนจำนวนมากมาหาเขาตอนกลางคืนเพราะกลัวรัฐบาลและเสนอการรับใช้ เพราะพวกเขาเกลียดบรรดาผู้ปกครอง, คนอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่มีถิ่นที่อยู่ในอำเภอเซนาร์ สุคเคห์ เปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่จำนวนมาก ตัวอย่างของพวกเขาเป็นโรคติดต่อและไม่เข้าหาบาปีสามารถนับทุลลาบซ์แห่งเซนาร์ สุคเคห์ท่ามกลางพวกตน ซึ่งมีจำนวนราวหนึ่งร้อยคน หัวหน้าของพวกเขาฮาจิ เซค อับดุล อาลีซึ่งเป็นบิดาของภรรยาของซียิด ยาห์ยา, อัคคนต์ มุลลา อับดุล ฮุสเซนสุภาพบุรุษสูงวัยผู้เชี่ยวชาญวรรณกรรมศาสนาที่ล่องลับไป, อัคคนต์ มุลลา บาเกรซึ่งเป็นผู้พิช นามาชของอำเภอ, มุลลา อาลี คอทิบ, มุลลา อาลีอีกคนกับพี่น้องชายสี่คนของเขาและคาดโคดา และริช ซาฟิด และพลเมืองคนอื่นๆ จากย่านที่เรียกว่าบาซาร์ เช่น มาซัดดี มีร์ชา ฮุสเซนที่ล่องลับไปซึ่งเรียกกันว่าโกทกับครอบครัวทั้งหมดและญาติของเขา, มีร์ชา อาโบล กอเซมหลานชายของผู้ว่าการ! ฮาจิ โมฮัมหมัด ทากีสมนามว่าอัยยุบและลูกเขยของเขา มีร์ชา ฮุสเซน และอีกมากมายหลายคนจากย่านของซียิดผู้นี้ ลูกชายของมีร์ชา โนวีรา, มีร์ชา อาลี เรซา ลูกชายของมีร์ชา ฮุสเซน และลูกชายของฮาจิ อาลี ฯลฯ ทั้งหมดเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่ บางคนเปลี่ยนศาสนาตอนกลางคืนด้วยความกลัวสุดๆ คนอื่นๆ เปลี่ยนศาสนาอย่างเปิดเผยและไม่เกรงกลัว”

238

ทั้งหมดนี้บางคนตอนกลางวัน บางคนตอนกลางคืน ไปไกลถึงหมู่บ้านรุนิชเพื่อจะให้การต้อนรับผู้มาเยือน และให้เขาวางใจในความอุทิศตนที่ไม่มีเปลี่ยนแปลงของพวกเขาตน, ถึงแม้ว่าพระบ็อบได้เปิดเผยธรรมจาริกโดยรวมถึงพวกที่ฟังอำนาจรับศาสนาของพระองค์ในเนริชเป็นพิเศษ กระนั้นบรรดาผู้รับธรรมจาริกยังคงไม่รู้ันัยสำคัญและหลักธรรมมูลฐานของศาสนา นี้ จึงยกให้วาฮิดเป็นผู้ให้ความสว่างแก่พวกเขาเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่แท้จริงและนำเสนอลักษณะเด่นเฉพาะตัวของศาสนา

239

ทันใดที่เซโนล ออเบติน ชานทราบการออกไปของคนจำนวนมากที่เกิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์ของการยินดีต้อนรับการมาถึงของวาฮิด เขาส่งผู้นำชาวพิเศษคนหนึ่งให้ไล่ตามไปแจ้งพวกที่ออกเดินทางไปแล้วให้ทราบความมุ่งมั่นของเขาที่จะเอาชีวิต จัปภรรยาและบริพารยี่สิบของทุกคนที่ยังขึ้นจงรักภักดีวาฮิด ไม่มีใครในพวกที่ออกไปแล้วสนคำเตือนนี้ แต่พวกเขากลับยึดเหนี่ยวผู้นำของตนอย่างสุดใจยิ่งขึ้น, ความมุ่งมั่นที่แข็งแกร่งของพวกเขาและความไม่สนใจอย่างไม่ให้ราคาผู้นำชาว ทำให้ผู้ว่าการหัวริดก, ด้วยกลัวว่าคนเหล่านี้จะลุกขึ้นต่อต้านตนผู้ว่าการตัดสินใจย้ายที่พักอาศัยไปที่หมู่บ้านโกทริห์ ซึ่งเป็นบ้านเดิมของตนและอยู่ห่างจากเนริชแปดฟาร์ซาค เขาเลือกหมู่บ้านนั้นเพราะว่าในบริเวณใกล้เคียงมีป้อมปราการขนาดใหญ่ ที่เขาสามารถใช้เป็นสถานที่ลี้ภัยในกรณีที่ม็อนตราย ยิ่งไปกว่านั้นเขาได้การรับประกันว่าชาวบ้านในหมู่บ้านนั้นได้รับการฝึกให้เป็นนักแม่นปืน ซึ่งฟังพาได้เมื่อใดก็ตามที่เรียกตัวมาปกป้องเขา

240

ระหว่างนั้นวาฮิดออกจากหมู่บ้านรุนิชไปยังสถานที่สักการะพีร์ โมราด ซึ่งตั้งอยู่นอกหมู่บ้านอิสตาห์บานัท, แม้จะมีการประกาศโดยเหล่าโอลามาในหมู่บ้านนั้นให้สกัดการเข้ามาของวาฮิด ชาวบ้านไม่น้อยกว่ายี่สิบคนก็ออกไปต้อนรับวาฮิดและตามเขาไปถึงเนริช เมื่อพวกเขาไปถึงก่อนเที่ยงของวันที่สิบห้าของเดือนราจาบ [27 พฤษภาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] สิ่งแรกที่วาฮิดทำทันใดที่เขาไปถึงถิ่นกำเนิดยานเซนาร์ สุคเคห์ก่อนที่จะไปที่บ้านตัวเองเสียอีกคือ เข้าไปในสุเหร่าและเรียกกลุ่มศาสนิกชนที่มากชุมนุมกันให้ยอมรับและอำนาจรับธรรมสารของพระบ็อบ, ด้วยอดรนทนไม่ไหวที่จะพบฝูงชนที่รอคอยตนซึ่งยังใส่เสื้อผ้าที่คลุกฝุ่น วาฮิดขึ้นไปบนมุขแล้วพูดอย่างจับใจและให้ความเชื่อมั่นจนผู้ฟังทั้งหมดตื่นเต้นมากต่อการชวนใจของเขา ^[1] ไม่น้อยกว่าหนึ่งพันคนซึ่งทั้งหมดเป็นคนท้องถิ่นยานเซนาร์ สุคเคห์ และอีกห้าร้อยคนจากสวนอื่นๆ ของเนริช ซึ่งทุกคนมาออกันที่อาคาร ได้ตอบสนองด้วยตัวพวกเขาเอง, ด้วยความศรัทธาที่รังไม่อยู่ฝูงชนที่ต้ออกดีใจ ขณะที่เข้าไปหาเพื่อรับประกันการคารวะและความกตัญญูของตนต่อวาฮิด ได้ร้องว่า "เราได้ยินและเราเชื่อฟัง!" มนต์ที่การแสดงวาหะอย่างมีอารมณของวาฮิดเป่าบนหัวใจของบรรดาผู้ที่ได้ฟังนั้นเนริชไม่เคยประสบมาก่อน ทันใดที่ความรู้สึกตื่นเต้นที่พุ่งขึ้นมาครั้งแรกซาลงวาฮิดอธิบายต่อกลุ่มผู้ฟังต่อว่า "จุดประสงค์เพียงอย่างเดียวของข้าในการมาที่เนริชคือเพื่อจะประกาศศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ข้าขอขอบคุณและสดุดีพระองค์ที่ทรงช่วยให้ข้าสามารถขยับหัวใจของพวกเขาด้วยธรรมสารของพระองค์ ไม่จำเป็นที่ข้าจะพักอยู่ท่ามกลางพวกท่านต่อ เพราะถ้าข้ายึดเวลาพักอยู่นานกว่านี้ ข้ากลัวว่าผู้ว่าการจะทำทารุณต่อพวกท่านเพราะข้า เขาอาจแสวงหาการเสริมกำลังจากซีราชมาทำลายบ้านของพวกท่าน และทำให้พวกท่านโดนหยามเกียรติที่สุดพรรณนา" ชุมชนศาสนิกชนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "เราพร้อมและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าประทานกรุณาธิคุณของพระองค์ให้เราต้านทานความหายนะที่อาจจะบังเกิดกับเรา อย่างไรก็ตามเราไม่สามารถทำใจได้กับการพรากจากท่านอย่างเร่งรีบและกะทันหัน"

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Syyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.395 ว่า "เขาขึ้นไปบนมุขแล้วร้องว่า : 'ข้าไม่ใช่ผู้ที่ท่านถืออยู่เสมอหรือว่าเป็นคนเลี้ยงแกะและผู้ชี้แนะของท่าน? ท่านไม่ได้ฟังคำสอนของข้าอยู่เสมอในการกำกับโมธรรมของท่านในหนทางแห่งความรอดพ้นหรือ? ข้าไม่ใช่ผู้ที่ท่านเชื่อฟังคำแนะนำอยู่เสมอหรือ? อะไรเกิดขึ้นหรือท่านถึงปฏิบัติต่อข้าราวกับว่าข้าเป็นศัตรูของท่านและศาสนาของท่าน? ข้าห้ามการกระทำอะไรที่ถูกต้องตามกฎหมาย? ข้าอนุญาตการกระทำอะไรที่ผิดกฎหมายหรือ? ท่านตั้งข้อหาข้าได้หรือว่าไม่เคารพเชื่อฟังศาสนาอย่างไร? ข้าเคยนำท่านหลงทางหรือ? และจงมองดู! เป็นเพราะว่าข้าบอกสิ่งธรรมดาแก่ท่าน เพราะว่าข้าหาทางสั่งสอนท่านอย่างซื่อสัตย์ ข้าจึงถูกกดขี่และประหารประหาร! หัวใจของข้าลุกไหม้ด้วยความรักสำหรับท่านและท่านประหารประหารข้า! จงจำไว้ จงจำไว้ให้ดี ใครก็ตามทำให้ข้าเสียใจ เท่ากับทำให้บรรพบุรุษของข้าพระโมฮัมหมัดเสียใจ และใครก็ตามที่ช่วยข้า เท่ากับช่วยพระองค์เช่นกัน ในนามของทุกสิ่งที่ดีดีลิสต์สำหรับท่าน ขอให้ทุกคนที่รักพระโมฮัมหมัดตามข้ามา!"

241

ทันใดที่ถ้อยคำเหล่านี้หลุดจากริมฝีปากของพวกเขา ชายและหญิงทั้งหลายจับมือกันฉลองชัยชนะาวาฮิดไปที่บ้านของเขา, ด้วยความตื่นพล่านและเบิกบานอย่างปรีดาพวกเขาเบียดเสียดกันอยู่รอบๆ วาฮิด และตามไปส่งวาฮิดถึงทางเข้าบ้านของเขาด้วยการไชโยโห่ร้องและแซ่ซ้อง

242

สามสี่วันที่วาฮิดยอมอยู่ต่อในเนริช เวลาส่วนใหญ่ถูกใช้ไปในสุเหร่า ที่ซึ่งเขายังคงนำเสนอคำสอนมูลฐานที่ตนได้รับจากพระผู้เป็นท่านายของตนอย่างคมคายและไม่ยั้งตามเคย ทุกวันเป็นพยานต่อจำนวนผู้มาฟังเขามากขึ้น และจากรอบด้านหลักฐานของอิทธิพลที่น่าพิศวงของเขาเป็นที่เห็นชัดยิ่งขึ้นทุกที

243

ความน่าหลงใหลที่วาฮิดมีต่อประชาชน หนีไม่พ้นที่จะกระพือความไม่เป็นมิตรที่แฝงอยู่ในตัวเซโนล ออเบติน ชานให้เดือดขึ้นมา, เขาถูกปลุกเร้าให้ออกแรงฮึดใหม่ และออกคำสั่งให้ระดมกองทัพด้วยจุดประสงค์ที่ประกาศอย่างเปิดเผยว่า จะกำจัดศาสนาที่เขาคิดว่ากำลังบั่นทอนตำแหน่งของเขาอย่างรวดเร็ว, ในไม่ช้าเขาเกณฑ์คนมาได้สำเร็จราวหนึ่งพันประกอบด้วยทั้งทหารม้าและทหารราบ ซึ่งทั้งหมดได้รับการฝึกมาอย่างดีในศิลปะการต่อสู้สงคราม และมีคลังอาวุธยุทโธปกรณ์เกินพอ แผนของเขาคือการจับวาฮิดเป็นนักโทษโดยการเข้าโจมตีอย่างกะทันหัน

244

ทันใดที่ทราบแผนของผู้ว่าการ วาฮิดส่งสายลับคนหนึ่งที่ออกจากหมู่บ้านอิสตาห์บานัมาต้อนรับตนและไปกับตนไกลถึงเนริช ให้เข้ายึดครองป้อมคอเจห์ซึ่งตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงย่านเซนาร์ สุกเคห์, วาฮิดแต่งตั้งเซค ฮาดี ลูกชายของเซค โมห์ซินเป็นผู้นำกลุ่ม และเร่งเร้าเหล่าสาวกของตนที่มีถิ่นที่อาศัยอยู่ในย่านนั้นให้มาเสริมความแข็งแกร่งที่ประตูรั้ว หอและกำแพงของที่มั่นนั้น

245

ระหว่างนั้นผู้ว่าการเนริชย้ายที่ทำการไปที่บ้านของตนเองในย่านบาซาร์ กองกำลังที่เขาระดมมาติดตามเขามาและเข้ายึดครองป้อมบริเวณใกล้เคียง หอและกำแพงป้อมที่เขาเริ่มการเสริมกำลังมองเห็นทั้งเมือง, หลังจากที่ยึดบังคับขีดยอด อาบู ฮาลิบซึ่งเป็นคาดโคดา^[1] ของย่านนั้นและเป็นหนึ่งในสหายทั้งหลายของวาฮิด ให้ย้ายออกไปจากบ้านของเขา ผู้ว่าการเสริมความแข็งแกร่งของหลังคาบ้านนั้น และให้คนของตนจำนวนหนึ่งมาประจำการและภายใต้บัญชาการของโมฮัมหมัด อาลี ชาน ผู้ว่าการสั่งให้ยิงใส่รบปีศาจ คนแรกที่โดนยิงคือมุลลา อับดุล ฮุสเซนคนเดียวที่ที่เคยเดินออกมาต้อนรับวาฮิดแม้ว่าจะอายุมากแล้ว, ขณะที่สวดมนต์อยู่บนหลังคาบ้านของตน เขาถูกยิงที่เท้าขวาจนเลือดไหลนอง การยิงอย่างโหดร้ายนี้ปลุกความเห็นใจของวาฮิด ผู้ซึ่งรีบแสดงความเศร้าในข่าวสารที่เขียนถึงผู้ทนต์ต่อความบาดเจ็บที่ได้รับ และประโลมใจเขาด้วยความคิดว่า ในวัยชราขนาดนี้เขาเป็นคนแรกที่ถูกละทิ้งให้ตกเป็นเหยื่อในหนทางของศาสนา

246

การโจมตีอย่างฉับพลันนี้ทำให้สหายจำนวนหนึ่งเสียชีวิต ผู้ซึ่งรีบร้อนอ่านธรรมนูญธรรมสารแต่หาได้ตระหนักในความหมายโดยบริบูรณ์ของธรรมนูญนี้ ความศรัทธาของพวกเขาถูกสันคลอนอย่างหนักจนสามสี่คนถูกชักนำให้แยกตัวออกจากสหายกลางดึกและไปรวมกำลังกับศัตรู, ทันใดที่ทราบการกระทำของพวกเขา วาฮิดลุกขึ้นตอนย่ำรุ่ง ขึ้นมาโดยมีผู้สนับสนุนจำนวนหนึ่งติดตาม และชื้อออกไปที่ป้อมคอเจห์ซึ่งเขาใช้เป็นที่พักอาศัย

247

การมาถึงป้อมคอเจห์ของวาฮิดเป็นสัญญาณของการโจมตีเขารอบใหม่, เซโนล ออเบติน ชานส่งพี่ชายของตน อาลี อัศการ์ ชานกับกำลังติดอาวุธหนึ่งพันคนที่ฝึกมาอย่างดีไปปิดล้อมป้อมนั้นทันที ซึ่งมีสหายบาบีเจ็ดสิบสองคนใช้เป็นที่กำบังอยู่, เมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์ขึ้นชาวบาบีจำนวนหนึ่งซึ่งทำตามคำสั่งของวาฮิด ติฝ่าออกไปและด้วยความรวดเร็วผิดธรรมดา ได้ตีผู้ปิดล้อมทั้งหลายแตกกระเจิง

[1] ดูอภิธาน

248

ชาวบาไฮไม่มากกว่าสามคนเสียชีวิตในวิถีของการปะทะกันครั้งนั้น คนแรกคือทาจโด ดินบุรุษที่มีชื่อเสียงด้านความใจกล้า ซึ่งธุรกิจของเขาคือการผลิตคูลาห์^[1] ที่ทำด้วยขนสัตว์ คนที่สองคือเชนิลลูกชายของเอสกันดาร์ เป็นผู้เชี่ยวชาญการเกษตรโดยอาชีพ คนที่สามคือมีร์ซา อาโบล กอเซมซึ่งเป็นบุรุษที่มีคุณค่าเด่นดัง

249

การพ่ายแพ้ราบคาบอย่างทันใดนี้ปลุกเร้าความหวั่นวิตกของเจ้าชายฟิรุษ มีร์ซา โนซราโดด โดวเลห์ผู้ว่าการซีราช ผู้ซึ่งออกคำสั่งให้กำจัดบรรดาผู้อาศัยอยู่ในป้อมให้สิ้นซากอย่างไม่ชักช้า, เซโนล ออบเติน ชานสงบวิวาร คนหนึ่งของเจ้าชายไปหาวาฮิด เร่งเร้าเขาให้คำนึงถึงความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างกัน และให้ไปจากเมืองเนริช ด้วยหวังว่าการทำอันตรายที่ถูกจุดขึ้นมาจะถูกดับในไม่ช้า วาฮิดตอบว่า “จงบอกเขาว่า ทั้งหมดที่อยู่กับข้าคือลูกสองคนกับผู้ดูแลเด็กสองคน หากการอยู่ในเมืองนี้ของข้าจะก่อให้เกิดการทำอันตราย ข้าเต็มใจที่จะจากไป แต่ทำไมแทนที่จะให้การต้อนรับเราอย่างเหมาะสมกับผู้ที่สืบเชื้อสายจากพระโมฮัมหมัด เขากลับตัดหน้าและยุยงคนของเขาให้มาปิดล้อมและโจมตีเรา? หากเขายังขึ้นไม่ให้เราบีบจัจที่จำเป็นสำหรับชีวิต ข้าขอเตือนเขาว่าสหายของข้าเจ็ดคนที่เขาถือว่าเป็นคนที่น่าเหยียดที่สุดในหมู่มนุษย์ จะทำให้กองกำลังร่วมของเขาพ่ายแพ้อย่างอับยศ”

250

เมื่อพบว่าเซโนล ออบเติน ชานไม่สนคำเตือนของตน วาฮิดสั่งสหายทั้งหลายให้โผล่ออกมาจากป้อมและลงโทษผู้โจมตี ด้วยความมั่นใจและความกล้าหาญที่น่าชื่นชม แม้ว่าจะเยาว์วัยที่สุดและไม่มีประสบการณ์ในการใช้อาวุธเลย พวกเขาทำให้กองทัพที่จัดระบบและฝึกมาต้องเสียกระบวนได้สำเร็จ, อาลี อัศการ์ ชานเองมอดม้วยและลูกชายสองคนของเขาถูกจับ เซโนล ออบเติน ชานซึ่งล่าถอยไปยังหมู่บ้านโกทริหรืออย่างอับยศกับพวกที่เหลือจากกองกำลังที่แตกกระเจิง ได้แจ้งให้เจ้าชายทราบความร้ายแรงของสถานการณ์ และขอให้เจ้าชายส่งกำลังมาเสริมทันที โดยเน้นความจำเป็นเฉพาะที่จะต้องมียปืนใหญ่และกองทหารราบและทหารม้าขนาดใหญ่

251

เมื่อพบว่าศัตรูตั้งใจจะฆ่าพวกตนให้หมด วาฮิดออกคำสั่งให้เพิ่มความแข็งแกร่งของแนวป้องกันป้อม สร้างที่เก็บน้ำภายในป้อม เติ้นที่ที่พวกตนเอาไปให้ตั้งนอกประตูรั้ว วันนั้นสหายบางคนของวาฮิดมอบหมายบทบาทและหน้าที่พิเศษต่างๆ ให้แก่สหายทั้งหลาย, คาบิลาอี มีร์ซา โมฮัมหมัดเป็นคนเฝ้าประตูรั้วของป้อม, เซค ยูซุฟเป็นผู้พิทักษ์เงินทุน, คาบิลาอี โมฮัมหมัดลูกชายของชามซุด ดิน กำกับดูแลสวนที่ติดกับป้อมและแนวกัน, มีร์ซา อาหมัดลุงของอาลีเย ชาร์ดาร์ถูกแต่งตั้งให้เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลรับผิดชอบหอคอยของโรงสีที่รู้จักกันด้วยชื่อเชนาร์ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้เคียงกับป้อม, เซคคิเอ ซิเวห์ คาซเป็นแพทย์ฆมาต, มีร์ซา โมฮัมหมัด จาฟาร์ลูกพี่ลูกน้องของเซโนล ออบเติน ชานเป็นผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์, มีร์ซา ฟาซโลลาห์เป็นผู้อ่านบันทึกเหล่านี้, มาชฮาดี ทากิ บากกัลปีเป็นผู้คุมนักโทษ, โมฮัมหมัด ทากิเป็นนายทะเบียน, และโกลัม เรซาเย ยาซดีเป็นกัปตันของกองกำลัง, นอกจากสหายบาไฮเจ็ดสิบสองคนที่อยู่กับวาฮิดภายในป้อมและติดตามวาฮิดมาตั้งแต่หมู่บ้านอิสตาห์บ้านท์จนถึงเนริช วาฮิดถูกชักนำโดยข้อเสนอแนะของซียิด จาฟารี ยาซดีนักบวชที่มีชื่อและเซค อับดุล อาลีฟอตาของวาฮิด ให้อนุญาตให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในย่านบาซาร์จำนวนหนึ่งกับญาติพี่น้องของตนเองหลายคนเข้ามาในป้อม

252

เซโนล ออบเติน ชานร้องขอไปยังเจ้าชายอีกครั้ง และคราวนี้แนบเงินห้าพันทูมาน^[2] เป็นของขวัญส่วนตัวให้แก่เจ้าชายไปกับคำร้องของตน ซึ่งขอกำลังหนุนอย่างรีบด่วนและเพียงพอ, เขาฝากจดหมายของตนกับเพื่อนสนิทคนหนึ่งคือมุลลา บาเกอร์ อนุญาตให้มุลลา บาเกอร์ขึ้นขี่ม้าของตนเอง และส่งการเขาให้ส่งมอบจดหมายให้แก่เจ้าชายด้วยตนเอง เขาเลือกมุลลา บาเกอร์ก็เพราะความใจกล้า วาจาคล่องและรู้จักพูด, มุลลา บาเกอร์ไปตามเส้นทางที่ไม่ค่อยมีใครใช้ และหลังจากการเดินทางหนึ่งวันก็ไปถึงสถานที่ที่เรียกว่าฮูตาซหัด ซึ่งในละแวกนั้นมีป้อมที่ชนเผ่าต่างๆ ที่ร่อนเร่ไปตามชนบทมาตั้งเต็นท์บางครั้ง

253

[1] คูอิฮาน

[2] คูอิฮาน

มุลลา บาเกอร์หลังจากหลังก้าวไกลหนึ่งในเดือนที่เหล่านี้ และขณะที่เขากำลังพูดกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ที่เต็นท์ ฮาจี ซียิด อีสมาอีลซึ่งเป็นเซโกล อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา) แห่งบาวานาห์ได้มาถึง, เขาได้รับอนุญาตจากวาฮิด ให้มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านถิ่นเกิดของตนเพื่อกิจการริบตวนบางอย่างและให้กลับไปเนริชทันที, หลังจากอาหารกลางวันเขาเห็นม้าตัวหนึ่งที่ทรงเครื่องอย่างหรูหราผูกกับเชือกเต็นท์หลังหนึ่งในละแวกนั้น, เมื่อทราบว่าเป็นม้าของเพื่อนคนหนึ่งของเขาเ็นล ออเบติน ชาน ที่มาถึงจากเนริชและอยู่ระหว่างทางไปซีราช ฮาจี ซียิด อีสมาอีลซึ่งเป็นบุตรที่กล้าหาญผิดธรรมดาไปที่เต็นท์นั้นทันที ขึ้นขี่ม้า ชักดาบออกจากฝักแล้วพูดอย่างดุดันต่อเจ้าของเต็นท์ที่กำลังสนทนากับมุลลา บาเกอร์ว่า : “จงจับกุมคนถ้อยนี้ที่หนีไปต่อหน้าซาเฮโบช ซามาน ^[1] จงมัดมือเขาและส่งมอบตัวเขาให้ข้า” ด้วยตกใจกลัวถ้อยคำและท่าทางของฮาจี ซียิด อีสมาอีล บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ที่เต็นท์เชื่อฟังทันที พวกเขามัดมือมุลลา บาเกอร์และส่งมอบเชือกที่ใช้มัดให้แก่ฮาจี ซียิด อีสมาอีล ผู้ซึ่งควมมุ่งไปทางเนริชและบีบบังคับเชลยของตนให้ตามมา, ณ ระยะทางสองฟาร์ซาคจากเนริชเขาไปถึงหมู่บ้านราชทอกและส่งมอบเชลยให้กับมือของคาคโคดาชื่อฮาจี อัคบาร์ โดยเร่งรีบให้เขาพาเชลยไปพบวาฮิด, เมื่อมุลลา บาเกอร์ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้าวาฮิด วาฮิดสอบถามเกี่ยวกับจุดประสงค์ของเขาในการเดินทางไปซีราช ซึ่งเขาตอบอย่างเปิดเผยเป็นรายละเอียด, ถึงแม้ว่าวาฮิดเต็มใจจะให้อภัยเขา กระนั้นเป็นเพราะท่าทีของเขาต่อวาฮิด มุลลา บาเกอร์จึงถูกสังหารในที่สุดด้วยน้ำมือของสหายบาบีทั้งหลาย

254

เซโกล ออเบติน ชานหาได้หย่อนความมุ่งมั่นที่จะร้องขอความช่วยเหลือที่จำเป็นจากซีราช และคราวนี้ขอร้องเจ้าชายอย่างมีอารมณ์ยิ่งขึ้น โดยขอให้เจ้าชายเพิ่มความพยายามเป็นสองเท่าเพื่อกำจัดให้สิ้นซากสิ่งที่เขาถือว่าเป็นภัยคุกคามสวัสดิภาพของมณฑลของเขาอย่างร้ายแรงที่สุด, ด้วยไม่พึงพอใจกับการขอร้องที่จริงจังของตน เขาส่งคนที่ไว้ใจจำนวนหนึ่งไปซีราชให้หอบของขวัญมากมายไปให้เจ้าชาย โดยหวังจะชักนำเจ้าชายให้กระทำการโดยไม่ชักช้า, ในความพยายามต่อไปที่จะรับประกันความสำเร็จของความอดสาหัสของตน เขาเขียนคำขอร้องหลายฉบับไปถึงเหล่าโอลามาและซียิดชั้นนำของซีราช ซึ่งในนั้นเขาบิดเบือนจุดหมายของวาฮิดอย่างจะแจ้ง และสาธยายกิจกรรมบ่อนทำลายของวาฮิด และเร่งรีบพวกเขาให้ช่วยพูดกับเจ้าชายและขอร้องเจ้าชายให้ส่งกำลังมาเสริม

255

เจ้าชายให้ตามคำขอของพวกเขาอย่างรวดเร็วตาย เขาสั่งการอับดุลลาห์ ชาน ซูลาโอล มุลค์ให้ออกเดินทางไปเนริชทันทีพร้อมด้วยกองพลฮามาตานีและซิลาคูรีที่นำโดยนายทหารหลายคน และจัดหากองกำลังปืนใหญ่ที่เพียงพอ, ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าชายสั่งการผู้แทนของตนในเนริชให้เกณฑ์ชายรูปร่างแข็งแรงทั้งหมดจากอำเภอรอบๆ รวมทั้งหมู่บ้านอิสตาห์บานัท, อิราจ, พันช์ มะอาดิน, โกอทรีห์, บาซนิห์, ดีห์ซาร์ห์, มาชคาน, และราชทอก, ที่เจ้าชายเพิ่มเข้าไปอีกคือสมาชิกของชนเผ่าที่รู้จักกันด้วยชื่อวิสบาคลารีเยห์ ซึ่งเขาบัญชาให้ไปสมทบกับกองทัพของเซโกล ออเบติน ชาน

256

กองทัพจำนวนนับไม่ถ้วนเข้ามาล้อมป้อมที่วาฮิดและสหายทั้งหลายถูกปิดล้อมอย่างทันใด และเริ่มซุ่มครูป้อมตั้งแนวกันตามคูเหล่านี้ ^[2] ทันใดที่งานเสร็จสิ้นพวกเขาเปิดฉากยิงใส่ชาวบาบีทันที กระสุนลูกหนึ่งโดนบ้านที่ผู้ติดตามรับใช้วาฮิดคนหนึ่งอยู่ข้างบนขณะที่คอยเฝ้าดูประตูรั้ว ลูกปืนอีกลูกยิงตามมาทันทีและทะลุหอบนประตูรั้วนั้น, ในวิถีของการระดมยิงนั้นสหายบาบีคนหนึ่ง โดยการเล็งปืนยาวไปที่นายทหารที่ดูแลรับผิดชอบกองทหารปืนใหญ่ ได้ยิงถูกเขาตายคาที่ ส่งผลให้เสียงปืนสนั่นเงียบไปทันที ระหว่างนั้นบรรดาผู้โจมตีล่าถอยและซ่อนตัวเองอยู่ในคู, คิณนั้นฝ่ายที่ถูกปิดล้อมและฝ่ายที่โจมตีพวกเขาต่างก็ไม่มีใครกล้าเสี่ยงตีฝ่าออกไปจากสถานที่กำบังของตน

257

[1] ดูอภิธาน

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.401 ว่า “ผู้ประพันธ์ Nasikhu't Tavarikh ยืนยันโดยไม่เสรำใจแม้แต่น้อยว่า กองทัพหลวงได้รับการฝึกมาอย่างไม่ได้เรื่องและไม่กระตือรือร้นเลยที่จะสู้รบ ดังนั้นด้วยไม่มีความคิดที่จะเข้าโจมตี พวกเขาตั้งค่ายแล้วรีบเสริมความแข็งแรงของค่ายทันที”

อย่างไรก็ตามในคืนที่สองวาฮิดเรียกตัวโกลัม เรซาเย ยาซดี และสั่งการเขาให้ตีฝ่าออกจากป้อมกับสหายสิบสี่คนไปจับไล่ศัตรู ชาวบาบีที่ถูกเรียกให้ออกปฏิบัติงานนี้ส่วนใหญ่เป็นชายสูงอายุ ที่ไม่มีใครคิดว่าจะสามารถจะรับแรงปะทะของการดิ้นรนต่อสู้ที่ดุเดือดเช่นนี้ได้, หนึ่งในนั้นเป็นช่างร้องเท่าที่แม้จะอายุกว่าเก้าสิบปี ก็แสดงความไฟแรงและความแข็งขันอย่างไม่มีชายหนุ่มคนใดหวังจะเหนือกว่าได้, ที่เหลือในสิบสี่คนนี้เป็นเพียงเด็กหนุ่มที่ไม่เคยเตรียมตัวเลยที่จะเผชิญอันตรายและทนความเครียดที่มากกับการตีฝ่าออกไปดังกล่าว, อย่างไรก็ตามอายุเป็นเรื่องเล็กสำหรับวีรบุรุษเหล่านั้น ซึ่งเจตจำนงที่ไม่ย่อท้อและความมั่นใจที่ไม่มีเปลี่ยนแปลงในชะตาชีวิตที่สูงส่งของศาสนาของตน ได้เปลี่ยนแปลงพวกเขาจนหมดสิ้น, พวกเขาได้รับคำสั่งการจากผู้นำให้แยกกันทันทีหลังจากที่ออกไปพ้นที่กำบังของป้อม และโดยการเปล่งเสียงร้องพร้อมกันว่า "อัลลาห์ อู อัคบาร์" (พระเจ้าเป็นเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่สุด) ให้กระโจนเข้าไปในท่ามกลางศัตรู

258

ทันใดที่มีการให้สัญญาณ พวกเขาลุกขึ้นรีบไปที่ม้าและปืนยาว ตบเท้าออกไปนอกประตูรั้วของป้อม, ด้วยไม่ครั้นคร้ามต่อการยิงที่พุ่งมาจากปากกระบอกปืนใหญ่และลูกปืนที่ยิงสาดใส่ศีรษะของตน พวกเขาตะลุยเข้าไปอยู่ท่ามกลางปรักษ์โดยไม่ต้องคิด, การประจัญบานอย่างกะทันหันนี้กินเวลาไม่น้อยกว่าแปดชั่วโมง ซึ่งในระหว่างนี้กลุ่มบาบีที่โกลล่านั้นสามารถสาธิตความชำนาญและความกล้าหาญ ที่ทำให้ที่ทหารผ่านศึกในกำลังพลของศัตรูต้องทึ่ง, จากตัวเมืองเนริชและป้อมปราการรอบๆ มีกำลังเสริมรีบมาช่วยชาวบาบีกลุ่มน้อยนี้ที่ได้ต้านทานกองกำลังร่วมของทั้งกองทัพอย่างอาจหาญ, เมื่อขอบเขตของการดิ้นรนต่อสู้ขยายออกไป เสียงของสตรีแห่งเนริชที่รีบขึ้นไปบนหลังคาบ้านของตนเพื่อแข่งข่งความกล้าหาญที่กำลังแสดงให้เห็นอย่างสะดุดตา ถูกเปล่งขึ้นมารอบด้าน, เสียงเชียร์ที่ปริดาของพวกเธอเพิ่มเสียงสนั่นของปืน ซึ่งมีความดังเพิ่มเข้ามาด้วยเสียงตะโกน "อัลลาห์ อู อัคบาร์!" ที่สหายบาบีทั้งหลายในความคลั่งอย่างตื่นเต้นได้เปล่งขึ้นท่ามกลางความโกลาหล, เสียงอื้ออึงของกลุ่มสตรี ความใจกล้าที่น่าทึ่งและความมั่นใจในตัวเองของพวกเธอ ทำให้ปรักษ์เสียกระบวนและไม่เป็นอันทำอะไร, ค่ายของศัตรูร้างและถูกละทิ้ง และให้ภาพตื่นตาที่น่าเศร้าขณะที่ผู้ชนะสาวเท้ากลับไปยังป้อม, นอกจากพวกที่บาดเจ็บสาหัส พวกเขามหาคนตายไม่น้อยกว่าหกสิบศพ ซึ่งส่วนหนึ่งในจำนวนนั้นคือดังต่อไปนี้ :

- 1) โกลัม เรซาเย ยาซดี (คนละคนกับกัปตันของกองกำลังที่มีชื่อเดียวกัน)
- 2) น้องชายของโกลัม เรซาเย ยาซดี
- 3) อาลี ลูกชายของเครุลลาห์
- 4) คาลีห์ ฮุสเซนเน่ กานนาด ลูกชายของคาลีห์ กานี
- 5) อัศการ์ ลูกชายของมุลลา เมห์ดี
- 6) คาบิลาวี อับดุล คาลิม
- 7) ฮุสเซน ลูกชายของมาซัดดี โมฮัมหมัด
- 8) เซโนล ออเบดีน ลูกชายของมาซัดดี บาเกเร ซาบบอกห์
- 9) มุลลา จาฟารี โมดซาฮิบ
- 10) อับดุลลาห์ ลูกชายของมุลลา มูซา
- 11) โมฮัมหมัด ลูกชายของมาซัดดี ราชาบ ฮาดดาด
- 12) คาบิลาวี ฮาซาน ลูกชายของคาบิลาวี ซามซุด ดิเน มาลิกเค ดูซ
- 13) คาบิลาวี มีร์ซา โมฮัมหมัดเด ซารี
- 14) คาบิลาวี บาเกเร คาฟซ์ ดูซ
- 15) มีร์ซา আহมัด ลูกชายของมีร์ซา ฮุสเซนเน่ คาซี ซาส
- 16) มุลลา ฮาซาน ลูกชายของมุลลา อับดุลลาห์
- 17) มาซัดดี ฮาลี โมฮัมหมัด
- 18) อานู ทาลิบ ลูกชายของมีร์ আহมัดเด โนโคดฮุด ปิริช
- 19) อัคบาร์ ลูกชายของโมฮัมหมัดเด อาซุร
- 20) หากีเย ยาซดี

- 21) มุลลา อาลี ลูกชายของมุลลา จาฟาร์
- 22) คาบิลาคี มีร์ซา ฮุสเซน
- 23) ฮุสเซน ซ่าน ลูกชายของซารีฟ
- 24) คาบิลาคี โกร์บาน
- 25) คาลีห์ คาเซม ลูกชายของคาลีห์ อาลี
- 26) ออกอ ลูกชายของฮาจี อาลี
- 27) มีร์ซา โนว์รา ลูกชายของมีร์ซา โมอีน

259

ความล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงนี้ทำให้เซโนล ออเบติน ซ่านและเสนาธิการของเขาเชื่อมั่นในความเปล่าประโยชน์ที่จะพยายามบีบบังคับปรักษให้ยอมจำนนโดยการสู้กันอย่างเปิดเผย ^[1] ดังเช่นกรณีของกองทัพของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซา ที่กำราบปฏิปักษ์อย่างใสสะอาดในสนามรบไม่ได้ที่น่าสมเพช ในที่สุดการคิดคดและฉ้อฉลคืออาวุธเดียวเท่านั้นที่คนซื่อฉลาดสามารถนำมาใช้พิชิตศัตรูที่เอาชนะไม่ได้, โดยกลลวงต่างๆ ที่เซโนล ออเบติน ซ่านและเสนาธิการของเขาหันไปใช้ให้ที่สุด ทั้งๆ ที่มีทรัพยากรอันไพศาลอยู่ในมือและกำลังใจจากผู้ว่าการมณฑลฟาร์และประชาชนทั้งมณฑล พวกเขาได้เผยให้เห็นโดยไม่ตั้งใจความหมดหนทางที่จะพิชิตสิ่งที่ดูภายนอกเหมือนว่าเป็นเพียงคนหยิ่งมือเดียวที่น่าเหยียดและไม่ได้รับการฝึกมา, ในหัวใจนั้นพวกเขาเชื่อมั่นว่าภายในกำแพงป้อมนั้น มีอาสาสมัครที่เกาะกลุ่มกันอยู่ ซึ่งไม่มีกองกำลังในบัญชาการของตนสามารถเผชิญและตีให้พ่ายได้

260

โดยการเปล่งเสียงร้องแห่งสันติและด้วยความเจ้าเล่ห์ที่ต่ำช้า พวกเขาหาทางลวงหัวใจที่บริสุทธิ์และประเสริฐเหล่านั้น, พวกเขาพักการศึกษาทุกรูปแบบเป็นเวลาสามสัปดาห์ หลังจากนั้นพวกเขาเขียนคำร้องขออย่างจริงจังไปถึงชาวบาบีที่ถูกปิดล้อมซึ่งมีสาระดังต่อไปนี้: "ที่ผ่านมานี้เองด้วยเราไม่รู้ลักษณะที่แท้จริงของศาสนาของท่าน เราได้ยอมให้พวกตัวอันตรายชักนำเราให้เชื่อว่า พวกท่านทุกคนได้ละเมิดข้อปฏิบัติที่ศักดิ์สิทธิ์ของอิสลาม ดังนั้นเราจึงลุกขึ้นมาต่อต้านท่านและพยายามกำจัดศาสนาของท่าน, ในช่วงสามสัปดาห์สุดท้ายเราทราบความจริงว่า กิจกรรมของท่านไม่เจือปนแรงจูงใจทางการเมืองใดๆ พวกท่านไม่มีใจโน้มเอียงที่จะบั่นทอนรากฐานของรัฐ, เรายังเชื่อมั่นในข้อเท็จจริงอีกด้วยว่า คำสอนของท่านไม่ได้เบี่ยงเบนไปจากคำสอนมูลฐานของอิสลามอย่างร้ายแรง, ทั้งหมดที่ดูเหมือนว่าท่านสนับสนุนคือคำกล่าวอ้างที่ว่า บุรุษคนหนึ่งมาปรากฏซึ่งวงนะของเขาได้รับการดลใจ พยานหลักฐานของเขานั้นแน่นอน และผู้นับถือศาสนาอิสลามทุกคนต้องยอมรับและสนับสนุนเขา, เราไม่สามารถเชื่อมั่นในความเชื่อที่ผิดของคำกล่าวอ้างนี้ นอกจากว่าท่านจะยินยอมฝากความมั่นใจที่สุดไว้กับความจริงใจของเรา และยอมรับคำขอของเราให้ยอมให้ตัวแทนของท่านบางคนออกจากป้อมและมาพบเราที่ค่ายนี้ ที่ซึ่งภายในสามสัปดาห์เราจะสามารถตรวจสอบลักษณะความเชื่อของท่านให้แน่ใจ, หากท่านพิสูจน์ตนว่าสามารถสาธิตคำกล่าวอ้างที่แท้จริงของศาสนาของท่าน เราจะอ้าแขนรับศาสนานั้นอย่างไม่อิดเอื้อนเช่นกัน เพราะเราไม่ใช่ศัตรูของสังฆธรรม และไม่มีใครในพวกเราต้องการปฏิเสธสังฆธรรม, เรายอมรับผู้นำของพวกท่านเสมอว่าเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนศาสนาอิสลามที่สามารถที่สุด และเรารู้ว่าเขาเป็นตัวอย่างและผู้ชี้แนะของเรา, คัมภีร์โกร์อ่านเล่มนี้ซึ่งเราพินิจตราประทับของเรา เป็นพยานต่อจุดประสงค์ที่ยึดมั่นในศีลธรรมของเรา ขอให้คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นั้นตัดสินว่าคำกล่าวอ้างที่ท่านเสนอขึ้นนั้นจริงหรือเท็จ, คำสาปของพระเจ้าเป็นเจ้าและศาสนทูตของพระองค์ยังคงอยู่กับเราถ้าเราพยายามหลอกลวงท่าน การยอมรับคำเชิญของเราจากท่านจะช่วยทั้งกองทัพให้รอดจากการถูกทำลาย ขณะที่การปฏิเสธของท่านจะปล่อยให้พวกเขาไม่แน่นอนใจและสงสัย, เราขอให้คำมั่นสัญญาว่าท่านใดที่เราเชื่อมั่นในสังฆธรรมของธรรมสารของท่าน เราจะพยายามแสดงความศรัทธาและอุทิศตนเดียวกันกับที่ท่านได้สำแดงอย่างสะดุดตา มิตรของท่านจะเป็นมิตรของเรา และศัตรูของท่านจะเป็นศัตรูของเรา, สิ่งใดก็ตามที่ผู้นำของท่านเลือกที่จะบัญชา เราปฏิบัติตามว่าจะเชื่อฟังสิ่งนั้น, ในทางตรงกันข้ามหากเราไม่เชื่อมั่นในสังฆธรรมของคำกล่าวอ้างของท่าน เราขอสัญญาอย่างจริงจังว่าจะไม่วางกันการกลับไปยังป้อมอย่าง

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.403 ว่า "ถึงแม้ความสูญเสียครั้งนี้เกือบจะเท่ากัน กระนั้นกองทัพหลวงตกใจกลัว สิ่งต่างๆ ลากยาวไปและยิ่งไปกว่านั้นอาจจบลงที่ความสับสนไปทั่วของชาวมุสลิม ดังนั้นพวกเขาหมายมั่นที่จะหันไปใช้การหลอกลวง"

ปลอดภัยของท่าน และจะเต็มใจเริ่มต่อสู้กับท่านใหม่, เราขอร้องท่านอย่าหลังเล็ดมากไปกว่านี้ก่อนที่จะพยายามพิสูจน์สี่ธรรมของศาสนาของท่าน”

261

วาฮิดรับคัมภีร์โกรอ่านด้วยความเคารพยิ่งและจับคัมภีร์นั้นด้วยความเลื่อมใส เขากล่าวว่า “ข้าวมองที่กำหนดไว้สำหรับเรามาถึงแล้ว การยอมรับคำเชิญของพวกเขาจากเราจะทำให้พวกเขาารู้สึกถึงความผิดที่ตำหนิของตนอย่างแน่นอน” วาฮิดกล่าวเพิ่มเติมขณะที่หันไปหาสหายทั้งหลายว่า “แม้ว่าข้าจะตระหนักในแผนการของพวกเขาดี ข้าก็รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่จะยอมรับการร้องเรียกของพวกเขา และถือโอกาสนี้จะพยายามอีกครั้งเพื่อคลี่สี่ธรรมของศาสนาที่รักยิ่งของข้าออกมา” วาฮิดบอกสหายทั้งหลายให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป และอย่าวางใจใดๆ ในสิ่งที่ปรบักษ์อาจอ้างตัวว่าเชื่อ ยิ่งไปกว่านั้นวาฮิดสั่งพวกเขาให้พักการทำศึกทุกรูปแบบจนกว่าจะมีการประกาศเพิ่มเติมจากตน

262

ด้วยถ้อยคำเหล่านี้วาฮิดอำลาสหายทั้งหลาย และออกเดินทางไปยังค่ายของศัตรูพร้อมกับผู้ติดตามรับใช้ห้าคน ซึ่งในจำนวนนี้มีมุลา อาลีเย โมซาเฮบและฮาจี ซียิด ออบิดคนทรยศ, เซโนล ออบิติน ชานซึ่งติดตามโดยซุจาโอล มุลค์และสมาชิกเสนาธิการทั้งหมดของเขา ได้ออกมาต้อนรับวาฮิด, พวกเขาทำพิธีต้อนรับวาฮิด พาวาฮิดไปยังเต็นท์ที่ตั้งขึ้นเป็นพิเศษเพื่อรับรองเขา และแนะนำเขาต่อนายทหารที่เหลือทั้งหมด, วาฮิดนั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ขณะที่คณะนายทหารทั้งหมดยืนต่อหน้าวาฮิดยกเว้นเซโนล ออบิติน ชาน, ซุจาโอล มุลค์และนายทหารอีกคนหนึ่งที่เขาส่งสัญญาณบอกให้นั่ง, ถ้อยคำที่วาฮิดกล่าวต่อพวกเขานั้นแม้แต่คนที่ใจหिनก็อดรู้สึกถึงอาณาภาพของถ้อยคำเหล่านั้นไม่ได้, พระบาทอาอลลาห์ทรงให้ความเป็นอมตะแก่คำร้องขอที่สูงส่งนั้นและเปิดเผยนัยสำคัญอย่างบริบูรณ์ของคำร้องขอดังกล่าวใน “สุเรย์ ซาบร”, “ข้ามาหาท่าน” วาฮิดประกาศ “พร้อมกับพยานหลักฐานที่พระเจ้าเป็นนายของข้าฝากมา ข้าไม่ใช่ผู้สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัดหรือ? โฉนของท่านได้ลุกขึ้นเพื่อจะสังหารข้า? ด้วยเหตุผลอะไรที่ท่านประกาศตัดสินประหารชีวิตข้า และไม่ยอมรับสิทธิที่ไร้ข้อสงสัยที่เชื้อสายของข้าประสาทให้ข้า?”

263

ท่าทางที่สง่าผ่าเผยผสมกับความคมคายที่กินใจของวาฮิดทำให้บรรดาผู้ฟังเซงงัน, เป็นเวลาสามวันสามคืนพวกเขาให้ความบันเทิงวาฮิดอย่างล้นเหลือและปฏิบัติต่อวาฮิดด้วยความนับถืออย่างประจักษ์, ในการอธิษฐานเป็นหมู่พวกเขาทำตามการนำของวาฮิดเสมอ และตั้งใจฟังปาถกฐาของเขา แม้ว่าภายนอกพวกเขาดูเหมือนว่ายอมทำตามความประสงค์ของวาฮิด กระนั้นพวกเขากำลังแอบวางแผนเอาชีวิตเขา และกำลังสมคบกันฆ่าสหายที่เหลือของเขาให้หมด, พวกเขารู้ว่าหากพวกเขาพยายามทำให้วาฮิดบาดเจ็บแม้แต่น้อย ขณะที่สหายทั้งหลายของเขาซึ่งยังตั้งมั่นอยู่หลังกำแพงป้อมของตน พวกเขาขอมมีสิทธิเจอภัยอันตรายที่ร้ายแรงกว่าที่เคยถูกบีบบังคับให้เผชิญมาแล้ว, พวกเขาสิ้นสหัสตันต่อความเดือดดาลและการล้างแค้นของสตรีบาปี ไม่น้อยไปกว่าที่สิ้นสหัสตันต่อความกล้าหาญและความชำนาญของบุรุษบาปี, พวกเขาตระหนักว่าทรัพย์สินทั้งหมดของกองทัพไม่สามารถกำราบเด็กหนุ่มที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะและชายชราที่กะปลกกะเปลี้ยจำนวนเท่าหยิบมือ ไม่มีสิ่งใดที่ไร้กลอุบายที่กล้าหาญและคิดมาอย่างดีที่สามารถรับประกันชัยชนะของตนในที่สุด, ความกลัวที่เต็มอยู่ในหัวใจของพวกเขาเกิดจากถ้อยคำของเซโนล ออบิติน ชานเป็นอย่างมาก ผู้ซึ่งด้วยความมุ่งมั่นอย่างไม่คลายได้หาทางรักษาความเกลียดชังไม่ให้ลดลงไว้ใช้ปลุกเร้าวิญญาณของพวกเขา, การเคี้ยวเชิญข้าแล้วข้าอีกของวาฮิดได้ปลุกความหวนวิตกของเขาวาฮิดด้วยมนต์ของถ้อยคำของตน จะชักนำพวกเขาให้เปลี่ยนความจงรักภักดีได้สำเร็จไปหาปรบักษ์ที่คมคายอย่างวาฮิด

264

สุดท้ายแล้วเซโนล ออบิติน ชานและมิตรสหายของเขาตัดสินใจขอร้องวาฮิดให้เขียนข่าวสารด้วยลายมือของตนเองถึงสหายบาปีที่ยังคงอยู่ในป้อม เพื่อแจ้งพวกเขาว่ามีการตกลงข้อขัดแย้งกันแล้วอย่างฉันทมิตร และเร่งเร้าพวกเขาให้มาสมทบกับวาฮิดที่กองบัญชาการของกองทัพหรือไม่ก็กลับบ้านไป, แม้ว่าไม่สู้เต็มใจที่จะยินยอมตามคำขอร้องดังกล่าว วาฮิดก็ถูกบังคับให้ยอมจำนนในที่สุด, นอกจากข่าวสารนี้ วาฮิดได้แจ้งสหายบาปีอย่างลับๆ ในจดหมายฉบับที่สองให้ทราบแผนการชั่วร้ายของศัตรู และเตือนพวกเขาอย่ายอมให้ถูกหลอก, เขาฝากจดหมายทั้งสองฉบับให้แก่ฮาจี ซียิด ออบิด และสั่งการเขาให้ทำลายจดหมายฉบับแรกและส่งมอบฉบับที่สองให้สหายบาปี, ยิ่งไปกว่านั้นวาฮิดมอบหมายเขาให้เร่งเร้าสหายบาปีให้เลือกคนที่สามารถที่สุดในหมู่พวกเขา และให้ตีฝ่าออกไปกลางดึกและตีกองกำลังของศัตรูให้กระเจิง

265

ทันใดที่ได้รับความสั่งการเหล่านี้ฮาจี ซียิด ออบิดสื่อสารไปบอกเซโนล ออบедин ชานด้วยความทรยศ, เซโนล ออบедин ชานหาทางชักนำเขาทันทีให้เร่งรีบบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในป้อมในนามของผู้นำของพวกเขาให้แยกย้ายกันไป โดยสัญญาว่าตนจะให้รางวัลเขาอย่างล้นเหลือเป็นการตอบแทน, ผู้นำชาวที่ไม่ภักดีส่งมอบจดหมายฉบับแรกให้แก่สหายทั้งหลายของวาฮิด และแจ้งพวกเขาว่าผู้นำของพวกเขาได้ทำให้ทั้งกองทัพเสื่อมใสศาสนาได้สำเร็จแล้ว และเมื่อพิจารณาถึงการเปลี่ยนศาสนาแล้ววาฮิดแนะนำพวกเขาให้กลับบ้านไป

266

ถึงแม้ว่าจะงุนงงสุดๆ ต่อสารนี้ สหายบาปีทั้งหลายก็รู้สึกว่าจะไม่สามารถละลายความปรารถนาที่วาฮิดแสดงไว้อย่างชัดเจน พวกเขาแยกย้ายกันไปอย่างเสียไม่ได้โดยทิ้งป้อมปราการทั้งหมดไว้ไม่มีการคุ้มกัน, ด้วยเชื่อฟังบัญชาที่เขียนโดยผู้นำของตน พวกเขาหลายคนทั้งอาวุธและก้าวเท้ามุ่งสู่นริช

267

ด้วยคาดการณ์การอพยพคนออกจากป้อมทันที เซโนล ออบедин ชานส่งกองทหารจากกองกำลังของตนไปสกัดการเข้าเมืองของชาวบาปี ในไม่ช้าชาวบาปีถูกล้อมโดยคนติดอาวุธจำนวนมากซึ่งได้รับการเสริมกำลังอยู่ตลอดจากกองบัญชาการของกองทัพ, เมื่อพบว่าตนเองถูกล้อมอย่างไม่คาดหมายดังนี้ ชาวบาปีมุ่งมั่นที่จะขับไล่การโจมตีด้วยทุกวิธีที่ทำได้ และไปให้ถึงสุเหร่าจามีเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้, โดยการใช้ดาบและปืนยาวที่ชาวบาปีบางคนถือมา บางคนใช้ไม้และก้อนหินเท่านั้น พวกเขาหาทางฝ่าไปให้ถึงเมือง เสียงร้อง "อัลลาห์ อู อัคบาร์!" (พระเจ้าเป็นเจ้าของคือพระเจ้าผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่สุด) ดังขึ้นมาอีกครั้งอย่างดุเดือดและมีพลังกว่าที่เคย, ชาวบาปีสามสี่คนสละชีวิตขณะที่ฝ่าเข้าไปในกำลังพลของผู้โจมตีที่คิดคด ที่เหลือแม้ว่าจะบาดเจ็บและถูกกดดันโดยกำลังที่เสริมเข้ามาใหม่ที่กลุ่มรวมอยู่รอบด้าน ก็ไปถึงที่กำบังในสุเหร่าจนได้ในที่สุด

268

ระหว่างนั้นมุลลา ฮาซานผู้ซื้อกระฉ่อนซึ่งเป็นลูกชายของมุลลา โมฮัมหมัด อาลีนายทหารคนหนึ่งในกองทัพของเซโนล ออบедин ชาน กับคนทั้งหลายของเขา ไปได้ไกลกว่าปรปักษ์ และดักรอชาวบาปีที่หลบหนีมาโดยการซ่อนตัวอยู่ในหอสวยอดแหลมของสุเหร่านั้น, ทันใดที่กลุ่มบาปีที่แตกกระเจายใกล้เข้ามาถึงสุเหร่า เขาเปิดฉากยิงใส่ชาวบาปี, คนที่ชื่อมุลลา ฮุสเซนจำเขาได้ ได้เปล่งเสียงร้อง "อัลลาห์ อู อัคบาร์!" พร้อมกับปืนขึ้นไปบนหอสวยอดแหลม เล็งปืนยาวไปที่นายทหารซัซลาดนั้น และสอยเขาร่วงลงมาบนพื้น เพื่อนๆ ของเขามองเขาไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งเขาสามารถพ้นจากบาดแผล

269

สหายบาปีทั้งหลายซึ่งไม่สามารถใช้สุเหร่าเป็นที่กำบังได้อีกต่อไป ถูกบีบบังคับให้ซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ปลอดภัยใดๆ ก็ตามที่ตนสามารถหาได้ จนกว่าจะถึงเวลาที่ตนสามารถสืบรู้ชะตาที่แน่นอนของผู้นำของตน, ความคิดแรกของพวกเขาหลังจากที่ถูกทรยศคือ การหาทางพบวาฮิดและปฏิบัติตามคำสั่งการใดๆ ก็ตามที่ว่าฮิดต้องการจะสั่งมา อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่สามารถค้นพบว่าอะไรบังเกิดกับวาฮิด และสันสะทั้นต่อความคิดที่ว่า วาฮิดอาจถูกปลิดชีพแล้ว

270

ระหว่างนั้นเซโนล ออบедин ชานและเสนาธิการของเขาซึ่งได้ใจจากการแตกกระเจิงของชาวบาปี กำลังพยายามอย่างหนักที่จะค้นหาวิธีที่ตนจะสามารถเลี้ยงข้อผูกพันตามคำสาบานที่เอาจริงเอาจังของตน และเดินหน้าสังหารหัวหน้าปรปักษ์อย่างไม่ติดขัด, โดยกลลวงพวกเขาพยายามเพิกเฉยต่อคำสัญญาที่ศักดิ์สิทธิ์ของตน และรีบทำตามความปรารถนาเก็บไว้นานในใจให้สำเร็จ, ท่ามกลางการพิจารณาหารือของพวกเขา อับบาส โกลี ชานชายผู้ซื้อกระฉ่อนในด้านความอ้ำหิตและโหดเหี้ยม รับประทานสหายทั้งหลายของตนว่า หากความคิดถึงการสาบานนั้นทำให้พวกเขางง ตัวเขาเองไม่ได้มีส่วนร่วมในการประกาศคำสาบานนั้น และพร้อมที่จะดำเนินการสิ่งที่พวกเขาารู้สึกว่าไม่สามารถปฏิบัติได้, เขาระเบิดอารมณ์โกรธแค้นออกมาว่า "เวลาใดก็ได้เข้าสามารถจับกุมและปลิดชีพใครก็ตามที่เข้าถือว่ามีคุณสมบัติและเมตตากรุณาของดินแดน" ทันใดหลังจากนั้นเขาขอให้ทุกคนที่ญาติพี่น้องของตนมอดม้วยไปให้ดำเนินการตามคำพิพากษาประหารชีวิตวาฮิด คนแรกที่เสนอตัวเองคือมุลลา เรซาซึ่งน้องชายของเขามุลลา บาเกอร์ถูกเซโนล อิสลามแห่งบาวานาหัจจับตัวไป, คนต่อไปคือชายชื่อซาฟาร์ซึ่งน้องชาย

ของเขาชาบานมอดม้วยไป, คนที่สามคือออกอ ชานซึ่งพ่อของเขาอาลี อัศการ์ ชานเป็นพี่ชายของเฮโนล ออเบดิน ชานประสบกับชะตาเดียวกัน

271

ในความกระตือรือร้นที่จะดำเนินการตามคำแนะนำของอับบาส โกลี ชาน สามคนนี้ถูกผ้าโปกจากศิระของวาฮิดแล้วเอามาพันคอของเขา พวกเขาติดกับม้าตัวหนึ่งแล้วลากเขาไปตามถนนอย่างอัปยศ ^[1] การหยามเกียรติที่ถ่มใส่วาฮิดทำให้ระลึกถึงพวกที่เป็นพยานต่อภาพเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวของจุดจบที่น่าสลดของอิหม่ามฮุสเซน ซึ่งร่างกายของเขาถูกละทิ้งไว้กับความปรานีของศัตรูที่เดือดดาล และถูกฝูงคนขี่ม้าเหยียบย่ำอย่างไร้ปราณี, เหล่าผู้หญิงแห่งเนริชซึ่งถูกปลุกเร้าความรู้สึกตื่นเต้นถึงขีดสุดโดยเสียงตะโกนแห่งชัยชนะที่ศัตรูผู้เช่นฆ่าเปล่งขึ้นมา ได้เบียดเสียดกันจากรอบด้านเข้ามารอบๆ ศพของวาฮิด และระบายความรู้สึกบ้าคลั่งอย่างอิสระไม่ถูกเหนี่ยวรั้งตามเสียงประกอบของกลองและฉาบ พวกเขาเต้นรำอย่างรื่นเริงรอบศพ หยามถ้อยคำที่วาฮิดพูดขณะที่เจ็บปวดทรมาน ซึ่งเป็นถ้อยคำที่อิหม่ามฮุสเซนในยุคก่อนและในสภาพแวดล้อมคล้ายกันเคยเอ่ยว่า: “ข้าแต่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรู้ว่า ข้าพเจ้าได้ละทิ้งโลกเพื่อเห็นแก่พระองค์ และได้วางใจในพระองค์เท่านั้น ข้าพเจ้าอดรนทนไม่ไหวที่จะรีบไปหาพระองค์ เพราะความงามของโฉมหน้าของพระองค์ถูกเปิดผ้าคลุมออกต่อสายตาของข้าพเจ้า พระองค์เป็นพยานต่อแผนการชั่วร้ายที่ผู้ประหัตประหารที่ชั่วช้าคิดร้ายต่อข้าพเจ้า ไม่เพียงเท่านั้น ข้าพเจ้าจะไม่มีวันยอมจำนนต่อความปรารถนาของเขาหรือปฏิญาณความจงรักภักดีต่อเขา”

272

ตั้งนี้มาถึงจุดจบของชีวิตที่อาจหาญและที่ประเสริฐ, การกิจที่โชติช่วงและเต็มไปด้วยเหตุการณ์สำคัญดังกล่าว ซึ่งเรื่องลือด้วยวิชาความรู้ที่ไพศาลดังกล่าว ^[2] ความกล้าหาญที่ไม่ครั้นคร้ามดังกล่าว และจิตวิญญาณแห่งการเสียสละตนเองที่หาได้ยากยิ่ง แน่แน่นอนว่าจำเป็นต้องอาศัยความตายที่รุ่งโรจน์อย่างที่ทำให้การสละชีวิตของเขาสมบูรณ์สำหรับมกฏ ^[3] การดับสิ้นชีวิตของวาฮิดเป็นสัญญาณสำหรับการโจมตีที่ดุร้ายต่อชีวิตและทรัพย์สินของบรรดาผู้ที่เป็นการร่วมกับศาสนาของเขา, ชายไม่น้อยกว่าห้าพันคนถูกมอบหมายงานเยี่ยงวายร้ายนั้น, ผู้ชายถูกจับ ล่ามโซ่ ทำทารุณและสังหารหมู่ในที่สุด ผู้หญิงและเด็กถูกจับและเจือปนกรรมอย่างที่ไม่มีการไต่สวนใดกล่าวพรรณนา, ทรัพย์สินของพวกเขาถูกริบ บ้านของพวกเขาถูกทำลาย ป้อมคอเคจที่ถูกเผาจนราบ ผู้ชายส่วนใหญ่ถูกล่ามโซ่ นำตัวไปซีราชก่อน และที่นั่นส่วนใหญ่ตายอย่างทารุณ ^[4] หันใต้ที่เฮโนล ออเบดิน

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.406 ว่า “เขาคว่าผ้าพันศิระสี่เชียวของยาร์ฮยา (วาฮิด) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของวงศ์ตระกูลศักดิ์สิทธิ์ของเขา เอามาผูกเป็นปมรอบคอของเขา และเริ่มลากเขาไปบนพื้น จากนั้นซาฟาร์ซึ่งน้องชายของเขาชาบานพลีชีพในระหว่างสงคราม, ต่อมาออกอ จอนลูกชายของอาลี อัศการ์ ชานซึ่งเป็นพี่ชายของเฮโนล ออเบดิน ชาน, และชาวมุสลิมที่ถูกปลุกเร้าโดยภาพเหตุการณ์ ได้ปาก้อนหินใส่และตีบรูษผู้โชคร้ายจนตาย จากนั้นพวกเขาตัดศิระของเขา ถลกหนังศิระ ยัดฟางเข้าไป แล้วส่งศิระนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะไปยังซีราช”

[2] ตามที่พระอับดุลบาฮาให้การยืนยันใน Manuscript entitled “Bahá'í Martyrs” เขา (วาฮิด) จำได้ขึ้นใจไม่น้อยกว่าสามหมื่นคำสอนปรีมปรา

[3] พระบาทอาอุลลาห์กล่าวถึงเขาไว้ใน *Kitab-i-Iqan*, p.188 ว่าเป็น “บุคคลที่ไม่เหมือนใครและไม่มีที่เสมอในวัยเดียวกัน” ใน *Le Livre des Sept Preuves* ซึ่งแปลโดย A.L.M. Nicolas, pp.54-55 เขียนไว้ว่า “พระบ็อบทรงกล่าวถึงเขาในกาลาเล ซาบีห์ด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้ ‘จงดูจำนวนพระนามของพระผู้เป็นเจ้า (ซียิด ยาร์ฮยา) อีกครั้ง! บุรุษผู้นี้ดำเนินชีวิตที่มีธรรมและสงบในลักษณะที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธพรสวรรค์และและคามวิสุทธิของเขา ทุกคนชื่นชมความยิ่งใหญ่ของเขาในศาสตร์ทั้งหลายและความสูงส่งที่เขาบรรลุถึงด้านปรีชญา จงไปดูคำอธิบายซูราโหลโควซาร์ [Qur'an : S. 108] และตำราอื่นๆ ที่เขียนเพื่อเขา ซึ่งพิสูจน์ฐานะที่สูงเพียงไรที่เขาครองอยู่ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า”

[4] *A Traveller's Narrative*, Note H, p.190 บันทึกไว้ว่า “ซียิด ยาร์ฮยาถูกรัดคอด้วยผ้าพันของตนเองโดยผู้ที่มีน้องชายสองคนถูกฆาตกรรมระหว่างการปิดล้อม และทำนองเดียวกันชาวบาบีคนอื่นๆ ตายด้วยน้ำมือของเพชฌฆาต ศิระของเหยื่อทั้งหลายถูกยัดด้วยฟาง และกองทัพที่มีชัยกลับไปซีราชโดยถือศิระที่เป็นสัญลักษณ์ของชัยชนะที่เก่งกาจและน่าสงของเหล่านี้ พร้อมกับมีสตรีบาบีราวสี่สิบถึงห้าสิบคนและเด็กเยาว์วัยคนหนึ่งเป็นเชลย, การเข้าไปในเมืองซีราชของพวกเขาเป็นโอกาสสำหรับความปิตินิดิไปทั่ว เชลยทั้งหลายถูกพาเดินเป็นขบวนไปตามถนนและตลาดนัด และในที่สุดถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าชายฟิรุษ มีร์ซาซึ่งกำลังกินเลี้ยง

ขานบรรลุลดหมายของตน พวกที่เขาผลักดันไปในห้องขังมืดใต้ดินด้วยจุดประสงค์เพื่อประโยชน์ส่วนตัว ก็ถูกส่งมอบให้กับมือของสมุนทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งกระทำทารุณต่อพวกเขาอย่างสุดจะพรรณนา^[1] ที่แรกชาวบาบีถูกพาเดินเป็นขบวนผ่านถนนต่างๆ ในเนริช หลังจากนั้นพวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างสุดโหดด้วยความหวังที่จะคืนเอาประโยชน์ทางวัตถุใดๆ ก็ตามจากพวกเขาที่ผู้ประหัตประหารไม่สามารถเอาได้จนถึงเวลานั้น, หลังจากที่มีการกระทำเหล่านี้สนองความโลภของพวกเขาก็แล้ว เหลือแต่ละคนถูกทำให้ตายอย่างเจ็บปวดรวดร้าว, เครื่องมือทรมานทุกอย่างที่เหล่าเพชรฆาตสามารถคิดค้นขึ้นมา ถูกนำมาใช้เพื่อดับความกระหายจะแก้แค้น ชาวบาบีถูกตีตราด้วยเหล็กเผา เล็บของพวกเขาก็ถูกดึงออก ร่างกายของพวกเขาก็ถูกเขียน จมูกของพวกเขาก็ถูกกรีดแล้วเอาเชือกร้อยผ่าน ตะปูถูกตอกเข้าไปที่มือและเท้าของพวกเขาก็แล้ว และในสภาพที่นาสภานั้นพวกเขาแต่ละคนถูกลากไปตามถนน ให้เป็นจุดหมายสำหรับการดูถูกและเหยียดหยันสำหรับประชาชนทั้งหมด

273

หนึ่งในชาวบาบีเหล่านี้คือซียิด จาฟารี ยาซดีซึ่งในสมัยก่อนเป็นผู้มีอิทธิพลใหญ่หลวงและเป็นที่น่าถวิลของประชาชน พวกเขาจับถือเขามากถึงขนาดว่า เซโนล ออบเติน ข่านให้ความสำคัญแก่เขามากกว่าตัวเอง และปฏิบัติต่อเขาด้วยความเคารพและมารยาทที่สุด, เขาออกคำสั่งให้ทำผ้าโผกสีระของซียิด จาฟารี ยาซดีให้สกปรกและโยนใส่กองไฟ, เมื่อถูกถอดตราสัญลักษณ์ของเชือกสายของตนออกแล้ว เขาถูกเผยตัวต่อสายตาของสาธารณชนซึ่งเดินแถวมาอยู่ต่อหน้าเขา รุมต่าและเยาะเย้ยเขา^[2]

274

เหยื่ออีกคนหนึ่งของการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของพวกเขาคือฮาจี โมฮัมหมัด ทากี ผู้ซึ่งในวันเวลาที่ผ่านมามีชื่อเสียงด้านความสุจริตและความยุติธรรมถึงขนาดว่า ความคิดเห็นของเขาได้รับการพิจารณาโดยบรรดาผู้พิพากษาเสมอว่าเป็นถ้อยคำที่กำหนดการวินิจฉัยของพวกเขา, บุรุษที่ยิ่งใหญ่และเป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างยิ่งนี้

อยู่ในบ้านฤดูร้อนที่เรียกว่าโคลาเฮ ฟารางกี, ต่อหน้าเจ้าชาย มีร์ อาลี ข่าน, มีร์ชา นาอิม และนายทหารคนอื่นๆ ได้สาธยายรายละเอียดของชัยชนะของพวกเขา และได้รับการแสดงความยินดีและสัญลักษณ์แห่งความโปรดปราน เซลยสตรีถูกคุมขังในที่สุด ในโรงเตี๊ยมเก่าๆ แห่งหนึ่งนอกประตูเมืองอิสฟาฮาน พวกเขาประสบกับการปฏิบัติอย่างไรโดยนำมือของผู้จับกุมให้เราคาดเดาเอาเอง” A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.407 ว่า “วันนี้เป็นวันฉลอง พยานผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งบอกเราตั้งว่า, ชาวเมืองกระจายกันไปตามชนบท นำอาหารของตนมา และหลายคนในหมู่พวกเขาแอบดื่มเหล้าองุ่นทั้งขวด, อากาศเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำดนตรี เพลงของนักดนตรี เสียงกรีดร้องและเสียงหัวเราะของบรรดาหญิงลามก, ตลาดนัดประดับด้วยธง ความเบิกบานมีอยู่ทั่ว ทันใดเกิดความเจ็บกริบ, พวกเขาเห็นอูฐสามสิบสองตัวกำลังมา แต่ละตัวแบกนักโทษผู้โชคร้ายคนหนึ่ง ผู้หญิงหรือเด็กคนหนึ่ง ซึ่งถูกผูกและพาดอานเหมือนกับเป็นมัด, ทุกคนที่อยู่รอบๆ พวกเขาเป็นทหารที่ถือหลาวยาว และบนหลาวแต่ละอันเสียบศีรษะของชาวบาบีที่ถูกสังหารที่เนริช, ภาพที่น่าแขยงจนกระทั่งจิตใจของชาวเมืองซีราซอย่างลึกในวันหยุด และพวกเขากลับไปยังที่อาศัยของตนด้วยความเศร้า, กองคาราวานที่สยองขวัญนี้ผ่านไปตามตลาดนัดและต่อไปยังวังของผู้ว่าการ, บุคคลสำคัญผู้น้อยอยู่ในสวนของเขา ที่ซึ่งเขาเรียกคนร่ำรวยและพลเมืองที่เลื่องชื่อแห่งซีราซมารวมตัวกันในร้านเล็กๆ (เรียกว่าโคลาเฮ ฟารางกี) ของเขา ดนตรียุติ การเต้นรำหยุด และโมฮัมหมัด อาลี ข่านและมีร์ชา นาอิมซึ่งเป็นสองหัวหน้าชนเผ่าเล็กๆ ที่เข้าร่วมการณรงค์ มาบอกเล่าการกระทำที่กล้าหาญของตน และบอกชื่อของนักโทษทีละคน”

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.408 ว่า “อนิจจาการหลังเลือดทั้งหมดนี้ดูเหมือนว่าน่าจะเพียงพอที่จะระงับความเกลียดชังและค้นหาของชาวมุสลิม แต่ไม่เลย เมื่อพบว่าตนเองถูกคุกคามด้วยความปรารถนาจะแก้แค้นพวกที่ตนทรยศและพิชิต มีร์ชา เซโนล ออบเติน ข่านไม่ให้สงบศึกและไม่ให้คนนิกายนี้ที่รอดชีวิตได้พัก, ความเกลียดชังของเขานั้นไม่มีขอบเขตและจะคงอยู่ไปตราบนานเท่าที่เขายังมีชีวิต, ที่จริงแล้วพวกที่จนมากคือผู้ที่ถูกส่งไปซีราซ ส่วนพวกที่ร่ำรวยถูกเก็บไว้ เซโนล ออบเติน ข่านฝากพวกเขาไว้กับผู้คุมกัน ซึ่งได้รับคำสั่งให้พาพวกเขาเดินผ่านเมืองและตีพวกเขาขณะเดินไป, ประชาชนแห่งเนริชได้รับความบันเทิงมากเวลานั้น, พวกเขาชวนชาวบาบีด้วยตะปู้สัตว์ แล้วทุกคนมาแสดงความพอใจต่อความเจ็บปวดรวดร้าวของพวกเขาก็แล้ว พวกเขาใส่รัชพิชิตไฟไว้ใต้เล็บของผู้สะชีวิตที่โชคร้ายเหล่านี้ พวกเขาตีตราชาวบาบีด้วยเหล็กเผา ร้อน ไม่ให้อาหารและน้ำ เจาะรูผ่านจมูกของพวกเขาก็แล้ว เอาเชือกคล้องผ่านจมูกแล้วจูงพวกเขาอย่างที่จูงหมี่!”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.408 ว่า “ออกอ ซียิด จาฟารี ยาซดีเห็นเหล่าเพชรฆาตเผาผ้าโผกสีระของตน และจากนั้นพวกเขาพาเขาไปที่ประตูทีละประตูให้เขาขอเงิน”

ถูกถอดเสื้อผ้าออกในกลางฤดูหนาว ถูกโยนลงไปใต้น้ำ และถูกเขียนอย่างรุนแรง, ซียิด จาฟาร์และเชค อับดุล อาลีฟอตาของวาฮิดซึ่งเป็นนักบวชชั้นนำแห่งเนริช อีกทั้งเป็นผู้พิพากษาที่มีชื่อเสียงยิ่งใหญ่ พร้อมกับซียิด ฮุสเซนซึ่งเป็นหนึ่งในผู้มีชื่อเสียงของเมืองเนริช ถูกกำหนดให้ประสบกับชะตาเดียวกัน, ขณะที่พวกเขาโดนความเย็น พวกเขาเดินมนุษย์ถูกจ้างให้มารุมทำทารุณอย่างน่าแขยงจนต่อร่างกายที่หนาวสั่นของพวกเขา, คนยากไร้หลายคนก็รับมาเอารางวัลที่สัญญาไว้สำหรับการกระทำที่เลวทรามนี้ รู้สึกสะอิดสะเอียนเมื่อทราบลักษณะงานที่ตนถูกเรียกให้ทำ ปฏิเสธเงินและเบือนหน้าหนีด้วยความรังเกียจและดูถูก^[1]

275

วันสะละซีตของวาฮิดคือวันที่สิบแปดของเดือนซาบาน ฮ.ศ.1266 [29 มิถุนายน ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] สิบวันต่อมาพระบ็อบถูกยิงที่ทาบริช

5.4 วี ร ร ก ร ร ม ที่ ช า น จ อ น [The Zanján upheaval

276

ขณะที่ความอลหม่านนี้ (ที่เนริช) ที่ทำลายล้างและกดดันอย่างยิ่งแทบจะยังไม่ซาลง อีกเพลิงกาฬหนึ่งซึ่งทำลายล้างยิ่งกว่าความโกลาหลสองครั้งก่อนหน้า (ที่มาซินดารอนและเนริช) ก็ถูกจุดขึ้นมาในซานจอนและบริเวณแวดล้อมติดกัน, อย่างไม่เคยมีมาก่อนทั้งในแง่ระยะเวลาและจำนวนของผู้ที่ถูกกวาดล้างไปโดยความเดือดดาลพายุที่รุนแรงครั้งนี้ซึ่งก่อตัวขึ้นในภาคตะวันตกของเปอร์เซีย และมุลลา โมฮัมหมัด อาลีเย ซานจอนีสัญญานามว่าโฮจจัทหนึ่งในผู้สนับสนุนศาสนาที่สามารถและน่าเกรงขามที่สุด กับเพื่อนสาวกไม่น้อยกว่าหนึ่งพันแปดร้อยคน ได้ตีตมถ้ายแห่งการสะละซีต และนิยามรอยแยกที่เชื่อมต่อไม่ได้อย่างคมชัดกว่าที่เคย ที่แยกบรรดาผู้ถือคอปไฟของศาสนาที่เกิดใหม่จากเหล่าพลเรือนและนักบวชผู้อรธาธิบายสนับสนุนระบบที่สั่นคลอนอย่างสาหัส, บุคคลสำคัญทั้งหลายที่รับผิดชอบเป็นส่วนใหญ่และเกี่ยวข้องโดยตรงกับโศกนาฏกรรมสยดสยองนี้คืออามิร์ อาชลาณ ชาน มัจโดด โดวเลห์ซึ่งซื่อฉลาดและแสร้งเป็นคนดี และลุงฝ่ายมารดาของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ชาห์ และพรรคพวกของเขาคือซัดรุด โดวเลเย ฮิสฟาฮานีและโมฮัมหมัด ชาน อามิร์ ฆูมาน ซึ่งได้รับการช่วยเหลือในด้านหนึ่งโดยกำลังเสริมทางทหารมากมายที่ส่งมาโดยคำสั่งของอามิร์ เนชาม และในอีกด้านหนึ่งโดยการให้กำลังใจอย่างกระตือรือร้นของคณะนักบวชทั้งหมดในซานจอน, สถานที่ที่กลายเป็นโรงละครของการออกแรงอย่างอวาทาญ ซึ่งเป็นภาพเหตุการณ์ของความทุกข์ทรมานที่สาหัส และเป็นเป้าสำหรับการโจมตีอย่างเลือดเดือดแล้วซ้ำอีกคือป้อมอาลี มาดอน ชาน ซึ่งเวลาหนึ่งให้ที่กำบังแก่ชาวบาบีไม่น้อยกว่าสามพันคนซึ่งประกอบด้วยบุรุษ สตรีและเด็ก และเรื่องราวแห่งความเจ็บปวดทรมานของพวกเขาไม่มีที่เหนือกว่าในประวัติศาสตร์ของทั้งศตวรรษ...

277

ประกายไฟที่ได้จุดเพลิงกาฬขนาดใหญ่ในมาซินดารอนและเนริช ได้ทำให้ซานจอน^[2] และบริเวณแวดล้อมลุกเป็นไฟแล้วตอนที่พระบ็อบพบกับความตายในทาบริช, แม้จะเสรำโศกอย่างกินลึกต่อโชคชะตาที่หายหน้าและนำ

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.408-409 ว่า "อ็อกอ ซียิด อาบู ทาลิบผู้มั่งคั่งมาก ถูกล่ำมโซ่และส่งไปเมดานโดยผู้ว่าการเนริช และถูกวางยาพิษที่นั่นโดยฮาจิ มีร์ชา นาเซอร์คนเดียวกันกับที่ส่งพระบ็อบให้จับมือของเชค อาบู โทรับ, สตรีบาบีสองคนแทนที่จะให้จับเป็นนักโทษ ยอมกระโจนลงไปใต้น้ำและมอดม้วย, ชาวบาบีบางคนซึ่งกระตือรือร้นอยากเห็นมีร์ชา เซโนล ออบเตดิน ชานถูกลงโทษเริ่มเดินทางไปที่เตหะรานเพื่อประท้วงการกระทำสุดโหดต่อชาวบาบีต่อกษัตริย์ชาห์, ขณะที่พวกเขาอยู่ห่างจากเมืองหลวงสองถึงสามสทานี และหยุดพักสักหน่อยหลังจากที่เมื่อยล้าจากการเดินทาง กองคาราวานของชาวเมืองซีราชผ่านมาและจำพวกเขาได้, พวกเขาทั้งหมดถูกจับกุมเว้นแต่เซโนล ออบเตดินที่ไปถึงเตหะรานจนได้คนอื่นถูกนำตัวไปซีราชที่ซึ่งเจ้าชายสั่งประหารชีวิตพวกเขาทันที และตั้งนั้นบุรุษเหล่านี้คาบิลาอี อาโบล ฮาซาน ผู้ค้าขายเครื่องปั้นดินเผา, อ็อกอ เชค ฮาดีลุงของภรรยาของวาฮิด, มีร์ชา อาลีและอาโบล กอเซม อิบเน ฮาจิ เซนา, อัคบาร์ อิบเน ออบิด, มีร์ชา ฮาซานและน้องชายของเขามีร์ชา บาบ่า ล้วนตายเพื่อศาสนา ณ เวลานั้น"

[2] ซานจอนคือเมืองหลวงของอำเภอคัมเซห์ Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "*Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*" p.191 ว่า "คัมเซห์เป็นมณฑลเล็กๆ ทางตะวันออกของคาฟลาน คูห์หรือภูเขาเสีอระหว่างอิรักและอาเซอร์ไบจาน เมืองหลวงของมณฑลนี้คือซานจอน เป็นเมืองสวยงามที่ล้อมรอบด้วยกำแพงที่เสริมความแข็งแกร่งด้วยหอคอยเหมือนกับทุกเมืองในเปอร์เซีย ชาวเมืองซานจอนเป็นคนเชื่อ

เศร่าที่บังเกิดกับวีรบุรุษทั้งหลายแห่งเซค ทาบาสี ชาวความทุกข์ทรมาณที่นำสลดไม่น้อยไปกว่ากันที่เป็นชาตะของวาฮิดและสหายทั้งหลายของเขา มาเพิ่มความสะเทือนใจให้แก่พระบ็อบซึ่งถูกกดดันโดยน้ำหนักของความทุกข์ทรมาณนานปีการอยู่แล้ว, สำนักในอันตรายต่างๆ ที่หน้าตัวขึ้นรอบๆ พระองค์ ความทรงจำของการถูกหยามเกียรติเมื่อพระองค์ถูกนำตัวไปทาบรัชครั้งสุดท้าย ความเครียดของการถูกกักขังที่เข้มงวดและยาวนานท่ามกลางที่มันบนภูเขาในอาเซอร์ไบจาน การสังหารโหดอย่างน่าสะพรึงกลัวที่เป็นเครื่องหมายของระยะปิดท้ายของความโกลาหลในมาซินดารอนและเนริช การกระทำที่ออกอาจต่อศาสนาของพระองค์ที่ลงมือโดยบรรดาผู้ประหัตประหารผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน แม้ทั้งหมดนี้ก็ทำให้ความยุ่งยากทั้งหมดที่เป็นเมฆบังวันที่เหลือของชีวิตที่เป็นน้ำลงอย่างรวดเร็ว, ขณะที่พระองค์ทรุดลงด้วยเรื่องสะเทือนใจอย่างหนักเหล่านี้อยู่แล้ว สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นในซานลอนเป็นข่าวมาถึงพระองค์ ซึ่งเวลานั้นกำลังเริ่มบอกกล่าวถึงเหตุการณ์ที่นำเศร่าทั้งหลายของพวกเขา และช่วยทำให้ความเจ็บปวดรวดร้าวในวันท้ายๆ ของพระองค์ไปถึงขีดสุด, พระองค์ต้องทนความเจ็บปวดเช่นใดขณะที่เงาแห่งความตายกำลังเข้มข้นอย่างรวดเร็วรอบๆ พระองค์! ในทุกสนามไม่ว่าภาคเหนือหรือภาคใต้ บรรดาผู้สนับสนุนศาสนาของพระองค์เจอกับความทุกข์ทรมาณอย่างไม่เป็นธรรม ถูกหลอกลวงอย่างซ้ำซ้ำ ถูกปล้นทรัพย์สินสมบัติ และถูกสังหารหมู่อย่างอำมหิตผิดมนุษย์, และบัดนี้ราวกับจะเติมถ้วยแห่งทุกขเวทนาของพระองค์ให้ล้น พายุได้กระพือขึ้นมาในซานลอน ซึ่งรุนแรงและทำลายล้างที่สุดยิ่งกว่าพายุทั้งหมด ^[1]

278

บัดนี้ข้าพเจ้าขอเดินหน้าเล่าสภาพแวดล้อมที่ทำให้เหตุการณ์นั้นเป็นหนึ่งในตอนที่เราใจที่สุดในประวัติศาสตร์ของการเปิดเผยพระธรรมนี้ บุคคลสำคัญของเหตุการณ์ตอนนี้คือโฮจัจท์เท ซานจანიซึ่งชื่อของเขาคือมุลลา โมฮัมหมัด อาลี ^[2] หนึ่งในบุคคลตำแหน่งสูงทางศาสนาที่สามารถที่สุดในวัยของเขา และแน่นอนว่าเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนศาสนาใหม่ที่นำเกรงขามที่สุด, บิดาของโฮจัจท์คือมุลลา ราฮิมเม ซานจანი เป็นโมฆาฮิดชั้นนำคนหนึ่ง ในซานลอนและเป็นที่ยอมรับนับถืออย่างยิ่งในด้านความเคร่งศาสนา วิชาความรู้และพลังโน้มน้ำวของอุปนิสัยใจคอ, มุลลา โมฮัมหมัด อาลีสมญานามว่าโฮจัจท์เกิดในปี ฮ.ศ.1227 (ค.ศ.1812-13) ตั้งแต่วัยเด็กเขาแสดงความสามารถถึงขนาดว่าบิดาของเขาทุ่มเหตุแลการอบรมเขาที่สุด บิดาส่งเขาไปนาจาฟที่ซึ่งเขาโดด

ชาติตุรกีและไม่ค่อยพูดภาษาเปอร์เซีย นอกจากจะเป็นลูกจ้างของรัฐบาล ชนบทรอบๆ มีหมู่บ้านที่มั่งคั่งพอควรอยู่เกลื่อน ชนเผ่าทั้งหลายที่มีอำนาจมาเยือนหมู่บ้านเหล่านี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูหนาวและฤดูใบไม้ผลิ”

[1] *A Traveller's Narrative*, pp.47-8 บันทึกไว้ว่า “เวลานี้ในปีเหล่านี้ [ฮ.ศ.1266 และ 1267] ทัวทั้งเปอร์เซียไฟตกใส่ครวเรือนทั้งหลายของชาวบาบี และพวกเขาแต่ละคนไม่ว่าจะอยู่ในหมู่บ้านใด เมื่อเกิดความระแวงสงสัยแม้แต่น้อย ก็จะต้องลงดาบ กว่าสี่พันคนถูกสังหาร ผู้หญิงและเด็กจำนวนมหาศาลถูกทิ้งไว้โดยไม่มีผู้คุ้มครองหรือช่วยเหลือ ว้าวุ่นใจและงงงัน ถูกเหยียบย่ำและทำลาย”

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *“Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale”* p.191-192 ว่า “มีโมฆาฮิดคนหนึ่งอาศัยอยู่ในเมืองนั้นชื่อว่ามุลลา โมฮัมหมัด อาลีเย ซานจანი เขาเป็นคนพื้นเมืองของมาซินดารอนและศึกษาอยู่กับอาจารย์ชื่อดังคนหนึ่ง, ด้วยความสง่าของบรรดาศักดิ์ซารีฟูล โอลามา, โมฮัมหมัด อาลีเฟื่องความสนใจมาที่ศาสนศาสตร์ที่ห้ามแย้งและธรรมศาสตร์ และขึ้นมามีชื่อเสียง, ชาวมุสลิมยืนยันว่าในบทบาทหน้าที่ในฐานะโมฆาฮิดเขาแสดงตัวเองให้เห็นความกระสับกระส่ายและยากที่จะควบคุมสำหรับเขาไม่เคยมีปัญหาใดดูเหมือนว่าได้รับการศึกษามาอย่างเพียงพอหรือไข้อย่างเหมาะสม, พัทวา (คำวินิจฉัย) ซ้ำแล้วซ้ำอีกของเขา ทำให้ผู้ที่ศรัทธาว่ารุ่นโนมโนธรรมและสืบสนในธรรมนิยมปฏิบัติ, ด้วยกระตือรือร้นจะให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เขาไม่ทนรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นในการอภิปรายและไม่พอประมาณในการโต้เหตุผล, บางครั้งเขายืดเวลาการถือศีลอดของเดือนรามาตานออกไปเกินควรด้วยเหตุผลที่ไม่เคยมีใครเคยเสนอมาก่อน บางครั้งเขาจะเปลี่ยนพิธีการสวดมนต์ไปในลักษณะแปลกใหม่ที่เดียว เขากลายเป็นที่น่าแขยงสำหรับคนรักสงบและน่าขงสำหรับคนยึดติดธรรมเนียมปฏิบัติทางศาสนา, แต่ก็เป็นที่ยอมรับเช่นกันว่าหลายคนก็ถือว่าเขาเป็นนักบุญ ให้ราคาความไฟแรงของเขา และมีความศรัทธาในตัวเขา เขาเน้นคนเหล่านี้ว่าเป็นสาวก, ผู้วินิจฉัยที่เที่ยงธรรมสามารถมองเห็นในตัวเขาว่าเป็นหนึ่งในชาวมุสลิมที่เป็นมุสลิมแต่ภายนอก แต่ถูกเร่งเร้าด้วยความศรัทธาที่มีชีวิตและความไฟแรงทางศาสนาอย่างเหลือล้น ซึ่งพวกเขากระตือรือร้นที่จะหาขอบเขตนั้น, โชคไม่ดีของเขาคือ เขาพบหรือคิดว่าตนพบการใช้อำนาจตามธรรมชาตินิยมของเขาในการล้มล้างประเพณี ซึ่งนัยสำคัญเล็กน้อยของประเพณีนั้น ไม่ให้เหตุผลสมควรสำหรับการก่อความปั่นป่วนดังกล่าว”

เด่นด้วยธรรมทรศนะ ความสามารถและความไฟแรง^[1] วิชาการศึกษาและสติปัญญาที่เฉียบแหลมของโฮจันท์ปลุกเร้าความชื่นชมของมิตรสหาย ขณะที่การพุดจาโผงผางและอุปนิสัยใจคอที่เข้มแข็งของเขาทำให้เขาเป็นที่เขย่าวขวัญของปรปักษ์, บิดาของโฮจันท์แนะนำเขาไม่ให้กลับไปซานจอน ที่ซึ่งศัตรูทั้งหลายกำลังสมคบกันต่อต้านเขา ดังนั้นเขาจึงตัดสินใจตั้งถิ่นฐานอยู่ในฮามาดาน^[2] ที่ซึ่งเขาแต่งงานกับญาติผู้หญิงคนหนึ่งของตนและมีชีวิตอยู่ที่นั่นราวสองปีครึ่ง จนข่าวการเสียชีวิตของบิดาทำให้เขาตัดสินใจจากไปยังเมืองเกิดของเขา การได้รับการปรบมือต้อนรับเมื่อไปถึงซานจอนได้จุดไฟแห่งความไม่เป็นที่มิตรของเหล่าโอลามา ผู้ซึ่งแม้ว่าจะประกาศตัวต่อต้านโฮจันท์ ก็ได้รับสัญลักษณ์แห่งความเกรงใจและความเมตตาจากมือของโฮจันท์^[3]

279

จากบนมุขในสุเหร่าที่มีตึกรังหลายสร้างขึ้นเป็นเกียรติแก่โฮจันท์ เขาเร่งเร้าฝูงชนอันไพศาลที่มารวมตัวกันเพื่อจะฟังเขา ให้ละเว้นจากการหมกมุ่นในกิเลสของตน และให้พอประมาณในการกระทำทั้งหมดของตน^[4] เขาปราบปรามการกระทำที่ไม่ชอบทุกรูปแบบอย่างไร้ปราณี และสนับสนุนประชาชนด้วยตัวอย่างของเขาให้ยึดมั่นหลักธรรมที่พร่ำสอนในคัมภีร์โครอาน, เขาสอนเหล่าสาวกด้วยความเอาใจใส่และความสามารถถึงขนาดว่าพวกเขามีความรู้ความเข้าใจเหนือกว่าโอลามาทั้งหลายที่ยอมรับกันในซานจอน, เป็นเวลาสิบเจ็ดปีเขาดำเนินงานตรากตรำที่มีกุศล และชำระล้างจิตใจและหัวใจของชาวเมืองเดียวกันได้สำเร็จให้ปลอดจากสิ่งใดก็ตามที่ดูเหมือนว่าขัดกับจิตวิญญาณและคำสอนของศาสนาของพวกเขา^[5]

280

เมื่อเสียงร่ำร้องเรียกจากชิราซมาถึงโฮจันท์ เขาส่งผู้นำชาวที่ไว้ใจมุลลา เอสกานดาร์ไปสอบถามเกี่ยวกับคำกล่าวอ้างของการเปิดเผยพระธรรมใหม่ และเขาตอบสนองต่อธรรมสารนั้นถึงขนาดว่าศัตรูทั้งหลายถูกปลุกเร้าให้โจมตีเขาเป็นสองเท่า, ด้วยไม่สามารถทำให้โฮจันท์เสียชื่อในสายตาของรัฐบาลและประชาชนตราบนานเวลานี้ บัดนี้พวกเขาพยายามประณามโฮจันท์ว่าเป็นผู้ให้การสนับสนุนความนอกรีต และเป็นผู้ปฏิเสธทุกสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่ยึดถือในอิสลาม พวกเขากระซิบกันและกันว่า "เขามีชื่อเสียงในด้านความยุติธรรม ความเคร่งศาสนา

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.332 ว่า "หนึ่งในโอลามาแห่งเมืองนี้คือชายชื่ออัคคนต์ อับดุล ราฮิมซึ่งมีกิตติศัพท์ในด้านความเคร่งศาสนา เขามีลูกชาย (โฮจันท์) ที่อาศัยอยู่ในนาจาฟและที่คาบิล่า ที่ซึ่งเขาเข้าฟังการบรรยายของซารีฟุล โอลามาเย มาชินดาราณผู้เลื่องลือ ชายหนุ่มนี้เป็นคนกระสับกระส่ายโดยธรรมชาติและค่อนข้างอดรณทนไม่ไหวต่อความคับแคบของลัทธิซอฮ์"

[2] *ibid.*, p.336 บันทึกไว้ว่า "ระหว่างทางกลับมาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์เขา [โฮจันท์] หยุดแวะที่ฮามาดาน ที่ซึ่งพลเมืองที่นั่นต้อนรับเขาด้วยไมตรีจิตและอื้อฉาวให้เขาอยู่ต่อ"

[3] *ibid.*, p.336 บันทึกไว้ว่า "โอลามาทั้งหมดในเมืองซานจอนมาเยี่ยมเขา และจากไปด้วยความกังวลเกี่ยวกับไม่กี่ถ้อยคำที่เขาพุดออกไป ซึ่งเปิดเผยวิธีคิดที่แปลกใหม่ที่จริงแล้วทำที่ของผู้ที่มาใหม่ได้พิสูจน์ต่อชายที่เคร่งศาสนาเหล่านี้อย่างรวดเร็วว่า การคาดเดาของพวกเขาไม่มีมูล"

[4] *ibid.*, p.332-333 กล่าวว่า "มีโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งในสมัยของซาร์ อับบาสซึ่งค่อยๆ กลายเป็นซีกห์ คานีห์ (สถานที่สำหรับการสมรสชั่วคราว), เพื่อจะป้องกันไม่ให้เกิดกฏของนิกายซอฮ์ มุลลา ดัส โมฮัมหมัดซึ่งใช้ที่นั่นเป็นที่พักอาศัย จะให้พรการสมรสชั่วคราวระหว่างชายผู้มาเยือนสถานที่นั้นกับผู้ถูกกักอยู่ที่นั่น, โฮจันท์เทออิสลามซึ่งเป็นบรรดาศักดิ์ของวีรบุรุษของเรา ได้สั่งให้ปิดสถานที่นั้น ทำให้หญิงสาวใหญ่ที่นั่นได้แต่งงานกับใครสักคน และหางานให้หญิงที่เหลือทำในครอบครัวที่นั่นถือ เขายังทำให้ผู้ซื้อชายเหล่าองุ่นคนหนึ่งถูกเหยียนและบ้านของเขาถูกรื้อทำลาย"

[5] *ibid.*, p.333 กล่าวว่า "แต่นี้คือขีดจำกัดของกิจกรรมของเขา, ด้วยยุ่งยากอยู่เสมอเกี่ยวกับปัญหาที่หยาบคายขึ้นมาโดยศาสนาที่ตั้งอยู่บนฮาดิซทั้งหลายซึ่งขัดกันบ่อย เขา [โฮจันท์] ทำให้มนโธธรรมของผู้ที่ศรัทธาจนด้วยพิทวา [คำวินิจฉัย] พิสิกๆ ซึ่งทำให้ประเพณีเก่าๆ บั่นป่วน, ดังนั้นเขาพินฟูฮาดิซตามที่พระโมฮัมหมัดกล่าวว่า : 'เดือนรามาดานเต็มอยู่เสมอ', โดยไม่ได้ไต่สวนที่มาของคำพุดที่สืบทอดกันมานี้ โดยไม่ได้สอบถามว่าบรรดาผู้ที่เล่าเรื่องนี้ควรที่จะศรัทธาหรือไม่ เขาสั่งว่าไม่ควรเป็นที่เชื่อฟังตามตัวอักษร ดังนั้นเป็นการชักนำผู้ฟังทั้งหลายให้ถือศีลอดในวันพิทร์ซึ่งถือว่าเป็นบาปที่ร้ายแรง เขายังอนุญาตให้หมอบราบเวลาสวดมนต์โดยวางศีรษะไว้บนหินแก้ว นวดกรรมทั้งหมดเหล่านี้ทำให้เขาได้คนมาเข้าพวกจำนวนมากที่ชื่นชมศาสตร์และกิจการของเขา แต่พวกเขาไม่สบบอารมณ์กับนักบวชโดยตำแหน่ง ซึ่งความเกลียดชังของนักบวชเหล่านี้ที่เพิ่มขึ้นไปอีกเพราะความวิตก ในไม่ช้าไม่มีขอบเขต"

ปัญญาและวิชาความรู้ถึงขนาดว่า เป็นไปไม่ได้ที่เราจะเขย่าวางตำแหน่งของเขา เมื่อถูกเรียกตัวไปเตหะรานและอยู่ต่อหน้ากษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ เขาไม่สามารถหรือที่จะใช้ความคมคายที่ดึงดูดใจทำให้กษัตริย์ซาห์มาอยู่ข้างเขา และเป็นหนึ่งในผู้ชื่นชมเขาอย่างท่วมท้นใจ? อย่างไรก็ตามบัดนี้เขาได้สนับสนุนศาสนาของซียิดเด บ็อบอย่างเปิดเผย เราสามารถขอให้รัฐบาลสั่งจับและเนรเทศเขาไปจากเมืองของเราได้สำเร็จแน่นอน”

281

ดังนั้นพวกเขาเขียนคำร้องไปถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ ซึ่งในคำร้องนั้นพวกเขาหาทางทำให้โฮจัจท์เสียชื่อเสียงโดยใช้กลวิธีทุกอย่างที่จิตใจที่ประสงค์ร้ายและเจ้าเล่ห์ของตนสามารถคิดขึ้นมา พวกเขาร้องทุกข์ว่า “ขณะที่ยังแสดงตนเป็นสาวกศาสนาของเรา เขาสามารถปฏิเสธอำนาจหน้าที่ของเราด้วยความช่วยเหลือของสาวกทั้งหลายของเขา เวลานี้เขาได้เป็นแนวร่วมกับศาสนาของซียิดเด บ็อบ และได้ทำให้ชาวเมืองชานจอนสองในสามเสื่อมใสความเชื่อที่น่าเกลียดชังนี้ มีความอับอายอะไรหรือที่เขาจะไม่ทำให้เรา! คนกลุ่มใหญ่ที่มาออกันที่ประตูรั้วบ้านของเขาทั้งสุเหร่าไม่สามารถบรรจุได้อีกต่อไป เขามีอิทธิพลถึงขนาดว่า สุเหร่าที่เป็นของบิดาของเขาและสุเหร่าที่สร้างขึ้นมาเพื่อเป็นเกียรติแก่เขา ถูกเชื่อมต่อให้เป็นอาคารเดียวกันเพื่อให้กว้างพอสำหรับฝูงชนที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่รีบมาสวดมนต์ตามการนำของเขาย่างกระตือรือร้น เวลานั้นกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว คือเวลาที่ไมเพียงชานจอนเท่านั้น แต่หมู่บ้านทั้งหลายในละแวกเดียวกันด้วยจะประกาศตนเป็นผู้สนับสนุนเขา”

282

กษัตริย์ซาห์แปลกใจอย่างยิ่งต่อसानวนและภาษาที่ผู้ร้องเรียนหาทางกล่าวโทษโฮจัจท์ เขาแบ่งปันความประหลาดใจนี้กับมีร์ซา นาซาร์ อาลี ฮาคิม บาชี และระลึกถึงคำสรรเสริญอันเรื่องรองที่ผู้ไปเยือนชานจอนมากมายกล่าวถึงความสามารถและความยึดมั่นในศีลธรรมของผู้ถูกกล่าวหา กษัตริย์ซาห์ตัดสินใจเรียกตัวโฮจัจท์กับฝ่ายตรงข้ามมายังเตหะราน, ณ ที่ชุมนุมพิเศษที่กษัตริย์ซาห์เองกับนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซี และเจ้าหน้าที่ชั้นนำทั้งหลายของรัฐบาล อีกทั้งโอลามาผู้เป็นที่ยอมรับจำนวนหนึ่งในเตหะราน มารวมตัวกัน กษัตริย์ซาห์เรียกร้องเหล่าผู้นำนักบวชแห่งชานจอนให้พิสูจน์คำกล่าวอ้างที่พวกเขาเสนอ, ไม่ว่าคำถามใดที่พวกเขาเสนอต่อโฮจัจท์เกี่ยวกับคำสอนของศาสนาอิสลาม โฮจัจท์ตอบในลักษณะที่ไม่พลาดที่จะได้รับความชื่นชมอย่างไม่มีข้อแม้ของผู้ฟังทั้งหลาย และทำให้ประมุขมั่นใจในความบริสุทธิ์ของเขา กษัตริย์ซาห์แสดงความพอใจทั้งหมดและให้รางวัลโฮจัจท์อย่างเหลือล้นสำหรับลักษณะที่ยอดเยี่ยมของการพิสูจน์แย้งข้อกล่าวหาของศัตรูได้สำเร็จ กษัตริย์ซาห์สั่งให้โฮจัจท์กลับไปชานจอนและกลับไปให้การรับใช้อันมีค่าแก่ความมุ่งหมายของประชาชนของเขาต่อ โดยรับประกันว่าตนจะสนับสนุนเขาในทุกสภาพแวดล้อม และขอให้แจ้งมาหากเขาเผชิญกับความยุ่งยากใดๆ ในอนาคต^[1]

283

การมาถึงชานจอนของโฮจัจท์เป็นสัญญาณของการระเบิดความดุร้ายของฝ่ายตรงข้ามที่ถูกทำให้เสียหน้า ขณะที่หลักฐานแห่งความไม่เป็นมิตรของพวกเขาทวีขึ้น สัญลักษณ์ของความอูทิศตนของบรรดามิตรสหายและผู้สนับสนุนโฮจัจท์ก็เพิ่มขึ้นตามกัน ^[2] ด้วยไม่ให้ราคาเล่ห์กลของพวกเขาเลย โฮจัจท์เดินทางทำกิจกรรมของตนต่อไปอย่างไฟแรงไม่คลาย ^[3] หลักธรรมเสรีทั้งหลายที่โฮจัจท์ถูกเหตุผลสนับสนุนอย่างไม่เกรงกลัวและไม่

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.373-374 ว่า “โฮจัจท์มาและในไม่ช้าด้วยมารยาทและบุคลิกที่น่าหลงใหล เขาทำให้ทุกคนที่ได้พบเขาแม้แต่กษัตริย์ซาห์เสื่อมใส, เป็นที่กล่าวกันทั่วไปว่าวันหนึ่งขณะที่โฮจัจท์อยู่ในวังของกษัตริย์ซาห์กับเพื่อนร่วมงานหลายคน หนึ่งในนั้นซึ่งเป็นโอลามาแห่งคาชานนำเอกสารฉบับหนึ่งมาและขอให้กษัตริย์ซาห์เซ็นชื่อ เอกสารนั้นเป็นราชโองการให้คำครองชีพบางอย่าง โฮจัจท์ลุกขึ้นและประณามนักบวชที่ขอเงินบำนาญจากรัฐบาลอย่างเจ็บแสบ เขาหันไปใช้ฮาดีษและคัมภีร์โครออ่านมาแสดงให้เห็นว่า วิธีปฏิบัติดังกล่าวที่มีต้นกำเนิดมาจากบาบี อูมาเยห์นั้นน่าละอายเพียงใด, บรรดาเพื่อนร่วมงานของเขาตกใจมากด้วยความโกรธ แต่กษัตริย์ซาห์ซึ่งยินดีกับความตรงไปตรงมาดังกล่าว ได้เสนอคทาและแหวนวงหนึ่งให้วีรบุรุษของเราและอนุญาตให้เขากลับไปชานจอน”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.334 ว่า “ชาวเมืองชานจอนมากขึ้นเป็นฝูงเพื่อจะพบเขา [โฮจัจท์] และเสนอว่า โกวและแกะเป็นพลี, เด็กสิบสองคนแต่ละคนอายุสิบสองปีพร้อมกับผ้าสีเหลืองสีแดงพันคอเพื่อแสดงความพร้อมของตนที่เสียสละทุกสิ่ง อยู่กลางขบวนแห่ นี่คือการเข้ามาอย่างมีชัย”

[3] *ibid.*, p.334 บันทึกไว้ว่า “เขาเปลี่ยนแปลงสาวกทั้งหลายเป็นแบบอย่างของคุณความดีและความพอประมาณ และนับแต่นี้ไปบุรุษทั้งหลายดับกระหายของตน ณ น้ำพุแห่งชีวิตของจิตวิญญาณ พวกเขาถือศีลอดระหว่างสาม

หยุดหย่อน ได้ดีที่รากของโครงสร้างที่ศัตรูผู้มีมิจฉาจิตทรากตราก่อขึ้นมา, ด้วยความเดือดดาลอย่างไร้ไยยา พวกเขามองดูอำนาจหน้าที่ของตนเสียกระบวนและสถาบันต่างๆ ของตนล่มสลาย

284

ในวันเวลาเหล่านั้นเองที่ผู้นำชาวพิเศษมาซัดดี আহมัด ที่โฮจจัทส่งไปชีราขออย่างเป็นทางการเป็นความลับกับคำร้องและของขวัญจากตนถึงพระบ็อบ ได้มาถึงซานจอนและสงบจดหมายปิดผนึกจากพระผู้เป็นที่รักยิ่งให้แก่มือของโฮจจัท ขณะที่เขากำลังแสดงวาทะต่อเหล่าสาวก, ในธรรมจารึกที่เขาได้รับ พระบ็อบประทานหนึ่งในบรรดาศักดิ์ของพระองค์เองให้แก่เขานั้นคือ "โฮจจัท" และเร่งเร้าเขาให้ประกาศคำสอนมูลฐานของศาสนาของพระองค์จากบนมุขโดยไม่สงวนคำแม่แต่น้อย, หันใดที่รับทราบความปรารถนาของพระผู้เป็นท่านายของตน โฮจจัทประกาศความหมายมั่นที่จะอุทิศตนให้แก่การบังคับให้เชื่อฟังบัญชาใดๆ ก็ตามที่อยู่ ในธรรมจารึกนั้น, เขาอนุญาตสาวกทั้งหลายให้ไปได้ทันที บอกพวกเขาให้ปิดตำรา และประกาศเจตนาของตนที่จะยุติหลักสูตรการศึกษาของตน เขากล่าวว่า "การศึกษาและค้นคว้ามีประโยชน์อะไรสำหรับผู้ที่ได้พบสัจธรรมแล้ว และชวนขวยหาวิชาความรู้ไปทำไม ในเมื่อพระผู้เป็นจุดหมายของความรู้ทั้งปวงถูกส่องแดงให้เห็นชัดแล้ว"

285

หันใดที่โฮจจัทพยายามจะนำกลุ่มศาสนิกชนในการสวดมนต์วันศุกร์ตามที่พระบ็อบบัญชาตน ^[1] อิหม่ามโจเมห์ที่เคยทำหน้าที่นี้มาตลอดได้คัดค้านอย่างดุเดือดด้วยเหตุผลว่า สิทธินี้เป็นเอกสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวของบรรพบุรุษทั้งหลายของตนที่ประมุขประทานให้แก่ตน และไม่มีใครไม่ว่าจะสถานะสูงส่งแค่ไหนจะมาช่วงชิงได้ โฮจจัทสวนคำว่า "สิทธินั้นถูกแทนที่โดยอำนาจหน้าที่ที่อิหม่ามกอเอมประสาธให้ข้า ข้าได้รับบัญชาจากพระองค์ให้เข้ามารับบทบาทหน้าที่นั้นต่อสาธารณชน และข้าไม่สามารถยอมให้ผู้ใดมาล่วงเกินสิทธิดังกล่าว หากถูกโจมตีข้าจะทำการปกป้องตนเองและคุ้มครองชีวิตของสหายทั้งหลายของข้า"

286

การยื่นกรานอย่างไม่เกรงกลัวของโฮจจัทเกี่ยวกับหน้าที่ที่พระบ็อบมอบให้ตน ทำให้เหล่าโอลามาในซานจอนเป็นพันธมิตรกับอิหม่ามโจเมห์ ^[2] และร้องเรียนต่อนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ชา ออกกอซีโดยอธิบายว่า โฮจจัททำร้ายความน่าเชื่อถือของสถาบันอันเป็นที่ยอมรับและเหยียบย่ำสิทธิของพวกเขาตน พวกเขาให้เหตุผล "เราต้องหนีไปจากเมืองนี้กับครอบครัวและข้าวของของเรา และปล่อยให้เขารับผิดชอบชะตากรรมของชาวเมืองเพียงคนเดียว หรือไม่ก็ต้องได้ราชโองการจากกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ให้ขับไล่เขาไปจากประเทศนี้ทันที เพราะเราเชื่อมั่นว่าการยอมให้เขาอยู่ต่อไปในดินแดนนี้จะก่อความหายนะ" แม้ว่าในใจนั้นจะไม่ไว้ใจสำนักนักบวชในประเทศและมีความรังเกียจความเชื่อและวิถีปฏิบัติของพวกเขาอยู่ในตัว นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ชา ออกกอซีก็ถูกบังคับให้ยอมตามข้อเรียกร้องที่เร่งด่วนของพวกเขาในที่สุด และเสนอเรื่องไปยังกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ ผู้ซึ่งสั่งย้ายโฮจจัทจากซานจอนไปเมืองหลวง

เดือน สวดมนต์ยาวขึ้นโดยการเติมการเปล่งเสียงเรียกประจำวันของจาฟารี เทาะห์ ทำการชำระมือและใบหน้าด้วยน้ำแห่งโคร์ [ระบบการวัดความบริสุทธิ์ตามกฎหมาย] และในที่สุดในวันศุกร์พวกเขาไปเบียดเสียดกันที่สุเหร่าต่างๆ"

^[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.335 ว่า "ในที่สุดด้วยเสียงที่ฟังชัด เขาสวดบทอธิษฐานวันศุกร์ที่ต้องสวดแทนบทอธิษฐานประจำวันที่สวดตามความเคยชินเมื่ออิหม่ามมา จากนั้นเขาอธิบายคำกล่าวหลายอย่างของพระบ็อบและสรุปดังนี้ : 'เป้าหมายที่โลกพยายามบรรลุเวลานี้อยู่ที่นี่ เป็นอิสระจากมานับและอุปสรรคทั้งหลาย, ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมได้รุ่งขึ้นมา และแสงสว่างแห่งจินตนาการและการลอกเลียนถูกดับแล้ว, จงจ้องมองพระบ็อบ ไม่ใช่ข้าซึ่งเป็นทาสที่ต่ำต้อยที่สุดของพระองค์, ปัญหาของข้าเมื่อเทียบกับของพระองค์ เป็นเสมือนเทียนที่ไม่ได้จุดไฟเทียบกับดวงตะวันเที่ยงวัน, จงรู้จักพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโดยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และรู้จักดวงอาทิตย์โดยรังสีของดวงอาทิตย์ ดังนั้นวันนี้ซาเฮโบซ ซามานมาปรากฏแล้ว สุลต่านแห่งศักยภาพกำลังมีชีวิตอยู่' ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าย่ำคำเหล่านี้ประทับใจผู้ฟังอย่างกินลึก เกือบทั้งหมดยอมรับข่าวสารนี้และสนทนากันในหมู่พวกเขาเกี่ยวกับธรรมชาติที่แท้จริงของพระบ็อบ"

^[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.336 ว่า "ความจริงแล้วการเปลี่ยนศาสนาของมุลลา โมฮัมหมัด อาลี [โฮจจัท] และผู้ที่มาเข้าพบกับเขาจำนวนมากมาย ได้ทำให้อิหม่ามโจเมห์และเซโคล อิสลามหมดความอดทน พวกเขาเขียนจดหมายอย่างโกรธแค้นไปถึงกษัตริย์ซาห์ ผู้ซึ่งออกคำสั่งตอบมาให้จับกุมผู้ทำความผิด"

287

ชาวเคิร์ดชื่อกิลิก ข่านได้รับมอบหมายจากกษัตริย์ซาห์ให้ส่งมอบหมายเรียกให้แก่โฮจัจท์, ระหว่างนั้นพระบ็อบได้มาถึงละแวกของเตหะรานระหว่างทางไปทาบรีซ, ก่อนที่ผู้นำชาวของกษัตริย์จะมาถึงข่านลอน โฮจัจท์ได้ส่งหนึ่งในสหายของตนชื่อ ข่าน โมฮัมหมัดเด ทูบซีไปหาพระผู้เป็นท่านนายของตนกับคำร้องขออนุญาตช่วยพระองค์ให้พ้นจากมือของศัตรู, พระบ็อบรับประกันเขาว่าพระผู้ทรงมหิธานุภาพเท่านั้นที่สามารถปลดปล่อยพระองค์ได้ และไม่มีใครสามารถหนีประกาศิตหรือหลบหลีกกฎของพระองค์ พระบ็อบกล่าวเพิ่มเติมว่า “สำหรับการพบกันระหว่างเราและเจ้านั้น จะเกิดขึ้นในไม่ช้าในภพถัดไป ซึ่งเป็นบ้านแห่งความรุ่งโรจน์ที่ไม่มีเลื่อน”

288

วันที่โฮจัจท์ได้รับข่าวสารนั้น กิลิก ข่านมาถึงข่านลอนและแจ้งให้โฮจัจท์ทราบคำสั่งที่ตนได้รับมา และออกเดินทางกับโฮจัจท์ไปยังเมืองหลวง การมาถึงเตหะรานพวกเขาตรงกัเวลาที่พระบ็อบออกจากหมู่บ้านคูเลน ที่ซึ่งพระองค์ถูกกักตัวอยู่ไม่กี่วัน

289

ผู้มีอำนาจรัฐทั้งหลายซึ่งหวั่นวิตกว่า การพบกันระหว่างพระบ็อบกับโฮจัจท์จะนำไปสู่ความวุ่นวายครั้งใหม่ จึงหาวิธีป้องกันไว้ก่อนเพื่อรับประกันไม่ให้โฮจัจท์อยู่ที่ข่านลอนระหว่างที่พระบ็อบเดินทางผ่านเมืองนั้น, สหายทั้งหลายของโฮจัจท์ที่กำลังตามเขาไปได้ระยะทางหนึ่งระหว่างทางไปเมืองหลวง ถูกโฮจัจท์เร่งรีบให้กลับไปและพยายามไปพบพระบ็อบ และรับประกันพระองค์ว่าตนพร้อมที่จะมาช่วยพระองค์, ระหว่างเดินทางกลับบ้านพวกเขาประสบพบพระบ็อบ ซึ่งทรงแสดงความปรารถนาอีกครั้งว่าไม่ควรมีมิตรสหายคนใดพยายามจะปลดปล่อยพระองค์จากการถูกกักขัง พระองค์ถึงกับสั่งพวกเขาให้ออกสาวกทั้งหลายในหมู่ชาวเมืองข่านลอน ไม่ให้มาเบียดเสียดกันรอบๆ พระองค์ แต่ถึงกับให้หลีกเลี่ยงพระองค์ที่ไหนก็ตามที่พระองค์ไป

290

ทันใดที่ข่าวสารนั้นถูกส่งมอบให้พวกที่ออกไปต้อนรับพระองค์เมื่อพระองค์ใกล้เข้ามายังเมืองของพวกเขา พวกเขาเริ่มทุกซบใจและอนาถใจต่อชะตาของตน อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่สามารถต้านทานแรงกระตุ้นที่ผลักดันตัวเองให้เดินแถวออกไปพบพระองค์ โดยลืมความปรารถนาที่พระองค์แสดงไว้

291

ทันใดที่พบกับกองกำลังคุ้มกันที่กำลังเดินทางล่วงหน้ามาก่อนเขลย (พระบ็อบ) ของตน พวกเขาถูกไล่กระเจิงอย่างไร้ปราณี, เมื่อมาถึงทางแยกบนถนนเกิดการมีปากเสียงกันระหว่างโมฮัมหมัด เบกเก ชาพาซีและเพื่อนร่วมงานของเขา ซึ่งถูกส่งตัวมาจากเตหะรานเพื่อช่วยเขาพาตัวพระบ็อบไปยังทาบรีซ, โมฮัมหมัด เบกเยินกรานว่าพระผู้เป็นนักโทษของตนควรถูกพาตัวเข้าเมือง ที่ซึ่งพระองค์ควรได้รับอนุญาตให้ค้างคืนที่โรงเตี๊ยมของมีร์ชามาซุม ทาบิบซึ่งเป็นบิดาของมีร์ชา โมฮัมหมัด อาลีเย ทาบิบผู้สละชีวิตคนหนึ่งศาสนา ก่อนจะเดินทางต่อไปยังอาเซอร์ไบจาน, เขาให้เหตุผลว่าการค้างคืนนอกประตูเมืองย่อมทำให้ชีวิตของพวกเขาจะได้รับอันตรายและจะกระตุ้นปรปักษ์ให้พยายามโจมตีพวกเขา, ในที่สุดเขาทำให้เพื่อนร่วมงานมั่นใจได้สำเร็จว่าเขาควรนำตัวพระบ็อบไปยังโรงเตี๊ยมนั้น ขณะที่พวกเขาผ่านไปตามถนนต่างๆ พวกเขาขุ่นงันที่เห็นฝูงชนจำนวนมากมาเบียดเสียดกันบนหลังคาบ้านด้วยความกระตือรือร้น เพื่อจะมองดูใบหน้าของพระผู้เป็นนักโทษสักแวบหนึ่ง

292

มีร์ชา มาซุมเจ้าของโรงเตี๊ยมคนก่อนเพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน ลูกชายคนโตของเขามีร์ชา โมฮัมหมัด อาลีซึ่งเป็นแพทย์ชั้นนำแห่งฮามาदान แม้ว่าจะไม่ใช่นักสวาก็เป็นคนที่แท้จริงของพระบ็อบ เขามาถึงข่านลอนและไว้ทุกข์ให้บิดา เขาต้อนรับพระบ็อบด้วยความรักในโรงเตี๊ยมที่เขาเตรียมการไว้ล่วงหน้าเป็นพิเศษเพื่อรับรองพระองค์, คิณนั้นเขาอยู่กับพระองค์จนตึกตื่น และถูกทำให้เสื่อมใสศาสนาอย่างสมบูรณ์

293

ข้าพเจ้าได้ยินเขาเล่าภายหลังว่า “คิณเดียวกันที่ข้าพเจ้าเป็นพยานต่อการเปลี่ยนศาสนาของตน ข้าพเจ้าลุกขึ้นก่อนรุ่งเช้า จุดตะเกียงของข้าพเจ้า มีบริวารของพ่อนำหน้า ก้าวเท้ามุ่งสู่โรงเตี๊ยม, ผู้คุ้มกันที่ประจำการอยู่ที่ทางเข้าจำข้าพเจ้าได้และยอมให้ข้าพเจ้าเข้าไป ข้าพเจ้าถูกพาเข้าไปหาพระบ็อบขณะที่พระองค์กำลังชำระมือและใบหน้า ข้าพเจ้าประทับใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นพระองค์มีสมาธิอยู่กับการอธิษฐาน, ความรู้สึกเบิกบานด้วยความ

เคารพเต็มเต็มหัวใจของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ข้างหลังพระองค์และสวดมนต์ ข้าพเจ้าเตรียมน้ำชาด้วยตนเองและขณะที่กำลังยื่นให้พระองค์ พระองค์หันมาหาและบอกข้าพเจ้าให้จากไปยังฮามาตาน พระองค์กล่าวว่า 'เมืองนี้จะตกอยู่ในความโกลาหลครั้งใหญ่ และถนนต่างๆ ของเมืองนี้จะนองไปด้วยเลือด' ข้าพเจ้าแสดงความปรารถนาอย่างแรงที่จะได้รับอนุญาตให้หลังเลือดในหนทางของพระองค์ พระองค์รับประกันข้าพเจ้าว่า ชั่วโมงแห่งการสละชีวิตของข้าพเจ้ายังมาไม่ถึง และบอกข้าพเจ้าให้ยอมจำนนต่อสิ่งใดก็ตามที่พระผู้เป็นเจ้าจะมีไองการ, ณ ชั่วโมงรุ่งอรุณขณะที่พระองค์ขึ้นทรงม้าและกำลังเตรียมตัวจะจากไป ข้าพเจ้าขออนุญาตตามพระองค์ไป แต่พระองค์แนะนำข้าพเจ้าให้อยู่ที่นั่นต่อ และให้ข้าพเจ้าวางใจในการอธิษฐานที่ไม่รู้สิ้นของพระองค์, ด้วยยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระองค์ ข้าพเจ้าเฝ้ามองพระองค์หายไปจากสายตาดด้วยความเศร้า"

294

เมื่อมาถึงเตหะราน โฮจ้ทถูกนำตัวไปพบนายกรัฐมนตรี ผู้ซึ่งในนามของกษัตริย์ซาห์และตัวเขาเอง ได้แสดงความหงุดหงิดใจต่อความไม่เป็นมิตรอย่างแรงที่การปฏิบัติตัวของโฮจ้ทได้ปลุกเร้าขึ้นมาในหมู่โอลามาแห่งซานจอน, เขาบอกโฮจ้ทว่า "กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์และข้ากฏกรมเราอย่างไม่ขาดสายด้วยคำประณามท่านทั้งโดยวาจาและเป็นลายลักษณ์อักษร ข้าแทบไม่สามารถเชื่อการกล่าวหาของพวกเขาเกี่ยวกับการละทิ้งศาสนาของบรรพบุรุษของท่าน กษัตริย์ซาห์ก็ไม่ใคร่จะเชื่อถือการยืนยันดังกล่าว ข้าได้รับบัญชาจากกษัตริย์ซาห์ให้เรียกตัวท่านมาเมืองหลวง และเรียกร้องท่านให้พิสูจน์แย้งข้อกล่าวหาดังกล่าว, ข้าเศร้าที่ได้ยินว่าบุรุษที่ข้าถือว่าเป็นเพื่อนกว่าซีียดบ็อบอย่างเหลือคณนาทั้งความรู้และความสามารถ ได้เข้าไปเป็นแนวร่วมกับความเชื่อทางศาสนาของเขา" โฮจ้ทตอบว่า "หาใช่เช่นนั้น พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่าหากซีียดคนเดียวกันนั้นมอบหมายการรับใช้ที่ต่ำที่สุด ในครัวเรือนของพระองค์ให้ข้าทำ ข้าจะถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่สุดของประมุขของข้า ไม่มีทางหวังว่าจะเหนือกว่า" นายกรัฐมนตรีพูดโพล่งออกมาว่า "ไม่มีทางเป็นเช่นนั้น!" โฮจ้ทยืนยันอีกครั้งว่า "เป็นความเชื่อมั่นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของข้าว่า ซีียดแห่งซาราซผู้นี้คือพระศาสดาซึ่งการเสด็จมาของพระองค์ท่านเองกับประชาชนทั้งหมดของโลกกำลังรอคอยอย่างกระตือรือร้น พระองค์คือพระผู้เป็นนายของเรา พระผู้ปลดปล่อยตามพันธสัญญาของเรา"

295

นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอกรายงานเรื่องนี้ไปยังกษัตริย์ซาห์โดยแสดงความกลัวว่า การปล่อยให้ปรปักษ์ที่นำเกรงขามนี้ที่ประมุขเองเชื่อว่าเป็นโอลามาที่เชี่ยวชาญที่สุดในอาณาจักร เดินหน้าไปตามวิถีของกิจกรรมต่อไปโดยไม่ถูกขัดขวาง จะเป็นนโยบายที่เต็มไปด้วยอันตรายอย่างร้ายแรงต่อรัฐ, กษัตริย์ซาห์ซึ่งไม่ใคร่จะเชื่อถือรายงานดังกล่าว ที่เขาหาว่ามาจากความประสงค์ร้ายและความอิจฉาของศัตรูของผู้ถูกกล่าวหา จึงสั่งให้เรียกประชุมพิเศษเพื่อขอให้โฮจ้ทพิสูจน์จุดยืนของตนต่อที่ชุมนุมของเหล่าโอลามาในเมืองหลวง

296

มีการจัดประชุมหลายครั้งเพื่อจุดประสงค์นี้ ซึ่งต่อที่ชุมนุมแต่ละครั้ง โฮจ้ทนำเสนอคำกล่าวอ้างพื้นฐานของศาสนาของตนได้อย่างคมคาย และพิสูจน์แย้งการกกดเหตุผลของบรรดาผู้ที่พยายามต่อต้านเขา โฮจ้ทกล่าวอย่างปากกล้าว่า "คำสอนปรีมปราดังต่อไปนี้ว่า 'เราทิ้งพยานหลักฐานคู่ของเราไว้ท่ามกลางเจ้าคือคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้าและครอบครัวของเรา' ไม่เป็นที่ยอมรับกันทั้งอิสลามนิกายซ็อห์และซุนนีหรือ? ในความคิดเห็นของท่านพยานหลักฐานที่สองนี้ไม่ได้ล่องลับไปแล้ว และส่งผลให้วิธีการชี้แนะเพียงอย่างเดียวของเราไม่ได้บรรจุอยู่ในพยานหลักฐานที่เป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์หรือ? ข้าขอร้องท่านให้ประเมินทุกคำกล่าวอ้างที่ว่าเราฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะนำเสนอด้วยมาตรฐานที่กำหนดไว้ในคัมภีร์นั้น และให้ถือว่าคัมภีร์นั้นคือแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้สูงสุดที่ใช้วินิจฉัยความชอบธรรมของการกกดเหตุผลของเรา" เมื่อไม่สามารถให้เหตุผลสนับสนุนเรื่องที่กล่าวหาโฮจ้ทได้วิธีสุดท้ายที่พวกเขาหันไปใช้คือ การหาญขอให้โฮจ้ทแสดงปาฏิหาริย์เพื่อพิสูจน์เสัจธรรมในคำยืนยันของตน โฮจ้ททูลว่า "ปาฏิหาริย์ใดหรือที่ยิ่งใหญ่กว่าการที่พระองค์ทำให้ข้าโดยลำพังและไม่ได้รับความช่วยเหลือสามารถมีชัยเหนือกำลังร่วมกันของโมจทาฮิดและโอลามาทั้งหลายในเตหะราน ด้วยพลังของการกกดเหตุผลเท่านั้น?"

297

วิธีอย่างปรมาจารย์ที่โฮจ้ทใช้พิสูจน์แย้งตรรกะที่ไม่น่าเชื่อถือของคำกล่าวอ้างที่ปรปักษ์เสนอ ทำให้เขาเป็นที่โปรดปรานของประมุข ผู้ซึ่งนับแต่วันนั้นมาไม่เข้าไปกับการพูดชวนให้คิดของศัตรูของโฮจ้ทอีก, แม้ว่าคณะโอลามาทั้งหมดของซานจอนและผู้นำนักบวชจำนวนหนึ่งของเตหะราน ได้ประกาศให้โฮจ้ทเป็นคนนอกศาสนาและพิพากษาลงโทษประหารชีวิตเขา กระนั้นกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ยังคงให้ความโปรดปรานโฮจ้ทอยู่และ

รับประกันเชื่อว่า เขาสามารถวางใจในการสนับสนุนของตน, นายกรัฐมนตรีฮาจิ มีร์ซา ออกอซีแม้ว่าส่วนลึกในใจจะไม่เป็นมิตรต่อโฮจัจท์ แต่ด้วยหลักฐานที่แน่นชัดของความโปรดปรานของกษัตริย์ซาร์ห์ต่อเขา จึงไม่สามารถต้านทานอิทธิพลของเขาอย่างเปิดเผย และโดยการไปเยี่ยมบ้านของโฮจัจท์บ่อยๆ และโดยการให้ของขวัญเขามากมาย นายกรัฐมนตรีที่ฉ้อฉลผู้นี้หาทางปกปิดความขุ่นเคืองใจและความอิจฉาของตน

298

ที่จริงนั้นโฮจัจท์เป็นเหมือนนักโทษในเตหะราน เขาไม่สามารถออกไปนอกประตูเมืองหลวง หรือได้รับอนุญาตให้ติดต่อเกี่ยวกับมิตรสหายอย่างอิสระ, ในที่สุดศาสนิกชนทั้งหลายในหมู่เพื่อนชาวเมืองชานลอน มุ่งมั่นส่งคณะตัวแทนไปขอคำสั่งการใหม่จากโฮจัจท์เกี่ยวกับท่าทีของพวกเขาต่อกฎและหลักการของศาสนาใหม่, โฮจัจท์หลังการพวกเขาให้ถือปฏิบัติอย่างจงรักภักดีโดยสมบูรณ์ ตามคำตักเตือนที่ตนได้รับจากพระบ็อบผ่านทางผู้นำชาวทั้งหลายที่ตนส่งไปไต่สวนศาสนาของพระองค์, เขาแจกแจงข้อปฏิบัติต่างๆ เป็นชุด ซึ่งบางข้อผิดไปจากประเพณีที่ยอมรับของอิสลามอย่างแน่นชัด โฮจัจท์รับประกันพวกเขาว่า "ซียิด คาเซมเม่ ชานจანიมีสายสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับพระผู้เป็นท่านายของข้าทั้งในซีราซและอิสฟาฮาน, เขาก็ทั้งมุลลา เอสกานดาร์และมาซัดดี อาหมัดซึ่งทั้งคู่ข้าส่งไปพบพระองค์" ได้ประกาศอย่างแน่ใจว่าพระองค์เองคือคนแรกที่ทำตามข้อปฏิบัติที่พระองค์บัญชาผู้ที่ศรัทธา ดังนั้นเป็นความจำเป็นที่เราซึ่งเป็นผู้สนับสนุนพระองค์จะทำตามตัวอย่างที่ประเสริฐของพระองค์"

299

ทันใดที่คำสั่งการที่ขัดแย้งเหล่านี้ถูกอ่านให้สหายทั้งหลายของโฮจัจท์ฟัง พวกเขาถูกเป็นไฟด้วยความปรารถนาที่ต้านทานไม่ได้ที่จะดำเนินการตามความต้องการของโฮจัจท์, พวกเขาเริ่มทำงานในการบังคับใช้กฎต่างๆ ของยุคศาสนาใหม่ และโดยการเลิกระเบียบและวิธีปฏิบัติเมื่อก่อนของตน ได้เป็นแนวร่วมอย่างไม่ลังเลกับคำกล่าวอ้างของศาสนาใหม่, แม้แต่เด็กน้อยทั้งหลายก็ได้รับกำลังใจให้ปฏิบัติตามคำตักเตือนของพระบ็อบอย่างเคร่งครัด พวกเขาถูกสอนให้พูดว่า "พระผู้เป็นท่านายที่รักยิ่งของเราเองคือคนแรกที่ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้" ในนเร ซึ่งเป็นสาวกที่ได้รับเอกลิทธิของพระองค์สิ่งเหล่านี้จะทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นหลักการที่ปกครองชีวิตของเรา?"

300

โฮจัจท์ยังคงเป็นเชลยอยู่ในเตหะรานเมื่อข่าวการปิดล้อมป้อมทาบาชิมมาถึงเขา, เขาปรารถนาจะไปรวมชะตากรรมกับสหายทั้งหลายที่กำลังดิ้นรนต่อสู้ด้วยความเป็นวีรบุรุษอย่างน่าชื่นชมเพื่อปลดแอกศาสนาของตน และอนาถใจที่ไม่สามารถไป, สิ่งเดียวที่ปลอบใจเขาในวันเวลาเหล่านั้นคือการเสวนาอย่างใกล้ชิดกับพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งจากพระองค์เขาได้รับอานภาพคำจูงที่ทำให้เขาสามารถฝากชื่อด้วยการกระทำในกาลข้างหน้า ซึ่งนำทิ้งไม่น้อยกว่าการกระทำที่สหายเหล่านั้นได้สำแดงในชั่วโมงที่มีดมมณที่สุดของการดิ้นรนต่อสู้ที่น่าทรงจำของพวกเขา

301

โฮจัจท์ยังคงอยู่ในเตหะรานเวลาที่กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาร์ห์สิ้นพระชนม์และทั้งราชบัลลังก์ไว้ให้โอรสนาเซอร์ ดินซาร์ห์^[1] นายกรัฐมนตรีคนใหม่อามีร์ เนซามัตตสันใจที่จะทำให้การคุมขังโฮจัจท์เข้มงวดขึ้น และระหว่างนั้นก็หาทางทำลายเขา, เมื่อทราบอันตรายที่จวนเจียนเข้ามาและศุภคามชีวิตของตน เชลยของเขาตัดสินใจปลอมตัวออกไปจากเตหะรานและไปเข้าร่วมกับสหายบาบีทั้งหลายที่รอคอยการกลับมาของเขาอย่างกระตือรือร้น

302

การมาถึงเมืองเกิดของโฮจัจท์ซึ่งคาบิลาอี วาลี อัทฮาร์ประกาศต่อสหายทั้งหลายของเขา เป็นสัญญาณสำหรับการสาธิตความจงรักภักดีอย่างท่วมท้นใจที่ยิ่งใหญ่ในส่วนของผู้ที่ชื่นชมเขากันจำนวนมากมาย พวกเขาทั้งชายหญิงและเด็กแห่กันออกมาต้อนรับโฮจัจท์และรับประกันความรักที่ยั่งยืนและไม่มิลดถอยของพวกเขาอีกทั้งครั้ง^[2]

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.337 ว่า "เขา [โฮจัจท์] อยู่ในเตหะรานจนถึงวันที่หลังจากการสิ้นชีพของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาร์ห์, นาเซอร์ ดิน มีร์ซาซึ่งตอนนี้คือกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาร์ห์ได้แต่งตั้งลูกคนหนึ่งของตนอามีร์ อาร์ชลาน ชาน มัจโดด โดวเลห์ซึ่งเป็นไอซิด อักกาซี (พิธีกร) ของวัง ให้เป็นผู้ว่าการชานลอน"

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.193 ว่า "เขา (โฮจัจท์) เข้ามาในเมืองเกิดอย่างมีชัย บัดนี้เขาเป็นบาบี ที่มาเพิ่มเติมบรรดาเพื่อนเก่าของเขา

ผู้ว่าการซานจอนมัจโดต โดวเลห์^[1] ผู้เป็นลุงฝ่ายมารดาของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ซึ่งงงเง้นต่อการสรรเสริญชื่นชมโฮจัจท์จากใจของประชาชน เตือดดาลอย่างสิ้นหวังและสั่งให้ตัดลิ้นของคาบิลาอี วาลี อัททาร์ทันที, แม้ว่าสวนลึกในใจจะรังเกียจโฮจัจท์ ผู้ว่าการก็สร้างทำเป็นมิตรและผู้ปรารถนาดีกับเขา, ผู้ว่าการไปเยี่ยมโฮจัจท์อยู่บ่อยๆ และให้ความสำคัญเขาอย่างไม่มีขีดจำกัด แต่กระนั้นก็วางอุบายอย่างลับๆ ที่จะเอาชีวิตเขา และกำลังรอคอยโอกาสที่ตนจะสามารถตีให้ตาย

303

ในไม่ช้าความไม่เป็นมิตรที่คุกรุ่นนี้ถูกพัดขึ้นมาเป็นเปลวไฟโดยอุบัติเหตุที่มีความสำคัญเล็กน้อยในตัวเอง โอกาสนั้นเกิดขึ้นเมื่อมีการทะเลาะกันอย่างกะทันหันระหว่างเด็กสองคนในซานจอน ซึ่งหนึ่งในสองคนนี้เป็นญาติของสหายคนหนึ่งของโฮจัจท์, ผู้ว่าการสั่งให้จับกุมเด็กคนนั้นทันทีและเอาไปกักขังอย่างเข้มงวด ชาวบาบีเสนอเงินจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้ว่าการเพื่อชักนำเขาให้ปล่อยนักโทษเยาว์วัยนี้, ผู้ว่าการปฏิเสธเงินที่เสนอมานั้นแล้ว พวกเขาไปร้องทุกข์ต่อโฮจัจท์ ผู้ซึ่งคัดค้านอย่างแรง เขาเขียนถึงผู้ว่าการว่า “เด็กคนนั้นอายุน้อยเกินกว่าจะมารับผิดชอบความประพฤติของตน หากเขาสมควรได้รับการลงโทษ บิดาของเขาไม่ใช่ตัวเขาที่ควรได้รับ”

304

เมื่อพบว่าคำขอร้องถูกละเลย โฮจัจท์คัดค้านรอบใหม่และฝากหนังสือคัดค้านกับมือของหนึ่งในสหายบาบีที่มีอิทธิพลคือมีร์ จาลิลซึ่งเป็นบิดาของซียิด อาซราฟและเป็นผู้สละชีวิตให้ศาสนา โดยบอกให้เขานำเสนอต่อผู้ว่าการด้วยตนเอง, ที่แรกบรรดายามที่ประจำการอยู่ที่ทางเข้าบ้านไม่ยอมให้เขาเข้าไป, ด้วยโกรธแค้นต่อการปฏิเสธของพวกยาม มีร์ จาลิลขู่ว่าจะบุกผ่านประตูรั้วเข้าไป และโดยเพียงชกดาบออกมาขู่ เขาก็เอาชนะการต้านของยามและบิบบังคับผู้ว่าการที่เตือดดาลให้ปล่อยตัวเด็กได้สำเร็จ

305

การยอมตามการเรียกร้องของมีร์ จาลิลอย่างไม่มีเงื่อนไขของผู้ว่าการ ได้ปลุกเร้าความโกรธแค้นเป็นไฟของเหล่าโอลามา พวกเขาคัดค้านอย่างรุนแรงและไม่เห็นชอบกับการยอมจำนนของผู้ว่าการต่อการคุกคามที่ฝ่ายตรงข้ามใช้ข่มขวัญ พวกเขาแสดงความกลัวต่อผู้ว่าการว่า การยอมจำนนดังกล่าวในส่วนของผู้ว่าการ จะทำให้ชาวบาบีได้ใจและเรียกร้องจากเขามากขึ้น และอีกไม่นานจะทำให้ชาวบาบีเข้ามาคุมบังเหียนของอำนาจและตัดเขาออกไปจากการมีส่วนร่วมในการบริหารงานของรัฐบาล, ในที่สุดพวกเขาชักนำผู้ว่าการให้ยินยอมให้จับกุมโฮจัจท์ ซึ่งพวกเขาเชื่อมั่นว่าการจับกุมนี้จะหยุดยั้งความก้าวหน้าของอิทธิพลของโฮจัจท์ได้สำเร็จ

306

ผู้ว่าการยินยอมอย่างไม่สู้เต็มใจ เหล่าโอลามารับประกันผู้ว่าการซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า การกระทำนั้นของเขาไม่ว่าในสภาพแวดล้อมใด จะไม่ทำให้ความสงบและสวัสดิภาพของเมืองตกอยู่ในอันตราย สองในบรรดาผู้สนับสนุน

คือศาสนิกชนทั้งหลายของหลักความเชื่อใหม่, ชายจำนวนมากซึ่งเป็นคนรวยและเป็นที่นับถือ ทหาร พ่อค้า แม้แต่พวกมุลลา มาพบเขา ณ ระยะเวลาที่ห่างออกไปหนึ่งหรือสองสัปดาห์ และพาเขาไปที่บ้านไม่ใช่ในฐานะผู้ถูกเนรเทศที่กลับมา ไม่ใช่ในฐานะผู้อ่อนน้อมที่ขอเพียงการพักพ่อน ไม่ใช่แม้แต่ในฐานะคู่แข่งที่แข็งแกร่งพอที่จะให้มานับถือ แต่เขาเข้ามาในฐานะอาจารย์”

A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.337-338 ว่า “ผู้ประพันธ์ Nasikhut-Tavarikh เองยอมรับว่า ชาวเมืองซานจอนจำนวนมากซึ่งมีบรรดาเจ้าหน้าที่ระดับสูงรวมอยู่ด้วย เดินทางสองสัปดาห์ไปพบเขา (โฮจัจท์) เขาได้รับการต้อนรับเหมือนกับเป็นผู้พิชิตและมีการพลีหัวแกะหลายหัวเป็นเกียรติแก่เขา, ไม่มีฝ่ายตรงข้ามคนใดกล้าถามเขาว่าทำไมเขาถึงออกจากเตหะรานและกลับมาซานจอน แต่อิสลามถูกทดสอบอย่างรุนแรงเนื่องด้วยชาวซานจอนไม่ลังเลที่จะเทศน์หลักความเชื่อใหม่ไปทั่วเมือง, นักเขียนชาวมุสลิมชี้ให้เห็นว่าชาวซานจอนทั้งหมดหัวอ่อนและติดกับดักอย่างง่ายดาย แต่เขาประกาศชัดกับตัวเองว่า เฉพาะคนไม่สุจริตที่โลกทรพย์สมบัติทางโลก และคนไม่เคารพศาสนาเท่านั้นที่มารวมตัวกันรอบๆ เขา อย่างไรก็ตามพวกเขามีจำนวนมากทีเดียว ราวหนึ่งหมื่นห้าพันคนตามถ้อยคำของเขา ซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นการประเมินที่เกินจริง”

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.337 ว่า “มัจโดต โดวเลห์ผู้ว่าการซานจอนซึ่งเป็นบุรุษที่โหดเหี้ยม ไม่มีหัวใจและรุนแรง เตือดดาลต่อชาวการกลับมาของบุคคลที่ก่อความยุ่งยากอย่างโฮจัจท์ ได้สั่งให้เขียนโมฮัมหมัด เบกและตัดลิ้นของคาบิลาอี วาลี”

พวกเขาคือพาลลาวาน^[1] อาซัดโด้ลาห์และพาลลาวาน ซาฟาร์ อาลี ซึ่งทั้งคู่ชื่อกระฉ่อนในด้านความเหี้ยมโหดและพลังมหาศาล อาสาไปจับโฮจจัทและใส่กุญแจมือมาส่งมอบให้ผู้ว่าการ แต่ละคนได้รับสัญญาว่าจะได้รางวัลอย่างงามสำหรับการรับใช้นี้, โดยการสวมเสื้อเกราะและเกราะป้องกันศีรษะ ติดตามด้วยนักเลงกลุ่มหนึ่งซึ่งเกณฑ์มาจากประชาชนที่ต่ำทรามที่สุด พวกเขาเริ่มออกเดินทางเพื่อจะทำตามจุดประสงค์ให้สำเร็จ ระหว่างนั้นเหล่าโอลามาอยู่อยู่กับการย้ายประชาชนและสนับสนุนพวกเขาให้มาเสริมความพยายามของตน

307

ทันใดที่จารบุรุษเหล่านั้นมาถึงย่านที่โฮจจัทอาศัยอยู่ พวกเขาโดยไม่คาดหมายเผชิญหน้ากับมีร์ ซาลาห์หนึ่งในผู้สนับสนุนโฮจจัทที่น่าเกรงขามที่สุด ผู้ซึ่งพร้อมกับสหายบาปีติดอาวุธอีกเจ็ดคน ได้ต่อต้านการสืบเข้ามาของพวกเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย, เขาถามอาซัดโด้ลาห์ว่าจะไปไหน เมื่อได้รับคำตอบที่หยาบหยาม มีร์ ซาลาห์ก็ดาบออกมาและโดยการร้องว่า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!”^[2] เขากระโจนเข้าใส่และทำให้อาซัดโด้ลาห์บาดเจ็บที่หน้าผาก ความใจถึงของมีร์ ซาลาห์ทั้งๆ ที่ปรบิษัสมเกราะหนอยู่ ทำให้พวกเขาทั้งกลุ่มตกใจกลัวและหนีไปคนละทิศละทาง^[3]

308

เสียงร้องที่ผู้ปกป้องศาสนาที่กล้าหาญนี้เปล่งขึ้นมาในวันนั้น เป็นที่ได้ยินครั้งแรกในซานจอน เป็นเสียงร้องที่กระจายความตื่นกลัวไปในเมือง ผู้ว่าการสยองขวัญต่อพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของเสียงร้องนี้ และถามว่าเสียงตะโกนนั้นหมายความว่าอะไร และใครสามารถเปล่งเสียงนั้น, เขาสน้อย่างหนักเมื่อได้รับการบอกว่า เสียงนั้นเป็นคติพจน์ของสหายทั้งหลายของโฮจจัท ที่ใช้เรียกขอความช่วยเหลือของอิหม่ามกอเอมในยามคับขัน

309

ไม่นานหลังจากนั้นกลุ่มศัตรูผู้ตกใจกลัวที่เหลืออยู่ได้เผชิญหน้ากับเชค โมฮัมหมัดเด ทูบซี ซึ่งพวกเขาจำได้ว่าเป็นหนึ่งในปรบิษัที่สามารถที่สุด, เมื่อพบว่าเขาไม่มีอาวุธ พวกเขาเริ่มโจมตีเชค โมฮัมหมัดเด ทูบซี ตีศีรษะเขาแตกด้วยขวานที่พวกเขาคนหนึ่งถืออยู่ แล้วหามตัวเขาไปหาผู้ว่าการ, ทันใดที่พวกเขาวางร่างของชายที่บาดเจ็บนี้ลง ซียิด อาโบล กอเซมหนึ่งในโมจทาฮิดแห่งซานจอนซึ่งอยู่ที่นั่น กระโจนไปข้างหน้าแล้วแทงอกของเขาด้วยมีดพับ, เช่นกันผู้ว่าการชกดาบออกมาฟันเขาที่ปาก แล้วตามด้วยเหล่าบริวารที่ใช้อาวุธที่ถือมาช่วยกันฆาตกรรมเหยื่อที่เคราะห์ร้ายจนเสร็จสมบูรณ์, ขณะที่พวกเขาเริ่มกระหน่ำโดยไม่สนใจความทรมาณของเขา เป็นที่ได้ยินว่าเขากล่าวว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณพระองค์ที่ทรงประทานมงกุฎแห่งการสละชีวิตให้แก่ข้าพเจ้า” เขาเป็นบาปีคนแรกในซานจอนที่สละชีวิตในหนทางของศาสนา ความตายของเขาซึ่งเกิดขึ้นในวันศุกร์ที่สี่ของเดือนราจาบ ปี ฮ.ศ.1266 [16 พฤษภาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] นำมาก่อนการสละชีวิตของวาฮิดลีลิบहाँวัน และก่อนการสละชีวิตของพระบ็อบहाँลิบहाँวัน

310

เลือดที่หลังในวันนั้นซึ่งหาได้ระงับความไม่เป็นมิตรของศัตรู ได้ปลุกเร้าความคลั่งของพวกเขา และเสริมความมุ่งมั่นของพวกเขาที่จะทำให้สหายบาปีที่เหลือประสบกับชะตาเดียวกัน, ด้วยได้กำลังใจจากความเห็นชอบอย่างไม่ต้องพูดของผู้ว่าการเกี่ยวกับเจตนาของตนที่แสดงออก พวกเขาหมายมั่นจะสังหารบาปีทุกคนที่จับตัวมาได้โดยไม่ต้องได้การอนุมัติอย่างชัดแจ้งจากเจ้าหน้าที่รัฐบาลก่อน พวกเขาทำสัญญากันในหมู่ตนเองอย่างเอาจริงเอาจังว่าจะไม่หยุดพัก จนกว่าจะได้ดับไฟของสิ่งที่พวกเขาคือว่าเป็นความนอกรีตที่ไม่มีมายางอายุ^[4] พวกเขาบิ

[1] ดูอภิธาน

[2] ดูอภิธาน

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.341 ว่า “เมื่อเห็นภาพที่น่าตื่นเต็นนี้ชาวมุสลิมหนีไป และชายที่ได้รับบาดเจ็บได้รับการดูแลโดยนำหญิงของมีร์ ซาลาห์ในบ้านของเธอเอง”

[4] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.341-342 ว่า “ผู้ว่าการ (ซานจอน) และเหล่าโอลามาเขียนรายงานไปถึงกษัตริย์ซาห์ ซึ่งในรายงานนั้นความกลัวและความฉงนของพวกเขาก็ถูกเปิดเผยออกมา, กษัตริย์ซาห์ซึ่งแทบจะยังไม่หลุดพ้นจากสงครามในมาซินดารอน และเดือดเมื่อคิดถึงการปลุกระดมอีกครั้งในอีกส่วนหนึ่งของจักรวรรดิของตน อีกทั้งถูกเร่งเร้าโดยโอรสของตนซัดเร อาซามและเหล่าโอลา

บังคับผู้ว่าการให้ส่งคนไปประกาศให้ประกาศทั่วเมืองซานลอนว่า ใครก็ตามที่เต็มใจจะให้ชีวิตของตนตกอยู่ในอันตราย ถูกริบทรัพย์สิน ให้ภรรยาและลูกได้รับทุกขเวทนาและความอับอาย ควรไปเข้าร่วมชะตากรรมกับโฮจจัทและสหายทั้งหลายของเขา และพวกเขาที่ปรารถนาจะรับประกันความผาสุกและเกียรติของตนเองและครอบครัว ควรถอนตัวออกมาจากแถวที่ชาวบาบีเหล่านั้นอาศัยอยู่ และแสวงหาที่กำบังในความคุ้มครองของประมุข

311

การประกาศเดือนนั้นได้แบ่งชาวเมืองออกเป็นสองค่ายต่างกันชัดเจนทันที และทดสอบความศรัทธาของพวกเขาที่ยังหวั่นไหวในความจงรักภักดีต่อศาสนาอย่างรุนแรง, การเดือนนี้เป็นที่มาของภาพเหตุการณ์ที่สะเทือนใจที่สุดก่อให้เกิดการพรากจากกันระหว่างพ่อและลูก และความหมองมัวกันระหว่างพี่น้องและญาติๆ, ทุกสายสัมพันธ์ของเสนหาทางโลกดูเหมือนว่าสลายออกในวันนั้น และคำปฏิญาณที่ซึ่งซึ่งถูกละทิ้งเพื่อเห็นแก่ความจงรักภักดีที่ยิ่งใหญ่กว่าและศักดิ์สิทธิ์กว่าความภักดีใดๆ ทางโลก, เมืองซานลอนตกเป็นเหยื่อของความตื่นปลานที่สุด เสียงร้องของความกตัญญูใจที่สมาชิกของครอบครัวที่ถูกแบ่งแยกเปล่งขึ้นฟ้าด้วยความตื่นปลานอย่างสิ้นหวัง ผสมกับเสียงตะโกนหมิ่นศาสนาที่ศัตรูผู้คุกคามตะเบ็งใส่พวกเขา, เสียงตะโกนแห่งความปรีดาให้ร้องต้อนรับพวกที่ฉีกตัวเองจากบ้านและญาติพี่น้องทุกโอกาส และลงชื่อเป็นผู้สนับสนุนศาสนาของโฮจจัทอย่างเต็มใจ, ค่ายของศัตรูพลานอย่างเร้าร้อนในการเตรียมการต้อนรับต่อสู้ครั้งใหญ่ที่พวกเขามุ่งมั่นไว้อย่างลับๆ, กำลังหนุนจากหมู่บ้านต่างๆ ในละแวกเร่ร่อนเข้ามาในเมือง โดยบัญชาการของผู้ว่าการและการให้กำลังใจของเหล่าโคม่าฮิดซียิดและโอลามาที่สนับสนุนเขา [1]

312

ด้วยไม่ท้อถอยต่อความโกลาหลที่กำลังเพิ่มขึ้น โฮจจัทขึ้นไปบนมุขและประกาศต่อชุมนุมศาสนิกชนด้วยเสียงที่ยกระดับจิตใจว่า “ในยุคนี้นี่มีที่ทรงอำนาจเปิดเสรีได้แยกสัจธรรมจากความจอมปลอม และแบ่งแยกแสงสว่างแห่งการนำทางจากความมืดแห่งความหลงผิด ข้าไม่เต็มใจที่ท่านจะมาบาดเจ็บเพราะข้า จุดหมายเดียวของผู้ว่าการและเหล่าโอลามาที่สนับสนุนเขาคือการจับตัวและสังหารข้า พวกเขาไม่มีความหะเยอหะยานอื่นในใจ พวกเขากระหายเลือดของข้าและไม่แสวงหาใครอื่นนอกจากข้า ใครก็ตามในหมู่พวกท่านที่มีความปรารถนาแม้แต่น้อยที่จะพิทักษ์รักษาชีวิตของตนให้พ้นจากภัยอันตรายที่กลุ่มเราอยู่ ใครก็ตามที่ไม่สู้เต็มใจที่จะสละชีวิตเพื่อศาสนาของเรา ขอให้เขาไปจากสถานที่นี้ก่อนที่จะสายเกินไป และกลับไปยังที่ๆ เขามา” [2]

313

วันนั้นผู้ว่าการได้เกณฑ์ชายมากกว่าสามพันคนจากหมู่บ้านรอบๆ ซานลอน ระหว่างนั้นมีรัชลาซึ่งติดตามด้วยสหายบาบีจำนวนหนึ่ง สังเกตเห็นฝ่ายตรงข้ามกระวานกระวายมากขึ้น ได้หาทางเข้าไปพบโฮจจัทและเร้าเขา

มาที่ได้ประกาศสงครามศักดิ์สิทธิ์ ได้ออกคำสั่งให้ฆ่าชาวบาบีและปล้นสะดมทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา คำสั่งนี้มาถึงซานลอนวันที่ศุกร์ที่สามของเดือนราจาบ”

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.342 ว่า “ทั้งหมดคือความสับสนที่นางนง ขามุสลิมกำลังวิ่งกลับไปกลับมาอย่างลนลานมองหาภรรยา ลูกๆ และข้าวของของตน พวกเขาจะมาและไปอย่างบ้าคลั่ง ตกตะลึง ร่ำไห้ต่อสิ่งที่ตนต้องละทิ้ง, ครอบครัวทั้งหลายแยกจากกัน พ่อผลักลูกไปข้างหลัง ภรรยาผลักสามี ลูกผลักแม่, บ้านทั้งหลายถูกละทิ้ง มีความรึร้อกันมาก และผู้ว่าการสังหารไปที่หมู่บ้านในละแวกเพื่อเกณฑ์คนใหม่ๆ สำหรับสงครามศักดิ์สิทธิ์”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.342-343 ว่า “ในอีกด้านหนึ่งชาวบาบีหาได้อยู่เฉย พวกเขาเตรียมการสำหรับการคุ้มครองตนเอง โฮจจัทกำลังเคี่ยวเข็ญพวกเขาไม่ให้โจมตีและให้ปกป้องตนเองเสมอ เขาจะกล่าวต่อชาวบาบีว่า ‘พี่น้องทั้งหลาย อย่าละอายใจในตัวข้า อย่าเชื่อว่าเพราะว่าเจ้าเป็นสหายของซาเฮโบช ซามาน เจ้าจะต้องพิชิตโลกด้วยดาบ ข้าให้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยานให้ข้า พวกเขาจะฆ่าเจ้า พวกเขาจะเผาเจ้า พวกเขาจะสังหารของเจ้าจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง ชัยชนะเพียงอย่างเดียวที่คอยเจ้าอยู่คือการเสียสละตัวเจ้าเอง ภรรยาของเจ้าและทรัพย์สินสมบัติของเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประกาศไว้เสมอว่าในทุกยุค เลือดของศาสนิกชนทั้งหลายจะเป็นน้ำมันของตะเกียงของศาสนา เจ้าได้เรียนรู้เกี่ยวกับการทรمانที่ผู้สละชีวิตทั้งหลายแห่งมาซินดารอนสู้ทน พวกเขาถูกสังหารเพราะพวกเขายืนยันว่าอหิมาเมห์ดีตามพันธสัญญาเสด็จมาแล้ว ข้าขอกล่าวต่อเจ้า ใครก็ตามที่ไม่มีความแข็งแกร่งที่จะทนการทรمانดังกล่าว ขอให้เขาไปอยู่อีกฝั่งหนึ่งเพราะเราจะต้องทนการสละชีวิต ท่านนายของเราไม่ได้อยู่ในอำนาจของพวกเขาหรือ?’”

ให้ใช้มาตรการป้องกันไว้ก่อนโดยการย้ายไปอยู่ที่ป้อมอาลี มาดอน ชาน ^[1] ซึ่งอยู่ใกล้กับย่านที่เขาอาศัยอยู่, โฮจจัทให้ความยินยอมและสั่งให้พาผู้หญิงและเด็กของพวกเขาไปอยู่ที่ป้อมกับเสบียงอาหารและเครื่องดื่มที่จำเป็น, ถึงแม้จะพบว่าป้อมมีเจ้าของอาศัยอยู่ ชาวบาไฮทั้งหลายก็ชักนำเจ้าของป้อมให้ถอนตัวไปในที่สุดและแลกรับบ้านที่พวกตนอาศัยอยู่ก่อน

314

ระหว่างนั้นศัตรูกำลังเตรียมการโจมตีชาวบาไฮอย่างรุนแรง ทันใดที่กองกำลังที่แยกย่อยออกมาของศัตรูเปิดฉากยิงใส่แนวกันที่ชาวบาไฮก่อขึ้น มีร์ เรซาผู้เป็นซียิดที่กล้าหาญผิวดมธรรมา ขอผู้นำของตนให้ยอมให้ตนพยายามออกไปจับผู้ว่าการแล้วนำตัวมาเป็นนักโทษที่ป้อม โฮจจัทซึ่งไม่เต็มใจจะให้ตามคำขอ แนะนำไม่ให้เขาออกไปเสี่ยงชีวิต

315

เมื่อทราบเจตนาของซียิดผู้นั้น ผู้ว่าการถูกรอรับด้วยความกลัวจนตัดสินใจจะไปจากซานจอนทันที อย่างไรก็ตามเขาถูกชักจูงไม่ให้ไปตามวิถีทางนั้นโดยซียิดอีกคนหนึ่ง ซึ่งให้เหตุผลว่าการจากไปของผู้ว่าการจะเป็นสัญญาณของความอลหม่านอย่างร้ายแรง ซึ่งจะทำให้เขาเสียเกียรติในสายตาของผู้บังคับบัญชาระดับเหนือขึ้นไป, ดังหลักฐานของความจริงจังของเขา ซียิดผู้นั้นเองออกเดินทางเพื่อเริ่มการรุกรานชาวบาไฮที่อาศัยอยู่ในป้อม, ทันใดที่เขาส่งสัญญาณการโจมตีและนำหน้ากลุ่มสหายสามสิบคนออกไป เขาประสพกับปรปักษ์สองคนอย่างไม่คาดหมายเดินถือดาบที่ชักออกมามุ่งหน้ามาหาตน, ด้วยเชื่อว่าทั้งสองตั้งใจมาทำร้ายตน เขากับสหายทั้งกลุ่มขวัญกระเจิงอย่างทันใด และกลับไปบ้านทันทีเก็บตัวอยู่ในห้องทั้งวัน สีมคำรับประกันที่ตนให้ผู้ว่าการ, พวกที่อยู่กับเขาหนีกระเจิงไปอย่างไม่รอช้าและเลิกคิดที่จะเดินหน้าโจมตี, ต่อมาพวกเขาทราบว่าชายสองคนที่พวกเขาประสพนั้นไม่มีเจตนาร้าย เพียงแต่อยู่ระหว่างการเดินทางไปทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ลุล่วง

316

เหตุการณ์ตอนที่น่าอดสู่นี้ในไม่ช้าตามมาด้วยความพยายามคล้ายๆ กันในส่วนของบรรดาผู้สนับสนุนผู้ว่าการ ซึ่งทั้งหมดล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงไม่บรรลุจุดประสงค์, ทุกครั้งที่พวกเขาโจมตีป้อม โฮจจัทจะส่งสหายของตนสามสี่คนจากจำนวนที่มีอยู่สามพันคน ให้โผล่พื้นขึ้นมาจากสถานที่สงัดและตีกองกำลังของพวกเขาให้กระเจิง, ทุกครั้งที่ออกคำสั่งดังกล่าวโฮจจัทไม่เคยพลาดที่จะเตือนเพื่อนสหายไม่ให้หลังเล็ดผู้ที่เข้ามาโจมตีโดยไม่จำเป็น โฮจจัทเตือนสติพวกเขาอยู่ตลอดว่าการกระทำของพวกเขาเป็นลักษณะของการป้องกันตัวเท่านั้น และจุดประสงค์เดียวของพวกเขาคือการปกป้องรักษาสวัสดิภาพของสตรีและเด็กของตนไม่ให้ถูกละเมิด เป็นที่ได้ยินโฮจจัทให้ข้อสังเกตบ่อยครั้งว่า "เราได้รับบัญชาไม่ให้ทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับพวกที่ไม่เชื่อไม่ว่าในสภาพแวดล้อมใด ไม่ว่าท่าทีของพวกเขาต่อเราจะเป็นอย่างไร"

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.197-198 ว่า "จณิกภาพเมืองหนึ่งในเปอร์เซีย ถนนทั้งหลายแคบ กว้างสี่หรือห้าหรือแปดฟุตอย่างมากที่สุด, ถนนที่ไม่ได้ลาดผิวมีหลุมมากมายจนต้องเดินไปข้างหน้าอย่างระมัดระวังเพื่อเลี่ยงการทำขาตัวเองหัก, บ้านทั้งหลายซึ่งไม่มีหน้าต่างเปิดออกไปสู่ถนน แสดงให้เห็นกำแพงที่ไม่ขาดตอนทั้งสองด้าน โดยทั่วไปสูงราวสิบห้าฟุตและบนยอดเป็นระเบียงที่ไม่มีราวลูกกรง บางครั้งยอดบ้านเป็นบาลา คานีห์หรือปะรำเปิดซึ่งมักเป็นตัวชี้บอกบ้านที่มั่งคั่ง, ถนนและบ้านทั้งหมดทำด้วยอิฐที่อบด้วยแสงอาทิตย์ เสาเป็นอิฐที่อบในเตาเผา, บ้านแบบนี้ซึ่งมีความโบราณที่น่าเคารพและใช้กันมาแต่ก่อนประวัติศาสตร์ในเมืองโบราณต่างๆ ของเมโสโปเตเมีย มีข้อดีหลายอย่าง : ไม่แพง ถูกสุขลักษณะ ปรับตัวเองเข้ากับแบบแปลนที่ไม่หรรหราบหรือโอ้อวดवाद บ้านแบบนี้อาจจะเป็นกระท่อมหรือวังที่ถูกปกคลุมทั้งหมดด้วยไม้เสก จิตรกรรมเลอเลิศและเครื่องประดับทอง, แต่ดังที่เป็นจริงในโลกนี้เสมอ ข้อดีหลายอย่างก็มีข้อเสียชัดเจนตรงที่ที่อยู่อาศัยดังกล่าวพังหลายลงเป็นชั้นๆ ได้ง่าย ลูกปืนใหญ่ไม่จำเป็น ฝนก็เพียงพอที่เดียวที่จะทำลายที่อยู่อาศัยเหล่านี้ ดังนั้นเราสามารถนึกภาพสถานที่ดังที่มีชื่อเสียงเหล่านี้ถูกปกคลุมตามประเพณีด้วยเมืองมหิมาทั้งหลาย ซึ่งไม่เหลืออะไรนอกจากซากปรักหักพังของวิหารและวังและกองเศษซากที่กระจัดกระจายไปทั่วที่ราบ

"ในไม่กี่ปีทั้งอำเภอหายไปไม่เหลือร่องรอย หากบ้านทั้งหลายไม่ได้รับการดูแลซ่อมแซม, เนื่องด้วยเมืองทั้งหมดของเปอร์เซียถูกสร้างตามแบบแปลนเดียวกันและใช้วัสดุเดียวกัน เป็นเรื่องง่ายที่จะนึกภาพเมืองซานจอนกับกำแพงที่เป็นปราการและหอรสูง ถนนคดเคี้ยวไม่ได้ลาดผิวและเต็มไปด้วยรอยล้อ ท่ามกลางสิ่งเหล่านี้มีปราการที่น่าเกรงขามปรากฏขึ้นมาเรียกว่า 'อาลี มาดอน ชาน'"

317

สถานการณ์ยังคงอยู่ในสภาวะเช่นนี้^[1] จนกระทั่งคำสั่งของอามิร เนซาม ไปถึงนายพลคนหนึ่งของกองทัพหลวงชื่อ ซัดรูด โดวเลเย อีสฟาฮานี^[2] ซึ่งได้ออกเดินทางนำสองกองพลไปยังอาเซอร์ไบจาน, คำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรของนายกรัฐมนตรีไปถึงเขาที่คัมเซห์ สั่งให้เขายกเลิกการเดินทางที่วางแผนไว้แล้วมุ่งหน้าทันทีไปยังชานจอน และให้การช่วยเหลือกองกำลังที่รัฐบาลระดมมา อามิร เนซาม เขียนถึงเขาว่า “ท่านได้รับมอบหน้าที่โดยประมุขของท่านให้ปราบปรามกลุ่มที่เป็นตัวอันตรายในชานจอนและรอบๆ เป็นเอกสิทธิ์ของท่านที่จะบดขยี้ความหวังและกำจัดกองกำลังของพวกเขาให้สิ้นซาก การรับใช้ที่เด่นเป็นพิเศษในช่วงเวลาวิกฤตินี้ จะทำให้ท่านได้ความโปรดปรานสูงสุดจากกษัตริย์ซาร์” ไม่น้อยไปกว่าเสียงปรบมือและความชื่นชมนับถือของประชาชน”

318

ราชโองการที่ให้กำลังใจนี้ปลุกจินตนาการของซัดรูด โดวเลห์ผู้ทะเยอทะยาน เขาเดินทัพนำหน้าทหารสองกองพลไปชานจอนทันที เขาจัดระบบกองกำลังที่ผู้ว่าการให้ไว้ และออกคำสั่งให้ประสานกันโจมตีป้อมและบรรดาผู้ปกป้องป้อม^[3] การต่อสู้เดือดในพื้นทีรอบๆ ป้อมสามวันสามคืน ซึ่งในวิถีของการต่อสู้นี้ผู้ถูกปิดล้อมภายใต้

[1] Tarikh-i-Jadid, pp.138-43 บันทึกไว้ว่า “เขา (ผู้ว่าการชานจอน) ซึ่งเกิดความกลัวขึ้นมา ได้ใช้มาตรการเพื่อปกป้องรักษาอำนาจหน้าที่ของตน และในเวลาเดียวกันก็สงบบันทึกเหตุการณ์ที่บิดเบือนเกี่ยวกับกิจการไปถึงมิร์ซา โมฮัมหมัด ทากี ข่าน อามิเร คาบิร เพราะเขากลัวว่าคนอื่นจะมีอิทธิพลมากกว่าที่เขามี และตั้งมั่นอำนาจและความสำคัญของเขาจะอ่อนแอลง, ผลที่ตามมาจากการเสนอบันทึกเหตุการณ์ดังกล่าวคือ พันโทซียิด อาลี ข่านแห่งฟิรุษ คูห์ได้รับบัญชาจากกษัตริย์ให้มุ่งหน้าไปยังชานจอนกับกองทหารม้าและทหารราบมากมาย และให้ไปจับกุมมุลลา โมฮัมหมัด อาลี (โฮจจัท) ผู้ซึ่งถอยกลับไปยิงป้อมกับเหล่าสาวก (จำนวนเกือบห้าพันคน), เมื่อมาถึงซียิด อาลี ข่านทำการปิดล้อมป้อม และตั้งปืนไฟแห่งการต่อสู้ถูกจุดขึ้น วันแล้ววันเล่าจำนวนของผู้ถูกสังหารของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพิ่มขึ้นจนกระทั่งในที่สุด เขาพ่ายแพ้อย่างอัปยศและจำเป็นต้องขอลี้ภัยเสริมจากเมืองหลวง, รัฐบาลต้องการส่งพันโทจาฟาร์ โกลี ข่านน้องชายของอิทิมาโดด โดวเลห์ แต่เขาขอตัวและพูดกับมิร์ซา ทากี ข่าน อามิเร คาบิรว่า : ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่โอบเน ซียาดที่จะไปทำสงครามกับกลุ่มซียิดและผู้มีวิชา ที่ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับความเชื่อหลักของพวกเขา ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าพร้อมพอที่จะต่อสู้กับชาวฮิวริสเซียและพวกนอกศาสนาอื่นๆ, นายทหารอื่นๆ นอกจากเขาแสดงความไม่สมัครใจที่จะเข้าร่วมในสงครามนี้ หนึ่งในนายทหารเหล่านี้คือมิร์ ซียิด ฮุสเซน ข่านแห่งฟิรุษ คูห์ ผู้ซึ่งมีมิร์ซา ทากี ข่าน อามิร ไล่ออกจากตำแหน่งอย่างน่าอับอายทันทีที่รู้ความรู้สึกนึกคิดของเขา, เช่นเดียวกับนายทหารอีกหลายคนที่เป็นพวกนิกายอาลีโยลลาฮี ถึงแม้ว่าได้ไปทำสงครามแต่ก็ถอนตัวเมื่อรู้เรื่องมากขึ้นว่าอะไรเป็นอะไร, เพราะหัวหน้าห้ามพวกเขาไม่ให้ต่อสู้และตั้งมั่นพวกเขาจึงหนีไป เพราะเป็นที่เขียนไว้ในคัมภีร์ของพวกเขาว่า เมื่อทหารทั้งหลายแห่งกูรานจะมายังเมืองหลวงของกษัตริย์ เมื่อนั้นพระเจ้าเป็นนายแห่งยุค (ซึ่งพวกเขาเรียกว่าพระเจ้า) จะมาปรากฏ และเวลานี้คำพยากรณ์นี้บังเกิดขึ้นจริงแล้ว, พวกเขายังมีบทกวีบางบทซึ่งระบุวันที่ของการสำแดงองค์ และบังเกิดขึ้นจริงเช่นกัน, ดังนั้นพวกเขาเชื่อมั่นว่านี่คือสวรรค์ที่ปรากฏให้เห็นชัด และขอตัวไม่ขอมีส่วนร่วมในสงคราม ซึ่งพวกเขาประกาศตนว่าไม่สามารถทำได้, และสำหรับชาวบาบียพวกเขาบอกว่า : ‘ในการสู้รบครั้งต่อไปเมื่อโครงสร้างศาสนาของท่านเข้มแข็งขึ้น เราจะช่วยท่าน’, กล่าวโดยย่อเมื่อนายทหารทั้งหลายของกองทัพไม่สังเกตเห็นสิ่งใดในฝ่ายตรงข้ามนอกจากความอหิศตณ ความมีศีลธรรมและความเคร่งศาสนา พวกเขาบางคนลี้ภัยอย่างลับๆ และไม่ทุ่มกำลังเต็มที่ในสงคราม”

[2] ตามที่กล่าวไว้โดย Gobineau, p.198 เขาเป็นหลานชายของฮาจี โมฮัมหมัด ฮุสเซน ข่าน อีสฟาฮานี

[3] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.198-199ว่า “ในวันทีสี่ขามุสลิมเบิกบานใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นซัดรูด โดวเลห์หลานชายของฮาจี โมฮัมหมัด ฮุสเซน ข่านแห่งอิสฟาฮาน นำหน้าชนเผ่าคัมเซห์มาจากสุลต่านเยห์เข้ามาในเมืองทางฝั่งของตน, เป็นเวลาหลายวันหลังจากนั้นกองกำลังเสริมจำนวนมากมาถึง, ก่อนเพื่อนเลยซียิด อาลี ข่านจากฟิรุษ คูห์และซาร์บาร์ ข่านจากมาลาเกีร์กับกองกำลังขีม้าสองร้อยคนจากชนเผ่าของพวกเขา, ตามมาด้วยโมฮัมหมัด อาลี ข่าน ซาร์บาร์ ข่านกับกองกำลังอัฟซาร์ขีม้าสองร้อยคน ทหารปืนใหญ่ห้าสิบคนกับปืนสนามสองกระบอกและปืนครกสองกระบอก เพื่อว่าผู้ว่าการจะได้รับการจัดความช่วยเหลือมากที่สุดที่เขาอยากได้ และถูกล้อมรอบด้วยหัวหน้าวงศ์สกุลทหารจำนวนมาก ซึ่งหลายคนในจำนวนนี้มีชื่อเสียงทั่วประเทศ”

ibid., p.200 บันทึกไว้ว่า “หนึ่งในการประจัญกันที่น่ากลัวที่สุดที่เล่าไว้ในวารสารการปิดล้อมคือ การประจัญกันที่เกิดขึ้นในวันที่ห้าของเดือนรามาดัน, มุสตาฟา ข่าน กอจาร์กับสิบห้ากองพลของซีกากี ซาดรูด โดวเลห์กับ

การกำกับของโฮจจัท ได้ต้านทานการโจมตีที่ดุเดือดของศัตรูด้วยความกล้าหาญที่น่าชื่นชม, ไม่ว่าจำนวนที่มากกว่าอย่างท่วมท้นหรือยุทธโศกกรรมและการฝึกฝนที่เหนือกว่า ก็ไม่สามารถช่วยให้พวกเขาพิชิตชาวบาบี่ที่ใจกล้าให้ยอมจำนนอย่างไม่มีเงื่อนไข^[1] ด้วยไม่ย่อท้อต่อการยิงสาดเข้ามาของปืนใหญ่ และลึ้มความหิวและการหลับนอน ชาวบาบี่รีบออกจากป้อมไปโจมตีโดยไม่ต้องคิด ไม่คำนึงถึงภัยอันตรายเลยที่จะได้รับการตีฝ่าออกไปดังกล่าว, สำหรับคำสั่งแข่งที่กองทัพฝ่ายตรงข้ามชี้แจงการต้อนรับการปรากฏออกมาจากที่หลบภัยของชาวบาบี่ ชาวบาบี่ตะโกนตอบว่า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!” และด้วยเคลิบเคลิ้มกับมนต์สะกดของการเปล่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากเบื้องบนนั้น พวกเขากระโจนใส่ศัตรูและตีกองกำลังของศัตรูแตกกระเจิง, ความถี่และความสำเร็จของการตีฝ่าออกไปเหล่านี้ทำให้บรรดาผู้โจมตีถอดใจ และเชื่อมั่นในความเปล่าประโยชน์ของความพยายามของตน ในไม่ช้าพวกเขาถูกบีบบังคับให้ยอมรับความไร้ความสามารถของตนที่จะเอาชนะอย่างสิ้นสงสัย, ซัดรุด โดวเลห์เองต้องสารภาพว่าหลังจากยืนหยัดสู้รบกันเก้าเดือน จากคนทั้งหมดที่เดิมสังกัดสองกองพลของเขา เหลือทหารพิการไม่เกินสามสิบคนที่หุนเหายอยู่, ในที่สุดด้วยความอดสูเขาถูกบีบบังคับให้ยอมรับความไร้ความสามารถของตนที่จะข่มขวัญฝ่ายตรงข้าม เขาถูกประมุขปลดจากตำแหน่งและด่าอย่างแรง ความหวังที่เขาเก็บไว้ในใจถูกทำลายอย่างสิ้นไม่ได้สืบเนื่องมาจากความพ่ายแพ้

319

ความพ่ายแพ้อย่างน่าสมเพชนี้ทำให้ชาวเมืองซานจอนถอดใจ หลังจากความหายนะนั้นมีไม่กี่คนที่เต็มใจเสี่ยงชีวิตในการประจัญกันอย่างหมดหวัง เฉพาะผู้ที่ถูกบังคับให้รบเท่านั้นที่เสี่ยงเข้าโจมตีผู้ถูกปิดล้อมใหม่, ผู้ที่รับแรงปะทะของการดินรนต์ต่อสู้ส่วนใหญ่คือกองพลที่ถูกส่งตามติดกันมาจากเตหะรานเพื่อจุดประสงค์นี้, ขณะที่ชาวเมืองซานจอนโดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นพ่อค้าทำกำไรอย่างงามจากการทะลักเข้ามาอย่างทันใดของกองกำลังจำนวนมาก สหายของโฮจจัททนทุกข์กับความขาดแคลนและแน่นแค้นภายในกำแพงป้อม เสี่ยงครึ่งของพวกเขารอหลออย่างรวดเร็ว ความหวังเดียวของพวกเขาที่จะได้รับอาหารจากข้างนอก อยู่ที่ความพยายามที่มักไม่สำเร็จของผู้หญิงไม่กี่คนที่สามารถใช้ช่องทางต่างๆ ไกลเข้าไปหาป้อมและขายเสบียงอาหารในราคาแพงลิ่วให้แก่พวกเขาผู้ซึ่งขาดแคลนอย่างน่าเศร้า

320

แม้ว่าจะถูกกดดันด้วยความหิวและถูกรังควานโดยการโจมตีที่ดุร้ายอย่างทันใด พวกเขาก็ปกป้องป้อมต่อไปด้วยความมุ่งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยว, ด้วยได้รับการค้าจุนด้วยความหวังที่ว่าความยากลำบากขนาดไหนก็ไม่สามารถทำให้ริบหรี่ พวกเขาสร้างแนวกันไม่น้อยกว่ายี่สิบแปดแนวได้สำเร็จ ซึ่งแต่ละแนวกันมอบไว้ในความดูแลของเพื่อนสาวกลุ่มละสิบเก้าคน, ณ แต่ละแนวกันมีสหายอีกสิบเก้าคนประจำการเป็นยาม ซึ่งบทบาทหน้าที่ของพวกเขาคือเฝ้าดูและรายงานการเคลื่อนไหวของศัตรู

321

พวกเขาประหลาดใจบ่อยครั้งต่อเสียงของคนปาวประกาศที่ศัตรูส่งมาในละแวกป้อม เพื่อชักนำผู้ที่อาศัยอยู่ในป้อมให้ละทิ้งโฮจจัทและศาสนาของเขา พวกเขาประกาศว่า “ผู้ว่าการมณฑลและผู้บัญชาการทหารเช่นกัน เต็ม

กองกำลังซิม่าแห่งคัมเซห์, ซียิด อาลี ข่านแห่งฟิรูซ คูห์กับกองพลของตนเอง, นายพันโมฮัมหมัด ออกอกับกองพลนาเซอร์ที่เรียกว่ากองพลหลวง, โมฮัมหมัด อาลี ข่านกับทหารม้าอัฟซาร์, พันตรีนาบี เบกกับทหารม้าของเขาและกองทหารที่ประกอบด้วยชาวเมืองซานจอนที่จงรักภักดี, คนเหล่านี้ทั้งหมดเข้าโจมตีปราการของชาวบาบี่ตอนรุ่งอรุณ การต้านทานของชาวบาบี่นั้นยอดเยี่ยมแต่ก็ย่อยยับ ชาวบาบี่ได้เห็นผู้นำที่ดีที่สุดทั้งหลายของตนร่วงตบกันมาทีละคน ซึ่งเป็นผู้นำที่แท้จริงและกล้าหาญ เป็นนักบุญที่หาใครมาแทนไม่ได้ : นูร์ อาลีนักกล้าสัตรี, บาคซ์ อาลีช่างไม้, โคตาดาดและฟาโหลลาห์ เบก, ทั้งหมดนี้ขาดไม่ได้สำหรับการบรรลุชัยชนะ พวกเขาทั้งหมดล้มตาย บางคนตอนเช้า บางคนตอนเย็น”

[1] *ibid.*, p.200-201 บันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้าได้เห็นซากปรักหักพังของการประจัญกันอย่างดุเดือดนั้นที่ซานจอน ส่วนทั้งหมดของเมืองยังไม่ถูกสร้างขึ้นใหม่และอาจจะไม่ถูกสร้างอีกเลย บางคนที่มีส่วนร่วมในโศกนาฏกรรมนั้นเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเหตุการณ์บางอย่างตรงที่เกิดเหตุขึ้นเลย : ชาวบาบี่แบกปืนใหญ่ขึ้นลงลานบันได บางครั้งพื้นที่ทำด้วยดินไม่แน่นเท่าไรได้ทรุดลง พวกเขาต้องยกปืนใหญ่ขึ้นมาใหม่ด้วยความพยายามของกำลังคนและต้องหนุนพื้นด้วยไม้ค้ำ, เมื่อศัตรูใกล้เข้ามา ผุ่งชาวบาบี่มาล้อมรอบปืนด้วยความกระตือรือร้น และยื่นมือทั้งหมดออกไปยกปืนขึ้น เมื่อบรรดาคนแบกปืนถูกลูกปืนของผู้โจมตียิงร่วง สหายนับร้อยแข่งกันมาแทนที่คนตายเพื่อเป็นเกียรติ รับประกันได้เลยว่านี่คือความศรัทธาที่แท้จริง!”

ใจที่จะให้อภัยและให้ทางผ่านที่ปลอดภัยแก่ใครก็ตามในหมู่พวกท่านที่ตัดสินใจจะไปจากป้อมและสละความศรัทธาของตน บุคคลดังกล่าวจะได้รางวัลเกินพอจากประมุข ผู้ซึ่งนอกจากจะให้ของขวัญผู้นั้นอย่างเหลือล้นแล้ว ยังจะประสาทเขาด้วยเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งที่ประเสริฐด้วย ทั้งกษัตริย์ชาห์และบรรดาตัวแทนของเขาได้ปฏิญาณด้วยเกียรติของตนว่าจะไม่ผิดไปจากคำสัญญาที่ให้ไว้” สำหรับเสียงร้องเรียกนี้บรรดาผู้ที่ถูกปิดล้อมตอบกลับเป็นเสียงเดียวกันอย่างไม่ให้ราคาและเด็ดขาด

322

หลักฐานเพิ่มเติมของจิตวิญญาณแห่งการละวางอันประเสริฐที่ปลุกขวัญและกำลังใจสหายที่แกล้วกล้าเหล่านั้นหาได้จากความประพัตติของสาวน้อยคนหนึ่งจากหมู่บ้าน ผู้ซึ่งสมัครใจเข้าร่วมชะตากรรมกับกลุ่มสตรีและเด็กที่มาสมทบกับบรรดาผู้ปกป้องป้อม ชื่อของเธอคือเซนาบ บ้านของเธอเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ในละแวกใกล้เคียงกับขานจอน เธอมีเสน่ห์และหน้าตาดี ไฟแรงด้วยความศรัทธาที่สูงส่งและได้รับการประสาทด้วยความกล้าหาญที่ไม่ครั้นคร้าม ภาพของบรรดาสหายผู้ชายที่สู้ทนบททดสอบและความยากลำบาก ได้ปลุกความปรารถนาที่ระงับไม่ได้ของเธอให้แต่งตัวปลอมเป็นผู้ชาย และมีส่วนร่วมในการขับไล่การโจมตีซ้ำแล้วซ้ำอีกของศัตรู โดยการสวมเสื้อยาวถึงเข่าและผ้าโพกศีรษะเหมือนกับสหายผู้ชาย เธอตัดปอยผมออก สะพายดาบ จับปืนยาวและโล่ แล้วพาตัวเองเข้าไปในแถวของผู้ชาย, ไม่มีใครสงสัยว่าเธอเป็นสาวน้อยเมื่อเธอกระโดดเข้าไปอยู่หลังแนวกัน ทันใดที่ศัตรูจู่โจมอย่างกะทันหัน เธอจะชกดาบออกมา และโดยการเปล่งเสียงร้อง “ยา ซาเฮโบซ ชามาน!” เธอพุ่งเข้าไปใส่กองกำลังที่เรียงแถวเข้ามาด้วยความใจถึงอย่างเหลือเชื่อ ในวันนั้นมิตรและศัตรูต่างอัศจรรย์ใจต่อความกล้าหาญและความรู้จักคิดรู้จักทำของเธอ ซึ่งดวงตาของพวกเขาแทบไม่เคยเห็นที่เสมอกันมาก่อน เหล่าศัตรูประกาศว่าเธอคือคำสาปที่พระผู้ทรงบริบาลที่กริ้วโกรธพุ่งใส่พวกตน, ด้วยถูกกลืนไปในความสิ้นหวังและละทิ้งแนวกัน พวกเขานี้ไปด้วยความพ่ายแพ้หมดรูปอย่างอัปยศต่อหน้าเธอ

323

โฮจัจท์ซึ่งกำลังเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของศัตรูจากหอบนกำแพงหนึ่ง จำเธอได้และอัศจรรย์ใจต่อความเก่งกล้าสามารถที่สาวน้อยผู้นั้นแสดงให้เห็น, ขณะที่เธอออกไปตามบรรดาผู้โจมตี โฮจัจท์ส่งคนของตนให้บอกเธอให้กลับมายังป้อมและเลิกความพยายามนั้น, ขณะที่โฮจัจท์เห็นเธอพุ่งใส่การยิงที่เล็งมาที่เธอ เป็นที่ไต่ยินเขากล่าวว่า “ไม่เคยมีชายคนใดสามารถแสดงพลังชีวิตและความกล้าหาญดังกล่าว” เมื่อถูกโฮจัจท์ถามเกี่ยวกับแรงจูงใจของความประพัตติของเธอ เธอหน้าตาหะลักและกล่าวว่า : “หัวใจของข้าพเจ้าเจ็บปวดด้วยความสงสารและความทุกข์ใจเมื่อได้เห็นความเหนื่อยยากและความทุกข์ทรมานของเพื่อนสาวทั้งหลาย ข้าพเจ้ารีบหนีไปด้วยแรงขับในใจที่ข้าพเจ้าต้านไม่อยู่ ข้าพเจ้ากลัวว่าท่านจะไม่ยอมให้เอกสิทธิ์ข้าในการเข้าร่วมชะตากรรมกับเหล่าสหายผู้ชาย” โฮจัจท์ถามเธอว่า “เจ้าคือเซนาบคนเดิมแน่นอนที่อาสาสมัครไปรวมกำลังกับผู้ที่อาศัยอยู่ในป้อมหรือ?” เธอตอบว่า “ข้าพเจ้าสามารถรับประกันท่านได้อย่างมั่นใจว่า นับถึงเวลานี้ไม่มีใครรู้ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้หญิง ท่านคนเดียวเท่านั้นที่มองออก, พระบ็อบเป็นพยาน ข้าพเจ้าขอร้องทานอย่าถอนเอกสิทธิ์ที่ประเมินไม่ได้นี้จากข้าพเจ้า นั่นคือมกุฎแห่งการสละชีวิต ซึ่งเป็นความปรารถนาเดียวของชีวิตของข้าพเจ้า”

324

โฮจัจท์ประทับใจอย่างลึกซึ้งต่อน้ำเสียงและกิริยาท่าทางการขอร้องของเซนาบ เขาหาทางสงบความวุ่นวายใจในวิญญาณของเธอ ให้เธอวางใจในการอธิษฐานของตนเพื่อเธอ และให้ชื่อเธอว่าโรสทาม อาลีเป็นเครื่องหมายของความกล้าหาญที่ประเสริฐของเธอ “นี่คือวันแห่งการฟื้นคืนชีพ” โฮจัจท์บอกเธอ “วันที่ ‘ความลับทั้งหมดจะถูกแสวงหา’ (โครอ่าน 86:9) พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาบรรดาผู้ที่พระองค์สร้างไม่ว่าชายหรือหญิง ไม่ใช่ด้วยลักษณะภายนอก แต่ด้วยลักษณะของความเชื่อและลักษณะการดำเนินชีวิตของพวกเขา แม้ว่าเจ้าจะเป็นสาวน้อยที่เยาว์วัยและอ่อนประสบการณ์ เจ้าก็ได้แสดงให้เห็นพลังชีวิตและความรู้จักคิดรู้จักทำอย่างที่คุณผู้ชายน้อยคนหวังจะเหนือกว่าได้” โฮจัจท์ให้ตามคำขอของเธอ และเตือนเธอไม่ให้เกินขอบเขตที่ศาสนากำหนดไว้สำหรับพวกเขา เขาเตือนเธอให้ระลึกไว้ว่า “เราถูกเรียกร้องให้ปกป้องชีวิตของเราจากผู้โจมตีที่คิดคด และไม่ให้ทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับเขา”

325

เป็นช่วงเวลาไม่น้อยกว่าห้าเดือนที่สาวน้อยผู้นั้นต้านทานกองกำลังของศัตรูต่อไปด้วยความอาจหาญอย่างไม่มีหัดเทียม เธอตรากตรำอย่างจริงจังด้วยความไฟแรงโดยไม่สนใจอาหารและการนอนเพื่อศาสนาที่เธอรักที่สุด, เธอกระตุ้นความกล้าหาญของบางคนทีหวั่นไหวโดยตัวอย่างของความห้าวหาญที่น่าชมเชยของเธอ และเตือนพวกเขาให้ระลึกถึงหน้าที่ที่แต่ละคนได้รับการคาดหวังให้ทำให้สำเร็จ, ดาบที่เธอกวัดแกว่งอยู่ข้างกายเธอตลอด

ช่วงเวลานั้น ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่เธอหาเวลาหลับได้ เป็นที่เห็นว่าศีรษะของเธอหนุนอยู่บนดาบและโล่ของเธอใช้เป็นเครื่องหมักกาย, สหายทุกคนของเธอถูกจัดให้ประจำตำแหน่งหนึ่งเฉพาะซึ่งถูกคาดหวังให้คอยคุ้มกันและปกป้อง ขณะที่สาวน้อยที่ไม่เกรงกลัวนั้นเท่านั้นที่มีอิสระที่จะเคลื่อนไหวไปทิศทางใดก็ตามที่เธอปรารถนา, เธออยู่หน้าสุดเสมอของความอลหม่านที่หนาแน่นที่เดือดอยู่รอบๆ เธอ และพร้อมอยู่ตลอดที่จะรีบเข้าไปช่วยตำแหน่งใดก็ตามที่ผู้โจมตีกำลังคุกคาม และให้ความช่วยเหลือแก่ใครก็ตามที่ต้องการกำลังใจหรือการสนับสนุนจากเธอ, เมื่อจุดจบของชีวิตของเธอใกล้เข้ามา ศัตรูค้นพบความลับของเธอ และทั้งๆ ที่รู้ว่าเธอเป็นสาวน้อยศัตรูก็ยังหันกลับวิธีพลของเธอและสั่งให้ทหารต่อกรใกล้เข้ามาของเธอ เสียงแหลมของเธอเพียงพอที่จะทำให้เหล่าศัตรูอกสันขวัญหนีและสิ้นหวัง

326

วันหนึ่งเมื่อเห็นว่าสหายทั้งหลายของเธอถูกล้อมวงด้วยกองกำลังของศัตรูอย่างหันโศก เชนาบวิ่งไปหาโฮจจัทอย่างคับขัน สยบลมที่แทบเท่าของเขาและวิ่งวนด้วยน้ำตาขออนุญาตให้เธอรีบไปช่วย เธอกล่าวเพิ่มเติมว่า “ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณชีวิตของข้าพเจ้าใกล้สุดจุดจบแล้ว ข้าพเจ้าเองอาจส่งเวทมนต์ดาบของผู้โจมตี ข้าพเจ้าขอร้องทูลให้ช่วยการสว่างเกินของข้าพเจ้า และวิ่งวนพระผู้เป็นท่านนายในนามของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าโหยหาการสละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระองค์”

327

โฮจจัทตื่นตื่นใจจนพูดไม่ออก, ด้วยได้กำลังใจจากความเจียบของโฮจจัท ซึ่งเธอตีความว่าเขายินยอมให้ตามที่เธอร้องขอ เธอก้าวกระโดดออกไปนอกประตูกำแพง และโดยการเปล่งเสียงร้อง “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!” เจ็ดครั้ง เธอรีบเข้าไปหยุดยั้งมือที่สังหารสหายของเธอไปแล้วจำนวนหนึ่ง “ไหนทำให้ชื่อที่สะอาดบริสุทธิ์ของอิสลามเปื้อนด้วยการกระทำของเจ้า?” เธอตะโกนพร้อมกับกระโจนใส่ศัตรู “ไหนจึงหนีหน้าเราอย่างไรศักดิ์ศรีหากเจ้าเป็นผู้พูดสัจธรรม?” เธอวิ่งไปที่แนวกันที่ศัตรูก่อขึ้นมา ตีพวกที่คุ้มกันสามแนวป้องกันแรกจนพ่ายยับเยิน และขณะที่กำลังจะเอาชนะแนวป้องกันที่สี่เธอร่วงลงไปกับพื้นสิ้นชีวิตภายใต้หอกกระสุน, ไม่มีแม้แต่เสียงเดียวของฝ่ายตรงข้ามที่หาญตั้งข้อสงสัยความบริสุทธิ์ของเธอ หรือไม่สนใจความศรัทธาที่ประเสริฐและลักษณะสายพันธุ์ที่ทนทานของอุปนิสัยใจคอเธอ เธออุทิศตนถึงขนาดว่าหลังจากที่สิ้นชีพ สตรีที่รู้จักมักคุ้นกับเธอไม่น้อยกว่ายี่สิบคนอ้าแขนรับศาสนาของพระบ็อบ สำหรับพวกเธอเชนาบไม่ใช่สาวชนบทที่พวกเธอเคยรู้จักอีกต่อไป เธอคืออวตารของหลักปฏิบัติตัวของมนุษย์ที่ประเสริฐสุด คือธรรมสรีระของจิตวิญญาณที่ศาสนาของเธอเท่านั้นสามารถสำแดง

328

วันหนึ่งบรรดาผู้นำชาวที่ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางระหว่างโฮจจัทและสหายทั้งหลาย ถูกส่งให้ไปแจ้งผู้คุ้มกันแนวกันต่างๆ ให้ดำเนินการตามคำบัญชาจากพระบ็อบถึงเหล่าสาวก และให้เปล่งเสียงเรียกอำนาจเบื่องบนอย่างละลือแก่าครั้งทุกคืนว่า “อัลลาห์ อู อัคบาร์” (พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความยิ่งใหญ่) “อัลลาห์ อู อาซาม” (พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่สุด) “อัลลาห์ อู อัจมาล” (พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความงามที่สุด) “อัลลาห์ อู อับกา” (พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความรุ่งโรจน์ที่สุด) และ “อัลลาห์ อู อาซาร” (พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความบริสุทธิ์ที่สุด), ในคืนที่ได้รับบัญชานี้ผู้ปกป้องแนวกันทุกคนร่วมกันตะโกนถ้อยคำเหล่านี้พร้อมกัน เสียงร้องนั้นดังและกอดตันถึงขนาดว่าศัตรูที่หลบอยู่ถูกปลุกให้สะดุ้งตื่นขึ้นมา ละทิ้งค่ายด้วยความสยอง และโดยการรีบไปยังพื้นที่รอบๆ ที่พิภพอาศัยของผู้ว่าการ พวกเขาแสวงหาที่กำบังในบ้านละแวกนั้น, บางคนถูกเขย่าวขวัญจนช็อกตายทันที ชาวเมืองซานจอนจำนวนมากตกใจกลัวหนีไปหมู่บ้านติดๆ กัน, หลายคนเชื่อว่าเสียงอื้ออึงที่สนั่นหวั่นไหวนี้เป็นสัญญาณนำมาก่อนวันแห่งการพิพากษา สำหรับคนอื่นๆ นี่หมายถึงการเรียกตัวชาวบาปี่ครั้งใหม่ของโฮจจัท ซึ่งพวกเขาคิดว่าเป็นการโหมโรงก่อนการรุกไล่พวกตนอย่างหนักยิ่งกว่าครั้งใดๆ ที่พวกตนประสบมา

329

เมื่อรับทราบการเขย่าวขวัญที่การเปล่งเสียงเรียกอำนาจเบื่องบนอย่างหันโศกนั้นทำให้รู้สึก เป็นที่ได้ยินโฮจจัทพูดความรู้สึกว่า “อะไรจะเกิดขึ้นหากข้าได้รับอนุญาตจากพระผู้เป็นท่านนายของข้าให้ทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับคนร้ายที่ซึบลาดเหล่านี้! ข้าได้รับบัญชาจากพระองค์ให้เข้มขบหลักธรรมที่ประเสริฐของการกุศลและความรักในหัวใจของมนุษย์ และให้ละเว้นจากความรุนแรงที่ไม่จำเป็นทั้งหมด, ความมุ่งหมายของข้าและสหายทั้งหลายคือการรับใช้ประมุขของเราด้วยความจงรักภักดีและเป็นผู้ปรารถนาดีต่อประชาชนของเขาตลอดไป, หากข้าเลือกที่จะเดินตามรอยเท้าของเหล่าโอลามาแห่งซานจอน ข้าคงจะยังเป็นจุดหมายของการบูชาเยี่ยงทาสของ

ประชาชนพวกนี้ตราบนานเท่าที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าจะไม่มีวันเต็มใจเอาความจงรักภักดีที่ไม่รู้สิ้นที่ข้ามีต่อศาสนาของพระองค์ ไปแลกกับทรัพย์สมบัติและเกียรติทั้งหมดที่โลกนี้สามารถให้ข้าได้”

330

ความทรงจำของคืนนั้นยังคงค้างคาอยู่ในจิตใจของพวกที่ประสบกับความน่าพรันพริ้งและความสยองขวัญในคืนนั้น, ข้าพเจ้าได้ยืนพยานเห็นเหตุการณ์หลายคนใช้ถ้อยคำชื่นชมสรรเสริญแสดงความต่างกันระหว่างความโกลาหลและขุมนที่ครอบงำค่ายของศัตรู กับบรรยากาศของการอุทิศตนด้วยความเคารพที่เต็มเปี่ยมป้อมชาวบาบี่, ขณะที่พวกที่อยู่ในป้อมกำลังเปล่งเสียงเรียกพระนามของพระเจ้าและเป็นเจ้าและอธิษฐานขอการนำทางและความปราณีจากพระองค์ ฝ่ายตรงข้ามทั้งนายทหารและทหารเกณฑ์หมกมุ่นอยู่กับการกระทำที่สามะเลเทเมาและน่าละอาย, แม้จะอดโรยและหมดเรี่ยวแรงผู้ที่อาศัยอยู่ในป้อมก็ไม่หลับนอนและสวดเพลงสดุดีตามที่พระบิ๊อบสั่งการ พวกเขาให้สวดข้าๆ, ณ ชั่วโมงเดียวกันนั้นค่ายของศัตรูก็ไปด้วยเสียงหัวเราะลั่น คำสาปแช่งและการหมิ่นศาสนา, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคืนนั้นทันใดที่การเปล่งเสียงเรียกอำนาจเบื้องบนลั่นออกมา นายทหารที่เสเพลทำแก้วเหล้าองุ่นที่ถืออยู่ในมือหล่นลงพื้นทันที และรีบออกไปทำเปลาอย่างไม่ต้องคิดราวกับตะลึงต่อเสียงตะโกนดังลั่นนั้น, โต้ะพนั้นล้มคว่ำท่ามกลางความขุมนที่ตามมา พวกเขาจำนวนหนึ่งซึ่งแต่งกายครึ่งท่อนและไม่คลุมศีรษะวิ่งออกไปในที่ร้าง ขณะที่อีกจำนวนหนึ่งรีบไปยังบ้านของบรรดาโอลามาและปลุกพวกเขาให้ตื่นจากการนอนหลับ, ด้วยความตระหนกและเสียขวัญพวกเขาเริ่มตะโกนคำหยาบคายที่เดือดดาลที่สุดใส่กันและกันสำหรับการจุดไฟแห่งการทำอันตรายครั้งใหญ่ดังกล่าวขึ้นมา

331

ทันใดที่ศัตรูค้นพบจุดประสงค์ของเสียงอีกทีก็ทัน พวกเขากลับมาประจำการที่ตำแหน่งของตนอย่างวางใจด้วยประสบการณ์ แม้ว่าจะอดสู้อย่างยิ่ง, บรรดานายทหารส่งคนจำนวนหนึ่งของตนให้รื้อขุมโจมตีสู่และให้ยิงไปทางทิศที่เสียงนั้นอาจดังออกมาอีก, ด้วยวิธีนี้พวกเขาสังหารสหายบาบี่จำนวนหนึ่งได้สำเร็จทุกคืน, ด้วยไม่ย่อท้อต่อความสูญเสียที่ตนประสบซ้ำแล้วซ้ำอีก บรรดาผู้สนับสนุนโฆจัจท์ยังคงเปล่งเสียงเรียกอำนาจเบื้องบนต่อไปอย่างสุดใจไม่มีแผ่ว ทั้งๆ ที่มีภัยอันตรายที่เกี่ยวพันกับการสวดอธิษฐานดังกล่าว, ขณะที่พวกเขามีจำนวนลดลง การสวดอธิษฐานนั้นยิ่งดังและยิ่งสะเทือนอารมณ์, แม้แต่ความจวนจะตายก็ไม่สามารถชักนำผู้ปกป้องป้อมที่ไม่ครั้นคร้ามเหล่านี้ให้ละทิ้งสิ่งที่พวกเขาถือว่า เป็นเครื่องเตือนให้ระลึกถึงพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งของตนที่ประเสริฐสุดและทรงอำนาจที่สุด

332

ขณะที่การดิ้นรนต่อสู้กำลังเดือดอยู่ โฆจัจท์ถูกใจให้เขียนข่าวสารไปถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ เขาเขียนถึงกษัตริย์ซาห์ว่า “ข้าแผ่นดินของฝ่าบาทถือว่าฝ่าบาทเป็นทั้งผู้ปกครองทางโลกและผู้อารักขาสูงสุดของศาสนาของพวกเขา, พวกเขาร้องขอความยุติธรรมจากฝ่าบาท และมองฝ่าบาทว่าเป็นผู้คุ้มครองสูงสุดของสิทธิของพวกเขา, การถกเถียงของเราเกี่ยวข้องโดยตรงกับเหล่าโอลามาแห่งซานจอนเท่านั้น ไม่เกี่ยวข้องกับการบริหารหรือประชาชนของฝ่าบาทไม่ว่าในกรณีใด, ข้าพเจ้าเองเคยถูกผู้ครองราชย์ก่อนฝ่าบาทเรียกตัวไปเตหะราน และถูกขอร้องให้นำเสนอคำกล่าวอ้างพื้นฐานของศาสนาของข้าพเจ้า, กษัตริย์ซาห์ที่ฟังสิ้นพระชนม์ไปพอใจทั้งหมดและชมเชยความพยายามของข้าพเจ้าอย่างสูง ข้าพเจ้ายอมไปจากบ้านและตั้งถิ่นฐานในเตหะรานโดยไม่มีเจตนาอื่นใดนอกจากจะระงับความเดือดดาลที่เดือดอยู่รอบๆ ตัวข้าพเจ้า และดับไฟที่พวกตัวอันตรายได้จุดขึ้น, แม้ว่ามีอิสระที่จะกลับบ้านข้าพเจ้าก็เลือกที่จะอยู่ในเมืองหลวงต่อ โดยวางใจทั้งหมดในความยุติธรรมของประมุขของข้าพเจ้า, ในสมัยเริ่มต้นของรัชสมัยของฝ่าบาทระหว่างที่ความโกลาหลที่มาซันดารอนกำลังดำเนินไป อามิร์ เนซามสงสัยว่าข้าพเจ้าเป็นคนขายชาติและมุ่งมั่นจะทำลายชีวิตของข้าพเจ้า, ด้วยพบว่าไม่มีใครในเตหะรานสามารถคุ้มครองข้าพเจ้า ข้าพเจ้าในการป้องกันตัวเองหมายมั่นหนีไปซานจอน ที่ซึ่งข้าพเจ้ากลับมาตราครุฑและพยายามด้วยอำนาจทั้งหมดของข้าพเจ้าที่จะส่งเสริมประโยชน์ที่แท้จริงของอิสลาม, ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังดำเนินงานของข้าพเจ้าต่อไป มัจโดด โดวเลห์ลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า หลายครั้งข้าพเจ้าร้องขอเขาให้ใช้ความพอประมาณและความยุติธรรม แต่เขาไม่ยอมให้ตามการขอร้องของข้าพเจ้า, ด้วยถูกขู่ข่มโดยเหล่าโอลามาแห่งซานจอนและได้กำลังใจจากการยกยอปอับันที่ลั่นเหลือจากพวกเขา เขามุ่งมั่นที่จะจับกุมข้าพเจ้า, มิตรสหายทั้งหลายของข้าพเจ้ายืนมือเข้ามาและพยายามยื่นมือของเขา, เขายังคงปลุกเร้าประชาชนต่อไปให้ต่อต้านข้าพเจ้า และประชาชนอีกทอดได้กระทำในลักษณะที่นำมาสู่สถานการณ์ปัจจุบัน, ตราบจนเวลานี้ฝ่าบาทได้ละเว้นจากการยื่นความช่วยเหลือที่การุณย์ให้แก่เรา ผู้ซึ่งเป็นเหยื่อที่บริสุทธิ์ของความโหดเหี้ยมที่ดุร้ายดังกล่าว, ศัตรูทั้งหลายของเราถึงกับหาทางเสนอศาสนาของเราในสายตาของฝ่าบาทว่า เป็นการสมรู้ร่วมคิดต่อต้านอำนาจหน้าที่ที่ฝ่าบาทได้รับการสวมให้, แนนอนว่าผู้สังเกตการณ์ที่เที่ยงธรรมทุกคนจะ

ยอมรับอย่างรวดเร็วง่ายดายว่า เราไม่มีเจตนาตั้งกล่าวในหัวใจ จุดหมายเพียงอย่างเดียวของเราคือการส่งเสริมประโยชน์ที่ดีที่สุดของรัฐบาลและประชาชนของฝาบาท, ข้าพเจ้าและสหายคนสำคัญที่สุดทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความพร้อมที่จากไปยังเตหะราน เพื่อว่าต่อหน้าฝาบาทและเหล่าปรัภักษ์ระดับหัวหน้าของเรา เราจะได้พิสูจน์ความน่าเชื่อถือของศาสนาของเรา”

333

ด้วยไม่พึงพอใจกับคำร้องของตนเอง โฮจัจท์บอกบรรดาผู้สนับสนุนชั้นนำของตนให้เขียนคำร้องขอคล้ายกันถึง กษัตริย์ซาห์และเน้นการร้องขอความยุติธรรมของตน

334

ทันใดที่ผู้นำชาวที่กำล้งนำคำร้องเหล่านี้ไปยังเตหะรานเริ่มออกเดินทาง เขาถูกจับและนำตัวกลับไปพบผู้ว่าการ , ด้วยเดือดดาลต่อการกระทำของฝ่ายตรงข้ามผู้ว่าการสั่งให้สังหารผู้นำชาวทันที เขาทำลายคำร้องเหล่านั้น แล้วเขียนจดหมายที่เต็มไปด้วยคำตำหนิและหยาบหยามถึงกษัตริย์ซาห์แทน โดยใส่ลายเซ็นโฮจัจท์และสหายคนสำคัญทั้งหลาย แล้วส่งจดหมายเหล่านั้นยังเตหะราน

335

หลังจากที่ได้อ่านคำร้องที่หยาบหยามเหล่านี้อย่างถี่ถ้วน กษัตริย์ซาห์โกรธแค้นถึงขนาดว่า เขาออกคำสั่งให้สังหารสองกองพลติดอาวุธยุทโธปกรณ์และปืนไปยังซานลอนทันที และบัญชาว่าอย่าให้ผู้สนับสนุนโฮจัจท์มีชีวิตเหลือแม้แต่คนเดียว

336

ระหว่างนั้นข่าวการสละชีวิตของพระบ็อบมาถึงชาวบาบีที่อาศัยอยู่ในป้อมที่ถูกกดดันอย่างหนัก โดยซียิด ฮาซานน้องชายของซียิด ฮุสเซนเลขาณการของพระบ็อบ ผู้ซึ่งมาจากอาเซอร์ไบจานระหว่างทางไปกาซวิน, ชาวนี้กระจ่ายไปในหมู่ศัตรผู้ยินดีต้อนรับชาวนี้โดยการตะโกนด้วยความดีใจอย่างบ้าคลั่ง พวกเขารีบไปเยาะเย้ยและตะเบ็งคำสบประมาทความพยายามของบรรดาสาวกของพระบ็อบ พวกเขาตะโกนหยามนำหน้าอย่างลำพองว่า “จากนี้ไปด้วยเหตุผลอะไรที่เจ้าจะเต็มใจพลีตัวเอง? ผู้ที่เจ้าปรารถนาจะสละชีวิตในหนทางของเขา ได้ตกเป็นเหยื่อกระสุนปืนของศัตรูผู้มีชัยเสียเอง แม้แต่ตอนนี้ร่างของเขาทั้งมิตรและศัตรูก็หาไม่เจอ ไฉนยังต้องตั้งต่อไปในเมื่อเพียงถ้อยคำเดียวก็เพียงพอที่จะปลดปล่อยเจ้าจากความวิบัติ?” แต่ไม่ว่าพวกเขาจะพยายามสันคลอนความมั่นใจของชุมชนบาบีที่สิ้นพระบ็อบมากแค่ไหน ในตอนจบพวกเขาก็ชักนำชาวบาบีที่อ่อนเปลี้ยที่สุดให้ละทิ้งป้อมหรือถอนตัวจากศาสนาไม่ได้

337

ระหว่างนั้นอามิร์ เนซามกำล้งเร่งเร้าประมุขของตนให้ส่งกำล้งหนุนเพิ่มเติมไปซานลอน ในที่สุดโมฮัมหมัด ฮานอามิร์ ฑูมานซึ่งนำหน้าทหารห้ากองพลพร้อมด้วยอาวุธและยุทโธปกรณ์จำนวนมาก ได้รับมอบหน้าที่ให้ไปทำลายป้อมและกวาดล้างบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในป้อม

338

ระหว่างพักรบยี่สิบวัน อาซีส ฮานเน มุครี สมณนามซาร์ดาเร โคลซึ่งอยู่ระหว่างพันธกิจทางทหารที่อิรวาน ^[1] ได้มาถึงซานลอนและได้พบโฮจัจท์โดยซียิด อาลี ฮานซึ่งเป็นเจ้าภาพของตน ซียิด อาลี ฮานเล่าให้อาซีส ฮานฟังสภาพแวดล้อมของการสนทนาที่กินใจของตนกับโฮจัจท์ เมื่อตนได้ข้อมูลทั้งหมดที่ต้องการเกี่ยวกับเจตนาและข้อเสนอของชาวบาบีที่ถูกปิดล้อม โฮจัจท์บอกเขาว่า “หากรัฐบาลไม่ยอมพิจารณาคำร้องขอของข้า ข้าเต็มใจจะจากไปกับครอบครัวโดยการอนุญาตของรัฐบาล เพื่อไปที่อื่นที่อยู่นอกเขตของดินแดนนี้ หากรัฐบาลไม่ยอมให้แม้แต่คำขอนี้และยังโจมตีเราต่อไป เราจะรู้สึกจำเป็นต้องลุกขึ้นและปกป้องตัวเอง” อาซีส ฮานรับประกันซียิด อาลี ฮานว่า เขาจะทำทุกอย่างในอำนาจของตนเพื่อชักนำเจ้าหน้าที่ทั้งหลายให้ทำการแก้ปัญหานี้โดยเร็ว,

[1] ตามที่บันทึกไว้โดย Gobineau, p.202 อาซีส ฮานเป็น “นายพลบังคับบัญชา” ของกองทหารแห่งอาเซอร์ไบจาน และเวลานั้นเป็นนายทหารผู้ช่วยเบอร์หนึ่งของกษัตริย์ เขากำล้งเดินทางผ่านซานลอนระหว่างทางไปทีฟลิส เพื่อแสดงความยินดีกับดยุคสูงสุดผู้เป็นรัชทายาทของรัสเซียเนื่องในโอกาสที่เขามาถึงคอเคเซีย”

ทันใดที่ซียิด อาลี ชานออกไป อาซีส ชานแปลกใจที่ฟาร์ราซ^[1] ของอามิร เนซามมาจับกุมซียิด อาลี ชานและพาตัวเขาไปเมืองหลวง, อาซีส ชานเกิดกลัวอย่างหนัก และเพื่อที่เบี่ยงความรุนแรงสงสัยออกไปจากตน เขาเริ่มด่าทอและประณามโฮจัจท์อย่างเปิดเผยต่อหน้าฟาร์ราซนั้น ด้วยวิธีนี้เขาสามารถปิดอันตรายที่คุกคามชีวิตของตนเองออกไป

339

การมาถึงของ อามิร ทุมาน เป็นสัญญาณสำหรับการกลับมาทำศึกกันใหม่ในระดับที่ชานจนไม่เคยประสบมาก่อน ทหารราบและทหารม้าสิบเจ็ดกองพลมารวมพลที่ธงของเขาและต่อสู้ภายใต้บัญชาการของเขา^[2] ปืนไม่น้อยกว่าสิบสี่กระบอกเล็งไปที่ป้อมโดยคำสั่งของเขา ทหารอีกห้ากองพลที่อามิรเกณฑ์มาจากละแวกนั้น กำลังได้รับการฝึกโดยเขาให้เป็นกำลังหนุน ในคืนที่มาถึงเขาออกคำสั่งให้เปาแตรเป็นสัญญาณการเริ่มโจมตีใหม่ นายทหารที่ดูแลรับผิดชอบปืนใหญ่ได้รับคำสั่งให้เปิดฉากยิงใส่ผู้ที่ถูกปิดล้อมทันที, เสียงปืนใหญ่ที่สามารถได้ยินชัดไปไกลราวสิบสี่ฟาร์ซาคแทบจะยังไม่ดังขึ้น โฮจัจท์ก็สังหารทั้งหลายให้เอาปืนสองกระบอกที่พวกเขาสร้างกันเองมาใช้ กระบอกหนึ่งถูกขนไปตั้งบนที่สูงซึ่งมองลงไปเห็นกองบัญชาการของอามิร ลูกปืนลูกหนึ่งยิงโดนเต็นท์ของเขาและโดนม้าของเขาบาดเจ็บถึงตาย ระหว่างนั้นฝ่ายศัตรูซึ่งเดือดดาลอย่างไม่ลดละ กำลังเล็งการยิงใส่ป้อมและได้ฆ่าผู้ที่อาศัยในป้อมไปเป็นจำนวนมาก

340

เมื่อวันเวลาผ่านไปเป็นที่ประจักษ์ขึ้นเรื่อยๆ ว่า กองกำลังภายใต้บัญชาการของอามิร ทุมานทั้งหลายที่เหนือกว่ามากทั้งจำนวน ยุทโธปกรณ์และการฝึก ก็ไม่สามารถประสพชัยชนะอย่างที่คาดหวังอย่างเบื้องต้น, การสิ้นชีพของฟาโรคห์ ชานลูกชายของยาห์ยา ชานและน้องชายของฮาจิ โซเลมาน ชาน ซึ่งเป็นนายพลคนหนึ่งของกองทัพของศัตรู ได้ปลุกความโกรธแค้นของอามิร เนซามผู้ซึ่งสื่อสารไปถึงนายทหารบัญชาการด้วยถ้อยคำรุนแรงด่าว่าเขา ที่บีบบังคับผู้ถูกปิดล้อมให้ยอมจำนนอย่างไม่มีเงื่อนไขไม่ได้ อามิร เนซามเขียนถึงเขาว่า "ท่านทำให้ชื่อเสียงของประเทศของเราล้มลง ทำให้กองทัพเสียกระบวน ทำให้ชีวิตนายทหารที่สามารถที่สุดทั้งหลายสูญเปล่า" เขาได้รับคำสั่งให้บังคับใช้วินัยอย่างเข้มงวดที่สุดกับลูกน้อง และชำระค่ายให้ปลอดจากทุกรอยเปื้อนของความสามะเลเทเมาและความประพฤติเลวทราม ยิ่งไปกว่านั้นเขาถูกเร่งรัดให้หารือกับคนระดับหัวหน้าของประชาชนแห่งเมืองชานจน และถูกเตือนว่าหากทำตามจุดหมายของตนไม่ได้ เขาจะถูกปลดจากตำแหน่ง อามิร เนซามกล่าวเพิ่มเติมว่า "หากผสานความพยายามกันแล้ว ท่านยังไม่สามารถบีบบังคับพวกเขาให้ยอมจำนน เราเองจะมุ่งหน้าไปชานจนและจะสั่งให้สังหารหมู่ชาวชานจนไม่เลือกหน้า โดยไม่คำนึงถึงตำแหน่งหรือความเชื่อของพวกเขา, เมืองที่น่าความอดสู้อย่างยิ่งมาสู่กษัตริย์ซาห์และนำความทุกข์ร้อนมาสู่พสกนิกร ไม่คู่ควรเลยที่จะได้รับอภัยโทษจากประมุขของเรา"

341

ด้วยความตื่นพล่านอย่างสิ้นหวัง อามิร ทุมานเรียกตัวคาดโคดา^[3] และคนระดับหัวหน้าทั้งหมดของประชาชนมาแสดงให้พวกเขาดูเนื้อหาของจดหมายนั้น และโดยการขอร้องอย่างจริงจังเขาปลุกเร้าคนเหล่านั้นให้กระทำการทันทีได้สำเร็จ วันรุ่งขึ้นชายรูปร่างแข็งแรงทุกคนในชานจนมาสมัครภายใต้ธงของอามิร ทุมาน, โดยมีคาดโคดาทั้งหลายเป็นหัวหน้าและมีทหารสี่กองพลนำหน้าหน้า ผุ่จนจำนวนมากมหาศาลเดินตบเท้าตามเสียงแตรสัญญาณและการตีกลองมุ่งไปยังป้อม, ด้วยไม้ครั้นคร้ามต่อเพราะเสียงอึกทึกของพวกเขาสหายทั้งหลายของโฮจัจท์เปล่งเสียงร้องพร้อมกันว่า "ยา ซาเฮโบซ ซามาน!" แล้วพรุกันออกจากประตูป้อมและกระโจนใส่ฝ่ายตรงข้าม, การปะทะกันครั้งนั้นเป็นการประจัญบานที่ไม่คิดชีวิตและดุเดือดที่สุดกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา วันนั้น

[1] ดุอิกิฮาน

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.201 ว่า "โมฮัมหมัด ชานซึ่งตอนนั้นเป็นบิกลีเยร์บิกกีและมีร์ ฟานจิหรือนายพลของหน่วยทหาร ปัจจุบันนี้เป็นอามิร ทุมาน ได้เข้าร่วมกองทหารที่ประจัญบานมาแล้วในเมืองนี้ เขาพาคำสั่งสามพันคนจากกองพลแห่งซีกาและบางกองพลรักษาการณ์กับปืนใหญ่หกกระบอกและปืนครกสองกระบอก, เกือบจะเวลาเดียวกันกอบเซม ชานจากชายแดนคาราบัคซึ่งมาถึงและเข้าไปในชานจนจากอีกย่านหนึ่ง และพันตรีอาร์ชาน ชานกับทหารม้าจากคีร์กาน และอาลี อักบารรียเอกแห่งโคย มาถึงกับทหารราบ เพราะแต่ละคนได้รับคำสั่งจากกษัตริย์และพวกเขาทั้งหมดรีบทำตาม"

[3] ดุอิกิฮาน

ผู้สนับสนุนระดับหัวกะทิทั้งหลายของโฮจกัตกเป็นเหยื่อของการสังหารผลาญชีวิตอย่างอำมหิต ลูกชายหลายคนถูกสังหารอย่างบ้าดีเดือดในสภาพแวดล้อมที่โหดร้ายอย่างไม่มีมาตรการควบคุมต่อสายตาของมารดา ขณะที่ด้วยความสยองและเจ็บปวดรวดร้าวพี่สาวน้องสาวจ้องมองศีรษะของพี่ชายน้องชายของตนถูกชูอยู่บนปลายหอกและถูกอาวุธของศัตรูทำให้ผิดรูปผิดร่างอย่างโหดเหี้ยม ท่ามกลางความโกลาหลซึ่งความไฟแรงที่อีกทีกของสหายทั้งหลายของโฮจกัตกเผชิญกับความเลือดเดือดและความป่าเถื่อนของศัตรูผู้บันดาลโทษ เสียงของสตรีทั้งหลายที่กำลังดิ้นรนต่อสู้อยู่เคียงข้างบุรุษสามารถได้ยินเป็นครั้งคราว ซึ่งปลุกขวัญและพลังใจของเพื่อนสาวก, ชัยชนะที่ได้มาอย่างปาฏิหาริย์ในวันนั้น มีส่วนไม่น้อยมาจากเสียงตะโกนแห่งความปรีดาที่สตรีเหล่านั้นเปล่งขึ้นมาแม้ว่าเผชิญกับศัตรูที่ทรงอำนาจ เป็นเสียงตะโกนที่เพิ่มความสะเทือนใจด้วยความกล้าหาญและความเสียสละตนเองของพวกเธอเอง, โดยการปลอมตัวในชุดของผู้ชาย พวกเธอบางคนรีเข้าไปทดแทนเพื่อนร่วมศาสนาที่สิ้นชีพอย่างกระตือรือร้น ขณะที่สตรีที่เหลือเป็นที่เห็นว่าการกำลังหัวหนั่งใส่หน้าเต็มบนบ่าในความพยายามจะช่วยบรรเทาความกระหายและฟื้นคืนกำลังให้แก่ผู้บาดเจ็บ, ระหว่างนั้นความสับสนแพร่สะพัดอยู่ในกายของศัตรู เมื่อไม่ได้น้ำและถูกบีบคั้นจากการแปรพักตร์ในกำลังพลของตน ฝ่ายศัตรูทำศึกที่มีแต่จะแพ้ ไม่สามารถล่าถอยและก็หมดหนทางที่จะพิชิต, สหายบาปีไม่น้อยกว่าสามร้อยคนตีฆาตกรรมแห่งการสละชีวิตในวันนั้น

342

หนึ่งในผู้สนับสนุนโฮจกัตกคือชายชื่อโมห์เซ็น ซึ่งบทบาทหน้าที่ของเขาคือการปลงเสียงอาชาน^[1] เสียงของเขาได้รับการประสาทด้วยความอบอุ่นและรื่นหูอย่างไม่มีใครในละแวกนั้นเสมอ, ความกังวานของเสียงขณะที่เขาเรียกผู้ที่ศรัทธาให้มาสดมภ์ สามารถได้ยินชัดไกลไปถึงหมู่บ้านติดๆ กันและเข้าไปถึงหัวใจของผู้ที่ได้ยิน, บ่อยครั้งผู้บูชาทั้งหลายในบริเวณใกล้เคียงซึ่งเสียงของโมห์เซ็นก้องอยู่ในหูของพวกเขา แสดงความโกรธแค้นต่อข้อกล่าวหาว่านอกรีตที่ใช้ใส่ความโฮจกัตกและเพื่อนๆ ของเขา, การคัดค้านของพวกเขาตั้งขึ้นจนในที่สุดไปถึงหูของโมฆาฮิดขึ้นนำแห่งซานจอน ผู้ซึ่งไม่สามารถทำให้พวกเขาเงียบได้เองจึงอ่อนวอนอามิรั ทูมาน ให้คิดหาวิธีปลงล้างความเชื่อในจิตใจของประชาชนเกี่ยวกับความเคร่งศาสนาและความซื่อตรงของโฮจกัตกและสหาย เขาบ่นว่า “ทั้งกลางวันและกลางคืนโดยการแสดงปาฐกถาต่อสาธารณชนซึ่งไม่น้อยกว่าการสนทนากับประชาชนเป็นการส่วนตัว ข้าพเจ้าพยายามซึมซาบความเชื่อมั่นในจิตใจของพวกเขาว่า กลุ่มที่นำเวหนานั้นเป็นศัตรูที่สาบานตนของพระโมฮัมหมัดและเป็นผู้ทำลายศาสนาของพระองค์, เสียงร้องของชายชั่วร้ายนั้นโมห์เซ็น ทำให้ถ้อยคำของข้าพเจ้าหมดอิทธิพลและความพยายามของข้าพเจ้าไร้ผล การกวาดล้างคนเลวทรามต่ำช้าที่นำเวหนานั้นเป็นหน้าที่ประการแรกของท่านอย่างแน่นอน”

343

ที่แรกอามิรั ทูมานไม่ยอมรับพิจารณาคำร้องขอของโมฆาฮิดผู้นี้ เขาตอบว่า “ท่านและผู้ที่เกี่ยวข้องจะต้องรับผิดชอบต่อการประกาศความจำเป็นที่จะต้องทำสงครามศักดิ์สิทธิ์กับพวกเขา เราเป็นเพียงคนรับใช้ของรัฐบาล และหน้าที่ของเราคือการเชื่อฟังคำสั่งที่เราได้รับ, อย่างไรก็ตามหากท่านหาทางจะจบชีวิตของเขา ท่านควรเตรียมตัวเสียสละอย่างเหมาะสม” ซียิดผู้นี้เข้าใจจุดประสงค์ของคำกล่าวเป็นนัยของอามิรั ทันที ทันใดที่กลับไปถึงบ้าน เขาส่งผู้นำชาวคนหนึ่งถือของขวัญเป็นเงินหนึ่งร้อยทูมานไปให้อามิรั ทูมาน

344

อามิรั ทูมานสั่งการโดยไม่ชักช้าให้คนของเขาจำนวนหนึ่งที่มีชื่อเสียงเป็นนักแม่นปืน ไปดักกรอชิงโมห์เซ็นขณะทำการสดมภ์, เป็นเวลาอย่างรุ่งนี้เองขณะที่เปล่งเสียงร้อง “ลา อิลลาฮา อิลลัลลาห์”^[2] โมห์เซ็นถูกลูกปืนยิงเข้าที่ปากตายคาที่, ทันใดที่ทราบการกระทำที่โหดเหี้ยมนี้ โฮจกัตกส่งสหายอีกคนให้ขึ้นไปหอบนกำแพงและสดมภ์ต่อจากที่โมห์เซ็นค้างไว้ แม้ว่าเขาจะรอดชีวิตจนกระทั่งยุติการสู้รบ เขาและพี่น้องบางคนในที่สุดก็ประสบกับความตายที่สุดโหดไม่น้อยกว่าความตายของเพื่อนสาวกของเขา

345

เมื่อวันเวลาของการปิดล้อมใกล้จะสิ้นสุดลง โฮจกัตกเร่งเร้าทุกคนที่หมั่นกันให้ฉลองการสมรส, สำหรับหนุ่มสาวในหมู่ผู้ถูกปิดล้อมที่ยังโสดเขาเลือกคู่สมรสให้ และภายในขีดจำกัดของกำลังทรัพย์ที่มีให้ใช้ โฮจกัตกบริจาคสิ่งใดก็ตามจากกระเป๋าของตนเองที่สามารถเพิ่มความสบายและความสุขใจของผู้ที่พึงสมรสกัน, โฮจกัตกขายเพชร

[1] ดูกีราน

[2] ไม่มีพระผู้เป็นเจ้านอกจากพระผู้เป็นเจ้าของ

พลอยทั้งหมดที่ภรรยาครอบครอง และด้วยเงินที่ได้มาเขาจัดหาสิ่งใดก็ตามที่เขาได้เพื่อนำความสุขและความเพลิดเพลินมาให้บรรดาผู้ที่เขาให้ร่วมชีวิตสมรส, ระหว่างเวลากว่าสามเดือนที่ความรื่นเริงเหล่านี้ดำเนินไป เป็นความรื่นเริงที่เคล้ากับความสยองขวัญและความยากลำบากของการถูกปิดล้อมอย่างยึดเยื้อ, บอยแค้ไหนที่เสียงอึกทึกของศัตรูที่ตีเข้ามา ได้กลบเสียงแซ่ซ้องอย่างเบิกบานที่เจ้าสาวและเจ้าบ่าวแสดงความยินดีต้อนรับกันและกัน! เสียงสนุกรื่นเริงถูกหยุดอย่างกะทันหันอย่างไรโดยเสียงร้อง “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!” ที่เรียกผู้ที่ศรัทธาให้ลุกขึ้นและขับไล่ผู้บุกรุก! ด้วยความอ่อนโยนเช่นไรที่เจ้าสาวอ่อนหวานเจ้าบ่าวให้อยู่ต่อสักพักก่อนที่จะจะรีบออกไปสวมมงกุฎแห่งการสละชีวิต! เขาจะตอบว่า “ข้าไม่สามารถปลิกเวลาให้ได้ ข้าต้องรีบไปคว้ามงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์ เราจะพบกันอีกแน่นอนบนชายฝั่งที่ยิ่งใหญ่ไกลออกไป ซึ่งเป็นบ้านแห่งการกลับมาอยู่ร่วมกันในธรรมปีติชั่ววันรันดร”

346

หนุ่มสาวไม่น้อยกว่าสองร้อยคนเข้าร่วมชีวิตสมรสกันระหว่างวันเวลาที่ไกลห่างเหล่านั้น บางคนสามารถอยู่กับเจ้าสาวอย่างสงบหนึ่งเดือน บางคนไม่กี่วัน บางคนเพียงชั่วขณะสั้นๆ, ไม่มีใครในหมู่พวกเขาไม่ตอบสนองอย่างเบิกบานต่อเสียงร้องเรียกเมื่อเสียงตีกลองประกาศชั่วโมงแห่งการจากไปของตน, ทุกคนเต็มใจสละตนเองเป็นพลีสำหรับพระผู้เป็นที่รักยิ่งที่แท้จริงของตน ในที่สุดทุกคนได้ดื่มถ้วยแห่งการสละชีวิต, ไม่น่าแปลกใจที่สถานที่ที่เป็นโรงละครแห่งความทุกข์ทรมานสุดพรรณนา ได้เป็นพยานต่อวีรกรรมที่พระบ๊อบให้ชื่อว่าอาร์ดี อลา ^[1] ซึ่งเป็นสมญานามที่เชื่อมโยงกับพระนามที่วิสุทธิของพระองค์เองตลอดกาล

347

หนึ่งในหมู่สหายบาไฮคือคาบิลาอี อับดุล บากีพ่อของลูกชายเจ็ดคน ซึ่งห้าในเจ็ดคนนี้โอรสจัดให้ร่วมชีวิตสมรส พิธีสมรสแทบจะยังไม่เสร็จก็มีเสียงร้องเขย่าขวัญประกาศอย่างทันใดการเริ่มรุกรไล่วาทกตนใหม่ พวกเขาลุกขึ้นยืนโดยพลัน ละทิ้งคนรักของตน แล้วรีบออกไปขับไล่ผู้บุกรุก ทั้งห้าคนสิ้นชีพในวิถีของการประจัญกันนั้น ชายหนุ่มลูกคนโตสุดผู้เป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างยิ่งในด้านสติปัญญา และมีชื่อเสียงด้านความกล้าหาญ ถูกจับและพาตัวไปพบอามิร ทุมาน, อาร์มีผู้เดือดดาลซึ่งส่งเสียงว่า “วางเขาไว้บนพื้น และจุดไฟบนอกเขาที่บังอาจหลอเลี้ยมความรักที่ยิ่งใหญ่สำหรับโอรสจัด เพื่อให้ไฟเผาผลาญอกนั้น” ชายหนุ่มผู้ไม่ครั้นคร้ามโพล่งออกมาว่า “บุรุษผู้นามสมเพช ไม่มีเปลวไฟใดที่มีมือของคนของท่านสามารถจุด สามารถทำลายความรักที่เรีองอยู่ในหัวใจของข้า” การสรรเสริญพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาติดอยู่ที่ริมฝีปากเขาจนกระทั่งวินาทีสุดท้ายของชีวิต

348

หนึ่งในหมู่สตรีที่เด่นด้วยความศรัทธาที่เหนียวแน่นชื่อว่าโอมมี อาซราฟ ^[2] ซึ่งพึงแต่งงานเมื่อเกิดพายุแห่งขานจอน เธออยู่ภายในป้อมตอนที่ให้กำเนิดลูกชายอาซราฟ ทั้งแม่และลูกรอดชีวิตจากการสังหารหมู่ที่เป็นระยะปิดท้ายของโศกนาฏกรรมนั้น, หลายปีหลังจากนั้นเมื่อลูกชายของเธอโตขึ้นเป็นหนุ่มที่มีอนาคตไกล เขาได้สร้างแหในการประหัดประหารที่เล่นงานเพื่อนร่วมศาสนา, เมื่อไม่สามารถชักจูงเขาให้ถอนตัวจากศาสนา ศัตรูพยายามทำให้แม่ของเขาตกใจกลัวและทำให้เธอเชื่อมั่นในความจำเป็นที่จะช่วยให้เขารอดจากชะตากรรมก่อนที่จะสายเกินไป, เมื่อถูกพามาพบอาซราฟซึ่งหน้า แม่ของเธอส่งเสียงว่า “ฉันจะไม่นับเจ้าเป็นลูกชายหากเจ้ามีใจโอนเอียงเข้าหาการกระชับที่ชั่วร้ายดังกล่าว และยอมให้การกระชับนั้นทำให้เจ้าหันหนีจากสวรรค์” ด้วยข้อสงสัยต่อคำตักเตือนของแม่ อาซราฟพบกับความตายด้วยความสงบอย่างไม่ครั้นคร้าม, ถึงแม้จะเป็นพยานด้วยตนเองต่อทารุณกรรมที่กระทำต่อลูกชาย เธอไม่แสดงความเศร้าโศกหรือหลังน้ำตา, แม่ที่นำพิศวงนี้แสดงความกล้าหาญและความแกร่งกล้าที่ผู้กระทำสิ่งที่ร้าย่างอายนั้นต้องฉงน เธออุทานขณะที่เหลือบมองศพของลูกชายตอนจะจากไปว่า “ตอนนี้ฉันนึกถึงคำที่ฉันสาบานในวันที่เจ้าเกิดขณะที่ถูกปิดล้อมอยู่ในป้อมอาลี มาดอน ขานฉันปีติยินดีที่เจ้าซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวที่พระผู้เป็นเจ้าให้ฉัน ได้ช่วยให้ฉันสามารถทำตามคำปฏิญาณนั้น”

349

ปากกาของข้าพเจ้าไม่สามารถพรรณนา ไหนเลยจะเขียนคำสรรเสริญที่เหมาะสมกับพลังใจที่แรงกล้าที่เรีองอยู่ในหัวใจที่แกร่งกล้าเหล่านั้น พายุแห่งความหายนะแม้ว่าจะรุนแรงก็ไม่สามารถดับเปลวไฟของพลังใจนั้น, บุรุษและสตรีทั้งหลายตรากตรำด้วยความไฟแรงที่ไม่ซาเพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งของแนวป้องกันป้อม และสร้างขึ้นมา

[1] “สถานที่ที่สูงส่ง” สมญานามที่พระบ๊อบให้แก่ขานจอน

[2] แม่ของอาซราฟ

ใหม่สิ่งใดก็ตามที่ศัตรูรื้อทำลาย, เวลาว่างที่พวกเขาหาได้อุทิศให้แก่การอธิษฐาน ความคิดและความปรารถนา ทุกอย่างเป็นรองต่อความจำเป็นที่สำคัญยิ่งของการคุ้มกันที่มั่นคงของตนเองเพื่อต้านการโจมตีของผู้โจมตี, บทบาทที่ฝ่ายหญิงแสดงในปฏิบัติการเหล่านี้ทรหดไม่น้อยกว่าที่สหายฝ่ายชายของพวกเขาทำสำเร็จ, สตรีทุกคนโดยไม่คำนึงถึงตำแหน่งและอายุ ได้ทำงานร่วมกันอย่างแข็งขัน พวกเขาเย็บเสื้อผ้า ปังขนมปัง ดูแลคนป่วยและคนบาดเจ็บ ซ่อมແກ້กัน เก็บกวาดลูกปืนใหญ่และอาวุธข้างป่าในสนามหญ้าและลานบันไดที่ศัตรูยิงใส่พวกเขา และสุดท้ายแต่หาได้สำคัญน้อยที่สุดคือการส่งเสียงเชียร์คนใจไม่สู้ และปลุกเร้าความศรัทธาของผู้ที่หวั่นไหว [1] แม้แต่เด็ก ๆ ก็ร่วมกันให้ความช่วยเหลือใดๆ ก็ตามที่ได้สำหรับความมุ่งหมายร่วมกัน และดูเหมือนว่าจะถูกปลุกเร้าด้วยความไฟแรงที่นำทิ้งไม่น้อยกว่าที่บิดามารดาของตนแสดงให้เห็น

350

ดังกล่าวคือจิตวิญญาณแห่งความเป็นปึกแผ่นที่เป็นลักษณะเฉพาะของความตรากตรำของพวกเขา และดังกล่าวคือความกล้าหาญของการกระทำของพวกเขา จนศัตรูพากันเชื่อว่าพวกเขามีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคน, เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าเสบียงอาหารมีหนทางมาถึงป้อมอย่างต่อเนื่องในลักษณะที่อธิบายไม่ได้ และกำลังเสริมใหม่ๆ ถูกส่งมาอยู่ตลอดจากเนริช โคราซานและทาบรีซ, สำหรับศัตรูแล้วพลังของผู้ถูกปิดล้อมดูเหมือนสิ้นคลอนไม่ได้เลย และทรัพยากรของพวกเขาดูเหมือนไม่รู้จักหมด

351

ด้วยบันดาลโทสะต่อความเหนียวแน่นที่แข็งแกร่งของชาวบาปีและถูกจี้โดยการดำว้าและการคัดค้านจากทางการในเตหะราน อามีร์ ทุมานมุงมันที่จะหันไปใช้อาวุธที่น่าสมเพชอย่างการทรยศ เพื่อบังคับผู้ถูกปิดล้อมให้ยอมจำนนอย่างสมบูรณ์ [2] ด้วยเชื่อมั่นในความพยายามที่เปล่าประโยชน์ของตนที่จะเผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามในสนามรบอย่างสมศักดิ์ศรี เขาใช้ความเจ้าเล่ห์เรียกร้องให้פקการทาศึก และแพร่กระจายรายงานว่ากษัตริย์ซาร์ได้ตัดสินใจให้ละทิ้งวิสาหกิจทั้งหมด, เขาพรรณนาประมุขของตนว่าไม่เห็นชอบตั้งแต่แรกกับความคิดที่จะยื่นการสนับสนุนให้แก่กองกำลังที่ต่อสู้ในมาซินดารอนและเนริช และอนาใจต่อการหลั่งเลือดมากมายเพื่อความมุ่งหมายที่ไม่สำคัญ, ชาวเมืองซานลอนและหมู่บ้านรอบๆ ถูกชักนำให้เชื่อว่า กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาร์ได้ส่งอามีร์ ทุมานจริงให้เจรจาทกลงกันเรื่องต่างๆ อย่างเป็นมิตรระหว่างเขากับโฮจัจท์ และเป็นเจตนาของเขาที่จะยุติสภาวะที่ไม่เป็นสุขของกิจการทั้งหลายนี้ให้เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

352

เมื่อแน่ใจว่าประชาชนหลงเชื่ออุบายที่แยบยลของตน เขาร่างคำขอร้องเพื่อสันติภาพซึ่งในคำขอร้องนี้ เขารับประกันเจตนาที่จริงใจของตนต่อโฮจัจท์ว่าจะบรรลุข้อตกลงที่ยั่งยืนระหว่างเขากับเหล่าผู้สนับสนุนโฮจัจท์ เขาส่งประกาศคำขอร้องนี้มากับคัมภีร์โกรอ่านที่มีตราประทับเป็นพยานหลักฐานของความศักดิ์สิทธิ์ของคำปฏิญาณของเขา เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “ประมุขของข้าได้ให้อภัยท่านแล้ว ข้าขอประกาศอย่างจริงจัง ณ ที่นี้ว่า ท่านและสาวกทั้งหลายของท่านอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของกษัตริย์ซาร์ คัมภีร์นี้ของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพยานให้ข้าว่า หากพวกท่านคนใดตัดสินใจออกมาจากป้อม เขาจะปลอดภัยจากอันตรายใดๆ”

353

[1] E.G. Brown บันทึกไว้ใน *A Year amongst the Persians*, p.74 ว่า “ดังนั้นการต้านทานอย่างไม่คิดชีวิตของชาวบาปีมาจากความแข็งแกร่งของตำแหน่งที่พวกเขาครอบครอง น้อยกว่ามาจากความกล้ากล้าผิดธรรมดาที่พวกเขาป้องกันตนเอง แม้แต่สตรีก็มีส่วนร่วมในการป้องกัน และต่อมาข้าพเจ้าได้ยินจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ว่า พวกเขาอดอดมยาวของตนเหมือนกับสตรีคาทอลิกในในอดีต แล้วนำมาผูกรอบปืนที่พิลึกก็เพื่อให้เกิดการคำนวณที่จำเป็น”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.350 ว่า “เป็นที่แน่ชัดว่าสถานการณ์กำลังเข้าสู่วิกฤติสำหรับชาวมุสลิม และดูราวกับว่าพวกเขาไม่มีวันเอาชนะการต้านทานที่เหนียวแน่นดังกล่าว ยิ่งไปกว่านั้น จะยุ่งยากมากมายไปทำไม? จะทำให้ชีวิตทั้งหลายตกอยู่ในอันตรายอย่างไม่มีประโยชน์ไปทำไม ไม่ใช่ชีวิตของทหารที่มีลมไป แต่ชีวิตของบรรดานายทหารและนายพล? ทำไมเปิดให้ตนเองเจอกับการหัวเราะเยาะและความพ่ายแพ้? ทำไมไม่เอาตามตัวอย่างของเซด ทาบาสี? ทำไมไม่หันไปใช้การหลอกลวง? ทำไมไม่ให้คำสัญญาที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด แม้ว่าภายหลังอาจจำเป็นที่จะสังหารหมู่ผู้ที่เชื่อคนง่ายที่มอบความไว้วางใจในพวกเขา?”

โฮจันท์รับคัมภีร์ไกรอ่านด้วยความเคารพจากมือของผู้นำข่าว และทันใดที่ได้อ่านคำร้องขอโฮจันท์บอกผู้นำข่าวให้ไปแจ้งเจ้านายของเขาว่าตนจะให้คำตอบวันรุ่งขึ้น, คตินั้นโฮจันท์เรียกประชุมสหายคนสำคัญ และพูดต่อพวกเขาเกี่ยวกับความเคลือบแคลงใจที่ตนมีต่อความจริงใจในคำประกาศของศัตรูว่า “การทรยศที่มาซิดารอนและเนริชยังสว่างชัดในจิตใจของเรา สิ่งที่เราทำต่อเพื่อนบาปีที่นั่นพวกเขามุ่งหมายจะทำกับเราเหมือนกัน, อย่างไรก็ตามด้วยความเคารพคัมภีร์ไกรอ่าน เราจะตอบสนองการเชิญของพวกเขา และจะส่งสหายของเราจำนวนหนึ่งไปที่ค่ายของพวกเขา เพื่อว่าความหลอกลวงของพวกเขาจะถูกเผยออกมา”

354

ข้าพเจ้าได้ยืมไอสตาด เมห์ อาลีเย ฮัดโดตซึ่งรอดชีวิตจากการสังหารหมู่ที่ซานจอนเล่าดังต่อไปนี้ : “ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในเด็กกำพร้าซึ่งไม่มีใครอายุมากกว่าสิบปี ที่ได้ไปกับคณะตัวแทนที่โฮจันท์ส่งไปหาอามิร ทุมาน, ที่เหลือเป็นชายอายุกว่าแปดสิบปี ส่วนหนึ่งในจำนวนนี้คือคาบิลาอี โมวัลลา โกลี ออกกอ ดาดาซ, ดารวีช ซาลาห์, โมฮัมหมัด ราฮิมและโมฮัมหมัด, ดารวีช ซาลาห์มีรูปร่างน่าประทับใจที่สุด ตัวสูง เคราสีขาวและงามไม่เหมือนใคร เขาเป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างยิ่งในด้านการปฏิบัติตนที่มีเกียรติและยุติธรรม, การยื่นมือเข้าช่วยในนามของผู้ถูกข่มขู่ของเขา ได้รับความเกรงใจและความเห็นดีเห็นงามเสมอจากเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง, หลังจากที่เขาเปลี่ยนศาสนา เขาสละเกียรติทั้งหมดที่ได้รับมา และแม้จะสูงอายุนานเขาก็สมัครเป็นผู้ปกป้องป้อม เขาเดินนำหน้าเรากลุ่มคัมภีร์ไกรอ่านที่มีตราประทับ ขณะที่เรากฎาไปหาอามิร ทุมาน

355

“เมื่อไปถึงเต็นท์ของเขา เรายืนอยู่ที่ทางเข้ารอคำสั่งจากเขา เขาไม่ตอบรับการทำความเคารพจากเรา และปฏิบัติต่อเราอย่างดูถูกอย่างประจักษ์ชัด, เขาปล่อยให้เรายืนอยู่ครึ่งชั่วโมงก่อนที่จะยอมลดตัวมาพูดกับเราด้วยน้ำเสียงดุด่าอย่างแรง เขาแผดเสียงด้วยความดูหมิ่นอย่างผยองว่า ‘ประชาชนที่ไม่รู้จักละอายและต่ำทรามกว่าเจ้าไม่เคยมีให้เห็น!’ เขาตะเบ็งคำประณามใส่เราเมื่อสหายคนหนึ่งซึ่งแก่และอ่อนเปลี้ยที่สุดขออนุญาตพูดกับเขาหน่อย และเมื่อได้รับอนุญาตแม้จะไม่รู้หนังสือ เขาก็พูดในลักษณะที่ทำให้เราอดชื่นชมอย่างลึกซึ้งไม่ได้ เขาขอร้องว่า ‘พระเจ้าผู้เป็นเจ้ารู้ว่าเราเป็นข้าแผ่นดินที่จงรักภักดีและยึดถือกฎหมายของประมุขของเราและจะเป็นเช่นนี้ตลอด ไม่มีใครปรารถนาอื่นใดนอกจกจะส่งเสริมประโยชน์ที่แท้จริงของรัฐบาลและประชาชนของประมุข เราถูกใส่ความอย่างร้ายแรงโดยพวกไม่ปรารถนาดี ไม่มีผู้แทนของกษัตริย์ชาห์คนใดใครจะคุ้มครองหรือเป็นมิตรกับเรา ไม่มีใครให้เหตุผลปกป้องศาสนาของเราต่อเขา เราเรียนไปยั้งเขาซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่เขาไม่สนใจคำอ้อนวอนของเราและไม่ได้ยินเสียงร้องเรียกของเรา, ศัตรูของเราซึ่งได้ใจจากความเพิกเฉยที่เป็นลักษณะเฉพาะของท่าทีของเจ้าหน้าที่ปกครอง ได้โจมตีเราจากรอบด้าน ปล้นทรัพย์สินของเรา ละเมิดเกียรติของภรรยาและลูกสาวของเรา และจับตัวลูกๆ ของเรา, ด้วยไม่ได้รับการปกป้องจากรัฐบาลและถูกห้อมล้อมโดยศัตรู เราถูกบีบให้ลุกขึ้นปกป้องชีวิตของเรา’

356

“อามิร ทุมานหันไปหารองของเขาและถามว่าเขาจะแนะนำให้ทำอะไร อามิรกล่าวเพิ่มเติมว่า ‘ข้าไม่รู้ว่าจะควรจะให้คำตอบอะไรแก่ชายคนนี้ หากข้ามีศาสนาในหัวใจ ข้าจะอ้าแขนรับศาสนาของเขาอย่างไม่ลังเล’ รองของเขาตอบว่า ‘ไม่มีสิ่งใดนอกจากดาบที่จะปลดปล่อยเราจากความนอกกรีตที่น่าขยะแขยงนี้’ ดารวีช ซาลาห์พูดแทรกว่า ‘ข้ายังถือคัมภีร์ไกรอ่านอยู่ในมือ และถือคำขอร้องที่ท่านเป็นผู้ประกาศเอง ถ้อยคำที่เราฟังได้ยินคือรางวัลสำหรับเราที่ได้ตอบสนองต่อคำขอร้องของท่านหรือ?’

357

“อามิร ทุมานด้วยความเดือดดาลที่ระเบิดออกมา ให้ฉีกคราของดารวีช ซาลาห์และให้โยนเขากับพวกที่อยู่กับเขาเข้าไปในห้องขังใต้ดิน, ข้าพเจ้าและเด็ก ๆ ที่เหลือตกใจกลัวและพยายามหนี, โดยการเปล่งเสียงร้องว่า ‘ยาซาเฮโบซ ซามาน!’ เราริบบ่มุ่งไปที่แนวกันของเรา พวกเราบางคนถูกไล่ตามทันและถูกจับเป็นนักโทษ, ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังหนี ชายที่กำลังไล่ตามมาจับชายเสื้อผ้าของข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าฉีกตัวหลุดจากเขาและไปถึงประตูสู่ทางเข้าป้อมจนได้ในสภาพหมดแรงจริงๆ, ข้าพเจ้าแปลกใจมากเพียงไรเมื่อได้เห็นหนึ่งในสหายซึ่งเป็นชายชื่ออิมาน โกลีถูกศัตรูสืบฉีกอย่างป่าเถื่อน, ข้าพเจ้าสยองขณะที่จ้องมองภาพเหตุการณ์นั้น แม้จะรู้ว่าในวันนั้นเองมีการประกาศยุติการสู้รบ และมีการให้คำสัญญาอย่างจริงจังที่สุดว่าจะไม่มีการกระทำที่รุนแรง, ในไม่ช้าข้าพเจ้ารับทราบว่ายี่ห้อผู้ถูกทรยศโดยน้องชายของตนเอง ผู้ซึ่งอ้างว่าอยากจะถูกจับเขา แล้วส่งตัวเขาให้กับผู้ประหารประหาร

358

“ข้าพเจ้ารีบไปหาโฮจจัทเดี่ยวนั้นผู้ซึ่งต้อนรับข้าพเจ้าด้วยความรัก และโดยการปิดฝุ่นออกจากใบหน้าของข้าพเจ้า แล้วสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ข้าพเจ้า เขาเชิญให้ข้าพเจ้าไปนั่งข้างๆ เขา และบอกข้าพเจ้าให้เล่าชะตากรรมของสหายทั้งหลายของเขา, ข้าพเจ้าพรรณนาให้เขาฟังทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเห็นมา เขาอธิบายว่า ‘นี่คือความโกลาหลของวันแห่งการฟื้นคืนชีพ เป็นความโกลาหลที่โลกไม่เคยเห็นมาก่อน นี่คือนวันที่ ‘มนุษย์จะบินไปจากที่นั่ง มารดาและบิดา ภรรยาและลูกของตน’ (โคโรอ่าน 80:34) นี่คือนวันที่มนุษย์ซึ่งไม่พึงพอใจกับการได้ละทิ้งพี่น้องของตน ขอเสียสละทรัพย์สมบัติของตนเพื่อจะหลังเลือกตั้งพี่น้องที่ใกล้ชิดที่สุด นี่คือนวันที่ ‘มารดาทุกคนที่ให้นมจะละทิ้งทารกที่กำลังดูดนมของเธอ และผู้หญิงทุกคนที่มีภาวะอยู่ในครรภ์จะโยนภระนั้นทิ้ง และเจ้าจะเห็นผู้ชายเมา แต่ภระนั้นพวกเขาไม่ได้เมา แต่นั้นเป็นการเสียนดีที่รุนแรงของพระผู้เป็นเจ้า!’” (โคโรอ่าน 22:2)

359

ขณะที่นั่งอยู่ตรงกลางของเมย์ดาน ^[1] โฮจจัทเรียกตัวสาวกทั้งหลาย เมื่อพวกเขามาถึงโฮจจัทลุกขึ้น ยืนตัวตรงท่ามกลางพวกเขาแล้วกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อพวกเขา “ข้าพเจ้าใจอย่างยิ่งกับความพยายามที่เด็ดเดี่ยวของพวกท่านสหายที่รักยิ่งทั้งหลายของข้า ศัตรูตั้งใจจะทำลายเรา พวกเราไม่มีความปรารถนาอื่นใด เจตนาของพวกเราคือจะหลอกล่อพวกท่านให้ออกมาจกป้อม แล้วสังหารท่านอย่างไรปราณีตามความปรารถนาของหัวใจของพวกเรา, เมื่อพบว่าการทรยศของตนถูกเผยออกมา พวกเขาเลือดเดือดแล้วทำทารุณและคุมขังคนที่แก่ที่สุดและเด็กที่สุดในหมู่พวกท่าน, เป็นที่ชัดเจนว่าจนกว่าจะยึดป้อมนี้ได้และตีพวกท่านกระเจิง พวกเขาจะไม่ยอมวางอาวุธหรือยุติการประหารประหารเรา การอยู่ในป้อมนี้ต่อไปจะทำให้พวกท่านถูกจับเป็นเชลยในที่สุดโดยศัตรู ผู้ซึ่งจะหยามเกียรติภรรยาและสังหารลูกของพวกท่านอย่างแน่นอน, ดังนี้เป็นการดีกว่าที่พวกท่านจะหนีไปกลางดึกและพาภรรยาและลูกไปด้วย ขอให้แต่ละคนแสวงหาสถานที่ปลอดภัยจนกว่าจะถึงเวลาที่การกดขี่นี้จะผ่านพ้นไป, ข้าจะอยู่โดยลำพังเพื่อเผชิญหน้ากับศัตรู ความตายของข้าจะบรรเทาความกระหายการแก้แค้นของพวกเรา ดีกว่าที่พวกท่านทั้งหมดจะมอดม้วย”

360

สหายบาบิทั้งหลายตื่นตื่นใจอย่างลึกซึ้งและประกาศความมุ่งมั่นทั้งน้ำตาว่าจะอยู่เคียงข้างโฮจจัทจนถึงตอนจบ พวกเขาคือว่า “เราไม่มีทางยินยอมละทิ้งท่านไว้กับความปรานีของศัตรูที่กระหายเลือด! ชีวิตของพวกเราไม่ได้ล้ำค่ากว่าชีวิตของท่าน ครอบครัวของเราก็ไม่ได้มีต้นตระกูลที่ประเสริฐกว่าครอบครัวของญาติพี่น้องของท่าน ความหายนะใดก็ตามที่จะบังเกิดกับท่าน คือสิ่งที่เราจะยินดีต้อนรับสำหรับเราเอง”

361

ทั้งหมดรักษาคำปฏิญาณยกเว้นไม่กี่คน คนเหล่านี้ซึ่งไม่สามารถทนความกดดันที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ของการถูกปิดล้อมที่ยืดเยื้อ และได้การสนับสนุนโดยคำแนะนำของโฮจจัทเอง ได้ไปยังสถานที่ปลอดภัยแห่งหนึ่งนอกป้อมเป็นการแยกตัวออกไปจากเพื่อนสาวกที่เหลือ

362

อามีร์ ทุมานฮิดขึ้นมาจากความสิ้นหวัง และสั่งให้ชายที่ร่างกายแข็งแรงทั้งหมดในขานลอนมารวมตัวกันในละแวกค่ายของเขา และพร้อมที่จะรับคำสั่งจากเขา, เขาจัดกำลังกองพลของเขาใหม่ แต่งตั้งนายทหารแต่ละกอง เพิ่มกองพลเหล่านี้เข้าไปในกองทัพที่เกณฑ์มาใหม่ที่มารวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนในเมือง, เขาสั่งไม่น้อยกว่าสิบหกกองพลแต่ละกองพลติดอาวุธปืนสับกระบอก ให้เดินแถวเข้าไปหาป้อม แปรจากสิบหกกองพลนี้ถูกสั่งให้โจมตีป้อมก่อนเที่ยงทุกวัน ซึ่งหลังจากนั้นให้กองกำลังที่เหลือเข้ามาแทนที่ในการรุกต่อจนเวลาค่ำใกล้เข้ามา, ตัวอามีร์เองมาที่สนามรบ และเป็นที่เห็นก่อนเที่ยงทุกวันว่าคอยกำกับความพยายามของกองทัพของตน รับประกันพวกเขาว่ามีรางวัลรอความสำเร็จของพวกเขาอยู่ และเตือนพวกเขาเกี่ยวกับการลงโทษที่ประมุขจะกระทำต่อพวกเขาในกรณีที่น่าพ่ายแพ้

363

การปิดล้อมป้อมดำเนินไปเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม, ด้วยไม่พึงพอใจกับการโจมตีตอนกลางวัน ศัตรูโจมตีขานบาบิตอนกลางคืนด้วยหลายครั้ง, ความดุร้ายในการโจมตีของศัตรู กองกำลังของพวกเขาที่มีจำนวนเหนือกว่า

[1] ดูอภิธาน

อย่างท่วมท้น การรุกรานที่ตามติดกันมาอย่างรวดเร็ว ทำให้กำลังพลของชาวบาบิบางลงและซ้ำเติมความเครียดของพวกเขา กองกำลังเสริมของศัตรวยังคงพรูมาจากทุกทิศทาง ขณะที่ผู้ถูกปิดล้อมระหอยอยู่ในทุกขเวทนาและความหิว^[1]

364

ระหว่างนั้นอามีร์ เนซามัตตสันใจเพิ่มความแข็งแกร่งของอามีร์ นูมานโดยการแต่งตั้งฮาซาน อาลี ข่าน คารูซี ผู้ซึ่งได้รับคำสั่งให้ยู่หัวแถวนำทัพชาวซุนนี่สองกองพลไปยังซานจอน การมาถึงของเขาเป็นสัญญาณสำหรับการระดมปืนใหญ่มาที่ป้อม การระดมยิงอย่างหนักคุกคามที่จะทำให้ลายโครงสร้างของป้อมทันที, การระดมยิงยาวนานอยู่หลายวันซึ่งในระหว่างนี้ที่มั่นของชาวบาบิยังมั่นคงทั้งๆ ที่มีการยิงใส่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ, ระหว่างวันเหล่านั้นเพื่อนๆ ของโฮจัจท์แสดงให้เห็นความกล้าและความชำนาญจนแม้แต่ศัตรูที่เจ็บแสบที่สุดก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชม

365

วันหนึ่งขณะที่การระดมยิงกำลังดำเนินไป แขนขวาของโฮจัจท์ถูกลูกปืนยิงขณะที่เขากำลังชำระมือและใบหน้า, แม้ว่าเขาสังคนรับใช้ไม่ให้แจ้งให้ภรรยาของตนทราบความบาดเจ็บที่ตนได้รับ กระนั้นคนรับใช้ที่ทรนใจจนไม่สามารถปกปิดความรู้สึกของตน น้ำตาของเขาเผยให้เห็นความกดดันจิตใจของเขาโดยไม่ตั้งใจ และทันใดที่ภรรยาของโฮจัจท์รู้เรื่องความบาดเจ็บที่เกิดกับสามีของเธอ เธอวิ่งมาด้วยความเครียดและพบว่าเขาอยู่ในภาวะของการอธิษฐานอย่างสงบไม่สะทสะท้าน, แม้ว่าเลือดจะไหลนองจากบาดแผล สีหน้าของเขายังแสดงความมั่นใจอย่างสงบนิ่ง, เป็นที่ได้อินเขากล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัยประชาชนเหล่านี้ เพราะพวกเขาไม่รู้วาทนทำอะไร ขอทรงปราณีพวกเขา เพราะพวกเขาที่พาพวกเขาหลงทางคือผู้รับผิดชอบเพียงผู้เดียวสำหรับความผิดที่มือของประชาชนเหล่านี้ทำ"

366

โฮจัจท์หาทางสงบความวุ่นวายใจที่ครอบงำภรรยาและญาติพี่น้องที่เห็นเลือดท่วมตัวเขา โฮจัจท์บอกพวกเขาว่า "จงปีติยินดีเพราะข้ายังอยู่กับเจ้า และปรารถนาให้เจ้ายอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่เราได้เห็นตอนนี้เป็นเพียงหยดเดียวเมื่อเทียบกับมหาสมุทรแห่งความทุกข์ทรมานที่จะไหลมา ณ ชั่วโมงแห่งความตายของข้า ไม่ว่าพระองค์จะประกาศิตอะไร เป็นหน้าที่ของเราที่จะยอมตามและศิโรราบต่อพระประสงค์ของพระองค์"

367

ทันใดที่ข่าวการบาดเจ็บของโฮจัจท์ไปถึงสหยาบาบิทั้งหลาย พวกเขาว่างอาวุธแล้วรีบไปหาโฮจัจท์ ระหว่างนั้นศัตรูซึ่งใช้ความได้เปรียบจากการไม่อยู่ชั่วคราวของปรบักษ์ ได้เพิ่มการโจมตีป้อมเป็นสองเท่าและสามารถฝ่าประตูป้อมเข้าไปได้^[2] วันนั้นพวกเขาจับผู้หญิงและเด็กไปเป็นเชลยไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคน และปล้นทรัพย์สมบัติของพวกเขาไปหมด, ทั้งๆ ที่ฤดูหนาวนั้นหนาวจัด เชลยเหล่านี้ก็ถูกทิ้งไว้กลางแจ้งไม่น้อยกว่าสิบห้าวันสิบห้าคืนให้เจอกับความหนาวเหน็บอย่างที่ซานจอนแทบไม่เคยประสบ, พวกเขาสวมเสื้อผ้าบางที่สุดและไม่มีสิ่งห่อหุ้มคุ้มกันตน ถูกทิ้งไว้ในที่ร้างโดยปราศจากอาหารและที่กำบัง, สิ่งคุ้มครองเดียวของพวกเขาคือผ้าโปร่งคลุมศีรษะที่พวกเขาหาทางใช้กำบังใบหน้าอย่างไร้ประโยชน์ให้พ้นจากลมเย็นเป็นน้ำแข็งที่พัดใส่พวกเขาอย่างไม่ปราณี, ฝูงผู้หญิงจากย่านต่างๆ ในซานจอนซึ่งส่วนใหญ่มีฐานะทางสังคมต่ำกว่าพวกเขา แห่กันมายังสถานที่ที่พวกเขาทนทรมาน และพรังพรุกการเยาะเย้ยเหยียดหยามใส่พวกเขา ผู้หญิงเหล่านี้ขณะที่เดินร่ารอบๆ พวกเขา

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.203 ว่า "ในที่สุดการขู่ของราชสำนัก การให้กำลังใจและกำลังเสริม มาถึงเร็วมาก, จำนวนทหารและเสบียงระหว่างชาวบาบิและปรบักษ์ไม่ได้สัดส่วนกันถึงขนาดว่า ผลสุดท้ายนั้นเป็นที่ประจักษ์และจวนเจียนแล้ว"

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.203 ว่า "กองพลคาริโรชภายใต้บัญชาการของหัวหน้าเผ่าฮาซาน อาลี ข่าน (ปัจจุบันเป็นเสนาบดีประจำกรุงปารีส) เข้ายึดป้อมอาลี มาดอน ข่าน กองพลที่สับกเข้าไปในบ้านของอากอ อาซิสซึ่งเป็นหนึ่งในที่มั่นของเมืองและเพาบ้านนั้นจนราบ กองพลผู้คุ้มกันระเบิดโรงเรียนที่ตั้งอยู่ใกล้ประตูฮามาตาน และแม้จะเสียชีวิตผู้บัญชาการไปหนึ่งคนและทหารหลายคนก็ยังคงยึดครองสถานที่นั้นอยู่"

ด้วยความคลั่งงูหนานเป็นการสบประมาทว่า “ตอนนี้เจ้าได้พบพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแล้ว และได้รางวัลอย่างเหลือล้นจากพระองค์” พวกเธอถ่มน้ำลายใส่หน้าและถ่มคำพรสวาทที่หยาบช้ำที่สุดใส่พวกเขา

368

การยึดป้อมแม่จะทำให้สหายทั้งหลายของโฮจจัทขาดแนวป้องกันที่สำคัญ แต่ก็หาได้ชมขวัญหรือบั่นทอนความพยายามของพวกเขา, ทรัพย์สินที่ศัตรูสามารถเอามาได้ถูกปล้นไปหมด ผู้หญิงและเด็กที่ป้องกันตัวเองไม่ได้ถูกจับเป็นเชลย, สหายบาบีที่เหลือกับผู้หญิงและเด็กๆ ที่เหลือ เบียดเสียดกันอยู่ในบ้านหลังต่างๆ ที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับที่พักอาศัยของโฮจจัท พวกเขาแบ่งออกเป็นห้ากลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสิบเก้าคนสิบเก้าคน, จากแต่ละกลุ่มนี้สิบเก้าคนจะรีบออกไปด้วยกันและเปล่งด้วยเสียงเดียวกันว่า “ยา ซาเฮโบซ ซามาน!” แล้วกระโจนเข้าไปอยู่ท่ามกลางศัตรูและตีกองกำลังของศัตรูกระเจิงไปได้สำเร็จ, เสียงที่สูงส่งของสหายบาบีเก้าสิบห้าคนเหล่านี้เพียงอย่างเดียว ก็เพียงพอที่จะชมขวัญและทำให้ผู้โจมตีทั้งหลายหมดความพยายาม

369

สภาพกิจการเช่นนี้ดำเนินไปสามสัปดาห์ นำความอดสูและความสูญเสียตามมาให้ศัตรูที่เชื่อว่าตนสามารถประสพชัยชนะที่เด่นไม่ธรรมดาได้อย่างรวดเร็ว, หลายคนถูกฆ่าระหว่างการประจัญกันเหล่านี้, นายทหารทั้งหลายเริ่มละทิ้งที่ประจำการเป็นที่วิตกต่อผู้บังคับบัญชาทั้งหลาย, ขณะที่กำลังพลของกองทัพถอดใจและหมดเรี่ยวแรง อามิร์ ทุมานเองเหนื่อยอ่อนกับมาตรการบังคับต่างๆ ที่เขาถูกบังคับ นายทหารคุมปืนใหญ่ละทิ้งปืน ขณะที่พลทหารทั้งหลายในกองทัพถอดใจและหมดแรง, อามิร์ ทุมานเองเหนื่อยหน่ายกับการใช้มาตรการขู่บังคับที่ตนถูกบีบให้หันไปใช้เพื่อรักษาวิญญูชนของเขา และเพื่อรักษาประสิทธิภาพและความแข็งแกร่งของพวกเขา, เขาถูกผลักดันอีกครั้งให้หารือนายทหารที่เหลืออยู่และหาทางเยียวยาอย่างเข้าตาจน สำหรับสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตของตนเองไม่น้อยกว่าชีวิตของชาวเมืองซานจอน เขาสารภาพว่า “ข้าเหนื่อยหน่ายต่อการต้านทานอย่างดุดันของคนพวกนี้ เป็นที่ประจักษ์ว่าพวกเขาได้รับการปลุกขวัญและกำลังใจด้วยจิตวิญญาณที่ไม่ว่าการให้กำลังใจจากประมุขของเราจะมากแค่ไหน ก็ไม่สามารถปลุกให้เกิดได้ในคนของเรา, แน่แน่นอนว่าการสละตนเองดังกล่าวไม่มีใครในกำลังพลของกองทัพของเราสามารถสำแดง, ไม่มีอำนาจใดที่เข้าบัญชาการได้ สามารถปลุกเร้าคนของข้าขึ้นมาจากตมแห่งความสิ้นหวังที่พวกเขาจมลงไป, ไม่ว่าพวกเขาจะมีชัยหรือล้มเหลว ทหารเหล่านี้เชื่อว่าตนถูกกำหนดชะตาให้ตกรรชชั้วกัลปาวสาน”

370

การพิจารณารืออย่างผู้ใหญ่ของพวกเขา ลงเอยที่การตัดสินใจขุดอุโมงค์จากที่ตั้งค่ายของตนไปยังสถานที่หนึ่งข้างใต้ยานซึ่งเป็นที่ตั้งของที่อยู่อาศัยของสาวกทั้งหลายโฮจจัท, พวกเขามุ่งมั่นที่จะระเบิดบ้านเหล่านี้และด้วยวิธีนี้บังคับชาวบาบีให้ยอมแพ้อย่างไม่มีเงื่อนไข, เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มที่พวกเขาตรากตรำในการไส่ขุดระเบิดทุกชนิดเข้าไปให้เต็มอุโมงค์ และในเวลาเดียวกันก็รื้อทำลายบ้านเหล่านั้นที่ยังอยู่ด้วยความโหดเหี้ยมทารุณ, ด้วยปรารถนาจะเร่งงานการทำลาย อามิร์ ทุมานสั่งนายทหารทั้งหลายที่ดูแลรับผิดชอบปืนใหญ่ของตนให้เล็งการยิงไปที่ที่พักอาศัยของโฮจจัท เนื่องด้วยอาคารต่างๆ ที่คั่นกลางระหว่างบ้านของโฮจจัทและค่ายของศัตรูถูกทำลายราบไปแล้ว จึงไม่เหลืออุปสรรคในหนทางของการทำลายบ้านนั้นในที่สุด

371

ส่วนหนึ่งของที่อาศัยของโฮจจัทพังลงมาแล้วขณะที่เขาซึ่งยังคงอาศัยอยู่ภายในนั้น หันไปหาภรรยาชื่อคาดีเจห์ที่กำลังอุ้มฮาดีลูทการกไว้บนแขน และเตือนเธอว่าวันนั้นกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว คือวันที่เธอและลูกทารกอาจถูกจับเป็นเชลย และบอกเธอให้เตรียมตัวสำหรับวันนั้น, ขณะที่เธอกำลังระบายความเครียด ลูกปืนใหญ่ยิงมาที่ห้องที่เธออาศัยอยู่ทำให้เธอตายทันที ลูกที่เธอกำลังอุ้มอยู่กับอกตกลงไปในเตาถ่านข้างๆ และไม่นานหลังจากนั้นตายเพราะความบาดเจ็บที่เธอได้รับในบ้านของมีร์ซา อาโบล กอเซมผู้เป็นโมฆาทิดแห่งซานจอน

372

แม้ว่าจะเปี่ยมไปด้วยความเศร้าโศกโฮจจัทก็ไม่เศร้าจนไม่เป็นอันทำอะไร เขาร้องว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า วันที่ข้าพเจ้าพบพระผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ และมองเห็นการสำแดงพระวิญญาณนรินทร์ร์ของพระองค์ในพระผู้เป็นที่รักยิ่งนั้น ข้าพเจ้าเห็นความหายนะล่วงหน้าข้าพเจ้าครทหนทุกซ์เพื่อพระองค์, เรื่องเศร้าทั้งหลายของข้าพเจ้าตราจบจนถึงเวลานี้แม้จะหนักมาก ก็ไม่มีทางเทียบได้กับความปวดร้าวที่ข้าพเจ้าเต็มใจทนทรมาณในนามของพระองค์, ชีวิตที่น่าเวทมนนี้ของข้าพเจ้า การสูญเสียภรรยาและลูก การสละญาติพี่น้องและสหายกลุ่มหนึ่งเป็นพลี จะเทียบกับพระพรที่การยอมรับการสำแดงองค์ของพระองค์ประทานให้แก่ข้าพเจ้าได้

อย่างไร! ขอให้ชีวิตสุดคณานับเป็นของข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าครอบครองความร่ำรวยและความรุ่งโรจน์ของทั้งโลก เพื่อว่าข้าพเจ้าจะสละสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอย่างอิสระและเบิกบานในหนทางของพระองค์”

373

ความสูญเสียอย่างน่าสลดที่ผู้นำที่รักยิ่งของตนประสบ และความบาดเจ็บสาหัสที่เขาได้รับ กัดต้นจิตใจสหายทั้งหลายของโฮจจัทและทำให้พวกเขาโกรธแค้นเป็นไฟ, พวกเขามุ่งมั่นที่จะพยายามอย่างไม่คิดชีวิตเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อแก้แค้นให้กับเลือดของเพื่อนร่วมศาสนาที่ถูกสังหาร, อย่างไรก็ตามโฮจจัทชักจูงพวกเขาไม่ให้พยายามดังกล่าว และเคียวเซ็ญพวกเขาไม่ให้เร่งรีบเรื่องการสู้รบ โฮจจัทบอกพวกเขาให้ยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ให้สงบใจและแน่วแนจนถึงตอนจบ ไม่ว่าตอนจบนั้นจะมาถึงเมื่อไร

374

เมื่อเวลาผ่านไปจำนวนของชาวบาบิลลดลง ความทุกข์ทรมานของพวกเขาทวีขึ้น และพื้นที่ที่พวกเขารู้สึกปลอดภัยลดน้อยลง, เช้าวันที่ห้าเดือนราบี โยล อฟวาล ฮ.ศ.1267 [8 มกราคม ค.ศ.1851 (พ.ศ.2394)] โฮจจัทซึ่งได้ทนความเจ็บปวดที่รุนแรงของบาดแผลมาแล้วสิบเก้าวัน ขณะกำลังอธิษฐาน หมอบราบลงบนใบหน้าเปล่งเสียงเรียกพระนามของพระบ๊อบ ได้สิ้นลมหายใจอย่างกะทันหัน

375

การตายอย่างกะทันหันของโฮจจัทเป็นเรื่องช็อกอย่างรุนแรงสำหรับญาติพี่น้องและสหายทั้งหลายของเขา, ความเศร้าโศกของพวกเขาเน้นกินลึกต่อการล่วงลับไปของผู้นำที่สามารถ ประสบความสำเร็จและให้แรงบันดาลใจยิ่งนี้, สหายของโฮจจัทสองคนคือดิน โมฮัมหมัด วาซีร์และมี้ร์ เรซาเย ชาร์ดาร์ ตกปากกรับคำทันทีก่อนที่จะถูกระงับความตายของเขา ที่จะฝังศพของเขาในสถานที่ที่ไม่มีญาติพี่น้องหรือเพื่อนของเขาจะเดาได้, ตอนเที่ยงคืนร่างของโฮจจัทถูกหามยังห้องหนึ่งซึ่งเป็นของดิน โมฮัมหมัด วาซีร์แล้วทำการฝังศพ พวกเขาถือท่าหลายห้องนั้นเพื่อรับประกันความปลอดภัยของศพมิให้ถูกลบหลู่ และใช้ความระมัดระวังที่สุดในการรักษาความลับของตำแหน่งที่ฝังนั้น

376

สตรีบาบีกว่าห้าร้อยคนที่รอดชีวิตจากโศกนาฏกรรมที่นากลัวนั้น มารวมตัวกันที่บ้านของโฮจจัททันทีหลังจากความตายของเขา, แม้ว่าผู้นำของตนจะตายไป สหายทั้งหลายของโฮจจัทก็เผชิญหน้ากับกองกำลังผู้โจมตีต่อไปด้วยพลังใจที่ไม่ลดถอย, จากฝูงชนมหาศาลที่แหกกันมาอยู่ใต้ธงของโฮจจัท เหลือชายที่ยังแข็งขันเพียงสองร้อยคน ที่เหลือตายไปแล้วหรือไม่ก็พิการอย่างสิ้นเชิงเพราะความบาดเจ็บที่พวกเขาได้รับ

377

การได้รู้ว่าผู้นำที่ให้แรงบันดาลใจยิ่งถูกกำจัดไปแล้ว ทำให้ฝ่ายศัตรูฮึดขึ้นมาต้านทานและตัดสินใจที่จะกวาดล้างกองกำลังที่นาเกรงขามที่ยังเหลืออยู่ที่พวกเขาไม่สามารถกำราบได้มาก่อน พวกเขาเริ่มการโจมตีไปทั่วอย่างดุเดือดและมุ่งมั่นยิ่งกว่าครั้งใดๆ ก่อนนี้, ด้วยได้รับการปลุกใจโดยการตีกลองและเสียงแตร และได้กำลังใจจากเสียงตะโกนอย่างปรีดาที่เปล่งโดยประชาชน พวกเขาเข้ากระโจนใส่ชาวบาบิด้วยความดุร้ายที่ไม่มีการควบคุม และตั้งใจที่จะไม่พิกจนกว่าจะกำจัดชาวบาบิทั้งหมด, ทั้งๆ ที่ถูกโจมตีอย่างดุเดือดเช่นนี้ สหายบาบิทั้งหลายก็เปล่งเสียงร้อง “ยา ซาเฮโบช ซามาน!” อีกครั้ง แล้วรีบออกไปดิ้นรนต่อสู้อย่างกล้าหาญต่อไปอย่างไม่หวาดหวั่นจนกระทั่งทั้งหมดถูกสังหารหรือจับตัว

378

การสังหารหมู่ที่นั่นแทบจะยังไม่ทันลงมือก็มีการส่งสัญญาณให้ทำการปล้นสะดมอย่างไม่เคยมีตัวอย่างในด้านขอบเขตและความดุร้าย, หากอามีร์ ทุมานไม่ได้ออกคำสั่งให้ละเว้นสิ่งที่เหลืออยู่ในบ้านและข้าวของของโฮจจัทและให้ละเว้นจากการกระทำความรุนแรงใดๆ ต่อญาติพี่น้องของโฮจจัท กองทัพที่ตะกละของเขาคงทำการโจมตีที่ขลาดกว่านี้, เจตนาของเขาคือแจ้งทางการในเตหะรานและแสวงหาคำแนะนำใดๆ ที่พวกเขาอยากจะทำ อย่างไรก็ตามเขาไม่สามารถระงับอารมณ์รุนแรงที่ปลุกใจคนของเขาได้อย่างไม่มีกำหนด, เหล่าโอลามาแห่งซานจอนตันเต็นดีใจมากต่อชัยชนะที่ได้มาด้วยความพยายามและการสูญเสียชีวิตดังกล่าว ซึ่งเกี่ยวพันไปถึงชื่อเสียงและเกียรติภูมิของตนในระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน, พวกเขาพยายามช่วยประชาชนให้กระทำการที่โหดเหี้ยมบ้าบอเดือดทุกอย่างที่นึกคิดได้ต่อชีวิตของเชลยชายและเกียรติของเชลยหญิง, ยามทั้งหลายที่คุ้มกันทางเข้าบ้านที่โฮจจัทเคยอาศัยอยู่ ถูกขับออกไปจากที่ประจำการในความโกลาหลทั่วไปที่เป็นผลตามมา, ประชาชนจับมือกับ

กองทัพปล้นสะดมทรัพย์สินและทำร้ายบุคคลไม่กี่คนที่ยังรอดชีวิตจากการดินร่นต่อสู้ที่นาทรงจำนั้น, อามิร ทุมานและผู้ว่าการซานจอนต่างก็ไม่สามารถระงับความกระหายการปล้นและแก๊งค์ที่ครอบงำทั้งเมือง, ระเบียบและวินัยไม่มีอยู่อีกต่อไปท่ามกลางความสับสนอลหม่านไปทั่ว

379

อย่างไรก็ตามผู้ว่าการมณฑลสามารถชักนำนายทหารทั้งหลายของกองทัพให้รวบรวมเคลย์ทั้งหลายมาไว้ในบ้านของฮาจิ โกลัม และให้อยู่ในอารักขากว่าจะมีคำสั่งการมาใหม่จากเตหะราน, เคลย์ทั้งคณะซุกตัวอยู่ด้วยกันเหมือนแกะในสถานที่นาเวหนานั้น โดยเจอกับความเป็นของฤดูหนาวที่หนาวเหน็บ, ภายในบริเวณที่ถูกปิดล้อมที่พวกเขาเบียดเสียดอยู่ด้วยกันไม่มีหลังคาและเครื่องเรือน พวกเขาอยู่โดยปราศจากอาหารเป็นเวลาสามสัปดาห์จากนั้นเคลย์หญิงถูกย้ายไปที่บ้านของโมฆาฮิดชื่อมีร์ซา อาโบล กอเซม ด้วยหวังว่าเขาจะชักนำพวกเธอให้ถอนตัวจากศาสนาเพื่อแลกกับข้อเสนอให้ได้รับอิสรภาพ, อย่างไรก็ตามด้วยการช่วยเหลือของภรรยา น้องสาวและลูกสาวทั้งหลายของตน โมฆาฮิดโลกผู้นี้ได้ยึดทุกสิ่งทีเคลย์หญิงได้รับอนุญาตนำติดตัวมาได้ถอดเสื้อผ้าของพวกเธอออกแล้วให้สวมเครื่องแต่งกายที่หอมช่อที่สุด และเอาสิ่งมีค่าใดๆ ก็ตามที่เขาพบในข้าวของของพวกเธอมาเป็นของตัวเอง

380

หลังจากที่ทนทรมานความยากลำบากเหลือพรรณนา เคลย์หญิงเหล่านี้ได้รับอนุญาตให้ไปอยู่กับญาติๆ ด้วยเงื่อนไขว่า ญาติเหล่านั้นต้องรับผิดชอบความประพฤติของพวกเธอทั้งหมดในอนาคต, ที่เหลือให้แยกย้ายกันไปตามหมู่บ้านต่างๆ ในละแวกนั้น ซึ่งชาวหมู่บ้านเหล่านั้นไม่เหมือนกับชาวเมืองซานจอน ได้ต้อนรับผู้มาใหม่ด้วยการปฏิบัติที่ทั้งรักใคร่และจริงใจ อย่างไรก็ตามครอบครัวของโฮจัจท์ถูกกักตัวในซานจอนจนกระทั่งมีคำสั่งการที่แน่ชัดมาถึงจากเตหะราน

381

สำหรับเคลย์ที่บาดเจ็บ พวกเขากุมอบไว้ในอารักขากว่าจนถึงเวลาที่เจ้าหน้าที่ในเมืองหลวงจะส่งคำสั่งมาว่าจะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไร, ระหว่างนั้นความเป็นที่หนาวเหน็บที่เคลย์เหล่านี้เจอและทารุณกรรมที่พวกเขาโดนทำให้พวกเขาพากันมอดม้วยหมดภายในไม่กี่วัน

382

เคลย์ที่เหลือถูกอามิร ทุมานส่งมอบให้กับมือของกองพลคารูซี กองพลคัมเซห์และกองพลอิรัก พร้อมกับคำสั่งให้ประหารชีวิตพวกเขาทันที, พวกเขาถูกพาตัวเดินเป็นขบวนพร้อมกับกลองและแตรไปที่ค่ายประจำการของกองทัพ ^[1] กองพลทั้งหมดเหล่านี้ฝึกันเพิ่มความสยดสยองของสิ่งที่น่าขยะแขยงทั้งหลายที่กระทำต่อบรรดา

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน " *Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*" p.207-209 ว่า "จากนั้นโมฮัมหมัด ซาน บิลียีร์บิกกี, อามิร อาร์ชลาน ซานและผู้บัญชาการคนอื่นๆ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะรับประกันด้วยเกียรติของตนว่าจะไว้ชีวิตชาวบาบิ ก็นำตัวชาวบาบิมารวมกันหน้ากองทหารของตนพร้อมกับกลองและแตร และส่งชายหนึ่งร้อยคนที่เลือกมาจากกองพลต่างๆ ให้นำตัวนักโทษทั้งหลายไปและจัดเป็นแถวเดี่ยว จากนั้นมีคำบัญชาให้แทงพวกเขาด้วยดาบปลายปืนซึ่งลงมือทำจริง จากนั้นผู้นำของชาวบาบิคือโฮเลมานซึ่งเป็นช่างทำรองเท้าและฮาจิ คาเซม จิลูกักถูกยิงออกจากปากกระบอกปืนครกเป็นชิ้นๆ, การประหารชีวิตแบบนี้ถูกคิดขึ้นมาในเอเชีย แต่เป็นวิธีปฏิบัติเช่นกันของกองทหารอังกฤษระหว่างการก่อกบฏในอินเดีย โดยมีการชดเชยที่ศาสตร์และสติปัญญาของชาวยุโรปใช้ลงทุนทุกอย่างที่ทำ เป็นการประหารชีวิตที่ประกอบด้วยการมัดเหยื่อติดกับปากกระบอกปืนใหญ่ที่ไสดินปืน, เมื่อเกิดการระเบิดเหยื่อก็ถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ขนาดของชิ้นที่ฉีกออกขึ้นกับปริมาณของดินปืนที่ใช้"

เมื่อประหารเสร็จเคลย์ก็ถูกคัดเลือกใหม่ พวกเขาทั้งหมดมีร์ซา เรซาซึ่งเป็นรองของมุลลา โมฮัมหมัด อาลี [โฮจัจท์] เอาไว้ และสำหรับทุกคนที่มีฐานะสูงและมีความสำคัญพวกเขาสามโซที่คอและไสดรวนที่มือและเท้า, จากนั้นพวกเขาเลือกที่จะไม่ใส่ใจคำบัญชาของกษัตริย์ซาห์ และนำตัวชาวบาบิเหล่านี้ไปเตหะรานเพื่อเพิ่มพูนชัยชนะของตน สำหรับชาวบาบิที่โชคไม่ดีไม่กี่คนที่ถูกทิ้งไว้ซึ่งชีวิตหรือความตายของพวกเขาไม่มีความสำคัญสำหรับใคร พวกเขาถูกละทิ้งและกองทัพที่มีชัยกลับไปยังเมืองหลวง โดยลากนักโทษทั้งหลายไปด้วยโดยให้นำหน้าม้าของนายพลผู้ชนะทั้งหลาย

ผู้ทบทวนที่นำเสนอ, โดยการติดหลาวและหอกเป็นอาวุธพวกเขากระโจนใส่สหายบาบีเจ็ดสิบหกคนที่ยังเหลืออยู่ แหว่งและสับฉีกร่างกายของพวกเขาด้วยความอำมหิตอย่างป่าเถื่อน ที่เหนือกว่าการกระทำที่ร้ายกาจของแม้แต่ นักคำทรมานที่ประณีตที่สุดในเชื้อชาติของพวกเขา, จิตวิญญาณแห่งการแก้แค้นที่ครอบงำคนป่าเถื่อนเหล่านั้นในวันนั้นอยู่เกินขอบเขตทั้งหมด กองพลทั้งหลายแข่งกันทำความสุดโหดที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุดที่หิวสมองอัจฉริยะของพวกเขาสามารถคิดค้น, เมื่อพวกเขากำลังเตรียมตัวที่จะเข้าโจมตีเหยื่อครั้งใหม่ ฮาจี โมฮัมหมัด ฮุสเซนพ่อของอาบอ บาซีร์ ลูกชายยืน และทำให้ฝูงชนที่มารวมตัวกันรอบๆ เขาตื่นเต็นด้วยความยินดีโดยการเปล่งเสียงเรียกอาซาน [1] แม้ในชั่วโมงแห่งความตายเขาก็ป่าวร้องว่า "อัลลาห์ อู อัลบาร" [2] ด้วยความศรัทธาที่แรงกล้าและความสง่าผ่าเผยจนกองพลอิรักทั้งหมดประกาศทันทีว่า ไม่ขอมีส่วนร่วมในการกระทำสิ่งที่น่าละอายดังกล่าวต่อ, โดยการละทิ้งที่ประจำการและเปล่งเสียงร้องว่า "ยา อาลี!" พวกเขาหนีไปจากสถานที่นั้นด้วยความสยองและสะอิดสะเอียน, ขณะที่พวกเขาหันหลังให้กับภาพเหตุการณ์ของการหลังเลือดและความสยดสยองนั้น เป็นที่ได้ยินพวกเขาอุทานว่า "ขอให้ामीร์ มุฮามัดจงถูกสาป! ไอ้คนชั่วช้านั้นหลอกหลวงเรา! ด้วยความมั่งม้นอย่างชั่วร้ายเขาหาทางทำให้เราเชื่อมั่นในความไม่จงรักภักดีของคนพวกนี้ต่ออิหม่ามอาลีและญาติพี่น้องของเขา, แม้ว่าพวกเราทั้งหมดจะถูกสังหาร เราก็จะไม่มัววันยอมช่วยการกระทำที่เป็นอาชญากรรมดังกล่าว"

383

เชลยเหล่านี้จำนวนหนึ่งถูกยิงออกจากกระบอกปืน บางคนถูกถอดเสื้อผ้าจนเปลือย ร่างกายของพวกเขาถูกน้ำเย็นเป็นน้ำแข็งเทใส่ แล้วถูกเขี่ยขึ้นต้อยอย่างแรง บางคนถูกป้ายด้วยน้ำเชื่อมแล้วปล่อยให้มอดม้วยในหิมะ, แม้ว่า จะทรมานความอับอายและทารุณกรรม ก็เป็นที่รู้ว่าเชลยเหล่านี้ไม่มีใครถอนตัวจากศาสนาหรือเอ่ยถ้อยคำโกรธผู้ที่ประหัตประหารตน, ไม่มีแม้แต่เสียงกระซิบความไม่พอใจหลุดออกมาจากริมฝีปากของพวกเขา สีหน้าของพวกเขาไม่ได้เผยให้เห็นเงาของความเสียใจหรือความเศร้าโศก ความหายนะแค่ไหนก็ไม่สามารถทำให้แสงสว่างที่เรืองอยู่ในใบหน้าเหล่านั้นมืดลง ไม่มีถ้อยคำไม่ว่าจะหยาบหยามเพียงใดที่สามารถรบกวนความสงบของการแสดงออกของพวกเขา [3]

เมื่อมาถึงเตหะราน อामीร์ เนซามนายนายกรัฐมนตรีพบว่าจำเป็นที่ จะทำการประหารชีวิตครั้งใหม่ให้เป็นตัวอย่าง และมีร์ซา เรซา, ฮาจี โมฮัมหมัด อาลีและฮาจี โมห์ซินถูกส่งการลงโทษให้เชือดเส้นเลือดดำ เหยื่อทั้งสามไม่เผยความรู้สึกอะไรออกมาแม้แต่น้อยเมื่อรู้ข่าวการจะถูกลงโทษเช่นนี้ กระนั้นก็ตามพวกเขาประกาศว่า การขาดความสุจริตใจซึ่งเป็นความผิดของเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ไม่ใช่หนึ่งในอาชญากรรมทั้งหลายที่พระผู้ทรงมหิตานุภาพสามารถพอใจกับการลงโทษแบบธรรมดา พระองค์จะเรียกร้องให้ทำการลงโทษที่น่าประทับใจและสะอิดสะเอียนกว่าสำหรับบรรดาผู้ประหัตประหารนักบุญทั้งหลายของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาทำนายว่าในไม่ช้านายกรัฐมนตรีจะประสบกับความตายแบบเดียวกันกับที่เขากำลังทำกับพวกตน

ข้าพเจ้าได้ยินคำพยากรณ์นี้อ้างอิงถึง และข้าพเจ้าไม่สงสัยแม้ชั่วขณะว่าบรรดาผู้ที่แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบคำพยากรณ์นี้เชื่อมั่นในความเป็นจริงของคำพยากรณ์, อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าต้องขอกกล่าว ณ ที่นี้ว่าตอนที่ข้าพเจ้าได้รับการบอกคำพยากรณ์นี้ สี่ปีผ่านไปแล้วนับแต่ामीร์ เนซามถูกสังหารโดยราชโองการ, ดังนั้นสิ่งเดียวที่ข้าพเจ้ายืนยันได้คือ ข้าพเจ้าได้การรับประกันว่าบรรดาผู้สละชีวิตแห่งชานจอนเป็นผู้พยากรณ์สิ่งนี้จริงๆ"

[1] เสียงเรียกสวดมนต์

[2] พระผู้เป็นเจ้าของคือพระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่สุด

[3] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.363 ว่า "หลังจากการประหารชีวิตบรรดาผู้ดูเหตุการณ์บุกรุกเข้าไปในสังเวียนแห่งความตาย บางคนค้นหาร่างของเพื่อนเพื่อนเพื่อนเพื่อนเพื่อน เพื่อนไม่อยู่นิ่งเพราะความอยากรู้อยากเห็นที่เสียสุขภาพจิตเท่านั้น, เป็นที่กล่าวว่าชาวมุสลิมคนหนึ่งชื่อวาลี โมฮัมหมัดบังเอิญมาเจอร่างของเพื่อนบ้านคนหนึ่งและเมื่อสังเกตเห็นว่าเขายังไม่ตายทีเดียว จึงเรียกเขาและกล่าวว่า 'ข้าคือเพื่อนบ้านของท่านวาลี โมฮัมหมัด หากท่านต้องการอะไรขอให้ออกมาบอกข้า' เพื่อนบ้านคนนั้นบอกว่ากระหายน้ำ ชาวมุสลิมนั้นไปเอาหินก้อนใหญ่กลับมาหาเพื่อนบ้านทันทีแล้วกล่าวว่า 'จงเปิดปากของท่าน ข้าเอาน้ำมาให้' ขณะที่ชายที่กำลังจะตายทำตาม เขาบดศีรษะของชายผู้นั้นด้วยก้อนหิน

สุดท้ายแล้วบิลีสัยริกก็ออกเดินทางไปที่เตหะรานนำนักโทษสี่สิบสี่คนไปด้วย ซึ่งในจำนวนนี้มีลูกชายของมีร์ซา เรซา, ฮาจี โมฮัมหมัด อาลีและฮาจี โมห์ซินหมอมผ่าตัด สามคนนี้ถูกสังหารหลังจากที่มาถึง คนอื่นๆ ถูกกำหนดชะตาให้นำไปขังในคุก"

384

ทันใดที่บรรดาผู้ประหัตประหารทำงานเสร็จ พวกเขาเริ่มออกหาศพของโฮจันท์ซึ่งสหายบาบีปกปิดสถานที่ฝัง เขาไว้อย่างรอบคอบ, วิถีรามาที่อามหิตผิตมนุษย์ที่สุดไม่สามารถชักนำพวกเขาให้เปิดเผยจุดที่ฝังศพนั้น ผู้ว่าการซึ่งบันดาลโทสะต่อความล้มเหลวในการค้นหาของตน ขอให้ให้นำตัวลูกชายเจ็ดขวบของโฮจันท์ชื่อฮุสเซน มาเพื่อว่า ตนจะพยายามชักนำเขาให้เปิดเผยความลับ^[1] ผู้ว่าการกล่าวพร้อมกับลูบตัวเด็กอย่างนุ่มนวลว่า “ลูกเอ๋ย ข้าเปี่ยมไปด้วยความทุกข์ใจเมื่อรู้ความทุกข์ทรมานทั้งหมดที่เป็นชะตากรรมของพ่อแม่ของเธอ ไม่ใช่ ข้าแต่เป็นโศกนาฏกรรมทั้งหลายในซานลอน ที่ควรรับผิดชอบต่อความชั่วช้าทั้งหลายที่นำไป ตอนนี้ข้าเต็มใจที่จะให้ศพของเธอได้รับการฝังอย่างสมเกียรติ และปรารถนาจะชดเชยสำหรับการกระทำที่นำละอายที่ทารุณของเธอ” โดยการพูดอ้อมๆ อย่างนุ่มนวลเขาทำให้เด็กเปิดเผยความลับ แล้วส่งคนของเขาไปเอาศพมา, ทันใดที่จุดหมายของความปรารถนาของเขาถูกส่งมอบให้แก่มือของเขา เขาสั่งให้ลากศพด้วยเชือกตามเสียงกลองและเสียงแตร ไปตามถนนในซานลอน, เป็นเวลาสามวันสามคืนศพของโฮจันท์ถูกทำร้ายแล้วทำร้ายอีกอย่างสุดจะพรรณนา และวางไว้ในเมย์ดาน^[2] ให้ประชาชนดู, ในคืนวันที่สามเป็นที่รายงานว่ามีคนขี่ม้าจำนวนหนึ่งมาเก็บเศษของศพที่เหลือไปไว้ในสถานที่ปลอดภัยได้สำเร็จโดยมุ่งไปทางกาซวิน, สำหรับญาติพี่น้องของโฮจันท์มีคำสั่งจากเตหะรานให้นำตัวพวกเขาไปซีราชและส่งมอบให้กับมือของผู้ว่าการ ที่นั่นพวกเขาระโหยอยู่ในความยากจนและทุกขเวทนา สมบัติใดๆ ก็ตามที่พวกเขายังมีอยู่ผู้ว่าการยึดไปเป็นของตัวเอง และส่งลงโทษบรรดาเหยื่อแห่งความตะกละของตนให้ไปแสวงหาที่กำบังในบ้านที่ผู้พังและทรุดโทรมหลังหนึ่ง, ลูกชายคนเล็กของโฮจันท์ชื่อเมห์ดีตายเพราะความแร้นแค้นที่เขาและครอบครัวต้องประสบ และถูกฝังกลางซากปรักหักพังที่ใช้เป็นที่กำบัง

385

เก้าปีหลังจากการดิ้นรนต่อสู้ที่นาทรจ้านั้นสิ้นสุดลง ข้าพเจ้าได้รับเอกสิทธิ์ในการไปเยือนซานลอนและเป็นพยานต่อสถานที่เกิดเหตุการณ์สังหารโหดที่น่าสะพรึงกลัวเหล่านั้น, ข้าพเจ้ามองเห็นซากปรักหักพังของป้อมอาลีมาดอน ชานด้วยความปวดร้าวใจและความสยอง และย้ายพื้นดินที่เคยโขกเลือดของเหล่าผู้ปกป้องป้อมที่ผากชื่อไว้, ข้าพเจ้าสามารถสังเกตเห็นร่องรอยของการสังหารพลาญชีวิตมากมายบนประตูรั้วและกำแพงป้อม ซึ่งบ่งบอกการสละป้อมให้แก่ศัตรู และบนก้อนหินที่ใช้เป็นแนวกันข้าพเจ้าสามารถค้นพบรอยเลือดที่หลั่งออกมามากมายในละแวกนั้น

386

สำหรับจำนวนของผู้ที่ล้มตายในวิถีของการประจัญกันเหล่านี้ ยังไม่มีการประเมินที่ถูกต้อง, ผู้ที่มีส่วนร่วมในการดิ้นรนต่อสู้นั้นช่างมากมาย และการปิดล้อมที่พวกเขาต้านไว้ชางยาวนาน จนการสืบหาความจริงที่แน่นอนว่าพวกเขาชื่ออะไรกันบ้างและมีจำนวนเท่าไร ย่อมเป็นงานที่ข้าพเจ้ายอมสังเวยที่จะรับ, รายชื่อที่ยังไม่ยุติของคนเหล่านั้นซึ่งเป็นการดีที่ผู้อ่านจะไปหาดู ได้รับการตระเตรียมไว้โดยอิสมุลลาโฮล มิมและอิสมุลลาโฮล อาซาต, มีรายงานมากมายซึ่งขัดแย้งกันเกี่ยวกับจำนวนที่ถูกต้องแน่นอนของผู้ที่ดิ้นรนต่อสู้และล้มตายภายใต้ธงของโฮจันท์ในซานลอน, บางรายงานประเมินไว้ว่ามีผู้สละชีวิตถึงหนึ่งพันคน แต่ตามรายงานอื่นมีมากกว่านั้นมาก, ข้าพเจ้าได้ยินมาว่าหนึ่งในสหายของโฮจันท์ที่รับหน้าที่บันทึกชื่อของผู้ที่สละชีวิต ได้ฝากบันทึกข้อความไว้ให้ซึ่งคำนวณจำนวนผู้ที่ล้มตายก่อนการสิ้นชีพของโฮจันท์ว่า มีจำนวนหนึ่งพันห้าร้อยเก้าสิบแปดคน ขณะที่ผู้ที่สละชีวิตหลังจากนั้นคิดว่ามีทั้งหมดสองร้อยสองคน

387

สำหรับเรื่องราวที่ข้าพเจ้าเล่ามาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในซานลอน ข้าพเจ้าเป็นหนี้โดยเบื้องต้นต่อมีร์ซาโมฮัมหมัด อาลีเย ทาบิบ ซานจานี, อาบอ บาซิร์และซียิด อาซราฟซึ่งล้วนเป็นผู้สละชีวิตที่ข้าพเจ้ารู้จักมักคุ้นดีทุกคน, ที่เหลือของเรื่องเล่าของข้าพเจ้าอิงอยู่กับต้นฉบับที่มุลลา ฮุสเซนเน ซานจานีเขียนและส่งไปถึงพระบาฮา

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.361 ว่า “ไม่เพียงพอสำหรับพวกเขาที่ได้ช่วยชนะ พวกเขาถึงกับต้องหยามร้างของศัตรูทั้งหลายของตน พวกเขากระตือรือร้นที่จะตั้งคำถามชาวบาบีแต่ไม่ว่าจะขู่เชิญชาวบาบีด้วยวิธีรามาที่รุนแรงเพียงไร ชาวบาบีก็ไม่ยอมปริปาก, พวกเขาเหน็ดเหนื่อยแต่อดทนบนศีรษะของออคอ ดิน โมฮัมหมัด แต่เขาก็ยังเงิบ, ในที่สุดซาร์दारให้นำตัวลูกชายของหัวหน้าที่ตายไปมาหาตน เด็กคนนี้อายุเพียงเจ็ดขวบชื่อออคอ ฮุสเซน และโดยการข่มขู่ที่ฉลาดและการโวลโถมใจ พวกเขาทำให้เด็กพูดออกมาได้สำเร็จ”

[2] จัตุรัส

อูลลาห์ ซึ่งในนั้นเขาบันทึกข้อมูลทั้งหมดที่เขาสามารถรวบรวมมาจากแหล่งต่างๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ตอนนั้น

388

สิ่งที่ข้าพเจ้าเล่ามาเกี่ยวกับการดิ้นรนต่อสู้ที่มาซินดารอน ได้แรงบันดาลใจที่คล้ายกันเป็นอย่างมากจากบันทึกเรื่องราวที่ส่งไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์โดยซียัด อาโบล ทาลิเบ ชาห์มีร์ชาติ และจากการสำรวจโดยย่อที่เตรียมที่นี่โดยหนึ่งในศาสนิกชนชื่อมีร์ชา เฮอร์ อาลีเย อาดิสทานิ, ยิ่งไปกว่านั้นข้าพเจ้าได้สืบหาข้อเท็จจริงบางอย่างเป็นที่แน่นอน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดิ้นรนต่อสู้จากบุคคลทั้งหลายที่เข้าร่วมในการต่อสู้จริงเช่นมุลลา โมฮัมหมัด ซาเดเค โมกอดาส, มุลลา มีร์ชา โมฮัมหมัดเต ฟุรุกกีและฮาจี อับดุล มาจิตบิดาของบาดีและเป็นผู้สละชีวิตของศาสนา

389

สำหรับเหตุการณ์ทั้งหลายที่สัมพันธ์กับชีวิตและการกระทำของวาฮิด ข้าพเจ้าได้รับข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในยาซด์จากเรชา รุห์หนึ่งในสหายคนสนิทของวาฮิด, สำหรับระยะหลังๆ ของการดิ้นรนต่อสู้ในเนริช เรื่องเล่าของข้าพเจ้าส่วนใหญ่ดึงมาจากข้อมูลที่ข้าพเจ้าสามารถรวบรวมมาจากเรื่องราวรายละเอียดที่ส่งไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์โดยศาสนิกชนคนหนึ่งในเมืองนั้นชื่อมุลลา ซาฟี ผู้ซึ่งได้ไตสวนเรื่องราวอย่างรอบคอบและรายงานไปยังพระบาฮาอูลลาห์, สิ่งใดก็ตามที่ปากกาของข้าพเจ้าไม่ได้บันทึก ข้าพเจ้าหวังว่าคนในรุ่นอนาคตจะรวบรวมและเก็บรักษาไว้สำหรับคนรุ่นหลัง, ข้าพเจ้าขอสารภาพว่ามีช่องโหว่มากมายในเรื่องเล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าขอให้ผู้อ่านอย่าถือสา, เป็นความหวังอย่างจริงจังของข้าพเจ้าว่า ช่องโหว่เหล่านี้จะถูกเติมให้เต็มโดยบรรดาผู้ที่จะลุกขึ้นหลังจากข้าพเจ้า เพื่อประมวลเรื่องราวอย่างถ้วนทั่วและเหมาะสมของเหตุการณ์ที่ระทึกใจเหล่านี้ ซึ่งมีนัยสำคัญที่เราสามารถสังเกตเห็นเพียงเลื่อนรางตราบจนเวลานี้

บทที่ 6

การถูกประหารชีวิตของพระบ๊อบ

[Ch 6: Execution of the Báb]

1

คลื่นแห่งความทุกข์ทรมานที่นำสะพริงกล้วที่กระหน่ำตีศาสนาใหม่อย่างรุนแรง และในที่สุดได้กลืนบรรดาสาวกที่สามารถที่สุด เป็นที่รักและไว้วางใจที่สุดของพระบ๊อบตามติดกันมาอย่างรวดเร็ว ได้ทำให้พระองค์ดิ่งลงไปในความเศร้าโศกอย่างพูดไม่ออกดังที่สังเกตเห็นแล้ว, ผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์ของพระองค์กล่าวไว้ว่า เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหกเดือนที่พระผู้เป็นนักโทษแห่งเซห์ริคไม่สามารถเขียนหรือพูดให้จด, ด้วยหัวใจสลายเพราะความเศร้าโศกต่อข่าวร้ายที่มาถึงพระองค์รวดเร็วมาก เป็นข่าวร้ายเกี่ยวกับบททดสอบที่ไม่จบสิ้นที่กลุ่มผู้แทนที่สามารถที่สุดทั้งหลายของพระองค์ ข่าวร้ายเกี่ยวกับความเจ็บปวดทรมานที่บรรดาผู้ถูกปิดล้อมทนต์และการทรยศอย่างไร่างอายุของผู้ที่รอดชีวิต ข่าวร้ายเกี่ยวกับความวิบัติที่ทุกข์ทรมานที่เคลือบทั้งหลายได้สูญสิ้น และการสังหารโหดบุตร สตรีและเด็กอย่างน่าขนลุก อีกทั้งการหยามเกียรติอย่างน่าสะอิดสะเอียนที่กระทำต่อศพของพวกเขา, พระองค์ตามทีเลขานุการยืนยัน ไม่ยอมพบปะมิตรสหายคนใดเป็นเวลาเก้าวัน ไม่สู้อิ่มใจจะแตะอาหารและเครื่องดื่มที่ยื่นให้พระองค์ น้ำตาของพระองค์หลั่งออกมาไม่ขาดสาย และการแสดงความปวดร้าวอย่างเหลือล้นพลั่งออกมาจากหัวใจที่บาดเจ็บของพระองค์ ขณะที่พระองค์ระโหยอย่างเดียวดายและเกินกว่าจะปลอมโยนอยู่ในคุกเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าเดือน

2

เสาทั้งหลายของศาสนาวัยทารกของพระองค์สวนใหญ่ ถูกขัดล้มลงเมื่อพายุเฮอริเคนโจมตีครั้งแรก, โศกซึ่งพระองค์ให้ชื่ออมตะว่าอิสโมลลาฮุล ออเคร์ (พระนามสุดท้ายของพระผู้เป็นเจ้า) ซึ่งต่อมามธรรมจาริกโคโลทาอามของพระบาฮาอุลลาห์ประทานสมญานามที่ประเสริฐว่านอคเทียเย ออครา (จุดสุดท้าย) ผู้ซึ่งในอีกธรรมจาริกหนึ่งพระองค์ทรงยกเขาขึ้นมาสู่ตำแหน่งที่ไม่เป็นรองใครเว้นแต่ตำแหน่งของพระผู้ประกาศข่าวการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ผู้ซึ่งในอีกธรรมจาริกหนึ่งพระองค์ทรงระบุให้เขาเป็นหนึ่งใน "พระผู้นำชาวทั้งหลายที่ถูกตั้งชื่อกล่าวหาว่าเป็นผู้อวดอ้าง" ที่กล่าวไว้ในคัมภีร์โกรอ่าน ผู้ซึ่งคัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซียยกย่องเขาว่าเป็นเพื่อนร่วมแสงบุญ ผู้ซึ่งกระจกจำนวนเท่ากับแปดวาฮิดหมุนรอบ ผู้ซึ่ง "ความปลอญวางและความอุทิศตนอย่างจริงใจต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า" ของเขา "พระผู้เป็นเจ้าภูมิใจท่ามกลางหมู่เทวัญเบื้องบน" ผู้ซึ่งพระอับดุลบาฮาทรงระบุว่าเป็น "ดวงจันทร์แห่งการนำทาง" ซึ่งการมาปรากฏตัวของเขากการเปิดเผยพระธรรมของเซ็นท์จ้อห์น (วิวรณ์บทที่ 11) คาดการณ์ไว้ว่าจะเป็นหนึ่งใน "พยาน" สองคนที่ "วิญญาณแห่งชีวิตจากพระผู้เป็นเจ้า" ต้องเข้าไปก่อนที่ "ความวิบัติที่สองผ่านไประ" บุรุษดังกล่าวในวัยหนุ่มแน่นได้เจอกับความตายที่ซบเซห์ เมย์ดานในบาร์ฟูรุษ เป็นความตายที่พระบาฮาอุลลาห์เป็นพยาน พระเยซูคริสต์ไม่ได้เผชิญในชั่วโมงแห่งความเจ็บปวดทรมานที่สุดของตน, มุลลา ฮุสเซนอักษรแห่งการมีชีวิตคนแรก สมญานามว่าบานูลบ๊อบ (ประตูของประตู) ผู้ถูกระบุว่าเป็น "กระจกปฐม" ซึ่งปากกาของพระบ๊อบลิขิตคำสรรเสริญ บทอธิษฐานและธรรมจาริกแห่งการรำลึกถึงผู้ล่วงลับอย่างเหลือล้นให้แก่เขาจำนวนเท่ากับสามเท่าของคัมภีร์โกรอ่าน ผู้ซึ่งถูกกล่าวถึงในคำสรรเสริญเหล่านี้ว่าเป็น "ผู้เป็นที่รักยิ่งของหัวใจของเรา" อูลีของหลุมศพของเขาปากกาเดียวกันนั้นประกาศว่า ทรงอิทธิฤทธิ์อย่างที่จะประโลมผู้เศร้าโศกและรักษาผู้ป่วย ผู้ซึ่ง "คนทั้งหลายที่ก่อกำเนิดขึ้นมาในตอนเริ่มต้นและตอนจบ" ของยุคศาสนาบาไฮ อัจฉาและจะอัจฉาเขาต่อไปจนกระทั่งถึง "วันแห่งการพิพากษา" ผู้ซึ่งคัมภีร์คิตาบีอิคานแซ่ช่องว่าหากมิใช่เพราะเขา "พระผู้เป็นเจ้ายอมไม่สถิตอยู่บนที่ประทับแห่งความปราณีของพระองค์ หรือประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์อันนั้น" ผู้ซึ่งซียิด คาเชมสรรเสริญถึงขนาดว่าสาวกทั้งหลายของตนสงสัยว่า ผู้ที่ได้รับคำสรรเสริญดังกล่าวน่าจะเป็นพระศาสดาตามพันธสัญญาเอง, ท่านองเดียวกันบุคคลดังกล่าวในวัยที่สมบูรณ์เต็มทีของความเป็นชาย ได้สิ้นชีพด้วยการสละชีวิต ณ ทาบาซี, วาฮิดผู้ที่ดีตาบีอิคานประกาศว่า "ไม่เหมือนใครและไม่มีที่เสมอในวัยเดียวกัน" เป็นบุรุษที่แกวไขอย่างไพศาลและเป็นบุคคลที่เด่นที่สุดเหนือกว่าใครอื่นทั้งหมดที่ไปเข้าร่วมภายใต้ธงของศาสนาใหม่ ซึ่ง "พรสวรรค์และความเป็นนักบุญ" ของเขา "ความสำเร็จอย่างสูงในวิทยาศาสตร์และปรัชญา" ของเขา พระบ๊อบให้การยืนยันไว้ในจาลาเล ซาบีห์ (ข้อพิสูจนั้ทั้งเจ็ด) ของพระองค์ เขาถูกกวาดลงไปในอีกน่านหนึ่งแห่งความโกลาหลเรียบริ้อยภายใต้สภาพแวดล้อมคล้ายกัน และในไม่ช้าก็ถึงคราวที่ได้ดื่มถ้วยที่วิรบุรุษผู้สละชีวิตทั้งหลายแห่งมาซินดาร์อนเคยดื่มจนหมดถ้วย, โสจจัทผู้สนับสนุนอีกคนที่ใจถึงอย่างสะดุดตา มุ่งมั่นอย่างกำราบไม่ได้ แหกแนวไม่เหมือนใครอย่างน่าทึ่งและมีพลังใจที่แรงจัด กำลังถูกดึงอย่างนับไวและหลีกเลี่ยงไม่ได้เข้าไปในเตาหลอมที่ร้อนเป็นไฟ ซึ่งเปลวไฟของเตานี้ได้ปกคลุมซานจอนและพื้นที่รอบๆ แล้ว, ยิ่งไปกว่านั้นลงฝายมารดาของพระบ๊อบซึ่งเป็นบิดาเพียงคนเดียวที่พระองค์รู้จักตั้งแต่วัยเด็ก ผู้เป็นโสดและผู้สนับสนุนพระองค์ เป็นผู้อภิบาลทั้งมารดาและภรรยาของพระองค์ที่ทรงไว้วางใจ

ก็ถูกตัดขาดจากพระองค์โดยขวานของเพชรฆาตในเตหะราน, อักษรแห่งการมีชีวิตซึ่งเป็นสาวกที่พระองค์เลือกสรรจำนวนไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่ง ได้ล่วงหน้าพระองค์ไปสู่สนามแห่งการสละชีวิต, ทาเฮเรห์แม้ว่ายังมีชีวิตก็กำลังไปตามวิถีหนึ่งอย่างกล้าหาญที่จะนำเธอไปสู่ชะตากรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

3

ชีวิตที่เป็นน้ำลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งอัดแน่นไปด้วยเรื่องกังวล เรื่องผิดหวัง เรื่องทรยศและเรื่องเศร้าโศกที่พอกพูนในการกิจที่น่าสลด บัดนี้เคลื่อนไปสู่จุดสูงสุดอย่างฉับไว, ช่วงเวลาที่โกลาหลที่สุดในยุควิกรรมของยุคศาสนาใหม่กำลังจะไปถึงยอดสุดอย่างรวดเร็ว ถ้วยแห่งความวิบัติอันคมขึ้นที่พระผู้ประกาศข่าวยุคศาสนานี้ได้ล้มบัดนี้เต็มจนล้น แท้จริงแล้วพระองค์เองได้บอกล่วงหน้าถึงการสิ้นชีพของตนเองที่ใกล้เข้ามา, ในคิตาบิ พันซ์ ซานซึ่งเป็นหนึ่งในผลงานหายๆ ของพระองค์ พระองค์ทรงกล่าวเป็นนัยถึงความจริงที่ว่า นอว์รูซที่หกหลังจากการประกาศพันธกิจของพระองค์จะเป็นนอว์รูซสุดท้ายที่พระองค์ถูกลิขิตให้ครองบนโลก, ในการตีความอักษรฮาพระองค์ทรงบอกความปรารถนาที่จะสละชีวิต ขณะที่ในกายูโมล แอสมาพระองค์ทรงพยากรณ์การเสร็จสิ้นสมบูรณ์ของภารกิจที่รุ่งโรจน์ของพระองค์ดังกล่าวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, สี่สิบวันก่อนที่จะจากเซห์ริคเป็นครั้งสุดท้ายพระองค์ก็กับรวบรวมเอกสารทั้งหมดในครอบครอง และใส่ในมือของมุลลา บาเกร้อักษรแห่งการมีชีวิตพร้อมกับกล่องเก็บปากกา ตรีประทับและแหวนของพระองค์ ซึ่งพระองค์สั่งการเขาให้นำไปฝากไว้กับมุลลา อับดุล คาริมเม กาซวีนิสมญานามว่ามีร์ชา อาหมัด ผู้ซึ่งจะนำไปส่งมอบให้พระบาฮาอุลลาห์ในเตหะราน

4

ขณะที่ความโกลาหลในมาซินดารอนและเนริชกำลังดำเนินไปตามวิถีที่นองเลือด นายกรัฐมนตรีของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ซึ่งไตร่ตรองดูนัยสำคัญของเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวเหล่านี้ด้วยความกังวล และหวั่นวิตกต่อแรงสะท้อนถึงเพื่อนร่วมชาติ รัฐบาลและประมุขของตน กำลังครุ่นคิดอย่างเร่าร้อนในใจถึงการตัดสินใจที่ซ้ะดานั้น ซึ่งไม่เพียงแต่ถูกลิขิตให้ฝากรอยที่ลบไม่ได้บนโชคชะตาของประเทศของตน แต่ยังมีผลตามมาสุดคณานับต่อโชคชะตาของมนุษยชาติทั้งหมด, บัดนี้เขาเชื่อมั่นเต็มที่แล้วว่ามาตรการการปราบที่ใช้กับสาวกทั้งหลายของพระบ๊อบ มิแต่จะช่วยปลุกพลังใจของพวกเขา เสริมเหล็กให้แก่ความมุ่งมั่นของพวกเขา และทำให้ความจงรักภักดีต่อศาสนาที่ถูกประหัตประหารของพวกเขาเข้มแข็งขึ้น, การโดดเดี่ยวและคุมขังพระบ๊อบกลับส่งผลตรงกันข้ามกับที่อามีร์ เนซามคาดการณ์ไว้อย่างมั่นใจ, ด้วยชีวิตอย่างหนักเขาประณามอย่างเจ็บแสบการใช้ไม้อ่อนที่หายนะของนายกรัฐมนตรีคนก่อนฮาจิ มีร์ชา ออกอซี ซึ่งทำให้เรื่องต่างๆ วิฤติมาถึงขนาดนี้, เขารู้สึกว่าการลงโทษที่เหี้ยมขาดกว่าและเป็นเยี่ยงอย่างยิ่งกว่า ต้องนำมาใช้กับสิ่งที่เขาถือว่าเป็นการกระทำที่ชั่วช้าของความนอกรีต ที่กำลังก่อมลพิษให้แก่สถาบันพลเรือนและสถาบันศาสนาของอาณาจักร, เขาเชื่อว่าไม่มีสิ่งใดที่สามารถสกัดกระแสที่ก่อความพินาศยับเยินดังกล่าวไปทั่วดินแดน นอกจากการดับชีพของพระผู้เป็นต้นกำเนิดหลักความเชื่อที่น่าแขง และเป็นแรงขับที่อยู่เบื้องหลังการเคลื่อนไหวที่มีพลังยิ่ง...

6.1 นายกรัฐมนตรีสั่งการประหารชีวิตพระบ๊อบ [Prime Minister ordered the execution of the Báb]

5

เรื่องราวของโศกนาฏกรรมที่บ่งบอกระยะปิดท้ายของความโกลาหลที่เนริช ได้แพร่กระจายไปทั้งความกว้างและความยาวของเปอร์เซีย และจุดความศรัทธาที่นำตระหนกในหัวใจของบรรดาผู้ที่ได้ยิน, เรื่องราวดังกล่าวทำให้เจ้าหน้าที่ทั้งหลายในเมืองหลวงดิ่งลงไปในความอกสั่นขวัญหนีและฮึดขึ้นมาจากความสิ้นหวัง, อามีร์ เนซาม นายกรัฐมนตรีของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ เสียขวัญเป็นการเฉพาะต่อความมุ่งมั่นที่เอาชนะไม่ได้ ความเหนียวแน่นของความศรัทธาที่รื้อแรงและแน่วแน่ ที่สำแดงออกมาซ้ำแล้วซ้ำอีก, แมว่ากองกำลังของกองทัพหลวงจะมีชัยทุกแห่ง แมว่าสหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซนและวาฮิด จะถูกห้าหั้นตามติดกันมาในการสังหารผลาญชีวิตอย่างอำมหิตโดยนำมือของบรรดานายทหารของกองทัพ, กระนั้นสำหรับปัญญาที่หลักแหลมของผู้ปกครองทั้งหลายในเตหะราน เป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ว่าจิตวิญญาณที่เป็นเหตุของวิกรรมที่หาได้ยากดังกล่าวไม่ได้ถูกพิชิตเลย และอำนาจของจิตวิญญาณนั้นหาได้สิ้นฤทธิ์, ความจงรักภักดีที่กลุ่มที่แตกหมู่ที่หลงเหลืออยู่นั้นมีต่อพระผู้เป็นที่เป็นเชลย ยังไม่เสื่อมคลาย, ทั้งๆ ที่พวกเขาประสบกับความสูญเสียอย่างน่าใจหาย ก็ยังไม่มีสิ่งใดจะเอาชนะความจงรักภักดีนั้นหรือบั่นทอนความศรัทธานั้นได้สำเร็จ, จิตวิญญาณนั้นหาได้ถูกดับแต่กลับลุกโพล่งอย่างรื้อแรงและทำลายล้างกว่าที่เคย, ด้วยโศกเศ็องอยู่ในความทรงจำเกี่ยวกับการถูกข่มขู่เกียรติที่ตนทนทุกข์ กลุ่มที่ถูกประหัตประหารนั้นยึดเหนี่ยวศาสนาของตนอย่างทุ่มเทใจยิ่งขึ้น และมองไปที่พระ

ผู้นำของตนด้วยความหวังและความศรัทธาที่แรงกล้ากว่าเดิม^[1] เหนืออื่นใดพระผู้ที่ได้จุดเปลวไฟและหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณนั้นยังคงมีชีวิต และทั้งๆ ที่ถูกโดดเดี่ยวก็สามารถใช้อิทธิพลโน้มน้าวได้เต็มขีด, แม้แต่ความระงับระไวอย่างไม่หลับนอนก็ไม่สามารถสกัดกระแสที่โฉบไปทั่วพื้นผิวของดินแดน ซึ่งมีการดำรงอยู่ของพระบ็อบเป็นพลังขับเคลื่อน, ดับแสงนั้น อุดกั้นสายธารที่ต้นกำเนิด และกระแสน้ำเชี่ยวที่นำมาซึ่งการทำลายล้างอย่างหนักเป็นผลตามมาจะแห้งไปเอง ดังกล่าวนี้อธิบายความคิดที่โน้มน้าวใจนายกรัฐมนตรีของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์, สำหรับนายกรัฐมนตรีที่เบาปัญญา นั่น การทำให้พระองค์ตายดูเหมือนว่าจะเป็นวิธีที่ขงัดที่สุดสำหรับการฟื้นฟูประเทศของตนจากความอับอายที่เขาคิดว่าได้จมลงไป^[2]

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.210-11 ว่า "เป็นที่รู้กันดีว่าชาวบาบียอยู่ทุกแห่งหน เปอร์เซียเต็มไปด้วยพวกเขา และหากคนมีปัญญาสนใจปัญหาที่เหนือธรรมดา หากนักปรัชญากำลังแสวงหาสูตรใหม่ๆ หากวิญญาณที่มีแผลพทเข้าสะดุ้งตกใจต่อความอยุติธรรมและความอ่อนแอในปัจจุบัน หากพวกเขาถวิลหาให้แก่วิถีและสัญญาของระบบโลกใหม่ที่นำพ้อใจกว่า เราสามารถคิดได้อย่างเหมาะสมว่า จินตนาการที่คมไม่อยู่และกระตือรือร้นที่จะลงมือทำแม้ว่าจะต้องจ่ายด้วยความล้มเหลว หัวใจที่กล้าหาญและพร้อมรบ และในที่สุดผู้ที่ห้าวหาญและทะเยอทะยาน ย่อมถูกยั่วชวนใจได้ง่ายให้กระโจนเข้าร่วมกับกองทัพที่เปิดเผยให้เห็นว่ามีทหารเหมาะที่จะประกอบกันเป็นกองทัพที่ไม่ครั้นคร้าม"

"มีร์ซา ทากี ข่านสาปแช่งความหย่อนยานที่นายกรัฐมนตรีคนก่อนฮาจี มีร์ซา ออกอชียอมให้ยกย่นตราที่ใหญ่หลวงนี้เติบโต เขาตระหนักว่าไม่ควรดำเนินนโยบายที่อ่อนแอนี้ต่อไป และตัดสินใจที่จะทำลายความชั่วร้ายนี้ให้ถึงราก เขาเชื่อมั่นแล้วว่าสาเหตุสำคัญคือตัวพระบ็อบเอง ผู้เป็นบิดาของหลักความเชื่อทั้งหมดที่กำลังปลุกเร้าประชาชน และเขาตัดสินใจที่จะขจัดสาเหตุนั้น"

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.211-13 ว่า "ระหว่างนั้นฮาจี มีร์ซา ทากี หมายถึงจะตีหัวของอสุรกายนี้ของลัทธิบาบีย และเขานึกคิดว่าหลังจากการตีดังกล่าวซึ่งจะขจัดตัวการของความปั่นป่วนนั้นและปราบการชวนใจของเขาได้เป็นแน่ ระเบียบจะคืนสู่สภาพเดิม, กระนั้นก็ตามปรากฏการณ์ประหลาดในรัฐบาลของเอเชียและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐบุรุษอย่างมีร์ซา ทากี ข่าน ผู้สามารถใช้ความรุนแรงตามใจชอบอย่างเลียดโดยไม่ตะขิดตะขวงใจ นายกรัฐมนตรีนี้ไม่ส่งตายผู้ปฏิรูป (พระบ็อบ)! เขาคิดว่าวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่จะทำให้พระบ็อบคือการทำให้พระองค์ย่อยยับทางศีลธรรม, นำตัวพระองค์ออกมาจากสถานที่สงบในเซห์ริค ที่ซึ่งแสงวงกลมบนศีรษะแห่งความทุกข์ทรมาน ความวิสุทธิ ศาสตร์และความคมคายทำให้พระองค์เรืองรัศมีเหมือนดวงอาทิตย์, และแสดงพระองค์ต่อประชาชนตามที่พระองค์เป็น กล่าวคือ ตามที่เขาคิดว่าพระองค์เป็น คือหนทางดีที่สุดที่จะทำให้พระองค์ไม่เป็นภัยโดยการทำลายเกียรติภูมิของพระองค์"

"เขาวาดภาพพระองค์เป็นคนกำมะลอที่กักขฬะ เป็นนักฝันที่อ่อนแอที่ไม่กล้าพอที่จะคิด ไหนเลยจะกำกับวิสาหกิจที่เสี่ยงภัยของสามอัครสาวกของพระองค์ หรือแม้แต่จะมีส่วนร่วมในวิสาหกิจเหล่านั้น, บุรุษดังกล่าวเมื่อถูกนำตัวไปยังเตหะรานและให้เผชิญหน้ากับบรรดานักตรกรวิทยาที่ล้าลึกที่สุดของอิสลาม ได้แต่เพียงยอมแพ้อย่างไม่มีอาการ, อิทธิพลของเขาย่อมอันตรายน้อยกว่าการทำลายร่างกายของเขา แล้วยอมให้ความประเสริฐกว่าซึ่งความตายยอมทำให้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นภาพที่ค้างคาอยู่ในจิตใจของประชาชน, ดังนั้นเป็นที่ตัดสินใจให้จับกุมพระองค์และนำตัวพระองค์ไปเตหะราน และระหว่างทางแสดงให้สาธารณชนเห็นพระองค์ถูกล่ามโซ่และอับอายขายหน้า ให้พระองค์ได้เหตุผลทุกแห่งกับบรรดามุลาแล้วทำให้พระองค์สงบปากเมื่อใดก็ตามที่พระองค์ปากกล้าเกินไป กล่าวโดยย่อคือ ให้พระองค์พบกับการเผชิญหน้าอย่างไม่เสมอกันต่อเนื่องกันเป็นลำดับ ซึ่งพระองค์จะพบกับความพ่ายแพ้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อย่างที่พระองค์น่าจะถูกทำให้เสียขวัญและระงับใจก่อนหน้านั้น, สิ่งใดตัวหนึ่งนี่เองที่พวกเขากระตือรือร้นที่จะชมขวัญ ล่ามโซ่และถอดเชียวเล็บ แล้วส่งตัวสิ่งใดนั้นให้เหล่าสุนัข เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าง่ายเพียงไรที่พวกเขาจะทำให้พระองค์สิ้นฤทธิ์, เมื่อพ่ายแพ้ครั้งหนึ่งแล้ว ชะตาสุดท้ายของพระองค์ไม่สำคัญเท่าไร"

"แผนนี้หาใช่จะไม่มีเหตุผล แต่อิงอยู่กับข้อสมมุติที่ไม่ได้รับการพิสูจน์, เป็นสิ่งไม่เพียงพอที่จะนึกคิดว่าพระบ็อบไร้ความกล้าหาญและความมั่นคง เป็นความจำเป็นที่พระองค์จะต้องเป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่การปฏิบัติตนของพระองค์ในป้อมเซห์ริคไม่ให้หลักฐานดังกล่าว, พระองค์สวดมนต์และทำงานไม่หยุดหย่อน ความเจ็บปวดของพระองค์ไม่มีหมดสิ้น, พวกที่เข้ามาใกล้พระองค์ รู้สึกอย่างไม่ตั้งใจถึงอิทธิพลที่น่าหลงใหลของบุคลิกภาพกิริยาและวาจาของพระองค์, บรรดาผู้คุ้มกันพระองค์ก็ไม่หลุดพ้นจากความอ่อนแอดังกล่าว เขา (พระองค์) รู้สึกว่าความตายของตนใกล้เข้ามา และเขากล่าวถึงเรื่องนี้ถี่รากับเป็นความคิดที่ไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งที่คุ้นเคย แต่

6

เมื่อตื่นตัวที่จะลงมือ นายกรัฐมนตรีเรียกตัวที่ปรึกษาทั้งหลายของตนมา แบ่งปันความกลัวและความหวังของตน และแจ้งให้พวกเขาทราบลักษณะของแผนงานของตน เขาอานานว่า “จงมองพายุที่ศาสนาของซียิดเด บ็อบปลุกขึ้นมาในหัวใจของเพื่อนร่วมชาติของข้า! ในความคิดของข้าถ้าไม่ประหารชีวิตเขาต่อสาธารณชน ไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้ประเทศที่ว้าวุ่นนี้ฟื้นคืนความสงบและสันติได้ ใครกล้าคำนวณกองกำลังที่มอดม้วยไปในวิถีของการประจัญบานที่เซค ทาบาซี? ใครสามารถประเมินความพยายามที่ออกแรงไปให้ได้มาซึ่งชัยชนะ? หันใดที่การทำอันตรายที่เขยามาซินดารอนถูกปราบปราม เปลวไฟของการปลุกกระดมอีกแห่งหนึ่งลุกโพลงในมณฑลฟาร์ ซึ่งนำความทุกข์ทรมานอย่างมากมาสู่ประชาชนของข้าเป็นผลตามมา, หันใดที่เราปราบการก่อกบฏที่ทำลายล้างภาคใต้ การลุกฮืออีกแห่งหนึ่งก็ระเบิดขึ้นในภาคเหนือซึ่งพัดพานอนและบริเวณรอบๆ ในพายุหมุน หากท่านสามารถแนะนำการเยียวยา จงบอกข้ามา เพราะจุดประสงค์เดียวของข้าคือการรับประกันสันติสุขและเกียรติของเพื่อนร่วมชาติ”

7

ไม่มีใครหาญตอบแม้แต่เสียงเดียวเว้นแต่มีร์ซา ออกกอ ซาเน นูร์รัฐมนตรีสงครามซึ่งให้เหตุผลว่า การสังหารซียิดที่ถูกเนรเทศสำหรับการกระทำโดยกลุ่มผู้ก่อความปั่นป่วนที่ไม่รับผิดชอบ ย่อมเป็นการกระทำที่โหดร้ายอย่างเห็นชัด เขาให้เด็กถึงตัวอย่างของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ที่สว่างลับไป ซึ่งวิธีที่ปฏิบัติอยู่เสมอของกษัตริย์ซาห์คือการไม่ใส่ใจการให้ร้ายที่ตำซ้ำที่ศัตรูของซียิดนั้นมาบอกให้ทราบเป็นประจำ อามีร์ เนซามไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง เขาคัดค้านว่า “ข้อพิจารณาดังกล่าวไม่เกี่ยวโยงกันเลยกับประเด็นที่เราเผชิญอยู่ ประโยชน์ของรัฐตกอยู่ในอันตราย และเราไม่สามารถปล่อยให้ความโกลาหลเหล่านี้เกิดขึ้นเป็นระยะๆ, เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นที่สำคัญยิ่งของการปกป้องรักษาเอกภาพของรัฐ อิหม่ามฮุสเซนไม่ได้ถูกประหารชีวิตโดยบุคคลเดียวกันทั้งหลายที่เห็นเขาได้รับสัญลักษณ์ของความรักที่ไม่ธรรมดาจากพระโมฮัมหมัดปูของเขามากกว่าหนึ่งครั้งหรือ? ในสภาพแวดล้อมดังกล่าวพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธการพิจารณาสีหิตที่เชื้อสายของเขาประสาทให้แก่เขาหรือ? ไม่มีสิ่งใดที่ปราศจากการเยียวยาที่ข้าสนับสนุน สามารถถอนรากความชั่วร้ายนี้และนำสันติสุขที่เราปรารถนามาให้เรา”

8

โดยไม่ใส่ใจคำแนะนำของที่ปรึกษาของตน อามีร์ เนซามมีคำสั่งไปถึงนัฟวาบ ฮัมเซห์ มีร์ซาผู้ว่าการอาเซอร์ไบจาน ซึ่งดีเด่นในหมู่เจ้าชายเชื้อพระวงศ์ในด้านหัวใจที่เมตตาและการปฏิบัติตนที่ซื่อตรง ให้เรียกตัวพระบ็อบมาที่ทาบริซ ^[1] เขาระมัดระวังไม่เผยแพร่ประสงค์ที่แท้จริงของตนต่อเจ้าชาย, นัฟวาบซึ่งสันนิษฐานว่าเจตนาของนายกรัฐมนตรีคือจะช่วยให้พระผู้เป็นเชลยของเขากลับบ้าน ได้สั่งหนึ่งในนายทหารที่ตนไว้ใจที่สุด หันที่พร้อมทั้งกำลังขี้นาคุ่มกันให้มุ่งหน้าไปยังเซห์ริคที่ซึ่งพระบ็อบถูกกักขังอยู่ และให้นำตัวพระองค์กลับมามาทาบริซ เขาฝากพระองค์ไว้ในความดูแลของพวกเขา โดยเร่งเร้าพวกเขาให้เกรงใจพระองค์ที่สุด

9

สี่สัปดาห์ก่อนที่นายทหารผู้นั้นจะมาถึงเซห์ริค พระบ็อบรวบรวมเอกสารและธรรมจาริกทั้งหมดในครอบครองของตน และใส่ไว้ในหีบสมบัติพร้อมทั้งกล่องเก็บปากกา ตราประทับและแหวนหินโมราของพระองค์ และฝากไว้ในความดูแลของมุลลา บาเกอร์หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต, เช่นกันพระองค์ส่งมอบจดหมายถึงมีร์ซา อาหมัด

ถึงกับนายินดี, สมมุติสักชั่วขณะหนึ่งว่าเป็นดังที่พรรณนามาทั่วทั้งเปอร์เซีย เขาก็ยังไม่หวั่น? สมมุติว่าเขาไม่แสดงความโอหังหรือความกลัว แต่ขึ้นไปเหนือความโชคร้ายของตน? สมมุติว่าพระองค์ทำให้เหล่าบัณฑิตผู้มีวิชา ล้ำลึกและคมคายที่ตั้งข้อหาพระองค์ เกิดความสับสนได้สำเร็จ? สมมุติว่าพระองค์ยังคงเป็นพระบ็อบยิ่งกว่าที่เคยเป็นสำหรับเหล่าสาวกเก่าๆ ของพระองค์ และเป็นเช่นนั้นสำหรับผู้ที่ไม่แยแสและแม้แต่ศัตรู? ไม่ต้องสงสัยว่าเป็นการเสี่ยงมากเพื่อให้ได้มาก แต่อาจจะต้องสูญเสียมากด้วย และหลังจากที่ซึ่งเรื่องนี้ด้วยความรอบคอบพวกเขาไม่กล้าเสี่ยง”

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale*” p.213 ว่า “นายกรัฐมนตรีเรียกตัวโซเลมาน ซาเน อัฟซาร์มาแล้วขอให้เขานำคำสั่งไปยังทาบริซให้แก่เจ้าชายฮัมเซห์ มีร์ซาผู้ว่าการอาเซอร์ไบจาน ให้นำตัวพระบ็อบออกจากป้อมเซห์ริคและคุมขังพระองค์ในปราสาททาบริซที่ซึ่งพระองค์จะทราบชะตาของตนภายหลัง”

เลขานุการของพระองค์ให้แก่มุลลา บาเกอร์ ซึ่งในจดหมายนั้นพระองค์แนบกุญแจไขหีบสมบัตินั้น, พระองค์เร่งเร้าเขาให้ดูแลสิ่งที่ฝากนี้ให้ดีที่สุดใน ทรงเน้นความศักดิ์สิทธิ์ของสิ่งที่ฝาก และบอกเขาให้ปกปิดของที่อยูข้างในไม่ให้ใครรู้เว้นแต่มีร์ซา আহมัด

10

มุลลา บาเกอร์ออกเดินทางหันที่ไปยังกาซวิน ภายในสิบแปดวันเขาไปถึงเมืองนั้นและทราบว่ามีร์ซา আহมัดจากไปยังโกมแล้ว เขาจากไปยังจุดหมายปลายทางนั้นทันที และไปถึงใกล้จะกลางเดือนชาบาน [12 มิถุนายน-11 กรกฎาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] เวลานั้นข้าพเจ้าอยู่ในโกมกับซาเดเค ทาบรีซีผู้ซึ่งมีร์ซา আহมัดส่งมารับข้าพเจ้าจากซาราน, ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกับมีร์ซา আহมัดที่เขาเขาในย่านบาคห์ พานบีห์ ในสมัยนั้นทำนองเดียวกันเชค อาซิม, ซียิด อิสมาอิลและสหายอีกจำนวนหนึ่งกำลังอาศัยอยู่กับเรา มุลลา บาเกอร์ส่งมอบของฝากให้แก่มือของมีร์ซา আহมัด ผู้ซึ่งโดยการยินกรานของเชค อาซิมได้เปิดออกดูต่อหน้าเรา เราพิศวงเมื่อได้เห็นหนึ่งในสิ่งทั้งหลายที่อยู่ในหีบสมบัตินั้นเป็นกระดาศสีฟ้าม้วนหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อละเอียดที่สุด บนกระดาศนั้นพระบ็อบด้วยลายมือที่วิจิตรของพระองค์เอง ทรงลิขิตว่าจะราวหาร้อยท่อนอย่างประณีตด้วยแบบเขียนซิคคาสเตห์ที่งดงามเป็นรูปห้าเหลี่ยม ซึ่งทุกท่อนถอดมาจากคำว่า "บาฮา" ^[1] ม้วนกระดาศนั้นอยู่ในสภาพที่ถนอมไว้อย่างสมบูรณ์ สะอาดอย่างไม่มีรอยด่าง และเมื่อมองดูครั้งแรกจะได้รับความรู้สึกว่าเป็นตัวพิมพ์มากกว่าเขียนด้วยลายมือ ศิลปะในการเขียนนั้นงดงามและประณีตถึงขนาดว่า เมื่อมองจากระยะหนึ่งการลิขิตนั้นดูเหมือนกับเป็นการแต้มหมึกครั้งเดียวบนแผ่นกระดาศ, เราสยบด้วยชื่นชมขณะที่เราจ้องมองผลงานชิ้นเอกที่เราเชื่อว่าไม่มีอักษรวิจิตรของใครทัดเทียม ม้วนกระดาศนั้นถูกเก็บกลับไปในหีบสมบัติและยื่นคืนให้ มีร์ซา আহมัด ผู้ซึ่งในวันที่ได้รับหีบนั้นได้มุ่งหน้าไปยังเตหะราน ก่อนจะจากไปเขาแจ้งเราว่าทั้งหมดที่เขาเปิดเผยได้เกี่ยวกับจดหมายนั้นคือ คำบัญชาให้ส่งมอบสิ่งที่ฝากนี้ให้กับมือของจินาเบ บาฮา ^[2] ในเตหะราน ^[3] สำหรับตัวข้าพเจ้า มีร์ซา আহมัดส่งการให้มุ่งหน้าไปยังซารานและไปอยู่กับพ่อที่รอคอยการกลับมาของข้าพเจ้าด้วยความกังวล

11

ด้วยข้อสงสัยต่อคำสั่งที่ได้รับจากนั้นพวบ ฮัมซีห์ มีร์ซา นายทหารผู้นั้นนำตัวพระบ็อบไปทาบรีซ และแสดงความเคารพและเกรงใจที่สุดต่อพระองค์, เจ้าชายได้สั่งการเพื่อนคนหนึ่งให้ลัดให้พระองค์อยู่ในบ้านของตน และให้ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความเคารพที่สุด, สามวันหลังจากที่พระบ็อบมาถึง มีคำสั่งใหม่มาจากนายกรัฏมนตรีซึ่งสั่งเจ้าชายให้ดำเนินการประหารชีวิตนักโทษในวันที่ฟาร์มาน (ดูอภิธาน) มาถึงเขา ทำนองเดียวกันใครก็ตามที่แสดงตัวว่าเป็นสาวกของพระองค์ก็ให้ลงโทษถึงตาย, กองพลอาร์มีเนียนแห่งอูร์มีเยห์ซึ่งนายพันของกองพลนี้คือชาม ชาน ได้รับคำสั่งให้ยิงพระบ็อบที่ลานของโรงทหารทาบรีซซึ่งตั้งอยู่ใจกลางเมือง

12

เจ้าชายแสดงความอกสั่นขวัญหนีต่อผู้ที่นำฟาร์มานมา นั่นคือมีร์ซา ฮาซาน ชาน วาซีร์ เนชาม น้องชายของนายกรัฏมนตรี เจ้าชายบอกเขาว่า "จะเป็นการดีกว่าถ้าอามีร์มอบหมายข้าให้ทำการรับใช้ที่มีคุณค่าสูงกว่าสิ่งที่เขามอบหน้าที่ให้ข้าตอนนี้ งานที่ข้าถูกสั่งให้ทำเป็นงานที่คนต่ำทรามเท่านั้นจะรับทำ ข้าไม่ใช่โอบเน ซียาดหรือโอบเน ซาด ^[4] ที่เขาควรจะมาสั่งให้สั่งหารผู้บริสุทธิ์ที่สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัด" มีร์ซา ฮาซาน ชานรายงานคำพูดนี้ของเจ้าชายไปยังพี่ชายของตน ครั้นแล้วนายกรัฏมนตรีสั่งน้องชายของตนมีร์ซา ฮาซาน ชาน

[1] ตามที่ Traveller's Narrative, p.42 บันทึกไว้ พระบ็อบได้ลิขิตไม่น้อยกว่าสามร้อยหกสิบท่อนที่ถอดมาจากคำว่า "บาฮา"

[2] สมญานามที่ตั้งให้พระบาฮาอูลลาห์ในสมัยนั้น

[3] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.65-6 ว่า "จุดจบของการสาแดงองคับนโลกของพระบ็อบบัดนี้ใกล้เข้ามาหาเรา พระองค์รู้ด้วยตัวเองก่อนเหตุการณ์นั้น และหาได้หยุดหดต่อความสังหรณ์ใจนี้ พระองค์ได้ 'จัดบ้านของตนให้เป็นระเบียบ' เกี่ยวกับกิจกรรมทางจิตวิญญาณของชุมชนบาบี ซึ่งถ้าข้าพเจ้าเข้าใจไม่ผิด พระองค์ให้ความไว้วางใจกับอัจฉริยภาพโดยสัญชาตญาณของพระบาฮาอูลลาห์...เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่รู้สึกรู้ว่า สิ่งนี้เป็นไปได้มากกว่าทัศนคติให้ซบเซ อาซาลเป็นผู้อารักขาธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์และเป็นผู้จัดแจงสถานที่ฝังพระศพศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้ากลัวอย่างมากว่าพวกเขาจะปลอมแปลงคำสอนให้เป็นประโยชน์กับพวกตน"

[4] ผู้ประหารประหารผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพระโมฮัมหมัด

ให้ทำตามคำสั่งการที่ตนสั่งไปแล้วตลอดทั้งหมดด้วยตนเองโดยไม่รอช้า นายกรัฐมนตรีเร่งเร้าน้องชายของตนว่า “จงคลายความกังวลที่ทำให้เราหนักอก และให้เรื่องนี้จบลงก่อนที่เราจะเริ่มต้นเดือนรามาดาน เพื่อที่เราจะเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการถือศีลอดด้วยใจที่สงบไม่ถูกรบกวน” มิร์ซา ฮาซาน ข่านพยายามจะแจ้งให้เจ้าชายทราบคำสั่งการใหม่นี้ แต่พยายามไม่สำเร็จเนื่องด้วยเจ้าชายแสร้งทำเป็นว่าป่วยและไม่ยอมพบเขา, ด้วยไม่ยินยอมต่อการปฏิเสธรณี เขาออกคำสั่งย้ายพระบ็อบและพวกที่อยู่กับพระองค์ทันที ให้ออกจากบ้านที่พระองค์พักอยู่ไปที่ห้องหนึ่งในโรงทหาร ยิ่งไปกว่านั้นเขาสั่งนายพันซาม ข่านให้ส่งคนของเขาสิบคนมาเฝ้ายามทางเข้าห้องที่พระบ็อบจะถูกกักขัง

13

เมื่อถูกถอดผ้าโปกศีรษะและสายสะพายซึ่งเป็นตราสัญลักษณ์คู่ของเชื้อสายที่ประเสริฐของพระองค์ พระบ็อบกับซียิด ฮุสเซนเลขาการของพระองค์ ถูกผลักไปอยู่อีกที่กักขังหนึ่งซึ่งพระองค์รู้ว่า เป็นเพียงอีกก้าวหนึ่งบนหนทางไปสู่เป้าหมายที่พระองค์ตั้งไว้ว่าจะไปให้ถึง, วันนั้นเป็นพยานต่อความวุ่นวายครั้งใหญ่ในเมืองทาบรีซ ความอลหม่านอย่างใหญ่หลวงที่สัมพันธ์กับวันแห่งการพิพากษาในความคิดของชาวเมือง สุดท้ายแล้วดูเหมือนว่ามาถึงพวกเขาโดยบังเอิญ, เมืองนั้นไม่เคยประสบกับความอลหม่านที่รุนแรงและสลับอย่างที่เคยรอบง่าชาวเมืองในวันที่พระบ็อบถูกนำไปยังสถานที่นั้น ซึ่งจะเป็นสถานที่สำหรับการสละชีวิตของพระองค์, ขณะที่พระองค์ใกล้เข้าไปสู่ลานของโรงทหาร ชายหนุ่มคนหนึ่งพรวดพราดเข้ามาทันใด เขาเฝ้าฝูงชนด้วยความกระตือรือร้นที่จะตามพระองค์ให้ทันโดยไม่สนใจความเสี่ยงและภัยอันตรายเลยที่อาจเกิดขึ้นจากความพยายามดังกล่าว ใบหน้าของเขาอิดโรย ผมเผ้ายุ่งเหยิง ไม่ใส่รองเท้า, ด้วยความตื่นเต้นจนไม่ได้หายใจและหมดแรงด้วยความอ่อนล้า เขาสยบลง ณ แทบเท้าของพระบ็อบ และโดยการจับชายเสื้อของพระองค์เขาวิงวอนพระองค์อย่างสุดใจว่า “ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นท่านนาย ขอทรงอย่าส่งข้าพเจ้าไปจากพระองค์ ที่ได้ก็ตามที่พระองค์ไป ขอให้ข้าพเจ้าตามพระองค์ไปด้วย” พระบ็อบตอบว่า “*โมฮัมหมัด อาลี จงลุกขึ้นและวางใจได้ว่าเจ้าจะได้อยู่กับเรา [1] พรุ่งนี้เจ้าจะเป็นพยานสิ่งที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าประกาศิต*” สหายอีกสองคนซึ่งห้ามใจไม่อยู่ รีบเข้ามาและรับประกันความจงรักภักดีที่ไม่เปลี่ยนแปลงของตนต่อพระองค์ ทั้งสองกับมิร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย ซุนซิ (อานิส) ถูกจับและนำตัวไปไว้ในห้องขังเดียวกันที่พระบ็อบและซียิด ฮุสเซนถูกกักขัง

14

ข้าพเจ้าได้ยินซียิด ฮุสเซนเป็นพยานดังต่อไปนี้ : “คืนนั้นใบหน้าของพระบ็อบเรืองแดงด้วยความเบิกบาน เป็นความเบิกบานอย่างที่ไม่เคยเรื่องออกมาจากสีหน้าของพระองค์มาก่อน, ด้วยไม่ใส่ใจต่อพายุที่กระโชกอยู่รอบๆ พระองค์สนทนากับเราด้วยความชื่นบานและร่าเริง, เรื่องทุกขใจทั้งหลายที่หนักอกพระองค์อย่างมากดูเหมือนจะอันตรธานไปหมด หน้าหนักของเรื่องทุกขใจเหล่านั้นดูเหมือนจะละลายหายไปในสำนักแห่งชัยชนะที่ใกล้เข้ามา พระองค์กล่าวต่อเราว่า ‘พรุ่งนี้จะเป็นวันแห่งการสละชีวิตของเรา ขอให้พวกเจ้าคนหนึ่งลุกขึ้นมาตอนนี้และจบชีวิตของเราด้วยมือของตนเอง เราอยากถูกสังหารโดยมือของมิตรมากกว่ามือของศัตรู’ น้ำตาของเราหลั่งออกมาขณะที่เราได้ยินพระองค์แสดงความปรารถนานั้น อย่างไรก็ตามเราอดห่างออกมาเมื่อคิดถึงการเอาชีวิตที่ล้ำค่าด้วยน้ำมือของตนเอง เราไม่ยอมทำและเสียบ มิร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย ซุนซิ (อานิส) ลุกขึ้นยืนโดยพลันและประกาศความพร้อมของตนที่จะเชื่อฟังสิ่งใดก็ตามที่พระบ็อบปรารถนา, ทันใดที่เราเข้ามาแทรกและบีบบังคับเขาให้ละทิ้งความคิดนั้น พระบ็อบประกาศว่า ‘ชายหนุ่มคนเดียวกันนี้ที่ได้ลุกขึ้นทำตามความปรารถนาของเรา จะสละชีวิตพร้อมกับเรา เราจะเลือกเขาให้มีส่วนในมงกุฏของการสละชีวิตกับเรา’”

6.2 เหตุการณ์ปาฏิหาริย์ของการประหารชีวิตพระบ็อบ [The miraculous event of the execution of the Báb]

15

[1] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.185 ว่า “ไม่ต้องสงสัยว่านี่เป็นความบังเอิญอย่างไม่มีที่เหมือน ที่ทั้งอาลี โมฮัมหมัด (พระบ็อบ) และพระเยซูคริสต์เป็นที่รายงานว่าได้กล่าววาหะเหล่านี้ต่อสาวกคนหนึ่งว่า : ‘วันนี้เจ้าจะได้อยู่กับเราในสวรรค์’”

เข้าตรูมีร์ชา ฮาซาน ช่านสังฟาร์ราช บาซี^[1] ของตนให้นำตัวพระบ็อบไปพบเหล่าโมจทาฮิดชั้นนำของเมืองทาบรีซ เพื่อขอการอนุมัติที่จำเป็นสำหรับการประหารชีวิตพระองค์^[2] ขณะที่พระบ็อบกำลังออกจากโรงทาบรีซ ฮุสเซนถามพระองค์ว่าตนควรจะทำอะไร พระองค์แนะนำเขาว่า “อย่าแสดงความศรัทธาของเจ้า เพื่อว่าเมื่อชั่วโมงนั้นมาถึงเจ้าจะสามารถถ่ายทอดสิ่งต่างๆ ที่เจ้ารู้อยู่คนเดียวให้แก่พวกที่ถูกลิดขี้ตื้อได้ยืนเจ้า” ขณะที่พระองค์ทำการสนทนาเป็นความลับกับเขา ฟาร์ราช บาซีเข้าไปขัดจังหวะอย่างทันใด และจับมือฮุสเซน ดึงตัวเขาออกมาและด่าว่าเขาอย่างรุนแรง พระบ็อบเตือนฟาร์ราช บาซีว่า “จนกว่าเราจะได้พูดกับเขาทุกสิ่งที่เราต้องการจะพูด จะไม่มีอำนาจทางโลกใดๆ สามารถทำให้เราเงียบได้, แม้ว่าโลกทั้งหมดจะติดอาวุธต่อต้านเราก็ไม่สามารถหยุดยั้งเราไม่ให้พูดจนถึงคำสุดท้ายตามความตั้งใจของเรา” ฟาร์ราช บาซีงนงต่อคำยืนยันที่กล้าหาญดังกล่าว อย่างไรก็ตามเขาไม่ตอบและบอกฮุสเซนให้ลุกขึ้นและตามเขาไป

16

เมื่อมีร์ชา โมฮัมหมัด อาลีเย ซุนซึ (อานิส) ถูกพาไปพบเหล่าโมจทาฮิด เขาถูกเร่งรีบแล้วซ้ำอีกให้ถอนตัวจากศาสนาเมื่อพิจารณาถึงตำแหน่งที่พอเลียงของเขาฮุสเซน อาลีเย ซุนซึครองอยู่ อานิสอุทานว่า “ไม่มีวันที่ข้าพเจ้าจะปฏิเสธความเกี่ยวข้องกับผู้เป็นท่านายของข้าพเจ้า พระองค์คือสาระของความศรัทธาและจุดหมายของการบูชาอย่างแท้จริงที่สุดของข้าพเจ้า ในตัวพระองค์ข้าพเจ้าพบสวรรค์ และในการถือปฏิบัติกฎของพระองค์ข้าพเจ้ามองเห็นเรือแห่งความรอดพ้นของข้าพเจ้า” มุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอนิซึ่งอานิสนั่งอยู่ต่อหน้าเขาคำรามว่า “จงหุบปาก! ถ้อยคำดังกล่าวเผยความบ้าของเจ้าออกมาโดยไม่ตั้งใจ ข้าพเจ้าสามารถให้อภัยอย่างเหมาะสมสำหรับถ้อยคำที่ไม่ใช่ความรับผิดชอบของเจ้า” อานิสสวนคำว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้บ้า คำกล่าวหาไม่ควรใช้กล่าวหาท่านต่างหาก ที่ตัดสินประหารชีวิตบุรุษที่ศักดิ์สิทธิ์ไม่น้อยกว่าอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญา, ผู้ที่อาแซนรับศาสนาของพระองค์และปรารถนาจะหลังเลือดในหนทางของพระองค์ไม่ใช่คนโง่”

17

เมื่อถึงคราวของพระบ็อบ พระองค์ถูกนำตัวมาอยู่ต่อหน้ามุลลา โมฮัมหมัดเด มามากอนิ ทันใดที่เขาเห็นและจำพระองค์ได้ เขาคว่าหมายประหารทันทีที่เขาเขียนไว้ก่อนหน้านี้ แล้วส่งหมายนั้นให้บริวารของเขา และบอกให้นำไปส่งมอบให้กับฟาร์ราช บาซี เขาแผดเสียงว่า “ไม่จำเป็นต้องนำตัวฮุสเซน บ็อบมาพบข้า หมายประหารนี้ข้าเขียนในวันที่ข้าพบเขา ณ การชุมนุมที่รัชทายาทเป็นประธาน เขาคือคนๆ เดียวกันที่ข้าเห็นในโอกาสนั้นแน่นอน และที่ผ่านมาเขาไม่ได้สละคำกล่าวอ้างใดๆ ของตน”

18

จากนั้นพระบ็อบถูกนำตัวไปที่บ้านของมีร์ชา บาเกร์ลูกชายผู้ซึ่งพึ่งสืบทอดพ่อของตนมีร์ชา อาหมัด, เมื่อมาถึงพวกเขาพบบริวารของมีร์ชา บาเกร์ยืนอยู่ที่ประตูรั้วถือหมายประหารพระบ็อบอยู่ในมือ บริวารนั้นกล่าวต่อพวกเขา

[1] หัวหน้าบริวาร

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.220 ว่า “ในวันถัดไปตอนเช้าตรู่, ประชาชนของฮัมซึร์ มีร์ชาเปิดประตูคุกแล้วนำตัวพระบ็อบและสาวกทั้งหลายออกมา พวกเขาดูให้แน่ใจว่าโชตรวนที่พวกเขาใส่รอบคอและข้อมือของเหล่านักโทษนั้นใส่ไว้แน่น พวกเขาผูกปลอกคอเหล็กของทุกคนด้วยเชือกซึ่งฟาร์ราชคนหนึ่งจะถืออีกปลายหนึ่งของเชือก, จากนั้นเพื่อให้ทุกคนสามารถเห็นพวกเขาได้ดีและจำพวกเขาได้ พวกเขาพาเหล่านักโทษเดินไปในเมืองตามถนนและตลาด ให้ถูกกลมด้วยการตีและคำพูดหยาบหยาม, ผูกชนมากันเต็มถนนและประชาชนปืนไหลของกันและกันเพื่อจะมองเห็นบุรุษผู้ถูกกล่าวถึงอย่างมากมายได้ดีกว่า, ชาวบาบีทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทุกทิศทาง กำลังพยายามจะปลุกเร้าความรู้สึกสงสารและเห็นใจสักหน่อยในหมู่ผู้มองดูบางคน ซึ่งอาจช่วยพวกตนให้ช่วยพระผู้เป็นท่านายของตนให้รอดได้, พวกที่ไม่แยแส นักปรัชญา เซค ซูฟีหันหน้าหนีไปไม่มองด้วยความขยะแขยงและกลับบ้านไป หรือในทางตรงข้ามรอคอยพระบ็อบอยู่ที่มุมถนนและเพียงแต่เฝ้ามองพระองค์ด้วยความอยากรู้อยากเห็นอย่างเสียบๆ ผูกชนที่แต่งตัวด้วยผ้าซีริวซึ่งกระสีบกระสายและปลุกเร้าได้ง่าย ได้พูดถ้อยคำหยาบหยามใส่ผู้สละชีวิตทั้งสาม แต่พวกเขาต่างก็พร้อมที่จะเปลี่ยนใจเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในสภาพแวดล้อมอย่างทันใด

“ในที่สุดชาวมุสลิมที่มีชัยไล่ตามบรรดานักโทษไปด้วยคำพูดหยาบหยาม พยายามฝายามเข้าไปเพื่อจะตีใบหน้าหรือศีรษะของเหล่านักโทษ และเมื่อทำได้สำเร็จ หรือเมื่อเด็กบางคนขว้างปาบางสิ่งไปถูกหน้าพระบ็อบหรือสหายของพระองค์ ผู้คุ้มกันและฝูงชนจะหัวเราะลั่น”

เขาว่า “ไม่จำเป็นต้องเข้ามา เจ้านายของข้าพเจ้าพอใจแล้วที่พ่อของเขาทำถูกแล้วที่ตัดสินประหารชีวิต เขาไม่สามารถทำสิ่งที่ดีกว่าการเอาเยี่ยงอย่างพ่อ”

19

มุลลา โมทาตา โกลีซึ่งเดินตามรอยเท้าของโมทาฮิดสองคนก่อน ได้ออกพยานหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรของตนเองและไม่ยอมพบหน้าปรักษที่เขากลัวมาก, ทันใดที่ได้เอกสารที่จำเป็นแล้ว ฟาร์ราซ บาชีส่งมอบตัวพระผู้เป็นเชลยของตนให้กับมือของนายพันชาม ชาน และรับประกันว่าเขาสามารถดำเนินงานของเขาได้ เพราะว่าได้การอนุมัติจากทางการฝ่ายพลเรือนและฝ่ายนักบวชของอาณาจักรแล้ว

20

ซียิด ฮุสเซนยังถูกกักขังอยู่ในห้องเดิมที่เขาอยู่กับพระบ็อบเมื่อคืน, ขณะที่พวกเขากำลังดำเนินการนำตัวมีร์ชา โมฮัมหมัด อาลี (อานิส) มาไว้ในห้องเดียวกันนั้น เขานำดาหะสิกและอ้อนวอนพวกเขาให้ยอมให้เขาอยู่กับพระผู้เป็นท่านายของตน, เขาถูกส่งมอบให้กับมือของนายพันชาม ชาน ผู้ซึ่งได้รับคำสั่งให้ประหารชีวิตเขาเช่นกัน หากเขายินกรานไม่ยอมปฏิเสธศาสนาของตน

21

ระหว่างนั้นนายพันชาม ชานพบว่าตนเองใจไม่ดียิ่งขึ้นเรื่อยๆ ต่อความประพฤติของเชลยของตนและการปฏิบัติที่จัดให้เชลยที่ผ่านมา เขาถูกรอปร่งด้วยความกลัวอย่างยิ่งว่าการกระทำของตนจะนำความพิโรธจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามาสู่ตน เขาอธิบายต่อพระบ็อบว่า “ข้าพเจ้านับถือศาสนาคริสต์และไม่ได้คิดร้ายต่อท่าน หากศาสนาของท่านเป็นศาสนาแห่งสัจธรรม ขอช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นจากหน้าที่ในการหลังเลือดท่าน” พระบ็อบทรงตอบว่า “จงปฏิบัติตามที่เจ้าได้รับคำสั่ง และหากเจตนาของเจ้าจริงใจ พระผู้ทรงมหิตานุภาพสามารถคลายความทุกข์ของเจ้าได้แน่นอน”

22

นายพันชาม ชานส่งคนของตนให้ตอกตะปูตัวหนึ่งเข้าไปในเสาที่อยู่ระหว่างประตูของห้องที่ซียิด ฮุสเซนอาศัยอยู่ และทางเข้าห้องติดกัน แล้วผูกเชือกสองเส้นติดกับตะปูนั้น ให้แน่นสำหรับแขวนพระบ็อบและสหายแยกจากกัน

[1] มีร์ชา โมฮัมหมัด อาลี (อานิส) ขอนายพันชาม ชานให้จัดวางร่างของตนในลักษณะที่กำบังร่างของพระบ็อบ

[2] ในที่สุดเขาถูกแขวนในท่าที่ศีรษะของเขาขบอยู่ที่อกของพระผู้เป็นท่านายของตน, ทันใดที่ทั้งสองถูกผูกจน

[1] *Journal Asiatique*, ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409), tome 7, p.378 กล่าวไว้ว่า “พระบ็อบยังคงเงิบ ใบหน้าหล่อซิดของพระองค์ถูกล้อมกรอบด้วยเคราดำและหนวดเล็กน้อย รูปลักษณ์และกิริยาที่ขัดเกลาร่างของพระองค์ มือที่ขาวและละเอียดอ่อนของพระองค์ เสื้อผ้าธรรมดาแต่เรียบร้อยมากของพระองค์ ทุกสิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับพระองค์ ปลุกความสงสารและเห็นใจ”

[2] *The Tarikh-i-Jadid*, p.301-3 บันทึกไว้ว่า “ข้อพิสูจนของความอหิศตุนและความแน่วแน่มั่นของบุรุษที่ประเสริฐนี้ (อานิส) มีอยู่ในจดหมายที่เป็นการเขียนที่วิสุทธิของเขาเอง ซึ่งอยู่ในครอบครองของพี่ชายของเขา มุลลา อับดุลลาห์ซึ่งยังอาศัยอยู่ในทาบรีซ, จดหมายนี้เขาเขียนจากคุกสองหรือสามวันก่อนการสละชีวิตของเขา เป็นการตอบพี่ชายที่ได้เขียนมาถึงเขาและแนะนำเขาให้หนีเหอออกจากความอหิศตุนและความเป็นทาส และในจดหมายนั้นเขาอธิบายเหตุผล, และเนื่องด้วยผู้สละชีวิตเป็นน้องชาย ดังนั้นเขาใช้สำนวนที่แสดงความเคารพในจดหมายของตน เนื้อหาจดหมายตอบนี้คือดังต่อไปนี้ : ‘ข้าแต่เกบเบรห์ของข้าพเจ้า! พระองค์คือพระผู้ทรงเห็นใจ ขอความขอบคุณจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีความผิดที่จะค้นหาในสภาพแวดล้อมของข้าพเจ้า และ’ สำหรับทุกการตรากตรำอย่างหนักตามมาด้วยการพัก” สำหรับที่พี่เขียนมาว่าเรื่องนี้ไม่มีจุดจบ เช่นนั้นเรื่องอะไรหรือมีจุดจบ? อย่างน้อยเราไม่มีความไม่พึงพอใจในเรื่องนี้ จริงๆ แล้วไม่สามารถแสดงความกตัญญูของเราได้เพียงพอสำหรับพระพรนี้ อย่างมากที่สุดเราสามารถถูกสังหารเพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า และโอ นี่คือการสุขเพียงไร! พระประสงค์ของพระผู้เป็นนายต้องบรรลุโดยคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ความสุขุมรอบคอบไม่สามารถเปี่ยงชะตาที่ลิขิตไว้ล่วงหน้าออกไป สิ่งที่พระผู้ประเจ้าประสงค์บังเกิดขึ้น : ไม่มีความเข้มแข็งเว้นแต่ในพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าแต่เกบเบรห์ของข้าพเจ้า! จุดจบของชีวิตของโลกคือความตาย : “ทุกดวงวิญญาณจะลิ้มรสความตาย” หากชะตาลิขิตที่กำหนดไว้ตามที่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า (พระองค์ทรงความรุ่งโรจน์และทรงอำนาจ) ประกาศิตจะบังเกิดกับข้าพเจ้าอย่างกะทันหัน เช่นนั้นพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าคือผู้อภิบาลครอบครัวของข้าพเจ้า และท่านคือผู้พิทักษ์ทรัพย์สินของข้าพเจ้า จงปฏิบัติในลักษณะที่สอดคล้องกับความยินดีของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, จงให้อภัยความล้มเหลวในเรื่องหรือหน้าที่ที่มีต่อพี่ชายซึ่งข้าพเจ้าอาจมีความผิด จงแสวงหาการอภัยสำหรับข้าพเจ้าจากทุกคน

แน่น ทหารกองพลหนึ่งจัดเรียงเป็นสามแถว แถวละสองร้อยห้าสิบคน แต่ละแถวได้รับคำสั่งให้เปิดฉากยิงตามลำดับจนกระทั่งทั้งกองทหารได้ยิงกระสุนออกไปเป็นชุด [1] ครั้นจากการยิงปืนยาวเจ็ดร้อยห้าสิบกะบอกทำให้แสงอาทิตย์เที่ยงวันมืดลง คนราวหนึ่งหมื่นที่มาเบียดเสียดกันบนหลังคาของโรงทหารและบนหลังคาบ้านติดๆ กัน ล้วนเป็นพยานต่อภาพเหตุการณ์ที่น่าเศร้าและสะเทือนอารมณ์นั้น

23

ทันใดที่กลุ่มครันจางหายไป ผู้คนที่พิศวงงงงันกำลังมองดูภาพเหตุการณ์อย่างแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง, ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาโดยมีชีวิตและไม่ได้รับบาดเจ็บคือสหายของพระบ๊อบ ขณะที่พระบ๊อบเองหายไปจากสายตาของพวกเขาโดยไม่ได้รับบาดเจ็บ, แม้ว่าเชือกที่ใช้แขวนทั้งสองถูกกระสุนปืนขาดกระจุย กระนั้นร่างของทั้งสองรอดท่ากระสุนอย่างปาฏิหาริย์ [2] แม้แต่เสื้อคลุมถึงเข่าที่มีรีซ่า โมฮัมหมัด อาลีสวมิใส่อยู่ก็ไม่เปราะเปื้อนทั้งๆ ที่มีครันจางแน่น เสียงของผู้คนที่งุนงงลั่นออกมาว่า "ซียิดเด บ๊อบหายไปจากสายตาของเรา!" พวกเขาเริ่มออกค้นหาพระองค์อย่างตื่นพล่าน และในที่สุดพบพระองค์นั่งอยู่ในห้องเดิมที่พระองค์อาศัยอยู่เมื่อคืน ทำการสนทนาที่ถูกขัดจังหวะให้เสร็จสมบูรณ์กับซียิด ฮุสเซน, สีหน้าของพระองค์แสดงความสงบอย่างไม่สะทกสะท้าน ร่างกายของพระองค์ไหลพันออกมาโดยไม่บาดเจ็บจากท่ากระสุนที่กองพลยิงใส่ พระบ๊อบบอกฟาร์ราซ บาซิวว่า "เราเสร็จการสนทนากับซียิด ฮุสเซนแล้ว ตอนนี้อเจ้าสามารถดำเนินการตามที่เราตั้งใจไว้" ชายผู้นั้นสั่นมากเกินกว่าจะกลับไปทำสิ่งที่ตนได้พยายามทำมาแล้ว, โดยไม่ยอมทำหน้าที่ของตนให้สำเร็จ เขา ณ วินาทีเดียวกันนั้นไปจากสถานที่นั้นและลาออกจากตำแหน่ง เขาเล่าทั้งหมดที่เห็นต่อเพื่อนบ้านมีรีซ่า ซียิด โมห์เซ็นหนึ่งในผู้มีชื่อเสียงในทาบรีซ ผู้ซึ่งเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่ทันใดที่เขาได้ยินเรื่องราว

24

ข้าพเจ้าได้รับเอกสิทธิ์ในเวลาต่อมาได้พบมีรีซ่า ซียิด โมห์เซ็นคนเดียวกันนี้ ผู้ซึ่งพาข้าพเจ้าไปยังสถานที่สละชีวิตของพระบ๊อบ และให้ข้าพเจ้าดูกำแพงที่พระองค์ถูกแขวน, ข้าพเจ้าถูกพาไปยังห้องที่พระองค์กำลังสนทนากับซียิด ฮุสเซน และชี้ให้เห็นจุดที่พระองค์นั่ง ข้าพเจ้าเห็นตะปูที่ศัตรูของพระองค์ตอกเข้าไปในกำแพงซึ่งใช้ผูกเชือกที่พยุงร่างของพระองค์

ในครวัเรียนของข้าพเจ้า และมอบข้าพเจ้าไว้ในความดูแลของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าคือส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า และพระองค์คือผู้อภิบาลที่ดีเพียงไร!"

[1] *Journal Asiatique*, ค.ศ. 1866 (พ.ศ.2409), tome 7, p.377 กล่าวว่า "เมื่อผู้ถูกสังฆโทษถูกยิงในเปอร์เซีย พวกเขาถูกผูกกับเสาหันหน้าไปจากผู้ดู เพื่อว่าพวกเขาจะไม่สามารถเห็นการให้สัญญาณประหารโดยนายทหาร"

[2] M.C.Huart's บันทึกไว้ใน *La Religion du Báb*, p.3-4 ว่า "เสียงร้องลั่นดังมาจากฝูงคนขณะนี้ ขณะที่บรรดาผู้มองดูเหตุการณ์เห็นพระบ๊อบหลุดจากพันธนาการเข้าไปหาพวกเขา, เป็นที่น่าอัศจรรย์ใจที่จะเชื่อ ลูกกระสุนไม่โดนผู้ถูกสังฆโทษแต่กลับตวัดเครื่องผูกมัดและปลดปล่อยเขาเป็นอิสระ นี่คือนักปาฏิหาริย์ที่แท้จริงและพระผู้เป็นเจ้าของท่านนั้นรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากปราศจากความจงรักภักดีและความสงบของกองพลคริสเตียนในเหตุการณ์นี้, เพื่อจะสงบความตื่นเต็นของผู้คนซึ่งกำลังตื่นพล่านสุดๆ และพร้อมที่จะเชื่อคำกล่าวอ้างของศาสนาที่สาธิตสัจธรรมของตนเช่นนี้ เหล่าทหารให้ดูเชือกที่ขาดโดยกระสุนปืน ซึ่งแสดงนัยว่าไม่มีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นจริง, ในเวลาเดียวกันพวกเขาจับพระบ๊อบไปมัดอีกครั้งที่เสาแห่งความตาย ครั้งนี้การประหารชีวิตได้ผล ความยุติธรรมและกฎของชาวมุสลิมได้แสดงความขลังของตน, แต่ผู้คนซึ่งประทับใจอย่างติดตาต่อภาพเหตุการณ์ที่ตื่นตาตื่นใจที่ตนเป็นพยาน ได้แยกย้ายกันไปซ้ำๆ แทบจะไม่เชื่อมั่นว่าพระบ๊อบเป็นคนร้าย, เมื่อพิจารณาทุกสิ่งแล้วการทำคามผิดของเขา (พระบ๊อบ) เป็นเพียงอาชญากรรมสำหรับพวกเคร่งครัดศาสนามากเกินไป และโลกไม่ถือสาความผิดที่ตนไม่เข้าใจ"

A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.375 ว่า "สิ่งที่ไม่ธรรมดาได้เกิดขึ้น ไม่มีที่เหมือนในประวัติการณ์ของประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ : ลูกกระสุนโดนแต่เชือกที่มัดพระบ๊อบ และพระองค์ตกลงมาบนเท้าของตนโดยไม่มีรอยขีดข่วน"

ibid., p.379 บันทึกไว้ว่า "ประจวบกันโดยบังเอิญอย่างแปลกประหลาด ลูกกระสุนโดนแต่เชือกที่ผูกพระบ๊อบ เชือกขาดและพระองค์รู้สึกเป็นอิสระ เสียงเอ็ดอึงและเสียงตะโกนดังขึ้นมาจากรอบด้าน ที่แรกไม่มีใครเข้าใจว่าทั้งหมดเป็นเรื่องอะไร"

25

ทำนองเดียวกันนายพันชาม ชานตะสิงจน์ต่อพลังอำนาจของการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่นี้ เขาส่งคนของเขาให้ไปจากโรงทหารทันที และไม่ยอมให้ตนเองและกองพลของตนเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระทำการใดๆ อีก ที่มีผลให้พระบ็อบบาดเจ็บแม้แต่น้อย, ขณะที่ไปจากลานนั้นเขาสาบานว่าจะไม่ขอลกลับมาทำงานนี้อีกถึงแม้จะต้องสูญเสียชีวิตของตนเอง

26

ทันใดที่นายพันชาม ชานจากไป ออกอ จอน ชาน คัมเซห์นายพันของทหารรักษาการณ์ซึ่งเป็นที่รู้จักเช่นกัน ด้วยชื่อคัมเซห์และนาเชรี ได้อาสาเข้ามาดำเนินการตามคำสั่งประหารชีวิต, บนกำแพงเดียวกันและในลักษณะเดียวกันพระบ็อบและสหายของพระองค์ถูกแขวนอีกครั้ง ขณะที่กองพลจัดแถวเพื่อเปิดฉากยิงทั้งสอง, ตรงกันข้ามกับครั้งก่อนที่เชือกที่ใช้แขวนทั้งสองเท่านั้นที่ถูกยิงขาดกระจุย ครั่งนี้ร่างของทั้งสองแตกละเอียดและผสมกลมกลืนกันเป็นก้อนเนื้อปนกระดูก^[1] คำพูดสุดท้ายของพระบ็อบต่อฝูงชนที่กำลังจ้องมองขณะที่กองพลกำลังเตรียมยิงกระสุนชุดสุดท้ายคือ "ดูกร ประชาชนรุ่นต้อذن! หากเจ้าเชื่อในเรา พวกเจ้าทุกคนยอมเอายีเยียงอย่างขายนุ่มผู้ที่ยืนอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่าพวกเจ้าเกือบทั้งหมด และจะเต็มใจพลีตนเองในหนทางของเรา วันนั้นจะมาถึง คือวันที่เจ้าจะยอมรับเรา วันนั้นเราจะไม่อยู่กับเจ้าอีก"^[2]

[1] *A Traveller's Narrative*, p.45 บันทึกไว้ว่า "อกของเหยื่อทั้งสองพรุนและแขนขาของทั้งสองแหลกละเอียดเว้นแต่ใบหน้าของทั้งสองที่เสียโฉมเพียงเล็กน้อย"

[2] พระบาทอาฮูลาห์ลิลิตไว้ใน *the Ishraqat*, p.3 ว่า "ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงสำแดงจุด [พระบ็อบ] และสติปัญญาเกี่ยวกับทุกสิ่งไม่ว่าในอดีตหรืออนาคตออกมาจากจุดนั้น...แท้จริงแล้วนี่คือจุดที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าลิขิตให้เป็นมหาสมุทรแห่งแสงสว่างสำหรับผู้ที่ยศรัทธาในหมู่คนรับใช้ของพระองค์ และเป็นเปลวไฟสำหรับผู้ที่แข็งขันในหมู่มนุษย์และผู้ไม่เคารพศาสนาในหมู่ประชาชนของพระองค์"

พระบาทอาฮูลาห์ลิลิตไว้ใน *The Kitáb-i-Íqán*, p.195 ว่า "ในการตีความอักษร "ฮา" พระองค์ปรารถนาการสละชีวิตโดยกล่าวว่า : "เราคิดว่าเราได้ยินเสียงร้องเรียกอยู่ในชีวิตส่วนลึกที่สุดของเรา 'จงเสียสละสิ่งที่เจ้ารักมากที่สุด ในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดังที่อหามฮุสเซน ขอสันติสุขจงมีแด่เขา ได้สละชีวิตของเขาเพื่อเห็นแก่เรา' และหากเราไม่คำนึงถึงความลึกซึ้งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้นี้ พระผู้กุมชีวิตของเราไว้ระหว่างมือของพระองค์เป็นพยาน ถึงแม้ว่ากษัตริย์ทั้งหมดของโลกมาเป็นพันธมิตรกัน พวกเขาไม่สามารถเอาไปจากเราได้แม้อักษรเดียว และคนรับใช้เหล่านี้ซึ่งไม่คู่ควรที่จะได้รับความสนใจและแท้จริงแล้วเป็นพวกที่ถูกขับออกจากสังคม จะยังไม่สามารถเพียงไหน...เพื่อว่าทุกคนจะรู้ว่าเราอดทน ยอมจำนน และเสียสละตนเองแค่ไหนในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" และใน p.193 "พระบ็อบ พระผู้เป็นนาย ผู้ทรงประเสริฐสุด ขอให้ชีวิตของทุกคนเป็นพลีแด่พระองค์ ทรงเปิดเผยสารเฉพาะเจาะจงฉบับหนึ่งถึงเหล่านักบวชของทุกเมือง ซึ่งในสารนี้พระองค์ทรงอธิบายลักษณะของการปฏิเสธและการไม่ยอมรับของพวกเขาแต่ละคนอย่างหมดเปลือก "ดังนั้นพวกเจ้าบุรุษผู้มีธรรมทรศนะ จงเอาใจใส่ให้ดี!"

พระอับดุลบาศากกล่าวไว้ใน *Some Answered Questions*, p.30-31 ว่า "พระผู้ทรงสภาวะที่เรื่อนามนี้ลุกขึ้นด้วยอำนาจถึงขนาดที่เขยารากฐานของกฎศาสนา ธรรมเนียม มารยาทสังคม มาตรฐานศีลธรรม และนิสัยของเปอร์เซีย และจัดตั้งกฎ ความศรัทธาและศาสนาใหม่ แม้ว่าบุรุษเลื่องชื่อทั้งหลายของรัฐ ประชาชนส่วนใหญ่และผู้นำศาสนาทั้งหลาย ได้พากันลุกขึ้นเพื่อจะทำลายและกำจัดพระองค์ พระองค์ก็ต้านทานพวกเขาโดยลำพัง และเริ่มทำให้เปอร์เซียทั้งประเทศเคลื่อนไหว...พระองค์ฝึกฝนคนจำนวนมากโดยการอบรมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และมีอิทธิพลอย่างน่าพิศวงต่อความคิด ธรรมเนียม มาตรฐานศีลธรรมและมารยาทสังคมของชาวเปอร์เซีย"

A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.203-204, 376 ว่า "คริสเตียนทั้งหลายเชื่อว่า หากพระเยซูคริสต์ปรารถนาจะลงมาจากไม้กางเขน พระองค์ก็สามารถทำได้โดยง่าย พระองค์สิ้นชีพด้วยเจตจำนงของตนเอง เพราะเป็นที่เขียนไว้ว่าพระองค์ควรสิ้นชีพและเพื่อว่าคำพยากรณ์จะบรรลุผล, ดังนั้นชาวบาบิกกล่าวว่าสิ่งเดียวกันเป็นจริงสำหรับพระบ็อบผู้ให้ความเห็นชอบอย่างชัดเจนต่อคำสอนของพระองค์ด้วยวิธีนี้ ทำนองเดียวกันพระองค์สมควรใจตายเพราะความตายของพระองค์จะเป็นความรอดพ้นของมนุษยชาติ, ใครจะบอกเราเกี่ยวกับวาทะที่พระบ็อบเอ่ยท่ามกลางความอลหม่านอย่างไม่เคยมีมาก่อน ที่เกิดขึ้นขณะที่พระองค์สิ้นชีพไป? ใครจะรู้ความทรงจำที่ปลุกวิญญาณที่ประเสริฐของพระองค์? ใครจะเปิดเผยความลับของความตายนั้นต่อเรา...การมองเห็นความต่ำทราม ความเลวทราม ความหลอกลวงของนักบวชนั้นทำให้วิญญาณที่บริสุทธิ์และ

จริงใจของพระองค์สะดุ้งตกใจ, : พระองค์รู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปอย่างถ้วนทั่วในมาตรฐานศีลธรรมของสาธารณชน และไม่ต้องสงสัยว่าพระองค์ลังเลมากกว่าหนึ่งครั้งเมื่อคิดถึงการปฏิวัติซึ่งดูเหมือนว่า หลีกเลียงไม่ได้ที่จะปลดปล่อยร่างกายและจิตใจให้เป็นอิสระจากแอกแห่งความป่าเถื่อนและความรุนแรง ที่เป็นน้ำหนักครูดทั้งเปอร์เซียเพื่อประโยชน์ที่เห็นแก่ตัวของคนกลุ่มน้อย...ของคนที่รักความเพลิดเพลิน และเป็นความน่าอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศาสนาที่แท้จริงของพระโมฮัมหมัด, พระองค์ต้องงุนงงมาก วิดกอย่างหนัก และจำเป็นต้องมีสามที่กำบังที่โหดเหี้ยมที่สุด ที่จะกระโจนอย่างไม่คิดลงไป ในมหาสมุทรแห่งความมั่งคั่งและเกลียดชังนั้น ซึ่งจะกลืนพระองค์ให้ตาย, ชีวิตของพระองค์เป็นหนึ่งในตัวอย่างของความกล้าหาญที่เลอเลิศที่สุด ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของมนุษยชาติที่จะได้เห็น และยังเป็นข้อพิสูจน์ที่น่าชื่นชมของความรักที่วีรบุรุษของเรารู้สึกสำหรับเพื่อนร่วมชาติ, พระองค์เสียสละตนเองเพื่อมนุษยชาติ เพื่อมนุษยชาติพระองค์ให้ร่างกายและวิญญาณของพระองค์ เพื่อมนุษยชาติพระองค์ทนความแร้นแค้น การหยาบหยาม การทรมานและการสละชีวิต, พระองค์ประทับตราปฏิญญาแห่งภราดรภาพสากลด้วยเลือดของตน, เหมือนกับพระเยซูพระองค์จ่ายด้วยชีวิตของตนเพื่อประกาศรัชสมัยแห่งความกลมเกลียว ความเป็นธรรมและความรักอันพี่น้อง, พระองค์รู้ดีกว่าใครๆ ว่าอันตรายที่น่าสะพรึงกลัวอะไรที่พระองค์กำลังสมให้ตนเอง, ด้วยตัวเองพระองค์สามารถเห็นระดับขั้นของความบันดาลโหดเหี้ยมที่ความบ้าคลั่งที่ถูกปลุกเร้าอย่างเจ้าเล่ห์สามารถไปถึง แต่การพิจารณาสิ่งทั้งหมดนี้ไม่สามารถทำให้ความหมายมั่นของพระองค์อ่อนแอลง, ความกล้าหาญได้ครอบงำวิญญาณของพระองค์ และด้วยความสงบอย่างแท้จริง ไม่เคยหันกลับไปมอง ครอบครองพลังความสามารถทั้งหมดของตนอย่างสมบูรณ์ พระองค์เดินเข้าไปในเตาหลอม”

Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.224-225 ว่า “หัวหน้าศาสนาใหม่ตายแล้ว และตามการเตรียมการของนายกรัฐมนตรี จิตใจของประชาชนเวลานี้ย่อมสงบ และไม่มีโอกาสให้กังวลต่อไป อย่างน้อยที่สุดก็จากแหล่งนั้น, แต่ปัญญาทางการเมืองก็ต้องสับสนงุนงง และแทนที่เปลวไฟจะอ่อนลง ความตายนั้นกลับกระพือเปลวไฟนั้นให้รุนแรงยิ่งขึ้น

เราจะเห็นได้อีกไม่ช้าเมื่อข้าพเจ้าจะตรวจสอบความเชื่อที่ต้องยอมรับที่เทศน์โดยพระบ็อบว่า ความยินยอมของนิกายนี้ไม่ได้ขึ้นกับการมีตัวพระองค์อยู่แม้แต่น้อย ทุกคนสามารถเดินหน้าและเติบโตโดยปราศจากพระองค์, หากนายกรัฐมนตรีตระหนักถึงลักษณะเฉพาะขั้นมูลฐานของศาสนาที่ไม่เป็นมิตรนี้ ไม่น่าเป็นไปได้ที่เขาจะกระตือรือร้นที่จะกำจัดบุรุษคนหนึ่ง ซึ่งการดำรงอยู่ของเขาไม่มีนัยสำคัญมากกว่าความตายของเขา”

ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.8-9 Dr. T.K. Cheyne เขียนไว้ว่า “ศาสนทูตดังกล่าวคือพระบ็อบ เราเรียกพระองค์ว่า ‘ศาสนทูต’ เพราะไม่มีชื่อที่ติดกาวนี้ ‘ใช่แล้วเรากล่าวต่อท่านว่า ศาสนาทูตและยิ่งกว่าศาสนทูต’ ความอ่อนโยนและอานุภาพของพระองค์ที่ผสมผสานกันนั้นหาได้ยาก จนเราต้องจัดให้พระองค์อยู่ในสายของบุรุษที่เหนือธรรมดา...เราเรียนรู้ว่า ณ เวลาสำคัญๆ ในภารกิจของพระองค์ หลังจากที่พระองค์มีความปลื้มปิติ รัชสมัยของอำนาจและราชศักราชออกมาจากสีหน้าของพระองค์ถึงขนาดที่ไม่มีใครสามารถทนมองความเจิดจ้าของความรุ่งโรจน์และความงามของพระองค์, ใช่ว่าจะเกิดขึ้นไม่บ่อยที่พวกที่ไม่เชื่อจะน้อมคำนับด้วยความต่ำต้อยอย่างไม่ตั้งใจเมื่อมองเห็นพระองค์ ขณะที่บรรดาผู้ที่อยู่ในปราสาทแม้ว่าส่วนใหญ่จะเป็นคริสเตียนหรือนิกายซุนนี ก็หมอบกราบลงด้วยความเคารพเมื่อใดก็ตามที่เห็นใบหน้าของพระองค์, ร่างกายที่เปล่งรัศมีดังกล่าวเป็นที่ทราบกันดีสำหรับนักบุญทั้งหลาย และถือว่าเป็นการติดตราประทับสวรรค์บนสภาวะความเป็นจริงและการปล่อยวางที่บริบูรณ์ของพระบ็อบ”

E.G.Browne’s art. ‘The **Bábí’s** of Persia’, *Journal of J.R.A.S.*, ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432), p.933 เขียนไว้ว่า “ใครหรือที่ไม่ถูกดึงดูดโดยจิตวิญญาณที่อ่อนโยนของมีร์ซา อาลี โมฮัมหมัด (พระบ็อบ)? ชีวิตที่น่าเศร้าและถูกประหารชีวิตของพระองค์ การปฏิบัติตัวที่บริสุทธิ์และความหนุ่มของพระองค์ ความกล้าหาญและความอดทนโดยไม่ป่นปายใต้ความโหดร้ายของพระองค์ ความไม่คำนึงถึงตัวเองโดยสมบูรณ์ของพระองค์ อุดมคติที่เลื่อนรางเกี่ยวกับสภาพที่ติดกาวของสิ่งทั้งหลายซึ่งสังเกตเห็นได้ในวาทะที่ลึกลับและเคลือบคลุมในคัมภีร์บายัน แต่เหนืออื่นใดคือความตายที่น่าสลดของพระองค์ ทั้งหมดนี้ช่วยเกยหน้าความเห็นใจของเราในนามของศาสนทูตหนุ่มแห่งชีราซ, เสน่ห์ที่ต้านทานไม่อยู่ที่ทำให้พระองค์ได้รับความอุทิศตนดังกล่าวระหว่างที่ยังมีชีวิต และยังคงโน้มหน้าจิตใจของชาวเปอร์เซียต่อไป”

Lady Sheil บันทึกไว้ใน *Glimpses of life and Manners in Persia*, p.181 ว่า “น้อยคนเชื่อว่าโดยมาตรการนองเลือดเหล่านี้ หลักความเชื่อของพระบ็อบจะยุติการเผยแพร่, มีจิตวิญญาณแห่งการเปลี่ยนแปลงแพร่ออกไปในหมู่ชาวเปอร์เซีย ซึ่งจะปกป้องรักษาระบบของพระบ็อบไม่ให้เกิดสูญ นอกจากนั้นหลักความเชื่อของ

27

วินาทีที่ลั่นไกปืนยิงพระบ๊อบ ได้เกิดพายุรุนแรงไม่ธรรมดาโอบพัดไปทั่วเมืองทาบรีซ ลมหมุนที่พัดฝุ่นคลุ้งขึ้นมาอย่างหนาแน่นจนเหลือเชื่อ ได้ดับบังแสงอาทิตย์และทำให้ดวงตาของประชาชนมองไม่เห็น, ตั้งแต่เที่ยงวันจนถึงกลางคืนทั่วทั้งเมืองถูกห่อหุ้มอยู่ในความมืดนั้น, แม้แต่ปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่ตามมาทันทีอันเป็นผลมาจากความล้มเหลวที่นำพิศวงงงนั้นกว่านั้นของกองพลของนายพันซาม ชาน ที่จะทำให้พระบ๊อบบาดเจ็บ ก็ไม่สามารถยับยั้งหัวใจชาวเมืองทาบรีซ หรือชักนำพวกเขาให้หยุดใคร่ครวญดูความหมายของเหตุการณ์ทั้งหลายที่มีนัยสำคัญดังกล่าว, พวกเขาเป็นพยานว่าเหตุการณ์ที่นำพิศวงยังมีผลต่อชาม ชานอย่างไร, พวกเขาเห็นความอกสั่นขวัญหนีของฟาร์ราซ บาซี และเห็นเขาตัดสินใจอย่างไม่เปลี่ยนใจ, พวกเขาถึงกับสามารถตรวจสอบเสื้อคลุมนั้นว่ายังอยู่สมบูรณ์และไม่เปื้อนเปื้อนต่างๆ ที่มีการยิงลูกกระสุนมากมาย, พวกเขาสามารถอ่านสีหน้าที่สงบนิ่งของพระบ๊อบขณะที่ทรงกลับไปสนทนากับซียิด ฮุสเซน หลังจากที่โผล่พ้นขึ้นมาจากห่ากระสุนโดยไม่บาดเจ็บ, และกระนั้นไม่มีใครคิดจะสอบถามเกี่ยวกับนัยสำคัญของเครื่องหมายและปาฏิหาริย์ที่ไม่ธรรมดาเหล่านี้

28

การสละชีวิตของพระบ๊อบเกิดขึ้นตอนเที่ยงวันอาทิตย์ วันที่สี่สิบแปดของเดือนซาบานปี ฮ.ศ.1266 [9 กรกฎาคม ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)] นับได้สามสิบเอ็ดปีจันทรคติ เจ็ดเดือนและสี่สิบเจ็ดวันจากวันประสูติของพระองค์ในชีราซ

29

พระองค์มีลักษณะที่ดึงดูดชาวเปอร์เซีย, ถึงแม้จะถูกกำราบเวลานี้และจำเป็นต้องชุมนุมอยู่ในเมืองต่างๆ เป็นที่คาดเดาว่าความเชื่อทางศาสนาของพระบ๊อบหาได้ลุดถอย แต่กำลังกระจายออกไปทุกวัน”

Sir Francis Younghusband บันทึกไว้ใน *The Glean*, pp.183-4 ว่า “เรื่องราวของพระบ๊อบดังที่มีรีซา อาลี โมฮัมหมัดเรียกตัวเอง เป็นเรื่องราวของวีรกรรมทางจิตวิญญาณที่ไม่มีที่เหนือกว่าในประสบการณ์ของชาวฮาวา และวิญญาณที่กล้าเสี่ยงภัยของเขาเองถูกปลุกเร้าโดยวีรกรรมดังกล่าว, การที่ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งไร้อิทธิพลทางสังคมและไร้การศึกษา ด้วยเพียงอานาภาพของธรรมทรศนะ สามารถมองเห็นเข้าไปในโลกกลางของสิ่งต่างๆ และเห็นสังขารที่แท้จริง และจากนั้นยึดถือสังขารนั้นด้วยความเชื่อมั่น และนำเสนอสังขารนั้นด้วยการชักจูงถึงขนาดว่า เขาสามารถทำให้ผู้คนเชื่อมั่นว่าเขาคือพระเมไซยะ และทำให้พวกเขาตามเขาไปถึงความตายเองคือหนึ่งในข้อเท็จจริงที่งดงามในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ซึ่งชาวฮาวาชอบใคร่ครวญดู...ความจริงใจที่แรงกล้าของพระบ๊อบไม่เป็นที่สงสัย เพราะพระองค์ให้ชีวิตของตนเพื่อความศรัทธาของตน, และต้องมีบางสิ่งในข่าวสารของพระองค์ที่ดึงดูดใจผู้คนและทำให้วิญญาณของพวกเขาพอใจ, และที่เป็นพยานต่อสิ่งนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่าคนนับพันๆ สละชีวิตในศาสนาของพระองค์ และคนนับล้านๆ เวลานี้เป็นสาวกของพระองค์, หากชายหนุ่มคนหนึ่งภายในภารกิจเพียงหกปีด้วยจุดประสงค์ที่จริงใจและบุคลิกที่ดึงดูดใจ สามารถบันดาลใจทั้งคนร้ายและคนยากไร้ ทั้งคนมีวัฒนธรรมและคนไม่รู้หนังสือ ด้วยความเชื่อในตัวเองและหลักความเชื่อของเขาถึงขนาดว่าพวกเขายังคงจงรักภักดีแม้จะถูกตามล่าและถูกตัดสินประหารชีวิตโดยไม่มี การดำเนินคดี ถูกปล่อยออกเป็นชิ้นๆ ถูกรัดคอตาย ถูกยิง ถูกยิงออกจากปืนใหญ่, และหากคนที่มีตำแหน่งและวัฒนธรรมสูงในเปอร์เซีย ตรกึและอียิปต์จำนวนมากยึดมั่นหลักคำสอนของเขาตราบนานถึงปัจจุบันนี้ ชีวิตของเขาต้องเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ทั้งหลายในหนึ่งร้อยปีสุดท้ายที่คู่ควรจริงๆ ที่จะศึกษา” และใน p.210 ว่า “ตั้งนี้ในปีที่สามสิบของเขาเท่านั้นคือปีค.ศ. 1850 (พ.ศ.2393) ภารกิจที่กล้าหาญของมนุษย์ของพระผู้เป็นเจ้าของเขาที่แท้จริงได้จบลง, เกี่ยวกับความเชื่อมั่นอย่างจริงใจของเขาว่าเขาได้รับการแต่งตั้งโดยพระผู้เป็นเจ้าของเขา, ลักษณะการตายของเขาคือข้อพิสูจน์ที่เป็นไปได้ยากเกินพอ, ในความเชื่อว่าด้วยความตายนี้ เขาจะช่วยให้ผู้อื่นรอดพ้นจากความหลงผิดเกี่ยวกับความเชื่อในปัจจุบันของพวกเขา เขาได้สละชีวิตอย่างเต็มใจ, และเกี่ยวกับอานาภาพของเขาในการทำให้ผู้คนผูกพันกับความอุทิศตนอย่างแรงกล้าของคนนับร้อยๆ และถึงกับนับเป็นพันๆ ที่ให้ชีวิตแก่ศาสนาของเขา คือพยานหลักฐานที่ให้ความเชื่อมั่น”

Valentine Chirol บันทึกไว้ใน *The Middle East Question*, p.120 ว่า “พระบ๊อบตายแล้ว แต่ลัทธิบาไฮยังไม่ตาย พระองค์ไม่ใช่คนแรก และยิ่งไม่ใช่คนสุดท้ายในแถวยาวของผู้สละชีวิตทั้งหลายที่ให้การยืนยันว่า แม้ในประเทศที่เนาด้วยความทุจริต และฝอด้วยความไม่แยแสอย่างเปอร์เซีย วิญญาณของชาติหนึ่งยังมีชีวิตรอด ซึ่งอาจพูดไม่ออกและหมดหนทางในลักษณะหนึ่ง แต่ยังคงสามารถกระตุกขึ้นมาอย่างทันใดด้วยพลังชีวิต”

คำวันเดียวกันนั้น ร่างที่แปลกของพระบ็อบและสหายของพระองค์ถูกนำออกจากลานของโรงทหารไปไว้ที่ขอบคูนอกประตูรั้วของเมือง, ทหารยามสี่ชุดประกอบด้วยชุดละสิบคนได้รับคำสั่งให้ผลักดันมาเฝ้าดูร่างของทั้งสอง, เข้าวันถัดจากการสละชีวิต กงสุลรัสเซียในทาบรีซซึ่งมากับนักศิลปินคนหนึ่ง ได้ไปที่จุดนั้นและสั่งให้วาดภาพเค้าโครงของศพที่กองอยู่ข้างคูเมือง ^[1]

30

ข้าพเจ้าได้ยินฮาจิ อาลี อัศการ์เล่าดังต่อไปนี้ “เจ้าหน้าที่รัฐคนหนึ่งของสถานกงสุลรัสเซียซึ่งเป็นญาติกับข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าดูเค้าโครงเดียวกันนั้นในวันที่ถูกวาด ช่างเป็นภาพวาดที่เหมือนพระบ็อบที่ข้าพเจ้ามองดู! ไม่มีลูกปืนโดนหน้าผาก แก้มหรือริมฝีปากของพระองค์, ข้าพเจ้าจ้องดูรอยยิ้มที่ดูเหมือนว่ายังคงค้างคาอยู่บนสีหน้าของพระองค์ อย่างไรก็ตามร่างของพระองค์ฉีกขาดยับเยิน, ข้าพเจ้าสามารถจำต้นแขนและศีรษะของสหายของพระองค์ ซึ่งดูเหมือนกำลังกอดพระองค์ไว้ในอ้อมกอดของเขา, ขณะที่ข้าพเจ้าจ้องมองภาพหลอนนี้อย่างสยอง และเห็นว่าลักษณะสายพันธุ์ที่ประเสริฐทั้งสองเสียโฉมอย่างไร หัวใจของข้าพเจ้าทรุด ข้าพเจ้าหันหน้าหนีด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว และกลับไปบ้านเก็บตัวอยู่ในห้อง, เป็นเวลาสามวันสามคืนข้าพเจ้ากินไม่ได้นอนไม่หลับและสะเทือนใจอย่างยิ่ง, ชีวิตที่สั้นและวุ่นวายปั่นป่วน กับเรื่องทุกขใจทั้งหมด ความอลหม่าน การถูกขบไล่และการสละชีวิตที่น่าพรันพริ้งในที่สุดที่สวมมงกุฎให้ชีวิตนั้น ดูเหมือนจะปรากฏต่อสายตาของข้าพเจ้าอีกครั้ง, ข้าพเจ้านอนพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง บิดตัวด้วยความทรมาณใจและเจ็บปวด”

31

บ่ายวันที่สองหลังจากการสละชีวิตของพระบ็อบ ฮาจิ โซเลมาน ช่านลูกชายของยาห์ยา ช่านได้มาถึงบากห์ มีซีห์ซานเมืองทาบรีซ และได้การต้อนรับที่บ้านของคาลานทาร์ (นายกเทศมนตรี) ซึ่งเป็นเพื่อนที่ไว้ใจคนหนึ่งของเขาและเป็นดาราวิชสังกัตคุมชนซูฟี, ทันใดที่ทราบอันตรายที่ใกล้จะเกิดที่คุกคามชีวิตของพระบ็อบ ฮาจิ โซเลมาน ช่านออกจากเตหะรานด้วยจุดหมายที่จะปลดปล่อยพระองค์ เขาขวัญหายเมื่อไปถึงเข้าเฝ้าไปที่จะดำเนินการตามที่ตั้งใจ, ทันใดที่เจ้าบ้านแจ้งให้เขาทราบสภาพแวดล้อมที่น่าไปสู่การจับกุมและการส่งลงโทษพระบ็อบ และเล่าให้เขาฟังเหตุการณ์ของการสละชีวิตของพระองค์ เขาหม่อมั่นอย่างทันใดที่จะไปเก็บร่างของเหยื่อทั้งสองถึงแม้จะเสี่ยงทำให้ชีวิตตกอยู่ในอันตราย, คาลานทาร์แนะนำเขาให้รอและทำตามคำแนะนำของตนดีกว่าเสี่ยงไปเจอกับสิ่งที่ตนดูเหมือนว่าเป็นความตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, เขาเร่งรีบฮาจิ โซเลมาน ช่านให้ย้ายที่พักอาศัยไปอยู่อีกบ้านหนึ่ง และรอคอยการมาถึงของฮาจิ อัลลาห์ ยาร์คำวันนั้น ผู้ซึ่งเขากล่าวว่าจะเต็มใจดำเนินการสิ่งใดก็ตามที่ฮาจิ โซเลมาน ช่านต้องการให้ทำ, เมื่อถึงชั่วโมงที่กำหนดฮาจิ โซเลมาน ช่านได้พบฮาจิ อัลลาห์ ยาร์ผู้ซึ่งเก็บศพจากขอบคูได้สำเร็จกลางดึกคืนเดียวกันนั้น และนำไปไว้ที่โรงงานผ้าไหมที่เป็นของสาวกคนหนึ่งโนมิลาน แล้วบรรจุศพในหีบไม้ที่ทำไว้เป็นพิเศษวันรุ่งขึ้น และเคลื่อนย้ายศพตามการกำกับของฮาจิ โซเลมาน ช่านไปยังสถานที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง, ระหว่างนั้นพวกเขายามพยายามสร้างความชอบธรรมให้ตนเอง

[1] *The Tarikh-i-Jadid*, p.395-6 บันทึกไว้ว่า “เขา [ฮาจิ มีร์ชา จานี] กล่าวว่า ‘จักรพรรดิรัสเซียส่งสารไปถึงกงสุลรัสเซียที่ทาบรีซ สั่งให้เขาไต่สวนเต็มที่และรายงานสภาพแวดล้อมของพระบ็อบ, ทันใดที่ชาวนี้อมาถึง พวกเขานั้นคือเจ้าหน้าที่รัฐทั้งหลายของเปอร์เซีย สั่งหารพระบ็อบ, กงสุลรัสเซียเรียกตัวออกอ กอ ซียิด โมฮัมหมัดเต ฮุสเซนเลซานุการของพระบ็อบ ซึ่งถูกคุมขังที่ทาบรีซให้มาพบ และสอบถามเกี่ยวกับเครื่องหมายและสภาพแวดล้อมของพระบ็อบ, เพราะว่ามีชาวมุสลิมอยู่ที่นั่น ออกอ ซียิด ฮุสเซนไม่กล้าพูดชัดๆ เกี่ยวกับพระผู้เป็นท่านนายของตน แต่ใช้วิธีบอกพูดอ้อมๆ สื่อสารเรื่องเบ็ดเตล็ด และยังให้บางธรรมลิขิตของพระบ็อบแก่กงสุลรัสเซีย’ การที่คำกล่าวนี้เป็นความจริงอย่างน้อยก็ส่วนหนึ่ง เป็นที่พิสูจน์โดยคำให้การของดอร์นผู้ซึ่งในการพรรณนา M.S. ของหนึ่งใน ‘คำอธิบายพระนามทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของ’ ของพระบ็อบ (ซึ่งเขาเรียกว่า ‘Qur’án der Bábí’) ได้กล่าวไว้ใน p.248 of vol.8 of the Bulletin de l’Academie Imperiale des Sciences de St.Petersbourg ว่า ธรรมลิขิตนี้ได้รับโดยตรงจากเลขานุการของพระบ็อบเอง ผู้ซึ่งระหว่างการถูกคุมขังที่ทาบรีซ ได้ส่งให้กับมือของชาวยุโรป”

โดยไซฮือว่าขณะที่ตนนอนหลับ สัตว์ป่ามาคาบศพไป^[1] บรรดาผู้บังคับบัญชาพวกยามซึ่งไม่เต็มใจจะลดเกียรติของตน ได้ปกปิดความจริงและไม่เปิดเผยเรื่องนี้ต่อทางการ^[2]

32

ฮาจิ โซเลมาน ข่านรายงานเรื่องนี้ทันทีไปยังพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งอยู่ในเตหะรานเวลานั้น และทรงสั่งการออกอเยคาสิมให้ส่งผู้นำชาวพิเศษคนหนึ่งไปหาบริชเพื่อเคลื่อนย้ายร่างของทั้งสองไปยังเมืองหลวง การตัดสินใจนี้ถูกคลแคลใจโดยความปรารถนาที่พระบ็อบเองแสดงไว้ใน “ซียาร์ทเท ซาห์ อับดุล อาซิม” ซึ่งเป็นธรรมจารึกที่พระองค์เปิดเผยขณะที่ทรงอยู่ในละแวกของสถานที่สักการะนั้น และทรงส่งมอบให้กับมีร์ซา โซเลมาน คอทิบ ผู้ซึ่งถูกพระองค์สั่งการให้มุ่งหน้าไปยังสถานที่นั้นกับสาวกจำนวนหนึ่ง และให้สวดธรรมจารึกนี้ภายในอาณาบริเวณของสถานที่สักการะนั้น^[3] ในวาระปิดท้ายของธรรมจารึกนี้ พระบ็อบกล่าวต่อนักบุญที่ถูกฝังด้วยวาหะเหล่านี้ “ขอความสุขสวัสดิ์ถึงมีแต่เจ้าที่ได้พบหลุมฝังศพในเรย์ ภายใต้เงาของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา ขอให้เราถูกฝังศพภายในอาณาบริเวณของพื้นดินศักดิ์สิทธิ์นั้น”

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.166 ว่า “ตามธรรมเนียมโบราณของโลกตะวันออก ธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นตัวอย่าง ณ การปิดล้อม Bethulie และ ณ หลุมฝังศพของพระผู้เป็นนายของเรา ยามคือทหารที่นอนหลับตามที่ตนเองต้องการ ณ ที่ประจำการที่ตนได้รับการคาดหวังให้คุ้มกัน” A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.378 ว่า “เราสามารถเห็นตลอดทั้งประวัติศาสตร์นี้ว่ายามของเปอร์เซียคืออะไร หน้าที่หลักของพวกเขาประกอบด้วย การนอนหลับกับสิ่งที่ตนได้รับฝากให้เฝ้าดู”

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.377 ว่า “M. de Gobineau ซึ่งเห็นพ้องกับบรรดาผู้ประพันธ์ the Nasikhut-Tavarikh, Rawdatu’s-Safa, Mir’atu’l-Buldan กล่าวคือเห็นพ้องกับนักประวัติศาสตร์เป็นทางการทั้งหมด เล่าว่าหลังจากการประหารชีวิต ร่างของพระบ็อบถูกโยนลงไปในคูเมืองและถูกสุนัขเขมือบ ความจริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น และเราจะเห็นว่าทำไมชาวนีจึงกระจายไปโดยบรรดาเจ้าหน้าที่รัฐในหาบริช (ซึ่งกระตือรือร้นเล็กน้อยที่จะรณหาการถูกตาจากรัฐบาลสำหรับการเอื้ออำนวยที่ขายไปอย่างแพง) และโดยชาวบาไฮซึ่งปรารถนาจะขัดขวางการไต่สวนต่อไปโดยตำรวจ, คำให้การยืนยันที่เชื่อถือได้ของพยานตัวจริงทั้งหลายของละครเรื่องนี้หรือของบรรดาผู้แสดงละคร ไม่ทำให้ข้าพเจ้าเหลือความสงสัยใดๆ ว่าร่างของซียิด อาลี โมฮัมหมัด (พระบ็อบ) ถูกเก็บไปโดยมือที่เคร่งศาสนา และสุดท้ายแล้วได้รับการฝังอย่างสุควรสำหรับเขา หลังจากอุบัติการณ์ต่างซึ่งข้าพเจ้าจะเล่า ”

God Passes By, p.54 กล่าวว่า “เหล่ามุลลาคำสั่งประกาศอย่างคฤโตะจากบนมุขว่า ขณะที่ร่างศักดิ์สิทธิ์ของอิหม่ามผู้ไม่ต่างพร้อยได้รับการปกป้องรักษาให้พ้นจากสัตว์ล่าเหยื่อและสัตว์ไต่ตอม ร่างของชายผู้นี้ถูกเขมือบโดยสัตว์ป่า”

[3] Lord Curson เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, pp.345-7 ว่า “ตั้งนี้เตหะรานได้รับการประสาทเกี่ยวกับที่บรรจุศพและเขตคุ้มครองของซาห์ อับดุล อาซิม, โดยการนอนสิ้นสังขารอยู่ภายใต้โดมที่เป็นแผ่นโลหะชุบทอง ซึ่งข้าพเจ้าเห็นประกายแต่ไกลขณะที่ข้าพหะเข้าหาเมืองนี้ ศพของบุคคลศักดิ์สิทธิ์นี้ได้รับการกล่าวว่ตั้งดูดการมาเยือนของบุคคลสามแสนคนต่อปี, ข้าพเจ้าพบว่านักเขียนส่วนใหญ่ปกปิดความเขลาของตนอย่างสุขุมที่ไม่รู้ว่ันักบุญผู้นี้คือใคร โดยการพรรณนาเขาว่าเป็น ‘ชาวมุสลิมศักดิ์สิทธิ์’ ซึ่งสถานที่สักการะเขา ชาวเมืองเตหะรานที่เคร่งศาสนามาเยือนบ่อยมาก, อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่ที่ฝังศพนี้เป็นตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์มาเป็นเวลานานก่อนการมาถึงของอิสลาม เนื่องด้วยเป็นที่บรรจุศพของสตรีผู้วิสุทธิที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งอาจสังเกตเห็นความเกี่ยวโยงกันได้ว่ สถานที่สักการะนี้ยังคงมีสตรีมาเยือนเป็นส่วนใหญ่, หลังจากการพิชิตของชาวมุสลิม อิหม่ามซาเดห์ ฮัมซีหับบุตรชายของอิหม่ามที่เจ็ดมุซา คาเซมถูกฝังที่นี้ และที่หนีจากคาลิฟ โมทาวาคิลมาถึงที่นี้คือบุคคลสำคัญที่ศักดิ์สิทธิ์ชื่อว่าอาโบล กอเซม อับดุล อาซิม ผู้ซึ่งใช้ชีวิตโดยการซ่อนตัวที่เรย์ จนกระทั่งสิ้นชีพราวปี ค.ศ.861 (นี่คือเรื่องราวที่ไว้ไว้ในคิตาบี มัชลิสีภาษาเปอร์เซีย ซึ่งคัดถ้อยคำของเซค นาจาซีซึ่งคัดถ้อยคำของบาร์ดี) ต่อมาชื่อเสียงของเขาบดบังชื่อเสียงของผู้มาก่อนที่เรื่อรนามกว่าเขา, บรรดาประมุขที่สืบทอดตำแหน่งกันมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งประมุขของราชวงศ์ที่กำลังครองราชย์ ได้ทำให้สวยงามและขยายกลุ่มสิ่งก่อสร้างที่ก่อขึ้นมาเหนือหลุมศพของเขาและ ความนิยมที่เพิ่มขึ้นอยู่เสมอของสถานที่นี้ทำให้มีหมู่บ้านขนาดใหญ่ผุดขึ้นมารอบๆ บริเวณศักดิ์สิทธิ์นี้ สุเหร่าตั้งอยู่บนที่ราบราวหกไมล์จากทางใต้และตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองหลวง ไกลออกไปเล็กน้อยจากซากปรักหักพังของเรย์ ณ ปลายสุดของภูเขาที่ยื่นออกมาล้อมรอบที่ราบตะวันออกเฉียงใต้ของเตหะราน”

33

ข้าพเจ้าเองอยู่ในเตหะรานกับมีร์ซา อาหมัดเวลาที่ร่างของพระบ๊อบและสหายของพระองค์มาถึง ระหว่างนั้นพระบาฮาอุลลาห์ได้จากไปยังคาบิลาแล้วตามคำสั่งการของอามีร์ เนซาม, ออกอเย คาลิมกับมีร์ซา อาหมัด เคลื่อนย้ายศพทั้งสองจากที่ถูกนำไปไว้ครั้งแรกคือสุสานอิหม่าม ซาเดห์ อาชาน (ในเตหะราน) ไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งอยู่ที่ไหนไม่มีใครรู้เว้นแต่สองคนนั่นเอง สถานที่นั้นยังคงเป็นความลับจนกระทั่งพระบาฮาอุลลาห์จากไปยังอเดรียโนเปิ้ล ซึ่งเวลานั้นออกอเย คาลิมได้รับมอบหน้าที่ให้แจ้งมูนิธิร์หนึ่งในเพื่อนสาวกที่ตั้งของที่เก็บศพ, ทั้งๆ ที่ออกค้นหาเขาก็ไม่สามารถพบที่เก็บศพ ต่อมาที่เก็บศพนี้ถูกค้นพบโดยจามาลสาวกเก่าแก่คนหนึ่งของศาสนา ซึ่งได้รับความไว้วางใจให้รู้ความลับนี้ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์ยังอยู่ในอเดรียโนเปิ้ล ที่เก็บศพนั้นตราบนับจวบจนนี้ยังไม่เป็นที่ทราบของเหล่าสาวก และไม่มีใครคาดเดาได้ว่าศพจะถูกเคลื่อนย้ายไปไหนในที่สุด

34

คนแรกในเตหะรานที่ได้ยินสภาพแวดล้อมของการสละชีวิตที่โหดเหี้ยมหลังจากนายกรัฐมนตรีนามมีร์ซา ออกอเย ชานะ นูรี ซึ่งเคยถูกกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ขับไล่ออกจากคาชานเวลาที่พระบ๊อบกำลังผ่านไปยังเมืองนั้น เขาได้รับประกันฮาจี มีร์ซา จานีผู้ซึ่งบอกให้เขาทราบศีลของศาสนาใหม่ว่า หากความรักที่เขามีต่อการเปิดเผยพระธรรมใหม่ทำให้เขาได้คืนตำแหน่งที่เขาสูญเสียไป เขาจะพยายามที่สุดที่จะรับประกันความผาสุกและความปลอดภัยแก่ชุมชนที่ถูกประหัตประหาร, ฮาจี มีร์ซา จานีรายงานเรื่องนี้ไปยังพระผู้เป็นทนายของตน ผู้ทรงมอบหน้าที่ให้เขารับประกันรัฐมนตรีที่ถูกถอดตำแหน่งว่า อีกไม่นานเขาจะถูกเรียกตัวไปเตหะราน และจะได้รับพระราชทานตำแหน่งโดยประมุขของเขาซึ่งจะไม่ใช่สองรองใครเว้นแต่ตำแหน่งของกษัตริย์ซาห์เอง, เขาถูกเตือนไม่ให้ลืมน้ำคำสัญญา และให้พยายามดำเนินการตามความตั้งใจของเขา เขาปีติยินดีต่อข่าวสารนั้น และให้คำรับประกันของตนอีกครั้ง

35

เมื่อข่าวการสละชีวิตของพระบ๊อบมาถึงเขา เขาได้รับการเลื่อนตำแหน่งแล้วและได้รับบรรดาศักดิ์อิทธิมาโดต โดวเลห์ และกำลังหวังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นนายกรัฐมนตรี, เขาเข้าไปแจ้งพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งให้ความสนธิสนมคุ้นเคยแก่เขา ให้ทราบข่าวที่เขาได้รับและแสดงความหวังว่า ไฟที่เขากลัวว่าวันหนึ่งจะนำความหายนะเหลือคณนามาสู่พระองค์ สุดท้ายแล้วจะถูกดับ, พระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบว่า "ไม่ใช่เช่นนั้น หากนี่เป็นความจริงเจ้าแน่ใจได้ว่า เปลวไฟที่ถูกจุดจะลุกโพล่งอย่างร้อนแรงยิ่งกว่าเดิมโดยการกระทำนี้ และจะก่อให้เกิดเพลิงกาฬที่กองกำลังร่วมกันของรัฐบุรุษทั้งหลายของอาณาจักรนี้ไม่สามารถดับ" นัยสำคัญของถ้อยคำเหล่านี้มีร์ซา ออกอเย ชานะถูกลิขิตให้รู้ซึ่งในเวลาต่อมา, เมื่อคำทำนายนั้นถูกเอ่ยออกมาเขาแทบไม่ได้นึกคิดว่า ศาสนาที่ถูกตีจนเซตงกล่าวจะสามารถอยู่รอดหลังจากผู้ก่อตั้งสิ้นชีพ, ในโอกาสหนึ่งเขาเองได้รับการรักษาโดยพระบาฮาอุลลาห์ให้หายจากความเจ็บป่วยที่เขาเล็งหวังที่จะหาย

36

วันหนึ่งลูกชายของเขานามซาโมล มุลค์ถามเขาว่า เขาไม่คิดหรือว่าพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซึ่งแสดงตนเองว่ามีความสามารถที่สุดในบรรดาบุตรชายทั้งหมดของรัฐมนตรีที่ล่วงลับไป ไม่ได้ใช้ชีวิตตามประเพณีของบิดา และไม่ได้ทำให้สมกับความหวังที่ฝากไว้กับพระองค์ เขาตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าเชื่อจริงๆ หรือว่าพระองค์เป็นบุตรชายที่ไม่คู่ควรของบิดา? ทั้งหมดที่เราสามารถหวังว่าจะทำสำเร็จก็แค่ความภักดีชั่วแค้นที่ไม่มั่นคง ซึ่งจะหายไปทันใดที่วันของเราสิ้นสุดลง ชีวิตที่เป็นสังขารของเราไม่มีวันหลุดพ้นจากความเปลี่ยนแปลงในโชคชะตาที่กลุ่มรุมหนทางแห่งความหะเยอหะยานทางโลกของเรา, หากแม้ว่าเรารับประกันเกียรติของชื่อของเราได้สำเร็จระหว่างที่มีชีวิตอยู่ ใครสามารถบอกได้ว่าหลังจากที่เราตาย การให้ร้ายจะไม่มาเยือนความทรงจำเกี่ยวกับเราและลบล้างผลงานที่เราทำสำเร็จ? แม้แต่พวกที่นับถือเราด้วยริมฝีปากขณะที่เรายังมีชีวิต ก็จะประณามและว่าเราในใจหากเราไม่ได้ส่งเสริมประโยชน์ของพวกเขาเพียงชั่วขณะ, อย่างไรก็ตามพระบาฮาอุลลาห์หาได้เป็นเช่นนั้น, ไม่เหมือนกับผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายบนโลกไม่ว่าจะเชื่อชาติหรือตำแหน่งอะไร พระองค์เป็นจุดหมายแห่งความรักและความอุทิศตนอย่างที่กำลังเวลาไม่สามารถทำให้เลื่อนและศัตรูไม่สามารถทำลาย อธิปไตยของพระองค์นั้นเงาแห่งความตายไม่สามารถบดบังและสิ้นแห่งการใส่ร้ายไม่สามารถบั่นทอน, อิทธิพลของพระองค์มีพลังโน้มนำถึงขนาดว่า ในความเงิบสงัดยามค่ำคืนไม่มีใครในหมู่คนรักของพระองค์กล้าถึงความปรารถนาที่เลื่อนรางที่สุดที่ดีความได้แม้แต่น้อยว่าขัดกับความปรารถนาของพระองค์, คนรักทั้งหลายดังกล่าวจะเพิ่มจำนวนขึ้นเป็นอย่างมาก ความรักที่พวกเขามีต่อพระองค์จะไม่มีการลดลง และจะถูกถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่งจนกว่าโลกจะอวสานด้วยความรุ่งโรจน์ของความรักนั้น"

37

ความประสงค์ร้ายอย่างไม่ลดละที่ศัตรูผู้ป่าเถื่อนหาทางทำทารุณและในที่สุดทำลายชีวิตของพระบ็อบ ได้นำความหายนะเหลือคณนามาสู่เปอร์เซียและชาวเปอร์เซีย บรรดาผู้ที่กระทำความสุดโหดเหล่านี้ได้ตกเป็นเหยื่อของความสำนึกผิดต่อสิ่งที่ได้ทำไปซึ่งทรามานจิตใจ และภายในช่วงเวลาสั้นๆ อันเหลือเชื่อต้องพบกับความตายอย่างอัปยศ, สำหรับมวลมหาประชาชนเปอร์เซียที่เฝ้ามองโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาด้วยความบึ้งตึงไม่แยแส และหาได้ยกนิ้วคัดค้านความน่าขยะแขยงของทารุณกรรมเหล่านั้น พวกเขาถึงคิดตกเป็นเหยื่อของทุกขเวทนา ที่ทรัพยากรทั้งหมดของดินแดนและความแข็งแกร่งของรัฐบุรุษทั้งหลายไม่สามารถบรรเทา, ลมแห่งภัยพิบัติพัดใส่พวกเขาอย่างดุเดือด และเขย่งถึงรากฐานของความเจริญรุ่งเรืองทางวัตถุของพวกเขา, ตั้งแต่วันที่มีมือของผู้ทำร้ายเหยียดออกหาพระบ็อบ และหาทางตีศาสนาของพระองค์ให้ตาย การลงโทษจากพระผู้เป็นเจ้าแล้วซ้ำอีกได้บดขยี้จิตวิญญาณของประชาชนที่อกตัญญูเหล่านั้น และพาพวกเขาไปสู่จุดที่จวนจะล่มละลายทั้งชาติ, ภาพโรครังสีที่ชอนไชไม่เป็นที่รู้จักสำหรับพวกเขาเว้นแต่มีการกล่าวถึงคร่าๆ ในตำราฝุ่นจับที่น้อยคนสนใจจะอ่าน ได้โจมตีพวกเขาอย่างดุเดือดจนไม่มีใครหนีพ้น, ความวิบัตินั้นกระจายการทำลายล้างไปที่ใดก็ตามที่โรคนั้นระบาดไปถึง ทั้งเจ้าชายและชาวชนบทต่างก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดและจำยอมอยู่ใต้แอกของโรคระบาดนี้ ซึ่งกุมประชาชนไว้อย่างไม่ยอมคลาย, ด้วยร้ายแรงดังเช่นไข้กาฬโรคราที่คร่าชีวิตประชาชนในมณฑลกีลานไปมากมาย ความเดือดร้อนอย่างกะทันหันเหล่านี้ยังคงทำให้พื้นดินรกร้างไม่ได้ใช้ประโยชน์ต่อไป, แม้ว่าความหายนะเหล่านี้จะร้ายแรง ความพิโรธที่พยาบาทของพระผู้เป็นเจ้าก็หาได้หยุดอยู่ที่เคราะห์ร้ายที่บังเกิดกับชนชาติที่วิปริตและไร้ศรัทธา, ความพิโรธนั้นเป็นที่รู้สึกได้ในทุกชีวิตที่หายใจอยู่บนพื้นผิวของดินแดนที่เดือดร้อนนั้น มีผลต่อชีวิตของทั้งพืชและสัตว์ และทำให้ประชาชนรู้สึกลำบากยากเข็ญอย่างหนัก, ความขำยากหมากแพ่งเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวให้แก่หน้าหนักมหาศาลของความเดือดร้อนที่ประชาชนกำลังโอดครวญอยู่ภายใต้, ปีศาจพอมโซแห่งความอดอยากย่องกริบไปทั่วท่ามกลางพวกเขา และความตายซ้ำๆ อย่างเจ็บปวดที่รออยู่ข้างหน้าหลอนสายตาของพวกเขา, ทั้งประชาชนและรัฐบาลต่างถอนหายใจเพื่อการบรรเทาทุกข์ที่พวกเขาไม่สามารถหาได้ที่ไหน, พวกเขาตีความวิบัติจนถึงก้นถ้ำโดยไม่เอาใจใส่เลยต่อมือที่นำถ้ำนั้นมาแต่ริมฝีปากของตน และพระผู้ซึ่งพวกเขาต้องทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์

38

คนแรกที่ลุกขึ้นทำทารุณต่อพระบ็อบไม่ใช่ใครอื่นนอกจากฮุสเซน ข่านผู้ว่าการซีราซ, การปฏิบัติที่อัปยศต่อพระผู้เป็นเชลยของเขา ทำให้เขาต้องสูญเสียชีวิตคนนับเป็นพันๆ ที่มอบไว้ในความคุ้มครองเขา และรู้เห็นเป็นใจกับการกระทำของเขา มณฑลของเขาถูกทำลายล้างโดยกาฬโรครังสีพามณฑลไปสู่จุดที่จวนจะพินาศ, ด้วยจนวนลงและหมดสิ้นมณฑลฟาร์ระโหยอย่างหมดหนทางภายใต้น้ำหนักของกาฬโรคร เรียกว่าการทำทานจากเพื่อนบ้านและความช่วยเหลือจากเพื่อนๆ, ตัวฮุสเซน ข่านเองได้เป็นพยานต่อความล้มเหลวในความตราตรึงทั้งหมดของตนด้วยความขมขื่น ถูกลงโทษให้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในความมืดมน โขเซลงหลุมฝังศพ ถูกละทิ้งและถูกลืมโดยทั้งเพื่อนและศัตรู

39

คนต่อไปที่หาทางทำทารุณศาสนาของพระบ็อบและสกัดกั้นความก้าวหน้าของศาสนานั้นคือนายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกกอซี, เขาเป็นเองคือผู้ที่ด้วยจุดประสงค์ที่เห็นแก่ตัวและเพื่อที่จะได้ความโปรดปรานจากเหล่าโอลามาที่นำเวทนาในสมัยของเขา ได้เข้ามาคั่นระหว่างพระบ็อบและกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ และพยายามขัดขวางการพบกันของทั้งสอง, เขาเป็นเองคือผู้ที่ประกาศขับไล่พระผู้เป็นเชลยที่ตนหวั่นกลัวไปยังมุมที่แยกจากผู้คนในอาเซอร์ไบจาน และเฝ้าดูการโดดเดี่ยวพระองค์ด้วยความระวังระไวอย่างพากเพียร, เขาเป็นเองเป็นผู้ที่รับธรรมจาริกประณามซึ่งในธรรมจาริกนั้น พระผู้เป็นนักโทษของเขาบอกล่วงหน้าชะตาวิบัติของเขาและเผยความฉาวโฉ่ของเขา, เวลาผ่านไปเกือบจะหนึ่งปีหลังจากที่พระบ็อบไปถึงละแวกของเตหะราน การจองเวรของพระผู้เป็นเจ้าห่มเขาลงมาจากอำนาจ และขับเขาไปแสวงหาที่กำบังภายในอาณาบริเวณที่นำอดสูในสถานที่สักการะซาร์ อับดุล อาซิม เป็นผู้ลี้ภัยจากความโกรธแค้นของประชาชนของเขาเอง, จากนั้นมือของพระผู้ทรงพยาบาทขับเขาออกไปเป็นผู้ถูกเนรเทศนอกเขตของดินแดนบ้านเกิด และทำให้เขาจมดิ่งลงไปใมนหาสมุทรแห่งความทุกข์ทราม จนกระทั่งเขาตายในสภาพแวดล้อมของความยากจนที่นำเวทนาและความลำบากยากเข็ญสุดจะพรรณนา

40

สำหรับกองพลที่อาสาเข้ามาพยายามอีกครั้งที่นายพันซาม ชานและคนของเขาล้มเหลวอย่างอธิบายไม่ได้ ในการทำลายชีวิตของพระบ๊อบ ซึ่งในที่สุดได้เจาะร่างของพระองค์พรุนไปด้วยลูกกระสุนปืน สองร้อยห้าสิบคน จากกองพลนั้นพบกับความตายในปีเดียวกันนั้นพร้อมกับบรรดานายทหารในแผ่นดินไหวที่นาสะพริงก์แล้ว, ขณะที่กำลังพักผ่อนวันหนึ่งในฤดูร้อนที่อบอ้าวภายใต้เงาของกำแพงบนเส้นทางระหว่างอาร์เดบิลและทาบรีซ หมกมุ่นอยู่กับเกมและสิ่งเพลิดเพลิน กำแพงทั้งหมดพังลงมาทับพวกเขาไม่รอดชีวิตสักคน, ที่เหลืออีกห้าร้อย คนพบกับชะตาเดียวกันกับที่มีมือของพวกเขาทำกับพระบ๊อบ สามปีหลังจากการสละชีวิตของพระบ๊อบ กองพล นั้นก่อกบฏ และเหตุฉะนั้นพวกเขาถูกยิงอย่างไร้ปราณีโดยคำสั่งของมีร์ซา ซาเดค ซาเน นูรี, ด้วยไม่พึงพอใจ กับการยิงชุดแรกเขาสั่งให้ยิงชุดที่สองเพื่อให้รับประกันว่าไม่มีกบฏคนใดรอดชีวิต หลังจากนั้นร่างของพวกเขา ถูกเสียบด้วยหอกและหลาว และทิ้งไว้ให้ชาวเมืองทาบรีซจ้องมอง, วันนั้นชาวเมืองจำนวนมากซึ่งระลึกถึง สภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของพระบ๊อบ พิศวงต่อชะตากรรมเดียวกันนั้นที่บังเกิดกับพวกที่สังหารพระองค์ บางคนเป็นที่ได้ยินกระซิบกันว่า "เป็นไปได้ไหมว่านี่อาจเป็นการจองเวรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ที่พาทั้งกองพลมาสู่จุด จบที่อภัยและน่าสลด? หาก**ชายหนุ่ม**คนนั้นเป็นผู้รอดอ้างที่หมดเปลืองในบรรดาผู้ที่ประหัตประหารเขาถูกลงโทษอย่างรุนแรงเช่นนี้?" ความเคลือบแคลงใจที่แสดงออกมาเหล่านี้ไปถึงหูของเหล่าโฆงาฮิดชั้นนำของ เมือง ผู้ซึ่งถูกรอรับด้วยความกลัวและสงสัยว่า ทุกคนที่มีความสงสัยดังกล่าวควรถูกลงโทษอย่างหนัก, บางคน ถูกตี บางคนถูกปรับ ทุกคนถูกเตือนให้หยุดกระซิบเรื่องดังกล่าว ซึ่งมีแต่จะพินความทรงจำเกี่ยวกับปรีภักษ์ที่ นำเกรงขามและจุดความศรัทธาในศาสนาของพระองค์ขึ้นมาใหม่

41

ผู้ที่เป็นแรงผลักดันสำคัญของกองกำลังที่เป็นเหตุให้เกิดการสละชีวิตของพระบ๊อบคือ อาร์มี เนซามและน้องชาย ของเขาวาซีร์ เนซามผู้สมคบตัวสำคัญ โดนลงโทษอย่างน่ากลัวภายในสองปีหลังจากการกระทำที่ป่าเถื่อนนั้น ซึ่งจบลงที่ความตายอย่างน่าเวทนา เลือดของอาร์มี เนซามเปื้อนกำแพงของสถานที่อาบน้ำในพระราชวังฟิน จจนถึงวันนี้ ^[1] ซึ่งเป็นพยานต่อการกระทำสุดโหดที่เขาเคยทำด้วยมือตัวเอง ^[2]

6.3 ความน่าพิศวงของความ เป็น ศาสนทูต ของ พระ บ๊อบ [The wonder of the Báb's Prophethood]

42

ตั้งนี่เป็นการจบชีวิตที่ชนรุ่นหลังจะยอมรับว่า ยืนอยู่ ณ การบรรจบกันของสองวัฏจักรสากลของศาสนทูต คือวัฏจักรของอดัมที่ย้อนกลับไปไกลถึงรุ่งอรุณแรกๆ ของประวัติศาสตร์ศาสนาของโลกที่มีบันทึกอยู่ และวัฏจักรบาไฮที่ถูกลิขิตให้ขับเคลื่อนตัวเองข้ามกาลเวลาที่ยังมาไม่ถึงไม่น้อยกว่าห้าพันศตวรรษ, ความเป็นเพียงพระ ผู้เป็นเจ้าของนี้ที่ชีวิตดังกล่าวบรรลุถึงจุดสมบูรณ์ของตน บ่งบอกดังที่สังเกตเห็นแล้วการขึ้นมาถึงจุดสูงสุดของระยะ ที่เป็นวิริกรรมที่สุดในยุควิริกรรมของศาสนาบาไฮ, ยิ่งไปกว่านั้นนี่ไม่อาจพิจารณาในมุมมองอื่นใดได้เว้นแต่เป็น เหตุการณ์ที่สะท้อนอารมณ์ที่สุดและน่าสลดที่สุด ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาทั้งหมดของศตวรรษแรกของศาสนา

[1] Lord Curson เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, vol.1, pp.402 ว่า "เป็นความจริงที่วาระสมัย ของเขา [กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์] เสียโฉมโดยการกระทำที่รุนแรงอย่างน่าเศร้าหนึ่งหรือสองครั้ง ที่เลวร้าย ที่สุดคือการฆาตกรรมนายกรัชมุนตรีคนแรกของเขา มีร์ซา ทากี ชาน อาร์มี เนซาม...ผู้เป็นน้องเขยของกษัตริย์ ซาห์และข้าแผ่นดินเบอร์หนึ่งในราชอาณาจักร เขาติดค้างความผูกใจเจ็บของอุบายของราชสำนักและความ ริษยาของประมุขที่เยาว์วัยของเขาที่ถูกปลุกขึ้นมาด้วยความประสงค์ร้าย ซึ่งเป็นความเสียหายเกียรติยศที่ศัตรุทั้งหลาย ของเขาไม่พอใจจนกระทั่งเหยื่อที่ร่วงจากอำนาจแต่ยังนำเกรงขามถึงแก่ความตาย"

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.230 ว่า "ทุกคนรู้ว่าชาวบาบีได้ทำนายการตายของนายกรัชมุนตรีและและทายลักษณะการไปของเขา เป็นที่ กล่าวว่าเขาตายแบบนั้นจริงๆ ตามที่ผู้สละชีวิตแห่งชานลอนคือมีร์ซา เรซา, ฮาจี โมฮัมหมัด อาลีและฮาจี โมห์ ซินเคยประกาศไว้, ด้วยร่วงหล่นลงในความอภัย และถูกความเกลียดชังของประมุขไล่ตาม เส้นเลือดดำ ของเขาถูกเชือดในหมู่บ้านฟินใกล้คาซาน อย่างที่เส้นเลือดดำของเหยื่อทั้งหลายของเขาถูกเชือด, ผู้สืบทอด ตำแหน่งต่อจากเขาคือมีร์ซา ออกอ ซาเน นูรีจากชนเผ่าที่ประเสริฐแห่งมาซินดาร์อน และเป็นรัฐมนตรีสงคราม มาก่อนหน้านี้, ผู้ดำรงตำแหน่งคนใหม่นี้ได้บรรดาศักดิ์ว่าซัดเร อาซาม ซึ่งเป็นเอกสิทธิ์ของนายกรัชมุนตรีแห่ง จักรวรรดิออตโตมาน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี.ศ.1852 (พ.ศ.2395)"

บาไฮ, ที่จริงแล้วเหตุการณ์นี้สามารถแซงช่องได้อย่างถูกต้องว่าไม่มีที่เสมอในประวัติการณ์ของชีวิตของผู้ก่อตั้งระบบศาสนาของโลกที่มีอยู่ทุกพระองค์

43

เหตุการณ์ที่สำคัญยิ่งนี้ยากที่จะไม่ปลุกเร้าความสนใจที่จดจ่ออย่างกว้างขวางและไปถึงนอกเขตของดินแดนที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น... “ปาฏิหาริย์ของจริง” คือการประกาศโดยชาวฝรั่งเศสผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง, “มนุษย์ของพระเจ้าเป็นเจ้าที่แท้จริง” คือคำวินิจฉัยของนักเดินทางและนักเขียนชาวอังกฤษชื่อดังคนหนึ่ง, “ผลิตผลที่งดงามที่สุดของประเทศของเขา” คือคำสรรเสริญพระองค์โดยนักหนังสือพิมพ์ที่มีชื่อเสียงชาวฝรั่งเศสคนหนึ่ง, “พระเยซูแห่งยุค... ศาสนทูตและยิ่งกว่าศาสนทูต” คือคำวินิจฉัยที่ตัดสินโดยนักบวชชาวอังกฤษที่เด่นดังคนหนึ่ง, “การเคลื่อนไหวทางศาสนาครั้งสำคัญที่สุดนับตั้งแต่การก่อตั้งศาสนาคริสต์” คือความเป็นไปได้ที่คาดการณ์ไว้สำหรับศาสนาที่พระบ็อบสถาปนา โดยนักวิชาการที่มีชื่อเสียงกว้างไกลแห่งอ็อกซ์ฟอร์ดท่านอาจารย์แห่งแบลิวทิลวงส์ไป

44

การยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรของพระอับดุลบาฮา คือ “บุคคลมากมายจากทุกส่วนของโลกออกเดินทางมาเปอร์เซียและเริ่มต้นไต่สวนเรื่องนี้อย่างกระตือรือร้น” ผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์ร่วมสมัยคนหนึ่งเขียนไว้ว่า ไม่นานก่อนการสละชีวิตของพระบ็อบ พระเจ้าซาร์แห่งรัสเซียถึงกับสั่งการกงสุลรัสเซียในทาบรีซให้สอบถามอย่างเต็มที่และรายงานสภาพแวดล้อมของการเคลื่อนไหวที่เหลือเชื่อนี้ ซึ่งเป็นการมอบหน้าที่ที่ไม่สามารถดำเนินการได้เมื่อพิจารณาถึงการถูกประหารชีวิตของพระบ็อบ, ในประเทศต่างๆ ที่ห่างไกลอย่างในยุโรปตะวันตกมีความสนใจอย่างลึกซึ้งไม่น้อยไปกว่ากันถูกจุดขึ้นมา และกระจายอย่างรวดเร็วมากไปสู่แวดวงวรรณกรรม ศิลปะ การทูตและปัญญาชน, นักหนังสือพิมพ์ชาวฝรั่งเศสที่กล่าวไว้ข้างบนเป็นพยานว่า “ยุโรปทั้งหมดถูกปลุกให้รู้สึกสงสารและโกรธแค้น... ในปารีส ค.ศ.1890 (พ.ศ.2433) ในหมู่ข้าราชการในรุ่นของข้าพเจ้า การสละชีวิตของพระบ็อบยังคงเป็นหัวข้อที่ใหม่อยู่เหมือนกับข่าวแรกเกี่ยวกับการตายของพระองค์ เราเขียนบทกวีต่างๆ เกี่ยวกับพระองค์ ซาราห์ เบอร์นาดเซอร์ร้อง Catulle Mendès ให้มีการแสดงละครที่เป็นเนื้อเรื่องของโศกนาฏกรรมที่เป็นประวัติศาสตร์นี้” กวีสตรีรัสเซียผู้เป็นสมาชิกชมรมปรัชญา โลกตะวันออกและคัมภีร์ไบเบิลแห่งเซนต์ปีเตอร์เบิร์ก ได้ตีพิมพ์บทละครในปี ค.ศ.1903 (พ.ศ.2446) ชื่อ “พระบ็อบ” ซึ่งอีกหนึ่งปีต่อมาถูกนำมาแสดงในหนึ่งในโรงละครหลักในเมืองนั้น หลังจากนั้นได้รับการเผยแพร่ต่อสาธารณชนในลอนดอน ถูกแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสในปารีส และแปลเป็นภาษาเยอรมันโดยกวีเฟดเลอร์ และถูกนำเสนออีกครั้งในโรงละครโพลสโกลในเลนินกราดไม่นานหลังจากการปฏิวัติรัสเซีย และปลุกเร้าความสนใจและความสนใจอย่างแท้จริงของโธรสตอยผู้โด่งดังได้สำเร็จ ซึ่งคำสรรเสริญของเขาต่อบทกวีนี้ได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ของรัสเซียในภายหลัง

45

ที่จริงแล้วไม่ใช่การกล่าวเกินจริงว่า ไม่มีที่ใดภายในขอบเขตทั้งหมดของวรรณกรรมศาสนาของโลกเว้นแต่ในกอสเปว ที่เราพบบันทึกใดๆ เกี่ยวกับการสิ้นชีพของพระผู้ก่อตั้งศาสนาองค์ใดในอดีต ที่เทียบได้กับการสละชีวิตที่ศาสนทูตแห่งซาราซทอนทรมาน, ปรากฎการณ์ที่แปลกประหลาดและอธิบายไม่ได้ซึ่งยืนยันโดยพยานผู้เห็นกับตาทั้งหลาย มีหลักฐานสนับสนุนโดยบรรดาบุรุษผู้มีฐานะเป็นที่ยอมรับ และเป็นที่ยอมรับโดยนักประวัติศาสตร์ทั้งหลายของรัฐและที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐในหมู่ประชาชนที่ประกาศตัวไม่เป็นมิตรอย่างไม่รู้จบต่อศาสนาบาไฮ อาจถือได้อย่างแท้จริงว่าเป็นการสำแดงศักยภาพอย่างไม่มีเหมือนที่น่าอัศจรรย์ที่สุด ซึ่งยุคศาสนาที่สัญญาไว้โดยยุคศาสนาทั้งหมดในอดีตได้รับการประสาท, ความไพเราะของพระเยซูคริสต์และที่จริงแล้วภารกิจสาธารณะทั้งหมดของพระองค์เท่านั้น ที่มีความคล้ายกันกับพันธกิจและการสิ้นชีพของพระบ็อบ เป็นความคล้ายกันที่ไม่มีนักศึกษาศาสนาเปรียบเทียบคนใดสามารถละเลยหรือสังเกตไม่เห็น, ในความเยาว์วัยและความเจียมตัวของพระผู้เปิดฉากยุคศาสนาบาไฮ ในช่วงเวลาที่สั้นมากและความอลหม่านของภารกิจของพระองค์ ในความนับไว้ที่ตื่นเต้นเร้าใจที่ภารกิจของพระองค์เคลื่อนไปสู่จุดสูงสุด ในลำดับอัครสาวก (อัครแห่งการมีชีวิต) ที่พระองค์ตั้งและความสำคัญที่สุดที่ทรงประทานให้แก่หนึ่งในอัครสาวกเหล่านั้น ในความกล้าหาญของการทำหายของพระองค์ต่อธรรมเนียมปฏิบัติ พิธีและกฎที่เก่าแก่แก่นับถือที่ถือถือเป็นโครงของศาสนาที่พระองค์เองถือกำเนิดขึ้นมา ในบทบาทที่คณะนักบวชฐานันดรที่ตั้งมั่นและเป็นที่ยอมรับอย่างเป็นทางการ ได้แสดงในฐานะจอมยุ่งการกระทำที่สะเทือนขวัญที่พระองค์ได้รับ ในการหยามเกียรติที่กระทำต่อพระองค์ ในความกะทันหันของการจับกุมพระองค์ ในการชักใช้โล่เรียงที่พระองค์โดน ในการเหยยหยันที่พรมมาและการเขียนตีที่กระทำต่อพระองค์ ในการถูกหมิ่นศักดิ์ศรีท่ามกลางสาธารณชนที่พระองค์ประสบ และในที่สุดในการถูกแขวนของ

พระองค์อย่างอัปยศต่อการจ้องมองของผู้คนที่ไม่เป็นมิตร ในทั้งหมดเหล่านี้เราไม่พลาดที่จะสังเกตเห็นความคล้ายคลึงที่สะดุดตากับลักษณะเด่นเฉพาะทั้งหลายของภารกิจของพระเยซูคริสต์

46

อย่างไรก็ตามควรเป็นที่ระลึกว่านอกจากปาฏิหาริย์ที่สัมพันธ์กับการประหารชีวิตพระบ็อบ พระองค์ซึ่งไม่เหมือนกับพระผู้ก่อตั้งศาสนาคริสต์ ไม่ใช่เพียงจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้ให้กำเนิดอิสระของยุคศาสนาที่เปิดเผยโดยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า แต่ต้องได้การยอมรับเช่นกันว่าเป็นผู้ประกาศข่าวศรัทธาใหม่ และเป็นผู้เปิดฉากวัฏจักรสากลที่ยิ่งใหญ่ของศาสนทูตวัฏจักรหนึ่ง, ความจริงที่สำคัญที่ไม่ควรมองข้ามคือ ปรบึกษัตว์สำคัญของพระเยซูในสมัยที่พระองค์ยังมีชีวิตอยู่คือเหล่านักบวชขิวและพรรคพวก ขณะที่กองกำลังที่เรียงหน้ากันมาต่อต้านพระบ็อบเป็นการผสมกันของอำนาจพลเรือนและอำนาจนักบวชของเปอร์เซีย ซึ่งตั้งแต่วินาทีที่พระองค์ประกาศพันธกิจจนถึงชั่วโมงแห่งความตาย ได้มุ่งมั่นสามัคคีกันใช้ทุกวิถีที่มีอยู่สำหรับตน ในการสมคบกันต่อต้านบรรดาผู้สนับสนุนการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ และว่าความเชื่อหลักของการเปิดเผยพระธรรมนั้นให้เสียหาย

47

พระบ็อบซึ่งได้รับการแซ่ซ้องโดยพระบาฮาอุลลาห์ว่าเป็น "สาระของสาระทั้งหลาย" "ทะเลของทะเลทั้งหลาย" "จุดที่สภาวะความเป็นจริงของศาสนทูตและพระผู้นำชาวทั้งหลายหมุนรอบ" ซึ่ง "พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ดลให้ความรู้เกี่ยวกับทุกสิ่งในอดีตและอนาคตออกมาจากพระองค์" และ "ตำแหน่ง" ของพระองค์ "เหนือกว่าตำแหน่งของศาสนทูตทั้งหมด" และ "การเปิดเผยพระธรรม" ของพระองค์ "อยู่เหนือการจับใจความและความเข้าใจของทุกคนที่ศาสนทูตทั้งหมดเลือกสรร" ทรงส่งมอบธรรมสารและทำหน้าที่ตามพันธกิจของตน, พระองค์ซึ่งตามาว่าทะเลของพระอับดุลบาฮาทรงเป็น "เวลาเช้าแห่งสัจธรรม" และ "พระผู้ประกาศการจะมาถึงของแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ซึ่งการมาถึงของพระองค์บ่งบอกการสิ้นสุดของ "วัฏจักรของศาสนทูต" และการเริ่มต้นของ "วัฏจักรแห่งการบรรลุผล" และโดยการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ทรงขับไล่เงามืดยามคำคืนที่ทอดมายังประเทศของพระองค์ และในเวลาเดียวกันทรงประกาศการจวนเจียนจะรุ่งขึ้นมาจากสุริยันที่ไม่มีเปรียบปานนั้น ซึ่งรัศมีของสุริยันนี้จะห่อหุ้มมนุษยชาติทั้งหมด, พระองค์ซึ่งตามที่ยืนยันโดยพระองค์เอง เป็น "จุดปฐมที่ทุกสรรพสิ่งถือกำเนิดขึ้นมา" "หนึ่งในเสาค้ำจุนพระวณะปฐมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" "วิหารสี่สัปดาห์" "การประกาศที่ยิ่งใหญ่" "เปลวไฟของแสงสวรรค์ที่เรืองอยู่บนไชนาย" "การระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" เกี่ยวกับพระผู้ซึ่ง "พระบัญญัติแยกต่างหากได้รับการสถาปนาไว้กับศาสนทูตทุกองค์" ทรงบรรลุพันธสัญญาของทุกยุคโดยการเสด็จมาของพระองค์ พร้อมเริ่มต้นการบรรลุจุดสมบูรณ์ของการเปิดเผยพระธรรมทั้งหมด, พระองค์คือ "อิหม่ามกอเอม" (พระผู้ทรงปรากฏขึ้นมา) ที่สัญญาไว้กับมุสลิมชื่อหะดี คือ "พระเมหัด" (พระผู้ได้รับการชี้แนะ) ที่มุสลิมขุนนิรอคอย คือ "การกลับมาของจอห์นเดอะแบปติสต์" ที่คริสเตียนคาดหวัง คือ "อูซิดาร์มาห์" ที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ของศาสนาไซโรแอสเทเรียน คือ "การกลับมาของอีไลจาห์" ที่ชาวยิวคาดการณ์ ซึ่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์จะแสดง "เครื่องหมายและสัญลักษณ์ของศาสนทูตทั้งหมด" และจะ "สำแดงความสมบูรณ์ของพระไมเสส ความอ้าไฟของพระเยซู และความอดทนของยอบ" ได้มาปรากฏ ประกาศศาสนาของพระองค์ ถูกประหัตประหารอย่างไรปรานีและสิ้นชีพอย่างเลื่องลือ, "ความวิบัติที่สอง" ที่กล่าวไว้ในวันสิ้นโลกของเซนต์จอห์นเดอะดีไวน์^[1] ได้ปรากฏขึ้นแล้วในที่สุด และ "พระผู้นำชาว" องค์แรกจากสององค์ ซึ่งการมาปรากฏของพระองค์ได้รับการพยากรณ์ไว้ในคัมภีร์โบราณ ถูกส่งลงมาแล้ว, "เสียงแตร" แรกที่ถูกลิขิตให้ลงโทษโลกด้วยการกำจัดให้สิ้นตามที่ประกาศไว้ในคัมภีร์เดียวกันนี้ ถูกเป่าให้ดังแล้วในที่สุด, "สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้" "ความหายนะ" "การฟื้นคืนชีพ" และ "แผ่นดินไหวของชั่วโมงสุดท้าย" ที่ทำนายไว้ในคัมภีร์โบราณเช่นกันบังเกิดขึ้นแล้ว, "สัญลักษณ์ที่ชัดเจน" ถูก "ส่งลงมา" แล้ว และ "พระวิญญาณ" ได้ "หายใจ" แล้ว และ "วิญญาณทั้งหลาย" ได้ "ตื่นขึ้น" แล้ว และ "นภา" ถูก "ผ่าให้แยกออก" แล้ว และ "ทูตสวรรค์ทั้งหลาย" ได้ "เรียงแถว" แล้ว และ "ดวงดาวทั้งหลาย" ถูก "บัง" แล้ว และ "พิภพ" ได้ "ทิ้งภาระของตน" แล้ว และ "สวรรค์" ถูก "นำมาใกล้" แล้ว และ "นรก" ถูกทำให้ "ลุกโพลง" แล้ว และ "คัมภีร์" ถูก "ตั้ง" ไว้แล้ว และ "สะพาน" ถูก "ทอดออกมา" แล้ว และ "คันชั่ง" ถูก "ตั้ง" แล้ว และ "ภูเขาทั้งหลายจะจัดกระจายเป็นธุลี", "การชำระเขตคัมครอง" ที่พยากรณ์ไว้โดยดาเนียล^[2] และยืนยันโดยพระเยซูคริสต์เมื่อทรงกล่าวถึง "การละเมิดที่ทำให้ร้างชีวิต"^[3] ได้

[1] วิวรณ์ บทที่ 11

[2] ดาเนียล 8:14

[3] แมทธิว 24:15

สำเร็จแล้วแล้ว, "วันที่จะยาวนานเท่ากับหนึ่งพันปี" ที่ทำนายไว้โดยพระโมฮัมหมัดในคัมภีร์ของพระองค์ ได้สิ้นสุดลงแล้ว, "สี่สิบสองเดือน" ซึ่งในระหว่างนี้ "นครศักดิ์สิทธิ์" จะถูกเหยียบย่ำภายใต้เท้าตามที่ทำนายไว้โดยเซ็นท์จอห์นเดอะดีไวน์^[1] ได้ล่วงไปแล้ว, "เวลาอวสาน" เริ่มขึ้นแล้ว และคนแรกของ "พยานสองคน" ซึ่ง "หลังจากสามวันครึ่ง พระวิญญาณแห่งชีวิตจากพระเจ้า" จะเข้าไป ได้ลุกขึ้นและ "ขึ้นไปบนสวรรค์ในก้อนเมฆ" แล้ว, "อักษรที่เหลืออยู่ก็สูญหายไปที่จะถูกสำแดงให้เห็นชัด" ตามคำพยากรณ์ของอิสลาม จาก "อักษรยี่สิบเจ็ดตัว" ที่ได้รับการประกาศว่าประกอบกันเป็นความรู้ ถูกเปิดเผยแล้ว, "บุตรชาย" ที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ซึ่งถูกลิขิตให้ "ปกครองชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก" ได้ปลดปล่อยพลังงานสร้างสรรค์แล้วโดยการเสด็จมาของพระองค์ ซึ่งเมื่อได้รับการเสริมด้วยการพลังของการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่กว่าเหลือคณนาและตามติดกันมาอย่างนับไม่ถ้วน จะซึมซาบความสามารถให้แก่มนุษยชาติทั้งหมดให้บรรลุถึงการประสานองคภาพพของตนเข้าด้วยกัน บรรลุภูมิภาวะและไปถึงระยะสุดท้ายของวิวัฒนาการของคนที่มีความยาวนานเป็นยุค, เสียงร้องเรียกที่ตรัสต่อ "ชุมนุมกษัตริย์และชุมนุมโอรสของกษัตริย์" ถูกเปล่งขึ้นมาแล้วในกายโมล แอสมา นับเป็นการเริ่มต้นของกระบวนการหนึ่ง ซึ่งถูกเร่งต่อมาโดยการเตือนของพระบาฮาอูลลาห์ถึงกษัตริย์ทั้งคณณะแห่งโลกตะวันออกและตะวันตก ซึ่งจะก่อให้เกิดการปฏิวัติอย่างแผ่กว้างในโชคชะตาของราชวงศ์, "ระบบ" ซึ่งพระศาสดาตามพันธสัญญาจะสถาปนารากฐานของระบบนั้นในคัมภีร์คิตาบีอัคดัส และลักษณะเฉพาะทั้งหลายของระบบนั้นพระเจ้าเป็นผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาจะอธิบายรายละเอียดไว้ในพินัยกรรมของพระองค์ และโครงสร้างของระบบบริหารนั้นสาวกทั้งคณณะของพระองค์กำลังสร้างเวลานี้ ได้รับการประกาศอย่างชัดเจนชัดค่าแล้วในคัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย, กฎทั้งหลายซึ่งในด้านหนึ่งมุ่งหมายจะล้มเลิกเอกลัทธิและพิธีรีตอง บทบัญญัติและสถาบันของยุคศาสนาที่ชราภาพอย่างเสร็จสรรพ และในอีกด้านหนึ่งมุ่งหมายจะเชื่อมต่อช่องโหว่ระหว่างระบบที่ทันสมัยกับสถาบันของระบบที่ห้อมล้อมโลกที่ถูกลิขิตให้มาแทนที่ ถูกบัญญัติและประกาศอย่างชัดเจนแล้ว, พระปฏิญญาซึ่งแม้จะถูกการมุ่งมั่นโจมตีโจมตี ก็ปกป้องรักษาบูรณภาพของศาสนาของผู้ก่อตั้งได้สำเร็จอย่างไม่เหมือนกับยุคศาสนาที่มีมาก่อนทั้งหมด และปูทางสำหรับการมาถึงของพระเจ้าที่จะเป็นศูนย์กลางและจุดหมายของพระปฏิญญาเองได้สำเร็จ พระปฏิญญานี้ได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคงและเปลี่ยนแปลงไม่ได้แล้ว, แสงสว่างได้รุ่งอรุณขึ้นมาแล้ว ซึ่งตลอดช่วงเวลาต่างๆ ต่อเนื่องกัน จะส่องจากถิ่นกำเนิดของตนที่ละน้อยไปไกลถึงแวนคูเวอร์ในโลกตะวันตกและทะเลจีนในโลกตะวันออก และจะแผ่รัศมีไปไกลถึงไอซ์แลนด์ในซีกโลกเหนือและทะเลที่สมานในซีกโลกใต้, พลังอำนาจมืดได้ลงมือโจมตีเริ่มแรกแล้ว ซึ่งที่แรกพลังนี้ถูกจำกัดอยู่ที่ความไม่เป็นมิตรที่ฝานกันของอำนาจพลเรือนและอำนาจนักบวชของนิกายชีอะห์แห่งเปอร์เซีย แล้วทวีกำลังขับเคื้อกันในระยะต่อมาโดยการต่อต้านอย่างยืดยาดและเปิดเผยของกาหลิบแห่งอิสลามและคณณะนักบวชฐานันดรศักดิ์ชั้นนี้ในตุรกี และถูกลิขิตให้ขึ้นมาถึงจุดสูงสุดที่ความไม่เป็นมิตรที่ดุร้ายของสำนักนักบวชทั้งหลายที่สัมพันธ์กับระบบศาสนาอื่นๆ ที่มีอำนาจมากกว่า, ตัวตั้งต้นของประชาคมที่สวรรค์ลิขิตและโอบล้อมโลก กำลังก่อรูปและตกผลึกอย่างช้าๆ ซึ่งพลังกำลังวิฆาตของประชาคมนี้ได้กระชากตรวนแห่งความเคร่งจาริตของนิกายชีอะห์จนขาดสะบั้น และด้วยทุกการขยายขอบเขตของสมาคมของตน จะหาทางให้ได้การยอมรับคำกล่าวอ้างของตนอย่างกว้างขวางกว่าและมีนัยสำคัญมากกว่าว่า เป็นศาสนาของโลกในอนาคต, และสุดท้ายนี้เมล็ดที่ได้รับการประสาห์ด้วยศกยภาพอันไพศาลโดยพระหัตถ์ที่ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จ แม้ว่าจะถูกเหยียบย่ำได้เท้าอย่างแรงและดูเหมือนจะมลายไปจากพื้นผิวโลก ก็ได้รับโอกาสโดยกระบวนการนี้เองให้งอกและสำแดงตนเองอีกครั้ง ในรูปของการเปิดเผยพระธรรมที่ตื้นไม่อยู่ยิ่งกว่า ซึ่งถูกลิขิตให้งอกดอกในช่วงเวลาต่อมาเป็นสถาบันที่เฟื่องฟูทั้งหลายของระบบบริหารที่แผ่กว้างไปทั่วโลก และพัฒนาเต็มที่ในยุคทองเป็นหน่วยงานต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่ที่ยังไม่เคยเกิดขึ้นที่สอดคล้องกับหลักธรรมของระบบที่ประสานสามัคคีโลกและไถ่โลก

[1] วิวรณ์บทที่ 11

บทที่ 7 การพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ และ ผลที่ตามมา [Ch 7: Attempt on the Sháh's life, and its consequences]

1

ศาสนาที่ได้เขย่าทั้งประเทศลงไปถึงส่วนลึก ซึ่งเพื่อเห็นแก่ศาสนานี้วิญญาณที่อาจหาญและล้ำค่านับพันๆ ถูกบูชายัญ และบนแท่นบูชาของศาสนานี้พระผู้ก่อกำเนิดได้สละชีวิตของตน มาบัดนี้กำลังเจอกับความเครียดและความกดดันของวิกฤติการณ์ครั้งใหม่ ที่รุนแรงสุดๆ และมีผลตามมาอย่างกว้างไกล, นี่เป็นหนึ่งในวิกฤติการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นระยะๆ ตลอดทั้งศตวรรษ ซึ่งบดบังความอ้าใจของศาสนาได้สำเร็จชั่วคราว และเกือบจะทำให้โครงสร้างของสถาบันทั้งหลายที่เชื่อมโยงเป็นชีวิตเดียวกันของศาสนาแตกออก, ด้วยเป็นไปอย่างกะทันหันเสมอ มักไม่คาดคิด และดูเหมือนจะทำให้จิตวิญญาณและชีวิตของศาสนาถึงตาย วิกฤติการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เหล่านี้ในวิวัฒนาการที่ลึกลับของศาสนาหนึ่งของโลก ที่มีชีวิตชีวาที่แรงจัด มีคำกล่าวอ้างที่ท้าทาย มีความเชื่อหลักที่ปฏิบัติ ดิ้นรนต่อสู้โดยเป็นรองอย่างท่วมท้น ซึ่งถ้าไม่ถูกจุดชนวนจากภายนอกโดยความประสงค์ร้ายของฝ่ายต่อต้านที่เปิดเผยตัว ก็ถูกปลุกขึ้นมาจากภายในโดยความไม่สุขุมของมิตรสหาย การติจจากของบรรดาผู้สนับสนุน หรือการแปรพักตร์ของบางคนในลำดับสูงสุดในหมู่ของญาติมิตรของผู้ก่อตั้ง, ไม่ว่าจะน่าปั่นป่วนใจเพียงไรสำหรับมวลชนขนาดใหญ่ของเหล่าสาวกที่จงรักภักดี ไม่ว่าบรรดาปรปักษ์จะประกาศมากมายเพียงไหนว่าเป็นอาการของความเสื่อมถอยและความจวนเจียนจะสิ้นสลายของศาสนา ความก้าวหน้าที่ชะงักและถอยกลับเหล่านี้ที่ศาสนาประสบอย่างน่าสลดครั้งแล้วครั้งเล่า ก็หาได้หยุดยั้งการเดินทางหรือบันทอนเอกภาพของศาสนาเมื่อเรามองย้อนกลับไปดู, ยอดความสูญเสียที่เกิดขึ้นนั้นหนักจริงๆ ความเจ็บปวดที่ทนทรมาณนั้นสุดพรรณนา ความมอกสันชั่ววินาทีที่ถูกปลุกขึ้นมาขึ้นนั้นแผ่กว้างและทำให้เป็นอัมพาตอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง, กระนั้นเมื่อพิจารณาในมุมมองที่เหมาะสม แต่ละวิกฤติการณ์เหล่านี้สามารถลงความเห็นอย่างมั่นใจว่าเป็นพระพรที่ซ่อนมา ซึ่งอำนวยความสะดวกการบริหารของพระผู้เป็นเจ้าของสำหรับการปลดปล่อยพลังสวรรค์ให้พลังออกมาใหม่ อำนาจการหนีรอดอย่างปาฏิหาริย์จากความหายนะที่จวนเจียนและน่าสพรึงกลัวกว่า อำนาจเครื่องมือสำหรับการบรรลุค่าพยากรณ์ทั้งหลายที่เก่าแก่เป็นยุค อำนาจปฏิบัติการสำหรับการชำระล้างและให้ความแข็งแกร่งอีกครั้งแก่ชีวิตของชุมชน อำนาจแรงผลักดันสำหรับการขยายเขตและแพร่อิทธิพลของตน และอำนาจหลักฐานที่น่าเชื่อของพลังยึดเหนี่ยวที่ทำลายไม่ได้ของตน, บางครั้ง ณ ชีตสุดของวิกฤติการณ์เอง บ่อยกว่านั้นเมื่อวิกฤติการณ์นั้นผ่านไปแล้ว ที่นัยสำคัญของบททดสอบเหล่านี้สำแดงตนเองต่อสายตาของมนุษย์ และความจำเป็นของประสบการณ์ดังกล่าวได้รับการสาธิตอย่างกว้างไกลไร้ข้อสงสัยต่อทั้งมิตรและศัตรู, ที่จริงแล้วแทบจะไม่มีเวลาไหน ที่ความลึกลับที่อยู่เบื้องหลังความโกลาหลที่น่าพิศวงและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าส่งมาเหล่านี้ ไม่ถูกเปิดเผย หรือจุดประสงค์และความหมายเบื้องลึกของการเกิดขึ้นของวิกฤติการณ์ดังกล่าว ยังซ่อนเร้นจากปัญญาของมนุษย์

2

ศาสนาของพระบ๊อบซึ่งยังอยู่ในระยะแรกสุดของวิหการก บัดนี้กำลังเริ่มต้นจะประสบกับการทดสอบที่ทรหดและรุนแรงดังกล่าว, ด้วยถูกว่าร้ายและใส่ร้ายตั้งแต่เวลากำเนิด ถูกพรากจากพลังคำจูนของบรรดาผู้สนับสนุนชั้นนำส่วนใหญ่ในสมัยแรกสุด ตะลึงงันต่อการกำจัดพระผู้ก่อตั้งอย่างน่าสลดและทันใด โขเซออยู่ภายใต้การโจมตีที่โหดเหี้ยมที่ตนประสบตามติดกันมาในมาซินดาร์อน เตหะราน เนริชและชานจอน ศาสนาที่ถูกประหารอาหารอย่างหนัก กำลังจะเจอกับความอับอายอย่างที่ตนไม่เคยรู้มาก่อนโดยการกระทำที่น่าละอายของบาปีที่บ้าคลั่งและไม่รับผิดชอบคนหนึ่ง, บททดสอบทั้งหลายที่ศาสนาประสบมา บัดนี้มีความหายนะครั้งใหม่มาเพิ่มน้ำหนักกดขี่ที่ร้ายแรงอย่างไม่เคยมีมาก่อน มีลักษณะที่น่าอดสู และมีผลทำลายล้างตามมาทันที...

7.1 การเดินทางของพระบาฮาอูลลาห์ไปยังคาร์บิล่า [Bahá'u'lláh's journey to Karbilá]

3

ตั้งแต่ข้าพเจ้าเริ่มเขียนบันทึกเรื่องเล่า เป็นความตั้งใจอย่างมุ่งมั่นของข้าพเจ้าที่จะรวมมณีที่มีค่าอย่างประเมินไม่ได้ เข้าไว้ในเรื่องราวทั้งหลายที่ข้าพเจ้าสามารถเล่าเกี่ยวกับสมัยเริ่มแรกของการเปิดเผยพระธรรมนี้ เป็นมณีที่ข้าพเจ้ามีเอกสิทธิ์ในการได้ยื่นเป็นครั้งคราวจากริมฝีปากของพระบาฮาอูลลาห์, วาหะเหล่านี้ซึ่งบางถ้อยคำทรงกล่าวต่อข้าพเจ้าผู้เดียว บางถ้อยคำที่ข้าพเจ้าแบ่งปันกับเพื่อนสาวกทั้งหลายขณะที่เรานั่งอยู่ต่อหน้าพระองค์ เกี่ยวข้องเป็นส่วนใหญ่กับเหตุการณ์ตอนต่างๆ ที่ข้าพเจ้าพยายามพรรณนา, คำอธิบายของพระบาฮาอูลลาห์เกี่ยวกับการประชุมหารือที่บาดาซ และการกล่าวของพระองค์ถึงความโกลาหลที่บ่งบอกระยะปิดท้ายของ

การประชุมหารือ นั้น ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ในบทก่อน เป็นเพียงตัวอย่างของวรรคทั้งหลายที่ข้าพเจ้าหวังจะใช้เพิ่มความอุดมและความสูงส่งให้แก่บันทึกเรื่องเล่าของข้าพเจ้า

4

เมื่อสิ้นสุดการพรรณนาการดิ้นรนต่อสู้ที่ซานจอน ข้าพเจ้าถูกพาเข้าไปหาพระบาฮาอูลลาห์ และได้รับพรพร้อมกับสาวกอีกจำนวนหนึ่งซึ่งในสองโอกาสทรงลดตัวลงมาประทานให้เรา, การเยียมเยียนทั้งสองครั้งเกิดขึ้นในระหว่างสัปดาห์ที่พระบาฮาอูลลาห์ตัดสินใจพักอยู่ที่บ้านของออกอเย คาสิม, ในคืนที่สองและคืนที่สี่หลังจากที่พระองค์มาถึงบ้านของน้องชาย ซึ่งตรงกับวันที่เจ็ดของเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1306 [9 มกราคม ค.ศ. 1889 (พ.ศ.2432)] ข้าพเจ้ากับผู้แสวงบุญจำนวนหนึ่งจากซาริสทานและฟารานและสาวกไม่กี่คนที่มีถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ได้รับอนุญาตให้เข้าไปหาพระองค์ วาหะที่พระองค์กล่าวต่อพวกเราจาริกอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้าตลอดไป และข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าต่อผู้อ่าน ที่จะแบ่งปันใจความสำคัญของวาหะเหล่านั้นกับผู้อ่าน

5

พระองค์กล่าวว่า “ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า ที่สิ่งใดก็ตามที่เป็นสาระสำคัญที่ควรบอกศาสนิกชนในการเปิดเผยพระธรรมนี้ ถูกเปิดเผยแล้ว, หน้าที่ของพวกเขาได้รับการนิยามอย่างชัดเจนแล้ว และการกระทำที่พวกเขาถูกคาดหวังให้ปฏิบัติได้รับการอธิบายอย่างแจ่มแจ้งแล้วในคัมภีร์ของเรา, บัดนี้เป็นเวลาสำหรับพวกเขาที่จะลุกขึ้นและทำตามหน้าที่ให้ลุล่วง ขอให้พวกเขาเร่งรีบอย่าให้ความรักที่พวกเขามีต่อพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นความรักที่เรื่องรองสว่างไสวอยู่ในหัวใจของพวกเขา มาทำให้พวกเขาละเมิดขอบเขตของความพอประมาณและก้าวล่วงเขตที่เรากำหนดไว้ให้, เกี่ยวกับเรื่องนี้ขณะที่อยู่ในอิรักเราเขียนถึงฮาจี มีร์ซา มุซาเย โคมิวา : ‘เจ้าควรใช้ความสามารถในการควบคุมตัวเองถึงขนาดว่า หากเจ้าได้ดื่มแม่น้ำทั้งหมดแห่งความรู้จากต้นธารแห่งความศรัทธาและความมั่นใจ เจ้าต้องไม่ยอมให้ริมฝีปากของเจ้าเผยความน่าพิศวงของอีกที่เจ้าได้ดื่มออกมาโดยไม่ตั้งใจไม่ว่าต่อเพื่อนหรือคนแปลกหน้า, แม้ว่าหัวใจของเจ้าจะลุกเป็นไฟด้วยความรักของพระองค์ ก็จงเอาใจใส่อย่าให้ดวงตาใดค้นพบความวุ่นวายใจของเจ้า และแม้วิญญาณของเจ้าขาดขัดเหมือนกับมหาสมุทร ก็อย่าให้ความสงบบนสีหน้าของเจ้าถูกรบกวน หรือยอมให้ท่าทางความประพฤติของเจ้าเปิดเผยความรู้สึกที่แรงกล้าของเจ้า’

6

“พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่าไม่มีเวลาใดที่เราพยายามปกปิดตัวเองหรือซ่อนศาสนาที่เราได้รับบัญชาให้ประกาศ แม้ว่าไม่ได้สวมชุดของผู้มีวิชา เราก็เผชิญหน้าและถกเถียงกับบรรดานักวิชาการที่ยิ่งใหญ่ครั้งแล้วครั้งเล่าทั้งในนूरและมาซินดาร์อน และโน้มน้าวพวกเขาให้เชื่อมั่นในสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมนี้ได้สำเร็จ, เรามุ่งมั่นอย่างไม่เคยถอย เราไม่เคยลังเลที่จะยอมรับการท้าทายไม่ว่าจะมาจากทิศทางใด, สำหรับใครก็ตามที่เราพูดคุยด้วยในสมัยนั้น เราพบว่าเขาเปิดใจรับเสียงร้องเรียกของเราและพร้อมจะเป็นแนวร่วมกับหลักปฏิบัติของศาสนา หากไม่ใช่เพราะความประพฤติที่นาละอายของประชาชนแห่งคัมภีร์บายัน ผู้ซึ่งทำให้ผลงานความสำเร็จของเราเปราะเปื้อนด้วยการกระทำของพวกเขา นूरและมาซินดาร์อนทั้งหมดคงเลื่อมใสศานานี้ไปแล้ว และเวลานี้คงได้รับการนับเป็นหนึ่งในที่มั่นชั้นนำของศาสนา

7

“เวลาหนึ่งที่กองกำลังของเจ้าชายเมห์ดี โกลี มีร์ซามาปิดล้อมป้อมทาบาศี เราหมายมั่นออกจากนूरและให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาผู้ปกป้องป้อมที่อาจหาญ เราตั้งใจส่งอับล วาฮาบหนึ่งในสหายของเราให้ล่วงหน้าเราไป และขอให้เขาประกาศการใกล้เข้ามาของเราต่อผู้ถูกปิดล้อม, แม้ว่าจะถูกห้อมล้อมโดยกองกำลังของศัตรู เราก็ตัดสินใจจะเข้าร่วมชะตากรรมกับสหายที่แน่วแน่เหล่านั้น และเสี่ยงอันตรายที่พวกเขาเผชิญอยู่, อย่างไรก็ตามสิ่งนี้หาได้เป็นไป พระหัตถ์ที่ทรงอำนาจเปิดเสรีจะเว้นเราจากชะตากรรมของพวกเขา และปกป้องรักษาเราไว้สำหรับงานที่เราถูกลิขิตให้ทำสำเร็จ, เพื่อจะทำตามอัจฉริยภาพที่หยั่งไม่ถึงของพระผู้เป็นเจ้า สิ่งที่เราตั้งใจไว้ก่อนที่เราจะไปถึงป้อม ถูกขานนूरบางคนสื่อสารไปถึงมีร์ซา หากผู้ว่าการอาโมล ผู้ซึ่งส่งคนของเขามาสกัดกั้นเรา, ขณะที่เรากำลังพักและทานน้ำชา เราพบว่าเราถูกล้อมอย่างทันใดโดยคนขี่ม้าจำนวนหนึ่ง ผู้ซึ่งยึดข้าวของและม้าของเรา, ในการแลกเปลี่ยนกับม้าของเราเอง เราได้รับสัตว์ติดอานอย่างไม่สู้ดีซึ่งเราพบว่าไม่สบายที่สุดที่จะขี่ สหายที่เหลือของเราถูกใส่กุญแจมือนำตัวไปอาโมล, หน้ๆ ที่การมาถึงของเราได้ก่อให้เกิดความโกลาหลและมีการต่อต้านจากเหล่าโอลามา มีร์ซา หากก็ปล่อยตัวเราจากเงื้อมมือของพวกเขาได้สำเร็จและพาเราไปที่บ้านของเขาเอง, เขาให้การต้อนรับขับสู้เราอย่างอบอุ่นที่สุด เขายอมตามการกดดันเป็นครั้งคราวที่

เหล่าโอลามากดดันเขาอย่างต่อเนื่อง และรู้ว่าตนไม่สามารถขัดขวางความพยายามของพวกเขาที่จะทำร้ายเรา, เรายังคงอยู่ในบ้านของเขาเมื่อซาร์दारซึ่งไปสมทบกับกองทัพในมาซินดาร์อนกลับมาถึงอาโมล ทันใดที่เขาทราบการถูกข่มขืนที่เราระสบ เขาตำหนิมิรัชชา ทากีสำหรับความอ่อนแอที่เขาแสดงในการคุ้มครองเรา จากศัตรู เขาเรียกร้องอย่างโกรธแค้นว่า 'การประณามของประชาชนที่โง่เขลาที่มีความสำคัญอะไร? ทำไมเจ้ายอมให้ตัวเองถูกโหม่งหน้าโดยการโวยวายของพวกเขา? เจ้าควรพอใจกับการขัดขวางคณะนี้ไม่ให้ไปถึงที่หมาย และแทนที่จะกักตัวพวกเขาไว้ในบ้านนี้ เจ้าควรจัดแจงให้พวกเขากลับไปเตหะรานโดยปลอดภัยทันที'

8

"ขณะที่อยู่ในซารี เราโดนประชาชนหยาบหยามอีก, แม้ว่าบรรดาผู้มีชื่อเสียงในเมืองนั้นส่วนใหญ่เป็นเพื่อนของเรา และเคยพบเราในเตหะรานในหลายโอกาส ทันใดที่ชาวเมืองจำเราได้ขณะที่เราเดินกับโคดส์ไปตามถนน พวกเขาเริ่มตะเบ็งคำพรูสวาทใส่เรา, เสียงร้อง 'บาปี! บาปี!' ต้อนรับเราไม่ว่าที่ใดก็ตามที่เราไป เราไม่สามารถหนีการประณามอย่างเจ็บแค้นของพวกเขา

9

"ในเตหะรานเราถูกคุมขังสองครั้งสืบเนื่องมาจากการลุกขึ้นปกป้องความมุ่งหมายของผู้บริสุทธิ์จากผู้กดขี่ที่อำมหิต, การถูกกักขังครั้งแรกที่เราโดนเกิดขึ้นหลังจากการสังหารมุลลา ทากีเย กาชวินี และมีเหตุมาจากความช่วยเหลือที่เราไม่อาจนิ่งเฉยที่จะให้บรรดาผู้ที่ได้รับการลงโทษรุนแรงอย่างไม่สมควร, การถูกคุมขังครั้งที่สองซึ่งรุนแรงกว่าเหลือคณนา ถูกจัดขึ้นโดยความพยายามของสาวกที่ไม่รับผิดชอบของศาสนาที่จะเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ เหตุการณ์ครั้งนั้นนำไปสู่การเนรเทศเราไปแบกแดด, หลังจากที่เรไปถึงที่นั่นไม่นาน เราไปยังภูเขาในโครดิสถานที่เราดำเนินชีวิตที่วิเวกโดยสมบูรณ์อยู่ช่วงเวลาหนึ่ง เราแสวงหาที่กำบังบนยอดภูเขาห่างไกลซึ่งอยู่ห่างจากที่อยู่อาศัยของผู้คนที่ใกล้ที่สุดราวสามวัน, ความสบายในชีวิตไม่มีเลย เราอยู่อย่างโดดเดี่ยวจากเพื่อนมนุษย์โดยสิ้นเชิงจนกระทั่งเชค อิสมาอิลค้นพบที่พักอาศัยของเราและนำอาหารที่จำเป็นสำหรับเรามาให้

10

"เมื่อกลับมาที่แบกแดดเราประหลาดใจอย่างยิ่งที่พบว่า ศาสนาของพระบ็อบถูกละเลยอย่างเจ็บปวด อิทธิพลของศาสนาเสื่อมถอย และชื่อของศาสนาเกือบจมลงไปในความถูกลืม, เราลุกขึ้นฟื้นฟูชีวิตให้แก่ศาสนาของพระองค์ และช่วยให้ศาสนารอดจากความเสื่อมและความทุจริต, ในเวลาที่ความกลัวและความงุนงงมึนสหายทั้งหลายของเราไว้แน่น เรายืนยันสัจธรรมแก่นแท้ของศาสนาอีกครั้งอย่างมุ่งมั่นและไม่เกรงกลัว และเรียกตัวพวกที่กลายเป็นคนเขินชาทั้งหมดให้กระตือรือร้นสนับสนุนศาสนาที่พวกเขาได้ละเลยอย่างร้ายแรง, เราส่งคำร้องขอไปถึงประชาชนทั้งหลายของโลก และเชิญพวกเขาให้จ้องมองแสงสว่างของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์

11

"หลังจากที่เราไปจากอเดรียโนเปิ้ล มีการอภิปรายเกิดขึ้นในหมู่เจ้าหน้าที่รัฐบาลในคอนสแตนติโนเปิ้ลว่า เราและสหายทั้งหลายของเราไม่ควรถูกโยนลงไปในทะเลหรือ, รายงานของการอภิปรายดังกล่าวไปถึงเปอร์เซีย และก่อให้เกิดข่าวลือว่าเราประสพกับชะตากรรมนั้นจริงๆ, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโคราซานมิตรสหายทั้งหลายของเรา รุนวายใจอย่างยิ่ง, เป็นที่รายงานว่ามีรัชชา আহมัดเด อัสกานดีทันใดที่ทราบข่าวนี้ ได้ยืนยันว่าไม่ว่าในกรณีใดเขาไม่สามารถเชื่อข่าวลือดังกล่าว เขากล่าวว่า 'หากนี่เป็นความจริงการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบต้องได้รับการพิจารณาว่าปราศจากรากฐานอย่างสิ้นเชิง' ข่าวการมาถึงเมืองคุกัคคากอย่างปลอดภัยของเราทำให้มิตรสหายทั้งหลายของเราปีติยินดี ทำให้ศาสนิกชนในโคราซานชื่นชมความศรัทธาของมีรัชชา আহมัดลิกซึ่งขึ้นและมั่นใจในตัวเขามากขึ้น

12

"จากคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา เราถูกเร้าจิตใจให้ลิขิตสารถึงผู้ปกครองและกษัตริย์ของโลกหลายคน ซึ่งในสารเหล่านั้นเราเรียกพวกเขาให้ลุกขึ้นและอ้าแขนรับศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า, สำหรับกษัตริย์ชาห์แห่งเปอร์เซียเราส่งผู้นำชาวของเราบาดี ซึ่งในมือของเขาเราฝากธรรมจาริกไป เขาตัวเองคือผู้ที่ชูธรรมจาริกนี้ขึ้นสูงต่อสายตาของฝูงชน และด้วยเสียงที่ยกกระดับได้ขอร้องประมุขของเขาให้เอาใจใส่วาระที่บรรจุอยู่ในธรรมจาริกนั้น, ท่านองเดียวกันธรรมจาริกที่เหลือทั้งหมดไปถึงจุดหมายปลายทางของตน, สำหรับธรรมจาริกที่เราแสดงว่าหะตอจักรพรรดิฝรั่งเศส มีคำตอบที่ได้รับมาจากเสนาบดีของเขา ซึ่งต้นฉบับนั้นเวลานี้อยู่ในครอบครองของกิ่งที่

ยิ่งใหญ่ที่สุด^[1] เราตรัสต่อเขาด้วยวณะเหล่านี้: 'ดูกร กษัตริย์แห่งฝรั่งเศส จงบอกพระตำแหน่งสูงสุดให้ยุติ การสิ้นกระตือรือร้นของเขา เพราะดูซิ! กระตือรือร้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งมีแห่งพระประสงค์ของพระผู้เป็นนายพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากำลังสิ้น ถูกสำแดงให้เห็นชัดในตัวของพระผู้ที่พระองค์เลือกสรร' สารที่เราแสดงวาทะต่อพระเจ้าซีซาร์แห่งรัสเซียเท่านั้นที่ไปไม่ถึงจุดหมายปลายทาง อย่างไม่ปฏิบัติตามธรรมจารีอื่นๆ ไปถึงเขา และสารนั้นจะถูกส่งมอบให้แก่มือของเขาในที่สุด

13

"จงขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ทรงช่วยให้เจ้าสามารถยอมรับศาสนาของพระองค์ ใครก็ตามที่ได้รับพระพรนี้ต้องทำ บางสิ่งมาก่อนการยอมรับนั้น ซึ่งแม้ว่าตนเองจะไม่ตระหนักในลักษณะของการกระทำนั้น ก็ถูกลิขิตโดยพระผู้เป็นเจ้าให้เป็นวิธีที่เขาได้รับการนำทางให้พบและอำแขนรับสัจธรรม, สำหรับพวกที่ยังคงถูกพรากจากพระพรดังกล่าว การกระทำของพวกเขาเท่านั้นที่ขัดขวางพวกเขาไม่ให้ยอมรับสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมนี้, เราหวังอยู่ในใจว่าเจ้าซึ่งได้บรรลุถึงแสงสว่างนี้ จะพยายามเต็มที่ในการขบไล่ความมืดแห่งความมกมายและความไม่เชื่อไปจากหมู่ประชาชน, ขอให้การกระทำของเจ้าประกาศความศรัทธาของเจ้า และช่วยให้เจ้าสามารถนำคนหลงผิดไปสู่หนทางแห่งความรอดพ้นนิรันดร์, ความทรงจำของคืนนี้จะไม่วันถูกลืม ขอให้ความทรงจำนี้ไม่มีวันถูกลบไปโดยกาลเวลาที่ผ่านไป และการกล่าวถึงความทรงจำนี้ค้างคาอยู่บนริมฝีปากของมนุษย์ตลอดไป"

14

นอว์รูซที่เจ็ดหลังจากการประกาศพันธกิจของพระบ็อบตรงกับวันที่สิบหกของเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1267 [ค.ศ.1851 (พ.ศ.2394)] นับได้หนึ่งเดือนครึ่งหลังจากสิ้นสุดการดิ้นรนต่อสู้ที่ซานจอน, ปีเดียวกันนั้นตอนใกล้จะสิ้นสุดฤดูใบไม้ผลิช่วงต้นเดือนซาบาน [1-30 มิถุนายน ค.ศ.1851 (พ.ศ.2394)] พระบาฮาอุลลาห์ออกจากเมืองหลวงไปยังคาบิล่า, เวลานั้นข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเคอร์มานชาห์กับมีร์ซา আহมัดเลขาเนการ์ของพระบ็อบ ซึ่งได้รับคำสั่งจากพระบาฮาอุลลาห์ให้รวบรวมและคัดลอกธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด ซึ่งต้นฉบับส่วนใหญ่อยู่ในความครอบครองของเขา, ข้าพเจ้าอยู่ในซารานในบ้านของพ่อเวลาที่ผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะรานพบกับชะตาที่โหดร้าย, ต่อมาข้าพเจ้าจากไปยังโกมได้สำเร็จด้วยข้ออ้างว่าปรารถนาจะไปเยี่ยมสถานที่สักการะ, ด้วยหา มีร์ซา আহมัดไม่พบตามที่ต้องการ ข้าพเจ้าจากไปยังคาชานตามคำแนะนำของฮาจิ มีร์ซา มุซาเย โกมี ผู้ซึ่งแจ้งข้าพเจ้าว่าคนเดียวที่สามารถให้ความกระจ่างข้าพเจ้าว่ามีร์ซา আহมัดอยู่ที่ไหนคืออาซิม ซึ่งตอนนั้นอาศัยอยู่ในคาชาน, ข้าพเจ้ากลับมาถึงโกมกับเขาอีกครั้งที่ซึ่งข้าพเจ้าถูกแนะนำตัวต่อซียิด อาโบล กอเซมเม อลาเกห์แบนดี อีสฟาฮานี ผู้ซึ่งก่อนหน้านี้เดินทางกับมีร์ซา আহมัดไปยังเคอร์มานชาห์, อาซิมชี้แนะเขาให้พาข้าพเจ้าไปที่ประตูเมือง ที่ซึ่งเขาจะแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบสถานที่ที่มีร์ซา আহมัดอาศัยอยู่ และจัดแจงการจากไปยังฮามาตานของข้าพเจ้า, ซียิด อาโบล กอเซมเมแนะนำข้าพเจ้าให้ไปหา มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย ทาบิบเบ ซานจานี ผู้ซึ่งเขากล่าวว่าข้าพเจ้าจะพบในฮามาตานอย่างแน่นอน และจะเป็นผู้ชี้ทางให้ข้าพเจ้าไปยังสถานที่ที่ข้าพเจ้าสามารถพบมีร์ซา আহมัด, ข้าพเจ้าทำตามคำชี้แนะของเขาและได้รับการชี้ทางโดยมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย ให้ไปพบพ่อค้าคนหนึ่ง ในเคอร์มานชาห์ชื่อ โกลัม ฮุสเซนเน ซุซทารี ผู้ซึ่งจะพาข้าพเจ้าไปยังบ้านที่มีร์ซา আহมัดอาศัยอยู่

15

ไม่กี่วันหลังจากที่ข้าพเจ้าไปถึง มีร์ซา আহมัดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบความสำเร็จของเขาระหว่างที่อยู่ในโกมในการสอนศาสนาให้แก่ฮิลดีริม มีร์ซาน้องชายของชานลาร์ มีร์ซา ผู้ซึ่งเขาต้องการนำเสนอสำเนาของจาลาล ชาบีห์^[2] และแสดงความปรารถนาของเขาว่าข้าพเจ้าควรเป็นผู้ถือสำเนาขึ้นไป, ในสมัยนั้นฮิลดีริม มีร์ซาเป็นผู้ว่าการโครัม อบอดในมณฑลลูริสถาน และได้ตั้งค่ายกับกองทัพของเขาในภูเขาคาร์วีห์ วาลิชทาร์, ข้าพเจ้าได้แต่ดีใจที่จะทำตามคำขอร้องของมีร์ซา আহมัด และแสดงความพร้อมที่จะออกเดินทางดังกล่าวทันที, เราพร้อมกับคนนำทางชาวเคิร์ดเดินทางผ่านภูเขาและป่าเป็นเวลาหกวันหกคืน จนกระทั่งไปถึงกองบัญชาการของผู้ว่าการ, ข้าพเจ้าส่งมอบสิ่งที่ได้รับฝากให้แก่มือของเขา และนำข่าวสารที่เขาเขียนกลับมาให้มีร์ซา আহมัด ซึ่งแสดงความขอบคุณสำหรับของขวัญ และรับประกันความอุทิศตนของเขาต่อศาสนาของพระผู้ลิขิตคาซาเอเลชาบีห์

[1] สมญานามของพระอับดุลบาฮา

[2] หนึ่งในผลงานที่รู้จักกันดีที่สุดของพระบ็อบ

16

เมื่อกลับมาข้าพเจ้าได้รับข่าวที่นายอินดีจากมีร์ซา อาหมัดเกี่ยวกับการมาถึงเคอร์มานชาห์ของพระบาฮาอุลลาห์, ขณะที่เรากำลังเข้าไปหาพระองค์ เรพบว่าตอนนั้นเป็นเดือนรามาदानพระองค์กำลังยุ่งอยู่กับการอ่านคัมภีร์โกรอ่าน และเราได้รับพรโดยการไต่ยื่นพระองค์อ่านวณะของคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์นั้น, ข้าพเจ้านำเสนอข่าวสารที่อิลดิริม มีร์ซาเขียนถึงมีร์ซา อาหมัดให้แก่พระองค์ หลังจากที่ยังอ่านจดหมายนั้นพระองค์พูดความรู้สึกว่า "ความศรัทธาที่สมาชิกคนหนึ่งของเราขงศกอจารย์ประกาศนั้นเชื่อใจไม่ได้ การประกาศของเขาไม่จริงใจ, ด้วยคาดหวังว่าวันหนึ่งชาวบาบิจจะลอบสังหารประมุข เขาเก็บความหวังไว้ในหัวใจว่าตนจะได้รับการแซ่ซ้องโดยชาวบาบิจเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ ความรักที่เขาแสดงต่อพระบ็อบมาจากแรงจูงใจนั้น" ภายในไม่กี่เดือนเรารู้สัจธรรมในวาหะของพระองค์ อิลดิริม มีร์ซาคนเดียวกันนี้ออกคำสั่งว่า ซียิด บาซีเร อินดีสาวกที่ศรัทธาแรงคนหนึ่งของศาสนาควรถูกสังหาร

17

น่าจะเหมาะสม ณ จุดนี้ที่จะเบี่ยงเบนไปจากวิถีของบันทึกเรื่องเล่าของเรา และกล่าวอย่างย่อถึงสภาพแวดล้อมของการเปลี่ยนศาสนาและความตายของผู้สละชีวิตนี้, หนึ่งในหมู่สาวกที่พระบ็อบสั่งการในสมัยต้นของพันธกิจของพระองค์ ให้แยกย้ายกันไปสอนศาสนาคือเชค ซาอิดเด อินดีหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต ผู้ซึ่งได้รับการกำกับโดยตรงโดยพระผู้เป็นท่านนายของเขา ให้เดินทางไปทั่วอินเดียและประกาศหลักปฏิบัติของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ต่อชาวอินเดีย, ในวิถีของการเดินทางเชค ซาอิดแวะเยือนเมืองมุลทานที่ซึ่งเขาพบซียิด บาซีร์ผู้หนึ่ง^[1] ผู้ซึ่งแม้ว่าจะตาบอด ก็สามารถรับรู้สัญญาณสำคัญของข่าวสารที่เชค ซาอิดนำมาให้ตนทันทีด้วยดวงตาภายใน, ริชาอันไพศาลที่เขาเรียนมาซึ่งหาได้ขัดขวางเขาไม่ให้เห็นคุณค่าของศาสนาที่เขาถูกเรียกตัวไปหาช่วยให้เขาสามารถเข้าใจความหมายและความยิ่งใหญ่ของอานุภาพของศาสนา, โดยการโยนเครื่องยศของความเป็นผู้นำไปข้างหลังและตัดขาดจากญาติมิตร ซียิด บาซีร์ลุกขึ้นด้วยความหมายมั่นที่แน่วแน่ที่จะมีส่วนร่วมในการรับใช้ศาสนาที่เขาอ้าแขนรับ, การกระทำแรกของเขาคือการไปแสวงบุญที่ซีราซ โดยหวังว่าจะได้พบพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน, เมื่อไปถึงเมืองนั้นเขาทราบด้วยความประหลาดใจและทรมานใจว่า พระบ็อบถูกเนรเทศไปยังภูเขานอกอาเซอร์ไบจานแล้ว ที่ซึ่งพระองค์ดำเนินชีวิตตามลำพังอย่างไม่พอนคลาย, ซียิด บาซีร์มุ่งหน้าไปเตหะรานทันทีและจากที่นั่นไปยังนุร์ ที่ซึ่งเขาได้พบพระบาฮาอุลลาห์, การพบกันนี้พอนคลายหัวใจของเขาจากความเศร้าที่เกิดจากการไม่ได้พบพระผู้เป็นท่านนายของเขา, สำหรับบรรดาผู้ที่เขาพบในเวลาต่อมาไม่ว่าจะชนชั้นหรือความเชื่อทางศาสนาใด เขาให้ความเบิกบานและพระพรที่เขาได้รับอย่างเหลือล้นจากมือของพระบาฮาอุลลาห์ และสามารถประสาทพวกเขาด้วยอานุภาพระดับหนึ่งซึ่งการสื่อสารกับพระองค์ประทานให้แก่ชีวิตส่วนลึกที่สุดของเขา

18

ข้าพเจ้าไต่ยื่นเชค ซาอิด มาชคานเล่าดังต่อไปนี้ : "ข้าพเจ้าได้เอกลีขีในการพบซียิด บาซีร์กลางฤดูร้อนระหว่างที่เขาเดินทางผ่านกัมซาร์ ที่ซึ่งเหล่าคนชั้นนำแห่งคาซานหนีความร้อนของเมืองของตนไปหา, ทั้งกลางวันและกลางคืนข้าพเจ้าพบว่าเขายุงอยู่กับการถกเหตุผลกับเหล่าโอลามาชั้นนำที่มารวมกลุ่มกันในหมู่บ้านนั้น, ด้วยความสามารถและธรรมทรศนะเขากิปรายเกี่ยวกับความล้าลึกของศาสนาของเหล่าโอลามา อรรถาธิบายคำสอนมูลฐานของศาสนาใหม่อย่างไม่กลัวและเต็มที และพิสูจน์แย้งการถกเหตุผลของพวกเขา, ไม่มีใครไม่ว่าจะมีวิชาและประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่เพียงไหน สามารถปฏิเสธหลักฐานที่เขาอธิบายสนับสนุนคำ

[1] *The Tarikh-i-Jadid*, pp.245-6 กล่าวไว้ว่า "ตั้งแต่วัยเด็กซียิด บาซีร์แสดงเครื่องหมายของพลังความสามารถที่มหัศจรรย์ซึ่งเขาสำแดงภายหลัง เป็นเวลาเจ็ดปีที่เขาได้ใช้พรของการมองเห็น แต่แล้วเมื่อการมองเห็นของวิญญาณของเขาชัดเจน ม่านแห่งความมืดก็มาบังดวงตาภายนอกของเขา, ตั้งแต่วัยทารกเขาแสดงให้เห็นน้ำใสใจคอที่ดีและอุปนิสัยที่มีไมตรีทั้งในคำพูดและการกระทำ เวลานี้เขาเพิ่มความเคร่งศาสนาที่ไม่มีเหมือนและชีวิตที่มีสติ, ในที่สุดเมื่ออายุยี่สิบเอ็ดเขาออกเดินทางด้วยความโ้ออาและภูมิฐานยิ่ง (เพราะเขามีความมั่งคั่งมากในอินเดีย) เพื่อไปแสวงบุญ และเมื่อไปถึงเปอร์เซียเขาเริ่มต้นสมาคมกับทุกนิกายและทุกพรรค (เพราะเขาค้นเคยดีกับความเชื่อเฉพาะและความเชื่อหลักของทุกกลุ่ม) และเปิดเผยวินัยศาสนาที่สำคัญ และเนื่องด้วยบรรพบุรุษของเขาท่านายไว้ว่า ในสมัยนั้นบุรุษที่สมบูรณ์จะมาปรากฏในเปอร์เซีย เขาจึงทำการสอบถามอย่างต่อเนื่อง, เขาไปเยือนเมกกะและหลังจากการปฏิบัติตามพิธีของการแสวงบุญ เขามุ่งหน้าไปยังสถานที่สักการะศักดิ์สิทธิ์ในนาจาฟและคาบิล่า ที่ซึ่งเขาได้พบฮาจี ซียิด คาเซมที่เสียชีวิตไปแล้ว ผู้ซึ่งเขาคิดที่จะมีมิตรภาพที่จริงใจด้วย, จากนั้นเขากลับไปอินเดีย แต่เมื่อไปถึงบอมเบย์เขาไต่ยื่นว่าผู้ที่อ้างตนเป็นพระบ็อบมาปรากฏในเปอร์เซียแล้ว ครั้นแล้วเขากลับไปที่นั่นทันที"

กล่าวอ้างของตน เขามีธรรมทรศนะและความรู้เกี่ยวกับคำสอนและบทบัญญัติของอิสลามถึงขนาดว่า ประปักษ์ทั้งหลายคิดว่าเขาเป็นนักเวทย์มนตร์ และกลัวว่าอีกไม่นานอิทธิพลที่เป็นภัยร้ายแรงของเขาจะปล้นตำแหน่งของพวกเขาไป”

19

ทำนองเดียวกันข้าพเจ้าได้ยืมมุลลา อิบราฮิมสมญานามว่ามุลลา บาซี ซึ่งเป็นผู้สละชีวิตในสุลต่าน อาบัต เล่าความประทับใจของเขาต่อซียิด บาซีร์ดังนี้ : ‘เมื่อใกล้จะถึงจุดจบของชีวิตซียิด บาซีร์เดินทางผ่านสุลต่าน อาบัต ที่ซึ่งข้าพเจ้าสามารถพบเขา เขาเสวนาอยู่ตลอดกับเหล่าโอลามาชั้นนำ ไม่มีใครเหนือกว่าความรู้ของเขาเกี่ยวกับคัมภีร์โกรอ่านและความเชี่ยวชาญในคำสอนทั้งหลายที่ถือว่าเป็นของพระโมฮัมหมัด เขาแสดงให้เห็นความเข้าใจที่ทำให้เขาเป็นที่สองของประปักษ์ทั้งหลาย, บ่อยครั้งฝ่ายตรงข้ามจะตั้งข้อสงสัยความถูกต้องของข้อความที่เขาคัดมา หรือปฏิเสธการมีอยู่จริงของคำสอนที่เขาใช้สนับสนุนการโต้เหตุผลของเขา, ด้วยความถูกต้องแม่นยำอย่างไม่มีผิดพลาด เขาจะพิสูจน์สังธรรมในการยกเหตุผลของเขา โดยการอ้างอิงถึงเนื้อหาของยอซูลเล คาฟีและปีฮาโรล อันวาร^[1] ซึ่งเขาจะดึงคำสอนเฉพาะที่สาธิตสังธรรมในการยกเหตุผลของเขาออกมา เขาไม่มีหัดเทียมทั้งความสั่นไหวในการยกเหตุผลและความคล่องแคล่วในการตั้งข้อพิสูจน์ที่แย้งไม่ได้ที่สุดมาสนับสนุนเนื้อเรื่องของเขา”

20

จากสุลต่าน อาบัต, ซียิด บาซีร์มุ่งหน้าไปยังลูริสถาน ที่ซึ่งเขาไปเยือนค่ายของอิลดิริม มีร์ซา และได้การต้อนรับจากเขาด้วยความเกรงใจและศรัทธาที่เด่นชัด, ในวิถีของการสนทนากับเขารวันหนึ่ง ซียิด บาซีร์ซึ่งเป็นบุรุษที่กล้าหาญยิ่ง กล่าวถึงกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ด้วยถ้อยคำที่ปลุกความโกรธที่ดุร้ายของอิลดิริม มีร์ซา เขาเดือดดาลต่อหน้าเสียงและความแรงของการแสดงความคิดเห็นของซียิด บาซีร์ และสั่งให้ตั้งลิ้นของซียิด บาซีร์ออกมาจากด้านหลังคอ, ซียิด บาซีร์ทนการทรมานที่โหดเหี้ยมนี้ด้วยความแกร่งกล้าอย่างน่าทึ่ง แต่ก็ตายเพราะความเจ็บปวดที่ผู้กดขี่ทำต่อเขาอย่างไร้ปราณี, สัปดาห์เดียวกันนั้นจดหมายที่อิลดิริม มีร์ซาเขียนดาทอพีชายาข่านลาร์ มีร์ซาถูกค้นพบโดยพีชายา ผู้ซึ่งได้รับความยินยอมจากประมุขของตนให้ปฏิบัติต่อน้องชายตามที่ปรารถนา ข่านลา มีร์ซาซึ่งมีความเกลียดน้องชายอย่างไม่คลายอยู่ในใจ สั่งให้ถอดเสื้อผ้าเขาออก ล่ามโซ่เขาในสภาพเปลือยนำตัวไปอาร์เดบิล ที่ซึ่งเขาถูกคุมขังและตายในที่สุด

21

พระบาฮาอุลลาห์ใช้เวลาทั้งเดือนรามาदानอยู่ในเคอร์มานซาห์, ชุคครุนโลเฮ นูริญาติของพระองค์และมีร์ซา โมฮัมหมัดเต มาซินดาราณีผู้รอดชีวิตจากการดิ้นรนต่อสู้ที่ทาบาซี คือสหายสองคนเท่านั้นที่พระองค์เลือกให้ไปคาบิลากับพระองค์ ข้าพเจ้าได้ยืมพระบาฮาอุลลาห์เองให้เหตุผลสำหรับการออกจากเตหะราน พระองค์บอกเราว่า “วันหนึ่งอามีร์ เนซามขอให้เราไปพบเขา เขาต้อนรับเราด้วยไมตรีจิต และเปิดเผยจุดประสงค์ที่เขาเรียกตัวเราไปพบ เขาพูดชวนให้คิดอย่างสุภาพว่า ‘ข้าทราบดีเกี่ยวกับลักษณะและอิทธิพลของกิจกรรมของท่าน และเชื่อมั่นว่าหากไม่ใช่เพราะการสนับสนุนและความช่วยเหลือที่ท่านยื่นให้กับมุลลา ฮุสเซนและสหายทั้งหลายของเขา เขาและกลุ่มนักศึกษาที่ไร้ประสบการณ์ของเขาคงไม่สามารถต้านทานกองกำลังของรัฐบาลของกษัตริย์ได้ถึงเจ็ดเดือน, ความสามารถและความชำนาญที่ท่านใช้จัดการกำกับและให้กำลังใจความพยายามเหล่านั้น ไม่พลาดที่จะปลุกเร้าความชื่นชมของข้า, ข้าไม่สามารถหาหลักฐานใดๆ มาใช้พิสูจน์ความเกี่ยวข้องของท่านในกิจการเหล่านี้ ข้ารู้สึกเสียดายที่บุคคลที่รู้จักคิดรู้จักทำไม่ถูกใช้ให้เป็นประโยชน์ และไม่ได้รับโอกาสที่จะรับใช้ประเทศและประมุขของตน ข้าเกิดความคิดที่จะเสนอแนะท่านให้ไปเยือนคาบิลาในช่วงที่กษัตริย์ซาห์กำลังดำริจะเดินทางไปอิสฟาฮาน, เป็นความตั้งใจของข้าเมื่อกษัตริย์ซาห์กลับมาว่าจะสามารถแต่งตั้งท่านในตำแหน่งอามีร์ตีวานได้ ซึ่งเป็นบทบาทหน้าที่ที่ท่านสามารถปฏิบัติได้อย่างน่าชื่นชม’ เราคัดค้านการกล่าวหาดังกล่าวอย่างแรง และไม่ยอมรับตำแหน่งที่เขาหวังจะเสนอให้เรา ไม่กี่วันหลังจากการสนทนากันนั้น เราออกจากเตหะรานไปยังคาบิลา”

22

ก่อนจะออกจากเคอร์มานซาห์ พระบาฮาอุลลาห์เรียกตัวมีร์ซา อาหมัดและข้าพเจ้าไปพบและบอกเราให้จากไปยังเตหะราน ข้าพเจ้าได้รับมอบหน้าที่ให้ไปพบมีร์ซา ยาห์ยาห์ทันทีเมื่อไปถึง และให้พาเขาไปที่ป้อมโซลฟาการ์ข่านซึ่งตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงซาห์รูต และให้อยู่กับเขาจนกระทั่งพระบาฮาอุลลาห์กลับมาถึงเมืองหลวง, มีร์ซา

[1] ประมวลคำสอนปรัมปราของชาวมุสลิม

อาหมัดถูกส่งการให้อยู่ในเตหะรานจนกระทั่งพระองค์มาถึง และได้รับฝากกล่องใส่ขนมหวานและจดหมายถึงออกอเย คาลิม ผู้ซึ่งจะส่งของขวัญนี้ต่อไปยังมาซินดารอน ที่ซึ่งกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและมารดาของพระองค์กำลังอาศัยอยู่

23

มีร์ซา ยาห์ยาซึ่งข้าพเจ้าส่งมอบข่าวสารให้ ไม่ยอมไปจากเตหะราน และส่งข้าพเจ้าให้จากไปยังกาซวินแทน เขาคัดต้นข้าพเจ้าให้ปฏิบัติตามความต้องการของเขา และให้นำจดหมายบางฉบับไปส่งมอบให้แก่เพื่อนบางคนของเขาในเมืองนั้น, เมื่อกลับมาถึงเตหะรานข้าพเจ้าถูกบีบบังคับโดยการยื่นกรานของญาติฯ ให้จากไปยังซาราน อย่างไรก็ตามมีร์ซา อาหมัดสัญญาว่าเขาจะเตรียมการอีกครั้งสำหรับการกลับมาถึงเมืองหลวงของข้าพเจ้า ซึ่งเขาทำตามสัญญานั้น, สองเดือนต่อมาข้าพเจ้าอาศัยอยู่กับเขาอีกในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งนอกประตูนอร์ ที่ซึ่งข้าพเจ้าใช้เวลาตลอดฤดูหนาวอยู่กับเขา เขาใช้เวลาในการคัดลอกคัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซียและจาลาเล ซาบีห์ ซึ่งเป็นงานที่เขาทำเสร็จด้วยความกระตือรือร้นอย่างน่าชื่นชม เขาฝากสำเนาสองฉบับของจาลาเล ซาบีห์ให้ข้าพเจ้าไปนำเสนอในนามของเขาต่อโมสทาฟีโยล มามาลิกเค อาซทียานี และมีร์ซา ซียิด อาลีเย ทาฟาร์ซี สมณนามมาซโดล อาซราฟ คนแรกชาวซึ่งมากถึงขนาดว่าเขาหันมาเลื่อมใสศาสนาโดยสมบูรณ์, สำหรับมีร์ซา ซียิด อาลี ทัศนคติที่เขาแสดงออกมีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ณ ที่ชุมนุมหนึ่งที่มีออกอเย คาลิมอยู่ด้วย เขาให้ความเห็นอย่างไม่ชอบใจเกี่ยวกับกิจกรรมของศาสนิกชนที่ดำเนินต่อไป เขาประกาศต่อสาธารณชนว่า "นิกายนี้ยังมีชีวิตอยู่ ผู้แทนของนิกายนี้กำลังทำงานอย่างหนักโดยการแพร่กระจายคำสอนของผู้นำของตน หนึ่งในพวกเขาซึ่งเป็นชายหนุ่มมาเยี่ยมข้าเมื่อวันก่อน และนำเสนอตำราเล่มหนึ่งต่อข้าซึ่งข้าถือว่าอันตรายมาก ใครก็ตามในหมู่ประชาชนทั่วไปที่อ่านหนังสือเล่มนั้นจะถูกปล่อยโดยสำนวนของหนังสือแน่นอน" ออกอเย คาลิมเข้าใจทันทีจากคำกล่าวเป็นนัยของเขาวว่า มีร์ซา อาหมัดได้ส่งคัมภีร์เล่มนั้นถึงเขาและข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำข่าว, ในวันนั้นเองออกอเย คาลิมขอให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเขา และแนะนำข้าพเจ้าให้กลับบ้านที่ซาราน ข้าพเจ้าถูกขอให้ชักนำมีร์ซา อาหมัดให้จากไปยังโกมทันที เนื่องด้วยในความเห็นของเราทั้งสองกำลังตกอยู่ในอันตรายอย่างร้ายแรง, โดยการทำตามคำชี้แนะของมีร์ซา อาหมัด ข้าพเจ้าชักนำมีร์ซา ซียิด อาลีเย ทาฟาร์ซีให้คืนคัมภีร์ที่เสนอให้แก่เขาได้สำเร็จ ไม่นานหลังจากนั้น ข้าพเจ้าแยกกันกับมีร์ซา อาหมัดซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้พบเขาอีกเลย ข้าพเจ้าไปกับเขาถึงซาร์ฮ์ อับดุล อาซิมแล้วเขาจากไปยังโกม ขณะที่ข้าพเจ้าเดินหน้าต่อตามหนทางของข้าพเจ้าไปยังซาราน

24

เดือนชาฟวาลปี ฮ.ศ.1267 [30 กรกฎาคม-28 สิงหาคม ค.ศ.1851 (พ.ศ.2394)] เป็นพยานต่อการมาถึงคาบิลลาของพระบาฮาอุลลาห์, ระหว่างทางไปยังนครศักดิ์สิทธิ์นั้น พระองค์พักอยู่ชั่วคราวสามสัปดาห์ในแบกแดด ที่ซึ่งพระองค์จะได้มาเยือนอีกในไม่ช้า และที่ซึ่งศาสนาของพระองค์ถูกลิขิตให้เจริญเติบโตและคลี่ตัวออกมาต่อโลก, เมื่อมาถึงคาบิลลาพระองค์พบว่า ชาวเมืองชั้นนำจำนวนหนึ่งซึ่งมีเชค สุลต่านและฮาจี ซียิด จาวาดอยู่ด้วย ได้ตกเป็นเหยื่อของอิทธิพลร้ายของซียิดเด อูลูฟ และประกาศตนเป็นผู้สนับสนุนเขา พวกเขาจมอยู่ในความมึนงงและเชื่อว่าผู้นำของตนเป็นการมาจัดของพระวิญญูญาณของพระผู้เป็นเจ้า เชค สุลต่านจัดว่าอยู่ในหมู่สาวกที่ศรัทธาแรงที่สุดของเขา และถือว่าตนเองเป็นผู้นำหัวแถวของเพื่อนร่วมชาติถัดจากอาจารย์ของตน, พระบาฮาอุลลาห์พบเขาในหลายโอกาส และด้วยคำแนะนำและความเมตตาจากใคร่ ทรงชำระล้างจิตใจของเขาให้ปลอดจากการนึกคิดที่เหลวไหล และปลดปล่อยเขาจากสภาวะความเป็นทาสที่น่าสังเวชที่เขาจมลงไปได้สำเร็จ พระองค์ทำให้เขาเชื่อมั่นศาสนาของพระบ๊อบได้อย่างสมบูรณ์ และทรงจุดความปรารถนาในหัวใจของเขาให้เผยแพรศาสนา, เพื่อนสาวกทั้งหลายของเขาซึ่งเป็นพยานต่อผลที่เกิดจากการเปลี่ยนศาสนาอย่างทันใดและนำพิศวงของเขา ถูกชักนำทีละคนให้ละทิ้งความจงรักภักดีเดิม และอำแขนรับศาสนาที่เพื่อนร่วมงานของตนได้ลุกขึ้นสนับสนุน, ด้วยถูกละทิ้งและถูกเหยียดหยามโดยพวกที่เคยเป็นสาวกของตน ซียิดเด อูลูฟจำต้องยอมรับอำนาจธรรมของพระบาฮาอุลลาห์และฐานะที่เหนือกว่าของพระองค์ในที่สุด เขาไปไกลถึงกับแสดงความสำนึกผิดต่อการกระทำของตน และให้คำสัญญาว่าจะไม่กล่าวสนับสนุนทฤษฎีและหลักการที่เขาเคยมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นอีก

25

ระหว่างการเดินทางไปเยือนคาบิลลานี้เองที่พระบาฮาอุลลาห์ขณะที่ทรงเดินอยู่ตามถนน ประสบกับเชค ฮาซานเน ซุนุซี ซึ่งทรงไว้ใจบอกเขาเกี่ยวกับความลับที่พระองค์ถูกลิขิตให้เปิดเผยในแบกแดดภายนอกหน้า พระองค์พบว่าเขากระตือรือร้นค้นหาฮุสเซนตามพันธสัญญา ซึ่งพระบ๊อบกล่าวถึงด้วยความรักอย่างยิ่งและสัญญาว่าเขาจะได้พบในคาบิลลา, ในบทก่อนนี้เราได้เล่าสภาพแวดล้อมที่นำไปสู่การพบพระบาฮาอุลลาห์ของเขา ตั้งแต่วันนั้นเชค ฮา

ชานถูกตั้งดูดยโดยเสนห์ของพระผู้เป็นท่านนายของเขาที่พึ่งพบ และหากมิใช่เพราะถูกเร่งเร้าให้ยับยั้งใจ เขาคงประกาศการกลับมาของฮุสเซนตามพันธสัญญาต่อชาวคาบิล่าไปแล้ว ซึ่งพวกเขากำลังรอคอยการมาปรากฏของพระองค์

26

หนึ่งในหมู่ผู้ที่ถูกทำให้รู้สึกถึงอานาภาพนั้นคือมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย ทาบิบเบ ชานจानी ซึ่งในหัวใจของเขาได้รับการเพาะเมล็ดที่ถูกลิขิตให้เติบโต และออกดอกเป็นความศรัทธาที่เหนียวแน่นถึงขนาดว่า ไฟแห่งการประทัดประหารไม่สามารถดับได้, พระบาฮาอุลลาห์เองให้การยืนยันความอุทิศตน ความมีจิตใจสูงและจุดประสงค์ที่เด็ดเดี่ยวของเขา ความศรัทธานั้นพาเขาไปสู่สนามแห่งการสละชีวิตในที่สุด ผู้ร่วมชะตากรรมเดียวกันนั้นคือมีร์ซา अबدل วาฮาเบ ซีราซีลูกชายของฮาจิ अबدل มาลิดซึ่งเป็นเจ้าของร้านแห่งหนึ่งในคาบิล่า และเกิดความรู้สึกแรงดลใจให้ละทิ้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตนและตามพระผู้เป็นท่านนายของตนไป, อย่างไรก็ตามเขาได้รับการแนะนำไม่ให้ละทิ้งงานของเขา แต่ให้หาเลี้ยงชีพต่อไปจนกว่าจะถึงเวลาที่เขาคควรถูกเรียกตัวไปเตหะราน พระบาฮาอุลลาห์เร่งเร้าเขาให้อดทนและให้เงินเขาจำนวนหนึ่ง ซึ่งทรงใช้ในการให้กำลังใจเขาขยายขอบเขตธุรกิจของเขา, ด้วยไม่สามารถมีสมาธิกับการค้าของตน มีร์ซา अबدل วาฮาเบรีบไปยังเตหะราน ที่ซึ่งเขาอยู่จนกระทั่งเขาถูกจับใส่ห้องขังใต้ดินที่พระผู้เป็นท่านนายของเขาถูกกักขัง และสละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระองค์ที่นั่น

27

ทำนองเดียวกันเชค อาลี มีร์ซาเย ซีราซีถูกตั้งดูดยเข้าหาและเป็นผู้สนับสนุนที่มั่นคงแน่วแน่ต่อศาสนาที่เขาถูกเรียกให้มาหาจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย เขารับใช้ศาสนาอย่างไม่นึกถึงตัวเองและอุทิศตนที่เหนือกว่าการสรรเสริญทั้งหมด เขาเล่าประสบการณ์ให้ทั้งเพื่อนและคนแปลกหน้าฟังเกี่ยวกับอิทธิพลที่นำพิศวงที่การอยู่ต่อหน้าพระบาฮาอุลลาห์มีต่อเขา และพรรณนาเครื่องหมายและความมหัศจรรย์ต่างๆ ที่เขาได้เป็นพยานในสมัยที่เขาเปลี่ยนศาสนาและหลังจากนั้น

7.2 การกลับมาเตหะรานของพระบาฮาอุลลาห์ [Bahá'u'lláh's return to Tīhrán]

28

นอว์รูซที่แปดหลังจากการประกาศพันธกิจของพระบ๊อบซึ่งตรงกับวันที่ยี่สิบเจ็ดเดือนจามาดีโดย อัฟวาล ฮ.ศ. 1268 [ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395)] พบว่าพระบาฮาอุลลาห์ยังอยู่ในอิรักทำการแพร่กระจายคำสอน และทำรากฐานของการเปิดเผยพระธรรมใหม่ให้มั่นคง, โดยการแสดงให้เห็นความไพเราะและความสามารถที่ชวนให้นึกถึงกิจกรรมทั้งหลายของพระองค์ในสมัยเริ่มแรกของการเคลื่อนไหวในนุร์และมาซินดารอน พระองค์ยังคงอุทิศตนต่อไปให้แก่งานการฟื้นคืนความแข็งแกร่ง จัดกำลังเป็นระบบและกำกับความพยายามของสหายของพระบ๊อบที่กระจัดกระจาย, พระองค์คือแสงสว่างเดียวท่ามกลางความมืดที่ห้อมล้อมเหล่าสาวกที่งุนงง ผู้ซึ่งเป็นพยานต่อการสละชีวิตของพระผู้นำที่รักยิ่งของตนอย่างทารุณในด้านหนึ่ง และชะตากรรมที่น่าสลดของสหายทั้งหลายของตนในอีกด้านหนึ่ง, พระองค์เท่านั้นที่สามารถให้แรงบันดาลใจพวกเขาด้วยความกล้าหาญและความแกร่งกล้าที่จำเป็นสำหรับการทนความทุกข์ทรมานมากมายที่สูมมาบนพวกเขา พระองค์เท่านั้นที่สามารถเตรียมพวกเขาสำหรับภาระงานที่พวกเขาถูกลิขิตให้แบก และทำให้พวกเขาเคยชินกับการฝ่าพายุและภัยอันตรายที่พวกเขาจะเผชิญในไม่ช้า

29

ในระหว่างฤดูใบไม้ผลิของปีนั้น มีร์ซา ทากี ชาน อามีร์ เนชามนายนครรัฐมนตรีของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ซึ่งมีความผิดสำหรับการกระทำที่โหดเหี้ยมอย่างน่าประหลาดต่อพระบ๊อบและสหายทั้งหลายของพระองค์ ได้พบกับความตายในสถานที่อาบน้ำสาธารณะในฟินใกล้กับคาซาน ^[1] หลังจากล้มเหลวอย่างน่าสมเพชในการหยุดยั้ง

[1] Lord Curson กล่าวไว้ใน *Persia and Persian Question*, vol. 2, p.16 ว่า "ราวสี่ไมล์ทางตะวันตกเฉียงใต้ของคาซานบนที่ลาดเอียงของภูเขา เป็นที่ตั้งของพระราชวังฟินซึ่งมีน้ำพุที่ทำให้ที่นั่นเป็นรีสอร์ทที่โปรดปรานของราชตระกูลตั้งแต่สมัยแรกๆ... ในสมัยหลังๆ มีความทรงจำที่น่าหดหู่ติดอยู่กับพระราชวังฟิน เพราะที่นั่นในปี ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395) มีร์ซา ทากี ชานซึ่งเป็นนายนครรัฐมนตรีที่ยิ่งใหญ่ของกษัตริย์ซาร์ที่ครองราชย์ และเป็น

การพุ่งไปข้างหน้าของศาสนาที่เขาได้พยายามบดขยี้เข้าตาจน, ชื่อเสียงและเกียรติของเขาเองถูกลิขิตให้สิ้นสลายไปกับความตายของเขาในที่สุด หาใช่อิทธิพลของชีวิตที่เขาหาทางดับ, ระหว่างสามปีที่เขาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีของเปอร์เซีย ภารกิจของเขาเป็นไปด้วยการกระทำวุ่นที่ชั่วร้ายที่สุด ความสุดโหดใดที่มีมือของเขาไม่ได้กระทำเมื่อเหยียดออกไปทำลายโครงสร้างที่พระบ็อบก่อขึ้น! มาตรการทรยศใดที่เขาไม่ได้หันไปใช้ในความเลียดเลือดที่ไร้น้ำยาของเขา เพื่อจะเขาะพลังชีวิตของศาสนาที่เขาเกลียดและกลัว! ปีแรกของการบริหารปกครองของเขามีลักษณะเด่นด้วยการโจมตีที่ดูร้ายของกองทัพหลวงของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ที่กระทำต่อบรรดาผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาซี, ด้วยความอามัหิตเช่นไรที่เขาดำเนินการรณรงค์ปราบปรามผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายที่สนับสนุนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า! เขาแสดงให้เห็นความเดือดดาลและวาทศิลป์เช่นไรในการให้เหตุผลสนับสนุนการกำจัดชีวิตของโคดุด, มุลลา ฮุสเซนและอีกสามร้อยสิบสามคนที่เป็นเพื่อนร่วมชาติที่ดีที่สุดและประเสริฐสุดของเขา! ปีที่สองของภารกิจของเขาพบว่าเขาต่อสู้ด้วยความมุ่งมั่นอย่างโหดเหี้ยมที่จะกำจัดศาสนาในเมืองหลวง, เขานี้เองคือผู้ที่มอบอำนาจและสนับสนุนการจับชาวบาบีที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น และสั่งการประหารผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน เขานี้เองคือผู้ที่ปล่อยให้มีการรุกรานไลวาฮิดและบรรดาสหายของเขาให้แรงบันดาลใจการรณรงค์แก้แค้นซึ่งเป็นแรงใจให้บรรดาผู้ประหัตประหารพวกเขา และยุยงคนเหล่านั้นให้กระทำการที่ชั่วช้าที่จะสัมพันธ์กับเหตุการณ์ตอนนั้นไปตลอดกาล, ปีเดียวกันนั้นเป็นพยานต่ออีกการโจมตีหนึ่งซึ่งร้ายแรงกว่าครั้งใดๆ ที่เขาเคยทำกับชุมชนที่ถูกประหัตประหารตราบจนถึงเวลานั้น เป็นการโจมตีที่นำไปสู่จุดจบที่น่าสลดของชีวิตของพระผู้เป็นบ่อเกิดของกองกำลังทั้งหมดที่เขาหาทางปราบปรามอย่างไร้ประโยชน์, ปีท้ายๆ ของชีวิตของนายกรัฐมนตรีคนนั้นจะสัมพันธ์ไปตลอดกาลกับการรณรงค์ขนานใหญ่ที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุด ที่ปัญหาที่ช่างคิดของเขาได้คิดขึ้นมา ซึ่งเกี่ยวพันกับการทำลายชีวิตของโฮจัจท์และสหายของเขาไม่น้อยกว่าหนึ่งพันแปดร้อยคน ดังกล่าวนี้คือลักษณะเด่นเฉพาะของภารกิจที่เริ่มต้นและจบลงในช่วงเวลาการปกครองของทรราชอย่างเปอร์เซียแทบไม่เคยเห็น

30

เขาถูกสืบทอดตำแหน่งโดยมีร์ซา ออกกอ ซาเน นูรี ^[1] ผู้ซึ่งพยายามตั้งแต่เริ่มต้นภารกิจของตนที่จะให้มีการคืนดีกันระหว่างรัฐบาลที่เขาเป็นหัวหน้ากับพระบาฮาอูลลาห์ ผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็นสาวกที่สามารถที่สุดของพระบ็อบ, เขาส่งจดหมายที่อบอุ่นถึงพระองค์ขอให้กลับมายังเตหะราน และแสดงความกระตือรือร้นที่จะพบพระองค์, ก่อนที่จะได้รับจดหมายนั้นพระบาฮาอูลลาห์ได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะออกจากอิรักไปยังเปอร์เซีย

31

พระองค์มาถึงเมืองหลวงในเดือนราจาบ [21 เมษายน - 21 พฤษภาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395)] และได้การต้อนรับโดยน้องชายของนายกรัฐมนตรีคือจาฟาร์ โกลี ซาน ซึ่งได้รับคำสั่งเป็นพิเศษให้ออกไปต้อนรับพระองค์, เป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็มที่พระองค์เป็นแขกผู้มีเกียรติของนายกรัฐมนตรี ผู้ซึ่งแต่งตั้งน้องชายให้ทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพในนามของตน, ผู้มีชื่อเสียงและบุคคลตำแหน่งสูงในเตหะรานที่แห่กันมาพบพระบาฮาอูลลาห์มีจำนวน

น้องเขยของกษัตริย์ ถูกปลิดชีพโดยราชโองการ เส้นเลือดดำของเขาถูกเจาะในสถานที่อาบน้ำ เวลานี้สถานที่นี้ถูกละทิ้ง”

Lady Sheil บันทึกไว้ใน *Glimpses of life and Manners in Persia*, p.251-2 ว่า “สตรีคนหนึ่งของฮาเร็มถูกส่งไปบอกเจ้าหญิงให้เช็ดหน้าตาเพราะกษัตริย์ซาห์ได้ลดยอน และอาจะมีจะกลับไปยังเตหะรานหรือไปยังคาบิลลา ซึ่งเป็นที่คุ้มภัยตามปกติสำหรับชาวเปอร์เซียที่สูญเสียความเป็นที่โปรดปรานของราชสำนัก เธอกล่าวว่า ‘กาลาหรือเสื้อคลุมแห่งเกียรติยศอยู่ระหว่างทางและจะมาถึงในหนึ่งหรือสองชั่วโมง ดังนั้นจงไปยังสถานที่อาบน้ำและเตรียมตัวรับเสื้อคลุม’ ตลอดเวลานี้อาจะมีไม่กล้าเสียงสักครั้งที่จะไปจากความปลอดภัยในอพาร์ทเมนต์ของเจ้าหญิงและการอยู่กับเธอ, อย่างไรก็ตามเมื่อได้ยินข่าวที่น่าเบิกบานใจเขาตกลงใจที่จะทำตามคำแนะนำของผู้หญิงคนนี้ และเพลินไปกับความหรูหราของสถานที่อาบน้ำ เขาจากเจ้าหญิงไปและเธอไม่เคยเห็นเขาอีก เมื่อเขาไปถึงสถานที่อาบน้ำ คำสั่งตายถูกเปิดเผยต่อเขาและมีการลงมือดังกล่าว ฟาร์ราช บาซีและทีมงานที่ชั่วช้าของเขามาปรากฏตัวและให้อามีร์เลือกวิธีการตาย เป็นที่กล่าวว่าอามีร์ทนรับชะตากรรมด้วยความอดทนและความแกร่งกล้า เส้นเลือดดำของเขาถูกเจาะและเขาสิ้นลมหายใจในที่สุด”

[1] Lady Sheil บันทึกไว้ใน *Glimpses of life and Manners in Persia*, p.249 ว่า “สมญานามของเขาคืออิทิมาดัด โดวเลห์หรือผู้ได้รับความไว้วางใจของรัฐ”

มากมายจนพระองค์ไม่สามารถกลับไปที่บ้านของตนเองได้ พระองค์อยู่ที่บ้านนั้นจนถึงเวลาจากไปยังเซอมีราน [1]

32

ข้าพเจ้าได้ยื่นออกออย คาสิมกล่าวว่าในวิถีของการเดินทางนั้น พระบาฮาอุลลาห์สามารถพบอาซิม ผู้ซึ่งพยายามมาเป็นเวลานานที่จะพบพระองค์ และได้รับการแนะนำด้วยถ้อยคำที่เน้นย้ำที่สุดในการสนทนานั้น ให้ละทิ้งแผนที่เขาคิดไว้ พระบาฮาอุลลาห์ประณามแผนการของเขา ไม่ขอยุ่งเกี่ยวใดๆ ทั้งสิ้นกับการกระทำที่เขาตั้งใจจะทำ และทรงเตือนเขาว่าความพยายามดังกล่าวจะจุดชนวนความหายนะครั้งใหม่ในขนาดที่ไม่เคยมีมาก่อน

33

พระบาฮาอุลลาห์มุ่งหน้าไปยังลาวาซาน และทรงพักอยู่ในหมู่บ้านอัฟซีห์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของนายกรัฐมนตรีเวลา ที่ข้าราชการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์มาถึงพระองค์, จาฟาร์ โกลี ชานยังคงทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพของพระองค์ ในนามของอามิร เนซาม อาชญากรรมนั้นลงมือตอนใกล้จะสิ้นเดือนชาฟวาล ฮ.ศ.1268 [28 ชาฟวาล หรือ 15 สิงหาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395)] โดยชายหนุ่มที่ไม่เป็นที่รู้จักและไม่รับผิดชอบสองคน คนหนึ่งชื่อซาเดเค ทาบ ริซี อีกคนชื่อฟาโหลลาห์เฮ โกมิ ซึ่งทั้งคู่หาเลี้ยงชีพอยู่ในอิหร่าน, ณ เวลาหนึ่งซึ่งกองทัพหลวงที่นำหน้าโดย กษัตริย์ชาห์เองได้ตั้งค่ายอยู่ในเซอมีราน ชายหนุ่มที่โง่เขลาสองคนนี้ด้วยความตื่นปลานอย่างสิ้นหวัง ได้ลุกขึ้น แก้วแค้นให้กับเลือดของเพื่อนร่วมศาสนาที่ถูกเช่นฆ่า [2] ความเบาปัญญาที่เป็นลักษณะของการกระทำของทั้ง

[1] Traveller's Narrative, p.81, footnote 1 กล่าวว่า "เซอมีรานเป็นชื่อที่เข้าใจโดยทั่วไปหมายถึงหมู่บ้านและคฤหาสน์ที่ตั้งอยู่บนที่ลาดเอียงตอนล่างที่ลงมาจากรั้วโบซ์ ซึ่งใช้เป็นที่พักอาศัยในฤดูร้อนสำหรับชาวเมืองเตหะรานที่มั่งคั่งกว่า"

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.231-233 ว่า "ตอนเช้ากษัตริย์ออกไปขี่ม้า ที่นำหน้าเขาไปตามปกติคือเหล่าอัศวกรัษฏีถือทวนยาว บรรดาคนเลี้ยงม้าหน้าม้าที่สวมอานผ้าเย็บปักถักร้อย และกลุ่มคนขี่ม้าเร่ร่อนสะพายปืนยาวบนไหล่และเขวนดาบไว้กับอานม้า, ทพหน้านี้หน้ากษัตริย์เพื่อว่าเขาจะไม่ระคายเคืองโดยฝุ่นที่ฟุ้งขึ้นมาโดยเหล่าทหารม้า และกษัตริย์ตามหลังไปอย่างช้าๆ ห่างเล็กน้อยจากข้าราชการที่ประกอบด้วยบรรดาขุนนาง หัวหน้าและนายทหารที่ติดตามกษัตริย์ไปทุกแห่งหน, ขณะที่กษัตริย์อยู่ใกล้วังและแทบจะไม่ทันผ่านประตูเล็กของสวนของโมฮัมหมัด ฮาซาน ซึ่งเป็นชานูดูดาร์หรือเหรียญเงินออม เขาสังเกตเห็นชายสามคนซึ่งเป็นชาวสวนยืนอยู่ริมถนนด้านซ้ายสองคน ด้านขวาหนึ่งคน ดูเหมือนว่ากำลังรอคอยเขาอยู่, กษัตริย์ไม่สงสัยว่าจะมีอันตรายและขี่ม้าต่อไป เมื่อใกล้เข้าไปมากกษัตริย์เห็นพวกเขาหันศีรษะลงต่ำมากและได้ยินพวกเขาพร้อมเสียงดังพร้อมกันว่า 'เราเป็นพลีของท่าน! เรามีคำขอร้อง' นี่คือนิยามการพูดตามประเพณี แต่แทนที่จะอยู่ห่างๆ ตามธรรมเนียมพวกเขาวิ่งเข้าไปหากษัตริย์ชาห์และกล่าวซ้ำว่า 'เรามีคำขอร้อง!' กษัตริย์ตะโกนด้วยความประหลาดใจว่า 'พวกเขาทำอะไร เจ้าต้องการอะไร?' ณ ขณะนั้นชายที่อยู่ด้านขวาของกษัตริย์ไปจับบังเหียนม้าและยิงใส่กษัตริย์ระหว่างนั้นชายสองคนที่อยู่ด้านซ้ายก็ยิงด้วย หนึ่งในกรยิงนั้นตัดปลอกคอไข่มุกที่ประดับคอม้า การยิงอีกครั้งหนึ่งโดนแขนขวาและหลังของกษัตริย์พรุนไปด้วยลูกตะกั่ว, หันโดนนชายทางด้านขวาดึงขาของกษัตริย์และน่าจะทำให้กษัตริย์ตกจากอานม้า หากมิใช่เพราะว่าผู้ลอบสังหารอีกสองคนทางด้านซ้ายกำลังตั้งอยู่ข้าง, กษัตริย์ใช้กำปั้นทุบศีรษะผู้ลอบสังหาร ขณะที่การกระโดดของม้าที่ตื่นตกใจได้สกัดความพยายามและชะลอการรุกรานของพวกเขา, ข้าราชการบริวารของกษัตริย์ซึ่งที่แรกจะจนพูดไม่ออก รีบเข้าไปหาเจ้านาย, อาซัดโบลลาห์ชานอัศวกรัษฏีใหญ่และหนึ่งในคนขี่ม้าเร่ร่อนเข้าไปสังหารชายทางด้านขวาด้วยดาบ ระหว่างนั้นขุนนางหลายคนห่มชายอีกสองคนลงและมัดตัวพวกเขา

"หมอโคลเคแพทย์ประจำราชสำนักให้นำตัวกษัตริย์มาที่สวนของโมฮัมหมัด ฮาซาน ชานูดูดาร์โดยเร็ว เนื่องด้วยดูเหมือนไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ และบรรดาผู้ที่รู้สึกถึงอันตรายที่จวนเจียนก็ไม่ว่าจะเกิดความหายนะอะไร, ระหว่างนั้นกว่าหนึ่งชั่วโมงความโกลาหลครั้งใหญ่เข้าครอบงำเมืองนียาวาราน ขณะที่เสนาบดีทั้งหลายที่นำหน้าโดยซัดเร อาซาม (นายกรัฐมนตรี) รีบเข้าไปในสวน, แตร กลอง กลองแทมบูรินและขลุ่ยผิวกำลังเรียกกองทหารมาด้วยกัน บรรดาโกล้อมควมม้ามาเติมฝีเท้า ทุกคนกำลังออกคำสั่ง ไม่มีใครเห็น ได้ยิน หรือรู้อะไร, ท่ามกลางความสับสนนี้ผู้นำชาวคนหนึ่งจากเตหะรานมาถึง ซึ่งถูกส่งมาโดยผู้ว่าการอาร์ดิเชร์ มีร์ซาเพื่อสอบถามว่าอะไรเกิดขึ้นและควรใช้มาตรการอะไรในเมืองหลวง เพราะเมื่อค่ำวันก่อนข่าวลือได้กลายเป็นความแน่นอนว่ากษัตริย์ถูกลอบสังหาร, พ่อค้าละทิ้งตลาดนัดซึ่งมีบรรดาชายติดอาวุธมารักษาความสงบ ตลอด

สองถูกเผยออกมาโดยไม่ตั้งใจด้วยความจริงที่ว่า ในความพยายามเอาชีวิตของประมุขดังกล่าว แทนที่จะใช้อาวุธที่มีประสิทธิภาพที่จะรับประกันความสำเร็จของการเสียดังกล่าว ชายหนุ่มทั้งสองบรรจุปืนสั้นของตนด้วยกระสุนที่บุคคลที่จิตปกติย่อมไม่มีวันคิดที่จะใช้เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว, หากการกระทำของทั้งสองถูกยุยงโดยบุรุษที่มีวิจรรย์ญาณและสามัญสำนึก เขาย่อมไม่มีทางยอมให้ทั้งสองดำเนินการตามความตั้งใจอย่างแน่นอนด้วยเครื่องมือที่ไร้ประสิทธิภาพอย่างน่าเยาะเย้ยดังกล่าว [1]

34

การกระทำนั้นแม้ว่าจะลงมือโดยคนบ้าคลั่งที่ไม่เต็มบาท และทั้งๆ ที่ถูกประณามอย่างเน้นตั้งแต่แรกโดยบุคคลที่มีความรับผิดชอบไม่น้อยกว่าพระบาฮาอูลลาห์ ก็เป็นสัญญาณสำหรับการระเบิดออกของการประท้วงและการสังหารหมู่อย่างดุร้ายป่าเถื่อนเป็นชุด ซึ่งมีที่เทียบได้กับการกระทำสุดโหดในมาซิโดเนียและซานฆอนเท่านั้น, พายุที่การกระทำนั้นก่อให้เกิดได้ทำให้ทั้งเตหะรานดังลงไปในความอกสั่นขวัญหนีและความเครียด และพัวพันไปถึงชีวิตของบรรดาสหายนักรบที่รอดชีวิตจากความหายนะทั้งหลายที่ศาสนาของพวกเขาเจออย่างโหดเหี้ยมซ้ำแล้วซ้ำอีก, พายุนั้นยังกระโชกอยู่ตอนที่พระบาฮาอูลลาห์กับบรรดาผู้แทนที่สามารถที่สุดของพระองค์กลางไปในห้องซึ่งใต้ดินที่สกปรกโสมม มืดและเต็มไปด้วยโรคภัย ขณะที่โซहनักขนาดที่อาชญากรซื้อกระฉอนเท่านั้นที่จะถูกส่งลงโทษให้แบก ถูกสวมไว้ที่คอของพระองค์, เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่เดือนที่พระองค์แบกภาระนี้ และความทุกข์ทรมานของพระองค์สาหัสถึงขนาดว่า รอยของความโหดร้ายนั้นยังคงประทับอยู่บนร่างกายของพระองค์ไปตลอดชีวิต

35

ภัยคุกคามที่ร้ายแรงยิ่งต่อประมุขของพวกเขาและสถาบันทั้งหลายของอาณาจักรของเขา ได้ปลุกความโกรธแค้นของสำนักนักบวชทั้งหมด, สำหรับพวกเขาการกระทำที่อุกอาจยิ่งนี้เรียกร้องให้มีการลงโทษอย่างสาสมทันที พวกเขาส่งเสียงเรียกร้องว่ามาตรการทั้งหลายที่รุนแรงอย่างไม่เคยมีมาก่อน ควรนำมาใช้สกัดกระแสที่

ทั้งคืนโรงทำขนมปังทั้งหลายถูกล้อมรอบ ทุกคนพยายามสะสมเสบียงสำหรับหลายวัน ตามที่ประชาชนทำกันเวลาที่พวกเขาเห็นความยุ่งยากล่วงหน้า

ยามรุ่งอรุณเนื่องด้วยความวุ่นวายเพิ่มขึ้น อาร์ดิเชร์ มีร์ซาได้สั่งให้ปิดประตูป้อมของเมือง จัดกองพลบนรากฐานของสงคราม และเล็งปืนของตนถึงแม้เขาจะไม่รู้ว่าศัตรูคือใคร และตอนนี้เขากำลังขอคำสั่ง”

[1] Lord Curson ซึ่งถือว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ถูก “เข้าใจผิดอย่างไม่เป็นธรรมที่สุดว่าเป็นการสมคบกันก่อปฏิวัติและอนาธิปไตย” เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, pp.501-2 ว่า “จากข้อเท็จจริงที่ว่าลัทธิบาไฮในปีต้นๆ พบว่าตนเองขัดแย้งกับอำนาจพลเรือน และชาวบาไฮพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ จึงเป็นที่อนุมานผิดว่าการเคลื่อนไหวนี้มีจุดกำเนิดทางการเมืองและมีลักษณะของการก่อการร้ายและปฏิวัติ, จากการศึกษาธรรมเนียมของพระบ็อบหรือบรรดาผู้สืบทอดพระองค์ ไม่ดูเหมือนว่ามีรากฐานใดสำหรับความสงสัยดังกล่าว, การประท้วงประหารของรัฐบาลตั้งแต่แรกที่ผลึกเหล่าสาวกของความเชื่อทางศาสนาใหม่ให้มีท่าทีภักฏ และในความบันดาลโทษที่เกิดจากการดิ้นรนต่อสู้ และโดยความทารุณที่ดุร้ายที่ผู้มีชัยใช้สิทธิ์ของการเป็นผู้พิชิต จึงไม่น่าแปลกใจหากพบว่ามีมือที่บ้าคลั่งพร้อมจะตีประมุขให้ร่วง, ณ เวลาปัจจุบันชาวบาไฮจงรักภักดีเสมอกับข้าแผ่นดินอื่นๆ ของกษัตริย์ และไม่ดูเหมือนจะมีความยุติธรรมใดๆ ยิ่งกว่าในข้อหาสังคมนิยม คอมมิวนิสต์และความไร้ศีลธรรม ที่เล็งมาที่ศาสนาที่เยาว์วัยอย่างเสรี, แน่แน่นอนว่าไม่มีความคิดอย่างระบบคอมมิวนิสต์ในความหมายของยุโรป นั่นคือการบังคับการแบ่งปันส่วนทรัพย์สิน หรือความคิดอย่างสังคมนิยมในความหมายของศตวรรษที่สิบเก้า นั่นคือความพ่ายแพ้ของเงินทุนต่อแรงงาน เคยเข้ามาในสมองของพระบ็อบหรือเหล่าสาวก, ลัทธิคอมมิวนิสต์เดียวที่เป็นที่พระองค์รู้และแนะนำคือ ลัทธิของคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่และคริสตจักรตอนต้น กล่าวคือ การแบ่งปันข้าวของร่วมกันโดยสมาชิกของศาสนา การให้ทานและงานการกุศลที่กินพอ ข้อหาไร้ศีลธรรมดูเหมือนส่วนหนึ่งจะมาจากกรูเรื่องขึ้นมาอย่างมาดร้ายของฝ่ายตรงข้าม อีกส่วนหนึ่งมาจากอิสรภาพมากกว่าเดิมมากที่พระบ็อบอ้างสิทธิให้สตรี ซึ่งในจิตใจของชาวตะวันออกแทบจะแยกกันไม่ได้จากการปฏิบัติตัวที่เสรี...พิจารณาอย่างกว้างๆ ลัทธิบาไฮอาจนิยามได้ว่าเป็นความเชื่อทางศาสนาแห่งการกุศล และเกือบจะเป็นความเชื่อทางศาสนาแห่งความเป็นมนุษย์ร่วมกัน, ความรักฉันพี่น้อง ความเมตตาต่อเด็ก มารยาทผสมผสานกับความสง่าผ่าเผย การขอบสมาคม การต้อนรับขับสู้ ความเป็นอิสระจากมิชฉาทธิฐิ ความเป็นมิตรแม้กระทั่งต่อคริสเตียน มีอยู่ในหลักความเชื่อของลัทธินี้, การยืนยันว่าชาวบาไฮทุกคนยอมรับและถือปฏิบัติหลักปฏิบัติเหล่านี้ย่อมเป็นความเขลา แต่ขอให้ศาสนทูตถูกตัดสินโดยการเทศน์ของตนเองหากกอสเปวของเขาเป็นที่สงสัย”

กำลังกลืนทั้งรัฐบาลและศาสนาอิสลาม, ทั้งๆ ที่สาวกทั้งหลายของพระบ็อบคอยควบคุมจิตใจตั้งแต่เริ่มต้นของศาสนาในทุกส่วนของดินแดน ทั้งๆ ที่บรรดาสาวกระดับหัวหน้ามอบความรับผิดชอบแล้วซ้ำอีกให้แก่เพื่อนร่วมศาสนา ให้ละเว้นจากการกระทำที่รุนแรง ให้เชื่อฟังรัฐบาลด้วยความจงรักภักดี และปฏิเสธเจตนาใดๆ ที่จะทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ ศัตรูทั้งหลายก็พากเพียรในความพยายามอย่างรอบคอบที่จะบิดเบือนลักษณะและจุดประสงค์ของศาสนานั้นต่อทางการ, มาบัดนี้การกระทำที่จะมีผลตามมาต่ออนาคตดังกล่าวถูกลงมือแล้ว ข้อกล่าวหาใดหรือที่ศัตรูเดียวกันเหล่านี้จะไม่ถูกกระตุ้นให้นำมาโทษศาสนาที่สัมพันธ์กับพวกที่มีความผิดฐานก่ออาชญากรรม! ดูเหมือนโอกาสมาถึงแล้วที่พวกเขาจะสามารถปลุกบรรดาผู้ปกครองประเทศให้ตื่นขึ้นมาได้ในที่สุด ให้เห็นความจำเป็นของการกำจัดความนอกรีตให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เป็นความนอกรีตที่ดูเหมือนจะคุกคามรากฐานของรัฐ [1]

7.3 การถูกจองจำใน ห้อง ขัง ใต้ ดิน ของ พระ บา ฮา อุล ล่า ห์ [Bahá'u'lláh's imprisonment in a dungeon]

36

จาฟาร์ โกลี ชานซึ่งอยู่ในเชอมีลานตอนที่มีการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาร์ ได้เขียนจดหมายทันทีถึงพระบาฮาอุลลาะห์แจ้งให้พระองค์ทราบสิ่งที่เกิดขึ้น เขาเขียนว่า “มารดาของกษัตริย์ซาร์โกรธเป็นไฟ เธอกำลัง

[1] *God Passes By*, p.63-6, กล่าวว่า :

“เห็นได้ว่าการกระทำที่ผิด (พยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาร์) นี้ เงามของการกระทำนั้นทอดลงมาบนชาวบาไฮทั้งชุมชน, พายุแห่งความขนพองสยองเกล้า ความขยะแขยงและความขุ่นเคืองใจในหมู่ประชาชน ซึ่งแรงขึ้นด้วยความไม่เป็นมิตรที่ไม่เลิกราของมารดาของประมุขที่เยาว์วัย ได้พัดผ่านประเทศโดยกวาดทิ้งความเป็นไปได้ทั้งหมดแม้แต่การสอบถามเบื้องต้นที่สุดเกี่ยวกับที่มาและผู้ยิงการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาร์, เค้านั่ง การกระชิบ ก็เพียงพอที่จะขัดท้อผู้บริสุทธิ์และขัดความเจ็บปวดทรมานที่นาชนลุดที่สุดใส่ผู้นั้น, กองทัพของศัตรูซึ่งประกอบด้วยนักบวช เจ้าหน้าที่รัฐและประชาชน ซึ่งมีใจเกลียดชังอย่างไม่ลดละตรงกัน และเผ่าคอยโอกาสที่จะทำลายชื่อเสียงและถอนรากถอนโคนปรักษัที่ตนกลัวอย่างหนัก ได้ใช้อำนาจในที่สุดสำหรับสิ่งที่ตนปรารถนา, บัดนี้ตนสามารถบรรลุจุดประสงค์ที่มารร้ายของตน, แม้ว่าตั้งแต่เริ่มต้นศาสนาใหม่นี้ได้ปฏิเสธเจตนาใดๆ ที่จะช่วงชิงสิทธิและสิทธิพิเศษของรัฐ แม้ว่าบรรดาสาวกและผู้บรรดาบิชายสนับสนุนศาสนาได้เพียรพยายามหลีกเลี่ยงการกระทำใดๆ ที่อาจปลุกความระแวงแม้แต่น้อยว่าปรารถนาจะทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ หรือแสดงท่าทีรุกราน กระนั้นศัตรูทั้งหลายซึ่งจงใจละเลยหลักฐานมากมายของการพยายามข่มใจอย่างเด่นชัดของเหล่าสาวกของศาสนาที่ถูกประหัตประหาร ก็สามารถกระทำความสุดโหดที่ป่าเถื่อนอย่างที่จะสัมพันธ์ไปตลอดกาลกับเหตุการณ์นองเลือดที่มาซินดารอน เนริชและซานจอน, เนื่องด้วยมีการกระทำที่ทรยศและใจถึงยิ่งเช่นนี้ มีการกระทำที่ชั่วร้ายและความโหดเหี้ยมที่รุนแรงขนาดไหนหรือที่ศัตรูเดียวกันนี้จะไม่เต็มใจใช้? มีข้อกล่าวหาใดหรือที่ศัตรูจะไม่ถูกกระตุ้นให้มุ่งมายังผู้ซึ่ง ไม่ว่าจะไม่สมเหตุผลเพียงใดก็สามารถนำมาเกี่ยวโยงกับอาชญากรรมที่ชั่วช้า ที่ได้กระทำต่อผู้ซึ่งในตัวของเขาเป็นทั้งกษัตริย์ของราชอาณาจักรและผู้พิทักษ์ของอิหม่ามซอนเร็น และมีการลงโทษใดหรือที่ศัตรูจะไม่นำมาใช้กับบุคคลเดียวกันนั้น?

การปราบปรามอย่างโหดเหี้ยมที่สืบเนื่องตามมานั้นน่าสะอิดสะเอียนสุดจะพรรณนา จิตวิญญาณแห่งความแค้นที่ปลุกเร้าบรรดาผู้ที่ระบายสิ่งที่น่าขนพองสยองเกล้าออกมาั้นดูเหมือนจะดับไม่ได้, แรงสะท้อนของการปราบปรามนี้กองไปไกลถึงสื่อมวลชนในยุโรป ซึ่งตีตราบรรดาผู้มีส่วนร่วมที่กระหายเลือดด้วยชื่อเสียงในด้านความโหด, นายกรัฐมนตรีซึ่งต้องการลดโอกาสการถูกแค้นด้วยเลือด ได้แบ่งงานประหารชีวิตพวกที่ถูกส่งลงโทษถึงตายให้แก่บรรดาเจ้าชาย คนสูงศักดิ์ เพื่อนเสนาบดีหลักๆ ของตน นายพลและนายทหารประจำราชสำนัก ผู้แทนของชนชั้นนักบวชและพ่อค้า กองทหารปืนใหญ่และกองทหารราบ, แม้แต่กษัตริย์ซาร์เองก็ได้รับการจัดสรรเหยื่อ ถึงแม้ว่าเขาจะมอบหน้าที่ให้พ่อบ้านของตนไปยังเหยื่อตายในนามของตน เพื่อจะรักษาเกียรติของพระราชอำนาจ, อาร์ดิเชร์ มีร์ซา (ผู้ว่าการเตหะราน) ใช้กำลังรักษาการณ์เฝ้าประตูต่างๆ ของเมืองหลวง และสั่งทหารยามให้ตรวจตราใบหน้าของทุกคนที่หาทางจะออกจากประตูเมือง, เขาเรียกตัวกาลานดาร์ดาโรกีห์และคาดโคดาทั้งหลายมาพบ และสั่งพวกเขาให้ค้นหาและจับกุมทุกคนที่สงสัยว่าเป็นบาปี, ชายหนุ่มชื่ออับบาส ซึ่งเคยเป็นคนรับใช้ของสาวกชื่อดังคนหนึ่งของศาสนาใหม่ ถูกชักนำโดยการข่มขู่ด้วยการทรมาณอย่างอามัหิตให้เดินไปตามถนนในเตหะราน และชี้ตัวทุกคนที่เขาจำได้ว่าเป็นบาปี, เขาลังกับถูกขู่บังคับให้กล่าวหาบุคคลใดก็ตามที่เขาคิดว่าจะเต็มใจและสามารถจ่ายสินบนขนาดหนักเพื่อให้ได้อิสรภาพของตน...

ประณามท่านอย่างเปิดเผยต่อราชสำนักและประชาชนว่า ‘อยากมาตกรรม’ บุตรชายของเธอ เธอกำลังพยายาม พัวพันมีร์ซา ออกกอ ชานในเหตุการณ์นี้เช่นกัน และกล่าวหาเขาว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับท่าน” เขาเร่งเจ้าพระบาฮาอุลลาห์ให้ซ่อนตัวอยู่ในละแวกนั้นสักระยะหนึ่ง จนกว่าอารมณ์ร้อนแรงของประชาชนจะซาาลง เขาส่งผู้นำชาวสูงอายและมีประสบการณ์ไปที่หมู่บ้านอัฟซึห์ ผู้ซึ่งเขาสั่งให้คอยรับใช้แขกของตน และให้พร้อมที่จะติดตามพระองค์ไปอยู่ในสถานที่ปลอดภัยใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา

37

พระบาฮาอุลลาห์ไม่ยอมใช้โอกาสที่จาฟาร์ โกลี ชานเสนอมาให้เป็นประโยชน์ พระองค์ไม่สนใจผู้นำชาวและปฏิเสธรื้อถอนของเขา เข้าวุ่นรุ่งขึ้นพระองค์ทรงขี่ม้าออกไปด้วยความมั่นใจอย่างสงบจากลาวาซานที่ซึ่งพระองค์พำนัก ไปยังกองบัญชาการกองทัพหลวงซึ่งเวลานั้นตั้งอยู่ในนิยาวารานในอำเภอเชอมีราน, เมื่อมาถึงหมู่บ้านชาร์คานเดห์ซึ่งเวลานั้นเป็นที่ทำการของสำนักงานทูตรัสเซียอยู่ห่างจากนิยาวารานหนึ่งเมย์ดาน น้องเขยของพระองค์คือมีร์ซา มาจิตซึ่งทำหน้าที่เป็นเลขานุการของเสนาบดีรัสเซีย^[1] ได้ออกมาพบพระองค์และเชิญพระองค์ไปพักที่บ้านของตนซึ่งอยู่ติดกับบ้านของผู้บังคับบัญชาของตน, บริวารของฮาจี อาลี ชาน ฮาลิบุด โดวเลห์เจ้าพระองค์ได้และตรงเข้าไปบอกเจ้านายของตน ผู้ซึ่งแจ้งเรื่องนี้ให้กษัตริย์ซาห์ทราบอีกทอด

38

ข่าวการมาถึงของพระบาฮาอุลลาห์ทำให้บรรดานายทหารของกองทัพหลวงประหลาดใจอย่างยิ่ง กษัตริย์ซาห์เองถึงต่อการกระทำที่กล้าหาญอย่างคาดไม่ถึงของผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ยุยงตัวสำคัญของการพยายามเอาชีวิตของตน เขาส่งนายทหารที่ไว้ใจคนหนึ่งไปที่สำนักงานทูตรัสเซียเรียกร้องให้ส่งมอบตัวผู้ถูกกล่าวหาให้กับมือของตน, เสนาบดีรัสเซียไม่ยอมและขอให้พระบาฮาอุลลาห์มุ่งหน้าไปยังบ้านของมีร์ซา ออกกอ ชาน นายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาคิดว่าเหมาะสมที่สุดภายใต้สภาพแวดล้อมนี้ คำขอของเขาได้รับการตอบสนอง ครั้นแล้วเสนาบดีรัสเซียสื่อสารความปรารถนาของตนอย่างเป็นทางการไปถึงนายกรัฐมนตรี ขอให้ใช้ความระมัดระวังที่สุดในการรับประกันความปลอดภัยและการคุ้มครองผู้ที่รัฐบาลรัสเซียกำลังส่งมอบให้อยู่ในการดูแลของเขา โดยเตือนเขาว่าเขาจะต้องรับผิดชอบหากไม่ละเลยความปรารถนาของตนเอง^[2]

39

อย่างไรก็ตามมีร์ซา ออกกอ ชานแม้ว่าตกปากรับคำที่จะให้การรับประกันอย่างเต็มที่ที่จำเป็น และได้ต้อนรับพระบาฮาอุลลาห์เข้ามาในบ้านของตนด้วยทุกสัญลักษณ์แห่งความนับถือ ก็หวั่นวิตกต่อความปลอดภัยของตำแหน่งของตนเกินกว่าที่จะให้การปฏิบัติต่อแขกของตนตามที่ตนได้รับการคาดหวัง

40

ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์กำลังออกจากหมู่บ้านชาร์คานเดห์ ลูกสาวของนายกรัฐมนตรีซึ่งรู้สึกกดดันจิตใจอย่างหนักต่ออันตรายที่กลุ่มมรุมชีวิตของพระองค์ มีความสะเทือนอารมณ์จนไม่สามารถห้ามน้ำตาของตนได้ เป็นที่ที่ยินเธอได้เสียงกับพ่อว่า “อำนาจหน้าที่ที่ท่านได้รับการประสาหมิประโยชน์อะไร หากท่านไม่สามารถให้การคุ้มครองแขกที่ท่านรับเข้ามาในบ้าน?” นายกรัฐมนตรีซึ่งมีความรักลูกสาวอย่างยิ่ง ถูกใจหวัดใจต่อการเห็นน้ำตาของเธอ และหาทางประโลมใจของเธอด้วยการรับประกันว่า ตนจะทำทุกอย่างในอำนาจของตนเพื่อเป็ยเบนอันตรายที่คุกคามชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์

41

วันนั้นกองทัพของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ตกอยู่ในความโกลาหลอย่างรุนแรง คำสั่งที่ขัดไม่ได้ของประมุขซึ่งตามมามาติดๆ หลังจากการพยายามเอาชีวิตของเขา ได้ก่อให้เกิดข่าวโคมลอยที่สุดและปลุกเร้าอารมณ์ที่ดุร้ายที่สุดในหัวใจของประชาชนในละแวกนั้น, ความปั่นป่วนแพร่กระจายไปถึงเตหะราน และพัดถ่านที่กำลังคุความเกลียดชังที่ศัตรูทั้งหลายของศาสนายังหล่อเลี้ยงอยู่ในหัวใจของตน ให้กลายเป็นเปลวไฟแห่งความเดือดดาล,

[1] เจ้าชาย Dolgorouki

[2] ธรรมจาริกของพระบาฮาอุลลาห์ถึงพระเจ้าซีซาร์ลิขิตว่า “ขณะที่เราถูกล่ามโซ่ตรวนอยู่ในคุก เสนาบดีของเจ้าคนหนึ่งยื่นความช่วยเหลือมาให้เรา ด้วยเหตุนี้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงลิขิตให้เจ้ามีสถานะที่ไม่มีความรู้ของใคร เข้าใจยกเว้นความรู้ของพระองค์ จงระวังอย่าเอาสถานะที่ประเสริฐนี้ไปแลก” (*The Summons of the Lord of Hosts*, Bahá'í Publishing Trust, 2000 India, p.83)

ความสับสนซึ่งมีกว้างอย่างไม่เคยมีมาก่อนเข้าครองเมืองหลวง, ถ้อยคำประณาม คำลาหรือการกระชับ ก็เพียงพอที่จะทำให้ผู้บริสุทธิ์โดนประหารที่ไม่มีใครปกป้องได้ กล่าวหาว่าพวกพยานพรณนา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอันตราธานไปหมดสิ้น บรรดานักบวชผู้มีอำนาจสูงสุดในเมืองหลวงจับมือกับเหล่าสมาชิกที่มีอิทธิพลที่สุดในรัฐบาล เพื่อจะทำสิ่งที่ตนหวังจะเอาศัตรูให้ถึงตาย เป็นศัตรูผู้ซึ่งได้เขยาสันติสุขของดินแดนอย่างร้ายแรงมาเป็นเวลาแปดปี และไม่มีควมเจ้าเล่ห์หรือความรุนแรงใดสามารถทำให้เสียได้ [1]

[1] E.G.Brown's introduction to "A Traveller's Narrative, p.45 เขียนไว้ว่า Renan ในผลงานของเขาชื่อ Les Apotres, p.378 ได้อธิบายลักษณะของการสังหารหมู่อย่างอำมหิตครั้งใหญ่ในเตหะรานที่ตามมาหลังจากการพยายามเอาชีวิตของกษัตริย์ชาห์...ว่าเป็น "วันที่อาจไม่มีที่เสมออีกแล้วในประวัติศาสตร์ของโลก!" M.H.Phelps กล่าวไว้ใน *Life and Teachings of Abbas Effendi*, introduction, p.36 ว่า "จำนวนผู้สละชีวิตที่เกิดขึ้นในเปอร์เซียถูกประเมินไว้ที่หนึ่งหมื่น (นี่เป็นการประเมินอย่างรอบคอบ หลายคนประเมินไว้ระหว่างสองถึงสามหมื่น และบางคนประเมินไว้สูงกว่านี้) การสละชีวิตเกือบทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในระหว่างช่วงแรกของประวัติศาสตร์ศาสนา แต่การสละชีวิตยังดำเนินต่อไปด้วยความถี่ที่ลดลงแม้กระทั่งถึงปัจจุบัน"

E.G.Brown's "Materials for the Study of the *Bábí Religion*", pp.267-271 กล่าวไว้ว่า "หนึ่งในบรรดาเอกสารที่กล่าวถึงชาวบาบีที่อยู่ในครอบครองของข้าพเจ้า เป็นต้นฉบับลายมือของบทความหนึ่งภาษาเยอรมันซึ่งตีพิมพ์วันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395) ใน No.291 ของหนังสือพิมพ์เยอรมันหรือออสเตรียนฉบับหนึ่งซึ่งโชคไม่ดีที่ไม่ได้จดชื่อไว้ ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าได้รับต้นฉบับนี้หลายปีก่อนจากภรรยาหม้ายของ Dr.Polak แพทย์ชาวออสเตรียที่ล่องลับไป ซึ่งเป็นแพทย์ของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ชาห์ ณ เริ่มต้นรัชกาลของเขา และเป็นผู้ประพันธ์หนังสือที่มีค่าเล่มหนึ่งและตำราเล่มเล็กอีกหลายเล่มเกี่ยวกับเปอร์เซียและเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกัน ซึ่งส่วนใหญ่อิงอยู่กับจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งเขียนในวันที่ 29 สิงหาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395) โดยนายทหารออสเตรีย Captain von Goumoens ผู้ซึ่งอยู่ในการรับใช้กษัตริย์ชาห์ แต่รู้สึกสะอิดสะเอียนและสยองขวัญต่อการกระทำที่โหดเหี้ยมต่างๆ ที่ตนถูกบีบบังคับให้เป็นพยานจนเขยีนหนังสือลาออก ค่าแปลของบทความนี้คือดังต่อไปนี้ : 'บางวันก่อนหน้านี้เราได้กล่าวถึงการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์แห่งเปอร์เซียในเหตุการณ์ของคณะล่าสัตว์, ผู้สมคบคิดที่รู้จักกันดีเป็นพวกบาบีซึ่งเป็นนิกายหนึ่งของศาสนา เกี่ยวกับนิกายนี้และมาตรการทั้งหลายที่นำมาใช้ปราบปรามนิกายนี้ จดหมายของร้อยเอก von Goumoens ชาวออสเตรียที่ตีพิมพ์เมื่อเร็วๆ นี้ใน Soldier's Friend [Soldatenfreund] มีการเปิดเผยที่น่าสนใจ และอธิบายการพยายามเอาชีวิตดังกล่าวอย่างแจ่มแจ้งในระดับหนึ่ง จดหมายฉบับนี้มีเนื้อหาดังต่อไปนี้ : "เตหะราน 29 สิงหาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395) เพื่อนรัก จดหมายฉบับล่าสุดของข้าพเจ้าลงวันที่ 20 สิงหาคมได้กล่าวถึงการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ ตอนนั้นข้าพเจ้าขอสื่อสารผลของการชกไข่ไล่เรียงอาชญากรสองคนมาถึงท่าน, ทั้งๆ ที่มีการทรมานอย่างน่าสะพรึงกลัว การไต่สวนก็เค้นการรับสารภาพได้ไม่ครบถ้วน ริมฝีปากของคนบ้าคลั่งยังปิดอยู่ถึงแม้โดยวิธีการใช้คีมร้อนแดงและตะปูควงฉีกแขนขาที่พวกเขาหาทางค้นพบหัวหน้าผู้สมคบคิด...แต่จดตามข้าพเจ้ามาเพื่อนเอ๋ย เพื่อนที่อ้างสิทธิ์เป็นเจ้าของหัวใจและจริยธรรมของยุโรป จงตามข้าพเจ้ามาดูพวกที่ไม่เป็นสุข ซึ่งถูกควักลูกตาและต้องกินหูของตัวเองที่ถูกตัดโดยไม้ไสขอส ณ สถานที่ก่อเหตุ หรือฟันถูกฉีกอย่างรุนแรงผิดมนุษย์โดยมือของเพชรฆาต หรือกะโหลกถูกบดโดยค้อนทุบ หรือที่ซึ่งตลาดได้รับแสงสว่างด้วยบรรดาเหยื่อที่ไม่เป็นสุขเพราะข้างขวาและซ้าย ประชาชนชุดหลุมลึกเข้าไปในอกและไหล่ของพวกเขา แล้วสอดใส่เทียนติดไฟเข้าไปในแผล ข้าพเจ้าเห็นบางคนถูกล่ามโซ่แล้วลากไปตามตลาด นำหน้าด้วยแถวทหาร ซึ่งในตัวพวกเขาใส่เทียนเหล่านี้ใหม่ลึกลงไปถึงขนาดว่า บัดนี้ไข่ม้นถูกเผาเป็นไฟกะพริบแวบวับในแผลเหมือนกับตะเกียงที่ฟุ้งดับ, ที่เกิดขึ้นไม่ใช่นานๆ ครั้งคือความช่างคิดที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยของชาวตะวันออกนำไปสู่วิธีทรมานใหม่ๆ พวกเขาจะถลกหนังผ่าเท้าของชาวบาบีแล้วจุ่มแผลลงไปใต้น้ำมันเดือด สวมรองเท้าให้เหยื่อเหมือนกับกีบเท้าม้า แล้วบังคับให้วิ่ง, ไม่มีเสียงร้องหลุดออกมาจากอกของเหยื่อ คนบ้าคลั่งที่ทนการทรมานอย่างเสียบกริบด้วยความขาดจนหมดความรู้สึก...บัดนี้เขาต้องวิ่ง ร่างกายไม่สามารถทนสิ่งที่วิญญานทน เขาล้มลง ฆ่าเขาให้ตายให้พ้นความทรมาน! ทำให้เขาพ้นความเจ็บปวด! ไม่! เพชรฆาตหวดแส้และข้าพเจ้าเองต้องเป็นพยานต่อสิ่งนี้ คือเหยื่อที่ไม่เป็นสุขของวิธีทรมานนับร้อยวิธี! นี่คือการเริ่มต้นของจุดจบ, สำหรับจุดจบเองนั้นพวกเขาแขวนร่างที่เกรียมและถูกเจาะเป็นรูด้วยมือและเท้าแล้วเอาหัวห้อยลง และตอนนี้ชาวเปอร์เซียทุกคนสามารถทดสอบความแม่นยำของตนจนพอใจจากระยะตายตัวไม้ใกล้นักบนเหมืองพลอยที่สง่า ข้าพเจ้าเห็นศพที่ถูกฉีกด้วยกระสุนเกือบ 150 นัด...เมื่อข้าพเจ้าอ่านสิ่งที่ตนเขียนอีกครั้ง ข้าพเจ้าถูกรบกวนด้วยความคิดว่าพวกที่อยู่กับคุณในออสเตรียที่รักยิ่งของเรา อาจสงสัยว่าสิ่งที่พรรณนามานี้เป็นความจริงทั้งหมดหรือเปล่า และอาจกล่าวหาข้าพเจ้าว่าพูดเกินจริง ขอพระผู้เป็นเจ้าไม่ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เห็นสิ่งนี้! แต่ด้วยหน้าที่ของวิชาชีพของข้าพเจ้า บ่อยครั้งและบ่อยเกินไปข้าพเจ้าเป็นพยานที่ไม่มีความสุขต่อสิ่งที่แย่งชิงชนเหล่านี้, เวลาที่ข้าพเจ้าไม่ออกจากบ้านเลย เพื่อจะได้ไม่เจอภาพเหตุการณ์สยดสยองใหม่ๆ หลังจากที่ยาแล้วชาวบาบีถูกฟัน

มาบัดนี้ไม่มีพระบ็อบแล้ว พระบาฮาอุลลาห์จึงปรากฏต่อสายตาของพวกเขาว่าเป็นศัตรูตัวงูที่พวกเขาถือว่าเป็นหน้าทีประการแรกที่จะต้องจับและคุมขัง ^[1] สำหรับพวกเขาพระองค์คืออวตาลของพระวิญญาณที่พระบ็อบสีแดง

เป็นสองท่อน แล้วท่อนหนึ่งถูกตอกตะปุดติดกับประตูเมืองหรือไม้กั้นถนนออกไปในที่ราบให้เป็นอาหารของสุนัข และสุนัขจึงจอก, ดังนั้นการลงโทษขยายออกไปแม้แต่นอกเขตที่ล้อมโลกที่ขมขื่นนี้ เพราะชาวมุสลิมที่ไม่ถูกฝังศพไม่มีสิทธิ์จะเข้าไปในสวรรค์ของพระโมฮัมหมัด, เนื่องด้วยทั้งวิญญาณของข้าพเจ้าแขวงความทุกข์โหดที่กระฉอนและสิ่งที่แขวงแขงขนดังกล่าวเมื่อเร็ว ๆ นี้ตามการวินิจฉัยของทุกคนที่อยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าไม่ขอเกี่ยวโยงอีกต่อไปกับภาพเหตุการณ์ของอาชญากรรมดังกล่าว” (เขากล่าวต่อว่าเขาได้ขอปลดประจำการแล้วแต่ยังไม่ได้รับคำตอบ)

Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน “*Les Religions et les Philosophies dans l’Asie Centrale*” p.234-235 ว่า “อาร์ดิเชร์ มีร์ซา (ผู้ว่าการเตหะราน) ถูกบังคับให้กระทำการต่อเรื่องที่เกิดขึ้น เขาให้ปิดประตูรั้วของเมืองและให้มียามเฝ้า ออกคำสั่งให้ตรวจสอบทุกคนอย่างถี่ถ้วนที่ขอออกไป, ประชาชนถูกเร่งเร้าให้ปันกำแพงใกล้กับประตูเซมิรานเพื่อจะได้เห็นร่างที่ถูกสับฉีกของซาเดคในท้องทุ่งอีกฝากของสะพาน เจ้าชายผู้ว่าการได้เรียกชุมนุมคาลานทาร์ (นายกเทศมนตรี) หรือหัวหน้าตำรวจ เสนาบดีของเมือง ดาโรกีห์หรือตำรวจพิพากษา และบรรดาหัวหน้าเขต และสั่งพวกเขาให้แสวงหาและจับกุมทุกคนที่สงสัยว่าเป็นบาบี, เนื่องด้วยไม่มีใครสามารถออกจากเมือง พวกเขาเฝ้าจนกระทั่งถึงเวลากลางคืนจึงเริ่มต้นค้นหาชาวบาบี การลงและเล่ห์กลคือวิธีหลักที่จำเป็นต้องนำมาใช้

กำลังตำรวจในเตหะรานจัดเป็นระบบกันมาอย่างดีดังเช่นในทุกเมืองของเอเชีย นี่คือมรดกของราชวงศ์ซาฟาฮินิดที่กาหลิบชาวอาหรับปกครองไว้อย่างระมัดระวัง, เนื่องด้วยเป็นข้อได้เปรียบของทุกรัฐบาล (ไม่ว่ารัฐบาลจะเลวเพียงไหน และยังกว่านั้นสำหรับรัฐบาลที่เลวที่สุด) ที่จะคำนวณมรดกนี้ สิ่งนี้ได้คงอยู่กล่าวคือไม่เปลี่ยนแปลงท่ามกลางความผุพังของสถาบันอื่นๆ ที่มีประสิทธิภาพเสมอกันซึ่งเสื่อมสลายไปแล้ว

เราควรรู้ว่าหัวหน้าของทุกเขตซึ่งติดต่อกับคาลานทาร์อยู่เสมอ มีคนอยู่ภายใต้ต้นสามสี่คนที่เรียกว่า ‘ซาร์ กิซมิทซ์’ เป็นตำรวจที่ไม่มีเครื่องแบบหรือแหวนและไม่เคยไปจากถนนที่มอบหมายให้ตน, โดยทั่วไปพวกเขาเป็นที่ชอบกันดีของประชาชนและมีความคุ้นเคยกัน พวกเขามีประโยชน์ทุกเวลา และยามคำคืนไม่ว่าจะฤดูหนาวหรือฤดูร้อน พวกเขาเอนหลังนอนภายใต้ผ้าใบกันสาดของร้านใดๆ ไม่สนใจฝนหรือหิมะ และคอยเฝ้าดูทรัพย์สินส่วนบุคคล, โดยวิธีนี้พวกเขาลดจำนวนการลักทรัพย์โดยทำให้เป็นเรื่องยาก ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขารู้จักผู้อยู่อาศัยทุกคนและพวกเขาไปไหนมาไหน เพื่อว่าคนเหล่านั้นจะสามารถช่วยเหลือในกรณีที่มีการสืบสวน พวกเขา รู้จิตใจ ความคิดเห็น คนรู้จักมักคุ้น ความสัมพันธ์ของทุกคน และหากใครเชิญเพื่อนสามคนมาทานอาหารเย็น พวกเขาซาร์ กิซมิทซ์ซึ่งทราบดีเกี่ยวกับทุกคนโดยไม่ต้องสอดแนม จะรู้เวลามาถึงของแขก มีอะไรเสิร์ฟ พุดและทำอะไรกัน และแขกกลับไปเวลาไหน คาดโคดาทั้งหลายเตือนตำรวจพวกนี้ให้คอยเฝ้าดูชาวบาบีในพื้นที่ของตน และทุกคนรอคอยผลงาน”

[1] ใน *God Passes By*, p.66-71, ท่านโซกิ เอฟเฟนดีสาธยายบทบาทที่โดดเด่นของพระบาฮาอุลลาห์ ที่เป็นเหตุให้พระองค์ตกเป็นเป้าและถูกคำสั่งจับกุมว่า :

“ระหว่างวันที่มืดมัวและเจ็บปวดทรมานเหล่านี้ซึ่งไม่มีพระบ็อบแล้ว วันที่ดาราทั้งหลายที่สองแสงบนฟากฟ้าของศาสนาของพระองค์ถูกดับตามติดกันมา วันที่ผู้ทำหน้าที่แทนพระบ็อบ (มีร์ซา ยาห์ยา) ซึ่งเป็น “ผู้หลบหนีที่งุนงงซึ่งปลอมตัวเป็นดาร์วิซกับแคชคูล (ภานะเสทาน) ในมือ” ได้เร่ร่อนไปตามภูเขาและที่ราบในละแวกเมืองแรซท์ พระบาฮาอุลลาห์ด้วยสิ่งที่ทรงกระทำมา ได้ปรากฏต่อสายตาของศัตรูที่ระวางระไวในฐานะที่เป็นปรปักษ์ที่น่าเกรงขามที่สุด และเป็นความหวังเดียวของความเชื่อนอกกริตที่ยังกำจัดไม่หมด, การจับกุมและความตายของพระองค์ บัดนี้กลายเป็นความจำเป็น, พระองค์คือผู้ซึ่งหลังจากกำเนิดศาสนาบาบีได้ไม่ทันสามเดือน ทรงได้รับม้วนพระธรรมผ่านทางผู้แทนของพระบ็อบคือมุลลา ฮุสเซน ซึ่งนำข่าวดีแรกมาให้พระองค์เกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมที่พึงประกาศ และทรงแซ่ซ้องสั่งจรรยาธรรมนั้นทันทีและลุกขึ้นสนับสนุนความมุ่งหมายของการเปิดเผยพระธรรมนั้น, พระองค์คือผู้ซึ่งผู้แทนคนเดียวกันนั้นถูกกักกับการอย่างก้าวให้ไปยังเมืองเกิดและที่อยู่อาศัยของพระองค์ในฐานะสถานที่ประดิษฐาน “ความลึกลับที่วิสุทธิเหนือธรรมดาที่ฮิซาซหรือซีราชไม่อาจหวังจะทัดเทียม”, รายงานการติดต่อกับพระองค์ดังกล่าวของมุลลา ฮุสเซนนี้เอง ที่พระบ็อบได้รับด้วยความเบิกบานและยินดีปรีดา และนำความอุ่นใจมาให้พระองค์ถึงขนาดว่าทรงตัดสินใจในที่สุดที่จะไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดินาที่คิดไว้, พระบาฮาอุลลาห์เท่านั้นคือผู้ที่เป็นจุดหมายและศูนย์กลางของการกล่าวถึงอย่างขจรจร การสดุดีสรรเสริญ การ

อธิษฐานอย่างแรงกล้า การประกาศที่นำเบิกบานและคำเตือนที่นำหวั่นกลัวที่บันทึกอยู่ในทั้งกายโมล แอสมาและ คัมภีร์บายัน ซึ่งมุ่งหมายให้เป็นการรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรแรกและสุดท้ายตามลำดับ ที่รับรองความ รุ่งโรจน์ที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะประสาธให้พระองค์ในไม่ช้า, พระองค์คือผู้ซึ่งโดยการติดต่อกันทางจดหมายกับพระผู้ ก่อตั้งศาสนาและการสมาคมอย่างใกล้ชิดกับสาวกดีเด่นที่สุดของศาสนาอย่างเช่นวาฮิด, โฮจัท, โคดุต, มุลลา ฮุสเซนและทาเฮเรห์ ทรงสามารถทำนุบำรุงการเติบโตของศาสนา อธิบายหลักธรรมให้แจ่มแจ้ง เสริมความ แข็งแกร่งของรากฐานจริยธรรม สนองความจำเป็นเร่งด่วนของศาสนา เบี่ยงเบนบางอย่างที่คุกคามใกล้เข้ามา ออกไป และมีส่วนร่วมในการผงาดขึ้นมาและการสร้างความเป็นปึกแผ่นของศาสนาอย่างได้ผล, พระองค์คือผู้ ซึ่งศาสนทูตผู้แสวงบุญเมื่อกลับมายังบูเชร์ ทรงกล่าวเป็นนัยว่าเป็น "พระผู้เป็นจุดหมายเดียวของการบูชาและ ความรักของเรา" ขณะที่โดยการบอกให้โคดุตจากไป ทรงประกาศความเบิกบานสองประการต่อโคดุตในการได้ พบพระผู้เป็นที่รักยิ่งของหัวใจและการได้ตีความแห่งการสละชีวิต, พระองค์คือผู้ซึ่งในเวลาที่สุดของชีวิต ทรงโยนทิ้งการคำนึงถึงชื่อเสียงทางโลก ความมั่งคั่งและตำแหน่งทุกอย่าง ไม่สนใจอันตราย ยอมเสี่ยงการถูก ขนชั้นของตนว่าให้เสีย ได้ลุกขึ้นเป็นแนวร่วมกับศาสนาที่ต้องห้ามและไม่เป็นที่รู้จัก ที่แรกในเตหะรานและต่อมา ในบ้านเกิดมณฑลมาซินดารอน ทรงได้รับการสนับสนุนศาสนาจากเจ้าหน้าที่รัฐและผู้มีชื่อเสียงจำนวนมากในนุร รามทั้งสหายและญาติพี่น้องของพระองค์เอง ทรงอรรถาธิบายสัจธรรมของศาสนาอย่างไม่เกรงกลัวและโน้มน้าว ใจต่อเหล่าสาวกของโมจทาฮิดผู้เรื่องนามมุลลา โมฮัมหมัด ทรงเกณฑ์ผู้แทนที่โมจทาฮิดแต่งตั้งเข้ามาอยู่ใต้ธง ของศาสนา และผลที่ตามมาจากการกระทำนี้ทรงได้ความจงรักภักดีที่ไม่มีข้อแม้ของนักบวชตำแหน่งสูง เจ้าหน้าที่รัฐบาล คนชนบทและพ่อค้าจำนวนมาก และในวิถีของการสนทนาที่นำทรงจำทรงทำทลายโมจทาฮิด เองได้สำเร็จ, พระองค์คือผู้ซึ่งเพราะอิทธิของชาวสารที่พระองค์ลิขิตเพียงอย่างเดียว ที่ทรงมอบหมายมุลลา โมฮัมหมัด เมห์ดีเย คานดีให้ส่งมอบให้แก่พระบ็อบขณะที่อยู่ในละแวกหมู่บ้านคูเลน ที่ทำให้วิญญาณของพระผู้ เป็นเชลยที่ผิดหวัง ณ ชั่วโมงแห่งความไม่แน่นอนและหวั่นใจ สามารถขจัดความเจ็บปวดรวดร้าวที่สถิตอยู่กับ ตนมาตั้งแต่การถูกจับกุมในซีราช, พระองค์คือผู้ซึ่งเพื่อเห็นแก่ทาเฮเรห์และสหายทั้งหลายของเธอที่ถูกคุมขัง ทรงเต็มใจยอมถูกกักขังอย่างน่าอดสูเป็นเวลาหลายวันในบ้านของคาคโคดาคนหนึ่งในเตหะราน ซึ่งเป็นการถูก กักขังที่พระองค์โดนเป็นครั้งแรก, พระองค์คือผู้ซึ่งต้องถือว่าเป็นเพราะความระมัดระวัง การคาดการณ์ล่วงหน้า และความสามารถของพระองค์ ทาเฮเรห์จึงหนีรอดมาได้สำเร็จจากกาซวิน ถูกปลดปล่อยจากฝ่ายตรงข้าม มาถึงบ้านของพระองค์อย่างปลอดภัย และถูกย้ายไปยังสถานที่ปลอดภัยในบริเวณใกล้เคียงกับเมืองหลวง ซึ่ง จากที่นั่นเธอมุ่งหน้าไปยังโคราซาน, พระองค์คือผู้ซึ่งมุลลา ฮุสเซนถูกพาตัวเข้าไปหาอย่างลับๆ เมื่อเขาไปถึง เตหะราน ซึ่งหลังจากการสนทนากับพระองค์เขาเดินทางไปอาเซอร์ไบจานเพื่อไปเยี่ยมพระบ็อบ ซึ่งเวลานั้นถูก กักขังอยู่ในปราการมาห์คู, พระองค์คือผู้ซึ่งคอยกำกับกระบวนการประชุมที่บาดาซออย่างไม่มีตะตาและไม่มี ผิดพลาด ให้การต้อนรับขับสู้โคดุต ทาเฮเรห์และสาวกแปดสิบเอ็ดคนที่มาชุมนุมกัน ในโอกาสนั้นในฐานะแขก ของพระองค์ เปิดเผยธรรมจารึกหนึ่งทุกวัน ประทานชื่อใหม่ให้แก่แต่ละคนที่มาร่วมการประชุม เพชฌัญกับการ โจมตีของฝูงชนกว่าห้าร้อยคนจากหมู่บ้านนิยาลาโดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ คู่มกกันโคดุตจากความเดือดดาล ของพวกที่โจมตีเขา เอาทรัพย์สินส่วนหนึ่งคืนมาได้จากที่ศัตรูปล้นไป และรับประกันการคุ้มครองและความ ปลอดภัยของทาเฮเรห์ผู้ถูกรังควานอยู่ตลอดและถูกทำร้ายอย่างมาก, พระองค์คือผู้ซึ่งสืบเนื่องมาจากการไล่ ความอย่างไม่ลดละของพวกตัวอันตราย โดนความกริ้วโกรธที่ถูกจุดขึ้นมาของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ ผู้ถูก ชักนำในที่สุด ให้ออกคำสั่งจับกุมพระองค์และเรียกตัวพระองค์ไปยังเมืองหลวง เป็นคำสั่งเรียกตัวที่ถูกลิขิตให้ไม่ ต้องปฏิบัติตามเพราะการสิ้นชีพอย่างกะทันหันของประมุข, คำแนะนำและคำเคี่ยวเข็ญของพระองค์ที่ทรงกล่าว ต่อบรรดาผู้อาศัยอยู่ในป้อมเชค ทาบาซี ที่ต้อนรับพระองค์ด้วยความเคารพกระหว่างที่ทรงมาเยือนป้อมนั้น นี้เอง ที่ต้องถือว่าเป็นที่มาในระดับไม่น้อยของจิตวิญญาณที่สำแดงโดยเหล่าวีรบุรุษผู้ปกป้องป้อม ขณะที่คำสั่ง การที่ขัดแย้งของพระองค์นี้เองที่พวกเขาเป็นหนี้สำหรับการปล่อยตัวโคดุตอย่างปาฏิหาริย์ และการร่วมกับโคดุต ในวีรกรรมที่เราใจต่อมา ซึ่งฝากชื่ออมตะให้กับวีรกรรมที่มาซินดารอน, เพื่อเห็นแก่บรรดาผู้ปกป้องป้อม เดียวกันนี้เองที่ทรงตั้งใจไปสมทบ จนพระองค์ถูกคุมขังครั้งที่สอง ครั้งนี้ในสุเหร่าอาโมลที่ซึ่งพระองค์ถูกนำตัว ไป ท่วมกลางความอลหม่านที่ก่อขึ้นโดยผู้ดูแลการณ์ไม่น้อยกว่าสี่พันคน, เพื่อเห็นแก่พวกเขาพระองค์ทรงถูก เชี่ยนตีฝ่าเท้าจนเลือดไหลในนามาซ คานีห์ของโมจทาฮิดแห่งเมืองนั้น และต่อมาทรงถูกกักขังในที่พักอาศัย ส่วนตัวของผู้ว่าการ, เพื่อเห็นแก่พวกเขาพระองค์ทรงถูกประณามอย่างเจ็บแค้นโดยมุลลาชั้นนำ และถูกหยาบ หยามโดยฝูงชนที่มาปิดล้อมที่พักอาศัยของผู้ว่าการ ขวางหินใส่พระองค์ ตะเบ็งคำหยาบคายที่หยาบซ้ำที่สุดใส่ หน้าพระองค์, พระองค์เท่านั้นคือผู้ที่ถูกกล่าวถึงเป็นนัยโดยโคดุต ผู้ซึ่งเมื่อมาถึงป้อมเชค ทาบาซีและทันใดที่ลง จากหลังม้าและยืนฟังสุสาน ได้เอ่ยวณะพยากรณ์ว่า "บาคียาโกลลาห์ (ร่องรอยของพระผู้เป็นเจ้าของ) จะดีที่สุดใน สำหรับเจ้าหากพวกเจ้าเป็นพวกที่เชื่อ", พระองค์เท่านั้นคือจุดหมายของการสรรเสริญอย่างน่าพิศวงในการ ติความซอดซาหมัดอย่างเชี่ยวชาญ ซึ่งถูกลิขิตส่วนหนึ่งในป้อมเดียวกันนั้นโดยวีรบุรุษหนุ่มคนเดียวกันนั้น

ภายใต้สภาพแวดล้อมที่กดดันจิตใจที่สุด และมีขอบเขตของปริมาณเท่าเทียมกับหกเท่าของคัมภีร์โคโรอ่าน, วันที่ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ที่จวนจะเกิดขึ้นเอง ที่ถูกกล่าวเป็นนัยอย่างยากจะเข้าใจในโลเฮ ฮูรู ฟาห์ ซึ่งเปิดเผยโดยพระบ็อบในเซห์ริคเป็นเกียรติแก่ดาฮัน และในธรรมลิขิตนี้ความลึกซึ้งของ “โมสหากอส” ถูกไขให้กระจ่าง, การได้พบพระองค์นี้เองที่สาวกอีกคนหนึ่งคือมุลลา บาเกอร์อักษรแห่งการมีชีวิต ได้รับการชี้แนะอย่างชัดเจนให้หันมาสนใจโดยผู้ที่ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระบ็อบเอง, ในความดูแลของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวนี้เองที่เอกสาร กล่องเก็บปากกา ตราประทับและแหวนโมราของพระบ็อบ กับม้วนพระธรรมที่พระบ็อบลิขิตในรูปห้าเหลี่ยมไม่น้อยกว่าสามร้อยหกสิบวงจะหนีทอดมาจากคำว่าบาฮา ถูกส่งมอบตามคำสั่งการที่ออกโดยพระบ็อบเองก่อนจะออกจากเซห์ริค, เพราะการริเริ่มของพระองค์เพียงผู้เดียวและสอดคล้องอย่างเคร่งครัดกับคำสั่งการของพระองค์นี้เอง ที่พระศพที่ล้ำค่าของพระบ็อบถูกเคลื่อนย้ายอย่างปลอดภัยจากทาบรีชไปยังเมืองหลวง และได้รับการซ่อนและพิทักษ์รักษาไว้อย่างระมัดระวังและเป็นความลับที่สุด ตลอดปีที่โกลาหลทั้งหลายหลังการสละชีวิตของพระบ็อบ, และสุดท้ายนี้พระองค์นี้เองคือผู้ซึ่งในวันทั้งหลายก่อนการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ระหว่างที่ทรงพำนักอยู่ในคาบิล่า ได้เป็นเครื่องมือในการแพร่กระจายคำสอนของพระผู้นำที่ล่วงลับไป ด้วยความกระตือรือร้นและความสามารถเดียวกันกับที่เคยพยายามอย่างเลื่องชื่อก่อนนี้ที่มาซินดารอน ในการพิทักษ์รักษาประโยชน์ของศาสนา พื้นพลังใจของบรรดาสาวกที่เศร้าโศกอย่างหนัก และจัดระบบกองกำลังผู้สนับสนุนศาสนาที่กระจัดกระจายและงุนงง

บุรุษดังกล่าวด้วยประวัติความสำเร็จที่น่านับถือดังกล่าว ไม่สามารถหนีและที่จริงแล้วหนีไม่พ้นการตรวจจับหรือความเดือดดาลของศัตรูที่ระวางระไและถูกปลุกเร้าเติมที่, ด้วยพลังใจที่ไฟแรงอย่างควบคุมไม่ได้ตั้งแต่เริ่มต้นที่ทรงมีต่อศาสนาที่ตนอ้าแขนรับ ไม่เกรงกลัวอย่างสะอูดตาในการสนับสนุนสิทธิของผู้ถูกขัง อยู่ในวัยหนุ่มแน่น รู้จักคิดรู้จักทำเป็นเยี่ยม คมคายอย่างไม่มีที่เปรียบ ได้รับการประสาธด้วยความแข็งขันที่ไม่รู้จักหมดสิ้นและวิจรรย์ญาณที่เข้าถึง ครอบครองความร่ำรวย เสวยความเป็นที่ชื่นชมนับถือ อำนาจและเกียรติภูมิเต็มขั้น ซึ่งเกี่ยวพันกับตำแหน่งที่สูงและประเสริฐอย่างน่าอัศจรรย์ และกระนั้นก็ทรงไม่ให้ราคาความโอ้อ่า รางวัล สิ่งไร้แก่นสารและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดทางโลก, ในด้านหนึ่งทรงเสวนาอย่างใกล้ชิดโดยการติดต่อกันทางจดหมายอย่างสม่ำเสมอกับพระผู้ก่อตั้งศาสนาที่ตนลุกขึ้นสนับสนุน และในอีกด้านหนึ่งทรงรู้สึกซึ่งถึงความหวัง ความกลัว แผนงานและกิจกรรมของบรรดาผู้รกรธาธิบายสนับสนุนศาสนาระดับผู้นำ, ณ เวลาหนึ่งทรงคืบหน้าไปอย่างเปิดเผยและขึ้นครองตำแหน่งของความเป็นผู้นำที่ยอมรับกันในแถวหน้าสุดของกองกำลังที่ดิ้นรนต่อสู้เพื่อการปลดแอกศาสนา ณ อีกเวลาหนึ่งทรงจงใจล่าถอยด้วยความระแวดระวังเป็นยอด เพื่อจะเยียวยาสถานการณ์ที่ยากจะจัดการหรืออันตรายให้ผลยิ่งกว่า, ในทุกเวลาทรงระวางระไ พร้อมและไม่รู้จักอ่อนล้าในการพยายามปกป้องรักษาบูรณภาพของศาสนา ไขปัญหาของศาสนา ให้เหตุผลสนับสนุนความมุ่งหมายของศาสนา ปลุกใจเหล่าสาวก ทำให้ฝ่ายต่อต้านหมดท่า สุดท้ายแล้วพระบาฮาอุลลาห์ ณ ชั่วโมงที่วิฤกฤติที่สุดในโชคชะตาของศาสนานี้ กำลังก้าวออกมาอยู่ใจกลางเวทีที่ว่างลงอย่างน่าสลดโดยการจากไปของพระบ็อบ เป็นเวทีที่พระองค์ถูกลิขิตเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่สิบปี ให้แสดงบทบาทที่ไม่มีเสมอโดยพระผู้ก่อตั้งศาสนาที่ยิ่งใหญ่และเป็นประวัติศาสตร์ของโลกองค์ใดๆ ในด้านราชศัสดา ความน่าสงสารเห็นใจและความสว่างไสว

บุคคลที่น่าสะอูดตาและเด่นกว่าใครอย่างยิ่งนี้ โดยการกล่าวหาที่เล็งมาที่พระองค์ได้จุดความพิโรธของกษัตริย์โมฮัมหมัด ชาห์มาแล้ว ผู้ซึ่งหลังจากที่ได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นที่บาดาซ ได้สั่งให้จับกุมพระองค์ในฟาร์มาน (ราชโองการ) จำนวนหนึ่งถึงขานทั้งหลายแห่งมาซินดารอน และแสดงความมุ่งมั่นที่จะปลิดชีพพระองค์, นายกรัฐมนตรีฮาจี มีร์ซา ออกอซีซึ่งก่อนนี้หมางเมินกับรัฐมนตรี (บิดาของพระบาฮาอุลลาห์) และเดือดดาลต่อความล้มเหลวของตนเองที่จะนำโงฮุบทหรัยสินที่เป็นของพระบาฮาอุลลาห์ ได้สาบานตัวเป็นศัตรูรันดร์กับพระผู้ทรงสภัดแผนชั่วของเขาได้สำเร็จอย่างปราดเปรื่อง, ยิ่งไปกว่านั้น (นายกรัฐมนตรี) อามิร์ เนชามซึ่งตระหนักเต็มที่ถึงอิทธิพลแผ่ซ่านของปฏิปักษ์ที่แข็งขัน ได้กล่าวหาพระองค์ต่อหน้าที่ชุมนุมที่เด่นดังว่า ได้ทำให้รัฐบาลสูญเสียไม่น้อยกว่าห้าโครุชสืบเนื่องมาจากกิจกรรมของพระองค์ และขอร้องพระองค์อย่างชัดเจน ณ ชั่วโมงที่วิฤกฤติในโชคชะตาของศาสนา ให้ย้ายที่พักอาศัยชั่วคราวไปอยู่ที่คาบิล่า, มีร์ซา ออกอ ซาเน นูร์ผู้สืบทอดตำแหน่งจากอามิร์ เนชาม ตั้งแต่เริ่มต้นภารกิจของตนได้พยายามสร้างความปรองดองระหว่างรัฐบาลของตนกับพระผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็นสาวกของพระบ็อบที่รู้จักคิดรู้จักทำที่สุด, ไม่นาแปลกใจเมื่อต่อมามีการกระทำที่ร้ายแรงและบังอาจดังกล่าว ความระแวงที่น่าสะพรึงกลัวและไม่มีมูลจึงคืบคลานเข้ามาในจิตใจของกษัตริย์ชาห์รัฐบาล ราชสำนักและประชาชนของเขาทันที, ที่อยู่หน้าสุดในหมู่พวกเขาคือมารดาของประมุขผู้เยาว์วัย ซึ่งโกรธเป็นไฟและประณามพระองค์อย่างเปิดเผยว่าอยากฆาตกรรมบุตรชายของเธอ

อย่างทรงอำนาจ ซึ่งโดยพระวิญญูญาณนี้พระองค์สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตและนิสัยของเพื่อนร่วมชาติได้สำเร็จอย่างสมบูรณ์ สิ่งที่เขาเสนอคือระบอบการปกครองที่เรียบง่ายและค้ำประกันที่เขาเอ่ยหาได้หยุดยั้งมือที่เหยียดออกไปด้วยความมุ่งมั่นจะทำร้ายชีวิตที่ล้ำค่านั้น

43

จากเขอมิรานไปเตหะราน ^[1] พระบาฮาอุลลาห์ถูกถอดเสื้อผ้าออกหลายครั้ง ถูกทรมานด้วยคำตำหนิและคำเยาะเย้ย, โดยการเดินเท้าและภายใต้รังสีที่ร้อนแรงของดวงอาทิตย์กลางฤดูร้อน พระองค์ถูกบีบบังคับให้เดินเท้าเปล่าและไม่มีอะไรคลุมศีรษะตลอดระยะทางจากเขอมิรานไปยังห้องขังใต้ดินที่กล่าวถึงไว้แล้ว, ตลอดเส้นทางพระองค์ถูกขวางก้อนหินใส่และว่าร้ายโดยฝูงชนที่ศัตรูทั้งหลายทำให้เชื่อมั่นได้สำเร็จว่า พระองค์เป็นศัตรูที่สาบานตนของประมุขของพวกเขาและเป็นผู้ทำลายอาณาจักรของกษัตริย์, ข้าพเจ้าไม่สามารถหาถ้อยคำมาพรรณนาการปฏิบัติที่สยอที่ให้กับพระองค์ขณะที่ทรงถูกนำตัวไปซีอาห์ ซาลแห่งเตหะราน ^[2] ขณะที่พระองค์กำลังใกล้เข้าไปยังห้องขังใต้ดิน เป็นที่เห็นว่าหญิงชราจะปลกกะเปลี่ยคนหนึ่งโผล่พ้นขึ้นมาท่ามกลางฝูงชนกับก้อนหินในมือกระตือรือร้นที่จะขว้างใส่หน้าพระบาฮาอุลลาห์, ดวงตาของเธอเรืองแดงด้วยความมุ่งมั่นและความบ้าคลั่งอย่างที่ไม่เห็นด้วยคนในวัยของเธอจะทำได้ ทั้งโครงสร้างร่างกายของเธอสิ้นด้วยความเลือดเดือดขณะที่เธอก้าวไปข้างหน้า และชูมือขึ้นเพื่อจะขว้างก้อนหินใส่พระองค์, ขณะที่วิ่งจะไปให้ทันบรรดาผู้ที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกส่งมอบให้แก่มือของพวกเขา เธออ่อนวอนว่า "ซียิดโดล โขฮาดา (อิหม่ามฮุสเซน) เป็นพยาน ข้าขอร้องอย่างจริงจังขอให้โอกาสฉันได้ขว้างหินใส่หน้าเขา!" ถ้อยคำของพระบาฮาอุลลาห์ที่กล่าวต่อผู้คุมพระองค์ขณะที่ทรงเห็นเธอรีบตามมาข้างหลังคือ "อย่าให้หญิงคนนี้ผิดหวัง อย่าปฏิบัติสิ่งที่คุณถือว่าเป็นการกระทำที่มีคุณในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า"

44

ซีอาห์ ซาลซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ถูกจับไปขัง ^[3] แต่เดิมเคยเป็นบ่อเก็บน้ำสำหรับที่อาบน้ำสาธารณะแห่งหนึ่งของเตหะราน เป็นห้องขังใต้ดินสำหรับกักขังอาชญากรประเภทเลวร้ายที่สุด, ความมืด ความสกปรกและลักษณะของนักโทษ ผสมผสานกันทำให้ห้องขังใต้ดินที่เป็นแหล่งโรครบาดนั้นเป็นสถานที่น่าขยะแขยงที่สุดสำหรับการส่งลงโทษมนุษย์ เท้าของพระองค์ถูกใส่โซ่ และคอพระองค์ถูกล่ามด้วยโซ่การอ โกฮาร์ที่ขึ้นชื่อทั่วทั้งเปอร์เซียในเรื่องนำหน้านครูด ^[4] เป็นเวลาสามวันสามคืนไม่มีการให้อาหารหรือเครื่องดื่มชนิดใดแก่พระบาฮาอุลลาห์

[1] ราว 24 กิโลเมตร

[2] ชื่อของห้องขังใต้ดินซึ่งมีความหมายว่า "หลุมดำ"

[3] *God Passes By*, p.71-2, กล่าวว่า "เกี่ยวกับห้องขังใต้ดินที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกจับไปขัง...ขอให้อ่านพระวจนะของพระองค์เองที่บันทึกไว้ใน 'สารถึงลูกสุนัขป่า' เป็นพยานหลักฐานต่อการทดสอบที่สาหัสที่พระองค์ทนอยู่ในหลุมที่เป็นแหล่งโรครบาดนั้น 'เราถูกส่งไปอยู่ในสถานที่เหม็นเน้ออย่างหาที่เปรียบไม่ได้เป็นเวลาสี่เดือน...เมื่อมาถึงเราถูกพาตัวผ่านไปตามทางเดินที่มีมืดมิดก่อนที่แรก จากนั้นเราลงบันไดชั้นสามระดับลงมาถึงสถานที่ที่กักขังที่จัดให้เรา ห้องขังใต้ดินนี้ถูกห่อหุ้มอยู่ในความมืดทึบ และเพื่อนนักโทษของเรามีจำนวนเกือบหนึ่งร้อยห้าสิบคน เป็นขโมย นักลอบสังหารและนักปล้นบนท้องถนน แม้จะแออัดห้องขังใต้ดินนี้ก็ไม่มีช่องระบายอื่นนอกจากทางที่เราเข้ามา ไม่มีปากกาใดสามารถวาดให้เห็นสถานที่นั้น หรือลิ้นใดพรรณนากลิ่นที่น่าขยะแขยงในนั้น ผู้ชายเหล่านั้นส่วนใหญ่ไม่มีเสื้อผ้าหรือที่นอนให้นอน พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าอะไรบังเกิดกับเราในสถานที่เหม็นเน้อและมืดมัวที่สุดนั้น!" เท้าของพระองค์ถูกใส่ตรวน และคอพระองค์ถูกล่ามด้วยโซ่การอ โกฮาร์ที่มีนำหน้านครูดถึงขนาดว่า รอยโซ่ยังฝังอยู่บนร่างของพระองค์ไปตลอดชีวิต พระอับดุลบาฮาเองให้การยืนยันว่า "โซ่ขนาดหนักล่ามคอของพระองค์ไว้ซึ่งล่ามชาวบาบียอีกห้าคน ตรวนเหล่านี้ถูกยึดด้วยสลักและตะปูควางที่หนักและแข็งแรง เสื้อผ้าและผ้าโม่ศีรษะของพระองค์ฉีกเป็นชิ้นๆ พระองค์ถูกขังอยู่ในสภาพที่น่าสะพรึงกลัวนี้เป็นเวลาสี่เดือน"

[4] พระบาฮาอุลลาห์ลิขิตไว้ใน *The Epistle to the Son of the Wolf*, p.57 ว่า "หากบางเวลาเจ้าบังเอิญไปเยือนคุกของกษัตริย์ซาร์ จงขอผู้อำนวยความสะดวกและหัวหน้าของสถานที่นั้นแสดงให้เจ้าดูโซ่สองเส้นนั้น เส้นหนึ่งเป็นที่รู้จักกันด้วยชื่อการอ โกฮาร์ อีกเส้นหนึ่งชื่อซาลาซิล, เราขอสาบานต่อดวงตะวันแห่งความยุติธรรมว่าเราถูกถ่วงนำหน้าและทรมานโดยหนึ่งในสองโซ่นี้ระหว่างสี่เดือน 'ความเศร้าโศกของยาครอบด้วยลงต่อความเศร้าโศกของเรา และความทุกข์ทรมานทั้งหมดของยอบเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความหายนะของเรา'"

Lord Curson เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, vol I, pp.458-9 ว่า "เกี่ยวกับวิธีการจำคุกของเปอร์เซีย วิธีปฏิบัติที่ต่างจากของเราตั้งในกรณีของบทลงโทษ ไม่มีสิ่งดังเช่นการลงโทษบังคับใช้แรงงาน

การพักผ่อนและนอนหลับเป็นไปไม่ได้สำหรับพระองค์ สถานที่นั้นเต็มไปด้วยแมลง กลิ่นเหม็นของที่พิศอกาศย์ที่มีดมัวนั้นเพียงพอที่จะบดขยี้จิตวิญญาณของบรรดาผู้ที่ถูกส่งลงโทษให้ประสบกับความสยองในนั้น, ดังกล่าวคือสภาพที่พระองค์ถูกจำกัดการเคลื่อนไหวถึงขนาดว่าแม้แต่หนึ่งในเพศเมียที่เฝ้าดูพระองค์ยังต้องสงสาร หลายครั้งที่เพชรฆาตคนนี้พยายามชักนำพระองค์ให้ดื่มน้ำชาที่เขานำเข้ามาในคุกใต้ดินได้สำเร็จโดยซ่อนในเสื้อผ้า อย่างไรก็ตามพระบาฮาอุลลาห์ไม่ยอมดื่ม, ครอบครัวของพระองค์พยายามชักจูงยามทั้งหลายบ่อยครั้ง ให้ยอมให้ตนนำอาหารที่เตรียมมาสำหรับพระองค์เข้าไปในคุก แม้ว่าตอนแรกไม่ว่าจะอ่อนแออย่างไรก็ไม่สามารถชักนำยามให้หย่อนความกวดขันของวินัย กระนั้นพวกเขายอมตามการรบเร้าของมิตรสหายของพระองค์ที่ละน้อย, อย่างไรก็ตามไม่มีใครแน่ใจได้ว่าในที่สุดแล้วอาหารนั้นไปถึงพระองค์หรือไม่ หรือพระองค์ยอมกินหรือไม่ขณะที่เพื่อนนักโทษจำนวนหนึ่งกำลังหิวโหย แน่ใจว่าเป็นเรื่องยากที่จะนึกคิดทุกขเวทนาที่สาหัสกว่าที่บังเกิดกับผู้บริสุทธิ์เหล่านี้ที่เป็นเหยื่อของความกริ้วโกรธของประมุขของพวกเขา [1]

7.4 การกวาดล้างชาวบาบี [The extermination of the Bábís]

45

สำหรับชายหนุ่มชาวเดเคด ทาบรีซี ชะตากรรมที่เขาประสบนั้นโหดเหี้ยมพอกันกับนาอดสู เขาถูกจับในขณะที่กำลังเข้าไปหาภักษัตริย์ชาห์ ผู้ซึ่งเขาตั้งหลดจากม้าโดยหวังที่จะฟันด้วยดาบที่อยู่ในมือของเขา, ชาเทอร์ บาซีกับบริวารของโมสทาฟีโยล มามาลิกเข้ามาโจมตีเขาและโดยไม่พยายามจะรู้ว่าเขาเป็นใคร ได้สังหารเขาคาที่, ด้วยปรารถนาจะคลายความคลั่งของประชาชน พวกเขาฟันร่างของชาวเดเคดออกเป็นสองท่อน แล้วแขวนแต่ละท่อนให้สาธารณชนดู ณ ทางเข้าประตูเขอมิรานและชาห์ อับดุล อาซิม [2] สหายของเขาอีกสองคนฟาโหลลาห์ เฮ โกมีและฮาจี กอเซมเม เนริชซีซึ่งทำให้ภักษัตริย์ชาห์บาดเจ็บได้เพียงเล็กน้อย ถูกกระทำอย่างผิดมนุษย์จนตายในที่สุด ฟาโหลลาห์เฮแม้ว่าจะเจอกับทารุณกรรมที่สุดจะพรรณนา ก็แข็งขันไม่ยอมตอบคำถามที่พวกเขาถาม

ตลอดชีวิต หรือแม้แต่เป็นปีๆ คำพิพากษาลงโทษให้ใช้แรงงานอย่างหนักไม่เป็นที่รู้จัก และการกักขังเป็นช่วงเวลายาวนานหาได้ยาก, มักจะมีการปล่อยตัวจากคุกตอนเริ่มต้นของปีใหม่ และเมื่อมีการแต่งตั้งเจ้าผู้ว่าการคนใหม่ ไม่ใช่เรื่องผิดปกติที่เขาจะนำคุกที่เต็มของผู้ว่าการคนก่อนให้ว่าง หนึ่งในสองกรณีนี้เลวร้ายที่สุดอาจโดนโทษประหาร เพื่อจะสร้างภาพที่ดีของความแข็งแกร่ง, ไม่มีสิ่งดังเช่นสตรีผู้อยู่ในความคุ้มครอง นั่นคือสตรีผู้ถูกกักตัวตั้งแต่อายุการชายที่มีตำแหน่งสูงถูกกักตัวในบ้านของพระ, เป็นที่กล่าวกันว่าในเตหะรานมีคุกสามประเภท หนึ่งในห้องขังใต้ดินภายใต้เรือที่ซึ่งเป็นที่รายงานว่าอาชญากรที่มีความผิดฐานสมคบคิดหรือชายชาติถูกกักขัง สองเมืองคุกที่ซึ่งอาจได้เห็นบรรดาอาชญากรกักขังจะถูกสวมปลอกคอเหล็ก บางครั้งทำถูกใส่ข้อและผูกติดกันด้วยโซ่ และสามบ้านส่วนบุคคลที่มียามเฝ้าซึ่งมักจะเป็นส่วนหนึ่งของคุกศาสน์ของผู้ยิ่งใหญ่, จะเห็นได้ว่าทฤษฎีความยุติธรรมของเปอร์เซียซึ่งที่แสดงออกมาทั้งในคำพิพากษา ในการลงโทษและในประมวลกฎหมายของคุก เป็นทฤษฎีของขั้นตอนวิธีการที่รุนแรงและรวดเร็ว ซึ่งจุดหมายนั้นคือการลงโทษ (ในลักษณะที่เสมอกันอย่างคร่าวๆ กับการทำความผิดดั้งเดิมเท่าที่จะเป็นไปได้) แต่ไม่ใช่การปฏิรูปผู้กระทำผิดในความหมายใดๆ”

[1] พระบาฮาอุลลาห์กล่าวถึงซอฮาห์ ซาลไว้ใน *The Epistle to the Son of the Wolf* ว่า “เราไม่ได้เกี่ยวข้องกับการกระทำที่น่าแขงนี้ และความบริสุทธิ์ของเราได้รับการพิสูจน์อย่างแย่งไม่ได้ต่อหน้าศาล กระนั้นก็ตามพวกเขาจับกุมเราและนำตัวเราไปที่คุกในเตหะรานจากนิยาวารานซึ่งเวลานั้นเป็นที่ตั้งของพิศอกาศย์ของภักษัตริย์ โดยให้เดินเท้าเปล่า ถูกล่ามโซ่และไม่มีอะไรคลุมศีรษะ เพราะสหายที่โหดร้ายคนหนึ่งซึ่งมีมาอยู่กับเรามากเกินไปจากศีรษะของเรา และเพศเมียและฟาร์ราชหลายคนเร่งเราให้รีบไปเร็วๆ และเอาเราไปไว้ในสถานที่ที่ไม่มีเหมือนให้เห็น ความจริงแล้วห้องขังที่มืดและแคบยิ่งดีกว่าสถานที่ที่พระผู้ถูกประทุษร้ายนี้และเหล่าสหายของพระองค์ถูกกักขัง” Dr.J.E. Esslemont เขียนไว้ใน *Bahá'u'lláh and the New Era* ว่า “พระอับดุลบาฮาบอกว่า วันหนึ่งพระองค์ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในลานคุกเพื่อไปพบพระบิดาที่รักยิ่งตอนที่ทรงออกมาออกกำลังประจำวัน พระบาฮาอุลลาห์เปลี่ยนไปอย่างน่ากลัว พระองค์ป่วยจนแทบจะเดินไม่ได้ ผมเฝ้าและเฝ้าของพระองค์อยู่เคียง คอของพระองค์ถูกครูดและบวมจากแรงกดของปลอกคอเหล็กที่หนัก ร่างกายของพระองค์อ่อนเพราะน้ำหนักของโซ่ และภาพนั้นเป็นรอยประทับในจิตใจของเด็กชายที่อ่อนไหวอย่างไม่รู้ลืม”

[2] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *“Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale”* p.234 ว่า “พวกเขาสั่งให้เอาร่างของชาวเดเคดบาบีที่ถูกฆาตกรรมไปผูกกับหางของลาตัวหนึ่ง และลากไปบนก้อนหินไปไกลถึงเตหะราน เพื่อว่าประชาชนทั้งหมดจะเห็นได้ว่าพวกสมรู้ร่วมคิดทำไม่สำเร็จ ในเวลาเดียวกันบรรดาผู้นำชาวถูกส่งไปยังอาร์ดิเชร์ มีร์ซา (ผู้ว่าการเตหะราน) เพื่อบงการว่าเขาควรทำอะไร”

ความไม่ยอมปริปากของเขาทั้งหลาย ที่ถูกรุมนานับการได้ชักนำบรรดาผู้ประหัตประหารเขาให้เชื่อว่าเขาพูดไม่ได้ ด้วยบันดาลโทษเพราะความพยายามที่ล้มเหลวของตน พวกเขากรอกตะกั่วที่เผาจนหลอมเหลวลงไปในลำคอ ซึ่งเป็นการกระทำที่ทำให้ความทุกข์ทรมานของเขาสิ้นสุดลง

46

สหายของเขาฮาจี กอเซมได้รับการปฏิบัติอย่างป่าเถื่อนที่นาสะฮิตสะเอียนกว่า ในวันที่ฮาจี โซเลมาน ชานเจอ การทดสอบที่สาหัสอย่างนาสะพริงกล้วนนั้น ผู้นำเวทนาและนาสสารนี้ได้รับการปฏิบัติคล้ายกันโดยนำมือของบรรดาผู้ประหัตประหารเขาในเซอมิราน, เขาถูกถอดเสื้อผ้าออก เทียนติดไฟถูกยัดเข้าไปในรูที่ความเข้าไปในเนื้อของเขา และตั้งนี้เขาถูกพาเดินพาเหรดต่อสายตาของฝูงชนที่ตะโกนสาปแช่งเขา, จิตวิญญาณแห่งการแก้แค้นที่ปลุกเร้าบรรดาผู้ที่เขาถูกส่งมอบให้แก่มือดูเหมือนไม่มีจิตใจ วันแล้ววันเล่าเหยื่อคนใหม่ๆ ถูกบังคับให้ใส่โทษด้วยเลือดของตนสำหรับอาชญากรรมที่ตนไม่เคยทำ และสภาพแวดล้อมของอาชญากรรมนั้นตนไม่รู้เรื่องเลย, สิ่งประดิษฐ์ที่ช่างคิดขึ้นมาทุกอย่างที่บรรดานักคำวิธนิรมานแห่งเตหะรานสามารถเอามาใช้ ถูกนำมาใช้อย่างรุนแรงไร้ปราณีกับร่างของบรรดาผู้โชคร้ายเหล่านี้ ผู้ซึ่งไม่ได้รับการพิจารณาคดีหรือสอบปากคำ และสิทธิที่จะให้การและพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของพวกเขาถูกละเลยทั้งหมด

47

แต่ละวันแห่งความสยองขวัญเหล่านั้นเป็นพยานต่อการสละชีวิตของสหายสองคนของพระบ็อบ คนหนึ่งถูกสังหารในเตหะราน ขณะที่อีกคนหนึ่งพบกับชะตาของตนในเซอมิราน ทั้งคู่เจอกับการทรมานในลักษณะเหมือนกัน ทั้งคู่ถูกส่งตัวให้สาธารณชนระบายความแค้น พวกเขาที่ถูกจับกุมถูกแจกจ่ายในหมู่ประชาชนชนชั้นต่างๆ ซึ่งบรรดาผู้นำชาวของพวกเขาก็จะไปเยือนห้องขังใต้ดินแต่ละวันและอ้างสิทธิต่อเหยื่อของตน^[1] โดยการพาตัวเหยื่อไปยังสถานที่ตาย พวกเขาจะส่งสัญญาณให้มารุมโถมตีเหยื่อทั่วทั้งร่างกาย ครั้นแล้วบรรดาชายและหญิงจะเข้ามาใกล้เหยื่อ ฉีกร่างของเหยื่อออกเป็นชิ้นๆ และสับฉีกร่างนั้นจนไม่เหลือร่องรอยของร่างเดิม, ความอ้วมพืดตังกล่าวทำให้แม้แต่เพชรฆาตที่เหี้ยมโหดที่สุดต้องทิ้ง ผู้ซึ่งไม่ว่าจะเคยชินกับการสังหารคนมามากแค่ไหน ก็ไม่เคยลงมือทำความสุดโหดที่ประชาชนเหล่านี้สามารถทำ^[2]

[1] Lord Curson เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, p.402, note 2 ว่า “ในโอกาสนี้เองที่มีรัชชาก่อ ข่านนายกรัฐมนตรียิ่งที่จะแจกจ่ายความรับผิดชอบการลงโทษและลดโอกาสของการถูกแก้แค้นด้วยเลือด ได้นึกคิดอย่างไม่ธรรมดาที่จะมอบการประหารชีวิตอาชญากรหลายคนให้แก่บรรดาเสนาบดีคนสำคัญ นายพลและนายทหารของราชสำนัก อีกทั้งผู้แทนของนักบวชและชนชั้นพ่อค้า รัฐมนตรีต่างประเทศสหราชอาณาจักรหนึ่งคน รัฐมนตรีมหาดไทยห้าอีกคน และผู้บัญชาการทหารม้าห้าคนที่สาม และเป็นดังนี้ต่อไป”

[2] Lady Sheil บันทึกไว้ใน *Glimpses of life and Manners in Persia*, p.277-81 ว่า “พวกเรา ท่านหมายนั่นจะแบ่งการประหารชีวิตเหยื่อให้แก่กรมต่างๆ ของรัฐ บุคคลเดียวที่เขายกเว้นคือตัวเขาเอง คนแรกคือกษัตริย์ชาห์ผู้มีสิทธิต่อกิจการหรือการตอบโต้ตามกฎหมายสำหรับความบาดแผลของเขา, เพื่อที่จะรักษาเกียรติศักดิ์ของกษัตริย์ พ่อบ้านของครัวเรือนของเขาในฐานะผู้แทนของกษัตริย์ชาห์ ได้ยื่นนัดแรกใส่ผู้สมคบคิดที่ถูกเลือกให้มาเป็นเหยื่อของตน และตัวแทนของเขาคือพวกฟาร์ราชได้ทำงานต่อให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์, ลูกชายของนายกรัฐมนตรียิ่งเป็นหัวหน้ากระทรวงมหาดไทยและสังหารบาปอีกคนหนึ่ง จากนั้นมาถึงกระทรวงต่างประเทศ รัฐมนตรีต่างประเทศซึ่งเป็นบุรุษที่เคร่งศาสนาและปัญญา นิยม ใช้เวลาในการศึกษาคำสอนปรีชาของพระโมฮัมหมัดอย่างรอบคอบ ใช้ดาบฟันที่แรกโดยหันหน้าหนี และจากนั้นรัฐมนตรีช่วยว่าการต่างประเทศและเสมียนของกระทรวงต่างประเทศพื้นเหยื่อของตนเป็นชิ้นๆ, เหล่านักบวช พ่อค้า ทหารปืนใหญ่ ทหารราบต่างๆก็ได้รับการจัดสรรชาวบาป, แม้แต่แพทย์ชาวฝรั่งเศสที่น่าชื่นชมของกษัตริย์ชาห์ Dr. Cloquet ผู้เสาะแสวงที่ลวงลับไป ก็ถูกเชิญให้แสดงความจงรักภักดีโดยการทำตามตัวอย่างของคนที่เหลือในราชสำนัก เขาขอตัวและพูดอย่างรื่นหูว่าเขาได้ฆ่าคนในวิชาชีพนามาก เกินกว่าที่จะยอมให้เขาเพิ่มจำนวนโดยการฆ่าคนอย่างสมัครใจใดๆ ในส่วนของเขา ชาดร์ถูกเตือนว่ากระบวนวิธีที่ป่าเถื่อนและไม่เคยได้ยินมาก่อนเหล่านี้ ไม่เพียงแต่นาสะฮิตสะเอียนในตัวมันเอง แต่จะก่อให้เกิดความสยองและน่าขยะแขยงเป็นที่สุดในยุโรป, เขาตื่นเต้นมากกับคำเตือนนี้และถามด้วยความโกรธว่า ‘ท่านต้องการให้การล้างแค้นของพวกบาปมุ่งมาที่ข้าเพียงคนเดียวหรือ?’ ต่อไปนี่คือข้อความที่ตัดตอนมาจาก ‘ราชกิจจาเตหะราน’ ในสมัยนั้น และจะใช้เป็นตัวอย่างของ ‘ผู้นำ’ เปอร์เซีย : ‘บุคคลที่เสเพลและไม่มีความสำคัญบางคน ชัดสนศาสนา ได้กลายเป็นสาวกของซียิด อาลี โมฮัมหมัดบ็อบผู้ถูกสาปแช่ง ผู้ซึ่งประดิษฐ์ศาสนาใหม่ขึ้นมาไม่กี่ปีก่อนและหลังจากนั้นก็พบกับชะตาวิบัติของตนเอง พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์สัจธรรมของศาสนาของตน ซึ่งความจอมปลอมของศาสนานั้นเป็นที่เห็นได้ ตัวอย่างเช่นคัมภีร์มากมายของพวกเขาที่ตกอยู่ในมือของเรา พบว่าไม่มีอะไรนอกจากความไม่เชื่อศาสนาแล้วๆ, ในการถกเหตุผลทางโลกเช่นกันพวกเขา

เขาไม่เคยสามารถให้เหตุผลสนับสนุนศาสนาของตน ซึ่งดูเหมือนจะเหมาะสมสำหรับการเข้าไปสู่การตั้งข้อสงสัย พระผู้ทรงมหิตานุภาพเท่านั้น จากนั้นพวกเขาเริ่มคิดใฝ่ฝันอธิปไตย และพยายามก่อการลุกฮือ โดยหวังจะได้กำไรจากความสับสน และปล้นทรัพย์สินของเพื่อนบ้าน, แก๊งที่น่าสมเพชเวทนาซึ่งหัวหน้าแก๊งคือมุลลา เซค อาลีแห่งตุรซิช ซึ่งให้ชื่อตนเองเป็นรองของพระบ็อบเมื่อก่อน และให้บรรดาศักดิ์ตัวเองว่าฝ่าบาท ได้รับรวมสหายบางคนของพระบ็อบแต่ก่อน, พวกเขาโล่งใจพวกเขาสามะเลเทเมาที่เสเพลบางคนให้มาหาหลักธรรมของตน ซึ่งหนึ่งในนั้นคือฮาจิ โซเลมาน ข่านลูกชายของยาห์ยา ข่านแห่งทาบรีซที่ล่องลับไป, ในบ้านของฮาจิผู้นี้เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเขาที่จะรวมตัวกันเพื่อปรึกษาหารือ และวางแผนการพยายามเอาชีวิตที่รุ่งเรืองของกษัตริย์ซาห์, พวกเขาสิบสองคนซึ่งอาสาสมัครทำสิ่งนี้ ถูกเลือกให้ดำเนินการตามจุดประสงค์ และแต่ละคนได้รับปืนสั้น กริชและอื่นๆ เป็นที่ตกลงกันว่าสิบสองคนนี้ควรมุ่งหน้าไปยังที่พักอาศัยของกษัตริย์ซาห์ที่นิยาวาราน และรอคอยโอกาส' จากนั้นตามมาด้วยเรื่องราวของการโจมตีซึ่งข้าพเจ้าให้รายละเอียดไว้อย่างเพียงพอแล้ว 'หกคนซึ่งอาชญากรรมของพวกเขาไม่ได้รับการพิสูจน์อย่างชัดเจน ถูกส่งลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ที่เหลือถูกแบ่งในหมู่นักบวช เหล่าบัณฑิตทางกฎหมาย บรรดาหัวหน้าคนรับใช้ในราชสำนัก ประชาชนในเมือง พ่อค้า คนค้าขาย ช่างฝีมือ ผู้ซึ่งให้การลงโทษที่สามแก่พวกเขาในลักษณะดังต่อไปนี้ : พวกมุลลา นักบวช และคณะผู้มีวิชาสังหารมุลลา เซค อาลี รองของพระบ็อบ ผู้ซึ่งให้บรรดาศักดิ์ตัวเองว่าฝ่าบาทและเป็นจุดกำเนิดของความสุดโหดนี้, เจ้าชายทั้งหลายสังหารชีวิต ฮุสเซนแห่งโคราขานบุรุษผู้มีชื่อเสียงด้านความเสเพลด้วยปืนสั้น ดาบและกริช, รัฐมนตรีต่างประเทศซึ่งศรัทธาในศาสนาและศีลธรรมเต็มเปี่ยม ยิงนัดแรกใส่เซโนล ออเบตินแห่งยาซด์ และบรรดาเลขาණการในกระทรวงต่างประเทศจบชีวิตเขาและตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ, นิซาโมล มุลค์ (ลูกชายของนายกรัฐมนตรี) สังหารมุลลา ฮุสเซน, มิร์ซา अबدل วาฮาบแห่งชีราชซึ่งเป็นหนึ่งในสิบสองผู้ลอบสังหาร ถูกสังหารโดยน้องชายและลูกชายทั้งหลายของนายกรัฐมนตรี, ญาติคนอื่นๆ ของนายฯ ตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ, มุลลา ฟาโหลลาห์แห่งโกมผู้ทำการยิงที่ทำให้ตัวกษัตริย์เป็นบาดแผล ถูกฆ่าดังนี้ : ทามกลางค่ายหลวงเหียนถูกใส่ไว้ในร่างกาย (โดยการกรีดเนื้อออก) แล้วจุดไฟ, พ่อบ้านของครัวเรือนทำให้เขาเป็นแผลในสถานที่ที่เขาทำกษัตริย์ซาห์บาดเจ็บ และจากนั้นเหล่าบริวารข้างก่อนหินใส่เขา, พวกขุนนางแห่งราชสำนักส่งเซค अबาสแห่งเตหะรานไปนรก เหล่าบริวารส่วนตัวของกษัตริย์ซาห์ปลิดชีพมุลลา บาเกอร์ผู้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น, ผู้บัญชาการทหารม้าของกษัตริย์ซาห์และบรรดาคนรับใช้คอกม้า ดอกเกือกม้าใส่เท้าโมฮัมหมัด ทากีแห่งชีราช และจากนั้นส่งเขาไปอยู่กับสหายทั้งหลาย, พิธีกรและขุนนางอื่นๆ กับรองของพวกเขาสังหารโมฮัมหมัดแห่งนาจาฟ อาบัตด้วยขวานด้ามเล็กและตะลุมพุกหนามเหล็ก และส่งเขาไปก้นบึ้งของนรก, ทหารปืนใหญ่ที่แรกควักลูกตาโมฮัมหมัด อาลีแห่งนาจาฟ อาบัต แล้วยิงเขาออกจากปืนครก, เหล่าทหารใช้มีดปลายปืนแห่งซียิด ฮุสเซนแห่งมิลานและส่งเขาไปลงนรก ทหารม้าสังหารมิร์ซา ราฟี, เจ้ากรมทหาร นายพลและนายพันทั้งหลายสังหารซียิด ฮุสเซน"

Comte De Gobineau เขียนไว้ใน " *Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale* " p.248-50 ว่า "ในวันนั้นเป็นพยานต่อเหตุการณ์ที่น่าตื่นตาตื่นใจบนถนนและในตลาดนัดแห่งเตหะราน ซึ่งประชาชนไม่มีวันลืม แม้กระทั่งวันนี้อย่างคงเป็นหัวข้อของการสนทนา ผู้คนยังคงรู้สึกสยองขวัญอย่างสะอึกสะอื้นใจซึ่งหลายปีที่ผ่านมาไม่สามารถลดความรู้สึกนี้, ประชาชนมองเห็นเด็กๆ และสตรีมีหลุมที่เนียนเข้าไปในเนื้อของตนโดยมีไส้ตะเกียงติดไฟสอดเข้าไปข้างใน เดินแถวผ่านเพชรฆาตสองข้างทาง เขี้ยวเหล่านี้ถูกลากด้วยเชือกและตีให้เดินด้วยแกล้, เด็กๆ และสตรีเดินไปข้างหน้าพร้อมกับร้องเพลงเป็นวาระเหล่านี้ : 'ความจริงแล้วเรามาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและเรากลับไปสู่พระองค์' เสียงของพวกเขาเปล่งขึ้นอย่างมีชัยเหนือความเสียดใจของฝูงชน เพราะพลเมืองของเตหะรานหาใช่ศาสนิกชนที่ยิ่งใหญ่หรือชั้นต่ำของอิสลาม, เมื่อเหยื่อคนหนึ่งล้มลงบนพื้นและพวกเขาใช้มีดปลายปืนตีให้ลุกขึ้น ถ้าการสูญเสียเลือดที่หยดจากบาดแผลยังให้เขามีแรงเหลืออยู่ เขาจะเริ่มเต้นรำและร้องด้วยความศรัทธาแรงยิ่งขึ้นอีกว่า : 'ความจริงแล้วเรามาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและเรากลับไปสู่พระองค์!'

"เด็กบางคนหมดลมหายใจระหว่างทาง พวกเพชรฆาตจะโยนร่างของเด็กเหล่านั้นไว้ใต้เท้าพ่อและพี่สาวของเด็ก ผู้ซึ่งเดินบนตัวเด็กอย่างภาคภูมิใจโดยไม่ต้องคิดอีกที, เมื่อขบวนแห่ศพไปถึงสถานที่ประหารใกล้ประตูใหม่เหยื่อจะได้เลือกระหว่างชีวิตและการถอนตัวจากความศรัทธาของตน พวกเขาถึงกับโดนข่มขู่ทุกรูปแบบ, เพชรฆาตคนหนึ่งเกิดความคิดที่จะพูดกับพ่อว่า ตนจะตัดคอลูกชายสองคนบนอกของเขานอกเสียจากว่าเขาจะยอม ลูกชายทั้งสองอายุยังน้อยทีเดียว คนโตอายุราวสิบสี่, ด้วยเนื้อที่ท่วมเลือดและไหม้เกรียมพวกเขากำลังฟังคำขู่เชือดอย่างทันทายาด พ่อตอบขณะที่นอนลงว่าตนพร้อมแล้ว และลูกชายคนโตซึ่งอ้างสิทธิ์ตามลำดับก่อนขอตายคนแรก ที่อาจเป็นไปได้คือเพชรฆาตได้ปฏิเสธเขาแม้แต่ความสบายครั้งสุดท้าย

สุดท้ายแล้วโศกนาฏกรรมก็จบลงและคำคืนปกคลุมร่างที่ไร้รูปทรงที่กองอยู่ ศิระะถูกผูกเข้าด้วยกันเป็นมัดติดกับเสาแห่งความยุติธรรม และเหล่าสุนัขขานเมืองเข้ามาเบียดเสียดกันรอบๆ วันนั้นทำให้ชาวบาไฮได้สวาทลับๆ จำนวนมากกว่าที่ทำได้โดยการเคียวเชือดอย่างมาก

สำหรับวิธีที่รบกวนทั้งหมดที่ศัตรูผู้ไม่หายสะใจได้กระทำต่อเหยื่อทั้งหลาย ไม่มีวิธีใดที่มีลักษณะน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าวิธีที่เป็นลักษณะเฉพาะของการตายของฮาจิ โซเลมาน ข่าน, เขาเป็นลูกชายของยาห์ยา ข่านนายทหารคนหนึ่งในการรับใช้นายโปส สัลตานิ ผู้เป็นบิดาของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ เขาดำรงตำแหน่งเดียวกันนี้ในช่วงต้นรัชกาลของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์, ตั้งแต่ช่วงต้นของชีวิตฮาจิ โซเลมาน ข่านแสดงความไม่สนยศและตำแหน่งอย่างเด่นชัด, นับแต่วันที่เขายอมรับศาสนาของพระบ็อบ การไขว่คว้าหุยมหิมที่ประชาชนรอบๆ เขาหมกมุ่นได้กระตุ้นความสงสารและการดูหมิ่นของเขา ความทะเยอทะยานที่ไร้แก่นสารของพวกเขาได้รับการสาธิตอย่างเหลือล้นในดวงตาของเขา, ในวัยหนุ่มน้อยฮาจิ โซเลมาน ข่านปรารถนาจะหนีความอลหม่านของเมืองหลวงและแสวงหาที่ลี้ภัยในนครศักดิ์สิทธิ์คาบิลา ที่นั่นเขาพบกับซียิด คาเซมและเตบโดเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนที่ไฟแรงที่สุดของซียิด คาเซม, ความเคร่งศาสนาที่จริงจัง ความสมถะและรักสันโดษคือส่วนหนึ่งของลักษณะเฉพาะที่สำคัญของอุปนิสัยใจคอของเขา เขาพักอยู่ชั่วคราวในคาบิลาจนกระทั่งวันที่เสียงร้องเรียกจากชีราชมาถึงเขาโดยมุลลา ยูซุฟเฟ อาเดบิลีและมุลลา เมห์ดี โคอี ซึ่งทั้งคู่เป็นเพื่อนที่รู้จักกันดีที่สุดของเขา ส่วนหนึ่ง เขาอำแขนรับศาสนาของพระองค์อย่างกระตือรือร้น^[1] เมื่อกลับจากคาบิลาไปยังเตหะรานเขาตั้งใจจะไปสมทบกับเหล่าผู้ปกป้องป้อมทาบาศี แต่ไปถึงช้าเกินไป เขาอยู่ในเมืองหลวงต่อไปและยังคงใส่เครื่องแต่งกายที่เขานำมาใช้ในคาบิลา ผ้าโผกศีรษะผืนเล็กที่เขาสวมและเสื้อคลุมถึงเข่าสีขาวที่อาบอ (เสื้อคลุม) สีดำของเขาปกปิดอยู่ ไม่เป็นที่สบอารมณ์ของอามิร เนซาม ผู้ซึ่งชักนำเขาให้ทิ้งเสื้อผ้าเหล่านี้ แล้วสวมใส่เครื่องแบบทหารแทน เขาถูกจับสวมกุลาห์^[2] ซึ่งเป็นหมวกที่คิดว่าสอดคล้องมากกว่ากับตำแหน่งที่บิดาของเขาครอง, แม้ว่าอามิรจะยืนยันว่าเขาคควรรับตำแหน่งในการรับใช้รัฐบาล เขาก็แข็งขันไม่ยอมตามคำขอร้อง, เวลาส่วนใหญ่ของฮาจิ โซเลมาน ข่านถูกใช้ไปกับการอยู่กับสาวกทั้งหลายของพระบ็อบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหายของพระองค์ที่รอดชีวิตจากการดิ้นรนต่อสู้ที่ทาบาศี เขาโอบล้อมเหล่าสหายด้วยความอาทรและความเมตตาอย่างน่าประหลาดใจจริงๆ เขาและบิดามีอิทธิพลมากถึงขนาดว่า อามิร เนซามถูกชักนำให้ละเว้นชีวิตของเขาและที่จริงแล้วละเว้นจากการกระทำความรุนแรงใดๆ ต่อเขา, แม้ว่าเขาอยู่ในเตหะรานเวลาที่สหายเจ็ดคนของพระบ็อบซึ่งมีความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับเขา กลายเป็นผู้สละชีวิต (ทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน) ก็ไม่มีเจ้าหน้าที่รัฐบาลหรือสามัญชนคนหาญเรียกร้องให้จับกุมเขา แม้แต่ในทาบาริชที่เขาเดินทางไปเพื่อจะช่วยชีวิตพระบ็อบ ก็ไม่มีชาวเมืองทาบาริชคนใดกล้าขู่ว่าต่อต้านเขา อามิร เนซามซึ่งทราบการรับใช้ศาสนาของพระบ็อบทั้งหมดของเขาพอควร ก็เลือกที่จะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นการกระทำของเขาดีกว่าที่จะจุดชนวนความขัดแย้งกับเขาและบิดาของเขา

ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวมาข้างบน ความประทับใจที่เกิดจากความไม่สะอิดสะเอียนที่เขย่าขวัญของผู้สละชีวิตนั้นฝังลึกและยืนนาน ข้าพเจ้าได้ยินพยานผู้รู้เห็นพรรณนาภาพเหตุการณ์ทั้งหลายของวันที่ซ็ชะดานัน้อยบอยๆ ซึ่งเป็นบรรดาบุรุษที่ใกล้ชิดกับรัฐบาล บางคนถึงกับมีตำแหน่งสำคัญ, ขณะที่ฟังพวกเขาเราสามารถเชื่อได้ง่ายว่าพวกเขาทั้งหมดคือบาปี พวกเขาชื่นชมเหตุการณ์ต่างๆ อย่างยิ่งที่อิสลามมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างน่าอัศจรรย์ และมีความคิดที่สูงส่งมากเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความหวังและวิธีประสบความสำเร็จของศาสนาใหม่”

E.G.Brown เขียนไว้ใน *A Year amongst the Persians*, p.111-2 ว่า “การประหารชีวิตเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงอาชญากรรม แต่เป็นความบาปใหญ่, ความป่าเถื่อนของพวกเขาประหัตประหารได้ทำลายจุดหมายของตนเอง และแทนที่จะบันดลความรู้สึกสยอของขวัญ กลับให้ออกาสบรรดาผู้สละชีวิตแสดงความแกร่งกล้าอย่างอาจหาญ ซึ่งได้รับประกันชัยชนะของศาสนาที่พวกเขาตายเพื่อ มากกว่าที่การโฆษณาชวนเชื่อใดๆ ไม่ว่าจะขำนาญแค่ไหนสามารถทำได้...ความประทับใจที่การแสดงความกล้าหาญและความทนทายาดดังกล่าวก่อให้เกิดนั้นฝังลึกและยืนนาน ไม่เพียงเท่านั้น ความศรัทธาที่ให้แรงบันดาลใจผู้สละชีวิตเป็นโรคติดต่อบ่อยครั้งดังที่เหตุการณ์ต่อไปนี้แสดงให้เห็น ชาวยาซด์ที่ตั้งตงคนหนึ่งซึ่งมีชื่อเสียงในด้านชีวิตที่เสเพลและไม่เป็นระเบียบ ได้ไปเพื่อจะดูการประหารชีวิตชาวบาปีบางคน อาจเพื่อจะหัวเราะเยาะใส่ แต่เมื่อเขาได้เห็นความสงบและแน่วแน่ออย่างไรที่ชาวบาปีพบกับการทรมานและความตาย เขาเกิดความรู้สึกแขงอย่างยิ่งจนเขารับไปข้างหน้าและร้องว่า ‘จงฆ่าข้าพเจ้าด้วย! ข้าพเจ้าเป็นบาปีเช่นกัน!’ และเขาร้องดังนี้ต่อไปจนเขาได้มีส่วนร่วมในชะตาชีวิตที่เขาตั้งใจออกมาเพื่อจ้องมองเท่านั้น”

[1] ตามที่ Sarmandar, manuscript, p.2 กล่าวไว้ โซเลมาน ข่านได้พบพระบ็อบประหวางที่พระองค์ไปแสวงบุญที่เมกกะและเมดินา

[2] ตุอกีฮาน

49

ไม่นานหลังจากการสละชีวิตของมุลลา เซโนล ออบดิน ยาซดี มีข่าวลือแพร่กระจายว่าพวกที่รัฐบาลตั้งใจจะปลิดชีพ ซึ่งในจำนวนนี้มีซียิด ฮุสเซนเลขาการของพระบ็อบและทาเฮเรห์ จะถูกปล่อยตัว และจะเลิกการประท้วงประท้วงหลายของพวกเขานั่นเอง, เป็นที่รายงานอย่างกว้างไกลว่าอามีร์ เนซามซึ่งคิดว่าข่าวลือแห่งความตายของตนกำลังใกล้เข้ามา ถูกครอบงำด้วยความกลัวอย่างหนักโดยทันใด และด้วยความสำนึกผิดอย่างทรมาณใจได้ออกมาว่า : “ข้าถูกหลอนด้วยภาพของซียิดเด บ็อบผู้ซึ่งข้าทำให้สละชีวิต บัดนี้ข้าสามารถเห็นความผิดพลาดที่ข้าทำไป ข้าน่าจะรู้ถึงความรุนแรงของพวกที่กดดันข้าให้หลังเลือดเขาและสหายทั้งหลายของเขา บัดนี้ข้ามองเห็นแล้วว่าประโยชน์ของรัฐจำเป็นต้องอาศัยการสร้างความรุนแรงดังกล่าว” ผู้สืบทอดตำแหน่งต่อจากเขามือรีชา ออกอ ชานก็มีใจเอนเอียงคล้ายกันในช่วงต้นของการบริหารปกครองของเขา และตั้งใจจะเปิดฉากภารกิจของต้นด้วยการคืนดีกันอย่างยิ่งยืนกับสาวกทั้งหลายของพระบ็อบ เมื่อเขากำลังเตรียมตัวจะทำงานนั้น การพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ก็มาทำลายแผนของเขา และทำให้เมืองหลวงตกอยู่ในสภาวะสับสนหนักโดยไม่เคยมีมาก่อน

50

ข้าพเจ้าได้ยินกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาฮา) ซึ่งในสมัยนั้นเป็นเด็กอายุเพียงแปดขวบ เล่าหนึ่งในประสบการณ์ทั้งหลายของพระองค์ขณะที่ทรงเสด็จออกจากบ้านที่พระองค์อาศัยอยู่เวลานั้น พระองค์บอกเราว่า “เราแสวงหาที่กำบังในบ้านของนายมีร์ชา อิสมาอิล เตหะรานกระเสือกกระสนอยู่ในความตื่นพล่านที่สุด บางเวลาเราเสด็จออกไปจากบ้านนั้นและข้ามถนนระหว่างทางไปตลาด ขณะที่เราแทบจะยังไม่ได้ข้ามธรณีประตูและก้าวออกไปบนถนน ก็มีเด็ก ๆ ผู้ชายวัยเดียวกับเราซึ่งกำลังวิ่งเล่น ได้มาเบียดเสียดกันอยู่รอบๆ เราแล้วร้องว่า ‘บาปี! บาปี! ด้วยรู้ดีว่าชาวเมืองหลวงทั้งหมดทั้งหนุ่มและแก่ตกอยู่ในความตื่นพล่านอย่างไร เราทำเป็นไม่สนใจเสียงโวยวายของพวกเราแล้วแอบไปยังบ้านของเราเงียบๆ วันหนึ่งเราบังเอิญเดินผ่านตลาดคนเดียวระหว่างทางไปบ้านของนายมีร์ชา ขณะที่เหลียวหลังไปมอง เราพบอันธพาลน้อยกลุ่มหนึ่งวิ่งอย่างรวดเร็วเพื่อจะไล่ให้ทันเรา พวกเขาขว้างก้อนหินใส่เราและตะโกนคุกคามว่า ‘บาปี! บาปี!’ การชมขวัญพวกเขาดูเหมือนจะเป็นวิธีเดียวที่เราจะสามารถเบี่ยงอันตรายที่กำลังคุกคามเราออกไป เรากลับหลังหันแล้วรีเข้าไปหาพวกเขาอย่างเอาจริงจนพวกเขาวิ่งหนีไปด้วยความเกรียตแล้วหายไป, เราสามารถได้ยินเสียงร้องของพวกเราแต่ไกลว่า ‘เจ้าบาปีน้อยกำลังไล่ตามเรามาอย่างรวดเร็ว! เขาทันเราแน่และจะฆ่าพวกเราทั้งหมด’ ขณะที่กำลังเดินไปบ้าน เราได้ยินชายคนหนึ่งตะโกนสุดเสียงว่า ‘ทำได้ดีนี่เจ้าเด็กน้อยผู้กล้าหาญและไม่เกรงกลัว! ไม่เคยมีใครวัยเดียวกับเจ้าสามารถต้านการโจมตีของพวกเขาได้โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ’ หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา เราไม่เคยถูกเด็กข้างถนนคนใดรังควาน หรือได้ยินคำพูดบาดหูจากปากของพวกเขาอีกเลย”

51

ท่ามกลางความสับสนไปทั่วหนึ่งในบรรดาผู้ที่ถูกจับใส่คุกคือฮาจิ โขเลมาน ชาน ซึ่งสภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของเขาข้าพเจ้าจะทำการเล่าบัดนี้ ข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงถูกตรวจสอบอย่างละเอียดและพิสูจน์ความจริงโดยข้าพเจ้าเอง และข้อเท็จจริงส่วนใหญ่นี้ข้าพเจ้าเป็นหนึ่งออกอเย คาลิม ผู้ซึ่งในสมัยนั้นอยู่ในเตหะรานและเล่าเรื่องเขย่าวขวัญและความทุกข์ทรมาณของเพื่อนร่วมศาสนา เขาบอกข้าพเจ้าว่า “ในวันที่ฮาจิ โขเลมาน ชาน สละชีวิต ข้ากับมีร์ชา อับดุล มาจิดบังเอิญอยู่ที่การชุมนุมหนึ่งในเตหะราน ที่ซึ่งมีผู้มีชื่อเสียงและบุคคลตำแหน่งสูงของเมืองหลวงจำนวนไม่เบา หนึ่งในนั้นคือฮาจิ มุลลา มาห์มุด นิซาโมล โอลามา เขาขอร้องศาลานหาร์ (นายกเทศมนตรี) ให้พรรณนาสภาพแวดล้อมที่แท้จริงของการตายของฮาจิ โขเลมาน ชาน, ศาลานหาร์ใช้นิ้วมือส่งสัญญาณให้มีร์ชา ทากิซึ่งเป็นคาคาโคดา^[1] ผู้ซึ่งเขากล่าวว่า เป็นผู้นำตัวเหยื่อจากบริเวณใกล้เคียงกับพระราชวังไปยังที่ประหารนอกประตูนอร์, มีร์ชา ทากิจึงถูกขอให้เล่าทั้งหมดที่เขาเห็นและได้ยินให้ทุกคนที่อยู่ที่นั่นฟัง เขากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าและผู้ช่วยทั้งหลายของข้าพเจ้าถูกสั่งให้จัดซื้อเทียนกำไล และแท่งเทียนเหล่านั่นเองเข้าไปในรูลึกที่เราจะขุดลงไปใต้น้ำของเขา เราถูกสั่งการให้จุดไฟเทียนแต่ละเล่มเหล่านั้น และพาตัวเขาไปตามตลาดพร้อมกับการตีกลองและเป่าแตรไปจนถึงสถานที่ประหาร ที่นั่นเราถูกสั่งให้พันร่างของเขาออกเป็นสองท่อน แต่ละท่อนให้เราขวานไว้แต่ละด้านของประตูนอร์ เขาเองเลือกลักษณะที่เขาต้องการสละชีวิต, ฮาจิ บุต โดวเลห์^[2] ได้รับบัญชาจากกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ให้สอบถามการมีส่วนเกี่ยวข้องในอาชญากรรมนี้ของผู้ถูกกล่าวหา และหากแน่ใจในความบริสุทธิ์ของเขา ให้ชักนำเขาให้ถอนตัวจากศาสนาใหม่ หากเขายอม

[1] ดูอภิธาน

[2] *A Traveller's Narrative*, p.52, note 1 กล่าวว่าชื่อของเขาคือฮาจิ อาลี ชาน

จำนวนให้ไว้ชีวิตเขา และให้กักตัวไว้ระหว่างรอการสะสางคดีของเขา ในกรณีที่ไมยอมถอนตัวก็ให้สังหารเขาในลักษณะใดก็ตามที่เขาปรารถนา

52

'การไต่สวนของฮาสิบุด โดวเลห์ทำให้กษัตริย์ซาห์เชื่อมั่นในความบริสุทธิ์ของฮาจิ โซเลมาน ชาน, ทันใดที่ทราบคำสั่งการของประมุข ผู้ถูกกล่าวหาเป็นที่ได้ยินอูทานอย่างเบิกบานว่า : "ตราบใดที่เลือดเลี้ยงชีวิตของข้า ยังคงส่งชีพจรในเส้นเลือดดำ ข้าไม่มีวันเต็มใจจะถอนความศรัทธาจากพระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้า! โลกนี้ซึ่งผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา (อิหม่ามอาลี) เปรียบเสมือนซากสัตว์ จะไม่มีวันล่อใจข้าไปจากพระผู้เป็นที่ปรารถนาของหัวใจของข้า" เมื่อถูกขอให้กำหนดลักษณะที่ต้องการตาย คำตอบอย่างทันใดของฮาจิ โซเลมาน ชานคือ "จงเจาะหลุมในเนื้อของข้า และในแต่ละหลุมจงวางเทียนหนึ่งเล่ม ให้มีเทียนเก้าเล่มติดไฟทั่วร่างกายของข้า และในสภาพเช่นนี้จงพาข้าเดินไปตามถนนในเตหะราน จงเรียกฝูงชนมาเป็นพยานต่อความรุ่งโรจน์ของการสะสางชีวิตของข้า เพื่อว่าความทรงจำเกี่ยวกับความตายของข้าจะประทับอยู่ในหัวใจของพวกเขา และช่วยให้พวกเขายอมรับแสงสว่างที่ข้าอ้าแขนรับเมื่อพวกเขาระลึกถึงความทุกข์ทรมานที่สาหัสของข้า หลังจากที่ข้าไปถึงฐานของแท่นประหารและสวดบทอธิษฐานบทสุดท้ายของชีวิตทางโลกแล้ว จงผ่าร่างกายของข้าเป็นสองท่อน และแขวนแขนขาของข้าไว้บนประตูเมืองเตหะรานด้านใดด้านหนึ่ง เพื่อว่าฝูงชนที่ผ่านใต้ประตูนี้จะได้เป็นพยานต่อความรักที่ศาสนาของพระบ๊อบได้จุดในหัวใจของสาวกทั้งหลายของพระองค์ และมองดูข้อพิสูจน์ของความอุทิศตนของพวกเขา"

53

'ฮาสิบุด โดวเลห์ สั่งการคนของเขาให้ถือตามความปรารถนาที่ฮาจิ โซเลมาน ชานแสดงไว้ และมอบหน้าที่ให้ข้าพเจ้าพาตัวเขาไปตามตลาดจนถึงสถานที่ประหารชีวิต, ขณะที่พวกเขาส่งเทียนที่ซื้อมาให้แก่เหยื่อ และกำลังเตรียมจะเอาמידแทงเข้าไปในอกของเขา เขาพยายามอย่างทันใดที่จะคว้าอาวุธจากมือที่สั้นของเพชฌฆาตเพื่อจะทิ่มมิดลงไปเนื้อของตนด้วยตัวเอง "ไหนกลัวและลั้งเล?" เขาตะโกนขณะที่เหยียดแขนออกไปจนมิดจากเงื้อมมือของเพชฌฆาต "ขอให้ข้าเองทำสิ่งนี้และจุดไฟเทียนทั้งหลาย" ด้วยกล่าวว่าเขาจะโจมตีเรา ข้าพเจ้าสั่งคนของข้าพเจ้าให้ต้านทานความพยายามของเขา และบอกพวกเขาให้มัดมือเขาไว้หลัง เขาอ้อนวอนว่า "ขอให้ข้าขึ้นไปยังสถานที่ที่ข้าต้องการให้พวกเขาแทงกริช เพราะข้าไม่มีคำขอร้องอื่นนอกจากนี้"

54

'เขาขอคนของข้าพเจ้าให้เจาะสองรูบนอกของเขา สองรูบนไหล่ทั้งสอง หนึ่งรูบนต้นคอ และอีกสี่รูบนหลัง เขาทนวิธีการทรมานเหล่านั้นด้วยความสงบอย่างทันทายาท ความแน่วแน่เรื่องอยู่ในดวงตาของเขาขณะที่เขาคงอยู่ในความเจ็บสนิทยอย่างลึกกลับ เสียงโห่ของฝูงชนหรือภาพของเลือดที่นองท่วมตัวเขาไม่สามารถทำลายความเยียบนั้น เขามีใจสงบและไม่แสดงอารมณ์จนเทียนทั้งเก้าเล่มถูกวางไว้ในหลุมเนื้อและถูกจุดไฟ

55

'เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยสำหรับการเดินหน้าไปสู่สถานที่ตายของเขา เขายืนตัวตรงเหมือนกับธนู และด้วยความแกรงกล้าอย่างไม่หวั่นเกรงเดียวกันนั้นที่เรื่องอยู่บนใบหน้าของเขา เขาก้าวไปข้างหน้านำฝูงชนกลุ่มใหญ่ที่มาเบียดกันรอบๆ ตนไปยังสถานที่ที่จะเป็นพยานต่อการสะสางชีวิตที่เสร็จสมบูรณ์ของตน, เขาจะหยุดทุกสามสี่ก้าว จ้องมองมาที่บรรดาผู้ที่ยืนดูอย่างงุนงงแล้วตะโกนว่า : "ความโอะอาและเอิกเกริกใดหรือที่ยิ่งใหญ่กว่าความโอะอาและเอิกเกริกในวันนี้ที่มากับการก้าวหน้าของข้าไปคว้ามงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์! ขอความสดุดีจงมีแด่พระบ๊อบ พระผู้ทรงสามารถจุดความอุทิศตนในอกของบรรดาคนรักของพระองค์ และประสาทพวกเขาด้วยอาณาภาพที่ยิ่งใหญ่กว่าอำนาจของกษัตริย์ทั้งหลาย!" บางครั้งราวกับมัวเมาด้วยความอุทิศตนที่ร้อนแรงนั้น เขาจะอุทานว่า : "พระอับราฮัมของยุคที่ผ่านไปในช่วงที่เจ็บปวดอย่างขมขื่น ขณะที่ทรงอธิษฐานขอพระผู้เป็นเจ้าของให้ส่งความสดชื่นที่วิญญาณของพระองค์ร้องหามาให้พระองค์ ทรงได้ยินสรเสียงของพระผู้ที่ยิ่งใหญ่ไม่เห็นประกาศว่า 'ดูกร ไฟ! จงเป็นความเย็น และเป็นความปลอดภัยของพระอับราฮัม' (โคโรอัน 21:69) แต่โซเลมานคนนี้กำลังร้องจากสวนลึกของหัวใจที่ยับเยินของตนว่า : 'พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นนาย ขอให้ไฟของพระองค์ลุกไหม้อย่างไม่มีหยุดในตัวข้า และให้เปลวไฟนั้นเผาผลาญชีวิตของข้า"' ขณะที่ดวงตาของเขาเห็นเทียนไขกระพริบไฟในผลของตน เขาโพล่งคำแช่ช้องออกมาด้วยความปิติอย่างลนลานว่า : "ขอให้พระผู้ซึ่งมือของพระองค์ได้จุดวิญญาณของข้า อยู่ดูสภาพของข้าที่นี่!" เขาส่งเสียงไปยังฝูงชนอันไพศาลที่ยืนดูพฤติกรรมของเขาอย่างสยงว่า "อย่าคิดว่าข้ามัวเมาด้วยอมฤตแห่งโลกนี้! ความรักของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าคือสิ่งที่เต็มเปี่ยมอยู่ในวิญญาณของข้า และทำให้ข้าได้รับการประสาทด้วยอธิปไตยที่แม่แต่กษัตริย์ทั้งหลายยังอิจฉา!"

56

'ข้าพเจ้าไม่สามารถจำการอูทานด้วยความเบิกบานที่ออกมาจากริมฝีปากของเขาขณะที่เขาใกล้ไปสู่จุดจบของตน ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าจำได้มีเพียงไม่กี่ถ้อยคำที่เร้าใจ ซึ่งในวินาทีแห่งความปีติยินดีของเขา เขาถูกปลุกอารมณ์ให้ส่งเสียงไปยังผู้ดูแลเหตุการณ์กลุ่มใหญ่ ข้าพเจ้าไม่สามารถหาถ้อยคำมาพรรณนาการแสดงออกของสีหน้านั้นหรือวดีอิทธิพลของถ้อยคำของเขาที่มีต่อฝูงชน

57

'เขายังอยู่ที่ตลาดเวลาที่สายลมที่พัดมากระพือการลุกไหม้ของเทียนที่อยู่บนอกของเขา ขณะที่เทียนหลอมละลายอย่างรวดเร็ว เปลวไฟของเทียนนั้นไปแตะและแผดไฟใส่เทียนนั้น, เราซึ่งกำลังเดินตามหลังเขาสามสี่ก้าว สามารถได้ยินชัดเสียงไฟไหม้เนื้อของเขา, ภาพของเลือดและไฟที่ท่วมร่างเขาแทนที่จะทำให้เขาเงิบ กลับดูเหมือนจะทวีความศรัทธาที่ดับไม่ได้ของเขา, ครั้งนี้เขายังเป็นที่ได้ยินกล่าวต่อเปลวไฟขณะที่เปลวไฟกัดกินแผลว่า: "ดูกร เปลวไฟ เจ้าสิ้นฤทธิ์ไปนานแล้วและถูกกลืนรอนอาณานิภาพที่จะทำให้ข้าเจ็บปวด จงรีบเข้า เพราะจากลิ้นแห่งไฟของเจ้า ข้าสามารถได้ยินเสียงร้องที่เรียกข้าให้ไปหาพระเจ้าผู้เป็นที่รักยิ่งของข้า!"

58

'ความเจ็บปวดและความทรมาณดูเหมือนจะหลอมละลายไปในความศรัทธาที่แรงกล้านั้น, ด้วยถูกห่อหุ้มด้วยเปลวไฟเขาเดินราวกับผู้พิชิตที่เดินไปสู่สถานที่แห่งชัยชนะ เขาเคลื่อนเปลวไฟที่เจิดจ้าผ่านฝูงชนที่ตื่นพล่านท่ามกลางความสลัวๆ ที่ล้อมรอบเขา เมื่อไปถึงฐานของแท่นประหารเขาเปล่งเสียงอีกครั้งในการดึงดูดใจครั้งสุดท้ายต่อฝูงชนที่มองดูว่า: "โซเลมานคนนี่ที่เจ้าเห็นอยู่ต่อหน้าเวลานี้ว่าเป็นเหยื่อของไฟและเลือด ไม่เคยเสวยคุณประโยชน์และความร่ำรวยทั้งหมดที่โลกให้ได้มาจนกระทั่งเมื่อเร็วๆ นี้หรือ? อะไรหรือที่สามารถทำให้เขาสะละความรุ่งโรจน์ทางโลกนี้ และยอมรับความตกต่ำและความทรมาณอย่างใหญ่หลวงเป็นการตอบแทน?" โดยการหมอบราบลงไปทางทิศของสถานที่สักการะของอิหม่ามชาติดี ฮาซาน เขาพูดพิมพ์บางถ้อยคำภาษาอาหรับที่ข้าพเจ้าไม่สามารถเข้าใจ ทันใดที่การอธิษฐานของเขาจบลงเขาร้องต่อเพชฌฆาตว่า "งานของข้าเสร็จสิ้นแล้ว! เข้ามาและทำงานของเจ้า!" เขายังมีชีวิตอยู่ขณะที่ร่างของเขาถูกขวานสับเป็นสองท่อน แม้จะทนความทรมาณที่เหลือเชื่อดังกล่าว การสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาก็ยังคงค้างอยู่บนริมฝีปากของเขาจนกระทั่งวินาทีสุดท้ายของชีวิต' [1]

[1] *A Traveller's Narrative*, note T, pp.333-4, กล่าวว่า "ความอาจัญญ์ที่ไม่ธรรมดาที่โซเลมาน ชานทนการทรมาณที่น่าสะพรึงกลัวเหล่านี้เป็นที่ลือลั่น และข้าพเจ้าได้ยินเรื่องนี้เล่าซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า ระหว่างความเจ็บปวดทรมาณที่ยาวนานที่เขาทน เขาไม่หยุดให้การยืนยันความเบิกบานของเขาอย่างไร จนเขาควรได้รับการพิจารณาว่าคู่ควรที่จะสะละชีวิตเพื่อศาสนาของพระเจ้าผู้เป็นท่านนายของเขา เขาถึงกับร้องเพลงและสวดวาทะเป็นโคลง ซึ่งส่วนหนึ่งในจำนวนเหล่านี้คือดังต่อไปนี้: 'ข้าได้กลับมาแล้ว! ข้าได้กลับมาแล้ว! ข้าได้มาทางชีราซ! ข้าได้มากับกรุณาธิคุณและอากาศที่มีเสน่ห์! ดังกล่าวคือความบ้าของคนรัก!' บรรดาเพชฌฆาตถามอย่างเย้ยหยันว่า 'ทำไมเจ้าไม่เต็นรำเนื่องด้วยเจ้าพบความตายเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง?' 'เต็นรำ! โซเลมานร้อง 'ถ้ายอมกุดในมือหนึ่ง ปอยผมของพระเจ้าผู้เป็นมิตรในมือหนึ่ง การเต็นรำดังกล่าวกลางตลาดคือความปรารถนาของข้า!'" *The Tarikh-i-Jadid*, pp.228-30 กล่าวไว้ว่า "เขาสะละชีวิตในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395) เมื่อพวกเขาจับกุมโซเลมาน ชาน และด้วยพิจารณาถึงการรับใช้ที่ซื่อสัตย์และความจงรักภักดีของเขา พวกเขาพยายามชักนำเขาให้ละทิ้งความเชื่อทางศาสนาที่เขาเข้ามา โดยให้สัญญาว่าจะได้รางวัลจากกษัตริย์, เขาไม่ยินยอมและตอบอย่างเด็ดเดี่ยวว่า: 'ฝ่าบาทกษัตริย์ข้ามีสิทธิ์ที่จะเรียกร้องความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีและความซื่อตรงจากคนรับใช้ทั้งหลายของตน แต่เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะเข้าไปยุ่งกับความเชื่อมั่นทางศาสนาของพวกเขา' ผลที่ตามมาจากความปากกล้านี้มีการออกคำสั่งให้แห่งร่างเขาให้เป็นแผล และในแต่ละแผลเหล่านี้ให้สอดเทียนที่ติดไฟเข้าไปเป็นตัวอย่างสำหรับคนอื่น เหยื่ออีกคนหนึ่งได้รับการปฏิบัติคล้ายกัน ในสภาพนี้ด้วยนักดนตรีและนักตีกลองนำหน้า พวกเขาพาเขาผ่านตลาดนัด และระหว่างนั้นด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเขากล่าววาทะเหล่านี้ซ้ำๆ:

'ความสุขมีแต่ผู้ที่มีความมัวเมาในความรัก ได้เอาชนะความกลัวที่เขารู้ ไม่ว่า ณ แทบเท้าของพระเจ้าผู้เป็นที่รักยิ่ง เป็นศิระหรือผ้าโผกศิระที่เขาโยนไป!'

59

“เรื่องราวที่น่าสลดนั้นปลูกเร้าวิญญาณสวนลึกของบรรดาผู้ฟัง, นิซาโมล โอลามาซึ่งตั้งใจฟังรายละเอียดทั้งหมด บิดมือตนเองด้วยความสยองและสิ้นหวัง เขาอทานว่า ‘ศาสนาที่ช่างแปลกเพียงไร ช่างแปลกยิ่งเพียงไร!’ ทันใดหลังจากนั้นเขาลุกขึ้นและจากไปโดยไม่ออกความเห็นเพิ่มเติม” [1]

60

วันแห่งความอโหমানที่ไม่หยุดหย่อนเหล่านั้นเป็นพยานต่อการสละชีวิตของสาวกที่เลื่องชื่ออีกคนหนึ่งของพระบ๊อบ, สตรีที่ยิ่งใหญ่และกล้าหาญไม่น้อยกว่าทาเฮเรห์เอง ถูกกลืนไปในพายุที่เวลานั้นกำลังกระโชกด้วยความรุนแรงไม่ซาทั่วทั้งเมืองหลวง [2] สิ่งที่ข้าพเจ้าจะเริ่มต้นเล่าตอนนี้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการสละชีวิตของเธอ

เมื่อใดก็ตามที่เทียนเล่มหนึ่งหล่นจากร่างของเขา เขาหยิบขึ้นมาด้วยมือของตนเอง จุดไฟเทียนนั้นจากเทียนอื่นๆ และเอากลับไปวางใหม่, เมื่อเห็นความปิติยินดีและความปลาบปลื้มดังกล่าวในตัวเขา บรรดาเพชรฆาตกล่าวว่า : ‘หากเจ้ากระตือรือร้นมากที่จะสละชีวิต ทำไมเจ้าไม่เดินรำ?’ ณ ที่นั้นเขาเริ่มกระโดดและร้องเพลงด้วยวาทะที่เหมาะสมกับสภาพของเขา :

‘หุ้ไม่หือด้วยความเขลาอีกต่อไป และการกำราบตัวเองให้สิทธิ์คนเราที่จะเดินรำ คนโง่เดินรำและกระโดดโลดเต้นในตลาด บุรุษทั้งหลายเดินรำขณะที่เลือดหล่อเลี้ยงชีวิตของตนลงอย่างรวดเร็ว เมื่ออัตรากฎสังหาร พวกเขาปรบมืออย่างรื่นเริง และเดินรำเพราะพวกเขาเป็นอิสระจากความชั่วร้าย’

ในลักษณะดังกล่าวที่พวกเขาพาสองคนนี้ออกไปทางประตูซาร์ห์ อับดุล อาซิม, เมื่อพวกเขากำลังเตรียมที่จะมองดูบุรุษผู้กล้าหาญนั้นขาดออกเป็นชิ้นๆ เขาเหยียดเท้าออกไปโดยไม่กลัวหรือลังเลขณะที่สวดวาทะเหล่านี้ :

‘ข้าถือว่าร่างนี้มีคุณค่าเล็กน้อย จิตวิญญาณของบุรุษที่กล้าหาญไม่ให้ราคาบ้านของตนบนพิภพกรีซและดาบดูเหมือนกะเพราหอม หรือดอกไม้ประดับงานเลี้ยงความตายด้วยความแวววาวของตน”

[1] Lord Curson เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, vol.1, p.501 ว่า “หากข้อสรุปหนึ่งถูกยึดเยียดให้แก่การสังเกตของเรามากกว่าอีกข้อสรุปหนึ่งโดยการมองย้อนหลังที่ข้าพเจ้าหมกมุ่น นั่นก็คือศาสนาใหม่นี้ได้พร่ำสอนการอุทิศตนที่ประเสริฐและไม่บันไม่ว่าการอุทิศตนนั้นจะเป็นอะไร, ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีเพียงกรณีเดียวที่ชาวบาบิกคนหนึ่งถอนตัวจากศาสนาภายใต้แรงกดดันและการทรمانที่คุกคาม และเขากลับไปหาศาสนาอีกและถูกประหารชีวิตอีกสองปี เรื่องราวทั้งหลายของวีรกรรมที่สูงส่งได้ประดับแสงสว่างให้แก่หน้าประวัติศาสตร์ทั้งหลายที่เปื้อนเลือดของศาสนาบาบิ, ถึงแม้ผู้มีจิตศรัทธาในศาสนานี้มากมายจะเขลาและไม่รู้หนังสือ กระนั้นพวกเขาก็เตรียมตัวที่จะตายเพื่อศาสนาของตน และไฟของสมิทฟิลด์หาได้จุดความกล้าหาญที่สูงส่งกว่าการได้พบและแข็งขันบรรดาผู้ค้าการทรمانที่ประณิดกว่าแห่งเตหะราน เช่นนั้นความเชื่อหลักของศาสนาหนึ่งที่สามารถปลุกจิตวิญญาณแห่งการเสียสละตนเองทั้งดงามและหาได้ยากในตัวสาวก ต้องไม่ไช่ข้อย...อุปัติการณ์เล็กน้อยเหล่านี้เองที่ยืนลักษณะเฉพาะที่น่าเกลียดของตนออกมาเป็นครั้งคราว ซึ่งพิสูจน์ว่าเปอร์เซียยังไม่ได้รับการไถ่บาปเท่าไร และทำให้พวกที่พูดเกินจริงเกี่ยวกับอารยธรรมของอิหร่านตะลึงงัน”

[2] *God Passes By*, p.72-75, พรรณนาถึงความเป็นอัจฉริยบุคคล ความกล้าหาญ บทบาทที่โดดเด่นของทาเฮเรห์ ในการบุกเบิกศาสนาจนพาเธอไปสู่การสละชีวิตว่า :

“ขณะที่พระบาฮาออลลาห์กำลังเผชิญกับการทดสอบและความทุกข์ทรمانที่น่าแขยงและทารุณอย่างยิ่ง ซึ่งแยกจากไม่ได้กับวันที่โกลาหลเหล่านั้น ดาราอีกดวงหนึ่งของศาสนาคือทาเฮเรห์ผู้กล้าหาญ ก็ส่วงชีวิตอย่างฉับไวให้กับอานาภาพทำลายล้างของวันดังกล่าว, ภารกิจเสมือนดาวตกของเธอซึ่งเปิดฉากที่คาบิลาและปิดฉากที่บาดาซ บัดนี้กำลังบรรลุจุดสมบูรณที่การสละชีวิต ที่น่าจะจัดได้ว่าเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ตอนที่สะเทือนใจที่สุดในช่วงเวลาทีโกลาหลที่สุดของประวัติศาสตร์บาไฮ

ทาเฮเรห์เป็นสมาชิกเยาว์วัยของครอบครัวที่มีชื่อเสียงมากของฮาจี มุลลา ซาลีเฮ บารากอนี ซึ่งสมาชิกของครอบครัวนี้ครองตำแหน่งที่นาอิจาในคณะนักบวชฐานันดรของเปอร์เซีย เธอเป็นผู้ที่มีชื่อเหมือนกับฟาติเมห์ที่เรองนาม ได้รับชื่อซารริน ทาจ (มงกุฎทอง) และซาคีเยห์ (ดิงาม) โดยครอบครัวและญาติพี่น้องของเธอ, เธอเกิดในปีเดียวกับพระบาฮาอุลลาห์ ได้รับการพิจารณาตั้งแต่วัยเด็กโดยคนเมืองเดียวกันว่าเป็นผู้นำพิศวงทั้งด้านสติปัญญาและความงาม, ก่อนที่จะเปลี่ยนศาสนาเธอเป็นที่ชื่นชมนับถือแม่แต่โดยโอลามาที่มีวิชาและโอหังที่สุดบางคนในประเทศ สำหรับทัศนคติที่ปราดเปรื่องและแปลกใหม่ที่เธอเสนอให้พิจารณา, เธอได้รับการแซ่ซ้องว่าไกร์ราโกล เอยน์ (ผู้ปลอบโยนดวงตา) โดยอาจารย์ที่ชื่นชมเธอคือซียิด คาเซม ได้รับชื่อว่าทาเฮเรห์ (ผู้บริสุทธิ์) โดย "ชีวหาแห่งอานภาพและความรุ่งโรจน์" และเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่พระบ็อบลงชื่อเป็นหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต, โดยความฝันที่กล่าวถึงก่อนนี้ในหน้าเหล่านี้ เธอได้ทำการติดต่อเป็นครั้งแรกกับศาสนาที่เธอเผยแพร่ต่อไปจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย และด้วยความกระตือรือร้นทั้งหมดของจิตวิญญาณที่กำราบไม่ได้ของเธอในช่วงโมงแห่งภัยอันตรายร้ายแรงที่สุด, ด้วยไม่ถูกหยุดยั้งโดยการคัดค้านอย่างหนักของบิดา ไม่ให้ราคาการประณามของลุง ไม่ถูกไหวจิตใจโดยการเกลี้ยกล่อมอย่างจริงจังของสามีและพี่ชาย หาได้ย่อท้อต่อมาตรการที่บรรดาผู้มีอำนาจพลเรือนและอำนาจนักบวชใช้ตัดทอนกิจกรรมของเธอครั้งแรกในเมืองคาบิลา ต่อมาในแบกแดดและภายหลังในกาซวิน เธอผลักดันศาสนาบาไฮด้วยความแข็งขันที่กระตือรือร้น, โดยการถกเหตุผลที่คมคาย การประณามอย่างไม่เกรงกลัว สารนิพนธ์ บทกวีและงานแปล คำอธิบายและการติดต่อกันทางจดหมาย เธอได้ยื่นหยัดปลุกเร้าจินตนาการและเกณฑ์ความจงรักภักดีของทั้งชาวเปอร์เซียและชาวอาหรับต่อการเปิดเผยพระธรรมใหม่นี้ ประณามความวิปริตของคนในรุ่นของเธอ และสนับสนุนการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงนิสัยและกิริยาของประชาชน

เธอคือผู้ซึ่งขณะที่อยู่ในคาบิลาซึ่งเป็นที่มั่นสำคัญที่สุดของอิสลามนิกายซืออะห์ ไม่อาจนิ่งเฉยที่จะเขียนสารบบยาวถึงโอลามาแต่ละคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ผู้ซึ่งลดชั้นของผู้หญิงลงมาอยู่ในสถานะที่สูงกว่าสัตว์เพียงเล็กน้อย และถึงกับปฏิเสธว่าผู้หญิงไม่มีวิญญาณ ในสารเหล่านี้เธอสามารถสาธิตจุดประสงค์ที่สูงส่งของเธอและเผยแพร่การที่มดร้ายของพวกเขา, เธอคือผู้ซึ่งในการขัดขืนอย่างเปิดเผยต่อธรรมเนียมของชาวเมืองเดียวกันนั้นที่บ้าคั่ง ได้เพิกเฉยต่อวันครบรอบการสละชีวิตของอิหม่ามฮุสเซนซึ่งมีพิธีรำลึกที่ประณีตในต้นเดือนโมฮาราม และเฉลิมฉลองครบรอบวันประสูติของพระบ็อบแทนซึ่งตรงกับวันที่หนึ่งของเดือนนั้น, โดยความคมคายที่นำพิศวงและพลังของการถกเหตุผลที่นางงั้นเอง ที่เธอทำให้คณะตัวแทนของผู้มีชื่อเสียงต้องจนปัญญา ซึ่งมีทั้งชาวซืออะห์ ชาวซุนนี คริสเตียนและชาวยิวในแบกแดด ที่พยายามชักจูงเธอให้ละจากจุดประสงค์ที่ประกาศอย่างเปิดเผยของการแพร่กระจายข่าวของธรรมสารใหม่, เธอคือผู้ซึ่งด้วยทักษะสุดยอดได้ให้เหตุผลปกป้องความศรัทธาของตนและพิสูจน์ความสมเหตุผลของการปฏิบัติตัวของเธอในบ้าน และต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญกฎหมายที่เลื่องชื่อเซค มาห์มุดเด อาลูซิงซึ่งเป็นม้พิตของแบกแดด และภายหลังต่อมาเธอคือผู้ซึ่งทำการสัมภาษณ์อันเป็นประวัติศาสตร์กับบรรดาเจ้าชาย โอลามาและเจ้าหน้าที่รัฐบาลที่อาศัยอยู่ในเคอร์มานชาห์ ซึ่งในวิถีของการสัมภาษณ์ดังกล่าวคำอธิบายซุรีห์แห่งโควซาร์ของพระบ็อบถูกนำมาอ่านและแปลต่อสาธารณชน และลงเอยด้วยการเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่ของอามิร (ผู้ว่าการ) และครอบครัวของเขา, สตรีผู้มีพรสวรรค์อย่างน่าทึ่งนี้เอง ที่ลงมือแปลคำอธิบายซุรีห์แห่งโจเซฟ (กายูโมล แอสมา) ที่ยาวมากของพระบ็อบเพื่อประโยชน์ของเพื่อนร่วมศาสนาชาวเปอร์เซีย และพยายามสุดกำลังที่จะแพร่กระจายความรู้และไขความเนื้อหาของคัมภีร์ที่ทรงอำนาจนั้น, ความไม่เกรงกลัว ทักษะ ความสามารถในการจัดระบบและพลังใจที่ดับไม่ได้ของเธอนี้เอง ที่สร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่ช่วยขณะที่พึ่งได้มา ในศูนย์กลางที่ไม่เป็นมิตรไม่น้อยกว่ากาซวินซึ่งภูมิใจในตนเองต่อความจริงที่ว่า มีผู้นำนักบวชอิสลามระดับสูงสุดไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคนอาศัยอยู่ภายในประตูเมืองนี้, เธอคือผู้ซึ่งในบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในเตหะราน ในวิถีของการสนทนาที่นำทรงจำกับวาฮิดผู้เลื่องชื่อ ได้ขัดจังหวะเขาอย่างทันใดในการแสดงปาฐกถาที่เรียนมาเกี่ยวกับเครื่องหมายของพระผู้สำแดงองค์ใหม่ และขณะที่อุ้มพระอับดุลบาฮาที่เวลานั้นเป็นเด็กน้อยไว้บนตักของเธอ ได้เร่งเร้าเขาอย่างหนักให้ลุกขึ้นและสาธิตความศรัทธาที่ลึกซึ้งและจริงใจของตนด้วยการกระทำที่กล้าหาญและการเสียสละตนเอง, ณ ประตูบ้านของเธอนี้เองระหว่างที่ชื่อเสียงและความเป็นที่นิยมเธอในเตหะรานอยู่ในระดับสูงสุด ที่ระดับหวัหะทิกของชมรมสตรีในเมืองหลวงได้แห่กันมา เพื่อจะฟังปาฐกถาที่ปราดเปรื่องเกี่ยวกับความเชื่อหลักที่ไม่มีที่เปรียบของศาสนาของเธอ, มนต์ของถ้อยคำของเธอที่ดังแซกทั้งหลายในงานสมรสไปจากกิจกรรมรื่นเริงเนื่องในโอกาสการแต่งงานของลูกชายของมาห์มุด ซาเน คาลานนาร์ ผู้เป็นเจ้าของบ้านที่เธอถูกกักขัง และให้พวกเขาสามารถรวมตัวกันอยู่รอบๆ เธอด้วยความกระตือรือร้นที่จะดื่มทุกวาทะของเธอ, การยืนยันคำกล่าวอ้างและลักษณะเด่นเฉพาะของการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่อย่างไม่มีเงื่อนไขและรื้อแรงของเธอ ในการประชุมหารือเจ็ดครั้งต่อเนื่องกันเป็นลำดับกับตัวแทนทั้งหลายของนายกรัฐมนตรีที่ถูกมอบหน้าที่ให้มาชักใช้ไล่เสียงเธอ ซึ่งเธอจัดขึ้นขณะที่ถูกกักขังอยู่ในบ้านหลังเดียวกันนี้เอง ที่เป็นเหตุของการตัดสินใจประหารชีวิตเธอในที่สุด, จากปากกาของเธอเองที่โคลง

ได้มาจากบรรดาผู้ให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ซึ่งบางคนเป็นพยานเองต่อเหตุการณ์ทั้งหลายที่ข้าพเจ้ากำลังพยายามจะพรรณนา, การพักอยู่ในเตหะรานของเธอมีสัญญะเด่นด้วยข้อพิสูจน์มากมายของความรักที่อบอุ่นและความชื่นชมนับถืออย่างสูงที่สตรีชั้นนำทั้งหลายในเมืองหลวงมีต่อเธอ ที่จริงแล้วในวันเหล่านั้นเธอขึ้นถึงเส้นระดับนำสูงของความเป็นที่นิยม^[1] บ้านที่เธอถูกกักขังถูกปิดล้อมด้วยบรรดาสตรีที่ชื่นชมเธอ ซึ่งมาออกกันที่ประตูกระท่อหรือรั้วที่จะเข้าไปพบเธอและแสวงหาประโยชน์จากความรู้ของเธอ^[2] ในหมู่สตรีเหล่านี้ภรรยาของคาลานทาร์^[3] มีความเด่นตรงที่ความเคารพที่สุดที่เธอแสดงต่อทาเฮเรห์, โดยการทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านของทาเฮเรห์ เธอพาบรรดาสตรีระดับหัวกระทะของเตหะรานมาพบทาเฮเรห์ รับผิดชอบทาเฮเรห์ด้วยความกระตือรือร้นที่ไม่ธรรมดาและไม่เคยพลาดการมีส่วนปลุกฝังอิทธิพลของทาเฮเรห์ในกลุ่มสตรี, บุคคลทั้งหลายที่มีสายสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับภรรยาของคาลานทาร์ได้ยินเธอเล่าดังต่อไปนี้: "คืนหนึ่งระหว่างที่ทาเฮเรห์พักอยู่ในบ้านของฉัน ฉันถูกเรียกตัวไปพบเธอและพบว่าเธอใส่ชุดผ้าไหมสีขาวหิมะมีเครื่องประดับเต็ม ห้องของเธอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมชั้นยอด ฉันแสดงความประหลาดใจต่อเธอสำหรับภาพที่เห็นผิดธรรมดา เธอก้าวว่า 'ฉันกำลังเตรียมตัวไปพบพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งของฉัน และปรารถนาให้ท่านเป็นอิสระจากความพะวงและความวิตกต่อการถูกคุมขังของฉัน' ที่แรกฉันตื่นตกใจมากและรำให้เมื่อคิดถึงการจะพรากจากเธอ, เธอหาทางรับประกันฉันว่า 'อย่ารำให้ เวลาแห่งความเศร้าโศกของท่านยังมาไม่ถึง ฉันต้องการบอกความปรารถนาสุดท้ายของฉันต่อท่าน เพราะชั่วโมงที่ฉันจะถูกจับกุมและถูกส่งการลงโทษให้สละชีวิตกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว, ฉันขอร้องท่านให้ออมให้ลูกชายของท่าน

ต่างๆ ได้หลั่งออกมาเป็นพยานด้วยภาษาที่ชัดเจน ไม่เพียงแต่ความศรัทธาของเธอในการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบเท่านั้น แต่ยังเป็นพยานต่อการยอมรับพันธกิจที่สูงส่งที่ยังไม่เปิดเผยของพระบาฮาอุลลาห์ของเธอด้วย, และสุดท้ายแต่หาได้สำคัญที่สุดคือขณะที่เข้าร่วมการประชุมหารือที่บาดาซ เพราะการริเริ่มของเธอนั้นเองที่น้อยที่ท้าทายที่สุดของยุคศตวรรษปฏิวัติที่ยังเป็นที่เข้าใจเพียงเลือนลาง ได้ถูกเผยออกมาต่อเพื่อนสาวทั้งหลายของเธอ และระบบใหม่ถูกแยกอย่างถาวรจากกฎและสถาบันของอิสลาม, ความสำเร็จที่น่าอัศจรรย์เหล่านี้บัดนี้ได้รับการสวมมงกุฎและบรรลุถึงจุดสมบูรณ์สุดท้ายในการสละชีวิตของเธอ ท่ามกลางพายุที่กำลังกระโชกทั่วทั้งเมืองหลวง...

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.446-447 ว่า "เธอ [ทาเฮเรห์] อยู่ในเตหะรานเป็นเวลานานคอยต้อนรับผู้มาเยี่ยมมากมายทั้งชายและหญิง เธอปลุกเร้าสตรีทั้งหลายโดยการแสดงให้เห็นบทบาทที่น่าสมเพชที่อิสลามกำหนดให้พวกเธอ และเธอทำให้สตรีเหล่านั้นเลื่อมใสศาสนาใหม่โดยการแสดงให้เห็นอิสราภาพและความนับถือที่ศาสนาใหม่จะประสาทให้พวกเธอ, ข้อโต้แย้งในบ้านมากมายตามมาซึ่งไม่ได้เป็นประโยชน์หรือให้ความน่าเชื่อถือแก่สามีเสมอไป, การอภิปรายเหล่านี้คงจะดำเนินไปอีกนานหากมีราชอาณาจักร อานะ นูรีไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นซัดเร อาซาม (นายกรัฐมนตรี) นายกรัฐมนตรีสังฮาจี มุลลา โมฮัมหมัดอันเดอร์มานีและฮาจี มุลลา อาลี คินีให้ไปเยี่ยมเธอ เพื่อจะตรวจสอบความเชื่อของเธอ, พวกเขามีการประชุมหารือกับเธอเจ็ดครั้ง ซึ่งในการประชุมเหล่านี้เธอถูกเหตุผลอย่างถึงอารมณ์และยืนยันว่า พระบ็อบคืออิหม่ามตามพันธสัญญาที่คาดหวัง ฝ่ายปรปักษ์ให้เธอหันมาดูข้อเท็จจริงว่า ตามคำพยากรณ์ทั้งหลายนั้นอิหม่ามตามพันธสัญญาจะมาจากจาโบลกาและจาโบซา เธอสวนคำอย่างถึงอารมณ์ว่าคำพยากรณ์เหล่านั้นไม่ใช่ความจริงและทำปลอมขึ้นมาโดยนักประเพณีนิยมจอมปลอม และเนื่องด้วยสองเมืองนี้ไม่เคยมีอยู่ คำพยากรณ์เหล่านี้เป็นได้แค่เพียงความมกมายของสมอที่เป็นโรค, เธออธิบายความเชื่อเฉพาะของศาสนาใหม่ ดึงสังฆธรรมของศาสนาใหม่ออกมา แต่พบกับการถกเหตุผลเดิมเกี่ยวกับจาโบลกา, ด้วยบันดาลโหสะเธอบอกพวกเขาในที่สุดว่า: 'การใช้เหตุผลของเจ้าเป็นของเด็กเขลาและโง่ เจ้าจะยึดติดความเบาปัญญาและเรื่องโกหกเหล่านี้ไปอีกนานเท่าไร? เมื่อไรเจ้าจะเหลียวตาขึ้นมองดวงอาทิตย์แห่งสังฆธรรม? ด้วยสะดุ้งตกใจต่อการหมิ่นศาสนาดังกล่าว ฮาจี มุลลา อาลีลุกขึ้นและนำเพื่อนของตนออกไปโดยกล่าวว่า 'จะอภิปรายยึดเยื้อกับคนนอกศาสนาไปทำไม?' พวกเขากลับไปบ้านและเขียนคำพิพากษาซึ่งพิสูจน์การตีจากศาสนาและการไม่ยอมถอนคำพูดของเธอและสั่งการลงโทษประหารชีวิตเธอในนามของคัมภีร์โกรอาน!"

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.448 ว่า "ขณะที่เป็นนักโทษอยู่ในบ้านของคาลานทาร์ มีการแต่งงานลูกชายของครอบครัว, เป็นธรรมดาที่ภรรยาของบุรุษชื่อดังทั้งหมดได้รับเชิญ แต่ถึงแม้ว่าเจ้าภาพจะใช้จ่ายไปมากเพื่อจะให้ความบันเทิงตามธรรมเนียม สตรีทั้งหลายก็เรียกร้องเสียงดังขอให้นำโกรราโธล เอยน์ (ทาเฮเรห์) มาอยู่ต่อหน้าพวกเธอ, เธอแทบจะยังไม่ปรากฏตัวและเริ่มต้นพุด บรรดานักดนตรีและนักเต้นรำก็ถูกบอกให้ออกไป สุภาพสตรีทั้งหลายลืมหวานที่ตนชอบมากและสนใจแต่โกรราโธล เอยน์"

[3] มาห์มุด ชานะ คาลานทาร์นายกเทศมนตรี ซึ่งทาเฮเรห์ถูกมอบให้อยู่ในอารักขาของเขา

ตามฉันไปยังสถานที่สำหรับความตายของฉัน และรับประกันว่าผู้คุ้มกันและเพชฌฆาตที่ฉันจะถูกส่งมอบตัว ให้แก่มือของพวกเขา จะไม่บังคับให้ฉันถอดเครื่องแต่งกายนี้ เป็นความปรารถนาของฉันเช่นกันให้โยนร่างของฉันลงไปในหลุม และหลุมนั้นถูกกลบด้วยดินและหิน, สามวันหลังจากที่ฉันตายจะมีผู้หญิงคนหนึ่งมาเยี่ยมท่าน ซึ่งท่านจะให้ห่อของนี้แก่เธอซึ่งฉันจะส่งมอบให้แก่มือของท่านตอนนี้, คำขอร้องสุดท้ายของฉันคือ นับจากนี้ไป ท่านอย่าให้ใครเข้ามาในห้องของฉัน จากนี้จนถึงเวลาที่ฉันจะถูกเรียกตัวให้ไปจากบ้านนี้ อย่าให้ใครเข้ามา รบกวนการอธิษฐานของฉัน วันนี้ฉันตั้งใจจะถือศีลอดที่จะไม่มีการยุติจนกว่าฉันจะได้พบพระผู้เป็นที่รักยิ่งของฉันซึ่งหน้า' ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เธอบอกฉันให้ถือศพรตของห้องของเธอ และไม่ให้เปิดจนกว่าจะถึงชั่วโมงแห่งการจากไปของเธอ เธอเร่งเร้าฉันเช่นกันให้เก็บข่าวการตายของเธอเป็นความลับ จนกว่าจะถึงเวลาที่ศัตรูทั้งหลายของเธอจะเป็นผู้เปิดเผยด้วยตัวพวกเขาเอง

61

"ความรักที่ยิ่งใหญ่สำหรับเธอที่ฉันถนอมไว้ในหัวใจของฉันเท่านั้น ที่ช่วยให้ฉันสามารถทำตามคำสั่งการของเธอ หากไม่ใช่เพราะความปรารถนาที่ต้านทานไม่ได้ที่จะบรรลุความต้องการของเธอ ฉันคงไม่มีทางยอมพรากตนเองจากเธอแม้ชั่วขณะ, ฉันถือศพรตของห้องของเธอและกลับไปห้องของฉันด้วยความเศร้าอย่างควบคุมไม่ได้ ฉันนอนไม่หลับและซึมเศร้าอยู่บนเตียง ความคิดถึงการสละชีวิตของเธอที่กำลังใกล้เข้ามาทำให้วิญญาณของฉันฉีกขาด ฉันอธิษฐานอย่างสิ้นหวังว่า 'พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นนาย หากเป็นความปรารถนาของพระองค์ ขอทรงอย่าให้ถ้วยที่ริมฝีปากของเธอปรารถนาจะเต็ม' วันและคืนนั้นด้วยไม่สามารถควบคุมความรู้สึกได้ ฉันลุกขึ้นและแอบไปที่ธรณีประตูของห้องนั้น แล้วยืนเสียบๆ อยู่ที่ประตูของเธอ กระตือรือร้นที่จะฟังสิ่งใดก็ตามที่อาจจะหลุดออกมาจากริมฝีปากของเธอ, ฉันต้องมนตร์ของท่านเองเพลงของเสียงนั้นที่สวดสรรเสริญพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเธอ ฉันแทบจะยืนบนเท้าต่อไม่ได้ และกระวนกระวายใจมาก, สี่ชั่วโมงหลังพระอาทิตย์ตกฉันได้ยินเสียงเคาะประตูนั้น ฉันรีบไปหาลูกชายทันทีและแจ้งให้เขาทราบความปรารถนาของทาเฮเรห์ เขาให้สัญญาว่าจะทำตามคำสั่งการทุกอย่างที่เธอให้กับฉัน, บังเอิญคืนนั้นสามีของฉันไม่อยู่ ลูกชายของฉันซึ่งไปเปิดประตูแจ้งข้าพเจ้าว่า บรรดาฟาร์ราซ^[1] ของอาซิส ซาเน ซาร์ดาร์กำลังยืนอยู่ที่ประตูรั้วเรียกร้องให้ส่งมอบทาเฮเรห์ให้แก่มือของพวกเขาทันที, ฉันขวัญหายต่อชาวนี และขณะที่เดินโซเซไปที่ประตูของเธอและเปิดล็อคประตูด้วยมือที่สั่น ฉันพบว่าเธอสวมผ้าคลุมหน้าและเตรียมไปจากอพาร์ทเมนต์ของเธอ, ตอนที่ฉันเข้าไปเธอกำลังเดินลงกลมบนพื้นและสวดบทอธิษฐานเป็นเพลงที่แสดงทั้งความรู้สึกเศร้าโศกและชัยชนะ, ทันใดที่เธอเห็นฉัน เธอเข้ามาและจูบฉัน เธอใส่กุญแจไขหีบของเธอในมือของฉัน ซึ่งในนั้นเธอกล่าวว่ามีสิ่งเล็กน้อยไม่กี่ชิ้นสำหรับฉันเป็นที่ระลึกถึงการพักของเธออยู่ในบ้านของฉัน เธอกล่าวว่า 'เมื่อใดก็ตามที่ท่านเปิดหีบนี้และเห็นสิ่งที่อยู่ข้างใน ฉันหวังว่าท่านจะระลึกถึงฉันและปีติยินดีต่อความสุขใจของฉัน'

62

"ด้วยถ้อยคำเหล่านี้เธออำลาฉันเป็นครั้งสุดท้าย และหายไปจากสายตาของฉันโดยมีลูกชายของฉันไปกับเธอ, ข้างเป็นความทรมาณใจที่เจ็บปวดเช่นไรที่ฉันรู้สึกในวินาทีนั้น ขณะที่ฉันเห็นรูปร่างที่สวยงามของเธอค่อยๆ เลื่อนหายเมื่อห่างออกไป! เธอขึ้นม้าที่ซาร์ดาร์ส่งมาให้เธอและขี่ออกไปยังสวนที่จะเป็นสถานที่สละชีวิตของเธอ โดยมีลูกชายของฉันและบริวารจำนวนหนึ่งคอยติดตามเดินอยู่แต่ละข้างของเธอ

63

"สามชั่วโมงต่อมาลูกชายของฉันกลับมาโบหน้าโชคด้วยน้ำตา ตะเบ็งคำสาปแช่งซาร์ดาร์และบรรดาผู้แทนที่นำเวทนาของเขา ฉันพยายามสงบความกระวนกระวายใจของเขา จับเขามา นั่งข้างๆ ฉันแล้วขอให้เขาเล่าสภาพแวดล้อมของการตายของเธออย่างบริบูรณ์ที่สุดที่เขาทำได้ เขาตอบเสียงสอวัดสะอื่นว่า 'แม่ ผมพยายามจะพรรณนาสิ่งที่ดวงตาของผมเห็นแทบไม่ได้ เรามุ่งหน้าตรงไปยังสวนสวนอิสคอนี^[2] ซึ่งอยู่นอกประตูเมือง ที่

[1] ตูอภิธาน

[2] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.452 ว่า "ที่เหยียดอยู่ระหว่างสถานทูตอังกฤษและสถานทูตตุรกีคือจัตุรัสที่ค่อนข้างกว้างขวางที่หายไปตั้งแต่ปี ค.ศ.1893 (พ.ศ.2436) ตามแนวเดียวกันกับถนนไปสู่ใจกลางของจัตุรัสนี้มีต้นไม้อยู่ห้าหรือหกต้นที่เป็นรอยหมายของจุดที่วีรสตรีบาปีตาย เพราะในสมัยนั้นสวนอิสคอนีเหยียดไปไกลขนาดนั้น, เมื่อข้าพเจ้ากลับมาในปี ค.ศ.1898 (พ.ศ.2441) จัตุรัสนั้นหายไปหมดและมีอาคารสมัยใหม่กระจายอยู่ทั่ว และข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเป็นเจ้าของคนปัจจุบันรักษาต้นไม้เหล่านั้นที่มีที่เครื่องศาสนาปลูกไว้หรือเปล่า"

นั่นผมชนลูกที่พบว่าชาร์ดาร์และบรรดาผู้แทนของเขาหมกมุ่นอยู่กับความสามะเลเทมาและการกระทำที่น่าอดสูหน้าแดงก่ำด้วยเหล้าองุ่นและคำรามด้วยเสียงหัวเราะ, เมื่อไปถึงประตูรั้วหาเฮเร่หลังจากหลังม้าแล้วเรียกผมไปหาขอให้ผมทำหน้าที่เป็นสื่อกลางของเธอกับชาร์ดาร์ ซึ่งเธอกล่าวว่าเธอไม่มีใครจะพูดท่ามกลางความสามะเลเทมาของเธอ เธอกล่าวว่า “เห็นได้ว่าพวกเขาต้องการรัดคอฉัน ฉันสำรองผ้าเช็ดหน้าผ้าใหม่ไว้มานานแล้ว ซึ่งฉันหวังว่าจะได้ใช้สำหรับจุดประสงค์นี้ ฉันส่งมอบผ้าเช็ดหน้าให้กับมือของเธอ และต้องการให้เธอชกหน้าคนขี่เมาที่เสเพลนั้นให้ใช้ผ้าเช็ดหน้านี้เอาชีวิตของฉัน’

64

“เมื่อผมไปหาชาร์ดาร์ ผมพบว่าเขาอยู่ในสภาพที่มัวเมาอย่างน่าสมเพช ผมได้ยื่นเขาตะโกนขณะที่ผมเข้าไปใกล้เขาว่า ‘อย่ามาขัดจังหวะความครึกครื้นของเทศกาลของเรา ขอให้คนเลวทรามต่ำช้าที่นำเวทมนตร์ภูตผีและร่างของนางถูกโยนลงไปในหลุม!’ ผมประหลาดใจมากต่อคำสั่งนั้น ด้วยเชื่อว่าไม่จำเป็นที่จะเสี่ยงขอร้องอะไรจากเขา ผมเข้าไปหาบริวารสองคนของเขา ซึ่งผมคุ้นเคยกับทั้งสองดีอยู่แล้ว และให้ผ้าเช็ดหน้าที่หาเฮเร่ฝากไว้กับผมแก่พวกเขา พวกเขายินยอมให้ตามที่เธอขอร้อง ผ้าเช็ดหน้าเดียวกันนั้นถูกพันรอบคอเธอและใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการสะละชีวิตของเธอ, ทันใดหลังจากนั้นผมรีบไปหาคนสวนและถามเขาว่า เขาสามารถเสนอแนะสถานที่ที่ผมสามารถใช้ซ่อนร่างของเธอได้ไหม ผมดีใจมากที่เขาบอกให้ไปที่บ่อน้ำหนึ่งซึ่งถูกขุดเมื่อไม่นานมานี้แต่ยังไม่เสร็จ, ด้วยความช่วยเหลือจากอีกสามสี่คน ผมหย่อนร่างของเธอลงในหลุมศพของเธอและถมดินและหินใส่จนเต็มบ่อน้ำในลักษณะที่เธอเองต้องการ, บรรดาผู้ที่ไม่เห็นเธอในวินาทีท้ายๆ ของชีวิตรู้สึกสะเทือนใจอย่างลึก, ด้วยตามองลงและอารมณ์ถูกสะกดอยู่ในความเงียบ พวกเขาแยกย้ายกันไปอย่างเสร้าง่ายๆ ปล่อยให้เหยื่อของพวกเขาซึ่งได้สดความเรื่องจริงที่ไม่รู้สึนให้แก่ประเทศของพวกเขา ถูกฝังอยู่ภายใต้กองก้อนหินซึ่งพวกเขาถมลงบนตัวเธอด้วยมือของพวกเขาเอง’ [1]

[1] *God Passes By*, p.75-77, กล่าวไว้ว่า :

“นี่คือการจบชีวิตของวีรสตรีบาบีที่ยิ่งใหญ่นี้ สตรีผู้สะละชีวิตคนแรกเพื่อสิทธิเลือกตั้งของสตรี ผู้ซึ่ง ณ เวลาตายโดยการหันมาหาผู้ที่เธออยู่ภายใต้อารักขาของเธอ ได้ประกาศอย่างกล้าหาญว่า “ท่านสามารถฆ่าฉันโดยเร็วตามที่ท่านต้องการ แต่ท่านไม่สามารถหยุดการปลดแอกสตรี” ภารกิจของเธอนั้นมีช่วงเวลาสั้นพอกันกับนาพิศวง เต็มไปด้วยเหตุการณ์สำคัญพอกันกับนาสลด, ไม่เหมือนเพื่อนสาวกทั้งหลายของเธอซึ่งวีรกรรมของพวกเขาส่วนใหญ่ไม่เป็นที่รู้จักและไม่ได้การสรรเสริญเท่าที่ควรโดยคนร่วมสมัยในต่างแดน ชื่อเสียงของสตรีอมตะผู้นี้เล้าลือไปกว้างไกล และโดยการเดินทางด้วยความฉับไวอย่างน่าทึ่งไปไกลถึงเมืองหลวงต่างๆ ของยุโรปตะวันตก ได้ปลุกเร้าความชื่นชมศรัทธาและการสรรเสริญอย่างแรงกล้าของบุรุษและสตรีที่มีสัญชาติอาซิฟและวัฒนธรรมหลากหลาย, ไม่น่าแปลกใจที่พระอับดุลบาฮาได้สัมพันธ์ชื่อของเธอกับชื่อของซาร่าห์ อาซิเยห์ พระนางแมรีและฟาติเมห์ ผู้ซึ่งเพราะคุณค่าโดยเนื้อแท้และตำแหน่งที่ไม่มีเหมือนของพวกเธอ ตระหง่านเหนือสตรีทั่วไปในวิถีของยุคศาสนาทั้งหลายที่ตามติดกันมา พระอับดุลบาฮาเองทรงลิขิตว่า “ในด้านความคมคายเธอคือภัยพิบัติแห่งยุค และในด้านการใช้ตรรกะเธอคือความยุ่งยากของโลก” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงพรรณนาเธอว่าเป็น “เหล็กดีตราที่เผาด้วยไฟแห่งความรักของพระเจ้า” และ “ตะเกียงที่เรืองด้วยความอารีของพระเจ้า”

ที่จริงแล้วเรื่องราวชีวิตที่น่าอัศจรรย์ของเธอเผยแพร่ไปไกลและรวดเร็วเท่ากับเรื่องราวชีวิตของพระบ็อบเอง พระผู้ซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดโดยตรงของแรงบันดาลใจของเธอ...ตั้งนี้เธอได้รับการแซ่ซ้องว่าเป็น “Joan of Arc แห่งเปอร์เซียผู้นำการปลดแอกสตรีตะวันออก..ผู้ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับทั้งแอลโลรีในยุคกลางและไฮเพเซียในคริสต์ศตวรรษที่สาม” เป็นการแซ่ซ้องโดยผู้เขียนบทละครที่มีชื่อเสียง ผู้ซึ่งซาร่าห์ เบอ์นาร์ตเจอะจงขอร้องให้เขียนบทละครเกี่ยวกับชีวิตของเธอ ลอร์ดเคอร์ซันแห่งเคดเดิลสตันให้การยืนยันว่า “ความอาภัพของกวีหญิงที่น่ารักแต่โชคไม่ดีแห่งกาซวินนั้นคือซารีน ทาจ (มงกุฎทอง)...คือหนึ่งในเหตุการณ์ตอนที่สะเทือนใจที่สุดในประวัติศาสตร์สมัยใหม่” ศาสตราจารย์อีจิบราน ชาวอังกฤษผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออก เขียนไว้ว่า “การปรากฏของสตรีอย่างโกร์ราโทล เอยน์ (หาเฮเร่) ในประเทศใดและยุคไหนก็ตาม เป็นปรากฏการณ์ที่หาได้ยากแต่ในประเทศอย่างเปอร์เซียนี้คือสิ่งมหัศจรรย์ ไม่เพียงเท่านั้น เกือบจะเป็นปาฏิหาริย์...หากศาสนาบาบีไม่มีคามยิ่งใหญ่อื่นใดมากกล่าวอ้าง การกล่าวอ้างว่าศาสนานี้ได้ผลิตวีรสตรีอย่างโกร์ราโทล เอยน์ก็เพียงพอ” นักบวชโด่งดังชาวอังกฤษอย่าง Dr. T.K. Cheyne ยืนยันไว้ในหนังสือเล่มหนึ่งของเขาอย่างมีนัยสำคัญว่า “การเก็บเกี่ยวสิ่งที่หว่านไว้ในดินแดนอิสลามโดยโกร์ราโทล เอยน์ บัดนี้กำลังปรากฏให้เห็น...สตรีผู้ประเสริฐนี้...ได้รับการยกย่องสำหรับการเปิดบัญชีรายชื่อการปฏิรูปสังคมทั้งหลายในเปอร์เซีย...” อุปทูตชาวฝรั่งเศสผู้มีชื่อเสียงและเป็นนักเขียนที่ปราดเปรื่องอย่าง Comte De Gobineau กล่าวถึงเธอว่าเป็น “หนึ่งในการสำแดงที่สะดุดตา

65

“ฉันร่ำให้น้ำตาร้อนขณะที่ลูกชายของฉันคลีเรื่องราวที่นาสลดต่อดวงตาของฉัน ฉันถูกอารมณ์สะกดจนล้มลงนอนหน้าคว่ำหมดสติบนพื้น เมื่อฟื้นขึ้นมาฉันพบว่าลูกชายเป็นเหยื่อของความเจ็บปวดทรมานที่รุนแรงไม่น้อยกว่าฉันเอง เขาอนอนอยู่บนที่นอนร่ำไห้ด้วยความศรัทธาแรง, เมื่อเห็นสภาพของฉันเขาเข้ามาและปลอบโยนฉัน เขากล่าวว่า ‘น้ำตาของท่านจะเปิดเผยท่านต่อดวงตาของพ่อ ไม่ต้องสงสัยว่าการคำนึงถึงสถานะและตำแหน่งจะชักนำเขาให้ละทิ้งเราและตัดสายสัมพันธ์ใดๆ ก็ตามที่ผูกเขาไว้กับบ้านนี้ หากเราห้ามน้ำตาไม่ได้เขาจะกล่าวหาเราต่อกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ว่า เป็นเหยื่อของเสน่ห์ของศัตรูที่น่าเกลียดชัง เขาจะได้รับความยินยอมจากประมุขให้เราตาย และอาจจะเดินหน้าสังหารเราด้วยมือของเขาเอง ทำไมเราซึ่งไม่เคยอ้าแขนรับศาสนานี้ไม่ควรยอมรับชะตาดีกล่าวด้วยน้ำมือของเขา? ทั้งหมดที่เราควรทำคือการให้เหตุผลปกป้องเราจากบรรดาผู้ที่ประณามเธอว่าเป็นผู้ปฏิเสธความบริสุทธิ์ทางเพศและเกียรติ เราควรถนอมความรักของเธอไว้ในหัวใจของเราเสมอ และยืนยันความยึดมั่นในศีลธรรมของชีวิตนั้นเมื่อเผชิญกับศัตรูผู้ให้ร้าย’

66

“ถ้อยคำของเขาคลายความกระวนกระวายใจของฉัน ฉันไปที่หีบของเธอและเปิดหีบด้วยกุญแจที่เธอเคยใส่ในมือของฉัน ฉันพบขวดแก้วขนาดเล็กใส่น้ำหอมชั้นยอด และช่างๆ มีลูกประคำ สร้อยคอประการัง และแหวนสามวงติดพลอยสีฟ้า พลอยคอนิเลียนและทับทิม, ขณะที่ฉันจ้องมองข้าวของทางโลกของเธอ ฉันรำพึงถึงสภาพแวดล้อมของชีวิตที่เต็มไปด้วยเหตุการณ์ต่างๆ ของเธอ และระลึกด้วยความพิศวงอย่างระทึกถึงความกล้าหาญอย่างไม่ครั้นคร้าม ความไฟแรง สำนึกอันสูงส่งในหน้าที่และความอุทิศตนที่ไม่มีข้อสงสัยของเธอ, ฉันนึกถึงความสำเร็จด้านวรรณกรรมของเธอ และครุ่นคิดถึงการถูกคุมขัง ความอับอายและการถูกให้ร้าย ที่เธอเคยเผชิญด้วยความแกร่งกล้าอย่างที่ไม่มียุติธรรมอื่นใดในดินแดนของเธอสามารถสำแดง, ฉันนึกภาพใบหน้าที่มีเสน่ห์นั้นซึ่งอนิจจา เวลาที่ถูกฝังอยู่ภายใต้กองดินและก้อนหิน, ความทรงจำเกี่ยวกับวาลาคมคายที่แรงกล้าของเธอทำให้หัวใจของฉันอบอุ่น ขณะที่ฉันทวนถ้อยคำที่หลุดออกมาจากริมฝีปากของเธอบ่อยๆ, สำนึกในความรู้อันไพศาลและความเชี่ยวชาญคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของอิสลามของเธอ แวบเข้ามาจิตใจของฉันอย่างทันใด เหนืออื่นใดความจงรักภักดีที่แรงกล้าต่อศาสนาที่เธออ้าแขนรับ ความร้อนแรงขณะที่เธอถกเหตุผลสนับสนุนความมุ่งหมายของศาสนา การรับใช้ที่เธอให้แก่ศาสนา เคารวะที่ร้ายและความทุกข์ทรมานที่เธอสู้ทนเพื่อเห็นแก่ศาสนา ตัวอย่างที่เธอให้แก่บรรดาสาวกของศาสนา แรงแหวนที่เธอให้แก่ความคืบหน้าของศาสนา ชื่อที่เธอแกะสลักสำหรับตนเองในหัวใจของเพื่อนร่วมชาติ ทั้งหมดนี้ฉันระลึกถึงขณะที่ฉันยืนอยู่ข้างๆ หีบของเธอ และสงสัยว่าอะไรสามารถชักนำสตรีที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ให้ละทิ้งความร่ำรวยและเกียรติที่ล้อมรอบเธอ และเป็นแนวร่วมกับศาสนาของชายหนุ่มผู้ไม่เป็นที่รู้จักแห่งซีราซ, ฉันคิดอยู่ในใจว่าอะไรหรือคือความลับของอานุภาพที่ฉีกเธอขาดจาก

และน่าสนใจที่สุดของศาสนาอย่างแน่นอน” เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “ในกาซวินเธอได้รับการพิจารณาอย่างชอบธรรมว่าเป็นอัจฉริยะบุคคล” ยิ่งไปกว่านั้นเขาเขียนไว้ว่า “หลายคนที่รู้จักเธอและได้ยินเธอ ณ ช่วงเวลาที่ต่างกันในชีวิตของเธอต่างบอกข้าพเจ้าตรงกันว่า...เวลาที่เธอพูด กลุ่มผู้ฟังของเธอถูกปลุกเร้าถึงส่วนลึกของวิญญาณและเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมจนน้ำตาไหลบ่อยครั้ง” เซอร์วาเลนไทน์ ไครอล เขียนไว้ว่า “ไม่มีการรำลึกใดเป็นที่เคารพอย่างลึกซึ้งกว่าหรือจุดความศรัทธาที่ยิ่งใหญ่กว่าการรำลึกถึงเธอ และอิทธิพลที่เธอใช้ในเวลาที่เธอยังมีชีวิตยังคงเป็นประโยชน์ต่อเพศของเธอ” นักประพันธ์และกวีผู้ยิ่งใหญ่แห่งตุรกีอย่างโซเลมาน นาซิม เบ อทานไว้ในหนังสือของเขาเกี่ยวกับชาวบาบิวว่า “โอ ทาเฮเรห์! เธอมีค่ามากกว่ากษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์หนึ่งพันคน!” “อุดมคติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของความเป็นสตรีคือทาเฮเรห์” คือคำสรรเสริญที่ให้แกเธอโดยมารดาของประธานาธิบดีคนหนึ่งของออสเตรีย Mrs. Marianna Hainisch “...ฉันจะพยายามทำเพื่อสตรีชาวออสเตรียอย่างที่ทาเฮเรห์สละชีวิตทำเพื่อสตรีชาวเปอร์เซีย”

ผู้ชื่นชมเธออย่างแรงกล้ามีมากมายและหลากหลาย ผู้ซึ่งทั่วทั้งห้าทวีปกระตือรือร้นที่จะรู้จักเธอมากขึ้น มีคนมากมายซึ่งการปฏิบัติตนของพวกเขาประเสริฐขึ้นด้วยตัวอย่างที่ให้แรงบันดาลใจของเธอ ได้ท่องจำโคลงที่ไม่มีที่เปรียบของเธอ หรือแต่งเพลงให้กับบทกวีของเธอ ดวงตาของพวกเขาเรืองรองด้วยจินตภาพของวิญญาณที่ไม่ยอมแพ้ของเธอ หัวใจของพวกเขาเห็ดทูนความรักและความชื่นชมเธออย่างเต็มที่ที่กาลเวลาไม่สามารถทำให้เลือนราง และในวิญญาณของพวกเขาถูกใหม่ด้วยความมุ่งมั่นที่จะย่างเท้าอย่างไม่ครั้นคร้ามด้วยความจงรักภักดีเดียวกัน บนหนทางที่เธอเลือกให้ตัวเองและไม่เคยเบี่ยงเบนออกไป ตั้งแต่วันที่เธอเปลี่ยนศาสนาไปจนถึงชั่วโมงแห่งความตายของเธอ

บ้านและญาติพี่น้อง และคำจูนเธอตลอดภารกิจที่เป็นพายุ และในที่สุดพาเธอไปสู่หลุมศพ? ฉันไตร่ตรองดูว่าพลังอำนาจนั้นเป็นของพระเจ้าหรือไม่? มือของพระเจ้าทรงมหิทธานุภาพใช่หรือไม่ที่นำทางชะตาชีวิตและกำกับวิถีของเธอท่ามกลางภยันตรายในชีวิต?

67

“วันที่สามหลังจากการสละชีวิตของทาเฮเรห์ [สิงหาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395)] ผู้หญิงที่เธอสัญญาไว้ว่าจะมาได้มาถึง ฉันสอบถามชื่อของเธอและเมื่อพบว่า เป็นชื่อเดียวกันกับที่ทาเฮเรห์บอกไว้ จึงส่งมอบห่อที่ฉันได้รับมอบหมายให้แก่มือของเธอ ฉันไม่เคยพบผู้หญิงคนนั้นมาก่อนและไม่ได้เห็นเธออีกเลย” [1]

68

ชื่อของสตรีมตะนั้นคือฟาติเมห์ เป็นชื่อที่บิดาของเธอตั้งให้ นามสกุลของเธอคืออูมเม ซัลมีห์ตามครอบครัวและญาติพี่น้อง ผู้ซึ่งระบุเธอด้วยชื่อว่าซาคีเยห์ เธอเกิดในปี ฮ.ศ.1233 (ค.ศ.1817-18) ปีที่เป็นพยานต่อการประสูติของพระบาฮาอูลลาห์ เธออายุได้สามสิบหกปีตอนที่สละชีวิตในเตหะราน, ขอให้คนรุ่นอนาคตสามารถนำเสนอเรื่องราวชีวิตของเธออย่างคู่ควร ซึ่งคนรุ่นเดียวกับเธอหาได้ตระหนักอย่างเพียงพอ, ขอให้นักประวัติศาสตร์ในอนาคตสังเกตเห็นอิทธิพลเพิ่มขึ้นของเธอ และบันทึกการรับใช้ที่ไม่มีเหมือนที่สตรีผู้ยิ่งใหญ่ให้แก่ดินแดนของเธอและประชาชนในดินแดนนั้น ขอให้บรรดาสาวกของศาสนาที่เธอรับใช้อย่างดีพยายามเอาอย่างเธอ เล่าการกระทำของเธอ เก็บรวบรวมงานเขียนของเธอ คลื่นความลับของพรสวรรค์ของเธอ และสถาปนาเธอไว้ในความทรงจำและความรักของประชาชนและวงศ์ตระกูลทั้งหลายของโลกไปตลอดกาล [2]

[1] ดู *Journal of the Royal Asiatic Society*, ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432), article 6, p.492

[2] Lord Curson กล่าวไว้ใน *Persia and Persian Question*, vol. 1, p.497, note 2 ว่า “ความงามและศุนย์กลางอำนาจที่เป็นสตรีก็ให้ความศรัทธาแก่ความเชื่อใหม่ทางศาสนาเช่นกัน และความอาจหาญของกวีหญิงที่น่ารักแต่โชคไม่ดีแห่งกาซวินนั้นคือซารีน ทาจ (มังกูทอง) หรือโกรราโกล เอยัน (ผู้ปลอมโยนดวงตา) ผู้ซึ่งโดยการโยนผ้าคลุมหน้าออกและถือคบไฟของผู้เผยแพร่ศาสนาไปกว้างไกล คือหนึ่งในเหตุการณ์ตอนที่สะเทือนใจที่สุดในประวัติศาสตร์สมัยใหม่”

Valentine Chirol บันทึกไว้ใน *The Middle East Question*, p.124 ว่า “ไม่มีการรำลึกใดเป็นที่เคารพสักซึ่งกว่าหรือจุดความศรัทธาที่ยิ่งใหญ่กว่าการรำลึกถึงเธอ (ทาเฮเรห์) และอิทธิพลที่เธอใช้ในเวลาที่เธอยังมีชีวิตยังคงเป็นประโยชน์ต่อเพศของเธอ”

A Traveller's Narrative, Note Q, p.213 กล่าวไว้ว่า “การปรากฏของสตรีอย่างโกรราโกล เอยัน (ทาเฮเรห์) ในประเทศใดและยุคไหนก็ตาม เป็นปรากฏการณ์ที่หาได้ยาก แต่ในประเทศอย่างเปอร์เซียนี้คือสิ่งมหัศจรรย์ไม่เพียงเท่านั้น เกือบจะเป็นปาฏิหาริย์, เธอไม่มีที่เปรียบปานและจะไม่ถูกลืมเพราะความงามที่น่าพิศวง พรสวรรค์ทางสติปัญญาที่หาได้ยาก วาจาคมคายที่ร้อนแรง ความอุทิศตนที่ไม่เกรงกลัว และการสละชีวิตที่รุ่งโรจน์ของเธอเช่นเดียวกัน, หากศาสนาบาไฮไม่มีความยิ่งใหญ่อื่นใดมากกล่าวอ้าง การกล่าวอ้างว่าศาสนานี้ได้ผลิตวีรสตรีอย่างโกรราโกล เอยันก็เพียงพอ”

Sir Francis Younghusband บันทึกไว้ใน *The Gleam*, pp.202-3 ว่า “บุคคลที่น่าทึ่งเกือบที่สุดในการเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้คือกวีหญิงโกรราโกล เอยัน เธอเป็นที่รู้จักในด้านคุณความดี ความเคร่งศาสนาและวิชาของเธอ และเปลี่ยนศาสนาในที่สุดเมื่อได้อ่านวณะบางท่อนและบางคำเคี้ยวเช็ญของพระบ๊อบ เธอมีความศรัทธาเข้มแข็งถึงขนาดว่า แม้ว่าจะทั้งร่ำรวยและสูงศักดิ์เธอก็สละความมั่งคั่ง ลูก ชื่อและตำแหน่งเพื่อการรับใช้พระเจ้าเป็นท่านาย (พระบ๊อบ) ของเธอ และตั้งทำประกาศและสถาปนาความเชื่อเฉพาะของพระองค์...ความงามของวาจาของเธอขึ้นดังดุจดุจดุตาแยกไปจากงานฉลองสมรส ที่หาได้ฟังดนตรีที่เจ้าภาพจัดหามา และวาทะท่อนต่างๆ ของเธอคือหนึ่งในวาทะที่ปลุกเร้าใจที่สุดในภาษาเปอร์เซีย”

Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, pp.114, 115 ว่า “เมื่อมองย้อนกลับไปดูภารกิจช่วงสั้นๆ ของโกรราโกล เอยัน สิ่งที่น่าประทับใจเราเป็นสำคัญคือความศรัทธาที่ร้อนแรงและความไม่ฝักใฝ่ทางโลกอย่างสิ้นเชิงของเธอ, ความจริงแล้วสำหรับเธอดังเช่นเป็นที่กล่าวไว้สำหรับโคดุส โลกนี้เป็นเพียงธุลีกำมือหนึ่ง, เธอยังเป็นนักพูดที่คมคายและมีประสบการณ์ในระดับขั้นที่ประณีตของบทกวีเปอร์เซีย, หนึ่งในไม่กี่บทกวีของเธอที่เป็นที่รู้จักกันถึงต่อนั้นน่าสนใจเป็นพิเศษ เพราะว่าความเชื่อที่บทกวีนั้นแสดงออกในลักษณะที่เป็นมนุษย์ของพระเจ้าเป็นเจ้าของใครคนหนึ่ง (ที่นี่เรียกว่าพระเจ้าเป็นนาย) ซึ่งคำกล่าวอ้างของเขาเมื่อใดที่ถูกยกขึ้นมากกล่าว จะได้รับการยอมรับโดยทั่วไป, ใครคือบุคคลสำคัญนี้? ดูเหมือนว่าโกรราโกล เอยันคิดว่าเขาเข้าไปในการนำคำกล่าวอ้างนี้ออกมา มีใครหรือที่คิดถึงได้นอกจากพระบาฮาอูลลาห์ กวีสตรีนี้เป็นบาไฮที่แท้จริง”

บุคคลที่ดีเด่นอีกคนหนึ่ง ในหมู่สาวกของพระบ๊อบซึ่งพบกับความตายระหว่างช่วงเวลาไกลาหลที่ท่วมทันเตหะราน คือซียิด ฮุสเซนเน่ ยาซดี ซึ่งเป็นเลขานุการของพระบ๊อบทั้งในมาห์คูและเซห์ริค, เขามีความรู้เกี่ยวกับคำสอนของศาสนาถึงขนาดว่า พระบ๊อบในธรรมจารึกหนึ่งถึงมีร์ชา ยาห์ยาทรงเร่งเร้าเขาให้แสวงหาความกระฉ่างจากเขาในเรื่องใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์, ซียิด ฮุสเซนเน่เป็นบุรุษผู้มีชื่อเสียงและประสบการณ์ที่พระบ๊อบให้ความไว้วางใจที่สุดและอยู่ร่วมกันอย่างสนิทสนมที่สุด, หลังจากการสละชีวิตของพระผู้เป็นท่านนายของเขาในทาบรีช เขาทนความเจ็บปวดทรมานของการถูกกักขังในห้องขังใต้ดินในเตหะราน เป็นการกักขังที่สิ้นสุดลงที่การสละชีวิตของเขา, พระบาฮาอูลลาห์ทรงช่วยบรรเทาความยากลำบากมากที่เขาทนทุกข์ เป็นประจำทุกเดือนพระองค์ส่งความช่วยเหลือทางการเงินใดๆ ก็ตามที่จำเป็นให้แก่เขา เขาได้รับการสรรเสริญและชื่นชมแม้แต่โดยผู้คุมที่เฝ้าดูเขา, การเป็นสหายนีกับพระบ๊อบเป็นเวลานานระหว่างวันทำยๆ ที่เป็นมรสุมของชีวิตของพระองค์ ทำให้เขามีความเข้าใจลึกซึ้งและประสาทวิญญูญาณเขาด้วยอานุภาพที่เขาถูกลิขิตให้สำแดงมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อวันเวลาของชีวิตบนโลกนี้ของเขาใกล้จะสิ้นสุดลง, เขาอนอนอยู่ในคุกปรารถนาเวลาที่จะถูกเรียกให้ไปหาความตายคล้ายกับพระผู้เป็นท่านนาย (พระบ๊อบ) ของเขา, ด้วยถูกลิขิตรอนเอกสิทธิ์ของการสละชีวิตในวัน

ibid., pp.115-16 บันทึกไว้ว่า "การเก็บเกี่ยวสิ่งทีหว่านไว้ในดินแดนอิสลามโดยโกรร์ราโหล เอย์น บัดนี้กำลังปรากฏให้เห็น จดหมายฉบับหนึ่งถึง 'เครื่องจักรภพคริสเตียน' มิถุนายนที่แล้วแจ้งให้เราทราบ ว่า ผู้สนับสนุนสิทธิเลือกตั้งของสตรีตุรกีสี่สิบคนกำลังถูกเนรเทศจากคอนสแตนติโนเปิ้ลไปอ็อคคา (คุกของพระบาฮาอูลลาห์เป็นเวลานาน) ในระหว่างไม่กี่ปีที่ผ่านมาแนวความคิดของการมีสิทธิเลือกตั้งของสตรีได้แพร่กระจายไปอย่างเจียบๆ ช่างหลังฮารีม พวกผู้ชายไม่รู้เรื่องนี้ ทุกคนไม่รู้เรื่องนี้ และบัดนี้ประตูหน้าต่างออกอย่างทันใด และพวกผู้ชายในคอนสแตนติโนเปิ้ลคิดว่าจำเป็นที่จะต้องหันไปใช้มาตรการรุนแรง สโมสรรทั้งหลายเพื่อสิทธิเลือกตั้งของสตรีได้รับการจัดตั้ง คำร้องซึ่งรวมการเรียกร้องของสตรีเข้าไว้ถูกร่างขึ้นมาและแจกจ่าย วารสารและนิตยสารสตรีเกิดขึ้นมาและตีพิมพ์บทความยอดเยี่ยมต่างๆ การประชุมที่เปิดสำหรับทุกคนถูกจัดขึ้น จากนั้นวันหนึ่งบรรดาสมาชิกของสโมสรรเหล่านี้จำนวนสี่ร้อยคน หึงผ้าคลุมหน้า, พวกคร่ำครึซึ่งเป็นชนชั้นหัวโบราณของสังคมสะดุ้งตกใจ ชายมุสลิมที่ดีทั้งหลายตื่นตระหนก และรัฐบาลถูกบีบบังคับให้ทำอะไรบางอย่าง, สตรีสี่ร้อยคนที่รักเสรีภาพเหล่านี้ถูกแบ่งออกเป็นหลายกลุ่ม กลุ่มหนึ่งซึ่งประกอบด้วยสี่สิบคนถูกเนรเทศไปอ็อคคาและจะไปถึงอีกไม่กี่วัน ทุกคนกำลังพูดถึงเรื่องนี้ และเป็นที่น่าประหลาดใจจริงๆ ที่ได้เห็นว่ามีคนจำนวนมากมายเพียงไร สนับสนุนการถอดผ้าคลุมหน้าออกจากใบหน้าของสตรี ผู้ชายหลายคนที่ข้าพเจ้าได้คุยด้วยคิดว่าธรรมเนียมนี้ไม่เพียงแต่พื้นสมัย แต่สกัดกั้นความคิด, ทางการตุรกีซึ่งคิดจะดับไฟแห่งเสรีภาพนี้ ได้เติมเปลวไฟนั้นให้แรงขึ้นอย่างมาก และการกระทำที่ลูแก่อำนาจของพวกเขาได้ช่วยก่อให้เกิดความคิดเห็นสาธารณะชนที่กว้างขึ้นและความเข้าใจที่ดีขึ้นอย่างมีแก่นสารเกี่ยวกับปัญหาที่สำคัญยิ่งนี้"

Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.136 ว่า "ผู้เผยแพร่ศาสนาอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นสตรีที่ข้าพเจ้ากล่าวถึง ได้มาที่กาซวิน ไม่ต้องสงสัยว่าในเวลาเดียวกันเธอเป็นจุดหมายของการเคารพสูงสุดของชาวบาบี และเป็นหนึ่งในการสำแดงที่น่าหลงใหลอย่างสะดุดตาที่สุดของศาสนานั้น"

ibid., p.150 บันทึกไว้ว่า "หลายคนรู้จักเธอและได้ยินเธอ ณ ช่วงเวลาที่ต่างกันในชีวิตของเธอต่างบอกข้าพเจ้าตรงกันว่า สำหรับผู้มีวิชาและรู้จากการอ่านเป็นอย่างดี ลักษณะเด่นเฉพาะตัวของปาฐกถาของเธอคือความเรียบง่ายอย่างน่าทึ่ง และกระนั้นเวลาที่เธอพูด กลุ่มผู้ฟังของเธอถูกปลุกเร้าถึงส่วนลึกของวิญญูญาณและเปี่ยมไปด้วยความชื่นชมจนน้ำตาไหลบ่อยครั้ง" ibid., p.137 บันทึกไว้ว่า "ถึงแม้ว่าชาวมุสลิมและชาวบาบีพูดด้วยถ้อยคำอันสูงส่งที่สุดถึงความงามของ 'ผู้ปลอมโยนดวงตา' นี้อยู่เหนือกว่าการโต้แย้งว่าสติปัญญาและอุปนิสัยใจคอของหญิงสาวคนนี้น่าทึ่งกว่าที่เล่ามา, จากการใช้การสนทนาที่มีวิชาเกือบทุกวัน ดูเหมือนว่าเมื่อเยาว์วัยเธอมีความสนใจอย่างลึกในการสนทนาดังกล่าว, ดังนั้นที่เกิดขึ้นคือเธอมีความสามารถที่เชี่ยวชาญในการเข้าใจการถกเหตุผลที่ล้าลึกของบิดา ลุง ลูกพี่ลูกน้องและบัดนี้สามีของเธอได้ดียิ่ง และถึงกับโต้เหตุผลกับพวกเขา และทำให้พวกเขาประหลาดใจด้วยพลังและความเฉียบแหลมของปัญญาของเธอ, ในเปอร์เซียเราไม่เห็นสตรีอยู่อยู่กับกิจกรรมทางปัญญาบ่อยนัก แต่กระนั้นก็ตามสิ่งนี้เกิดขึ้นบางครั้ง, ที่ไม่ธรรมดาจริงๆ คือการพบสตรีที่มีความสามารถของโกรร์ราโหล เอย์น เธอไม่เพียงพัฒนาความรู้ภาษาอาหรับของเธอไปถึงระดับที่ไม่ธรรมดาของความสมบูรณ์เลิศ แต่ยังดีเด่นในความรู้เกี่ยวกับคำสอนปรัมปราของอิสลาม และการตีความที่ต่างกันของนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายและวรรคทั้งหลายในคัมภีร์โกรอ่านซึ่งเป็นที่โต้แย้งกัน, ในกาซวินเธอได้รับการพิจารณาอย่างชอบธรรมว่าเป็นอัจฉริยบุคคล"

เดียวกับพระบ็อบซึ่งเป็นความปรารถนาสูงสุดของเขาที่จะบรรลุ บัดนี้เขารอคอยอย่างกระตือรือร้นชั่วโมงที่จะเป็นครวของ เขา ที่จะดื่มถึงกันถ้วยที่ได้สัมผัสริมฝีปากของพระองค์, หลายครั้งที่เจ้าหน้าที่ชั้นนำทั้งหลายแห่งเตหะรานพยายามชักนำเขาให้ยอมรับข้อเสนอที่จะปลดปล่อยเขาจากความเข้มงวดกวดขันของการถูกจำคุกและความตายที่ทารุณยิ่งกว่าที่รออยู่ข้างหน้า เขาปฏิเสธอย่างแน่วแน่ น้ำตาของเขาหลั่งออกมาจากดวงตาไม่หยุด น้ำตาที่เกิดจากความปรารถนาจะได้เห็นอีกครั้งใบหน้าที่เปล่งปลั่งส่องแสงอย่างเจิดจ้าท่ามกลางความมืดของการถูกคุมขังอย่างโหดร้ายในอาเซอร์ไบจาน และแสงเรืองรองของเขาทำให้ความหนาวเย็นของคืนฤดูหนาวอบอุ่น, ขณะที่อยู่ในความมืดมัวของห้องขัง เขารำพึงถึงวันที่เบิกบานในธรรมอยู่กับพระผู้เป็นท่านนาย พระผู้ซึ่งเป็นคนเดียวที่สามารถขับไล่ความเจ็บปวดรวดร้าวที่เกาะกินวิญญาณของเขาด้วยแสงสว่างแห่งการอยู่กับพระองค์ก็มาสู่เขา, พระผู้พลบโยนเขาไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระบาฮาอุลลาห์เอง ซียิด ฮุสเซนมีเอกสิทธิ์ในการอยู่กับพระองค์จนกระทั่งชั่วโมงแห่งความตายของเขา, มือของอาซิส ชานะ ชาร์ดาร์ซึ่งตีหาเฮเรห์จนร่วง คือมือที่ตีถึงตายเลขานุการและบางครั้งเป็นเพื่อนนักโทษของพระบ็อบ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องสาธยายสภาพแวดล้อมของความตายที่ฆาตกรชาร์ดาร์นั้นทำกับเขา, เพียงพอที่จะกล่าวว่าซียิด ฮุสเซนเช่นกันเหมือนกับพวกที่ไปก่อนเขา ได้ดื่มถ้วยที่เขาโหยหาอย่างลึกซึ้งมานานในสภาพแวดล้อมของความโหดเหี้ยมที่น่าอัปยศ ^[1]

70

บัดนี้ข้าพเจ้าจะเดินหน้าเล่าสิ่งที่บังเกิดกับสหายที่เหลือของพระบ็อบ ผู้ซึ่งมีเอกสิทธิ์ในการร่วมรับความสยองของการถูกกักขังกับพระบาฮาอุลลาห์, จาคริมฝีปากของพระองค์เองข้าพเจ้าได้ยินเรื่องราวต่อไปนี้บ่อยครั้งว่า : *“ทุกคนที่ถูกขังด้วยพายุที่กระโชกกระหว่างปีที่นำทรงจำนั้นในเตหะรานคือเพื่อนนักโทษของเราในชื่ออาห์ ซาลที่ซึ่งเราถูกกักขัง, เรากอดกันกลมอยู่ในห้องขังเดียวกัน เท้าของพวกเราถูกสวมตรวน คอของพวกเราถูกล่ามด้วยโซ่ที่กดเนื้อที่สุด อากาศที่เราหายใจเต็มไปด้วยสิ่งเจือปนที่เหม็นเน่าที่สุด ขณะที่พื้นที่เราถูกปกคลุมไปด้วยสิ่งสกปรกและเต็มไปด้วยแมลง ไม่มีรังสีของแสงสว่างทะลุผ่านเข้าไปในห้องขังใต้ดินที่ติดเชื่อนั้นหรือทำให้ความเย็นเป็นน้ำแข็งในนั้นอุ่น, เราถูกจัดเป็นสองแถวหันหน้าเข้าหากัน เราสอนพวกเขาให้กล่าวขำจนะบางท่อนซึ่งพวกเขาสวดทุกคืนอย่างไฟแรงที่สุด แถวหนึ่งจะสวดว่า ‘พระผู้เป็นเจ้าของเพียงพอสสำหรับข้าพเจ้า แท้จริงแล้วพระองค์เพียงพอสสำหรับทุกสิ่ง!’ แล้วอีกแถวหนึ่งจะตอบว่า ‘ขอให้ผู้ที่เชื่อใจจงวางใจในพระองค์’ กลุ่มประสานเสียงที่ปรदानี้จะร้องเสียงสั้นไปจนถึงรุ่งสาง เสียงของพวกเขากังวานไปทั้งห้องขังใต้ดิน และทะลุผ่านกำแพงหนาไปถึงหูของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ซึ่งวังของเขายู่ไม่ไกลจากสถานที่จำคุกพวกเรา, เป็นที่รายงานว่าเขาอุทานว่า ‘เสียงนี้หมายความว่าอะไร?’ พวกเขาตอบว่า ‘นั่นเป็นเพลงสดุดีที่ชาวบาบีกำลังสวดในคุก’ กษัตริย์ซาห์ไม่แสดงความคิดเห็นต่อ หรือพยายามรังความศรัทธาที่นักโทษทั้งหลายของเขาแสดงให้เห็นต่อไปทั้งๆ ที่ถูกกักขังอย่างน่าขนพอง*

71

“วันหนึ่งมีการนำถาดเนื้ออย่างมาที่คุกของเรา ซึ่งพวกเขาแจ้งเราว่ากษัตริย์ซาห์สั่งให้นำมาแจกจ่ายในหมู่นักโทษ เราได้รับการบอกว่า ‘กษัตริย์ซาห์ซึ่งรักชาติยิ่งที่ให้อำนาจไว้’ ได้เลือกวันนี้ให้เสนอเนื้อแก่แก่เจ้าทุกคนตามสัญญา’ สหายทั้งหลายของเราเจ็บกริบและคาดหวังเราให้ตอบในนามของพวกเขา เราตอบว่า ‘เราขอคืนของขวัญนี้ให้แก่ท่าน สิ่งที่คุณเสนอมาให้นี้ไม่จำเป็นสำหรับเรา’ คำตอบที่เราให้คงจะทำให้ยามหงุดหงิดมากหาก

[1] *God Passes By*, p.66 กล่าวว่า “มือที่เหยียดออกไปดีเหล่าสาวกอย่างสาหัสในศาสนาที่ถูกทดสอบอย่างเจ็บปวด หาได้จำกัดอยู่ที่สาวกถูกแถวที่ถูกประหัตประหารของพระบ็อบ มือนั้นชูขึ้นด้วยความเดือดดาลและมุ่งมั่นพอกัน และตีผู้นำที่เหลืออยู่ไม่กี่คนจนร่วงด้วยความแรงพอกัน ซึ่งรอดชีวิตจากพายุแห่งความวิบัติที่ทำให้ผู้สนับสนุนศาสนาจำนวนมากสลายตัว, ทาเฮเรห์วีรสตรีอมตะผู้สวดความเรียงรองที่ไม่เสื่อมสูญมาแล้วให้กับทั้งเพศของเธอและศาสนาที่เธออ้าแขนรับ ถูกพัดลงไปและถูกกลืนในที่สุดโดยพายุกระโชกนี้, ซียิด ฮุสเซนเลขานุการของพระบ็อบและสหายร่วมถูกเนรเทศกับพระองค์ ซึ่งเป็นที่เก็บรักษาความปรารถนาสุดท้ายของพระองค์ที่ทรงไว้ใจ และเป็นพยานต่อเหตุการณ์มหัศจรรย์ทั้งหลายที่มากับการสละชีวิตของพระองค์ ก็ตกเป็นเหยื่อของความเดือดดาลของพายุนี้ทำนองเดียวกัน, มือนั้นถึงกับบังอาจชูขึ้นมาต่อต้านบุคคลที่ตระหนางอย่างพระบาฮาอุลลาห์, แต่ถึงแม้จะคว่ำตัวพระองค์ได้ ก็ตีพระองค์ให้ร่วงไม่ได้ มือนั้นทำให้ชีวิตของพระองค์ตกอยู่ในภยันตราย พิมพ์รอยแห่งความโหดร้ายไร้ปราณีที่ลบไม่ได้บนร่างกายของพระองค์ แต่ก็ไร้สมรรถภาพที่จะทำให้ภารกิจของพระองค์จบก่อนเวลาที่ถูกลิขิตให้ไม่เพียงแต่รักษาไฟที่พระวิญญาณของพระบ็อบจุดไว้ให้มีชีวิต แต่ยังคงให้เกิดเพลิงกาฬที่สว่างไสวกว่าพร้อมกันกับทำให้ความรุ่งโรจน์ของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบบรรลุจุดสมบูรณ์

พวกเขาไม่ได้อยากสวาปามอาหารที่เราไม่ยอมแตะต้อง, แม้ว่าสหายทั้งหลายของเราจะทรมาณด้วยความหิวเพียงคนเดียวในหมู่พวกเขาคือมีร์ซา ฮุสเซนเน โมโทวาลเลีย โคมิ แสดงความอยากจะกินอาหารที่ประมุขเลือกให้มาป้อนหน้าเรา, ด้วยความแกร่งกล้าที่อาจหาญอย่างแท้จริง เพื่อนักโทษทั้งหลายของเราอมสูทนชะตากรรมที่น่าสงสารที่ตนจำยอมโดยไม่บ่นพึมพำ แทนที่จะบ่นถึงการปฏิบัติที่กษัตริย์ชาห์จัดให้ตน การสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของหลุดจากกริมาปากของพวกเขาไม่หยุดหย่อน เป็นการสรรเสริญที่พวกเขาหาทางลิ้มความยากลำบากของการถูกกักขังอย่างทารุณ

72

“ทุกวันผู้คุมทั้งหลายจะเข้ามาในห้องขังแล้วเรียกชื่อสหายคนหนึ่งของเรา ส่งให้เขาลุกขึ้นและตามพวกเขาไปยังฐานของแท่นประหาร, เจ้าของชื่อนั้นช่างตบสนองต่อเสียงเรียกที่ซึ่งชั่งนั้นอย่างกระตือรือร้นเพียงไร! เมื่อถูกปลดโซ่อกเขาจะลุกขึ้นยืนทันทีแล้วเข้ามาถอดเราในสภาพที่ปิดอย่างควบคุมไม่ได้ เราจะหาทางปลอมโยนเขาด้วยการรับประกันเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์ในภพถัดไป และโดยการเติมเต็มหัวใจของพวกเขาด้วยความหวังและความเบิกบาน จะส่งเขาออกไปพิชิตมงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์, ถัดมาเขาจะถอดเพื่อนักโทษที่เหลือแล้วเดินหน้าไปตายโดยไม่ครั้นคร้ามอย่างที่เขามีชีวิตอยู่อย่างไม่ครั้นคร้าม, ไม่นานหลังจากการสละชีวิตของสหายแต่ละคนเหล่านี้ เราจะได้รับทราบจากเพชฌฆาตที่มาเป็นมิตรกับเรา เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของการตายของเหยื่อของเขา และความเบิกบานที่เหยื่อได้ทนทรมาณจนถึงจุดจบ

73

“คืนหนึ่งเราถูกปลุกขึ้นมาก่อนรุ่งเช้าโดยมีร์ซา अबدل วาฮาเบ ชีราซี ผู้ซึ่งถูกล่ามด้วยโซ่เดียวกันกับเรา เขาจากคาเซเมนและตามเรามาที่เตหะรานที่ซึ่งเขาถูกจับกุมและขังคุก เขากล่าวว่าเราตื่นอยู่หรือเปล่าแล้วเดินหน้าเล่าความฝันของเขาให้เราฟัง เขากล่าวว่า ‘คืนนี้ข้าพเจ้าได้เห็นขึ้นไปในที่ว่างเปล่าแห่งความงามและความไพศาลอย่างไม่มีสิ้นสุด ข้าพเจ้าดูเหมือนถูกยกขึ้นด้วยปีกที่พาข้าพเจ้าไปที่ใดก็ตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา วิญญาณของข้าพเจ้าเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกปิติที่เบิกบาน ข้าพเจ้าบินอยู่ในความไพศาลนั้นด้วยความฉับไวและง่ายดายที่ข้าพเจ้าไม่สามารถพรรณนา’ เราตอบว่า ‘วันนี้ถึงคราวของเจ้าที่จะเป็นพลีเพื่อศาสนา! ขอให้เจ้ามั่นคงและแน่วแน่จนถึงจุดจบ จากนั้นเจ้าจะพบว่าตัวเองเห็นอยู่ในที่ว่างเปล่าที่ไร้ขอบเขตเดียวกันนั้นอย่างที่เราเห็น ข้าพเจ้าผ่านอาณาจักรแห่งอิบิไตย์ที่ไม่รู้สิ้นด้วยความฉับไวและง่ายดายเดียวกัน และจ้องมองขอบฟ้าที่ไม่มีสิ้นสุดด้วยความปิติเดียวกัน’

74

“เช้าวันนั้นผู้คุมเข้ามาในห้องขังของเราอีกและเรียกชื่อของ अबدل วาฮาเบ เขาปลดโซ่อกแล้วลุกขึ้นยืนทันทีถอดเพื่อนักโทษแต่ละคน โอบเราไว้ในอ้อมแขนของเขา แล้วกอดตัวเราแนบหัวใจของเขาด้วยความรัก, ขณะนั้นเราค้นพบว่าเขาไม่มีร่องเท้าใส่ เราจึงให้ร่องเท้าของเราเองแก่เขา พูดคำสุดท้ายเป็นการให้กำลังใจและปลอบขวัญ แล้วส่งเขาออกไปยังสถานที่สละชีวิตของเขา, ภายหลังเพชฌฆาตมาหาเราและสดุดีจิตวิญญาณที่ชายหนุ่มผู้นี้แสดงออกด้วยภาษาที่ชื่นชมสรรเสริญ เราขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราสำหรับคำยืนยันนี้ที่เพชฌฆาตเองเป็นผู้ให้!”

7.5 พระบาฮาอูลลาห์ได้รับการปล่อยตัวและถูกเนรเทศ

[Bahá'u'lláh's release and banishment]

75

ความทุกข์ทรมาณทั้งหมดนี้และการแก้แค้นที่โหดเหี้ยมที่ทางการกระทำต่อพวกที่พยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์หาได้ระงับความโกรธของมารดาของกษัตริย์ชาห์, กลางวันและกลางคืนเธอยังคงโวยวายอย่างอาฆาตเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระบาฮาอูลลาห์ ผู้ซึ่งเธอยังถือว่าเป็นต้นตอที่แท้จริงของอาชญากรรมนี้ เธอยินทรานรื่องต่อเจ้าหน้าที่ทั้งหลายว่า “จงส่งมอบตัวเขาให้แก่เพชฌฆาต! มีความอดสูใดมากกว่านี้ที่ฉันซึ่งเป็นมารดาของกษัตริย์ชาห์ ไม่สามารถลงโทษอาชญากรให้สาสมกับการกระทำที่ชั่วช้าเหล่านั้น” เสียงร้องขอแก้แค้นของเธอซึ่งความเลือดเดือดที่ไร้ไถยาของเธอช่วยทำให้แรงขึ้น ถูกลิขิตไม่ให้เกิดการตอบ, แม้ด้วยเล่ห์กลของเธอพระบาฮาอูลลาห์ก็รอดพ้นจากชะตาที่เธอพยายามรบเร้าให้บังเกิด พระเจ้าผู้เป็นนักโทษถูกปล่อยตัวจากการถูกกักขังในที่สุด และสามารถลี้และสถาปนาอิบิไตย์นอกเขตแดนของราชอาณาจักรของบุตรชายของเธอ อย่างที่เธอไม่เคยคิดฝันว่าจะเป็นไปได้, เลือดที่หลังโดยกลุ่มวีรบุรุษที่ถูกจำคุกกับพระบาฮาอูลลาห์ในระหว่างปีที่ซึ่งเขาดำเนินในเตหะราน คือค่าไถ่สำหรับการปล่อยตัวพระองค์จากมือของศัตรู ที่หาทางขัดขวางพระองค์ไม่ให้บรรลุจุดประสงค์

ที่พระผู้เป็นเจ้าลิขิตสำหรับพระองค์, นับแต่เวลาที่พระองค์รับศาสนาของพระบ็อบ พระองค์ไม่เคยเลยโอกาสครั้งใดที่จะสนับสนุนศาสนาที่พระองค์อัศวานรับ พระองค์เผยตนเองต่อภยันตรายที่สาหัสทั้งหลายต้องเผชิญในสมัยเริ่มต้นของศาสนา, พระองค์คือสาวกคนแรกของพระบ็อบที่แสดงเป็นตัวอย่างของการละวางและการรับใช้ศาสนา, กระนั้นชีวิตของพระองค์แม้จะถูกกลุ่มรุมโดยความเสี่ยงและอันตรายทั้งหลายที่ภารกิจของพระองค์จะต้องเผชิญอย่างแน่นอน ก็ได้รับการละเว้นโดยพระผู้ทรงบริหารบาลเดียวกันนั้น ผู้ทรงเลือกพระองค์สำหรับงานซึ่งด้วยอัจฉริยภาพของพระองค์ ทรงถือว่ายังเร็วเกินไปที่จะประกาศอย่างเปิดเผย

76

การเขย่าวงศ์ที่เขย่าวงศ์เป็นเพียงหนึ่งในความเสี่ยงและอันตรายมากมายที่ชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์มีโอกาสเผชิญ, บุรุษ สตรีและเด็กในเมืองหลวงสันสะห่านต่อความอ้าวมืดของศัตรูที่ไล่ล่าเหยื่อ, ชายหนุ่มชื่ออับบาสซึ่งเคยเป็นคนรับใช้ของฮาจิ โซเลมาน ชาน และเนื่องด้วยดวงที่กว้างขวางของมิตรสหายที่เจ้านายของเขาเพาะไว้ จึงทราบหมดเกี่ยวกับชื่อและจำนวนและสถานที่อยู่อาศัยของสาวกทั้งหลายของพระบ็อบ เขาถูกศัตรูใช้เป็นเครื่องมือที่พร้อมสำหรับการดำเนินการตามแผนของตน เขาเป็นแนวร่วมกับศาสนาของเจ้านายและถือว่าตนเป็นหนึ่งในผู้สนับสนุนศาสนาที่ศรัทธาแรง ตั้งแต่เริ่มต้นของความอลหม่านเขาถูกจับกุมและบีบบังคับให้เปิดเผยทุกคนที่เขาถือว่าสัมพันธ์กับศาสนา, ด้วยทุกวิธีการให้รางวัลพวกเขาหาทางชักนำอับบาสให้เปิดเผยพวกที่เป็นเพื่อนสาวกของเจ้านายของเขา และเตือนว่าหากเขาไม่ยอมเปิดเผยชื่อคนเหล่านั้น เขาจะโดนวิธีทรมานที่อ้าวมืดมิดมนุษย์, เขาให้สัญญาว่าตนจะทำตามความต้องการของพวกเขาและจะแจ้งเหล่าผู้ช่วยของฮาจิ อาลี ชาน ฮาจิบูต โดวเลห์ และฟาร์ราช บาซีให้ทราบชื่อและที่อาศัยของคนเหล่านั้น, เขาถูกพาตัวไปตามถนนในเตหะรานและบอกให้ชี้ตัวทุกคนที่เขาจำได้ว่าเป็นสาวกของพระบ็อบ, ในลักษณะนี้ประชาชนจำนวนหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยพบหรือรู้จัก ถูกส่งมอบตัวให้กับมือของเหล่าผู้ช่วยของฮาจิ อาลี ชาน ซึ่งเป็นประชาชนที่ไม่เคยมีสายสัมพันธ์กับพระบ็อบและศาสนาของพระองค์ ประชาชนเหล่านี้ได้อิสรภาพคืนมาก็ต่อเมื่อได้จ่ายเงินบางอย่างแพงให้แก่พวกที่จับตนมา, เหล่าบริวารของฮาจิบูต โดวเลห์โลกถึงขนาดว่า พวกเขาขออับบาสเป็นพิเศษให้ส่งสัญญาณโดยการทำความเคารพทุกคนที่เขาคิดว่าเต็มใจและสามารถจ่ายเงินก้อนใหญ่สำหรับการปล่อยตัว, พวกเขาถึงกับบังคับอับบาสให้เปิดเผยบุคคลเหล่านั้นโดยข่มขู่ การปฏิเสธของเขาจะเต็มไปด้วยอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตของเขาเอง พวกเขาให้สัญญาบ่อยครั้งว่าจะแบ่งเงินที่พวกเขามุ่งมั่นจะรีดไถจากเหยื่อทั้งหลายให้แก่อับบาส

77

อับบาสผู้นี้ถูกพาไปที่ซื่อฮาห์ ซาลและแนะนำตัวต่อพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซึ่งเขาเคยพบก่อนหน้านี้ในหลายโอกาสตอนที่อยู่กับเจ้านาย โดยหวังว่าเขาจะทรยศพระองค์ พวกเขาสัญญาว่ามารดาของกษัตริย์ซาห์จะให้รางวัลเขาอย่างเกินพอสำหรับการทรยศดังกล่าว, ทุกครั้งที่ถูกนำตัวไปพบพระบาฮาอุลลาห์ อับบาสหลังจากที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์และจ้องมองใบหน้าพระองค์อยู่ชั่วขณะ จะไปจากสถานที่นั้นโดยปฏิเสธอย่างแน่นย้าว่าไม่เคยเห็นพระองค์, เมื่อพยายามเช่นนี้ไม่สำเร็จพวกเขาหันไปใช้ยาพิษด้วยหวังจะได้ความดีความชอบจากมารดาของประมุข พวกเขาสามารถตัดการลำเลียงอาหารที่พระผู้เป็นนักโทษได้รับอนุญาตให้รับจากทางบ้านของพระองค์แล้วผสมยาพิษกับอาหารนั้นโดยหวังจะทำให้พระองค์ถึงตาย มาตการนี้แม้ว่าจะทำให้สุขภาพของพระองค์ทรุดไปเป็นปีๆ ก็ไม่บรรลุจุดประสงค์

78

ในที่สุดศัตรูถูกชักนำให้ยุติการถือว่าพระบาฮาอุลลาห์คือตัวการสำคัญของการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาห์และตัดสินใจย้ายความรับผิดชอบสำหรับการกระทำนี้ไปที่อาซิม ผู้ซึ่งบัดนี้พวกเขากล่าวหาว่าเป็นต้นตอที่แท้จริงของอาชญากรรม, ด้วยวิธีนี้พวกเขาพยายามให้ได้รับความโปรดปรานของมารดาของกษัตริย์ซาห์ ซึ่งพวกเขาละโมบอย่างยิ่ง, ฮาจิ อาลี ชานยินดียิ่งที่จะสนับสนุนความพยายามของพวกเขา, เนื่องด้วยเขาเองไม่มีส่วนในการคุมขังพระบาฮาอุลลาห์ เขาฉวยโอกาสที่เปิดให้ประณามอาซิม ผู้ซึ่งเขาจับกุมมาได้สำเร็จในฐานะผู้ย่งที่เป็นตัวการสำคัญ

79

เสนาบดีรัสเซียผู้ซึ่งกำลังเฝ้าดูสถานการณ์ความเป็นไป และเกาะติดอย่างใกล้ชิดกับสภาวะแวดล้อมของพระบาฮาอุลลาห์โดยสายลับคนหนึ่ง ได้มีข่าวสารที่ใช้ถ้อยคำรุนแรงผ่านสามของตนไปถึงนายกรัฐมนตรี ซึ่งในข่าวสารนี้เขาคัดค้านการกระทำของนายกรัฐมนตรี เสนอแนะให้ผู้นำข่าวคนหนึ่งมุ่งหน้าไปยังซื่อฮาห์ ซาลกับผู้แทนคนหนึ่งที่รัฐบาลไว้วางใจและฮาจิบูต โดวเลห์ และที่นั่นลงขอผู้นำที่พึงได้การยอมรับให้ประกาศความ

คิดเห็นของตนอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับฐานะของพระบาฮาอุลลาห์ เสนาบดีรัชเสี่ยเขียนว่า “สิ่งใดก็ตามที่ผู้นำนั้นประกาศไม่ว่าเป็นการสรรเสริญหรือประณาม ข้าพเจ้าคิดว่าควรบันทึกไว้ทันที และควรใช้เป็นฐานอ้างอิงสำหรับการพิพากษาสุดท้ายที่ควรประกาศในเรื่องนี้”

80

นายกรัฐมนตรีสัญญากับสามว่า ตนจะทำตามคำแนะนำของเสนาบดีรัชเสี่ย และถึงกับกำหนดเวลาสำหรับผู้นำชาวไฮไปสมทบกับผู้แทนของรัฐบาลและฮาจิบูต โดวเลห์แล้วมุ่งหน้าไปยังซีอาห์ ซาล

81

เมื่อถูกถามว่าเขาถือว่าพระบาฮาอุลลาห์เป็นผู้นำที่รับผิดชอบกลุ่มที่พยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาห์หรือไม่ อาซิมตอบว่า : “ผู้นำของชุมชนนี้ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากซียิดเต บ็อบซึ่งถูกสังหารในทาบรีซ และการสละชีวิตของพระองค์ชักนำข้าให้ลุกขึ้นแก้แค้นให้กับความตายของพระองค์ ข้าคนเดียวเป็นคนคิดแผนนี้และพยายามดำเนินการตามแผน ชายหนุ่มที่ดิงกษัตริย์ซาห์จากหลังกมาไม่ใช่ใครอื่นนอกจากซาเดเค ทาบรีซคนรับใช้ในร้านขายลูกกวาดในเตหะราน ซึ่งทำการรับใช้ข้ามาสองปี, เขาถูกปลุกเร้าด้วยความปรารถนาที่ร้อนแรงยิ่งกว่าความปรารถนาของข้าที่จะแก้แค้นให้กับการสละชีวิตของพระผู้นำของเขา อย่างไรก็ตามเขากระทำการรีบร้อนเกินไปและทำให้ความพยายามของเขาไม่สำเร็จ”

82

ถ้อยคำให้การของอาซิมถูกบันทึกโดยทั้งสามของเสนาบดีรัชเสี่ยและผู้แทนของนายกรัฐมนตรี ผู้ซึ่งเสนอบันทึกนั้นไปยังมีร์ซา ออกอ ซาน, เอกสารที่ส่งให้กับมือของเขาเป็นเหตุสำคัญของการปลดปล่อยพระบาฮาอุลลาห์จากการถูกจองจำ

83

ดังนั้นอาซิมถูกส่งมอบให้กับมือของเหล่าโอลามา ผู้ซึ่งแม้ว่าร้อนใจอยากให้อาซิมตายเร็วๆ ก็ถูกขัดขวางด้วยความสังเลใจของมีร์ซา อาโบล กอเซมอิหม่ามโฆเมห์แห่งเตหะราน, เพราะว่าเดือนโมฮาร์รามใกล้เข้ามา ฮาจิบูต โดวเลห์ได้ชักนำเหล่าโอลามาให้มารวมตัวกันที่ชั้นบนของโรงทหาร ที่ซึ่งเขาทำให้อิหม่ามโฆเมห์มารวมชุมนุมได้สำเร็จ อิหม่ามโฆเมห์ยังคงยืนกรานปฏิเสธที่จะยินยอมให้อาซิมตาย, ฮาจิบูต โดวเลห์สั่งให้นำผู้ถูกกล่าวหาไปยังสถานที่นั้นและให้รอคอยคำพิพากษาที่จะประกาศตัดสินเขา อาซิมถูกพาตัวไปตามถนนโดยการ ใช้ความรุนแรง ถูกทรมานด้วยการเยาะเย้ยและหยาบหยามของประชาชน, โดยการวางอุบายที่ล้าลึกของศัตรู พวกเขาทำให้มีคำตัดสินประหารชีวิตได้สำเร็จ ซียิดคนหนึ่งซึ่งติดกระบองมารีเข้าไปหาอาซิมและตีศีรษะเขาจนแหลก ประชาชนเอาอย่างเขาโดยการเข้าโจมตีและสับฉีกร่างของอาซิมด้วยไม้ ก้อนหินและกริช, ฮาจิ มีร์ซา จานีก็เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่สละชีวิตในวิถีของความป้นป่วนที่ตามมาหลังจากการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาห์ เนื่องด้วยนายกรัฐมนตรีไม่เต็มใจจะทำร้ายเขา เขาถูกปลิดชีพอย่างลับๆ

84

เพลิงกาฬที่ถูกจุดขึ้นมาในเมืองหลวงได้ลามไปยังมณฑลทั้งหลายที่อยู่ติดกัน ซึ่งนำการทำลายล้างและทุกขเวทนามาสู่ประชาชนผู้บริสุทธิ์จำนวนนับไม่ถ้วนในหมู่ข้าแผ่นดินของกษัตริย์ซาห์ ล้างผลาญมาซินดาร์อน ซึ่งเป็นบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ และเป็นสัญญาณสำหรับการกระทำที่รุนแรงที่เล็งไปที่ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของพระองค์ในมณฑลนั้นเป็นส่วนใหญ่ สาวกที่อุทิศตนสองคนของพระบ็อบคือโมฮัมหมัด ทากี ซานและอับดุล วาฮาบผู้มีถิ่นที่อยู่ในนุร์ทั้งคู ได้สละชีวิตสืบเนื่องมาจากของความอลหม่านนั้น

85

ศัตรูทั้งหลายของศาสนาซึ่งผิดหวังที่พบว่าการปล่อยตัวพระบาฮาอุลลาห์จากคุกเป็นเรื่องที่เกือบจะแน่นอน ได้หาทางพัวพันพระองค์กับเรื่องซับซ้อนใหม่ๆ โดยการขู่ประมุข และตั้งนี้จะเอาพระองค์ให้ตาย, ความเบาปัญญาของมีร์ซา ยาห์ยาผู้ซึ่งถูกผลักดันด้วยความหวังที่เหลวไหล ได้หาทางให้ตนเองและบรรดาผู้สนับสนุนที่โง่เขลาของตนขึ้นมาเป็นใหญ่ ซึ่งเขาตรากตรำมาตลอดแต่ไม่สำเร็จ ได้ช่วยให้ศัตรูมีข้ออ้างเพิ่มเติมที่จะเร่งเร้ากษัตริย์ซาห์ให้ใช้มาตรการที่เฉียบขาดสำหรับการทำลายอิทธิพลใดก็ตาม ที่พระผู้เป็นนิกโทษของเขายังมีอยู่ในมาซินดาร์อน

86

รายงานที่น่าตื่นตระหนกนี้ที่ไปถึงกษัตริย์ซาร์ ผู้ซึ่งแทบจะยังไม่ฟื้นจากบาดแผล ได้ปลุกเร้าความกระหายอย่าง นากลัวในตัวเขาที่จะแก้แค้น เขาเรียกตัวนายกรัฐมนตรีมาและตำหนิที่ล้มเหลวในการรักษาระเบียบและวินัยในหมู่ ประชาชนในมณฑลของเขาเอง ซึ่งมีสายสัมพันธ์เป็นญาติกับเขา, ด้วยวุ่นวายใจต่อคำตำหนิของประมุขเขา แสดงความพร้อมที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่ประมุขจะสั่งให้ทำ เขาถูกบัญชาให้ส่งหลายกองพลทันทีไปยังมณฑลมา ซินดารอน พร้อมกับคำสั่งที่เข้มงวดให้ปราบปรามผู้ก่อความไม่สงบด้วยมือที่อำมหิต

87

นายกรัฐมนตรีแม้ว่าตระหนักดีถึงลักษณะของการตีไขว้ใส่ของรายงานที่เสนอมายังตน ก็พบว่าตนถูกบีบบังคับ โดยการยื่นกรานของกษัตริย์ซาร์ ให้ส่งการส่งกองพลซาร์ชั้นที่ฮุสเซน อาลี ซาเน ซาร์ชั้นเป็นผู้นำ ให้ไปยัง หมู่บ้านทาคุร์ในอำเภอซาร์ซึ่งเป็นที่ตั้งของบ้านของพระบาฮาอูลลาห์, เขามอบการบัญชาการสูงสุดไว้ในมือของ หลานชายมีร์ซา อาโบล ทาลิบ ซาน ซึ่งเป็นน้องเขยของมีร์ซา ฮาซานน้องชายต่างมารดาของพระบาฮาอูลลาห์, นายกรัฐมนตรีมีร์ซา ออกอ ซาน เร่งเร้าเขาให้ใช้ความระมัดระวังและยับยั้งใจเป็นที่สุดระหว่างที่ตั้งค่ายอยู่ใน หมู่บ้านนั้น นายกรัฐมนตรีเร่งเร้าเขาว่า “ความเกินเลยใดๆ ที่กระทำโดยคนของเจ้า จะมีปฏิภิกิริยาที่เสียหายต่อ เกียรติภูมิของมีร์ซา ฮาซาน และเป็นเหตุของความหุกซร้อนของน้องสาวของเจ้าเอง” เขาบอกหลานชายให้ได้ สำนึกลักษณะของรายงานเหล่านี้ และไม่ให้ตั้งค่ายในบริเวณใกล้เคียงกับหมู่บ้านนั้นมากกว่าสามวัน

88

หลังจากนั้นนายกรัฐมนตรีเรียกตัวฮุสเซน อาลี ซานมาและเคี่ยวเข็ญเขาให้ปฏิบัติตัวด้วยปัญญาและความ ระแวดระวังที่สุด นายกรัฐมนตรีกล่าวว่า “มีร์ซา อาโบล ทาลิบยังหนุ่มและไม่มีประสบการณ์ ข้าเลือกเขาเป็น พิเศษเพราะเขาเป็นญาติกับมีร์ซา ฮาซาน, ข้าคาดหวังว่าเพื่อเห็นแก่น้องสาวเขาจะละเว้นจากการทำให้คน หมู่บ้านทาคุร์บาดเจ็บโดยไม่จำเป็น, ด้วยเหตุนั้นเขาทั้งอายุและประสบการณ์ เจ้าต้องแสดงตัวอย่างที่สูงส่งแก่ เขา และเน้นให้เขาเห็นความจำเป็นในการรับใช้ประโยชน์ของทั้งรัฐบาลและประชาชน เจ้าต้องไม่ยอมให้เขาเริ่ม ปฏิบัติการใดๆ โดยไม่ปรึกษากับเจ้าก่อน” นายกรัฐมนตรีรับประกันฮุสเซน อาลี ซานว่า ตนได้ออกหนังสือเป็น คำสั่งการไปถึงบรรดาหัวหน้าวงศ์สกุลของอำเภอนั้น ขอพวกเขาให้เข้ามาช่วยเหลือเขาเมื่อใดก็ตามที่จำเป็น

89

มีร์ซา อาโบล ทาลิบซึ่งตื่นตื่นด้วยความฮึกเหิม ได้ลืมนำคำแนะนำให้เดินสายกลางที่นายกรัฐมนตรีให้เขา เขาไม่ ยอมถูกโน้มน้าวใจโดยคำขอร้องที่เร่งเร้าของฮุสเซน อาลี ซาน ผู้ซึ่งขอร้องเขาไม่ให้ปลุกความขัดแย้งกับ ประชาชนโดยไม่จำเป็น, ทันใดที่เขาไปถึงเส้นทางที่แบ่งอำเภอซาร์และมณฑลข้างเคียงซึ่งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้าน ทาคุร์ เขาส่งคนของเขาให้เตรียมการโจมตีประชาชนในหมู่บ้านนั้น, ฮุสเซน อาลี ซานรีบเข้าไปหาเขาอย่าสิ้น หวังและขอร้องเขาให้ละเว้นจากการกระทำดังกล่าว มีร์ซา อาโบล ทาลิบสวนคำอย่างลำพองว่า “เป็นเรื่องของ ข้าซึ่งเป็นหัวหน้าของท่าน ที่จะตัดสินใจว่าควรใช้มาตรการอะไร และในลักษณะไหนที่ข้าควรรับใช้ประมุขของ ข้า”

90

การโจมตีอย่างทันใดได้พุ่งเข้าไปสู่ประชาชนในทาคุร์ที่ปกป้องตนเองไม่ได้, ด้วยแปลกใจต่อการถูกโจมตีที่ดูร้าย อย่างไม่คาดคิด พวกเขาขอร้องมีร์ซา ฮาซานผู้ซึ่งขอเข้าพบมีร์ซา อาโบล ทาลิบแต่ถูกปฏิเสธ ข่าวสารจากผู้ บัญชาการคือ “จงบอกเขาว่าข้าได้รับมอบหน้าที่จากประมุขให้ส่งการสังหารหมู่ประชาชนหมู่บ้านนี้ ให้จับ ผู้หญิงและทรัพย์สินของพวกเขา อย่างไรก็ตามเพื่อเห็นแก่ท่านข้าเต็มใจจะละเว้นผู้หญิงที่มัลกัยในบ้านของ ท่าน”

91

มีร์ซา ฮาซานซึ่งโกรธแค้นต่อการปฏิเสธนี้ ตำหนิเขาอย่างรุนแรงและประณามการกระทำของกษัตริย์ซาร์ ได้ กลับไปบ้านของตน, ระหว่างนั้นบรรดาผู้ชายในหมู่บ้านนั้นไปจากที่อยู่อาศัยของตนและแสวงหาที่ลี้ภัยตามภูเขา ในละแวกนั้น ผู้หญิงของพวกเขาซึ่งถูกละทิ้งไว้กับชะตาของตนเองได้ไปที่บ้านของมีร์ซา ฮาซาน ผู้ซึ่งพวกเขา อ่อนวอนให้คุ้มครองตนให้พ้นจากศัตรู

92

การกระทำแรกของมีร์ซา อาโบล ทาลิบ ซาน เล็งไปที่บ้านที่พระบาฮาอูลลาห์ได้รับมรดกมาจากรัฐมนตรีผู้เป็น บิดา และพระองค์เป็นผู้ครอบครองเพียงผู้เดียว, บ้านนั้นได้รับการตกแต่งอย่างราชาและประดับประดาด้วย

ภาชนะที่มีค่าประเมินไม่ได้ เขาส่งคนของเขาให้คัดล้างทั้งหมดและเอาของโน้มนั้นไปให้หมด สิ่งที่เขาไม่สามารถขนไปได้เขาสั่งให้ทำลาย บางอย่างถูกทุบแตก บางอย่างถูกเผา, แม้แต่ห้องต่างๆ ซึ่งโอโง่งกว่าห้องโน้มนั้นทั้งหลายในเตหะราน ก็ถูกทำให้ผิดรูปผิดร่างเกินกว่าจะซ่อมแซม คานหลังคาถูกเผาถล่มลงมาและสิ่งประดับประดาถูกทำลายจนราบคาบ

93

ต่อจากนั้นเขาหันไปหาบ้านทั้งหลายของประชาชนซึ่งเขาพึ่งจนราบ แล้วเอาสิ่งมีค่าใดๆ ก็ตามที่อยู่ในบ้านเหล่านั้นมาเป็นของตนเองและคนของเขา, ทั้งหมดบ้านซึ่งถูกปล้นสะดมและชาวบ้านผู้ชายละทิ้งไป ถูกจุดไฟเผา, ด้วยไม่สามารถพบผู้ชายร่างกายแข็งแรงคนใด เขาสั่งให้ทำการค้นหาตามภูเขาละแวกนั้น ใครที่ถูกค้นพบก็จะถูกยิงหรือไม่ก็ถูกจับตัว ทั้งหมดที่พวกเขาสามารถจับได้คือชายชราและคนเลี้ยงแกะไม่กี่คนที่ไม่สามารถมุ่งหน้าไปไกลกว่านี้ในการหนีศัตรู, พวกเขาค้นพบชายสองคนนอนอยู่บนที่ลาดเอียงของภูเขาข้างลำธารที่ห่างออกไป อารูธของทั้งสองซึ่งเปล่งประกายภายใต้รังสีของดวงอาทิตย์บอกให้รู้ตำแหน่งที่อยู่ของทั้งสอง, เมื่อพบว่าทั้งสองหลับอยู่พวกเขายิงทั้งสองข้ามลำธารที่คั่นระหว่างผู้โจมตีและเหยื่อ ศัตรูจำทั้งสองได้ว่าเป็นอับดุลวาฮาบและโมฮัมหมัด ทากี ข่าน คนแรกถูกยิงตายขณะที่คนหลังบาดเจ็บสาหัส, ทั้งคู่ถูกห้ามไปพบมีร์ซา อาโบล ทาลิบ ผู้ซึ่งทำอย่างดีที่สุดในการรักษาชีวิตของเหยื่อซึ่งเขาต้องการเพราะเป็นผู้กล้าหาญที่มีชื่อเสียงกว้างไกล เพื่อจะพาตัวไปยังเตหะรานเป็นถ้วยรางวัลแห่งชัยชนะ, อย่างไรก็ตามความพยายามของเขาล้มเหลวเพราะโมฮัมหมัด ทากี ข่านเสียชีวิตจากบาดแผลสองวันต่อมา, ชายสองสามคนที่พวกเขาจับตัวได้ถูกล่ามโซ่หน้าตัวไปเตหะราน และจับขังในห้องขังใต้ดินเดียวกันกับที่พระบาฮาอูลลาห์เคยถูกกักขัง หนึ่งในจำนวนนี้คือมุลลาอาลี บาบาผู้ซึ่งตายในห้องขังใต้ดินนั้นกับเพื่อนนักโทษจำนวนหนึ่งสืบเนื่องมาจากความยากลำบากที่เขาสู้ทน

94

ปีต่อมามีร์ซา อาโบล ทาลิบคนเดียวกันนี้ป่วยเป็นกาฬโรค และถูกนำตัวไปเขอมิรานในสภาพที่น่าสมเพชเวทนา, ด้วยถูกรังเกียจโดยแม้แต่ญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดที่สุด เขาอนป่วยอยู่บนเตียงจนกระทั่งมีร์ซา ฮาซานคนเดียวกันนี้ ผู้ซึ่งเขาเคยพูดหยาบหยามอย่างผยอง ได้เสนอตัวมาดูแลแผลของเขาและอยู่เป็นเพื่อนเขาในวันแห่งความอดสูและเดี๋ยวตายของเขา, ตอนที่เขาใกล้จะตายนายกรัฐมนตรีมาเยี่ยมเขาและไม่พบใครอยู่ข้างเตียงเขา นอกจากผู้ที่เขาเคยปฏิบัติดีด้วยความหยาบหยาย วันนั้นเองพระราชที่นำเวหนานี้สิ้นลมหายใจด้วยความผิดหวังอย่างขมขื่นต่อความล้มเหลวในความหวังทั้งหมดที่เขาตั้งไว้ในใจอย่างบ้องตัน

95

ความอลหม่านที่ครอบงำเตหะรานซึ่งส่งผลให้รู้สึกได้อย่างรุนแรงในนूरและอำเภอรอบๆ ได้กระจายไกลไปถึงยาซด์และเนริช ที่ซึ่งสาวกของพระบ็อบจำนวนมากถูกจับกุมและถูกสังหารอย่างอำมหิตผิดมนุษย์ ที่จริงแล้วทั่วทั้งเปอร์เซียดูเหมือนจะรู้สึกถึงแรงสะท้อนของความวุ่นวายครั้งใหญ่ นั้น, กระแสของความอลหม่านนี้สะพัดไปไกลถึงหมู่บ้านเล็กๆ ที่ห่างไกลที่สุดของมณฑลไกลๆ และนำความทุกข์ทรมานสุดพรรณนามาสู่ชุมชนที่ถูกประหารที่หลงเหลืออยู่, บรรดาผู้ว่าการซึ่งไม่น้อยไปกว่าลูกน้องทั้งหลายของพวกเขา ร้อนเป็นไฟด้วยความโลภและความแค้น ได้ฉวยโอกาสเพิ่มความร้ายแรงแให้แก่ตนเองและหาความโปรดปรานจากประมุข, โดยปราศจากความปรานี ความพอประมาณหรือละอายใจ พวกเขาใช้ทุกวิธีไม่ว่าจะต่ำช้าและผิดกฎหมายเพียงใดเพื่อรีดไถผลประโยชน์จากผู้บริสุทธิ์ที่ตนอยากเอามาเป็นของตนเอง, โดยการละทิ้งทุกหลักการของความยุติธรรมและศีลธรรม พวกเขาจับกุม ขังคุกและทรมานใครก็ตามที่พวกเขาสงสัยว่าเป็นบาบี และจะรีบแจ้งกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ชาห์ในเตหะรานให้ทราบชัยชนะที่มีต่อฝ่ายตรงข้ามผู้เป็นที่เกลียดชัง

96

ในเนริชผลทั้งหมดของความอลหม่านนั้นปรากฏให้เห็นในการปฏิบัติของผู้ปกครองและประชาชนต่อสาวกทั้งหลายของพระบ็อบ, ราวสองเดือนหลังจากความพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ ชายหนุ่มชื่อมีร์ซา อาลีซึ่งความกล้าหาญที่ไม่ธรรมดาของเขาทำให้เขาได้สมญานามว่าอาลีเย ชาร์ดาร์ ดีเด่นด้วยความหวังโยที่สุดที่เขาหยิบยื่นให้บรรดาผู้รอดชีวิตจากการดิ้นรนต่อสู้ที่จบลงด้วยการสิ้นชีพของวาฮิดและบรรดาผู้สนับสนุนเขา, ในความมิดยาค่าคินเขาเป็นที่เห็นบ่อยครั้งว่าไหลออกมาจากที่กำบัง หอบความช่วยเหลือใดๆ ก็ตามที่ได้ไปให้แม่หม้ายและเด็กกำพร้าทั้งหลายที่ทนทุกข์จากผลที่ตามมาของโศกนาฏกรรมนั้น, สำหรับบรรดาผู้ที่ขัดสนเขาแจกจ่ายอาหารและเสื้อผ้าด้วยความเอื้อเฟื้อที่ประเสริฐ ดูแลความบาดเจ็บและปลอบโยนความเศร้าของพวกเขา, การเห็นความทุกข์ทรมานอย่างต่อเนื่องของผู้บริสุทธิ์เหล่านี้ ได้ปลุกความโกรธแค้นที่ดุร้ายของสหายบางคนของมีร์ซา อาลี พวกเขาตกลงใจที่จะแก้แค้นเซโนล ออเบติน ข่านซึ่งยังอาศัยอยู่ในเนริช และพวกเขาถือว่าเป็น

ต้นตอของความเคราะห์ร้ายของพวกตน, ด้วยเชื่อว่าเซโนล ออบิติน ชานยังมีความปรารถนาในหัวใจที่จะทำให้พวกตนเจอกับความทุกข์ทรมานเพิ่มขึ้นอีก พวกเขามุ่งมั่นจะเอาชีวิตรอด เขาพวกเขาจู่โจมเซโนล ออบิติน ชานในสถานที่อาบน้ำสาธารณะที่ซึ่งพวกเขาทำได้สำเร็จตามจุดประสงค์ สิ่งนี้นำไปสู่ความโกลาหลที่ชวนให้ระสีกถึงระยะท้ายๆ ของความสยองของการสังหารโหดที่ชานจอน

97

ภรรยาหม้ายของเซโนล ออบิติน ชาน กัดต้นมีร์ซา นาอิมผู้ซึ่งกุมบังเหียนของอำนาจไว้ในเงื้อมมือของเขาและเวลานั้นกำลังอาศัยอยู่ในซีราช ให้แก่แค้นให้กับเลือดของสามีของเธอ โดยสัญญาว่าจะให้เพชรพลอยทั้งหมดของเธอให้แก่เขาเป็นการตอบแทน และจะโอนทรัพย์สินสมบัติใดๆ ก็ตามของเธอที่เขาต้องการให้ไปเป็นชื่อของเขา, โดยวิธีทรยศเจ้าหน้าทีทั้งหลายจับสาวกของพระบ็อบได้มากมาย ซึ่งหลายคนถูกตีอย่างโหดเหี้ยมทั้งหมดถูกจับขังครุฑคอยการรับคำสั่งการจากเตหะราน, นายกรัฐมนตรีเสนอรายชื่อที่ตนได้รับกับรายงานที่มาจากด้วยกันไปยังกษัตริย์ซาห์ ผู้ซึ่งแสดงความพอใจที่สุดต่อความสำเร็จของความพยายามของผู้แทนของตนในซีราช และให้รางวัลเขาอย่างเกินพอสำหรับการรับใช้ที่เด่นอย่างไม่ธรรมดาของเขา กษัตริย์ซาห์ขอให้นำตัวทุกคนที่ถูกจับไปยังเมืองหลวง

98

ข้าพเจ้าจะไม่พยายามบันทึกสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่นำไปสู่การสังหารผลาญชีวิตที่บ่งบอกการสิ้นสุดของเหตุการณ์ตอนนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะแนะนำผู้อ่านให้ไปดูเรื่องราวที่ละเอียดที่มิร์ซา ซาฟีเย เนริชซี เขียนไว้ราวกับตาเห็นในหนังสือเล่มเล็กอีกเล่ม ซึ่งในนั้นเขากล่าวถึงทุกรายละเอียดของเหตุการณ์ที่สะท้อนอารมณ์นั้นด้วยความถูกต้องและพลังอำนาจ, เพียงพอที่จะกล่าวว่าสาวกที่อาจหาญของพระบ็อบไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบคนได้สละชีวิต จำนวนใกล้เคียงกันบาดเจ็บ และถึงแม้ว่าจะทุพพลภาพจากการบาดเจ็บ ก็ถูกส่งให้จากไปยังเตหะราน, มีเพียงยี่สิบแปดคนในจำนวนนี้ที่รอดชีวิตจากความยากลำบากของการเดินทางไปเมืองหลวง สิบห้าจากยี่สิบแปดคนนี้ถูกนำตัวไปยังแทนประหารในวันที่เดินทางมาถึง ที่เหลือถูกขังคุกและต้องเจอกับการกระทำสุดโหดที่น่าสยงที่สุดเป็นเวลาสองปี, แม้ว่าจะได้รับการปล่อยตัวในที่สุด พวกเขาหลายคนตายระหว่างทางกลับไปบ้านของตน เพราะหมดกำลังใจจากการถูกทดสอบในการถูกกักขังที่ทารุณเป็นเวลานาน

99

เพื่อนสาวกจำนวนมากของพวกเขาถูกสังหารในซีราชโดยคำสั่งของทาห์มาซิบ มีร์ซา ศิระชะของเหยื่อเหล่านี้สองร้อยคนถูกเสียบอยู่บนดาบปลายปืนและบรรดาผู้กดขี่ก็อย่างมีชัยไปออบอเดห์ซึ่งเป็นหมู่บ้านหนึ่งในมณฑลฟาร์, ระหว่างที่พวกเขาตั้งใจจะนำศิระชะเหล่านี้ไปเตหะราน ผู้นำชาวจากกษัตริย์ซาห์บัญชาพวกเขาให้ละทิ้งโครงการดังกล่าว ดังนั้นพวกเขาตัดสินใจฝังศิระชะเหล่านี้ในหมู่บ้านนั้น

100

สำหรับสตรีซึ่งมีจำนวนหกร้อยคน ครั้งหนึ่งได้รับการปล่อยตัวในเนริช ขณะที่ที่เหลือถูกบังคับให้ขี่ม้าที่ไม่มีอานตัวเดียวกันสองคนไปถึงซีราช ที่ซึ่งหลังจากถูกทรมานอย่างรุนแรง พวกเธอก็ถูกละทิ้งไว้กับชะตากรรมของตน, หลายคนตายระหว่างทางไปเมืองนั้น หลายคนสละชีวิตต่อความทุกข์ทรมานที่ตนต้องทนก่อนจะได้อิสรภาพคืนมา, ปากกาของข้าพเจ้าหดด้วยความสยองในการพยายามพรรณนาสิ่งที่บังเกิดกับบุรุษและสตรีที่อาจหาญเหล่านั้น ผู้ซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานอย่างหนักเพื่อศาสนาของตน, ความป่าเถื่อนที่บ้าดีเดือดที่เป็นลักษณะเฉพาะของการปฏิบัติที่จัดให้พวกเขา ไปถึงระดับที่ร้ายแรงที่สุดของความฉาวในระบอบภัยของเหตุการณ์ตอนที่นำเศร้านั้น, สิ่งที่ข้าพเจ้าได้พยายามเล่าเกี่ยวกับความสยดสยองของการปิดล้อมที่ชานจอน การห้ามเกียรติที่ถมใส่โอรุจห์และบรรดาผู้สนับสนุนเขา ต้อยลงต่อความดูร้ายที่บาดตาของการกระทำที่โหดไม่ก็ปีต่อมาในเนริชและซีราช, ข้าพเจ้าคาดหวังว่าจะมีปากกาที่สามารถกว่าของข้าพเจ้า พรรณนารายละเอียดที่น่าสลดทั้งหมดของการกระทำที่ป่าเถื่อนสุดพรรณนาเหล่านี้ และบันทึกเรื่องราวที่ไม่ว่าจะมีลักษณะเฉพาะที่สยดสยองเพียงไรก็ต้องคงอยู่เป็นหนึ่งในหลักฐานที่ประเสริฐสุดของความศรัทธา ที่ศาสนาของพระบ็อบสามารถให้แรงบันดาลใจในตัวสาวกทั้งหลายของพระองค์^[1]

[1] A.L.M. Nicolas บันทึกไว้ใน *Siyid Ali Muhammad dit le Bab*, p.421-424 ว่า "แม้จะดูเหมือนว่าแปลกประหลาด พวกเขาก็นับถือผู้หญิงทั้งหลายที่พวกเขารวบรวมและพาไปยังภูเขาบียาบาน, ในหมู่พวกเขามีชายชราสองคนที่อ่อนเปลี้ยเกินกว่าจะต่อสู้คือมุลลา โมฮัมหมัด มุชากนย้อมผ้าและมาซัดดี บาเกร์คนย้อมสี ทั้งคู่ถูกฆาตกรรม, มาซัดดี บาเกร์ถูกฆ่าโดยอาลี เบกร้อยเอกของทหารเนริชซี ผู้ซึ่งตัดศิระชะออกจากร่างของ

เหยื่อและเอาไปให้เด็กคนหนึ่ง จากนั้นคลุมศีรษะของหลานสาวของเหยื่อด้วยผ้าดำแล้วพาเธอไปหาเมีย นามิม ซึ่งเวลานั้นอยู่บนภูเขาปิยาบานและนั่งอยู่บนหินในสวน, เมื่ออาลี เบกเข้าไปใกล้เมีย นามิม เขาโยนศีรษะของบาเกอร์ให้เมีย นามิม แล้วปลุกสาวน้อยไปข้างหน้า เธอล้มหน้าคว่ำ ขณะที่เขาร้องว่า 'เราได้ทำตามที่ท่านต้องการแล้ว ไม่มีชาวบาบีเหลืออยู่!'

"อัคคนต์ มุลลา अबดุล ฮุสเซนสั่งให้ยัดเศษดินเข้าไปในปากของเมีย นามิม จากนั้นใกล้คนหนึ่งยิงเขาที่ศีรษะ แต่บาดแผลไม่ถึงตาย"

"ผู้หญิงราวหกร้อยสามคนถูกจับกุมและนำตัวไปที่โรงสีที่เรียกว่า 'ทาคท์' ซึ่งอยู่ใกล้เนริช ผู้ประพันธ์คนหนึ่งเล่าเกร็ดประวัติดังต่อไปนี้ 'ตอนนั้นข้าพเจ้ายังเยาว์วัยมากและกำลังตามแม่ไป ซึ่งแม่มีลูกชายอีกคนหนึ่งที่ย้อนกว่าข้าพเจ้า, ชายชื่ออาซัด โดลลาห์กำลังแบกน้องชายของข้าพเจ้าไว้บนบ่าของเขา เด็กนั้นสวมหมวกที่มีเครื่องประดับสามสีขึ้น คนขี่ม้าคนหนึ่งเห็นหมวกนั้นแล้วฉกไปอย่างโหดเหี้ยมเอาเส้นผมของทารกนั้นติดไปด้วยในเวลาเดียวกัน เด็กนั้นถูกโยนออกไปสับฟุตและแม่ที่นำส่งสารของข้าพเจ้าพบว่าเขาหมดสติ'

"ข้าพเจ้าจะไม่สาธยายความสยดสยองที่ตามมาด้วยขณะนี้ เป็นที่เพียงพอที่จะรู้ว่าเมีย นามิมขี่ม้าต่อไป โดยมีบรรดาผู้ชายถือศีรษะของผู้สละชีวิตทั้งหลายบนปลายหอกคอยนำหน้าและตามหลัง, เหล่านักโทษถูกดันตามกันไปด้วยแสและดาบ ผู้หญิงทั้งหลายถูกผลักลงไปในคูที่มีน้ำเต็ม, คินนั้นผ่านไปโรงเตี๊ยมในชีราช เข้ารุ่งขึ้นผู้หญิงทั้งหลายถูกนำตัวออกมาเปลือยทั้งตัว พวกเธอถูกเตะ ขว้างก้อนหินใส่ เสียนตีและถ่มน้ำลายใส่, เมื่อบรรดาผู้ที่ทรมาณพวกเธอเหนื่อย พวกเธอถูกนำไปกักขังเป็นเวลาสี่สิบวัน ซึ่งในระหว่างนี้พวกเธอถูกหยาบหยามและละเมียด, ชาวบาบีแปดสิบคนซึ่งถูกมัดเข้าด้วยกันเป็นกลุ่มละสิบคน ถูกมอบตัวให้กับทหารหนึ่งร้อยคน โดยมีชีราชเป็นจุดหมายปลายทางของพวกเขา, ซียิด มีร์ โมฮัมหมัด अबด์ตายเพราะโดนความหนาวเย็นที่คานีห์เกิร์ต คนอื่นๆ สิ้นลมช้ำออกไปอีกหน่อย, พวกผู้คุมกันจะตัดศีรษะพวกเขาคนหนึ่งเป็นครั้งคราว สุดท้ายแล้วพวกเขาเข้าไปในเมืองชีราชทางประตูชาติ พวกเขาพานักโทษเดินพาเหรดไปตามถนน จากนั้นเอาไปขังคุก, ผู้หญิงทั้งหลายถูกนำตัวออกมาจากอาคารโรงเรียนหลังจากสี่สิบวันแล้วแยกออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งถูกปล่อยตัว อีกกลุ่มหนึ่งถูกส่งไปชีราชกับนักโทษคนอื่นๆ ที่ถูกจับกุมเมื่อไม่นานมานี้"

"เมื่อไปถึงชีราชกองคาราวานถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่มอีกครั้ง พวกผู้หญิงถูกส่งไปที่โรงเตี๊ยมซาห์ มีร์ อาลี ฮัมซีย์ห์ และพวกผู้ชายถูกส่งไปที่คุกกับชาวบาบีคนอื่นๆ วันถัดไปเป็นวันฉลอง ผู้ว่าการซึ่งถูกล้อมรอบโดยพลเมืองชื่อดังทั้งหมดของชีราช ได้สั่งให้นักโทษทั้งหลายมาอยู่ต่อหน้าตน, ชาวนาวิชซึ่งจาลาลซึ่งนามิมให้ชื่อเล่นว่า 'โบลโบล' ได้เปิดเผยชื่อของเพื่อนพลเมืองของตน, คนแรกที่ปรากฏตัวคือมุลลา अबดุล ฮุสเซนซึ่งได้รับคำสั่งให้สาปแช่งพระบ็อบ เขาไม่ยอมทำแล้วศีรษะของเขาก็ลงไปกับพื้น, ฮาจีลูกชายของอัศการ์, อาลี การ์ม ซีย์, ฮุสเซนลูกชายของฮาดี เคย์รี, ชาเดคลูกชายของซาลีและโมฮัมหมัด อิบเน โมห์ซิน ล้วนถูกประหารชีวิต, ผู้หญิงทั้งหลายถูกปล่อยเป็นอิสระและบรรดาผู้ชายที่รอดชีวิตถูกนำตัวกลับไปคุก, กษัตริย์ซาห์เรียกร้องให้ส่งนักโทษทั้งหลายไป นักโทษเจ็ดสิบสามคนถูกส่งไปเตหะราน เจ็ดสิบสองคนตายระหว่างการเดินทาง ในจำนวนนี้มีมุลลา अबดุล ฮุสเซนซึ่งตายที่เซดาน, อาลีลูกชายของคาบิลาอี ซามานตายที่อาบอดี, อัคบาร์ลูกชายของคาบิลาอี โมฮัมหมัดตายที่กินาร์ห์, ฮาซานลูกชายของ अबดุล วาฮาบและมุลลา อาลี อัคบาร์ตายที่อิสฟาฮาน, คาบิลาอี บาเกอร์ลูกชายของโมฮัมหมัด ซามาน, ฮาซานและน้องชายโซล์ ฟาการ์, คาบิลาอี นอกีและอาลีลูกชายของเขา, วาลี ข่าน, มุลลา คาริม, อัคบาร์ ราฮิส, โกลัม อาลีลูกชายของฟิร โมฮัมหมัด, นอกีและโมฮัมหมัด อาลีทั้งคู่เป็นลูกชายของโมฮัมหมัด สิ้นลมทำนองเดียวกันระหว่างการเดินทาง"

"คนอื่นๆ ไปถึงเตหะรานและในวันที่ไปถึงพวกเขาสิบห้าคนถูกสังหาร ในจำนวนนี้มีออกอ ซียิด อาลีซึ่งถูกละทิ้งในฐานะที่ตายแล้ว, คาบิลาอี ราชาบช่างตัดผม, เซโฟด ดิน, โซเลมานลูกชายของเคซัลมาน, จาฟาร์, โมราด เคย์รี, ฮุสเซนลูกชายของเคบาเกอร์, มีร์ซา अबดุล ฮาซานลูกชายของมีร์ซา ทากี, มุลลา โมฮัมหมัด อาลีลูกชายของออกอ เมห์ดี, ยี่สิบสามคนตายในคุก สิบสามคนได้รับการปล่อยตัวหลังจากสามปี คนเดียวที่ยังอยู่ในเตหะรานและตายที่นั่นหลังจากนั้นไม่นานคือคาบิลาอี เซโนล ออเบดิน"

The Tarikh-i-Jadid, p.128-31 บันทึกไว้ว่า "บรรดาผู้ประหารประหารพวกเขาหลังจากที่จับและฆ่าผู้ชาย ได้จับและสังหารผู้หญิงและเด็กสี่สิบคนในลักษณะดังต่อไปนี้ : 'พวกเขาเอาผู้หญิงและเด็กไปไว้กลางถ้ำแห่งหนึ่ง ใต้กองหินปริมาณมากไว้ในถ้ำ เหน้มน้ำเชื้อเพลิงไปบนมัดหินที่โปรยไว้รอบๆ แล้วจุดไฟ, คนหนึ่งในบรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในการกระทำนี้เล่าดังต่อไปนี้ : 'หลังจากสองสามวันข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขานั้นและเอาประตูออกจากถ้ำ ข้าพเจ้าเห็นว่าไฟได้มอดลงเป็นถ้ำถ่าน แต่ผู้หญิงเหล่านั้นทั้งหมดกับลูกๆ นั่งอยู่ แต่ละคนอยู่ในมุมหนึ่ง กอดลูกน้อยของตนไว้ในอ้อมอก และนั่งเป็นวงกลมอย่างตอนที่เราจากพวกเขาไป, บางคนราวกับว่าสิ้นหวังหรือ

การสารภาพของอาซิมทำให้พระบาฮาอุลลาห์เป็นอิสระจากอันตรายที่เสี่ยงต่อชีวิตของพระองค์ สภาพแวดล้อมของการตายของผู้ที่ประกาศตนเป็นผู้ยงต์สำคัญของอาชญากรรมนั้น ช่วยบรรเทาความโกรธแค้นที่ทำให้ประชาชนที่เดือดโวยวายเรียกร้องให้ลงโทษการพยายามที่อุกอาจยิ่งดังก้าวทันที, เสียงร้องที่เดือดแค้น การขอร้องให้ลงโทษทันที ซึ่งเพิ่งเล็งมาที่พระบาฮาอุลลาห์ตราบจนถึงเวลานั้น บัดนี้ถูกเปียงออกไปจากพระองค์, ความดูร้ายของการประณามของผู้อ้างสิทธิ์เหล่านั้นบรรเทาลงไปมากที่ละน้อย ความเชื่อมั่นเติบโตอย่างหนักแน่นขึ้นในจิตใจของบรรดาผู้มีอำนาจรับผิดชอบเรื่องนี้ในเดहरานว่า พระบาฮาอุลลาห์ซึ่งได้รับการพิจารณาว่า

เศร่าโศก ปล่อยศีรษะห้อยลงไปบนเข่าด้วยความทรมานใจ และทุกคนคงอยู่ในท่าเดิม, ข้าพเจ้าประหลาดใจเต็มเปี่ยมโดยคิดว่าไฟไม่ได้เผาพวกเขา, ข้าพเจ้าเข้าไปข้างในเปี่ยมไปด้วยความหวังนิตกและพรันพริง จากนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าทุกคนถูกเผาและดำเป็นถ่าน กระนั้นพวกเขาไม่เคยทำการเคลื่อนไหวซึ่งจะทำให้ร่างของพวกเขาแตกออก, อย่างไรก็ตามทันใดที่ข้าพเจ้าเอามือไปแตะพวกเขา พวกเขาแตกหลายลงเป็นถ้ำถ่าน และเมื่อได้เห็นสิ่งนี้พวกเราทุกคนต่างสำนึกผิดในสิ่งที่ทำไป แต่นี้จะมีประโยชน์อะไร?"

A Traveller's Narrative, Note H. p.191-3 บันทึกไว้ว่า "ผู้เขียน *The Tarikh-i-Jadid* ในตอนสรุปเรื่องเล่านี้ได้ถือโอกาสชี้ให้เห็นว่า คำพยากรณ์ที่อยู่ในงานประมปรานที่กล่าวถึงเครื่องหมายที่จะชี้บอกการมาปรากฏของอิหม่ามเมหดี ได้บรรลุตามตัวอักษรอย่างไร : 'พระองค์จะสำแดงความสมบูรณ์ของพระโมเสส ความอำไพของพระเยซู และความอดทนของยอบ บรรดาผู้ที่พระองค์เลือกสรรจะถูกกลดเกียรติภูมิในยุคของพระองค์ ศีรษะของพวกเขาจะถูกเสนอเป็นของขวัญ ดังเช่นศีรษะของชาวเติร์คและชาวเดลาเมท, พวกเขาจะถูกสังหารและเผา ความกลัวจะครอบงำพวกเขา ความเสียขวัญและความตระหนกจะทำให้พวกเขาสยองในหัวใจ พิภพจะถูกย้อมสีด้วยเลือดของพวกเขา ผู้หญิงของพวกเขาจะร่ำไห้และเศร่าโศก บุคคลเหล่านี้คือเพื่อนของเราอย่างแท้จริง!' (คำพยากรณ์ประมปรานซึ่งเรียกว่าฮาดีษเท จาเบอร์ ยังถูกคัดมาจาก "คาฟี" ซึ่งเป็นหนึ่งในประมวลงานพยากรณ์หลักของนิกายชีอะห์ ใน "อิคาน") เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ยาซด์ในต้นฤดูร้อน ค.ศ.1888 (พ.ศ.2431) ข้าพเจ้าเริ่มคุ้นเคยกับชาวบาบิกคนหนึ่งในตำแหน่งสำคัญภายใต้รัฐบาล ซึ่งสองในบรรพบุรุษทั้งหลายของเขามีส่วนร่วมอย่างเด่นชัดในการปราบปรามการลุกฮือในเนริช สิ่งที่เขาบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือย่อความดังต่อไปนี้จากบันทึกประจำวันของข้าพเจ้าวันที่ 18 พฤษภาคม ค.ศ.1888 (พ.ศ.2431) : 'ตาของข้าพเจ้ามีรัอาลี ซาน ซุจาโอล มุลค์และน้องชายของตาของข้าพเจ้ามีร์ชา นาอิมมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในสงครามที่เนริช แต่ไปอยู่ฝ่ายผิด, เมื่อมีคำสั่งมายังชีราชให้ปราบปรามการลุกฮือ ตาของข้าพเจ้าถูกสั่งการให้รับคำบัญชาของกองทัพที่ถูกส่งมาเพื่อจุดประสงค์นั้น เขาไม่ชอบงานที่มอบหมายมาให้ และสื่อความไม่สู้จะเต็มใจของตนไปยังโอลามาสองคน ผู้ซึ่งอย่างไรก็ตามรับประกันเขาโดยประกาศว่า สงครามที่เขาจะเข้าร่วมเป็นวิสาหกิจศักดิ์สิทธิ์ที่ศาสนาอนุมัติ และเขาจะได้รับรางวัลในสวรรค์ ดังนั้นเขาไปเข้าร่วมและสิ่งที่เกิดขึ้นได้เกิดขึ้น, หลังจากที่ฆ่าผู้ชายไป 750 คน พวกเขาเอาผู้หญิงและเด็กมาถอดเสื้อผ้าออกจนเกือบเปลือย จับพวกเขาซีลา ล่อและอุฐและพาพวกเขาผ่านไปตามแถวที่เรียงรายด้วยศีรษะที่ตัดมาจากร่างที่ไร้ชีวิตของพ่อ พี่ชายน้องชาย ลูกชายและสามีของพวกเขาไปยังชีราช, เมื่อไปถึงที่นั่นพวกเขาถูกเอาไปไว้ในโรงเตี๊ยมที่ทรุดโทรมนอกประตูเมืองอิสฟาฮานและตรงข้ามกับอิหม่ามซาดีห์ บรรดาผู้ที่จับกุมพวกเขาไปอยู่ยานของตนใต้ต้นไม้ใกล้ๆ, พวกเขาอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน เจอการหยาบหยามและความจับกล่าวมากมาย และพวกเขาหลายคนตาย, ที่นี้มาดูการพิพากษาของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าสำหรับผู้กดขี่ สำหรับพวกที่รับผิดชอบเป็นส่วนใหญ่ต่อทารุณกรรมเหล่านี้ ทุกคนล้วนพบกับจุดจบที่เลวร้ายและตายในความหายนะอย่างท่วมท้น, ตาของข้าพเจ้ามีร์อาลี ซาน บัจจบันนี้ล้มป่วยและเป็นไข้ไปจนกระทั่งวันตาย ขณะที่เขากำลังจะสิ้นลม บรรดาผู้ที่ยืนอยู่รอบๆ เขามองเห็นจากการเคลื่อนไหวของริมฝีปากของเขาว่ากำลังกระซิบบางคำ พวกเขาเอนตัวลงไปจับคำพูดสุดท้ายของเขาและได้ยินเขาพิมพ์ว่า "บาปี! บาปี! บาปี!" สามครั้ง จากนั้นเขาหมดลมหายใจ, น้องชายของตาของข้าพเจ้ามีร์ชา นาอิมไม่เป็นที่ชื่นชอบของรัฐบาลและถูกปรับสองครั้ง ครั้งแรกหนึ่งหมื่นทูมาน ครั้งที่สองหนึ่งหมื่นห้าพันทูมาน แต่การถูกลงโทษของเขาไม่ได้ยุติแค่นี้ เพราะเขาทวนวิธีการทรมานที่หลากหลาย, มือของเขาถูกใส่ใน "อัลซิค" (เครื่องทรมานที่ประกอบด้วยการใส่ชิ้นไม้ไว้ระหว่างนิ้วมือของเหยื่อและมัดให้แน่นด้วยเชือก จากนั้นเหน็บเย็บลงบนเชือกเพื่อให้เชือกหดตัวมากขึ้น) เท้าของเขาอยู่ใน "ทากี กอจาร" (หรือ "เครื่องบีบคอจาร" ซึ่งเป็นเครื่องมือทรมานคล้ายกับ "เครื่องบดเท้า" ที่ครั้งหนึ่งเคยใช้ในอังกฤษ และการนำเข้ามาของเครื่องมือนี้เปอร์เซียเป็นหนี้ราชวงศ์กอจารซึ่งครองบัลลังก์อยู่ในปัจจุบัน) เขาต้องยืนไม่สวมหมวกใต้ดวงอาทิตย์ ศีรษะถูกหาม้าเชือกเพื่อดึงดูดแมลงวัน และหลังจากที่ประสบกับการทรมานเหล่านี้และการทรมานอื่นๆ ที่เจ็บปวดกว่าและอดสูยิ่งกว่า เขาถูกไล่ออกเป็นคนที่ยับอายขายหน้าและสิ้นเนื้อประดาตัว"

เป็นศัตรูตัวงของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ตราบจนถึงเวลานั้น ไม่ได้พัวพันเลยในการสมคบกันคิดร้ายต่อชีวิตของประมุข ดังนั้นมีร์ซา ออกกอ ชานจึงได้กำลังใจที่จะส่งผู้แทนที่ตนไว้วางใจซึ่งเป็นชายชื่อฮาจิ อาลีไปยังซือฮาซาล และนำเสนอคำสั่งการปล่อยตัวให้แก่พระผู้เป็นนิกโทซ

102

เมื่อผู้แทนไปถึง สิ่งที่เขาเห็นทำให้เขาเปี่ยมไปด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวและประหลาดใจ ภาพที่มาประสพดวงตาของเขาเป็นภาพที่เขาแทบไม่สามารถเชื่อ เขาทำให้ขณะที่เขาเห็นพระบาฮาอุลลาห์ถูกล่ามโซ่ติดกับพื้นที่เต็มไปด้วยแมลง คอของพระองค์ถูกถ่วงด้วยโซ่ที่กดทับ หน้าตาของพระองค์คมความเศร้า แต่งตัวไม่เรียบร้อยและผมเผ้ายุ่งเหยิง หายใจในบรรยากาศที่ติดเชือกของห้องขังใต้ดินที่น่ากลัวที่สุด, ขณะที่สายตาของเขาจำพระบาฮาอุลลาห์ได้ในความมืดมัวที่ล้อมรอบพระองค์ เขาโพล่งออกมาว่า "มีร์ซา ออกกอ ชานจงถูกสาป! พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่เคยนึกคิดว่าท่านจะถูกกักขังอย่างนาอดสูเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่านายกรัชมมนตรีจะบังอาจกระทำสิ่งที่ชั่วช้าเช่นนี้"

103

เขาถอดเสื้อคลุมออกจากไหล่ของตนและยื่นให้พระบาฮาอุลลาห์ อ้วนอนพระองค์ให้สวมเมื่ออยู่ต่อหน้า นายกรัชมมนตรีและบรรดาที่ปรึกษาของเขา พระบาฮาอุลลาห์ปฏิเสธคำขอร้องของเขา และใส่ชุดนิกโทซมุ่งหน้าตรงไปยังที่ทำการของรัฐบาลของกษัตริย์, ถ้อยคำแรกที่นายกรัชมมนตรีอดใจไม่ได้ที่จะกล่าวต่อพระผู้เป็นเฉลยของตนคือดังนี้ : "หากท่านเลือกที่จะทำตามคำแนะนำของข้าพเจ้า และหากท่านเล็งเกี่ยวกับศาสนาของซียิตบ๊อบ ท่านคงไม่ประสพกับความเจ็บปวดและการถูกหยามเกียรติที่ผมใส่ท่าน" พระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบว่า "หากท่านเองทำตามคำแนะนำของเรา กิจการทั้งหลายของรัฐบาลคงไม่มีสาเหตุที่วิฤกตยิ่ง"

104

เขาระลึกอย่างทันใดถึงสิ่งที่เขาเคยสนทนากับพระองค์เนื่องในโอกาสการสละชีวิตของพระบ๊อบ วาตะ "เปลวไฟที่ถูกจุดจะลุกโพล่งอย่างร้อนแรงยิ่งกว่าเดิม" แวบเข้ามาในจิตใจของมีร์ซา ออกกอ ชาน เขาพูดความรู้สึกว่า "อนิจจา คำเตือนที่ท่านเอ่ยไว้บังเกิดขึ้นแล้ว ท่านจะแนะนำให้ข้าพเจ้าทำอะไรตอนนี้?" คำตอบทันทีของพระบาฮาอุลลาห์คือ "จงสั่งผู้ว่าการทั้งหลายของอาณาจักรให้ยุติการหลังเลือดของผู้บริสุทธิ์ ยุติการปล้นสะดมทรัพย์สินของพวกเขา ยุติการหยามเกียรติสตรีและทำร้ายลูกๆ ของพวกเขา ขอให้พวกเขายุติการประหัตประหารศาสนาของพระบ๊อบ ขอให้พวกเขาละทิ้งความหวังที่เหลวไหลที่จะกวาดล้างสาวกของศาสนา"

105

วันเดียวกันนั้นมีคำสั่งเป็นจดหมายเวียนออกมาถึงผู้ว่าการทั้งหมดของอาณาจักร สั่งพวกเขาให้วางมือจากการกระทำที่โหดร้ายและน่าละอายของพวกเขา มีร์ซา ออกกอ ชานเขียนถึงพวกเขาว่า "สิ่งที่ท่านทำมานั้นพอแล้ว จงยุติการจับกุมและลงโทษประชาชน เลิกรบกวนความสงบและความสบายใจของเพื่อนร่วมชาติของท่าน" รัฐบาลของกษัตริย์ซาห์พิจารณาหารือเกี่ยวกับมาตรการที่มีประสิทธิภาพที่สุด ที่ควรนำมาใช้ขจัดคำสาปที่ทำให้ประเทศเดือดร้อนให้หมดสิ้นไปในคราเดียว, ทันใดที่พระบาฮาอุลลาห์ได้อิสระภาพคืนมา ก็มีคำตัดสินของรัฐบาลส่งถึงพระองค์แจ้งว่าภายในหนึ่งเดือนหลังจากการออกคำสั่งนี้ พระองค์กับครอบครัวได้รับการคาดหวังให้จากเตหะรานไปยังสถานที่หนึ่งนอกเขตแดนของเปอร์เซีย

106

เสนาบดีรัสเซียทันใดที่ทราบสิ่งที่รัฐบาลคิดจะทำ ได้อำสนาตัวพระบาฮาอุลลาห์มาอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของตน และเชิญพระองค์ให้ไปรัสเซีย, พระองค์ปฏิเสธสิ่งที่เสนอให้และเลือกจะไปอิรักแทน, ในวันแรกของเดือนราบีฮ์ ฮ.ศ.1269 [12 มกราคม ค.ศ.1853 (พ.ศ.2396)] นับได้เก้าเดือนหลังจากที่ทรงกลับมาจากคาบิลา พระบาฮาอุลลาห์กับสมาชิกครอบครัวของพระองค์ที่ไปด้วยกัน ซึ่งในจำนวนนี้มีกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาฮา) และออกกอเย คาลิม^[1] และตามคุ้มกันโดยสมาชิกคนหนึ่งขององครักษ์หลวงและเจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่เป็นตัวแทนของทูตรัสเซีย ได้ออกเดินทางจากเตหะรานไปยังแบกแดด

[1] มีร์ซา มูซาซึ่งเรียกกันทั่วไปว่าออกกอเย คาลิม เป็นผู้ที่สามารถที่สุดและดีเด่นที่สุดในหมู่น้องชายและน้องสาวของพระบาฮาอุลลาห์ และเป็นผู้สนับสนุนพระองค์ที่จงรักภักดีและมีค่า

7.6 คำสรรเสริญวีรกรรมและการสละชีวิตของชาวบาไฮ
[Tribute to the heroism and sacrifice of the Bábís]

107

ตั้งนี้คือการมาถึงตอนจบของบทหนึ่งซึ่งบันทึกช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด น่าสลดที่สุดและนองเลือดที่สุดตลอดศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ, เลือดที่หลั่งออกมาเป็นสายธารเขียวกรากระหว่างปีที่อดทนและหายเหนื่อยเหล่านี้ อาจถือได้ว่าเป็นต้นกำเนิดที่อุดมสมบูรณ์ของระบบโลกที่จะได้รับการประกาศและสถาปนาโดยการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่กว่า และจะมาสำเร็จภารกิจต่ออย่างนับไฉน, การสรรเสริญกองทัพที่ประเสริฐของวีรบุรุษ นักบุญ และผู้สละชีวิตแห่งยุคต้นนั้น โดยมิตรและศัตรู ตั้งแต่พระบาฮาอุลลาห์เองลงไปถึงผู้สังเกตการณ์ทั้งหลายที่มีใจเป็นกลางที่สุดจากดินแดนไกลทั้งหลาย ตั้งแต่วินาทีกำเนิดของศาสนาจนถึงปัจจุบัน เป็นพยานที่ไม่เสื่อมสูญต่อความรุ่งโรจน์ของการกระทำที่ทำให้ยุคนี้ไม่ถูกลืม

108

คำให้การยืนยันอย่างไม่มีที่เปรียบของพระบาฮาอุลลาห์ในคัมภีร์คิตาบีอ็อกานคือ *"ทั้งโลกพิศวงต่อลักษณะการพลีของพวกเขา...จิตใจฉงนต่อการกระทำของพวกเขา และวิญญานพิศวงต่อความแกร่งกล้าและทนทรหดของพวกเขา...มียุคไหนหรือที่เคยเป็นพยานต่อเหตุการณ์ที่เป็นประวัติศาสตร์ดังกล่าว?"* และเช่นกัน *"ตั้งแต่สมัยของอดัม โลกเคยเป็นพยานต่อความโกลาหลและความอลหม่านที่รุนแรงดังกล่าวหรือ?...เราคิดว่าความอดทนถูกเปิดเผยออกมาก็เพราะความแกร่งกล้าของพวกเขาเท่านั้น และความศรัทธาเองบังเกิดขึ้นได้ก็โดยการกระทำของพวกเขาเท่านั้น"* ในบทอธิษฐานหนึ่งซึ่งกล่าวเจาะจงยิ่งกว่าถึงผู้สละชีวิตเพื่อศาสนา พระองค์ยืนยันอย่างมีนัยสำคัญว่า *"โดยเลือดที่พวกเขาหลั่ง พืชพอกอด้วยการเปิดเผยอย่างน่าพิศวงของอำนาจและเครื่องหมายอุดมการณ์แห่งอับดุลฮันรุ่งโรจน์ของพระองค์ อีกไม่นานพืชจะบอกข่าวดีของเธอ เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้"*

109

ใครอื่นใดหรือถ้าไม่ใช่วีรบุรุษของพระผู้เป็นเจ้าของเหล่านั้น ผู้เปิดฉากวันแห่งพันธสัญญาด้วยเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตของตน ซึ่งวาระที่มีนัยสำคัญเหล่านี้ของพระโมฮัมหมัดผู้เป็นอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้าของเขา และโคดส์ตมาฆณะที่กล่าวต่อสหายทั้งหลายของตนในป้อมเซค ทาบาซี : *"โอ เราปรารถนาจะได้เห็นหน้าตาของพี่น้องของเราเพียงไร พี่น้องที่จะปรากฏตัวในวันสิ้นโลก! พระพรจงมีแด่เรา พระพรจงมีแด่พวกเขา พระพรของพวกเขายิ่งใหญ่กว่าของเรา"* ใครอื่นใดหรือที่คำพยากรณ์ที่เรียกว่าฮาดีษเท จาเบอร์หมายถึง ตามที่บันทึกไว้ในคาฟี และพระบาฮาอุลลาห์รับรองไว้ในคิตาบีอ็อกาน ซึ่งอธิบายเครื่องหมายของการมาปรากฏของอิหม่ามกอเอมตามพันธสัญญาด้วยภาษาที่ไร้ข้อสงสัย? *"บรรดาผู้ที่พระองค์เลือกสรรจะเสียเกียรติในยุคของพระองค์ ศีรษะของพวกเขาจะถูกเสนอเป็นของขวัญ ดังเช่นศีรษะของชาวเติร์คและชาวเดเลเมท พวกเขาจะถูกสังหารและเผา ความกลัวจะครอบงำพวกเขา ความเสียขวัญและความตระหนกจะทำให้พวกเขาสยองในหัวใจ พืชจะถูกย้อมสีด้วยเลือดของพวกเขา ผู้หญิงของพวกเขาจะรำไห่และเศร้าโศก บุคคลเหล่านี้คือเพื่อนของเราอย่างแท้จริง!"*

110

คำให้การยืนยันที่ลอร์ดเคอร์ซันแห่งเคดเดิลสตันเขียนไว้คือ *"เรื่องราวทั้งหลายของวีรกรรมที่สูงส่งได้ประดับแสงสว่างให้แก่หน้าประวัติศาสตร์ทั้งหลายที่เปื้อนเลือดของศาสนาบาไฮ...ไฟของสมิทฟิลด์หาได้จุดความกล้าหาญที่สูงส่งกว่าการได้พบและแข็งขันบรรดาผู้ค้าการทรمانที่ประณิตกว่าแห่งเตหะราน เช่นนั้นความเชื่อหลักของศาสนาหนึ่งที่สามารถปลุกจิตวิญญาณแห่งการเสียสละตนเองทั้งดงามและหาได้ยากในตัวสาวก ต้องไม่ใช่ย่อย...วีรกรรมและการสละชีวิตของเหล่าสาวกของพระองค์จะโดนใจผู้คนอีกมากมาย ที่ไม่สามารถพบปรากฏการณ์ที่ใกล้เคียงกันในบันทึกร่วมสมัยของอิสลาม"* ศาสตราจารย์เจ ดาร์เมสติเตอร์ เขียนไว้ว่า *"ลัทธิบาไฮที่แพร่กระจายไปทั่วเปอร์เซียในเวลาไม่ถึงห้าปี และได้ปราบเลือดของผู้สละชีวิตทั้งหลายในปี ค.ศ.1852 (พ.ศ. 2395) กำลังก้าวหน้าและเผยแพร่ออกไปอย่างเงียบๆ หากเปอร์เซียจะฟื้นชีวิตในหนทางใดๆ จะเป็นไปโดยอาศัยศาสนาใหม่นี้"...ศาสตราจารย์อีลี บราวน์ผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกชื่อดังประกาศว่า "หนึ่งในการระเบิดออกที่แปลกประหลาดเหล่านี้ของพลังใจ ความศรัทธา ความอุตสาหะอย่างแรงกล้าและความอาจหาญที่ไม่มีแพ้...กำเนิดของศาสนาหนึ่งที่เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้ที่จะมีที่ยืนอยู่ท่ามกลางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลก"* และเช่นกัน *"จิตวิญญาณที่ซึ่มซาบชาวบาไฮนั้นยากที่จะไม่มีผลอย่างแรงที่สุดต่อทุกคนที่ประสบกับอิทธิพลของจิตวิญญาณนั้น...จะว่าไปแล้วขอให้ผู้ที่ไม่ได้เห็นอย่าเชื่อข้าพเจ้า แต่ถ้าจิตวิญญาณนั้นเปิดเผยตนเองต่อพวกเขาสักครั้งหนึ่ง พวกเขาจะประสบกับความรู้สึกที่ไม่น่าจะลืมได้"...*

111

เป็นที่รายงานว่าอับบาส โกลี ซาเน ลาริจาณีซึ่งลูกป็นของเขาเป็นเหตุให้มุลลา ฮุสเซนสิ้นชีพ ได้ตอบการซักถามตนโดยเจ้าชายอาหมัด มีร์ซาต่อหน้าพยานหลายคนว่า "ความจริงของเรื่องนี้ก็คือ ใครก็ตามที่ไม่เคยเห็นคาบิลาแต่ถ้าได้เห็นทาบาซี จะไม่เพียงเข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้นที่คาบิลา แต่จะยุติการพิจารณาคาบิลา และหากเขาได้เห็นมุลลา ฮุสเซนแห่งบุชรูเยห์ เขาจะเชื่อมั่นว่าหัวหน้าของผู้สละชีวิต (อิหม่ามฮุสเซน) ได้กลับมายังโลกแล้ว และหากเขาได้เป็นพยานต่อการกระทำของข้า รับประกันได้ว่าเขาจะกล่าวว่า : 'นี่คือชิมร์ที่กลับมากับดาบและหลาว...' ความจริงแล้วข้าพเจ้าไม่รู้หรือว่าอะไรถูกแสดงต่อคนเหล่านี้ หรือว่าพวกเขาเห็นอะไรถึงได้ออกมาสู้รบด้วยความศึคคักและเบิกบานใจดังกล่าว...จินตนาการของมนุษย์ไม่สามารถนึกคิดถึงพลังความอาจหาญและความแก้แค้นกล้าของพวกเขา"

7.7 การลงโทษอย่างท้าวหน้าจากพระผู้เป็นเจ้า [The unsparing divine retribution]

112

สรุปแล้วเราอาจถามตัวเองอย่างสมเหตุผลว่า ในที่สุดแล้วอะไรคือชะตาของพวกวายร้ายนั้น ผู้ซึ่งถูกจงใจโดยความประสงค์ร้าย ความโลภหรือความบ้าคลั่ง ได้หาทางดับแสงธรรมที่พระบ็อบและเหล่าสาวกได้แพร่ไปทั่วประเทศของตนและประชาชน? ไม่เรียลวงโทษของพระผู้เป็นเจ้าเทียบอย่างนับไฉและรุนแรงไม่ลดละ ไม่ละเว้นประมุขสูงสุดของอาณาจักร รัฐมนตรีและที่ปรึกษาทั้งหลายของเขา บรรดานักบวชตำแหน่งสูงของศาสนาที่มีสายสัมพันธ์กับรัฐบาลของเขาอย่างสลายออกไม่ได้ ผู้ว่าการทั้งหลายที่ทำหน้าที่เป็นผู้แทนของเขา บรรดาหัวหน้ากองกำลังติดอาวุธผู้ซึ่งจงใจหรือเพราะว่ากลัวหรือละเลย ได้สนับสนุนการทดสอบที่น่าขนลุกในระดับต่างๆ ที่ศาสนาวยุทธไม่สมควรจะได้รับ, กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์เองผู้เป็นประมุขที่ทั้งมีมัจฉาธิฐีและใจโลเล ซึ่งโดยการไม่ยอมเอาใจใส่คำขอร้องของพระบ็อบให้รับพระองค์ที่เมืองหลวง และช่วยให้พระองค์สามารถสาธิตสัจธรรมของศาสนาของพระองค์ ได้ยอมตามคำรบเร้าของนายกรัฐมนตรีนายมัตรายี หลังจากทีประสบกับการถอยกลับของโชคชะตาอย่างทันใด เขาล้มป่วยและเสียชีวิตด้วยโรคแทรกซ้อนเมื่ออายุเพียงสี่สิบ และถูกพิพากษาลงโทษด้วย "ไฟนรก" ซึ่ง "ในวันแห่งการฟื้นคืนชีพ" พระผู้ลิขิตกายโมล แอสมาได้สาบานไว้ว่าจะเผาผลาญเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, อัฉริยบุคคลที่ชั่วร้ายของเขานายกรัฐมนตรีนายมัตรายี มีร์ซา ออกอซีผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จ ซึ่งเป็นอำนาจที่อยู่หลังบัลลังก์และเป็นผู้ยงตัวสำคัญของกระทำทารุณพระบ็อบ รวมถึงการคุมขังพระองค์บนภูเขาในอาเซอร์ไบจาน ไม่ทันจะถึงหนึ่งปีครึ่งหลังจากที่เขาเข้ามาขวางกั้นระหว่างกษัตริย์ซาห์และพระผู้เป็นเฉลย เขากะเด็นออกจากอำนาจ ถูกลิดความร่ำรวยที่ได้มาอย่างไม่ชอบ ถูกประมุขของเขาถอดจากตำแหน่ง ถูกขับให้ไปแสวงหาที่กำบังในสถานที่สักการะซาห์ อับดุล อาซิมให้พ้นจากความโกรธแค้นที่ทวีขึ้นของเพื่อนร่วมชาติ และต่อมาถูกขับไล่อย่างอัปยศไปยังคาบิลา ตกเป็นเหยื่อของโรคภัย ความยากจน และความทรมาณใจที่กัดกร่อน ซึ่งเป็นหลักฐานของความน่าสยดสยองที่สนับสนุนธรรมจารึกประณามที่พระผู้เป็นนักโทษของเขาบอกล่วงหน้าถึงชะตาวิบัติของเขาและประณามการกระทำที่ชั่วร้ายของเขา, สำหรับอามิร์ เนซาม มีร์ซา ทากี ซาห์ที่สกลต่ำและชื่อกระฉ่อน ซึ่งปีแรกของการดำรงตำแหน่งไม่นานของเขาเปื้อนด้วยการโจมตีบรรดาผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาซีอย่างดุร้าย ผู้ซึ่งอนุมัติและสนับสนุนการประหารผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน ปล่อยการโจมตีใส่วาฮิดและสหายบาบี รับผิดชอบโดยตรงต่อคำตัดสินประหารชีวิตพระบ็อบ และเร่งให้เกิดความโกลาหลครั้งใหญ่ในซานจอน โดยความริษยาที่ไม่ลดละของประมุขของเขาและความผูกใจเจ็บของอุบายของราชสำนัก เขาถูกริบเกียรติยศทั้งหมดที่ได้มา และถูกสังหารแบบเล่นไม่ชื่อโดยราชโองการ เส้นเลือดดำของเขาถูกเจาะในสถานที่ที่อาบน้ำของพระราชวังฟินโกล์คาซาน, เป็นที่รายงานว่าโดยนาบิลว่าพระบาฮาอูลลาห์ ทรงกล่าวว่า "หากอามิร์ เนซามทราบฐานะที่แท้จริงของเรา เขาย่อมคว่ำเราไว้อย่างแน่นอน เขาพยายามสุดกำลังที่จะค้นพบสถานการณ์ที่แท้จริงแต่ไม่สำเร็จ พระผู้เป็นเจ้าไม่ต้องการให้เขารู้" นายกรัฐมนตรีนายมัตรายี ออกอ ซาห์ผู้มีบทบาทอย่างแข็งขันในทารุณกรรมที่ไม่ได้ความคุม สืบเนื่องมาจากการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาห์ ถูกขับออกจากตำแหน่งและส่งไปที่ยาซด์ภายใต้การจับตาดูอย่างเข้มงวด ซึ่งเขาจบวันเวลาของชีวิตในความอับอายและสิ้นหวังที่นั่น

113

ฮุสเซน ซาเน ผู้ว่าการซีราซที่ถูกตราหน้าว่าเป็น "ซั้เมา" และ "ทรราช" ซึ่งเป็นคนแรกที่ลุกขึ้นทำทารุณพระบ็อบต่อสาธารณชนและสั่งบริวารของตนให้ตบหน้าพระองค์อย่างแรง เขาถูกบีบบังคับให้ไม่เพียงแต่ต้องประสบกับความหายนะที่น่าสยดสยอง ที่บังเกิดกับเขา ครอบครัวของเขา เมืองและมณฑลของเขาอย่างทันใด แต่ภายหลังต่อมายังได้เป็นพยานต่อการถอยหลังของการตรากตรำทั้งหมดของตน และใช้วันที่เหลืออยู่ของชีวิต

ในความมืดมน จนกระทั่งโซเซหลงหลุมศพอย่างไม่มีมิตรหรือศัตรูเหลือวแล, ฮาจีบุด โดวเลห์จอมโหดกระหายเลือด ผู้ซึ่งไล่ล่าชาวบาบิผู้บริสุทธิ์ที่ปกป้องตนเองไม่ได้จำนวนมากมาย่างเอาเป็นเอาตาย ถึงคราวของตนตกเป็นเหยื่อของความเดือดดาลของชาวเลอร์ที่คุมไม่อยู่ ผู้ซึ่งหลังจากที่ปล้นทรัพย์สินของเขาแล้ว ได้ตัดเศราของเขาและบังคับเขาให้กินเครานั้น สวมอานม้าและครอบบังเหียนที่ปากของเขา แล้วชี้เขาต่อสายตาของประชาชน หลังจากนั้นพวกเขากระทำทารุณอย่างน่าอดสูตต่อสตรีและเด็ก ๆ ของเขาต่อสายตาของเขา, ซาเยด โดล โอลามาผู้เป็นโมฆะฮิดที่บ้าคลั่ง ด้ร่ายและไ้ร่ายอายุแห่งบาร์ฟูรูซ ซึ่งความไม่เป็นมิตรที่ดับไม่ได้ของเขาได้ถ่มการหยาบหยามและก่อความทุกข์ทรมานให้แก่วิบรูซทั้งหลายแห่งทาบาสี ไม่นานหลังจากที่ได้กระทำสิ่งที่ชั่วช้าเหล่านี้ เขาตกเป็นเหยื่อของโรคประหลาดที่กระหายน้ำอย่างดับไม่ได้ และหนาวสั่นอย่างที่ว่าคนสัตว์ที่เขาใช้หุ้มตัวเองหรือไฟที่ลุกอยู่ตลอดเวลาในห้องของเขา ไม่สามารถบรรเทาความทรมานของเขา, ภาพที่สะดุดตาของบ้านที่เคยหรูหราของเขาผู้พัง ถูกใช้อย่างไม่เหมาะสมหลังจากที่เขาตายจนกลายเป็นกองขยะของชาวเมือง กระเทือนใจชาวมาซินดารอนอย่างลึกถึงขนาดว่า เวลากรียากราดใส่กันพวกเขาจะเปล่งเสียงบอญครั้งขอให้บ้านของอีกฝ่ายพบกับชะตากรรมเดียวกันที่บังเกิดกับที่อยู่อาศัยที่ถูกสาปนั้น, มาห์มุด ชานะ คาลานทาร์ ผู้ใจไม่ซื่อและทะเยอทะยาน ซึ่งทาเฮเรห์ถูกส่งมอบให้อยู่ในอารักขาของเขาก่อนการสละชีวิตของเธอ เก็บปีให้หลังเขาเรียกความโกรธแค้นจากเจ้านายเชื้อพระวงศ์ ถูกลากเท้าด้วยเชือกผ่านตลาดไปยังสถานที่หนึ่งนอกประตูเมืองก่อน แล้วถูกแขวนคอบนแท่นประหารที่นั่น, มีร์ซา ฮาซาน ชานผู้ดำเนินการประหารชีวิตพระบ็อบตามคำสั่งของพีชายาอามีร์ เนซาม ภายในสองปีหลังจากการกระทำที่อภัยให้ไม่ได้นั้น ถูกลงโทษอย่างน่าสะพรึงกลัวซึ่งจบลงที่ความตายของเขา, เซโคล อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา) แห่งทาบรีซนั้นคือมีร์ซา อาลี อัศการผู้หยาบหยาม โลกโมโทสันและใช้อำนาจบาตรใหญ่ ผู้ใช้ไม้เรียวเขียนฝาเท้าของพระผู้เป็นนักโทษของเขาสิบเอ็ดครั้งด้วยมือของตนเองหลังจากที่องค์กรกษของผู้นำการทาบรีซไม่ยอมลงมือเขียนพระบ็อบ ได้ล้มป่วยเป็นอัมพาตในปีเดียวกันนั้น และหลังจากที่ทนการทดสอบที่ทรมานและเจ็บปวดที่สุด ได้ตายอย่างน่าเวทนา เป็นการตายที่ตามมาในไม่ช้าด้วยการล้มเลิกบทบาทหน้าที่ของเซโคล อิสลามในเมืองนั้น, มีร์ซา อาโบล ทาลิบ ชานผู้ผยองและคิดคดซึ่งโดยการเมินค่าแนะนำให้พอประมาณจากมีร์ซา ออกกอ ชานนายกรัฐมนตรี ได้สั่งการปล้นสะดมและเผาหมู่บ้านทาคูร์ อีกทั้งทำลายบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ หนึ่งปีให้หลังเขาล้มป่วยเป็นกาฬโรคและมอดม้วยอย่างน่าเวทนา แม้แต่ญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดที่สุดของเขาก็หลีกเลี่ยง, มีร์ อาลี ชาน ชูจาโอล มุลค์ผู้ประหัตประหารชุมชนบาบิที่หลงเหลืออยู่ในเนริชอย่างป่าเถื่อนหลังจากที่มีการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ ได้ล้มป่วยและตามคำให้การยืนยันของหลานชายของเขาเอง ได้กลายเป็นใบ้อย่างไม่ทุเลาไปจนวันตาย ผู้สมรู้ร่วมคิดกับเขามีร์ซา นาอิมสูญเสียชีวิต ถูกปรับอย่างหนักสองครั้ง ถูกปลดออกจากตำแหน่ง และโดนวิธีทรมานที่บรรจง, กองพลที่ไม่ให้ราคาปาฎิหารย์ที่เตือนนายพันชาม ชานและคนของเขาให้เลิกยุ่งเกี่ยวกับการพยายามต่อไปที่จะทำลายชีวิตของพระบ็อบ แล้วอาสาเข้ามาทำหน้าที่แทนและยิงร่างของพระองค์พรุนด้วยลูกกระสุน ในปีเดียวกันนั้นได้สูญเสียชีวิตทหารและกำลังพลของตนไม่น้อยกว่า 250 คนในแผ่นดินไหวที่นำสะพรึงกลัวระหว่างอาร์เดบิลและทาบรีซ สองปีต่อมาที่เหลืออีก 500 คนถูกยิงอย่างไร้ปราณีในทาบรีซฐานกบฏ และประชาชนผู้ซึ่งขณะที่จ้องมองร่างที่ฉีกขาดและไม่มีอะไรปิดของพวกเขาก็ได้ระลึกถึงการกระทำที่โหดเหี้ยมของพวกเขาก็และเอาแต่แสดงการประณามและความพิศวงถึงขนาดที่ชักนำโมฆะฮิดชั้นนำทั้งหลายให้ลงโทษเขียนตีและสงบปากพวกเขา, หัวหน้ากองทหารนั้นออกกอ จอน เบกเสียชีวิตหกปีหลังจากการสละชีวิตของพระบ็อบ ระหว่างการระดมยิงโมฮัมมารีห์โดยกองทัพเรือของอังกฤษ

114

การพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งไม่ปราณีและไม่เบามือในการลงโทษพวกที่มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันและเป็นผู้นำในอาชญากรรมที่กระทำต่อพระบ็อบและสาวกทั้งหลาย ก็รุนแรงไม่น้อยไปกว่ากันในการจัดการกับมวลประชาชน ที่บ้าคลั่งยิ่งกว่าชาวยิวในสมัยพระเยซู และชื่อกระฉ่อนในด้านความโง่เขลาอย่างจะแจ้ง มีฉันทิฐิที่ดูร้าย วิปริตอย่างหัวรั้น โหดเหี้ยมป่าเถื่อน เห็นแก่เงิน โลกโมโทสัน อดตาเป็นใหญ่และซึซลาด, ซ้าฟเจ้าไม่สามารถทำอะไรได้ดีไปกว่าการอ้างอิงถึงวณะที่พระบ็อบเองลิขิตไว้ในกาลาเล ซาบีห์ (ข้อพิสูจน์ทั้งเจ็ด) ในบันปลายภารกิจของพระองค์ว่า "จงระลึกถึงช่วงต้นของการเปิดเผยพระธรรมนี้ คนที่ตายด้วยอหิวาต์มีจำนวนมากมายิ่งไร! แท้จริงแล้วนั่นคือหนึ่งในกลางเดือนทั้งหลายของการเปิดเผยพระธรรมนี้ และกระนั้น ไม่มีใครมองออก! ระหว่างสี่ปีภัยพิบัติใหม่ใส่หม่อมุสลิมชื่ออะไรโดยที่ไม่มีใครเข้าใจนัยสำคัญ!" นาบิลได้จดไว้ในบันทึกเรื่องเล่าอมตะของตนว่า "สำหรับมวลมหาประชาชน (เปอร์เซีย) ผู้ซึ่งเฝ้ามองโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาด้วยความบังตั้งไม่แยแส และหาได้ยกนิ้วคัดค้านทารุณกรรมที่นายยะแซงเหล่านั้น ก็ถึงคิวตกเป็นเหยื่อของทุกขเวทนาที่ทรัพยากรทั้งหมดของดินแดนและความแข็งขันของรัฐบุรุษทั้งหลายไม่สามารถบรรเทา...ตั้งแต่วันที่มือของผู้โง่เขลาตีเหยียดออกทำร้ายพระบ็อบ...การลงโทษจากพระผู้เป็นเจ้าไล่ตามกันมาบดขยี้จิตวิญญาณของชนชาติที่ไม่รู้คุณนั้น และนำพวกเขาไปสู่จุดที่จวนจะล้มละลายทั้งชาติ, กาฬโรคซึ่งชื่อนี้แทบไม่เป็นที่รู้จักสำหรับ

พวกเขาเว้นแต่มีแต่การกล่าวถึงคร่าวๆ ในตำราฝุ่นจับที่น้อยคนสนใจจะอ่าน ได้เล่นงานพวกเขาอย่างดุเดือดจนไม่มีใครหนีพ้น, กษัตริย์ที่นั้นกระจายการทำลายล้างไปทุกแห่งที่กาฬโรคระบาดไปถึง ทั้งเจ้าชายและชาวชนบท รู้สึกถึงฤทธิ์ที่เจ็บปวดและยอมจำนนอยู่ใต้แอกของกษัตริย์ที่บัดนี้ตั้งกล่าว ซึ่งหนีประชาชนไว้แน่นและไม่ยอมคลาย, ทุกเขตนานอย่างหันไฉนเหล่านี้ซึ่งร้ายแรงเหมือนกับไข้ที่คร่าชีวิตประชาชนในมณฑลก็กลานไปมากมาย ได้ทำลายล้างดินแดนต่อไป, ความหายนะเหล่านี้แม้ว่าจะสาหัส ความพิโรธที่พยาบาทของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็หาได้หยุดอยู่ที่เคราะห์ร้ายดังกล่าวที่บังเกิดกับชนชาติที่วิปริตและไร้ศรัทธา, ความพิโรธที่พยาบาทนี้เป็นที่รู้สึกได้ในทุกชีวิตที่หายใจอยู่บนพื้นผิวของดินแดนที่เดือดร้อนนี้ ทรมานชีวิตของทั้งพืชและสัตว์ และทำให้ประชาชนรู้สึกถึงความลำบากยากเข็ญที่สาหัส ความชั่วยากหมากแพงเพิ่มความน่าสะพรึงกลัวให้กับประชาชนที่กำลังโอดครวญอยู่ภายใต้เงาหนักอันใหญ่หลวงของความเดือดร้อน ปีศาจพอมโซแห่งความอดอยากย่องกริบเข้าไปในหมู่พวกเขาอย่างกว้างขวาง และสายตาของพวกเขาถูกหลอนด้วยภาพของความตายอย่างเจ็บปวดซ้ำๆ ในวันข้างหน้า...ทั้งประชาชนและรัฐบาลถอนหายใจโหยหาการบรรเทาทุกข์ที่พวกเขาหาที่ไหนไม่ได้ พวกเขาตั้งมังกันถ้ายแห่งความวิบัติโดยไม่สนใจมือที่นำถ้ายนั้นมาแต่ริมฝีปากของตนเลย ไม่สนใจพระผู้ซึ่งพวกเขาต้องทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระองค์”

7.8 ศาสนาที่ดูเหมือนว่าดับสิ้นกลับฟื้นขึ้นมาประดุจนกฟีนิกซ์ [A seemingly dying-away religion rose like a phoenix from ashes]

115

โชคชะตาของศาสนาที่พระบ็อบประกาศไม่เคยน่าลงมากกว่าเวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศจากดินแดนบ้านเกิดไปยังอิรัก ศาสนาที่พระบ็อบสละชีวิตให้และพระบาฮาอุลลาห์ตราครุฑและทนทรมานเพื่อ ดูเหมือนจะดับสูญ, พลังของศาสนาดูเหมือนจะถูกใช้ไป แรงต้านของศาสนาดูเหมือนจะแตกสลายอย่างคืนกลับมาไม่ได้, เรื่องน่าท้อใจและเหตุการณ์หายนะทั้งหลายซึ่งแต่ละครั้งส่งผลทำลายล้างยิ่งกว่าครั้งก่อน ได้ตามติดกันมาด้วยความรวดเร็วอย่างน่าขนลุก ซึ่งเขาพลังชีวิตของศาสนาและทำให้ความหวังของผู้สนับสนุนที่องอาจที่สุดทั้งหลาย ธิบหรือลิ่ง, ที่จริงแล้วสำหรับผู้ที่อ่านหน้าทั้งหลายของบันทึกเรื่องเล่าของนาบิลอย่างผิวเผิน เรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่เริ่มต้นดูเหมือนเป็นเพียงการสาธยายความปร่าซัยและการสังหารหมู่ ความอดสูและความผิดหวัง แต่ละครั้งรุนแรงกว่าครั้งก่อน ซึ่งสุดท้ายแล้วจบลงที่การถูกเนรเทศของพระบาฮาอุลลาห์จากประเทศของตนเอง, สำหรับผู้อ่านที่แคลงใจไม่เต็มใจยอมรับอิทธิฤทธิ์สวรรค์ที่ศาสนานั้นได้รับการประสาท ความคิดทั้งหมดที่ก่อขึ้นในจิตใจของพระผู้ก่อตั้งศาสนาดูเหมือนจะถูกกำหนดชะตาไว้ล่วงหน้าให้ล้มเหลว, งานของพระบ็อบที่คิดไว้อย่างเลื่องลือและลงมืออย่างองอาจหาญ ดูเหมือนจะจบลงที่ความหายนะหึมา, สำหรับผู้อ่านดังกล่าว ชีวิตของพระศาสดาหนุ่มผู้โชคไม่ดีแห่งชีราซเมื่อวันจันฉัยจากการโจมตีที่โหดร้ายที่ตนโดน ดูเหมือนว่าเป็นชีวิตที่น่าเศร้าที่สุดและเปล่าประโยชน์ที่สุดที่เคยเป็นชะตากรรมของมนุษย์ที่เป็นสังขาร, การกึ่งที่สิ้นและองอาจหาญนั้นซึ่งฉับไวราวกับดาวตกที่สองแสงวาบข้ามผ่านฟากฟ้าของเปอร์เซีย และเวลาหนึ่งดูเหมือนจะนำแสงสว่างแห่งความรอดพ้นนรินทร์ที่ปรารถนามาสู่ความมืดมัวที่ล้อมรอบประเทศ แต่แล้วในที่สุดก็ดิ่งลงไปในหุบเหวที่มืดมนและสิ้นหวัง

116

ทุกอย่างก้าวที่พระองค์ขยับ ทุกอย่างที่พระองค์พยายาม มีแต่ทวีความเศร้าและความผิดหวังที่ทรมานวิญญานของพระองค์อยู่, แผนงานที่พระองค์คิดไว้เมื่อเริ่มต้นภารกิจ สำหรับการเปิดฉากพันธกิจของพระองค์ด้วยการประกาศต่อสาธารณชนในนครศักดิ์สิทธิ์เมกกะและเมดินา ก็หาได้เป็นไปตามที่ทรงหวัง, เจ้านครเมกกะซึ่งโคดสได้รับบัญชาให้ส่งมอบธรรมสารของพระองค์แก่เขา ให้การต้อนรับโคดสด้วยความไม่แยแสที่เย็นชาซึ่งเผยให้เห็นการเมินเฉยอย่างไม่ให้ราคา ที่ผู้ปกครองฮิลาซและผู้อารักขาคาเบห์มีต่อศาสนาของพระศาสดาหนุ่มแห่งชีราซ, โครงการที่พระองค์มีอยู่ในใจว่าจะกลับมาด้วยชัยชนะจากการไปแสวงบุญที่เมืองคาบิลาและนาจาฟ ที่ซึ่งพระองค์หวังจะสถาปนาศาสนาของพระองค์ในใจกลางของที่มั่นของนิกายชีอะห์ที่เคร่งจารีต ก็ถูกทำลายอย่างสิ้นหวังทำนองเดียวกัน, แผนการที่พระองค์คิด ซึ่งสาระสำคัญของแผนการนั้นได้สื่อสารไปยังสาวกสิบเก้าคนที่พระองค์เลือกสรร ส่วนใหญ่แล้วยังไม่สำเร็จ, การเดินสายกลางที่พระองค์เคียดเคี้ยวพวกเขาให้ถือปฏิบัติ ถูกลิ้มไปในความไฟแรงที่ตื่นเต็น ที่ครอบงำบรรดาผู้เผยแพร่ศาสนาของพระองค์ตอนเริ่มแรก ซึ่งความประพฤติของพวกเขาเป็นเหตุไม่น้อยของความล้มเหลวของสิ่งที่พระองค์วาดฝัน, โมทามิดผู้ปกครองที่ฉลาดและหลักแหลมผู้ซึ่งเพียงอันตรรายที่คุกคามชีวิตที่ล้ำค่านั้นออกไปอย่างสามารภ และพิสูจน์ความสามารถของตนในการรับใช้พระองค์ได้ดีเด่นอย่างที่สุดที่สงบเสงี่ยมกว่าของพระองค์น้อยคนหวังจะเสนอให้ได้ ก็มาจากพระองค์ไปอย่างหันไฉน ปลอ่ยพระองค์ไว้กับความปรานีของคนเล่นไม่ซื่ออย่างโกร์กิน ข่าน ผู้นำรังเกียจและไม่กระดากอายที่สุดในศัตรูทั้งหมดของพระองค์, โอกาสเพียงครั้งเดียวที่พระบ็อบจะได้พบกษัตริย์ไมฮัมหมัด ซาห์ ซึ่งพระองค์เอง

เป็นผู้ขอร้องและปัดหมุดความหวังที่เป็นไปได้ยากไว้บนการพบกันนี้ ก็ถูกปิดลงบนพื้นโดยการเข้ามาขวางของ นายกรัฐมนตรีฮาจิ มีร์ชา ออกอซีที่ซีซลาดและจิตใจแปรปรวน ผู้ซึ่งสิ้นส่านต่อความคิดที่กลัวว่า การให้ พระองค์ติดต่อกับประมุขผู้ซึ่งมีใจเอนเอียงเกินควรอยู่แล้วที่จะเป็นมิตรกับศาสนานั้น จะหายนะต่อผลประโยชน์ ของตนเอง, ความพยายามต่างๆ ที่ได้แรงบันดาลใจและริเริ่มโดยพระบ็อบ ซึ่งสองในบรรดาสาวกหัวแถวของ พระองค์คือมุลลา อาลีเย บาสทามิและเชค ซาอิดเด อินดี ได้หาทางแนะนำศาสนา คนหนึ่งในอาณาจักรของ ตูร์กีและอีกคนในอินเดีย ก็จบลงด้วยความล้มเหลวอย่างน่าหดหู่, วิสาหกิจแรกล้มตั้งแต่เริ่มต้นเพราะการสละ ชีวิตอย่างทารุณของผู้สนับสนุนศาสนา ขณะที่วิสาหกิจหลังให้ผลที่อาจดูเหมือนว่าซีประดีว ซึ่งมีเพียงการ เปลี่ยนศาสนาของซียิดคนหนึ่งซึ่งภารกิจที่ขื่นๆ ลงๆ ของการรับใช้ของเขา จบลงอย่างกะทันหันในลู่ริสถานโดย การกระทำของอิลดิริม มีร์ชาผู้ทรยศ, การถูกกักขังที่พระบ็อบเองถูกสั่งการลงโทษระหว่างเวลาส่วนใหญ่ของ ภารกิจของพระองค์, การถูกโดดเดี่ยวของพระองค์ในที่มันบนภูเขาในอาเซอร์ไบจานจากคณะสาวก ผู้ซึ่งกำลัง ถูกทดสอบอย่างสาหัสโดยศัตรูที่ตะกละ, เหนืออื่นใดโคกนาฏกรรมการสละชีวิตของพระองค์เองซึ่งร้ายแรงยิ่ง เสียเกียรติอย่างน่าสยงอย่างยิ่ง ดูเหมือนจะซีบอความเลวร้ายที่สุดของความอดสูที่ศาสนาที่ประเสริฐยิ่งถูก กำหนดชะตาให้ประสบตั้งแต่ชั่วโมงกำเนิด, ความตายของพระองค์ซึ่งเป็นการปิดฉากภารกิจที่ฉับไวและเป็นราว กับพายุ ดูเหมือนจะประหัตประหารความล้มเหลวให้กับงานที่ไม่ว่าจะให้แรงบันดาลใจแก่ความพยายามที่อาจหาญ เพียงใด ก็เป็นไปได้ไม่ได้ที่จะสำเร็จ

117

แม้ว่าจะทรงทนทุกข์มานานมาก ความเจ็บปวดรวดร้าวที่พระองค์ต้องทนก็เป็นเพียงหยดเดียวเมื่อเทียบกับความ หายนะที่จะหลั่งลงมาบนสาวกที่ประกาศตัวจำนวนมากมายของพระองค์, ถ้วยแห่งความเศร้าที่แต่ริมฝีปากของ พระองค์ จะต้องได้รับการตีจนถึงก้นถ้วยโดยพวกที่ยังอยู่หลังจากพระองค์, ความหายนะแห่งเชค ทาบาซีซึ่ง พรากผู้แทนที่สามารถที่สุดคือโคดุสและมุลลา ฮุสเซน ไปจากพระองค์ และกลืนสหายที่จงรักภักดีของพระองค์ ไปไม่น้อยกว่าสามร้อยสิบสามคน นำมาซึ่งความสะเทือนใจที่โหดร้ายที่สุดที่เคยบังเกิดกับพระองค์ และห่อหุ้ม วันท้ายๆ ของชีวิตที่เป็นน้ำลงอย่างรวดเร็วของพระองค์ด้วยผ้าห่อศพแห่งความมืดมน, การดิ้นรนต่อสู้ที่เนริช ที่มากับความสยดสยองและทารุณกรรม ซึ่งนำไปสู่การสูญเสียวชิวิตผู้มิวชาที่สุด มีอิทธิพลสูงสุดและประสบ ความสำเร็จที่สุดในหมู่สาวกของพระบ็อบ เป็นการเพิ่มความวิบัติต่อทรัพย์สินและจำนวนของบรรดาผู้ที่ยังซุกบ ใไฟสูงตระหง่านไว้ในมือ, การปิดล้อมที่ซานจอนซึ่งตามหลังความหายนะที่บังเกิดกับศาสนาในเนริชมาติดๆ และ มีลักษณะเด่นด้วยการสังหารโหดที่จะสัมพันธ์กับชื่อของมณฑลนั้นตลอดไป ได้ตัดกำลังพลของผู้สนับสนุน ศาสนาต่อไปอีกจนเกือบเกลี้ยง และลิดรอนพลังกำลังคำจุนพวกเขาซึ่งได้แรงบันดาลใจจากการอยู่กับโฮจัจท์, การจากไปโฮจัจท์เป็นการจากไปของบุคคลเด่นดังคนสุดท้ายในหมู่ผู้นำที่เป็นตัวแทนของศาสนา ผู้ซึ่งด้วย อำนาจนักบวช วิชา ความไม่เกรงกลัวและพลังของอุปนิสัยใจคอของตน มีความตระหง่านเหนือบรรดาเพื่อน สาวกลูกแก้ว, สาวกหัวกะทิทั้งหลายของพระบ็อบถูกห้าหนในการสังหารผลาญชีวิตอย่างอำมหิต เหลือสตรีและ เด็กกลุ่มใหญ่ผู้ซึ่งถูกจับเป็นทาสและไอดครวญอยู่ภายใต้แอกของศัตรูผู้ไม่รามือ, บรรดาผู้นำของพวกเขาผู้ซึ่ง ด้วยความรู้และการแสดงเป็นตัวอย่าง ได้หล่อเลี้ยงและคำจุนเปลวไฟที่เรืองอยู่ในหัวใจที่แกล้วกล้าเหล่านั้น ก็ มอดม้วยเช่นกัน ซึ่งงานของพวกเขาดูเหมือนว่าถูกละทิ้งท่ามกลางความสับสนของชุมชนที่ถูกประหัตประหาร

118

ในบรรดาทั้งหมดที่แสดงให้เห็นว่าสามารถดำเนินงานที่พระบ็อบส่งต่อให้สาวกทั้งหลาย เหลือพระบาฮาอุลลาห์ อยู่คนเดียว ^[1] มีร์ชา ยำหยาผู้นำแต่ชื่อของกลุ่มซึ่งรอดชีวิตหลังจากพระบ็อบ ไปแสวงหาที่ลี้ภัยอย่างอัปยศอดสู ในภูเขาแห่งมาซินดาร์อนเพื่อให้พ้นจากภัยอันตรายของความอลหม่านในเมืองหลวง, โดยการปลอมตัวเป็นดาร์ วิชมีแคชคูล ^[2] อยู่ในมือ เขาละทิ้งสหายทั้งหลายและหนีสถานการณ์อันตรายไปที่ปามณฑลกลาน, ซียิด ฮุ

[1] ใน "ฟารอิด" (หน้า 50-51) ของมีร์ชา อาโบลฟาซล์ เขาคัดคำพยากรณ์ที่สะดุดตาดังต่อไปนี้มากล่าว ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นวาหะจริงของพระโมฮัมหมัด และซียิด อับดุล วาฮาเบ ซารานีนามากล่าวไว้ในผลงานของเขาที่ชื่อว่า "คีตาโบล ยาวากิททิวาล จาวาเฮอร์" : "พวกเขาทั้งหมด (สหายของอิหม่ากอเอม) จะถูกสังหาร ยกเว้นหนึ่งคนที่จะไปถึงที่ราบอัคคา ซึ่งเป็นห้องโถงของงานเลี้ยงของพระเจ้า" ตามที่มีร์ชา อาโบลฟาซล์กล่าวไว้ เนื้อหาทั้งหมดถูกกล่าวไว้เช่นกันโดยเชค อิบโนล อาราบี ใน "โพทุฮาเท มัคคีเยห์" (ชัยชนะในเมกกะ) ของเขา

[2] ภาชนะกลวงขนาดและรูปร่างราวลูกมะพร้าว ซึ่งรอบๆ ปากภาชนะมีโซสองเส้นยึดสัจดูใช้เป็นที่จับ ดาร์วิชใช้ภาชนะนี้เป็นตะกร้าใส่ทาน

สเซนเลขาณการของพระบ็อบและม็ริซา อาหมัดผู้ทำงานร่วมกันกับเขา ซึ่งทั้งสองเชื่อว่าชาญค่าสอนและนัยของ คัมภีร์บายนที่เพิ่งเปิดเผย และเพราะความสนิทกับพระผู้เป็นท่านนาย (พระบ็อบ) ของตนและคุ้นเคยกับหลัก ปฏิบัติของศาสนาของพระองค์ จึงอยู่ในฐานะที่จะทำความเข้าใจให้กระจ่างและทำรากฐานความศรัทธาของ สหายทั้งหลายของตนให้มั่นคงแข็งแรง ก็มาถูกกล่ามโซ่อยู่ในซ้อฮาห์ ซาลในเตหะราน ถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง จากคณะศาสนิกชนที่จำเป็นต้องอาศัยคำแนะนำของทั้งสองอย่างยิ่ง และถูกกำหนดให้สละชีวิตอย่างทารุณ ในช่วงต้น, แม้แต่ลุงฝ่ายมารดาของพระองค์เองผู้คอยห่วงใยพระองค์มาตั้งแต่วัยเด็กเยี่ยงบิดาอย่างไม่มีพ้อคนใด ทำได้ดีกว่า ผู้ซึ่งให้การรับใช้ที่เด่นเป็นพิเศษแก่พระองค์ในช่วงต้นของความทุกข์ทรมานของพระองค์ในซ้อราซ และหากได้มีชีวิตรอดหลังจากพระองค์เพียงไม่กี่ปี คงให้การรับใช้ที่ประเมินค่าไม่ได้แก่ศาสนาของพระองค์ ก็ ะโหยอยู่ในคุก เปลาเปลียวและไม่มีหวังที่จะสานต่องานที่แนบสนิทหัวใจของตน, ทาเฮเรห์ตราส์ญลัษณ์ที่ไฟ แรงนั้นของศาสนาของพระองค์ ผู้ซึ่งด้วยความกล้าหาญที่ไม่ยอมแพ้ อุบนิสัยใจคอที่หุนหัน ความศรัทธาที่ไม่ ครั้นคร้าม กระตือรือร้นเป็นไฟและความรู้ที่กว้างขวาง ครั้งหนึ่งดูเหมือนจะทำให้ผู้หญิงทั่วทั้งเปอร์เซียเลื่อมใส ศาสนาของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเธอ อนิจจา ณ ชั่วโมงที่ช่วยขณะดูเหมือนอยู่ใกล้แค่เอื้อม ก็ตกเป็นเหยื่อของ ความโกรธแค้นของศัตรูผู้ให้ร้าย, อิทธิพลของผลงานของเธอซึ่งวิถีของอิทธิพลนั้นถูกหยุดก่อนเวลาอันควร ดู เหมือนจะดับสิ้นสำหรับพวกที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ขณะที่พวกเขาหย่อนเธอลงไป ในหลุมที่ใช้เป็นหลุมฝังศพของเธอ บรรดาอักษรแห่งการมีชีวิตของพระบ็อบที่เหลืออยู่มอดม้วยโดยดาบ หรือไม่ก็ถูกใส่ตราอยู่ในคุก หรือใช้ชีวิต อย่างถูกลิมในมุมที่ห่างไกลบางแห่งของอาณาจักร, ธรรมลิขิตมากมายหลายเล่มของพระบ็อบที่รวบรวมไว้ ส่วน ใหญ่ก็พบบกบชชะตาที่ทอดสู่น้อยไปกว่าชะตาที่บังเกิดกับสาวกทั้งหลายของพระองค์, ในบรรดาผลงานที่สิ้น หลามของพระองค์ มีจำนวนมากที่หายไปไม่เหลือร่องรอย อีกส่วนหนึ่งนึกขาดและถูกทำลายเป็นเก้าถ่าน มี ไม่ก็ผลงานที่ถูกเปลี่ยนแปลงเนื้อหา ที่ถูกศัตรูยึดไปก็มาก และที่เหลือเป็นต้นฉบับที่ไม่เป็นระเบียบและอ่านไม่ ออก ซึ่งซ่อนไว้อย่างไม่ปลอดภัยและกระจัดกระจายไปกว้างในหมู่สหายของพระองค์ที่รอดชีวิต

119

ศาสนาที่พระบ็อบประกาศและให้ทุกสิ่งทุกอย่างของพระองค์ ที่จริงแล้วเป็นน้ำลงไปถึงจุดต่ำสุด, ไฟที่จุดขึ้นมา เผาศาสนานี้เกือบจะเผาผลาญโครงสร้างอันเป็นที่ตั้งของการดำรงอยู่ต่อไปของศาสนา, ปีกแห่งความตายดู เหมือนบินวนอยู่เหนือศาสนา การถูกกำจัดให้สิ้นซากและฟื้นคืนไม่ได้ดูเหมือนกำลังคุกคามชีวิตของศาสนา, ท่วมกลางเงาที่เข้ามาปกคลุมศาสนาอย่างรวดเร็ว รูปร่างของพระบาฮาอุลลาห์เท่านั้นที่ฉายแสงประหนึ่งเป็นผู้ที่ มีศัภภาพปลดปล่อยศาสนาที่กำลังไปสู่จุดจบอย่างรวดเร็ว, เครื่องหมายของวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน ความกล้าหาญ และความหลักแหลมที่พระองค์แสดงให้เห็นมากกว่าหนึ่งโอกาสตั้งแต่พระองค์ลุกขึ้นสนับสนุนศาสนาของพระ บ็อบ ดูเหมือนจะทำให้พระองค์มีคุณสมบัติที่จะฟื้นชีพชะตาของศาสนาที่กำลังจะสิ้นลม หากชีวิตและการดำรง อยู่ต่อไปของพระองค์ในเปอร์เซียเป็นที่รับประกัน แต่ก็หาได้เป็นเช่นนั้น, ความหายนะที่ไม่เคยมีตัวอย่างใน ประวัติศาสตร์ทั้งหมดของศาสนา ได้จุดชนวนการประหารที่ดุร้ายยิ่งกว่าครั้งใดๆ ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และครั้งนี้ดึงตัวพระบาฮาอุลลาห์เองเข้าไปในพายุหมุนของการประหารที่ดุร้าย, ความหวังอันเลื่อนลางที่ศาสนิก ชนที่หลงเหลืออยู่ยังมีอยู่ในใจ ถูกทำลายท่ามกลางความสับสนที่ตามมา เพราะพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งเป็น ความหวังเดียวและจุดหมายเดียวของความมั่นใจของพวกเขา ถูกตีร้างโดยพายุที่รุนแรงนั้นจนไม่สามารถคิดว่ เป็นไปได้อีกต่อไปที่จะฟื้นคืนมา, หลังจากทีพระองค์ถูกปล้นทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดในนूरและเตหะราน ถูก ประณามว่าเป็นตัวการสำคัญของการพยายามเอาชีวิตประมุขของพระองค์อย่างซี้ซลาด ถูกละทิ้งโดยญาติพี่น้อง และถูกขังโดยผู้ที่เคยเป็นเพื่อนและผู้ชื่นชม ถลาลงไปในห้องขังใต้ดินที่มืดและติดเชือก และสุดท้ายแล้ว ถูกขับพร้อมกับสมาชิกครอบครัวของพระองค์ไปในการเนรเทศที่หมดหวังออกไปนอกเขตแดนของดินแดนบ้าน เกิด ความหวังทั้งหมดที่มีศูนย์กลางอยู่ที่พระองค์ในฐานะผู้ไถ่ศาสนาที่ถูกทรมาน ดูเหมือนจะอันตรธานไปหมด ชั่วขณะหนึ่ง

120

ไม่น่าแปลกใจว่ากษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ซึ่งภายใต้สายตาและโดยแรงผลักดันของเขาการโหมตีตั้งกล่าวได้ ดำเนินไป กำลังภาคภูมิใจที่ได้เป็นผู้ทำลายศาสนาที่เขาสู้รบมาอย่างไม่เลิกรา และดูเหมือนว่าสุดท้ายแล้วเขา สามารถบดขยี้, ไม่น่าแปลกใจว่าขณะที่นั่งรำพึงถึงระยะต่างๆ ที่ต่อเนื่องกันของวิสาหกิจที่กว้างขวางและนอง เลือดนี้ เขานึกคิดไปว่าโดยคำสั่งเนรเทศที่มีขอของตนเขินชื่อ เขากำลังตีระฆังประกาศความตายของความนอก ริดที่นาเกลียดชังนั้น ที่ได้ทำให้ประชาชนของเขาสยองในหัวใจ, สำหรับกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์แล้วดู เหมือนว่า ณ เวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น มนต์ที่เขายำขวัญนั้นถูกสลายไปแล้ว กระแสที่สะพัดไปทั่วประเทศของเขา สุดท้ายแล้วกำลังเปลี่ยนแปลง และนำสันติสุขกลับคืนมาให้เพื่อนร่วมชาติของเขาตามที่พวกเขาร้องหา, บัดนี้ ไม่มีพระบ็อบแล้ว บัดนี้เสาที่ทรงพลังทั้งหลายที่ค้ำจุนศาสนาของพระองค์ถูกบดขยี้เป็นผุยผงแล้ว บัดนี้สาวกที่

ไฟแรงจำนวนมากทั่วทั้งความกว้างและความยาวของอาณาจักรของเขา กลัวจนห่อและหมดเรี่ยวแรง บัดนี้พระบาฮาอุลลาห์เองซึ่งเป็นความหวังเดียวที่เหลืออยู่ของชุมชนที่ไร้ผู้นำ ถูกเนรเทศและสมัครใจแสวงหาที่ลี้ภัยในทะเลแดงที่มันของนิยายชื่อที่บ้าคลั่ง ปีศาจที่หลอกหลอนกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ตั้งแต่ขึ้นครองบัลลังก์ได้อันตรธานไปตลอดกาล, เขานึกคิดว่าเขาจะไม่มีวันได้ยินการเคลื่อนไหวที่น่าขยะแขยงนั้นอีก ซึ่งหากเขาเชื่อบรรดาที่ปรึกษาที่ดีที่สุดของเขา การเคลื่อนไหวนั้นกำลังถอยกลับไปในเงาแห่งความสิ้นฤทธิ์และถูกลืม [1]

121

แม้แต่เหล่าสาวกของศาสนาที่ถูกปล่อยให้มีชีวิตรอดการกระทำที่ชั่วช้าที่ถมใส่ศาสนาของตน แม้แต่กองคาราวานเล็กๆ ที่เขยื้อนไปตามหิมะบนภูเขาที่เป็นชายแดนอิรักในกลางฤดูหนาว [2] ซึ่งอาจมียกเว้นไม่กี่คน ก็นึกคิดได้อย่างสมเหตุสมผลว่า ศาสนาของพระบ๊อบอาจดูเหมือนชั่วขณะหนึ่งว่าทำไม่สำเร็จตามจุดประสงค์อำนาจมืดที่ห้อมล้อมศาสนาอยู่รอบด้านสุดท้ายแล้วดูเหมือนจะมีชัย และได้ดับแสงสว่างที่**เจ้าชายหนุ่มแห่งความรุ่งโรจน์**นั้นได้จุดขึ้นมาในดินแดนของตน

122

ในสายตาของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ไม่ว่าในกรณีใดอานาภาพที่ดูเหมือนว่าเวลาหนึ่งภายในขอบเขตการควบคุมของตน ได้กวาดกองกำลังทั้งหมดของอาณาจักรของตนไป ไม่มีความสำคัญอีกต่อไป, ด้วยถูกหมายหัวตั้งแต่กำเนิด อานาภาพนี้ถูกบีบบังคับให้ยอมจำนนต่อความรุนแรงที่ดาบของเขาฟัน, ศาสนานี้ประสบกับการถูกสกัดที่สมควรจะโดนอย่างมีเหตุผลแน่นอน, ด้วยถูกปลดปล่อยจากอ้อมกอดของศาสนานี้ที่ทำให้ตนนอนไม่หลับ บัดนี้โดยไม่ต้องแบ่งความสนใจให้เรื่องอื่น เขาสามารถเริ่มงานการช่วยดินแดนของเขาให้พ้นจากอิทธิฤทธิ์ทำลายล้างของการลวงอย่างกว้างขวางนั้น, นับจากนี้ไปพันธกิจที่แท้จริงของเขาตามที่เขาคิดคือ การช่วยให้ทั้งอาณาจักรและรัฐสามารถทำให้รากฐานของตนมั่นคงแข็งแรง และเสริมกำลังพลของตนไม่ให้ความนอกกรีตคล้ายๆ กันบุกกรุกเข้ามา ซึ่งอาจเป็นพิษต่อชีวิตเพื่อนร่วมชาติของเขาวันหนึ่งในอนาคต

123

จินตนาการของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ไร้สาระเพียงไร และความหลงคิดไปเองของเขาช่างกว้างขวางเพียงไร! ศาสนาที่เขานึกคิดอย่างบ้องตันว่าถูกบดขยี้ยังมีชีวิตอยู่ และถูกลิขิตให้โผล่ฟื้นขึ้นมาอย่างแข็งแกร่งกว่าบริสุทธิ์กว่าและประเสริฐกว่าที่เคยท่ามกลางความโกลาหลครั้งใหญ่่นั้น, ศาสนาซึ่งในจิตใจของกษัตริย์ที่เบาปัญญานั้นดูเหมือนว่ากำลังมุ่งหน้าไปสู่การถูกทำลายอย่างรวดเร็ว เพียงกำลังผ่านการทดสอบที่ร้อนเป็นไฟของระยะเปลี่ยนผ่าน ซึ่งจะพาดนไปข้างหน้าอีกก้าวหนึ่งบนหนทางตามชะตาลิขิตที่สูงส่งของตน, บทใหม่ของประวัติศาสตร์ของศาสนากำลังคล้อออกมา ซึ่งรุ่งโรจน์กว่าบทใดๆ ที่บ่งชี้กำเนิดและการผงาดขึ้นมาของศาสนา, การปราบปรามที่กษัตริย์นั้นคิดว่าจบชะตาศาสนานี้ได้สำเร็จแล้ว เป็นเพียงระยะเริ่มแรกของวิวัฒนาการที่ถูกลิขิตให้เบ่งบานเป็นการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใดๆ ที่พระบ๊อบเองเคยประกาศเมื่อถึงกำหนดเวลา, เมล็ดที่มีมือของพระบ๊อบหว่านไว้แม้เวลาหนึ่งจะเผชิญกับความดุเดือดของพายุที่รุนแรงอย่างไม่เคยมีมาก่อน และแม้ว่าภายหลังจะถูกย้ายไปปลูกในดินต่างแดน ก็จะพัฒนาและเติบโตต่อไปในเวลาอันควรเป็นพฤษชา ที่ถูกลิขิตให้แผ่ร่มไม้ชายคาให้แก่วงศ์ตระกูลและประชาชนทั้งหมดบนพิภพ, แม้ว่าสาวกทั้งหลายของพระบ๊อบอาจถูกทรมาณและสังหาร และสหายทั้งหลายของพระองค์จะถูกทำให้อับยศและถูกบดขยี้ แม้ว่าสาวกทั้งหลายของพระองค์จะมีจำนวนร่อยหลอ แม้ว่าเสียงของศาสนาเองจะเงียบไปเพราะอำนาจที่รุนแรง แม้ว่าความสิ้นหวังจะ

[1] จดหมายของมีร์ซา ซาอิด ข่านอดีตรัฐมนตรีต่างประเทศเปอร์เซียถึงเอกอัครราชทูตเปอร์เซียในคอนสแตนติโนเปิล ลงวันที่ 12 เดือนเชล เฮอร์เซ ฮ.ศ.1278 [10 พฤษภาคม ค.ศ.1862 (พ.ศ.2405)] ซึ่งเป็นสำเนาและการแปลเอกสารที่อยู่ใน E.G.Brown's "Materials for the Study of the Bábí Religion", p.283 มีความตอนหนึ่งว่า "๔พณฯ หลังจากที่ได้ดำเนินมาตรการที่แข็งขันเหล่านั้นในส่วนของรัฐบาลเปอร์เซีย เพื่อถอนรากถอนโคนและกำจัดนิยายที่หลงผิดและนาร์จเกียจของชาวบาบี ซึ่งรายละเอียดนั้น ๔พณฯ ทราบทั้งหมด [กล่าวเป็นนัยถึงการประหารชาวบาบีครั้งใหญ่ในเตหะรานในฤดูร้อน ค.ศ.1852] ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ด้วยจิตใจของกษัตริย์เอาใจใส่ราชศักรดาที่ทรงฤทธาภาพที่สุดของตน ซึ่งมีตำแหน่งเสมือนตำแหน่งของจามชิตผู้ลี้ภัยของศาสนาที่แท้จริง ขอให้ชีวิตของเราเป็นพลีแด่เขา!...รากของพวกเขาถูกฉีกทำลาย"

[2] Dr. T.K. Cheyne บันทึกไว้ใน *The Reconciliation of Races and Religions*, p.121 ว่า "นี่เป็นการเดินทางที่นำกลัวในชนบทบนภูเขาที่สมบุกสมบัน และเหล่าผู้เดินทางทนทุกข์อย่างหนักจากการเจอกับสภาพอากาศ"

เกาะกินโชคชะตาของศาสนา แม้ว่าบรรดาผู้ปกป้องศาสนาที่สามารถที่สุดจะละทิ้งความศรัทธาของตน กระนั้น คำสัญญาที่ตรึงอยู่ในเปลือกของวณะของพระองค์นั้นไม่มีมือใดแย่งชิงได้สำเร็จ และไม่มีอำนาจใดขัดขวางการงอกและการเติบโตของศาสนา

124

แท้จริงแล้วแสงระยิบระยับแรกของการเปิดเผยพระธรรมที่กำลังรุ่งอรุณที่พระบ็อบประกาศตนเองเป็นผู้ประกาศข่าวล่วงหน้า และการใกล้เข้ามาและความแน่นอนของการเปิดเผยพระธรรมนั้นพระองค์กล่าวเป็นนัยไว้ซ้ำๆ^[1] เป็นที่สังเกตเห็นได้ท่ามกลางความมืดมัวที่ล้อมรอบพระบาฮาอุลลาห์ในซีอาห์ ซาลแห่งเตหะราน^[2] พลังอำนาจซึ่งเติบโตมาจากการเปิดเผยพระธรรมอันเป็นประวัติศาสตร์ที่ปลดปล่อยโดยพระบ็อบ จะคลี่ความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของตัวเองออกมาภายหลังและห้อมล้อมพิภพ กำลังส่งชีพจรในเส้นเลือดดำของพระบาฮาอุลลาห์ขณะที่พระองค์อยู่ในห้องซึ่งที่มีโอกาสเจอดาบของเพชรฆาตรออยู่, เสียงเงิบซึ่งในชั่วโง่งแห่งความเจ็บปวดทรมานอย่างขมขื่น ได้ประกาศการเปิดเผยพระธรรมต่อพระผู้เป็นนักโทษที่ได้รับเลือกให้เป็นกระบอกเสียงของการเปิดเผยพระธรรมนั้น แน่ใจว่าไม่ไปถึงหูของกษัตริย์ที่กำลังเตรียมการเฉลิมฉลองการดับสิ้นของศาสนาที่พระผู้เป็นเชลยของเขาสนับสนุน, การจงใจที่เขาผู้ซึ่งเป็นเหตุ เชื่อว่าได้ดีตราความเสียหายชื่อเสียงบนชื่อที่ดิงามพระบาฮาอุลลาห์ และเขาถือว่าเป็นการโหมโรงไปสู่การเนรเทศไปอิรักที่อภัยขยี้กว่า ที่จริงแล้วเป็นภาพเหตุการณ์ที่เป็นพยานต่อการขยับเขยื้อนครั้งแรกของการเคลื่อนไหวนั้นที่พระบาฮาอุลลาห์จะเป็นผู้เริ่ม เป็นการเคลื่อนไหวที่จะเป็นที่รู้ที่แรกในเมืองแบกแดด และภายหลังจะได้รับประกาศจากเมืองคูคัคคาคต่อกษัตริย์ซาห์ ไม่น้อยไปกว่าต่อผู้ปกครองและกษัตริย์อื่นๆ ของโลก

125

กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์หาได้นึกคิดว่าโดยการประกาศคำพิพากษานรเทศพระบาฮาอุลลาห์ เขากำลังช่วยการคลี่จุดประสงค์ที่ระงับไม่ได้ของพระผู้เป็นเจ้า และเขาเองเป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งในการดำเนินแผนการนั้น, เขาหาได้นึกคิดว่ารัชกาลของเขาขณะที่กำลังจะสิ้นสุดลง จะเป็นพยานต่อการฟื้นคืนมาของพลังอำนาจที่เขาเคยหาทางกำจัดให้สิ้นซากอย่างเอาจริงเอาจัง เป็นการฟื้นคืนมาที่แสดพลังชีวิตอย่างที่เขาคิดในชั่วโง่งแห่งความสิ้นหวังที่มีดมนที่สุด ไม่เคยเชื่อว่าศาสนานั้นจะมีพลังชีวิตดังกล่าว, การฟื้นคืนมาของศาสนาอย่างที่เขาคิดไม่เคยคาดคิดไม่เพียงแต่ภายในเขตแดนของอาณาจักรของเขาเอง^[3] ไม่เพียงแต่ทั่วทั้งอาณาเขตทั้งหลายของ

[1] Sir Francis Younghusband บันทึกไว้ใน *The Glean*, pp.210-11 ว่า "แต่ที่นาถึงดังเช่นความกล้าของเขา [พระบ็อบ] ในการกล่าวอ้างอำนาจของพระผู้เป็นเจ้าคือ การยับยั้งใจในการยินกรานว่าอำนาจของเขาไม่ใช่สุดท้าย เขารู้สึกสามารถพอและได้รับมอบหมายให้เปิดเผยอย่างมาก แต่เขาก็รู้สึกแน่ใจเท่ากันว่ามีอีกมากเหลือคณนาที่จะต้องเปิดเผย ในนี้เองคือความยิ่งใหญ่ของเขา และในนี้เองคือการเสียสละที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเขา ดังนั้นเขาอมเสี่ยงให้ชื่อเสียงส่วนตัวของตนลดลง แต่เขารับประกันความสืบเนื่องของพันธกิจของเขา...เขารับประกันว่าการเคลื่อนไหวที่เขาเป็นคนเริ่มจะเติบโตและขยายตัว เขาเองเป็นเพียง 'อักษรหนึ่งจากคัมภีร์ที่ทรงอำนาจที่สุดนั้น เป็นหยดน้ำค้างหนึ่งจากมหาสมุทรที่ไร้ขอบเขตนั้น'...นี่คือความถ่อมตัวของธรรมทรรศนะที่แท้จริง และสิ่งนี้ออกฤทธิ์ การเคลื่อนไหวของเขาเติบโตและขยายตัว และมีอนาคตที่ยิ่งใหญ่อยู่ข้างหน้า"

[2] พระบาฮาอุลลาห์ลิขิตไว้ใน *Epistle to the Son of the Wolf*, p.17 ว่า "ระหว่างวันเวลาที่เรายู่ในคุกเมืองเตหะราน แม้น้ำหนักครูดของไซและอากาศที่หมื่นอับทำให้เราหลับได้เพียงเล็กน้อย กระนั้นในช่วงขณะที่หลับได้นานๆ ครั้ง เรารู้สึกราวกับว่าบางสิ่งหลังไหลจากกระหม่อมของเราลงมายังทรงอก ราวกับกระแสน้ำเขียวที่ทรงพลังจากยอดคีรีที่สูงตระหง่านไหลพรวดลงมาบนพื้นพิภพ ยังผลให้แขนขาของเราถูกเป็นไฟ ในช่วงขณะเหล่านั้นชีวหาของเราสดสิ่งที่ไม่มิมนุษย์คนใดทนฟังได้"

[3] Comte De Gobineau เขียนไว้ราวปี ค.ศ.1865 (พ.ศ.2408) ใน *Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale* p.251 ให้การยืนยันดังต่อไปนี้ : "ความคิดเห็นสาธารณชนถือว่า ชาวบาบิพบได้ในทุกชนชั้นสังคมและในหมู่สมาชิกของทุกศาสนา เว้นแต่ชาวนูเชรีและคริสเตียน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นที่มีการศึกษา บุรุษที่มีวิชา คือผู้ถูกสงสัยว่าเห็นดีเห็นชอบกับลัทธิบาบิ, เป็นที่เชื่อกันอย่างมีเหตุผลที่ดีว่า มุลลามากมายและไม่จหาฮิดเด่นๆ ในหมู่พวกเขา เหล่าเจ้าหน้าที่ปกครองตำแหน่งสูง เจ้าหน้าที่ศาลระดับสูงที่ใกล้ชิดกับกษัตริย์มาก เป็นบาบิ, ตามการประเมินเมื่อเร็วๆ นี้ในเตหะรานเมืองที่มีประชาชนราวแปดหมื่นคน มีชาวบาบิห้าพันคน แต่การประเมินนี้ที่เชื่อคือไม่ได้มากนักและข้าพเจ้ามีใจเอนเอียงที่จะคิดว่า หากชาวบาบิมีชัยชนะในเปอร์เซีย จำนวนของพวกเขาในเมืองหลวงย่อมจะมากกว่านี้มาก เพราะในขณะนั้นจำนวนของผู้ที่ศรัทธาแรงไม่ว่าตอนนี้จะมีจำนวนเท่าไร เราต้องบวกด้วยสัดส่วนขนาดใหญ่ของบรรดาผู้ที่เห็นชอบเมื่อเร็วๆ นี้กับหลักความ

เชื่อที่ถูกประณามอย่างเป็นทางการ ซึ่งชัยชนะจะให้ความกล้าหาญแก่พวกเขาที่จะประกาศความศรัทธาของตนอย่างเปิดเผย”

E.G. Brown's introduction to *The Tarikh-i-Jadid*, p.7 เขียนไว้ว่า “ผ่านไปยังไม่ได้ครึ่งศตวรรษนับตั้งแต่มีร์ซา อาลี โมฮัมหมัด (พระบ็อบ) ศาสนทูตแห่งชีราซเริ่มต้นเทศน์ศาสนาเป็นครั้งแรก ซึ่งตอนนี้นับผู้สละชีวิตให้ศาสนาได้เป็นร้อยๆ และนับสาวกได้เป็นแสนๆ และเวลาหนึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นภัยคุกคามอำนาจสูงสุดของทั้งราชวงศ์กอจาร์และศาสนาของชาวมุสลิมในเปอร์เซีย และใช้ว่าจะเป็นไปได้ที่จะเป็นปัจจัยที่สำคัญหนึ่งในประวัติศาสตร์ของเอเชียตะวันตก”

ใน Extract from '*Persia : A Historical and Literary Sketch*' แปลโดย G.K.Nariman ศาสตราจารย์เจมส์ ดาร์เมสเตอร์ เขียนไว้ว่า “ลัทธิบาฮีที่แพร่กระจายไปทั่วเปอร์เซียในเวลาไม่ถึงห้าปี และได้แอบเล็ดของผู้สละชีวิตทั้งหลายในปี ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395) กำลังก้าวหน้าและเผยแพร่ออกไปอย่างเงียบๆ หากเปอร์เซียจะฟื้นชีวิตในหนทางใดๆ จะเป็นไปได้โดยอาศัยศาสนาใหม่นี้”

Lord Curson เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, pp.503 ว่า “หากลัทธิบาฮีเติบโตไปด้วยอัตราของความก้าวหน้าในปัจจุบัน เป็นไปได้ว่าถึงเวลาหนึ่งลัทธินี้จะเบียดศาสนาอิสลามออกไปจากพื้นที่ของเปอร์เซีย นี่ข้าพเจ้าคิดว่าไม่น่าจะทำได้ เพราะลัทธินี้มาปรากฏบนพื้นดินภายใต้ธงของศาสนาที่ไม่เป็นมิตร แต่เนื่องด้วยผู้ที่เข้ามาในลัทธินี้มาจากทหารที่ดีที่สุดทั้งหลายของกองทหารรักษาการณ์ที่ลัทธินี้กำลังโจมตี จึงมีเหตุผลที่มีน้ำหนักกว่าที่จะเชื่อว่าลัทธินี้อาจมีชัยในที่สุด สำหรับผู้ที่รู้สิ่งใดๆ เกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอของชาวเปอร์เซีย ซึ่งถูกโน้มน้าวได้ง่ายอย่างไม่ธรรมดาโดยอิทธิพลทางศาสนาตั้งที่เป็นอยู่ จะเป็นที่ยืนยันว่าความเชื่อทางศาสนาใหม่นี้โดนใจชนชั้นมากมายเพียงใดในประเทศนั้น ชาวซูฟีหรือนักเข้าฌานถือมานานแล้วว่าต้องมีพิธีเสมอหรือศาสนทูตที่เห็นได้เป็นเนื้อหนัง และพวกเขาถูกดูดซึมเข้าในกลุ่มบาฮี, แม้แต่ชาวมุสลิมที่เคร่งจาริตซึ่งจิตใจของพวกเขามองหาอิหม่ามที่อันตรธานไปด้วยความคาดหวังอย่างกระตือรือร้นเสมอ ก็ยอมต่อการถูกเหตุผลโน้มน้าวใจ ที่หาทางพิสูจน์ว่าพระบ็อบหรือไม่กี่บาฮาคืออิหม่ามเมหฺดีตามการทำนายทั้งหมดของคัมภีร์โครออันหรือคำพยากรณ์ปรัมปรา, ชีวิตที่บริสุทธิ์และทนทุกข์ของพระบ็อบ การตายที่น่าอดสูของพระองค์ วัตรกรรมและการสละชีวิตของเหล่าสาวกของพระองค์จะโดนใจผู้คนอีกมากมาย ที่ไม่สามารถพบปรากฏการณ์ที่ใกล้เคียงกันในบ้านที่กรวมสมัยของอิสลาม”

ibid., p.504 ในบทเดียวกันซึ่งออกความเห็นเกี่ยวกับความคาดหวังในอนาคตของวิสาหกิจของการเผยแพรศาสนาคริสต์ในเปอร์เซีย ผู้ประพันธ์เขียนดังต่อไปนี้ : “เปอร์เซียถึงกับได้รับการพรรณาน่ามีความหวังมากที่สุดใหม่พื้นที่ทั้งหลายของการตรากตรำเผยแพรศาสนาในโลกตะวันออก, ขณะที่สำนักในงานที่มีคุณค่าที่เข้ามาและกำลังทำอยู่โดยบรรดาผู้แทนของชมรมเผยแพรศาสนาคริสต์ของชาวอังกฤษ ฝรั่งเศสและอเมริกันในประเทศนั้นโดยการแพร่กระจายการศึกษา นิทรรศการกุศล ของขวัญฟรีในรูปแบบความช่วยเหลือทางการแพทย์พลังของการทำเป็นตัวอย่าง และขณะที่ไม่ได้เสนอแนะว่าการตรากตรำที่เคร่งศาสนาเหล่านี้ควรหย่อนลง จากความรู้ดังกล่าวที่มีอยู่ข้าพเจ้าไม่สามารถมีส่วนร่วมในการพยากรณ์อนาคตที่นองเลือดดังกล่าว

ibid., p.507-8 เขียนไว้ว่า “...อย่างไรก็ตามในเปอร์เซียอุปสรรคที่ชุมชนคริสเตียนเผชิญ ไม่มีแม้แต่น้อยที่มาจากความขัดแย้งระหว่างนิกายของพวกเขาเอง และชาวมุสลิมมีสิทธิโดยสมบูรณ์ที่จะเยาะเย้ยพวกที่เชิญตนให้เข้าไปร่วมกลุ่มศาสนิกชน ซึ่งสมาชิกต่างๆ ของกลุ่มรักกันอย่างเจ็บแค้นยิ่ง, ชาวโปรเตสแตนต์ต่อล้อต่อเถียงชาวโรมันคาทอลิก ชาวเพรสบิเทอเรียนต่อล้อต่อเถียงกับชาวอพิสโตคาเลียน ชาวเนสตอเรียนโปรเตสแตนต์มองชาวเนสตอเรียนแท้ด้วยดวงตาที่ไม่เป็นมิตรนัก และเช่นกันคนเหล่านี้มีสัมพันธภาพที่ไม่กลมเกลียวกับชาวคัลเดียนหรือชาวเนสตอเรียนคาทอลิก, ชาวอาร์มีเนียนจ้องมองชาวอาร์มีเนียนเอกภาพ [คาทอลิก] อย่างไม่ไว้ใจ และทั้งสองสามัคคีกันถ่วงงานของคณะเผยแพรศาสนาชาวโปรเตสแตนต์, ในที่สุดความไม่เป็นมิตรของชาวยิวเป็นสิ่งที่คาดหมายได้ตามปกติ, ในประเทศต่างๆ ในโลกตะวันออกที่ข้าพเจ้าเดินทางจากซีเรียไปถึงญี่ปุ่น ข้าพเจ้าสะเทือนใจต่อปรากฏการณ์ที่ประหลาดและน่าเศร้าสำหรับจิตใจของข้าพเจ้า ที่กลุ่มเผยแพรศาสนาคริสต์ทั้งหลายทำสงครามที่ประเสริฐสุดภายใต้ธงของกษัตริย์แห่งสันติภาพด้วยอาวุธสำหรับฆ่าพวกเดียวกันเอง ในมือของพวกเขา”

ibid., p.508-9 เขียนไว้ว่า : “...เช่นนั้นหากเกณฑ์ของวิสาหกิจเผยแพรศาสนาคริสต์ในเปอร์เซียคือจำนวนคนที่เปลี่ยนศาสนาจากอิสลาม ข้าพเจ้าไม่สงสัยที่จะกล่าวว่า ค่าใช้จ่ายเป็นเงินมหาศาลสำหรับความพยายามที่สุจริตใจ และงานเหนื่อยยากที่เสียสละที่ปรียให้กับประเทศนั้น ให้ผลกลับคืนมาไม่เพียงพอเลย, บางครั้งชาวมุสลิมที่เยาว์วัยรับบัพติสมาจากผู้เผยแพรศาสนาคริสต์ แต่สิ่งนี้ต้องอย่าให้สับสนได้ง่ายๆ กับการเปลี่ยนศาสนาเนื่องด้วยผู้เข้ามาใหม่ส่วนใหญ่กลับไปหาศาสนาของพ่อของพวกเขา และข้าพเจ้าสงสัยว่านับตั้งแต่เฮนรี มาร์ตินย่างเท้าเข้ามาในชีราซจนกระทั่งขณะนี้ ชาวมุสลิมเปอร์เซียที่อ้าแขนรับความเชื่อของศาสนาคริสต์อย่างแท้จริงมีถึงครึ่งโหลหรือเปล่า ข้าพเจ้าเองสอบถามบ่อยแต่ไม่เคยเห็นชาวมุสลิมที่เปลี่ยนศาสนา (แน่นอนว่า

อิรักและรัสเซียที่ใกล้ชิดกัน แต่ไกลไปถึงอินเดียและโลกตะวันออก^[1] ไกลไปถึงอียิปต์และตุรกีซึ่งยุโรปในโลกตะวันตก ได้ปลุกเขาให้ตื่นจากความฝันที่เขาชอบฝันเพลิน, ศาสนาของพระบ็อบดูเหมือนว่าฟื้นขึ้นมาจากความตาย และมาปรากฏในรูปที่น่าเกรงขามเหลือคนมากกว่าที่เคยปรากฏในอดีต, ตัวตนของพระบาฮาอูลลาห์และเหนืออื่นใดความแข็งแกร่งที่อยู่ในการเปิดเผยพระธรรมที่พระองค์เป็นพรหมกาย ได้ให้พลังผลักดันใหม่แก่ศาสนาของพระบ็อบ อย่างที่กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์นึกไม่ถึงแม้ว่าจะคาดคะเนไว้ก่อน, ความรวดเร็วที่ศาสนาที่กำลังหลับได้รับการฟื้นคืนสติและแข็งแกร่งขึ้นในอาณาเขตของเขาเอง การกระจายศาสนานี้ไปยังรัฐต่างๆ นอกเขตแดนของเขา คำกล่าวอ้างอันใหญ่หลวงที่พระบาฮาอูลลาห์เสนอเกือบในใจกลางที่มั่นที่พระองค์เลือกอาศัยอยู่ การประกาศคำกล่าวอ้างนั้นให้รู้กันในตุรกีซึ่งยุโรป และการประกาศศาสนาในสารที่ท้าทายทั้งหลายถึงกษัตริย์ทั้งหลายของโลก ซึ่งหนึ่งในนั้นกษัตริย์ซาห์เองถูกลิขิตให้เป็นผู้รับ ความศรัทธาที่การประกาศนั้นปลุกขึ้นมาในหัวใจของสาวกจำนวนนับไม่ถ้วน การย้ายศูนย์กลางของศาสนาไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ การผ่อนคลายความเข้มงวดที่ละน้อยของการกักขังพระองค์ซึ่งเป็นลักษณะของวันท้ายๆ ของชีวิตของพระองค์ การยกเลิกคำสั่งห้ามโดยสุลต่านแห่งตุรกีมิให้พระองค์สื่อสารกับบรรดาผู้มาเยือนและผู้แสวงบุญจากส่วนต่างๆ ของโลกตะวันออก ที่แหกกันมาที่คุกของพระองค์, การปลุกจิตวิญญาณแห่งการสอบสวนในหมู่นักคิดของโลกตะวันตก, การแตกออกของพลังอำนาจที่พยายามก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่สาวกลูกแก้ว และชะตาที่บังเกิดกับผู้ยิ่งใหญ่ตัวสำคัญ, เหนืออื่นใดความสำเร็จของคำสอนทั้งหลายที่มีอยู่มากมายในผลงานตีพิมพ์ทั้งหลายของพระองค์ ซึ่งกำลังถูกอ่าน แพร่กระจาย และสอนโดยเหล่าสาวกที่จำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในเตอร์กิส

ข้าพเจ้าไม่รวมถึงคนจรจัดหรือเด็กกำพร้าจากพ่อแม่ชาวมุสลิมที่ได้รับการเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็กในโรงเรียนคริสเตียน) ข้าพเจ้าหาได้ประหลาดใจแม้แต่การสาธิตที่สมบูรณ์ที่สุดของความล้มเหลว, โดยการไม่สนข้อสันนิษฐานของศาสนาคริสต์ (เช่นแนวความเชื่อตรีเอกาและความเป็นพระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์) ซึ่งนำขแย้งมากสำหรับแนวความคิดของชาวมุสลิมเกี่ยวกับเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า เราไม่สามารถพิจารณาความไม่สู้จะเต็มใจของชาวมุสลิมที่จะละทิ้งความศรัทธาของตนด้วยความประหลาดใจนัก เมื่อเราระลึกว่าบทลงโทษสำหรับการกระทำดังกล่าวคือความตาย, โอกาสของการเปลี่ยนศาสนานั้นมีน้อยนิดจริงๆ トラบไต่ที่ร่างกายและวิญญาณของชาวมุสลิมถูกนำมาซึ่งบนตราซึ่ง, แต่ความหวังวิตกส่วนตัวแม้จะสำคัญก็ไม่ใช่ปัจจัยตัดสินในสถานการณ์นี้, กำแพงหินที่รูก้ำไม่ได้ของอิสลามในฐานะระบบที่โอบล้อมทุกวงกิจกรรม หน้าที่และการกระทำของชีวิตนี้เอง ที่คลื่นของความพยายามเผยแพร่ศาสนาคริสต์กระแทกและกระเทาะอย่างเปล่าประโยชน์, ด้วยปรับตัวได้อย่างน่าพิศวงเข้ากับทั้งภูมิอากาศ อุปนิสัยใจคอและอาชีพของประเทศเหล่านั้นที่ตนกำไม่ปล่อยอิสลามจับบรรดาสาวกผู้มีจิตศรัทธาไว้เป็นทาสโดยสมบูรณ์ตั้งแต่เปลถึงหลุมศพ, สำหรับชาวมุสลิมอิสลามไม่ได้เป็นเพียงศาสนา อิสลามเป็นการปกครอง ปรัชญาและวิทยาศาสตร์ด้วย, แนวคิดของชาวมุสลิมไม่ใช่ศาสนาของรัฐมากนักแต่เป็นรัฐศาสนามากกว่าหากอนุญาตให้ใช้เวลานี้, ฐานคำที่สังคมได้รับการถักทออยู่รอบๆ ไม่ใช่ประดิษฐ์กรรมของพลเรือนแต่เป็นของนักบวช และด้วยถูกห่อหุ้มอยู่ในความเชื่อทางศาสนาที่ยอดเยี่ยมและทำให้เป็นอัมพาตนี้ ชาวมุสลิมมีชีวิตอยู่อย่างพึงพอใจในการยอมจำนนเจตจำนงทั้งหมดของตนเอง ถือว่าเป็นหน้าที่สูงสุดของตนที่จะบูชาพระผู้เป็นเจ้า และบิบบังคับหรือเมื่อเป็นไปไม่ได้ ก็ให้หยามพวกที่ไม่บูชาพระองค์ด้วยจิตวิญญาณ และจากนั้นก็ตายในความหวังที่แน่นอนว่าจะได้ไปสวรรค์, トラบไต่ที่หลักเกณฑ์ของชีวิตที่บีบบังคับทุกอย่างและทำให้หมกมุ่นทุกอย่างนี้ โอบชาวตะวันออกไว้ในอ้อมกอดของตน โดยกำหนดหน้าที่ทุกอย่างและกำกับควบคุมทุกการกระทำในการดำรงอยู่ และในที่สุดก็จัดสรรการรับประกันความรอดพ้น ทรัพย์สมบัติและการยังใจตนเองของผู้เผยแพร่ศาสนาคริสต์จะถูกใช้ไปอย่างเปล่าประโยชน์เป็นส่วนใหญ่, ที่จริงแล้วในวิจรรณญาณของข้าพเจ้าการโฆษณาชวนเชื่อที่เข้มข้นคือนโยบายที่เลวร้ายที่สุด ที่คณะเผยแพร่ศาสนาของคริสเตียนในประเทศมุสลิมที่มีมีจฉาที่รัฐสามารถนำมาใช้ และความอดทนที่ข้าพเจ้าถือว่ามิอยู่ในรัฐบาลเปอร์เซีย มีเหตุสำคัญมาจากการละเว้นอย่างสุขุมรอบคอบของคณะเผยแพร่ศาสนาคริสต์จากการชักชวนคนให้เปลี่ยนศาสนาอย่างประกาศตัว”

[1] Comte De Gobineau เขียนไว้ราวปี ค.ศ.1865 (พ.ศ.2408) ใน "Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale" p.255 ให้การยืนยันดังต่อไปนี้ : "ตั้งนี้ลัทธิบาไฮได้มีอิทธิพลไม่เบาต่อจิตใจของเปอร์เซีย และโดยการกระจายออกไปนอกชายแดนเปอร์เซีย ได้ล้นเข้าไปในพหาลิค (มณฑล) ของแบกแดดและแทรกซึมเข้าไปในอินเดีย, หนึ่งในลักษณะเฉพาะตัวของลัทธิที่สะดุดตาที่สุดนี้คือ แม้แต่ในระหว่างที่พระบ็อบยังมีชีวิต คนมากมายที่มีความศรัทธาใหม่นี้ สาวกที่เชื่อมั่นและอุทิศตนที่สุุดมากมายในลัทธินี้ ไม่เคยรู้จักศาสนทูตของตนเป็นการส่วนตัว และไม่ดูเหมือนว่าให้ความสำคัญอย่างยิ่งแก่การได้ยินคำสั่งสอนจากริมฝีปากของศาสนทูตเอง กระนั้นก็ตามพวกเขาให้เกียรติและเคารพศาสนทูตอย่างบริบูรณ์และไม่มีเงื่อนไข ซึ่งในสายตาของพวกเขาศาสนทูตมีสิทธิ์จะได้"

ถ่านส่วนที่อยู่ในรัสเซีย ในอิรัก อินเดีย ซีเรีย และไกลออกไปอย่างตุรกีซีกยุโรป เหล่านี้คือปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่เปิดเผยต่อดวงตาของกษัตริย์ชาห์อย่างให้ความเชื่อมั่นในลักษณะที่เอาชนะไม่ได้ของศาสนาที่เขาเชื่อว่าเขาได้กุมบังเหียนและทำลายไปแล้ว, ความไร้ประโยชน์ของความพยายามของเขานั้นเห็นได้ชัดมาก, ไม่ว่าเขาจะพยายามปกปิดความรู้สึกของตนมากแค่ไหน ศาสนาของพระบ๊อบซึ่งเขาเองได้เป็นพยานต่อกำเนิดและความทุกข์ทรมานของศาสนา และตอนนี้เขากำลังมองดูความก้าวหน้าที่มีชัยของศาสนานั้น ได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาจากถ้ำถ่านของตนเหมือนกับนกฟีนิกซ์ และกำลังรุดหน้าไปตามถนนที่นำไปสู่ความสำเร็จทั้งหลายที่ไม่เคยนึกฝัน^[1]

[1] Comte De Gobineau บันทึกไว้ใน *"Les Religions et les Philosophies dans l'Asie Centrale"* p.116, 293-294 ว่า "ศาสนาของพระบ๊อบอยู่บนถนนไปสู่ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เวลานั้นเราได้แสดงให้เห็นว่าที่นั่นมีการเคลื่อนไหวทางศาสนาเกิดขึ้น ซึ่งกลืนความสนใจอย่างลึกซึ้งของเอเชียกลาง กล่าวคือเปอร์เซีย หลายภูมิภาคของอินเดียและส่วนหนึ่งของตุรกีซีกเอเชีย ดังนั้นเป็นการเคลื่อนไหวทางศาสนาที่น่าทึ่งจริงๆ และคู่ควรแก่การศึกษา, โดยการเคลื่อนไหวนี้เราเป็นพยานต่อเหตุการณ์ การสำแดงและความหายนะทั้งหลาย ที่เราสามารถจินตนาการว่าเป็นไปได้ก็เฉพาะแต่ในยุคเก่าแก่ที่ศาสนาที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายกำเนิดขึ้น, ข้าพเจ้าถึงกับขอสารภาพว่าหากข้าพเจ้าได้เห็นศาสนาที่คล้ายกับลัทธิบาปิปรากฎในยุโรปกับข้อได้เปรียบที่ลัทธิบาปิปิปิ กับความศรัทธาโดยบริบูรณ์ พลังใจที่ไม่ย่อท้อ ความกล้าหาญที่ทดสอบแล้วและความอุทิศตนที่พิสุจน์แล้ว กำลังได้รับความนับถือจากผู้ที่ไม่แยแส ทำให้ปรบกระชกใจกลัว และยิ่งไปกว่านั้นการชักชวนให้เปลี่ยนศาสนาอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยกำลังได้สาวกจากทุกคนชั้นสังคมอยู่ตลอด หากข้าพเจ้าได้เห็นปรากฏการณ์ดังกล่าวในยุโรป ข้าพเจ้าจะไม่ลังเลที่จะทำนายว่าภายในระยะเวลาหนึ่ง อำนาจและอิทธิพลจะต้องเป็นของกลุ่มที่ได้รับพรสวรรค์อย่างเหลือล้นดังกล่าว"

M.J. Balteau เขียนไว้ใน *Le Babisme*, p.28 ว่า "ดูเหมือนจะแน่นอนว่าจากมุมมองทางศาสนาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากมุมมองทางศีลธรรม ลัทธิบาปิปิขบถความก้าวหน้าเหนือกว่าคำสอนของอิสลาม เราอาจเห็นด้วยกับ M. Vambéry [French Academy, March 12, ค.ศ. 1892 (พ.ศ. 2435)] ว่าผู้นำลัทธิบาปิปิได้แสดงหลักความเชื่อที่คู่ควรสำหรับนักคิดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดทั้งหลาย... ในกรณีใดก็ตามการเติบโตของลัทธิบาปิปิเป็นบทที่น่าสนใจในประวัติศาสตร์ของศาสนาสมัยใหม่และอารยธรรม และดังนั้นหลังจากที่พูดมาทั้งหมด พวกที่สรรเสริญลัทธิบาปิปิอาจถูก, จากลัทธิบาปิปิอาจมีการปฏิรูปศีลธรรมประชาชนทั้งหลายของเปอร์เซีย อาจถึงกับปฏิรูปอิสลามทั้งหมดซึ่งจำเป็นจะต้องได้รับการปฏิรูปอย่างแท้จริง โชคไม่ดีที่แทบจะไม่มีการปฏิรูประดับชาติที่ปราศจากการหลังเล็ดลมมากมาย"

E.G. Brown's introduction to *"A Traveller's Narrative"*, p.8-9 เขียนไว้ว่า "เวลานี้สำหรับข้าพเจ้าดูเหมือนว่า ประวัติศาสตร์การเคลื่อนไหวของศาสนาบาปิปิต้องน่าสนใจในหนทางแห่งความพยายามสำหรับคนอื่น ๆ นอกจากพวกที่ทำการศึกษเกี่ยวกับเปอร์เซียโดยตรง, สำหรับนักศึกษาความคิดทางศาสนา นี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับการใคร่ครวญ เพราะที่นี้เขาอาจตรึงตรองดูบุคคลเด่นดังทั้งหลายที่เมื่อเวลาผ่านไป ได้เปลี่ยนผ่านไปเป็นวีรบุรุษและครึ่งคนครึ่งเทพ ซึ่งยังไม่ถูกบดบังโดยนิยายปรัมปราและนิทานสอนใจ, ในแง่ของพยานหลักฐานที่สอดคล้องกันและเป็นกลาง เขาอาจตรวจสอบหนึ่งในบรรดาการระเบิดออกที่แปลกประหลาดของพลังใจ ความศรัทธา ความอุทิศตนอย่างแรงกล้า และความอาจหาญที่ไม่มีแพ้ หรือความบ้าคลั่งจะว่าไปแล้ว ซึ่งเราเคยชินกับการนำมาสัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ที่เก่าแก่กว่าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ กล่าวโดยย่อเขาอาจเป็นพยานต่อกำเนิดของศาสนาหนึ่งที่ใช้ว่าจะเป็นไปได้ที่จะมีที่ยืนอยู่ท่ามกลางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลก, สำหรับนักชาติพันธุ์วิทยาเช่นกัน สิ่งนี้อาจให้อาหารสำหรับความคิดเกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอของชนชาติหนึ่ง ซึ่งถูกตราหน้าอย่างที่เราเขาโดนอยู่บ่อยๆ ว่าเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน โลกโมโทสัน อดตาเป็นใหญ่ เลวทรามและซึซลาด แต่ภายใต้อิทธิพลของแรงขับอย่างแรงทางศาสนา ก็ยังสามารถแสดงให้เห็นความอุทิศตนใจเป็นกลาง ความเอื้อเฟื้อ ความไม่เห็นแก่ตัว ความประเสริฐ และความกล้าหาญระดับหนึ่ง ซึ่งอาจหาที่เสมอได้ในประวัติศาสตร์แต่ก็หาได้ยากที่จะเหนือกว่า, สำหรับนักการเมืองเช่นกันเรื่องนี้ใช้ว่าจะไม่มีความสำคัญเพราะความเปลี่ยนแปลงใดหรือที่ก่อให้เกิดไม่ได้โดยศาสนาที่สามารถปลุกจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ดังกล่าว ในประเทศที่เวลานี้นับว่าเกือบจะไม่มีมีความสำคัญในดุลของพลังอำนาจของชาติทั้งหลาย? ขอให้พวกที่รู้ว่าพระโมฮัมหมัดทำให้ชาวอาหรับเป็นอย่างไร พิจารณาให้ดูว่าพระบ๊อบจะทำให้ชาวเปอร์เซียเป็นอย่างไร"

ibid., p.38-9 เขียนไว้ว่า "ดังนั้นที่นี้ ณ บาหลี ข้าพเจ้าปักหลักอยู่ในฐานะแขกคนหนึ่งท่ามกลางทุกคนที่ลัทธิบาปิปิถือว่าเป็นประเสริฐสุดและศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และที่นี้ข้าพเจ้าใช้เวลาห้าวันที่น่าทรงจำที่สุด ซึ่งในระหว่างนี้ข้าพเจ้ามีโอกาสที่ไม่มีเสมอและไม่คาดหมาย ที่จะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบรรดาผู้เป็นต้นกำเนิดของจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่และน่าพิศวงนั้น ซึ่งปฏิบัติงานกับพลังอำนาจที่มองไม่เห็นแต่ทวีขึ้นเสมอสำหรับการเปลี่ยนโฉมและ

นาบิลเองหาได้นึกคิดว่าภายในเวลาสี่สิบปีหลังจากการเขียนบันทึกเรื่องเล่าของเขา การเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งเป็นดอกไม้และผลของยุคศาสนาทั้งหมดในอดีต จะสามารถคืบหน้าไปไกลบนถนนที่นำไปสู่ชัยชนะและการรับรองศาสนาที่แผ่กว้างไปทั่วโลก, นาบิลหาได้นึกว่าไม่ถึงสี่สิบปีหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระบาฮาอุลลาห์ ศาสนาของพระองค์ซึ่งพรวดออกไปนอกเขตแดนของเปอร์เซียและโลกตะวันออก จะแทรกซึม

กระตุ้นชนชาติหนึ่งที่หลับใหลกับตาย, ความจริงแล้วนี่เป็นประสบการณ์ที่แปลกประหลาดและกินใจ แต่เป็นประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าสิ้นหวังที่จะถ่ายทอดสิ่งใดนอกจากความประทับใจที่เลื่อนรางที่สุด ที่จริงแล้วข้าพเจ้าอาจพยายามพรรณนาให้ละเอียดยิ่งขึ้นเกี่ยวกับใบหน้าและรูปร่างที่ล้อมรอบข้าพเจ้า การสนทนาที่ข้าพเจ้ามีเอกสิทธิ์ที่ได้ฟัง การอ่านคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เป็นทำนองเพลงและเครื่องขรม ความรู้สึกทั่วไปของความกลมเกลียวและพึงพอใจที่แทรกซอนสถานที่นั้น และสวนที่มีกลิ่นหอมและให้ร่มเงาที่เราไปยามบ่ายบางครั้ง แต่ทั้งหมดนี้เป็นศูนยภาพเมื่อเปรียบกับบรรยากาศทางธรรมที่หอมล้อมข้าพเจ้า, มุสลิมชาวเปอร์เซียจะบอกท่านบ่อยๆ ว่า ชาวบาบีใช้เวทย์มนตร์สะกดหรือวางยาแขกของตนเพื่อว่า แขกเหล่านี้ซึ่งถูกพลักดันโดยความหลงใหลที่ตนไม่สามารถต้านทาน จะถูกโน้มน้าวใจคล้ายกันด้วยสิ่งที่ชาวมุสลิมที่กล่าวมาข้างต้นถือว่าเป็นความบ้าที่แปลกประหลาดและไม่สามารถเข้าใจได้, แม้ว่าความเชื่อนี้จะเหลวไหลและไร้เหตุผล แต่ก็อยู่บนพื้นฐานของข้อเท็จจริงที่แข็งแกร่งกว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่พวกเขากล่าวหาคนพวกนี้เป็นส่วนใหญ่, จิตวิญญาณที่ซึมซาบชาวบาบีนั้นยากที่จะไม่มีผลอย่างแรงที่สุดต่อทุกคนที่ประสบกับอิทธิพลของจิตวิญญาณนั้น...จะว่าไปแล้วขอให้ผู้ที่ไม่ได้เห็นอย่าเชื่อข้าพเจ้า แต่ถ้าจิตวิญญาณนั้นเปิดเผยตนเองต่อพวกเขาสักครั้งหนึ่ง พวกเขาจะประสบกับความรู้สึกที่ไม่น่าจะลืมได้”

Lord Curson เขียนไว้ใน *Persia and Persian Question*, vol.1, pp.499-500 ว่า “ดังนั้นจะเห็นว่าการจัดระบบภายนอกของตน ลัทธิบาบีได้ผ่านการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ถึงรากนับตั้งแต่การปรากฏตัวครั้งแรกเป็นพลังการชักชวนผู้อื่นให้เปลี่ยนศาสนาครั้งศตวรรษที่แล้ว, อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่มีทางบั่นทอนแต่ในทางตรงกันข้ามดูเหมือนจะกระตุ้นการโฆษณาชวนเชื่อลัทธิของตน ซึ่งได้คืบหน้าไปด้วยความเร็วที่อธิบายไม่ได้สำหรับผู้ที่สามารถเห็นแต่เพียงรูปแบบคร่าวๆ ของความปั่นป่วนทางการเมืองหรือแม้แต่ทางอภิปรายในการโฆษณาชวนเชื่อดังกล่าว, การประเมินอย่างต่ำที่สุดให้จำนวนชาวบาบีในปัจจุบันอยู่ที่ครึ่งล้าน, จากการสนทนากับบุคคลทั้งหลายที่มีคุณวุฒิอย่างดีในการประมาณ ข้าพเจ้ามีใจโอนเอียงที่จะคิดว่า ยอดรวมอยู่ใกล้หนึ่งล้าน ชาวบาบีเป็นที่พบได้ในทุกสถานะทางสังคมตั้งแต่เสนาบดีและผู้สูงศักดิ์ในราชสำนัก ไปจนถึงคนชด้อยขยะหรือคนเลี้ยงม้า และสมรรถภูมิของกิจกรรมที่สำคัญไม่น้อยที่สุดของพวกเขาคือเหล่านักบวชมุสลิมเอง, จะเป็นสิ่งที่สังเกตได้ว่าการเคลื่อนไหวนี้ถูกริเริ่มโดยบรรดาซียิด ฮาจีและมุลลา นั่นคือ บรรดาบุคคลซึ่งโดยต้นตระกูล ความโน้มเอียงไปทางเคร่งศาสนา หรือไม่กี่โดยวิชาชีพ มีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับความเชื่อทางศาสนาของชาวมุสลิม และแม้แต่ในหมู่ผู้แสดงความศรัทธาในสิ่งที่พวกเขาทำให้เปลี่ยนศาสนาต่อไป, ชาวบาบีมากมายเป็นที่รู้จักดีว่ามาจากผู้ที่เปลี่ยนศาสนาดังกล่าว แต่ตราบดีที่พวกเขาเดินอย่างไรระแวงระวัง ก็จะไม่พ้นจากการถูกบุกกรุกหรือประหัตประหาร, แต่ในสถานะทางสังคมที่ต่ำกว่า ความจริงจะถูกปกปิดตามปกติวิสัยเพราะกลัวจะเป็นข้ออ้างสำหรับความเคียดแค้นที่มลายของผู้ที่เห็นอกว่า, เมื่อเร็วๆ นี้ที่เดียวชาวบาบีประสบความสำเร็จอย่างมากในค่ายของศัตรูอีกพวกหนึ่ง, โดยการเปลี่ยนศาสนาในหมู่ประชากรยิวในเมืองต่างๆ ในเปอร์เซีย ข้าพเจ้าได้ยืนยันในปีที่ผ่านมาเป็นที่รายงาน ว่า ชาวบาบีได้เปลี่ยนศาสนาชาวยิว 150 คนในเตหะราน 100 คน ในฮามาदान 50 คน ในคาซานและ 75 เปอร์เซียของชาวยิวที่กัลพายิกาน”

Dr. Estlin Carpenter เขียนไว้ใน *Comparative Religion*, pp.70, 71 ว่า “จากเชื้อชาติที่ล้าลิกนั้นมีการเคลื่อนไหวที่น่าทึ่งที่สุดออกมา ซึ่งอิสลามนิยมสมัยใหม่ผลิตขึ้นมา...เหล่าสาวกมารวมตัวกันรอบๆ เขา [พระบ๊อบ] และการเคลื่อนไหวไม่ถูกหยุดยั้งโดยการจับกุมเขา การคุมขังเขาเกือบหกปีและการประหารชีวิตเขาในที่สุดในปี ค.ศ.1850 (พ.ศ.2393)...การเคลื่อนไหวนี้เช่นกันกล่าวอ้างว่าเป็นคำสอนสากล มีกองทัพที่ประเสริฐของผู้สละชีวิตและคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของตน เปอร์เซียท่ามกลางทุกขเวทนาของตน ได้ให้กำเนิดศาสนาหนึ่งซึ่งจะไปทั่วโลก”

Professor E.G. Brown เขียนไว้ใน Introduction to M.H.Phelps' *'Life and Teachings of Abbas Effendi*, p.15 ว่า “อีกครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของโลก ที่โลกตะวันออกได้พิสูจน์คำกล่าวอ้างของตนว่าได้สอนศาสนาให้แก่โลกตะวันตก และเด่นเหนือกว่าใครในโลกแห่งจิตวิญญาณอย่างที่โลกตะวันตกเด่นเหนือกว่าใครในโลกวัตถุ”

เข้าไปในภูมิภาคห่างไกลที่สุดของโลกและจะล้อมวงพิภพทั้งหมด, นาบิลแทบไม่เชื่อคำทำนายที่ตนได้รับการบอกไว้ว่า ภายในเวลานั้นศาสนาจะปกครองตนในใจกลางของทวีปอเมริกา จะทำให้ตนเป็นที่รู้จักได้ในเมืองหลวงชั้นนำทั้งหลายในยุโรป จะไปถึงเขตแดนตอนใต้ของแอฟริกา และจะไปตั้งรกรากไกลถึงออสเตรเลีย, จินตนาการของนาบิลแม้ว่าจะถูกปลุกเร้าด้วยความเชื่อมั่นเกี่ยวกับชะตาชีวิตของศาสนาของตน ก็แทบจะไม่ได้พาเขาไปถึงจุดที่เขาจะสามารถนิยามพระสฤของพระองค์ ซึ่งเขาสรุปว่าไม่รู้จุดหมายปลายทางสุดท้ายของพระสฤของพระองค์ในอ้อมอกในใจกลางของภูเขาคาร์เมล ซึ่งเป็นสถานที่ของการแสวงบุญและเป็นไฟนำทางสำหรับผู้มาเยือนมากมายจากสุดแดนไกลทั้งหลายของโลก, นาบิลแทบไม่ได้นึกคิดว่าที่อยู่อาศัยที่ต่ำต้อยของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งหาไม่เจอท่ามกลางซอยที่คดเคี้ยวทั้งหลายในตัวเมืองเก่าของแบกแดด วันหนึ่งสืบเนื่องมาจากเล่ห์กลของศัตรูผู้ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ที่อยู่อาศัยนั้นจะมาอยู่ในความสนใจและกลายเป็นจุดหมายของการพิจารณาหารื้ออย่างจริงจังของผู้แทนทั้งหลายของมหาอำนาจชั้นนำทั้งหลายของยุโรปที่มาประชุมกัน, นาบิลไม่ได้นึกคิดว่าด้วยการสรรเสริญทั้งหมดที่เขาให้แก่กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาคา) อย่างล้นเหลือในบันทึกเรื่องเล่าของเขา จะมีอานุภาพมาจากพระองค์ซึ่งภายในช่วงเวลาอันสั้น อานุภาพนั้นจะปลุกเร้าตอนเหนือทั้งหลายของทวีปอเมริกาให้ตระหนักในความรุ่งโรจน์ของการเปิดเผยพระธรรมที่พระบาฮาอุลลาห์ยกเป็นมรดกให้พระองค์, นาบิลไม่ได้นึกคิดว่าบรรดาราชวงศ์ของกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งหลักฐานต่างๆ ของการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของพวกเขา ตนสามารถไขว่คว้าอย่างแจ่มแจ้งในบันทึกเรื่องเล่าของตน จะไขว่คว้าจนล้มลงและพบกับชะตากรรมที่บรรดาผู้แทนของพวกเขาเคยพยายามอย่างไม่คิดชีวิต ที่จะกระทำต่อปรีชาที่ตนหวังแล้ว, นาบิลไม่ได้นึกคิดว่าคณะนักบวชฐานันดรทั้งหมดในประเทศของเขา ซึ่งเป็นตัวการสำคัญและเต็มใจเป็นเครื่องมือสำหรับการกระทำที่ชั่วช้าต่อศาสนาของเขา จะถูกล้มล้างอย่างฉับไวและง่ายดายโดยพลังอำนาจที่เหล่านักบวชเคยพยายามกำราบ, นาบิลจะไม่มีวันเชื่อว่าสถาบันสูงสุดของอิสลามนิกายซุนนีคือสุลต่านและกาหลิบ^[1] ซึ่งเป็นผู้กดขี่คู่อริของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ จะถูกกวาดไปอย่างไร้ปราณีโดยมือของสาวกทั้งหลายที่ประกาศตัวของศาสนาอิสลาม, นาบิลไม่ได้นึกคิดว่า โดยการเคียงข้างกับการขยายตัวอย่างสม่ำเสมอของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ พลังอำนาจของการสร้างความเป็นปึกแผ่นและการบริหารภายใน จะก้าวหน้าไปถึงขนาดที่นำเสนอต่อโลกด้วยภาพเหตุการณ์ที่น่าประทับใจและไม่มีเหมือนของสหพันธรัฐของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งขยายกิ่งก้านแผ่กว้างไปทั่วโลก มีจุดประสงค์ร่วมกัน มีความพยายามประสานกัน และถูกปลุกเร้าด้วยแรงศรัทธาและพลังใจที่ไม่มีความยากลำบากขนาดไหนนับได้

127

และกระนั้นใครเล่าจะรู้ว่าความสำเร็จอะไร ซึ่งยิ่งใหญ่มากกว่าความสำเร็จใดๆ ที่อดีตและปัจจุบันเคยเป็นพยาน ยังไม่ได้ออกรออยู่ข้างหน้าบรรดาผู้ซึ่งในมือของพวกเขาบรรดาที่ล้ำค่าถูกฝากไว้? ใครเล่าจะรู้ว่าจากความสำเร็จอันที่ปั่นป่วนพื้นผิวของสังคมปัจจุบัน จะไม่มีระบบโลกของพระบาฮาอุลลาห์ปรากฏขึ้นมาเร็วกว่าที่เราคาด ซึ่งเค้ารูปพื้นที่ของระบบนี้กำลังเป็นที่เห็นต่างๆ ในหมู่ประชาคมที่แผ่ไปทั่วโลกที่แสดงพระนามของพระองค์? เพราะแม้ว่าความสำเร็จทั้งหลายในอดีตจะยิ่งใหญ่และน่าพิศวง ความรุ่งโรจน์ของยุคทองของศาสนาซึ่งคำสัญญาของยุคดังกล่าวฝังอยู่ในปลอกของวาทะของพระบาฮาอุลลาห์ ยังจะต้องถูกเปิดเผย, การโจมตีของพลังอำนาจมืดทั้งหลายที่ยังทรมาณศาสนาได้อยู่แม้ดูเหมือนว่าร้าย การต่อสู้ดิ้นรนนั้นแม้จะเข้าตาจนและยึดเยื้อ ความผิดหวังที่ศาสนานี้จะประสบแม้จะรุนแรง กระนั้นอิทธิพลเหนือกว่าที่ศาสนานี้จะขึ้นมาในที่สุด จะเป็นไปอย่างที่ไม่มีความอันใดในประวัติศาสตร์ของตนเคยบรรลุถึง, การหลอมรวมชนทั้งหลายของโลกตะวันออกและโลกตะวันตกเข้าเป็นภราดรภาพที่แผ่ไปทั่วโลก ซึ่งกวีและนักฝันทั้งหลายได้ยกย่อง และได้รับการสัญญาไว้ในใจกลางของการเปิดเผยพระธรรมที่พระบาฮาอุลลาห์คิดไว้ การยอมรับกฎของพระองค์ว่าเป็นสายสัมพันธ์ที่สลายออกไม่ได้ที่จะประสานประชาชนและชาติทั้งหลายของโลก และการประกาศรัชสมัยของสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด เหล่านี้เป็นเพียงไม่กี่บทของเรื่องราวที่รุ่งโรจน์ที่การบรรลุจุดสมบูรณ์ของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์จะคลี่ออกมา

128

[1] P.M. Sykes เขียนไว้ใน *A History of Persia* vol.2, p.25 ว่า "ตำแหน่งกาหลิบเริ่มต้นด้วยการเลือกตั้งอับบาคร์ในปี ค.ศ.632 และยืนนานไปถึง ค.ศ.1258 เมื่อฮุลาгу ข่านปล้นสะดมแบกแดดและสังหารโมทาซิม บิลลาห์, เป็นเวลาเกือบสามศตวรรษหลังจากความวิบัตินี้ บรรดาศักดิกาหลิบยืนยงในอียิปต์โดยบรรดาผู้สืบสกุลจากครอบครัวของอับบาส ผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ภายใต้การคุ้มครองของผู้ปกครองแห่งราชวงศ์มาเมลุก จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1517 สุลต่านซาลิมซึ่งเป็นโอสแมนลี (สมาชิกของราชวงศ์หนึ่งของรัฐที่ปกครองจักรวรรดิออตโตมาน) พิชิตราชวงศ์มาเมลุก และชักนำพระเจ้ากาหลิบที่หมดหนทางให้ออนบรรดาศักดินี้และตราสัญลักษณ์ให้แก่ตน"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาไฮ

ใครเล่าจะรู้แต่เพียงว่าชัยชนะทั้งหลายที่เลื่องลืออย่างไม่มีที่เหนือกว่า ไม่ได้รอคอยสาวกที่ตราครุฑจำนวนมากของพระบาฮาอุลลาห์? แน่نونว่า ณ ขั้นตอนปัจจุบันในวิวัฒนาการของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ เรา ยืนอยู่ใกล้กับอาการหิวที่มือของพระองค์ได้ก่อขึ้นเกินกว่าจะอ้างได้ว่า สามารถถึงขนาดนี้ภาพความ รุ่งโรจน์ที่บริบูรณ์ตามพันธสัญญาของการเปิดเผยพระธรรมนี้, ประวัติศาสตร์ในอดีตของการเปิดเผยพระธรรมนี้ ซึ่งเปื้อนเลือดของผู้สละชีวิตจำนวนมากนับไม่ถ้วน น่าจะให้แรงบันดาลใจเราได้ดีด้วยความคิดว่า สิ่งใดก็ตามที่ อาจะบังเกิดกับศาสนานี้ พลังอำนาจทั้งหลายไม่ว่าจะน่าเกรงขามเพียงไรที่จะยังโจมตีศาสนานี้ต่อ การถอย กลับไม่ว่าจะมากมายหลายครั้งเพียงใดที่ศาสนานี้จะประสบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเดินไปข้างหน้าของศาสนา นี้จะไม่มีวันถูกหยุด และศาสนานี้จะสืบหน้าต่อไปจนกว่าคำสัญญาสุดท้ายที่อยู่ในวาระของพระบาฮาอุลลาห์ จะ บรรลุโดยบริบูรณ์

{4}

สมัยของพระบาฮาอุลลาห์
[The Ministry of Bahá'u'lláh]

ค.ศ.1853-1892 (พ.ศ.2396-2435)

บทที่ 8

กำเนิดศาสนาบาไฮ

[Ch 8: Birth of the Bahá'í Revelation]

1

ลำดับเหตุการณ์นำสะพริงกลั้วที่ตามติดกันมาอย่างฉับไวหลังจากความพยายามที่หายนะที่จะเอาชีวิตกษัตริย์นาเซอร์ดิน ซาห์ตามที่สังเกตเห็นแล้ว บังคับการสิ้นสุดของยุคศาสนาบาปีและการจบบทแรกที่มีดมนและนองเลือดที่สุดในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของยุคศาสนาบาไฮ, ระยะของความทุกข์ทรมานสุดคุณนาได้เบิกโรงด้วยเหตุการณ์เหล่านี้ ซึ่งในวิถีดังกล่าวโชคชะตาของศาสนาที่พระบ็อบประกาศไว้ได้จมลงไปถึงจุดต่ำสุด, ที่จริงแล้วตั้งแต่เริ่มต้นศาสนา บททดสอบและเรื่องเดือดร้อน การถอยกลับและความผิดหวัง การประณาม การทรยศ และการสังหารหมู่ที่แรงขึ้นทุกที ได้หนุนให้เกิดการผลาญชีวิตสาวกลูกแก้วมากมาย เค้นความจงรักภักดีของผู้สนับสนุนที่อาจหาญที่สุดทั้งหลายจนถึงที่สุด และเกือบทำลายรากฐานอันเป็นที่ตั้งของศาสนาได้สำเร็จ

2

ตั้งแต่กำเนิดศาสนา รัฐบาล นักบวชและประชาชนได้ลุกขึ้นเสมือนเป็นคนเดียวกันเพื่อต่อต้านศาสนานี้ และปฏิญาณความเป็นปรปักษ์ในรันดร์ต่อความมุ่งหมายของศาสนา, กษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ผู้อ่อนแอทั้งจิตใจและเจตจำนง ภายใต้แรงกดดันได้ปฏิเสธข้อเสนอถึงตนจากพระบ็อบเอง บอกปิดการพบกับพระองค์ซึ่งหน้า และถึงกับไม่ยอมให้พระองค์เข้ามาในเมืองหลวง, กษัตริย์นาเซอร์ดิน ซาห์ผู้เยาว์วัย พื้นฐานนิสัยโหดร้ายและวางอำนาจ ทั้งในฐานะรัชทายาทและฐานะประมุขผู้ครองราชย์ ได้แสดงความไม่เป็นมิตรอย่างเจ็บแค้นยิ่งขึ้นเรื่อยๆ อย่างจะแจ้ง ซึ่งในระยะต่อมาในรัชกาลของเขา ได้ถูกโพล่งด้วยความโหดเหี้ยมที่ร้ายกาจและอำมหิตทั้งหมด, โมฮามัดผู้ทรงอำนาจและฉลาดหลักแหลม ซึ่งเป็นบุคคลเลื่องชื่อคนเดียวและโดดเดี่ยวที่สามารถยับยั้งการสนับสนุนและความคุ้มครองที่จำเป็นยิ่งให้แก่พระองค์ ก็ถูกความตายอย่างกะทันหันมาเอาไปจากพระองค์, เจ้านครเมกกะซึ่งได้รับทราบการเปิดเผยพระธรรมครั้งใหม่โดยการสื่อของโคดสเมื่อครั้งที่พระบ็อบไปแสวงบุญที่เมกกะ ก็หาได้สนใจฟังธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้าและต้อนรับผู้นำข่าวของพระองค์อย่างห้วนๆ และไม่แยแส, การชุมนุมที่เตรียมการไว้ล่วงหน้าในนครศักดิ์สิทธิ์คาบิลาในวิถีของการเดินทางกลับมาจากฮิญาซของพระบ็อบ ต้องถูกยกเลิกแน่นอนจนเป็นที่ผิดหวังสำหรับสาวกทั้งหลายที่รอคอยการมาถึงของพระองค์อย่างกระตือรือร้น, อักษรแห่งการมีชีวิตสืบแปดคนผู้เป็นป้อมปราการหลักที่ค่าจุนความแข็งแกร่งวัยทารกของศาสนา ได้ล้มตายเป็นส่วนใหญ่, บรรดา "กระจก" "ผู้ชี้แนะ" "พยาน" ที่ประกอบกันเป็นระบบฐานันดรของศาสนาบาปี ถูกคมดาบหรือไม้ก็ถูกไล่ล่าจากดินแดนบ้านเกิด หรือถูกข่มขู่ขู่จนเสียบ, แผนการซึ่งมีสาระสำคัญสื่อสารไปถึงเหล่าสาวกแถวหน้า ส่วนใหญ่แล้วไม่บรรลุผลสำเร็จเพราะความไฟแรงเกินไปของพวกเขา, ความพยายามของสองในสาวกเหล่านั้นที่จะสถาปนาศาสนาในตุรกีและอินเดีย ได้ล้มเหลวอย่างเด่นชัด ณ เริ่มต้นพันธกิจของพวกเขา, พายุรุนแรงที่โอบพัดมาซึนดารอน เนริชและซานลอน ซึ่งนอกจากจะกระชอกถึงรากถึงโคนภารกิจของโคดสผู้นำเคารพ มุลลา ฮุสเซนหัวใจสิงห์ วาฮิดผู้คงแก่เรียนและโฮจจันท์ผู้ไม่ยอมแพ้ ยังทำให้เพื่อนสาวกที่เก่งกล้าที่สุดและรู้จักคิดรู้จักทำที่สุดจำนวนมากอย่างน่าตกใจต้องอายุสั้น, หารุณกรรมที่เขย่าขวัญที่สัมพันธ์กับการตายของผู้สละชีวิตทั้งเจ็ดแห่งเตหะราน ได้เป็นเหตุของการดับสิ้นของอีกหนึ่งสัญลักษณ์ที่มีชีวิตของศาสนา ผู้ซึ่งเพราะความเป็นญาติที่ใกล้ชิดและมีความสัมพันธ์ที่แนบแน่นกับพระบ็อบ ไม่น้อยไปกว่าเพราะคุณสมบัติในตัวของเขาเอง หากได้รับการละเว้นชีวิตคงได้หนุนการคุ้มครองและการส่งเสริมศาสนาที่ต้นรัตนต่อสู้อย่างไม่ต้องสงสัย

3

ยิ่งไปกว่านั้นพายุรุนแรงอย่างไม่เคยมีมาก่อนที่ต่อมากระโชกใส่ชุมชนที่ถูกตีลงไปคุกเข่าอยู่แล้ว ได้พราวกริรสตรีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชุมชนอย่างหาเหตุหาผู้ไม่มีเปรียบปานไปขณะที่ระดับชัยชนะของเธออยู่สูงสุด ได้จับชะตาของซียิด ฮุสเซนเลขาณการที่พระบ็อบไว้วางใจและทรงเลือกให้เป็นผู้รักษาความปรารถนาครั้งสุดท้ายของพระองค์ ได้ล้มมุลลา अबดุล คาริมเม กาชวีนีผู้เป็นที่ยอมรับว่าเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่อ้างได้ว่ามีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับจุดกำเนิดของศาสนา และได้พัดพระบาฮาอุลลาห์ลงไปในห้องขังใต้ดิน ซึ่งเป็นผู้รอดชีวิตคนเดียวในหมู่สาวกหัวกระติของยุคศาสนาใหม่, พระบ็อบเองผู้เป็นต้นกำเนิดพลังชีวิตของการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ทีหลังไหลออกไป ก่อนการกระชอกของพายุเฮอริเคนนั้น ทรงส่งเวทย์ชีวิตให้แก่ท่ากระสุนของการยิงโดยกองทหารในสภาพแวดล้อมที่กดดันจิตใจ เหลือหัวหน้าแต่ในนามไว้กับชุมชนที่ใกล้จะแตกสลาย ผู้ซึ่งเป็นเพียงหุ่นเชิดที่ขีตื้นสุดๆ อารมณ์ดีแต่จุกจุกได้ง่ายโดยการโน้มน้าวเล็กน้อย ไม่มีคุณสมบัติเด่นใดๆ และบัดนี้ (หลุดจากมือควบคุมของพระบาฮาอุลลาห์ผู้นำตัวจริง) โดยการปลอมตัวเป็นดาร์วีช กำลังแสวงหาการคุ้มครองที่มีอยู่ตาม

เนนเขาในบ้านเกิดมณฑลมาซินดารอนให้พ้นจากการคุกคามโถมตีของศัตรูมรณะ, ธรรมลิขิตมากมายหลายเล่มของพระผู้ก่อตั้งศาสนาที่เป็นต้นฉบับลายมือ กระจัดกระจาย ไม่เป็นหมวดหมู่ คัดลอกไว้อย่างด้อยคุณภาพ และเก็บรักษาไว้ไม่ดี ซึ่งเพราะความตื่นเต้นและโกลาหลในเวลานั้น ถูกทำลายอย่างจงใจ ถูกกริบ หรือไม่ก็ถูกส่งอย่างรีบร้อนไปยังสถานที่ปลอดภัยนอกเขตแดนที่ธรรมลิขิตถูกเปิดเผย, ในหมู่ปรปักษ์ที่ทรงอำนาจ ที่เด่นดังกว่าใครคือฮาจี มีร์ซา คาริม ข่านผู้ทะเยอทะยานจนเกินควรและเสแสร้ง ผู้ซึ่งโดยการขอร้องเป็นพิเศษของกษัตริย์ซาห์ ได้เขียนตำราโถมตีศาสนาใหม่และหลักความเชื่อของศาสนาอย่างดุเดือด เวลานี้ได้ชูศีรษะขึ้นและด้วยได้ใจจากการปรายชัยที่ศาสนาใหม่ประสบ กำลังทับถมศาสนาใหม่ด้วยการหยาบหยามและให้ร้าย, ยิ่งไปกว่านั้นภายใต้ความกดดันของสภาพแวดล้อมที่เลือหน บาบีไม่ก็คนถูกบีบให้ถอนตัวจากศาสนา ขณะที่บางคนไปไกลถึงกับแปรพักตร์แล้วไปเข้าพวกกับศัตรู, และบัดนี้ที่มาเพิ่มยอดความโหดร้ายที่น่าสะพรึงกลัวเหล่านี้คือ การให้ร้ายขนานใหญ่ที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่อุกอาจโดยคนบ้าคลั่งที่ไม่รับผิดชอบหยิบมือหนึ่งซึ่งตีตราศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ด้วยความกระฉ่อนที่ดูเหมือนจะลอบอกไม่ได้ และคุกคามที่จะโยกคลอนศาสนานรกฐานของตน

4

และกระนั้นไฟที่พระหัตถ์ที่ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จได้จุดขึ้นแม้จะถูกกลบด้วยกระแสน้ำเชี่ยวแห่งความทุกข์ทรมานนี้ที่ซัดมา ก็หาได้ดับ, เปลวไฟที่ลุกอย่างเจิดจ้ามาเป็นเวลาเก้าปีทีจริงแล้วดับไปชั่วขณะ แต่ถ่านที่ยังค้อยู่ที่เพลิงภาพที่ยิ่งใหญ่นั้นเหลือไว้ ยังเรืองแดงและถูกลิขิตให้ลุกโพล่งขึ้นมาใหม่อีกครั้งในวันข้างหน้าอีกไม่ไกล โดยสายลมพินชีวิตแห่งการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่กว่าอย่างไม่มีเปรียบปาน และจะสาดความสว่างที่ไม่เพียงจะปิดเป่าความมืดมนรอบๆ แต่จะทอดรัศมีออกไปไกลถึงสุดซีกโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, ดังเช่นการบังคับกักขังและโดดเดี่ยวพระบ็อบในด้านหนึ่งได้ให้โอกาสพระองค์วางหลักความเชื่อของศาสนา คลื่นยี่ที่บริบูรณ์ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ประกาศฐานะของพระองค์ต่อสาธารณชนอย่างเป็นทางการ และสถาปนาพระปฏิญญาของพระองค์ และในอีกด้านหนึ่งเป็นเครื่องมือในการประกาศกฎของยุคศาสนาของพระองค์ผ่านทางเสียงของเหล่าสาวกที่มารวมตัวกันที่บาดาซ, เช่นกันวิกฤติการณ์ระดับที่ไม่เคยมีมาก่อนซึ่งลงเอยที่การประหารชีวิตพระบ็อบและการคุมขังพระบาฮาอุลลาห์ ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นการโหมโรงไปสู่การฟื้นคืนชีพซึ่งโดยอนุภาพที่ให้พลังชีวิตของการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่กว่ากันมาก จะฝากชื่อเสียงไว้อย่างไม่มีลิม และตรึงธรรมสารดั้งเดิมของศาสนาชุดแห่งชีราชนรกฐานที่ยืนยงกว่าไกลออกไปนอกเขตของดินแดนบ้านเกิดของพระองค์

5

ณ เวลาที่ศาสนาของพระบ็อบดูเหมือนว่าฉวัดเฉวียนอย่างจวนจะดับสูญ ความหวังและความทะเยอทะยานที่ให้ชีวิตแก่ศาสนาสำหรับมนุษย์แล้วดูเหมือนว่าถูกสกัดกั้น การเป็นพลีอย่างมโหฬารของนครศักดิ์ศานันับดูเหมือนว่าสูญเปล่า สัญญาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่เทิดไว้ในศาสนากำลังจะบรรลุลอยอย่างทันใด และความสมบูรณ์ขั้นสุดท้ายของศาสนากำลังจะถูกสำแดงออกมาอย่างลึกลับ, ยุคศาสนาบาบีที่กำลังไปสู่จุดจบ (ไม่ใช่ก่อนเวลาอันควรแต่ตามเวลาที่กำหนดไว้) กำลังออกผลตามที่ลิขิตไว้และเปิดเผยจุดประสงค์สุดท้ายของตน นั่นคือ กำเนิดพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์, ในชั่วโมงที่น่ากลัวและมืดมนที่สุดนี้ แสงสว่างดวงใหม่กำลังจะรุ่งขึ้นมาจากความรุ่งโรจน์บนขอบฟ้าที่มีดมัวของเปอร์เซีย, ระยะเวลาที่สำคัญที่สุดหากไม่ตื่นตาที่สุดของยุควิกรรมของศาสนาบาไฮ บัดนี้กำลังเปิดฉาก อันเป็นผลมาจากสิ่งที่ความจริงแล้วเป็นกระบวนการวิวัฒนาการและการเจริญเติบโต

8.1 บรรลุพันธสัญญาของทุกศาสนาในอดีต [Fulfilling the Promises of all religions of the past]

6

ตามที่พระบ็อบเองทำนายไว้ ศาสนาพยากรณ์ในครุภที่พระองค์ให้กำเนิดได้พัฒนาอย่างฉับไว ลึกลับและต้านทานไม่ได้ระหว่างเก้าปี จนกระทั่งเมื่อถึงชั่วโมงที่กำหนดศาสนาตามพันธสัญญาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ถูกรอไว้ในครุภก็คลอออกมาท่ามกลางความมืดมัวและความเจ็บปวดทรมานในชื่อว่า ชาลในเตหะราน, ในการพิสูจน์แย้งคำกล่าวอ้างของพวกที่ปฏิเสธความเชื่อถือได้ของพันธกิจของพระองค์ที่ตามติดกันมากับพันธกิจของพระบ็อบ พระบาฮาอุลลาห์เองหลายปีต่อมาให้การยืนยันว่า "จงมองดู ทัศนที่เมื่อครบเก้าปีของยุคศาสนาที่น่าพิศวง ศักดิ์สิทธิ์และปรานีที่สุดนี้ ดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์ อุทิศตนและวิสุทธิโดยบริบูรณ์มีจำนวนครบตามเงื่อนไขที่จำเป็นอย่างลับที่สุดอย่างไร" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงยืนยันว่า "การที่ช่วงเวลาที่ยืนยงได้ค้นการเปิดเผยพระธรรมที่น่าพิศวงและทรงอำนาจที่สุดนี้กับการสำแดงองค์ของเราเองครั้งก่อน เป็นความลับที่ไม่มี

มนุษย์คนใดสามารถไขและเป็นความลึกลับที่ไม่มีปัญญาใดสามารถหยั่งถึง ระยะเวลาของช่วงนี้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้า"

7

เช่นที่จอห์นเดอะดีไวน์เอง^[1] ในการกล่าวถึงการเปิดเผยพระธรรมสองครั้งที่ตามติดกันมาได้พยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนว่า "ความวิบัติที่สองผ่านไป และจงมองดู ความวิบัติที่สามมาอย่างรวดเร็ว" พระอัครทูตบาฮาให้คำอธิบายล่วงหน้า^[2] "ความวิบัติที่สามคือยุคแห่งการสำแดงองค์ของพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งเป็นยุคของพระผู้เป็นเจ้าของและใกล้เคียงยุคแห่งการมาปรากฏของพระบ็อบ" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยืนยันว่า^[3] "ชนชาติทั้งหมดของโลกกำลังรอคอยสองพระผู้สำแดงองค์ที่ต้องมาในสมัยเดียวกัน นี่คือนี่สิ่งที่พวกเขาทั้งหมดได้รับคำสัญญา" และอีกครั้งหนึ่ง "ความหมายของเราคือ ทุกคนได้รับคำสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จตามติดกันมาของสองพระผู้สำแดงองค์" เซคอาหมัดเดอ อาฮาอีดวงดาวที่เรื่องร้องแห่งการการนำทางของพระผู้เป็นเจ้าของ ผู้ซึ่งก่อนปีหกสิบ ได้สังเกตเห็นความรุ่งโรจน์ของพระบาฮาอูลลาห์ที่ใกล้เข้ามาอย่างชัดเจน และเน้น "การเปิดเผยพระธรรมคู่ที่จะตามติดกันมาอย่างรวดเร็ว" ได้แถลงอย่างมีนัยสำคัญเกี่ยวกับชั่วโมงที่ใกล้เข้ามาของการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนั้น "ไว้ในสารที่เขียนด้วยมือของตนเองถึงซีอิด คาเซมาว่า : "ความลึกลับของศาสนานี้จำเป็นต้องถูกสำแดงให้เห็นชัด และความลับของธรรมสารนี้จำเป็นต้องถูกเปิดเผย เราไม่สามารถพูดมากกว่านี้ เราไม่สามารถกำหนดเวลาศาสนาของพระองค์จะเป็นที่รู้หลังจากอื่น (68)"

8

พระผู้เป็นพาหนะของการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ในที่ตามการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบมาอย่างฉับไว ดังกล่าว "ได้รับการบอกครั้งแรกให้รู้พันธกิจที่ประเสริฐของตนในสภาพแวดล้อมที่ชวนให้ระส่ำระสายและที่จริงแล้วจับใจยิ่งกว่าประสบการณ์เขย่าวินญาณของพระโมเสส เมื่อทรงเผชิญกับพุ่มไม้ลุกไหม้ในพงแห่งไซนาย ประสบการณ์ของพระโซราสเตอร์เมื่อเจ็ดนิมิตที่ตามติดกันมาทำให้พระองค์ตระหนักในพันธกิจของตน ประสบการณ์ของพระเยซูชขณะที่ยออกมาจากน่านน้ำเจอร์แดน ซึ่งทรงเห็นสวรรค์เปิดออกและพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเสมือนนกพิราบและเกาะพระองค์ ประสบการณ์ของพระโมฮัมหมัดเมื่อทรงอยู่ในถ้ำฮิรานอกนครศักดิ์สิทธิ์เมกะ และเสียงของเกเบรียลส่งพระองค์ว่า "จงร้องในนามของพระผู้เป็นนายของเจ้า" และประสบการณ์ของพระบ็อบที่ทรงฝันว่าตนใกล้เข้าไปหาศิระที่ตกเลือดของอิหม่ามฮุสเซน และขณะที่ดื่มเลือดที่หยดลงมาจากคอที่ฉีกขาดของเขา ก็ตื่นขึ้นมาพบว่าพระองค์เองได้รับเลือกให้เป็นผู้รับภรณ์าคิคุณที่หลังจากพระผู้ทรงมหิธานภาพ

9

ณ ตอนนีเราน่าจะสอบถามว่า อะไรคือลักษณะและนัยของการเปิดเผยพระธรรมนั้น ซึ่งโดยการสำแดงตนเองออกมาหลังจากการประกาศพันธกิจของพระบ็อบได้ไม่นาน ได้ล้มเลิกยุคศาสนาที่ศาสนาบาไฮพึงประกาศได้เสร็จสรรพครั้งเดียว และยืนยันอำนาจสวรรค์ของพระผู้เปิดเผยพระธรรมบาไฮด้วยความหนักหน่วงและพลังอำนาจดังกล่าว? เราน่าจะหยุดเพื่อพิจารณาว่า อะไรคือคำกล่าวอ้างของพระผู้ซึ่งตนเองเป็นสาวกของพระบ็อบ แต่ทรงถือว่าตนเอง ณ ระยะเริ่มแรกดังกล่าว "ได้รับอำนาจที่จะยกเลิกกฎของพระผู้เป็นอาจารย์ที่รักยิ่งของตน? เราอาจใคร่ครวญต่อไปว่า อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่างระบบศาสนาทั้งหลายที่สถาปนาก่อนพระองค์ (พระบาฮาอูลลาห์) และการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เอง เป็นการเปิดเผยพระธรรมซึ่งในช่วงชั่วโมงที่อันตรายนี่ที่สุดได้หลั่งไหลออกมาจากวิญญาณที่เจ็บปวดทรมานของพระองค์ ทะลุผ่านความมืดมัวที่ปกคลุมหลุมที่ติดเชื่อนั้น และโดยการกระเบิดผ่านกำแพงของหลุมนั้นได้แพร่ออกไปไกลสุดขอบโลก ซึมซาบมนุษยชาติทั้งหมดด้วยศักยภาพที่ไร้ขอบเขตของตน และบัดนี้ภายใต้ดวงตาของเรากำลังกำกับวิถีของสังคมมนุษย์?

10

พระองค์ผู้ซึ่งในสภาพแวดล้อมที่นาระทีกดังกล่าว ถูกกำหนดให้ทาน้ำหนักอันท่วมท้นของพันธกิจที่รุ่งโรจน์ยิ่ง ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระผู้ซึ่งชนรุ่นหลังจะแซ่ซ้อง และสาวกจำนวนนับไม่ถ้วนยอมรับแล้วว่าเป็นผู้พิพากษา ผู้ออกกฎและผู้ไถ่มวลมนุษยชาติ ผู้จัดระบบทั่วทั้งโลก ผู้ประสานสามัคคีบุตรหลานของมนุษย์ ผู้เปิดฉาก

[1] วิจารณ์บทที่ 11

[2] *Some Answered Questions*, 2014, Chap 11, paragraph 34

[3] *Some Answered Questions*, 2014, Chap 10, paragraph 8

สหสวรรค์ที่รอคอยกันมายาวนาน ผู้เป็นจุดกำเนิดของ "วัฏจักรสากล" ใหม่ ผู้สถาปนาสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้เป็นบ่อเกิดของความยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้ประกาศการบรรลุภูมิภาวะของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด ผู้สร้างระบบโลกใหม่ ผู้ให้แรงบันดาลใจและผู้ก่อตั้งอารยธรรมของโลก

11

สำหรับชาวอิสราเอลพระองค์คือการมาจุติของ "พระบิดานรีन्द्र" "พระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์" ที่ลงมา "กับนักบุญนับหมื่น" สำหรับโลกคริสเตียนพระองค์คือพระคริสต์ที่กลับมา "ในความรุ่งโรจน์ของพระบิดา" สำหรับอิสลามนิกายชีอะห์พระองค์คือการกลับมาของอิหม่ามฮุสเซน สำหรับอิสลามนิกายซุนนีพระองค์คือการลงมาของ "พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า" (พระเยซูคริสต์) สำหรับชาวไซโรแอสเทรียนพระองค์คือซาห์ บารามตามพันธสัญญา สำหรับชาวฮินดูพระองค์คืออวตารของพระกฤษณะ สำหรับชาวพุทธพระองค์คือ พระพุทธเจ้าองค์ที่ห้า

12

ในชื่อของพระองค์ พระองค์ผสมผสานชื่อของอิหม่ามฮุสเซนผู้ที่มีเรื่องนามที่สุดในบรรดาผู้สืบทอดศาสนาต่อจากพระโมฮัมหมัด ซึ่งเป็น "ดวงดาว" ที่เจิดจ้าที่สุดที่สองแสงใน "มงกุฎ" ที่กล่าวไว้ในกาพย์พระธรรมของ เซ็นท์จอห์น (วีรณ) กับชื่อของอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา ซึ่งเป็นคนที่สองของ "พยาน" สองคนที่ได้รับการยกย่องไว้ในคัมภีร์เล่มเดียวกันนั้น (วีรณ), พระองค์ได้รับการระบุชื่ออย่างเป็นทางการว่าพระบาฮา อุลลาห์ ซึ่งเป็นสมญานามที่บ้านทักไว้อย่างเจาะจงในคัมภีร์บายันภาษาเปอร์เซีย และมีหมายความว่าความ รุ่งโรจน์ แสงสว่างและความอำไพของพระผู้เป็นเจ้าในเวลาเดียวกัน และได้รับการขนานนามว่า "พระผู้เป็นนาย ของนายทั้งหลาย" "พระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุด" "พระผู้เป็นความงามบรมโบราณ" "ปากกาของพระผู้ทรงความ สูงส่งที่สุด" "พระนามที่ซ่อนเร้น" "ทรัพย์สินที่เก็บรักษาไว้" "พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด" "แสง สว่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" "ขอบฟ้าที่สูงส่งที่สุด" "มหาสมุทรที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" "นภาสูงสุด" "รากที่ดำรงอยู่ก่อน" "พระผู้ดำรงอยู่ด้วยตนเอง" "ดวงตะวันของจักรวาล" "การประกาศที่ยิ่งใหญ่" "พระผู้พูดบนไซนาย" "พระผู้ ร้อนมนุษย์" "พระผู้ถูกประทุษร้ายของโลก" "พระผู้เป็นยอดปรารถนาของชาติทั้งหลาย" "พระผู้เป็นนายแห่ง พระปฐพี" "ทุกภาษาที่ไม่มีสิ่งใดเหนือกว่า" ในด้านหนึ่งพระองค์สืบเชื้อสายมาจากพระอับราฮัม (บิดาของผู้ ที่ศรัทธา) โดยทางภรรยาคาทูลาห์, และในอีกด้านหนึ่งทรงสืบเชื้อสายมาจากพระโซราสเตอร์ และยาซด์เกิร์ ดกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์ซาชานียัน, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยังเป็นผู้สืบเชื้อสายมาจากเจสซี และมาจาก หนึ่งในครอบครัวที่เก่าแก่และมีชื่อเสียงที่สุดในมาซิโดเนีย โดยทางบิดามิรีซา อับบาซผู้เป็นที่รู้จักกันดีกว่า ด้วยชื่อ มิรีซา โบโซคผู้สูงศักดิ์ที่มีสมาคมอย่างใกล้ชิดกับดวงเสนาบดีในราชสำนักของกษัตริย์พีท อาลี ซาห์

13

โอชายาศาสนานูตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชาวฮิวไตกล่าวเป็นนัยถึงพระองค์ว่า "ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นนาย" "พระบิดานรีन्द्र" "เจ้าชายแห่งสันติภาพ" "พระผู้่นาพิศวง" "พระผู้เป็นที่ปรึกษา" "แขนงไม้ออกมาจากลำต้น ของเจซซี" และ "กิ่งที่โตมาจากรากของพระองค์" ผู้ซึ่ง "จะประทับอยู่บนบัลลังก์ของเดวิด" ผู้ซึ่ง "จะมาด้วยมือที่ แข็งแกร่ง" ผู้ซึ่ง "จะวินิจฉัยในหมู่ชาติทั้งหลาย" ผู้ซึ่ง "จะตีพิภพด้วยไม้เรียวแห่งปากของเขา และจะสังหารคน ชั่วช้าด้วยลมหายใจจากริมฝีปากเขา" และผู้ซึ่ง "จะรวบรวมคนเร่ร่อนแห่งอิสราเอล และรวมพวกที่กระจัด กระจายของจูด้าจากสี่มุมโลกเข้าด้วยกัน", เกี่ยวกับพระองค์เดวิดร้องแซ่ซ้องพระองค์ในเพลงสดุดีของเขาว่า เป็น "พระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์" และ "กษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์", แอ็กยกกล่าวถึงพระองค์ว่าเป็น "ยอด ปรารถนาของชาติทั้งปวง" ... แอคาไรอ้ายยกย่องพระองค์ว่าเป็น "พระผู้เป็นนาย" ผู้ซึ่ง "จะเป็นกษัตริย์ของทั้ง พิภพ" ขณะที่ทั้งโจเอลและเซฟันในอาห์กล่าวถึงยุคของพระองค์ว่าเป็น "ยุคของพระยะโฮวา" ซึ่งเซฟันในอาห์ พรพรรณว่าเป็น "ยุคแห่งความพิโรธ ยุคแห่งความยุ่งยากและความกดดัน ยุคแห่งความร้างและความอ้างว้าง ยุคแห่งความมืดมนและความเศร้าหมอง ยุคแห่งก้อนเมฆและความมืดทึบ ยุคแห่งแตรและสัญญาณทำศึกกับ เมืองที่ล้อมรั้วและหอสอง" ยิ่งไปกว่านั้นทั้งเอเซเคียลและดาเนียลได้แซ่ซ้องยุคของพระองค์ว่าเป็น "ยุคของพระผู้ เป็นนาย" และมาลาโคพรพรรณว่าเป็น "ยุคที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวของพระผู้เป็นนาย" ซึ่ง "ดวงอาทิตย์แห่ง ความชอบธรรม" จะ "ขึ้นมาด้วยการรักษาในปีของพระองค์" ขณะที่ดาเนียลประกาศการมาถึงของพระองค์ว่า บ่งบอกการสิ้นสุดของ "การละเมิดที่ทำให้ร้ายชีวิต"

14

คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของสาวกของพระโซโรแอสเตอร์กล่าวถึงยุคศาสนาของพระองค์ว่า ในยุคนั้นดวง อาทิตย์จำเป็นต้องหยุดนิ่งเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนเต็ม, พระโซโรแอสเตอร์ต้องได้กล่าวเป็นนัยถึงพระองค์

เมื่อทรงทำนายตามที่เล่าต่อกันมาว่า ช่วงเวลาสามพันปีแห่งการต่อสู้และวิาทจำเป็นต้องนำมาก่อนการมาถึงของพระผู้ช่วยโลกให้รอดพ้นซาห์ บาบรัม ผู้ซึ่งจะมีชัยเหนืออาห์ไรแมน และเบิกโรงศักราชแห่งพระพรและสันติสุข

15

พระองค์เท่านั้นที่คำพยากรณ์ที่ถือว่าเป็นของพระพุทเจ้าโคตมะหมายถึง : "พระพุทเจ้านามว่าเมตไตรยะ ซึ่งเป็นพระพุทเจ้าแห่งไมตรีจิตสากล" จะลุกขึ้นมาเมื่อครบกำหนดเวลาและเปิดเผย "ความรุ่งโรจน์ที่ไม่รู้สิ้นของพระองค์", คัมภีร์ภคาวตริคตาของชาวฮินดูกล่าวถึงพระองค์ว่าเป็น "พระวิญญานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" "อวตารครั้งที่สิบ" "การสำแดงองค์ที่ไม่มีต่างพร้อยของพระกฤษณะ"

16

พระองค์คือผู้ซึ่งพระเยซูกล่าวถึงว่าเป็น "เจ้าชายของโลกนี้" เป็น "ผู้ปลอบโยน" ที่จะ "วากกล่าวโลกแห่งบาปโลกแห่งความชอบธรรมและโลกแห่งการพิพากษา" เป็น "พระวิญญานแห่งสัจธรรม" ที่จะ "นำทางเจ้าไปสู่สัจธรรมทั้งปวง" ผู้ซึ่ง "จะไม่พูดด้วยตัวเอง แต่พระองค์จะพูดสิ่งใดก็ตามที่ทรงได้ยิน" เป็น "พระผู้เป็นนายแห่งสวนองุ่น" และเป็น "บุตรแห่งมนุษย์" ผู้ซึ่ง "จะเสด็จมาในความรุ่งโรจน์ของพระบิดา" "ในก้อนเมฆบนภากาศด้วยอาณภาพและความรุ่งโรจน์ที่ยิ่งใหญ่" กับ "ทูตสวรรค์ที่วิสุทธิทั้งหมด" รอบๆ พระองค์ และ "ชาติทั้งปวง" จะมารวมตัวกันต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์, พระองค์คือผู้ซึ่งผู้ประพันธ์วันสิ้นโลกกล่าวเป็นนัยว่าเป็น "ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้า" เป็น "อัลฟาและโอเมก้า" "จุดเริ่มต้นและจุดจบ" "แรกและสุดท้าย", ยิ่งไปกว่านั้นในการระบุการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ว่าเป็น "ความวิบัติที่สาม" เขายกย่องกฎของพระองค์ว่าเป็น "นภาใหม่และพิภพใหม่" เป็น "ธรรมวิหารของพระผู้เป็นเจ้า" เป็น "นครศักดิ์สิทธิ์" เป็น "เยรูซาเลมใหม่ที่ลงมาจากนภาจากพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถูกเตรียมเป็นเจ้าสาวที่ตกแต่งสำหรับสามีของเธอ", ยุคของพระองค์พระเยซูกล่าวถึงว่าเป็น "การสร้างใหม่เวลาที่บุตรแห่งมนุษย์จะประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์" ชั่วโมงแห่งการมาถึงของพระองค์เช่นที่ปอลกล่าวถึงเป็นนัยว่าเป็นชั่วโมงของ "เสียงแตรสุดท้าย" "เสียงแตรของพระผู้เป็นเจ้า" ขณะที่เช่นที่ปีเตอร์ได้พูดถึงว่าเป็น "ยุคของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งนภาที่ลุกเป็นไฟจะละลาย และธาตุทั้งหลายจะหลอมเหลวด้วยความร้อนจัด" ยิ่งไปกว่านั้นเขาพรรณนายุคของพระองค์ไว้ว่าเป็น "เวลาแห่งการให้ความสดชื่น" "เวลาแห่งการชดใช้ทุกสิ่งทีพระผู้เป็นเจ้ากล่าวไว้โดยปากของศาสนทูตศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดของพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นของโลก"

17

พระองค์คือผู้ที่พระโมฮัมหมัดอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้า กล่าวเป็นนัยไว้ในคัมภีร์ของตนว่าเป็น "การประกาศที่ยิ่งใหญ่" และประกาศยุคของพระองค์ว่าเป็นยุคที่ "พระผู้เป็นเจ้า" จะ "ลงมา" "ใต้เงาของก้อนเมฆ" เป็นยุคที่ "พระผู้เป็นนายของเจ้าจะเสด็จมาและทูตสวรรค์ทั้งหลายเรียงเป็นแถว" และ "พระวิญญานจะลุกขึ้นมาและทูตสวรรค์ทั้งหลายจะถูกจัดแถวเป็นระเบียบ", ในคัมภีร์นั้นในซูรีห์หนึ่งที่กล่าวกันว่าพระโมฮัมหมัดให้ชื่อว่า "หัวใจของคัมภีร์โกรอ่าน" ทรงบอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระองค์ว่าเป็นการเสด็จมาของพระผู้นำชาวองศ์ "ที่สาม" ที่ถูกส่งลงมา "เพิ่มความแข็งแกร่ง" ให้สองผู้นำชาวที่มาก่อนพระองค์, ในหน้าต่างๆ ของคัมภีร์เดียวกันนั้นพระโมฮัมหมัดให้คำสรรเสริญยุคของพระองค์โดยสรุปดีว่าเป็น "ยุคที่ยิ่งใหญ่" "ยุคสุดท้าย" "ยุคของพระผู้เป็นเจ้า" "ยุคแห่งการพิพากษา" "ยุคแห่งการคิดบัญชี" "ยุคแห่งการหลอกลวงกัน" "ยุคแห่งการตัดขาด" "ยุคแห่งการถอนหายใจ" "ยุคแห่งการพบกัน" ยุคที่ "โองการจะสัมฤทธิ์ผล" ยุคที่ "เสียงแตร" ครั้งที่สองจะถูกเป่า "ยุคที่มนุษย์ชาติจะยืนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นนายของโลก" และ "ทุกคนจะมาหาพระองค์โดยการแสวงเป็นกลุ่มตัว" ยุคที่ "เจ้าจะเห็นภูเขาที่เจ้าคิดว่าแน่นหนาหายไปกับก้อนเมฆที่ผ่านมา" ยุคที่ "จะมีการคิดบัญชี" "ยุคที่กำลังใกล้เข้ามา คือยุคที่หัวใจของมนุษย์ทั้งหลายจะขึ้นมาอดต้นลำคอของพวกเขา" ยุคที่ "ทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และทุกคนที่อยู่บนโลกจะขวัญผวา เว้นแต่ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าประสงค์จะปลดปล่อย" ยุคที่ "มารดาระหว่างการให้นมทุกคนจะละทิ้งทารกที่ยังไม่อดนมของเธอ และผู้หญิงทุกคนที่มีภาระอยู่ในครรภ์จะคลอดทารกนั้นออกมา" ยุคที่ "โลกจะส่องแสงสว่างของพระผู้เป็นนายของเธอ คัมภีร์จะถูกจัดวาง ศาสนทูตทั้งหลายจะได้รับการยกขึ้นมาและพยานทั้งหลาย และจะมีการพิพากษาระหว่างพวกเขาอย่างเป็นธรรม และจะไม่มีใครถูกประทุษร้าย"

18

ยิ่งไปกว่านั้นตามที่พระบาฮาอูลลาห์เองให้การยืนยัน อัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้า (พระโมฮัมหมัด) ได้เปรียบเทียบที่สุดของความรุ่งโรจน์ของพระองค์ว่าเป็น "พระจันทร์เต็มดวงในคืนวันที่สิบสี่", ตามคำให้การยืนยันเดียวกันอิหม่ามอาลีผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธาให้สถานะของพระองค์เป็น "พระผู้ทรงสนทนากับพระโมเสสจากพุ่มไม้ลุก

ใหม่บนไชนาย”, เช่นกันตามที่พระบาฮาอุลลาห์กล่าวไว้ อิหม่ามฮุสเซนเป็นพยานต่อลักษณะที่เหนือธรรมดาของพันธกิจของพระองค์ว่าเป็น *“การเปิดเผยพระธรรมซึ่งพระผู้เปิดเผยจะเป็นพระผู้ซึ่งเปิดเผย”* อัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้าของ

19

เกี่ยวกับพระองค์เซค อาหมัดเด อาซาอีผู้ประกาศข่าวยุคศาสนาบาไฮ ผู้บอกล่วงหน้าถึง *“เหตุการณ์แปลกประหลาดทั้งหลาย”* ที่จะเกิดขึ้น *“ระหว่างปีหกสิบและปีหกสิบเจ็ด”* และยืนยันความหลีกเลี่ยงไม่ได้ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์อย่างชัดเจนชัดคำ ได้เขียนไว้ตามที่กล่าวไว้ก่อนหน้านั้นดังต่อไปนี้: *“ความสลับของศาสนานี้จำเป็นต้องถูกสำแดงให้เห็นชัด และความลับของธรรมสารนี้จำเป็นต้องถูกเปิดเผย เราไม่สามารถพูดมากกว่านี้ เราไม่สามารถกำหนดเวลา ศาสนาของพระองค์จะเป็นที่รู้หลังจากอิน (68)”* (กล่าวคือหลังจากช่วงเวลาหนึ่ง)

20

ทำนองเดียวกันซียิด คาเซมเม่ ราชที่สาวกและผู้สืบทอดเซค อาหมัด ได้เขียนไว้ว่า: *“อิหม่ามกอเอมจะต้องถูกปลิดชีพ หลังจากทีพระองค์ถูกสังหารโลกจะมีอายุสิบแปด”* ในซาเร กาชดีเย ลามิเยห์...เขาถึงกับกล่าวเป็นนัยถึงนาม *“บาฮา”*, ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อวันเวลาของตนใกล้จะสิ้นสุดลง เขาประกาศอย่างมีนัยสำคัญต่อสาวกทั้งหลายของตนว่า: *“แท้จริงแล้วเรากล่าวว่าหลังจากกอเอม กายุม (พระบาฮาอุลลาห์) จะถูกสำแดงให้เห็นชัด, เพราะเมื่อดวงดาวแรกกลับฟ้าไป ดวงอาทิตย์แห่งความงามของฮุสเซนจะรุ่งขึ้นมาและให้ความสว่างแก่โลกทั้งหมด เมื่อนั้น ‘ความสลับ’ และ ‘ความลับ’ ที่เซค อาหมัดกล่าวถึง จะถูกคลี่ออกมาให้เห็นความรุ่งโรจน์ทั้งหมด...การมาถึงยุคแห่งยุคทั้งหลายนั้นคือการบรรลุถึงเกียรติสูงสุดสุดของชนรุ่นที่ผ่านมาทั้งหลาย และความดีงามครั้งเดียวที่กระทำในยุคนั้น เท่ากับการบูชาด้วยความเคร่งศาสนาในหลายศตวรรษที่นับไม่ถ้วน”*

21

พระบ็อบได้ยกย่องพระองค์อย่างมีนัยสำคัญไม่น้อยไปกว่ากันว่าเป็น *“สาระแห่งชีวิต”* เป็น *“ร่องรอยของพระผู้เป็นเจ้าของ”* เป็น *“ท่านนายผู้ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จ”* เป็น *“แสงสว่างครึ้มขึ้นที่อาบทุกสิ่ง”* เป็น *“พระผู้เป็นนายของสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น”* เป็น *“จุดหมายเดียวของการเปิดเผยพระธรรมที่มาก่อนทั้งหมด รวมถึงการเปิดเผยพระธรรมของอิหม่ามกอเอมเอง”* พระบ็อบทรงระบุพระองค์อย่างเป็นทางการว่าเป็น *“พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด”* ทรงกล่าวเป็นนัยถึงพระองค์ว่า *“ขอบฟ้าอาบฮา”* ซึ่งในขอบฟ้านี้พระบ็อบเองมีชีวิตและอาศัยอยู่ ทรงบันทึกสมญานามของพระองค์ไว้อย่างเจาะจงและสรรเสริญ *“ระบบ”* ของพระองค์ไว้ในผลงานที่มีชื่อที่สุดคือคัมภีร์บ้ายันภาษาเปอร์เซีย ทรงเปิดเผยพระนามของพระองค์โดยการกล่าวเป็นนัยถึง *“บุตรชายของอิหม่ามอาลีผู้นำที่แท้จริงไร้ข้อกังขาของมนุษย์”* ทรงกำหนดเวลาการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างไม่ต้องสงสัย โดยวาจาและเป็นลายลักษณ์อักษร และเตือนสาวกทั้งหลายอย่าให้ *“คัมภีร์บ้ายันและทุกสิ่งทีเปิดเผยไว้ในนั้น”* มา *“เป็นเสมือนม่านปิดกั้นพวกเขา”* จากพระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นพระบ็อบทรงประกาศว่าตนคือ *“คนรับใช้คนแรกที่เชื่อในพระองค์”* ภัคดีต่อพระองค์ *“ก่อนที่ทุกสิ่งจะถูกสร้างขึ้น”* *“ไม่มีการกล่าวเป็นนัย”* ของพระบ็อบ *“สามารถแสดงนัยถึงพระองค์”* *“จุลินทรีย์อายุหนึ่งปีที่ครองศักยภาพของการเปิดเผยพระธรรมที่จะมาถึงไว้ในตัวเอง จะได้รับการประสาด้วยอิทธิฤทธิ์ที่เหนือกว่าพลังอำนาจที่รวมกันอยู่ในคัมภีร์บ้ายันทั้งหมด”* ยิ่งไปกว่านั้นพระบ็อบทรงยืนยันอย่างชัดเจนว่าพระองค์ได้ *“ทำปฎิญาทุกสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา”* เกี่ยวกับพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด ก่อนที่ปฎิญาเกี่ยวกับพันธกิจของพระองค์เองจะได้รับการสถาปนา ทรงยอมรับอย่างเต็มใจว่าพระองค์เป็นเพียง *“อักษรเดียว”* ของ *“คัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”* นั้น เป็น *“หยดน้ำค้างเดียว”* จาก *“มหาสมุทรที่ไร้ขอบเขต”* นั้น และการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เป็น *“เพียงใบไม้ใบเดียวท่ามกลางใบไม้ทั้งหลายในสวรรค์ของพระองค์”* และ *“ทั้งหมดที่ได้รับการสรรเสริญไว้ในคัมภีร์บ้ายัน”* เป็นเพียง *“แหวน”* บนมือของพระองค์เอง และพระองค์เองเป็น *“แหวนบนมือของพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด”* ผู้ซึ่ง *“หมุนแหวนนั้นตามที่พระองค์ปรารถนา สำหรับสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา และโดยสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา”* พระบ็อบประกาศอย่างแนชด์ว่าตนได้ *“พลี”* ตนเอง *“ทั้งหมด”* เพื่อพระองค์ ทรง *“ยอมถูกสาปแช่ง”* เพื่อเห็นแก่พระองค์ และ *“ไม่โทษหาสิ่งใดนอกจากการสละชีวิต”* ในหนทางแห่งความรักของพระองค์ ในที่สุดพระบ็อบทรงพยากรณ์ไว้อย่างไม่คลุมเครือว่า: *“ปัจจุบันนี้คัมภีร์บ้ายันอยู่ในระยะที่เป็นเมล็ด ในตอนเริ่มต้นของการสำแดงองค์ของพระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด ความสมบูรณ์สุดท้ายของคัมภีร์บ้ายันจะเห็นได้ชัด”* *“ก่อนแก้วจะผ่านไปในนับแต่เริ่มต้นของศาสนานี้ สภาวะความเป็นจริงของสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาทั้งหลายจะไม่ถูกสำแดงให้เห็นชัด ทั้งหมดที่เจ้าเห็นมาเป็นเพียงระยะจากจุลินทรีย์ขึ้นไปจนกระทั่งเราสวมจุลินทรีย์ด้วยเนื้อ”*

หนึ่ง จงอดทนจนกว่าเจ้าจะได้เห็นสรรพสิ่งใหม่ จงกล่าวว่ : ดังนั้นพระพรจมีแด่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้สร้างที่เลิศที่สุด!”

22

พระบาฮาอุลลาห์ให้การยืนยันความยิ่งใหญ่สุดจินตนาการและลักษณะเด่นที่เหนือกว่าใครของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เองว่า “พระผู้ซึ่งจุดของคัมภีร์บายัน (พระบ็อบ) หมุนรอบเสด็จมาแล้ว” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงยืนยันว่า “หากทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และบนโลกได้รับการประสาทในยุคนี้ด้วยพลังความสามารถและคุณลักษณะที่ลิขิตไว้สำหรับอักษรทั้งหลายแห่งคัมภีร์บายัน ซึ่งสถานะของพวกเขาจะรุ่งโรจน์กว่าสถานะของอักษรทั้งหลายแห่งยุคศาสนาของคัมภีร์โบราณนับหมื่นเท่า และหากพวกเขาทุกคนพากันสั่งเลที่จะยอมรับการเปิดเผยพระธรรมของเราชั่วพริบตาเดียว พวกเขาจะได้รับการนับว่าเป็นพวกที่หลงทางในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และจะได้รับการพิจารณาว่าเป็น ‘อักษรแห่งการปฏิเสธ’” ในการกล่าวเป็นนัยเกี่ยวกับพระองค์เองในคิตาบีอิกานพระองค์ยืนยันว่า “พระผู้ทรงเป็นกษัตริย์แห่งอำนาจสวรรค์ ทรงอำนาจภาพที่จะดับลมหายใจแห่งชีวิตในคัมภีร์บายันทั้งเล่มและประชาชนแห่งคัมภีร์บายัน ด้วยอักษรเดียวจากวณะที่นำพิศวงของพระองค์ และประทานชีวิตใหม่นิรันดรให้แก่พวกเขาด้วยอักษรเดียว และทำให้พวกเขาลุกขึ้นแล้วรีบออกมาจากหลุมศพแห่งกิเลสที่เห็นแก่ตัวและไร้สาระของตน” พระองค์ทรงประกาศเพิ่มเติมว่า “นี่คือราชันของยุคทั้งหลาย” “ยุคของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” “กลางวันที่จะไม่มีกลางคืนตามมา” “ฤดูใบไม้ผลิที่จะไม่มีฤดูใบไม้ร่วงตามมา” “ดวงตาสำหรับมองยุคและศตวรรษทั้งหลายในอดีต” ซึ่ง “วิญญาณของศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและพระผู้นำชาวสวรรค์ทุกองค์ปรารถนา” “วงศ์ตระกูลมากมายหลากหลายทั้งหมดของโลกโยเยหา” และโดยยุคนี้ “พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้พิสูจน์หัวใจของพระผู้นำชาวและศาสนทูตทั้งคณะของพระองค์ และนอกเหนือจากพวกเขาคือบรรดาผู้ที่ยืนค้ำกันเขตคุ้มครองศักดิ์สิทธิ์และสงฆ์ไม่ได้ของพระองค์ บรรดาผู้อยู่ด้วยกันในปราสาทสวรรค์และผู้อยู่อาศัยในธรรมวิหารแห่งความรู้โรจน์” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงกล่าวว่า “ในการเปิดเผยพระธรรมที่ทรงอำนาจที่สุดนี้ ยุคศาสนาทั้งหมดในอดีตได้มาถึงจุดสมบูรณ์ที่สุดท้ายและสูงสุด” และเช่นกัน “ไม่มีใครในหมู่พระผู้สำแดงองค์ทั้งหลายในอดีตเคยเข้าใจลักษณะของการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้อย่างบริบูรณ์ เว้นแต่ในระดับที่กำหนดไว้” ในการกล่าวถึงสถานะของตนเองพระองค์ทรงประกาศว่า “หากไม่ใช่เพราะพระองค์ จะไม่มีพระผู้นำชาวองค์ใดของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้รับการประสาทด้วยเสื้อคลุมแห่งความเป็นศาสนาทูต จะไม่มีคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เล่มใดถูกเปิดเผย”

23

และสุดท้ายแต่หาได้สำคัญท้ายสุดคือคำสรรเสริญของพระอับดุลบาฮาเองต่อลักษณะที่เหนือธรรมดาของการเปิดเผยพระธรรมที่เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระบิดาของพระองค์ : “ศตวรรษทั้งหลาย ไม่เพียงเท่านั้น ยุคทั้งหลายต้องผ่านไปก่อนที่ดวงตะวันแห่งสัจธรรมจะส่องแสงอีกครั้งด้วยความเจิดจ้าของตนกลางฤดูร้อน หรือปรากฏอีกครั้งด้วยรัศมีแห่งความรู้โรจน์แห่งวสันตฤดูของตน” พระองค์ยืนยันเพิ่มเติมว่า “เพียงการตรึงตรองยุคศาสนาที่เปิดฉากโดยพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิ ย่อมเพียงพอที่จะท่วมทับความรู้สึกของนักบุญของยุคทั้งหลายที่ผ่านมา ผู้ซึ่งปรารถนาจะได้รับส่วนแบ่งของความรู้โรจน์ที่ยิ่งใหญ่ของยุคศาสนานี้แม้ชั่วขณะเดียว” คำกล่าวที่มีนัยสำคัญของพระอับดุลบาฮา คือ “เกี่ยวกับพระศาสดาทั้งหลายที่จะลงมาในอนาคต ‘ในเงาของก้อนเมฆ’ จงรู้ไว้ อย่างแท้จริงว่า ทรายเท่าที่เกี่ยวข้งกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับแหล่งกำเนิดแรงบันดาลใจ พวกเขาอยู่ภายใต้ร่มเงาของพระผู้เป็นความงามบรมโบราณ อย่างไรก็ตาม ในความสัมพันธ์กับยุคที่พวกเขามาปรากฏพวกเขาแต่ละคน ‘กระทำสิ่งที่พระองค์ปรารถนา’” และในที่สุดคำอธิบายที่ให้ความกระจ่างของพระอับดุลบาฮาที่แถลงไขไว้อย่างสิ้นสงสัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์และของพระบ็อบ : “การเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบอาจเปรียบได้กับดวงอาทิตย์ที่มีตำแหน่งตรงกับจักราศีแรกคือจักราศีแอรีย ซึ่งดวงอาทิตย์เข้ามา ณ วสันตฤดู ในอีกด้านหนึ่งตำแหน่งการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งแสดงเป็นเครื่องหมายด้วยจักราศีลีโอ ซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดของดวงอาทิตย์กลางฤดูร้อน นี้หมายความว่ายุคศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ได้รับความสว่างด้วยแสงของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมที่ส่องมาจากตำแหน่งที่สูงส่งที่สุด ด้วยขีดสุดของความสว่างไสว ความร้อนและความรู้โรจน์”

24

การพยายามสำรวจคำพยากรณ์อย่างถี่ถ้วนที่กล่าวถึงการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ ย่อมเป็นงานที่เป็นไปไม่ได้แน่ ปากกาของพระบาฮาอุลลาห์เป็นพยานต่อเรื่องนี้ว่า : “คัมภีร์ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทำนายและประกาศการมาถึงของการเปิดเผยพระธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อมนุษย์” ไม่มีใครสามารถเล่าวณะทั้งหลายได้เพียงพอตามที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ในยุคก่อนๆ ซึ่งพยากรณ์ความอารีสูงสุดนี้ พระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้”

25

ในการจบหัวข้อเรื่องนี้...ควรกล่าวว่า การเปิดเผยพระธรรมที่เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระบาฮาอุลลาห์ ยกเลิกยุคศาสนาทั้งหมดที่มาก่อนอย่างไม่มีเงื่อนไข, ยืนยันสัจธรรมนิรันดร์อย่างไม่ประนีประนอมที่ยุคศาสนาเหล่านั้นเกิดไว้, ยอมรับจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของบรรดาพระผู้สถาปนาศาสนาดังกล่าวอย่างสิ้นเชิงและแน่วแน่, ปกป้องรักษาความวิสุทธิของคัมภีร์ที่เป็นของแท้ของศาสนาเหล่านั้นไม่ให้ถูกละเมิด, ปฏิเสธเจตนาใดๆ ที่จะลดสถานภาพของผู้ก่อตั้งศาสนาเหล่านั้น หรือเลิกลัทธิอุดมการณ์ทางธรรมที่พวกเขาพร่ำสอน, ให้ความกระจ่างและแสดงความเกี่ยวโยงกันของบทบาทหน้าที่ของพระศาสดาทั้งหลาย, ยืนยันจุดประสงค์มูลฐานร่วมกันที่ไม่มีเปลี่ยนแปลงของพวกเขา, ทำให้คำกล่าวอ้างและความเชื่อเฉพาะของพระศาสดาทั้งหลายที่ดูเหมือนว่าไปคนละทางเข้ากันได้, ยอมรับอย่างเต็มใจและรู้คุณการหนุนของพระศาสดาแต่ละองค์ต่อการคลี่ออกมาที่ละน้อยของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์เดียวกัน, ยอมรับอย่างไม่ลังเลว่าตนเป็นเพียงข้อหนึ่งในลูกโซ่ของการเปิดเผยพระธรรมทั้งหลายที่กำหนดอยู่ตลอด, เสริมคำสอนของการเปิดเผยพระธรรมเหล่านั้นด้วยกฎและบทบัญญัติที่สอดคล้องกับความจำเป็นรีบด่วนของสังคมที่มีวิวัฒนาการอย่างรวดเร็วและเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอด เป็นกฎและบทบัญญัติที่ถูกกำหนดโดยการเปิดรับเพิ่มขึ้นของสังคมดังกล่าว, และประกาศความพร้อมและความสามารถของตนที่จะหลอมนิกายทั้งหลายที่แตกออกเป็นกลุ่มย่อยที่วิวาทกัน ให้รวมเข้าด้วยกันเป็นสมาคมสากล ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ภายในกรอบการทำงานและหลักปฏิบัติของระบบที่คิดจากสวรรค์ ประสานสามัคคีโลกและไถ่โลก

8.2 ชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ก่อนเป็นพระศาสดา [Life of Bahá'u'lláh before assuming prophethood]

26

พระบาฮาอุลลาห์ (ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้าของ) มีพระนามเดิมว่ามิร์ซา ฮุสเซน อาลี ทรงประสูติเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน ค.ศ.1817 บิดาของพระองค์เป็นรัฐมนตรีในกษัตริย์ฟิห์ อาลี ซาห์ พระองค์สืบเชื้อสายมาจากพระศาสดาทั้งทางสายเซเมติกและสายอารยัน กล่าวคือทางสายเซเมติกพระองค์สืบเชื้อสายมาจากพระอับราฮัม^[1] ส่วนทางสายอารยันพระองค์สืบเชื้อสายมาจากพระศาสดาโซราสเตอร์และกษัตริย์ราชวงศ์ซาชานีอันแห่งเปอร์เซีย พระบาฮาอุลลาห์เป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นผู้ที่เคร่งศาสนา มีปัญญาล้ำลึก ใจกว้าง มีเมตตาและเอื้ออาทรต่อคนยากไร้ คนเจ็บป่วยและผู้ถูกข่มขู่ อุปนิสัยใจคอเหล่านี้ของพระองค์ถือว่าเป็นเรื่องพิเศษผิดธรรมดา เมื่อพิจารณาถึงสภาพสังคมและการปกครองของเปอร์เซียในเวลานั้น ที่เจ้าหน้าที่รัฐชอบใช้อำนาจอย่างก้าวร้าวเพื่อข่มขู่รีดไถผลประโยชน์จากประชาชน เมื่อได้พบพระบาฮาอุลลาห์ในวัยหนุ่มประชาชนทั้งหลายจึงแปลกใจและประทับใจเป็นอย่างมาก ที่เห็นลูกชายของเจ้าหน้าที่ระดับสูงในกษัตริย์ซาห์ ซึ่งแทนที่จะใช้อำนาจกดขี่ผู้อื่น กลับมีความรักและเห็นอกเห็นใจคนยากจนและถูกกดขี่ ทำให้พระองค์เป็นที่เลื่องลือในฐานะ "บิดาของคนยาก"

27

ชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ตั้งแต่วัยเด็กมีความสมบูรณ์พูนสุขเรื่อยมา จนกระทั่งพระองค์ลุกขึ้นสนับสนุนและเผยแผ่ศาสนาของพระบ๊อบอย่างองอาจ ชีวิตของพระองค์ต้องเปลี่ยนไปและพบกับเดียดร้อนต่างๆ และบางครั้งชีวิตตกอยู่ในอันตราย พระบาฮาอุลลาห์กับพระบ๊อบไม่เคยพบกันเลยซึ่งเป็นไปตามลิขิตสวรรค์ เพราะหากทั้งสองพระองค์มาพบกัน ย่อมไม่เหมาะสมที่พระบาฮาอุลลาห์พระศาสดาผู้ยิ่งใหญ่กว่าจะแสดงความเคารพพระบ๊อบหรือพระบ๊อบจะแสดงความเคารพพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งเวลานั้นอยู่ในฐานะสาวกของตนก็ไม่เหมาะสมเช่นกัน อย่างไรก็ตามพระบาฮาอุลลาห์มีสารติดต่อกับพระบ๊อบและประสานงานการเคลื่อนไหวของชาวบาบียูเบื้องหลังหลังจากที่พระบ๊อบถูกกักขังอยู่ที่อาเซอร์ไบจานและถูกตัดขาดจากเหล่าสาวก พระบาฮาอุลลาห์คือผู้ที่คอยกำกับกิจกรรมนานัปการของสาวกทั้งหลายที่ดิ้นรนต่อสู้ คอยเป็นหลัก เป็นที่พึ่ง เป็นกำลังใจ และสนับสนุนการเคลื่อนไหวของชาวบาบียูต่อไป ส่วนใหญ่โดยการติดต่อกับสาวกคนสำคัญเช่น โคดุส มุลลา ฮุสเซน วาฮิด โฮจัจท์และทาเฮเรห์ ซึ่งสาวกคนสำคัญและมีญาณทรศนะสูงเหล่านี้มองเห็นฐานะของพระบาฮาอุลลาห์ และแสดงความเคารพนับถือพระองค์เป็นพิเศษในเวลาที่พบกัน บางครั้งชาวบาบียูทั้งหลายต้องประหลาดใจที่ได้เห็นโคดุสและมุลลา ฮุสเซนแสดงความเคารพพระบาฮาอุลลาห์ เพราะสำหรับพวกเขาแล้วโคดุสและมุลลา ฮุสเซนคือผู้นำระดับสูงสุดรองจากพระบ๊อบ แม้ว่าพระบ๊อบจะแต่งตั้งน้องชายต่างมารดาของพระบาฮาอุลลาห์คือมิร์ซา ยาห์ยา ให้เป็นผู้นำชาวบาบียูแต่ชื่อตามการแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ (การแต่งตั้งนี้เป็นที่ทราบแค่เพียงสองคนคือ

[1] บรรพบุรุษของพระโมเสส พระเยซู พระโมฮัมหมัดและพระบ๊อบ

ออกอเย คาลิมและมุลลา अबดุล คาริมเม กาชวีนิ) เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของศัตรู บทบาทที่โดดเด่นของพระองค์ก็หนีไม่พ้นการถูกเพ่งเล็งและจับตามอง

8.3 พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าลงมาสู่พระบาฮาอูลลาห์ [The Spirit of God descends upon Bahá'u'lláh]

28

การเปิดเผยพระธรรมที่ได้รับการแซงชิงว่าเป็นคำสัญญาและความรุ่งโรจน์ยอดสุดของยุคและศตวรรษทั้งหลายในอดีต เป็นการบรรลุจุดสมบูรณ์ของยุคศาสนาทั้งหมดในวัฏจักรอาดัม ซึ่งเปิดฉากศักราชที่มีระยะเวลาอย่างน้อยหนึ่งพันปีและวัฏจักรที่ถูกลิขิตให้ยาวนานไม่น้อยกว่าห้าพันศตวรรษ อีกทั้งบ่งบอกการสิ้นสุดของศักราชแห่งศาสนพยากรณ์และการเริ่มต้นศักราชแห่งการบรรลุผล ซึ่งไม่มีที่เหนือกว่าทั้งระยะเวลาของภารกิจของพระศาสดาและความอุดมผลและความโอฬารของพันธกิจของพระองค์, ดังที่กล่าวไว้แล้วการเปิดเผยพระธรรมดังกล่าวกำเนิดขึ้นท่ามกลางความมืดของห้องซึ่งไต่ดินในเตหะราน ซึ่งเป็นหลุมที่นาขยะเขยงที่เคยใช้เป็นบ่อเก็บน้ำสำหรับสถานที่อาบน้ำสาธารณะของเมือง, ด้วยทรงถูกห่อหุ้มอยู่ในความมืดสลัวตั้งอเวจี สุดอากาศเหม็นเน่า ชาเพราะบรรยากาศที่ชื้นและเย็นดั่งน้ำแข็ง เท้าถูกใส่ชื่อ คอถูกนำหนักถ่วงด้วยโซ่ขนาดยักษ์ ถูกล้อมรอบด้วยอาชญากรและคนร้ายประเภทที่ร้ายที่สุด ถูกกดดันด้วยสำนึกเกี่ยวกับรอยด่างที่นากลัวที่เปื้อนชื่อที่สะอาดบริสุทธิ์ของศาสนาที่รักยิ่งของตน ตระหนกอย่างเจ็บปวดถึงความทุกข์ร้อนที่เล่นงานบรรดาผู้สนับสนุนศาสนา และอันตรายร้ายแรงที่เผชิญสาวกที่หลงเหลืออยู่ ณ ชั่วโมงวิกฤติยิ่งภายใต้สภาพแวดล้อมที่น่าขนลุกดังกล่าว *“พระวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”* ตามที่พระองค์เองให้ชื่อ และยุคศาสนาโซโรแอสเตเรียน ศาสนาพระโมเสส ศาสนาคริสต์ ศาสนาพระโมฮัมหมัดใช้คำที่เป็นสัญลักษณ์ว่า ไฟศักดิ์สิทธิ์ พุ่มไม้ลูกใหม่ นกพิราบ และทูตสวรรค์เกเบรียตามลำดับ ได้ลงมาสู่และเปิดเผยตนต่อดวงวิญญาณที่เจ็บปวดทรมานของพระบาฮาอูลลาห์ในรูปของ *“นางฟ้า”*

29

ในบั้นปลายของชีวิตเมื่อทรงระลึกถึงการขยับเขยื้อนครั้งแรกของการเปิดเผยพระธรรมของพระผู้เป็นเจ้าภายในวิญญาณพระองค์ พระบาฮาอูลลาห์เองทรงลิขิตว่า *“ในความฝันราตรีหนึ่ง วจนะที่ประเสริฐเหล่านี้เป็นที่ได้ยินมาจากรอบด้าน : ‘แท้จริงแล้วเราจะทำให้เจ้ามีชัยด้วยตัวเจ้าเองและด้วยปากกาของเจ้า อย่าได้เศร้าโศกต่อสิ่งที่บังเกิดกับเจ้า และอย่าได้กลัวเพราะเจ้าอยู่ในความปลอดภัย อีกไม่นานพระผู้เป็นเจ้าจะชุมนุมทรัพย์ของพิภพขึ้นมา คือบุรุษทั้งหลายที่จะช่วยเจ้าโดยตัวเจ้าเอง และโดยพระนามของเจ้าซึ่งพระผู้เป็นเจ้าใช้พื้นหัวใจของผู้ที่ยอมรับพระองค์’”* ในอีกวรรคหนึ่งอย่างย่อๆ ราวเห็นกับตา พระองค์ทรงพรรณนาอิทธิของพลังอำนาจไหลบ่าของการเรียกตัวจากพระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อชีวิตทั้งหมดของพระองค์ ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ชวนให้ระลึกถึงราวกับหลับตาเห็นนิมิตของพระผู้เป็นเจ้าที่ทำให้พระโมเสสเป็นลม, และสุรเสียงของเกเบรียลที่ทำให้พระโมฮัมหมัดตกลงไปในความมอกสันขวัญหนีถึงขนาดว่าโดยการรีบไปหาที่กำบังที่บ้าน พระองค์บอกภรรยาคาดิเจห์ให้ห่อหุ้มพระองค์ด้วยเสื้อคลุม, วจนะที่นาทรงจำของพระบาฮาอูลลาห์เองคือ *“ระหว่างวันเวลาที่เรายู่ในคุกเมืองเตหะราน แม้น้ำหนักครูดของโซ่และอากาศที่เหม็นอับทำให้เราหลับได้เพียงเส็กน้อย กระนั้นในช่วงเวลาที่หลับได้นานๆ ครั้ง เรารู้สึกราวกับว่าบางสิ่งหลังไหลจากกระหม่อมของเราลงมายังทรงอก ดังเช่นกระแสน้ำเชี่ยวที่ทรงพลังจากยอดคีรีที่สูงตระหง่านไหลพรวดลงมาบนพื้นพิภพ ยังผลให้แขนขาของเราถูกเป็นไฟ ในช่วงขณะเหล่านั้นชีวหาของเราสาธยายสิ่งที่ไม่มีมนุษย์คนใดทนฟังได้”*

30

ตั้งนี้ในซูราโทล เฮย์คาล (ซูริห์แห่งธรรมวิหาร) พระองค์พรรณนาช่วงขณะเหล่านั้นที่ไม่ได้หายใจ ซึ่งนางฟ้าที่เป็นสัญลักษณ์ของ *“พระวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”* ประกาศพันธกิจของพระองค์ต่อทั้งสรรพโลกว่า : *“ระหว่างที่ถูกกลืนลงไปในความทุกข์ทรมาน เราได้ยินเสียงที่นาพิศวงที่สุดและไพเราะที่สุดร้องเรียกอยู่ในเนื้อศิระของเรา เมื่อเงยหน้าขึ้นดูเราเห็นนางฟ้าซึ่งเป็นรูปจำแลงแห่งการระลึกถึงพระนามของพระผู้เป็นนายของเรา ลอยอยู่กลางอากาศต่อหน้าเรา เธอปีติยินดีในวิญญาณของเธอถึงขนาดว่าสีหน้าของเธอเปล่งประกายด้วยเครื่องประดับแห่งความยินดีของพระผู้เป็นเจ้า และแก้มของเธอเรืองด้วยความสว่างไสวของพระผู้ทรงปราณี, ระหว่างโลกและสวรรค์เธอกำลังเปล่งเสียงร้องเรียกที่จับหัวใจและจิตใจของมนุษย์ทั้งหลาย, เธอกำลังสื่อข่าวมายังชีวิตภายในและภายนอกของเรา ซึ่งยังความปีติยินดีให้แก่วิญญาณของเราและวิญญาณของบรรดาคนรับใช้ที่มีเกียรติของพระผู้เป็นเจ้า, โดยการชี้นำของเธอมายังที่ศิระของเรา เธอกำลังต่อทุกคนที่อยู่สวรรค์และทุกคนที่อยู่บนโลกว่า : ‘พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยาน! นี่คือนางฟ้าที่รักยิ่งของภพทั้งหลาย และกระนั้นพวกเจ้าหาได้เข้าใจ, นี่คือ*

ความงามของพระผู้เป็นเจ้าในหมู่พวกเจ้า และอาณาภาพของอธิปไตยของพระองค์ภายในตัวเจ้า ขอพวกเจ้าเพียงแต่เข้าใจ, นี่คือการลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าและสิ่งล้ำค่าของพระองค์ คือความมุ่งหมายของพระผู้เป็นเจ้าและความรุ่งโรจน์ของพระองค์ สำหรับทุกคนที่อยู่ในอาณาจักรแห่งการเปิดเผยพระธรรมและสรรพโลก หากพวกเจ้าเป็นพวกที่สังเกตเห็น”

31

ในสารถึงนาเซอร์เตดิน ซาห์กษัตริย์ผู้เป็นปรปักษ์ ซึ่งถูกเปิดเผย ณ จุดสูงสุดของการประกาศธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ มีวรรคเหล่านี้ที่สดใสแสงสว่างเพิ่มเติมมายังจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของพันธกิจของพระองค์: “ดูกร กษัตริย์! เราเป็นเพียงมนุษย์เหมือนคนอื่น ขณะนี้เราอยู่บนเก้าอี้ร้อน ดูซิ สายลมของพระผู้ทรงความรุ่งโรจน์โชยมายังเรา และสอนความรู้เกี่ยวกับทุกสิ่งที่เป็นมาให้แก่เรา สิ่งนี้ไม่ได้มาจากเรา แต่มาจากผู้เป็นพระผู้ทรงมหิธานุภาพและพระผู้ทรงรู้ทั้งหมด และพระองค์บัญชาเราให้เปล่งเสียงระหว่างโลกและสวรรค์ และเพราะสิ่งนี้จึงมีสิ่งที่ยังเกิดกับเราซึ่งทำให้น้ำตาของทุกคนที่มีปัญหาหลั่งออกมา...นี่คือใบไม้เพียงใบเดียวที่วายแห่งพระประสงค์ของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้เป็นที่สรรเสริญ ได้พัดให้ขยับ...คำบัญชาที่บีบบังคับทุกสิ่งของพระองค์มาถึงเรา และทำให้เรากล่าวสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชนทั้งหมด ที่จริงแล้วเราเป็นเหมือนคนตายเวลาที่คำบัญชาของพระองค์ถูกเอ่ยออกมา, พระหัตถ์ของพระประสงค์ของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงเห็นใจ พระผู้ทรงปรานี ได้เปลี่ยนแปลงเรา” พระองค์ทรงยืนยันในอภิศรรมาจาริกหนึ่งว่า “ชีวิตของเราเป็นพยาน! ไม่ใช่เจตจำนงของเราเองที่เราเปิดเผยตนเอง แต่พระผู้เป็นเจ้าสำแดงเราให้ปรากฏโดยการเลือกของพระองค์เอง” และอีกครั้งหนึ่ง: “เมื่อใดก็ตามที่เราเลือกที่จะเจียบและนิ่ง ดูซิ สุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งยืนอยู่ขวามือของเรา ได้ปลุกเร้าเรา และพระวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดปรากฏต่อหน้าเรา และเกเบรียลทอดเงามายังเรา และพระวิญญาณแห่งความรุ่งโรจน์ขยับเขยื้อนอยู่ในอกของเรา สิ่งให้เราลุกขึ้นและปรึปาก”

32

ดังกล่าวคือสภาพแวดล้อมที่ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมรุ่งขึ้นมาในเมืองเตหะราน เมืองที่เพราะว่าเอกสิทธิ์ที่หาได้ยากที่ประทานมาให้ตน ได้รับการสดุดีโดยพระบ็อบว่าเป็น “ดินแดนศักดิ์สิทธิ์” และได้รับการขนานนามโดยพระบาฮาอุลลาห์ว่า “มารดาของโลก” “อรุโณทัยแห่งแสงสว่าง” “อุทัยสถานแห่งเครื่องหมายของพระผู้เป็นนาย” “บ่อเกิดแห่งความเบิกบานของมวลมนุษยชาติ”, ดังที่พรรณนาไว้แล้วอรุโณทัยแรกของแสงแห่งความอำไพที่ไม่มีเสมอนั้นได้รุ่งขึ้นมาในเมืองซีราช ขอบของดวงตะวันนั้นบัดนี้ได้ปรากฏขึ้นมาบนขอบฟ้าแห่งซีอาห์ซาลในเตหะราน, รังสีของดวงตะวันนั้นจะแผ่ออกมาในแบกแดดหนึ่งทศวรรษต่อมา ทะลุผ่านก้อนเมฆที่บดบังความอำไพของตนทันใดหลังจากการรุ่งขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่มีดมัว, ดวงตะวันนั้นถูกลิขิตให้ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดในเมืองที่ห่างไกลออกไปอย่างอเดรียโนเปิล และท้ายที่สุดจะลาลับฟ้าไปในบริเวณใกล้เคียงกับเมืองป้อมปราการอัคคา

33

กระบวนการที่ความซบซาลของการเปิดเผยพระธรรมที่ปราดาถูกคล้อออกมาต่อสายตาของมนุษย์ จำเป็นต้องเป็นไปทีละน้อยอย่างช้าๆ, การบอกให้พระผู้แสดงการเปิดเผยพระธรรมนี้รับรู้ครั้งแรก ไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมกันหรือตามมาทันทีด้วยการแย้มลักษณะของการเปิดเผยพระธรรมนี้ต่อสหายหรือญาติพี่น้องของพระองค์เอง, ช่วงเวลาไม่น้อยกว่าสิบปีต้องผ่านไปก่อนที่นัยที่กว้างไกลของการเปิดเผยพระธรรมนี้ จะถูกเผยให้รู้ได้โดยตรงต่อแม้แต่พวกที่มีความสัมพันธ์แนบแน่นกับพระองค์ เป็นช่วงเวลาแห่งการหมักทางจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งระหว่างนี้พระผู้รับธรรมสารที่มีน้ำหนักรឹង คาดหมายอย่างกระสับกระส่ายถึงชั่วโมงที่พระองค์จะสามารถปลดเปลื้องวิญญาณที่แบกภาระอย่างหนักของพระองค์ เป็นวิญญาณที่เปี่ยมไปด้วยพลังที่มีอิทธิฤทธิ์ที่ถูกปลดปล่อยมาจากการเปิดเผยพระธรรมที่พึงเริ่มของพระผู้เป็นเจ้า, ทั้งหมดที่พระองค์กระทำในวิถีของช่วงเวลาทีลิขิตไว้ล่วงหน้าก็คือ การพูดอ้อมๆ ด้วยภาษาซ่อนเร้นและเป็นอุปมาในสาร คำอธิบาย บทอธิษฐานและตำราทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ถูกไหวจิตใจให้เปิดเผยว่า คำสัญญาของพระบ็อบบังเกิดขึ้นแล้ว และพระองค์เองคือผู้ที่ได้รับเลือกให้ทำตามคำสัญญานี้, เพื่อนสาวกไม่กัคนของพระองค์ซึ่งดีเด่นด้วยความหลักแหลม ความผูกพันส่วนตัวและความอุทิศตนต่อพระองค์ สังเกตเห็นรัศมีของความรุ่งโรจน์ที่ยังไม่เปิดเผยที่อาบวิญญาณของพระองค์อยู่ และคงจะเปิดเผยและประกาศความลับนี้ของพระองค์ไปกว้างไกลแล้ว หากไม่ใช่เพราะอิทธิพลเหนี่ยวรั้งของพระองค์

บทที่ 9

การถูกเนรเทศไปยังอิรัก

[Ch 9: Bahá'u'lláh's banishment to 'Iráq]

1

การพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ชาห์ดังที่กล่าวไว้ในบทก่อนเกิดขึ้นในวันที่ 28 เดือนซาฟวาล ฮ.ศ.1268 ตรงกับวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ.1852 (พ.ศ.2395) ทันใดหลังจากนั้นพระบาฮาอูลลาห์ถูกจับกุมในนิยายาราน ถูกนำตัวไปเตหะรานอย่างอดสูที่สุด และถูกจับใส่ห้องขังใต้ดินชื่อว่า ซาล, การถูกคุมขังของพระองค์เป็นช่วงเวลายาวนานไม่น้อยกว่าสี่เดือน ซึ่งตอนกึ่งกลางของช่วงเวลานี้ "ปีที่เก้า" (1269) ที่พระบ็อบคาคาร์ณไว้ด้วยถ้อยคำสรรเสริญ และเชค อาหมัดเด อาซาอิกกล่าวเป็นนัยไว้ว่าเป็นปี "หลังจากอิน" ได้เริ่มขึ้นและประสาททั้งโลกด้วยศัพทภาพอย่างไม่เคยเป็นที่นึกฝัน, สองเดือนหลังจากเริ่มต้นของปีนั้นซึ่งบัดนี้จุดประสงค์ของการถูกคุมขังของพระบาฮาอูลลาห์บรรลุแล้ว พระองค์ได้รับการปล่อยตัวจากการถูกกักขัง และหนึ่งเดือนต่อมาทรงเริ่มออกเดินทางไปยังแบกแดด เป็นระยะแรกของการถูกเนรเทศตลอดชีวิตที่นาทรงจำ ซึ่งจะพาพระองค์ในวิถีของหลายปีไปไกลถึงอเดรียนเป็ลในตุรกีที่เป็นส่วนของทวีปยุโรป และจะสิ้นสุดลงที่การถูกคุมขังในอัครคาเป็นเวลาสี่สิบปี

2

บัดนี้สืบเนื่องมาจากความฝันที่ทรงอิทธิฤทธิ์ พระองค์ได้รับการประสาทด้วยอำนาจสูงสุดที่สัมพันธ์กับพันธกิจสวรรค์ของพระองค์, การปล่อยตัวพระองค์จากการถูกกักขังที่บรรลุจุดประสงค์แล้วจึงไม่เพียงหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ยังจำเป็นและรีบด่วน เพราะหากยึดเยื้อออกไปยอมจะสามพระองค์ไว้โดยสมบูรณ์ในการทำตามบทบาทหน้าที่ที่พึงได้รับ, วิธีการและเครื่องมือที่สามารถก่อให้เกิดการปลดแอกพระองค์จากตรวนที่เหนี่ยวรั้งพระองค์ไว้ ไม่ได้ขาดแคลน, การเข้าแทรกแซงอย่างเด็ดเดี่ยวและไม่ลดละของเสนาบดีรัสเซียเจ้าชาย Dolgorouki ผู้ซึ่งพยายามทุกอย่างที่เป็นไปได้ที่จะพิสูจน์ให้เห็นความบริสุทธิ์ของพระบาฮาอูลลาห์ การสารภาพอย่างเปิดเผยของมุลลา เชค อาลีเย นูร์ซีซึ่งสมญานามว่าอาซิม ผู้ซึ่งในห้องขังใต้ดินชื่อว่า ซาลต่อหน้าฮาจิบูต ดาวเลห์และล่ามของเสนาบดีรัสเซียและตัวแทนของรัฐบาล ได้ยอมรับการมีส่วนร่วมของตนเองในการทำความผิดและทำให้พระองค์พินาศอย่างไม่มีข้อสงสัย, พยานหลักฐานที่โต้แย้งไม่ได้ที่แสดงให้เห็นโดยศาลที่สามารถ, ความพยายามที่ไม่หย่อนของพี่น้องชายหญิงและญาติๆ ของพระองค์เอง ทั้งหมดนี้ร่วมกันทำให้พระองค์ได้รับการปล่อยตัวในที่สุดจากมือของศัตรูที่หิวกระหาย, อีกอิทธิพลหนึ่งที่ทรงอิทธิฤทธิ์หากเป็นที่ประจักษ์น้อยกว่า ซึ่งต้องยอมรับว่ามีส่วนในการปลดปล่อยพระองค์คือ ฆะตาที่ทนทรมาณโดยเพื่อนสาวกจำนวนมากของพระองค์ที่เสียสละตนเอง ผู้ซึ่งระหอยอยู่กับพระองค์ในคุกเดียวกัน เพราะตั้งที่นาบิลให้ข้อคิดเห็นไว้ว่า "เลือดที่หลัง โดยกลุ่มวีรบุรุษที่ถูกคุมขังกับพระบาฮาอูลลาห์ในวิถีของปีที่สี่ชะตานั้นในเตหะรานคือค่าไถ่ที่จ่ายสำหรับการปล่อยตัวพระองค์จากมือของศัตรูที่หาทางขัดขวางพระองค์ไม่ให้บรรลุจุดประสงค์ที่พระเจ้าเป็นเจ้าลิขิตให้พระองค์"

3

ด้วยพยานหลักฐานท่วมท้นที่พิสูจน์ความไม่มีส่วนร่วมในการทำความผิดของพระบาฮาอูลลาห์อย่างไม่ต้องสงสัย นายกรัฐมนตรีหลังจากที่ได้ความยินยอมอย่างไม่สู้จะเต็มใจจากประมุขของตนให้ปล่อยตัวพระผู้เป็นเชลยของตน บัดนี้อยู่ในฐานะที่จะส่งผู้แทนที่ไว้ใจของตนฮาจิ อาลีไปที่ชื่อว่า ซาล โดยส่งการเขาให้ส่งมอบคำสั่งปล่อยตัวให้กับพระองค์, สิ่งที่ผู้แทนคนนั้นเห็นเมื่อไปถึงได้ปลุกความโกรธในตัวเขาถึงขนาดว่า เขาสาปแช่งเจ้านายของตนสำหรับการปฏิบัติที่นำละอายต่อบุรุษผู้มีตำแหน่งสูงและกิตติศัพท์ที่ไม่ประอะเปื้อนเช่นนี้, โดยการถอดเสื้อคลุมของตนออกจากไหล่ เขานำเสนอเสื้อคลุมนั้นให้แก่พระบาฮาอูลลาห์ อ่อนน้อมพระองค์ให้ใส่เสื้อคลุมนั้นเมื่ออยู่ต่อหน้านายกรัฐมนตรีและบรรดาที่ปรึกษาของนายกฯ เป็นคำขอที่พระองค์ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด และทรงเลือกที่จะปรากฏต่อหน้าเหล่าสมาชิกของรัฐบาลของกษัตริย์ในชุดนักโทษ

4

ทันใดที่ทรงแสดงตัวต่อหน้าพวกเขา นายกรัฐมนตรีกล่าวต่อพระองค์ว่า : "หากท่านเลือกที่จะทำตามคำแนะนำของข้าพเจ้า และหากท่านเลิกยุ่งเกี่ยวกับศาสนาของซียดบ็อบ ท่านคงไม่ประสบกับความเจ็บปวดและการถูกหยามเกียรติที่ถ่มใส่ท่าน" พระบาฮาอูลลาห์สวนคำว่า "หากท่านเองทำตามคำแนะนำของเรา ก็กิจการทั้งหลายของรัฐบาลคงไม่มาสู่ระยะที่วิกฤตยิ่ง" ครั้นแล้วมีรีซา ออกอ ช่านระลึกถึงการสนทนากับพระองค์เนื่องในโอกาสการสละชีวิตของพระบ็อบ ซึ่งเขาถูกเตือนว่า "เปลวไฟที่ถูกจุดจะลุกโพล่งอย่างร้อนแรงยิ่งกว่าเดิม" เขา

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

สอบถามพระบาฮาอุลลาห์ว่า “ท่านจะแนะนำให้ข้าพเจ้าทำอะไรตอนนี้?” คำตอบอย่างทันใจของพระองค์คือ “จงสั่งผู้ว่าการทั้งหลายของอาณาจักรให้ยุติการหลังเสียดของผู้บริสุทธิ์ ยุติการปล้นสะดมทรัพย์สินของพวกเขา ยุติการข่มขู่และทำร้ายลูกๆ ของพวกเขา” วันเดียวกันนั้นนายกรัฐมนตรีทำตามคำแนะนำที่ให้แกเขาตั้งกล่าว แต่ก็ยังมีผลเล็กน้อยชั่วคราว ดังที่วิถีของเหตุการณ์ทั้งหลายต่อมาสาธิตให้เห็นอย่างเกินพอ

5

ความสงบและผ่อนคลายใจกว่าเดิมที่พระบาฮาอุลลาห์ได้รับหลังจากการถูกจองจำที่นาสลดและทารุณ ถูกลิดขิดโดยการบงการของอัจฉริยภาพที่ไม่ผิดพลาดให้มีระยะเวลาที่สั้นมาก, พระองค์แทบจะไม่ทันได้กลับไปอยู่กับครอบครัวและญาติพี่น้องก็มีโองการจากกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์สื่อสารมาถึงพระองค์ สั่งให้พระองค์ไปจากอาณาเขตของเปอร์เซีย โดยกำหนดเวลาให้พระองค์ออกเดินทางภายในหนึ่งเดือน และให้สิทธิพระองค์เลือกดินแดนสำหรับการถูกเนรเทศ^[1]

6

ทันใดที่รับทราบคำตัดสินของกษัตริย์ เสนาบดีรัสเซียแสดงความปรารถนาที่จะให้พระบาฮาอุลลาห์มาอยู่ภายใต้การคุ้มครองของรัฐบาลของตน และเสนอที่จะหีบยี่นการอำนวยความสะดวกทุกอย่างสำหรับการพาพระองค์ไปรัสเซีย การเชื่อเชิญที่ยื่นมาให้อย่างไม่ต้องจูงใจนี้พระบาฮาอุลลาห์ไม่รับ และเป็นไปตามสัญชาตญาณที่ไม่ผิดพลาดทรงเลือกที่จะปักหลักที่พิกาศัยของตนในอาณาเขตของตุรกีในเมืองแบกแดด^[2] หลายปีต่อมาพระองค์เองให้การยืนยันไว้ในสารถึงพระเจ้าซาร์แห่งรัสเซีย นิโคลาวิช อเล็กซานเดอร์ที่ 2 ว่า “ขณะที่เราถูกล่ามโซ่และตีตรวนอยู่ในคุก หนึ่งในเสนาบดีทั้งหลายของเจ้ายื่นความช่วยเหลือมาให้เรา เพราะเหตุนั้นพระองค์เป็นเจ้าทรงประกาศิตให้เจ้ามีสถานะที่ไม่มีความรู้ของใครสามารถเข้าใจเว้นแต่ความรู้ของพระองค์ จงระวังอย่าเอาสถานะที่ประเสริฐนี้ไปแลก” อีกพยานหลักฐานที่ให้ความสว่างที่เปิดเผยโดยปากกาของพระองค์คือ “ในวันเวลาที่พระเจ้าผู้ทรงพระทัยนี้ถูกทรมานอย่างเจ็บปวดในคุก เสนาบดีของรัฐบาล (รัสเซีย) ที่เป็นที่ยืนชมนับถืออย่างสูง--ขอพระเจ้าเป็นเจ้า ความสดดีและสูงส่งจะมีแต่พระองค์ ทรงช่วยเหลือเขา!--ได้พยายามสุดกำลังที่จะให้มีการปลดปล่อยเรา หลายครั้งมีการอนุญาตให้ปล่อยตัวเรา อย่างไรก็ตามเหล่าโอรามาบางคนของเมืองจะขัดขวาง ในที่สุดอิสรภาพของเราได้มาโดยความห่วงใยและความอุตสาหะของ ฯพณฯ เสนาบดี... ฝ่าบาทแห่งจักรวรรดิผู้เป็นจักรพรรดิที่ยิ่งใหญ่ที่สุด--ขอพระเจ้าเป็นเจ้า ความสดดีและสูงส่งจะมีแต่พระองค์ ทรงช่วยเหลือเขา!--ได้หีบยี่นการคุ้มครองของเขาให้แก่เราเพื่อเห็นแก่พระเจ้าเป็นเจ้า เป็นการคุ้มครองที่ปลูกเร้าความอิจฉาและความเป็นอริของบรรดาผู้เบาปัญญาของโลก”

[1] สุขภาพร่างกายของพระบาฮาอุลลาห์ทรุดโทรมอย่างหนักเพราะความทุกข์ทรมานในห้องขังใต้ดิน *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.102 กล่าวไว้ว่า “พระบาฮาอุลลาห์มีเวลาหนึ่งเดือนที่จะออกไปจากประเทศเวลาที่ถูกล้อมตัวจากซีอาห์ ซาลพระองค์เจ็บป่วยเกินกว่าจะออกเดินทางไกล ตอนนั้นพระองค์ไม่มีบ้านของตนเองแล้ว บ้านของพระองค์ถูกรื้อทำลายและปล้น ภรรยาสองคนและลูกๆ ของพระองค์พบที่อยู่อาศัยใหม่ชั่วคราวในย่านห่างไกลในเมืองหลวง พระองค์ไปอาศัยอยู่ในบ้านของน้องชายมีร์ซา เรซา โกลี ซึ่งภรรยาของเขามาร่วมเป็นน้องสาวของภรรยาคนที่สองของพระบาฮาอุลลาห์และอุทิศตนต่อพระองค์ ได้เตรียมการอย่างเพียงพอให้พระองค์พักผ่อนและฟื้นฟู” *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.12 กล่าวไว้ว่า “หนึ่งเดือนก่อนการถูกเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ใช้เวลาอยู่ที่บ้านของน้องชายต่างมารดา มีร์ซา เรซา โกลีซึ่งเป็นแพทย์ แม้ว่าเขาจะไม่ใช่บาบี ภรรยาของเขามาร่วมซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของพระบาฮาอุลลาห์ก็เปลี่ยนศาสนาโดยพระองค์ในช่วงต้นของศาสนาบาบี และเป็นหนึ่งในศาสนิกชนที่จริงใจและซื่อสัตย์ที่สุดในครอบครัว ด้วยการดูแลเอาใจใส่และความรักยิ่งเธอและอาซีเยห์ คานุมภรรยาของพระบาฮาอุลลาห์ ช่วยกันประคบประหม่อมพระองค์จนสภาพร่างกายดีขึ้น แม้ยังไม่หายเต็มที่พระองค์ก็รวบรวมกำลังได้เพียงพอที่จะออกจากเตหะรานไปยังอิรัก”

[2] *The Centenary Statement on Bahá'u'lláh*, p.9 กล่าวไว้ว่า “ตัวแทนตุรกีซึ่งรู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัวและได้ติดตามการประหารชีวิตชาวบาบีด้วยความกตัญญูใจยิ่งขึ้น ได้ถวายอารักขาและที่ลี้ภัยในดินแดนภายใต้การควบคุมของรัฐบาลรัสเซียให้แก่พระองค์ ในบรรยากาศการเมืองที่เป็นอยู่ตอนนั้น การยอมรับความช่วยเหลือดังกล่าวย่อมถูกผู้อื่นบิดเบือนเกือบจะแน่นอนว่ามีนัยทางการเมือง อาจเป็นเพราะเหตุผลนี้ที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงเลือกการถูกเนรเทศไปยังอาณาเขตอิรัก ซึ่งเวลานั้นอยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิออตโตมาน”, และ note 12 กล่าวไว้ว่า “เป็นที่เข้าใจได้ว่ามีความระแวงสงสัยอย่างยิ่งในเปอร์เซียเกี่ยวกับเจตนาของรัฐบาลอังกฤษและรัสเซีย ซึ่งเข้ามาแทรกแซงกิจการของเปอร์เซียมาเป็นเวลานาน”

7

โครงการของกษัตริย์ซาร์ซึ่งเท่ากับเป็นคำสั่งให้เนเรเทศพระบาฮาอุลลาห์ออกจากอาณาเขตเปอร์เซียทันที ได้เปิดบทใหม่ที่รุ่งโรจน์ในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ, ในมุมมองที่เหมาะสมโครงการเนเรเทศนี้จะถึงกับเป็นที่ยอมรับว่า ได้เปิดฉากหนึ่งในสมัยที่สำคัญยิ่งและเต็มไปด้วยเหตุการณ์สำคัญมากที่สุดในประวัติศาสตร์ศาสนาของโลก พร้อมกันกับเปิดฉากภารกิจที่ยืนยาวเกือบสี่สิบปี เป็นภารกิจซึ่งเพราะอาณาภาพสร้างสรรค์พลังชำระล้าง อิทธิพลรักษา และปฏิบัติการที่ต้านทานไม่ได้ของพลังอำนาจที่กำกับและโน้มนำโลกที่โครงการนี้ปลดปล่อยออกมา หากที่เสมอไม่ได้ในประวัติการณ์ศาสนาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด, โครงการเนเรเทศนี้บ่งชี้ระยะเริ่มต้นของการเนเรเทศเป็นลำดับที่ครอบคลุมช่วงเวลาสี่ทศวรรษ และสิ้นสุดลงก็ด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระผู้เป็นจุดหมายของโครงการที่โหดร้ายนั้น, กระบวนการที่โครงการนี้ผลักดันให้เคลื่อนไหว ซึ่งก้าวหน้าและคลี่ออกมาทีละน้อย เริ่มต้นด้วยการสถาปนาศาสนาของพระองค์ช่วงเวลาหนึ่งทศวรรษที่มั่นของอิสลามนิกายชีอะห์ที่ได้รับการคุ้มครองด้วยความริษยา และพาพระองค์มาเจอกับเหล่าผู้รกรธาธิบายสูงสุดและเรื่องนามที่สุดของนิกายนี้, จากนั้นในระยะต่อมา ณ ศูนย์กลางการปกครองของกาหฺลิบ ได้ให้พระองค์เผชิญหน้ากับบรรดานักบวชและพลเรือนตำแหน่งสูงของอาณาจักร และเหล่าผู้แทนทั้งหลายของสุลต่านแห่งตุรกีผู้เป็นกษัตริย์ที่ทรงอำนาจที่สุดในโลกอิสลาม, และในที่สุดได้พาพระองค์ไปไกลถึงชายฝั่งของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ เป็นการบรรลุคำพยากรณ์ที่บันทึกไว้ในคัมภีร์ไบเบิลทั้งภาคพันธสัญญาเก่าและใหม่ และเป็นไปตามคำสัญญาที่เทิดไว้ในคำสอนต่างๆ ที่เชื่อว่าเป็นของอัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้า (พระโมฮัมหมัด) และบรรดาอิมามที่สืบทอดพระองค์ และเบิกโรงการฟื้นคืนอิสราเอลสู่ถิ่นกำเนิดบรมโบราณของศาสนาของตนที่รอคอยมานาน, ด้วยโครงการเนเรเทศนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็นการเริ่มต้นระยะสุดท้ายที่อุดมผลที่สุดในสี่ระยะของชีวิตหนึ่ง ซึ่งระยะแรกยี่สิบเจ็ดปีมีลักษณะเด่นของการเสวยประโยชน์ทั้งหมดอย่างไร้ความพะวงจากชาติกำเนิดที่สูงส่งและความร่ำรวย และความหวงใยที่ไม่มีสิ้นสุดต่อประโยชน์ของคนยากไร้ คนป่วยและผู้ถูกข่มขู่, ตามมาด้วยเก้าปีแห่งการเป็นสาวกที่แข่งขันและเป็นตัวอย่างในการรับใช้พระบ็อบ, และในที่สุดคือการถูกคุมขังเป็นระยะเวลาสี่เดือน ซึ่งมีเงาแห่งภัยอันตรายถึงตายปกคลุมตลอดช่วงเวลา ขมขื่นด้วยความเศร้าที่ทรมาณใจ และเป็นอนันต์ด้วยการประทุอย่างทันใดของพลังอำนาจที่ปลดปล่อยมาจากการเปิดเผยพระธรรม ที่มีอาณาภาพท่วมทับและปฏิวัติวิญญูณเมื่อใกล้จะสิ้นสุดระยะเวลานี้

8

การถูกบังคับให้ออกจากดินแดนบ้านเกิดอย่างเร่งรีบนี้ของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งมีญาติพี่น้องบางคนติดตาม ในบางแง่ชวนให้ระลึกถึงการหนีอย่างทันใดของครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ไปยังอียิปต์ การอพยพอย่างกะทันหันของพระโมฮัมหมัดจากเมกกะไปยังเมดินาไม่นานหลังจากการดำรงตำแหน่งศาสนทูต การออกจากดินแดนกำเนิดของพระโมฮัมหมัดกับน้องชายและเหล่าสาวกเป็นการตอบสนองต่อการเรียกตัวของพระผู้เป็นเจ้า และเหนืออื่นใดคือการถูกเนเรเทศของพระอับราฮัมจากเมืองเออร์ของชาวดีไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญา ซึ่งด้วยคุณประโยชน์มากมายหลายอย่างที่ประทานให้แก่ชนชาติ ศาสนาและชาติต่างๆ มีความคล้ายกันที่สุดทางประวัติศาสตร์กับพระพรสุดคนนาที่ถูกลิขิตให้ประทานแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดในยุคนั้นและยุคอนาคต ซึ่งเป็นผลโดยตรงมาจากการทบทวนทุกขการถูกเนเรเทศของพระผู้ซึ่งศาสนาของพระองค์คือดอกและผลของการเปิดเผยพระธรรมทั้งหมดก่อนหน้า

9

หลังจากการແจกແจกผลที่ตามมาอันกว้างไกลจากการถูกเนเรเทศของพระอับราฮัมใน "เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ" พระอับดุลบาฮาฮ์ยืนยันอย่างมีนัยสำคัญว่า "เป็นความเหมาะสมที่เราจะตรึงตรองดูสักพักว่า หากการอพยพของพระอับราฮัมจากเออร์ไปยังอเลปโปในซีเรีย ก่อให้เกิดผลดังกล่าว การถูกเนเรเทศของพระบาฮาอุลลาห์จากเตหะรานไปยังแบกแดด จากนั้นไปยังคอนสแตนติโนเปิล รุมีเลียและดินแดนศักดิ์สิทธิ์ จะก่อให้เกิดผลอะไร"

10

วันแรกของเดือนราบีฮ์ ซานี ฮ.ศ.1269 [12 มกราคม ค.ศ.1853 (พ.ศ.2396)] นับได้เก้าเดือนหลังจากที่ทรงกลับมาจากคาบิลา พระบาฮาอุลลาห์กับสมาชิกครอบครัวบางคน โดยมีนายทหารราชวงศ์และตัวแทนของทูตรัสเซียติดตามคุ้มครอง ได้ออกเดินทางสามเดือนไปยังแบกแดด ^[1] ส่วนหนึ่งของผู้ร่วมการถูกเนเรเทศกับ

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.104 กล่าวว่า "ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์เข้าใกล้ชายแดน ช่วงเวลานั้นใกล้จะสิ้นสุดลง ประชาชนชาวอิหร่านตระหนักถึงความสูญเสียของตนหรือไม่? ด้วยแสนจะโง่เขลา จมอยู่ในมิจฉาธิฐิตี ตาบอดเพราะอคติ ถูกจูงด้วยพวกที่สนใจแต่ประโยชน์ของตนเอง ถูกล่อหลอกด้วยความจอมปลอม

พระองค์คือภรรยาของพระองค์นี้พวบบุทธิวิสุทธิ ซึ่งได้รับขนานนามจากพระองค์ว่า "ใบไม้ที่ประเสริฐสุด" ผู้ซึ่งระหว่างช่วงเวลาเกือบสี่สิบปีได้สำแดงความแกร่งกล้า ความเคร่งศาสนา ความอุทิศตนและความประเสริฐของวิญญาณ ซึ่งทำให้เธอได้รับการสรรเสริญอย่างไม่มีที่ติเทียบหลังมรณกรรมจากปากกาของพระผู้เป็นนายของเธอว่าถูกทำให้เป็น "ชายาชั่ววันเดียว" ของพระองค์ "ในทุกภพของพระผู้เป็นเจ้า", ที่รวมอยู่ในหมู่ผู้ถูกเนรเทศเช่นกันซึ่งบัดนี้กำลังอำลาประเทศเมืองเกิดของตนเป็นครั้งสุดท้ายคือ บุตรชายอายุเก้าปีของพระองค์ซึ่งภายหลังได้รับสมญานามว่า "กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ผู้ถูกลิขิตให้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาณของพระองค์และเป็นผู้ได้รับมอบอำนาจให้ตีความคำสอนของพระองค์ กับบุตรสาวอายุเจ็ดปีผู้เป็นที่รู้จักภายหลังด้วยสมญานามเดียวกันกับมารดาที่เรื่อรนามของเธอ และการรับใช้ของเธอจนกระทั่งชรามากด้วยวัยแปดสิบหกปีซึ่งไม่น้อยกว่าพระบิดาและมารดาของเธอ ให้สิทธิ์เธอได้รับเกียรติของการจัดตำแหน่งว่าเป็นวีรสตรีดีเด่นในยุคศาสนาบาไฮ, สำหรับน้องชายสองคนที่ติดตามพระองค์ในการเดินทางครั้งนั้น คนแรกคือมีร์ซา มุซาซึ่งถูกเรียกโดยทั่วไปว่าออกอเยคาลิม เป็นผู้สนับสนุนที่มั่นคงแน่วแน่และมีค่า สามารถที่สุดและเด่นดังที่สุดในบรรดาน้องชายและน้องสาวของพระองค์ และตามคำให้การยืนยันของพระบาฮาอุลลาห์เขาเป็นหนึ่งใน "สองคนเท่านั้นที่รับทราบจุดกำเนิด" ของศาสนาของพระองค์ "อย่างเพียงพอ" อีกคนหนึ่งคือมีร์ซา โมฮัมหมัด โกลี น้องชายต่างมารดาซึ่งจงรักภักดีต่อศาสนาที่ตนสนับสนุนจนถึงจุดจบ ทั้งๆ ที่ญาติพี่น้องบางคนของเขาแปรพักตร์

11

การเดินทางในกลางฤดูหนาวที่หนาวเหน็บผิดธรรมดา ซึ่งพาผู้ถูกเนรเทศกลุ่มน้อยๆ ที่มีเสบียงไม่เพียงพอนี้ข้ามภูเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะทางตะวันตกของเปอร์เซีย แม้ว่าจะยาวนานและอันตราย ก็ไม่มีเหตุการณ์สำคัญเว้นแต่การรับรองอย่างอบอุ่นและกลืนกลืน ที่ให้แก่ผู้เดินทางทั้งหลายระหว่างการพักอยู่ช่วงสั้นๆ ในคารานต์โดยผู้ว่าการฮายัท โกลี ชานแห่งนิกายอาลีโยลลาฮี, ผู้ว่าการได้รับการแสดงความเมตตาจากพระบาฮาอุลลาห์เป็นการตอบแทนถึงขนาดว่า ประชาชนทั้งหมู่บ้านรู้สึกกินใจ และยังคงให้การต้อนรับขับสู้แก่สาวกทั้งหลายของพระองค์ไปอีกนานหลังจากนั้นระหว่างเดินทางไปแบกแดด จนพวกเขาได้ชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในฐานะบาบี [1]

12

ในบทอธิษฐานหนึ่งซึ่งพระบาฮาอุลลาห์เปิดเผยในเวลานั้น พระองค์ทรงสาธยายความเจ็บปวดทรมานและบททดสอบที่พระองค์สู้ทนในห้วงช่วงใต้ดินชื่อว่า ซาล ซึ่งเป็นพยานต่อความยากลำบากที่ทรงผ่านในวิถีของ "การเดินทางที่เลวร้าย" นั้นว่า : "พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้เป็นท่านายของข้าพเจ้า พระผู้เป็นที่ปรารถนาของข้าพเจ้า!...พระองค์ทรงสร้างอะตอมของอสุณี่โดยอำนาจพลังสูงสุดของอำนาจของพระองค์ และทรงอบรมเลี้ยงดูเขาด้วยมือของพระองค์ที่ไม่มีใครสามารถ...พระองค์ทรงลิขิตบททดสอบและความทุกข์ทรมานให้แก่เขาซึ่งไม่มีสิ่งใดสามารถพรรณนา ไม่มีธรรมจาริกใดของพระองค์เสาะได้อย่างเพียงพอ, คอที่พระองค์เคยให้ชินกับการ

ไม่ใช่เรื่องของพวกเขาที่จะเห็นหรือรู้ และดังนั้นพระผู้มาไกลโลกผ่านออกไปท่ามกลางพวกเขา พระผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นที่รักของทั้งคนร้ายและคนยากไร้ ผู้สูงศักดิ์และคนต่ำต้อย เจ้าชายและชาวชนบท บัดนี้ถูกละทิ้งโดยประชาชนเดียวกันเหล่านี้ที่พระองค์เคยห่มห่อความปรานี ความรัก ความยุติธรรมและความเกื้อกูลอยู่ทุกเวลา อิหร่านไม่มีพระบาฮาอุลลาห์แล้ว แต่จิตวิญญาณของพระองค์จะไม่อยู่ในดินแดนนั้นและดินแดนอื่นไปตลอดได้หรือ?"

[1] Bahá'u'lláh: The King of Glory, p.104-5 กล่าวไว้ว่า "ทั้งๆ ที่มีความยากลำบากของการเดินทางนั้น พระบาฮาอุลลาห์ก็ได้รับความสำคัญตลอดเส้นทางถนน พระองค์หยุดการใช้กำลังบังคับเก็บภาษีใดๆ กับคนชนบทสำหรับใช้เป็นเสบียงอาหารเครื่องดื่ม พระองค์ไม่รับของขวัญที่เสนอมาให้โดยบรรดาเจ้าของที่ดินและเจ้าของหมู่บ้าน พระองค์พักอาศัยในเคอร์มานซาห์สามสี่วัน ชาวบาบีจำนวนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นมาพบพระองค์หนึ่งในนั้นคือมีร์ซา अबดุลลาห์คนซื้อขยาบรื่องเท้าชาวพื้นเมืองกาซวิน และออกอเย โกลีม ฮุสเซนพ่อค้าแห่งซุสฮาร์ นานิลเล่าว่าภายหลังเขาพบว่าพ่อค้าคนนี้อุทิศตนอย่างมั่นคงต่อพระบาฮาอุลลาห์ บรรดาผู้แสวงบุญระหว่างทางไปนครศักดิ์ทั้งหลายในอิรักมาชุมนุมกันที่เคอร์มานซาห์ และสมทบกับบริวารของพระบาฮาอุลลาห์เพื่อช่วยให้การเดินทางของพวกเขาคล่องและสะดวกขึ้น ที่คารานต์ซึ่งเป็นศูนย์กลางของชาวอาลีโยลลาฮี (ซึ่งให้อิหม่ามอาลีเสมอกับพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเป็นที่รู้จักสำหรับความยอมทน ฤศลจิตและความเห็นอกเห็นใจ) ผู้ว่าการฮายัท โกลี ชานซึ่งเป็นคนนิกายนี้ได้ต้อนรับพระบาฮาอุลลาห์ด้วยความเคารพอย่างเด่นชัด...เมื่อไปถึงชายแดนโดยคำสั่งการของพระบาฮาอุลลาห์ มีร์ซา มุซาส่งหน้าไปยังคานิกายินและเขาสวนผลไม้แห่งหนึ่งซึ่งอบอวนไปด้วยดอกไม้...พระบาฮาอุลลาห์หยุดพักพ่อนที่นั่น พระองค์บอกบริวารทั้งหลายว่าทั้งหมดที่เหล่าศัตรูวางแผนล้วนล้มเหลว"

สัมผัสผ้าไหม พระองค์ได้หนีไปด้วยโซ่ที่แข็งแรงในตอนจบ และร่างกายที่พระองค์เคยให้ความสบายด้วยผ้าลายใหม่ยกและกำมะหยี่ สูดหายใจแล้วพระองค์ให้เจอกับความตกต่ำในห้องขังใต้ดิน, โองการของพระองค์ได้ใส่ตรวนข้าพเจ้าจำนวนนับไม่ถ้วน และล้ามคอของข้าพเจ้าด้วยโซ่ที่ไม่มีใครตัดให้ขาดได้ หลายปีผ่านไปซึ่งในระหว่างนี้ความทุกข์ทรมานหลังมาสู่ข้าพเจ้าเหมือนการหลังไหลความปราณี...เป็นเวลามากมายก็คืนที่น้ำหนักของโซ่และตรวนทำให้ข้าพเจ้านอนพักไม่ได้ และเป็นเวลามากมายก็วันที่ข้าพเจ้าไม่ได้รับความสงบและความสบายใจ เพราะสิ่งที่มือและลิ้นของมนุษย์ทำให้ข้าพเจ้าเดือดร้อน! ทั้งอาหารและน้ำที่พระองค์ให้แก่สัตว์ป่าในทุ่งโดยความปราณีที่โอบล้อมทุกสิ่งของพระองค์ พวกเขาห้ามไม่ให้คนรับใช้ผู้นี้อยู่ช่วงเวลาหนึ่ง และสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาไม่ยอมทำร้ายพวกที่ถอนตัวจากศาสนาของพระองค์ พวกเขาให้สิ่งเดียวกันนั้นทำร้ายข้าพเจ้า จนกระทั่งในที่สุดโองการพระองค์ถูกกำหนดอย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้ และบัญชาของพระองค์สั่งคนรับใช้ผู้นี้ให้ออกจากเปอร์เซียกับบุรุษที่ร่างกายเปราะบางและเด็กเยาว์วัยจำนวนหนึ่ง ณ เวลาที่ความเย็นนั้นเย็นมากจนไม่มีใครสามารถแม้แต่จะพูด และมีน้ำแข็งและหิมะอย่างเหลือล้นจนเป็นไปได้ที่จะขยับเขยื้อน”

13

ในที่สุดวันที่ 28 เดือนจามาดีโยส ซานี [8 เมษายน ค.ศ.1853 (พ.ศ.2396)] พระบาฮาอุลลาห์มาถึงแบกแดด เมืองหลวงของอิรักซึ่งเวลานั้นเป็นมณฑลหนึ่งของตุรกี, จากที่นั่นสามสัปดาห์หลังจากนั้นพระองค์มุ่งไปยังคาเซเมนราวสามไมล์ขึ้นไปทางเหนือของแบกแดด, คาเซเมนเป็นเมืองที่มีผู้อาศัยส่วนใหญ่เป็นชาวเปอร์เซียและเป็นสถานที่ฝังศพของสองคาเซเมน นั่นคืออิหม่ามที่เจ็ดและอิหม่ามที่เก้า, ในไม่ช้าหลังจากที่พระองค์มาถึง ผู้แทนของรัฐบาลของกษัตริย์ซาห์ที่ประจำการอยู่ที่แบกแดดมาเยี่ยมพระองค์ และเสนอแนะว่าเมื่อคำนึงถึงผู้มาเยือนจำนวนมากที่เบียดเสียดกันที่ศูนย์กลางแห่งการแสวงบุญนั้น เป็นการดีกว่าสำหรับพระองค์ที่จะไปตั้งถิ่นฐานในตัวเมืองเก่าของแบกแดด ซึ่งพระองค์เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะนี้อย่างเต็มใจ [1] หนึ่งเดือนหลังจากนั้นซึ่งใกล้จะสิ้นสุดเดือนราจาบพระองค์เข้าบ้านของฮาจิ อาลี มาดัดในย่านเก่าแก่ของเมือง แล้วทรงย้ายเข้าไปอยู่พร้อมกับครอบครัว

14

ในเมืองนั้นซึ่งได้รับการพรรณนาไว้ในคำสอนปรัมปราของอิสลามว่า “ซาฮ์รุลคูเฟห์” ถูกระบุไว้บนศตวรรษว่าเป็น “ที่พักอาศัยแห่งสันติสุข” และพระบาฮาอุลลาห์ให้ชื่ออ้อมตะว่า “นครของพระเจ้า” พระองค์อาศัยอยู่จนกระทั่งถูกเนรเทศไปยังคอนสแตนติโนเปิล ยกเว้นสองปีที่พระองค์ไปปลื้กวีเวกอยู่ที่เทือกเขาโครดีสถานและไปเยือนนาจาฟ คาบิลาและคาเซเมนบางโอกาส, คัมภีร์โบราณกล่าวเป็นนัยถึงเมืองนี้ว่าเป็น “ที่พักอาศัยแห่งสันติสุข” ซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าของ “เรียก” ให้มา, ในคัมภีร์เล่มเดียวกันนั้นมีการกล่าวเป็นนัยถึงเมืองนี้เพิ่มเติมไว้ในวจนะ “สำหรับพวกเขาคือสถานที่อาศัยแห่งสันติสุขกับพระเจ้าเป็นนายของพวกเขา... ในยุคที่พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะรวบรวมพวกเขาไว้ด้วยกัน” จากเมืองนี้คลื่นแล้วคลื่นเล่า อานาภาพ รัศมีและความรุ่งโรจน์แผ่ออกไป ซึ่งให้ชีวิตใหม่ที่ล้นน้อยอย่างแทบสังเกตไม่ได้แก่ศาสนาที่ระโหย หุรนุรย กาลังจมลงไปในความมืดมนและดูท่าจะถูกลืม, จากเมืองนี้ทั้งกลางวันกลางคืนมีการแผ่ออกไปครั้งแรกด้วยความแข็งขันขึ้นเรื่อยๆ ของการเปิดเผยพระธรรม ซึ่งถูกลิขิตให้เห็นอกกว่าการเปิดเผยพระธรรมของพระบ๊อบเองในด้านขอบเขต ความล้นหลาม พลังอำนาจขับเคลื่อน ปริมาณและความหลากหลายของวรรณกรรม, บนขอบฟ้าของเมืองนี้มีรังสีของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมพุ่งออกมา ซึ่งความรุ่งโรจน์ที่รุ่งขึ้นมาของธรรมมาทิตยนี้ถูกบดบังเป็นเวลายาวนานสิบปีโดยเงาของเมฆดำแห่งความเกลียดชังที่กลืนกิน ความริษยาที่ขจัดไม่ได้และความประสงค์ร้ายที่ไม่ลดละ, ในเมืองนี้ธรรมวิหารของ “พระเจ้าเป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์” ตามพันธสัญญาถูกก่อขึ้นเป็นครั้งแรก และรากฐานของอาณาจักรของ “พระบิดา” ที่รอคอยกันมานานได้รับการสถาปนาอย่างทำลายไม่ได้, จากเมืองนี้มีข่าวแรกๆ ออกมาเกี่ยวกับธรรมสารแห่งความรอดพ้น ซึ่งตามที่พยากรณ์ไว้โดยดาเนียล [2] จะบ่งชี้สิ้นสุดของ “การละเมิดที่ทำให้ร้ายชีวิต” หลังจาก “หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน” (ฮ.ศ.1280) ล่วงไป, ภายในกำแพงของเมืองนี้ “บ้านที่

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.106 กล่าวไว้ว่า “มีรัชชา อิบาฮิม ชานแห่งทาบรีซซึ่งเป็นกงสุลใหญ่เปอร์เซียตั้งแต่ปี ค.ศ.1846 (พ.ศ.2389) จนกระทั่งสิ้นชีวิตในเดือนธันวาคม ค.ศ.1858 (พ.ศ.2401) ได้มาเยี่ยมแสดงความเคารพพระองค์ และเสนอแนะว่าเพราะความบ้าคลั่งของประชาชนและผู้แสวงบุญ น่าจะสะดวกกว่าสำหรับพระบาฮาอุลลาห์ที่จะกลับไปแบกแดดและอาศัยอยู่ในย่านเก่าซึ่งใกล้กับคาเซเมน พระบาฮาอุลลาห์เห็นด้วยและมีการค้นหาคำที่ที่เหมาะสมหลังหนึ่ง ราวหนึ่งเดือนต่อมาพระองค์และครอบครัวกลับมายังแบกแดดและตั้งรกรากในบ้านของฮาจิ อาลี มาดัดซึ่งเขาไว้สำหรับพระองค์

[2] ดาเนียล 12:11

ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า" "มารองเท้า" ของพระองค์ และ "บัลลังก์แห่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์" "ศูนย์รวมแห่งการบูชาของโลก" "ตะเกียงแห่งความรอดพ้นระหว่างโลกและสวรรค์" "เครื่องหมายแห่งการระลึกถึงพระองค์สำหรับทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และบนโลก" ซึ่งประดิษฐาน "อัญมณีที่ให้ความสว่างแก่สรรพโลกด้วยความรุ่งโรจน์ของตน" "ธง" ของอาณาจักรของพระองค์ "สักการสถานที่ชุมนุมผู้ศรัทธาจะมาเวียนรอบ" ได้รับการก่อตั้งอย่างเปลี่ยนแปลงไม่ได้และอุทิศไว้อย่างถาวร, โดยความวิสุทธิของบ้านนี้ในฐานะที่เป็น "ที่อยู่อาศัยที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด" ของพระบาฮาอุลลาห์และ "ศูนย์กลางแห่งความรุ่งโรจน์เหนือธรรมชาติของพระองค์" บ้านดังกล่าวได้รับเกียรติของการถูกพิจารณาว่าเป็นศูนย์กลางแห่งการแสวงบุญที่ไม่เป็นรองที่ใดเว้นแต่เมืองอัคคา นั่นคือ "คูที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ของพระองค์ ซึ่งในละแวกใกล้เคียงกัน ห้องบรรจุพระศพของพระองค์ซึ่งเป็นเกบเบรห์ของโลกบาไฮ ได้รับการประดิษฐาน, รอบๆ โต๊ะสวรรค์ที่ปูอยู่ในใจกลางบ้านนี้ นักบวชและฆราวาส ชาวซุนนีและชาวชีอะห์ ชาวเคิร์ด ชาวอาหรับและชาวเปอร์เซีย เจ้าชายและคนชั้นสูง ชาวชนบทและดาราวิช จากใกล้และไกลมาชุมนุมกันเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนได้ทานอาหารยังชีพสวรรค์ปริมาณหนึ่งตามความจำเป็นและความสามารถของตน ซึ่งเมื่อถึงเวลาได้ช่วยให้พวกเขาสามารถกระจายชื่อเสียงของพระผู้ให้ที่โอบอ้อมอารีนั้นออกไปทั่ว เพิ่มจำนวนผู้ชื่นชมพระองค์ กระจายธรรมลิขิตของพระองค์ไปกว้างไกล ขยายขอบเขตชุมนุมศาสนิกชนของพระองค์ และวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับการก่อสร้างต่างๆ ของศาสนาของพระองค์ในอนาคต, และในที่สุดต่อการจ้องมองของชุมชนที่หลากหลายที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมืองนี้ ระยะแรกของการคลี่ออกมาทีละน้อยของการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ได้เริ่มขึ้น การหลั่งไหลครั้งแรกๆ จากปากกาที่ได้รับแรงบันดาลใจของพระผู้เปิดเผยพระธรรมนั้นได้รับการบันทึก หลักธรรมแรกๆ ของคำสอนของพระองค์ที่ตกผลึกอย่างซ้ำๆ ได้รับการบัญญัติ นัยแรกๆ ของสถานะที่สง่าของพระองค์เป็นที่เข้าใจ การโจมตีครั้งแรกๆ ที่มุ่งทำลายศาสนาของพระองค์จากภายในได้เริ่มลงมือ ชัยชนะแรกๆ เหนือเหล่าศัตรูภายในของศาสนาได้รับการลงทะเบียน และการแสวงบุญครั้งแรกๆ ณ ประตูของที่สถิตของพระองค์ได้เริ่มปฏิบัติ

9.1 ความตกต่ำของชุมชนบาไฮ [The degradation of the Bábí Community]

15

การถูกเนรเทศตลอดชีวิตนี้ที่พระผู้ถือธรรมสารที่ล้ำค่าถูกส่งการลงโทษตามการบริหารของพระผู้เป็นเจ้า ไม่ได้และที่จริงแล้วไม่สามารถสำแดงศักยภาพที่แฝงอยู่ในธรรมสารนั้นออกมาอย่างทันใดหรือรวดเร็ว, กระบวนการที่คุณประโยชน์ที่นึกไม่ถึงของการเนรเทศนี้จะถูกสำแดงต่อสายตาของมนุษย์นั้นช้า ช้าอย่างเจ็บปวด และที่จริงแล้วดังที่ประวัติศาสตร์ศาสนาของพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งปัจจุบันสาธิต มีลักษณะเด่นด้วยวิกฤติการณ์จำนวนหนึ่ง ซึ่งบางเวลาดูท่าจะหยุดการคลี่ตัวออกมาและทำลายความหวังทั้งหมดที่ความก้าวหน้าศาสนาเคยให้ไว้

16

หนึ่งในวิกฤติการณ์ดังกล่าวซึ่งเมื่อเกินขีด ดูท่าจะทำให้ศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่ของพระองค์ตกอยู่ในอันตรายและบ่อนทำลายรากฐานแรกสุด หอดงมมายังปีแรกๆ ของการพำนักอยู่ในอิรักของพระองค์ ซึ่งเป็นระยะแรกของการถูกเนรเทศตลอดชีวิต และให้นัยสำคัญเป็นพิเศษแก่ปีเหล่านั้น, วิกฤติการณ์ครั้งนี้ซึ่งไม่เหมือนครั้งก่อนๆ เป็นวิกฤติการณ์ภายในล้วนๆ และเกิดขึ้นโดยลำพังเพราะการกระทำ ความหะเยอหะยานและความเบาปัญญาของบรรดาผู้ที่ถูกนับว่าเป็นเพื่อนสาวกที่ได้การยอมรับของพระองค์

17

ศัตรูภายนอกของศาสนาไม่ว่าเป็นพลเรือนหรือนักบวช ผู้ซึ่งที่ผ่านมาเป็นเหตุสำคัญของการถอยกลับและความอดสูของศาสนา บัดนี้ยิ่งเจ็บกว่าเดิม ความกระหายจะแก้แค้นของสาธารณชนที่เคยดูเหมือนว่าไม่รู้จักพอ ได้ขาลงระดับหนึ่งซึ่งเป็นผลมาจากกระแสเลือดที่ไหลอย่างเชียวกราก, ยิ่งไปกว่านั้นความรู้สึกใกล้จะหมดแรงและสิ้นหวังได้เกาะกินศัตรูที่ฝังรากลึกที่สุดบางคน ผู้ซึ่งหลักแหลมพอที่จะสังเกตเห็นว่า แม้ศาสนาจะโง่งงภายใต้การโจมตีที่สาหัสที่ตนลงมือ โครงสร้างของศาสนาโดยเนื้อแท้ยังไม่เสียหายและจิตวิญญาณของศาสนายังไม่ย่อท้อ, ยิ่งไปกว่านั้นคำสั่งของนายกรัฐมนตรีถึงผู้ว่าการมณฑลทั้งหลาย ได้เตือนสติบรรดาเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ผู้ซึ่งเวลานี้ถูกชักจูงมิให้ระบายความเดือดดาลหรือสะใจกับการทำทารุณอย่างเปล็ดเปล็นต่อปรีภคที่ตนเกลียดชัง

18

ผลที่ตามมาคือความสงบชั่วขณะซึ่งถูกลิขิตให้ไม่สงบขึ้นมาอีกในระยะต่อมาโดยคลื่นลูกใหม่ของมาตรการปราบปราม ซึ่งสุลต่านแห่งตุรกีและบรรดาเสนาบดีของเขาอีกทั้งคณะนักบวชมุสลิมชนชั้น จับมือกับกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์และเหล่านักบวชมุสลิมชื่อเฮนรี่แห่งเปอร์เซียและอิรัก ในความพยายามที่จะบดขยี้ศาสนาใหม่และทุกสิ่งที่ศาสนานี้สนับสนุนให้หมดสิ้นตลอดไป, ขณะที่ความสงบนี้ยังคงอยู่ อาการเริ่มแรกของวิกฤติการณ์ภายในที่กล่าวไว้แล้วกำลังเริ่มเปิดเผยตนเอง ซึ่งแม้จะสะดุดตายน้อยกว่าต่อสาธารณชน ก็พิสูจน์ว่าเป็นหนึ่งในวิกฤติการณ์ที่หนักหนาสาหัสอย่างไม่เคยมีมาก่อนเมื่อไปถึงจุดสูงสุด ลดทอนความเข้มแข็งของชุมชนวัยทารกในด้านจำนวน ทำให้เอกภาพของชุมชนตกอยู่ในอันตราย ก่อความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อเกียรติภูมิของชุมชน และทำให้ความรุ่งโรจน์ของชุมชนมัวหมองอยู่พักใหญ่

19

วิกฤติการณ์นี้ตั้งเค้าหลังจากที่พระบ็อบถูกประหารชีวิตใหม่ๆ แรงแขึ้นในระหว่างเดือนทั้งหลายที่มือที่คอยควบคุมของพระบาฮาอุลลาห์ถูกถอนออกไป สืบเนื่องมาจากการถูกกักขังของพระองค์อยู่ในซีอาร์ ซาลในเตหะราน ซ้ำร้ายยิ่งขึ้นเมื่อพระองค์ถูกเนรเทศอย่างกะทันหันออกจากเปอร์เซีย และเริ่มยื่นลักษณะที่รบกวนจิตใจออกมาในปีแรกๆ ของการพำนักอยู่ในแบกแดดของพระองค์, พลังทำลายล้างของวิกฤติการณ์นี้ทวีกำลังขับเคลื่อนระหว่างสองปีที่พระองค์ปลีกวิเวกอยู่ที่เทือกเขาแห่งโครดีสถาน และแม้ว่าจะถูกหยุดยั้งช่วงเวลาหนึ่งภายใต้อิทธิพลการรบของพระองค์หลังจากที่ทรงกลับมาจากไซเลมานนีเยห์ ซึ่งเป็นการตระเตรียมไปสู่การประกาศพันธกิจของพระองค์, วิกฤติการณ์ดังกล่าวก็ระเบิดออกต่อมาภายหลังด้วยความรุนแรงยิ่งกว่า และไปถึงขีดสุดในอเดรียนโอบีล เพียงเพื่อจะถูกตีให้ถึงตายในที่สุดภายใต้แรงกระแทกของพลังอำนาจที่ต้านทานไม่ได้ที่ปลดปล่อยมาโดยการประกาศพันธกิจนั้นต่อมวลมนุษยชาติ

20

ผู้ที่เป็นศูนย์กลางของวิกฤติการณ์นี้คือบุคคลที่ไม่ด้อยไปกว่าผู้ทำหน้าที่แทนพระบ็อบเอง นั่นคือมีร์ซา ยาห์ยาผู้ถูกลอกขังและซีซลาด ซึ่งลักษณะเฉพาะบางอย่างของอุปนิสัยใจคอของเขาได้กล่าวถึงไว้แล้วในหน้าก่อนๆ, ทรงสนใจดำที่ล่อลวงและจงความคิดขยี้ที่อวดดีและปากเปือกนี้ด้วยความชำนาญสุดยอดและความมุ่งมั่นอย่างไม่คลายคือ ซียิด โมฮัมหมัด ^[1] คนพื้นเมืองอิสฟาฮาน ผู้นำวโนในด้านความทะเยอทะยานที่เกินควร หัวดีอย่างตาบอดและริษยาอย่างควบคุมไม่ได้, พระบาฮาอุลลาห์กล่าวถึงเขาภายหลังในศัตวรรษที่ว่าเป็นผู้ที่ “พา” มีร์ซา ยาห์ยา “หลงทาง” และทรงตราหน้าเขาไว้ในธรรมจารึกหนึ่งของพระองค์ว่าเป็น “พ่อเกิดของความอิจฉาและสาระแห่งการทำอันตราย” ขณะที่พระอับดุลบาฮาพรรณนาความสัมพันธ์ที่ดำรงอยู่ระหว่างสองคนนี้ว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่าง “เด็กที่ยังไม่หย่านม” กับ “เต้านมที่ตีราคาไว้สูง” ของมารดา, ด้วยถูกบังคับให้ละทิ้งการศึกษาในมัตเรเซเย ซาตรีในอิสฟาฮาน ซียิดผู้นี้ได้อพยพด้วยความละอายและเสียใจไปยังคาบิลา เข้าร่วม

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.247-8 กล่าวว่า “ระหว่างวันแรกๆ ในแบกแดดนี้เองที่ซียิด โมฮัมหมัดได้มาพบปะกับมีร์ซา ยาห์ยา, ซียิด โมฮัมหมัดซึ่งจะกลายเป็น ‘ผู้ต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคศาสนาบาไฮ’ ได้ อ้าแขนรับศาสนาบาไฮไม่นานหลังจากการประกาศศาสนาของพระบ็อบ, เขาอาศัยอยู่ในคาบิลาเวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ไปเยือนเมืองนั้น ราวหนึ่งปีหลังจากการสละชีวิตของพระบ็อบ, ในโอกาสนั้นสาวกบางคนของพระบ็อบและชาวเซคิบบางคน ซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นบุรุษผู้มีวิชาและความรู้ในคาบิลา มองเห็นคุณสมบัติที่ไม่ธรรมดาของความยิ่งใหญ่ในตัวพระบาฮาอุลลาห์ และสาธิตความรักและความชื่นชมที่ไม่มีขีดจำกัดของตนต่อพระองค์ด้วยคำพูดและท่าทาง, แต่ซียิด โมฮัมหมัดเปี่ยมไปด้วยความอิจฉาตั้งแต่นั้น สัญลักษณ์แห่งความเคียดแค้นและชื่นชม นับถือที่คนอื่นๆ แสดงต่อพระบาฮาอุลลาห์มีแต่จะกระพือไฟแห่งความเป็นปรปักษ์และความริษยาที่เริ่มลุกอยู่ภายในตัวเขา

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์มาถึงอิรักครั้งที่สองในปี ค.ศ.1853 (พ.ศ.2396) ซียิด โมฮัมหมัดไม่พลาดที่จะเห็นอำนาจของพระองค์ในการดำเนินกิจการทั้งหลายของชุมชนบาไฮ, ก่อนที่พระองค์จะมาถึงประเทศนั้น สาวกทั้งหลายของพระบ็อบสับสนและไร้ผู้นำ, หลังจากที่หัวใจชีวิตใหม่เข้าไปในพวกเขา พระองค์ให้ความกล้าหาญและรวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกัน

การเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณดังกล่าวที่พระบาฮาอุลลาห์ก่อให้เกิด ปลุกเร้าความอิจฉาเพิ่มขึ้นไปอีกของซียิด โมฮัมหมัด และเพิ่มความเป็นปรปักษ์ของเขา, ด้วยเป็นนักวางแผนร้ายที่ไม่มีตะขีดตะขวงใจ เขาพบเครื่องมือที่เต็มใจในตัวมีร์ซา ยาห์ยา ผู้ซึ่งเขารู้ว่าสามารถนำมาใช้ต่อต้านพระบาฮาอุลลาห์, ทั้งสองจุดความขัดแย้งในหมู่ศาสนิกชน บิดเบือนพระบาฮาอุลลาห์และความมุ่งหมายของพระองค์ และสร้างสถานการณ์ที่ทำให้โชคชะตาของศาสนาเริ่มเสื่อมถอย, ณ จุดนี้เองที่พระบาฮาอุลลาห์จากไปยังเทือกเขาโครดีสถาน”

กลุ่มสาวกของพระบ็อบที่นั่น และหลังจากการสละชีวิตของพระบ็อบ เขาเสนอคำให้เห็นความรุนแรงซึ่งเผยให้เห็นความศรัทธาที่ตื่นขึ้นและความอ่อนแอขั้นมูลฐานในความเชื่อมั่นของเขา, การเยือนคาบิลาครั้งแรกของพระบาฮาอุลลาห์และสัญลักษณ์แห่งความเคารพ ความรักและความชื่นชมที่ไม่ปิดบัง ที่แสดงต่อพระองค์โดยผู้ที่เคยเป็นสาวกและสหายที่ดีเด่นที่สุดบางคนของซียิด คาเซม ได้ปลุกเร้าความริษยาในตัวจอมวางอุบายเจ้าเล่ห์ที่ไม่รู้จักกระดากอายผู้นี้ และก่อความจงเกลียดจงชังในวิญญูณของเขา ซึ่งความอดทนและความอดกลั้นที่พระบาฮาอุลลาห์แสดงต่อเขามีแต่จะเติมไฟริษยา, บรรดาผู้ช่วยเหลือเขาที่ถูกลวงมาเป็นเครื่องมือที่เต็มใจสำหรับแผนการชั่วร้าย คือชาวบาบีจำนวนไม่เบาที่สับสนจนใจ สิ้นศรัทธาและไร้ผู้นำ และมีความโม้มเอียงอยู่แล้วที่จะถูกเขาล่อลวงให้ไปตามหนทางที่ตรงกันข้ามกันอย่างสิ้นเชิงกับความเชื่อหลักและคำแนะนำของพระผู้นำ (พระบ็อบ) ที่จากไป

21

ด้วยไม่มีพระบ็อบอยู่ท่ามกลางสาวกอีกต่อไป ผู้นำหน้าที่แทนพระองค์ (มีร์ซา ยาห์ยา) กำลังแสวงหาที่หลบซ่อนที่ปลอดภัยในเทือกเขาแห่งมาซินดารอน หรือไม่ก็แต่งกายปลอมตัวเป็นดาร์วิชหรือชาวอาหรับร่อนเร่จากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง พระบาฮาอุลลาห์ถูกจองจำและต่อมาถูกเนรเทศออกไปนอกเขตแดนของประเทศบ้านเกิด บรรดาหัวกระโทงศาสนามุฮัมมัดห้ามในการสังหารหมู่เป็นลำดับที่ดูเหมือนไม่มีจบสิ้น, ชุมชนที่ถูกประหารที่หลงเหลืออยู่นั้น จึงจมอยู่ในความเครียดที่ทำให้พวกเขาเสียขวัญและเป็นอัมพาต จิตวิญญูณอัดอั้น จิตใจสับสน ความจงรักภักดีถูกบีบคั้นถึงขีดสุด, เมื่อทอดถอนใจที่สุดนี้พวกเขาไม่สามารถฟังเสียงใดอีกต่อไปที่มีความน่าเชื่อถือเพียงพอที่จะหยุดความรู้สึกหวั่นของตน ไขปัญหา หรือกำหนดหน้าที่และข้อบังคับของตน

22

นาบิลซึ่งในเวลานั้นกำลังเดินทางผ่านมณฑลโคราซาน ซึ่งเป็นสถานที่แห่งชัยชนะที่อีกทีทกริกโครมในช่วงต้นของศาสนาที่กำลังผงาดขึ้นมา ได้สรุปความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับสภาพที่เป็นอยู่ทั่วไป เขาให้การยืนยันในบันทึกเรื่องเล่าของตนว่า “ไฟของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเกือบดับในทุกสถานที่ ข้าพเจ้าไม่สามารถตรวจพบร่องรอยของความอุ่น ณ ที่ใดๆ” ในกาชวินตามคำให้การยืนยันเดียวกัน ชุมชนบาบีที่หลงเหลืออยู่แยกออกเป็นสี่พวก ต่อด้านกันเองอย่างเจ็บแสบ และเป็นเหยื่อของหลักความเชื่อและการนึกคิดที่เลอะเทอะ, เมื่อมาถึงแบกแดดเมืองที่เคยเป็นพยานต่อหลักฐานอันเรืองรองของความไฟแรงที่ไม่รู้จักอ่อนล้าของทาเฮเรห์ พระบาฮาอุลลาห์พบว่าในหมู่เพื่อนร่วมชาติของพระองค์ที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นมีบาบีเหลืออยู่คนเดียว ขณะที่ในคาเซเมนซึ่งเป็นที่อาศัยของชาวเปอร์เซียเป็นส่วนใหญ่ มีเพื่อนร่วมชาติของพระองค์แคหยิบมือที่ยังแสดงตัวว่าศรัทธาในพระบ็อบด้วยความกลัวและความมืดมัว

23

มาตรฐานศีลธรรมของสมาชิกของชุมชนที่ร่อยหลอนนี้ เสื่อมถอยอย่างรวดเร็วไม่น้อยไปกว่าจำนวนสมาชิก, ในการยกเอาวาระของพระบาฮาอุลลาห์เองมา ดังกล่าวคือ “*ความดีอันดีและความเบาปัญญา*” ของพวกเขา ซึ่งเมื่อได้รับการปล่อยตัวจากคุก การตัดสินใจแรกของพระองค์คือ “*การลุกขึ้น...และเริ่มงานการฟื้นฟูชีวิตของประชาชนเหล่านี้ด้วยความแข็งขันที่สุด*”

24

ขณะที่อุปนิสัยใจคอของบรรดาสาวกที่ประกาศตัวของพระบ็อบเสื่อมถอย และข้อพิสูจนของความสับสนที่กินลึกที่ทำให้พวกเขาหุกระหือรือจำนวน พวกตัวอันตรายที่กำลังรอคอยโอกาสก็ยิ่งเหิมเกริม ซึ่งความมุ่งหมายเดียวของพวกเขาคือการทำประโยชน์จากสถานการณ์ที่แย่งเรื่อยๆ เพื่อประโยชน์ของตนเอง, การปฏิบัติตัวของมีร์ซา ยาห์ยาผู้อ้างตัวเป็นผู้สืบทอดพระบ็อบ และภูมิไฉนกับสมญานามที่โอ้อ่าของตนว่า มีราโกล อาซาลีเยห์ (กระจกนิรันดร์) ซับเฮ อาซาล (รุ่งเช้าแห่งนิรันดร์กาล) และอิสโมล อาซาล (นามแห่งนิรันดร์กาล) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเล่ห์กลของซียิด โมฮัมหมัดซึ่งได้รับการเชิดชูโดยมีร์ซา ยาห์ยาให้ขึ้นมาอยู่ในสถานะคนแรกในหมู่ “*พยานทั้งหลาย*” ของคัมภีร์บายัน มาบัดนี้เป็นไปถึงลักษณะที่กระหอบเกียรติภูมิของศาสนาโดยตรง และทำให้ส่วสติภาพของศาสนาในอนาคตตกอยู่ในอันตรายอย่างร้ายแรง

25

หลังจากการประหารชีวิตพระบ็อบ มีร์ซา ยาห์ยาขวัญกระเจิงจนความศรัทธาของเขาแทบจะตีจากเขาไป, โดยการปลอมตัวเป็นดาร์วิชเร่ร่อนอยู่ตามเทือกเขาในมาซินดารอนอยู่ช่วงหนึ่ง เขาได้ทดสอบความจงรักภักดีของ

บรรดาเพื่อนสาวกในนุรอย่างแรงด้วยความประพัตติของตน ^[1] จนพวกเขาสวนใหญ่ซึ่งเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่โดยความไฟแรงที่ไม่รู้จักอ่อนล้าของพระบาฮาอุลลาห์ เกิดหวั่นไหวในความเชื่อมั่นไปด้วยและบางคนไปไกลถึงกับไปเข้าร่วมฆตกรรมกับศัตรู, ต่อมา มีร์ซา ยาห์ยามุ่งหน้าไปยังราชที่และซ่อนตัวอยู่ในมณฑลกลีลาจนกระทั่งจากไปยังเคอร์มานชาห์ ที่ซึ่งเพื่อจะปกปิดตัวเองให้ดีขึ้นเขาเข้าไปรับใช้อับลลาเฮ กาซวีนิคนผลิตผ้าห่อศพ และเป็นคนเร่ขายสินค้าให้, เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ผ่านเมืองนั้นระหว่างทางไปแบกแดด เขายังอยู่ที่นั่นและโดยการแสดงความปรารถนาที่จะอาศัยอยู่ใกล้ชิดพระองค์ แต่อยู่ในบ้านหลังหนึ่งด้วยตัวเองที่ซึ่งเขาสามารถทำการค้าขายโดยไม่เปิดเผยตัว เขาขอเงินจากพระบาฮาอุลลาห์ได้สำเร็จก่อนหนึ่งแล้วนำไปซื้อฝ้ายหลายห่อจากนั้นในชุดของชาวอาหรับเขามุ่งไปยังแบกแดดผ่านทางมาดาดาลิซ ที่นั่นเขาปักหลักอยู่ที่ถนนคนขายถ่านซึ่งตั้งอยู่ในย่านที่ทรุดโทรมของเมือง และโดยการผูกผ้าโปกศีระและใช้ชื่อฮาจี อาลีเย ลาซ ฟุรุซ เขาเริ่มประกอบอาชีพที่ตนเลือกใหม่ ^[2] ระหว่างนั้นซียิด โมฮัมหมัดตั้งถิ่นฐานอยู่ในคาบิลา และซมกัซมัยน์อยู่กับมีร์ซา ยาห์ยาในฐานะเครื่องมือของตน เพื่อจุดความขัดแย้งและรบกวนชีวิตของคณะผู้ถูกเนรเทศและชุมชนที่รวมตัวกันอยู่รอบๆ ตน ^[3]

26

ไม่น่าแปลกใจที่จากปากกาของพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซึ่งยังไม่สามารถเปิดเผยความลับที่ปลุกเร้าใจอยู่ในอกของพระองค์ มีวณะที่เป็นคำเตือน คำแนะนำและคำรับประกันออกมา ณ เวลาที่เงามืดกำลังเริ่มเข้มข้นรอบๆ พระองค์ว่า : “วันเวลาแห่งการทดสอบมาถึงแล้ว มหาสมุทรแห่งความขัดแย้งและความทุกข์ทรมานกำลังสาตซัดธงแห่งความสงสัยเอาแต่ปลุกการทำอันตรายในทุกซอกมุมและพามนุษย์ไปลงนรก, อย่าให้เสียงของทหารแห่งการปฏิบัติเสียบางคนทอดความสงสัยมาท่ามกลางพวกเจ้า อย่ายอมให้ตัวเจ้าเองไม่เอาใส่ใจพระผู้ทรงเป็นสัจธรรมเนื่องด้วยในทุกยุคศาสนามีการโต้เถียงดังกล่าว, อย่างไม่รู้ก็ตามพระผู้เป็นเจ้าของจะสถาปนาศาสนาของพระองค์และสำแดงแสงสว่างของพระองค์แม้ว่าบรรดาผู้ปลุกระดมจะรังเกียจแสงนั้น..จงเฝ้าดูศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของทุกวัน..ทุกคนเป็นเชลยอยู่ในเงื้อมมือของพระองค์ ไม่มีสถานที่สำหรับผู้ใดให้หนีไปหา, อย่าคิดว่าศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นเรื่องเล่นๆ ที่ใครก็ตามสามารถทำตามใจชอบ ในย่านต่างๆ เวลานี้คนจำนวนหนึ่งได้เสนอคำกล่าว

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh, vol I, p.54* กล่าวว่า “เมื่อข่าวการสละชีวิตของพระบ๊อบมาถึงเตหะราน มีร์ซา ยาห์ยาซึ่งเวลานั้นอายุสิบเก้าปี ตกใจกลัวจนตัวสั่นและปลอมตัวหนีไปยังภูเขามาชินดารอนที่ซึ่งเขาแสวงหาที่ลี้ภัย, โดยความประพัตติที่ซึ่ซลาดของเขานี้เองที่ชาวบาบิหลายคนในพื้นที่นั้นหมดความศรัทธา และบางคนถึงกับไปเข้าพวกกับศัตรู, หลังจากที่เร่ร่อนอยู่ราวสองปีในภาคเหนือและภาคตะวันตกของเปอร์เซีย มีร์ซา ยาห์ยาไปสมทบกับพระบาฮาอุลลาห์ที่อิรักในที่สุด แต่เขากลับจะถูกจำได้ถึงขนาดว่า เขาปกปิดตัวหรือปลอมตัวอยู่เกือบตลอดเวลา, เขาอยู่ในภาวะขวัญกระเจิงถึงขนาดว่า ระยะเวลาหนึ่งเขาขมขู่ที่จะขับชาวบาบิคนใดก็ตามออกจากชุมชนหากแนะนำเขาต่อสาธารณชนว่าเป็นหัวหน้าของชุมชนบาบิ หรือแสดงสัญลักษณ์ของการยอมรับนับถือต่อเขาตามถนนและตลาดนัดในแบกแดด”

[2] *Bahá'u'lláh: The King of Glory, p.107* กล่าวว่า “เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ตั้งถิ่นฐานในแบกแดดที่ซึ่งพระองค์จะใช้ชีวิตเป็นเวลาสิบปีข้างหน้า พวกที่เหลืออยู่จากชุมชนของพระบ๊อบที่ห่อแค้น สับสนและถูกสังหารผลาญชีวิต ได้เรียนรู้ที่จะหันมาหาพระองค์เพื่อขอคำแนะนำ การชี้แนะ การคุ้มครอง เพราะมีร์ซา ยาห์ยาซึ่งเป็นที่รู้กันว่าเป็นตัวแทนที่พระบ๊อบแต่งตั้งได้หายหน้าไป ดังที่เราเห็นแล้ว หลังจากที่หนีออกจากทาศูร์กับลุงมีร์ซา เซโนล ออบเตดินได้สำเร็จ บัดนี้เขาอาศัยอยู่ในแบกแดดโดยใช้ชื่อว่าฮาจี อาลีเย ลาซ ฟุรุซในถนนคนขายถ่าน พระบาฮาอุลลาห์ต้องการให้เขากลับไปเปอร์เซียและรับใช้ศาสนาของพระบ๊อบที่นั่น วณะของพระองค์เองชัดเจน : ‘ราวสองเดือนหลังจากที่เรามาถึงอิรักตามบัญชาของกษัตริย์ซาร์ ขอพระผู้เป็นเจ้าของช่วยเหลือเขา มีร์ซา ยาห์ยามาสมทบกับเรา เรากล่าวต่อเขาว่า : “ตามบัญชาของกษัตริย์เราถูกส่งมายังสถานที่นี้ เป็นการดีสำหรับเจ้าที่จะอยู่ในเปอร์เซียต่อไป เราจะส่งน้องชายของเรามีร์ซา มูซาไปยังสถานที่อื่น ในเมื่อชื่อของเจ้าไม่มีอยู่ในราชโองการ เจ้าสามารถลุกขึ้นและให้การรับใช้บางอย่าง’ ต่อมาพระผู้ถูกประทุษร้ายนี้ออกจากแบกแดดและแยกตัวจากโลกเป็นเวลาสองปี เมื่อกลับมาเราพบว่าเขายังไม่ไปและเลื่อนเวลาการจากไป พระผู้ถูกประทุษร้ายนี้เศร้าใจมาก” *Epistle to the Son of the Wolf, p.166*

[3] *Bahá'u'lláh: The King of Glory, p.108* กล่าวว่า “ขณะที่ถูกล่ามโซ่ในซ็อนฮา ชาลเวลาที่มีร์ซา ยาห์ยารังหนีหาที่กำบังอยู่ตลอด พระบาฮาอุลลาห์ปฏิญาณที่จะลุกขึ้นและฟื้นฟูชีวิตชุมชนของพระบ๊อบที่แตกสลาย บัดนี้จากความเคลือบคลุมที่ตนเลือก มีร์ซา ยาห์ ยาวางแผนต่อต้านพระบาฮาอุลลาห์อย่างลับๆ กับซียิด โมฮัมหมัดเต อิสฟาฮานีซึ่งปักหลักอยู่ในคาบิลา”

อ้างเดียวกันนี้, เวลานั้นกำลังใกล้เข้ามา คือเวลาที่..พวกเขาทุกคนจะเสื่อมสูญและสูญหาย ไม่เพียงเท่านั้น จะไม่เหลืออะไรและกลายเป็นสิ่งที่ไม่ได้รับการจัดตั้งเช่นผู้ตนเอง”

27

สำหรับมีร์ซา ออกกอ จอน “คนแรกที่เชื่อใน” พระองค์ ซึ่งได้รับการระบุชื่อภายหลังว่า คาเดมโมลลาห์ (คนรับใช้ของพระเจ้า) เป็นบาบีหนุ่มที่ลุกด้วยไฟแห่งความอุทิศตน ผู้ซึ่งภายใต้อิทธิพลของความฝันของตนเกี่ยวกับพระบ็อบและการอ่านธรรมลิขิตจำนวนหนึ่งของพระบาฮาอูลลาห์อย่างถี่ถ้วน ได้ละทิ้งบ้านของตนอย่างกะทันหันในคาซานแล้วเดินทางไปอิรักด้วยหวังจะได้พบพระองค์ หลังจากนั้นเขาได้รับใช้พระบาฮาอูลลาห์อย่างหมั่นเพียรเป็นเวลา 40 ปีในสามบทบาทหน้าที่เป็นเลขานุการ สหายและผู้ติดตามรับใช้, ในห้วงที่วิกฤตนี้พระบาฮาอูลลาห์ถูกเร้าจิตใจให้เผยความรุ่งโรจน์แบบหนึ่งของสถานะของพระองค์ที่ยังไม่เปิดเผยต่อเขามากกว่าคนอื่นใด, มีร์ซา ออกกอ จอนคนเดียวที่เล่าให้นาบีลฟังประสบการณ์ของตนในคืนแรกที่ไม่มียันลิ้มในคาบิลาที่อยู่กับพระเจ้าเป็นที่รักยิ่งที่เพิ่งพบของตน ผู้ซึ่งเวลานั้นทรงเป็นแขกของฮาจี มีร์ซา ฮาซานเน ฮาคิม บาซี เขาให้การยืนยันดังต่อไปนี้ : “เนื่องด้วยเป็นฤดูร้อน พระบาฮาอูลลาห์ใช้เวลาค่านอนหลับอยู่บนหลังคาบ้านเป็นประจำ... คืนนั้นหลังจากที่พระองค์เข้านอนแล้ว ข้าพเจ้านอนลงพักชั่วคราวห่างจากพระองค์ไม่กี่ฟุตตามที่พระองค์บอกไว้, ทันใดที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นและ...เริ่มอธิษฐานที่มุมหนึ่งของหลังคาที่ติดกับกำแพง ข้าพเจ้ามองเห็นตัวตนที่วิสุทธิของพระองค์ลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหาข้าพเจ้า เมื่อมาถึงข้าพเจ้าพระองค์กล่าวว่า : ‘เจ้าก็ตื่นอยู่เหมือนกัน’ ครั้นแล้วพระองค์เริ่มสวดเป็นทำนองและเดินไปมา ข้าพเจ้าจะพรรณนาเสียงและวณะที่เสียงนั้นสวดและทำเดินของพระองค์ที่ทรงเดินอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้าได้อย่างไร! ข้าพเจ้าคิดว่าด้วยทุกก้าวที่พระองค์เดิน ทุกถ้อยคำที่พระองค์เอ่ย มหาสมุทรแห่งแสงสว่างเป็นพันๆ สาดซัดต่อหน้าข้าพเจ้า ภาพแห่งความอำไพที่ไม่มีเปรียบปานเป็นพันๆ ถูกเปิดออกต่อดวงตาของข้าพเจ้า และดวงอาทิตย์เป็นพันๆ สองแสงจ้ามายังข้าพเจ้า! ดังนั้นพระองค์ยังคงเดินและสวดเป็นทำนองต่อไปภายใต้แสงจันทร์ที่ส่องมาบนพระองค์ ทุกครั้งที่พระองค์ใกล้เข้ามาหาข้าพเจ้า พระองค์จะหยุดและกล่าวด้วยน้ำเสียงที่อัศจรรย์อย่างไม่มีลิ้นใดพรรณนาได้ว่า : ‘ลูกชายของเรา จงฟังเรา พระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นหนึ่งซึ่งแท้จริงเป็นพยาน! วางใจได้ว่าศาสนานี้จะถูกสำแดงให้เห็นชัด อย่าใส่ใจการพูดคุยที่เหลวไหลของประชาชนแห่งคัมภีร์ไบเบิลที่บิดเบือนความหมายของทุกวณะ’ ในลักษณะนี้พระองค์ยังคงเดินและสวดเป็นทำนองต่อไป และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ต่อข้าพเจ้าจนกระทั่งรุ่งสาง... หลังจากนั้นข้าพเจ้าย้ายเครื่องนอนของพระองค์ไปไว้ในห้องนอนของพระองค์ และหลังจากที่เตรียมน้ำชาให้พระองค์ พระองค์ให้ข้าพเจ้าไปได้”

28

ความมั่นใจที่ซึ่มซาบมีร์ซา ออกกอ จอน โดยการสัมผัสอย่างทันใดและไม่คาดหมายกับจิตวิญญาณและอัจฉริยภาพที่คอยกำกับของการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดใหม่ ได้ปลุกเร้าวิญญาณของเขาถึงส่วนลึก, วิญญาณซึ่งลุกเป็นไฟอยู่แล้วด้วยความรักที่เผาผลาญ ที่เกิดจากการมองเห็นอิทธิพลเหนือกว่าที่พระเจ้าเป็นท่านนายที่เพิ่งพบของตนมีต่อเพื่อนสาวกทั้งหลายทั้งในอิรักและเปอร์เซีย, ความรักที่ทุ่มเทให้พระองค์อย่างแรงกล้านี้ซึ่งซึ่มซาบทั้งชีวิตของเขาและไม่สามารถระงับหรือปกปิดได้ ถูกตรวจจับได้ทันทีโดยมีร์ซา ยาร์ยาและผู้สมคบคิดกับเขา ซียิด โมฮัมหมัด, สภาพแวดล้อมที่นำไปสู่การเปิดเผยธรรมจาริกโคโลทาอามที่ลิขิตในช่วงเวลานั้นตามคำขอของฮาจี มีร์ซา คามาลอดดีเน นารอกี บาบีผู้มีตำแหน่งที่มีเกียรติและวัฒนธรรมสูง มีแต่ข้าแต่สถานการณ์ที่ร้ายแรงและมีภัยคุกคามอยู่แล้ว, ด้วยถูกผลักดันโดยความต้องการได้รับความกระฉ่างจากมีร์ซา ยาร์ยา เกี่ยวกับวณะในคัมภีร์โกรอ่านที่ว่า “อาหารทั้งหมดเป็นที่ยอนุญาตสำหรับบุตรหลานของอิสราเอล” ฮาจี มีร์ซา คามาลอดดีนได้ขอให้เขาเขียนอธิบายวณะท่อนนี้ ซึ่งก็ได้ตามคำขอแต่ด้วยความไม่สู้เต็มใจและในลักษณะที่แสดงให้เห็นความไร้สามารถและปัญญาตัน จนทำให้ฮาจี มีร์ซา คามาลอดดีนหมดศรัทธาและทำลายความมั่นใจของเขาในตัวผู้เขียน, โดยการหันไปหาพระบาฮาอูลลาห์และขอสั่งเดียวกัน ฮาจี มีร์ซา คามาลอดดีนได้รับเกียรติด้วยธรรมจาริกโคโลทาอาม ซึ่งในธรรมจาริกนี้อิสราเอลและบุตรหลานได้รับการระบุวณะหมายถึงพระบ็อบและสาวกทั้งหลายพระองค์ตามลำดับ, เพราะคำกล่าวเป็นนัย ภาษาที่สวยงามและการถกเหตุผลที่โน้มน้าวใจ ธรรมจาริกนี้ทำให้วิญญาณของผู้รับปลื้มปิติถึงขนาดว่า เขาคงประกาศการค้นพบความลับที่ซ่อนเร้นของพระเจ้าในตัวตนของพระเจ้าทรงเปิดเผยธรรมจาริกโดยทันที หากมิใช่เพราะมือที่คอยรั้งของพระบาฮาอูลลาห์^[1]

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.56, 60 กล่าวไว้ว่า “ฮาจี มีร์ซา คามาลอดดีนเป็นบุรุษผู้มีวัฒนธรรมและความรู้ และเปลี่ยนมานับถือศาสนาบาบีโดยมุลลา จาฟาร์ผู้ซึ่งพบพระบ็อบในคาซาน เขาเดินทางไปแบกแดดเพื่อจะพบและขอความกระฉ่างจากมีร์ซา ยาร์ยาผู้ที่พระบ็อบแต่งตั้งเป็นตัวแทน, เมื่อไม่สามารถสืบหาตัวมีร์ซา ยาร์ยาเขาเขียนจดหมายถึงพระบาฮาอูลลาห์ขอพระองค์ให้ขอมมีร์ซา ยาร์ยาอธิบายวณะท่อนต่อไปนี้ ในคัมภีร์โกรอ่านซึ่งฉงนปัญญาตน : ‘อาหารทั้งหมดเป็นที่ยอนุญาตสำหรับบุตรหลานของอิสราเอล’”

29

หลักฐานเหล่านี้ของความเคารพพระบาฮาอุลลาห์อย่างลึกซึ้งขึ้นทุกทีและความผูกพันอย่างหลงใหลในตัวพระองค์ บัดนี้มีมูลเหตุมาเพิ่มเติมสำหรับการระเบิดออกของความริษยาที่อัดอั้นไว้ ซึ่งเกียรติกฎมีที่ทวีขึ้นของพระองค์ได้ปลุกขึ้นมาในอกของบรรดาศัตรูและผู้ไม่ปรารถนาดี, การขยายวงอยู่ตลอดของบรรดาผู้ที่คุ้นเคยและชื่นชมพระองค์ การติดต่ออย่างเป็นมิตรของพระองค์กับเจ้าหน้าที่ทั้งหลายรวมทั้งผู้ว่าการแบกแดด การคารวะพระองค์อย่างจริงใจและเป็นธรรมชาติในหลายโอกาสโดยบรรดาผู้ที่เคยเป็นสหายที่ดีเด่นของซียิด คาเซม ความหมดศรัทธาที่เกิดจากการซ่อนตัวอยู่นานของมีร์ซา ยาห์ยา และรายงานที่ไม่เป็นคุณที่แพร่กระจายเกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอและความสามารถของเขา, เครื่องหมายแห่งความไม่ขึ้นกับใครมากขึ้นเรื่อยๆ ความฉลาดหลักแหลมที่มีมาแต่กำเนิด ความเหนือกว่าอยู่ในตัวและความสามารถเป็นผู้นำที่พระบาฮาอุลลาห์เองแสดงออกอย่างเห็นได้ชัด, ทั้งหมดนี้ผสมผสานกันขยายรอยแยกที่ซียิด โมฮัมหมัดจอมเจ้าเล่ห์และซื่อกระฉอนได้วางอุบายสร้างอย่างหมั่นเพียร [1]

30

การต่อต้านอย่างลับๆ ซึ่งมุ่งหมายจะลบล้างทุกความพยายามและล้มทุกแผนการที่พระบาฮาอุลลาห์คิดเพื่อการฟื้นฟูชุมชนบาบีที่ว้าวุ่น บัดนี้มองเห็นได้ชัด, การพูดชวนให้คิดได้แพร่กระจายออกไปไม่หยุดหย่อน ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะหว่านเมล็ดแห่งความสงสัยและความระแวง และนำเสนอพระบาฮาอุลลาห์ว่าเป็นผู้ช่างชิง เป็นผู้ล้มล้างกฎที่พระบ็อบวางไว้และเป็นผู้ทำลายศาสนาของพระบ็อบ, สาร การตีความ คำวิงวอนและคำอธิบาย

พระบาฮาอุลลาห์ส่งจดหมายนี้ต่อไปให้มีร์ซา ยาห์ยาซึ่งคำตอบที่ผิวเผินและมือไม่ถึงของเขา ทำให้ผู้รับหมดศรัทธาในตัวเขาอย่างสิ้นเชิง) จากนั้นฮาจิ มีร์ซา คามาลอดินหันไปหาพระบาฮาอุลลาห์ขอให้พระองค์ให้ความกระจ่างแก่ตนในเรื่องนี้ ธรรมจาริกโคโลทาอามจึงถูกเปิดเผยเป็นภาษาอาหรับเป็นการตอบคำถามเขา

เมื่อได้รับและอ่านธรรมจาริกนี้อย่างถี่ถ้วนฮาจิ มีร์ซา คามาลอดินได้รับแรงบันดาลใจและอึ้งใจ หัวใจของเขาเปี่ยมไปด้วยจิตวิญญาณใหม่ และวิญญาณของเขาสว่างด้วยแสงสว่างของยุคใหม่ โดยธรรมจาริกนี้เขาพบข้อเกิดของความรู้ทั้งหมดและมองเห็นสถานะของพระบาฮาอุลลาห์ว่าเป็น 'พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด', เมื่อบรรลุถึงสภาวะแห่งการยอมรับนี้เขาประกาศความเชื่อและปฏิญาณความจงรักภักดีต่อพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งเตือนใจเขาไม่ให้บอกให้ใครรู้ความจริงที่เขาพบ เขาถูกบอกให้กลับไปยังเมืองเกิดนารอก และแบ่งปันธรรมจาริกนี้กับมิตรสหายที่นั่น เขาทำตามและรับใช้ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยความอุทิศตนและเสียสละตนเองจนกระทั่งสิ้นชีพในนารอกราวปี ค.ศ. 1881 (พ.ศ. 2424)...ธรรมจาริกโคโลทาอามนี้ซึ่งจับความสนใจของฮาจิ มีร์ซา คามาลอดินและไขความลึกลับมากมายให้กระจ่าง มีลักษณะเฉพาะของธรรมจาริกทั้งหลายที่เปิดเผยโดยพระบาฮาอุลลาห์ในช่วงเวลานี้ สำนวนโวหารของธรรมลิขิตของพระองค์โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอาหรับในปีต้นๆ ของภารกิจของพระองค์ ค่อนข้างคล้ายกับธรรมลิขิตของพระบ็อบ เมื่อดวงตะวันแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เคลื่อนขึ้นสู่จุดสูงสุดในปีต่อๆ มาหลังจากช่วงเวลานี้ ธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์มีวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นสำนวนโวหารใหม่และไปถึงจุดสมบูรณ์ที่การเปิดเผยคัมภีร์คิตาบิอัคดัส ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่สำแดงอานุภาพ ราชศัสดาและความงามของวาหะที่ไม่มีที่เปรียบของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยความแจ่มแจ้งและคมคาย"

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.54-5 กล่าวว่า "มีร์ซา ยาห์ยา ริษยาเกียรติกฎมีที่เพิ่มขึ้นของพระบาฮาอุลลาห์ต่อทั้งมิตรและศัตรู เนื่องด้วยเขาเป็นพยานต่ออานุภาพและราชศัสดาในตัวพระองค์ และอิทธิพลที่พระองค์ทำให้ชาวเมืองแบกแดดเลื่อมใสทั้งคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย มีร์ซา ยาห์ยาหวั่นวิตกว่าจะสูญเสียตำแหน่งของตนที่กำลังถูกบั่นทอนอยู่แล้ว โดยความหมดศรัทธาในตน เพราะสาวกดีเด่นหลายคนของพระบ็อบมองเห็นความตื่นขึ้นของความรู้ของเขา และสิ้นหวังเพราะความซึ่ซลาดและความหลอกลวงของเขา ดังนั้นด้วยการช่วยเหลือของซียิด โมฮัมหมัด อิสฟาฮานีผู้ฉาวโฉ่ เขาเริ่มหว่านเมล็ดแห่งความสงสัยในจิตใจของบรรดาผู้ที่ถูกดึงดูดเข้าหาพระบาฮาอุลลาห์ และโดยวิธีต่างๆ หาทางทำให้พระองค์เสียชื่อและบิดเบือนความพยายามของพระองค์ที่จะฟื้นชีวิตและกุ้ชีพโชคชะตาของชุมชนสาวกของพระบ็อบที่กำลังเสื่อมถอยอย่างรวดเร็ว โดยเล่ห์กลของซียิด โมฮัมหมัด...เป็นส่วนใหญ่นี้เองที่มีร์ซา ยาห์ยา...กล่าวอ้างว่าเป็นผู้สืบทอดพระบ็อบ...มีร์ซา ยาห์ยาโดยการติดต่ออย่างใกล้ชิดกับซียิด โมฮัมหมัด ได้ก่อการพิพาทและความสับสนอย่างมากในหมู่ชาวบาบี หังกุโดยวิธีล้าลึกลับได้ทำการกระจายข้อกล่าวหาเท็จต่อพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งพวกเขาแนะนำว่าเป็นผู้ทำลายศาสนาของพระบ็อบและล้มล้างกฎของพระองค์"

ต่างๆ ของพระบาฮาอุลลาห์ถูกวิพากษ์ ทำร้ายและบิดเบือนอย่างลับๆ และอ้อมๆ และถึงกับมีการพยายามทำร้ายพระองค์แต่ไม่สำเร็จ

31

ความทุกข์ใจของพระบาฮาอุลลาห์บัดนี้ล้นออกมา การเคี้ยวเชืงทั้งหมดของพระองค์ ความพยายามทั้งหมดของพระองค์ที่จะเยียวยาสถานการณ์ที่ทรุดลงอย่างรวดเร็วนั้น ไร้ประโยชน์, เรื่องทุกข์ใจนานปีการของพระองค์เพิ่มความเร็วอย่างเห็นได้ทุกชั่วโมง, เกี่ยวกับความเศร้าที่เปี่ยมวิญญานของพระองค์และความเลวร้ายของสถานการณ์ที่พระองค์เผชิญอยู่ ธรรมชาติของพระองค์ที่เปิดเผยในช่วงเวลาที่เศร้าหมองนั้น ให้ความกระจ่างอย่างเหลือหลาย ในบางบทอธิษฐานพระองค์สารภาพอย่างสะเทือนอารมณ์ว่า “ความทุกข์ทรมานมากมาย” มารวมตัวกันอยู่รอบๆ พระองค์ “*ปรับซ์ทั้งหลายพร้อมใจกัน*” โจมตีพระองค์ “*ทุกขเวทนา*” เล่นงานพระองค์อย่างสาหัส และ “*เคราะห์ร้ายที่มีดมนที่สุด*” บังเกิดกับพระองค์, พระองค์ทรงเรียกกรองพระผู้เป็นเจ้าของในฐานะพยานต่อ “*เสียงถอนหายใจและความเศร้าโศก*” ของพระองค์ ต่อ “*ความไร้อำนาจ ความยากจนและขัดสน*” ของพระองค์ ต่อ “*ความบาดเจ็บ*” ที่พระองค์ได้รับและ “*ความตกต่ำ*” ที่พระองค์ทนทุกข์, ในหนึ่งในบทอธิษฐานเหล่านี้พระองค์ประกาศยืนยันว่า “*การร่ำไห้ของเราสาหัสถึงขนาดที่เราถูกขัดขวางไม่ให้กล่าวถึงและสรรเสริญพระองค์ด้วยบทกวี*” ในอีกวรรคหนึ่งพระองค์ยืนยันอย่างแน่ชัดว่า “*ความเศร้าโศกของเราเสียงดังถึงขนาดว่ามารดาทุกคนที่เศร้าโศกต่อการตายของบุตรจะพิสวง และจะหยุดร่ำไห้และหยุดโศก*” ในโลเฮ มารียามพระองค์คร่ำครวญว่า “*การประทุษร้ายที่เราทนทุกข์ได้ลบการประทุษร้ายที่พระนามแรกของเรา (พระบ๊อบ) ได้ทนทุกข์ออกไปจากธรรมจาริกแห่งสรรพโลก*” พระองค์กล่าวต่อไปว่า “*ดูกร มารียาม! จากดินแดนแห่งทา (เตหะราน) หลังจากความทุกข์ทรมานนับไม่ถ้วน เรามาถึงอิรักโดยคำสั่งของทรราชแห่งเปอร์เซีย ที่ซึ่งหลังจากถูกตีตรวนโดยศัตรู เราเดือดร้อนจากการทรยศของมิตร พระผู้เป็นเจ้าของเราจะบังเกิดขึ้นกับเราหลังจากนั้น!*” และอีกครั้งหนึ่ง “*เราได้ทนสิ่งที่ไม่มียุคคนใดในอดีตหรืออนาคตเคยทนหรือจะทน*” พระองค์ให้การยืนยันในธรรมจาริกโคโลทาอามาว่า “*มหาสมุทรแห่งความเศร้าสาดซัดท่วมเรา ซึ่งแม้แต่หยดเดียวของมหาสมุทรนี้ไม่มีใครทนดื่มได้ ดังกล่าวนี้อคือความเศร้าโศกที่วิญญานของเราแทบจะไปจากร่างกาย*” ในธรรมจาริกเดียวกันนั้นในการพรรณนาสถานการณ์ที่เลวร้ายของตนพระองค์ทรงอุทานว่า “*ดูกร คามา! จงเงี่ยหูฟังเสียงของมดที่ต่ำต้อยและถูกทอดทิ้งในที่ซ่อนตัวอยู่ในรูของตน และความปรารถนาของมดนี้คือการไปจากท่ามกลางเจ้า และอัตราธานไปจากสายตาของเจ้า เพราะสิ่งที่มีมือของมนุษย์ทั้งหลายได้กระทำ แท้จริงแล้วพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นพยานระหว่างเราและคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์*” และอีกครั้งหนึ่ง “*เคราะห์ร้ายของเรา เคราะห์ร้ายของเรา...ทั้งหมดที่เราได้เห็นตั้งแต่วันที่เราดื่มมนบริสุทธิ์ครั้งแรกจากเต้าของมารดาจนกระทั่งขณะนี้ ถูกกลบออกไปจากความทรงจำของเราแล้ว ซึ่งเป็นผลมาจากสิ่งที่มีมือของประชาชนได้กระทำ*” ยิ่งไปกว่านั้นในกาซีเดเย วาร์กออียะห์ซึ่งเป็นโคลงที่เปิดเผยระหว่างวันเวลาแห่งการปลีกวิเวกของพระองค์ในเทือกเขาแห่งโครดิสถาน เป็นการสรรเสริญนางฟ้าที่เป็นรูปจำลองของพระวิญญานของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ลงมาสู่พระองค์ไม่นานมานี้ พระองค์ระบายความเจ็บปวดทรมานของหัวใจที่แบกความเศร้าโศกของพระองค์ดังนี้ : “*น้ำท่วมของโนอาห์เป็นเพียงหน่วยวัดน้ำตาที่เราหลังไฟของพระอับราฮัมเป็นเพียงการเดือดพล่านของวิญญานของเรา ความเศร้าโศกของยาacobเป็นเพียงการสะท้อนความทุกข์ใจของเรา และความทุกข์ทรมานของยอบเป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งของความหายนะของเรา*” “*ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า! ขอทรงเทความอดทนลงมาให้ข้าพเจ้า*” ดังกล่าวนี้อคือการร้องในบทอธิษฐานหนึ่งของพระองค์ “*และโปรดให้ข้าพเจ้ามีชัยเหนือพวกละเมิด*”, เป็นการพรรณนาความริษยาที่เลือร้ายซึ่งเวลานั้นกำลังเริ่มแยกเขี้ยวพิษ พระองค์ลิขิตไว้ในคิตาบีอิกานาว่า “*ในวันเหล่านี้กลิ่นของความริษยาดังกล่าวกว่าฟุ้งถึงขนาดว่า...ตั้งแต่เริ่มต้นการก่อตั้งโลก...จนกระทั่งปัจจุบัน ความประสงค์ร้าย ความอิจฉาและความเกลียดชัง ดังกล่าวกไม่เคยปรากฏ และจะไม่ให้เห็นในอนาคต*” ท่านองเดียวกันในอีกธรรมจาริกหนึ่งพระองค์ทรงประกาศว่า “*เป็นเวลาสองปีหรือออกจะน้อยกว่านั้น เราหลีกเลี่ยงทุกคนนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และบิดดาของเราไม่ให้มองทุกสิ่งเว้นแต่พระองค์*” เพื่อว่าไฟแห่งความเกลียดชังจะได้มอดลง และความร้อนของความริษยาจะได้ลดลง”^[1]

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.114 กล่าววว่า “มีรัชชา ย่าหย่าไม่เคยทำอะไรเพื่อปกป้องศาสนาที่เป็นที่เชื่อกันทั่วไปว่าเขาคือตัวแทนหัวหน้า บัดนี้ด้วยถูกขยงและช่วยเหลือโดยซียิด โมฮัมหมัดและคนประเภทเดียวกันอีกไม่กี่คน มีรัชชา ย่าหย่าเริ่มการรณรงค์ลับๆ เพื่อทำให้พระบาฮาอุลลาห์เสียชื่อ เขาแพร่กระจายข่าวลือที่ไม่มีมูล และว่าพระบาฮาอุลลาห์กระทำสิ่งนั้น มีความคิดเห็นเช่นนี้ มีทัศนนะและเจตนาอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งขัดกับความจริง, กระแสใต้น้ำและการพูดชวนให้คิดเหล่านี้กลายเป็นภัยอันตรายต่อบุรณภาพของศาสนาของพระบ๊อบอย่างยิ่ง และคุกคามศาสนาด้วยการถกเถียงที่เจ็บแค้นและถึงกับแบ่งฝ่ายกันอย่างเอาตาย จนพระบาฮาอุลลาห์ตัดสินใจที่จะไปจากแบกแดดและสังคมของผู้ที่พระองค์รู้จักและรู้จักพระองค์, การแยกตัวดังกล่าวจากการรวมตัวกันของผู้คนเกิดขึ้นเสมอมาในชีวิตของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระโมเสสออกไปยัง

32

มีร์ซา ออกอ จอนเองให้การยืนยันว่า : “พระผู้เป็นความงามที่วิสุทธินั้นแสดงความสำเร็จออกมาถึงขนาดว่าแขนขาของร่างกายของข้าพเจ้าสั้นไหว” ทำนองเดียวกันตามที่รายงานโดยนาบิลไว้ในบันทึกเรื่องเล่าของเขา มีร์ซา ออกอ จอนเล่าว่าก่อนการปลีกริเวกของพระบาฮาอุลลาห์ไม่นาน ในโอกาสหนึ่งระหว่างรุ่งอรุณและตอนเช้า เขาเห็นพระองค์ออกมาจากบ้านอย่างกะทันหันโดยที่หมวกกลางคืนยังสวมอยู่บนศีรษะ ซึ่งทรงแสดงสีหน้าท่าทางหนักใจจนเขาไม่สามารถจ้องมองใบหน้าของพระองค์ และขณะเดินอยู่ทรงพูดความรู้สึกนึกคิดออกมาด้วยความโกรธว่า : “คนเหล่านี้เป็นประเภทเดียวกันกับพวกที่บูชาเทวรูปมาสามพันปี และโค้งคำนับต่อวัวหนุ่มสีทอง เช่นกันเวลานี้พวกเขาไม่เหมาะสมกับสิ่งที่ดีกว่านี้ จะมีความสัมพันธ์ใดได้ระหว่างประชาชนเหล่านี้กับพระผู้เป็นพระพักตร์แห่งความรุ่งโรจน์? สายสัมพันธ์ใดหรือที่สามารถผูกพวกเขาเข้ากับพระผู้เป็นธรรมสรีระสูงสุดของทุกสิ่งที่นำรัก?” มีร์ซา ออกอ จอนประกาศว่า “ข้าพเจ้ายินปักหลักอยู่ตรงนั้น ไร้อชีวิต แห่งเหมือนกับต้นไม้ตายพร้อมจะล้มลงด้วยแรงกระแทกของอากาศที่น่าตะลึงงันของวณะของพระองค์ ในที่สุดพระองค์กล่าวว่า ‘จงบอกพวกเขาให้สวดว่า : “มีผู้กำจัดการยุ่งยากอื่นใดอีกหรือนอกจากพระผู้เป็นเจ้า? จงกล่าวว่า ความสรรเสริญจะมีแต่พระผู้เป็นเจ้า! พระองค์คือพระผู้เป็นเจ้า! ทุกคนเป็นคนรับใช้ของพระองค์ และทุกคนปฏิบัติตามบัญชาของพระองค์!” บอกพวกเขาให้สวดซ้ำห้าร้อยครั้ง ไม่เพียงเท่านั้น ให้สวดพันครั้งตอนกลางวันและตอนกลางคืน ขณะหลับและขณะตื่น เพื่อว่าพระพักตร์แห่งความรุ่งโรจน์จะถูกเปิดโคมออกมาต่อดวงตาของพวกเขา และแสงที่เป็นระดับชั้นจะส่องลงมาขังพวกเขา’ ต่อมาข้าพเจ้าทราบ ว่า พระองค์เองสวดวณะที่อ่อนเดียวกันนี้ด้วยสีหน้าที่เผยความเศร้าที่สุดออกมาอย่างไม่ตั้งใจ...หลายครั้งระหว่างวันเวลาเหล่านั้น เป็นที่ได้ยินพระองค์พูดความรู้สึกนึกคิดว่า ‘เราได้อยู่ท่ามกลางประชาชนเหล่านี้พักใหญ่ แต่หาได้เห็นการตอบสนองจากพวกเขาแม้แต่น้อย’ บ่อยครั้งที่พระองค์กล่าวเป็นนัยถึงการหายไปจากท่ามกลางพวกเขา แต่ไม่มีใครในหมู่พวกเราเข้าใจความหมายของพระองค์”

9.2 การแยกตัวไปปลีกริเวกสองปีของพระบาฮาอุลลาห์ [Bahá'u'lláh's two-year retirement]

33

ในที่สุดตามที่พระองค์เองให้การยืนยันไว้ในศัตตวิปีอีดาน เมื่อทรงมองเห็น “เค้าลางของเหตุการณ์บางอย่างว่าใกล้จะเกิดขึ้น” พระบาฮาอุลลาห์ได้ตัดสินใจไปปลีกริเวกก่อนที่มันจะเกิดขึ้น ในคัมภีร์เล่มเดียวกันนั้นพระองค์ยืนยันว่า “จุดหมายเดียวของการไปปลีกริเวกของเราคือ เพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นมูลเหตุของความไม่ลงรอยกันในหมู่ผู้ที่ศรัทธา เป็นบ่อเกิดของความวุ่นวายสำหรับสหายของเรา เป็นวิธีการทำร้ายวิญญาณใด หรือเป็นเหตุของความเศร้าของหัวใจใด” ยิ่งไปกว่านั้นในวรรคเดียวกันนั้นพระองค์ทรงเน้นการยืนยันว่า “การถอนตัวของเราไม่คิดจะกลับมา และการแยกตัวออกไปของเราไม่หวังจะกลับมาอยู่ร่วมกันอีก”

34

โดยกะทันหันและไม่แจ้งให้ใครทราบแม้แต่สมาชิกครอบครัวของพระองค์เอง วันที่ 12 เดือนราจาบ ฮ.ศ.1270 [10 เมษายน ค.ศ.1854 (พ.ศ.2397)] พระบาฮาอุลลาห์จากไปโดยมีชาวมุสลิมคนหนึ่งชื่ออาโบล กอเซมเม ฮา มาดानी คอยติดตามรับใช้ พระองค์ให้เงินจำนวนหนึ่งแก่เขาและสั่งการให้เขาทำหน้าที่เป็นพ่อค้าและใช้เงินนั้นเพื่อจุดประสงค์ของตัวเอง, ไม่นานหลังจากนั้นคนรับใช้นั้นถูกโจมตีและฆ่าโดยขโมย และพระบาฮาอุลลาห์เหลือตัวคนเดียวเร่รอนไปตามที่เว้งว่างในโครดิสถาน ซึ่งเป็นถิ่นของประชาชนที่บิกบินและกระหายสงคราม และเป็นที่รู้จักกันมานานเป็นยุคในด้านความไม่เป็นมิตรต่อชาวเปอร์เซีย ซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นพวกที่ถอนตัวจากศาสนาอิสลาม แตกต่างกันในด้านทัศนคติ เชื้อชาติและภาษา

35

โดยการแต่งกายในชุดนักเดินทางที่สวมอย่างไม่เรียบร้อย ไม่มีอะไรติดตัวนอกจากแคชคูล (ภาชนะใส่ทาน) กับเสื้อผ้าเปลี่ยนเพียงชุดเดียว และใช้ชื่อว่าดาร์วิซ โมฮัมหมัด พระบาฮาอุลลาห์ไปปลีกริเวกในพงและอาศัยอยู่บนภูเขาชื่อซาร์ กอลูช่วงเวลาหนึ่ง ห่างไกลจากที่อยู่อาศัยของผู้คนถึงขนาดว่ามีชาวชนบทในแถบนั้นแวะมาเพียงปีละสองครั้ง คือเวลาหว่านเมล็ดพืชและเวลาเก็บเกี่ยว, โดยล่าพังและไม่ถูกรบกวน พระองค์ใช้เวลาพักใหญ่

ทะเลทรายไซนาย พระพุทธเจ้าแสงหาฟงไพโรในอินเดีย พระคริสต์เดินอยู่ในที่ร้างในจูเดีย พระโมฮัมหมัดเดินอยู่บนเนินร้อนแดดในอาราเบีย”

ของการปลีกวิเวกนี้บนยอดเขานั้นซึ่งเป็นโครงสร้างหยาบๆ ที่ทำด้วยหิน และใช้เป็นที่กำบังอากาศหนาวหรือร้อนจัดสำหรับชาวชนบท บางเวลาสถานที่อาศัยของพระองค์เป็นถ้ำซึ่งทรงกล่าวถึงในธรรมจาริกถึงเชค อับดุลราห์มานผู้โด่งดัง และธรรมจาริกถึงมารียามญาตีผู้หญิงคนหนึ่งของพระองค์ ดังนี้ในโลเฮ มารียามพระองค์พรรณนาความโหดของคามวิเวกที่เคร่งครัดของตนว่า “เราเร่ร่อนอยู่ในพงแห่งการยอมจำนน เดินทางจนดวงตาทุกดวงรำไห่อย่างเจ็บปวดให้แก่เราในการถูกเนรเทศ และสรรพสิ่งหลังน้ำตาเลือดเพราะความเจ็บปวดรวดร้าวของเรา วิหคในอากาศคือสหายของเรา และสัตว์ป่าในทุ่งคือผู้ที่อยู่ร่วมกับเรา” ในการกล่าวถึงวันเวลาเหล่านั้นพระองค์ให้การยืนยันไว้ในคิตาบีอีดาคานว่า “น้ำตาแห่งความเจ็บปวดรวดร้าวหลังออกมาจากดวงตาของเราเราร่วมกับฝน และมหาสมุทรแห่งความเจ็บปวดทรมานสาตชัตอยู่ในหัวใจที่ตกลือดของเรา หลายคืนเราไม่มีอาหารยังชีพ และหลายวันร่างกายของเราไม่ได้พักผ่อน...เราสนทนากับจิตวิญญาณของเราโดยลำพัง ไม่รับรู้โลกและทั้งหมดที่อยู่ในโลก”

36

ในโคลงที่ทรงเปิดเผยขณะที่อยู่เฝ้าในวังแห่งการอธิษฐานระหว่างวันเวลาแห่งการปลีกตัวโดยสมบูรณ์เหล่านั้นและในบทอธิษฐานและการรำพันกับตนเองเป็นร้อยแก้วและร้อยกรองทั้งภาษาอาหรับและเปอร์เซีย ที่พลั่งออกมาจากวิญญาณที่แบกความทรมานใจของพระองค์ยามรุ่งอรุณและช่วงเวลากลางคืน ซึ่งทรงสวดเสียดังหลายบทให้แก่ตนเองเป็นกวีจักร พระบาฮาอุลลาห์สดุดีนามและคุณลักษณะทั้งหลายของพระเจ้าผู้สร้างของพระองค์ ยกย่องความรุ่งโรจน์และความลึกซึ้งของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เอง สรรเสริญนางฟ้าที่เป็นรูปจำแลงของพระวิญญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าภายในตัวพระองค์เป็นบทกวี สาธยายความเดียดาย ความทุกข์ทรมานของพระองค์ในอดีตและอนาคต ขยายความความตาบอดของประชาชนในรุ่นพระองค์ ความทรยศของมิตรและความวิปริตของศัตรูของพระองค์ ยืนยันความมุ่งมั่นของพระองค์ที่จะลุกขึ้นและสละชีวิตของพระองค์หากจำเป็น เพื่อพิสูจน์ความเชื่อถือได้ของศาสนาของพระองค์ เน้นเงื่อนไขจำเป็นทั้งหลายที่ผู้แสวงหาสัจธรรมทุกคนต้องมี และในการคาดการณ์ถึงชะตาที่จะบังเกิดกับพระองค์ ทรงระลึกถึงโศกนาฏกรรมของอิหม่ามฮุสเซนในคาบิลา สถานการณ์เลวร้ายของพระโมฮัมหมัดในเมกกะ ความทุกข์ทรมานของพระเยซูด้วยน้ำมือของชาวยิว การทดสอบพระโมเสสอย่างเจ็บปวดโดยฟาโรห์และประชาชนของเขา และประสบการณ์ที่เจ็บปวดของโจเซฟขณะที่ระโหยอยู่ในหลุมเพราะการทรยศของพี่ชายทั้งหลาย, การพลั้งเริ่มแรกอย่างมีอารมณฺ์เหล่านี้ (อนิจจา สูญหายไปเป็นจำนวนมากไม่เหลือให้คนรุ่นหลัง) ของดวงวิญญาณที่ดิ้นรนจะปลดปล่อยภาระของตนในความวิเวกของการเนรเทศตนเอง กับธรรมจาริกโคโลทาอามและบทกวีชื่อราเช อมาที่เปิดเผยในเตหะราน คือผลงานแรกๆ ของปากกาสวรรค์ของพระองค์ ซึ่งนำมาก่อนผลงานอมตะอย่างคิตาบีอีดาคาน พระวณะเร็นลับและหุบเขาทั้งเจ็ด ซึ่งในปีท้ายๆ ก่อนการประกาศพันธกิจของพระองค์ในแบกแดด ได้เพิ่มความอดมอย่างไพศาลของปริมาณของธรรมลิขิตของพระองค์ที่เพิ่มขึ้นอยู่ตลอด และปูทางสำหรับการออกดอกต่อไปของอัจฉริยะการพยากรณ์ของพระองค์ในการประกาศที่เปิดศักราชใหม่ต่อโลก ซึ่งแสดงเป็นวณะในรูปของสารที่ทรงอำนาจต่างๆ ถึงกษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายของมนุษยชาติ, และในที่สุดสำหรับการออกผลสุดท้ายของพันธกิจของพระองค์ในกฎและบทบัญญัติทั้งหลายของยุคศาสนาของพระองค์ที่ทรงวางไว้ระหว่างที่ถูกกักขังในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอัคคา

37

ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์ยังคงดำรงชีวิตโดดเดี่ยวอยู่บนภูเขาเนิน เขาคคนหนึ่งซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในโซเลมานนีเยห์และเป็นเจ้าของทรัพย์สินในละแวกนั้น ได้ออกแสวงหาพระองค์ตามที่ได้รับการบอกทางโดยพระ โมฮัมหมัดในความฝัน, ไม่นานหลังจากที่มีการพบตัวพระบาฮาอุลลาห์ เชค อิสมาอิลผู้นำสำนักคาลิดีเยห์ซึ่งอาศัยอยู่ในโซเลมานนีเยห์ ได้ไปเยี่ยมและขอร้องอยู่หลายครั้งจนพระองค์ยินยอมย้ายที่พักอาศัยไปอยู่ในเมืองนั้น, ระหว่างนั้นมีมิตรสหายของพระองค์ในแบกแดดได้ค้นพบว่าพระองค์อยู่แถวไหน และส่งเชค สุลต่านพ่อตาของออกอเย คาลิมไปขอร้องพระองค์ให้กลับมา และตอนนี้เองขณะที่ทรงใช้ชีวิตอยู่ในโซเลมานนีเยห์ในห้องที่เป็นของทาคีเย โมลานา คาลิด (โรงเรียนสอนศาสนา) ที่ผู้นำชาวของพวกเขามาถึง, ในการเล่าประสบการณ์ของตนให้นาบีลฟัง เชค สุลต่านคนเดียวกันนี้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าพบว่าทุกคนที่ใช้ชีวิตอยู่กับพระองค์ในสถานที่นั้นตั้งแต่อาจารย์ลงไปถึงลูกศิษย์หน้าใหม่ที่ต่ำต้อยที่สุด ล้วนหลงใหลและคลั่งไคล้ในความรักที่มีต่อพระบาฮาอุลลาห์อย่างยิ่ง และไม่ได้เตรียมใจว่าวันหนึ่งพระองค์อาจต้องจากไป จนข้าพเจ้าแน่ใจเลยว่าหากข้าพเจ้าแจ้งให้พวกเขาทราบจุดประสงค์ของการมาเยือนของข้าพเจ้า พวกเขาจะไม่สงสัยที่จะปลิดชีวิตข้าพเจ้า”

38

เชค สุลต่านเล่าว่า ไม่นานหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์มาถึงโครดิสถาน โดยการติดต่อกันส่วนตัวกับเชค อับดุลราห์มาน, เชค อับดุลราห์มานและเชค อิสมาอิล ซึ่งเป็นผู้นำที่ทรงเกียรติและไร้ข้อกังขาของสำนักนาคซิบันตีเยห์

สำนักกาตีรีเยห์และสำนักคาลิตีเยห์ตามลำดับ พระองค์สามารถชนะใจพวกเขาโดยสมบูรณ์และสถาปนาอิทธิพลเหนือกว่าพวกเขา, คนแรกเซค อัทมานมีบุคคลที่ไม่ด้อยไปกว่าสุลต่านเองและข้าราชการบริพารของสุลต่านรวมอยู่ในหมู่สาวกของเขา, คนที่สองซึ่งในการตอบคำซักถามของเขา “หุบเขาทั้งสี่” ถูกเปิดเผยต่อมา ได้ความจงรักภักดีที่ไม่หวั่นไหวของสาวกที่เลื่อมใสอย่างน้อยหนึ่งแสนคน, ขณะที่คนที่สามเป็นที่เคารพของบรรดาผู้สนับสนุนถึงขนาดที่พวกเขาถือว่าเขาเสมอกับคาลิตีเยห์ผู้ก่อตั้งสำนัก

39

เมื่อพระบาฮาอูลลาห์มาถึงโซเลมานเนียห์ เนื่องด้วยความเสียบๆ และสงบเสงี่ยมของพระองค์ ที่แรกไม่มีใครคิดว่าพระองค์มีวิชาหรือปัญญา, เป็นเพราะความบังเอิญที่ได้เห็นตัวอย่างของศิลปะการเขียนตัวหนังสือที่วิจิตรของพระองค์ ซึ่งนักเรียนคนหนึ่งที่เคยรับใช้พระองค์แสดงให้เห็นที่บรรดาครูผู้มิวิชาและนักเรียนของโรงเรียนสอนศาสนานั้นถูกปลุกเร้าความอยากรู้อยากเห็น และถูกผลักดันให้เข้าหาและทดสอบระดับขั้นความรู้และความเชี่ยวชาญของพระองค์เกี่ยวกับศิลปะและวิทยาศาสตร์ที่แพร่หลายในหมู่พวกเขา, แหล่งวิชานั้นมีกิตติศัพท์ในด้านทรัพย์สินบริจจาคำนวมหาศาล ทาคิเยห์ส (เต็นท์ที่ใช้เป็นสุเหร่าชั่วคราว) มากมาย และความสัมพันธ์กับซาลาฮิตดีเน อายุบีและบรรดาผู้ที่สืบเชื้อสายจากเขา, จากแหล่งวิชานี้ผู้บรรยายศาสนาอิสลามนิกายซุนนีที่เรื่องนามที่สุดบางคนได้ออกไปสอนหลักปฏิบัติของตน และบัดนี้คณะผู้แทนที่นำโดยเซค อิสมาอิลเอง ซึ่งประกอบด้วยบรรดาบัณฑิตที่เลื่องชื่อที่สุดและนักเรียนที่ดีเด่นที่สุด ได้มาเยี่ยมพระบาฮาอูลลาห์ถึงที่ และเมื่อพบว่าพระองค์เต็มใจจะตอบคำถามใดๆ ก็ตามที่พวกเขาอยากถาม พวกเขาขอพระองค์ในวิธของการสนทนาหลายครั้ง ให้ไขความวรรคต่างๆ ที่เข้าใจยากในพุดุฮ์เท มัคคีเยห์ ซึ่งเป็นผลงานที่มีชื่อของเซค โมฮิโยดีเน อาราบีผู้โด่งดัง คำตอบโดยหันที่ของพระบาฮาอูลลาห์ต่อคณะผู้แทนที่มีวิชาคือ “พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยานให้เราว่าเราไม่เคยเห็นตำราที่เจ้ากล่าวถึง อย่างไรก็ตามโดยอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า...อะไรก็ตามที่เจ้าต้องการให้เราทำ เราก็คือว่าทำสำเร็จได้ไม่ยาก”, โดยการบอกพวกเขาคนหนึ่งให้อ่านออกเสียงตำรานั้นให้ฟังหนึ่งหน้าทุกวัน พระองค์สามารถไขความฉงนทั้งหลายของพวกเขาในลักษณะที่น่าพิศวงจนพวกเขาหลงชื่นชมพระองค์, ด้วยไม่พึงพอใจกับเพียงการไขววรรคทั้งหลายของเนื้อหาที่เคลือบคลุมให้กระจ่าง พระองค์ทรงอธิบายจิตใจของผู้ประพันธ์ อรรถาธิบายหลักความเชื่อและคลี่จุดประสงค์ของเขา บางครั้งพระองค์ไปไกลถึงกับตั้งข้อสงสัยความมีเหตุผลของบางทัศนะที่เสนอไว้ในตำรานั้น และทรงให้การนำเสนอที่ถูกต้องเองเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่เป็นที่น่าสนใจ และสนับสนุนการนำเสนอขึ้นด้วยข้อพิสูจน์และหลักฐานต่างๆ ที่ให้ความเชื่อมั่นทั้งหมดแก่ผู้ฟังทั้งหลายของพระองค์

40

ด้วยอัศจรรย์ใจต่อธรรมชาติที่ลึกซึ้งและขอบเขตปัญญาของพระองค์ พวกเขาถูกผลักดันให้แสวงหาสิ่งที่ตนถือว่าเป็นหลักฐานอันเป็นที่ยุติและสิ้นสุดของอานุภาพและความรู้ที่ไม่มีเหมือนจากพระองค์ ซึ่งพระองค์ดูเหมือนว่ามีในสายตาของพวกเขา, พวกเขากล่าวอ้างขณะที่ขอความโปรดปรานเพิ่มเติมจากพระองค์ว่า “ตราบนับแต่ไม่มีใครในหมู่นักเข้ามาน ผู้มีปัญญาและผู้มิวิชา ที่พิสูจน์ตนว่าสามารถเขียนบทกวีที่เป็นร้อยกรองและมีเสียงสัมผัสเดียวกันกับโคลงที่ยาวกว่าในจำนวนสองโคลงที่ชื่อกาซีเดเยห์ ทาอียะห์ ซึ่งประพันธ์โดยอิบเน ฟาริด เราขอให้ท่านเขียนบทกวีที่เป็นร้อยกรองและมีเสียงสัมผัสเดียวกันนั้นให้แก่เรา” คำขอนี้ได้รับการตอบสนองด้วยว่าจะไม่น้อยกว่าสองพันท่อนที่พระองค์ประสงค์จะให้พวกเขาจดตรงตามลักษณะที่พวกเขาเจาะจงอย่างแท้จริง ซึ่งจากจำนวนนี้พระองค์เลือกหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดท่อนที่ทรงอนุญาตให้พวกเขาเก็บไว้ โดยเห็นว่าเนื้อเรื่องที่เหลือยังไม่ถึงเวลาและไม่เหมาะสมกับความต้องการในเวลานั้น, วนะหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดท่อนนี้เองที่ประกอบกันเป็นกาซีเดเยวาร์กออียะห์ ซึ่งเป็นที่คุ้นเคยและแจกจ่ายกันอย่างกว้างขวางในหมู่สาวกที่พูดภาษาอาหรับของพระองค์

41

พวกเขามีปฏิกิริยาต่อการสาธิตความหลักแหลมและความเป็นอัจฉริยะอย่างน่าพิศวงนี้ของพระบาฮาอูลลาห์ถึงขนาดว่า พวกเขายอมรับเป็นเอกฉันท์ว่า วนะทุกท่อนในบทกวีนั้นได้รับการประสาดด้วยพลังอำนาจ ความงามและอานุภาพที่เหนือกว่าอย่างทั้งทางสิ่งใดๆ ในโคลงหลักหรือโคลงย่อยที่ประพันธ์โดยกวีชื่อดังนั้น

42

เหตุการณ์ต่อนี้ซึ่งเด่นชัดอย่างทั้งขาดในบรรดาเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นระหว่างสองปีที่พระบาฮาอูลลาห์หายไปจากแบกแดด ได้กระตุ้นความสนใจอย่างยิ่งของบรรดาโอลามา ผู้คงแก่เรียน เซค บันดิต นักบุญและเจ้าชายจำนวนมากขึ้นทุกที่ ที่มารวมกลุ่มกันที่โรงเรียนสอนศาสนาทั้งหลายในโซเลมานเนียห์และคาร์คัค และเวลานี้กำลังติดตามกิจวัตรประจำวันของพระองค์, โดยปาฐกถาและสารมากมายพระองค์ทรงเยี่ยมทิวทัศน์ใหม่ต่อ

ดวงตาของพวกเขา ไขความฉงนทั้งหลายที่ปั่นป่วนจิตใจของพวกเขา และคลี่ความหมายซ่อนเร้นของวรรคมากมายที่เคลือบคลุมตราบนจนถึงเวลานั้นที่อยู่ในบทประพันธ์ของนักอธิบาย กวีและนักศาสนศาสตร์ทั้งหลาย ที่พวกเขายังไม่รู้ และทำให้ความคิดเห็นที่ดูเหมือนว่าขัดกันเข้ากันได้ซึ่งมีอยู่มากมายในสารนิพนธ์ บทกวีและและตำราเหล่านี้, พระองค์ได้รับความนิยมชมชอบและความนับถือถึงขนาดว่า บางคนถือว่าพระองค์เป็นหนึ่งใน "บุรุษของพระเจ้าที่มองไม่เห็น" บางคนถือว่าพระองค์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการเล่นแร่แปรธาตุและศาสตร์แห่งการทำนาย ยังมีบางคนระบุพระองค์ว่าเป็น "จุดหมุนของจักรวาล" ขณะที่มิฉะนั้นไม่เบาในหมู่ผู้ชื่นชมพระองค์ที่ไปไกลถึงกับเชื่อว่าสถานะของพระองค์ไม่ด้อยไปกว่าศาสนทูต, ชาวเคิร์ด ชาวอาหรับและชาวเปอร์เซีย ทั้งมีวิชาและไม่รู้หนังสือ ทั้งสูงศักดิ์และต่ำต้อย ทั้งหนุ่มและแก่ ที่ได้มารู้จักพระองค์ ให้ความเคารพพระองค์เสมอกัน และจำนวนไม่น้อยในหมู่พวกเขามีความรักที่ลึกซึ้งและจริงใจต่อพระองค์ ทั้งๆ ที่พระองค์ได้ให้คำยืนยันและคำกล่าวเป็นนัยบางอย่างถึงสถานะของพระองค์ต่อสาธารณชน ซึ่งหากเป็นถ้อยคำที่หลุดจากริมฝีปากของสมาชิกคนอื่นใดในเชื้อชาติของพระองค์ คงจะปลุกความเดือดดาลอย่างที่ทำให้ชีวิตของพระองค์ตกอยู่ในอันตราย, ไม่น่าแปลกใจที่ในโลเฮ มารียามพระบาฮาอุลลาห์เองประกาศช่วงเวลาปลีกวิเวกของพระองค์ว่าเป็น "พยานหลักฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" และ "หลักฐานอันเป็นที่ยุติและสมบูรณ์ที่สุด" ของสังกรรมของการเปิดเผยศาสนาของพระองค์, การให้การยืนยันของพระอับดุลบฮาฮาเองคือ "ในช่วงเวลาสั้นๆ โครดิสถานหลงใหลความรักของพระองค์ ระหว่างช่วงเวลานี้พระบาฮาอุลลาห์ดำรงชีวิตอยู่ในความยากจน พระองค์ใส่เสื้อผ้าที่คนยากไร้และขัดสนใส่กัน ทานอาหารที่ยากแและคนต่ำต้อยกินกัน บรรยากาศแห่งราชศัปดาห์ล้อมพระองค์เป็นวงแหวนที่เรืองแสงประดุจดวงอาทิตย์เที่ยงวัน พระองค์เป็นที่เคารพรักอย่างยิ่งทุกแห่งหน"

43

ในระหว่างที่รากฐานของความยิ่งใหญ่ในอนาคตของพระบาฮาอุลลาห์กำลังถูกวางในดินแดนที่ไม่คุ้นในหมู่ประชาชนที่ไม่คุ้นนี้ สถานการณ์ของชุมชนบาบีกำลังย้ายแปลงอย่างรวดเร็ว, ด้วยดีใจและได้ใจจากการถอนตัวอย่างไม่คาดคิดและยาวนานของพระองค์จากสถานที่ที่ทรงตรากตรำ พวกเขาปลุกการทำอันตรายและพรรคพวกที่ถูกลวงมา กำลังข่มขู่ข่มขืนขยายขอบเขตกิจกรรมที่สามานย์ของตน, มีร์ซา ยาห์ยาซึ่งเก็บตัวอยู่ในบ้านของตนเกือบตลอดเวลา กำลังกำกับการรณรงค์อย่างลับๆ ที่มุ่งหมายจะทำให้พระบาฮาอุลลาห์เสียชื่อจนหมดสิ้นโดยการติดต่อกันทางจดหมายกับพวกบาบีที่เขาไว้ใจโดยสมบูรณ์, ในความกลัวใครก็ตามที่มีศักยภาพที่จะเป็นปรปักษ์กับตน เขาส่งมีร์ซา โมฮัมหมัดเด มาซินดารานีหนึ่งในผู้สนับสนุนตนไปยังอาเซอร์ไบจาน เพื่อจุดประสงค์อันชัดแจ้งที่จะฆาตกรรมดาเยนผู้เป็น "ที่เก็บรักษาความรู้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า" ซึ่งเขาให้สมญานามว่า "บิดาแห่งความสามานย์" และตราหน้าว่าเป็น "ทาคุน" และพระบ็อบทรงยกย่องว่าเป็น "อัครสาวกที่สามที่จะเชื่อในพระเจ้าซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด"^[1] ยิ่งไปกว่านั้นในความเบาปัญญาของตน มีร์ซา ยาห์ยาได้ชักนำมีร์ซา ออกอ จอนให้มุ่งหน้าไปยังนุร์ และที่นั่นรอคอยโอกาสที่เอื้ออำนวยให้เขาสามารถเอาชีวิตประมุขได้สำเร็จ, ความไร้恙และความบังอาจของเขาค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนพาให้เขาลงมือกระทำสิ่งที่น่าขยะแขยงด้วยตัวเองและอนุญาตให้ซียิด โมฮัมหมัดทำซ้ำต่อจากตน^[2] ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์อธิบายลักษณะการกระทำนั้นว่าเป็น

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.250-1 กล่าวว่า "ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์อยู่ในโครดิสถาน ดาเยนซึ่งเวลานั้นอยู่ในอาเซอร์ไบจานเขียนจดหมายถึงมีร์ซา ยาห์ยา ขอให้เขาตอบคำถามบางอย่าง, คำตอบแบบเด็กๆ และไม่สัมพันธ์กันที่ได้รับ เพียงพอที่จะทำให้ดาเยนเชื่อมั่นในความเขลาและความขาดคุณลักษณะทางธรรมของมีร์ซา ยาห์ยา...ดาเยนยังเขียนสารฉบับหนึ่งแฉความเขลาของมีร์ซา ยาห์ยา พิสูจน์แย้งคำกล่าวอ้างของมีร์ซา ยาห์ยาว่าเป็นผู้สืบทอดพระบ็อบ และคัณฑ์ลิขิตของพระบ็อบหลายวรรคมาสนับสนุนการถกเหตุผลของตน, สารนี้ทำให้มีร์ซา ยาห์ยาเดือดดาล...เขาส่งคนรับใช้ของตนมีร์ซา โมฮัมหมัดเด มาซินดารานีไปอาเซอร์ไบจานกับคำสั่งที่ชัดแจ้งให้ฆาตกรรม ดาเยน...อย่างไรก็ตามเมื่อมีร์ซา โมฮัมหมัดไปถึงที่นั่น เขาพบว่าดาเยนจากไปยังแบดแดดแล้ว...ดาเยนได้รับเกียรติของการได้พบพระบาฮาอุลลาห์ ที่แบกแดดเขาได้เป็นพยานต่อการบรรลุคำสัญญาที่พระบ็อบให้แก่เขาว่า เขาจะเชื่อใน 'พระเจ้าซึ่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด' เขามองเห็นสถานะของพระบาฮาอุลลาห์ ยอมรับศาสนาของพระองค์ และหมอบราบลง ณ แทบเท้าของพระองค์ ไม่กี่วันหลังจากการบรรลุถึงที่รุ่งโรจน์นี้ ดาเยนถูกฆาตกรรมในแบกแดดโดยมีร์ซา โมฮัมหมัดเด มาซินดารานีที่กล่าวไว้ก่อนหน้า"

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.249 กล่าวว่า "ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์หายตัวไปอยู่ในเทือกเขาโครดิสถาน มีร์ซา ยาห์ยากระทำการที่น่าอับอายซึ่งทำให้พระบ็อบเสียเกียรติ โดยการแต่งงานกับภรรยาคนที่สองของพระองค์ และอีกหนึ่งเดือนต่อมา ให้เธอแต่งงานกับซียิด โมฮัมหมัด" และ p.249, note กล่าวว่า "วิถีชีวิตในเปอร์เซียในศตวรรษที่สิบเก้า แตกต่างอย่างถึงรากกับชีวิตปัจจุบันในโลกตะวันตก, สภาพแวดล้อมทางสังคมและศาสนาในประเทศมุสลิมทั้งหลาย แทบเป็นเรื่องจำเป็นที่ผู้ชายคนหนึ่ง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นบุคคลที่

“ความทรยศที่ร้ายแรงที่สุด” ซึ่งทำให้พระบ็อบเสียเกียรติและ “ท่วมทับทุกดินแดนด้วยความเศร้า”, หลักฐานเพิ่มเติมของความเลวสันติของอาชญากรรมของเขาคือ เขาถึงกับสั่งให้สังหารลูกพี่ลูกน้องของพระบ็อบคือ มีร์ซา อาลี อัคบาร์ผู้ชื่นชมดายานอย่างศรัทธาแรง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ดำเนินการไปด้วยความสามานย์ทั้งหมด, ส่วน ซียิด โมฮัมหมัดซึ่งบัดนี้ถูกปล่อยจากการควบคุมโดยเจ้านายของเขามิร์ซา ยาห์ยา และตามทีนาบิลซึ่งอยู่กับเขาเวลานั้นในคาบิลายัน้อย่างขัดถ้อยขัดคำ เขามีนักเลงกลุ่มหนึ่งอยู่รอบตัว ซึ่งเขาปล่อยและถึงกับสนับสนุนให้ไปฉกชิงผ้าโพกศีรษะตอนกลางคืนจากศีรษะของผู้แสวงบุญที่มั่งคั่งที่มารวมกลุ่มกันในคาบิลา ขโมยรองเท้าของพวกเขา ขโมยที่นึ่งยาวและเทียนในที่สักการะอิหม่ามฮุสเซน และฉวยถ้วยน้ำดื่มจากน้ำพุสาธารณะ, ระดับความเสื่อมทรามที่พวกเขาถูกเรียกกันว่าเป็นสาวกของศาสนาของพระบ็อบเหล่านี้ได้จมลงไปได้แต่ปลุกความทรงจำของนาบิลเกี่ยวกับการสละอันประเสริฐที่แสดงออกโดยการปฏิบัติตัวของสหายทั้งหลายของมุลลา ฮุสเซน ผู้ซึ่งโดยคำแนะนำของผู้นำของตน ได้โยนทิ้งทอง เงินและพลอยสีฟ้าในครอบครองของตนไปข้างทางอย่างไม่ให้ราคา, หรือการสละที่แสดงออกโดยการประพาดตัวของวาฮิด ผู้ไม่ยอมให้ย้ายทรัพย์สินสมบัติออกไปแม้จะเป็นชิ้นที่มีค่าน้อยที่สุด ที่อยู่ในบ้านที่ตกแต่งอย่างโอโง่งของตนในยาซด์ ก่อนที่จะถูกปล้นสะดมโดยฝูงชน, หรือการสละที่แสดงออกโดยการตัดสินใจของโฮจัจท์ที่ไม่อนุญาตให้สหายทั้งหลายที่ใกล้จะอดตาย ไปเอาทรัพย์สินของผู้อื่นแม้ว่านั้นจะช่วยรักษาชีวิตของพวกเขาได้

44

ชาวบาปี่ที่เสียขวัญและหลงผิดเหล่านี้ใจกล้าหน้าด้านถึงขนาดว่า ตามที่พระอับดุลบาฮาให้การยืนยัน ไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าคนอหังการถึงกับประกาศตนเป็นศาสนทูตตามพันธสัญญาที่พระบ็อบทำนายไว้! โชคชะตาของพวกเขาเสื่อมถอยถึงขนาดว่า พวกเขาแทบไม่กล้าแสดงตัวเองในที่สาธารณะ, ชาวเคิร์ดและชาวเปอร์เซียเวลาเจอหน้าชาวบาปี่ตามถนน จะแข่งกันทับถมพวกเขาด้วยคำด่าทอ และว่าศาสนาที่พวกเขาประกาศตัวนับถือให้เสียชื่อเสียงเปิดเผย, ไม่น่าแปลกใจที่เมื่อทรงกลับมาถึงแบกแดด พระบาฮาอุลลาห์พรรณนาสถานการณ์ที่เป็นอยู่เวลานั้นด้วยวาระเหล่านี้ “เราพบดวงวิญญาณไม่มากกว่าหีบมือซึ่งถอดใจและหมดอาลัย ไม่เพียงเท่านั้น หลงทางและตายสนิท ศาสนาของพระเจ้าไม่อยู่บนริมฝีปากของผู้ใดอีก ไม่มีหัวใจใดเปิดรับธรรมสารของศาสนา” ดังกล่าวคือความเศร้าที่ท่วมทับพระองค์ถึงขนาดที่เมื่อทรงมาถึง พระองค์ไม่ยอมออกจากบ้านอยู่ช่วงหนึ่งวันแต่การไปเยือนคาเซเมน และการพบปะในบางโอกาสกับเพื่อนๆ ไม่ก็คนที่มีถิ่นฐานอยู่ในเมืองนั้น และในแบกแดด

45

สถานการณ์ที่น่าสลดที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมาในระหว่างสองปีที่พระบาฮาอุลลาห์ไม่อยู่ บัดนี้เรียกร้องให้พระองค์ต้องกลับมา พระองค์เองอธิบายไว้ในคิตาบีอีคานว่า “จากแหล่งที่ลึกลับมีค่าบัญชาบอกเราให้กลับไปยังที่ที่เรามา, โดยการสละความประสงค์ของเราให้แก่พระประสงค์ของพระองค์ เรายอมจำนนต่อบัญชาของพระองค์” “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งนอกจากพระองค์ไม่มีพระเจ้าอื่นใด เป็นพยาน!” คือการเน้นยืนยันของพระองค์ต่อเชล สุลต่านตามที่รายงานโดยนาบิลในบันทึกเรื่องเล่าของเขา “หากมิใช่เพราะเราตระหนักในข้อเท็จจริงที่ว่า ศาสนาที่วิสุทธิของพระเจ้าเป็นจุดปฐมจวนจะหายไปไม่เหลือร่องรอย และเลือดศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่ไหลรินในหนทางของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะหลั่งอย่างเปล่าประโยชน์ เราจะไม่มีทางยอมกลับมาหาประชาชนแห่งคัมภีร์บ้ายัน และจะละทิ้งพวกเขาไว้กับการบูชาเทพจอมปลอมที่จินตนาการของพวกเขาออกแบบ”

46

ยิ่งไปกว่านั้นด้วยตระหนักดีว่าความเป็นผู้นำของศาสนาอย่างไม่ถูกเหนี่ยวรั้งของตน ได้นำวิกฤติการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกมาสู่ตนอย่างไร มีร์ซา ยาห์ยาได้เขียนวิงวอนอย่างไม่ลดละขอให้พระบาฮาอุลลาห์กลับมา, ที่รีบตวนไม่น้อยไปกว่ากันคือการอ้อนวอนของวงศาตคณาญาติและมิตรสหายของพระองค์เอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุตรชายวัยสิบสองปีของพระองค์คือพระอับดุลบาฮา ซึ่งความเศร้าโศกและเดี๋ยวตายของพระองค์ได้กลืนกินวิญญาณของพระองค์ถึงขนาดว่า ในการสนทนาที่นาบิลจดไว้ในบันทึกเรื่องเล่าของเขา พระองค์ประกาศอย่างเปิดเผยว่าหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์จากไป วัยเด็กของพระองค์ชราลง

47

เรื่อง(ชื่อ) จะมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน, ระหว่างที่พำนักอยู่ในอิสฟาฮานหกเดือน พระบ็อบมีภรรยาคนที่สองชื่อฟาติเมห์ น้องสาวของมุลลา ราจาบ อาลีเย กาเธร์ บาบิจากอิสฟาฮาน”

เมื่อทรงตัดสินใจจะสิ้นสุดช่วงเวลาแห่งการปลีกวิเวก พระบาฮาอุลลาห์อำลาเซตทั้งหลายแห่งโซเลมานนีเยห์ ผู้ซึ่งบัดนี้ถูกนับอยู่ในหมู่ผู้ชื่นชมที่แรงกล้าที่สุดของพระองค์ และมั่นคงแน่วแน่ที่สุดดั่งที่การปฏิบัติตนในอนาคตของพวกเขาสาธิตให้เห็น, โดยมีเซต สุลต่านติดตาม พระองค์ก้าวเท้าย้อนรอยเดิมกลับมายังแบกแดดตาม *"ริมฝั่งแม่น้ำแห่งความทุกข์ทรมาน"* ตามที่พระองค์เองให้ชื่อ มุ่งหน้าเป็นระยะๆ อย่างช้าๆ โดยตระหนักดั่งที่พระองค์ประกาศต่อผู้ร่วมเดินทางว่า วันท้ายๆ เหล่านี้ของการปลีกวิเวกของพระองค์จะเป็น *"วันแห่งความสงบและความสบายใจเดียวเท่านั้น"* ที่เหลือให้พระองค์ เป็น *"วันที่จะไม่มีในชะตากรรมของเราอีก"*

48

พระองค์มาถึงแบกแดดในวันที่ 12 เดือนราจาบ ฮ.ศ.1272 [19 มีนาคม ค.ศ.1856 (พ.ศ.2399)] เป็นเวลาสองปีนหฺรคตดิพอดีหลังจากที่พระองค์จากไปยังโครดีสถาน [1]

9.3 ชุมชนบาไฮรุ่งเรืองขึ้นมาในชื่อของชุมชนบาบี

[The Bahá'í Community flourished in the name of the Bábí Community]

49

การกลับจากโซเลมานนีเยห์มายังแบกแดดของพระบาฮาอุลลาห์ นับเป็นจุดพลิกผันที่มีนัยสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ, กระแสน้ำของโชคชะตาของศาสนาที่ลงไปถึงจุดต่ำสุด บัดนี้กำลังสาดซัดขึ้นมาใหม่ และถูกลิขิตให้มั่นตัวต่อไปอย่างสม่ำเสมอและมีทรงพลังขึ้นไปสู่ระดับใหม่ ซึ่งครั้งนี้สัมพันธ์กับการประกาศพันธกิจของพระองค์ก่อนการถูกเนรเทศไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล, ด้วยการกลับมายังแบกแดดของพระองค์ หลักยึดที่มั่นคงกำลังปักหลักอย่างที่ศาสนาใหม่นี้ไม่เคยรู้เห็นในประวัติศาสตร์ของตน, ไม่เคยมีมาก่อนเว้นแต่ระหว่างสามปีแรกของชีวิต ที่ศาสนานี้สามารถกล่าวอ้างว่ามีศูนย์กลางที่อยู่เป็นที่และเข้าถึงได้ ให้สาวกทั้งหลายหันมาขอการชี้แนะและได้แรงบันดาลใจอย่างไม่ขาดสายและไม่ถูกขวางกั้น, ไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของภารกิจช่วงสั้นๆ ของพระบ็อบทรงอยู่ที่ชายแดนทางไกลที่สุดของประเทศเมืองเก็ด ที่ซึ่งพระองค์ถูกปกปิดและตัดขาดจากสาวกส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดอย่างแท้จริง, ช่วงเวลาหลังจากการสละชีวิตของพระบ็อบมีความสับสนเป็นลักษณะเด่นซึ่งนำเอาจิตใจยิ่งกว่าการถูกโดดเดี่ยวโดยการบังคับกักขังพระองค์, เมื่อการเปิดเผยพระธรรมที่พระบ็อบทำนายไว้ได้ปรากฏขึ้น ก็หาได้มีการประกาศตามมาทันที ที่จะทำให้สมาชิกของชุมชนที่ไว้ใจสามารถเข้ามาสนับสนุนบุคคลที่เป็นผู้ปลดปล่อยตนตามความคาดหมาย, การปกปิดตัวเองที่ยาวนานของมีร์ชา ย่าห์ยา ผู้เป็นศูนย์กลางที่ได้รับการแต่งตั้งชั่วคราวระหว่างที่รอการสำแดงองค์ของพระศาสดาตามพันธสัญญา, แก้วเดือนที่พระบาฮาอุลลาห์ไม่อยู่ในดินแดนบ้านเกิดระหว่างไปเยือนคาบิลา ซึ่งตามมาอย่างฉับพลันด้วยการจองจำพระองค์ในซ้อฮาห์ ซาล การถูกเนรเทศไปยังอิรัก และหลังจากนั้นการไปปลีกวิเวกที่โครดีสถาน ทั้งหมดนี้ผสมผสานกันยึดระยะแห่งความไม่มั่นคงและหวั่นวิตกที่ชุมชนบาบีจะต้องผ่าน

50

บัดนี้สุดท้ายแล้วทั้งๆ ที่พระบาฮาอุลลาห์ไม่สู้เต็มใจจะไขความสลับที่ล้อมรอบฐานะของพระองค์ ชาวบาบีทั้งหลายก็พบว่าตนสามารถรวมศูนย์ความหวังและการเคลื่อนไหวของตนมาที่พระผู้ซึ่งพวกเขาเชื่อว่า (ไม่ว่าทัศนคติของพวกเขาเกี่ยวกับสถานะของพระองค์จะเป็นอย่างไร) สามารถรับประกันเสถียรภาพและบูรณภาพของศาสนาได้, การมีทิศทางให้ศาสนาหันไปหาดังนี้ และการอยู่เป็นที่ของศูนย์กลางที่บัดนี้ศาสนาถูกตั้งดูดเข้าหาจะเป็นลักษณะเด่นต่อไปในรูปแบบใดแบบหนึ่งที่จะไม่มีวันขาดหายไปจากศาสนาอีก

51

ดั่งที่สังเกตมาศาสนาของพระบ็อบได้มาถึงจุดที่เกือบจะดับสูญอันเป็นผลมาจากการถูกโจมตีที่นำสะพริงกัวต่อเนื่องกัน, การเปิดเผยพระธรรมครั้งสำคัญที่ประทานให้แก่พระบาฮาอุลลาห์ในซ้อฮาห์ ซาล ก็หาได้ก่อให้เกิดผลที่จับต้องได้ทันทีในลักษณะที่จะมีอิทธิพลต่อการสร้างเสถียรภาพให้แก่ชุมชนที่เกือบแตกสลาย, การถูกเนรเทศอย่างไม่คาดคิดของพระบาฮาอุลลาห์ ได้เพิ่มความวิบัติให้แก่สมาชิกของชุมชนที่ได้เรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระองค์, การแยกตัวออกไปและไม่ทำอะไรของมีร์ชา ย่าห์ยา ได้เร่งกระบวนการเสื่อมสลายที่เริ่มอุบัติขึ้น, การ

[1] การแยกตัวออกไปจากชุมชนเป็นเวลาสองปีนี่คืออีกข้อพิสูจน์ว่า พระบาฮาอุลลาห์คือผู้นำที่รับช่วงต่อจากพระบ็อบอย่างแท้จริง หาใช่มีร์ชา ย่าห์ยา ผู้พยายามชิงความเป็นผู้นำกับพระองค์ เพราะระหว่างสองปีที่พระองค์ไม่อยู่นี้ เป็นการเปิดโอกาสเต็มที่ให้มีร์ชา ย่าห์ยา แสดงบทบาทการนำชุมชนบาบีในแบกแดดได้อย่างอิสระ และก็เป็นที่ประจักษ์แล้วว่า ความเป็นผู้นำของเขาล้มเหลว

ไปปลื้มใจอย่างยาวนานที่โครตีสถานของพระบาฮาอุลลาห์ ดูเหมือนจะประทับตราการสิ้นสลายอย่างสมบูรณ์ให้แก่ชุมชน

52

อย่างไรก็ตามบัดนี้กระแสน้ำที่ลงไปถึงระดับที่น้ำตื้นตระหนก กำลังเอ่อขึ้นมาจนท่วมและนำคุณประโยชน์ที่ประเมินค่ามิได้มา ซึ่งจะเบิกโรงให้แก่การประกาศการเปิดเผยพระธรรมที่แย้งต่อพระบาฮาอุลลาห์อย่างลับๆ แล้ว

53

ในช่วงเวลาเจ็ดปีที่ผ่านมาผ่านไประหว่างการกลับมาตราอีกครั้งกับการประกาศพันธกิจของความเป็นศาสนทูตของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เราจะหันมาสนใจตอนนี้ ไม่เกินความจริงที่จะกล่าวว่า ชุมชนบาไฮภายใต้ชื่อและรูปร่างของชุมชนบาปีที่ผาดขึ้นมาใหม่ ได้กำเนิดขึ้นและกำลังเป็นรูปเป็นร่างอย่างช้าๆ แม้ว่าพระเจ้าผู้สร้างชุมชนยังดูเหมือนว่าตราครุฑในฐานะสาวกหัวแถวคนหนึ่งของพระบ๊อบ, เป็นช่วงเวลาที่เกียรติภูมิของผู้ที่เป็นหัวหน้าแต่ชื่อ^[1] ของชุมชน ได้เลื่อนหายไปจากฉากทุกที มีดมัวลงต่อความอ้าโพที่รุ่งขึ้นมาของพระเจ้าผู้เป็นผู้นำและผู้ปลดปล่อยตัวจริงของชุมชน, เป็นช่วงเวลาที่เกิดผลแรกๆ ของการถูกเนรเทศซึ่งได้รับการประสาทด้วยศรัทธาสุดศรัทธา สุขและได้รับเก็บเกี่ยว, เป็นช่วงเวลาที่จะได้รับการบันทึกในประวัติศาสตร์ว่า เกียรติภูมิของชุมชนที่ถูกสร้างขึ้นใหม่เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล มาตราฐานศีลธรรมของชุมชนได้รับการปฏิบัติทั้งหมดยกการยอมรับพระเจ้าผู้ทรงฟื้นฟูโชคชะตาของชุมชนเป็นที่ยืนยันอย่างหกระตือรือร้น วรรณกรรมของศาสนาอุดมขึ้นมากมาย และชัยชนะเหนืออุปสรรคใหม่ๆ เป็นที่ยอมรับทุกแห่งหน

54

เกียรติภูมิของชุมชนบาปีและโดยเฉพาะอย่างยิ่งของพระบาฮาอุลลาห์ จากจุดเริ่มต้นในโครตีสถานเวลานี้ค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง, พระบาฮาอุลลาห์แทบยังไม่ทันเก็บรวบรวมบังเหียนของอำนาจที่พระองค์สละไป บรรดาผู้ที่ชื่นชมเลื่อมใสในโซเลมานนีเยห์ที่พระองค์จากมาก็เริ่มแห่กันมาที่แบกแดด กับชื่อ "ดาร์วิช โมฮัมหมัด" บนมริมฝีปากของพวกเขา และ "บ้านของมีร์ซา มุซาชาวบาปี" เป็นเป้าหมายของพวกเขา, ด้วยไม่ยากเชื่อที่ได้เห็นโอลามาและซูฟีที่เป็นชาวเคิร์ดมากมายจากทั้งสำนักกาดีรีเยห์และสำนักคาลิตีเยห์ มาออกันที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ และถูกผลักดันโดยการแข่งขันชิงดีกันระหว่างเชื้อชาติและนิกาย บรรดาผู้นำศาสนาของเมืองเช่นอิบเน อลูซิผู้โด่งดังซึ่งเป็นมัมฟติของแบกแดด กับเชค อับดุล ซาลาม, เชค อับดุล กอเดร์และซียิด โดวูดิเริ่มหาทางมาพบพระองค์ และเมื่อได้คำตอบต่อหลายข้อซักถามของตนจนเป็นที่พอใจอย่างสมบูรณ์ พวกเขาได้สมัครเข้าร่วมกลุ่มผู้ชื่นชมพระองค์รุ่นแรกสุด, การยอมรับลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นของอุปนิสัยใจคอและการปฏิบัติตนของพระบาฮาอุลลาห์อย่างไม่มีเงื่อนไขโดยผู้นำที่โดดเด่นเหล่านี้ ได้กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น และในเวลาต่อมาได้ปลุกการสรรเสริญไม่อันของผู้สังเกตการณ์มากมายที่มีฐานะสะดุดตาน้อยกว่า ซึ่งในจำนวนนี้ที่สำคัญมีกวี นักเข้านานและผู้มีชื่อเสียงทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในแบกแดดหรือมาเยียน, เจ้าหน้าที่รัฐบาลทั้งหลายซึ่งส่วนหนึ่งที่เป็นหัวแถวในจำนวนนี้คืออับดุลลา พาซาและรองของเขาหมาหมุด ออกกอ, และมุลลา อาลี มาดาน ชาวเคิร์ดผู้เป็นที่รู้จักกันดีในแวดวงเหล่านั้น ค่อยๆ ถูกพามาพบปะกับพระองค์ และมีส่วนในการเล่าลือชื่อเสียงของพระองค์ให้กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว, ชาวเปอร์เซียเด่นดังทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในแบกแดดหรือพื้นที่รอบๆ หรือมาเยียนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในฐานะผู้แสวงบุญ ก็ไม่พ้นที่จะต้องมนต์เสน่ห์ของพระองค์, เจ้าชายทั้งหลายผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ซึ่งส่วนหนึ่งคือบุคคลสำคัญอย่างนาอิวาล อียาเลห์, โซจาโอด โดวเลห์, เซย์ไฟด์ โดวเลห์และเซโนล ออบเติน ซ่าน ฟัคโครต โดวเลห์ ก็ถูกดึงดูดอย่างต้านทานไม่ได้ทำนองเดียวกันให้เข้ามาในวงที่ขยายกว้างออกเรื่อยๆ ของผู้ที่สมาคมและคุ้นเคยกับพระองค์

55

พวกที่เคยหยาบหยามอย่างไม่ลดละและพูดเสียงดังเย้ยหยันสหายและญาติพี่น้องของพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างที่พระองค์ไม่อยู่ในแบกแดดสองปี มาบัดนี้สงบปากสงบคำเป็นส่วนใหญ่, ในหมู่พวกเขาไม่เบาแสรังทำเป็นชื่นชมนับถือพระองค์ มีไม่กี่คนกล่าวอ้างว่าเป็นผู้ปกป้องและสนับสนุนพระองค์ ขณะที่บางคนแสดงตัวว่ามี ความเชื่อเหมือนพระองค์และมาเข้ากลุ่มจริงๆ กับชุมชนบาปีซึ่งพระองค์เป็นสมาชิก ปฏิบัติหน้าที่อุบัติขึ้นไปถึงขนาดเป็นที่ได้ยินว่าพวกเขาคนหนึ่งคุยโม้ว่า ตนมองเห็นและอ้าแขนรับสัจธรรมของศาสนาของพระองค์ย้อนไปตั้งแต่ปี ฮ.ศ.1250 หรือหนึ่งทศวรรษก่อนพระบ๊อบประกาศพันธกิจ!

[1] มีร์ซา ยาห์ยา

56

ภายในไม่กี่ปีหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์กลับมาจากโซเลมานเนียห์ สถานการณ์ได้ย้อนกลับโดยสมบูรณ์, บ้านของโซเลมานเน่ กานนามซึ่งต่อมาได้รับการระบุชื่ออย่างเป็นทางการว่า เบย์เท่ อาซาม (บ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุด)^[1] ซึ่งเวลานั้นเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นบ้านของมีร์ซา มุซาชาวบาบี เป็นที่พักอาศัยขนาดย่อมที่สุดตั้งอยู่ในย่านคาร์ค^[2] ในละแวกริมฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ ซึ่งครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์ย้ายไปอาศัยก่อนที่พระองค์จะกลับมาจากโครตีสถาน บัดนี้กลายเป็นศูนย์รวมของผู้แสวงหา ผู้มาเยือนและผู้แสวงบุญจำนวนมาก รวมถึงชาวเคิร์ด ชาวเปอร์เซีย ชาวอาหรับและชาวเติร์กที่มาจากศาสนาอิสลาม ศาสนายิวและศาสนาคริสต์ ยิ่งไปกว่านั้นบ้านหลังนี้ยังกลายเป็นเขตคุ้มครองของจริง ที่บรรดาเหยื่อของความอยุติธรรมของตัวแทนอย่างเป็นทางการของรัฐบาลเปอร์เซียหนีมาหาเป็นนิตย ด้วยความหวังว่าจะได้รับการเยียวยาการประทุษร้ายที่ตนได้ทนทุกข์

57

ในเวลาเดียวกันการทะเลาะวิวาทของบาบีชาวเปอร์เซีย ซึ่งจุดหมายเพียงประการเดียวของพวกเขาคือการได้พบพระบาฮาอุลลาห์ ได้ขยายสายธารของผู้มาเยือนที่หลังไหลผ่านประตูบ้านที่ต้อนรับขับสู้ของพระองค์, เมื่อกลับไปยังประเทศบ้านเกิดกับพยานหลักฐานสุดคณานับทั้งที่เป็นวาจาและลายลักษณ์อักษร ที่ยืนยันอำนาจและความรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่เรื่องขึ้นมาอยู่ตลอด พวกเขาไม่มีทางเลือกในการหนุนาการขยายตัวและความก้าวหน้าของศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่อีกครั้งได้อย่างมโหฬาร, ลูกพี่ลูกน้องสี่คนและลูกพี่ลูกน้องมารดาของพระบ็อบฮาจี มีร์ซา ซียิด โมฮัมหมัด, นัดดาของกษัตริย์พีท อาลี ชาห์ผู้ชื่นชมหาเฮเร่อย่างสุดใจสมญานามว่า วารอกา โทร์ เรชวาน, มุลลา โมฮัมหมัดเด กออินีผู้แก้ไขสมญานามว่านาบิลเล อัคบาร์, มุลลา ซาเดเค โคราซาฮีผู้ชื่อดังอยู่แล้วสมญานามอิสโมลลาโฮล อัสดัค ซึ่งเคยถูกประหารอย่างอดสูกับโคดสที่ชีราซ, มุลลา บาเกอร์หนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต, ซียิด (มีร์ซา) อาซัดโดลาห์สมญานามว่าดายาน, ซียิด จาวาดเด คาบิลาฮีผู้เป็นศิษย์, มีร์ซา โมฮัมหมัด ฮาซานและมีร์ซา โมฮัมหมัด ฮุสเซนซึ่งต่อมาได้รับสมญานามอย่างไม่มีลูกลิมว่าสุลต่านโนซ โซฮาดาและมาห์บูโบซ โซฮาดา (ราชันของผู้สละชีวิตและผู้เป็นที่รักยิ่งของผู้สละชีวิต), มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย นารีซึ่งลูกสาวของเขาภายหลังต่อมาสมรสกับพระอับดุลบาฮา, ซียิด อิสมาอิลเล ชาวอร์ผู้ไม่มีลูกลิม, ฮาจี เซก โมฮัมหมัดซึ่งพระบ็อบให้สมญานามว่านาบิล, มีร์ซา ออกอเย มูเนร์ผู้เชี่ยวชาญสมญานามอิสโมลลาโฮล มูนิบ, ฮาจี โมฮัมหมัด ทากีผู้ทนทุกข์ทรมานมายาวนานสมญานามอัยยิบ, มุลลา เซโนล ออบเต็นสมญานามเซโนล โมการราบินซึ่งจัดว่าเป็นโมฆาฮิดผู้เป็นที่ชื่นชมนับถืออย่างสูง ทั้งหมดนี้ถูกนับอยู่ในหมู่ผู้มาเยือนและเพื่อนสาวที่ข้ามธรณีประตูของพระองค์เข้ามา ได้ยลความอัปมงคลของราชศักดิ์ดาของพระองค์แวบหนึ่ง และสื่อสารอิทธิพลสร้างสรรค์ออกไปกว้างไกล เป็นอิทธิพลที่ซึมซาบอยู่ในพวกเขาโดยการสัมผัสกับจิตวิญญาณของพระองค์, มุลลา โมฮัมหมัดเด ซารานดี สมญานามนาบิล อาซาม ผู้นำจะจัดว่าเป็นกวีเกียรติยศของพระองค์ เป็นผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์และสาวกที่ไม่รู้จักอ่อนล้าของพระองค์ ได้เข้ามาสมทบกับคณะผู้ถูกเนรเทศแล้ว และได้เริ่มต้นการเดินทางเป็นลำดับอย่างตรากตรำและยาวนานไปยังเปอร์เซียเพื่อส่งเสริมศาสนาของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา

58

แม้แต่พวกที่เคยแอบอ้างสิทธิ์ด้วยความเบาปัญญาและความบังอาจในแบกแดด คาบิลา โกม คาซาน ทาบรีซ และเตหะราน และใช้ชื่อว่า "พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะสำแดงให้เห็นชัด" พวกเขาส่วนใหญ่ถูกสังขยาตญาณพาไปแสวงหาพระบาฮาอุลลาห์ สารภาพความหลงผิดและวิงวอนขอการอภัยจากพระองค์, เมื่อเวลาผ่านไปผู้หลบหนีทั้งหลายที่ถูกขับด้วยความกลัวการถูกประหารอยู่ตลอด ได้แสวงหาความปลอดภัยกว่ากับภรรยาและลูก ในการอยู่ใกล้ชิดกับพระผู้ซึ่งได้กลายเป็นศูนย์ให้สมาชิกของชุมชนที่ยังยากอย่างหนักมารวมตัวกันสนับสนุน, เมื่อเผชิญกับเกียรติภูมิของพระบาฮาอุลลาห์ที่ทวีขึ้น ชาวเปอร์เซียที่มีเกียรติคุณสูงทั้งหลายที่ใช้ชีวิตอยู่ในการถูกเนรเทศ ได้มานั่ง ณ แทบเท้าของพระองค์โดยไม่คำนึงถึงความพอประมาณและความสุขุมและ

[1] บ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ถือเป็นสถานที่แสวงบุญลำดับสองของบาไฮถัดจากพระสถูปศักดิ์สิทธิ์ที่อิสราเอล

[2] คาร์คคือส่วนหนึ่งของดินแดนบาไบลอนโบราณ ชีวิตช่วงนี้ของพระบาฮาอุลลาห์บรรลุคำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิลที่กล่าวไว้ใน ไมคาห์ 4:10 ว่า "...เจ้าจะออกไปจากเมือง และเจ้าจะอาศัยอยู่ในท้องทุ่งและเจ้าจะไปยังบาไบลอน ที่นั่นเจ้าจะได้รับการปลดปล่อย ที่นั่นพระผู้เป็นนายจะไถ่เจ้าจากมือของศัตรูทั้งหลายของเจ้า" กล่าวคือพระบาฮาอุลลาห์ออกจากเมืองเตหะราน/แบกแดด พระองค์ไปยังบาไบลอน (แบกแดดคือบาไบลอนโบราณ) พระองค์ถอนตัวไปอยู่ในท้องทุ่งในโครตีสถานสองปี ที่แบกแดดนี้พระองค์ได้รับการปลดปล่อยพ้นจากศัตรูในเปอร์เซีย

ลิมส์ศักดิ์ศรีของตน และซึ่มซึบจิตวิญญาณและอัจฉริยภาพของพระองค์ระดับหนึ่งตามขีดความสามารถของแต่ละคน, บางคนก็ทะเยอทะยานกว่าในหมู่พวกเขา เช่น อับบาส มีร์ซาโอรสของกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ซึ่งเป็นวาซีร์ เนซาม, และมีร์ซา มัลคัม ซาน อีกทั้งเจ้าหน้าที่บางคนของรัฐบาลต่างประเทศ ได้พยายามด้วยความสายตาสั้นที่จะได้มาซึ่งการสนับสนุนและช่วยเหลือจากพระองค์เพื่อส่งเสริมแผนการที่ตนเก็บไว้ในใจ เป็นแผนการที่พระองค์ประณามอย่างรุนแรงโดยไม่ลังเล, ผู้แทนของรัฐบาลอังกฤษตอนนั้นนายพันเซอร์อาโนลด์ เบอโรว เคมบอลซึ่งเป็นกงสุลใหญ่ประจำแบกแดด ไซว่าจะไม่ตระหนักในฐานะที่พระบาฮาอุลลาห์ครองอยู่เวลานั้น, โดยการติดต่อกันทางจดหมายกับพระองค์อย่างเป็นทางการเป็นมิตร ตามที่พระบาฮาอุลลาห์เองให้การยืนยัน เขาเสนอให้สถานภาพความเป็นพลเมืองอังกฤษเพื่อคุ้มครองพระองค์ มาเยี่ยมพระองค์ด้วยตนเอง และตกปากรับคำที่จะสื่อสารใดๆ ที่พระองค์ต้องการส่งไปถึงพระราชินีวิกตอเรีย, เขาถึงกับแสดงความพร้อมที่จะเตรียมการย้ายที่พักอาศัยของพระองค์ไปอยู่ที่อินเดียหรือที่ใดก็ตามที่พระองค์ตกลง พระบาฮาอุลลาห์ไม่รับข้อเสนอแนะนี้และเลือกที่จะอาศัยอยู่ในอาณาเขตของสุลต่านแห่งตุรกี, และในที่สุดระหว่างปีสุดท้ายที่พระบาฮาอุลลาห์พักอาศัยอยู่ในแบกแดด ผู้ว่าการนามิค พาซาซึ่งประทับใจในท่าทางของผู้คนมากมายที่แสดงความชื่นชมนับถือและความเคารพพระองค์ ได้มาเยี่ยมพระองค์เพื่อให้การสรรเสริญเป็นการส่วนตัวแก่พระผู้ชนะหัวใจและวิญญาณของบรรดาผู้ที่ได้พบพระองค์อย่างสะดุดตา, ความนับถือที่ผู้ว่าการมีอยู่ในใจต่อพระองค์ ผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็นหนึ่งในแสงสว่างแห่งยุคนี้ลึกซึ้งถึงขนาดว่า หลังจากที่ได้รับคำสั่งติดต่อกันห้าครั้งจาก อาลี พาซา (นายกรัฐมนตรี) เป็นเวลาสามเดือน เขาถึงจะมาแจ้งให้พระบาฮาอุลลาห์ทราบว่า เป็นความต้องการของรัฐบาลตุรกีให้พระบาฮาอุลลาห์มุ่งหน้าไปยังเมืองหลวง, ในโอกาสหนึ่งที่พระองค์ส่งพระอับดุลบาฮาและออกอเย คาลิมเป็นตัวแทนไปเยี่ยมนามิค พาซา เขาได้ให้การต้อนรับขับสู้ทั้งสองด้วยพิธีที่พิถีพิถันถึงขนาดรองผู้ว่าการกล่าววาทะที่ตนรู้มาไม่เคยมีผู้มีชื่อเสียงคนใดในแบกแดดเคยได้รับการรับรองที่อบอุ่นและมีมารยาทเช่นนี้จากผู้ว่าการคนใด, สุลต่านอับดุล มาจิตเองรู้สึกประทับใจต่อรายงานที่นายกองที่ ได้รับเกี่ยวกับพระบาฮาอุลลาห์จากผู้ว่าการแบกแดดสองคนต่อเนื่องกัน (นี่คือการให้การยืนยันส่วนตัวของรองผู้ว่าการต่อพระบาฮาอุลลาห์เอง) จนเขาไม่ยอมเห็นชอบอย่างคงเส้นคงวากับการขอร้องจากรัฐบาลเปอร์เซียให้ส่งมอบตัวพระบาฮาอุลลาห์ให้แก่ผู้แทนของตน หรือไม่ก็สั่งการเนรเทศพระองค์ออกไปนอกอาณาเขตของตุรกี [1]

59

ไม่เคยมีโอกาสดีก่อนนี้ตั้งแต่เริ่มต้นศาสนาใหม่นี้ ไม่แม้กระทั่งในสมัยที่พระบ็อบได้รับการเชงชองด้วยการปรบมือต้อนรับโดยประชาชนที่ศรัทธาแรงในอิสฟาฮาน ทาบรีซและเซห์ริค ที่ผู้อรธาธิบายศาสนาคคนใดเคยขึ้นมาชี้ชื่อเสียงในจิตใจของสาธารณชนสูงเช่นนี้ หรือมีอิทธิพลที่กว้างไกลและแรงฤทธิ์เช่นนี้ในแวดวงของผู้ชื่นชมที่หลากหลาย, แม้พระบาฮาอุลลาห์จะมีอิทธิพลโน้มนำอย่างไม่เคยมีมาก่อนในยุคต้นของศาสนาขณะที่ทรงอาศัยอยู่ในแบกแดด ขอบเขตอิทธิพลโน้มนำของพระองค์ในเวลานั้นก็ยังไม่มากนัก เมื่อเทียบกับระดับความโด่งดังที่ศาสนาได้มาโดยแรงบันดาลใจโดยตรงของศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระองค์ทั้งในทวีปยุโรปและอเมริกา ณ สิ้นสุดของยุคเดียวกันนั้น

60

[1] หลังจากอาณาจักรธรรมของพระบาฮาอุลลาห์แพร่อิทธิพลจากแบกแดดเข้าไปจุดไฟของศาสนาใหม่ที่มอดไปแล้วให้ลุกขึ้นมาอีกครั้งในเปอร์เซีย รัฐบาลเปอร์เซียเห็นความจำเป็นโดยด่วนที่จะต้องสกัดอาณาจักรธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ไม่ให้แพร่อิทธิพลซึ่มลึกเข้าไปทั่วประเทศ จึงพยายามกดดันให้ส่งตัวพระองค์กลับมายังเปอร์เซียเพื่อจะได้จับพระองค์ขังคุก เมื่อไม่ได้ก็พยายามกดดันให้มีการเนรเทศพระองค์ให้ไกลออกไปจากเปอร์เซียยิ่งขึ้น *The Centenary Statement on Bahá'u'lláh*, note 68 กล่าวว่า "การผสมผสานของสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ไม่ธรรมดา ทำให้บรรดาเจ้าหน้าที่ส่วนกลางในคอนสแตนติโนเปิ้ลเห็นอกเห็นใจพระบาฮาอุลลาห์เป็นพิเศษ และต้านทานแรงกดดันจากรัฐบาลเปอร์เซีย ผู้ว่าการแบกแดดนามิค พาซา ได้เขียนถึงเมืองหลวงอย่างกระตือรือร้นเกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอและอิทธิพลของผู้ถูกเนรเทศชาวเปอร์เซียที่เลื่องชื่อนี้ สุลต่านอับดุล อาซีซพบว่ารายงานทั้งหลายดังกล่าวกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น เพราะถึงแม้ว่าเขาจะเป็นพระเจ้ากาหลิบของอิสลามนิกายซุนนี เขาก็ถือว่าตนเองเป็นผู้แสวงหาด้านญาณ ที่สำคัญพออีกทางหนึ่งคือปฏิบัติกริยาของนายกรัฐมนตรีของเขาชื่ออาลี พาซา สำหรับนายกรัฐมนตรีผู้เป็นนักศึกษาภาษาและวรรณกรรมเปอร์เซียที่เชี่ยวชาญ และใครจะเป็นผู้ทำให้การบริหารของรัฐบาลตุรกีทันสมัย พระบาฮาอุลลาห์ดูเหมือนเป็นผู้ที่นำเห็นอกเห็นใจอย่างยิ่ง ไม่มีข้อสงสัยว่าความเห็นอกเห็นใจและความน่าสนใจที่ผสมผสานกันนี้ พาให้รัฐบาลออกโตมามานเชิญพระบาฮาอุลลาห์มายังเมืองหลวง แทนที่จะส่งพระองค์ไปยังศูนย์ที่ห่างไกลกว่า หรือส่งมอบพระองค์ให้กับเจ้าหน้าที่เปอร์เซียที่กำลังเร่งเร้า"

ไม่มีที่ใดสาริตการเรื่องอิทธิพลขึ้นมาของพระบาฮาอุลลาห์ได้ดีไปกว่าในความสามารถของพระองค์ ที่จะขยายมุมมองและเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยใจคอของชุมชนบาบีที่พระองค์เป็นสมาชิกคนหนึ่ง, แม้ว่าพระองค์เองจะได้ชื่อว่าเป็นบาบีคนหนึ่ง แม้ว่าข้อกำหนดในคัมภีร์บาฮียันยังถือว่าผูกมัดและละเมิดไม่ได้ พระองค์ก็สามารถพร่ำสอนมาตรฐานซึ่งถึงแม้ไม่ใช่สิ่งที่เข้ากันไม่ได้กับความเชื่อหลักของคัมภีร์บาฮียัน ก็มีจริยธรรมสูงกว่าลัทธิธรรมที่สูงส่งที่สุดที่ยุคศาสนาบาบีสถาปนาไว้, ยิ่งไปกว่านั้นสังฆกรรมมูลฐานที่เป็นประโยชน์ทั้งหลายที่พระบ็อบกล่าวสนับสนุน ที่เคลือบคลุม ถูกละเอียดหรือบิดเบือน ก็ได้รับการอธิบายให้กระจ่างโดยพระบาฮาอุลลาห์ ได้รับการยืนยันอีกครั้งและซึมซาบเข้าไปใหม่ในชีวิตที่รวมเข้าด้วยกันเป็นชุมชน และเข้าไปในวิญญาณของบุคคลที่ประกอบกันเป็นชุมชนนั้น, การแยกศาสนาบาบิออกจากกิจกรรมการเมืองทุกรูปแบบ จากกลุ่มและสมาคมลับทั้งหมด, การเน้นหลักการไม่ใช่ความรุนแรง ความจำเป็นในการเชื่อฟังอำนาจที่เป็นทางการอย่างเคร่งครัด การห้ามการปลุกกระดมทุกรูปแบบ การนินทา การแก้แค้นและการโต้เถียง, การเน้นความมีศีลธรรม ความเมตตา ความถ่อมตัวและความเคร่งศาสนา ความสุจริตใจและวาจาสัตย์ ความบริสุทธิ์ทางเพศและความซื่อสัตย์ ความยุติธรรม ซันติ การเข้าสมาคม ไม่ตรีจิตและความกลมเกลียว การได้มาซึ่งศิลปะและวิทยาศาสตร์ การเสียสละตนเองและการปล่อยวาง ความอดทน ความแน่วแน่และการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ทั้งหมดนี้ประกอบกันเป็นลักษณะเด่นของประมวลจริยธรรมของการปฏิบัติตน ซึ่งคัมภีร์ ตำราและสารที่เปิดเผยโดยปากกาที่ไม่อ่อนล้าของพระบาฮาอุลลาห์ในระหว่างปีเหล่านั้น เป็นพยานอย่างแน่ชัด

61

พระบาฮาอุลลาห์เองทรงลิขิตถึงลักษณะและผลที่ตามมาจากความตรากตรำของพระองค์ระหว่างช่วงเวลานั้นว่า *“โดยความช่วยเหลือของพระผู้เป็นเจ้า กรุณาธิคุณและความปรานีสวรรค์ของพระองค์ เราได้เปิดเผยวจนะของเราเราว่ากับท่าฟน และส่งไปยังส่วนต่างๆ ของโลก เราได้เคียวเคียวมวลมนุษย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งประชาชนเหล่านี้ โดยคำปรึกษาที่ฉลาดและคำตักเตือนด้วยความรักของเรา และห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าร่วมการปลุกกระดม ทะเลาะโต้เถียงหรือขัดแย้งกัน, สืบเนื่องมาจากสิ่งนี้และโดยกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้า ความดีด้นและความเบาปัญญาถูกเปลี่ยนเป็นความเคร่งศาสนาและปัญญา และอาวุธแห่งสงครามถูกเปลี่ยนเป็นเครื่องมือแห่งสันติภาพ”* พระอับดุลบาฮาทรงยืนยันว่า *“หลังจากที่กลับมา (จากโซเลมานนีเยห์) พระบาฮาอุลลาห์พยายามอย่างหนักในการอบรมและฝึกฝนชุมชนนี้ ปฏิรูปกริยามารยาท กำกับควบคุมกิจการและฟื้นฟูโชคชะตาของชุมชนนี้ จนในเวลาไม่นานความยุ่งยากและการทำอันตรายหมดไป ความสงบและความสบายใจที่สุดเข้ามาครองหัวใจของมนุษย์ทั้งหลาย”* และเช่นกัน *“เมื่อรากฐานเหล่านี้ได้รับการสถาปนาอยู่ในหัวใจของประชาชนเหล่านี้ พวกเขาทุกแห่งหันมาตัวในลักษณะที่ในการประเมินของบรรดาผู้ที่มีอำนาจรัฐ พวกเขามีชื่อเสียงในด้านอุปนิสัยใจคอที่ยึดมั่นในศีลธรรม หัวใจที่แน่วแน่ แรงจูงใจที่บริสุทธิ์ การกระทำที่นำสรรเสริญ และการปฏิบัติตนที่เป็นเลิศ”*

62

ลักษณะอันประเสริฐของคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ที่เสนอให้พิจารณาระหว่างช่วงเวลานั้น อาจสาริตให้เห็นได้ดีที่สุดในวาทะดังต่อไปนี้ที่พระองค์แสดงต่อเจ้าหน้าที่รัฐผู้หนึ่งที่รายงานพระองค์สมัยนั้นว่า เพราะความอหิศต่อพระองค์ที่ผู้ทำความชั่วร้ายคนหนึ่งแสดงตัว เขาจึงสงสัยที่จะทำการลงโทษที่อาชญากรผู้นั้นควรได้รับ วาทะของพระองค์นั้นคือ *“จงบอกเขาว่า ไม่มีใครในโลกนี้สามารถกล่าวอ้างความสัมพันธ์ใดๆ กับเรา เว้นแต่ผู้ที่เอาเยี่ยงอย่างเราในการกระทำและการปฏิบัติตนทั้งหมดของเขา ในลักษณะที่ประชาชนทั้งหมดบนพิภพจะไม่สามารถขัดขวางพวกเขามิให้ทำและพูดสิ่งที่เหมาะที่ควร”* พระองค์ประกาศเพิ่มเติมต่อเจ้าหน้าที่รัฐนั้นว่า *“น้องชายคนหนึ่งของเรามีวิชา มุขานี้ ซึ่งมาจากพ่อแม่เดียวกันกับเราและอยู่กับเรามาตั้งแต่วัยเด็กน้อย หากเขากระทำการที่ขัดกับผลประโยชน์ของรัฐหรือศาสนา และความผิดของเขาเป็นที่พิสูจน์ในสายตาของท่าน เราจะยินดีและขอขอบคุณการกระทำของท่านหากท่านมัดมือของเขาและโยนเขาลงไปในแม่น้ำให้จมน้ำตาย โดยไม่รับพิจารณาการวิงวอนจากผู้ใดในนามของเขา”,* ที่เกี่ยวโยงกันอีกตอนหนึ่ง ด้วยทรงปรารถนาที่จะเน้นการประณามอย่างแรงต่อการกระทำทุกอย่างที่รุนแรง พระองค์ลิขิตว่า : *“เป็นที่ยอมรับได้มากกว่าในสายตาของเราที่บุคคลหนึ่งจะทำร้ายบุตรชายคนหนึ่งหรือญาติคนหนึ่งของเราเอง แทนที่จะทำอันตรายวิญญาณดวงใด”*

63

นาบิลเขียนพรรณนาจิตวิญญาณที่ให้แรงบันดาลใจแก่ชุมชนบาบีที่ได้รับการปฏิรูปในแบกแดดว่า *“ส่วนใหญ่ของผู้ที่มาล้อมรอบพระบาฮาอุลลาห์ ใช้ความระวังระไวในการชำระวิญญาณของตนให้บริสุทธิ์และวิสุทธิถึงขนาดว่า พวกเขาจะไม่ยอมให้ถ้อยคำใดผ่านริมฝีปากของตนที่อาจไม่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า หรือกระทำการที่อาจขัดกับความยินดีของพระผู้เป็นเจ้า”* นาบิลเล่าว่า *“แต่ละคนได้ทำสัญญากับเพื่อนสาวกคนหนึ่งของตนว่า พวกเขาตกลงที่จะตักเตือนกันและกัน และถ้าจำเป็นจะลงโทษเขียนตีฝ่าเท่าที่จำเป็นและกัน*

จำนวนครั้งมากน้อยตามสัดส่วนของความร้ายแรงของการละเมิดมาตรฐานอันสูงส่ง ที่ตนได้สาบานว่าจะถือปฏิบัติ” ในการพรรณนาความศรัทธาที่แรงกล้าของพวกเขา นาบิลกล่าวว่า “จนกว่าผู้กระทำผิดจะได้รับการลงโทษที่ตนร้องขอ เขาจะไม่ยอมกินหรือดื่ม”

64

การเปลี่ยนแปลงโดยสมบูรณ์ที่วณะของพระบาฮาอุลลาห์ที่เป็นวาจาและพระลิขิต ได้ก่อให้เกิดกับมุมมองและอุปนิสัยใจคอของสหายทั้งหลายของพระองค์ เสมอกับความอุทิศตนที่ร้อนแรงที่ความรักของพระองค์จัดในวิญญาณของพวกเขา, ความศรัทธาที่แรงกล้าและความร้อนแรงที่ทัดเทียมกับความไฟแรงที่เคยเปล่งแสงจ้าในอกของสาวกทั้งหลายของพระองค์ในขณะที่ต้ออกดีใจที่สุด บัดนี้ได้จับหัวใจของบรรดาผู้ถูกเนรเทศในแบกแดดและกระตุ้นชีวิตทั้งหมดของพวกเขา, ในการพรรณนาความอุดมผลของการฟื้นฟูจิตวิญญาณที่มีพลังมหาศาลนี้ นาบิลเขียนไว้ว่า “ทุกคนมาและคลั่งไคล้ไปกับสุนทรียะแห่งรุ่งเช้าแห่งการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์จนข้าพเจ้าคิดว่า ทุกหนามแตกออกเป็นกอดอกไม้ และทุกเมล็ดให้ผลเก็บเกี่ยวสุดคณานับ” ผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์คนเดียวกันนั้นบันทึกไว้ว่า “ห้องในบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่สำรองไว้สำหรับการรับรองบรรดาผู้มาเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์ แม้ว่า จะทรุดโทรมและกินอายุใช้งาน ก็ทัดเทียมกับสวรรค์ที่ประเสริฐสุดโดยการถูกย่ำด้วยการย่างเท้าที่วิสุทธิของพระผู้เป็นที่รักยิ่ง ถึงหลังคาจะต่ำแต่ก็ดูเหมือนจะเอื้อมถึงดวงดาว และแม้ว่าจะอ้อวอดได้แต่เก้าอี้ยาวตัวเดียวที่ออกแบบจากกิ่งปาล์ม ซึ่งพระผู้เป็นกษัตริย์แห่งนามทั้งหลายทรงนั่งเป็นนิตย์ ห้องนี้ก็เป็นราวกับแม่เหล็กดึงดูดหัวใจของเจ้าชายทั้งหลายเข้ามา”

65

ห้องรับรองเดียวกันนี้เองที่แม้จะเรียบง่ายไม่ประณีต ก็ทำให้โซจาโอด ไตวเลห์หลงเสน่ห์จนเขาแสดงเจตนาต่อบรรดาเพื่อนเจ้าชายด้วยกันว่า จะสร้างห้องเหมือนกันในบ้านของตนในคาเซเมน, เป็นที่รายงานว่ามีเมื่อทรงทราบเจตนาที่พระบาฮาอุลลาห์ยิ้มและพูดความรู้สึกนึกคิดว่า “เขาน่าจะสร้างห้องที่ดูภายนอกเหมือนกันอย่างแท้จริงกับห้องหลังคาต่ำที่ทำด้วยโคลนและฟางกับสวนขนาดจิ๋วนี้ แล้วความสามารถของเขาที่จะเปิดประตูแห่งจิตวิญญาณของบ้านนี้ที่นำไปสู่ภพที่ซ่อนเร้นทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าละ?” ในการพรรณนาบรรยากาศที่แผ่ซ่านในห้องรับรองนั้น เจ้าชายอีกคนหนึ่งเซโรน ออบเติน ชาน พิคโครต ไตวเลห์ได้ยืนยันว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร หากเรื่องทุกซอกซี้ดทั้งปวงในโลกอัดแน่นอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะเรื่องทุกซอกซี้ดเหล่านั้นจะหายไปหมดเมื่อได้อยู่กับพระบาฮาอุลลาห์ นั่นเป็นราวกับว่าข้าพเจ้าได้เข้าไปในสวรรค์เอง”

66

งานฉลองที่เบิกบานที่สหายเหล่านี้จัดให้เป็นเกียรติแก่พระผู้เป็นที่รักยิ่งเป็นประจำต่างๆ ที่ตนมีรายได้ไม่น้อยนิด, การชุมนุมจนตึกดินที่พวกเขาสรรเสริญพระบิบบ โคดุดสและพระบาฮาอุลลาห์เป็นเสียงดังด้วยบทอธิษฐาน บทกวีและเพลง การยกย่อง, การถือศีลอดที่พวกเขาถือปฏิบัติ การสวดอธิษฐานต่อเนื่อง ความฝันและนิมิตที่จุดไฟในวิญญาณของพวกเขา และพวกเขาเล่าให้กันฟังด้วยความตื่นเต้นอย่างไม่มีขีดจำกัด, ความกระตือรือร้นที่บรรดาผู้รับใช้พระบาฮาอุลลาห์ไปทำธุระให้พระองค์ คอยเฝ้าปรนนิบัติดูแลสิ่งจำเป็นของพระองค์ หัวหนึ่งสัตว์บรรจุน้ำขนาดหนักสำหรับการชำระและใบหน้าของพระองค์และเพื่อจุดประสงคอื่นในบ้าน, การกระทำที่ไม่สุ่มของพวกเขอบางครั้งบางครั้งในขณะที่ยังมีชีวิต การแสดงความพิศวงและชื่นชมที่ถ้อยคำและการกระทำของพวกเขาปลูกในประชาชน ที่แทบไม่เคยเป็นพยานต่อการสาธิตความปิติในศาสนาและความอุทิศตนต่อบุคคลดังกล่าว เหล่านี้และอื่นๆ อีกมากมายจะสัมพันธ์ตลอดกาลกับประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาที่ไม่มิลินี่ ที่คั่นระหว่างชั่วโมงกำเนิดและการประกาศการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ในช่วงเวลาก่อนการออกจากแบกแดดของพระองค์

67

มีเกร็ดประวัติมากมายที่น่าประทับใจที่เล่าโดยผู้คนที่ได้เข้ามาสัมผัสกับพระบาฮาอุลลาห์โดยตรงด้วยหน้าทีความบังเอิญหรือความชอบในระหว่างปีที่นำต้นต้นใจเหล่านี้, มีคำให้การยืนยันที่ซึ่งใจมากมายจากบรรดาผู้เห็นเหตุการณ์ที่มีเอกสิทธิ์ในการจ้องมองใบหน้าของพระองค์ สังเกตการเดินของพระองค์ หรือได้ยินการพูดความรู้สึกนึกคิดของพระองค์โดยบังเอิญ ขณะที่พระองค์เดินไปตามลูและถนนต่างๆ ในเมือง หรือเดินกลับไปกลับมาบนริมฝั่งแม่น้ำ, มีคำให้การยืนยันที่ซึ่งใจมากมายจากบรรดาผู้บูชาที่เฝ้าดูพระองค์สวดมนต์ในสุเหร่า จากคนขอทาน คนป่วย คนชราและคนโชคร้ายที่พระองค์ช่วยเหลือ รักษา สนับสนุนและปลอบประโลม, จากผู้มาเยือนที่มีตั้งแต่เจ้าชายที่ล้าพองที่สุดไปจนถึงขอทานที่ต่ำชั้นที่สุด ที่ข้ามธรณีประตูเข้ามานั่ง ณ แทบเท้าของพระองค์, จากพ่อค้า ช่างฝีมือ และเจ้าของร้านค้าที่คอยรับใช้และจัดหาสิ่งจำเป็นประจำวันให้แก่พระองค์ จาก

บรรดาผู้พิศตต่อพระองค์ที่สังเกตเห็นเครื่องหมายแห่งความรุ่งโรจน์ที่ซ่อนเร้นของพระองค์ จากบรรดา
ปรปักษ์ที่ทั้งงั้นหรือกลายเป็นปรปักษ์เพราะอำนาจของวาหะและความรักที่อบอุ่นของพระองค์ จาก
นักบวชและฆราวาส คนชั้นสูงและผู้มีวิชา ที่มาวิงวอนพระองค์ด้วยเจตนาที่จะทำลายอำนาจพระองค์ หรือ
ทดสอบความรู้ของพระองค์ หรือไต่สวนคำกล่าวอ้างของพระองค์ หรือสารภาพข้อบกพร่องของตน หรือ
ประกาศการเปลี่ยนมานับถือศาสนาที่พระองค์อ้าแขนรับ

68

จากคลังแห่งความทรงจำที่ล้ำค่าดังกล่าว เพียงพอสำหรับจุดประสงค์ที่จะอ้างถึงเพียงกรณีหนึ่ง คือกรณีของ
หนึ่งในบรรดาคนรักที่ศรัทธาแรงของพระองค์ ผู้เป็นชาวเมืองชาวอเริห์ชื่อซียิด อิสมาอิล สมญานามว่าซาบีห์
(การพลี) ซึ่งแต่ก่อนเป็นนักบวชที่มีชื่อ เป็นคนขริม มีสมาธิ และตัดขาดสายสัมพันธ์ทางโลกทั้งหมด, งานที่
กำหนดให้ตนเองที่เขาภูมิใจคือการกวาดทางเข้าบ้านที่พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่, โดยการถอดผ้าโปกศีรษะสี
เขียวซึ่งเป็นตราสัญลักษณ์ของเชื้อสายที่ศักดิ์สิทธิ์ของตน ตอนย่ำรุ่งด้วยความอดทนอย่างไม่รู้สิ้นเขาจะเก็บเศษ
หินที่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขาอย่างเท่าเทียม จะเป่าฝุ่นออกจากซอกกำแพงที่ติดกับประตูบ้านนั้น จะเก็บ
รวบรวมสิ่งที่กวาดมาไว้ในรอยพับของเสื้อคลุมของตน และด้วยไมยอมทิ้งสิ่งที่เก็บกวาดมาให้แก่คนอื่นย่ำ เขา
จะหอบมันไปไกลถึงริมฝั่งแม่น้ำและโยนลงไปใต้น้ำ, ในที่สุดเมื่อไม่สามารถบรรลุมหาสมุทรแห่งความรักที่ขาด
ขาดอยู่ในวิญญานของตน หลังจากที่ไมกินไมนอนเป็นเวลาสี่สัปดาห์และให้การรับใช้ที่ใจรักเป็นครั้งสุดท้าย วัน
หนึ่งเขาไปที่ริมฝั่งแม่น้ำบนถนนไปคาเซเมน ชำระมือและใบหน้า นอนลงบนหลัง หันหน้าไปหาแบกแดด เชือด
คอตัวเองด้วยมีดโกน วางใบมีดโกนไว้บนอกแล้วหมดลมหายใจ (ฮ.ศ.1275) [1]

69

เขาหาใช่เป็นเพียงคนเดียวที่คิดจะทำและมุ่งมั่นที่จะดำเนินการดังกล่าว คนอื่นๆ ก็พร้อมที่จะทำตามหากพระบา
ฮาอุลลาห์ไม่ขวางไว้ทัน และส่งบรรดาผู้ลี้ภัยที่อาศัยอยู่ในแบกแดดให้กลับไปยังดินแดนบ้านเกิดทันที, เมื่อ
พิสูจนเป็นที่แน่นอนว่าซาบีห์ตายด้วยมือของตนเอง เจ้าหน้าที่รัฐทั้งหลายไม่อาจไม่สนใจศาสนาที่มีพระผู้นำที่
สามารถบันดาลใจความอุทิศตนที่หาได้ยาก และมีอิทธิพลควบคุมหัวใจของคนรักทั้งหลายของพระองค์ดังกล่าว
โดยสมบูรณ์, เมื่อทราบถึงความหวั่นวิตกที่เหตุการณ์ตอนนั้นปลุกขึ้นมาในบางย่านของแบกแดด เป็นที่รายงาน

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.101-3 กล่าวว่า "ซียิด อิสมาอิล ชาวอเริห์ เป็นบุรุษที่มีจิตศรัทธา
และเป็นที่ชื่นชมนับถือสำหรับความเคร่งศาสนาและการปฏิบัติตนที่ซื่อตรง วิชาและความรู้ เขาเปลี่ยนมานับ
ถือศาสนาใหม่ในช่วงต้นของภารกิจของพระบ๊อบ ได้พบพระองค์ในบ้านของอิหม่ามโฆมาห์แห่งอิสฟาฮัน และอยู่
ตอนที่พระบ๊อบเปิดเผยคำอธิบายซูรีห์แห่งวัลอาร์ส, ความรวดเร็วที่พระบ๊อบลิขิตสารที่ยาวนั้น และพลังของวาหะ
ของพระองค์ขณะที่ทรงอ่านออกเสียงบางวรรคของสารนั้นต่อหน้านักบวชเดนมืดจำนวนหนึ่ง จับจิตจับใจของซา
บีห์ผู้ซึ่งกลายเป็นหนึ่งในสาวกที่อุทิศตนของพระองค์, หนึ่งในทศวรรษต่อมาซาบีห์มาที่แบกแดดและได้พบพระบา
ฮาอุลลาห์...ซาบีห์ได้รับการเชิญโดยพระบาฮาอุลลาห์ให้ทานอาหาร แต่ด้วยความถ่อมตนและจริงจังที่สุดเขา
ขอรับส่วนแบ่งของอาหารทางจิตวิญญานแทนโดยความอารีของพระองค์จากคลังที่มองไม่เห็นของความรู้ของ
พระองค์, ด้วยทรงชื่นชอบคำขอร้องของซาบีห์ พระบาฮาอุลลาห์เรียกตัวเขามาตั้งต่อหน้าพระองค์และเงี่ยหูฟัง
วจาของพระองค์ เป็นวจาแห่งอำนาจและนำพรอันประเสริฐซึ่งเปี่ยมไปด้วยนัยสำคัญทางจิตวิญญาน และตาม
การยืนยันของพระบาฮาอุลลาห์ไม่มีใครสามารถพรรณนา

โดยการฟังวาหะของพระบาฮาอุลลาห์ในวันนั้น ซาบีห์ถูกเปลี่ยนแปลงและภพแห่งจิตวิญญานถูกเปิดต่อดวงตา
ของเขา หลังจากการพบกันนี้เขาคงอยู่ในสภาวะของความมัวเมาทางจิตวิญญาน อุทิศตนทั้งหมดต่อพระบาฮา
อุลลาห์ ความรักของเขาสำหรับพระองค์แรงกล้าขึ้นในแต่ละวันที่ผ่านไป... ในที่สุดเขาไปถึงสภาวะที่เขาไม่กิน
หรือดื่ม เป็นเวลาสี่สัปดาห์ที่เขาละเว้นอาหาร, สุดท้ายแล้วด้วยไม่สามารถหยุดยั้งพลังอำนาจท่วมทับของความรัก
ที่กอดตนวิญญานของตน วันหนึ่งเขาไปที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์เวลาอย่างรุ่ง และกวาดทางเข้าบ้านนั้นด้วยผ้า
โปกศีรษะของตนเป็นครั้งสุดท้าย...ต่อมาเขาได้มีดโกนมา ไปที่ริมฝั่งแม่น้ำไทกริส และที่นั่นหันหน้ามาหาบ้าน
ของพระบาฮาอุลลาห์ เอาชีวิตตนโดยการเชือดคอของตน"

The Revelation of Bahá'u'lláh, vol I, p.103, note 13 กล่าวว่า "ซาบีห์เอาชีวิตของตนเองเพราะว่าเขา
เมาด้วยอมฤตแห่งการอยู่กับพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ทรงทำให้เขาสามารถเป็นพยานต่อความรุ่งโรจน์ของภพ
ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเขา นี่ไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับการฆ่าตัวตายธรรมดา และเหตุการณ์ตอนนี้ไม่สามารถถือ
ว่าหมายความว่า ความเชื่อของบาไฮไม่ถือโทษการเอาชีวิตของตนเอง ในทางตรงกันข้ามการฆ่าตัวตายเป็นที่
ประณามอย่างแรงในศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ และขัดกับคำสอนของพระองค์อย่างชัดเจน"

ว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงพูดความรู้สึกนึกคิดว่า :“ซียิด อิสมาอิล ครอบครองอาณาภาพและอำนาจถึงขนาดว่า หากเขาเผชิญกับประชาชนทั้งหมดของโลก เขาก็จะสามารถสถาปนาอำนาจเหนือกว่าพวกเขาได้อย่างไม่ต้องสงสัย” เป็นที่รายงานว่าพระองค์กล่าวถึงซาบีห์คนเดียวกันนี้ที่พระองค์ทรงยกย่องว่าเป็น “ราชันและผู้เป็นที่รักยิ่งของผู้สละชีวิตทั้งหลาย”ว่า “ตราบนับแต่ไม่มีเลือดใดที่หลั่งมาบนพิภพที่บริสุทธิ์เท่ากับเลือดที่เขาล้าง”

70

“พวกที่ได้ตีมาจากถ้ำแห่งการได้อยู่กับพระบาฮาอุลลาห์ มัวเมาอย่างยิ่ง” คืออีกคำให้การยืนยันหนึ่งจากปากกาของนาบิลผู้เป็นพยานเห็นเหตุการณ์ตอนที่เร้าใจเหล่านั้นเกือบทั้งหมดด้วยตนเอง “จนในสายตาของพวกเขา วงศ์ของกษัตริย์ดูเหมือนว่าไม่จริงยิ่งกว่าใยแมงมุม...การเฉลิมฉลองและเทศกาลต่างๆ ของพวกเขา เป็นอย่างกษัตริย์ทั้งหลายบนพิภพไม่เคยนึกฝัน” นาบิลเล่าว่า “ข้าพเจ้าเองกับอีกสองคน” “อาศัยอยู่ในห้องที่ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ วันหนึ่งพระบาฮาอุลลาห์เข้ามาในห้อง และเมื่อมองดูรอบๆ ทรงพูดความรู้สึกนึกคิดว่า : ‘ความว่างเปล่าของห้องนี้ถูกใจเรา ในการประเมินของเราห้องนี้เป็นที่นาปรารถนากว่าวังมากมายที่กว้างใหญ่ เนื่องด้วยเป็นห้องที่ผู้เป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้าสาละวนอยู่กับการระลึกถึงพระผู้เป็นมิตรที่ไม่มีเปรียบปาน ด้วยหัวใจที่ปลอดจากซีโลหะของโลกนี้’ ” ชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์เองมีลักษณะเด่นด้วยความสมณะเช่นกัน และแสดงให้เห็นความเรียบง่ายเดียวกันที่เป็นลักษณะของชีวิตของสหายที่รักยิ่งทั้งหลายของพระองค์, พระองค์เองยืนยันในธรรมจารึกหนึ่งว่า “มีครั้งหนึ่งในอิรัก” “พระผู้เป็นความงามบรมโบราณ...ไม่มีผ้าลินินจะเปลี่ยน เสื้อตัวเดียวที่พระองค์มีอยู่จะถูกนำมาซัก ทำให้แห้งแล้วใส่ใหม่”

71

“เป็นเวลาหลายคืน” นาบิลพรรณนาชีวิตของสหายที่ลืมหูลืมตาเหล่านั้นต่อ “ไม่น้อยกว่าสิบคนประทั่งชีพด้วยอินทผลัมราคาไม่เกินหนึ่งเพนนี่ ไม่มีใครรู้อำนาจแห่ง เสือกักหรือเสือกคุมที่มีอยู่ในบ้านของพวกเขาเป็นของใครกันแน่ ใครก็ตามที่ไปตลาดนัดสามารถกล่าวอ้างได้ว่า รองเท้าที่ตนสวมอยู่เป็นของตน และแต่ละคนที่เข้าไปหาพระบาฮาอุลลาห์สามารถยืนยันว่า เสือกักและเสือกคุมที่ตนสวมอยู่เป็นของตนเอง พวกเขาลืมชื่อของตนเอง หัวใจของพวกเขาปลอดจากสิ่งใดๆ เว้นแต่ความรักที่ลึกซึ้งต่อพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน...โอ ช่างเป็นความเบิกบานของวันเหล่านั้น ช่างเป็นความดีใจและความอัศจรรย์ใจของชั่วโมงเหล่านั้น!”

9.4 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในแบกแดด [Writings revealed in Baghdád]

72

การขยายขอบเขตและปริมาณของธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์อย่างมโหฬารหลังจากที่ทรงกลับมาจากไซเลมานนีเยห์ คืออีกลักษณะเด่นเฉพาะตัวของช่วงเวลาที่อยู่ในการทบทวนนี้, วาระที่หลังไหลมาจากปากกาของพระองค์ระหว่างปีเหล่านั้น ซึ่งพระองค์เองพรรณนาว่าเป็น “หาฝน” ไม่ว่าในรูปของสาร คำเคียดเข็ญ คำอธิบาย บทเพลง สารนิพนธ์ คำพยากรณ์ บทอธิษฐาน โคลง ธรรมจารึกที่เจาะจง ได้หนุนการปฏิรูปและการคลี่ออกมาอย่างก้าวหน้าของชุมชนบาบี หนุนการขยายทัศนและกิจการของชุมชนบาบี และหนุนการให้แสงสว่างแก่ปัญญาของสมาชิกของชุมชน ในระดับขั้นที่เด่นชัด, ตามการยืนยันของนาบิลผู้ซึ่งเวลานั้นอาศัยอยู่ในแบกแดด ช่วงเวลานี้มีความอุดมถึงขนาดว่าระหว่างสองปีแรกหลังจากที่พระองค์กลับมาจากการปลีกวิเวก วาระที่ไม่ได้บันทึกไว้ที่หลังไหลออกมาจากริมฝีปากของพระองค์ในแต่ละวันและคืน เฉลี่ยแล้วเท่ากับคัมภีร์รออัน! สำหรับวาระที่พระองค์ลิขิตด้วยตัวเองหรือพูดให้ชัด มีจำนวนที่น่าสะออดตาไม่น้อยไปกว่าทั้งความอุดมของเนื้อหาที่บรรลู่และความหลากหลายของเรื่องทีกล่าวถึง อนิจจารธรรมลิขิตเหล่านี้จำนวนไพศาลและที่จริงแล้วเป็นส่วนใหญ่สูญหายไปอย่างเรียกคืนมาให้คนรุ่นหลังไม่ได้, ผู้ที่เชื่อถือได้ไม่น้อยกว่ามีร์ซา ออกกอ จอนเลฆานุการของพระบาฮาอุลลาห์ยืนยันตามที่รายงานโดยนาบิลว่า โดยคำสั่งที่ชัดแจ้งของพระบาฮาอุลลาห์ วาระนับแสนๆ ท่อนซึ่งส่วนใหญ่ลิขิตด้วยมือของพระองค์เอง ถูกขีดฆ่าและโยนทิ้งลงไปใต้ม่าน้ำ มีร์ซา ออกกอ จอนเล่าให้นาบิลฟังว่า “เมื่อทรงพบว่าข้าพเจ้าไม่สู้เต็มใจที่จะดำเนินการตามคำสั่งของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์จะรับประกันข้าพเจ้าโดยกล่าวว่า : ‘ไม่มีใครที่จะพบได้ในเวลานี้ว่าคู่ควรจะได้ยินทำนองเพลงเหล่านี้’... ไม่ใช่ครั้งหรือสองครั้ง แต่นับครั้งไม่ถ้วนที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชาให้ทำข้าสิ่งนี้” โมฮัมหมัด คาริมคนพื้นเมืองซีราชซึ่งเคยเป็นพยานต่อความรวดเร็วและลักษณะที่พระบ็อบลิติววาระที่พระองค์ได้รับการดลใจ หลังจากที่ได้พบพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างวันเวลาเหล่านั้น และมองเห็นด้วยตาของตนเองสิ่งที่เขาเองถือว่าเป็นข้อพิสูจน์เพียงอย่างเดียวของพันธกิจของพระศาสดาตามพันธสัญญา ได้ให้การยืนยันดังต่อไปนี้ไว้กับคนรุ่นหลังว่า : “ข้าพเจ้าขอเป็นพยานว่าวาระที่เปิดเผยโดยพระบาฮาอุลลาห์ เหนือกว่าวาระที่ข้าพเจ้าเองเคยเห็นพลั่งออกมาจาก

ปากกาของพระบ็อบเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ ในด้านความรวดเร็วของการลิขิต ความสิ้นเปลือง ความแจ่มแจ้ง ความลึกซึ้งและความเสนาะ หากพระบาฮาอุลลาห์ไม่มีคำกล่าวอ้างอื่นใดถึงความยิ่งใหญ่ สิ่งนี้เพียงพอในสายตาของโลกและประชาชนของโลกว่า พระองค์ได้ก่อให้เกิดวณะที่หลังไหลมาจากปากกาของพระองค์ในวันนี้”

73

ที่สำคัญที่สุดในบรรดาสິงล้ำค่าที่ประเมินค่ามิได้ ที่กระเซ็นออกมาจากมหาสมุทรที่ขาดขีดคลื่นแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์คือ คีตาบีอีดาน (คัมภีร์แห่งความมั่นใจ) ซึ่งถูกเปิดเผยในระยะเวลาสองวันสองคืนในปีห้าๆ ของช่วงเวลานั้น [ฮ.ศ.1278 - ค.ศ.1862 (พ.ศ.2405)] คัมภีร์นี้เป็นการลิขิตที่บรรลุลค่าพยากรณ์ของพระบ็อบ ผู้กล่าวไว้อย่างเจาะจงว่าพระศาสดาตามพันธสัญญาจะทำเนื้อหาของคัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซียที่ยังไม่เสร็จให้เสร็จบริบูรณ์ และเป็นการตอบคำถามที่กล่าวต่อพระบาฮาอุลลาห์โดยฝูงฝ่ายมารดาของพระบ็อบที่ยังไม่เปลี่ยนศาสนาคือฮาจี มีร์ซา ซียิด โมฮัมหมัด ระหว่างที่มาเยือนคาบิลากับน้องชายของตนฮาจี มีร์ซา ฮาซาน อาลี, ด้วยเป็นแบบฉบับของร้อยแก้วเปอร์เซียที่มีโวหารดั้งเดิม บริสุทธิ์และมีพลัง และแจ่มแจ้งอย่างน่าทึ่งทั้งในการยกเหตุผลที่ให้ความเชื่อมั่น และความคมคายที่ดำเนินไม่อย่างไม่มีที่เปรียบ คัมภีร์นี้โดยการนำเสนอแผนการไถ่บาปที่มหิพารของพระผู้เป็นเจ้าอย่างสังเขป ครองตำแหน่งที่ไม่มีเสมอโดยผลงานใดๆ ในขอบเขตทั้งหมดของวรรณกรรมบาไฮ เว้นแต่คีตาบีอีดัตซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระบาฮาอุลลาห์, ด้วยถูกเปิดเผยในช่วงเวลาก่อนการประกาศพันธกิจของพระองค์ คัมภีร์นี้ยื่น “อมฤตชั้นเยี่ยมที่ปิดผนึกไว้” ให้แก่มนุษยชาติ ซึ่งผนึกนี้เป็นของ “ขมดเชียง” และเปิด “ผนึก” ของ “คัมภีร์” ที่ดาเนียลกล่าวถึง อีกทั้งแย้มความหมายของ “วณะ” ที่ถูกลิขิตให้ “ถูกปิดไว้” จนกว่าจะถึง “เวลาอวสาน”

74

ภายในขอบเขตสองร้อยหน้า คัมภีร์นี้ประกาศการดำรงอยู่และความเป็นหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าที่เป็นบุคคลอย่างไม่คลุมเครือ ผู้ซึ่งไม่มีทางรู้ได้ เข้าถึงไม่ได้ เป็นบ่อเกิดของการเปิดเผยพระธรรมทั้งหมด ทรงความนิรันดร รู้ทุกอย่าง อยู่ทุกแห่งหนและทรงมหิธานุภาพ, ยืนยันความสัมพันธ์ของสัจธรรมของศาสนาและความต่อเนื่องของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์ เอกภาพของศาสนทูตทั้งหลาย ความเป็นสากลของธรรมสารของพวกเขา ความเหมือนกันของคำสอนมูลฐานของพวกเขา ความวิสุทธิของคัมภีร์ของพวกเขา และลักษณะสองทบของสถานะของพวกเขา, ประณามความตบอดและความวิปริตของบรรดานักบวชและบัณฑิตในทุกยุค, อ้างถึงและไขความวรรคทั้งหลายที่เป็นอุปมาในคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ วณะที่ยากจะเข้าใจในคัมภีร์โบราณ และคำสอนปรัมปราที่มีความหมายซ่อนเร้นของพระโมฮัมหมัด ที่ได้เพาะความเข้าใจผิด ความสงสัยและความเกลียดฝังใจมานานนับยุค ซึ่งได้ตัดขาดและแยกสวาททั้งหลายของระบบศาสนาชั้นนำของโลกออกจากกัน, แจกแจงเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการบรรลุถึงจุดหมายของการแสวงหาโดยผู้แสวงหาที่แท้จริงทุกคน, สาธิตความเชื่อที่ได้รับความประเสริฐและนัยสำคัญของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบ, แซ่ซ้องความเป็นนรีบุรุษและความปล่อยางของเหล่าสาวกของพระองค์, บอกล่วงหน้าและพยากรณ์ชัยชนะที่แผ่กว้างไปทั่วโลกของการเปิดเผยพระธรรมที่สัญญาไว้กับประชาชนแห่งคัมภีร์บายน, ยืนยันความบริสุทธิ์และไม่มีความผิดของพระนางแมรีพรหมจารี สดุดีบรรดาอิมามของศาสนาของพระโมฮัมหมัด ยกย่องการสละชีวิตเพื่อศาสนาและสรรเสริญอูธิปไตยทางธรรมของอิมามฮุสเซน, คลี่คลายความหมายของพจน์ที่เป็นสัญลักษณ์อย่าง “การกลับมา” “การฟื้นคืนชีพ” “ตราประทับของศาสนทูตทั้งหลาย” และ “วันแห่งการพิพากษา” พรรณนาอย่างสังเขปและแยกให้เห็นความแตกต่างระหว่างสามขั้นตอนของการเปิดเผยพระธรรม, และด้วยถ้อยคำสรรเสริญสาธยายความรุ่งโรจน์และความพิศวงของ “นครของพระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งได้รับการฟื้นกลับมาใหม่ตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้โดยประกาศิตของพระผู้ทรงบริหาร การชี้แนะ ประโยชน์และความรอดพ้นของมวลมนุษยชาติ, จึงน่าจะกล่าวอ้างได้ว่าในบรรดาคัมภีร์ทั้งหมดที่เปิดเผยโดยพระผู้เป็นเจ้านัดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮ คัมภีร์นี้เพียงเล่มเดียวโดยการกวาดอุปสรรคขวางกั้นที่มีมานานเป็นยุค ซึ่งได้แยกศาสนาที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของโลกออกจากกันอย่างข้ามพ้นไม่ได้ ได้วางรากฐานที่กว้างและทำลายไม่ได้สำหรับการปรองดองของสาวกของศาสนาทั้งหลายอย่างสมบูรณ์และถาวร

75

ตำแหน่งถัดจากคัมภีร์ที่ไม่มีเหมือนที่เก็บรักษาสิ่งล้ำค่าที่ประเมินมิได้นี้ ต้องเป็นวาทะประดุมณีที่เก็บรวบรวมไว้อย่างน่าพิศวง คือ “พระวณะเร้นลับ” ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ได้รับแรงบันดาลใจขณะที่ทรงเดินจงกรมบนริมฝั่งแม่น้ำไทกริสในภวังค์ของสมาธิ, ด้วยถูกเปิดเผยในปี ฮ.ศ.1274 เป็นภาษาเปอร์เซียบางส่วนและอาราบิกบางส่วน คัมภีร์นี้ได้รับการระบุชื่อแต่ตั้งเดิมว่า “คัมภีร์เร้นลับแห่งฟาติเมห์” ซึ่งพระผู้ลิขิตถือว่าเป็นสิ่งเดียวกับคัมภีร์ชื่อเหมือนกันที่อิสลามนิกายชีอะห์เชื่อว่าอยู่ในครอบครองของอิมามกอเอมตามพันธสัญญา และ

ประกอบด้วยวณะแห่งการปลอบประโลมที่ทูลสวรรค์เกเบรียลกล่าวต่อฟาติเมห์โดยบัญชาของพระผู้เป็นเจ้า และพูดให้อิหมามอาลีจดด้วยจุดประสงค์เพียงประการเดียวคือ เพื่อจะปลอบโยนเธอในช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดรวดร้าวอันขมขื่นหลังจากการสิ้นชีวิตของพระบิดาผู้เรืองนามของเธอ, นัยสำคัญของพงศาวดารแห่งจิตวิญญาณที่มีพลังนี้ที่ใส่มาในชีวิตของโลก เพื่อให้ทิศทางใหม่แก่จิตใจของมนุษย์ทั้งหลาย สั่งสอนวิญญาณของพวกเขาและแก้ไขการปฏิบัติตนของพวกเขา สามารถวินิจฉัยได้ดีที่สุดด้วยคำพรรณนาลักษณะของคัมภีร์นี้ที่พระผู้ลิขิตให้ไว้ในวรรคเปิดที่ว่า "นี่คือวณะที่ลงมาจากอาณาจักรแห่งความรุ่งโรจน์ที่ตรัสด้วยชีวหาแห่งอาณาจักรและอำนาจ และเคยเปิดเผยต่อศาสนทูตทั้งหลายในอดีต เราได้นำสาระของวณะเหล่านั้นมาสมาคมหาความรบรัด เป็นสัญลักษณ์แห่งกรุณาของคุณต่อผู้ที่ชอบธรรม เพื่อว่าพวกเขาจะได้ซื่อสัตย์ต่อพระปฏิญาณของพระผู้เป็นเจ้า บรรลุสิ่งที่พระองค์ฝากไว้ในชีวิตของตน และได้มาซึ่งมณีแห่งคุณความดีสวรรค์ในอาณาจักรของวิญญาณ"

76

สองผลงานเด่นๆ นี้ที่เสริมวรรณกรรมศาสนาของโลก และครองตำแหน่งที่เด่นอย่างไม่มีที่เหนือกว่าในบรรดาธรรมลิขิตด้านหลักความเชื่อและจริยธรรมตามลำดับของพระผู้เป็นเจ้าจุดกำเนิดของยุคศาสนาไฮ มีมาเพิ่มเติมในช่วงเวลาเดียวกันด้วยตำราที่น่าจะถือว่าเป็นบทประพันธ์ลึกลับทางจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งได้รับการระบุชื่อว่า "หุบเขาทั้งเจ็ด" ซึ่งพระองค์ลิขิตเป็นการตอบคำถามของเชค โมเฮียด ดินผู้เป็นกอดี^[1] แห่งคานีเกยัน ในธรรมลิขิตนี้พระองค์พรรณนาเจ็ดขั้นตอนที่วิญญาณของผู้แสวงหาจะต้องเดินทางผ่าน ก่อนที่จะสามารถไปถึงจุดหมายของการดำรงอยู่ของตน

77

"หุบเขาทั้งสี่" เป็นสารที่ตรัสต่อเชค अबدر ราห์มาน คาร์คูตีผู้มิวิชา, "ธรรมจาริกแห่งนาวิกศกดิ์สิทธิ์" ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ทรงพยากรณ์ความทุกข์ทรมานอย่างรุนแรงที่จะบังเกิดกับพระองค์, "โลเฮ ฮูริเยห์" (ธรรมจาริกแห่งนางฟ้า) ซึ่งบอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ทั้งหลายในอนาคตอันไกลกว่ามาก, "สุเรเย่ สาบรี" (ซูริยแห่งความอดทน) ถูกเปิดเผยในวันแรกของเรชวานซึ่งยกย่องวาฮิดและบรรดาเพื่อนร่วมทุกข์ทรมานกับเขาในเนริช, คำอธิบายอักษรที่อยู่หน้าซูริยี่ทั้งหลายในคัมภีร์ไกรอ่าน, การตีความอักษรของพระองค์ที่กล่าวไว้ในธรรมนิพนธ์ของเชค আহম্মัดเด อาซาฮี และวรรคอื่นๆ ที่ยากจะเข้าใจในผลงานของซียิด คาเซมเม่ ราซฮี, "โลเฮ มาดีนาโทโทวิท" (ธรรมจาริกแห่งนครแห่งเอกภาพ), "ซาฮิเฟเย่ ซาหตีเยห์" "มุซิบาเท ฮูรูฟาเท อาลียห์" "ทัฟซีเร่ ฮู" "จาวาเฮโรล อาสอรอ" และธรรมลิขิตอื่นๆ จำนวนมากมายในรูปของสาร โคลง ธรรมเทศนา ธรรมจาริกที่เจาะจง คำอธิบายและบทอธิษฐาน ซึ่งแต่ละธรรมลิขิตเหล่านี้ในหนทางของตนเองช่วยเพิ่มขนาด "แม่น้ำแห่งชีวิตนิรันดร์" ที่ล้นไหลมาจาก "ที่พักอาศัยแห่งสันติสุข" และให้แรงผลักดันที่ทรงพลังแก่การขยายศาสนาของพระบ็อบทั้งในเปอร์เซียและอิรัก โดยการกระตุ้นวิญญาณและเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยใจคอของสาวกทั้งหลายของศาสนา

9.5 ความริษยาและการต่อต้านจากศัตรู [Envy and opposition from enemies]

78

หลักฐานที่ปฏิเสธไม่ได้ของขอบเขตและความสง่างามของอำนาจที่เรื่องขึ้นมาของพระบาฮาอุลลาห์, เกียรติภูมิของพระองค์ที่ค่อยๆ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว, การเปลี่ยนแปลงอย่างปาฏิหาริย์ที่พระองค์โดยข้อปฏิบัติและตัวอย่างทรงก่อให้เกิดในทัศนะและอุปนิสัยใจคอของสหายทั้งหลายของพระองค์ ตั้งแต่แบกแดดไปจนถึงเมืองและหมู่บ้านเล็กๆ ที่ห่างไกลที่สุดในเปอร์เซีย, ความรักที่ก่อกวนที่มีต่อพระองค์ที่เรื่องอยู่ในอกของพวกเขา, ธรรมลิขิตนำพิศวงจำนวนมหาศาลที่ล้นไหลออกมาจากปากกาของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน เหล่านี้หนีไม่พ้นที่จะกระพือเปลวไฟแห่งความเป็นปรีภักษ์ที่ค้อยู่ในอกของศัตรูชาวมุสลิมซื่อหะห์และซุนนี, บัดนี้พระองค์ย้ายที่พักอาศัยมาอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับที่มั่นของอิสลามนิกายซื่อหะห์ และพระองค์เองเกือบจะรายวันได้สัมผัสโดยตรงกับผู้แสวงบุญชาวมุสลิมที่บ่าคั้งที่แหกกันมายังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในนาจาฟ คาบิลาและคาเซเมน การประลองกำลังกันระหว่างความรุ่งโรจน์ที่กำลังเจิดจ้าขึ้นมาของพระองค์กับความมืดและกองกำลังพร้อมรบของความบ้าคลั่งศาสนา ไม่สามารถเลื่อนเวลาได้อีกต่อไป, ที่ยังขาดอยู่คือแค่ประกายไฟที่จะจุดวัตถุไวไฟแห่งความเกลียดชัง ความกลัวและความริษยาที่พอกพูนนี้ ที่กิจกรรมทั้งหลายของชาวบาบับันดาลใจให้ฟื้นขึ้นมา, ประกายไฟนี้ถูกจัดหามาให้โดยเชค अबدل ฮุสเซนนักบวชเจ้าเล่ห์และหัวรั้น ซึ่งความริษยาพระบาฮาอุลลาห์อย่างก่อกวน

[1] ผู้พิพากษา

ของเขา ไม่มีอะไรเหนือกว่านอกจากความสามารถของเขาที่จะปลุกการทำอันตรายขึ้นมาทั้งในหมู่คนระดับสูงและหมู่คนชั้นต่ำที่ต่ำที่สุดเช่นกัน ทั้งชาวอาหรับและชาวเปอร์เซีย ที่มาออกกันอยู่ตามถนนและตลาดในคาซเมเนคาบิลลาและแบกแดด, เขาคือผู้ที่พระบาฮาอุลลาห์ตราหน้าในธรรมจารึกทั้งหลายของพระองค์ด้วยฉายาต่างๆ ว่าเป็น “ทรชน” “จอมวางแผน” “คนชั่วช้า” ผู้ “ชักดาบแห่งอวดตาของตนขึ้นต่อหน้าของพระผู้เป็นเจ้า” “ในวิญญานของเขาซาตานกระซิบ” และ “ซาตานบินมาจากความไม่เคารพศาสนาของเขา” เป็น “คนต่ำช้า” “ผู้เป็นที่มาของความไม่ซื่อสัตย์ ความโหดร้ายและอาชญากรรมทั้งหมด และทั้งหมดเหล่านี้จะกลับไปหาเขา”, โดยความพยายามของนายกรัฐมนตรีเป็นส่วนใหญ่ผู้ซึ่งต้องการกำจัดเขา โมฆาฮิดผู้ก่อความยุ่งยากนี้ถูกกษัตริย์ชาห์มอบหน้าที่ให้มุ่งไปยังคาบิลลาเพื่อซ่อมแซมสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองนั้น, โดยการเฝ้ารอโอกาสเขาไปเป็นพันธมิตรกับมีร์ซา โบโซก์ ข่านกงสุลใหญ่เปอร์เซียที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้ง ผู้ซึ่งมีวิธีคิดที่สามานย์เหมือนกัน เป็นคนฉลาดกลางๆ ไม่จริงใจ ไม่มองการณ์ไกล ไร้สำนึกในเกียรติ ซึ่มาเป็นนิสัย และในไม่ช้าตกเป็นเหยื่อการโน้มน้าวของผู้วางอุบายที่ชั่วช้านั้นเชค अबดุล ฮุสเซน และเต็มใจเป็นเครื่องมือของแผนการของเขา

79

ความพยายามร่วมกันครั้งแรกของทั้งสองคือ การบิดเบือนความจริงอย่างหนโตะเพื่อให้ได้มาซึ่งคำสั่งจากผู้ว่าการแบกแดดมุสตาฟา พาซา ให้ส่งตัวพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ข้ามแดนกลับเปอร์เซีย ซึ่งเป็นความพยายามที่ล้มเหลวอย่างน่าสมเพช ^[1] เมื่อตระหนักในความไร้ประโยชน์ของพยายามใดๆ ที่จะบรรลุจุดประสงค์ของตนโดยการให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเข้ามาเกี่ยวข้อง เชค अबดุล ฮุสเซนเริ่มปลุกเร้าอารมณ์ของประชาชนที่มั่งงายและยั่วโห้สะได้ง่าย ที่แรกโดยการพากเพียรพยายามแพร่กระจายความฝันที่ตนแต่งขึ้นมา และจากนั้นก็ตีความความฝันนั้น, ความขุ่นเคืองที่เกิดจากการที่ตนไม่ได้รับการตอบสนอง ถูกซ้ำเติมโดยความล้มเหลวอย่างอดสูในการรับมือกับความท้าทายของการสนทนาที่เตรียมการไว้ล่วงหน้าระหว่างเขากับพระบาฮาอุลลาห์ ^[2] ในส่วนของตนมีร์ซา โบโซก์ ข่าน ใช้อิทธิพลของตนเพื่อปลุกเร้าประชาชนระดับล่างให้เกลียดชังพระ

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.136-7 กล่าวว่ “กงสุลเปอร์เซียคนใหม่ไปหาเจ้าหน้าที่รัฐออตโตมานกับถ้อยแถลงที่แปลกประหลาดโดยกล่าวว่า ตนตั้งใจจะจับตัววายร้ายจำนวนหนึ่งที่หนีมาจากอิหร่านมาลงโทษ, มุสตาฟา นูรี พาซา ผู้เป็นวาลี (ผู้ว่าการมณฑล) ซึ่งมาก่อนกงสุลเปอร์เซีย [มีนาคม ค.ศ.1860 (พ.ศ.2403)] สามสี่เดือน เป็นบุรุษที่ยึดธรรมและได้ยืนอับดุลลา พาซาแห่งโซเลมานเนียห์พูดชื่นชอบพระบาฮาอุลลาห์อย่างยิ่ง เขายังตระหนักดีถึงจุดประสงค์ของมีร์ซา โบโซก์ ข่าน แต่แสร้งทำเป็นไม่รู้และบอกกงสุลผู้นี้ให้เดินหน้าไปเลยและทำการจับกุม, มีร์ซา โบโซก์ ข่านตอบว่า การจะทำสิ่งนี้ตนจำเป็นต้องอาศัยความช่วยเหลือจากรัฐบาล วาลีแสดงความประหลาดใจที่กงสุลเปอร์เซียจำเป็นต้องอาศัยความช่วยเหลืออย่างมากเพียงเพื่อจะจับตัวคนไม่กี่คน, ด้วยความจำเป็นมีร์ซา โบโซก์ ข่านต้องเปิดเผยตัวตนของชาวเปอร์เซียที่ตนต้องการจับกุม, มุสตาฟา นูรี พาซาแสดงความประหลาดใจยิ่งกว่าเดิม ที่กงสุลผู้นี้ใช้คำหยาบพูดถึงบุคคลที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในแบกแดดทั้งหมดทั้งคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย ขึ้นขมนับถืออย่างสูง, เขาปฏิเสธไม่ขอเกี่ยวข้องใดๆ กับแผนการชั่วช้าของมีร์ซา โบโซก์ ข่าน, การตอบสนองอย่างทื่อๆ ของกงสุลผู้นี้คือ : ‘แต่พวกเขาเป็นศัตรูของศาสนาของเราและของท่าน’ ซึ่งเขาได้รับการตอบจากวาลีที่ทำให้หน้าหงายนี้ : ‘เช่นนั้นเรานับถือคนละศาสนาหรือ?’”

[2] เขา (เชค अबดุล ฮุสเซน) กล่าวว่า “ข้าพเจ้าฝันว่า ข้ากำลังยืนอยู่กับกษัตริย์ชาห์ภายใต้โดมแห่งหนึ่ง และที่นั่นมีธรรมจารึกหนึ่งถูกแกว่งอยู่เหนือศีรษะของกษัตริย์ชาห์ ซึ่งบนธรรมจารึกนั้นวณะของคัมภีร์โกรอ่านถูกลิขิตด้วยอักษรละติน, ดูเหมือนว่านี่เป็นการกระทำของชาวบาบิ และกษัตริย์ชาห์ซึ่งสองธรรมจารึกนั้นแจ้งข้าว่า ชาวบาบิเป็นเหตุของการกระทำที่อกอาจนี้ “แต่รอดู” กษัตริย์ชาห์กล่าวต่อ “ในไม่ช้าด้วยดาบนี้ที่ข้ากำลังสาบาน ข้าจะทำลายประชาชนเหล่านี้” ในอีกโอกาสหนึ่งเชคผู้นี้เล่าความฝันครั้งที่สองโดยการโกหกว่า “ข้าพเจ้าฝันว่า ข้าพเจ้าอยู่บนหลังม้ากับคนอื่นจำนวนหนึ่งระหว่างทางไปเตหะราน ชาวบาบิคนหนึ่งแห่งแบกแดดไล่ตามมาทันข้าพเจ้าใกล้คานิคิน เขามีขวดใบหนึ่งที่มีเลือดเต็มอยู่ในมือ และพรอมเลือดบนข้าพเจ้า” เขาตีความว่า “ความพยายามของข้าพเจ้าที่จะโค่นล้มประชาชนเหล่านี้จะได้รับการแซ่ช่องจากกษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถูกเรียกตัวไปเตหะราน แต่ชาวบาบิจะฆาตกรรมข้าพเจ้า และความตายของข้าพเจ้า โดยนำมือของพวกเขาจะทำให้รัฐบาลและประชาชนโกรธแค้น และร่วมกันกวาดล้างชาวบาบิ

คนหนึ่งทีใกล้ชิดกับเชค अबดุล ฮุสเซนและไปที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์เป็นประจำ ด้วยความหวังอย่างไรประโยชน์ที่จะได้ความลับเกี่ยวกับน้ำทิพย์ที่นักเล่นแร่แปรธาตุแสวงหาอย่างกระตือรือร้น ได้รายงานความฝันเหล่านี้ต่อพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ยิ้มและตอบว่า “ความฝันครั้งแรกบ่งชี้ว่า แหล่งที่มาของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ๊อบเป็นแหล่งที่มาเดียวกันของคัมภีร์โกรอ่าน แต่ได้รับการฟื้นคืนมาใหม่และกล่าวใหม่, และ

ผู้เป็นปรปักษ์ร่วมกัน โดยการยุยงพวกเขาให้หมิ่นพระองค์ในที่สาธารณะ ด้วยหวังจะยุยงพระองค์ให้กระทำการโต้ตอบอย่างรุนแรง ซึ่งสามารถใช้เป็นมูลเหตุสำหรับบั่นช้อหาเพื่อให้ได้คำสั่งส่งตัวพระบาฮาอุลลาห์กลับเปอร์เซียตามที่ปรารถนา, ความพยายามนี้พิสูจน์แล้วว่าไม่สำเร็จเช่นกัน เนื่องด้วยท่าทางของพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซึ่งยังคงเดินไปตามถนนในเมืองโดยไม่มีใครติดตามคุ้มกันทั้งกลางวันและกลางคืน ทั้งๆ ที่มีค่าเตือนและคำร้องขอจากมิตรสหายของพระองค์ เพียงพอที่จะทำให้บรรดาผู้ที่อยากจะรื้อพระองค์ต้องออกสั่นขวัญหนีและละอายใจอย่างหนัก, ด้วยทรงทราบแรงจูงใจของพวกเขาเป็นอย่างดี พระองค์จะเข้าหาพวกเขา ระดมพวกเขาให้มาทำสิ่งที่พวกเขาตั้งใจ ทรงพูดขบขันกับพวกเขา และปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ในความสับสนและตกลงใจอย่างแน่วแน่ที่จะละทิ้งแผนการใดๆ ก็ตามที่พวกเขามีอยู่ในใจ, กงสุลใหญ่ผู้นี้ไปไกลถึงกับจ้างนักเลงชาวเดิร์ดชื่อเรซา ด้วยเงินหนึ่งร้อยรูมาน จัดหาม้าและปืนสั้นสองกระบอก และสั่งให้เขาไปหาตัวและฆ่าพระบาฮาอุลลาห์ โดยให้สัญญาจะรับประกันความคุ้มครองเขาเต็มที่, วันหนึ่งเมื่อรู้ว่าผู้ที่จะเป็นเหยื่อของตนไปยังสถานที่ที่อบน้าสาธารณะ เรซาเล็ดลอดผ่านการเฝ้าระวังของชาวบาบีที่คอยรับใช้เข้าไปข้างในกับปืนสั้นที่ซ่อนอยู่ในเสื้อกั๊กของตน และเมื่อเผชิญหน้ากับพระบาฮาอุลลาห์ในห้องชั้นใน เขาค้นพบด้วยความประหลาดใจว่าตนไม่กล้าที่จะทำงานของตนให้สำเร็จ, หลายปีต่อมาเขาเองเล่าว่า ในอีกโอกาสหนึ่งเขากำลังดักรอพระบาฮาอุลลาห์โดยมีปืนสั้นอยู่ในมือ เมื่อพระองค์ใกล้เข้ามา เขาถูกรอบง่าด้วยความกลัวจนปืนสั้นหลุดจากมือ ครั้นแล้วพระบาฮาอุลลาห์บอกออกออย คาหลิมที่มาด้วยกันให้หยิบปืนส่งคืนให้เขา และบอกทางกลับบ้านให้เขา

80

เมื่อความพยายามฆ่าแล้วฆ่าอีกที่จะบรรลุจุดประสงค์ที่มิดร้ายของตนติดอุปสรรค บัดนี้เชค अबดุล ฮุสเซนเบนพลังงานของตนไปในช่องทางใหม่ เชคผู้นี้ให้สัญญาผู้สมคบกับตนว่าจะเลื่อนตำแหน่งเป็นเสนาบดีในกษัตริย์ชาห์ หากเขาชักนำรัฐบาลให้เรียกตัวพระบาฮาอุลลาห์กลับเตหะรานได้สำเร็จ และจับพระองค์ใส่คุกอีกครั้ง, เชค अबดุล ฮุสเซนส่งรายงานยืดเยื้อยาวเหยียดวันไปถึงข้าราชบริพารที่ใกล้ชิดกษัตริย์ชาห์ และวาดภาพการเรืองอิทธิพลของพระบาฮาอุลลาห์อย่างเกินจริง โดยพรรณาน่าว่าพระองค์ได้รับความจงรักภักดีของชนเผ่าเร่ร่อนในอิรัก, เขากล่าวอ้างว่าพระองค์อยู่ในฐานะที่จะระดมพลได้หนึ่งแสนคนในวันเดียว ซึ่งพร้อมจะใช้อาวุธตามคำสั่งของพระองค์, เขากล่าวหาพระองค์ว่าคบคิดกับผู้นำต่างๆ ในเปอร์เซียเพื่อลุกฮือต่อต้านประมุข, โดยวิธีดังกล่าวเขากดดันบรรดาเจ้าหน้าที่รัฐในเตหะรานได้อย่างเพียงพอที่จะชักนำกษัตริย์ชาห์ ให้มอบอำนาจเต็มที่ให้แก่ตนและบัญชาให้บรรดาโกลามาและเจ้าหน้าที่รัฐของเปอร์เซียให้ความช่วยเหลือทุกอย่างแก่ตน, เชค अबดุล ฮุสเซนส่งต่ออำนาจที่ได้รับมอบมอบนี้ทันทีไปยังเหล่านักบวชในนาจาฟและคาบิล ขอให้พวกเขาเรียกการชุมนุมในคาเซเมนซึ่งเป็นสถานที่พักอาศัยของตน, ชุมนุมของเชค มุลลาและโมจทาฮิดซึ่งกระตือรือร้นที่จะประจบประมุขตอบสนองโดยไม่ชักช้า, เมื่อรับทราบจุดประสงค์ที่ถูกเรียกตัวมา พวกเขามุ่งมั่นจะประกาศสงครามศักดิ์สิทธิ์กับกลุ่มผู้ถูกเนรเทศ และทำลายศาสนานี้ที่ใจกลางโดยการลงมือโจมตีกลุ่มนี้อย่างทั่วถึงโดยทันที^[1] อย่างไรก็ตาม

สำหรับความฝันครั้งที่สอง เชค अबดุล ฮุสเซนสามารถวางใจได้ว่าจะไม่มีชาวบาบีคนไหนฆาตกรรมเขา และเขาจะไม่ถูกเรียกตัวไปรับมอบตำแหน่งเป็นพิธีอย่างมีเกียรติ, ชายผู้นี้รายงานทั้งหมดที่ตนได้ยินจากพระบาฮาอุลลาห์ต่อเชค अबดุล ฮุสเซน กับคำแนะนำให้เขาพับเก็บการพูดจาที่ไม่อยู่กับร่องกับรอย และให้หาทางพบพระบาฮาอุลลาห์เพื่อจะได้เห็นด้วยตัวเองว่า พลังความสามารถของหัวหน้าชุมชนบาบีเป็นของจริงอย่างไร ลักษณะท่าทางและวาจาของพระองค์น่าพิศวงอย่างไร, ดูเหมือนว่าเชค अबดุล ฮุสเซนยินดีกับข้อเสนอแนะนี้ พระบาฮาอุลลาห์ตกลงที่จะต้อนรับเขา แต่วินาทีสุดท้ายเชคผู้นี้ไม่มา และยังคงวางอุบายและแผนลับต่อ

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.148-9 กล่าวว่า "สหายทั้งหลายตื่นตัวคืนแล้วคืนเล่า คอยลาดตระเวนอยู่นอกบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ เพื่อจะป้องกันศัตรูหากกล้ามาโจมตี, ซียิด ฮุสเซนเน รอร์ซี ชาน...ผู้ซึ่งจากเตหะรานมาแสวงบุญที่อิรักและอุทิศตนต่อพระบาฮาอุลลาห์ คืนหนึ่งเขาเดินทางกลับบ้านของพระบาฮาอุลลาห์โดยอำพรางตัว เพื่อรายงานข่าวปรปักษ์ทั้งหลายของพระองค์ได้ยุงชาวเคิร์ดกว่าหนึ่งร้อยคนให้มาในคืนถัดไปในฐานะผู้ไว้ทุกข์ และเตรียมการโจมตีบ้านของพระองค์ ชาวบาบีที่เป็นอาหรับเมื่อได้ยินแผนการ ได้รวมตัวกันเต็มกำลัง เตรียมตัวด้านการบุก, พระบาฮาอุลลาห์รับประกันพวกเขาว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องกระทำการชนิดใดๆ, และเมื่อถึงคืนถัดไปราวสี่ชั่วโมงหลังพระอาทิตย์ตก ผู้ไว้ทุกข์ทั้งหลายปรากฏตัวบนถนนหุบอกของตน, พระบาฮาอุลลาห์ขอให้ผู้ติดตามรับใช้พระองค์เปิดประตูให้พวกเขาเข้ามา พระองค์กล่าวว่า 'พวกเขาคือแขกของเรา' และพระองค์มีเซอร์เบหน้าดอกกุหลาบและน้ำชาไว้บริการพวกเขา พวกเขาอยู่ในฐานะศัตรูและไปในฐานะมิตร โดยยอมรับว่าพวกตนมีเจตนาที่ชั่วร้าย แต่เมื่อเห็นราชศักดิ์และความเมตตาของพระบาฮาอุลลาห์ พวกตนมีหัวใจเปลี่ยนไป, ขณะที่พวกเขาจากไป พวกเขาตะโกนว่า 'ขอพระผู้เป็นเจ้าสาบแช่งศัตรูทั้งหลายของท่าน'"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ตามพวกเขาต้องงุนงงและผิดหวังเมื่อพบว่า โมฆาฮิดชั้นนำในหมู่พวกเขา เซค โมเทดาเย อันซารีผู้เลื่องลือ มีกิตติศัพท์ในด้านชั้นดี ปัญญา ความยุติธรรมที่ไม่เอินเอียง ความเคร่งศาสนาและอุปนิสัยใจคอที่ประเสริฐ, เมื่อทราบแผนการของพวกเขา เซคผู้นี้ไม่ยอมประกาศคำพิพากษาที่จำเป็นสำหรับการเล่นงานชาวบาบี^[1] เขาคือผู้ที่พระบาฮาอุลลาห์ยกย่องในเวลาต่อมาในโลเฮ สุลต่าน^[2] และได้รับการนับว่าเป็นหนึ่งในหมู่ “บัณฑิตที่ได้อิสรภาพนำแห่งการลวงอย่างแท้จริง” และ “ไม่เคยมาข่มขู่กับพระองค์” และพระอับดุลบาฮากล่าวถึงเขาว่าเป็น “บัณฑิตผู้เรื่อรนามและคงแก่เรียน ผู้เชี่ยวชาญที่ประเสริฐและเลื่องชื่อ ตราประทับของบรรดาผู้แสวงหาสัจธรรม”^[3] โดยการอ้างว่าตนมีความรู้ไม่เพียงพอเกี่ยวกับความเชื่อหลักของชุมชนนี้ และอ้างว่าไม่เคยเป็นพยานต่อการ

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.142-4 กล่าวว่า “ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1919 (พ.ศ.2462) พระอับดุลบาฮากำลังเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ในอดีตให้บาไฮที่รวมตัวกันในห้องรับแขกของพระองค์ในไฮฟา คำว่าวันหนึ่งพระองค์พูดถึงการวางอุบายของเซค อับดุล ฮุสเซน และมีร์ซา โบโซกซ์ ชาน, ดร. ลูทโพลลาห์ ฮาคิมจัดสิ่งทีพระผู้เป็นท่านายกำลังกล่าว และถึงแม้ว่าบันทึกของเขาไม่สามารถหาได้เป็นคำต่อคำ ก็สะท้อนอย่างถูกต้องพอควรถึงความทรงจำของพระองค์เกี่ยวกับวันที่ผ่านมานานแล้วเหล่านั้น นี่คือใจความสำคัญของเรื่องที่พระอับดุลบาฮาเล่า :

เมื่อเหล่าโมฆาฮิดและกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ส่งเซค อับดุล ฮุสเซนไปอิรัก และเขาเริ่มก่อความปั่นป่วนพระบาฮาอุลลาห์ โมฆาฮิดทั้งหลายที่รวมตัวกันที่คาเซเมนเพื่อคุยกันเกี่ยวกับการทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาขอรับรองวาลี (ผู้ว่าการมณฑล) ให้ช่วย เมื่อวาลีตอบว่าตนไม่สามารถเข้าไปยุ่ง พวกเขาส่งจดหมายไปแบกแดด และชาวเปอร์เซียและชาวอาหรับที่เป็นซื่อห้จำนวนมหาศาลมารวมกลุ่มกันที่นั่น ความรู้สึกในแบกแดดมาถึงจุดเดือด พวกเขาถึงกับให้ตามตัวเซค โมเทดามาจากคาบิลาด้วยเหตุผลว่าความผาสุกของศาสนาของพวกเขาถูกคุกคาม, ระหว่างทางไปแบกแดดเซค โมเทดาเจออุบัติเหตุ เขาแยกตัวเองออกมาและขออยู่ตามลำพัง เพราะว่าเขาไม่ได้ไต่สวนเรื่องนี้ด้วยตัวเอง เขาไม่ยอมเข้าไปยุ่ง, โดยเซโนล ออเบดิน ชาน ฟักโครด โดวเลห์, เซคผู้นี้ส่งข่าวสารนี้ไปถึงพระบาฮาอุลลาห์: ‘ข้าพเจ้าไม่รู้ หากข้าพเจ้ารู้ ข้าพเจ้าคงไม่มา ตอนนีข้าพเจ้าจะอธิษฐานเพื่อท่าน’

เมื่อนั้นพวกที่รวมตัวกันอยู่ในคาเซเมนเตรียมการมาโจมตีเราสองวันต่อมา เรามีกันทั้งหมดสี่สิบหกคน และคนที่แข็งแรงของเราออกออ อาซัด โดลลาเฮ คาซี ซึ่งกรีซของเขาถึงแม้จะสวมไว้เหนือผ้าคาดเอวก็ห้อยแกว่งลงมาแตะพื้น, ที่นี้มีซียิด ฮาซานคนหนึ่งแห่งซีราซ เขาไม่ใช่ศาสนิกชนแต่เป็นคนดีมาก, เข้าวันหนึ่งเมื่อพระบาฮาอุลลาห์ลุกไปไหนมาไหน ซียิด ฮาซานนี้เข้ามาด้วยความกระวนกระวายใจอย่างมากและถามว่า ‘ออกกอ (พระบาฮาอุลลาห์) อยู่ไหน? เรากล่าวว่า “พระองค์ออกไปยังริมแม่น้ำ” เขาตอบสนองว่า ‘ท่านพูดว่าอะไรนะ?’ เรายื่นน้ำชาให้เขาและกล่าวว่า ‘พระองค์จะกลับมา’ เขาตอบว่า ‘...ท่านรู้หรือไม่ว่า เมื่อคืนพวกเขามารวมตัวกันปรึกษาหารือกันต่อหน้าเซค อับดุล ฮุสเซนและกงสุล? พวกเขาทำการตกลงกันบางอย่างกับวาลี ด้วยเหตุผลอะไรทีพระบาฮาอุลลาห์ไปยังริมแม่น้ำ? พวกเขาตัดสินใจที่จะเริ่มการโจมตีครั้งนี้’ ขณะที่เขากำลังบอกเราว่าเกิดอะไรขึ้น พระบาฮาอุลลาห์เข้ามา ซียิด ฮุสเซนต้องการแสดงความวิตกของตนทันที แต่พระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่า ‘ขอให้เราพูดคุยเรื่องอื่น’ และทรงพูดคุยต่อไป ต่อมาซียิด ฮุสเซนยืนกรานที่จะปลดเปลื้องตนเองอย่างไรก็ตามพระบาฮาอุลลาห์บอกเขาว่า ‘นี่ไม่มีผลอะไรตามมา’ ดังนั้นซียิด ฮุสเซน อยู่ต่อทานอาหารกลางวันและจากนั้นไปบ้าน

ตอนบ่ายแก่ๆ พระบาฮาอุลลาห์ออกมา มิตรสหายมารวมตัวกันรอบๆ พระองค์ ในจำนวนนี้มีสองคนที่ดีสองหน้าคือ ฮาจี อับดุล ฮามิด และ ออกกอ โมฮัมหมัด จาวาดเต อิสฟาฮานี, พระบาฮาอุลลาห์กำลังเดินไปมาแล้วหันไปหามิตรสหายและกล่าวว่า ‘เจ้าได้ยืมข้าวหรือไม่? เหล่าโมฆาฮิดและกงสุลมาด้วยกันและรวบรวมคนหนึ่งถึงสองหมื่นคนไว้รอบๆ ตัวเพื่อจะทำจลาจล (สงครามศักดิ์สิทธิ์) กับเรา’ จากนั้นพระองค์กล่าวต่อสองคนที่ดีสองหน้าว่า ‘จงไปบอกพวกเขาว่า เราจะส่งคนสองคนไปขับไล่พวกเขาไปตลอดทางถึงคาเซเมน หากพวกเขาสามารถยอมรับการทำหาย ขอให้พวกเขามา’ สองคนนั้นรีบไปและกล่าวข่าสิ่งที่ตนได้ยืม และเจ้ารู้ไหมว่า พวกเขาแตกกระเจิง!

[2] สารถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์

[3] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.145 กล่าวว่า “ในหมู่โมฆาฮิดกลุ่มนี้ ผู้ที่เหนือชั้นกว่าพวกเขาเคร่งศาสนาที่สุด ยิ่งใหญ่ที่สุดกว่าทุกคนคือเซค โมเทดาเย อันซารี เขาไม่มีที่เสมอและไม่มีการเปรียบในสมัยของเขา และเขาไม่ยอมให้การสนับสนุนที่มีน้ำหนักโดยเด็ดขาดแก่พวกที่ลุกขึ้นต่อต้านพระบาฮาอุลลาห์ เมื่อใดก็

กระทำโดยสมาชิกชุมชนนี้ที่ขัดกับคัมภีร์โบราณ เซค โมทาเดเย อันซารีซึ่งเป็นการหักท้วงของเพื่อนนักบวช ไปจากที่ชุมนุมนั้นอย่างกะทันหัน และกลับไปยังนาจาฟหลังจากที่ได้แสดงความเสียใจต่อพระบาฮาอุลลาห์สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นผ่านทางผู้นำชาวคนหนึ่ง และแสดงความปรารถนาด้วยจิตศรัทธาที่จะคุ้มครองพระองค์

81

เมื่อแผนการของตนถูกขัดขวางแต่ความไม่เป็นมิตรของตนไม่ลดละ เหล่านักบวชที่มารวมตัวกันได้ส่งฮาจี มุลลา ฮาซาน อามูผู้เคร่งศาสนาและมีวิชา ซึ่งเป็นที่ยอมรับในด้านความยึดมั่นในศีลธรรมและปัญญา เป็นตัวแทนไปเสนอคำถ้อยแถลงต่างๆ ต่อพระบาฮาอุลลาห์เพื่อการอธิบายให้แจ่มแจ้ง, เมื่อคำถามเหล่านี้ถูกเสนอและได้รับคำตอบเป็นที่พอใจโดยสมบูรณ์ ฮาจี มุลลา ฮาซานซึ่งยืนยันว่าเหล่าโอรสยอมรับการรู้ที่ไพศาลของพระบาฮาอุลลาห์ ได้ขอการแสดงปาฏิหาริย์เป็นหลักฐานของสัจธรรมของพันธกิจของพระองค์ เพื่อให้เป็นที่พอใจสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง” พระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบว่า “ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะขอสิ่งนี้ เนื่องด้วยเป็นเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าที่จะทดสอบผู้ที่พระองค์สร้าง และไม่ไขเรื่องของพวกเขาที่จะทดสอบพระองค์ กระนั้นคำขอของพวกเขาในกรณีนี้เป็นที่ยอมรับและยินยอม...ขอให้เหล่านักบวชรวมตัวกัน แล้วพร้อมใจกันเลือกปาฏิหาริย์อย่างหนึ่ง และขอให้พวกเขากำหนดเงื่อนไขเป็นลายลักษณ์อักษรว่า เมื่อได้แสดงปาฏิหาริย์นั้นแล้วพวกเขาไม่ควรมิขอสงสัยใดๆ อยู่ในใจอีกต่อไป แต่ทุกคนจะยอมรับและประกาศความศรัทธาในสัจธรรมของศาสนา” ขอให้พวกเขาประทับตราหนังสือนั้นแล้วนำมาให้เรา พวกเขาต้องกำหนดสิ่งนี้เป็นเกณฑ์ของสัจธรรม : หากมีการแสดงปาฏิหาริย์ พวกเขาไม่ควรมีความสงสัยเหลืออยู่ แต่ถ้าไม่ เราจะถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานหลอกลวง” การตอบที่ชัดเจน ทำหายและกล่าวหาญนี้ ซึ่งไม่เคยมีตัวอย่างในประวัติการณ์ของศาสนาใดๆ และกล่าวต่อเหล่านักบวชชื่อะห์ที่เรียงนามที่สุดที่รวมตัวกันอยู่ในที่นั้นที่เก่าแก่นานับถือของตน เป็นที่พอใจสำหรับตัวแทนของพวกเขาถึงขนาดที่เขาลุกขึ้นทันที จูบหัวเขาของพระบาฮาอุลลาห์ และจากไปส่งมอบข่าวสารจากพระองค์^[1] สามวันต่อมาเขาแจ้งมาว่า ที่ชุมนุมที่นำเศราพนันตัดสินใจกันไม่ได้และเลือกที่จะยุติการพิจารณา

ตามที่ใครถามเขาว่าควรคิดเกี่ยวกับพระบาฮาอุลลาห์และชาวบาบียอย่างไร เขาจะตอบว่า “ไปไต่สวนดูสำหรับตนเอง”

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.147-8 กล่าวว่า “ตลอดการถูกเนรเทศอยู่ในแบกแดด พระบาฮาอุลลาห์พร้อมที่จะพบกับผู้นำศาสนาทั้งหลายดังที่พระองค์เองให้การยืนยัน :

เป็นเวลาสิบสองปีเราพักอยู่ในแบกแดด แม้ว่าเราปรารถนาอย่างมากให้มีการเรียกการชุมนุมเหล่านักบวชและบรุษผู้มีจิตใจเที่ยงธรรม เพื่อว่าความจริงจะถูกแยกจากความจอมปลอม และได้รับการสาธิตอย่างบริบูรณ์ ไม่มีการลงมือกระทำ...เราต้องการมาด้วยกันกับนักบวชทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย ทันใดที่พวกเขาได้ยินสิ่งนี้ พวกเขาหนีไปและกล่าวว่า : ‘เขาคือพ่อมดที่เห็นได้ชัดอย่างแท้จริง!’ นี่คือถ้อยคำที่เมื่อก่อนออกมาจากปากของพวกเขาที่เป็นเหมือนพวกเขา นักบวชเหล่านี้คัดค้านสิ่งที่คนเหล่านั้นกล่าว และกระนั้นพวกเขาเองกล่าวซ้ำสิ่งที่ถูกกล่าวก่อนตน และหาได้เข้าใจ ชีวิตของเราเป็นพยาน! พวกเขาเป็นเสมือนเก้าถ่านในสายตาของพระผู้เป็นนาย

เจตคติของเซค โมทาเดเย อันซารีก่อความเสียหายและหวิดตายในแคว้นของเซค อับดุล ฮุสเซน, ถัดมาความล้มเหลวของคณกลุ่มนี้จะตอบสนองต่อความพยายามของมุลลา ฮาซาน อามู ได้เผยความไร้ประโยชน์ของการโต้เถียงของพวกเขา แต่การทำอันตรายยังกำลังซู่ศีรษะของตนอยู่ และพวกตัวอันตรายจะไม่อยู่อย่างสงบ, กระนั้นก็ตามพระบาฮาอุลลาห์ไปต่อ ไม่สนใจภัยอันตรายที่กลุ่มมุลลาฮ์เลย หลายคืนพระองค์ออกไปข้างนอกคนเดียวโดยไม่มีใครติดตาม ไปยังริมฝั่งแม่น้ำไทกริส ไปร้านกาแฟที่พระองค์ไปเป็นประจำระหว่างปีทั้งหลายที่ทรงพำนักอยู่ในแบกแดด, นาบิลให้ข้อสังเกตว่า บางครั้งไม่มีใครรู้ว่าพระองค์ไปที่ไหน เว้นแต่ถึงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและออกออย์ คาลิม, พระองค์จะไปยังสถานที่ทั้งหลายที่ศัตรูคอยข่มขู่ทำร้ายพระองค์ โดยไม่กลัวและไม่กังวลเลย, เมื่อใดก็ตามที่เจอหน้าศัตรู พระองค์จะสนทนากับพวกเขาและถึงกับพูดขบขันกับพวกเขา ซึ่งทำให้เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ทราบเจตนาของพวกเขาคือ, ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์ปักหลักอยู่ด้วยใจสงบและมั่นใจ มีรีซา ยาห์ยาอยู่ในบาสร่า ปลอดภัยเป็นคณชายรองเท้าแตะและรองเท้า, เรซา เตร์คิชายคนเดียวกับที่พรวดเข้าไปในสถานที่อาบน้ำเพื่อจะลอบสังหารพระองค์ แต่กลับหนีไปอย่างตัวสั่น ได้เล่าในปีหลังๆ เช่นกันว่า วันหนึ่งโดยมีปืนสั้นอยู่ในมือ เขากำลังเฝ้าดูจากจุดที่มองเห็นได้กว้าง พระบาฮาอุลลาห์ปรากฏตัวออกมาจากระยะไกลโดยมีออย์ คาลิมคอยรับใช้, เรซา เตร์คิชายยอมรับเองว่า ทันใดที่เห็นพระบาฮาอุลลาห์ เขานั่งงอนปืนหลุดจากมือและไม่สามารถขยับเขยื้อน, เมื่อพระบาฮาอุลลาห์มาอยู่ระดับเดียวกับเขา พระองค์กล่าวต่อออย์ คาลิมว่า ‘จงเก็บปืนสั้นขึ้นมาให้เขา และบอกทางไปบ้านของเขา ดูเหมือนว่าเขาหลงทาง”

เรื่องนี้ เป็นการตัดสินใจที่มึลลา อาซานเองแพร่กระจายข่าวไปกว้างขวางในวิถีของการไปเยือนเปอร์เซียของเขา และถึงกับสื่อสารไปยังรัฐมนตรีต่างประเทศเวลานั้นมีร์ซา ซาอิด ข่านด้วยตนเอง, เมื่อทรงรับทราบปฏิกิริยาของเหล่านักบวชต่อการทำทายนี เป็นที่รายงานว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงแสดงความรู้สึกนึกคิดว่า “โดยชาวสวรรค์ที่ครอบคลุมทุกคนและเป็นทีพอใจสำหรับทุกคนนี้ที่เราส่งไป เราได้เปิดเผยและพิสูจน์ปาฏิหาริย์ของศาสนทูตทั้งหมด เนื่องด้วยเราให้เหล่าโอลามาเองเป็นผู้เลือก และตกปากรับคำว่าจะเปิดเผยสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาตัดสินใจ” พระอับดุลบาฮา ลิขิตเกี่ยวกับการสังคายกันที่พระบาฮาอุลลาห์ทำทายนไว้ในโลเฮ สุลต่าน ในเวลาต่อมาว่า “หากเราตรวจสอบเนื้อหาของโทราห์อย่างรอบคอบ เราจะเห็นว่าไม่มีพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าองค์ใดเคยกล่าวต่อผู้ที่ปฏิเสธพระองค์เลยว่า ‘เราพร้อมจะแสดงปาฏิหาริย์ใดก็ตามที่เจ้าต้องการ และจะยอมตามการทดสอบใดก็ตามที่เจ้าเสนอ’ กระนั้น ในสารถึงกษัตริย์ซาห์พระบาฮาอุลลาห์ก็กล่าวอย่างชัดเจนว่า “จงเรียกประชุมเหล่านักบวชและเรียกตัวเราไปหาเจ้า เพื่อว่าข้อพิสูจน์และพยานหลักฐานจะถูกแสดงให้เห็น”

9.6 ลิขิตสวรรค์ให้พระบาฮาอุลลาห์ออกจากแบกแดด [Divine Destiny made Bahá'u'lláh leave Baghdád]

82

เจ็ดปีของการสร้างความเป็นปึกแผ่นอย่างไม่ขาดตอน อดทน และประสบความสำเร็จอย่างเลื่องลือ บัดนี้ใกล้จะสิ้นสุดลง, ชุมชนที่เคยไร้ผู้นำ อยู่ภายใต้ความเครียดอย่างหนักมายาวนานทั้งจากภายในและภายนอก และดูท่าจะมลายสิ้น ได้รับการกู่ชูชีพ และผงาดขึ้นมาอีทธิพลเหนือกว่าอย่างไม่เคยมีตัวอย่างในวิถีของประวัติศาสตร์ ยี่สิบปีของตน, รากฐานของชุมชนได้รับการเสริมความแข็งแกร่ง จิตวิญญาณประเสริฐขึ้น ทัศนคติถูกเปลี่ยนแปลง สถานภาพความเป็นผู้นำได้รับการปกป้องรักษา หลักพื้นฐานได้รับการแถลงใหม่ เกียรติภูมิเพิ่มพูน ศัตรูทั้งหลายพ่ายแพ้ พระหัตถ์แห่งชะตาลิขิตกำลังค่อยๆ ตระเตรียมชุมชนนี้ให้เริ่มต้นระยะใหม่ในภารกิจที่ขึ้นๆ ลงๆ ซึ่งทั้งความรุ่งเรืองและความวิบัติจะพาชุมชนนี้ผ่านอีกขั้นตอนหนึ่งของวิวัฒนาการ, พระผู้ทรงปลดปล่อยซึ่งเป็นความหวังเดียวและเป็นผู้นำที่ได้การยอมรับที่แท้จริงของชุมชนนี้ ผู้ทรงชูขวัญอยู่ตลอดบรรดาผู้เป็นต้นตอของแผนการมากมายที่จะลอบสังหารพระองค์ ผู้ทรงปฏิเสธอย่างไม่ให้ราคาคำแนะนำที่ซีกั่วทั้งหมดให้พระองค์หนีไปจากสถานการณ์ที่อันตราย ผู้ทรงไม่ยอมรับข้อเสนอที่เอื้อเพื่อซ้ำแล้วซ้ำอีกของบรรดามิตรสหายและผู้สนับสนุน ที่จะรับประกันความปลอดภัยส่วนตัวของพระองค์ ผู้ทรงมีชัยอย่างแต่ตาเหนืออุปสรรคทั้งหลาย ณ ชั่วโมงที่ได้ฤกษ์นี้ซึ่งทรงถูกผลักดันโดยกระบวนการคลี่พันธกิจของพระองค์ออกมาอย่างต้านทานไม่ได้ พระองค์จะย้ายถิ่นที่อยู่ไปยังศูนย์กลางที่สื่อชื่อยิ่งกว่า ซึ่งเป็นเมืองหลวงของจักรวรรดิออตโตมาน เป็นที่ทำการของสถาบันกาหลิบ เป็นศูนย์กลางบริหารของอิสลามนิกายซุนนี และเป็นที่พักอาศัยของกษัตริย์ที่มีอำนาจสูงสุดของโลกอิสลาม

83

พระบาฮาอุลลาห์ทรงเสียดคำทำทายนอย่างกล้าหาญใส่สำนักนักบวชที่มีตัวแทนเป็นเหล่านักบวชเลื่องชื่อผู้มีถิ่นที่อยู่ในนาจาฟ คาบิลาและคาเซเมนมาแล้ว, บัดนี้พระองค์ขณะที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับราชสำนักของปรปักษ์ผู้เป็นกษัตริย์ จะได้เสนอการทำทายนคล้ายกันต่อหัวหน้าที่ยอมรับกันของอิสลามนิกายซุนนี อีกทั้งประมุขของเปอร์เซียผู้พิทักษ์ของอิหม่ามซอนเร็น, ยิ่งไปกว่านั้นเหล่ากษัตริย์ทั้งหมดของโลก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสุลต่านและรัฐมนตรีทั้งหลายของเขา จะถูกลิขิตถึง ขอร้องและเตือนโดยพระองค์ ขณะที่กษัตริย์ทั้งหลายแห่งโลกคริสเตียนและคณะนักบวชฐานันดรของนิกายซุนนีจะถูกตักเตือนอย่างแรง, ไม่น่าแปลกใจที่พระผู้ถูกเนรเทศที่นำการเปิดเผยพระธรรมที่ประกาศใหม่มา ด้วยคาดการณ์ถึงความอำไพในอนาคตของประทีปของศาสนาของพระองค์หลังจากที่ออกจากอิรัก ทรงเอ่ยคำพยากรณ์เหล่านี้: “ประทีปนี้จะส่องแสงอย่างสว่างไสวภายในอีกกรอบแก้วหนึ่งตามที่ลิขิตไว้ล่วงหน้าโดยพระผู้เป็นผู้ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จ พระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนยุคสมัย...แท้จริงแล้วการที่พระวิญญาณควรไปจากร่างกายของอิรัก คือสัญญาณบอกที่นำพิสงสว่างสำหรับทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และทุกคนที่อยู่บนโลก, อีกไม่นานเจ้าจะเห็นชายหนุ่มสวรรค์นี้ทรงอาษาแห่งชัยชนะ เมื่อนั้นหัวใจของผู้ฉลาดทั้งหลายจะสั่นไปหมด”

84

ชั่วโมงที่ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าสำหรับการไปจากอิรักของพระบาฮาอุลลาห์มาถึงแล้ว กระบวนการที่ทำให้สิ่งนี้สำเร็จเริ่มเคลื่อนไหว ความพยายามอย่างไม่ว่างเว้นเป็นเวลาเก้าเดือนของศัตรูทั้งหลายของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชค อับดุล ฮุสเซนและผู้สมคบกับเขามิร์ซา โบโซก ข่าน กำลังจะออกผล, ในด้านหนึ่งกษัตริย์นาเซอร์ดิน ซาห์และเสนาบดีทั้งหลายของเขา และในอีกด้านหนึ่งเอกอัครราชทูตเปอร์เซียในคอนสแตนติโนเปิล ถูกเร่ง

เร้าอย่างไม่หยุดหย่อนให้กระทำการอย่างไม่รีรอเพื่อรับประกันการเอาพระบาฮาอุลลาห์ไปจากแบกแดด, โดยการบิดเบือนสถานการณ์ที่แท้จริงอย่างหนโตะและการแพร่กระจายรายงานที่น่าตระหนก ศัตรูที่มอดร้ายและแข็งขันได้ชักจูงกษัตริย์ซาห์ให้สำเร็จในที่สุดให้สั่งการรัฐมนตรีต่างประเทศมีร์ซา ซาอิด ข่าน ให้ออกคำสั่งถึงเอกอัครราชทูตเปอร์เซียประจำราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนติโนเปิ้ลมีร์ซา ฮุสเซน ข่าน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของอาลี พาชานายกรัฐมนตรีในสุลต่านอับดุลอาซิสและรัฐมนตรีต่างประเทศโพอัด พาช่า ให้ชักนำสุลต่านให้สั่งย้ายพระบาฮาอุลลาห์หนีที่ไปยังสถานที่ที่ห่างไกลจากแบกแดด ด้วยเหตุผลว่าการตั้งถิ่นฐานของพระบาฮาอุลลาห์อยู่ในแบกแดดต่อไป ซึ่งอยู่ติดกับอาณาเขตของเปอร์เซียและใกล้กับศูนย์กลางการแสวงบุญที่สำคัญยิ่งของชาวชีอะห์ เป็นภัยคุกคามโดยตรงต่อความสวัสดิภาพของเปอร์เซียและรัฐบาลเปอร์เซีย

85

ในการสื่อสารถึงเอกอัครราชทูต มีร์ซา ซาอิด ข่านได้ตราหน้าศาสนาใหม่นี้ว่าเป็น “นิยายที่หลงผิดและน่าขยะแขยง” อนาคตใจต่อการปล่อยตัวพระบาฮาอุลลาห์จากซีกาห์ ซาล และประณามพระองค์ว่าเป็นผู้ที่ไม่หยุด “ชักจูงคนบาปปัญญาและคนอ่อนแอที่โง่เขลาอย่างลับๆ ให้เสียคนและไปในทางที่ผิด” เขาเขียนว่า “ตามพระราชบัญชา ข้าพเจ้าเพื่อนที่เชื่อใจได้ของท่านได้รับคำสั่ง...ให้สั่งการท่านให้หาทางนัดพบโดยไม่รีรอกับ ฯพณฯ ซัดเร อาซาม (นายกรัฐมนตรี) และรัฐมนตรีต่างประเทศ...เพื่อขอร้องให้...ย้ายผู้เป็นบ่อเกิดของการทำอันตรายนี้ออกไปจากศูนย์กลางอย่างแบกแดด ซึ่งเป็นสถานที่พบปะของชนชาติต่างๆ มากมาย และตั้งอยู่ใกล้ชายแดนของมณฑลต่างๆ ของเปอร์เซีย” ในจดหมายฉบับเดียวกันนั้นโดยการคัดจวนะทอนที่เลื่องลือมาเขาเขียนว่า “ข้าพเจ้าเห็นภายใต้เถาถ่านมีไฟเรืองแดงอยู่ และอีกนิดเดียวก็จะลุกโพล่งขึ้นมาเปลวไฟ” ดังนี้เป็นการเผยความกลัวของเขาออกมาโดยไม่ตั้งใจ และหาทางซึมซาบความกลัวนั้นเข้าไปในผู้ที่ติดต่อกันทางจดหมาย

86

ด้วยได้รับการสนับสนุนจากกษัตริย์บัลลังก์ที่มอบหมายอำนาจมากมายให้กับเสนาบดีทั้งหลาย และได้รับความช่วยเหลือจากบรรดาเอกอัครราชทูตต่างชาติและเสนาบดีบางคนในคอนสแตนติโนเปิ้ล มีร์ซา ฮุสเซน ข่านด้วยการชักจูงอย่างหนักและกดดันอย่างเป็นมิตรที่ตนกระทำต่อเสนาบดีเหล่านี้ ทำสำเร็จในการได้มาซึ่งการอนุมัติจากสุลต่านให้ย้ายพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ (ซึ่งในระหว่างนั้นถูกสภาพแวดล้อมบังคับให้เปลี่ยนสัญชาติ) ไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล, และถึงกับเป็นที่รายงานว่าคำขอแรกของการการเปอร์เซียต่อมิตรประเทศมหาอำนาจหลังจากสุลต่านคนใหม่ขึ้นครองราชย์คือ การให้ตนเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแข็งขันและทันท่วงทีในเรื่องนี้ ^[1]

87

วันที่ห้าของนอว์รูซ [ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406)] ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์กำลังฉลองเทศกาลนั้นในมาซราเอเย วาซซาขบริเวณข่านเมืองแบกแดด และเพิ่งเปิดเผย “ธรรมจาริกแห่งนาวิกศกดิ์สิทธิ์” ซึ่งการทำนายอนาคตที่มีดมนในธรรมจาริกนี้ได้ปลุกเร้าความหวุ่นวิตกอย่างหนักในสหายทั้งหลายของพระองค์นี้เอง ที่ตัวแทนของนามิค พาช่าได้มาถึง และส่งมอบจดหมายถึงมือของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งขอการสัมภาษณ์ระหว่างพระองค์กับผู้ว่าการแบกแดด

88

ดังที่นาบิลซีให้เห็นไว้แล้วในบันทึกเรื่องเล่าของเขา ในวิถีของการแสดงปาฐกถาต่างๆ ในระหว่างปีท้ายๆ ของการพำนักอยู่ในแบกแดด พระบาฮาอุลลาห์ได้กล่าวเป็นนัยถึงช่วงเวลาแห่งการทดสอบและความอลหม่านที่กำลังใกล้เข้ามาอย่างหยุดยั้งไม่ได้ เป็นการแสดงให้เห็นความเศร้าและความหนักใจของพระองค์ ซึ่งทำให้บรรดาผู้ที่อยู่รอบๆ พระองค์วิตกอย่างยิ่ง, ความฝันของพระองค์เวลานั้นซึ่งมีลักษณะที่เป็นเป็นลางร้ายอย่างแน่ชัด ช่วยยืนยันความกลัวและความหวุ่นวิตกที่กลุ่มรุมสหายทั้งหลายของพระองค์, พระองค์ลึซิดไว้ในธรรมจาริก

[1] *The Centenary Statement on Bahá'u'lláh*, p.42 กล่าวว่า “การตัดสินใจของทางการออตโตมานให้ย้ายผู้นำ ‘บาบี’ และสหายทั้งหลายของพระองค์ไปยังเมืองหลวงของจักรวรรดิ แทนที่จะไปยังมณฑลห่างไกล ยิ่งทำให้ตัวแทนทั้งหลายของรัฐบาลเปอร์เซียตื่นตระหนก ด้วยกลัวว่าพัฒนาการในแบกแดดจะเกิดขึ้นซ้ำรอย และครหานี้อาจดึงดูดไม่เพียงแต่ความเห็นอกเห็นใจ แต่อาจถึงกับดึงดูดความจงรักภักดีของผู้มีอิทธิพลทั้งหลายในรัฐบาลตุรกี เอกอัครราชทูตเปอร์เซียจึงยื่นหยัดกดดันให้ส่งคณะผู้ถูกเนรเทศไปยังสถานที่ที่ห่างไกลกว่าเดิมของจักรวรรดิ เหตุผลของเขาคือการกระจายข่าวสารของศาสนาใหม่ในเมืองหลวง สามารถก่อให้เกิดแรงกระเพื่อมทางการเมืองและศาสนา”

หนึ่งว่า “เราเห็นศาสนทูตและพระผู้นำชาวทั้งหลายมารวมตัวกันและนั่งอยู่รอบๆ เรา คร่ำครวญ ร่ำไห้และเศร้าโศกเสียงดัง, ด้วยความพิศวงเราสอบถามพวกเขาว่าเพราะเหตุใด ครั้นแล้วความเศร้าโศกและการร่ำไห้ของพวกเขาค่อยๆ เพิ่มขึ้น และพวกเขากล่าวต่อเราว่า : ‘ข้าแต่พระผู้เป็นความสลับที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ข้าแต่พระผู้เป็นธรรมวิหารแห่งความเป็นอมตะ! เราร่ำไห้สำหรับพระองค์’ พวกเขาทำให้ถึงขนาดว่าเราทำให้กับพวกเขา, ครั้นแล้วหมู่เทวัญเบื้องบนกล่าวต่อเราว่า : ‘...อีกไม่นานพระองค์จะได้เห็นด้วยตาของพระองค์เองสิ่งที่ไม่มีความสลับขององค์ใดเคยเห็น...ขอทรงอดทน ขอทรงอดทน’...พวกเขา กล่าวต่อเราต่อไปทั้งคืนจนรุ่งเช้าใกล้เข้ามา” นาบิลยืนยันว่า “มหาสมุทรแห่งความทุกข์สาดซัดในหัวใจของบรรดาผู้ฟังเมื่อธรรมจาริกแห่งนาวิกศกดิ์สิทธิ์ถูกอ่านดังๆ ให้พวกเขาฟัง...เป็นที่ประจักษ์ต่อทุกคนว่าบทของแบกแดดกำลังจะจบ และบทใหม่กำลังเปิดออกมาแทน, ทันใดที่มีการสวดธรรมจาริกนั้น พระบาฮาอุลลาห์สั่งว่าเดินที่ที่ปักไว้ควรพับเก็บไป และสหายทั้งหมดของพระองค์ควรกลับไปเมือง ขณะที่เดินที่ทั้งหลายกำลังถูกเอาออกไปพระองค์ให้ข้อสังเกตว่า : ‘เดินที่เหล่านี้อาจเปรียบได้กับเครื่องยศของโลกนี้ ซึ่งทันใดที่ถูกกางออกมาก็ถึงเวลาที่จะถูกม้วนเก็บ’ จากวณะเหล่านี้ของพระองค์ พวกที่ได้ยิน เข้าใจว่าเดินที่เหล่านี้จะไม่ถูกนำมาปักอีกที่จุดนั้น, ยังไม่ทันที่เดินที่เหล่านั้นจะถูกเก็บไปผู้นำสารก็มาถึงจากแบกแดดและส่งมอบจดหมายจากผู้ว่าการตั้งที่กล่าวไว้ก่อนนี้”

89

วันต่อมารองผู้ว่าการได้ส่งมอบจดหมายของนายกรัชมุนตรีอาลี พาซาถึงนามิค พาซาให้แก่พระบาฮาอุลลาห์ในสุเหร่าในละแวกบ้านของผู้ว่าการ ซึ่งใช้ถ้อยคำที่มีมารยาทเชิญพระบาฮาอุลลาห์ให้มุ่งไปยังคอนสแตนติโนเปิลในฐานะแขกของรัฐบาลออตโตมาน โดยมอบเงินจำนวนหนึ่งให้พระองค์ไว้ใช้สอย และส่งให้กองกำลังขี่ม้าคอยติดตามคุ้มครองพระองค์, พระองค์ยอมตามคำขอร้องนี้อย่างเต็มใจ แต่ไม่ขอรับเงินที่ยื่นมาให้, เมื่อรองผู้ว่าการทักท้วงอย่างรีบด่วนว่า การไม่ยอมรับเงินดังกล่าวจะทำให้ทางการขุนเคือง พระองค์ไม่ใส่ใจเต็มใจยอมรับค่าใช้จ่ายอย่างเหลือเฟือที่สำรองไว้ให้พระองค์ใช้ แล้วแจกจ่ายไปในหมู่คนยากไร้ในวันเดียวกัน

90

ข่าวที่ไม่คาดคิดนี้มีผลต่อกลุ่มผู้ถูกเนรเทศอย่างท่วมท้นในบัดดล ผู้เป็นประจักษ์พยานคนหนึ่งเขียนพรรณนาปฏิกริยาของชุมชนต่อข่าวการใกล้จะจากไปของพระบาฮาอุลลาห์ว่า “วันนั้นเป็นพยานต่อความซุลมุลุ่นวายที่สัมพันธ์กับความอลหม่านของวันแห่งการฟื้นคืนชีพ ข้าพเจ้าคิดว่าประตูและกำแพงเมืองเองทำให้เสียงดังต่อการจวนจะพรากจากพระผู้เป็นที่รักยิ่งอัปฮา คินแรกมีการกล่าวถึงการตั้งใจจะจากไปของพระองค์, บรรดาผู้เป็นที่รักยิ่งของพระองค์ทุกคนพากันไม่ยอมกินยอมนอน...ไม่มีใครในหมู่พวกเขาสงบจิตใจได้ หลายคนหมายมั่นว่าในกรณีไม่ได้รับความอารีให้ติดตามพระองค์ไป ก็จะฆ่าตัวตายอย่างไม่ลังเล...อย่างไรก็ตามโดยวาเทที่พระองค์กล่าวต่อพวกเขา โดยคำเคี้ยวเชิญและความเมตตารักใคร่ของพระองค์ พวกเขามีใจสงบลงและยอมจำนนต่อความยินดีของพระองค์”, ระหว่างวันเหล่านั้นพระองค์ลิขิตธรรมจาริกด้วยมือของตนเองให้พวกเขาทุกคนๆ ละฉบับ ไม่ว่าจะป็นชาวอาหรับหรือชาวเปอร์เซีย บุษหรือสตรี เด็กหรือผู้ใหญ่ ที่อาศัยอยู่ในแบกแดด, ในธรรมจาริกเหล่านี้ส่วนใหญ่พระองค์ทำนายการปรากฏของ “*ว้าวหนุม*” และ “*วิหคราตรี*” ซึ่งเป็นการกล่าวเป็นนัยถึงบรรดาผู้ที่จะชูธงกบฏและจุดชนวนวิกฤตการณ์ที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ศาสนา ตามที่คาดการณ์ไว้ในธรรมจาริกแห่งนาวิกศกดิ์สิทธิ์และบอกล่วงหน้าในความฝันที่คิดมากกล่าวข้างบน

91

ยี่สิบเจ็ดวันหลังจากที่ธรรมจาริกที่นำเศร้านั้นถูกเปิดเผยอย่างไม่คาดหมายโดยพระบาฮาอุลลาห์ และจดหมายชี้ชะตาที่บอกล่วงหน้าถึงการจะจากไปยังคอนสแตนติโนเปิลของพระองค์ถูกส่งมอบให้กับมือพระองค์ บ่ายวันพุธ [22 เมษายน ค.ศ. 1863 (พ.ศ. 2406)] สามสิบเอ็ดวันหลังจากนอว์รูซ ตรงกับวันที่สามเดือนชิลกาดีห์ ฮ.ศ. 1279 พระองค์เริ่มระยะแรกของการเดินทางสี่เดือนไปเมืองหลวงของจักรวรรดิออตโตมาน, วันแห่งประวัติศาสตร์นั้นซึ่งได้รับการระบุหลังจากนั้นตลอดไปว่าเป็นวันแรกของเทศกาลเรชวาน เป็นการมาถึงจุดสูงสุดของการมาเยี่ยมเยียนอลาพระองค์สุดคณานับโดยมิตรสหายและผู้รู้จักมักคุ้นจากทุกชนชั้นและกลุ่มศาสนาอย่างที่เขาเมืองแบกแดดแทบไม่เคยเห็นมาก่อน ^[1] มหาชนทั้งชายและหญิงทุกอายุ มีทั้งมิตรและคนแปลกหน้า

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.259-61 กล่าวว่า “ความรักและความชื่นชมของประชาชนต่อพระบาฮาอุลลาห์เป็นที่สาธิตอย่างบริบูรณ์ในวันที่พระองค์ออกจาก ‘บ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุด’ ในแบกแดด เวลานั้นราชศกดิ์ดาและความยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นที่ประจักษ์ต่อทั้งมิตรและศัตรู ข่าวการจะจากไปยังคอนสแตนติโนเปิลของพระองค์กระจายไปอย่างรวดเร็วในหมู่ชาวเมืองแบกแดดและเมืองทั้งหลายในละแวกนั้น และคนจำนวนมากปรารถนาจะได้พบและให้การสรรเสริญพระองค์เป็นครั้งสุดท้าย แต่ในไม่ช้าเป็นที่ชัดเจนว่าบ้านของพระองค์

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ชาวอาหรับ ชาวเคิร์ดและชาวเปอร์เซีย ผู้มีชื่อเสียงและนักบวช เจ้าหน้าที่รัฐและพ่อค้า อีกทั้งคนจำนวนมากมายังที่เป็นชนชั้นล่าง คนยากไร้ เด็กกำพร้า ผู้ที่สังคมนักเกี้ยว บางคนประหลาดใจ บางคนหัวใจสลายหลายคนน้ำตาไหลและหัวนวดก ไม่ก็คนคนเพราะอยาก رؤ้อากเห็นหรือแอบพอใจอยู่ลับๆ ได้มาออกันที่ทางเข้าบ้านของพระองค์ กระตือรือร้นที่จะได้เห็นแวบสุดท้ายของพระผู้ซึ่งโดยหลักปฏิบัติและการกระทำเป็นตัวอย่างได้มีอิทธิพลโน้มน้าวอย่างใหญ่หลวงมาหนึ่งทศวรรษต่อชาวเมืองแบกแดดที่มาจากหลายจำพวก ^[1]

เล็กเกินไปสำหรับจุดประสงค์นี้, เมื่อนาจิบ พาช่าซึ่งเป็นหนึ่งในผู้มีชื่อเสียงของเมืองแบกแดดได้ยินสิ่งนี้ เขาให้สิทธิใช้สวนสาธารณะแก่พระบาฮาอุลลาห์ทันที สวนที่สวยงามนี้ซึ่งสาวกทั้งหลายของพระองค์ให้ชื่อว่าอุทยานเรชวาน (สวรรค์) ตั้งอยู่รอบนอกของแบกแดด ข้ามแม่น้ำจากบ้านของพระบาฮาอุลลาห์

สามสิบเอ็ดวันหลังจากนอร์วูชในวันที่ 22 เมษายน ค.ศ.ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506) (ปกติจะเป็นวันที่ 21 เมษายน แต่บางปีอย่างในปี ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406) วสันตวิษุวัตเกิดขึ้นหลังดวงอาทิตย์ตก) ตอนบ่าย พระบาฮาอุลลาห์เริ่มออกเดินทางไปที่สวนนี้ ที่ซึ่งพระองค์อยู่เป็นเวลาสิบสองวัน วันแรกพระองค์ประกาศพันธกิจของพระองค์ต่อสหายทั้งหลาย สิบสองวันเหล่านี้เป็นที่เฉลิมฉลองโดยบาไฮในฐานะเทศกาลเรชวาน

การออกจากบ้านของพระบาฮาอุลลาห์เป็นพยานต่อความซุกมุนที่แบกแดดแทบไม่เคยเห็นที่คล้ายกัน ประชาชนทุกสถานะทางสังคม บุรุษและสตรี คนร่ำรวยและคนยากไร้ คนหนุ่มและคนชรา บุรุษผู้มีวิชาและวัฒนธรรม เจ้าชาย เจ้าหน้าที่รัฐ พ่อค้าและคนทำงาน และเหนืออื่นใดสหายทั้งหมดของพระองค์ มาออกันที่ทางเข้าบ้านของพระองค์และแออัดกันตามถนนและหลังคาตามเส้นทางของพระองค์ไปสู่แม่น้ำ พวกเขากำลังเศร้าโศกและร่ำไห้ต่อการจากไปของพระผู้ซึ่งให้ความอบอุ่นของความรักและความสว่างไสวของจิตวิญญาณแก่พวกเขาเป็นเวลาหนึ่งทศวรรษ และเป็นทีลี้ภัยและผู้ชี้แนะสำหรับพวกเขาทั้งหมด

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ปรากฏตัวที่ลานบ้านของพระองค์ สหายทั้งหลายของพระองค์ซึ่งอาดูรและปลอบโยนไม่ได้หมอบราบลง ณ แทบเท้าของพระองค์ พระองค์ยืนอยู่ตรงนั้นชั่วครู่ท่ามกลางการร่ำไห้และความเศร้าโศกของบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ และกล่าวถ้อยคำปลอบใจและสัญญาว่าจะต้อนรับพวกเขาแต่ละคนที่สวนภายหลัง .. ในธรรมจารึกหนึ่งพระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่า เมื่อพระองค์เดินไประยะหนึ่งเข้าหาประตูรั้วท่ามกลางฝูงชน เด็กคนหนึ่ง (เขาคือออกอ อาลีลูกชายของมีร์ซา คามาลอดิเน นารอกี) อายุแค่ไม่กี่ปีวิ่งออกมาเกาะเสื้อคลุมของพระองค์ ร้องให้เสียงดังขอพระองค์ด้วยเสียงที่เยาว์วัยไม่ให้จากไป, ในบรรยากาศดังกล่าวที่ซึ่งอารมณ์ถูกปลุกอย่างลึกซึ้ง การกระทำนี้ในสวนของเด็กน้อยกินใจและเพิ่มความทรมานใจให้แก่ทุกคน

ภาพเหตุการณ์ของความเศร้าโศกและการร่ำไห้ข้างนอกบ้านของบรรดาผู้ที่ไม่ได้ประกาศตัวเป็นสาวกของพระองค์นั้นน่าประทับใจและน่าสงสารไม่น้อยกว่ากัน, ทุกคนในถนนที่แน่นขนัดหาทางเข้าหาพระองค์ บางคนหมอบราบลง ณ แทบเท้าของพระองค์ บางคนรอที่จะได้ยินไม่กี่ถ้อยคำ กระนั้นบางคนพึงพอใจกับการแตะมือของพระองค์ การมองใบหน้าของพระองค์เดี่ยวเดียว, สตรีเปอร์เซียชาติกำเนิดสูงคนหนึ่งซึ่งเธอเองไม่ใช่ศาสนิกชน ฝ่าทางเข้าไปในฝูงชน และด้วยท่าทางการพลีได้เหรียญลูกของเธอไว้ ณ แทบเท้าของพระบาฮาอุลลาห์, การสาริตเหล่านี้ดำเนินต่อไปตลอดทางจนถึงริมฝั่งแม่น้ำ”

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.151 กล่าวไว้ว่า “นาบิลบอกพวกเราว่า ในอำเภอกีที่พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่ ประชาชนตลอดทั้งละแวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนยากไร้ คนพิการและเด็กกำพร้า ได้รับของขวัญที่พระองค์ส่งไปให้, และเวลาที่พระองค์ไปไหนมาไหน เมื่อใดก็ตามที่ทรงประสบพบเห็นคนขัดสน พระองค์ประทานความอารีให้อย่างเหลือล้น, มีหญิงชราคนหนึ่งอายุแปดสิบซึ่งอาศัยอยู่ในบ้านที่ทรุดโทรม ทุกวัน ณ เวลาที่พระบาฮาอุลลาห์กำลังจะข้ามสะพานไปที่ร้านกาแฟ เธอจะยืนอยู่บนถนนรอคอยพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์จะหยุดสอบถามเกี่ยวกับสุขภาพของเธอและให้เงินเธอ เธอจะจับมือของพระองค์ และบางครั้งต้องการจับใบหน้าของพระองค์ แต่เพราะว่าตัวเตี้ยเธอลังยึดตัวไม่ถึง พระองค์จะก้มตัวเอาใบหน้าลงมาหาเธอ พระองค์เคยกล่าวว่า “เธอรู้ว่าเราชอบเธอ นั่นเองที่ทำให้เราชอบเธอ” เมื่อพระองค์ไปจากแบกแดด พระองค์จัดแจงให้มีการให้ค่าใช้จ่ายรายวันแก่เธอจนสิ้นชีวิต, ร้านกาแฟใดก็ตามที่พระองค์ไปเยือนนาบิลกล่าวว่า จะมีผู้มีชื่อเสียงมาออกันถึงขนาดว่าเจ้าของร้านกาแฟพบวาทนอัฟุ ร้านกาแฟหนึ่งที่พระองค์ไปเป็นประจำเป็นของซียิด ฮาบีบชายเคราขาวดูสง่าผู้ควบคุมดูแลยานของเขา ทุกวันพระบาฮาอุลลาห์ให้ตามตัวเขามาและให้น้ำชาแก่เขา วันใดก็ตามที่ผ่านไปโดยไม่ได้มาพบพระองค์ ซียิด ฮาบีบรู้สึกขาดอะไรไปและถือว่าวันนั้นเสียเวลาเปล่า หลังจากทีพระบาฮาอุลลาห์ไปจากแบกแดด ไม่มีใครเคยเห็นเขาอีกในร้านกาแฟของเขา และเขาเลิกดื่มน้ำชาเช่นเดียวกับกับแฮมด์เจ้าของร้านกาแฟอีกคนหนึ่ง เขาเลิกอาชีพของตน

92

ท่ามกลางการรำไห้และเศรำโศก ทรงออกจาก "ที่อยู่อาศัยที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด" ของพระองค์เป็นครั้งสุดท้าย ซึ่งจากสถานที่นี้มี "ลมหายใจของพระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ออกมา" และ "ทำนองเพลงของพระผู้ทรงปรานี" พลังออกมาเป็น "สำเนาที่ไม่หยุดหย่อน" และด้วยมือที่แจ่มไม่อันพระองค์ทรงให้ทานระหว่างทางเป็นครั้งสุดท้ายแก่คนยากไร้ที่พระองค์เคยเป็นเพื่อนที่ไว้ใจได้ และเอ่ยถ้อยคำประโลมใจต่อผู้ที่ดูเหมือนจะปลอบโยนไม่ได้ที่มารวิงวอนพระองค์รอบด้าน ในที่สุดพระองค์ไปถึงริมฝั่งแม่น้ำและขึ้นเรือข้ามฝากไปยังสวนนาจีบีเยห์ที่อยู่บนฝั่งตรงข้าม ^[1] โดยมีบุตรชาย ^[2] และเลขานุการติดตาม ดังนั้นก่อนจะขึ้นเรือพระองค์กล่าวต่อกลุ่มคนศรัทธาที่มาล้อมรอบพระองค์ว่า "ดูกร สหายทั้งหลายของเรา เราขอฝากเมืองแบกแดดนี้ไว้ในการดูแลของเจ้า ให้อยู่ในสภาพที่พวกเจ้าเห็นเวลานี้ ซึ่งจากดวงตาของทั้งมิตรและคนแปลกหน้าที่มาเบียดเสียดกันบนหลังคาบ้าน ตามถนนและตลาด มีน้ำตาไหลพรากเหมือนฝนในฤดูใบไม้ผลิ และเราจากไป, บัดนี้อยู่ที่เจ้าที่จะเฝ้าดู อย่าให้การกระทำและการปฏิบัติตัวของเจ้า ทำให้เปลวไฟแห่งความรักที่เรืองแดงอยู่ในอกของชาวเมืองแบกแดดดับหรือ" "

93

คนเรียกละหมาดฟังเปล่งเสียงเรียกสวดมนต์รอบบាយตอนทีพระบาฮาอุลลาห์เข้าไปในสวนนาจีบีเยห์ ที่ซึ่งพระองค์พักอยู่ชั่วคราวเป็นเวลาสิบสองวันก่อนจะไปจากแบกแดดในที่สุด, ที่สวนนั้นมีมิตรและสหายทั้งหลายของพระองค์ซึ่งมาถึงเป็นระลอก ได้พบพระองค์และกล่าวคำอำลาพระองค์เป็นครั้งสุดท้ายด้วยความรู้สึกเศร้าอย่างยิ่ง, ที่เด่นในหมู่มิตรสหายเหล่านี้คืออูลูซีผู้โด่งดังซึ่งเป็นมัพติแห่งแบกแดด ดวงตาของเขามัวด้วยน้ำตาเวลาที่สาปแช่งชื่อของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็นสาเหตุเบื้องต้นของการเนรเทศที่ไม่สมควรครั้งนี้, เขายืนยันอย่างเปิดเผยว่า "ข้าพเจ้าเลิกถือว่าเขาเป็นนาเซอร์ ดิน (ผู้ช่วยเหลือศาสนา) แต่ถือว่าเขาเป็นผู้ทำลายศาสนาต่างหาก" ผู้มาเยือนที่เด่นดังอีกคนหนึ่งคือผู้ว่าการแบกแดดเองนามิค พาชซา ผู้ซึ่งหลังจากที่แสดงความเสียใจด้วยถ้อยคำที่เคารพที่สุดต่อพัฒนาการที่เป็นเหตุให้พระองค์ต้องจากไป และให้พระองค์วางใจในความพร้อมของคนที่จะช่วยเหลือพระองค์ในหนทางใดๆ ที่ทำได้ ได้ยื่นหนังสือสั่งการให้แก่เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ติดตามพระองค์ ซึ่งสั่งผู้ว่าการในมณฑลต่างๆ ที่คณะผู้ถูกเนรเทศจะต้องเดินทางผ่าน ให้เกรงใจที่สุดต่อคณะผู้ถูกเนรเทศ, หลังจากทีขอโทษพระองค์เป็นการใหญ่ นามิค พาชซาแจ้งพระบาฮาอุลลาห์ว่า "สิ่งใดก็ตามที่ท่านต้องการ ขอท่านเพียงแต่สั่ง เราพร้อมจะดำเนินการ" การตอบข้อเสนอนี้ที่เขายืนยันคำขำคือ "จงให้ความสำคัญแก่บรรดาผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา และปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเมตตา" ซึ่งเป็นคำขอร้องที่ผู้ว่าการแบกแดดตอบตกลงอย่างอบอุ่นและไม่ลังเล

94

ไม่น่าแปลกใจว่าเมื่อเผชิญกับหลักฐานมากมายของความอหิศตม ความเห็นใจและความชื่นชมนับถือที่ยังรากลึก ทีทั้งคนชั้นสูงและคนต่ำต้อยสำแดงอย่างสะดุดตา ตั้งแต่เวลาที่พระบาฮาอุลลาห์ประกาศความคิดที่จะเดินทางจนถึงวันที่พระองค์ออกจากสวนนาจีบีเยห์ พวกที่หาทางอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยที่จะให้ได้คำสั่งเนรเทศพระองค์ และปดิดยินดีต่อความสำเร็จในความพยายามของตน มาบัดนี้กลับเสียใจอย่างขมขื่นต่อการกระทำของ

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.168 กล่าววว่า "ดวงอาทิตย์กำลังเคลื่อนไปทางทิศตะวันตกในวันที่ 22 เมษายน ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406) (วันที่สามสิบสองหลังจากนอว์รูซ) เวลาทีพระบาฮาอุลลาห์เดินเป็นครั้งสุดท้ายออกจากบ้านทีเป็นทีอาศัยของพระองค์มาหลายปีในเมืองของราชวงศ์อับบาซิด และมุ่งไปยังริมฝั่งแม่น้ำไทกริส ทีซึ่งเรือลำหนึ่งรอคอยทีจะพาพระองค์ไปอิกริมฝั่งหนึ่ง ไปยังสวนของนาจีบ พาชซา (เป็นที่รู้จักกันวว่านาจีบีเยห์), ทางผ่านไปยังริมฝั่งแม่น้ำเปียมด้วยประชาชนทีเป็นชายและหญิง คนหนุ่มสาวและคนชรา จากทุกสถานะ ผู้ซึ่งมารวมตัวกันเพื่อจะดูพระองค์ไปและคร่ำครวญต่อการจากไปของพระองค์"

พระบาฮาอุลลาห์ขณะที่เดินไปยังริมฝั่งแม่น้ำไทกริส ทรงให้ทานอย่างเอื้อเพื่อแก่คนยากไร้และแร้นแค้น ประโลมและปลอบใจประชาชนทีจะไม่มีวันได้พบพระองค์อีก แต่บัดนี้พวกเขาพวกเขาตระหนกอย่างเฉียบพลัน ยิ่งต่อการสูญเสียทีประจักษ์และสาหัสทีถ้อยคำปลอบประโลมพวกเขาไม่ได้ และต้องเป็นทีระลึกไว้วว่าพวกเขาส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดคือบุรุษและสตรีทีไม่เกี่ยวโยงในหนทางใดๆ กับศาสนาของพระบ๊อบ"

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.261 กล่าววว่า "จากนั้นพระบาฮาอุลลาห์ขึ้นเรือข้ามฝั่งแม่น้ำโดยมีผู้ติดตามคือพระอับดุลบาฮา มีร์ซา เมห์ดีและโมฮัมหมัด อาลี ซึงอายุสิบแปด สิบสี่และสิบปีตามลำดับ เลขานุการมีร์ซา ออกอล จอนอยู่กับพวกเขาด้วย, คนอื่นๆ ทีอาจติดตามพระองค์ไปด้วยคือใคร พวกเขาอยู่ในสวนทีปักเต็นท์และเตรียมสำหรับการมาถึงของพระองค์ หรือพวกเขาทีอาจตามพระองค์ไปในวันนั้นมีใครบ้าง ไม่เป็นที่ทราบชัดเจน"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ตน, ในจดหมายที่ทรงลิขิตจากสวนนั้นซึ่งมีการกล่าวถึงศัตรูเหล่านี้ พระอับดุลบาฮายืนยันว่า “ดังกล่าวคือการยื่นมือเข้ามาของพระผู้เป็นเจ้าจนความเบิกบานที่พวกเขาแสดง ถูกเปลี่ยนเป็นความหิวเสี้ยวและเสียใจอย่างมาก ถึงขนาดว่างงสุดใหญ่เปอร์เซียในแบกแดดเสียใจเป็นล้นพ้นต่อแผนและแผนลับต่างๆ ที่ผู้วางแผนร้ายทั้งหลายได้คิดขึ้นมา, นามิค พาชาเองในวันที่เขามาเยี่ยมพระองค์ (พระบาฮาออลลาห์) ได้กล่าวว่า : ‘แต่ก่อนพวกเขายินกรานให้ท่านจากไป อย่างไรก็ตามบัดนี้พวกเขายินกรานยิ่งกว่าให้ท่านอยู่ต่อ’”

บทที่ 10

การประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์และการเดินทางไปยังคอนสแตนติโนเปิล
[Ch 10: The Declaration of Bahá'u'lláh's Mission and His journey to Constantinople]

1

การมาถึงสวนนาซีบีเยห์ของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งต่อมาสาวกทั้งหลายของพระองค์ให้ชื่อว่าอุทยานเรชวาน ^[1] บ่งบอกการเริ่มต้นของสิ่งที่จะได้การยอมรับว่าเป็นเทศกาลที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและมีนัยสำคัญที่สุดของเทศกาลบาไฮทั้งหมด เป็นเทศกาลที่รำลึกถึงการประกาศพันธกิจของพระองค์ต่อสหายทั้งหลาย, การประกาศที่เป็นประวัติศาสตร์นี้ควรถือได้อย่างเหมาะสมว่า เป็นห้วงการบรรลุจุดสมบูรณ์อย่างสมเหตุสมผลของกระบวนการปฏิวัติที่เริ่มโดยพระองค์เองเมื่อทรงกลับมาจากไซเลมานนีเยห์ และเป็นภารกิจใหม่โร่งไปสู่การประกาศพันธกิจเดียวกันนั้นในที่สุดต่อโลกและผู้ปกครองทั้งหลายของโลกจากอเดรียโนเปิล

2

โดยการกระทำอย่างเป็นพิธีนั้น "การยึดเวลา" ไม่น้อยกว่าหนึ่งทศวรรษที่สวรรค์มาคั้นระหว่างกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ในซีอาห์ ซาล กับการประกาศการเปิดเผยพระธรรมนั้นต่อเหล่าสาวกของพระบ๊อบ ได้สิ้นสุดลงในที่สุด, "เวลาแห่งการปกปิดที่ตั้งไว้" ซึ่งในระหว่างนั้นดังที่พระองค์เองเป็นพยาน "เครื่องหมายและสัญลักษณ์ของการเปิดเผยพระธรรมที่สวรรค์กำหนด" หลังมายังพระองค์ ครบกำหนดแล้ว, "มานสุดคณานับที่บังแสงสว่าง" ซึ่งภายในนั้นความรุ่งโรจน์ของพระองค์ถูกห่อหุ้มอยู่ ถูกเปิดออกบางส่วน ณ ชั่วโมงแห่งประวัติศาสตร์นั้น เป็นการประทาน "ประกายที่น้อยนิดที่สุด" ของความสว่างไสวของ "พระพักตร์ที่ไม่มีมีเสมอ ศักดิ์สิทธิ์และประเสริฐสุดของพระองค์" ให้แก่มนุษยชาติ, "หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน" ที่ดาเนียลกำหนดไว้ในบทสุดท้ายของคัมภีร์ของเขาว่า เป็นระยะเวลาแห่ง "การละเมิดที่ทำให้ร่างชีวิต" ได้ผ่านพ้นไปแล้ว, "หนึ่งร้อยปีจันทรคติ" ที่ถูกลีขิตให้นำมาก่อนการบรรลุธรรมปีต่ออย่างสมบูรณ์นั้น (1335 วัน) ที่ดาเนียลประกาศไว้ในบทเดียวกัน ได้เริ่มต้นแล้ว, สิบเก้าปีที่ประกอบกันเป็น "วาฮิด" แรกที่ลีขิตไว้ล่วงหน้าในคัมภีร์บ้ายันภาษาเปอร์เซียโดยปากกาของพระบ๊อบ ครบบริบูรณ์แล้ว, พระผู้เป็นนายแห่งอาณาจักรสวรรค์นั้นคือพระเยซูคริสต์ที่กลับมาในความรุ่งโรจน์ของพระบิดา กำลังจะขึ้นบัลลังก์ของพระองค์ และครองคทาแห่งอิปไตยที่โอบล้อมโลกและทำลายไม่ได้, ชุมชนของพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งเป็น "สหายทั้งหลายแห่งเรือสีครามชั้น" ที่สุดดีไว้ด้วยถ้อยคำสรรเสริญในกายูโมล แอสมา ได้ไหลฟ้นขึ้นมาให้เห็นแล้ว, คำพยากรณ์ของพระบ๊อบเองเกี่ยวกับ "เรชวาน" ซึ่งจะเป็นสถานที่แห่งการเปิดม่านให้เห็นความรุ่งโรจน์เหนือธรรมดาของพระบาฮาอุลลาห์ ได้บรรลุตามตัวอักษรแล้ว

3

ด้วยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบากที่น่าสะพรึงกลัวที่รออยู่ข้างหน้า ซึ่งจะมาถึงพระองค์ในไม่ช้าตามที่พระองค์เองทำนายไว้, ในช่วงเวลาก่อนการถูกเนรเทศครั้งที่สองซึ่งจะเต็มไปด้วยการเสี่ยงภัยและภัยอันตรายมากมาย และจะพาพระองค์ไกลออกไปอีกจากดินแดนบ้านเกิดซึ่งเป็นถิ่นกำเนิดของศาสนาของพระองค์ ไปถึงประเทศที่ต่างกัน ด้านเชื้อชาติ ภาษาและวัฒนธรรม, ด้วยตระหนกอย่างเฉียบแหลมถึงการขยายวงของปรีภักษ์ทั้งหลายของพระองค์ ซึ่งที่จะถูกนับอยู่ในจำนวนนี้ในไม่ช้าคือกษัตริย์ที่เผด็จการยิ่งกว่านาเซอร์ ดิน ซาห์ และเสนาบดี

[1] ในคัมภีร์ไบเบิล เอเซเคียล 1:1 กล่าวว่า "...ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในหุบเขาลยริมแม่น้ำเคบาร์ สวรรค์เปิดออก และข้าพเจ้าเห็นนิมิตของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า" และเอเซเคียล 3:23 กล่าวว่า "จากนั้นข้าพเจ้าลุกขึ้นและออกไปยังที่ราบ และจงมองดู ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นนายยืนอยู่ที่นั่น เป็นความรุ่งโรจน์ที่ข้าพเจ้าเห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าล้มลงหน้าขาบดิน" ข้อมูลใน Chebar — Watchtower ONLINE LIBRARY <https://wol.jw.org/en/wol/d/r1/lp-e/1200000927> ระบุว่า "เคบาร์เป็นภาษาบาไบโลนแปลว่า 'ลำคลองที่ยิ่งใหญ่' เมื่อพูดถึงแม่น้ำเคบาร์ เอเซเคียลใช้คำว่า 'นาฮา' แปลว่า 'แม่น้ำ' ซึ่งรวมถึงลำคลองบาไบโลนมากมายที่เคยตัดกันอยู่บนพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ระหว่างแม่น้ำยูเฟรติสและแม่น้ำไทกริสตอนล่าง...สถานที่ที่ตั้งที่แท้จริงของเคบาร์ไม่เป็นที่ทราบ"

ขณะที่อยู่ริมแม่น้ำเคบาร์ นิมิตที่เอเซเคียลเห็นคืออะไร ซึ่งในอีกวาทะหนึ่งบอกว่าเห็นความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นนายยืนอยู่ที่นั่นคือริมแม่น้ำเคบาร์ ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นนายหรือ "ความรุ่งโรจน์ของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า" คือพระนามของพระบาฮาอุลลาห์ ริมแม่น้ำเคบาร์คือพื้นที่ที่รวมถึงตอนล่างของแม่น้ำไทกริส และอุทยานเรชวานซึ่งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำไทกริสนั่นเองที่พระบาฮาอุลลาห์ประกาศพันธกิจของพระองค์

ทั้งหลายที่ไม่เป็นมิตรอย่างไม่ลดละยิ่งกว่าฮาจิ มีร์ซา ออกกอซีหรืออามีร์ เนซาม ด้วยไม่ถูกหยุดยั้งโดยการขัดจังหวะอย่างไม่รู้จบที่เกิดจากการทะลักเข้ามาของกลุ่มคนผู้มาเยือนจำนวนมากที่มาออกันที่เต็นท์ของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์ทรงเลือกชั่วโมงที่ล่อแหลมที่สุดดูเหมือนว่าเป็นฤกษ์ไม่ดีนั้นในการเสนอคำกล่าวอ้างที่ทำทลาย เผยความลึกลับที่ล้อมรอบตัวพระองค์ และขึ้นครองขีดสุดของอำนาจและอำนาจภาพธรรม ซึ่งเป็นเอกสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวของพระเจ้าผู้ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์พระบ็อบพยากรณ์ไว้

4

เงาของเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่กำลังใกล้เข้ามานั้นได้ปกคลุมกลุ่มผู้ถูกเนรเทศแล้ว ผู้ซึ่งรอคอยคาดหวังการมาถึงจุดสมบูรณ์ของเหตุการณ์นั้น, ขณะที่ปี “แปดสิบ” ใกล้เข้ามาทุกทีอย่างหยุดไม่ได้ พระผู้ซึ่งกลายเป็นผู้นำที่แท้จริงของชุมชนนั้น ได้ประสพกับอิทธิพลไหลบ่าของพลังอำนาจล่อหลอมของเหตุการณ์ดังกล่าวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และทรงสื่อสารอิทธิพลนั้นอย่างก้าวหน้าไปยังสาวกทั้งหลายในอนาคตของพระองค์, โคลงเฉลิมฉลองที่เป็นมนต์สะกดวิญญาณที่พระองค์เปิดเผยเกือบทุกวัน ธรรมจาริกต่างๆ ซึ่งเต็มไปด้วยการบอกอ้อมๆ ที่หลังไหลมาจากปากกาของพระองค์ การกล่าวเป็นนัยของพระองค์ในการสนทนาส่วนตัวและปาฐกถาสาธารณะเกี่ยวกับชั่วโมงที่ใกล้เข้ามา ความตอกตีใจที่ทรมานวิญญาณของพระองค์ทั้งในช่วงเวลาที่เบิกบานและเศร้า, ความปลื้มปิติที่เปี่ยมอยู่ในคนรักทั้งหลายของพระองค์ ซึ่งอิมเมมอยู่แล้วกับหลักฐานที่ทวีขึ้นของความยิ่งใหญ่และความรุ่งโรจน์ของพระองค์ที่ผงาดขึ้นมา, ความเปลี่ยนแปลงที่สังเกตเห็นได้ในอากัปกริยาของพระองค์ และท้ายที่สุดคือการสวมทาก (หมวกขนแกะทรงสูง) ในวันที่ออกจากบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ ทั้งหมดนี้ประกาศอย่างแน่ชัดการจวนจะขึ้นครองตำแหน่งศาสนทูตและความเป็นผู้นำอย่างเปิดเผยของชุมชนสาวกของพระบ็อบ [1]

10.1 การประกาศพันธกิจต่อสหาย [Declaration of Mission to His companions]

5

นาบิลเขียนพรรณนาความว่า: ในหัวใจของสหายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ในวันเวลาก่อนการประกาศพันธกิจของพระองค์ไว้ว่า “เป็นเวลาหลายคืนมีร์ซา ออกกอ จอนจะให้เราเขามารวมตัวกันในห้องของตน ปิดประตู จุดเทียนการบูรมากมายหลายเล่ม สวดโคลงและธรรมจาริกทั้งหลายที่ฟังเปิดเผยที่อยู่ในกรอบครองของตนให้พวกเขาฟัง, ด้วยไม่รับรู้โลกที่ไม่เที่ยงแท้เลย ต็มด้วยอาณาจักรของจิตวิญญาณโดยสมบูรณ์ ลืมความจำเป็นที่จะต้องกินอาหาร นอนหรือดื่ม พวกเขาจะค้นพบทันใดว่ากลางคืนได้กลายเป็นกลางวัน และดวงอาทิตย์กำลังขึ้นสู่จุดสูงสุด”

6

อนิจจา สภาพแวดล้อมที่แท้จริงของการประกาศพันธกิจที่เปิดศักราชใหม่นั้น เป็นที่ทราบไม่เพียงพอ, ถ้อยคำจริงๆ ที่พระบาฮาอุลลาห์เอ่ยในโอกาสนั้น ลักษณะการประกาศพันธกิจของพระองค์ ปฏิบัติการที่การประกาศนั้นก่อให้เกิด ผลกระทบต่อมีร์ซา ยาห์ยา ใครบ้างที่ได้รับสิทธิพิเศษของการได้ยินพระองค์ ล้วนถูกหุ้มอยู่ในความมืดซึ่งนักประวัติศาสตร์ในอนาคตจะพบว่ายากที่จะมองทะลุเข้าไปได้ [2] คำพรรณนาที่ไม่ปะติดปะต่อที่ทิ้งไว้ให้

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.261-2 กล่าวว่า “สหายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ได้รู้มากระหนึ่งแล้วว่าการประกาศสถานะของพระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว ความตระหนักนี้มาสู่พวกเขาไม่ได้เป็นผลมาจากการแสดงความคิดเห็นและการกล่าวเป็นนัยของพระองค์ระหว่างสองสามเดือนสุดท้ายของการพำนักอยู่ในแบกแดดของพระองค์เท่านั้น แต่ยังโดยความเปลี่ยนแปลงที่สังเกตเห็นได้ในอากัปกริยาของพระองค์, อีกเครื่องหมายหนึ่งที่ชัดเจนชัดไปที่ชั่วโมงที่กำลังใกล้เข้ามาคือการใช้หมวกแบบที่ต่างจากเดิมที่รู้จักกันว่าทาก (หมวกขนแกะทรงสูง) ซึ่งพระองค์สวมไปตลอดภารกิจของพระองค์”

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.261-2 กล่าวว่า “เสียงเรียกสวดมนต์รอบปายถูกแปลงขึ้นจากสุหระห์ และวาหะ “อัลลาห์ อู อัคบาร์” (พระเจ้าผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงความยิ่งใหญ่ที่สุด) ที่สวดโดยคนเรียกละหมาด กังวาลไปทั่วทั้งสวนขณะที่พระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์เข้าไปในนั้น ที่นั่นพระบาฮาอุลลาห์ปรากฏตัวด้วยความเบิกบานที่สุด เดินอย่างสง่างามไปตามถนนที่มีดอกไม้และต้นไม้เรียงรายสองข้างทาง สุนทรสของดอกกุหลาบและการขับขานของนกในตึกลงสร้างบรรยากาศแห่งความงามและความน่าหลงใหล...

คนรุ่นหลังโดยผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์ของพระองค์คือนาบิล เป็นหนึ่งในไม่กี่บันทึกที่เชื่อได้ว่าเป็นของจริงที่เรา มีอยู่เกี่ยวกับวันที่นาทรงจำทั้งหลายที่พระองค์อยู่ในสวนนั้น นาบิลเล่าว่า “ทุกวันก่อนเช้าโมงรุ่งอรุณ คนสวนทั้งหลายจะเด็ดดอกกุหลาบที่เรียงรายอยู่ตามขอบถนนทั้งสี่ในสวน และจะนำมากองรวมกันบนพื้นกลางเดินที่ที่วิสุทธิของพระองค์ กอดอกกุหลาบนี้ใหญ่ถึงขนาดว่าสหายของพระองค์ที่มารวมตัวกันดื่มชาตอนเช้ากับพระองค์ ไม่สามารถมองเห็นกันและกันข้ามกอดอกกุหลาบ, ทุกเช้าพระบาฮาอุลลาห์จะฝากดอกกุหลาบทั้งหมดนี้ด้วยมือของพระองค์เองให้บรรดาผู้ที่ทรงบอกให้ไปได้ ให้นำไปส่งมอบในนามของพระองค์ให้แก่มิตรสหายชาวอาหรับและชาวเปอร์เซียของพระองค์ที่อยู่ในเมือง” นาบิลเล่าต่อว่า “คืนหนึ่งซึ่งเป็นคืนวันที่เก่าของพระจันทร์ข้างขึ้น ข้าพเจ้าบังเอิญได้เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ได้เฝ้าดูอยู่ข้างเดินที่วิสุทธิของพระองค์, ขณะที่เช้าโมงของเที่ยงคืนใกล้เข้ามาข้าพเจ้าเห็นพระองค์ออกมาจากเดินที่ เดินผ่านสถานที่ที่มีมิตรสหายบางคนของพระองค์กำลังหลับอยู่ และเริ่มเดินไปมาตามถนนในสวนที่มีขอบเรียงรายด้วยดอกไม้และสว่างด้วยแสงจันทร์, เสียงขับขานของนกในตึกลงจากกรอบด้านตึงมากจนพวกที่อยู่ใกล้พระองค์เท่านั้นที่สามารถได้ยินเสียงของพระองค์ชัด, พระองค์เดินต่อไปจนกระทั่งทรงหยุดอยู่กลางหนึ่งในถนนเหล่านี้แล้วให้ข้อสังเกตว่า ‘จงพิจารณาดูนกในตึกลงเหล่านี้ ความรักของพวกมันต่อดอกกุหลาบเหล่านี้ยิ่งใหญ่อถึงขนาดว่า พวกมันขับขานทำนองเพลงและสนทนากับจุดหมายของการบูชาของตนด้วยความร้อนแรงที่ลุกเป็นไฟ ตั้งแต่พลบค่ำย็นรุ่งอรุณโดยไม่รู้จักหลับ, เช่นนั้นแล้วพวกที่กล่าวอ้างว่าลุกเป็นไฟต่อความงามเสมือนดอกกุหลาบของพระผู้เป็นที่รักยิ่ง เลือกลงที่จะหลับได้อย่างไร?’ เป็นเวลาสามคืนติดต่อกันข้าพเจ้าเฝ้าดูและเดินรอบเดินที่วิสุทธิของพระองค์, ทุกครั้งที่เดินผ่านที่นอนที่พระองค์นอนอยู่ ข้าพเจ้าจะพบว่าพระองค์ตื่นอยู่ และทุกวันตั้งแต่เช้าจนค่ำข้าพเจ้าจะเห็นพระองค์ยุ่งอยู่กับการสนทนาอย่างไม่หยุดหย่อนกับสายธารของผู้มาเยือนทั้งหลายที่ไหลต่อเนื่องกันมาจากแบกแดด ไม่มีสักครั้งที่ข้าพเจ้าสามารถค้นพบร่องรอยใดในถ้อยคำที่พระองค์พูดว่าไม่ได้มาจากใจ”

7

สำหรับนัยสำคัญของการประกาศพันธกิจนั้นขอให้พระบาฮาอุลลาห์เองเปิดเผยความหมายต่อเรา, โดยการแซ่ช่องโอกาสอันเป็นประวัติศาสตร์นั้นว่าเป็น *“เทศกาลที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” “ราชันของเทศกาลทั้งหลาย” “เทศกาลของพระผู้เป็นเจ้า”* พระองค์ในศัตวรรษที่สิบสองพรณนาลักษณะของการประกาศนี้ว่าเป็นวันที่ *“สรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจมอยู่ในทะเลแห่งการชำระล้าง”* ขณะที่หนึ่งในธรรมจารึกที่เจาะจงพระองค์ทรงกล่าวถึงเทศกาลนี้ว่าเป็นวันที่ *“สายลมแห่งการอภัยไยมายังสรรพโลกทั้งหมด”* ในอีกธรรมจารึกหนึ่งพระองค์ทรงลิขิตว่า *“ดูกรประชาชนแห่งบาฮา! จงปิติยินดีด้วยความดีใจเป็นล้นพ้น ขณะที่เจ้ารำลึกถึงวันแห่งธรรมปิติสูงสุด วันที่ชีวหาของพระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนยุคสมัยได้เปล่งวาจา ขณะที่พระองค์ออกจากบ้านของพระองค์ มุ่งหน้าไปยังตำแหน่งซึ่งจากที่นั่นพระองค์สาธิตความอัปไมยของพระนามของพระองค์ พระผู้ทรงปราณี มายังสรรพโลกทั้งหมด...หากเราเปิดเผยความลับที่ซ่อนเร้นทั้งหลายของวันนั้น ทุกคนที่อยู่บนโลกและในสวรรค์จะเป็นลมและวายชีวา เว้นแต่ผู้ที่จะได้รับการปกปักรักษาโดยพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ทรงรู้ทั้งหมด พระผู้ทรงอัจฉริยภาพ,*

พระอับดุลบาฮาได้พรณนว่าเมื่อเสด็จมาถึงสวน พระบาฮาอุลลาห์ประกาศสถานะของพระองค์ต่อสหายทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ และประกาศความเบิกบานที่ยิ่งใหญ่ของการเปิดฉากเทศกาลเรชวาน

ความเศร้าและความทรมานใจอันตรธานไปและศาสนิกชนเปี่ยมไปด้วยความปิติต่อการประกาศนั้น ถึงแม้ว่าพระบาฮาอุลลาห์กำลังถูกเนรเทศไปยังดินแดนห่างไกลออกไป และรู้ความเดือดร้อนและความทุกข์ทรมานที่รอพระองค์และเหล่าสาวกอยู่ข้างหน้า กระนั้นโดยการประกาศที่เป็นประวัติศาสตร์นี้ พระองค์เปลี่ยนความเศร้าทั้งหมดไปเป็นความเบิกบานในธรรม และใช้เวลาที่ปิติที่สุดของภารกิจของพระองค์ในอุทยานเรชวาน ที่จริงแล้วในธรรมจารึกหนึ่งพระองค์ทรงกล่าวถึงวันแรกของเรชวานว่าเป็น *‘วันแห่งธรรมปิติสูงสุด’* และขอให้สาวกทั้งหลาย *‘จงปิติยินดีด้วยความดีใจเป็นล้นพ้น’* ในการรำลึกถึงวันนั้น

ลักษณะการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ไม่เป็นที่ชัดเจน ทั้งหมดที่ได้ยินพระองค์มีใครบ้างก็ไม่แน่ชัด, อย่างไรก็ตามมีสิ่งหนึ่งชัดเจน ระหว่างการพำนักอยู่ในอิรักสิบปี ถึงแม้ว่าพระบาฮาอุลลาห์ได้กล่าวเป็นนัยถึงสถานะของพระองค์ และสัมพันธ์ตนเองกับวาหะของพระผู้เป็นเจ้าที่เปิดเผยไว้ในธรรมจารึกทั้งหลายของพระองค์ พระองค์ก็ไม่เคยระบุตนเองเป็น *“พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าจะสาแดงให้เห็นชัด”*, ในอุทยานเรชวานนี้เองในวิถีของการประกาศนั้นที่พระองค์ระบุตนเองอย่างไม่คลุมเครือ โดยการประกาศตนเองว่าเป็นพระผู้ซึ่งการเสด็จมาของพระองค์พระบ็อบได้ประกาศไว้ ซึ่งเพื่อเห็นแก่พระองค์พระบ็อบทรงสถาปนาพระปฎิญาณกับสาวกทั้งหลาย, วันนั้นเป็นวันที่เต็มไปด้วยเหตุการณ์สำคัญที่สุดในชีวิตของพระองค์ วันนั้นทั้งวันพระองค์ยุ่งอยู่กับการงานที่สำคัญต่างๆ ซึ่งมาถึงจุดสมบูรณ์ในการประกาศพันธกิจของพระองค์ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่มีนัยสำคัญที่สุดต่ออนาคตในภารกิจของพระองค์”

อิทธิของวณะของพระผู้เป็นเจ้าออกฤทธิ์มีมาต่อพระผู้เปิดเผยข้อพิสูจน์ที่ไร้ข้อสงสัยของพระองค์ถึงขนาดว่าปากกาของพระองค์ไม่สามารถขยับอีกต่อไป”, และอีกครั้งหนึ่ง “ดูกร ปากกาที่ประเสริฐสุด วสันตฤดูของพระผู้เป็นเจ้ามาถึงแล้ว เพราะเทศกาลของพระผู้ทรงปราณีกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว...ดวงตะวันแห่งความปิติในธรรมส่องแสงอยู่บนขอบฟ้าของพระนามของเรา พระผู้ทรงปิติในธรรม เนื่องด้วยอาณาจักรแห่งนามของพระผู้เป็นเจ้าได้รับการประดับด้วยลงกรณ์แห่งพระนามของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้สร้างสวรรค์ทั้งหลาย...จงเอาใจใส่อย่าให้สิ่งใดมาหยุดยั้งเจ้าไม่ให้ยกย่องความยิ่งใหญ่ของวันนี้ วันที่องค์แห่งราชศัสดาและอาณาจักรได้เปิดผนึกของอมฤตแห่งการกลับมาอยู่ร่วมกัน และเรียกทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และทุกคนที่อยู่บนโลก...นี่คือยุคที่ภพที่มองไม่เห็นร้องออกมาว่า : ‘ดูกร พิกพ ความวิสุทธิของเจ้านั้นยิ่งใหญ่ เพราะเจ้าถูกทำให้เป็นม้าวางเท้าของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และถูกเลือกให้เป็นที่ตั้งของบัลลังก์ที่ทรงอำนาจของพระองค์’... จงกล่าววว่า... พระองค์คือพระผู้เผยให้เห็นมณีที่ซ่อนเร้นและถนอมไว้ต่อเจ้า หากพวกเจ้าแสวงหามณีนั้น พระองค์คือผู้ที่เป็พระผู้เป็นที่รักยิ่งของทุกสิ่งไม่ว่าในอดีตหรืออนาคต” และอีกครั้งหนึ่ง “จงลุกขึ้นและประกาศข่าวต่อสรรพโลกทั้งหมดว่าพระผู้เป็นพระผู้ทรงปราณีได้ก้าวเข้ามาสู่เรขานและเข้าไปในนั้นแล้ว ดังนั้นจงนำทางประชาชนมายังอุทยานแห่งความปิตินี้ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้เป็นบัลลังก์แห่งพิมานของพระองค์...ภายในพิมานนี้และจากยอดสุดของห้องที่สูงตระหง่านที่สุด หญิงรับใช้ทั้งหลายในสวรรค์ได้ร้องและตะโกนว่า : ‘พวกเจ้าผู้อยู่อาศัยในอาณาจักรเบื้องบนจงปิติยินดี เพราะนิวาของพระผู้เป็นพระผู้ดำรงอยู่ก่อนยุคสมัยกำลังตระหง้างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในนามของพระผู้ทรงความรู้โรจน์ ในใจกลางสุดของสวรรค์ทั้งหลาย, มือแห่งความอารีได้ถือถ้วยแห่งชีวิตนิรันดร์ จงเข้ามาหาและดื่มให้อิ่ม” และสุดท้ายนี้ “ดูกร ปากกา จงลิมสรรพโลกและหันไปหาพระพักตร์ของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้เป็นนายแห่งนามทั้งปวง, เมื่อนั้นจงประดับโลกด้วยลงกรณ์แห่งความโปรดปรานของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้เป็นกษัตริย์แห่งวันที่ยั่งยืนนิรันดร์, เพราะเราได้กลิ่นสุนทรรสของวันที่พระผู้เป็นยอดปรารถนาของชาติทั้งปวง สาดความอำไพของแสงสว่างของนามที่เลิศที่สุดทั้งหลายของพระองค์มายังอาณาจักรที่มองไม่เห็นและมองเห็น และห่อหุ้มอาณาจักรทั้งสองด้วยรัศมีของดวงตะวันแห่งความโปรดปรานที่การณียที่สุดของพระองค์ เป็นความโปรดปรานที่ไม่มีใครนับได้เว้นแต่พระผู้เป็นพระผู้ทรงคุ้มครองที่ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จของสรรพโลกทั้งหมด”

8

การออกจากอุทยานเรขานของพระบาฮาอุลลาห์ตอนเที่ยงของวันที่ 14 เดือนซิลกาดีห์ ฮ.ศ.1279 [3 พฤษภาคม ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406)] เป็นพยานต่อภาพเหตุการณ์ของความศรัทธาที่อีกทีกซึ่งนาตื่นตาตื่นใจไม่น้อยกว่ากัน และถึงกับกินใจยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่พระองค์ออกจากบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแบกแดด ผู้เป็นประจักษ์พยานคนหนึ่งเขียนไว้ว่า “ความอีกทีกครั้งใหญ่ซึ่งในจิตใจของเราสัมพันธ์กับวันแห่งการชุมนุม วันแห่งการพิพากษา เราได้เห็นในโอกาสนั้น, ทั้งศาสนิกชนและผู้ที่ไม่ใช่ศาสนิกชนต่างสะอึกสะอื้นและเสรำโศก, คนระดับหัวหน้าและผู้มีชื่อเสียงที่มารวมกลุ่มกันรู้สึกประทับใจด้วยความพิศวง อารมณ์ถูกปลุกถึงขนาดที่ไม่มีลิ้นใดสามารถพรรณนา ไม่มีผู้สังเกตการณ์คนใดไม่มีอารมณ์ร่วม” [1]

9

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.174-6 กล่าววว่า “เช่นกันออกอ เราพรรณนาการไหลมาอย่างไม่ขาดสายของประชาชนที่มาจากแบกแดดแต่ละวันเพื่อมาเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งไม่สามารถทนการแยกจากพระองค์, ตามที่ออกอ เรขากล่าว อาหารถูกนำมาจากบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในแบกแดดที่ซึ่งครอบครัวของพระองค์ยังอาศัยอยู่ และจากบ้านของมีร์ซา มุซา...

วันที่เก้าครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์ย้ายมาอยู่ที่สวนนาจีบีเยห์ด้วย และวันที่สิบสองถูกกำหนดสำหรับการจากไป ดังนั้นเทศกาลเรขานประกอบด้วยสิบสองวัน, ตลอดวันที่สิบสองทั้งวันประชาชนพรุกกันเข้ามาในสวนเพื่ออำลาเป็นครั้งสุดท้าย สุดท้ายแล้วมีการบรรทุกลิมสารบนล้อทั้งหลาย และสวมกอบบนหลังล้อ สตรีและเด็กขึ้นนั่งบนกอบ และเมื่อใกล้จะพระอาทิตย์ตกม้าสีน้ำตาลแดงถูกนำออกมาให้พระบาฮาอุลลาห์ขึ้นขี่, ทุกคนที่บันทึกเรื่องเล่าของพวกเขามาถึงเรากล่าววว่า การเห็นพระบาฮาอุลลาห์บนอานม้าและกำลังจะจากไป ได้ปลุกเสียงร้องที่ปวดร้าวใจและกดตันจิตใจอย่างสุดจะทนในฝูงชนที่ไพศาล เสียงร้อง ‘อัลลาฮ อู อัคบาร์’ (พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงความยิ่งใหญ่) ก้องขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ประชาชนกระโจนลงไปบนเส้นทางเดินของม้าของพระองค์ และตามทีออกอ เราแสดงเป็นถ้อยคำออกมา ดูเหมือนราวกับว่าม้าสวรรค์กำลังเดินผ่านไปบนร่างกายที่วิสุทธิและหังใจที่บริสุทธิ์ทั้งหลาย วันนั้นเป็นครั้งแรกที่พวกเขาเป็นพยานต่อความชำนาญในการขี่ม้าที่ยอดเยี่ยมของพระบาฮาอุลลาห์”

ด้วยทรงม้าพ่อพันธุ์สีน้ำตาลแดงพันธุ์งามที่สุด ซึ่งเป็นม้าดีที่สุดในบรรดาคนรักของพระองค์สามารถหาซื้อมาได้ และเลยผ่านมหาชนผู้ชื่นชมอย่างแรงกล้าที่โค้งค้ำับ พระบาฮาอูลลาห์ขี่ม้าออกไปในการเดินทางระยะแรกซึ่งจะพาพระองค์ไปถึงเมืองคอนสแตนติโนเปิล นาบิลเองผู้เป็นพยานต่อภาพเหตุการณ์ที่นาทรงจำนั้นแล้วว่า “ศิระระจำนวนมากมายจากรอบด้านก้มลงไปหาธูลีที่เท้าม้าของพระองค์ และลูบกับเท้าของม้า พวกที่เบียดเสียดเข้าไปกอดโคลนม้าของพระองค์มีจำนวนนับไม่ถ้วน” ผู้ร่วมเดินทางคนหนึ่งให้การยืนยันว่า “บรรดาผู้ที่เป็นศิระระของความซื่อสัตย์จำนวนมากมายเพียงไร ผู้ซึ่งโดยการกระโจนลงไปอยู่ต่อหน้าม้า นั้น ขอตายดีกว่าจะพรากรจากพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน! ข้าพเจ้าคิดว่าม้าที่วิสุทธิตัวนั้นได้ยَابนร่างกายของดวงวิญญาณที่หัวใจบริสุทธิ์เหล่านั้น” พระบาฮาอูลลาห์เองประกาศว่า “*พระองค์ (พระผู้เป็นเจ้า) คือผู้ที่ทำให้เราสามารถออกจากเมือง (แบกแดด) สวมราชศักรดาอย่างที่ไม่มิใคร่ไม่สามารถยอมรับ เว้นแต่ผู้ปฏิเสธและผู้ประสงคร้าย*” สัญลักษณ์ของการแสดงคารวะและความอุทิศตนเหล่านี้ล้อมรอบพระองค์ต่อไปจนกระทั่งพระองค์พักหลังก้อยู่ในคอนสแตนติโนเปิล, มีร์ซา ยาห์ยาขณะที่ยังเดินทางตามหลังรถม้าของพระบาฮาอูลลาห์โดยความสมัครใจของตนเอง ในวันที่พระองค์ไปถึงเมืองนั้นได้เอ่ยความรู้สึกนึกคิดต่อซียิด โมฮัมหมัดซึ่งนาบิลได้ยินโดยบังเอิญว่า “หากข้าไม่เลือกที่จะซ่อนตัวเอง หากข้าเปิดเผยว่าข้าเป็นใคร เกียรติที่ให้แก่พระองค์ (พระบาฮาอูลลาห์) ในวันนี้ย่อมเป็นของข้าเช่นกัน”

10

สัญลักษณ์เดียวกันของความอุทิศตนที่แสดงต่อพระบาฮาอูลลาห์ ณ เวลาที่พระองค์ออกจากบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและต่อมาออกจากอุทยานเรซวาน เกิดขึ้นซ้ำในวันที่ 20 เดือนชิลกาดีห์ [9 พฤษภาคม ค.ศ.1863 (พ.ศ. 2406)] เมื่อพระองค์ซึ่งมีสมาชิกครอบครัวและสาวกยี่สิบหกคนติดตาม ออกจากพีไรย์จัทซึ่งเป็นสถานที่แรกที่ทรงหยุดพักในวิถีของการเดินทางนั้น, กองคาราวานถูกตั้งขึ้นซึ่งประกอบด้วยลาห้าสิบตัว ทหารม้าองครักษ์สิบคนและนายทหารของพวกเขา กุบเจ็ดคู่แต่ละคู่มิรมกันแดดสี่คนคลุม เคลื่อนที่ไปที่ละน้อยเป็นระยะๆ สบายๆ เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยสิบวัน ข้ามที่ราบสูง ผ่านช่องแคบระหว่างภูเขา ป่าไม้ หุบเขาและทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ซึ่งประกอบด้วยทัศนียภาพที่งดงามของอนาโตเลียตะวันออก ไปจนถึงท่าเรือซามซุนในทะเลดำ ^[1], บางเวลาบนหลังม้า บางเวลาพักอยู่บนกุบที่สำรองไว้ให้พระองค์ใช้ และบ่อยครั้งถูกล้อมรอบโดยสหายทั้งหลายของพระองค์ซึ่งส่วนใหญ่เดินเท้า พระบาฮาอูลลาห์เพราะคำสั่งที่เป็นลายลักษณ์อักษรของนามิค พาชา ขณะที่ยังเดินทางไปทางทิศเหนือบนเส้นทางของฤดูใบไม้ผลิ ได้การรับรองอย่างกุสิกุลโดยบรรดาวาลี, โมติซารีฟ, กอเอม มากอม, โมดิร, เซค, มัฟตีและกอดี เจ้าหน้าที่รัฐบาลและผู้มีชื่อเสียงทั้งหลายในอำเภอต่างๆ ที่พระองค์ผ่าน, ในคาร์คัค อีร์บิล โมซุล ที่ซึ่งพระองค์พักอยู่ชั่วคราวสามวัน, ในนิซิบิน มาร์ดิน ดิยาห์-บัคร์ ที่ซึ่งมีการหยุดพักสองวัน, ในคอร์พูท ในสิวาสและในหมู่บ้านใหญ่และเล็กอื่นๆ มีคณะตัวแทนมารอบพบก่อนที่พระองค์จะเดินทางมาถึง และคณะตัวแทนคล้ายกันจะคอยติดตามไประยะทางหนึ่งตอนที่พระองค์จากไป, งานเฉลิมฉลองที่จัดเพื่อเป็นเกียรติแก่พระองค์ ณ ที่ประจำการบางแห่ง อาหารที่คนหมู่บ้านเตรียมและนำมาให้พระองค์รับไว้ ความกระตือรือร้นที่พวกเขาแสดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าในการจัดหาวิธีการสำหรับความสุขสบายของพระองค์ชวนให้ระลึกถึงความเคารพที่ชาวเมืองแบกแดดแสดงต่อพระองค์ในหลายโอกาส

11

“ขณะที่เราเดินทางผ่านเมืองมาร์ดินตอนเช้าวันนั้น” ผู้ร่วมเดินทางคนเดียวกันเล่า “มีเหล่าทหารขี่ม้าคุ้มกันของรัฐบาลถือธงนำหน้าและตีกลองต้อนรับ, โมติซารีฟกับเจ้าหน้าที่รัฐและผู้มีชื่อทั้งหลายคอยติดตามเรา ขณะที่ชาย หญิงและเด็กๆ ที่เบียดเสียดกันบนหลังคาบ้านและอยู่กันเต็มถนน รอคอยการมาถึงของเรา, เราผ่านเมืองนั้นด้วยความสง่าและความโอ้อ่าและเริ่มออกเดินทางต่อ โมติซารีฟและพวกที่อยู่กับเขาคอยติดตามคุ้มกันเราไประยะทางไกล” “ตามคำให้การยืนยันอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ของพวกที่เราพบในวิถีของการเดินทางนั้น” นาบิลบันทึก

[1] การเดินทางของพระบาฮาอูลลาห์จากแบกแดดไปคอนสแตนติโนเปิลเป็นการบรรลุลค่าพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิลอีกเช่นกันในไมคาห์ 7:12 “ในวันนั้นเช่นกัน เขาจะถึงกับมหาเจ้าจากอัสซีเรีย และจากเมืองทั้งหลายที่มีปราการ และจากป้อมปราการไปถึงแม่น้ำ และจากทะเลหนึ่งไปถึงอีกทะเลหนึ่ง และจากภูเขาหนึ่งไปถึงอีกภูเขาหนึ่ง” อัสซีเรียคือจักรวรรดิโบราณที่รวมถึงเมโสโปเตเมียทั้งหมดซึ่งรวมถึงอิรัก พระบาฮาอูลลาห์เดินทางข้ามภูเขาหลายลูกบนเส้นทางนี้ (ดูรายละเอียดการเดินทางนี้ของพระองค์ได้ใน *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.175-196) ทรงเดินทางข้ามทะเลดำบนเส้นทางนี้เช่นกัน และจะไปถึงอีกทะเลหนึ่งคือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตอนที่เดินทางจากอเดรียโนเปิลไปอัครคา ทรงเดินทางจากเมืองที่มีปราการคือคอนสแตนติโนเปิลและอัครคา และจากป้อมปราการไปถึงแม่น้ำนั้นคือ หลังจากที่ยังย้ายออกไปอาศัยอยู่นอกเมืองป้อมปราการอัครคา พระองค์ไปยังสวนนาเมนซึ่งทรงให้ชื่อว่าเรซวาน สวนนี้เป็นเกาะเล็กๆ กลางแม่น้ำ

ไว้ในบันทึกเรื่องเล่าของตน “ตามเส้นทางนี้ที่ผู้ว่าการและโมชิรทั้งหลายเดินทางผ่านไปมาเป็นประจำระหว่างคอนสแตนติโนเปิลและแบกแดด พวกเขาไม่เคยเป็นพยานว่ามีใครเดินทางในสถานะดังกล่าว ให้การต้อนรับขับสู้ดังกล่าวแก่ทุกคน และให้ส่วนแบ่งที่ยิ่งใหญ่มากของความอารีของตนแก่แต่ละคน ” ขณะที่ใกล้เข้าไปหาท่าเรือขามซุนและมองเห็นทะเลดำจากกูป พระบาฮาอุลลาห์ตามคำขอของมีร์ซา ออกอ จอน ทรงเปิดเผยธรรมจาริกที่ได้รับชื่อว่าโลเฮ เฮาดา (ธรรมจาริกแห่งกูป) ซึ่งโดยการกล่าวเป็นนัยอย่าง “เกณฑ์การทดสอบของพระเจ้า” “การทำอันตรายที่ทรमानและสาหัส” ทรงยืนยันและเสริมคำทำนายที่น่ากลัวทั้งหลายที่บันทึกไว้ในธรรมจาริกแห่งนาวิกศกดิ์สิทธิ์ที่เปิดเผยไม่นานมานี้

12

ในขามซุนหัวหน้าจเรตำรวจของทั้งมณฑลที่ครอบคลุมตั้งแต่แบกแดดไปจนถึงคอนสแตนติโนเปิล ซึ่งมีพวกลูกหลายคนติดตาม ได้มาเยี่ยมและแสดงความนับถือที่สุดต่อพระองค์ และได้การต้อนรับขับสู้จากพระองค์ด้วยอาหารกลางวัน, แต่เจ็ดวันหลังจากที่ทรงมาถึง ดังที่บอกล่วงหน้าไว้ในธรรมจาริกแห่งนาวิกศกดิ์สิทธิ์ พระองค์กับบรรดาผู้ร่วมการถูกเนรเทศถูกพาขึ้นเรือกลไฟของตุรกี และอีกสามวันต่อมาลงเรือที่ท่าเรือคอนสแตนติโนเปิลตอนเที่ยงของวันที่หนึ่งเดือนราบี โยล อัฟวาล ฮ.ศ.1280 [16 สิงหาคม ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406)], ในรถม้าพิเศษสองคันที่มารอรับตอนขึ้นฝั่ง พระองค์กับครอบครัวขับขึ้นไปยังบ้านของแชมซี เบกเจ้าหน้าที่รัฐบาลแต่งตั้งมาให้การต้อนรับขับสู้แขกของรัฐบาล เขาอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงกับสุเหร่าเคร์เกเย ชาร์ฟ ต่อมาพระบาฮาอุลลาห์และคณะผู้ถูกเนรเทศถูกย้ายไปที่บ้านที่กว้างกว่าของวีซี พาดาในละแวกของสุเหร่าสุลต่านโมฮัมหมัด

10.2 การประกาศพันธกิจต่อกษัตริย์และผู้นำศาสนาคณแรกของโลก [Proclamation of Bahá'u'lláh to the first king and religious leaders]

13

ด้วยการมาถึงคอนสแตนติโนเปิลของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเป็นเมืองหลวงของจักรวรรดิออตโตมานและเป็นทำเนียบของกาหลิบ (แซ่ชองโดยชาวมุสลิมว่าเป็น “โดมของอิสลาม” แต่พระองค์ทรงตราหน้าว่าเป็นตำแหน่งที่ “บัลลังก์แห่งการใช้อำนาจบาตรใหญ่” ได้รับการสถาปนา) อาจกล่าวได้ว่าบทที่โหดที่สุดและหายนะที่สุด แต่กระนั้นก็รุ่งโรจน์ที่สุดในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ ได้เปิดออก, ช่วงเวลาแห่งความเร้นแค้นเหลือคนน่าและบททดสอบอย่างไม่เคยมีมาก่อน เคล้ากับชัยชนะทางธรรมที่ประเสริฐสุด บัดนี้กำลังเริ่มต้น, ดวงตะวันแห่งภารกิจของพระบาฮาอุลลาห์กำลังขึ้นสูงสุดสูงสุด, ปีทั้งหลายที่เป็นประวัติศาสตร์ที่สุดในยุคกรรมของศาสนาของพระองค์ใกล้เข้ามาแล้ว, กระบวนการหายนะที่บอกไว้ล่วงหน้าตั้งแต่ปีหกสิบโดยพระเจ้าประกาศการจะมาถึงของพระองค์ในกายูโมล แอสมา กำลังจะเริ่มขับเคลื่อน

14

สองทศวรรษพอดีก่อนหน้าการเปิดเผยพระธรรมบาปีกำเนิดในเปอร์เซียที่มีดมนที่สุดในเมืองซีราซ, ทั้งๆ ที่พระเจ้าผู้เป็นต้นกำเนิดโดนกักขังอย่างทารุณ คำกล่าวอ้างที่น่าพิศวงที่พระองค์เอ่ยไว้ก็ได้รับการประกาศโดยพระองค์ต่อหน้าที่ชุมนุมที่ทรงเกียรติในทาบรีซเมืองหลวงของอาเซอร์ไบจาน, ในหมู่บ้านบาดาชยุคศาสนาที่ศาสนาพระองค์บิกโรงได้ทำพิธีเปิดอย่างไม่เกรงกลัวโดยบรรดาผู้สนับสนุนความมุ่งหมายของพระองค์, เก้าปีต่อมาท่ามกลางความหมัดหวังและเจ็บปวดทรมานในซอฮา ชาลในเตหะราน การเปิดเผยพระธรรมนั้นถูกนำไปสู่การออกผลอย่างทันใดด้วยความสลับและฉับไว, กระบวนการเสื่อมถอยอย่างรวดเร็วในโชคชะตาของศาสนานั้นซึ่งเริ่มอุบัติขึ้นมาทีละน้อย และเร่งขึ้นอย่างน่าตระหนกกระหว่างสองปีที่พระบาฮาอุลลาห์ถอนตัวไปอยู่ที่โครดิสถาน ถูกหยุดและย้อนกลับอย่างเชียวชาญหลังจากการกลับมาจากไซเลมานเนียห์ของพระองค์, รากฐานจริยธรรมศีลธรรมและหลักความเชื่อของชุมชนที่พึ่งก่อตั้ง ได้รับการสถาปนาอย่างทำลายไม่ได้ต่อมาในวิถีของการพำนักอยู่ในแบกแดดของพระองค์, และในที่สุด ในอุทยานเรชวานช่วงเวลาก่อนการถูกเนรเทศของพระองค์ไปยังคอนสแตนติโนเปิล การยึดเวลาสิบปีที่ลึกลับไว้โดยการบริหารของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ไม่อาจหยั่งรู้ ได้สิ้นสุดลงโดยการประกาศพันธกิจของพระองค์และการโผล่พ้นขึ้นมาให้เห็นของสิ่งที่จะกลายเป็นตัวตั้งต้นของสมาคมที่โอบล้อมโลก, บัดนี้ที่เหลืออยู่ที่จะต้องทำให้สำเร็จคือ การประกาศพันธกิจเดียวกันนั้นในเมืองเดเรียวโนเปิลต่อบรรดาผู้นำนักบวชและผู้นำทางโลกบนพิภพ ซึ่งจะตามมาในสามทศวรรษติดต่อกันด้วยการคลี่ออกมาเพิ่มเติมของหลักธรรมและข้อปฏิบัติที่ประกอบกันเป็นฐานรากของศาสนานั้น ในป้อมปราการคูเมืองอัคคา การวางกฎและบทบัญญัติที่ออกแบบไว้เพื่อพิทักษ์รักษาบูรณภาพของศาสนา การสถาปนาพระบัญญัติอันที่หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ที่ออกแบบไว้เพื่อปกป้องรักษาเอกภาพและคงความยืนยันของอิทธิพลของศาสนา การขยายกิจกรรมของศาสนาอย่างมโหฬารและแผ่กว้างไปทั่วโลกภายใต้การชี้แนะของพระอับดุลบาฮาผู้เป็น

ศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณนั้น และสุดท้ายคือการผงาดขึ้นมาของระบบบริหารในยุคก่อร่างของศาสนา ซึ่งเป็น การประกาศการจะมาถึงของยุคทองและความรุ่งโรจน์ของศาสนาในอนาคต

15

การประกาศพันธกิจที่เป็นประวัติศาสตร์นี้ได้กระทำ ณ เวลาที่ศาสนากระเสือกกระสนอยู่ในวิกฤติการณ์ที่รุนแรง สุดๆ และส่วนใหญ่แล้วเป็นการตรัสต่อกษัตริย์ทั้งหลายของโลก และต่อบรรดาผู้นำนักบวชคริสเตียนและมุสลิม ผู้ซึ่งด้วยเกียรติภูมิอันใหญ่หลวง อิทธิพลที่เหนือกว่าและอำนาจบังคับบัญชา จึงมีความรับผิดชอบอย่างน่า หวาดหวั่นและหนีไม่พ้นต่อชะตากรรมในปัจจุบันของข้าแผ่นดินและสาวกทั้งหลายของตน

16

ระยะแรกของการประกาศพันธกิจนั้นอาจกล่าวได้ว่าเปิดฉากในคอนสแตนติโนเปิลด้วยสาร (อนิจจาเราไม่มี เนื้อหาของสารนั้นในครอบครอง) ที่พระบาฮาอุลลาห์ตรัสต่อสุลต่านอับดุลอาซีซเอง ผู้ซึ่งขนานนามให้ตนเอง เป็นผู้แทนของศาสนทูตของอิสลาม และเป็นผู้ปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ของจักรวรรดิที่เกรียง ไกร บุคคลสำคัญที่ทรงอิทธิพลและความสง่างามนี้ เป็นคนแรกในหมู่ประมุขทั้งหลายของโลกที่ได้รับ หมายเรียกจากพระผู้เป็นเจ้า และเป็นคนแรกในหมู่กษัตริย์ทั้งหลายของโลกตะวันออกที่ทนแรงกระแทกของ ความยุติธรรมในการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้า เหตุที่มาของสารนี้เกิดจากโองการที่สมควรประณาม ที่สุลต่าน ประกาศไม่ถึงสี่เดือนหลังจากที่คณะผู้ถูกเนรเทศมาถึงเมืองหลวงของเขา ให้เนรเทศพวกเขาอย่างเห็นได้โดยไม่มี เหตุผลสมควรใดๆ ในสภาพแวดล้อมที่อดสูที่สุดกลางฤดูหนาว ไปยังอเดรียนโนเปิลซึ่งตั้งอยู่สุดชายแดนของ จักรวรรดิของเขา

17

การตัดสินใจที่ซัดเซตนาและน่าอดสูนั้นโดยสุลต่านและสองเสนาบดีคนสำคัญของเขาอาลี พาชาและไฟอัด พาชามี ส่วนไม่น้อยมาจากการวางอุบายที่ไม่ลดละของโมซีโรด โดวเลห์ มีร์ซา ฮุสเซน ข่านเอกอัครราชทูตเปอร์เซีย ประจำราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนติโนเปิล ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ประณามว่าเป็น “ผู้ให้ร้าย” พระองค์ ที่รอคอยโอกาสแรกที่จะตีพระองค์และศาสนาที่บัดนี้พระองค์เป็นผู้นำที่ประกาศตัวและเป็นที่ยอมรับ, เอกอัครราชทูตผู้นี้ถูกกดดันอย่างต่อเนื่องโดยรัฐบาลของเขา ให้คงนโยบายในการปลุกเร้าความไม่เป็นมิตรของ ทางการตุรกีต่อพระบาฮาอุลลาห์, เขาได้กำลังใจจากการที่พระบาฮาอุลลาห์ไม่ยอมทำตามธรรมเนียมปฏิบัติ ตลอดจนมาของแขกของรัฐบาลไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพสูงเพียงไร เมื่อมาถึงเมืองหลวงจะต้องไปเยี่ยมเซอโคล อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา), ซัดเร อาขาม (นายกรัฐมนตรี) และรัฐมนตรีต่างประเทศด้วยตนเอง พระบาฮา อุลลาห์ไม่แม้แต่จะไปเยี่ยมเสนาบดีหลายคน คามาล พาชาและอดีตทูตตุรกีประจำราชสำนักเปอร์เซีย ที่มา เยี่ยมพระองค์ก่อน ^[1] เอกอัครราชทูตเปอร์เซียนี้ไม่ถูกยับยั้งโดยเจตคติที่ซื่อตรงและเป็นอิสระของพระบาฮา

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.151 กล่าวว่า “หลังจากการมาถึงคอนสแตนติโนเปิลของพระบาฮา อุลลาห์ได้หนึ่งวัน ผู้แทนในนามของทูตเปอร์เซียฮาจี มีร์ซา ฮุสเซน ข่าน โมซีโรด โดวเลห์ มาแสดงความ เคารพและชื่นชมสรรเสริญและกล่าวว่า เพราะสภาพแวดล้อมต่างๆ ท่านทูตไม่สามารถมาด้วยตัวเองและต้องสละ ความยินดีของการมาเยี่ยม, วันนั้นราวเที่ยงวันพระบาฮาอุลลาห์ออกไปเยือนสุหระ และพระองค์ทำสิ่งนั้น สม่าเสมอตั้งที่เป็นกิจวัตรของพระองค์ในวันที่อยู่ในแบกแดด, ที่จริงแล้วมีเพียงสถานที่อาบน้ำสาธารณะและ สุหระเท่านั้นที่พระองค์ไปเยือนในอิสตันบูล (คอนสแตนติโนเปิล) หลายคนมาเยี่ยมพระองค์และแสดงความนับ ถือ แต่พระองค์ไม่เคยไปบ้านของใครเว้นแต่บ้านของน้องชายของพระองค์, ผู้มาเยี่ยมพระองค์ทั้งหลายซึ่งเป็น บุรุษตำแหน่งสูงบอกพระองค์ว่า เป็นธรรมเนียมสำหรับบุคคลชื่อดังที่มาเยือนเมืองหลวงที่จะไปเยี่ยมรัฐมนตรี ต่างประเทศหลังจากสามวัน และผ่านทางเขาไปพบนายกรัฐมนตรี และผ่านทางนายกรัฐมนตรีขอรับการต้อนรับ จากสุลต่าน, พวกเขาแนะนำให้พระองค์ทำท่านองเดียวกัน พระองค์สวนคำแนะนำของพวกเขาโดยกล่าวว่า พระองค์ไม่มีแผนการหรือโครงการที่จะส่งเสริม ไม่มีความโปรดปรานที่จะร้องขอและอยากได้ พระองค์มาที่อิสตันบูลโดยการเชิญของรัฐบาลออตโตมาน และไม่ได้มาเพราะเหตุผลอื่นใด ดังนั้นขอให้พวกเขาแสวงหา พระองค์หากพวกเขามีสิ่งใดๆ ที่จะบอกให้พระองค์รู้”

ใน “สารถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์” ย่อหน้า 31 พระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยันเรื่องนี้ไว้ว่า “ต่อมาคนรับใช้นี้ถูก เรียกตัวไปยังคอนสแตนติโนเปิล ที่ซึ่งเราไปถึงกับกลุ่มผู้ถูกเนรเทศที่นำสาร หลังจากนั้นเราไม่เคยหาทางพบ ผู้ใดเนื่องด้วยเราไม่มีสิ่งใดจะขอ และไม่มีจุดมุ่งหมายใดจะบรรลุนอกจากจะสาธิตต่อทุกคนว่า **คนรับใช้** นี้ไม่ คิดจะทำอันตรายและไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับพวกหัวหน้าการปลุกเร้า”

อูลลาห์ ซึ่งต่างกันอย่างเด่นชัดกับความเห็นแก่เงินของเจ้าชายเปอร์เซียทั้งหลายที่เมื่อมาถึงก็จะ "ร้องขอค่าใช้จ่ายและของขวัญจากทุกประตูบ้านที่พวกเขาอาจจะเอาได้" เป็นนิสัย, เขาชื่นเคืองต่อความไม่เต็มใจของพระบาฮาอูลลาห์ที่จะมาปรากฏตัว ณ สถานกงสุลเปอร์เซีย และเยี่ยมตัวแทนของสถานกงสุลกลับคืน และด้วยได้รับการสนับสนุนความพยายามโดยผู้สมรู้ร่วมคิดฮาจิ มีร์ซา ฮาซานเน ซาฟา ซึ่งเขาสั่งการให้แพร่กระจายรายงานที่ไม่มีมูลเกี่ยวกับพระองค์ และด้วยอิทธิพลโดยตำแหน่งและการสื่อสารเป็นการส่วนตัวกับบรรดานักบวชผู้มีชื่อเสียงและเจ้าหน้าที่รัฐบาล เขาทำสำเร็จในการวาดภาพพระบาฮาอูลลาห์ว่าเป็นบุคคลที่ทะนงและโอหัง ผู้ซึ่งถือว่าตนเองไม่ขึ้นกับกฎหมาย มีแผนที่เป็นภัยต่ออำนาจบ้านเมืองทั้งหมดอยู่ในใจ ความผิดธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ได้เป็นชนวนความขัดแย้งอย่างร้ายแรงที่เกิดขึ้นระหว่างพระองค์เองกับรัฐบาลเปอร์เซีย, เขาหาได้เป็นเพียงคนเดียวที่หมกมุ่นอยู่กับแผนการสามานย์เหล่านี้, คนอื่นๆ ตามที่พระอับดุลบาฮากล่าวไว้ "ได้ประณามและว่าร้าย" คณะผู้ถูกเนรเทศว่าเป็น "ตัวอันตรายสำหรับโลกทั้งหมด" เป็น "ผู้ทำลายสนธิสัญญาและปฏิญญาทั้งหลาย" เป็น "ภัยร้ายสำหรับทุกดินแดน" และ "สมควรจะได้รับโทษทัณฑ์และการลงโทษทุกอย่าง"

18

บุคคลสำคัญไม่น้อยอย่างน้องเขยของซัดเร อาซามที่น่านับถืออย่างสูง ได้รับมอบหน้าที่ให้ไปแจ้งพระผู้เป็นเฉลยให้ทราบโครงการที่ประกาศลงโทษพระองค์ เป็นโครงการที่แสดงอย่างจะแจ้งถึงความเป็นพันธมิตรที่แท้จริงระหว่างรัฐบาลกษัตริย์ของเปอร์เซียและรัฐบาลกษัตริย์ของตุรกีที่ต่อต้านปรปักษ์ร่วมกัน ซึ่งมีผลตามมาอย่างน่าสลดในตอนจบต่อการปกครองของสุลต่านและกาหลิบและราชวงศ์กอจาร์, ด้วยไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบพระองค์ ผู้แทนนั้นจึงต้องพึงพอใจกับการนำเสนอข้อสังเกตแบบเด็กๆ และการถกเหตุผลที่หยาบหิมขมของตนต่อพระอับดุลบาฮาและออกอเย คาลิม ซึ่งถูกส่งเป็นตัวแทนมาพบเขา และเขาแจ้งทั้งสองว่าอีกสามวันจะกลับมารับคำตอบสำหรับคำสั่งที่เขาถูกสั่งให้มาสื่อสารนี้

19

วันเดียวกันนั้นธรรมจาริกที่มีหัวหน้าองการประณามอย่างรุนแรง ถูกเปิดเผยโดยพระบาฮาอูลลาห์ และทรงฝากไว้ในช่องปิดผนึกเช้าวันรุ่งขึ้นให้แก่แซมซี เบก ผู้ซึ่งถูกสั่งการให้ส่งมอบให้กับมือของอาลี พาซา และให้กล่าวว่าสิ่งนี้ถูกส่งลงมาจากพระผู้เป็นเจ้า, ในเวลาต่อมาแซมซี เบกได้แจ้งออกอเย คาลิมว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจดหมายนั้นเขียนว่าอะไร เพราะมันโดนที่นายกรัชมุนตรีอ่านจดหมายนั้นอย่างถี่ถ้วน เขาเปลี่ยนสีเป็นเหมือนศพและพูดความรู้สึกออกมาว่า : 'เป็นราวกับว่ากษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลายกำลังออกคำสั่งถึงกษัตริย์ที่เป็นข้าทาสที่ต่ำต้อยที่สุด และกำกับควบคุมการปฏิบัติตัวของเขา' สภาพของเขาสาหัสอย่างยิ่งจนข้าพเจ้าต้องถอยออกมาจากเขา" เป็นที่รายงานว่าพระบาฮาอูลลาห์ให้ความเห็นเกี่ยวกับผลที่ธรรมจาริกนั้นก่อให้เกิดว่า "การกระทำใดๆ ที่เสนาบดีทั้งหลายของสุลต่านต่อต้านเรา หลังจากที่คุ้นเคยกับเนื้อหาของธรรมจาริกนั้นแล้ว ไม่อาจถือว่าไม่สมเหตุผล ใดๆ ก็ตามการกระทำของพวกเขาก่อนการอ่านธรรมจาริกนั้นอย่างถี่ถ้วน ไม่สามารถมีเหตุผลสมควร"

เหตุผลที่พระบาฮาอูลลาห์ไม่ปฏิบัติตามกฎและธรรมเนียมของการเข้าหาผู้มีอำนาจในเมืองหลวงถูกกล่าวไว้โดยพระองค์ใน "ธรรมจาริกถึงกษัตริย์" ย่อหน้า 24-5 ซึ่งในตอนแรกและตอนสุดท้ายที่คัดมาเป็นการตรัสของพระผู้เป็นเจ้าต่อพระบาฮาอูลลาห์ :

"จงระลึกถึงการมาถึงเมือง (คอนสแตนติโนเปิล) ของเจ้า เหล่าเสนาบดีของสุลต่านคิดว่าเจ้าไม่คุ้นเคยกับกฎและข้อบังคับของพวกเขา และเชื่อว่าเจ้าเป็นหนึ่งในคนเขลา จงกล่าวว่า ใช่แล้ว พระผู้เป็นนายของเราเป็นพยาน! เราไม่ทราบสิ่งใดเว้นแต่สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงยินดีสอนเราด้วยความโปรดปรานอันเหลือล้นของพระองค์ วางใจได้ว่าเราให้การยืนยันและสารภาพเรื่องนี้อย่างไม่ลังเล

จงกล่าวว่า หากกฎและข้อบังคับที่พวกเจ้ายึดถือเป็นสิ่งที่เจ้าสร้างขึ้นมาเอง เราจะไม่มีทางปฏิบัติตาม ดังนั้นเราได้รับการสั่งสอนโดยพระองค์ผู้เป็นพระผู้ทรงอัจฉริยภาพ พระผู้ทรงรับทราบทั้งหมด ดังกล่าวคือหนทางของเราในอดีต และจะยังเป็นต่อไปในอนาคตโดยอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าและอำนาจของพระองค์ นี่คือนทางที่แท้จริงและถูกต้อง หากกฎและข้อบังคับของเจ้าถูกบัญญัติโดยพระผู้เป็นเจ้า เช่นนั้นจงนำเสนอข้อพิสูจนหากพวกเจ้าเป็นพวกที่พูดความจริง, จงกล่าวว่า เราได้จัดไว้ในคัมภีร์ที่ไม่ได้ละการบันทึกงานของมนุษย์คนใดไม่ว่าจะไม่สำคัญเพียงไหน ทุกสิ่งที่พวกเขาใส่ความเจ้า และทุกอย่างที่พวกเขาทำต่อเจ้า"

20

ตามการบอกกล่าวของนาบิล ธรรมจาริกนั้นมีความยาวมากและขึ้นต้นด้วยวาทะที่ตรัสต่อประมุขเอง วิพากษ์เสนาบดีทั้งหลายของเขารุนแรง เผยความไร้ภูมิภาวะและความไร้สามารถของพวกเขา และมีวรรคต่างๆ ที่ตรัสต่อเสนาบดีทั้งหลายเอง ซึ่งพวกเขาถูกทำทายเป็นอาชญา และถูกตักเตือนอย่างแรงไม่ให้ภูมิใจในทรัพย์สมบัติทางโลกของตน หรือแสวงหาความร่ำรวยอย่างเบาปัญญาที่กาลเวลาจะมาปล้นไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

21

ช่วงเวลาก่อนการออกจากคอนสแตนติโนเปิ้ลซึ่งตามมาเกือบทันทีหลังจากที่มีการประกาศโองการเนรเทศพระองค์ พระบาฮาอูลลาห์ในการสนทนาที่น่าทึ่งครั้งสุดท้ายกับมีร์ซา ฮาซานเน ซาฟาที่กล่าวมาข้างต้น ทรงส่งข่าวสารดังต่อไปนี้ไปถึงเอกอัครราชทูตเปอร์เซีย : “เจ้าและพวกที่เหมือนเจ้าได้ประโยชน์อะไรจากการสังหารผู้ถูกกดขี่จำนวนมากมายี่สิบปีแล้ว และทำให้พวกเขาทุกข์ทรมานนานปีการ เมื่อพวกเขาทวีจำนวนเป็นร้อยเท่า และพวกเจ้าพบว่าตัวเองตกอยู่ในความมั่งคั่งอย่างสิ้นเชิง ไม่รู้ว่าจะผ่อนคลายจิตใจของเจ้าจากความคิดที่กดขี่นี้ได้อย่างไร...ศาสนาของพระองค์อยู่เหนือทุกแผนใดๆ ที่เจ้าคิดขึ้นมา จงรู้อันนี้ไว้ให้ดี : หากรัฐบาลทั้งหมดบนโลกสามัคคีกันและเอาชีวิตของเราและชีวิตของทุกคนที่แสดงพระนามนี้ ไฟของพระเจ้าจะไม่ดับ แต่ศาสนาของพระองค์จะห้อมล้อมกษัตริย์ทั้งหมดของโลก ไม่เพียงเท่านั้น จะห้อมล้อมทุกคนที่ถูกสร้างขึ้นมาจากน้ำและดิน...สิ่งใดก็ตามที่จะบังเกิดกับเรา เราจะได้อันมาก และพวกเขาจะเดือดร้อนด้วยความสูญเสียที่เห็นชัด”

22

เป็นไปตามคำสั่งที่ขัดไม่ได้ที่ออกมาให้คณะผู้ถูกเนรเทศที่ถูกเนรเทศมาแล้วสองครั้งออกจากคอนสแตนติโนเปิ้ลทันที พระบาฮาอูลลาห์ ครอบครัวและสหายทั้งหลายของพระองค์ บางคนนั่งรถม้า บางคนขี่สัตว์ที่ใช้ขนส่งสัมภาระ โดยมีข้าวของกองอยู่บนเกวียนที่ใช้วัวลาก ได้ออกเดินทางในตอนเช้าที่หนาวเย็นของเดือนธันวาคม ท่ามกลางการร่ำไห้ของมิตรสหายที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง โดยมีเจ้าหน้าที่ตรกียาคอยติดตาม เป็นการเดินทางสิบสองวันข้ามชนบทที่ยืนเยือกและลมพัดไปยังเมืองที่พระองค์ทรงอธิบายลักษณะว่าเป็น “สถานที่หนึ่ง (อเดรียโนเปิ้ล) ซึ่งไม่มีใครเข้าไปเว้นแต่พวกที่ขัดขืนอำนาจของประมุข” คำให้การยืนยันของพระองค์เองในสุเรเย่ มุลัคคือ “พวกเขาขับไล่เราออกจากเมือง (คอนสแตนติโนเปิ้ล) ของเจ้าอย่างอดสูและไม่มีความอดสูใดในโลกเปรียบได้” พระองค์ทรงกล่าวเพิ่มเติมว่า “ครอบครัวของเราและบรรดาผู้ที่มากับเราไม่มีเสื้อผ้าที่จำเป็นที่จะปกป้องตนจากความหนาวในสภาพอากาศที่เยือกแข็งนั้น” และอีกครั้งหนึ่ง “ดวงตาของศัตรูของเรา และเหนือกว่านั้นคือดวงตาผู้ที่สังเกตเห็นทุกคน ร่ำไห้ต่อเรา” นาบิลแสดงความเศร้าว่า “การสูญสิ้นการถูกเนรเทศด้วยความเจ็บปวดถึงขนาดที่ปากกาหลังน้ำตาเมื่อเล่าเรื่องนี้ และหน้ากระดาษละเอียดจะทนการพรรณนาเรื่องดังกล่าว” ผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์คนเดียวกันนั้นบันทึกว่า “ความเย็นที่ปกคลุมปีนั้นเย็นจัดถึงขนาดว่าผู้เฒ่าวัยเก้าสิบกว่าไม่สามารถระลึกรู้ถึงความเย็นที่คล้ายกัน, ในบางภูมิภาคทั้งในตรกียาและเปอร์เซีย สัตว์ทั้งหลายหนาวตายและมอดม้วยในหิมะ, หวังน้ำตอบนของแม่น้ำยูเฟรติสในมาดาน นกเกรห์ ถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็งเป็นเวลาหลายวัน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยมีมาก่อน ขณะที่ในดียาร์ บัครแม่น้ำกลายเป็นน้ำแข็งไม่น้อยกว่าสี่สิบวัน” หนึ่งในผู้ถูกเนรเทศไปอเดรียโนเปิ้ลเล่าว่า “การจะได้มาจากน้ำพุ ต้องจุดไฟกองใหญ่ในละแวกติดกันและให้ลุกอยู่สองชั่วโมง ก่อนที่น้ำแข็งจะหลอมละลาย”

23

โดยการเดินทางฝ่าฟันและพายุซึ่งบางครั้งถึงกับเคลื่อนขบวนตอนกลางคืน บรรดาผู้เดินทางที่เหนื่อยล้าหลังจากการหยุดพักเป็นเวลาสั้นๆ ที่คูซิค ซัคมาซิห์, บยุค ซัคมาซิห์, ซัลวาริ, เบียร์คาส, และบาบา อิสติ ได้มาถึงจุดหมายปลายทางในวันที่หนึ่งเดือนราจาบ ฮ.ศ.1280 [12 ธันวาคม ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406)] และถูกจัดให้พักอาศัยอยู่ในชานา อารับซึ่งเป็นโรงเตี๊ยมสองชั้นใกล้กับบ้านของอิชซาท ออกอ, สามวันต่อมาพระบาฮาอูลลาห์และครอบครัวถูกส่งไปอยู่ในบ้านหนึ่ง ซึ่งเหมาะสำหรับการเป็นที่อยู่อาศัยในฤดูร้อนเท่านั้น ในย่านมูร์ดีเยห์ ใกล้กับหัตถศึกษา โมเวลราวี, และหลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ก็ถูกย้ายไปยังบ้านอีกหลังหนึ่งในบริเวณใกล้เคียงกับสุหร่าในละแวกเดียวกัน, ราวหกเดือนต่อมาพวกเขาย้ายไปอยู่ย่านที่กว้างขวางกว่า ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นบ้านของอัมโรลลาห์ (บ้านแห่งคำบัญชาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า) ตั้งอยู่ทางเหนือของสุหร่าสุลต่านชาลิม^[1]

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.22จ-3 กล่าวว่า “ชีวิตนั้นลำบากจริงๆ ในฤดูหนาวแรกในอเดรียโนเปิ้ล ไม่นานความยากลำบากทางการเงินเริ่มเป็นที่รู้สึก ถึงเวลานี้ออกอ ฮุสเซนเองกำลังทำงานในครัว ด้วยเหตุผลนี้ชื่อของเขาชื่ออาซซี (คนปรุงน้ำซุบหรือฟอครว) เขาระลึกได้ว่าเคยมีวันทั้งหลายที่อาหารสำหรับมือ

กลางวันบนโต๊ะมีเพียงขนมปังและเนยแข็ง กระนั้นเขาประหยัดได้ผลซึ่งทำให้เขาสามารถเตรียมงานฉลองเป็นครั้งคราวสำหรับพระบาฮาอุลลาห์ และทำการซื้อวัวตัวเมียสองตัวและแกะหนึ่งตัวเพื่อจัดหานมและโยเกิร์ตสำหรับครัวเรือน...

แต่ก่อนอื่นบันทึกเรื่องเล่าของอออก เรซา และอาซซี พรรณนาความเบิกบานสูงสุดและธรรมปฏิบัติของสหภาพที่ภักดีเหล่านั้นของพระบาฮาอุลลาห์, ไม่ว่าฤดูหนาวจะลำบากเพียงไร ไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะลำบากเพียงไร ไม่ว่าจะสวมเสื้อผ้าอย่างยากจนและมีที่อาศัยแย่มากเพียงไร ไม่ว่าจะอนาคตที่ไม่แน่นอนจะดูมืดมิดอย่างไรก็ตามพวกเขาได้มาถึงยอดปรารถนาของหัวใจของตนและมีความสุข, พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ใกล้ชิดพระผู้เป็นนายของตนและรับใช้พระองค์ด้วยความอุทิศตนเต็มที่, กลางวันและกลางคืนพวกเขาได้ยินยอมจะจากริมฝีปากของพระองค์เอง ซึ่งมีราชศักรา คำบัญชาและความเห็นอกเห็นใจ เป็นสัญลักษณ์ของดวงอาทิตย์ขึ้นของยุคของยุคทั้งหลาย และพวกเขาอาบรังสีที่ให้อายุของดวงอาทิตย์นั้นอย่างต่อเนื่อง, อออก เรซาเล่าว่าพระบาฮาอุลลาห์มาเยี่ยมพวกเขาบ่อยครั้งในบ้านหลังแรกในย่านมูร์ดีเยห์ และไปเยี่ยมบ้านของอออก เรซา คาลิมน้องชายของพระองค์ด้วย ซึ่งอยู่ถัดจากบ้านของพระองค์เอง ที่ซึ่งสาวกไม่กี่คนของพระองค์ที่อยู่ในเอเดรียโนเปิลมารวมตัวกันก่อน...

ตามการบอกเล่าของอออก เรซา พระบาฮาอุลลาห์ทรงพักอาศัยราวสิบเดือนในบ้านหลังที่สองนั้นในย่านมูร์ดีเยห์ แต่เนื่องจากพื้นที่อาศัยไม่เพียงพอแก่ความต้องการ และภูมิที่ตั้งทำให้บ้านนั้นโดดเดี่ยวและเข้าถึงยาก พระองค์จึงต้องการหาที่อยู่อาศัยอีกแห่งหนึ่งที่กว้างขวางกว่าและเข้าถึงง่ายกว่า, วันหนึ่งอออก เรซาเล่าว่า พระบาฮาอุลลาห์กล่าวต่อมีร์ซา มาห์มุด คาซานิ : *‘เจ้าเป็นคนสูงและอยู่ใกล้กับพระผู้เป็นเจ้ามากกว่า จงอธิษฐานขอให้พระองค์ให้บ้านที่ดีกว่าแก่เรา’* และภายในไม่กี่วันมีการพบบ้านหลังหนึ่งที่ใจกลางเมืองใกล้กับสุเหร่าสุลต่าน ซาลิมทางทิศเหนือ, สุเหร่านี้เป็นความรุ่งโรจน์ของเอเดรียโนเปิล ถูกสร้างในศตวรรษที่สิบหกโดยสถาปนิกซีนา น มีโดมขนาดใหญ่ที่สูงกว่าโดมของเซ็นท์โซเฟียในอิสตันบูลหกคิวบิต, สำหรับบ้านนั้นเป็นคฤหาสน์ที่กว้างขวางและโอ้อ่าเรียกว่าบ้านอัม ร็อลลาห์...อออก เรซากล่าวว่า *‘ได้’* ไปดูบ้านนี้ด้วยตัวเองและได้รับความเห็นชอบจากพระองค์ มีร์ซา ยาห์ยาอยู่ที่นั่นด้วย พระบาฮาอุลลาห์ให้ข้อสังเกตว่า : *‘พระผู้เป็นเจ้าตอบการอธิษฐานของอออก เรซา มาห์มุด เขาอธิษฐานว่าขอให้พระผู้เป็นเจ้าให้บ้านหลังหนึ่งแก่เรา การอธิษฐานของเขาได้รับการตอบและพบบ้านนี้’* พื้นที่ชั้นในของสามชั้นมีสามสิบห้อง พระบาฮาอุลลาห์และครอบครัวอาศัยอยู่ชั้นบน มีร์ซา โมฮัมหมัด โกลีและครอบครัวอาศัยอยู่ชั้นกลาง และบริวารบางคนถูกจัดให้อาศัยอยู่ชั้นล่าง บ้านขนาดกว้างใหญ่มีที่อาบน้ำแบบตุรกีของตนเอง มีน้ำไหลในครัวและสถานที่สำหรับเก็บน้ำ อออก เรซาเขียนว่า : *‘บ้านนี้ไม่มีที่ตี พื้นที่ชั้นนอกมีห้องที่สวยงามสี่ห้าห้องอยู่ชั้นบนเป็นห้องรับรอง และมีที่สำหรับการเตรียมและบริการอาหารและเครื่องดื่ม สหายที่เหลืออาศัยอยู่ชั้นกลาง, มีการพบบ้านอีกสองหลังในย่านเดียวกัน หลังหนึ่งสำหรับอออก เรซา คาลิมและครอบครัว อีกหลังสำหรับมีร์ซา ยาห์ยาและครอบครัว อาหารทุกมื้อถูกเตรียมในบ้านอัม ร็อลลาห์และแจกจ่ายออกไปจากที่นั่น’*

พระบาฮาอุลลาห์แนะนำสหายทั้งหลายว่า ตอนนี้เหมาะแก่เวลาที่จะทำการค้าบางอย่าง อออก เรซากล่าวว่าตนเองไม่มีความปรารถนาอื่นใดนอกจากการรับใช้พระบาฮาอุลลาห์เป็นการส่วนตัว และคิดว่าการค้าขายอาจเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุความปรารถนานั้น แต่ตามที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นดังนั้น วันหนึ่งเมื่อพวกเขาทั้งหมดอยู่ต่อหน้าพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์บอกพวกเขาว่า : *‘เราบัญชาเจ้าให้ทำการค้าขาย เพื่อว่าเจ้าจะหมดเวลาไปอย่างมีประโยชน์และไม่รู้สึกเบื่อ จะได้มีรายได้และเชิญเราไปงานฉลอง’*

ในบ้านอัม ร็อลลาห์นี้อออก เรซาอธิบายว่า พวกเขาทั้งหมดอยู่ด้วยกันตอนกลางคืน และเวลากลางวันบางคนออกไปค้าขาย ขณะที่บางคนรับใช้ในบ้าน...ในบ้านของอัม ร็อลลาห์นี้เองคืนวันที่ 12 เดือนราบี โยล อัฟวาล ฮ.ศ.1281 [15 สิงหาคม ค.ศ.1864 (พ.ศ.2407)] ตามการบอกเล่าของอออก เรซา ที่มีร์ซา ซียาอุลลาห์บุตรชายคนหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์กำเนิด เขาอธิบายว่า *‘เราทุกคนมีความสุขมากด้วยกันในบ้านอัม ร็อลลาห์นั้น และไม่มีความคิดของการแยกจากกันเคยเข้ามาในจิตใจ’*

อออก เรซากล่าวว่าในปีที่สองของการพักอาศัยอยู่ในบ้านนั้น ซียิด โมฮัมหมัด อิสฟาฮานีและฮาจี มีร์ซา อาหมัดเด คาซานิเริ่มแสดงธาตุแท้ของมาอย่างเปิดเผย ผสมกับความทรยศและความกระด้างกระเดื่อง...อออก เรซาเขียนว่า ช่วงเวลานั้นสหายทั้งหลายมารวมตัวกันทุกคืนในห้องขนาดใหญ่ในพื้นที่ชั้นนอกของบ้านอัม ร็อลลาห์ เพื่อสวดบทอธิษฐานของพระบ็อบเพราะเค้าลางของการแปรพักตร์ของมีร์ซา ยาห์ยากำลังปรากฏขึ้น แต่ยังไม่ชัดเจนอยู่, บางครั้งบางครั้งเขาและซียิด โมฮัมหมัดปิดตัวอยู่ด้วยกันเกี่ยวกับแผนของตน เรื่องดังกล่าวพัก

24

ดังนี้เป็นการปิดฉากแรกของหนึ่งในตอนที่สะท้อนอารมณ์ที่สุดในภารกิจของพระบาฮาอุลลาห์ บัดนี้มานเปิดออกให้เห็นสิ่งที่ยอมรับกันว่าเป็นช่วงเวลาที่สำคัญและวิกฤติที่สุดของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ เป็นช่วงเวลาที่ถูกลิขิตให้นำมาก่อนระยะที่รุ่งโรจน์ที่สุดของภารกิจนั้น นั่นคือการประกาศธรรมสารของพระองค์ต่อโลกและผู้ปกครองทั้งหลายของโลก

อยู่ดังนี้อยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งอย่างทันทีทันใดรอยแยกเปิดออกกว้างและเชื่อมต่อไม่ได้, สิ่งนี้เกิดขึ้นโดยการก่อ
กบฏของมีร์ซา ยาห์ยาและความปั่นป่วนวุ่นวายครั้งใหญ่ที่เป็นผลตามมา”

บทที่ 11

การก่อกบฏของมีร์ซา ยาห์ยาและการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ในอเดรียโนเปิ้ล
[Ch 11: The rebellion of Mírzá Yahyá and the Proclamation of Bahá'u'lláh's Mission in Adrianople]

1

เวลาที่ศาสนาอายุยี่สิบปีเพิ่งเริ่มฟื้นตัวจากถูกตีตามติดกันมาเป็นชุด วิกฤตการณ์ครั้งสำคัญที่สุดได้ตามเล่นงานและเขย่าวงการของศาสนา, ไม่ว่าจะการสละชีวิตที่น่าสลดของพระบ๊อบ หรือการพยายามเอาชีวิตประมุขอย่างอัปยศและผลตามมาที่นองเลือด หรือการถูกเนรเทศอย่างน่าอดสูของพระบาฮาอุลลาห์ออกจากดินแดนบ้านเกิด หรือแม้แต่การถอนตัวของพระองค์ไปอยู่ที่โครตีสถานสองปี แม้ว่าเหล่านี้จะมีผลตามมาที่ทำลายล้าง ก็เทียบไม่ได้กับความร้ายแรงของความไม่สงบภายในครั้งใหญ่ครั้งแรกที่เกาะกุมชุมชนที่เพิ่งลุกขึ้นมาใหม่ และดูท่าจะก่อให้เกิดรอยแยกอย่างเหียวยาไม่ได้ในกลุ่มสมาชิกของชุมชน, ที่น่าเขย่งยิ่งกว่าความไม่เป็นมิตรที่ไม่ลดละที่อาบู จาห์ญาดิของพระโมฮัมหมัดแสดงออก น่าละอายยิ่งกว่าการทรยศพระเยซูโดยสาวกจูดัส อิสคาเรียท คิดยิ่งกว่าการปฏิบัติตัวของลูกชายทั้งหลายของยาโคบต่อโจเซฟน้องชายของพวกเขา นำรังเกียจยิ่งกว่าการกระทำที่ลงมือโดยหนึ่งในบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ นำประณามยิ่งกว่าแม่แต่อาชญากรรมที่เคนทำกับเอเบล ความประพฤติเยี่ยงอสุรกายของมีร์ซา ยาห์ยาหนึ่งในน้องชายต่างมารดาของพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ทำหน้าที่แทนพระบ๊อบและเป็นหัวหน้าผู้เป็นที่ยอมรับของชุมชนบาบี ได้นำไปสู่ช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดทรมาน ซึ่งทิ้งรอยไว้บนโซ่คชชะตาของศาสนาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าครึ่งศตวรรษ, วิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ที่สุดนี้พระบาฮาอุลลาห์เองให้ชื่อว่าอัยยัมมี ซิดเด (วันเวลาแห่งความกดดัน) ซึ่งในระหว่างช่วงเวลานี้ “*ม่านที่ร้ายที่สุด*” ถูกฉีกจนขาดสะบั้นและก่อให้เกิด “*การแยกจากกันครั้งใหญ่ที่สุด*” อย่างหวนคืนไม่ได้, วิกฤตการณ์นี้ทำให้ศัตรูภายนอกทั้งที่เป็นพลเรือนและนักบวชสมใจและได้ใจกันใหญ่ เข้าทางศัตรูและปลุกการเหยียดหยันอย่างออกนอกหน้าของพวกเขา ทำให้บรรดามิตรและผู้สนับสนุนพระบาฮาอุลลาห์งุนงงและสับสน และทำให้เกิดปฏิญญาของศาสนาเสียหายอย่างร้ายแรงในสายตาของบรรดาผู้ชื่นชมชาวตะวันตก, วิกฤตการณ์นี้ตั้งเค้ามาตั้งแต่ช่วงต้นของการพำนักของพระบาฮาอุลลาห์ในแบกแดด ถูกกระบังไว้ชั่วคราวโดยพลังอำนาจสร้างสรรค์ ซึ่งภายใต้ความเป็นผู้นำที่ยังไม่ได้ประกาศของพระองค์ ได้ให้ชีวิตใหม่แก่ชุมชนที่กำลังเสื่อมสลาย, และในที่สุดระเบิดออกมาอย่างรุนแรงที่สุดในปีทั้งหลายก่อนการประกาศธรรมสารของพระองค์, วิกฤตการณ์นี้ยังความทุกข์ใจสุดคุณนาให้แก่พระบาฮาอุลลาห์ ทำให้พระองค์ซบเซาอย่างเห็นได้ชัด และแรงสะเทือนที่เกิดขึ้นก่อความสะเทือนใจอย่างหนักที่สุดที่ทรงเคยประสบตลอดชีวิตของพระองค์, วิกฤตการณ์นี้ถูกวางแผนให้เกิดขึ้นทั้งหมดด้วยอุบายที่คิดคดและเล่ห์กลที่ไม่หยุดหย่อนของซาตานคนเดิมซียิด โมฮัมหมัดผู้กระซิบที่ชั่วช้า ผู้ซึ่งเมินคำแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ และยื่นกรานขอติดตามพระองค์ไปคอนสแตนติโนเปิ้ลและอเดรียโนเปิ้ล และบัดนี้กำลังพยายามเพิ่มเป็นสองเท่าด้วยความตื่นตัวอย่างไม่ผ่อนคลาย ที่จะทำให้วิกฤตการณ์นี้ไปถึงจุดพลิกผัน

2

ตั้งแต่พระบาฮาอุลลาห์กลับมาจากเมืองโซเลมานนีเยห์ มีร์ซา ยาห์ยาถ้าไม่เลือกปลีกตัวอย่างน่าอัปยศอยู่คนเดียวในบ้านของตน ก็ถอนตัวไปอยู่ในสถานที่ปลอดภัยอย่างฮิลลิห์และบาสราเมื่อใดก็ตามที่มีอันตรายคุกคาม, ในเมืองบาสราที่นี่ไปอยู่เขาปลอมตัวเป็นชาวยิวแบกแดดและกลายเป็นพ่อค้าขายรองเท้า เขาเสียขวัญอย่างหนักถึงกับเป็นที่รายงานว่าเขาได้พูดในโอกาสหนึ่งว่า “*ใครก็ตามที่อ้างว่าได้เห็นข้าหรือได้ยินเสียงของข้า ข้าจะประกาศว่าเป็นคนนอกศาสนา*” เมื่อทราบการจวนจะจากไปคอนสแตนติโนเปิ้ลของพระบาฮาอุลลาห์ ที่แรกเขาซ่อนตัวอยู่ในสวนโฮเวย์ดาร์บริเวณใกล้เคียงกับแบกแดด ซึ่งระหว่างนั้นเขาไตร่ตรองดูว่าจะหนีไปยังอียิปต์อินเดียหรือประเทศอื่น, ด้วยไม่ใส่ใจคำแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ให้มุ่งหน้าไปเปอร์เซียและเผยแพร่ธรรมลิขิตของพระบ๊อบที่นั่น เขาส่งฮาจี โมฮัมหมัด คาเชมซึ่งดูคล้ายกับเขาไปยังที่ทำการรัฐบาล เพื่อทำหนังสือเดินทางให้เขาในชื่อของมีร์ซา อาลีเย เคอร์มานชาฮี และไปจากแบกแดดโดยละทิ้งธรรมลิขิตไว้ที่นั่น แล้วอำพรางตัวโดยมีบาปีชาวอาหรับคนหนึ่งชื่อซาเฮร์คอยติดตาม มุ่งหน้าไปยังโมซุลที่ซึ่งเขาไปสมทบกับคณะผู้ถูกเนรเทศที่อยู่ระหว่างทางไปคอนสแตนติโนเปิ้ล ^[1]

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol I, p.253-5 กล่าวว่า “*ข่าวการจวนจะจากไปคอนสแตนติโนเปิ้ลของพระบาฮาอุลลาห์ทำให้มีร์ซา ยาห์ยาตระหนกและตกใจกลัว พระบาฮาอุลลาห์แนะนำเขาให้มุ่งหน้าไปเปอร์เซียและเผยแพร่ธรรมลิขิตของพระบ๊อบที่นั่น แต่เขาไม่สนใจศาสนาเพราะที่เขาเป็นห่วงอย่างมากคือการคุ้มครองตนเอง เขาไม่ถือว่าเปอร์เซียเป็นสถานที่ปลอดภัย เนื่องจากด้วยทั้งบรรดาผู้มีอำนาจรัฐและอำนาจนักบวชที่นั่น มุ่งมั่นจะถอนรากศาสนาและกำจัดชาวบาบี*

3

ด้วยเป็นพยานตลอดเวลาที่รู้เห็นความผูกพันที่ลึกซึ้งขึ้นทุกทีของคณะผู้ถูกเนรเทศกับพระบาฮาอูลลาห์ และความเคารพอย่างน่าพิศวงของพวกเขาที่มีต่อพระองค์, ตระหนักเป็นอย่างดีถึงจุดสูงสุดที่ความเป็นที่นิยมของพระองค์ขึ้นไปถึงในแบกแดด ในวิถีของการเดินทางของพระองค์ไปยังคอนสแตนติโนเปิล และต่อมาโดยการสมาคมกับบรรดาผู้มีชื่อเสียงและผู้ว่าการทั้งหลายในอเดรียโนเปิล^[1] โกรธจัดต่อหลักฐานนานับประการของความ

ที่แรกความคิดของเขามุ่งไปที่การหนีไปอินเดียหรืออิสซึเนีย แต่เปลี่ยนใจภายหลัง...เขาเลือกที่จะไปโมซุลตึกว่า เขาบอกชัดเจนว่าเขาไม่ต้องการไปกับคณะของพระบาฮาอูลลาห์ เพราะกลัวว่าเมื่อไปจากแบกแดดทางการอาจทรยศพวกเขาโดยการส่งตัวพวกเขาไปให้ทางการเปอร์เซีย หรือไม่ก็ฆ่าพวกเขาระหว่างทาง

ในที่สุดหลังจากที่ตัดสินใจได้ เขาส่งฮาจี โมฮัมหมัด คาเซมผู้ซึ่งดูแลย้ายกับเขาไปที่ทำการรัฐบาล เพื่อทำหนังสือเดินทางให้เขาด้วยชื่อใหม่ว่ามีร์ชา อาลีเย เคอร์มานชาฮี, โดยการอำพรางตัวและใช้อีกชื่อหนึ่ง มีร์ชายาห์ยาออกจากแบกแดดกับคนรับใช้ชาวอาหรับคนหนึ่งและมุ่งหน้าไปโมซุล

ในการพูดถึงเรื่องนี้พระบาฮาอูลลาห์ลิขิตไว้ใน 'สารถึงลูกสุนัขป่า' ว่า : 'เราแต่งตั้งบางคนอย่างเจาะจงให้เก็บรวบรวมธรรมลิขิตของจุดปฐม (พระบ็อบ) เมื่อสิ่งนี้สำเร็จแล้วเราเรียกตัวมีร์ชา ยาห์ยา และมีร์ชา วาฮาเบ โครชานีซึ่งเป็นที่รู้จักด้วยชื่อมีร์ชา จาวาด ให้มาพบในสถานที่แห่งหนึ่ง โดยการทำตามคำสั่งการของเรา พวกเขาทำงานคัดลอกสำเนาสองฉบับของผลงานทั้งหลายของจุดปฐม...ตอนที่เรามาจากไป ธรรมลิขิตเหล่านี้อยู่ในครอบครองของสองคนนี่ เป็นที่ตกลงกันว่ามีร์ชา ยาห์ยาควรได้รับการฝากธรรมลิขิตเหล่านี้ไว้ แล้วมุ่งหน้าไปเปอร์เซียและเผยแพร่ธรรมลิขิตดังกล่าวทั่วทั้งดินแดน พระผู้ถูกประทุษร้ายนี้โดยการขอร้องของเสนาบดีทั้งหลายของรัฐบาลออกโตมาน ได้มุ่งหน้าไปเมืองหลวงของพวกเขา เมื่อเราไปถึงโมซุล เราพบว่ามีร์ชา ยาห์ยาได้จากไปตั้งเมืองนั้นก่อนเรา และกำลังรอคอยเราที่นั่น กล่าวโดยย่อคัมภีร์และธรรมลิขิตทั้งหลายถูกทิ้งไว้ที่แบกแดด ขณะที่เขาเองมุ่งหน้าไปคอนสแตนติโนเปิลและมาสมทบกับคนรับใช้เหล่านี้...'

พระอับดุลบาฮากล่าวหาว่าหนึ่งในหมู่ผู้ที่ติดตามพระบาฮาอูลลาห์ในการเดินทางไปคอนสแตนติโนเปิลคือซียิด โมฮัมหมัด อิสฟาฮานี ซียิดผู้นี้ประณามมีร์ชา ยาห์ยาและความประพฤติของเขาบ่อยครั้ง อย่างไรก็ตามเป็นที่ชัดเจนว่าเขาไม่จริงใจในการประณามดังกล่าว

เมื่อคณะของพระบาฮาอูลลาห์ไปถึงบริเวณใกล้กับโมซุล ซียิดโมฮัมหมัดแจ้งพระอับดุลบาฮาว่า ตนพឹងเห็นมีร์ชยาห์ยาในพื้นที่ และสงสัยว่าตนควรพาเขามาด้วยไหม, พระอับดุลบาฮาบอกเราว่า เมื่อมีร์ชยาห์ยาปรากฏตัวและมองเห็นคนแปลกหน้าบางคน เขาแสร้งทำเป็นไม่รู้จักพระบาฮาอูลลาห์หรือใครๆ ในพวกที่เดินทางกับพระองค์ เขาแนะนำตัวเองว่าชื่อฮาจี อาลีและกล่าวว่าเขากำลังเดินทางกลับมาจากเมกกะ หลังจากนั้นเขาเดินทางกับคณะในลักษณะที่เวลากลางวันเขาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร เฉพาะกลางคืนเท่านั้นที่เขาจะมาสมทบกับสหายทั้งหลายของพระบาฮาอูลลาห์ โดยพักอยู่ในเต็นท์คนเดียว

ในลักษณะนี้มีร์ชยาห์ยาเดินทางเกือบตลอดทางไปคอนสแตนติโนเปิล ในการเดินทางผู้ที่เขาไว้วางใจเพียงคนเดียวคือซียิด โมฮัมหมัด ผู้ซึ่งภายหลังต่อมาพระบาฮาอูลลาห์ขับไล่ออกจากคณะของพระองค์ ในอเดรียโนเปิลนี้เองที่เขาเริ่มกำลังกับมีร์ชยาห์ยาอย่างเปิดเผย

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.65 กล่าวหาว่า "ไม่นานหลังจากการมาถึงอเดรียโนเปิลของพระบาฮาอูลลาห์ที่ชาวเมืองตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และประทับใจอย่างลึกซึ้งต่อความรักที่จริงใจและอุปนิสัยใจคอที่ประเสริฐของพระองค์, ผู้นำของพวกเขา รวมถึงผู้ว่าการของเมืองและเจ้าหน้าที่ตำแหน่งสูงคนอื่นๆ อีกทั้งบุรุษผู้มีวัฒนธรรมและวิชา ถูกดึงดูดเข้าหาพระองค์ และในไม่ช้าค้นพบว่าพระองค์คือบ่อเกิดของความรู้อันกว้างและเป็นธรรมสรีระของคุณความดีทั้งหลาย ประชาชนเหล่านี้บางคนแสวงหาการพบพระองค์ นั่ง ณ แทบเท้าของพระองค์ และรับความสว่างทางจิตวิญญาณจากพระองค์, ดังกล่าวคือสัญลักษณ์แห่งเกียรติและความชื่นชมนับถือที่แสดงต่อพระองค์ถึงขนาดว่า บางครั้งบางครั้งเมื่อพระองค์เดินอยู่ตามถนนและตลาดนัด ประชาชนยืนก้มค่านับพระองค์ด้วยตัวเอง ความเคารพของพวกเขาที่มีต่อพระองค์นั้นลึกซึ้งและหมดหัวใจ พระองค์ถูกกล่าวถึงในหมู่ประชาชนว่า 'เซค เอฟเฟนดี' ซึ่งเป็นชื่อที่แสดงถึงเกียรติภูมิที่ยิ่งใหญ่เวลานั้น

ในอเดรียโนเปิลพระบาฮาอูลลาห์ไม่ได้ปรากฏตัวในที่สาธารณะมากอย่างที่พระองค์ทำในแบกแดด พระองค์ให้พระอับดุลบาฮาทำหน้าที่แทนพระองค์ แต่พระองค์ไปที่สุเหร่าต่างๆ ในมรดดีเยห์และสุลต่านชาลิม ที่ซึ่งผู้มีวิชาและศรัทธาศาสนาบางคนได้พบปะกับพระองค์ มองเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์และกลายเป็นผู้ชื่นชมพระองค์, นี่คือนั่นหนึ่งในลักษณะเฉพาะที่ไม่ธรรมดาของชีวิตของพระบาฮาอูลลาห์ ที่ถึงแม้ว่ากลไกที่ทรงอำนาจของรัฐบาล

กล่าวหาญ ความมีเกียรติและความไม่ขึ้นกับใครที่พี่ชายของตนสาธิตในความสัมพันธ์กับทางการในเมืองหลวง, ถูกย่ำโทสะโดยธรรมจาริกมากมายที่พระผู้เป็นต้นกำเนิดยุคศาสนาที่พึ่งสถาปนาได้เปิดเผยอย่างไม่หยุดหย่อน, ยอมถูกใช้เป็นเครื่องมือโดยการล่อใจว่าจะได้เป็นผู้นำอย่างอิสระที่เสนอให้โดยซียิด โมฮัมหมัดผู้ต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคศาสนาบาไฮ ดังเช่นกษัตริย์โมฮัมหมัด ซาห์ถูกจงใจในทางที่ผิดโดยฮาจี มีร์ซา ออกอซีผู้ต่อต้านพระคริสต์แห่งยุคศาสนาบาไฮ, ไม่พึงคำตัดทอนจากสมาชิกผู้เลื่องชื่อทั้งหลายของชุมชนที่แนะนำเขาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ใช้ปัญญาและยับยั้งชั่งใจ, ลืมความเมตตาและคำแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ผู้มีอาวุโสกว่าสิบสามปีและดูแลเขาตอนเยาว์วัยและตอนเป็นผู้ใหญ่, ได้ใจจากดวงตาที่ปกปิดบาปของพี่ชายของตน ผู้ซึ่งในหลายโอกาสทรงตั้งมานับว่าอาชญากรรมและการกระทำที่โง่เขลามากมายของเขา, ผู้ละเมิดพระบัญญัติของพระบ็อบตัวยงนี้ซึ่งถูกกระตุ้นด้วยความริษยาที่ทวีขึ้นและถูกเร่งเร้าด้วยความอยากเป็นผู้นำอย่างแรงกล้า ถูกผลักดันให้ลงมือกระทำสิ่งที่ปกปิดหรือปล่อยไว้ไม่ได้อีกต่อไป

4

ด้วยเสียคนอย่างเยียวยาไม่ได้เพราะคบหาอยู่ตลอดกับซียิด โมฮัมหมัดผู้เป็นรูปธรรมที่มีชีวิตของความชั่วช้า ความโลภโมโหสิ้นและความฉ้อฉล มีร์ซา ยาห์ยาเคยทำให้ประวัติการณ์ของศาสนาเปื้อนมาแล้วด้วยการกระทำที่อื้อฉาวอย่างลอบออกไม่ได้เมื่อครั้งที่พระบาฮาอุลลาห์หายไปจากแบกแดด และแม้กระทั่งหลังจากที่พระองค์กลับมาจากโซเลมานเนียห์, การเปลี่ยนแปลงเนื้อหาในธรรมลิขิตของพระบ็อบหลายสิบครั้งของเขา การใส่ข้อความวรรคหนึ่งอย่างหมิ่นศาสนาเข้าไปในสูตรการเรียกสวดมนต์ซึ่งให้ตนเองเป็นพระผู้เป็นเจ้าของ การสอดแทรกธรรมลิขิตเหล่านั้นด้วยการกล่าวถึงการสืบทอดซึ่งระบุชื่อตนเองและผู้สืบทอดสายจากตนเป็นทายาทของพระบ็อบ ความรวนเรและความไม่ยินดีร้ายที่เขาเผยออกมาอย่างไม่ตั้งใจเมื่อทราบการสิ้นชีพอย่างน่าสลดที่พระบ็อบประสพ การสังคายนาพระคัมภีร์ทั้งหมดของยุคศาสนาบาไฮแม้ว่าตนเขาเองเป็นหนึ่งในพระคัมภีร์เหล่านั้น การกระทำที่ซื่อสัตย์ของเขาที่เป็นเหตุของฆาตกรรมตายานผู้ที่เขากลัวและอิจฉา การกระทำเรื่องสกปรกในการก่อให้เกิดการลอบสังหารมีร์ซา อาลี อัคบาร์ลูกพี่ลูกน้องของพระบ็อบระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์ไม่อยู่แบกแดด และที่ชั่วช้าที่สุดคือการละเมิดเกียรติของพระบ็อบเองอย่างน่าแขยงสุดพรรณนาในช่วงเวลาเดียวกัน ทั้งหมดนี้ดังที่เป็นพยานโดยออกอเย คาลิมและรายงานโดยนาบิลในวันทีกเรื่องเล่าของเขา ยังมีแสงที่น่าตกใจยิ่งกว่าที่สาตมาโดยการกระทำอื่นๆ ที่จับชะตาของมีร์ซา ยาห์ยาอย่างเรียกคืนไม่ได้

11.1 การก่อกบฏและความสิ้นฤทธิ์ของมีร์ซา ยาห์ยา [Mírzá Yahyá's rebellion and decisive defeat]

5

แผนการลึกลับที่จะวางยาพิษพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ เพื่อจะให้ชีวิตใหม่แก่ความเป็นผู้นำของตนเองที่ตายไป เริ่มทำให้จิตใจของมีร์ซา ยาห์ยากระวนกระวายราวหนึ่งปีหลังจากที่พวกเขามาถึงเอเดรียโนเปิล^[1] ด้วยทราบดีถึงความแกล้วกล้าของออกอเย คาลิมพี่ชายต่างมารดาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยา เขาด้วย

พระราชที่กดขี่ต่อต้านพระองค์ ซึ่งก่อความทุกข์ทรมานสุดพรรณนาและการประหัตประหารพระองค์ กระนั้นพระองค์ก็แสดงให้เห็นความรุ่งโรจน์และถ่ายทอดความรักถึงขนาดว่า ประชาชนจำนวนมากถูกดึงดูดโดยพระองค์และซาบซึ้งใจในอุปนิสัยใจคอที่ประเสริฐและไม่มีที่เปรียบของพระองค์, การที่นักโทษและผู้ถูกเนรเทศคนหนึ่งสามารถมีอิทธิพลที่ยั่งยืนต่อทั้งคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย คือหนึ่งในหลักฐานทั้งหลายของอำนาจสวรรค์ของพระองค์และเครื่องหมายแห่งอำนาจของพระองค์ในฐานะพระผู้สำแดงองค์สูงสุดของพระผู้เป็นเจ้าของ

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.152-3 กล่าวไว้ว่า "ไม่นานหลังจากที่มาถึงเอเดรียโนเปิล มีร์ซา ยาห์ยาตระหนักว่าชีวิตของตนไม่ตกอยู่ในอันตรายอีกต่อไป เขากลัวการถูกประหัตประหารมาตั้งแต่การสละชีวิตของพระบ็อบ ความกลัวนี้เองที่กระตุ้นเขาให้ซ่อนตัวในเปอร์เซียและอิรักราวสิบสามปี ระหว่างปีเหล่านี้เขามีชีวิตอยู่โดยการอำพรางตัวและหลบหนีบ่อย ไปซ่อนตัวที่หนึ่งย้ายไปอีกที่หนึ่ง โดยไม่ขาดการติดต่อกับพระบาฮาอุลลาห์ และคอยจัดแจงให้ภรรยาและครอบครัวของตนอาศัยอยู่ในครัวเรือนของพระองค์ แต่บัดนี้ในเอเดรียโนเปิลเขารู้ว่าสถานการณ์ต่างกันและไม่มีทางประหัตประหาร...

ด้วยริษยาเกียรติภูมิที่เรื่องขึ้นของพระบาฮาอุลลาห์และทราบการประกาศสถานะของพระองค์ว่าเป็น 'พระผู้ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงให้เห็นชัด' มีร์ซา ยาห์ยาตัดสินใจว่าถึงเวลาที่จะออกมาจากที่ซ่อนและช่วงชิงความเป็นผู้นำของชุมชน...มีร์ซา ยาห์ยาเริ่มเบนหนทางที่สำรองไว้สำหรับคนชั่วร้าย กล่าวคือ การพยายามเอาชีวิตของบุคคลหนึ่ง, นี่คือนหนทางเดียวเพราะเขารู้ว่า เขาไม่มีพลังอำนาจใดๆ ที่จะเผชิญหน้าพระบาฮาอุลลาห์ เป็น

ข้ออ้างต่างๆ แสวงหาความรู้จากพี่ชายคนนี้เกี่ยวกับฤทธิ์ของสมุนไพรรักษาและพิษบางอย่าง และจากนั้นซึ่งผิดปกตินิสัยของเขา เขาเริ่มเชิญพระบาฮาอุลลาห์มาที่บ้านของตน ที่ซึ่งวันหนึ่งโดยการป้ายก้นน้ำชาของพระองค์ด้วยสารที่เขาปรุงส่วนผสมขึ้นมาเอง เขาวางยาพิษได้สำเร็จเพียงพอที่ทำให้พระองค์ป่วยหนักเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือน พร้อมกับมีอาการปวดรุนแรงและไข้สูง ซึ่งผลตามมาทำให้มือของพระบาฮาอุลลาห์สั่นไปตลอดชีวิต, ความเจ็บป่วยของพระองค์ร้ายแรงมากจนแพทย์ชาวต่างประเทศชื่อซิซมานถูกเรียกมาดูแลพระองค์ แพทย์ชนลุ่มต่อร่างกายเขี้ยวคล้ำของพระองค์และลงความเห็นว่ามีหวัง และหลังจากที่ล้มตัวลงมา ณ แหบเท้าของพระองค์เขาก็กลับไปโดยไม่ได้สั่งการเยียวยา, ไม่กี่วันต่อมาแพทย์ผู้นั้นล้มป่วยและตาย ก่อนที่เขาจะตายพระบาฮาอุลลาห์บอกเป็นนัยว่าแพทย์ซิซมานได้สละชีวิตของเขาเพื่อพระองค์ แพทย์ผู้นี้กล่าวต่อมิริซา ออกกอจอนซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ส่งไปเยี่ยมเขาว่า พระผู้เป็นเจ้าได้ตอบการอธิษฐานของเขา และหลังจากที่เขาตายควรเรียกใช้บริการแพทย์ชุมชนซึ่งเขารู้ว่าพึ่งพาได้มาแทนเขาเมื่อใดก็ตามที่จำเป็น

6

ในอีกโอกาสหนึ่งตามที่ได้การยืนยันโดยหนึ่งในภรรยาของมิริซา ยาห์ยาที่ละทิ้งเขาไปชั่วคราว และได้เปิดเผยรายละเอียดของการกระทำที่กล่าวไว้ข้างบน มิริซา ยาห์ยาคนเดียวที่ได้อธิบายในบ่อน้ำใช้ของครอบครัวและสหายของพระบาฮาอุลลาห์ ยังผลให้ผู้ถูกเนรเทศทั้งหลายสำแดงอาการเจ็บป่วยที่แปลกประหลาด, ด้วยความระแวงระวังอย่างยิ่งเขาถึงกับแยมความต้องการของตนที่ละน้อยต่อหนึ่งในสหายทั้งหลายที่เป็นช่างตัดผมชื่อไอสตาด โมฮัมหมัด อาลีเย ซัลมานี ผู้ซึ่งเขาทุ่มเทสัญลักษณ์แห่งความโปรดปราน ขอให้ช่างตัดผมลอบสังหารพระบาฮาอุลลาห์เมื่อโอกาสเอื้ออำนวยเวลาที่คอยรับใช้พระองค์ ณ ที่อาบน้ำ, ในการเล่าเหตุการณ์ตอนนี้ให้นาบิลฟังในออสเตรียในเป็ล ออกกอเย คาลิมได้กล่าวว่า "เมื่อได้รับการบอกกล่าวข้อเสนอนี้ ไอสตาด โมฮัมหมัด อาลีเยอดดลถึงขนาดว่าเขารู้สึกอย่างแรงอยากจะทำมิริซา ยาห์ยาตรงนั้นเลย และคงทำไปแล้วหากมิใช่เพราะกลัวว่าจะไม่เป็นที่พอใจของพระบาฮาอุลลาห์ ข้าพเจ้าบังเอิญเป็นคนแรกที่เขาเจอขณะที่เขารำให้ออกมาจากที่อาบน้ำ... ในที่สุดหลังจากที่พยายามเกลี้ยกล่อมเป็นการใหญ่ ข้าพเจ้าชักนำเขาได้สำเร็จให้กลับไปอาบน้ำและทำงานต่อให้เสร็จ" ถึงแม้ต่อมาจะได้รับคำสั่งจากพระบาฮาอุลลาห์ไม่ให้เปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ต่อใคร ช่างตัดผมก็ไม่สามารถหุบปากและเผยความลับนี้ออกมาอย่างไม่ตั้งใจ ซึ่งทำให้ชุมชนของพระองค์ตั้งลงในความมอกสันขวัญหนักครั้งใหญ่ พระบาฮาอุลลาห์เองทรงยืนยันว่า "เมื่อความลับที่ซ่อนไว้ในอกของเขา (มิริซา ยาห์ยา) ถูกเปิดเผยโดยพระผู้เป็นเจ้า เขาปฏิเสธเจตนาดังกล่าวและใส่ความว่ามาจากคนรับใช้ด้วยกันนั้น (ไอสตาด โมฮัมหมัด อาลีเย)"

7

เวลามาถึงแล้วสำหรับพระผู้ทรงเปิดเผยนัยของคำกล่าวอ้างทั้งหลายที่พระองค์เสนอเมื่อไม่นานมานี้ทั้งโดยวาจาและในธรรมจารึกมากมาย ที่จะให้ผู้ทำหน้าที่แทนพระบ็อบคูนเคยอย่างที่เป็นทางการกับลักษณะของพันธกิจของพระองค์, ดังนั้นมิริซา ออกกอจอนถูกมอบหน้าที่ให้นำสุรเย อามร์ (ธรรมจารึกแห่งบัญญัติ) ที่เพิ่งเปิดเผยซึ่งยืนยันคำกล่าวอ้างเหล่านั้นอย่างแน่ชัด ไปแสดงต่อมิริซา ยาห์ยาและอ่านเนื้อหาของธรรมจารึกนั้นให้เขาฟัง และเรียกร้องขอคำตอบที่ไม่คลุมเครือและเป็นที่ยุติ, มิริซา ยาห์ยาขอเวลาหนึ่งวันในการใคร่ครวญหาคำตอบและได้ตามที่ขอ อย่างไรก็ตามการตอบที่เขาเตรียมพร้อมไว้เพียงอย่างเดียวคือการประกาศสวนกลับ โดยเจาะจงชั่วโม่งและหน้าที่ที่เขาถูกทำให้เป็นผู้รับการเปิดเผยพระธรรมอิสระ ซึ่งประชาชนทั้งหลายของโลกทั้งตะวันออกและตะวันตกจำเป็นต้องยอมจำนนต่อเขาอย่างไม่มีข้อแม้

8

การยืนยันโดยปรักษ์ที่คิดคดอย่างบังอาจนี้ต่อตัวแทนของพระผู้ให้กำเนิดการเปิดเผยพระธรรมที่เป็นประวัติศาสตร์ เป็นสัญญาณของการแตกหักอย่างเปิดเผยและสิ้นสุดระหว่างพระบาฮาอุลลาห์กับมิริซา ยาห์ยาเป็นการแตกหักที่บ่งบอกหนึ่งในวันที่มีดมนที่สุดในประวัติศาสตร์บาไฮ, ด้วยทรงต้องการจะบรรเทาความจงเกลียดจงชังอย่างดุร้ายที่ลูกโปลงอยู่ในอกของศัตรูทั้งหลาย และรับประกันอิสรภาพโดยบริบูรณ์ให้แก่ผู้ถูกเนรเทศแต่ละคนในการเลือกกระหว่างพระองค์กับเหล่าศัตรู พระบาฮาอุลลาห์ได้ถอนตัวกับครอบครัวไปอยู่บ้านของเรซา เบก (22 เดือนชาฟวาล ฮ.ศ.1282) ที่เขาไว้ตามคำสั่งของพระองค์ และไม่ยอมยุ่งเกี่ยวกับทั้งมิตรและ

ความจริงที่ว่าเมื่อใดก็ตามที่มิริซา ยาห์ยามิรีซา ยาห์ยามาอยู่ต่อหน้าพระบาฮาอุลลาห์ เขาพบว่าตัวเองอ้างถึงราชศักราชและอำนาจของพระผู้สูงสุดของพระผู้เป็นเจ้านั้นท่วมท้นจนเขาไม่สามารถเอ่ยแม้แต่ถ้อยคำเดียว"

คนแปลกหน้ารวมทั้งสหายทั้งหลายของพระองค์เองเป็นเวลาสองเดือน^[1] พระองค์สั่งการออกอเย คาติม ให้แบ่งเฟอร์นิเจอร์ เครื่องนอน เสื้อผ้าและเครื่องใช้ทั้งหมดที่มีอยู่ในบ้านของพระองค์ แล้วส่งครึ่งหนึ่งไปที่บ้านของมีร์ชา ยาห์ยา ให้ส่งมอบที่ระลึกส่วนตัวของพระบ็อบที่เขาอยากได้มานานเช่นตราประทับ แหวน และต้นฉบับลายมือของพระบ็อบ และให้รับประกันว่าเขาได้รับส่วนแบ่งเต็มจำนวนจากค่าใช้จ่ายที่รัฐบาลกำหนดให้สำหรับการเลี้ยงดูคณะผู้ถูกเนรเทศและครอบครัวของพวกเขา, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์บอกออกอเย คาติม ให้ส่งสหายคนใดก็ตามที่มีร์ชา ยาห์ยาเลือกเอง ให้คอยติดตามรับใช้การจับจ่ายของเขาเป็นเวลาหลายชั่วโมงต่อวัน และให้รับประกันเขาวานับแต่นี้ไป สิ่งใดก็ตามที่ได้รับจากเปอร์เซียในนามของเขา จะถูกส่งมอบถึงมือของเขาเอง

9

เป็นที่รายงานว่าออกอเย คาติม แจ้งต่อนาบิลว่า “วันนั้นเป็นพยานต่อความอลหม่านครั้งใหญ่ที่สุด สหายทั้งหมดเศร้าโศกต่อการพรากจากพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิ” คำให้การยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรของหนึ่งในสหายเหล่านั้นคือ “วันเหล่านั้นมีลักษณะของความโกลาหลและความสับสน เรารุ่งงอย่างเจ็บปวด และกลัวเหลือเกินว่าจะถูกพรากอย่างถาวรจากพรแห่งการอยู่กับพระองค์”

10

อย่างไรก็ตามความทุกข์ใจและความงุนงงนี้ถูกลิขิตไว้ให้มีระยะเวลาสั้น การให้ร้ายที่เวลานี้ทั้งมีร์ชา ยาห์ยาและซียิด โมฮัมหมัดไสลงไปในจดหมายของตน และเผยแพร่จดหมายเหล่านั้นในเปอร์เซียและอิรัก อีกทั้งคำร้องเรียนที่ใช้ถ้อยคำเป็นภาษาสอพลอที่มีร์ชา ยาห์ยาเขียนถึงโครซิด พาชชาผู้ว่าการอเดรียโนเปิล และถึงผู้ช่วยของเขาอาซิส พาชชา ได้ผลักดันพระบาฮาอุลลาห์ให้ปรากฏตัวขึ้นมาจากการปลุกตัว^[2] ในไม่ช้าหลังจากที่พระองค์รับทราบว่ามีชายคนเดียวกันนี้ได้ส่งหนึ่งในภรรยาของเขาไปที่ทำเนียบรัฐบาลเพื่อร้องทุกข์ว่า สามีของเธอถูกโง่สิทธิ์และลูกๆ ของเธอใกล้จะอดตาย^[3] ซึ่งเป็นข้อกล่าวหาที่กระจายไปกว้างไกลและเมื่อไปถึง

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.231 กล่าวว่า “ออกอ เรซาเขียนเกี่ยวกับความเครียดอย่างหนักที่การแยกตัวออกไปของพระบาฮาอุลลาห์ก่อให้เกิดในหมู่สหายทั้งหลาย...มีร์ชา โมฮัมหมัด โกลีน้องชายต่างมารดาอีกคนหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์ และมีร์ชา ออกอ จอนเลขาณการและผู้ติดตามรับใช้ส่วนตัวของพระองค์ย้ายไปอยู่ที่บ้านเรซา เบกกับพระองค์ และออกอ ฮุสเซนไปที่นั่นด้วยเพื่อทำอาหารสำหรับครัวเรือน, สหายที่เหลือทั้งหมดซึ่งเจ็บปวดใจและเครียด ถูกห้ามไม่ให้เข้าไปถึงบ้านของเรซา เบก ยกเว้นวันหนึ่งไม่นานหลังจากที่ย้ายออกจากบ้านอัมโรลลาห์, ในวันนั้นเพิ่งเริ่มจะบ่าย พวกเขาถูกส่งให้ไปหาพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ให้นำชาและกล่าวต่อพวกเขาว่า : ‘การจำกัดนี้มีระยะเวลาที่ลิขิตไว้ เจ้าทุกคนควรหันไปหาพระผู้เป็นเจ้า การปฏิบัติตัวของเจ้าต้องเป็นอย่างที่เห็นทุกคนอยู่ภายใต้เงาของเจ้า, อย่าให้สิ่งใดมาหันเหเจ้าไปจากการหันไปหาพระผู้เป็นเจ้า จงมอบความไว้วางใจในพระองค์ จงดูพระองค์เป็นแบบอย่าง จงอดทนและอดกลั้น อย่าหาเรื่องขัดแย้งกับผู้ใด”

[2] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.233 กล่าวว่า “ในวันแห่งความอลหม่านเหล่านั้น โครซิด พาชชาเพิ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าการอเดรียโนเปิล และเข้ามารับหน้าที่ในเดือนมีนาคม ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409) ตามบันทึกของกงสุลอังกฤษ, รองของเขาคืออาซิส พาชชา ทั้งคู่เป็นผู้บริหารที่สามารถซึ่งความยึดมั่นศีลธรรมของพวกเขาเกินกว่าจะตำหนิ, วันหนึ่งอาซิส พาชชามาเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์โดยแสดงความถ่อมตัวและความเคารพอย่างสละสลวย เขารู้สึกผูกพันกับพระอับดุลบาฮาโดยเฉพาะ และกระตือรือร้นที่จะตีมูลค่าจากน้ำพุแห่งความรู้ของพระองค์ ถึงแม้ว่าถึงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเป็นชายหนุ่มอายุยี่สิบต้นๆ, หลายปีต่อมาเมื่อพระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไปอัครคา อาซิส พาชชากลายเป็นนาลี (ผู้ว่าการ) แห่งเบรุต เขาไปเยือนอัครคาสองครั้งเพื่อแสดงความเคารพพระบาฮาอุลลาห์และฟื้นฟูมิตรภาพกับบุตรชายคนโตของพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งเขาชื่นชมอย่างยิ่ง

เวลานี้มีร์ชา ยาห์ยากร้องขออย่างสอพลอต่อโครซิด พาชชา และต่ออาซิส พาชชา, โครซิด พาชชาและรองของเขาแสดงจดหมายของมีร์ชา ยาห์ยาซึ่งเต็มไปด้วยการประจบอย่างเหลือหลายให้พระอับดุลบาฮาดู ออกอ เรซาเขียนว่า เมื่อพระบาฮาอุลลาห์รับทราบการกระทำของมีร์ชา ยาห์ยา พระองค์รู้ว่าเวลามาถึงแล้วที่จะยุติการแยกตัวของพระองค์ ‘เวลาที่ลิขิตไว้’ สิ้นสุดแล้ว พระองค์กล่าวว่า ‘เราได้แยกตัวเองออกมา เพื่อว่าไฟแห่งความไม่เป็นมิตรจะถูกดับ และการกระทำที่อภัยสดีดังกล่าวจะถูกเปียงออกไป แต่พวกเขาหันไปใช้มาตรการที่สโต่งกว่าเดิม”

[3] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.231-2 กล่าวว่า “เมื่อพระบาฮาอุลลาห์บัญชาว่า มีร์ชา ยาห์ยาและครอบครัวควรได้รับส่วนแบ่งที่เกินพอของค่าใช้จ่ายรายเดือนที่รัฐบาลออกโตมานให้แก่คณะผู้ถูกเนรเทศ สหายทั้งหมดได้รับส่วนแบ่งเงินและเครื่องใช้ทั้งหลายที่ใช้อยู่ที่ป้อมแดงและอื่นๆ

คอนสแตนตินโอเปิล ได้กลายเป็นเรื่องที่ถูกปรายกกันอย่างตื่นเต้นและวิจารณ์กันอย่างเสียหายในแวดวงของผู้ที่เคยประทับใจอย่างยิ่งในมาตรฐานอันสูงส่ง ที่ความประพฤติที่ประเสริฐและสง่าของพระบาฮาอูลลาห์แสดงไว้ในเมืองนั้น [1] ซึ่งกดดันจิตใจพระองค์อย่างยิ่ง, ซียิด โมฮัมหมัดได้เดินทางไปเมืองหลวง ขอเอกอัครราชทูตเปอร์เซียโมฮิรุด โดวเลห์ให้จัดสรรค่าครองชีพให้แก่ตนและมีร์ชา ยาร์ยา [2] กล่าวหาพระบาฮาอูลลาห์ว่าส่งสายลับไปลอบสังหารกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ และไม่ยอมมือในการถ่มคำทอและให้ร้ายใส่พระผู้ที่อดกลั้นต่อเขาอย่างอดทนและยาวนาน และสู้นการทำความผิดมหันต์ของเขาด้วยความเสียใจ [3]

ออกอ เรซากล่าวว่า พวกเขาตะลึงงันต่อความเคียดแค้นที่แรงและดุร้ายที่มีร์ชา ยาร์ยาและพวกที่อยู่ใกล้กับเขา แสดงให้เห็น, หนึ่งในพวกที่ถูกชักจูงไปอยู่ข้างมีร์ชา ยาร์ยาคือฮาจี อิบราฮิมเม คาซี ผู้ซึ่งได้รับการปฏิบัติด้วยความเมตตาสุดๆ ได้รับจดหมายถึงเปอร์เซีย และคำสั่งการให้พูดอะไรที่ไหนก็ตามที่เขาไป, แต่ฮาจี อิบราฮิมเม คาซีเห็นความไม่ได้เรื่องของการถ่มคำทอของจดหมายเหล่านั้น สำนักพิมพ์และกลับไปอยู่กับสหายทั้งหลาย, เป็นที่รายงานว่าฮาจี อิบราฮิมเมกล่าวว่า 'ที่แรกข้าคิดว่าจดหมายของพวกเขาคือการก่อให้เกิดการปฏิรูปและความปรองดอง อย่างไรก็ตามเมื่อคิดอีกทีข้าพบว่าพวกเขาไม่มีอะไรนอกจากความเกลียดชังและการให้ร้ายที่จะถ่ายทอด' ออกอ เรซากล่าวว่าเขาและคนอื่นๆ มองดูข้อเขียนที่ให้แกฮาจี อิบราฮิม และประหลาดใจอย่างยิ่งต่อระดับความมดเท็จที่บรรจุอยู่ในข้อเขียนเหล่านั้น

ต่อมาหลังจากที่บรรลุดจดหมายไม่สำเร็จโดยการล่อใจที่เสนอให้แก่ฮาจี อิบราฮิมเม คาซี, มีร์ชา ยาร์ยาและทีมงานที่ฉาวโฉ่หันไปกระทำสิ่งที่น่าละอาย ทรยศคนหนึ่งของมีร์ชา ยาร์ยาซึ่งเป็นมารดาของลูกชายของเขามีร์ชา อาหมัด ถูกส่งไปทำเนียบรัฐบาลเพื่อไต่สวนและร่ำไห้, เธอบอกทางที่ว่าพวกเขาหิวและไม่ทำอะไรกินเพราะว่าพระบาฮาอูลลาห์ไม่ให้เงินพวกเขา, และนี่ออกอ เรซา กล่าวว่า คือเวลาที่เงินสองพันรูมาถูกส่งมาจากกาซวินไม่นานมานี้ และส่งต่อทั้งหมดให้แก่มีร์ชา ยาร์ยา, เขากล่าวซ้ำว่า ไม่เคยมีเวลาใดที่สิ่งที่เป็นสำหรับมีร์ชา ยาร์ยาและพวกที่อยู่กับเขาถูกละเลย...

จากนั้นออกอ เรซาเล่าเรื่องราวที่แปลกประหลาดยิ่งกว่านั้น พวกที่สนับสนุนมีร์ชา ยาร์ยาเวลาอยู่ที่อิรักถูกถามว่าทำไมเขาส่งภรรยาไปขอทานที่ทำเนียบรัฐบาล ในเมื่อพวกเขารู้ดีว่าพวกเขาไม่ขัดสนสิ่งใด, พวกเขาตอบว่านี่เป็นผลงานของซียิด โมฮัมหมัด และทำไปโดยที่มีร์ชา ยาร์ยาไม่รู้"

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.325-6 กล่าวว่า "ในไม่ช้าหลังจากที่ 'การแยกจากกันครั้งใหญ่ที่สุด' เริ่มต้นขึ้น เมื่อสาวกทั้งหลายของพระบาฮาอูลลาห์เลิกยุ่งเกี่ยวกับมีร์ชา ยาร์ยาและบรรดาผู้ที่สนับสนุนเขา ซียิด โมฮัมหมัด อิสฟาฮานีเริ่มต้นรณรงค์การใส่ความพระบาฮาอูลลาห์หนักขึ้น, เขาไปเอเดรียโนเปิลและพบกับเอกอัครราชทูตเปอร์เซียหลายครั้ง ในวิถีของการซักถามข้อเท็จจริงเหล่านี้ เขาร้องทุกข์เกี่ยวกับพระบาฮาอูลลาห์และเสี้ยมเอกอัครราชทูตด้วยความมดเท็จและการให้ร้ายอย่างมากถึงขนาดว่า เจ้าหน้าที่รัฐทั้งหลายที่แต่ก่อนเคยประทับใจในความซื่อตรงและน่าชื่นชมนับถือของพระบาฮาอูลลาห์หมดศรัทธา, และสุดท้ายแล้วโดยการบิดเบือนและการใส่สีตีไข่ เขาปลุกเร้าความกลัวและความระแวงของเอกอัครราชทูตได้สำเร็จ, เช่นกันซียิด โมฮัมหมัดติดต่อเจ้าหน้าที่ระดับสูงในราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนตินโอเปิล และพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับมีร์ชา ยาร์ยาด้วยถ้อยคำที่ชื่นชมสรรเสริญอย่างสูง แต่กล่าวถึงกิจกรรมของพระบาฮาอูลลาห์ว่าบ่อนทำลายและมุ่งหมายจะโค่นล้มรัฐบาลออตโตมาน

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.327 กล่าวว่า "ในวิถีของการซักไซ้ไล่เรียงนี้ ออกอ จอน...ให้การยืนยันว่าในปี ค.ศ.1867 (พ.ศ.2410) เขาติดตามซียิด โมฮัมหมัดไปสำนักงานต่างประเทศ ที่ซึ่งทั้งสองได้สนทนาซักถามกับเจ้าหน้าที่ตำแหน่งสูงทั้งหลาย และทำให้รัฐบาลเชื่อมั่นว่ามีร์ชา ยาร์ยาควรเป็นผู้รับค่าใช้จ่ายรายเดือน ไม่ใช่พระบาฮาอูลลาห์, ออกอ จอน ยืนยันว่าเขาไปเยือนราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนตินโอเปิลสองครั้ง และส่งมอบคำร้องเรียนของมีร์ชา ยาร์ยาถึงนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายนี้

เป็นสิ่งสำคัญที่จะกล่าว ณ ตอนนี่ว่า เมื่อข่าวการบิดเบือนของมีร์ชา ยาร์ยา เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายรายเดือนมาถึงพระบาฮาอูลลาห์ พระองค์ไม่ยอมดิ่งค่าใช้จ่ายนี้มาใช้อีกต่อไป...ตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ.1867 (พ.ศ.2410) นับแต่เวลานั้นพระบาฮาอูลลาห์ต้องขายข้าวของบางอย่างของพระองค์ เพื่อจะจัดหาสิ่งจำเป็นที่แทบไม่พอสำหรับพระองค์เองและพวกที่พึ่งพาพระองค์"

[3] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.239 กล่าวว่า "พระบาฮาอูลลาห์ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านอัมโรลาห์เวลาที่มีร์ชา ยาร์ยา ออกอ จอน และอับดุล กัฟฟาร์ถูกส่งไปอิสตันบูล (คอนสแตนตินโอเปิล) เพื่อดำเนินการทำอันตรายของซียิด โมฮัมหมัด อิสฟาฮานี แต่การพักอาศัยในบ้านนั้นครั้งที่สองของพระองค์เป็นช่วงเวลาสั้น เพราะภายในเวลาหก

หลังจากที่ทรงอาศัยอยู่ที่บ้านของเรซา เบก ^[1] ราวหนึ่งปี พระบาฮาอุลลาห์กลับมาที่บ้าน (อัมโรลลาห์) ที่เคยอาศัยอยู่ก่อนที่จะถอนตัวจากสหายทั้งหลาย และจากที่นั่นหลังจากสามเดือนพระองค์ทรงย้ายที่อยู่อาศัยไปที่

เดือนเจ้าของบ้านได้ขายบ้านนั้น และจากนั้นพระบาฮาอุลลาห์เช่าบ้านของอิซซาท ออกกอในอีกย่านหนึ่งของเมือง”

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.233-7 กล่าวว่า “เวลานี้เป็นวสันตฤดูออกกอ เรซาเขียนว่า ‘เราได้เช่าบ้านหลังหนึ่งในอีกย่านหนึ่ง และอธิษฐานด้วยกันกลางวันและกลางคืน เราอ่านธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์และวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าของให้กลางคืนแห่งการแยกจากกันนี้สิ้นสุดลง และอรุณแห่งความใกล้กันรุ่งขึ้นมา ขอให้ประตูเปิดออกอีกครั้งไปสู่การมีพระองค์อยู่ด้วย, และเมื่อการอธิษฐานของเราได้รับการตอบ และประตูแห่งความอารีถูกผลึกให้เปิดออก เราเช่าบ้านอีกหลังหนึ่งในบริเวณใกล้เคียงบ้านของเรซา เบก และทุกคนใช้ที่นั่นเป็นที่พักอาศัย, บ้านหลังนั้นมีบ่อน้ำและน้ำดี ลานบ้านกว้างใหญ่กับแปลงดอกไม้มากมายที่เพาะปลูกอย่างดี, เรพลัดกันทุกวัน ให้คนหนึ่งอยู่ที่บ้านและทำงานบ้านทั้งหมด ดูน้้า กวาดบ้าน ทำอาหาร เตรียมน้ำชา ดูแลแปลงดอกไม้ ราวกับว่าทุกคนที่เหลือเป็นแขกของตนวันนั้น และตนเองเป็นเจ้าของ, เมื่อทานอาหารเย็นเสร็จเขาจะล้างจานและเครื่องใช้ทำครัวและส่งต่อให้คนที่เป็นคิวถัดไป ให้ทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพในวันต่อไป, เกือบทุกวัน บุตรชายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์มาที่บ้านนี้ และพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิมาเช่นกันเป็นครั้งคราว, นี้เป็นบ้านที่ดีและนารีรมย์’

เวลานี้มีผู้มาเยือนที่เดินทางมาเดรียโนเปิ้ลเพื่อมาหาพระบาฮาอุลลาห์ เช่น ออกกอ อาลี อัคบาเร โคราซานิ และเชค ซัลมานผู้ส่งสาร, พวกเขาทุกคนพักอาศัยด้วยความเบิกบานอย่างเป็นที่ประจักษ์อยู่ที่บ้านที่ออกกอ เรซา พรรณนามา, บางธรรมจาริกถูกเปิดเผยที่นั่น และวาระทั้งหลายหลังไหลมาจากชีวหาของพระบาฮาอุลลาห์ ขณะที่พระองค์นั่งอยู่กับสหายทั้งหลาย, วันหนึ่งออกกอ เรซาบันทึกไว้ว่าพระองค์กล่าวว่า : ‘นี่คือสถานที่งดงามและมณฑลที่งดงาม แต่เราไม่ปรารถนาให้พวกเราอาศัยอยู่ที่นี้ อีกไม่นานทั้งหมดจะเปลี่ยนแปลง’ ออกกอ เรซา กล่าวเพิ่มเติมว่า ตั้งแต่นั้นมาพระบาฮาอุลลาห์พูดบ่อยเกี่ยวกับความเปลี่ยนแปลงที่จะมาถึง ถึงแม้ว่าดูภายนอกแล้วไม่มีเค้าลางของการเปลี่ยนแปลงนั้น, ออกกอเย คาลิมอยู่บ้านหลังหนึ่งเช่นกันในละแวกนั้น

บ้านของเรซา เบกมีทั้งพื้นที่ชั้นนอกและชั้นใน ชั้นนอกเล็กกว่าชั้นใน ชั้นนอกมีลานกว้างใหญ่กับต้นไม้ พุ่มไม้ และดอกไม้ที่หลากหลาย และพระบาฮาอุลลาห์จะมาที่พื้นที่ชั้นนอกเป็นครั้งคราวมักเป็นตอนบ่ายแก่ๆ เพื่อเดินไปมาในสวนนี้และพูดกับสหายทั้งหลาย, ออกกอ เรซากล่าววันหนึ่งเป็นการเฉพาะเมื่อพระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวถึงพวกที่ต่อต้านและพยายามทำลายศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ และประหัตประหารศาสนิกชน โดยเอ่ยชื่อของพวกเขาทีละคน และกล่าวว่าพวกเขาร่วงลงมาอย่างไร, อีกไม่นานพระองค์กล่าวว่า (และออกกอ เรซาบันทึก) ‘เจ้าจะเห็นผู้กดขี่ ศัตรูและปรปักษ์ทั้งหลายของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของจะถูกพิชิต และพระวาระของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะมีชัย’ จากนั้นพระองค์กล่าวเพิ่มเติมว่า : ‘ต้องเป็นที่ประจักษ์ต่อทุกคนว่า เราไม่ได้ยอมรับความหายนะและไม่ได้กลายเป็นเชลยเว้นแต่เพื่อการสดุดีศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของและเป็นพยานต่อสัจธรรมของพระวาระของพระองค์’ การเปิดเผยธรรมจาริกและวาระในวันเหล่านั้นในอเดรียโนเปิ้ลเหลือล้นและอุดม ออกกอ เรซาบอกเราว่ามีการพลั่งออกมาถึงขนาดว่าอักซอนนั้นคือบุตรชายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ มีร์ซา ออกกอ จอนผู้ติดตามรับใช้และเลขานุการของพระองค์ใช้เวลาคัดลอกและบันทึกยาวนานหลายวันหลายคืน

พระบาฮาอุลลาห์ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านของเรซา เบก และเป็นครั้งคราวทรงใช้เวลาหนึ่งหรือสองชั่วโมงในสวนผลไม้และทุ่งหญ้าใกล้กับย่านมูร์ดีดีเยห์ จากนั้นบ้านอัมโรลลาห์ (ซึ่งถูกเช่าโดยอาซิส พาซา) วางอีกครั้ง และพระบาฮาอุลลาห์ย้ายไปอาศัยที่นั่นอีกครั้ง, เวลาเดียวกันสหายทั้งหลายย้ายไปอยู่ที่บ้านหลังหนึ่งใกล้กัน ซึ่งมีร์ซา ยาห์ยาและครอบครัวอาศัยอยู่ก่อนหน้า, ออกกอเย คาลิมย้ายเช่นกันไปอยู่ที่บ้านอีกหลังหนึ่งใกล้กัน

ส่วนหนึ่งในหมู่ผู้ที่มีมาถึงใหม่คือฮาจี อาลี อัสกาเร ทาบรีซี, พี่ชายน้องชายฮาจี จาฟาร์และฮาจี ทากีซึ่งพักอาศัยอยู่ในโรงเตี๊ยม, ซียิด อาซราฟแห่งซานจอน (สละชีวิตภายหลัง) กับน้องสาว, ฮาจี มีร์ซา เฮดาร์ อาลีซึ่งมากับฮาจี มีร์ซา ฮุสเซนเน ซีราซี (ทั้งคู่จะถูกจับกุมในไม่ช้าในอียิปต์และถูกเนรเทศไปซีดาน) มาที่อเดรียโนเปิ้ลเช่นกันและพักอาศัยอยู่ในบ้านที่สหายทั้งหลายอาศัยอยู่, มีร์ซา เรซา โกลี และมีร์ซา นาซโรลลาห์, สองพี่น้องชายแห่งทาฟริซ ซึ่งน้องสาวของทั้งสองบาตรี จอนแต่งงานกับมีร์ซา ยาห์ยาแต่หมั้นมาจากเขา มาจากเตหะรานช่วงเวลานี้ และอยู่บ้านหลังหนึ่งของตนเอง, ทั้งในบ้านอัมโรลลาห์ (ซึ่งเวลานี้เป็นที่อยู่อาศัยของพระบาฮาอุลลาห์) และในบ้านที่เช่าโดยสหายทั้งหลาย มีการจัดการพบปะสม่ำเสมอซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ทรงมาพูด และ

บ้านของอิซซาท ออกกอ ^[1] และทรงอาศัยอยู่ที่บ้านนี้ต่อไปจนกระทั่งออกจากอเดรียโนเปิ้ล, ในบ้านหลังนี้เองในเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1284 [กันยายน ค.ศ.1867 (พ.ศ.2410)] ที่เกิดเหตุการณ์ที่มีนัยสำคัญที่สุด ซึ่งทำให้มีร์ซา ยาห์ยาและพวกที่สนับสนุนเขาสิ้นท่า และประกาศชัยชนะของพระบาฮาอุลลาห์เหนือพวกเขาต่อทั้งมิตรและศัตรู, มีร์ โมฮัมหมัด ^[2] ชาวบาบีจากซีราซ ซึ่งขุนเคืองใจอย่างยิ่งต่อทั้งคำกล่าวอ้างและการแยกตัวออกไปอย่างซื่อสัตย์ของมีร์ซา ยาห์ยา ได้บังคับซียิด โมฮัมหมัดได้สำเร็จให้ชักนำมีร์ซา ยาห์ยามาพบพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งหน้า เพื่อสาธยายจนจะแยกได้ระหว่างคนจริงกับคนจอมปลอม, ด้วยนึกคิดอย่างโง่เขลาว่าพี่ชายผู้เรื่อรนามของตนไม่มีทางจะเห็นชอบกับข้อเสนอนี้ มีร์ซา ยาห์ยาจึงกำหนดให้สุเหร่าสุลต่านชาลิมเป็นสถานที่สำหรับการเผชิญหน้ากับพระองค์, ทันใดที่พระบาฮาอุลลาห์ทราบการจัดแจงนี้ พระองค์ออกเดินทางด้วยเท้าท่ามกลางความร้อนตอนเที่ยงวันโดยมีมีร์ โมฮัมหมัดคนเดียวกันนี้ติดตาม เพื่อไปยังสุเหร่าที่กล่าวมาข้างต้นซึ่งตั้งอยู่ในส่วนที่ไกลออกไปของตัวเมือง ^[3] และขณะที่เดินผ่านไปตามถนนและตลาด ทรงสวดวอนด้วยน้ำเสียงและกิริยาท่าทางที่ทำให้พวกที่เห็นและได้ยินพระองค์พิศวงอย่างยิ่ง

12

"ดูกร โมฮัมหมัด!" คือถ้อยคำบางส่วนที่พระองค์เอ่ยในโอกาสที่นำทรงจำนั้นดังที่พระองค์เองให้การยืนยันไว้ในธรรมจารึกหนึ่ง *"แท้จริงแล้วพระเจ้าผู้เป็นพระวิญญูญาณได้ออกมาจากที่อยู่อาศัยของพระองค์ และได้ออกมากับ*

ดังนี้พวกเขาสหายทั้งหลายซึ่งได้รับเกียรติอย่างสูง ได้เอกลีธีของการเป็นพยานว่าการเปิดเผยพระธรรมมาอย่างไรและวาระของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าใหญ่มาจากชีวหาของพระองค์อย่างไร

^[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.241 กล่าวว่ "บ้านของอิซซาท ออกกอเพิ่งสร้างใหม่ และมีทัศนียภาพที่สวยงามของแม่น้ำและสวนผลไม้ทางทิศใต้ของเมือง ห้องทั้งหลายในบ้านกว้างขวาง และถนงแม้ว่าพื้นที่ชั้นนอกเล็กกว่าชั้นใน ทั้งสองพื้นที่ก็ความกว้างเกินพอและลานกว้างที่ปลูกต้นไม้หลากหลาย, มีร์ซา มาห์มุดเด คาขานี ทำสวนและดูแลแปลงดอกไม้ในอังกาม, สหายทั้งหลายย้ายไปอีกบ้านหนึ่งในละแวกเดียวกัน ซึ่งใหญ่พอสำหรับพวกเขาทั้งหมดและมีที่อาบน้ำแบบตุรกี, ผู้มาเยือนทั้งหลายพักอาศัยอยู่ในบ้านนี้ ส่วนหนึ่งในหมู่พวกเขาคือมีร์ซา บาเกร ซิราซซึ่งน้องสาวของเขาแต่งงานกับมีร์ซา ยาห์ยา, เขามาถึงด้วยกันกับออกกอ อับดุลลาเฮ ออาหรับ, มีร์ซา บาเกร่อนานใจต่อความกระต้างกระเดื่องและการแปรพักตร์ของมีร์ซา ยาห์ยา และได้เขียนตำราพิสูจน์แย้งคำกล่าวหาและความไร้แก่นสารของเขา มีร์ซา บาเกรเป็นนักเขียนอักษรวิจิตรที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่งและอยู่ที่อเดรียโนเปิ้ลช่วงเวลาหนึ่งทำสำเนาและคัดลอกธรรมจารึกต่างๆ"

^[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.292 กล่าวว่ "บุคคลที่เป็นเครื่องมือในการนำเรื่องนี้มาสู่ข้อยุติคือมีร์ โมฮัมหมัดเด โมคาริจากซีราซ ซึ่งเป็นคนขับกองคาราวานผู้ติดตามพระบ็อบในการไปแสวงบุญที่เมกกะและภายหลังติดตามพระบาฮาอุลลาห์จากแบกแดดไปคอนสแตนติโนเปิ้ล, ถึงแม้ว่าไร้การศึกษา มีร์ โมฮัมหมัดก็เป็นบุรุษผู้เห็นแจ้ง มีปัญญาและความกล้าหาญ เขาเป็นบาบีและด้วยกำลังสับสนกับข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นในศาสนา เขาเดินทางไปอเดรียโนเปิ้ลเป็นการเฉพาะเพื่อจะไต่สวนความจริงสำหรับตนเอง, ขณะที่อยู่ในเมืองนั้นเขาเคลื่อนไหวอย่างอิสระทั้งในหมู่สหายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์และบรรดาผู้สนับสนุนมีร์ซา ยาห์ยา

^[3] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.295 ชาวและวันที่ของการเผชิญหน้ากันนี้เป็นที่รู้ในหมู่ประชาชนชาวมุสลิม คริสเตียนและยิวในเมือง พวกเขาทั้งหมดเคยได้ยินปาฐกถาของพระโมเสส และเรื่องราวการเผชิญหน้าของพระองค์กับฟาโรห์ และตอนนี้พวกเขากำลังคาดหมายการพบกันซึ่งหน้าในสุเหร่าระหว่างเชค เอฟเฟนดิ (ชื่อที่ประชาชนเรียกพระบาฮาอุลลาห์เพื่อแสดงความเคารพที่มีต่อพระองค์) กับมีร์ซา อาลี (ด้วยความกลัวว่าจะถูกจำได้ มีร์ซา ยาห์ยาเรียกตัวเองด้วยชื่อนี้) ดังนั้นตั้งแต่เช้าวันศุกร์จนกระทั่งก่อนเที่ยง ผุ่งชนขนาดใหญ่ที่มาจากสาวกของสามศาสนาเหล่านี้ได้มาออกันในพื้นที่ระหว่างบ้านอัมโรลลาห์...และทางเข้าสู่สุเหร่า ผุ่งชนขนาดใหญ่มากจนยากที่จะเคลื่อนไปมา พระบาฮาอุลลาห์ผู้เป็นดวงตะวันแห่งความรุ่งโรจน์ปรากฏตัวออกมาจากบ้าน...และขณะที่พระองค์ผ่านไปตามผุ่งชน ประชาชนแสดงความเคารพอย่างที่ยากจะพรรณนา, พวกเขาแสดงความยินดีต้อนรับพระองค์ด้วยการโค้งคำนับ ก้มตัวและเปิดทางให้พระองค์ผ่าน พวกเขาหลายคนหมอบราบลง ณ แหบเท้าของพระองค์และจูบที่นั่น พระบาฮาอุลลาห์ด้วยพระพักตร์แห่งราชศักดิ์และอำนาจเบ็ดเสร็จ ทรงแสดงไมตรีต่อผุ่งชนโดยการยกมือเป็นการตอบรับ (เป็นธรรมเนียมในหมู่ชาวออตโตมาน) และแสดงความปรารถนาดีของพระองค์ สิ่งนี้ดำเนินต่อไปตลอดทางถึงสุเหร่า, ทันใดที่พระองค์เข้าไปในสุเหร่า นักเทศน์ผู้ซึ่งกำลังแสดงปาฐกถาพูดไม่ออก หรือเขาอาจลืมนำคำพูด, พระบาฮาอุลลาห์เดินหน้าเข้าไปนั่ง และจากนั้นอนุญาตให้นักเทศน์พูดต่อไป ในที่สุดการเทศน์และการอธิษฐานสิ้นสุดลง แต่มีร์ซา ยาห์ยาไม่โผล่มา เราได้ยินว่าเขาแก้งป่วยและขอตัว"

พระองค์คือวิญญาณของบรรดาผู้ที่พระองค์เป็นเจ้าของเลือกสรร และสภาวะที่แท้จริงของพระองค์ผู้นำชาวทั้งหลายของพระองค์ ดังนั้นจงมองดูบรรดาผู้อยู่อาศัยในอาณาจักรเบื้องบนเหนือศีรษะของเรา และพยานหลักฐานทั้งหมดของศาสนทูตทั้งหลายในเงื้อมมือของเรา จงกล่าวว่า : หากนักบวชทั้งหมด ผู้มีปัญหาทั้งหมด กษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหมดบนโลกมารวมตัวกัน เราก็จะเผชิญหน้าพวกเขาแน่ และจะประกาศวาระของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของพระองค์ผู้ทรงเป็นประมุข พระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ทรงอัจฉริยภาพ, เราคือพระองค์ซึ่งไม่เกรงกลัวผู้ใด แม้ว่าทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และทุกคนที่อยู่บนโลกลุกขึ้นต่อต้านเรา...นี่คือมือของเราที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของทำให้ขาวเพื่อให้ภพทั้งปวงมองดู นี่คือน้ำของเรา หากเราโยนทิ้งไป น้ำนี้จะกลืนสรรพสิ่งแน่” มีร์ โมฮัมหมัดซึ่งถูกส่งไปล่วงหน้าเพื่อประกาศการมาถึงของพระบาฮาอุลลาห์ ในไม่ช้ากลับมาและแจ้งพระองค์ว่า เป็นเพราะสภาพแวดล้อมที่ไม่รู้ล่วงหน้าเกิดขึ้น ผู้ที่ทำหายอำนาจธรรมของพระองค์ต้องการเลื่อนเวลาการสนทนาซักถามไปอีกหนึ่งหรือสองวัน, เมื่อกลับมาถึงบ้านพระบาฮาอุลลาห์ทรงเปิดเผยธรรมจาริกหนึ่งซึ่งเล่าสิ่งที่เกิดขึ้น กำหนดเวลาสำหรับการสนทนาซักถามที่เลื่อนออกไป ประทับตราธรรมจาริกนั้นด้วยตราประทับของพระองค์ ฝากให้นาบิลและสั่งการเขาให้นำไปส่งมอบให้แก่ศาสนิกชนใหม่มุลา โมฮัมหมัดเด ทาบรีซี เพื่อให้เป็นที่ทราบสำหรับซียิด โมฮัมหมัดผู้ซึ่งไปที่ร้านค้าของศาสนิกชนใหม่นั้นเป็นประจำ, มีการเตรียมการเรียกร้องซียิด โมฮัมหมัดก่อนการส่งมอบธรรมจาริกนั้น ขอจดหมายปิดผนึกซึ่งให้มีร์ชา ยาห์ยาปฏิญาณว่า ในกรณีที่ไม่มีมาปรากฏตัว ณ สถานที่นัดพบ ให้เขายืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรว่าคำกล่าวอ้างของตนไม่จริง, ซียิด โมฮัมหมัดรับปากว่าจะนำเอกสารที่ต้องการมาให้ในวันรุ่งขึ้น แม้ว่านาบิลรอการตอบอยู่ที่ร้านค้านั้นสามวันติดกัน ซียิด โมฮัมหมัดก็หาได้ไฟล์มาหรือส่งจดหมายดังกล่าวมาให้, ในการบันทึกเหตุการณ์ตอนที่เป็นประวัติศาสตร์นี้ในบันทึกลำดับเหตุการณ์ของตุนยีสิบสามปีต่อมา นาบิลยืนยันว่าธรรมจาริกที่ยังไม่ได้ส่งมอบนั้นยังอยู่ในครอบครองของเขาซึ่งยัง “ใหม่อยู่เหมือนกับวันที่กิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดจด และตราประทับของพระองค์ผู้เป็นความงามบรมโบราณได้ประทับตราและประทับธรรมจาริกนี้” ซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่จับต้องได้และโต้แย้งไม่ได้ของอำนาจที่มั่นคงของพระบาฮาอุลลาห์ที่เหนือกว่าฝ่ายตรงข้ามที่พ่ายหมดรูป

13

ปฏิกริยาของพระบาฮาอุลลาห์ต่อเหตุการณ์ตอนที่ทุกซ่ใจที่สุดในภารกิจของพระองค์นี้ตั้งที่สังเกตไว้แล้ว มีลักษณะของความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างรุนแรง พระองค์คร่ำครวญว่า “ผู้ที่เราเคยเลี้ยงดูมาด้วยมือแห่งความเมตตารักใคร่หลายเดือนหลายปี ได้ลุกขึ้นมาเพื่อจะเอาชีวิตเรา” พระองค์ลิขิตเป็นนัยถึงศัตรูที่คิดคดเหล่านี้ว่า “ทหารนกรรมาที่กระทำโดยบรรดาผู้ที่กดขี่เรา ได้โหมเรลงมาและทำให้ผมของเราหงอก หากเจ้ามาอยู่เบื้องหน้าบัลลังก์ของเรา เจ้าจะจำพระองค์ผู้เป็นความงามบรมโบราณไม่ได้ เพราะความสดชื่นของใบหน้าของพระองค์เปลี่ยนไป และความอึมเิบของใบหน้านั้นร่วงโรย เพราะการกดขี่ของพวกนอกศาสนา” พระองค์ร้องว่า “พระองค์ผู้เป็นเจ้าของพยาน! ไม่มีจุดใดเหลืออยู่บนร่างกายของเรายังไม่โดนหอกแห่งเล่ห์กลของเจ้า” และอีกครั้ง “เจ้าได้ทำร้ายพี่ชายของเจ้าอย่างไม่มียุคนใดทำร้ายอีกคนหนึ่ง” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงยืนยันว่า “สิ่งที่มาจากปากกาของเจ้าได้ทำให้ใบหน้าหน้าแห่งความรุ่งโรจน์ทั้งหลายหมอบลงบนธูลี ได้ฉีกมันแห่งความโอฬารในสวรรค์อันประเสริฐขาดออกเป็นสองชิ้น และทรมาณหัวใจของบรรดาผู้เป็นที่โปรดปรานที่สถิตอยู่บนที่ประทับอันสูงส่งที่สุดทั้งหลาย” และกระนั้นในศิตาปีอดีตสพระผู้เป็นนายผู้ทรงอภัยทรงรับประกันน้องชายคนเดียวกันนี้ “บ่อเกิดแห่งความวิปริต” นี้ ซึ่ง “จากรูปร่างของเขเอง สายลมแห่งกิเลสก่อตัวขึ้นและพัดมายังเขา” ว่า “อย่ากลัวเพราะสิ่งที่เจ้าได้ทำไป” และสั่งเขาให้ “กลับมาหาพระองค์ผู้เป็นเจ้าของอย่างถ่อมตัว ศีโรราบและต่ำต้อย” และทรงยืนยันว่า “พระองค์จะเลิกสนใจบาปของเจ้า” และ “พระผู้เป็นนายของเจ้าคือพระผู้ทรงอภัย พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงปรานี”

14

โดยบัญชาและอานาภาพของพระองค์ผู้เป็นแหล่งกำเนิดความยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด “เทพจอมปลอมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” ถูกขับออกไปจากชุมชนของพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหมดท่า ถูกรังเกียจและสิ้นฤทธิ์^[1] เมื่อชำระมลพิษนี้และถูกปลดปล่อยจากสิ่งที่ครอบครองที่นำขยะแขยงนี้ ศาสนาวัยทารกของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของบัดนี้สามารถคืบหน้า

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.72 กล่าวว่า “การถกเถียงเกี่ยวกับฐานะของมีร์ชา ยาห์ยาคงอยู่ตลอดช่วงเวลาของแบกแดดและคอนสแตนติโนเปิ้ล ซึ่งระหว่างนี้ไม่มีใครทำหายฐานะผู้ทำหน้าที่แทนพระบ็อบของเขาอย่างเปิดเผย และเขาอยู่ใกล้กับพระบาฮาอุลลาห์เสมอเพื่อคุ้มครองตนเอง, หลังจากการก่อกบฏพระบาฮาอุลลาห์ในอเดรียโนเปิ้ลนี้เอง ที่ความสงสัยใดๆที่ทำให้จิตใจของผู้มีหัวใจบริสุทธิ์บางคนสับสนตราจบจนถึงเวลานั้น ถูกขจัดไปหมด การประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ในอุทยานเรชวานกระทำต่อสหายไม่กี่คนของพระองค์ ชาวเหตุการณ์อันเป็นประวัติศาสตร์นี้ไม่ได้รับการสื่อสารไปถึงชาวบาบีสวนใหญ่จนกระทั่งภายหลัง”

ต่อไป และทั้งๆ ที่มีความอลหม่านมาทำให้ปั่นป่วน ก็สามารถสาธิตให้เห็นความสามารถของคนที่จะทำกรทำศึกครั้งต่อไป ขึ้นครองยอดสุดที่สูงสงกว่า และมีชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กว่า

15

เป็นที่ยอมรับว่ารอยแยกชั่วคราวได้เกิดขึ้นในหมู่ผู้สนับสนุนศาสนา ความรุ่งโรจน์ของศาสนาถูกบดบังและประวัติการณ์ของศาสนาเป็นไปตลอดกาล, อย่างไรก็ตามชื่อของศาสนาไม่อาจถูกลบ จิตวิญญาณของศาสนาหาได้ถูกสยบ และสิ่งที่เรียกว่าความแตกแยกนี้ก็ไม่สามารถฉีกโครงสร้างของศาสนาให้ขาดออกเป็นส่วนๆ, พระปฏิญญาของพระบ็อบที่กล่าวถึงไว้แล้วกับสังฆกรรมที่ไม่มีเปลี่ยนแปลง คำพยากรณ์ที่โต้แย้งไม่ได้และคำยำเตือน คอยเฝ้าระวังให้ศาสนานั้นอยู่โดยรับประกันบูรณภาพ สาธิตความไม่มีเสื่อมและคงความยืนยงของอิทธิพลของศาสนา

16

แม้พระองค์เองจะร่วงโรยด้วยความเศร้าโศก และยังทนทุกข์จากผลของการพยายามเอาชีวิตพระองค์ และแม้จะทรงตระหนักดีถึงความเป็นไปได้ว่าการถูกเนรเทศต่ออีกครั้งอาจกำลังจวนเจียน กระนั้นพระบาฮาอุลลาห์ก็หาได้ครั้นคร้ามต่อการโจมตีที่ศาสนาได้รับและภัยอันตรายที่ห้อมล้อมศาสนาอยู่ และทรงลุกขึ้นมาด้วยอำนาจที่ไม่มีเสมอ แม้ตั้งแต่ก่อนที่การทดสอบที่สาหัสจะผ่านพ้นไป เพื่อประกาศพันธกิจที่พระองค์ได้รับมอบหมายต่อบรรดาผู้ที่กุมบังเหียนอำนาจสูงสุดทางโลกไว้ในเงื้อมมือในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, โดยการประกาศพันธกิจนี้ดวงตะวันแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ถูกลิขิตให้ส่องแสงด้วยความรุ่งโรจน์ตอนเที่ยงวันของตน และศาสนาของพระองค์ถูกลิขิตให้สำแดงขีดสุดของอำนาจสวรรค์ของตน

11.2 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในอเดรียโนเป็ล [Writings revealed in Adrianople]

17

ถัดมาเป็นช่วงเวลาแห่งความมีชีวิตชีวาที่น่าพิศวง ^[1] ซึ่งด้วยผลพวงที่ตามมา บดบังรัศมีปีแห่งสันติฤดูของการกิจของพระบาฮาอุลลาห์ พยานผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งเขียนไว้ว่า "กลางวันและกลางคืนวณะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากำลังหลั่งลงมาเป็นจำนวนที่เป็นไปไม่ได้ที่จะบันทึก มีร์ชา ออกกอ จอนจวดวณะที่เปล่งออกมา ขณะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอยู่กับการคัดลอกวณะเหล่านั้นต่อเนื่อง "ไม่มีเว้นแม้ชั่วขณะเดียว" นาบิลให้การยืนยันว่า "เลขานุการจำนวนหนึ่งยุ่งทั้งวันทั้งคืน และกระนั้นก็ไม่สามารถรับมือกับงานนี้ หนึ่งในพวกเขาคือมีร์ชา บาเกรเชีราซี...เขาคนเดียวคัดลอกวณะไม่น้อยกว่าสองพันท่อนทุกวัน เขาตราครุฑระหว่างเวลาหกเจ็ดเดือน ทุก

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.243 กล่าวว่า "เวลานี้มีผู้มาเยือนอเดรียโนเป็ลมากขึ้น สองพี่น้องชาย ออกกอ โมฮัมหมัด อิสมาอิล และออกกอ นาซโรลลาห์มาและพักอยู่ที่พักหนึ่ง ตามมาด้วยซียิด เมห์ดีเย ดาฮิจิ, ออกกอ แจมซิด โกรจี, มีร์ชา อาลีเย ไชยาเฮ มาลาเกีห์, และฮุสเซนเน แบกดาตี พวกเขาถูกจัดให้พักอาศัยอยู่ในชั้นนอกของบ้านของอิซซาท ออกกอ, เราได้กล่าวถึงแล้วการมาถึงของนาบิลเล อาซาม, โมฮัมหมัด จาวาดเดกาซวีนิ และนักเขียนอักษรวิจิตรชื่อดังมิชกิน คาลาม, ผู้มาเยือนอีกคนคือ ฮาจี อาโบล คาซิเม ชีราซีซึ่งมาจากอียิปต์, ในไม่ช้าเพราะว่าความมั่งคั่งของเขา เขาจะเข้าไปติดพันในอุบายของฮาจี มีร์ชา ฮาซาน ชานกงสุลเปอร์เซียในอียิปต์, ดังเช่นเมื่อก่อน การชุมนุมพบปะกันถูกจัดในบ้านของสหายทั้งหลายเพื่อการสวดธรรมจาริกและวณะ ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์มาด้วยหลายครั้ง, จากนั้นมีการเช่าบ้านหลังหนึ่งสำหรับมิชกิน คาลามเพื่อว่าเขาจะฝึกศิลปะของเขาได้อย่างไม่ติดขัด นาบิล และออกกอ แจมซิดไปอยู่ที่บ้านนั้นด้วยภายหลัง, บ้านนี้เช่นกันพระบาฮาอุลลาห์ทรงให้เกียรติหลายครั้งด้วยการมาเยือน ออกกอเย คาลิมก็ย้ายเช่นกันไปอยู่บ้านหลังหนึ่งใกล้กับบ้านของอิซซาท ออกกอ

เดือนทั้งหลายที่เหลืออยู่ในบ้านของอิซซาท ออกกอเป็นช่วงเวลาที่สุดมผลที่สุดในวิถีตลอดทั้งหมดของการกิจของพระบาฮาอุลลาห์ ธรรมจาริกและวณะทั้งหลายหลังไหลอย่างไม่ขาดสายมาจากปากกาและชีวหาของพระองค์, ออกกอ เรซาเล่าว่า วันหนึ่งพระบาฮาอุลลาห์กล่าวต่อสหายและผู้มาเยือนทั้งหลายขณะที่ทรงเดินจกรมที่ลานชั้นนอกว่า : 'วันนี้ในโรงอาบน้ำเรลลิขิตบางอย่างถึงกษัตริย์นาเซดเร ดิน ซาห์' แต่ยังไม่ได้รับการคัดลอก แต่ใครจะไป "ชวนกระดิ่งคอแมว"? ออกกอ เรซากล่าวว่ามีหลายคนที่ยากได้เกียรตินั้น แต่งานที่ยิ่งใหญ่นี้ซึ่งจะปลุกความกล้าหาญและการบูชาขึ้นขึ้นมา ถูกเจาะจงไว้สำหรับชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยังไม่ถูกโน้มน้าวโดยอำนาจที่แผ่มาจากพระบาฮาอุลลาห์ดังที่เราจะเห็น"

เดือนเขาคัดลอกได้เทียบเท่าจำนวนหลายเล่มซึ่งถูกส่งไปเปอร์เซีย, ราวี่สิบเล่มซึ่งเป็นศิลปะการเขียนตัวหนังสือที่ประณีตของเขา เขาทิ้งไว้เป็นการระลึกสำหรับมีร์ซา ออกกอ จอน” พระบาฮาอุลลาห์เองในการกล่าวถึงวาระที่ทรงเปิดเผยได้ลิขิตว่า “จากก่อนเมฆแห่งความอารีของพระผู้เป็นเจ้า...มีการหลั่งออกมาถึงขนาดว่า ภายในระยะเวลาหนึ่งชั่วโมงวาระเทียบเท่าหนึ่งพันท่อนถูกเปิดเผย” “กรุณาอิคุณที่ประทานมาให้ในยุคนี้อิ่งใหญ่ถึงขนาดว่า ภายในเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนหากมีเลขานุการที่สามารถทำสำเร็จ วาระเทียบเท่าคัมภีร์ไบเบิล ภาษาเปอร์เซียจะถูกส่งลงมาจากนภาแห่งความวิสุทธิของพระผู้เป็นเจ้า” และอีกที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพระองค์ทรงยืนยันว่า “เราขอสาบานต่อพระผู้เป็นเจ้า! วาระที่ถูกเปิดเผยในวันเหล่านั้นเทียบเท่าวาระทั้งหมดที่ถูกส่งลงมาให้ศาสนทูตทั้งหลายเมื่อกาลก่อน” ยิ่งไปกว่านั้นในการกล่าวถึงธรรมลิขิตที่ล้นหลามของพระองค์ พระองค์ทรงประกาศว่า “สิ่งที่ถูกเปิดเผยไว้ในดินแดนนี้ (อเดรียนโนเปิ้ล) เลขานุการทั้งหลายไม่สามารถคัดลอก ดังนั้นส่วนใหญ่มิได้รับการคัดลอก”

18

ท่ามกลางวิกฤติการณ์ที่ร้ายแรงที่สุดนั้น และแม้แต่ก่อนที่วิกฤติการณ์นั้นจะไปถึงจุดวิกฤติ ธรรมจาริกจำนวนมากนับไม่ถ้วนได้หลั่งไหลออกมาจากปากกาของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งในธรรมจาริกเหล่านั้นนัยทั้งหลายของคำกล่าวอ้างที่พึงได้รับการยืนยันของพระองค์ได้รับการอธิบายไว้อย่างบริบูรณ์, สุเรเย อามร์, โลเฮ นคเทห์, โลเฮ อาหมัด (ธรรมจาริกถึงอาหมัด), สุเรเย อัซฮับ, โลเฮ ไชยาห์, สุเรเย ดัมม, สุเรเย ฮัจจ์ (ธรรมจาริกแห่งการแสวงบุญ), โลโฮร์ รุห์, โรโฮร์ เรฆวาน, โลโฮร์ ทูเก คือส่วนหนึ่งของธรรมจาริกที่ปากกาของพระองค์ได้ส่งลงมาเมื่อทรงย้ายที่อาศัยไปอยู่ที่บ้านของอิซซาท ออกกอ, ธรรมจาริกที่มีน้ำหนักที่สุดทั้งหลายที่สัมพันธ์กับการพำนักอยู่ในอเดรียนโนเปิ้ลของพระองค์ ถูกเปิดเผยเกือบจะทันทีหลังจากที่เกิด “การแยกจากกันครั้งใหญ่ที่สุด”, สุเรเย มุลุก (ธรรมจาริกถึงกษัตริย์) เป็นธรรมจาริกที่มีนัยสำคัญที่สุดต่ออนาคตที่เปิดเผยโดยพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งในธรรมจาริกนี้พระองค์ตรัสวาระโดยรวมต่อกษัตริย์ทั้งคณะในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกเป็นครั้งแรกและตรัสแยกกันต่างหากถึงสุลต่านแห่งตุรกี บรรดาเสนาบดีของเขา กษัตริย์ทั้งหลายแห่งโลกคริสเตียน เอกอัครราชทูตฝรั่งเศสและเปอร์เซียประจำราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนติโนเปิ้ล ผู้นำนักบวชมุสลิมทั้งหลาย บรรดาผู้มีปัญญาและผู้ที่อาศัยอยู่ในคอนสแตนติโนเปิ้ล ประชาชนชาวเปอร์เซียและนักปรัชญาทั้งหลายของโลก คีตาบิบัติเป็นการให้เหตุผลปกป้องตนเองของพระองค์ที่ลิขิตขึ้นเพื่อพิสูจน์แย้งข้อกล่าวหาพระองค์อย่างเปิดเผยโดยมีร์ซา เมห์ดีเย ราชที ซึ่งคล้ายกันกับคีตาบิบัติอันที่ลิขิตเพื่อปกป้องการเปิดเผยพระธรรมบาไฮ, มูนาจาทาเย ซียาม (บทอธิษฐานสำหรับการถือศีลอด) ซึ่งลิขิตเป็นการคาดการณ์ถึงคัมภีร์แห่งกฎของพระองค์, ธรรมจาริกแรกถึงพระเจ้าโนเปเลียนที่ 3 ซึ่งตรัสต่อจักรพรรดิฝรั่งเศสและทดสอบความจริงใจในการประกาศตัวของเขา, โลเฮ สุลต่านซึ่งเป็นสารที่มีรายละเอียดถึงกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ชาห์ อรรถาธิบายความมุ่งหมาย จุดประสงค์และหลักธรรมของศาสนาของพระองค์ และสาธิตความเชื่อถือได้ของภารกิจของพระองค์, สุเรเย ราวี่ส (ธรรมจาริกถึงนายก) ซึ่งเริ่มต้นลิขิตในหมู่บ้านคาชานีระหว่างทางไปกาลิโปลี และเสร็จสมบูรณ์ไม่นานหลังจากนั้น ณ กาโวร์ โคอุย เหล่านี้อาจถือได้ว่าไม่ได้เป็นเพียงธรรมจาริกเด่นๆ ที่สุดในจำนวนนับไม่ถ้วนที่เปิดเผยในอเดรียนโนเปิ้ล แต่ยังคงตำแหน่งหัวแถวในมูธรรมลิขิตทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าเน็ดของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮ

19

ในสารของพระองค์ถึงกษัตริย์ทั้งหลายของโลก พระบาฮาอุลลาห์ในสุเรเย มุลุก ทรงเปิดเผยลักษณะของพันธกิจของพระองค์ เคียวเซ็ญพวกเขาให้อ้าแขนรับธรรมสารของพระองค์ ยืนยันความเชื่อถือได้ของการเปิดเผยพระธรรมของพระบ็อบ ว่ากล่าวพวกเขาที่เฉยเมยต่อศาสนาของพระองค์ บัญชาพวกเขาให้มีความยุติธรรมและระวังระไว ไกล่เกลี่ยข้อขัดแย้งและลดอาวุธยุทธภัณฑ์ สาธยายความทุกขัทรมานของพระองค์ ฝากฝังคนยากไร้ไว้ในความดูแลของพวกเขา เดือนพวกเขาว่า “โทษทัณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้าจะโจมตี” พวกเขา “จากทุกทิศทาง” หากพวกเขาไม่เอาใจใส่คำแนะนำของพระองค์ และพยากรณ์ “ชัยชนะบนโลก” ของพระองค์ แม้ว่าไม่พบกษัตริย์ที่จะหันหน้ามาหาพระองค์

20

ที่เจาะจงกว่าในธรรมจาริกเดียวกันนั้น พระบาฮาอุลลาห์ทรงตำหนิกษัตริย์ทั้งหลายของโลกคริสเตียนที่หาได้ “ต้อนรับ” และ “เข้ามาใกล้” พระผู้ทรงเป็น “พระวิญญาณแห่งสัจธรรม” และยังคง “และการนึกคิดของตน” และทรงประกาศต่อพวกเขาว่าพวกเขา “จะถูกเรียกให้ไปชี้แจงเหตุผล” สำหรับการกระทำของตน “ณ เบื้องหน้าของพระองค์ผู้ซึ่งจะรวบรวมสรรพ โลกไว้ด้วยกัน”

21

พระองค์บัญชาสุลต่านอับดุล อาซีสให้ “*งียูหุฟิงวาจา... ของพระผู้ย่างเท้าบนหนทางตรงอย่างไม่ผิดพลาด*” ทรงเคียดแค้นเขาให้กำกับกิจการของประชาชนด้วยตนเอง และอย่าฝากความมั่นใจไว้กับเสนาบดีที่ไม่คู่ควรทั้งหลาย ทรงตักเตือนเขาไม่ให้วางใจในทรัพย์สินของเขา และอย่า “*ก้าวล่วงขอบเขตของความพอประมาณ*” แต่ให้ปฏิบัติต่อข้าแผ่นดินของเขาด้วย “*ความยุติธรรมที่ไม่เบี่ยงเบน*” และทรงแจ้งให้เขาทราบน้ำหนักอันท่วมท้นของความทุกข์ทรมานของพระองค์เอง, ในธรรมจารึกเดียวกันนั้นพระองค์ทรงยืนยันความบริสุทธิ์และความจงรักภักดีของพระองค์ต่อสุลต่านและเสนาบดีทั้งหลายของเขา ทรงพรรณนาสภาพแวดล้อมของการถูกเนรเทศของพระองค์ออกจากเมืองหลวง และทรงให้เขาวางใจในการอธิษฐานของพระองค์ถึงพระผู้เป็นเจ้าของเขา

22

ยิ่งไปกว่านั้นตามที่ยืนยันโดยไลโอเฮ ราฮิส (สารถึงนายก) สุลต่านคนเดียวที่ตนเองที่พระบาฮาอูลลาห์ขณะที่อยู่ในกาลิโปลี ทรงสื่อสารคำพูดถึงเขาผ่านทางเจ้าหน้าที่ตรกิกคนหนึ่งชื่อโอมาร์ ขอร้องประมุขให้เวลาซักถามข้อเท็จจริงกับพระองค์สืบนาที่ “*เพื่อว่าเขาจะได้เรียกร้องสิ่งใดก็ตามที่เขาลงความเห็นว่า เป็นพยานหลักฐานที่เพียงพอ และพิจารณาว่าเป็นข้อพิสูจน์ความสัตย์จริงของพระผู้เป็นเจ้า*” และทรงกล่าวเพิ่มเติมว่า “*หากพระผู้เป็นเจ้าของข้าช่วยพระองค์ให้ทำสิ่งที่เขาเรียกร้องได้ ขอให้เขาปล่อยตัวผู้ถูกประทุษร้ายเหล่านี้ และปล่อยมือจากพวกเขา*”

23

สำหรับพระเจ้าโนโปเลียนที่ 3 พระบาฮาอูลลาห์ทรงตรัสด้วยธรรมจารึกหนึ่งที่เจาะจง ^[1] ซึ่งส่งถึงเขาผ่านทางหนึ่งในเสนาบดีฝรั่งเศสทั้งหลายของจักรพรรดิ ในธรรมจารึกนี้พระองค์สาธยายความทุกข์ทรมานที่พระองค์และสาวกทั้งหลายสืบทอด ประกาศยืนยันความบริสุทธิ์ของเหล่าสาวก เตือนเขาให้ระลึกถึงการประกาศของเขาสองครั้งในนามของผู้ถูกกดขี่และผู้ที่ถูกกดขี่ และด้วยปรารถนาจะทดสอบความจริงใจของแรงจูงใจของเขา ทรงเรียกร้องให้เขา “*สอบถามสภาพความเป็นอยู่ของบรรดาผู้ที่ถูกประทุษร้าย*” และ “*ให้การดูแลผู้ที่อ่อนแอ*” และให้มองพระองค์และบรรดาผู้ที่ร่วมการถูกเนรเทศ “*ด้วยดวงตาแห่งความเมตตา*”

24

สำหรับกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ พระองค์เปิดเผยธรรมจารึกหนึ่ง ^[2] ซึ่งเป็นสารที่ยาวที่สุดถึงประมุขคนใดๆ ในสารนี้พระองค์ให้การยืนยันความยุ่งยากที่รุนแรงอย่างไม่มีเสมอที่มาแผ้วพานพระองค์ ระลึกถึงการยอมรับของ

^[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh, vol II, p.368-9* คัดสิ่งที่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิกกล่าวไว้ใน *The Promised Day Is Come, p.51-2* ว่า “ในธรรมจารึกแรกของพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งปรารถนาจะทดสอบความจริงใจในแรงจูงใจของจักรพรรดิและใช้ท่วงทำนองที่เฉียบต้วและไม่ย่ออย่างจงใจ หลังจากที่สาธยายความทุกข์ทรมานที่พระองค์ทน ทรงตรัสต่อเขาด้วยวาจาจะดังต่อไปนี้ : ‘สองคำแถลงที่กรุณาเอ๋ยโดยกษัตริ์แห่งยุคได้มาถึงหูของผู้ถูกประทุษร้ายเหล่านี้ คำประกาศเหล่านี้ที่จริงนั้นคือราชันแห่งการประกาศทั้งหมด ซึ่งไม่เคยมีให้ได้ยินเหมือนกันจากประมุขคนใด, คำประกาศแรกคือคำตอบที่ให้แก่รัฐบาลรัสเซียเมื่อรัฐบาลนั้นสอบถามว่าทำไมจึงทำสงคราม (ไครเมีย) กับตน เจ้าตอบว่า : ‘เสียงร้องของผู้ถูกกดขี่ซึ่งถูกลบในทะเลดำโดยไม่มีความคิดหรือถูกตำหนิ ได้ปลุกเรายามรุ่งอรุณ ดังนั้นเราจึงใช้อาวุธกรานเจ้า’ อย่างไรก็ตามผู้ถูกกดขี่เหล่านี้ได้ทนทุกข์การถูกประทุษร้ายที่หนักกว่า และตกอยู่ในความลำบากยากเข็ญที่ร้ายแรงกว่า ขณะที่ทดสอบที่เล่นงานประชาชนเหล่านั้นยาวนานแคว้นเดียว ความยุ่งยากที่คนรับใช้เหล่านี้สืบทอดมาต่อเนื่องไปยี่สิบห้าปี ทุกขณะในช่วงเวลานี้มีความทุกข์ทรมานคอยเรออยู่, อีกคำแถลงหนึ่งที่มีน้ำหนักซึ่งเป็นคำแถลงที่พิเศษอย่างแท้จริงที่สำแดงต่อโลกคือ : ‘ความรับผิดชอบที่เป็นของเราคือการแก้แค้นให้ผู้ถูกกดขี่และช่วยเหลือผู้ที่หมดหนทาง’” ชื่อเสียงของความยุติธรรมและความเป็นธรรมของจักรพรรดิ ได้นำความหวังมาสู่ดวงวิญญาณมากมาย, เป็นความเหมาะสมที่กษัตริย์แห่งยุคจะสอบถามสภาพความเป็นอยู่ของบรรดาผู้ที่ถูกประทุษร้าย และเป็นความจำเป็นที่เขาจะให้การดูแลผู้ที่อ่อนแอ, แท้จริงแล้วไม่เคยมีและเวลานี้หาได้มีคนใดบนโลกที่ถูกกดขี่อย่างที่เราโดน และช่วยตัวเองไม่ได้อย่างผู้เร่ร่อนเหล่านี้”

^[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh, vol III, p.172-8* กล่าวว่ “ธรรมจารึกที่มีนัยสำคัญยิ่งซึ่งพรรณนาโดยพระบาฮาอูลลาห์ว่าเป็น ‘คำรน’ ของการประกาศศาสนาของพระองค์ต่อกษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายของโลก ถูกเปิดเผยในอเดรียโนเป็ลและตรัสต่อกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ แต่ถูกส่งจากอัครคา...การส่งธรรมจารึกนี้จำเป็นต้องอาศัยผู้นำชาวเป็นการส่วนตัว เนื่องด้วยเป็นไปไม่ได้สำหรับกษัตริ์ซาห์ที่จะได้รับธรรมจารึกนี้โดย

ประมุขผู้นี้ในความบริสุทธิ์ของพระองค์ในช่วงเวลาตอนที่พระองค์จะจากไปยังอิรัก ขอร้องเขาอย่างจริงจังให้ปกครองด้วยความยุติธรรม พรรณาคำบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าถึงพระองค์เองให้ลุกขึ้นและประกาศธรรมสารของพระองค์ ยืนยันความไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในตำแหน่งอำนาจของพระองค์ ประกาศความเชื่อของพระองค์ในเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้าและศาสนทูตทั้งหลายของพระองค์ เอ่ยบทอธิษฐานหลายบทในนามของกษัตริย์ซาร์สาธิตความชอบธรรมในการปฏิบัติตนของพระองค์ในอิรัก เน้นอิทธิพลที่ให้คุณของคำสอนของพระองค์ และให้การเน้นเป็นพิเศษต่อการประณามความรุนแรงและการทำอันตรายทุกรูปแบบ, ยิ่งไปกว่านั้นในธรรมจาริกเดียวกันนั้นพระองค์ทรงสาธิตความเชื่อถือได้ของพันธกิจของพระองค์ แสดงความปรารถนาที่จะให้ “*นำไปพบกับเหล่านักบวชแห่งยุคซึ่งหน้า และแสดงข้อพิสูจน์และพยานหลักฐานต่อหน้าฝ่าบาท*” ซึ่งจะพิสูจน์สัจธรรมของศาสนาของพระองค์ เผยความวิปริตของบรรดาผู้นำนักบวชในสมัยของพระองค์เอง และในสมัยของพระเยซูและ

ช่องทางอื่น...การจะส่งธรรมจาริกถึงกษัตริย์ซาร์...ไม่เพียงแต่ต้องจำเป็นต้องใช้ความสุขอย่างยิ่ง แต่ผู้นำข่าวต้องเต็มใจสละชีวิตด้วย เมื่อพระบาฮาอุลลาห์เปิดเผยธรรมจาริกนี้ พระองค์ให้ความเห็นว่า บุคคลที่จะนำไปให้กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาร์ยังไม่ถูกสร้างขึ้นมา บุคคลหนึ่งต้องได้รับการประสาทด้วยความศรัทธาสูงสุด และแสดงความกล้าหาญและความอดกลั้นเมื่อเผชิญกับความทุกข์ทรมานและการทรมาณอย่างที่จะทำให้โลกพิศวง, พระบาฮาอุลลาห์ลิขิตเกี่ยวกับการส่งมอบธรรมจาริกไว้บนปกว่า :

‘...และเมื่อเขาตระหนักในสิ่งที่ถูกเปิดเผยสำหรับฝ่าบาทกษัตริย์ เขาจะลุกขึ้นและนำจดหมาย...และไปยังที่อยู่อาศัยของกษัตริย์ด้วยความเร็ว...และขอให้เขาไม่สนทนากับใครจนกว่าเขาจะออกไปวันหนึ่ง และยืนอยู่ที่กษัตริย์จะผ่านมา และเมื่อบรรดาผู้ประกาศการจะมาถึงของกษัตริย์ปรากฏให้เห็น ขอให้เขาขูจดหมายขึ้นด้วยความถ่อมตัวที่สุดและมารยาท และกล่าวว่า ‘จดหมายนี้ถูกส่งมาจากนักโทษ’ และเป็นหน้าที่ของเขาที่จะอยู่ในอารมณ์ที่ หากกษัตริย์ประกาศิตให้เขาตาย เขาจะไม่รู้สึกยุ่งยากใจ และจะรีบไปยังสถานที่แห่งการพลีโดยกล่าวว่า ‘ข้าแต่พระผู้เป็นนาย ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระองค์เพราะพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ช่วยเหลือศาสนาของพระองค์ และทรงประกาศิตให้ข้าพเจ้าสละชีวิตในหนทางของพระองค์! ความรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นพยาน ข้าพเจ้าจะไม่ยอมแลกถ้อยนี้กับถ้อยทั้งหมดในภพทั้งหลาย เพราะพระองค์มิได้บัญญัติสิ่งใดเทียบเท่าสิ่งนี้...’ แต่ถ้ากษัตริย์ปล่อยเขาไปไม่ยุ่งกับเขา ขอให้เขากล่าวว่า ‘ข้าแต่พระผู้เป็นนายแห่งภพทั้งหลาย! ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระองค์ แท้จริงแล้วข้าพเจ้าพึงพอใจกับความยินดีของพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ลิขิตไว้ให้ข้าพเจ้าในหนทางของพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าปรารถนาให้พื้นพิภพถูกย้อมด้วยเลือดของข้าพเจ้าเพื่อความรักของพระองค์ แต่สิ่งที่พระองค์ตั้งความประสงค์ไว้คือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับข้าพเจ้า’

บุคคลที่ถูกสร้างขึ้นใหม่และปฏิบัติหน้าที่นี้คือเยาวชนอายุสิบเจ็ดชื่อ ออกอ โบโซก์ สมญานามบาดี...ถึงแม้ว่าเติบโตขึ้นมาในบ้านของศาสนิกชนที่อุทิศตัวอย่างยิ่ง บาดีก็ไม่ถูกสัมผัสโดยจิตวิญญาณของศาสนาอย่างเพียงพอที่จะทำให้เขาเชื่อในศาสนา และยังคงยืนขาและเฉยเมยต่อศาสนา

เมื่อใกล้จะสิ้นสุดการพำนักอยู่ในอเดรียโนเปิ้ล พระบาฮาอุลลาห์ส่งนาบิลเล อาซามไปเปอร์เซียเพื่อเสริมความศรัทธาของศาสนิกชนให้เข้มแข็ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะการต่อต้านศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าโดยมีรัชชา ยาห์ยา, ในวิถีของการเดินทางนาบิลไปที่เนซาปูร์ ที่ซึ่งเขาได้รับการต้อนรับขับสู้โดยฮาจิ อับดุล มาจิด หรืออาบอบาดี (บิดาของบาดี) ผู้ซึ่งเชิญเขาไปที่บ้าน...นาบิลเรียกหาบุตรชายของเขาและบาดีเข้ามา บาดีเป็นเยาวชนที่ชื่อและตัวสูง และนาบิลขอให้บาดีทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านของตน...บาดีถูกดึงดูดเข้าหาเรื่องที่เกี่ยวข้องพระผู้เป็นเจ้าและจิตวิญญาณที่ละน้อย...

หลังจากที่นาบิลจากโคราซานและไปถึงเตหะราน เซคี อาหมัดเด เนซาปูร์ เขาเปิดเผยแผนของตนที่จะเดินทางไปแบกแดดและอเดรียโนเปิ้ล และกล่าวว่าเขาได้รับอนุญาตจากพระบาฮาอุลลาห์ให้พาหนึ่งคนเดินทางไปด้วยกัน...บาดีติดตามเซคผู้นี้ไปไกลถึงยาซด์ จิตวิญญาณแห่งความอุทิศตนต่อศาสนากินใจบาดีถึงขนาดว่า เขาปรารถนาจะได้จ้องมองใบหน้าของพระบาฮาอุลลาห์และได้รับความรุ่งโรจน์ของพระองค์ด้วยตนเอง

ขณะที่บาดีอยู่ในแบกแดด...เมื่อเขารู้เรื่องราวที่น่าสลดของการสละชีวิตของอับดุล ราซูล โคมิ เขาอาสาทำงานแทนและเริ่มหิวกระตักหนึ่งใส่น้ำจากแม่น้ำไปที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์และศาสนิกชนทั้งหลาย ผลที่ตามมาคือเขากลายเป็นเป้าหมายของการโจมตีของศัตรูเช่นกัน...เยาวชนผู้นี้ซึ่งชาติชะลิขิตของเขาคือการกลายเป็นสิ่งทีพระผู้เป็นเจ้าสร้างขึ้นใหม่ในยุคนี้และเป็นยักษ์แห่งจิตวิญญาณในยุคศานานี้ ทำงานนั้นต่อไป พระผู้เป็นเจ้าให้ความคุ้มครองเขาระหว่างวันที่อลหม่านเหล่านั้น...บาดีไปที่โมซุลก่อนที่บาไฮแปดสิบแปดคนถูกเนรเทศไปที่นั่น...หลังจากช่วงเวลาหนึ่งมีข่าวมาถึงศาสนิกชนทั้งหลายว่าพระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไปอัคคา, บาดีไม่สามารถรอคอยต่อไป เขาออกจากโมซุลและเดินตลอดทางไปอัคคา”

พระโมฮัมหมัด พยากรณ์ว่าความทุกข์ทรมานของพระองค์จะตามมาด้วย *"การปลงความปรานีสูงสุด"* และ *"ความเจริญรุ่งเรืองที่ไหลล้น"* เปรียบเทียบความทุกข์ทรมานที่บังเกิดกับญาติพี่น้องของพระองค์กับความทุกข์ทรมานที่ญาติพี่น้องของพระโมฮัมหมัดสู้ทน สาธยายความไม่มั่นคงของกิจการทั้งหลายของมนุษย์ พรรณนาเมืองที่พระองค์กำลังจะถูกเนรเทศไป บอกล่วงหน้าถึงความตกต่ำของเหล่าโอลามาในอนาคต และปิดท้ายด้วยการแสดงความหวังอีกครั้งว่า ประมุขจะได้รับ การช่วยเหลือจากพระผู้เป็นเจ้าของ *"เกื้อหนุนศาสนาของพระองค์ และหันมาหาความยุติธรรมของพระองค์"*

25

สำหรับนายกรัฐมนตรีอาลี พากา พระบาชฮาอุลลาห์ทรงตรัสด้วยสุเรเย ราฮิส (ธรรมจาริกถึงนายก) ในธรรมจาริกนี้พระองค์บัญชาเขาให้ *"เรียหุฟิงสุรเสียงของพระผู้เป็นเจ้าของ"* ทรงประกาศว่า *"เสียงฮัม"* ของเขาหรือ *"เสียงเห่า"* ของพวกที่อยู่รอบเขา หรือ *"กองทัพทั้งหลายของโลก"* ไม่สามารถรังพระผู้ทรงมหิธานุภาพจากการบรรลุจุดประสงค์ของพระองค์, ทรงกล่าวหาเขาว่าได้กระทำให้ *"อัครสาวกของพระผู้เป็นเจ้าของ"* (พระโมฮัมหมัด) *"เศร้าโศกในพินานที่ประเสริฐสุด"* และสมคบคิดกับเอกอัครราชทูตเปอร์เซียเพื่อทำร้ายพระองค์, ทรงพยากรณ์ *"ความสูญเสียอย่างเห็นชัด"* ที่เขาจะประสบในไม่ช้า ทรงสดุดียกแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์เอง ทรงพยากรณ์ว่า *"ฮิกไม่นาน"* การเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้จะ *"ห้อมล้อมโลกและทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลก"* และ *"ดินแดนแห่งความลึกลับ (อเดรียโนเปิ้ล) และดินแดนข้างเคียง...จะหลุดจากมือของกษัตริย์ และความโกลาหลจะปรากฏขึ้น และเสียงของความเศร้าโศกจะถูกเปล่ง และหลักฐานทั้งหลายของการทำอันตรายจะถูกเปิดเผยรอบด้าน"* ทรงถือว่าการเปิดเผยพระธรรมเดียวกันนั้นเป็นหนึ่งเดียวกันกับการเปิดเผยพระธรรมของพระโมเสสและพระเยซู ทรงให้เขานึกถึง *"ความอหังการ"* ของจักรพรรดิเปอร์เซียในสมัยของพระโมฮัมหมัด *"การละเมิด"* ของฟาโรห์ในสมัยของพระโมเสส และ *"ความไม่เคารพศาสนา"* ของนิมรอตในสมัยของพระอับราฮัม และทรงประกาศจุดประสงค์ของพระองค์ในการ *"ให้พลังชีวิตแก่โลกและรวมชนชาติทั้งหมดของโลกให้เป็นหนึ่ง"*

26

สำหรับเสนาบดีทั้งหลายของสุลต่าน พระองค์ในสุเรเย มุลุกทรงติเตียนการปฏิบัติตัวของพวกเขา, ในวรรคทั้งหลายที่ทรงทำหายความสมเหตุสมผลของหลักการของพวกเขา พระองค์ทำนายว่าพวกเขาจะถูกลงโทษสำหรับการกระทำของตน ทรงประณามความทะนงและความอยุติธรรมของพวกเขา ทรงยืนยันความยึดมั่นในศีลธรรมของพระองค์และการปล่อยวางจากสิ่งไร้แก่นสารของโลก และทรงประกาศความบริสุทธิ์ของพระองค์

27

สำหรับเอกอัครราชทูตฝรั่งเศสประจำราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนติโนเปิ้ล พระองค์ในธรรมจาริกเดียวกันนั้นทรงติเตียนเขาที่รวมกำลังกับเอกอัครราชทูตเปอร์เซียต่อต้านพระองค์ ทรงให้เขาระลึกถึงคำแนะนำของพระเยซูคริสต์ที่บันทึกอยู่ในกอสเปอของเซนต์จอห์น ทรงเตือนเขาว่าเขาจะต้องชี้แจงสิ่งที่มือของเขาได้กระทำ และแนะนำเขากับพวกที่เป็นเหมือนเขาอย่าได้ปฏิบัติต่อผู้ใดอย่างที่เขาปฏิบัติต่อพระองค์

28

สำหรับเอกอัครราชทูตเปอร์เซียในคอนสแตนติโนเปิ้ล พระองค์ในธรรมจาริกเดียวกันนั้นทรงตรัสด้วยวรรคยาวๆ ต่อเขา ซึ่งในธรรมจาริกนี้ทรงเผยให้เห็นความเชื่อที่ผิดและการให้ร้ายของเขา ทรงประณามความอยุติธรรมของเขาและความอยุติธรรมของเพื่อนร่วมชาติของเขา ทรงรับประกันว่าเขาว่าพระองค์ไม่มีความประสงค์ร้ายต่อเขา ทรงประกาศว่าหากเขาตระหนักในความผิดมหันต์ของการกระทำของเขา เขาจะเศร้าโศกทุกวัน ไปตลอดชีวิต ทรงยืนยันว่าเขาจะไม่เอาใจใส่ต่อไปไปจนวันตาย ทรงสาริตความสมเหตุสมผลของการปฏิบัติตนของพระองค์เองในเตหะรานและในอิรัก และทรงเป็นพยานต่อความทุจริตของเสนาบดีเปอร์เซียในแบกแดดและการสมรู้ร่วมคิดของเขา กับเสนาบดีผู้นี้

29

สำหรับผู้นำนักบวชอิสลามนิกายซุนนีทั้งคณะในคอนสแตนติโนเปิ้ล พระองค์ตรัสด้วยข่าวสารที่เจาะจงในสุเรเย มุลุกเดียวกัน ซึ่งในธรรมจาริกนี้ทรงประณามพวกเขาว่าไม่เอาใจใส่และจิตวิญญาณตาย ทรงติเตียนพวกเขาสำหรับความทะนงและไม่แสวงหาพระองค์ ทรงเปิดม่านให้พวกเขาเห็นความรุ่งโรจน์เต็มที่และนัยสำคัญของพันธกิจของพระองค์ ทรงยืนยันว่าบรรดาผู้นำของพวกเขาหากยังมีชีวิตอยู่ ย่อม *"มาเวียนรอบ"* พระองค์ ทรงประณามพวกเขาว่าเป็น *"พวกบูชาชื่อ"* รักความเป็นผู้นำ และทรงกล่าวยืนยันว่าพระผู้เป็นเจ้าของจะไม่พบสิ่งใดเป็นที่ยอมรับได้จากพวกเขา นอกเสียจากว่าพวกเขาจะ *"ถูกทำใหม่"* ในการประเมินของพระองค์

30

สำหรับผู้มีปัญหาทั้งหลายในเมืองคอนสแตนติโนเปิลและนักปรัชญาทั้งหลายของโลก พระองค์สารองวรรคปิดท้ายทั้งหลายของสุเรย์ มุลลัคให้ ซึ่งในวรรคเหล่านี้พระองค์ทรงเตือนพวกเขาไม่ให้ทะนงขึ้นทุกที่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า ทรงเปิดเผยสาระของอัจฉริยภาพที่แท้จริงต่อพวกเขา ทรงเน้นความสำคัญของความศรัทธาและการปฏิบัติตนที่ซื่อตรง ทรงเตือนพวกเขาที่ไม่แสวงหาความรู้แจ้งจากพระองค์ และทรงแนะนำพวกเขาไม่ให้ “ก้าวล่วงขอบเขตของพระผู้เป็นเจ้า” หรือหันไปจ้องมอง “วิธีและนิสัยของมนุษย์”

31

สำหรับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในคอนสแตนติโนเปิล ในธรรมจาริกเดียวกันนั้นพระองค์ทรงประกาศว่าพระองค์ “ไม่กลัวผู้ใดเว้นแต่พระผู้เป็นเจ้า” พระองค์ “ไม่พูดสิ่งใดเว้นแต่ที่พระองค์ (พระผู้เป็นเจ้า) บัญชา” พระองค์ไม่ยึดถือสิ่งใดเว้นแต่ศีลธรรมของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์พบว่าผู้ว่าการและผู้อาวุโสทั้งหลายในเมืองเป็นเหมือน “เด็กที่จับกลุ่มกันเพลิดเพลินกับดินเหนียว” และไม่เห็นใครมีวุฒิภาวะพอที่จะได้ศีลธรรมที่พระผู้เป็นเจ้าสอนพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพวกเขาให้ยึดมั่นข้อปฏิบัติของพระผู้เป็นเจ้า ทรงเตือนพวกเขาไม่ให้ทะนงขึ้นที่ละน้อยต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าและบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ ทรงระลึกถึงความทุกข์ทรมานและยกย่องคุณความดีของอิหม่ามฮุสเซน ทรงอธิษฐานว่าพระองค์เองจะประสบกับความทุกข์ทรมานคล้ายกัน ทรงพยากรณ์ว่าอีกไม่นานพระผู้เป็นเจ้าจะชุบชนชาติหนึ่งขึ้นมาซึ่งจะเล่าเรื่องความลำบากของพระองค์ และเรียกร้องให้มีการคืนสิทธิ์ของพระองค์จากพวกที่กดขี่พระองค์ ทรงขอให้พวกเขาเงี่ยหูฟังวามะของพระองค์ กลับไปหาพระผู้เป็นเจ้าและสำนักผิด

32

และในที่สุดในการตรัสต่อประชาชนชาวเปอร์เซียในธรรมจาริกเดียวกันนั้น พระองค์ทรงยืนยันว่า หากพวกเขาปลื้มชีพพระองค์ รับประกันได้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะชูผู้ที่จะมาแทนพระองค์ และทรงยืนยันว่าพระผู้ทรงมหิธานุภาพจะ “ทำให้แสงสว่างของพระองค์สมบูรณ์” แม้ว่าพวกเขาจะรังเกียจแสงนั้นอย่างลับๆ ในหัวใจ

11.3 พัฒนาการของศาสนาท่ามกลางการจ้องทำลายของศัตรู

[Development of the Faith amidst the enemies intent upon its destruction]

33

การประกาศที่หนักหน่วง ณ ช่วงเวลาที่วิกฤตยิ่งโดยพระผู้ถือธรรมสารอันประเสริฐ ต่อกษัตริย์ทั้งหลายของโลก ทั้งมุสลิมและคริสเตียน ต่อบรรดาเสนาบดีและเอกอัครราชทูต ต่อบรรดาหัวหน้าศาสนาอิสลามนิกายซุนนี ต่อบรรดาผู้มีปัญหาและผู้ที่มีปัญหาอาศัยอยู่ในเมืองคอนสแตนติโนเปิล ซึ่งเป็นทำเนียบของทั้งสุลต่านและกาหลิบ ต่อนักปรัชญาทั้งหลายในโลกและประชาชนชาวเปอร์เซีย ไม่ควรถือว่าเป็นเหตุการณ์เด่นเดียวเท่านั้นที่สัมพันธ์กับการพำนักอยู่ในอเดรียโนเปิลของพระบาฮาอุลลาห์, พัฒนาการและเหตุการณ์สำคัญอื่นๆ ที่มีนัยสำคัญอย่างยิ่งแม้จะเป็นรองกว่า ก็ต้องนำมากล่าวถึงในหน้าเหล่านี้ หากเราจะประเมินอย่างยุติธรรมความสำคัญของระยะที่ปั่นป่วนและมีนัยสำคัญต่ออนาคตที่สุดในการกิจของพระบาฮาอุลลาห์

34

ในช่วงเวลานี้เองและเป็นผลโดยตรงมาจากการก่อกบฏและการรุกรานอย่างน่าตกใจของมีร์ซา ยาห์ยา ที่สาวกจำนวนหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์ (ซึ่งน่าจะจัดว่าเป็นส่วนหนึ่งของ “ขุมทรัพย์” ที่พระผู้เป็นเจ้าสัญญาไว้กับพระองค์ตอนที่ทรงตัวโก่งเพราะไซในซีอาห์ ซาล ในเตหะราน) ซึ่งรวมถึงหนึ่งในอักษรแห่งการมีชีวิต ผู้รอดชีวิตบางคนจากการดิ้นรนต่อสู้ที่เซค ทาบาสี และมีร์ซา อาหมัดเด อัศกานตีผู้แก้ววิชา ได้ลุกขึ้นปกป้องศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่ พิสูจน์แน่ชัดเหตุผลของปฏิปักษ์ทั้งหลายของพระองค์ในหนังสือแก้ข้อกล่าวหา ดังที่พระผู้เป็นเจ้านายของพวกเขาเคยทำในคีตาบิบาดี และเผยแพร่การกระทำที่น่าแขยงของพวกเขา, ในช่วงเวลานี้เองที่ขอบเขตของศาสนาขยายออกไป ธงของศาสนาถูกปักอย่างถาวรในคอเคซัสโดยมือของมุลลา อาบู ทาลิบและคนอื่นๆ ที่นำบิลเปลี่ยนศาสนา ศูนย์ศาสนาแห่งแรกในอียิปต์ได้รับการก่อตั้ง ณ เวลาที่ซียิด ฮุสเซนเน คาซานีและฮาจี บาเกอร์ คาซานีไปตั้งถิ่นที่อาศัยอยู่ที่นั่น และมีซีเรียมาเพิ่มเติมจำนวนดินแดนที่ได้รับการยอมรับและความสว่างจากรังสีเริ่มแรกของการเปิดเผยพระธรรมของพระผู้เป็นเจ้าแล้วอย่างอิรัก ตุรกีและเปอร์เซีย, ในช่วงเวลานี้เองที่คำแสดงความยินดีต้อนรับ “อัลลาห์ อู อับฮา” มาแทนที่คำแสดงความไม่ตรีจิตเดิม “อัลลาห์ อู อัคบาร์” และถูกนำมาใช้พร้อมกันในเปอร์เซียและอเดรียโนเปิล, คนแรกที่ใช้คำใหม่นี้ในเปอร์เซียตามการเสนอแนะของนาบิลคือมุลลา โมฮัม

หมัดเด ฟุรุกกีหนึ่งในผู้ปกป้องป้อมเซค ทาบาซี, ในเวลานี้เองที่วลี "ประชาชนแห่งคัมภีร์บายัน" ซึ่งบัดนี้หมายถึงสาวกของมีร์ซา ยาห์ยา ถูกทิ้งไปและแทนด้วยคำว่า "ประชาชนแห่งบาฮา"; ในระหว่างวันเหล่านั้นเองที่นาบิลซึ่งเพิ่งได้รับเกียรติด้วยสมญานาม นาบิลเล อาซามในธรรมจาริกหนึ่งทีลืขิตอย่างเจาะจงถึงเขา และในธรรมจาริกนี้เขาถูกสั่งให้ "ส่งมอบธรรมสาร" ของพระผู้เป็นนายของเขา "ให้แก่โลกตะวันออกและโลกตะวันตก" ได้ลุกขึ้นทั้งๆ ที่มีการประท้วงประหารเป็นพักๆ เพื่อฉีก "ม่านที่ร้ายที่สุด" ออกเป็นชิ้นๆ ปลุกฝังความรักของพระผู้เป็นท่านายผู้เป็นที่บูชาในหัวใจของเพื่อนร่วมชาติของตน และสนับสนุนศาสนาที่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของตนประกาศภายใต้สภาพที่น่าเศร้าสลดดังกล่าว, ในระหว่างวันเวลาเดียวกันเหล่านั้นเองที่พระบาฮาอูลลาห์สั่งการนาบิลคนเดียวกันนี้ ให้สวดสองธรรมจาริกแห่งการแสวงบุญที่เพิ่งเปิดเผยใหม่ในนามของพระองค์ และปฏิบัติตามพิธีที่บัญญัติไว้ในธรรมจาริกทั้งสองแทนพระองค์ เมื่อไปเยี่ยมบ้านของพระบ็อบในซีราซและบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแบกแดด อันเป็นการกระทำที่นับเป็นเริ่มต้นของหนึ่งในการถือปฏิบัติที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดทั้งหลาย ซึ่งคิดดาบิอ์คัตสจะได้นำมาอย่างเป็นการในระยะเวลาต่อมา, ในเวลานี้เองที่ "บทอธิษฐานสำหรับการถือศีลอด" ได้รับการเปิดเผยโดยพระบาฮาอูลลาห์เป็นการคาดการณ์ถึงกฎที่คัมภีร์เดียวกันนั้นจะประกาศใช้ในไม่ช้า, ในระหว่างวันทั้งหลายของการถูกเนรเทศของพระบาฮาอูลลาห์ในอเดรียโนเปิ้ลเช่นกัน ที่ทรงลิขิตธรรมจาริกถึงสาวกที่มีชื่อเสียงสองคนในเตหะรานคือ มุลลา อาลี อัคบาเร ชาห์มีร์ซาดี และจามาลเล โบรมเจอร์ดี สั่งการพวกเขาให้เคลื่อนย้ายพระศพของพระบ็อบอย่างลับที่สุดจากที่ซ่อนในสุสานของอิหม่ามซาเดห์ มาขุมไปยังสถานที่อื่นที่ปลอดภัย ซึ่งเป็นการกระทำที่ต่อมาพิสูจน์ว่าเป็นการบริหารจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และอาจถือได้ว่าบงบอกอีกขั้นตอนหนึ่งในการเคลื่อนย้ายพระศพอย่างตราครุฑและยาวนานไปยังใจกลางภูเขาคาร์เมล และไปยังจุดที่พระองค์ทรงระบุในเวลาต่อมาในคำสั่งการต่อพระอับดุลบาฮา, ในเวลานี้เองที่สุเรเย โกสน์ (ธรรมจาริกแห่งกิง) ถูกเปิดเผย ซึ่งในธรรมจาริกนี้สถานะของพระอับดุลบาฮาในอนาคตได้รับการบอกล่วงหน้า และพระองค์ได้รับการสรรเสริญว่าเป็น "กึ่งแห่งความวิสุทธิ" "แขนของกฎของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" "ผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไว้วางใจ" "ที่ถูกส่งลงมาในรูปธรรมวิหการของมนุษย์" เป็นธรรมจาริกที่อาจพิจารณาได้อย่างเหมาะสมว่าเป็นการประกาศล่วงหน้าถึงตำแหน่งที่จะประทานให้แก่พระองค์ในคิตาบีอ์คัตส และภายหลังต่อมาจะได้รับการอธิบายให้กระจ่างและยืนยันในคัมภีร์แห่งพระบัญญัติของพระองค์, และสุดท้ายนี้ในเวลานี้เองที่มีการแสวงบุญเป็นครั้งแรก ที่อยู่อาศัยของพระผู้ซึ่งเวลานี้เป็นศูนย์กลางที่เห็นได้ของศาสนาที่เพิ่งได้รับการสถาปนา เป็นการแสวงบุญซึ่งด้วยจำนวนและลักษณะ รัฐบาลที่ตระหนกในเปอร์เซียถูกผลักดันในที่แรกให้จำกัดและต่อมาห้าม แต่ก็เป็นการตั้งต้นไปสู่การหลั่งไหลมาบรรจบกันของผู้แสวงบุญจากตะวันออกและตะวันตก ผู้ซึ่งที่แรกภายใต้สภาพแวดล้อมที่อันตรายและตราครุฑ ได้ก้าวเข้ามาสู่ป้อมปราการคูเมืองอัคคา เป็นการแสวงบุญที่จะได้ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดที่การมาถึงดินเขาคาร์เมลอย่างเป็นทางการเป็นประวัติศาสตร์ของเชื้อพระวงศ์องค์หนึ่งที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮ ผู้ซึ่ง ณ ธรณีประตูของการแสวงบุญที่ปรารถนาและลงประกาศไว้มากมาย ถูกสกัดอย่างโหดร้ายไม่ให้บรรลุจุดประสงค์ของพระนาง

35

พัฒนาการที่น่าสังเกตเหล่านี้ซึ่งบางอย่างเกิดขึ้นควบคู่กับและบางอย่างออกมาจากการประกาศศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ และจากที่ไม่สงบภายในที่ศาสนาของพระองค์ประสบ ไม่สามารถหนีพ้นความสนใจของศัตรูภายนอกทั้งหลายของการเคลื่อนไหวของศาสนา ผู้ซึ่งหมายมั่นหาประโยชน์ให้มากที่สุดจากทุกวิกฤติการณ์ ที่ความโง่เขลาของมิตรสหายหรือความทรยศของพวกแปรพักตร์อาจจุดชนวนขึ้นมา, เมฆทึบแทบยังไม่ได้สลายตัวโดยการแผ่รังสีอย่างทันใดของดวงอาทิตย์ที่เวลานี้กำลังส่องแสงตอนเที่ยงวัน ความมืดแห่งความหายนะอีกครั้งซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายที่พระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนานี้ถูกลิขิตให้ต้องทนทุกข์ ก็เข้ามาปกคลุมซึ่งทำให้ฟากฟ้าของศาสนามืด และทำให้ศาสนาเผชิญกับหนึ่งในบททดสอบที่รุนแรงที่สุดที่ตนเคยประสบมา

36

ด้วยได้ใจจากการทดสอบที่สาหัสเมื่อเร็วๆ นี้ที่ทรมานพระบาฮาอูลลาห์อย่างทารุณ ศัตรูเหล่านี้ที่นิ่งเงียบไปชั่วขณะ ได้เริ่มต้นสาธิตความจงเกลียดจงชังครั้งใหม่ที่เก็บไว้ในหัวใจของตนด้วยวิธีจำนวนหนึ่ง, การประท้วงประหารในระดับความรุนแรงต่างๆ ได้เริ่มระเบิดออกอีกครั้งในประเทศต่างๆ, ในอาเซอร์ไบจานและขานจอน ในเนซาฟูร์และเตหะราน สาวกทั้งหลายของศาสนาใหม่ถ้าไม่ถูกคุมขังก็ถูกว่าร้าย ลงโทษ ทรมานหรือปลิดชีพ, ในหมู่ผู้ทนทุกข์ที่อาจแยกมากล่าวเป็นพิเศษคือ นาจาฟ อาลีเย ซานจอนผู้ไม่ครั้นคร้าม ซึ่งเป็นผู้รอดชีวิตคนหนึ่งจากการดิ้นรนต่อสู้ที่ขานจอน และชื่อของเขาใน "สารถึงลูกสุนัขป่า" จะไม่ถูกลืม ผู้ซึ่งขณะที่ยกทองในครอบครองของตนให้เพชรฆาต เป็นที่ไต่ฮินตะโกนว่า "ยา ราบบียัล อับฮา" ก่อนที่เขาจะถูกตัดศีรษะ, ในอียิปต์กรุงใหญ่ที่ตะกละและมาดร้าย ได้ริดไถเงินไม่น้อยกว่าหนึ่งแสนทومانจากเศรษฐีชาวเปอร์เซียฮาจี อาโบล คาซิม ซีราซีที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่ จับกุมฮาจี แฮดาร์ อาลีและเพื่อนศาสนิกชน

อีกหกคน และยุงให้ลงโทษเนรเทศพวกเขาไปยังคอร์รัมเป็นเวลาเก้าปี ธิบธรรมลิขิตทั้งหมดในครอบครัวของพวกเขา และจากนั้นจับนาบิลซึ่งคุกผู้ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ส่งไปอัครทูตต่อเคดีฟในนามของพวกเขา, ในแบกแดดและคาเซเมนเหล่าศัตรูผู้ไม่รู้จักรักอ่อนล้าและเผ่ารอโอกาส ได้ให้บรรดาผู้สนับสนุนที่ซื่อสัตย์ของพระบาฮาอูลลาห์เจอกับการปฏิบัติอย่างไร้เมตตาและน่าอดสู ควันใส่อับดีร ราซูล โกม็อย่างโหดเหี้ยม ณ ชั่วโมงย่ำรุ่งขณะที่เขาหัวน้ำใสกระตักหนึ่งจากแม่น้ำไปยังบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และเนรเทศสหายราวเจ็ดสิบคนซึ่งรวมทั้งสตรีและเด็กไปยังโมซุลท่ามกลางการเย้ยหยันของสาธารณชน [1]

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.399 กล่าวไว้ว่า "ในเวลาเดียวกันทางการตุรกีเริ่มกดดันสาวกทั้งหลายของพระบาฮาอูลลาห์และประหัตประหารพวกเขา, มีร์ซา ฮุสเซน ข่านเอกอัครราชทูตเปอร์เซียแจ้งมีร์ซา อาฮาน ข่าน โคอี และมีร์ซา โบโซก ข่านผู้เป็นกงสุลในอียิปต์และอิรักตามลำดับว่า พวกเขาอดทนมานานได้ก่อนการคุมครองจากชาวบาบิแล้ว, ด้วยได้ใจจากข่านนี้ บุรุษสองคนนี้เริ่มรณรงค์การประหัตประหารศาสนิกชนในสองประเทศนี้, โดยการยุยงของมีร์ซา อาฮาน ข่าน ทางกาลในโคโรจับกุมฮาจี มีร์ซา เฮดาร์ อาลีและศาสนิกชนอีกหกคน และส่งพวกเขาในฐานะนักโทษไปซูดาน ที่ซึ่งพวกเขาทนความยากลำบากแทบจะทนไม่ได้เป็นเวลาหลายปี

ในอิรักมีร์ซา โบโซก ข่านโดยการช่วยเหลือของเซค อับดุล ฮุสเซนนักบวชมุสลิมชั่วร้าย...ได้ปลุกปั่นความวุ่นวายและนำมาซึ่งคลื่นแห่งการประหัตประหารชุมชนสาวกของพระบาฮาอูลลาห์ที่ไม่มีทางป้องกันตัวในดินแดนนั้น

โดยการยุยงของสองคนนี้ผู้ซึ่งยุยงประชาชนให้ลุกขึ้นต่อต้านสาวกทั้งหลายของพระบาฮาอูลลาห์ ออกอ อับดีร ราซูล โกม็อย่างโหดเหี้ยมในแบกแดด เขาเป็นศาสนิกชนที่อุทิศตนผู้ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ประทานเกียรติของการเป็นผู้ส่งน้ำให้บ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุด...วันหนึ่งเมื่อใกล้จะสิ้นสวดการพักอาศัยอยู่ในเอเดรียโนเปิลของพระบาฮาอูลลาห์ ออกอ อับดีร ราซูลกำลังหิวกระตักหนึ่งใส่น้ำไปยังบ้านของพระบาฮาอูลลาห์ ชายสองคนเข้ามาหาและแทงเขาให้ถึงตาย เขาลากตัวเองไปยังบ้านนั้นจนได้และหมดลมหายใจที่นั่น...ภายหลังต่อมาฝูงประชาชนมารวมตัวกัน ณ สุสานมุสลิมเพื่อชดชวางการฝังศพเขาที่นั่น, ในที่สุดทางการเข้าแทรกแซงและเขาได้รับการฝังโดยคำสั่งของทางการ...

การสละชีวิตของอับดีร ราซูลเป็นเพียงสัญญาณสำหรับความสุดโหดอื่นๆที่กระทำต่อสมาชิกของชุมชนในอิรัก, มีร์ซา โบโซก ข่านซึ่งทำตามคำแนะนำของเซค อับดุล ฮุสเซน ได้ตัดสินใจเนรเทศศาสนิกชนทั้งหมดจากแบกแดดไปเมืองต่างๆ ในละแวกใกล้เคียง, การเคลื่อนไหวเริ่มแรกของพวกเขาคือการจับกุมศาสนิกชนสามคนในคาบิลาและพาตัวพวกเขาซึ่งถูกล่ามโซ่ไปแบกแดด, พวกเขาคือเซค อาฮานเน ซูนซี,...มุลลา โมฮัมหมัด อาฮานเน กาชวีนิ และอัสกาเร ซาฮิบ, สามคนนี้จะถูกส่งไปเปอร์เซียและส่งให้ทางการในเคอร์มานชาห์, ความยากลำบากของการเดินทางและน้ำหนักของโซ่และตรวน นำมาซึ่งความตายของมุลลา โมฮัมหมัด อาฮานเนในแบกแดด ขณะที่เซค อาฮานเนสิ้นชีพในเคอร์มานชาห์ แต่อัสกาเร ซาฮิบซึ่งเป็นผู้รอดชีวิตจากการเดินทางที่ทรมาณนี้ ถูกนำตัวไปห้องขังใต้ดินในเตหะราน อย่างไรก็ตามความทุกข์ทรมาณและความแร้นแค้นที่เล่นงานเขานั้นรุนแรงถึงขนาดที่หลังจากหนึ่งสัปดาห์ วิญญาณของเขาบินขึ้นไปสู่ที่พักอาศัยของพระผู้เป็นที่รักยิ่ง...

หลังจากเหตุการณ์น่าสลดเหล่านี้ กงสุลใหญ่ยังคงวางอุบายต่อต้านชุมชนในแบกแดด เขาพยายามอย่างหนักจนกระทั่งผู้ว่าการแบกแดดตกลงที่จะเนรเทศพวกเขาไปโมซุล, ดังนั้นผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กราวเจ็ดสิบคนถูกเนรเทศจากแบกแดดท่ามกลางการเย้ยหยันของสาธารณชน, ผู้ว่าการทำทุกอย่างในอำนาจหน้าที่ของตนเพื่อคุมครองคณะผู้ถูกเนรเทศให้พ้นจากการโจมตีของศัตรู เขาจัดหาคำสั่งทหารคอยติดตามคุ้มกันคณะผู้ถูกเนรเทศระหว่างทางไปโมซุล

ผู้ลี้ภัยเหล่านี้เจอกับความยากลำบากที่รุนแรงในโมซุล เมื่อพวกเขาไปถึงชาวเมืองบางคนมาเบียดเสียดกันอยู่บนหลังคาและขวางก้อนหินใส่พวกเขา, เจ้าของร้านทั้งหลายไม่ยอมขายอาหารให้พวกเขา และไม่มีใครให้ที่พักพิงแก่พวกเขา, เป็นเวลานานกว่าพวกเขาจะตั้งรกรากในโมซุลได้ หลังจากความแร้นแค้นและความยุ่งยากเป็นอย่างมาก พวกเขาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพได้สำเร็จ และแบ่งปันรายได้ไม่มากนักให้กันและกัน พวกเขาอยู่ในโมซุลราวยี่สิบปี ระหว่างช่วงเวลานี้ผู้แสวงบุญบาไฮทั้งหลายที่ไปอัครทูตและกลับมาเปอร์เซียผ่านทางโมซุลบอสนำความเบิกบานและการยกระดับจิตวิญญาณมาให้ผู้ลี้ภัยทั้งหลาย พวกเขาส่งมอบของขวัญเช่นเสื้อผ้าและสินค้าอื่นๆ จากพระบาฮาอูลลาห์ ผู้ซึ่งปรารถนาจะบรรเทาความยากลำบากบางอย่างในชีวิตของพวกเขา

ที่แข่งขันไม่น้อยกว่ากันคือมีร์ซา ฮุสเซน ข่าน โมฮิรุด โดวเลห์และพรรคพวกของเขา ผู้ซึ่งด้วยความมุ่งมั่นที่จะใช้ประโยชน์เต็มที่จากความลำบากที่มาเยือนพระบาฮาอุลลาห์เมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้ลุกขึ้นเพื่อจะทำลายพระองค์ให้ได้, บรรดาเจ้าหน้าที่ในเมืองหลวงโกรธจัดต่อความชื่นชมนับถือพระบาฮาอุลลาห์ที่แสดงออกโดยผู้ว่าการโมฮัมหมัด พาซาเย เกบริซี อดีตวีเซย์ใหญ่ และผู้สืบตำแหน่งของเขาสองคนคือ โซเลมาน พาซาแห่งสำนักกาดีเรียห์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งโครซิด พาซาผู้ซึ่งได้มาที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์อย่างเปิดเผยเป็นประจำในหลายโอกาส เลี้ยงรับรองพระองค์ในวันทั้งหลายของรามาดาน [1] และแสดงความชื่นชมพระอับดุลบาฮาอย่างศรัทธาแรง, พวกเขาตระหนักดีเกี่ยวกับท่าทีอันองศาที่พระบาฮาอุลลาห์ใช้ในบางธรรมจารึกที่เพิ่งเปิดเผย และสำนึกในความไม่มั่นคงที่มีอยู่ทั่วประเทศของตนเอง, พวกเขาขุ่นวายใจต่อการเข้ามาและจากไปไม่ขาดสายของผู้แสวงบุญทั้งหลายในอเดรียโนเปิ้ล [2] และต่อรายงานที่ใส่สีตีไข่ของโพวัต พาซาที่เพิ่งเดินทางผ่านไปตรวจตรา, คำร้องเรียนของมีร์ซา ยาร์ยาผ่านทางตัวแทนของตนซียิด โมฮัมหมัดที่ไปถึงพวกเขา ได้ยั่วโทสะพวกเขา, จดหมายสนเท่ห์ต่างๆ (เขียนโดยซียิดคนเดียวกันนี้และผู้สมรู้ร่วมคิดออกกอ จอน ซึ่งรับใช้อยู่ในกองทหารปืนใหญ่ของตุรกี) [3] ซึ่งบิดเบือนธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ และกล่าวหาพระองค์ว่าสมคบกับผู้นำทั้งหลายของบัล

ที่สะกดตาในหมู่ผู้ที่ส่งการบริจาคว่าเพื่อมาคือสองสาวกผู้เรื่อรนามของพระบาฮาอุลลาห์ที่ทรงให้ชื่อว่า 'ราชันของผู้สละชีวิตทั้งหลาย' และ 'ผู้เป็นที่รักยิ่งของผู้สละชีวิตทั้งหลาย', ความช่วยเหลือทางการเงินของทั้งสองมีบทบาทสำคัญในการบรรเทาทุกข์ของชุมชน"

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.243 กล่าวไว้ว่า "เราได้กล่าวถึงความชื่นชมนับถือที่โครซิด พาซา ผู้ว่าการอเดรียโนเปิ้ลมีต่อพระบาฮาอุลลาห์แล้ว, ออกอ ฮุสเซนเน อาซซี เล่าว่าตนกระตือรือร้นที่สุดที่จะเลี้ยงรับรองพระบาฮาอุลลาห์ที่หน้าเนียบรัฐบาล แต่ที่แรกพระองค์ไม่ยอมที่จะมาเยี่ยมโครซิด พาซา, แต่วันหนึ่งในเดือนรามาดานเมื่อผู้ว่าการเชิญบรรดานักบวชและบุรุษชั้นนำของเมืองมาทานอาหารตอนสิ้นสุดเวลาอดที่บ้านของเขา เขาขอรับรองพระอับดุลบาฮาให้ขอพระบาฮาอุลลาห์มาให้เกียรติงานฉลองที่ยิ่งใหญ่นั้นและให้ประกายต่อที่ชุมนุมนั้น ด้วยการมาปรากฏตัวของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์ยอมรับการเชิญนั้น อาซซีเล่าว่าแขกทั้งหลายซึ่งส่วนหนึ่งในหมู่พวกเขาเป็นบุรุษผู้มั่งคั่งและบุรุษผู้มีวิชาสูง นั่งถุกมนต์สะกด หลงใหลและดีอกดีใจโดยวาทะของพระบาฮาอุลลาห์, ด้วยความถ่อมตัวและมีมารยาทพวกเขาถามคำถามต่างๆ ต่อพระองค์ ซึ่งพระองค์ตอบด้วยอานูภาพและอำนาจที่ท่วมท้นอย่างเป็นที่อัศจรรย์ใจและพอใจโดยสมบูรณ์ของพวกเขา, และเมื่อตามที่อาซซีแสดงความคิดเห็น สุลต่านมีโองการให้ย้ายพระบาฮาอุลลาห์ไปจากอเดรียโนเปิ้ล บุรุษเหล่านี้เศร้าอย่างยิ่งและรู้สึกสูญเสียอย่างเฉียบพลัน, เมื่อได้รับเกียรติเป็นสัญญาจากพระบาฮาอุลลาห์ โครซิด พาซาขอรับรองพระอับดุลบาฮาให้ใช้เวลาค่าให้มากที่สุดที่สามารถทำได้ในท่าเนียบรัฐบาลระหว่างเดือนรามาดาน ซึ่งอาซซีกล่าวว่า พระอับดุลบาฮาให้ตามที่เขาขอ"

[2] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.254 กล่าวไว้ว่า "อาซซียืนยันว่า อิซซาท พาซาหรือพาซาผู้ที่เป็นเจ้าของบ้านที่พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่ ได้กลายเป็นสายสืบของรัฐบาลและแวะมาเวลาขอบกลเพื่อสังเกตดูว่าใครอยู่ที่นั่น ผู้มีถิ่นที่อยู่ที่นี่กับผู้มาเยือนมีผู้คน, ดังที่กล่าวไว้แล้ว การมาถึงของบาไฮไม่กี่คน (จำนวนของพวกเขาถูกใส่ไข่โดยพวกตัวอันตราย) ซึ่งก่อให้เกิดความตระหนักในระดับสูง พวกตัวอันตรายได้ปลุกเมล็ดแห่งความสงสัยในจิตใจที่มั่นคงของเสนาบดีทั้งหลายของสุลต่าน โพวัต พาซารัฐมนตรีต่างประเทศตระหนักเป็นพิเศษต่อการชวนให้คิดถึงความเป็นไปได้ที่พระบาฮาอุลลาห์พัวพันกับกองกำลังปฏิวัติบัลกาเรีย"

[3] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.326 กล่าวไว้ว่า "ในการบิดเบือนเหล่านี้ซียิด โมฮัมหมัดได้รับการช่วยเหลืออย่างสามารถโดยผู้สมรู้ร่วมคิดออกกอ จอน...นายทหารปืนใหญ่ที่เกษียณในกองทัพตุรกี, ชายผู้ซึ่งสร้างความยุ่งยากมากมายให้พระบาฮาอุลลาห์และสหายของพระองค์ทั้งในอเดรียโนเปิ้ลและอัครคา เป็นคนพื้นเมืองซัลมาสในอาเซอร์ไบจาน แต่เดิมเขาเป็นนายทหารในกองทัพเปอร์เซีย จากนั้นแปรพักตร์ไปอยู่กับพวกออกโตมาน ได้รับการบรรจุในกองทัพตุรกี เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นนายพันและเกษียณไม่กี่ปีหลังจากนั้นในปี ค.ศ.1866 (พ.ศ.2409) เขาได้มาพบเจอสียิด โมฮัมหมัดในคอนสแตนติโนเปิ้ล และถูกโน้มน้าวโดยจิตวิญญาณซาตานของเขา การโน้มน้าวนี้มีพลังมากถึงขนาดว่าออกกอ จอนกลายเป็นพันธมิตรที่ซื่อสัตย์และเดินตามรอยเท้านายของตนจนกระทั่งถึงจุดจบ...ออกกอ จอนให้คำแถลงที่พิสดารที่สุด เขากล่าวอ้างว่าประชาชนชาวเปอร์เซียส่วนใหญ่มากรรมทั้งมเหสีทั้งหลายของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ เป็นสาวกของมีร์ซา ยาร์ยา! เขาแสดงความเชื่อของตนว่า หากรัฐบาลออกโตมานสนับสนุนความมุ่งหมายของมีร์ซา ยาร์ยา ประชาชนชาวเปอร์เซียจะละทิ้งรัฐบาลของตนและมาอยู่ภายใต้การปกครองของชาวออกโตมาน"

กาเรียและเสนาบดีจำนวนหนึ่งของมหาอำนาจยุโรป เพื่อจะพิชิตคอนสแตนติโนเปิลด้วยการช่วยเหลือของสาวกของพระองค์นับพันๆ คน ได้เพิ่มความตระหนกเต็มอกของพวกเขา และเวลานี้ด้วยได้กำลังใจจากความขัดแย้งภายในที่ได้เขยาสาสนา และหงุดหงิดกับความชื่นชมนับถือที่ประจักษ์ที่พระบาฮาอุลลาห์ได้จากกงสุลของมหาอำนาจต่างชาติทั้งหลายที่ประจำการอยู่ในอเดรียโนเปิล พวกเขาเชื่อมั่นที่จะกระทำการอย่างเฉียบขาดทันทีที่จะกำจัดศาสนานั้น โดดเดี่ยวพระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนาและทำให้พระองค์สิ้นฤทธิ์^[1] ไม่มีข้อสงสัยว่าการกระทำหรือคำพูดที่ไม่ระวังของสาวกบางคนที่คลั่งไคล้เกินไปที่มาถึงคอนสแตนติโนเปิล ได้ซ้ำเติมสถานการณ์ที่ล่อแหลมอยู่แล้ว

38

ในที่สุดมีคำตัดสินที่ชี้ชะตาให้เนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ไปยังอาณานิคมกักกันอัครคา^[2] และเนรเทศมีร์ซา ยาห์ยาไปยังฟามากุสตาในไซปรัส คำตัดสินนี้บรรจุอยู่ในฟาร์มาน (โองการ) ที่ใช้ถ้อยคำแรงซึ่งออกโดยสุลต่านอับ

[1] *The Centenary Statement on Bahá'u'lláh*, p.49-50 กล่าวว่า "ตลอดช่วงเวลาของประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิออตโตมาน จักรวรรดิที่คลอนแคลนนี้ได้ดิ้นรนต่อสู้กับการรุกรานของพระเจ้าซาร์แห่งรัสเซียซ้ำแล้วซ้ำอีก การก่อกบฏในหมู่ข้าแผ่นดิน และความพยายามอย่างยืดยาดที่จะแบ่งแยกบางอาณาเขตของตุรกีออกมาโดยรัฐบาลอังกฤษและออสเตรียที่แสดงตัวว่าเห็นใจ เพื่อนำไปผนวกกับจักรวรรดิของตนเอง สภาพการณ์ทางการเมืองที่ไม่มั่นคงเหล่านี้ในมณฑลทั้งหลายของตุรกีที่อยู่ในยุโรป ให้เหตุผลใหม่และริบดวงที่สนับสนุนคำขอร้องของเอกอัครราชทูตเปอร์เซียให้ย้ายคณะผู้ถูกเนรเทศไปยังอาณานิคมห่างไกล ที่ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์จะไม่ได้ติดต่อกับแวดวงผู้มีอิทธิพลอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็นชาวตุรกีหรือชาวตะวันตก

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.398-401 กล่าวว่า "ผู้ที่เป็นเหตุสำคัญของการเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ครั้งสุดท้ายคือนายกรัฐมนตรีอาลี พาชา รัฐมนตรีต่างประเทศโป๊ต พาชา และเอกอัครราชทูตเปอร์เซียฮาจี มีร์ซา ฮุสเซน ชาน (โมซีโรด โดวเลห์), สามคนนี้ทำงานด้วยกันอย่างใกล้ชิดจนกระทั่งพวกเขาประสบความสำเร็จในความพยายามเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ไปอัครคา และกำหนดโทษให้พระองค์จำคุกตลอดชีวิตภายในกำแพงของเมืองคุกนั้น, พระบาฮาอุลลาห์พยากรณ์ว่าอาลี พาชา และโป๊ต พาชาจะถูกตีรว้งโดยมือของพระผู้เป็นเจ้าของเขาเป็นการลงโทษสำหรับการกระทำของพวกเขา

สำหรับโมซีโรด โดวเลห์ พระบาฮาอุลลาห์ครั้งหนึ่งส่งข่าวสารแรงถึงเขาผ่านทางฮาจี มีร์ซา ฮาซาน ซาฟา โดยกล่าวว่า หากจุดมุ่งหมายของเขาในการต่อต้านพระองค์คือการทำลายตัวพระองค์ ไม่มีสิ่งใดมาหยุดเขาไม่ให้ดำเนินการตามความตั้งใจต่อพระผู้เป็นนักโทษในดินแดนนั้น, อย่างไรก็ตามหากเขากำลังพยายามกำจัดศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเขา เช่นนั้นเขาควรรู้ว่าไม่มีอำนาจใดในโลกสามารถดับไฟนี้ที่พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้จุด เปลวของไฟนี้จะห้อมล้อมทั้งโลกในไม่ช้า อย่างไรก็ตามโมซีโรด โดวเลห์ทำทุกสิ่งที่ทำให้ในการบังคับการคุมขังพระบาฮาอุลลาห์ในอัครคา...

อย่างไรก็ตามเมื่อปีทั้งหลายผ่านไปโมซีโรด โดวเลห์เริ่มตระหนักว่า ข้อกล่าวหาที่ทำต่อพระบาฮาอุลลาห์โดยศัตรูทั้งหลายไม่มีมูล, เขาเห็นคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้าของเขาในตัวพระองค์ และประทับใจต่อความยึดมั่นศีลธรรมและจุดประสงค์ที่สูงส่งของพระองค์, หลังจากย้ายไปจากตำแหน่งในคอนสแตนติโนเปิล เขาพูดชื่นชมความซื่อตรงและความน่าเชื่อถือของพระองค์, ในเตหะรานเป็นที่รายงานว่าเขากล่าวว่าบุคคลเพียงคนเดียวนอกเปอร์เซียที่น่าเกียรติมาสู่ชาติคือพระบาฮาอุลลาห์ และภายหลังรับประกันกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ว่า สาวกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ไม่ได้ทำงานต่อต้านประโยชน์ของประเทศตามที่ถูกปรักปรำ

ในสารถึงลูกสุนัขป่า (*Epistle to the Son of the Wolf*, p.68-9) พระบาฮาอุลลาห์ชมเชยเขาด้วยถ้อยคำเหล่านี้ :

ฯพณฯ ฮาจี มีร์ซา ฮุสเซน ชาน โมซีโรด โดวเลห์ผู้ล่วงลับไป ขอพระผู้เป็นเจ้าของเขา รู้จักพระผู้ถูกประทุษร้ายนี้ และไม่ต้องสงสัยว่าเขาต้องให้เรื่องราวรายละเอียดแก่ทางการเกี่ยวกับการมาถึงราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนติโนเปิลของพระผู้ถูกประทุษร้ายนี้ และสิ่งทั้งหลายที่พระองค์พูดและทำ...สิ่งที่ทำโดยฯพณฯผู้ล่วงลับไป ขอพระผู้เป็นเจ้าของเขา ไม่ได้ถูกกระตุ้นโดยมิตรภาพของเขามีสต่อพระผู้ถูกประทุษร้ายนี้ แต่ถูกดลใจเสียมากกว่าโดยวิจรรณญาณที่ลึกลับของเขา โดยความปรารถนาของเขาที่จะทำงานรับใช้ให้สำเร็จตามที่เขาคิดจะทำอย่างลับๆ ให้แก่รัฐบาลของเขา เราขอให้การยืนยันว่าเขาซื่อสัตย์ในการรับใช้ต่อรัฐบาลของเขาถึงขนาดว่า ความไม่ซื่อไม่มีบทบาทและเป็นเหตุถูกในวงกิจกรรมทั้งหลายของเขา,

ดูล อาซีส, สหายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ที่มาถึงเมืองหลวงกับไม่กี่คนที่มาสมทบที่หลังและออกจอนตัว อันตรายที่ฉาวโฉ่ ถูกจับกุม ชักโซ่ไล่เสียง เพิกถอนเอกสารและจับขังคุก สมาชิกทั้งหลายของชุมชนในเอเดรียโนเปิ้ลถูกเรียกตัวหลายครั้งไปยังที่ทำการของผู้ว่าการเพื่อตรวจสอบจำนวนของพวกเขาให้แน่ ขณะที่มิชวาลือสะพัดว่าพวกเขาจะถูกแยกย้ายและเนรเทศไปตามสถานที่ต่างๆ หรือไม่ก็จะถูกปลิดชีพอย่างลับๆ

11.4 เหตุการณ์หลังจากมีคำสั่งเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ไปอัคคา

[Events subsequent to the order for Bahá'u'lláh's banishment to 'Akká]

39

ทันใดเช้าวันหนึ่งบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ถูกล้อมด้วยทหาร มีทหารยามประจำการอยู่ที่ประตูรั้ว อีกครึ่งสวาททั้งหลายของพระองค์ถูกเรียกตัวโดยเจ้าหน้าที่ ถูกชักโซ่ไล่เสียงและสั่งให้เตรียมพร้อมสำหรับการจากไป คำให้การยืนยันของพระบาฮาอุลลาห์ในสุเรเย ราฮิส (ธรรมจาริกถึงนายก) คือ *"บรรดาผู้ที่รักของพระผู้เป็นเจ้าและวงศาคณาญาติของพระองค์ ถูกทิ้งไว้โดยไม่มีอาหารในคืนแรก...ประชาชนมาล้อมบ้าน และขามุสลิมและคริสเตียนร่ำไห้แก่เรา...เราสังเกตเห็นว่าการร่ำไห้ของประชาชนของพระบุตร (คริสเตียน) มากเกินกว่าการร่ำไห้ของคนอื่นๆ ซึ่งเป็นคำสาบสำหรับพวกที่ตริกรตรอง"* ออกกอ เรซาหนึ่งในผู้สนับสนุนพระบาฮาอุลลาห์ที่เด็ดเดี่ยวที่สุดซึ่งถูกเนรเทศกับพระองค์มาตลอดตั้งแต่แบกแดดถึงอัคคา เขียนว่า *"ความอึกทึกครั้งใหญ่ครอบงำประชาชน ทุกคนงุนงงและเปี่ยมด้วยความเสียใจ...บางคนแสดงความเห็นใจ บางคนปลอบใจเราและร่ำไห้แก่เรา...ทรัพย์สินสมบัติเกือบทั้งหมดของเราถูกนำไปขายเลหลังครั้งเดียวของมูลค่า"* กงสุลบางคนของประเทศมหาอำนาจมาเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์ และแสดงความพร้อมที่จะเข้าแทรกแซงด้วยรัฐบาลของตนในนามของพระองค์ ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะที่พระองค์แสดงความขอบคุณแต่ก็ไม่ยอมรับอย่างหนักแน่น ^[1] พระบาฮาอุลลาห์

เขาคือผู้ที่เป็เหตุของการมาถึงคุณที่ยิ่งใหญ่ (อัคคา) ของผู้ถูกประทุษร้ายเหล่านี้ อย่างไรก็ตามเนื่องด้วยเขาคือสหายในการปฏิบัติหน้าที่ของเขา เขาสมควรได้รับการชมเชยจากเรา...

เชค คาเซมเม่ ซามานดาร์ผู้ซึ่งเรากล่าวถึงก่อนหน้านั้น ได้บันทึกเรื่องราวดังต่อไปนี้ในบันทึกเรื่องเล่าของเขา :

'ครั้งหนึ่งเชค ซัลมานถูกจับกุมและคุมขังในอเลปโปโดยกงสุลเปอร์เซียเพราะว่าเขากำลังขนจดหมายและสินค้าบางอย่างจากศาสนิกชนทั้งหลายไปให้พระบาฮาอุลลาห์, ฮาจี มีร์ซา ฮุสเซน ซาน กาซวินีเป็นเอกอัครราชทูตในสมัยนั้น เขาบังเอิญผ่านอเลปโปเวลานั้นและตั้งนั้นเขาเขาอ่านจดหมายทั้งหลายอย่างรอบคอบซึ่งมีจำนวนราวสามร้อยฉบับ เขาสังเกตเห็นว่าไม่มีฉบับไหนมีเรื่องทางโลกหรือการเมือง ทุกฉบับเป็นการวิงวอนและคำถามเกี่ยวกับเรื่องทางจิตวิญญาณ, ดังนั้นเขาสั่งให้เอาจดหมายและสินค้าทั้งหมดไปคืนเจ้าของ จากนั้นเขาเรียกเชค ซัลมานไปที่สำนักงานของเขาและขอให้เชค ซัลมานสื่อความปรารถนาดีของเขาไปถึงพระบาฮาอุลลาห์, เมื่อคนรับใช้นั้นคือคนเขียนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิในปี ฮ.ศ.1291 [ค.ศ.1874-75 (พ.ศ.2417-18)] พระองค์ถามข้าพเจ้าครั้งหนึ่งเกี่ยวกับเจตคติและความประพฤติของฮาจี มีร์ซา ฮุสเซน ซาน ผู้ซึ่งเวลานั้นเป็นบุคคลเด่นดังที่สุดในเปอร์เซีย, ในวิถีของการพูดคุยของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่าฮาจี มีร์ซา ฮุสเซน ซานสุขุมรอบคอบกว่าเจ้าหน้าที่รัฐที่เหลือในเปอร์เซีย และได้แก้ไขเจตคติของเขาต่อพระองค์ในที่สุด'

ในการพูดเกี่ยวกับฮาจี มีร์ซา ฮุสเซน ซานในธรรมจาริกหนึ่ง พระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่าเนื่องด้วยเขาได้เปลี่ยนแปลงเจตคติของตน และเพราะว่าเขาเป็นญาติกับศาสนิกชนคนหนึ่ง พระผู้เป็นเจ้าอาจให้อภัยการทำผิดของเขาด้วยความอารีของพระองค์, ศาสนิกชนที่ไม่ซีโรด โดวเลห์เป็นญาติคือมีร์ โมฮัมหมัด อาลีเย คาคโคดา คนพื้นเมืองกาซวิน เขาเป็นสาวกผู้อุทิศตนของพระบาฮาอุลลาห์ที่เชค คาเซมเม่ ซามานดาร์พรรณนาว่าเป็น 'บุรุษที่ประดับด้วยคุณสมบัติทางจิตวิญญาณและคุณความดีของมนุษย์ เป็นผู้รู้และจริงใจในความศรัทธา ผู้ซึ่งสำแดงคุณสมบัติเหล่านี้เต็มเปี่ยมในการสมาคมกับประชาชนและในแวดวงธุรกิจ'

คำกล่าวที่ว่าพระผู้เป็นเจ้าอาจให้อภัยวิญญาณดวงหนึ่งเพราะความเป็นญาติกับศาสนิกชน เป็นที่ขัดแย้งอยู่ในธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์, ในธรรมจาริกหนึ่งพระองค์กล่าวว่า หนึ่งในความอารีพิเศษที่ของพระผู้เป็นเจ้าในยุคศาสนานี้คือ ในภพหน้าการอภัยและความปรานีจะล้อมรอบดวงวิญญาณของผู้ที่ถึงแม้ว่าไม่แสดงจงรักภักดีต่อศาสนาของพระองค์ แต่เป็นญาติกับศาสนิกชน โดยมีข้อแม้ว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งที่เป็ภัยต่อศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ หรือทำร้ายบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์'

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.255-8 กล่าวว่ "เช้าตรู่วันหนึ่ง ทหารทั้งหลายมาล้อมบ้านของพระบาฮาอุลลาห์และไม่ให้ใครเข้าหรือออก บาไฮทั้งหลายที่มีร้านค้าหรือมีศูนย์การค้าถูกจับกุมทั้งหมด...

ออกอ เรซากล่าวว่าก่อนเวลาค่ำ พวกเขาถูกเรียกตัวทีละคนให้ไปพบเจ้าหน้าที่รัฐออตโตมาน และถูกชักโซ่ไว้เรียงเพื่อให้พวกเขาอมรับว่าพวกเขาเป็นบาไฮ พวกเขาถูกบอกว่าสินค้าของพวกเขาจะถูกขายหรือเลหลัง ซึ่งเจ้าหน้าที่เดินหน้าทำดังกล่าววันถัดไป ความอลหม่านครั้งใหญ่ตามมาในหมู่ประชาชนผู้ซึ่งงุนงงและตกตะลึง พวกเขาซักถามว่า ‘เกิดอะไรขึ้นที่ประชาชนเหล่านี้ถูกปฏิบัติดังนี้? เราไม่เคยเห็นอะไรในพวกเขานอกจากวาจา สัตย์ ความไว้วางใจได้และความเคร่งศาสนา...ทำไมพวกเขาควรเจอกับความอยุติธรรมและทารุณกรรมดังกล่าว’ ออกอ เรซากล่าวว่าบางคนพยายามปลอมโยนบาไฮ แสดงความเห็นใจ และบางคนจำให้ให้เห็น

จากนั้นออกอ เรซาเขียนว่า ‘กงสุลของมหาอำนาจต่างชาติจำนวนหนึ่งมา ได้รับการยอมให้เข้าไปพบพระบาฮา อุลลาห์และขอร้องให้พระองค์บอกพวกตนให้ช่วยเหลือเต็มที่ “จากนั้นเราจะแจ้งรัฐบาลของเราและหยุดพฤติกรรมเช่นนั้น”’ แต่ตามที่ออกอ เรซาบอก พระบาฮาอุลลาห์ตอบว่า ‘ในเรื่องดังกล่าวเราไม่เคยและจะไม่หันไปหาผู้ใดเลย’ ออกอ เรซากล่าว ‘พระองค์ทรงกรุณาต่อพวกเขา และพวกเขาจากไป’

ออกอ ฮุสเซนเน อาซซีซึ่งนึกเหตุการณ์เหล่านั้นได้หลายทศวรรษต่อมาพูดเหมือนกันเปี้ยวว่า พระบาฮาอุลลาห์ไม่รับข้อเสนอละเอียดของการช่วยเหลือและการเข้าแทรกแซงโดยกงสุลทั้งหลายของมหาอำนาจต่างชาติ, เรื่องราวของเขามีรายละเอียดมากกว่าเนื่องด้วยการเป็นพ่อครัวในครัวเรือน เขามีอิสระที่จะไปตามตามที่ตนชอบ และสามารถเห็นทั้งหมดที่เป็นไปรอบๆ พระบาฮาอุลลาห์อย่างใกล้ชิด เขาเล่าสภาพแวดล้อมของการปิดล้อมบ้านของพระบาฮาอุลลาห์โดยกองทหาร, การยื่นกรานของผู้ทำการแทนโครซิด พาซาให้พระบาฮาอุลลาห์ไปจากอเดรียโนเปิ้ลให้เร็วที่สุด และการไม่ยอมของพระองค์ที่จะทำสิ่งนี้และเริ่มการถูกเนรเทศอีกครั้ง เพราะพอบ้านของพระองค์เป็นห้องอยู่ไม่น้อยในตลาด และไม่สามารถจ่ายหนี้จนกว่าคนของพระองค์ในอิสตันบูลได้รับการปล่อยตัวให้ขาม้าของตน

อาซซีเล่าต่อว่า : ‘ทันใดนั้นกงสุลทั้งหลายของมหาอำนาจต่างชาติทราบสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น และพวกเขาหาทางไปพบพระบาฮาอุลลาห์ด้วยกัน, ทหารทั้งหลายประจำการอยู่รอบบ้านซึ่งปิดกั้นหนทางทุกคน ไม่สามารถขัดขวางกงสุลทั้งหลายไม่ให้เข้าไป, หลังจากการแสดงคารวะ พวกเขาบอกว่าพวกเขามาเป็นคณะ และพวกเขาคนใดก็ตามที่พระบาฮาอุลลาห์บัญชา จะหยิบยกปัญหานี้ขึ้นมากับพวกเดิร์คและปกป้องความชั่วร้ายนี้ออกไป’ อาซซีกล่าวว่าพระบาฮาอุลลาห์ปฏิเสธข้อเสนอละเอียดของการช่วยเหลือและการเข้าแทรกแซงซ้ำหลายครั้งของพวกเขาอย่างชัดเจนด้วยคำตอบว่า : ‘ท่านปรารถนาให้เราบอกให้ท่านบรรเทาทุกข์ให้เรา แต่การบรรเทาทุกข์ของเราอยู่ในมือของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ความคิดของเราเพ่งมาที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า และพระองค์เท่านั้นที่เราหันไปหา’ จากนั้นอาซซีเล่าว่ากงสุลทั้งหลายยังคงมาเยี่ยมและไม่มีใครสามารถขัดขวางพวกเขาได้, เขาเองพาพวกกงสุลไปพบกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาฮา) และเขากล่าวเพิ่มเติมว่าเจ้าหน้าที่ตุรกีระดับสูงบางคนรู้สึกสิ้นเชิงและเดือดดาลต่อการปฏิบัติที่ลำเอียงต่อตัวแทนต่างชาติเหล่านั้น, การเข้าหาตัวบุตรชายคนโตของพระบาฮาอุลลาห์ได้ง่ายโดยตัวแทนต่างชาติทำให้พวกเขาหงุดหงิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเจ้าหน้าที่ออตโตมานถูกไล่ออกไปเป็นปกติด้วยข้ออ้างบางอย่าง, ออกอ ฮุสเซนเขียนว่า เมื่อเขาได้ยินเบก บาซีชู่ว่าจะลงโทษกองทหารนั้นรุ่งขึ้นหากพวกเขาขัดขวางบรรดากงสุลไม่ให้เข้าไปในบ้านไม่ได้ เขารายงานสิ่งนี้ต่อพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งยิ้มและโดยการหันไปหาบุตรคนโตของพระองค์ ทรงถามว่า ‘เจ้าได้ยินสิ่งที่ฮุสเซนพูดไหม?’ อาซซีรายงานว่า เรื่องนี้หาได้พักไว้ตรงนั้นเพราะวันต่อมาบรรดากงสุลมาตามปกติ และทหารยามทั้งหลายไม่ได้และไม่สามารถหยุดพวกเขา, กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบอกเหล่ากงสุลเกี่ยวกับการขู่ของนายทหารออตโตมาน ซึ่งทำให้พวกเขาช้ำอย่างยิ่ง และคนหนึ่งเสนอแนะแบบติดตลกกว่า ให้พวกเขาลองขอให้กงสุลอังกฤษนำทางครั้งหน้า เพื่อให้ถูกเบก บาซีดี, สำหรับตัวนายทหารเองออกอ ฮุสเซนกล่าวว่า ผู้บังคับบัญชาทั้งหลายของเขาไม่สบอารมณ์เมื่อได้ยินเกี่ยวกับการขู่ที่หูหนวกของเขาและดำว่าเขา เพราะพวกเขาตระหนักในความไร้สามารถของพวกเขาที่จะขัดขวางการมาเยี่ยมของบรรดาผู้แทนต่างชาติ ซึ่งยังคงมาและไปเมื่อใดก็ตามที่ตนปรารถนา

...ผู้เขียนปัจจุบันทราบดีว่ามีเอกสารบางอย่างในหอจดหมายเหตุของรัฐบาลซึ่งบอกเป็นนัยว่า พระบาฮาอุลลาห์เองร้องเรียนกงสุลต่างชาติทั้งหลายและขอความช่วยเหลือและความคุ้มครองจากพวกเขา...ในหอจดหมายเหตุออตโตมานมีจดหมายที่ชวนให้เข้าใจว่ามาจากพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเขียนเป็นภาษาเปอร์เซีย และเอกสารในหอจดหมายเหตุฝรั่งเศสเป็นภาษาตุรกี และเป็นภาษาตุรกีที่แย่, ใครคนหนึ่งอาจถามว่า เป็นมาอย่างไรที่พระบาฮาอุลลาห์จะเขียนเป็นภาษาเปอร์เซียถึงชาวเดิร์ค และเขียนถึงชาวฝรั่งเศสด้วยภาษาที่ไม่ใช่ของพระองค์เอง? ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเอกสารภาษาตุรกีกล่าวว่า เอกสารเหล่านั้น ‘ถูกเขียนโดยคนที่ไม่ใช่ชาวเดิร์คและมีการสะกดและไวยากรณ์ที่ผิดพลาดมากมาย คำสะกดผิดบางคำเป็นคำภาษาอาหรับ และนี่บอกเป็นนัยว่าผู้เขียนไม่ใช่ชาวมุสลิม อาจเป็นชาวอาร์มีเนียน’ การสะกดผิดพลาดดังกล่าวจะมาจากปากกาเดียวกันที่เป็น

เองลิขิตว่า “บรรดากงสุลของเมืองนั้น (อเดรียโนเปิ้ล) มาชุมนุมกันเบื้องหน้า**ชายหนุ่มผู้**นี้ ณ ชั่วโง่งแห่งการจากไปของพระองค์ และแสดงความปรารถนาที่จะช่วยเหลือพระองค์ แท้จริงแล้วพวกเขาสำแดงความรักใคร่ต่อเราอย่างเห็นชัด”

40

เอกอัครราชทูตเปอร์เซียแห่งกรุงสุลเปอร์เซียในอิรักและอียิปต์อย่างไม่รอช้าว่า รัฐบาลตุรกีถอนการคุ้มครองชาวบาบีแล้ว และพวกเขามีอิสระที่จะปฏิบัติต่อชาวบาบีตามปรารถนา, ระหว่างนั้นผู้แสวงบุญหลายคนซึ่งหนึ่งในจำนวนนั้นคือฮาจี โมฮัมหมัด อิสมาอิลเล คาขานี สมญานามว่าอานิสในสุเรเย ราฮิส (ธรรมจาริกถึงนายก) ^[1] ได้มาถึงอเดรียโนเปิ้ล และต้องจากไปยังกาลิโปลีโดยไม่ได้แม้แต่จะเห็นใบหน้าของพระผู้เป็นท่านายของพวกเขา, สหายของพระองค์สองคนถูกบังคับให้หย่าภรรยาเนื่องด้วยญาติๆ ของพวกเขาไม่ยอมให้พวกเขาถูกเนรเทศ, โครชิต พาซาซึ่งได้ปฏิเสธข้อกล่าวหาอย่างแน่ชัดหลายครั้งที่เขียนมาถึงตนโดยทางการในคอนสแตนติโนเปิ้ล และวิงวอนอย่างแข็งขันในนามของพระบาฮาอุลลาห์ หน้าซอกกับการกระทำของรัฐบาลของตนจนเขาตัดสินใจหายตัวไปเมื่อได้รับทราบการจะจากเมืองไปอย่างทันใดของพระองค์ และสั่งการนายทะเบียนให้สื่อความหมายในโองการของสุลต่านถึงพระองค์ ฮาจี จาฟารี ทาบรีชีสาวกคนหนึ่งเมื่อพบว่าชื่อของตนไม่มีอยู่ในรายชื่อของผู้ถูกเนรเทศที่จะได้ไปกับพระบาฮาอุลลาห์ ได้เชือดคอตนเองด้วยมีดโกนแต่ถูกขัดขวางไม่ให้จบชีวิตของตนได้ทันเวลา ^[2] ซึ่งเป็นการกระทำที่พระบาฮาอุลลาห์อธิบายลักษณะไว้ในสุเรเย ราฮิส ว่า “ไม่เคยได้ยินมาก่อนใน

ที่มาของคิตาบิอิคาน พระวจนะเร้นลับ หุบเขาทั้งเจ็ด คิตาบิบาดิและธรรมจาริกภาษาอาหรับจำนวนนับไม่ถ้วน หรือ?

และลายมือในเอกสารภาษาตุรกีแน่นอนว่าไม่ใช่ของพระบาฮาอุลลาห์หรือเลขานุการคนใดของพระองค์ ซึ่งมีตัวอย่างลายมืออยู่มากมาย

ออกอ เราเขียนว่า : ‘กล่าวโดยย่อ มีความอลหม่านอย่างหนัก สินค้าของเราเกือบทั้งหมดถูกขายไปด้วยราคาครึ่งเดียว’

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol II, p.411-2 กล่าวว่า “สุเรเย ราฮิสถูกเปิดเผยเป็นเกียรติแก่ฮาจี โมฮัมหมัด อิสมาอิลเล คาขานี ซึ่งได้รับสมญานามว่าซาบิห์ (การพลี) และอานิส (สหาย) โดยพระบาฮาอุลลาห์ ธรรมจาริกนี้ลิขิตเป็นภาษาอาหรับและตรัสต่ออาลี พาซานายกรัฐมนตรีของตุรกี...เขามาถึงอเดรียโนเปิ้ลระหว่างที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ถูกล้อมด้วยทหาร ดังนั้นเขาไม่สามารถเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ และได้รับคำแนะนำจากพระองค์ให้มุ่งหน้าไปกาลิโปลี, ซาบิห์เขียนจดหมายถึงพระบาฮาอุลลาห์ และธรรมจาริกนี้ถูกเปิดเผยเป็นเกียรติแก่เขา หลังจากการเปิดเผยสุเรเย ราฮิส นี้เองและด้วยการอนุญาตของพระบาฮาอุลลาห์ ที่เขาได้เข้าพบพระองค์ในสถานที่ที่อาบน้ำสาธารณะ

ต่อไปนี่คือเรื่องราวอย่างย่อที่เซค คาเซมเม่ ซามานดาร์สรุปเป็นสังเขปในบันทึกความจำของเขาเกี่ยวกับชีวิตและกิจกรรมของซาบิห์

‘ฮาจี โมฮัมหมัด อิสมาอิลเล ซาบิห์แห่งคาขานีเป็นน้องชายของฮาจี มีร์ซา จานีที่ล่วงลับไป, ระหว่างทางที่พระบ๊อบไปเตหะราน...พระองค์ให้เกียรติพี่น้องคู่นี้โดยการพักอยู่ที่บ้านของพวกเขา...ในสมัยเริ่มแรกของศาสนา สองพี่น้องนี้ทำงานด้วยกันเพื่อส่งเสริมศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าจนกระทั่งฮาจี มีร์ซา จานีเสียชีวิต, หลังจากการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์และเป็นผลมาจากการไต่สวนอย่างหนักและความอดทนของเขา ซาบิห์กลายเป็นสาวกที่ไฟแรงของพระบาฮาอุลลาห์...เขาเดินทางไปอเดรียโนเปิ้ล แต่การเดินทางของเขาประจวบกับความยุ่งยากและการประทัดประหารในดินแดนนั้น ซึ่งเป็นเวลาที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์และบ้านของเหล่าศาสนิกชนถูกฝายามโดยกองทหาร และไม่มีใครได้รับการยินยอมให้เข้าไป, ซาบิห์และพวกที่อยู่กับเขามุ่งหน้าไปกาลิโปลี สุเรเย ราฮิสถูกเปิดเผยในวันเหล่านั้น’

[2] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.258-9 กล่าวว่า “พระอับดุลบาฮาให้ตามตัวเขาและหมอผ่าตัดชื่อ โมฮัมหมัด เอฟเฟนดิที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น...หมอผ่าตัดดูแลด้วยความเชี่ยวชาญแผลที่ฮาจี จาฟาร์ทำตัวเอง และในที่สุดเขาฟื้นกลับมา ออกอ เราแสดงความเห็นเกี่ยวกับความประหลาดใจของผู้มองดูเหตุการณ์ทั้งหลาย ซึ่งกล่าวว่า : ‘ประชาชนเหล่านี้รู้ว่าการถูกเนรเทศจะตามมาด้วยการถูกจำคุกและและความยากลำบากอย่างมาก กระนั้นพวกเขาเลือกสิ่งนี้เสียดีกว่าถูกทิ้งไว้ข้างหลัง และเลือกความตายดีกว่าการพรากจากกัน...’ ออกอ เรากล่าวว่าพวกเขาบางคนปลั่งน้ำตาออกมาต่อสภาพที่เลวร้ายของฮาจี จาฟาร์ และบางคนพยายามปลอบโยนเขา ...ฮาจี จาฟาร์ต้องถูกนำไปนอนบนเตียงในชั้นนอกของบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ ที่นั่นพระองค์มาเยี่ยมเขา นั่ง

ศตวรรษทั้งหลายที่ผ่านมา” และ “พระผู้เป็นเจ้าได้สร้างไว้สำหรับการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้เป็นหลักฐานของอาณาจักรแห่งอำนาจของพระองค์”

41

วันที่ 22 เดือนราบียส ซานี ฮ.ศ.1285 [12 สิงหาคม ค.ศ.1868 (พ.ศ.2411)] พระบาฮาอุลลาห์และครอบครัวซึ่งได้รับการติดตามคุ้มกันโดยร้อยเอกชาวตุรกีฮาซาน เอฟเฟนดิและทหารอื่นๆ ที่คณะผู้ปกครองท้องถิ่นแต่งตั้งได้ออกเดินทางสั้นไปยังกาลิโปลีโดยการนั่งรถม้า และหยุดพักระหว่างทางที่อุซุน คูปรูและคาซาเนห์ ซึ่งสุเรเย ราฮิสได้รับการเปิดเผยที่คาซาเนห์ พยานผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งเขียนว่า “บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในย่านที่พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่ และเพื่อนบ้านที่มาชุมนุมกันเพื่ออำลาพระองค์ ได้ตามกันมาจับมือและชายเสื้อคลุมของพระองค์ทีละคนด้วยความเศร้าและเสียใจที่สุด เป็นการแสดงความเศร้าโศกระหว่างนั้นต่อการจากไปของพระองค์ วันนั้นเป็นวันที่ประหลาดเช่นกัน ข้าพเจ้าคิดว่าเมือง กำแพงเมืองและประตูเมืองคร่ำครวญต่อการจวนจะพรากจากพระองค์” พยานผู้เห็นเหตุการณ์อีกคนหนึ่งเขียนว่า “วันนั้นมีชาวมุสลิมและคริสเตียนมารวมกลุ่มกันอย่างน่าพิศวง ณ ประตูบ้านของพระผู้เป็นท่านายของเรา ชั่วโมงแห่งการจากไปนั้นน่าทรงจำ เกือบทุกคนที่นั่นกำลังร้องไห้และคร่ำครวญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวคริสเตียน” พระบาฮาอุลลาห์เองประกาศไว้ในสุเรเย ราฮิสว่า “จงกล่าวว่าย **ชายหนุ่ม** นี้ได้จากประเทศนี้ไป และได้ตั้งมั่นทุกต้นและก้อนหินทุกก้อน ได้ฝากสิ่งหนึ่งไว้ ซึ่งอีกไม่นานพระผู้เป็นเจ้าจะนำออกมาโดยอาณาจักรของจักรวรรดิ”

42

สหายของพระองค์หลายคนที่ถูกนำตัวมาจากคอนสแตนติโนเปิลกำลังรอคณะของพระองค์อยู่ที่กาลิโปลี, เมื่อมาถึงพระบาฮาอุลลาห์ประกาศต่อฮาซาน เอฟเฟนดิซึ่งทำหน้าที่เสร็จแล้วและกำลังจะจากไปดังต่อไปนี้ “*จงบอกภรรยาว่าอาณาจักรนี้จะไม่หลุดจากมือของเขา และกิจการต่างๆ ของเขาจะตกอยู่ในความสับสน*” ออกอ เรซาผู้บันทึกเหตุการณ์นั้นเขียนไว้ว่า “พระบาฮาอุลลาห์กล่าวเพิ่มเติมจากนี้ว่า : *‘เรามีได้พูดจนจะเหล่านี้ แต่พระผู้เป็น*

อยู่ข้างเตียงเขา ปล่อยให้เขาและแนะนำเขาว่า : ‘จงมองดูพระผู้เป็นเจ้าด้วยความเคารพและพึงพอใจกับพระประสงค์ของพระองค์’

ออกอ เรซาเขียนว่า : ‘จากนั้นทุกสิ่งพร้อมสำหรับการอพยพ...หลังจากหนึ่งสัปดาห์การเตรียมการเสร็จสิ้น สมบูรณ์สำหรับการเดินทางของพระบาฮาอุลลาห์, ราวเที่ยงวันพระบาฮาอุลลาห์ออกมา อันดับแรกพระองค์ให้พรอย่างสั้นเหลือแก่ฮาจิและน้องชายของเขา และฝากฝังทั้งสองไว้ในกรวดแลของเจ้าของโรงเตี๊ยมและโมฮัมหมัด เอฟเฟนดิหอมผ้าตัด, จากนั้นพระองค์หันไปหาเพื่อนบ้านและประชาชนย่านนั้นที่มารวมตัวกันกล่าวอำลาพระองค์ พวกเขาด้วยความอาดูรเพื่อจะจับมือพระองค์ทีละคน เพื่อจะแสดงความเศร้าต่อการจากไปของพระองค์และการสูญเสียนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเมือง กำแพงและประตูเมืองโอดครวญต่อการพรากจากพระองค์”

The Revelation of Bahá'u'lláh, vol II, p.407-8 คัดจากบันทึกของอาชชีมากล่าวไว้ว่า “สำหรับฮาจิ จาฟาร์ พระอับดุลบาฮาเร้าเขาให้ความร่วมมือกับหอมผ้าตัดเมื่อเขามา และสัญญาว่าเขาจะได้รับอนุญาตให้ไปกับพระบาฮาอุลลาห์...ในที่สุดพระผู้เป็นความงามบรมโบราณมาที่ข้างเตียงของเขา...และใช้มือแตะศีรษะและใบหน้าของฮาจิ จาฟาร์ และรับประกันว่าเขาจะถูกเรียกตัวไปยังสถานที่ใหม่ของการเนรเทศหนใดที่แผลเขาหาย

สำหรับการจากไปยังกาลิโปลีของพระบาฮาอุลลาห์ เจ้าหน้าที่ทั้งหลายตอบสนองอย่างเห็นชอบกับการเรียกร้องของพระองค์เกี่ยวกับการปล่อยตัวนักโทษทั้งหลายในคอนสแตนติโนเปิล...จากนั้นการเตรียมการเดินทางเริ่มขึ้น และธงแห่งการพรากจากกันถูกสาวขึ้นในเมือง ดวงวิญญาณของประชาชนมากมายลุกไหม้ในไฟแห่งการพรากจากพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน และหัวใจของพวกเขาร้องออกมาในความห่างไกลจากพระองค์...เครื่องเรือนทั้งหมดถูกเลหลังในราคาที่ต่ำมาก, กว่าทุกสิ่งจะพร้อมก็ใช้เวลาแปดวัน จากนั้นพวกเขานำรถม้าราวห้าสิบลูกมาสำหรับพวกเราทุกคน, ประชาชนมากมายซึ่งเป็นชาวมุสลิม คริสเตียนและยิวมาเบียดเสียดกันรอรถม้าสะอึกสะอื้นและตรมใจ...ภาพเหตุการณ์ของความเศร้าโศกบีบคั้นหัวใจยิ่งกว่าเมื่อไม่กี่ปีก่อน ณ เวลาการออกจากแบกแดดของพระบาฮาอุลลาห์

ส่วนหนึ่งของผู้ที่มาถึงกาลิโปลีจากคุกในคอนสแตนติโนเปิลคือ มิซกิน คาลาม, อาลีเย ไชยา, อับดุล กัฟฟาร์ และโมฮัมหมัด บาเกเร กาทวีร์ชี ซึ่งทั้งหมดนี้ถูกส่งการลงโทษให้ไปไซปรัสกับมีร์ชา ยาห์ยา”

เจ้าเป็นผู้พูด' ในวินาทีเหล่านั้นพระองค์กำลังเอ่ยวณะที่เราซึ่งอยู่ชั้นล่างสามารถได้ยินโดยบังเอิญ เป็นการพูดด้วยความหนักแน่นและพลังถึงขนาดที่ข้าพเจ้าคิดว่ารากฐานของบ้านเองสั่นไหว" [1]

43

แม้แต่ในกาลิโปลีที่ใช้เวลาอยู่สามคืน ไม่มีใครรู้ว่าจุดหมายปลายทางของพระบาฮาอูลลาห์จะเป็นที่ไหน บางคนเชื่อว่าพระองค์และน้องชายทั้งหลายจะถูกเนรเทศไปสถานที่หนึ่ง ส่วนที่เหลือจะแยกย้ายกันและถูกเนรเทศ บางคนคิดว่าสหายทั้งหลายของพระองค์จะถูกส่งกลับเปอร์เซีย ขณะที่บางคนคาดหมายว่าพวกเขาจะถูกฆ่าทั้งหมดทันที, คำสั่งดั้งเดิมของรัฐบาลคือให้เนรเทศพระบาฮาอูลลาห์ ออกอเย คาลิมและมิร์ชา โมฮัมหมัด โกสิกับคนรับใช้คนหนึ่งไปยังอัคคา ส่วนที่เหลือให้มุ่งหน้าไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล, อย่างไรก็ตามคำสั่งนี้ซึ่งก่อให้เกิดภาพเหตุการณ์ของความวิตกสุดจะพรรณนา ถูกยกเลิกโดยการยื่นกรานของพระบาฮาอูลลาห์และวิธีการของโอมาร์ เอฟเฟนดิ พันตรีที่ถูกแต่งตั้งให้คอยติดตามคณะผู้ถูกเนรเทศ, ในที่สุดเป็นที่ตัดสินใจให้เนรเทศผู้ถูกเนรเทศทั้งหมดที่มีจำนวนราวเจ็ดสิบคนไปยังอัคคา ยิ่งไปกว่านั้นมีการออกคำสั่งให้สาวกจำนวนหนึ่งของมิร์ชา ยาร์ยา ซึ่งในจำนวนนี้มีซียิด โมฮัมหมัดและออกอ จอน ไปกับคณะผู้ถูกเนรเทศ ขณะที่สหายสี่คนของพระบาฮาอูลลาห์ถูกคำสั่งให้ไปยังไซปรัสกับพวกอาซาลี (สาวกของมิร์ชา ยาร์ยา)

44

อันตรายและบททดสอบที่พระบาฮาอูลลาห์เผชิญอยู่ ณ ชั่วโงมแห่งการไปจากกาลิโปลีนั้น ร้ายแรงถึงขนาดที่พระองค์เตือนสหายทั้งหลายว่า "การเดินทางนี้จะไม่เหมือนการเดินทางครั้งใดๆ ก่อนนี้" และใครก็ตามที่ไม่คิดว่าตน "เป็นลูกผู้ชายพอที่จะเผชิญกับอนาคต" ให้ "จากไปยังที่ใดก็ตามที่ตนปรารถนา" เป็นดีที่สุด "และจะรอดจากการถูกทดสอบ เพราะหลังจากนี้แล้วเขาจะพบว่าตนไม่สามารถจากไป" ซึ่งเป็นคำเตือนที่สหายทั้งหลายของพระองค์เลือกที่จะไม่สนใจอย่างเป็นเอกฉันท์

45

เช้าวันที่ 2 เดือนจามาดีย อีฟวาล ฮ.ศ.1285 [21 สิงหาคม ค.ศ.1868 (พ.ศ.2411)] พวกเขาทั้งหมดขึ้นเรือกลไฟออสเตรียนลีลอยด์ [2] เพื่อไปยังอเล็กซานเดรีย และจอดที่มาเดลีและหยุดสองวันในเมืองสมอร์นา ที่ซึ่งจินาเบ มุณีร์สมุญานามว่าอิสุมลลาฮอล มุณีปสัมปวยอย่างร้ายแรง และเครียดหนักที่ต้องถูกทิ้งไว้ที่โรงพยาบาลและในไม่ช้าหลังจากนั้นเขาตายที่นั่น, ในอเล็กซานเดรีย [3] พวกเขาเปลี่ยนไปขึ้นเรือกลไฟอีกลำหนึ่งของบริษัทเดิม

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.261-2 กล่าวว่า "ชายคนนั้น (ร้อยเอกฮาซาน เอฟเฟนดิ) ยืนเงียบและยอมจำนน จากนั้นพระบาฮาอูลลาห์กล่าวต่อเขาว่า : 'เป็นความเหมาะสมสำหรับฝ่าบาทสุลต่านที่จะรวบรวมการชุมนุมแล้วเรียกเราไป เพื่อว่าเขาจะได้ไต่สวนเรื่องนี้ และเมื่อนั้นหากเขาพบกลางใดๆ ของการปลุกระดมหรือร่องรอยใดของสิ่งใดๆ ที่ขัดกับพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า แล้วคอยใช้วิธีปฏิบัติต่อเราดังที่เขาเห็นไปใช้ตอนนี้ เขาควรขอให้เรานำเสนอข้อพิสูจน์สิ่งที่ประกาศ หากเขาพบว่าเราบกพร่อง เมื่อนั้นเขาสามารถทำสิ่งใดก็ตามกับเราตามที่เขาปรารถนา เขาไม่ควรยอมให้มีการกระทำผิด ความเกลียดชัง การทำร้ายดังกล่าวโดยไม่มีเหตุผล โดยการทำตามคำขอของพวกที่เป็นต้นตอของการทำอันตรายเพียงอย่างเดียว' ร้อยเอกฟังอย่างตั้งใจและสัญญาว่าจะรายงานสิ่งที่ตนได้ยิน"

[2] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.263-4 กล่าวว่า "โอมาร์ เอฟเฟนดิ เบก บาซี ผู้ซึ่งถูกส่งมาจากคอนสแตนติโนเปิ้ลให้เดินทางไปกับผู้ถูกเนรเทศทั้งหลาย ประกาศว่าพวกเขาจะถูกเก็บตัวไว้ด้วยกันและไม่ให้แยกย้ายกันไป พวกเขาจะถูกส่งไปยังจุดหมายปลายทางเดียวกัน อย่างไรก็ตามเขากล่าวว่า เฉพาะผู้ที่มีชื่ออยู่ในทะเบียนเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์สำหรับการเดินทางทะเลด้วยค่าใช้จ่ายของรัฐบาล คนอื่นๆ จะเป็นผู้ถูกเนรเทศตามสมัครใจและจะต้องจ่ายค่าเดินทางของตนเอง, ฮาจี อาลี อัศการ์ผู้เจเนจัดในสมัยพระบ๊อบและอีกสามสี่คนที่ไม่อยู่ในรายชื่อ ชื่อตัวสำหรับเรือกลไฟเดินสมุทรออสเตรียนลีลอยด์จนเป็นที่ประหลาดใจของโอมาร์ เอฟเฟนดิและเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ เจ้าหน้าที่ทั้งหลายฉงนใจว่าคนเหล่านี้เป็นคนประเภทใดที่ซื้อการเดินทางของตนไปยังคุกที่ไม่รู้จักในดินแดนที่ไม่รู้จัก?"

[3] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.5-7, 10-1 กล่าวว่า "เมื่อใกล้จะสิ้นสุดการพักอาศัยอยู่ในอเดรียโนเปิ้ล พระบาฮาอูลลาห์ส่งนาบิล อาซามไปอียิปต์ด้วยพันธกิจหนึ่ง, กงสุลใหญ่ในไคโร มิร์ชา ฮาซาน ชานโคอิ เป็นศัตรูผู้ฝังรากลึกของศาสนาบาไฮ ทันใดที่เขาได้รับการมาเยือนของนาบิล เขาเข้าหาทางการอียิปต์ ตั้งข้อกล่าวหาเท็จต่อนาบิลและเร่งเร้าให้จับกุมนาบิล ดังนั้นนาบิลถูกส่งตัวไปที่คุกในไคโรและต่อมาถูกย้ายไปที่คุก

ในอเล็กซานเดรีย, โดยไม่ทราบชะตากรรมของพระบาฮาอุลลาห์และการจวนจะถูกเนรเทศของพระองค์ไปอัครคาเลย นาบิลใช้วันเวลาอยู่ในคุกอเล็กซานเดรีย ซึ่งตั้งอยู่ใกล้ทะเลที่ซึ่งเรือทั้งหลายเคยมาทอดสมอ

...แพทย์คริสเตียนชาวซีเรียคนหนึ่งชื่อฟาริสซึ่งถูกขังในคุกเดียวกันเพราะเหตุผลทางการเงิน ถูกดึงดูดเข้าหานาบิล ที่แรกเขาพยายามเปลี่ยนนาบิลให้นับถือศาสนาคริสต์ แต่นาบิลกลับให้ข่าวเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระบิดาและการมาถึงของยุคของพระผู้เป็นเจ้า นาบิลแย้มแสงสว่างของศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่ต่อดวงตาของเขา และให้ความรู้เขาเกี่ยวกับการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ในไม่ช้า...ฟาริสแน่ใจในสัจธรรมของศาสนาใหม่...

ขณะที่นาบิลอยู่ในคุกในไคโร คืบหนึ่งพระบาฮาอุลลาห์มาปรากฏต่อเขาในความฝันและรับประกันเขาว่าหลังจากแปดสิบเอ็ดวันความยากลำบากของชีวิตในคุกจะสิ้นสุดลง วันนั้นตรงกับวันที่ 27 สิงหาคม ค.ศ. 1868 (พ.ศ.2411) และวันนั้นนั่นเองที่นัยสำคัญของความฝันของนาบิลถูกเปิดเผย (ตามบันทึกการเดินทางเรือเรือกลไฟออสเตเรียนสลอยด์ถูกกำหนดให้ออกจากกาลิปอลิวันที่ 21 สิงหาคม ค.ศ.1868 (พ.ศ.2411) และถึงอเล็กซานเดรียวันพุธที่ 26 สิงหาคมตอนเช้าตรู่ พระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ถูกย้ายไปขึ้นเรือเรือกลไฟอีกลำของบริษัทเดียวกันในอเล็กซานเดรียมุ่งสู่ไซปรัสผ่านทางไโฮฟา ซึ่งออกแล่นวันศุกร์ที่ 28 สิงหาคม) ราวเวลาพระอาทิตย์ตกนาบิลขึ้นไปบนหลังคาคุกและเริ่มเฝ้าดูประชาชนที่ผ่านไปมา ไม่นานหลังจากนั้น...ด้วยความพิศวงเขามองเห็นนอกอ้อมอ้อมหมัด อิบราฮิมเม นาซีร์ (ผู้จัดหาอาหาร) ในหมู่ผู้ที่ผ่านไปมา, อ้อมอ้อมหมัด อิบราฮิมเมทำงานจัดหาอาหารสำหรับพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ในอเดรียโนเปิล, เวลานี้ในอเล็กซานเดรียเขาจากเรือมาเพื่อจัดซื้อเสบียงสำหรับการเดินทาง, ด้วยไม่รู้อะไรเกี่ยวกับการถูกเนรเทศของพระบาฮาอุลลาห์ไปอัครคาเลย นาบิลประหลาดใจและตะโกนเรียกอ้อมอ้อมหมัด อิบราฮิม ผู้ซึ่งซักจูงยามที่ตามตนมาได้สำเร็จให้ยอมให้ตนไปเยี่ยมเพื่อนในคุก, ที่นั่นเขาบอกนาบิลเกี่ยวกับชะตากรรมของพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ และชี้ไปที่เรือที่ขนส่งผู้ถูกเนรเทศทั้งหลายซึ่งเป็นที่เห็นได้จากคุก

เหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์ใจนี้ทำให้นาบิลรุ่มรวยใจ เพราะเขาพบว่าตนเองอยู่ใกล้มากกับพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน แต่ก็เหมือนไกลมาก, เมื่อฟาริส เอฟเฟนดิทราบ เขาตื่นเต้นมากเช่นกัน แต่คับข้องใจที่ไม่สามารถไปพบพระผู้เป็นนาย

คืนนั้นทั้งคืนนอนไม่หลับ ทั้งคู่ตัดสินใจเขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงพระบาฮาอุลลาห์ และเช้าวันรุ่งขึ้นฟาริส เอฟเฟนดิเตรียมการให้เขาวงคนคริสเตียนคนหนึ่งชื่อคอนสแตนตินผู้ซึ่งเป็นคนผลิตนาฬิกาในเมือง ให้ส่งมอบจดหมายนั้นให้แก่พระบาฮาอุลลาห์บนเรือ ทั้งคู่ยืนอยู่บนหลังคาคุกเพื่อเฝ้ามองเรือ...

สักครู่หลังจากนั้นพวกเขาเจ็บปวดใจที่เห็นเรือแล่นออกไปก่อนที่คอนสแตนตินจะไปถึง แต่น่าพิศวงหลังจากนั้นไม่กี่นาที เรือจอดและคอนสแตนตินซึ่งอยู่ในเรือพาย ไปถึงและขึ้นเรือ เขาส่งของจดหมายให้แก่ผู้ติดตามรับใช้พระบาฮาอุลลาห์คนหนึ่งผู้ซึ่งนำไปให้พระองค์, ข่าวเกี่ยวกับที่อยู่ของนาบิลและโดยเฉพาะอย่างยิ่งจดหมายของฟาริส ซึ่งถูกอ่านออกเสียงโดยพระบาฮาอุลลาห์ให้ผู้ที่มารวมตัวกันต่อหน้าพระองค์ฟัง สร้างความตื่นเต้นอย่างยิ่งบนเรือ, พระบาฮาอุลลาห์เปิดเผยธรรมจารึกหนึ่งเป็นเกียรติแก่นาบิล ซึ่งในธรรมจารึกนั้นพระองค์ประทานความอารีและพรให้แก่ฟาริส และรับประกันว่าในไม่ช้าเขาจะได้รับการปล่อยตัวจากคุก, จากนั้นพระองค์เรียกผู้นำจดหมายมาพบ และยื่นธรรมจารึกนั้นให้แก่เขาด้วยความเมตตาใคร่ พระอับดุลบาฮาและกึ่งที่บริสุทธิที่สุดฝากของขวัญบางอย่างไปให้นาบิลด้วยเช่นกัน

การมาเยี่ยมช่วงสั้นๆ นี้สร้างความประทับใจที่ยินนนานให้แก่คอนสแตนติน, หลังจากที่มาเจอกับพระผู้สำแดงองค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งหน้าช่วงเวลาสั้นๆ และเห็นความรุ่งโรจน์ของพระองค์แวบหนึ่ง เขาไปจากเรือด้วยความรู้สึกพรื้นพรังและท่วมท้นใจ เมื่อเขาได้มาส่งมอบห่อของให้แก่ฟาริส เอฟเฟนดิ เขาอยู่ในสภาวะตื่นเต้นถึงขนาดตะโกนเสียงดังเป็นที่ได้ยินว่า 'พระผู้เป็นเจ้าเป็นพยาน ข้าพเจ้าได้เห็นใบหน้าของพระบิดาแห่งสวรรค์' ในสภาวะที่ปิติและเคลิบเคลิ้ม ฟาริสโอบกอดคอนสแตนตินและจูบตาของเขาที่ได้จ้องมองใบหน้าของพระผู้เป็นนายของเขา

...ดังที่พระบาฮาอุลลาห์สัญญาไว้ ฟาริสถูกปล่อยตัวจากคุกสามวันต่อมา หลังจากที่ได้รับ การปล่อยตัวเขาลุกขึ้นเผยแพร่ศาสนาในหมู่ประชาชนของเขา นาบิลได้รับอิสระเช่นกัน ไม่นานหลังจากนั้น แต่ด้วยถูกคำสั่งให้ไปจากอียิปต์ เขามุ่งหน้าไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์เพื่อตามหาพระผู้เป็นนายของตน...

ฟาริสอาจเป็นคริสเตียนคนแรกที่อ้าแขนรับศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์, โดยรัศมีของความศรัทธาที่เอาชนะไม่ได้ของนาบิลและได้รับการช่วยเหลือโดยความรู้ภาษาอาหรับและคัมภีร์ไบเบิลของตนเอง ฟาริสกลายเป็นศาสนิกชนที่ซื่อสัตย์ที่มีความรู้สึกซึ่งเกี่ยวกับสถานะของพระบาฮาอุลลาห์, การที่ฟาริสและนาบิลได้มาพบกันในคุกในอเล็กซานเดรียไม่ใช่เรื่องบังเอิญ พระผู้เป็นเจ้าปฏิบัติการณ์ในหนทางที่ลึกลับ... โลเฮ อัคดัส (ธรรมจารึกที่

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

มุ่งไปยังไฮฟา ที่ซึ่งหลังจากแฉะชั่วคราว ณ เมืองท่าซาอิดและเมืองท่าจาฟาไม่นาน พวกเขาขึ้นฝั่งและอีกสามสี่ ชั่วโมงต่อมา ก็ออกเดินทางโดยเรือไปไปยังอัครคาที่ซึ่งพวกเขาลงเรือตอนบ่ายวันที่ 12 เดือนจามาดีโย อัฟาล ฮ.ศ.1285 [31 สิงหาคม ค.ศ.1868 (พ.ศ.2411)] ในวินาทีที่พระบาฮาอุลลาห์ก้าวขึ้นเรือที่จะพาพระองค์ไปขึ้นฝั่งที่ไฮฟานี้เอง ที่อับดุล กัฟฟาร์หนึ่งในสหายสี่คนที่โดนลงโทษให้ร่วมการถูกเนรเทศกับมีร์ซา ยาห์ยา ซึ่ง “*ความปล่อยวาง ความรักและความวางใจในพระเจ้า*” ของเขาพระบาฮาอุลลาห์สรรเสริญอย่างยิ่ง ได้กระโจนลงไปในทะเลด้วยความสิ้นหวังพร้อมกับตระโกนว่า “ยา บาฮาอุลลาฮา” และต่อจากนั้นได้รับการช่วยชีวิตและกู้ชีพอย่างยากเย็นที่สุด เพียงเพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่แข็งแกร่งบังคับให้เดินทางต่อกับคณะของมีร์ซา ยาห์ยาไปยังจุดหมายปลายทางที่กำหนดไว้แต่ดั้งเดิมสำหรับเขา ^[1]

ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด) ซึ่งเป็นที่รู้จักในโลกตะวันตกว่าเป็น ‘ธรรมจาริกถึงคริสเตียน’ เป็นที่เล่าลือกันว่าถูกเปิดเผยเป็นเกียรติแก่ฟาริส แต่นี่ไม่มีหลักฐานพิสูจน์”

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.269 กล่าวว่า “ออกอ อับดุล กัฟฟาร์ถูกช่วยให้รอดจากความตาย ดังเช่นฮาจี จาฟารี ทาบรีซีในอเดรียโนเปิล ในที่สุดทั้งคู่บรรลุความปรารถนาอย่างสูงของตน คือการอยู่ใกล้กับพระบาฮาอุลลาห์, ฮาจี จาฟาร์เมื่อฟื้นจากบาดแผลที่ทำตัวเอง ถูกพาไปอัครคากับน้องชายของตน, ออกอ อับดุล กัฟฟาร์หนีออกมาจากไซปรัสได้สำเร็จและไปถึงซีเรีย

บทที่ 12

การถูกคุมขังของพระบาฮาอุลลาห์ในอัครคา
[Ch 12: Bahá'u'lláh's incarceration in 'Akká]

1

การมาถึงอัครคา (ในดินแดนปาเลสไตน์) ของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งเป็นการเปิดฉากระยะสุดท้ายของภารกิจที่ยาวนานสี่สิบปีของพระองค์ ซึ่งเป็นช่วงสุดท้ายและที่จริงแล้วเป็นที่สุดขีดของการถูกเนรเทศ ซึ่งภารกิจทั้งหมดนั้นอยู่ในการถูกเนรเทศนี้, การเนรเทศซึ่งที่แรกพาพระองค์มาอยู่บริเวณใกล้เคียงติดกับที่มั่นของความเคร่งจาริตของมุสลิมซ็อหะห์ และได้พบเจอบรรดาผู้อรธธาธิบายสนับสนุนดีเด่นของนิกายนี้ ซึ่งช่วงเวลาต่อมาได้พาพระองค์ไปยังเมืองหลวงของจักรวรรดิออตโตมาน และนำพระองค์ไปสู่การประกาศที่เปิดศักราชต่อสุลต่านเสนาบดีทั้งหลายของเขาและเหล่าผู้นำนักบวชอิสลามนิกายซุนนี เวลานี้การเนรเทศนี้ได้เป็นเครื่องมือพาพระองค์มาขึ้นชายฝั่งของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ดินแดนที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าสัญญาไว้กับพระอับราฮัม วิสุทธิด้วยการเปิดเผยพระธรรมของพระโมเสส ได้รับเกียรติโดยชีวิตและการตรากตรำของแพทริอาค ผู้พิพากษา กษัตริย์ และศาสนทูตทั้งหลายของอิบรู เป็นที่เคารพในฐานะที่เป็นถิ่นกำเนิดของศาสนาคริสต์ และตามคำให้การยืนยันของพระอับดุลบาฮาในฐานะที่เป็นสถานที่ที่พระเจ้าซาราสเตอร์ได้ "สนทนากับศาสนทูตบางองค์ของอิสราเอล" และสัมพันธ์กับศาสนาอิสลาม โดยการเดินทางของพระโมฮัมหมัดตอนกลางคืนผ่านสวรรค์ทั้งเจ็ดไปยังบัลลังก์ของพระเจ้าทรงมหิธานุภาพ, ภายในเขตแดนของประเทศที่ศักดิ์สิทธิ์และน่าอัศจรรย์ซึ่งเป็น "รั้งของศาสนทูตทั้งหมดของพระเจ้า" "หุบเขาแห่งประกาศิตที่ไม่อาจค้นหาได้ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งที่ชาวอียิปต์หิมะเป็นดินแดนแห่งความอัไพท์ไม่มีเลือน" พระผู้ถูกเนรเทศแห่งแบกแดด คอนสแตนติโนเปิลและอเดรียโนเปิล ถูกสั่งการลงโทษให้มาอยู่เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งในสามของช่วงเวลาของชีวิตที่จัดสรรให้แก่พระองค์ และนานกว่าครึ่งหนึ่งของช่วงเวลาทั้งหมดของพันธกิจของพระองค์, พระอับดุลบาฮาประกาศว่า "หากมิใช่เพราะการต่อต้านของศัตรูทั้งหลาย การถูกขับไล่และเนรเทศของพระองค์ เป็นเรื่องแทบจะนึกคิดไม่ได้ว่า พระบาฮาอุลลาห์จะออกจากเปอร์เซียและปักเต็นท์ของพระองค์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ได้อย่างไร"

2

พระองค์รับประกันเราว่า ที่จริงแล้วการบรรลุจุดสมบูรณ์ดังกล่าวเป็นที่พยากรณ์ไว้จริง "โดยชีวหาของศาสนทูตทั้งหลายสองหรือสามพันปีก่อน" พระผู้เป็นเจ้าซึ่ง "ชื่อสุดท้ายต่อคำสัญญาของพระองค์" ได้ "เปิดเผยและให้ข่าวดีแก่ศาสนทูตบางองค์ว่า 'พระเจ้าผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์ควรถูกสำแดงในดินแดนศักดิ์สิทธิ์' " ที่เกียโยกันนี้ไอชยาได้ประกาศไว้ในคัมภีร์ของเขาว่า: "ดูกร ไชออน จงขึ้นมาบนภูเขาสูงที่นำข่าวดีมา ดูกร เยรูซาเลม จงเปล่งเสียงด้วยพลังที่นำข่าวดีมา จงเปล่งเสียง อย่าได้กลัว จงกล่าวต่อเมืองทั้งหลายของจูด้าว่า: 'จงมองดูพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้า! จงมองดูพระเจ้าผู้เป็นนายพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะมาด้วยมือที่แข็งแกร่ง และแขนของพระองค์จะปกครองสำหรับพระองค์'" ในเพลงสดุดี ^[1] เดวิดได้ทำนายไว้ว่า: "ดูกร พวกเจ้าประตูลี้ทั้งหลาย จงยกศีรษะขึ้น พวกเจ้าประตูนรินทร์ทั้งหลาย จงถึงกับยกศีรษะขึ้น และกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์จะเข้ามา ใครคือกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์นี้? พระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์ พระองค์คือกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์" "พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้ฉายความสมบูรณ์ของความงามจากไชออน พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมาและไม่รักษาความเจียม" ทำนองเดียวกับนออาโมส ^[2] ได้ทำนายการเสด็จมาของพระองค์ว่า: "พระเจ้าผู้เป็นนายจะคำรามจากไชออน และเปล่งเสียงของพระองค์จากเยรูซาเลม และที่อยู่อาศัยของคนเลี้ยงแกะทั้งหลายจะเสร้างโศก และยอดของคาร์เมลจะเหี่ยวแห้ง"

3

อัครคาเองซึ่งถูกขนาบข้างด้วย "ความรุ่งโรจน์ของเลบานอน" และอยู่ ณ ดินของเนินเขาทั้งหลายที่ล้อมรอบบ้านของพระเยซูคริสต์เองซึ่งมองเห็น "ความอัไพท์ของคาร์เมล" ทั้งหมด ได้รับการพรรณนาโดยเดวิดว่าเป็น "เมืองที่แข็งแกร่ง" ถูกระบุโดยโฮเซียวว่าเป็น "ประตูแห่งความหวัง" ได้รับการกล่าวเป็นนัยโดยเอซิคียวว่าเป็น "ประตูรั้วที่มองไปทางทิศตะวันออก" ที่ซึ่ง "ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลมา" ถึง "จากทางตะวันออก" เสียงของพระองค์ "เหมือนกับเสียงของน่านน้ำมากมาย", ศาสนทูตแห่งอาราเบียกล่าวถึงอัครคาว่าเป็น "เมืองหนึ่งในซีเรียที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้แสดงความปรานีเป็นพิเศษ" ตั้งอยู่ "ระหว่างภูเขาสองลูก...กลางทุ่งหญ้า" "ริมฝั่งทะเล

[1] เพลงสดุดี 24:9-10

[2] อาโมส 1:2

...แขวนอยู่ภายใต้บัลลังก์” “ชาว ซึ่งความชาวของเมืองนี้เป็นที่ยินดีสำหรับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า” ยิ่งไปกว่านั้นตามที่พระบาฮาอุลลาห์ยืนยัน พระโมฮัมหมัดได้ประกาศว่า “พระพรจมีแด่ผู้ที่ไปเยือนอัครคา และพระพรจมีแด่ผู้ที่ไปเยี่ยมผู้ที่ไปเยือนอัครคา” ยิ่งไปกว่านั้น “ผู้ที่เปล่งเสียงเรียกสวามนัตในนั้น เสียงของเขาจะถูกยกขึ้นไปถึงสวรรค์” และอีกครั้งหนึ่ง “คนยากไร้ในอัครคาคือกษัตริย์และเจ้าชายทั้งหลายในสวรรค์” หนึ่งในอัครคาดีกว่าหนึ่งพันปีที่ผ่านมา” ยิ่งไปกว่านั้นในคำพยากรณ์ที่น่าสังเกตที่อยู่ในผลงานของเซค อิบโนล อาราบีที่ชื่อ “โฟทุฮาเทมัคคีเยห์” (ชัยชนะในเมกกะ) ซึ่งยอมรับกันว่าเป็นวาทะจริงของพระโมฮัมหมัดและมีรีซา อาโบลฟาซลัดด์มากล่าวไว้ใน “ฟารอิด” ของเขา มีการทำนายที่มีนัยสำคัญว่า “พวกเขาทั้งหมด (สหายทั้งหลายของอิหม่ามกออเม) จะถูกสังหารยกเว้นหนึ่งคนซึ่งจะไปอยู่ที่ราบอัครคา ซึ่งเป็นห้องโถงของงานเลี้ยงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า”

4

ตามที่นาบิลยืนยันในบันทึกเรื่องเล่าของเขา ย้อนกลับไปปีแรกๆ ของการถูกเนรเทศไปเอเดรียโนเปิ้ล พระบาฮาอุลลาห์เองทรงกล่าวเป็นนัยถึงเมืองเดียวกันนั้นในโลเฮ ซายาห์ของพระองค์โดยระบุว่าเป็น “หุบเขาแห่งนาบิล” ซึ่งคำว่านาบิลมีค่าตัวเลขเท่ากับค่าตัวเลขของอัครคา, ธรรมจาริกนั้นทำนายไว้ว่า “เมื่อมาถึง เราได้การต้อนรับด้วยธงทั้งหลายแห่งแสงสว่าง ครั้นแล้วสุรเสียงของพระวิญญาณร้องว่า : ‘ในไม่ช้าทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกจะถูกเกณฑ์เข้ามาอยู่ภายใต้ธงเหล่านี้’”

5

การเนรเทศที่ยาวนานไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ปี ซึ่งสองทศวรรษแห่งโลกตะวันออกด้วยความชิงชังอย่างไม่คลายและความสายตาสั้น ได้ร่วมกันส่งการลงโทษพระบาฮาอุลลาห์ จะได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ว่า เป็นช่วงเวลาที่เป็นพยานต่อการเปลี่ยนแปลงที่ปาฏิหาริย์และปฏิวัติอย่างแท้จริงในสภาพแวดล้อมของชีวิตและกิจกรรมของพระผู้ถูกเนรเทศเอง จะได้รับการจดจำเป็นหลักสำหรับการกลับมาของการประหัตประหารที่แผ่กว้างเป็นพักๆ แต่โหดเหี้ยมไม่มีที่เหมือนทั่วทั้งประเทศเมืองเกิดของพระองค์ และการเพิ่มจำนวนสาวกของพระองค์ในเวลาเดียวกัน และสุดท้ายนี้ จะได้รับการจดจำสำหรับการขยายขอบเขตและปริมาณอย่างมหาศาลของธรรมลิขิตของพระองค์

6

การมาถึงอาณานิคมกักกันอัครคา หาได้พิสูจน์ว่าเป็นจุดจบของความทุกข์ทรมานของพระองค์ แต่เป็นเพียงเริ่มต้นของวิกฤติครั้งใหญ่ที่มีลักษณะเด่นของความทรมานอย่างขมขื่น ข้อจำกัดที่เข้มงวดและความอลหม่านที่รุนแรง ซึ่งร้ายแรงกว่าแม้แต่ความเจ็บปวดทรมานในซีอาห์ ซาล ในเตหะราน และไม่มีเหตุการณ์ครั้งใดในประวัติศาสตร์ตลอดหนึ่งศตวรรษเทียบได้ เว้นแต่ความอลหม่านภายในที่เขยาศาสนาในเอเดรียโนเปิ้ล, ด้วยปรารถนาจะเน้นความวิกฤติของเก้าปีแรกของการถูกเนรเทศไปที่เมืองคุกนั้น พระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตว่า “จงรู้ไว้ว่าเมื่อเรามาถึงสถานที่นี้ เราเลือกที่จะให้ชื่อสถานที่นี้ว่า ‘คูกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด’ แม้ว่าก่อนหน้านี้เราถูกกล่าวโทษตรวนอยู่ในอีกดินแดนหนึ่ง (เตหะราน) กระนั้นเราก็ไม่ยอมเรียกสถานที่นั้นด้วยชื่อนั้น จงกล่าวว้ว่า : ดูกร พวกเจ้าผู้ได้รับการประสาด้วยปัญญา จงไตร่ตรองดูสิ่งนี้!”

7

การทดสอบที่สาหัสที่พระองค์สู้ทน ซึ่งเป็นผลตามมาโดยตรงจากการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ เป็นการทดสอบที่ทำร้ายพระองค์โดยศัตรูภายนอกศาสนาส่วนๆ อีกด้านหนึ่งความเจ็บปวดทรมานในเอเดรียโนเปิ้ลที่ส่งผลเกือบจะฉีกชุมชนสาวกของพระบ๊อบ เป็นเรื่องภายในล้วนๆ, อย่างไรก็ตามวิกฤติการณ์ครั้งใหม่ซึ่งทำให้พระองค์และสหายทั้งหลายปั่นป่วนระหว่างเกือบหนึ่งทศวรรษ ไม่เพียงมีลักษณะเด่นตลอดช่วงเวลาด้วยการโจมตีโดยปรักษ์ของพระองค์จากภายนอกเท่านั้น แต่ยังเด่นด้วยเล่ห์กลของศัตรูภายใน และการทำผิดที่ร้ายแรงของพวกที่แม้ว่าจะแสดงพระนามของพระองค์ ก็กระทำการที่ทำให้หึงหวัใจและปากกาของพระองค์เศร้าโศก

8

อัครคาซึ่งเป็นโทเลเมอัสโบราณ เป็นเซ็นท์เจเนดาคของผู้ทำสงครามครูเสดที่ดำเนินการปิดล้อมของพระเจ้าโนเบิลินได้สำเร็จ ได้จลมงกายใต้ชาวเติร์คไปอยู่ในระดับของการเป็นอาณานิคมกักกัน ที่ซึ่งฆาตกร นักปล้นบนท้องถนนและผู้ก่อความปั่นป่วนทางการเมืองจากทุกส่วนของจักรวรรดิตรกถูกส่งตัวไปอยู่, อัครคาถูกล้อมรอบด้วยระบบกำแพงหินสองชั้น และเป็นที่อยู่อาศัยของประชาชนที่พระบาฮาอุลลาห์ตราหน้าว่าเป็น “ประชาชนรุ่นทุพิช” ไม่มีแหล่งน้ำใดๆ ภายในประตูกำแพง เต็มไปด้วยตัวไร ชัน และเป็นเสมือนรังผึ้งที่มีตรอกขอยคดเคี้ยว

ซุมกขมัวและโสโครก, ปากกาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดลึซิดไว้ในโลเฮ สุลต่าน ว่า "ตามที่พวกเขากล่าวกัน อัคคาเป็นเมืองที่สร้างชีวิตที่สุดในโลก มีลักษณะปรากฏที่ไม่น่าดูที่สุด มีภูมิอากาศที่น้ำสะสมเย็นที่สุด มีน้ำที่เหม็นเน่าที่สุด รววกับว่าอัคคาเป็นมหานครของนกเค้าแมว" อากาศในเมืองนี้เหม็นเน่าถึงขนาดที่มีคำพังเพยกล่าวไว้ว่า นกที่บินผ่านเมืองนี้จะตกลงมาตาย

12.1 ความทุกข์ทรมานในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด [Trubulations in the Most Great Prison]

9

มีคำสั่งที่ขัดแย้งต่างๆ ออกมาจากสุลต่านและเสนาบดีทั้งหลายของเขา ให้คณะผู้ถูกเนรเทศที่ถูกกล่าวหาว่าหลงผิดอย่างร้ายแรงและพาผู้อื่นหลงทางไปไกล อยู่ภายใต้กักขังที่เข้มงวดที่สุด, มีการแสดงความหวังอย่างมั่นใจว่า คำพิพากษาจำคุกตลอดชีวิตที่ประกาศลงโทษพวกเขา จะนำไปสู่การกำจัดพวกเขาจนสิ้นซากในที่สุด, พาร์มาน (โองการ) ของสุลต่าน अबดุล อาซีสลงวันที่ห้าเดือนราบียิส ซานี ฮ.ศ.1285 (26 กรกฎาคม 1868) ไม่เพียงแต่สั่งลงโทษพวกเขาให้ถูกเนรเทศไปตลอดกาลเท่านั้น แต่ยังระบุเงื่อนไขให้คุมขังพวกเขาอย่างเข้มงวด และห้ามพวกเขาไม่ให้คบหาสมาคมกันเองหรือคบหาสมาคมกับคนท้องถิ่น, ไม่นานหลังจากการมาถึงอัคคาของคณะผู้ถูกเนรเทศ เนื้อหาของพาร์มานเองถูกอ่านต่อสาธารณชนในสุเหร่าประจำเมืองเป็นการเตือนประชาชน, ดังนั้นในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนกว่าหนึ่งปีเล็กน้อยหลังจากที่พวกเขาถูกเนรเทศมายังอัคคา เอกอัครราชทูตเปอร์เซียประจำราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนติโนเปิ้ลได้รับประกันรัฐบาลของตนว่า : "ข้าพเจ้าได้ออกคำสั่งการเป็นลายลักษณ์อักษรทางโทรเลข ห้ามไม่ให้เขา (พระบาฮาอูลลาห์) ยุ่งเกี่ยวกับใครเว้นแต่ภรรยาและลูกๆ ของเขา หรือออกไปจากบ้านที่เขาถูกคุมขังไม่ว่าภายใต้สภาพแวดล้อมใดๆ, สามวันก่อนข้าพเจ้าได้ส่ง... अबباس โกลี ซานกงสุลใหญ่ในดามัสกัสกลับ โดยสั่งการเขาให้มุ่งหน้าตรงไปยังอัคคา...ปรึกษากับผู้ว่าการอัคคาเกี่ยวกับมาตรการที่จำเป็นทั้งหมดสำหรับการรักษาความเข้มงวดในการคุมขังพวกเขา...และก่อนที่เขาจะกลับดามัสกัส ให้แต่งตั้งผู้แทนที่นั่นให้คอยรับประกันว่าคำสั่งที่ออกมาจากราชสำนักออตโตมานนั้นจะไม่มีทางขัดขึ้น, ทำนองเดียวกันข้าพเจ้าได้สั่งการเขาว่าควรมุ่งหน้าจากดามัสกัสไปยังอัคคาทุกสามเดือน และเฝ้าดูพวกเขาด้วยตนเอง และเสนอรายงานให้แก่สำนักงานทูต" ^[1] ดังกล่าวคือการถูกโดดเดี่ยวของคณะผู้ถูกเนรเทศถึงขนาดว่า บาไฮศาสนิกชนทั้งหลายในเปอร์เซียซึ่งวิตกต่อข่าวลือที่ปล่อยมาจากพวกอาซาลี (สาวกของมีร์ซายาห์ยา) แห่งอิสฟาฮานว่าพระบาฮาอูลลาห์จมน้ำตายแล้ว ได้ชักนำสำนักงานโทรเลขของอังกฤษในโกลฟาขอให้ตรวจสอบความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ในนามของพวกเขา

10

หลังจากเดินทางโดยเรืออย่างนำเวหนามาขึ้นฝั่งที่อัคคา ^[2] ผู้ถูกเนรเทศทั้งหมดชาย หญิงและเด็ก ซึ่งอยู่ภายใต้การเฝ้าดูของประชาชนที่อยากรู้อยากเห็นและใจกระด้าง ที่มารวมตัวกัน ณ ท่าเรือ ^[3] เพื่อจะได้เห็น "พระผู้เป็น

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.287 กล่าวไว้ว่า "อย่างไรก็ตามทุกๆ ที่มีการกระทำที่ลู่แก่อำนาจนี้ในส่วนหนึ่งของเอกอัครราชทูตเปอร์เซีย กว่าหนึ่งปีหลังจากการมาถึงอัคคาของผู้ถูกเนรเทศทั้งหลาย ซึ่งเทียบเท่ากับการแทรกแซงการบริหารปกครองภายในอาณาจักรตุรกีอย่างไม่กระดาก และทุกๆ ที่ความจริงแล้วไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อยในโองการดั้งเดิมของสุลต่าน अबดุล อาซีส เจ้าหน้าที่รัฐบาลออตโตมานที่นั่นดังที่เราจะเห็น พบว่าตนเองไม่ใส่ใจมากขึ้นทุกที และถึงกับไม่สามารถที่จะหันไปใช้มาตรการทารุณในการปฏิบัติต่อนักโทษทั้งหลาย และชาวเมืองที่ไม่เป็นมิตรสุดๆ ตอนเริ่มต้น ถูกโน้มน้าวอย่างช้าๆ ที่ละน้อยให้มาเคารพและนับถือเหล่าผู้ถูกกักกันในป้อมปราการ, กิริยาท่าทางของบุตรชายคนโตของพระบาฮาอูลลาห์เป็นส่วนใหญ่ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์นี้"

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.11-2 กล่าวไว้ว่า "พระบาฮาอูลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ ทั้งหมดเจ็ดสิบคน ลงจากเรือและถูกพาขึ้นฝั่งโดยเรือใบ ชาวของทั้งหมดของพวกเขาถูกขนบนเรือข้ามฟากระหว่างกัน ที่นั่นนักโทษทั้งหลายถูกนับและส่งตัวให้บรรดาเจ้าหน้าที่รัฐบาล ไม่กี่ชั่วโมงต่อมาพวกเขาทั้งหมดถูกพาขึ้นเรือโดยสารลำหนึ่งซึ่งพาพวกเขาไปอัคคาตอนบ่ายวันเดียวกัน เนื่องด้วยไม่มีท่าเรือให้ขึ้นฝั่งที่อัคคา ผู้ชายต้องเดินลุยน้ำจากเรือขึ้นฝั่ง และมีคำสั่งให้แบกผู้หญิงบนหลังผู้ชาย แต่โดยการยินยอมของพระ अबดุลบฮา ผู้หญิงถูกแบกไปขึ้นฝั่งที่ละคนโดยการนั่งบนเก้าอี้ ซึ่งพระองค์เองจัดหามาให้"

[3] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.12-3 กล่าวไว้ว่า "ในหมู่ประชาชนเหล่านี้ มีการปล่อยข่าวลือโคมลอยและการกล่าวหาเท็จเกี่ยวกับพระบาฮาอูลลาห์และสาวกทั้งหลายของพระองค์ขณะที่พวกเขาใกล้จะมาถึง

เจ้าของชาวเปอร์เซีย” ถูกนำตัวไปยังโรงทหาร ที่ซึ่งพวกเขาถูกขังไว้ข้างใน และมีทหารยามหลายคนถูกมอบหน้าที่ให้เฝ้ายามพวกเขา ^[1], พระบาฮาอุลลาห์ให้การยืนยันไว้ในโลเฮ ราฮิส ว่า “คืนแรกทุกคนไม่ได้รับอาหาร

, คณะผู้ถูกเนรเทศผู้เป็นวีรบุรุษที่มัวเมาในพระผู้เป็นเจ้าและติดตามพระผู้เป็นนายของตนมาที่เมืองที่อ้างว้างที่สุด ได้รับการพิจารณาว่าเป็นคนชั่วร้าย เป็นอาชญากรประเภทเลวร้ายที่สุด สมควรจะได้รับการปฏิบัติอย่างโหดร้ายที่สุด, ดังนั้นไม่น่าแปลกใจที่ชาวเมืองอัคคาจำนวนมากมาได้มารวมตัวกันบริเวณที่ขึ้นฝั่ง เพื่อจะเย้ยหยันพระผู้นำของผู้ถูกเนรเทศ ซึ่งพวกเขา กล่าวถึงว่าเป็น “พระผู้เป็นเจ้าของชาวเปอร์เซีย

กระนั้น ในหมู่ผู้ชนนี้ก็มีบางคนที่ได้รับการประสาทด้วยการมองเห็นทางจิตวิญญาณระดับหนึ่ง คนเหล่านี้ขณะที่จ้องมองใบหน้าของพระบาฮาอุลลาห์ รู้สึกประทับใจในราชศักดิ์ดาของพระองค์ และเป็นพยานต่อความรุ่งโรจน์ที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน หนึ่งในหมู่พวกเขาคือคาลิล อาหมัด อับดุล ชาซราผู้นำเคาเรฟ ผู้ซึ่งเคยกล่าวต่อชาวเมืองอัคคาว่า เขาสามารถเห็นเครื่องหมายแห่งความยิ่งใหญ่ ราชศักดิ์ดาและเวลาสุดท้ายในใบหน้าของพระองค์ เขากล่าวบ่อยครั้งว่าประชาชนแห่งอัคคาควรปิติยินดีและขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ที่ได้ทำให้บ้านเกิดเมืองนอนของตนประเสริฐขึ้นโดยรอยเท้าของเอกบุคลลผู้ยิ่งใหญ่นี้ เขาพยากรณ์ว่าโดยพระองค์ ชาวเมืองจะได้รับพรและเจริญรุ่งเรือง และแน่ละสิ่งนี้บังเกิดขึ้นจริงตามตัวอักษร

ชายอีกคนในฝูงชนที่กำลังเฝ้ามองการมาถึงของคณะผู้ถูกเนรเทศ เป็นที่รู้จักว่าอับดุลลา หุซัย เขาเห็นรัศมีอานุภาพและความรุ่งโรจน์ของใบหน้าของพระบาฮาอุลลาห์ และถูกดึงดูดเข้าหาพระองค์ ภายหลังเขากลายมาเป็นบาไฮ และหลายปีต่อมาลูกสาวของเขาสมรสกับฮุสเซนเน อาซซี พ่อครัวในครัวเรือนของพระบาฮาอุลลาห์ และหนึ่งในคนรับใช้ที่อุทิศตนของพระองค์”

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.16-9 กล่าวว่า “พระบาฮาอุลลาห์และคณะของพระองค์เข้าเมืองคุกทางประตูทะเล และถูกนำตัวไปตามถนนแคบๆ และคดเคี้ยวไปยังโรงทหาร ความยากลำบากของการเดินทางที่ยาวนานและทรหดจากอเดรียโนเปิ้ลมาอัคคากลางฤดูร้อนที่ร้อนจัด กับเครื่องมือเครื่องใช้ที่โบราณและไม่เพียงพอบนเรือที่แน่นขนัดด้วยคนมากมาย ได้ทำให้ทุกคนเหนื่อยล้า, และบัดนี้ที่มาเพิ่มเติมทั้งหมดนี้คือสภาพที่น่าขนลุกของการถูกกักขังในโรงทหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างคืนแรกที่พวกเขามาถึง พระบาฮาอุลลาห์ถูกจัดให้อยู่ในห้องโสโครกที่ไม่มีเครื่องเรือนใดๆ เลย ภายหลังพระองค์ถูกย้ายไปอยู่อีกห้องหนึ่งชั้นบนของโรงทหาร, ห้องนี้ซึ่งภายในอุกรักษาสภาพไว้อย่างดีเวลานี้และมีบาไฮผู้แสวงบุญมาเยือน ในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์ไม่เหมาะสำหรับการอยู่อาศัย, พระบาฮาอุลลาห์เองทรงเล่าไว้ในธรรมจารึกหนึ่งว่า พื้นห้องถูกปกคลุมด้วยดิน ปูนฉาบผนังที่เหลืออยู่บนเพดานร่วงหล่นลงมา

สาวกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์เบียดกันแน่นอยู่ในอีกห้องหนึ่งซึ่งพื้นถูกปกคลุมด้วยโคลน ทหารสิบคนประจำการอยู่ที่ประตูเข้าออกเพื่อเฝ้ายามนักโทษ, อากาศที่นั่นสะสมความร้อนและกลิ่นเหม็นคับกับความร้อนอบอ้าวของฤดูร้อน รุนแรงถึงขนาดว่าบาฮียะห์ คานุมบุตรสาวของพระบาฮาอุลลาห์ สมญานามว่า ‘ไปไม้ศกดีสิทธิที่ยิ่งใหญ่ที่สุด’ สู้ไม่ไหวและเป็นลมเมื่อมาถึง

ไม่มีน้ำสำหรับดื่มเว้นแต่น้ำในกระขนาดเล็กที่ใช้ชำระล้างแล้ว น้ำในกระนี้โสโครกถึงขนาดว่าเพียงแค่อคิดถึงการดื่มน้ำนั้นก็ทำให้คนนั้นป่วย, คืนแรกนั้นไม่มีกรให้น้ำแก่นักโทษทั้งหลาย ทุกคนกระหายน้ำในสภาพแวดล้อมที่ร้อนนั้น ผู้หญิงและเด็กบางคนรู้สึกความกระหายน้ำไม่ไหว มารดาที่มีทารกที่ยังไม่อดนมไม่สามารถให้นมลูก พระอับดุลบาฮาร้องขอยามหลายครั้งขอให้ปรานีต่อเด็กๆ และถึงกับส่งข่าวสารไปถึงผู้ว่าการอัคคา แต่ทั้งหมดนี้ไม่มีประโยชน์...

ไม่นานหลังจากที่นักโทษทั้งหลายมาถึง ผู้ว่าการมาเยือนโรงทหารเพื่อตรวจตรา, พระอับดุลบาฮาซึ่งมีศาสนิกชนสามสี่คนติดตาม ไปหาผู้ว่าการ แต่เขาไม่มีมารยาทและพูดกับพวกเขาในลักษณะที่ยั่วโทสะ เขาจะตัดการจัดส่งขนมปังหากนักโทษคนหนึ่งหายไป และจากนั้นสั่งพวกเขาให้กลับไปห้อง, ฮุสเซนเน อาซซีหนึ่งในผู้ติดตามรับใช้พระอับดุลบาฮา ไม่สามารถทนเจ็บแสบอยู่ได้หลังจากถูกปฏิบัติอย่างหยาบหยามดังกล่าว เขาสวนคำอย่างเลือดขึ้นหน้าและตะเบ็งความรู้สึกนึกคิดที่บาดหูใส่ผู้ว่าการ

พระอับดุลบาฮาาลงโทษฮุสเซนหันที่โดยการตบหน้าเขาอย่างแรงต่อหน้าผู้ว่าการ และสั่งเขาให้กลับไปห้อง การกระทำนี้ของพระอับดุลบาฮาไม่เพียงแต่ลดความตึงเครียดของสถานการณ์อันตรราย แต่ยังเปิดตาของผู้ว่าการให้เห็นการดำรงอยู่ของผู้หน้าที่แท้จริงในหมู่นักโทษ ผู้นำที่จะกระทำด้วยอำนาจและความยุติธรรม

ฮุสเซนเน อาซซีผู้ซึ่งจดเหตุการณ์ครั้งนี้ในบันทึกความทรงจำของเขา และภูมิใจในการถูกลงโทษโดยพระอับดุลบาฮาในโอกาสนั้น ระลึกได้ว่าเพราะการกระทำนี้ เจตคติของผู้ว่าการต่อพระอับดุลบาฮาได้เปลี่ยนไป, เขาตระหนักว่าตรงกันข้ามกับชาวสื่อโคมลอยที่แพร่กระจายในอัคคาเวลานั้น พระอับดุลบาฮาและครอบครัวของ

หรือเครื่องดื่ม...พวกเขาถึงกับขอน้ำและถูกปฏิเสธ", น้ำในสระที่ลานนั้นกร่อยและสกปรกถึงขนาดที่ไม่มีใครดื่มได้, ขนมนมปั่นและเค็มสามก้อนถูกปันส่วนให้แต่ละคน ซึ่งต่อมาเมื่อมียามติดตามไปที่ตลาดพวกเขาได้รับอนุญาตให้นำไปแลกขนมนมปั่นที่คุณภาพดีกว่าสองก้อน ภายหลังจากพวกเขาได้รับเงินเพียงเล็กน้อยแทนขนมนมปั่นที่ปันส่วน, ทั้งหมดล้มป่วยหลังจากมาถึงไม่นานยกเว้นสองคน, มาลาเรีย โรคบิดผสมกับความร้อนอบอ้าวได้เพิ่มทุกเวทนาของพวกเขา, สามคนเสียชีวิต สองในสามนี้เป็นพี่ชายและน้องชายซึ่งตายในคืนเดียวกันโดย "แขนเกี่ยวกัน" ตามที่พระบาฮาอุลลาห์ให้การยืนยัน, พรหมที่พระองค์ใช้ทรงให้นำไปขายเพื่อจัดหาผ้าห่อศพและการฝังศพ เงินน้อยนิดที่ได้หลังจากการขายเลหลังถูกส่งมอบให้ยาม ผู้ซึ่งไม่ยอมฝังพวกเขาก่อนที่จะได้ค่าใช้จ่ายที่จำเป็น ต่อมาเป็นที่รู้ว่ายามได้ฝังศพพวกเขาโดยไม่ชำระล้างศพและไม่ห่อศพ ไม่ใส่โลงศพ อยู่ในชุดที่พวกเขาใส่ [1] แม้ว่าตามที่ยืนยันโดยพระบาฮาอุลลาห์ยามได้รับเงินสูงกว่าที่จำเป็นสำหรับฝังศพพวกเขาสองเท่า

พระองค์มีภูมิหลังที่ประเสริฐ ไม่ใช่อาชญากรดังที่ตนถูกชักนำให้เชื่อ, ดังนั้นผู้ว่าการเริ่มปฏิบัติต่อเหล่านักโทษอย่างมีมนุษยธรรมมากขึ้น ในที่สุดเขาตกลงที่จะให้เงินจำนวนหนึ่งแทนการจัดสรรปันส่วนขนมนมปั่น และยอมให้นักโทษกลุ่มเล็กๆไปที่ตลาดอัคคารายวันโดยมียามติดตามเพื่อซื้อเสบียง

สามวันหลังจากการมาถึงของพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของเขา ใองการของสุลต่านที่ส่งการลงโทษจำคุกพระองค์ตลอดชีวิต ถูกอ่านเสียงดังในสุเหร่า นักโทษทั้งหลายถูกแนะนำว่าเป็นอาชญากรที่ทำให้มาตรฐานศีลธรรมของประชาชนเสื่อม, เป็นที่กล่าวว่าพวกเขาจะถูกกักขังในคุกและไม่ได้รับอนุญาตให้ยุ่งเกี่ยวกับผู้ใด

ในวิถีของการพูดคุยกับมิตรสหายทั้งหลายในไฮฟา พระอับดุลบาฮาพรรณนาการถูกเรียกตัวของพระองค์โดยผู้ว่าการอัคคา ให้มาฟังเนื้อหาของใองการ, เมื่อใองการนั้นถูกอ่านให้พระองค์ฟังว่าพวกเขาจะอยู่ในคุกตลอดกาล พระอับดุลบาฮาตอบสนองโดยกล่าวว่าเนื้อหาของใองการไม่มีความหมายและไม่มีมูล, เมื่อได้ยินสิ่งนี้ผู้ว่าการโกรธและสวนคำว่าย ใองการมาจากสุลต่าน และเขาต้องการรู้ว่าใองการนี้ได้รับการพรรณนาว่าไม่มีความหมายได้อย่างไร, พระอับดุลบาฮากล่าวข้อความคิดเห็นของตน และอธิบายว่าไม่มีเหตุผลที่จะพรรณนาการจำคุกพวกเขาว่าจะยาวนานตลอดกาล เพราะมนุษย์มีชีวิตในโลกนี้เพียงช่วงเวลาสั้นๆ และในไม่ช้าก็เร็วเชลยทั้งหลายจะจากคุณนี้ไปอย่างมีชีวิตหรือตาย, ผู้ว่าการและนายทหารทั้งหลายของเขาประทับใจต่อวิสัยทัศน์นี้ของพระอับดุลบาฮาและรู้สึกสบายขึ้นเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์

เป็นที่น่าสนใจที่จะกล่าวว่าไม่กี่ปีต่อมาเมื่อพระผู้เป็นท่านนายโพลสันขึ้นมาเป็นบุคคลที่เลื่องชื่อที่สุดและเป็นที่รักมากที่สุด ในอัคคาและดินแดนในละแวกนั้น เมื่อประชาชนเกือบทั้งหมดในอัคคาทั้งชั้นสูงและต่ำต้อย หันมาหาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือ และเมื่อบรรดาผู้ว่าการและเจ้าหน้าที่ระดับสูงทั้งหลายแสวงหาคำแนะนำจากพระองค์ และนั่งอยู่ ณ แทบเท้าของพระองค์เพื่อรับความสว่างทางปัญญา ใองการของสุลต่านกับเอกสารอื่นๆที่สัมพันธ์กับการจำคุกพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ ถูกเอาออกจากแฟ้มปกครอง และนำเสนอต่อพระอับดุลบาฮาโดยเจ้าหน้าที่ปกครอง"

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.19-21 กล่าวว่า "ระหว่างนั้นชีวิตในคุกเมืองอัคคาในวันต้นๆ ซ้ำซ้อนและยุ่งยากสุดๆ, เป็นเวลาสามเดือนทางการไม่ยอมให้พระบาฮาอุลลาห์ไปสถานที่อาบน้ำสาธารณะ ซึ่งในสมัยนั้นเป็นสถานที่เดียวที่ประชาชนสามารถมาอาบน้ำ ยามทั้งหลายได้รับคำสั่งที่เข้มงวดไม่ให้ใครมาเยี่ยมพระองค์ แม้แต่เวลาที่ช่างตัดผมมาตัดผมของพระบาฮาอุลลาห์ ก็มียามคนหนึ่งมาด้วย และไม่ได้รับอนุญาตให้พูดคุยกับพระองค์, พระอับดุลบาฮาต้องอาศัยอยู่ในห้องหนึ่งชั้นล่างซึ่งเมื่อก่อนเคยใช้เป็นห้องเก็บศพ อากาศชื้นในห้องมีผลต่อสุขภาพของพระองค์ไปตลอดชีวิตที่เหลือ, สำหรับนักโทษทั้งหลาย สภาพสกปรกโสมมที่พวกเขาดำรงชีวิตอยู่ ความขาดแคลนอาหารที่เหมาะสมและสุขอนามัย และความกดขี่ของข้อจำกัดทำให้พวกเขาสูญเสีย, ไม่นานหลังจากที่พวกเขามาถึงโรงทหาร ทั้งหมดยกเว้นสองคนล้มป่วย ยามเก้าในสิบล้มป่วยหนักเช่นกัน..มาลาเรียและบิดเพิ่มการทดสอบที่ทรมาณของพวกเขา, เพียงสองคนที่ไม่ป่วยตอนนั้นคือพระอับดุลบาฮา และอออก เรชาเย กานนาค ถึงแม้ว่าทั้งสองจะป่วยตอนหลัง, พระผู้เป็นท่านนาย (พระอับดุลบาฮา) ซึ่งได้รับการช่วยเหลือโดยอออก เรชา คอยดูแลความจำเป็นของคนป่วยและประคบประหงมพวกเขากลางวันและกลางคืน, เจ้าหน้าที่ไม่เรียกหมอมานำยา, ด้วยเสบียงเล็กน้อยที่พระอับดุลบาฮา มี ทั้งหมดที่พระองค์ทำได้คือปรุงน้ำชบูบงายๆ และหุงข้าวสำหรับพวกเขาแต่ละวัน, แต่สุขอนามัยของสภาพความเป็นอยู่น่าขนลุก ระหว่างกลางวันร้อนจัดและมีน้ำไม่เพียงพอสำหรับการซักล้าง

ในสภาพแวดล้อมเหล่านี้ สามคนตาย เขี้ยอคนแรกคืออาโบล กอเซมเม่ สุลต่าน อาบอดี จากนั้นสองพี่น้องโอสตาด โมฮัมหมัด บาเกอร์ และโอสตาด โมฮัมหมัด อิสมาอิล ซึ่งมีอาชีพเป็นช่างตัดเสื้อทั้งคู่ ตายห่างกันไม่กี่ชั่วโมง ทั้งคู่แขนเกี่ยวกันขณะที่นอนบนพื้น, พระบาฮาอุลลาห์แสดงความเศร้าโศกเป็นการเฉพาะ และกล่าวว่า

พระองค์เองลิขิตว่า “ไม่มีใครรู้สิ่งที่บังเกิดกับเราเว้นแต่พระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงมหิทธานภาพ พระผู้ทรงรู้ทั้งหมด ...ตั้งแต่การก่อตั้งโลกตราบนจนถึงปัจจุบัน การกระทำที่โหดร้ายเช่นนี้ไม่เคยมีให้เห็นหรือได้ยินมาก่อน” ยิ่งไปกว่านั้นในการกล่าวถึงตนเองพระองค์บันทึกว่า “ระหว่างเวลาส่วนใหญ่ของชีวิตของพระองค์ ทรงถูกทดสอบอย่างเจ็บปวดในเงื้อมมือของศัตรู บัดนี้ความทุกข์ทรมานของพระองค์มาถึงขีดสุดในคุกที่ทรามานนี้ ที่บรรดาผู้กดขี่จับพระองค์มาขังอย่างไม่ยุติธรรมยิ่ง”

11

ทั้งๆ ที่มีคำสั่งห้ามอย่างเข้มงวดยิ่ง ผู้แสวงบุญไม่กี่คนก็เข้าไปถึงประตูรั้วของคุกจนได้ ซึ่งบางคนเดินทางด้วยเท้ามาตลอดทางจากเปอร์เซีย ก็ต้องพึงพอใจกับการได้เห็นใบหน้าของพระผู้เป็นนักโทษแหวบเดียว ขณะที่ยืนอยู่นอกคูเมืองชั้นสองแล้วหันหน้าไปหาหน้าตักของพระองค์, น้อยคนนักที่เสด็จลอดเข้ามาในเมืองได้ ต้องก้าวเท้ากลับไปด้วยความกดดันจิตใจอย่างยิ่งโดยไม่ได้แม้แต่จะเห็นใบหน้าของพระองค์, คนแรกในหมู่พวกเขา ฮาจี อาโบล ฮาซานเน อาร์เดคานี ผู้รู้จักอดใจ สมญานามว่าอามินิลลาฮี (ผู้เป็นที่ไว้วางใจของพระผู้เป็นเจ้า) ที่เข้าไปหาพระองค์ สามารถทำดังกล่าวได้ก็เฉพาะในสถานที่อาบน้ำสาธารณะ ที่ซึ่งมีการเตรียมการให้เขาได้เห็นพระบาฮาอุลลาห์โดยไม่เข้าไปหาพระองค์หรือแสดงท่าทางใดๆ ว่ารู้จักพระองค์, ผู้แสวงบุญอีกคนหนึ่ง โอस्ताด อีสมาอิลเล คาซีซึ่งมาจากโมซูล ไปยืนอยู่ ณ ด้านไกลของคูเมือง และโดยการจ้องมองหน้าต่างของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตนเป็นชั่วโมงๆ ด้วยใจบูชาอย่างปลื้มปิติ ก็มองไม่เห็นใบหน้าของพระองค์ในตอฉาบ

ไม่เคยมีมาก่อนที่สองพี่น้องล่องลับไปจากโลกมืดนี้และเข้าไปในอาณาจักรแห่งความรุ่งโรจน์อย่างสามัคคีกันดังกล่าว...

การฝังศพสามคนนี้เป็นปัญหาที่ยากสำหรับคณะผู้ถูกเนรเทศ เพราะรัฐบาลไม่ยอมให้คนใดในหมู่นักโทษฝังศพพวกเขา ไม่จัดหาเงินทุนสำหรับการฝังศพพวกเขา...พระบาฮาอุลลาห์สั่งให้ชายของหุรหฺราเดียวที่พระองค์มี คือ พรหมสวามนต์ขนาดเล็กที่พระองค์ใช้ พรหมถูกขายไปและเงินที่ได้ถูกส่งให้ยามทั้งหลาย ผู้ซึ่งเอาเงินใส่กระเป่าและฝังคนตายในชุดเสื้อผ้าที่ใส่อยู่ โดยไม่มีโรงศพ ไม่มีพิธีชำระล้างศพตามธรรมเนียมของมุสลิมและไม่ใช้ผ้าห่อศพ

เนื่องด้วยพวกเขาไม่ได้รับการยินยอมให้ฝังในสุสานของมุสลิม คนตายถูกฝังข้างนอกสุสาน ไม่กี่ปีต่อมาพระอับดุลบาฮาจัดแจงให้ศาสนิกชนคนหนึ่งสร้างหลุมศพของพวกเขาซึ่งอยู่ติดกัน

หลังจากการตายของชายสามคนนี้ พระบาฮาอุลลาห์เปิดเผยบทอธิษฐานเพื่อการรักษาบทสั้นเป็นพิเศษสำหรับศาสนิกชนในโรงพยาบาล และขอให้พวกเขาสวดซ้ำๆ ด้วยความจริงใจโดยสมบูรณ์ มิตรสหายทั้งหลายทำตามและในไม่ช้าทุกคนหายป่วย”

Bahá'u'lláh: The King of Glory, p.287-8 กล่าวไว้ว่า “ถึงแม้ว่ายังมีความเจ็บป่วยอยู่มากมาย ไม่มีการตายอีก ออกอ เราบอกว่า เป็นเวลาสี่เดือนที่มีการเตรียมน้ำซุบในหม้อต้มขนาดใหญ่สำหรับคนป่วย และข้าวเปล่าสำหรับตอนกลางคืน ซึ่งกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแจกให้แต่ละคนตามความจำเป็นของพวกเขา และจากนั้นออกอ เราบอกว่า กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเองล้มป่วย และป่วยหนักจนสหายทั้งหลายเป็นห่วงและวิตกอย่างยิ่ง แต่นั่นผ่านไปเช่นกัน และทุกคนฟื้นคืนสุขภาพที่ละน้อย

ออกอ ฮุสเซน อาซซีให้รายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับความระมัดระวังและการกำกับควบคุม ที่กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดใช้ดูแลความผาสุกและสุขภาพของสหายทั้งหลาย, ทุกวันพระองค์จะยืนอยู่ที่ประตูรั้วของป้อมปราการ รอคอยการกลับมาของพวกที่ออกไปซื้อสิ่งของจำเป็นที่เมืองโดยมียามติดตาม และจะตรวจตราทุกสิ่งทีพวกเขาซื้อและแม้แต่กระเป่ากางเกงของพวกเขา เพื่อดูว่าไม่มีการนำสิ่งทีเสียสุขภาพของบรรดาผู้ถูกกักกันเข้ามา, อะไรก็ตามที่พระองค์พิจารณาว่าไม่เหมาะสำหรับการบริโภคของพวกเขา พระองค์จะโยนทิ้งไป

มีอีกกรณีหนึ่งของความเจ็บป่วยที่รุนแรง แล้วฟื้นจากความเจ็บป่วยอย่างปาฏิหาริย์, มีร์ซา จาฟารี ยาซดีเกือบถูกพิจารณาว่าหมดหวังทีจะรอดชีวิต, แพทย์คริสเตียนคนหนึ่งชื่อบัทรัส (ปีเตอร์) ถูกเรียกมา หลังจากที่คล่าชีพจรของผู้ป่วย เขาลุกขึ้นด้วยความโกรธโดยประกาศให้รู้ว่า เขาถูกนำตัวมาดูคนตาย, ‘ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์’ เขาพูดแล้วจากไป, ออกอเย คาลิมไปหาพระบาฮาอุลลาห์และรายงานสภาพที่เลวร้ายของมีร์ซา จาฟารีต่อพระองค์, ออกอ เราเล่าว่า พระบาฮาอุลลาห์เปิดเผยบทอธิษฐานหนึ่งและบอกออกอเย คาลิมไม่ให้หมดหวังแต่ให้ประคบประหงมเขาต่อไป, ตามถ้อยคำที่ออกอ เราใช้ ชีวิตใหม่ถูกหายใจเข้าไปในมีร์ซา จาฟารี และเขาฟื้นจากความเจ็บป่วย”

เพราะสายตาไม่ดี และต้องกลับไปยังถ้ำที่ตนใช้เป็นที่พักอาศัยบนภูเขาคาร์เมล ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ถึงกับน้ำตาไหลที่เฝ้าดูความไม่สมหวังของเขาด้วยความกังวลแต่ไกล, นาบิลเองต้องหนีอย่างทันทีทันใดออกจากเมืองที่ซึ่งมีคนจำเขาได้ [1] ต้องพอใจกับการได้เห็นพระบาฮาอุลลาห์แวบเดียวจากคูเมืองเดียวกัน และเร่ร่อนต่อไปตามชนบทรอบๆ เมืองนาซาเรท ไฮฟา เยรูซาเลมและฮีบรอน จนกระทั่งการผ่อนคลายความเข้มงวดที่ละน้อยทำให้เขาสามารถไปสมทบกับคณะผู้ถูกเนรเทศ [2]

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.56-7 กล่าวว่า “หลังจากได้รับการปล่อยตัวจากคุกในอเล็กซานเดรีย นาบิลรีบไปยังที่พักอาศัยของพระผู้เป็นที่ยิ่งใหญ่ของตน, ถึงแม้ว่าจะปลอมตัวเป็นชายจากบูคารา กระนั้นเขาก็เป็นที่จำได้โดยศัตรูสองคนของพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งรายงานไปยังเจ้าหน้าที่รัฐบาล และนาบิลถูกขับไล่เป็นผลตามมา, ชายสองคนนี่คือซียิด โมฮัมหมัดเด อิสฟาฮานี ผู้ต่อต้านพระคริสต์แห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ และอกอ จอน...ถึงแม้ว่าพวกเขาถือว่าตนเป็นสาวกของมีร์ชา ยาห์ยา พวกเขาถูกส่งการลงโทษจำคุกในอัคคา และติดตามพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์มาที่โรงทหาร แต่ในไม่ช้าหลังจากที่มาถึง พวกเขาไปเข้าพวกกับเจ้าหน้าที่ ผู้ซึ่งย้ายพวกเขาไปอยู่ห้องหนึ่งซึ่งมองลงไปเห็นประตูเมืองข้างล่าง ที่นั่นทั้งสองทำหน้าที่เป็นสายลับคอยชี้ตัวสาวกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์เมื่อพวกเขาพยายามจะเข้ามา

ตามจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนโดยนาบิลจากอัคคาถึงบาไฮแห่งดาราซในมณฑลโคราซาน เขาพยายามครั้งแรกที่จะเข้าเมืองราวสิ้นเดือนตุลาคม ค.ศ.1868 (พ.ศ.2411) เขาเข้าไปได้สำเร็จและพักอยู่สามวัน แต่ไม่สามารถพบพระบาฮาอุลลาห์ก่อนจะถูกขับไล่...

ราวกลางเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1869 (พ.ศ.2412) เขาพยายามเข้าเมืองครั้งที่สอง ครั้งนี้อยู่ได้เป็นเวลานานกว่า เขาพบมีร์ชา อกอ จอนและศาสนิกชนอีกสามสี่คน ผู้ซึ่งออกมาจากโรงทหารเพื่อจัดซื้อเสบียง, แต่ในจดหมายของเขา นาบิลกล่าวว่าเขาบรรลุความปรารถนาของหัวใจโดยการได้พบพระบาฮาอุลลาห์วันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ.1869 (พ.ศ.2412)”

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.58-62 กล่าวว่า “สาวกที่อุทิศตนคนหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งพบหนทางเข้าไปในคุกแบบไม่ธรรมดาในช่วงต้นของการถูกคุมขังของพระบาฮาอุลลาห์ในโรงทหารคืออับดูร ราฮิม คนพื้นเมืองบูซรูเยห์ สถานที่เกิดของมุลลา ฮุสเซนคนแรกที่เชื่อในพระบ้อบ...

เป็นเวลาหกเดือนอับดูร ราฮิมเดินทางด้วยเท้าจนกระทั่งไปถึงที่พักอาศัยของพระผู้เป็นที่ยิ่งใหญ่ของตน นั่นคือเมืองอัคคา เขาไปถึงในช่วงต้นของการถูกคุมขังของพระบาฮาอุลลาห์ในโรงทหาร ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้มาเยือนที่ถูกสงสัยว่าเป็นบาไฮไม่ได้รับอนุญาตให้แม้แต่เข้าไปในบริเวณใกล้เคียงกับคุก, การไปถึงของเขาตรงกับช่วงเวลาที่นาบิลเล อาซามกำลังพยายามอย่างไร้ประโยชน์ที่จะได้เห็นพระผู้เป็นนายของตนแวบหนึ่ง, นาบิลปลื้มความรู้สึกจากส่วนลึกของหัวใจออกมาต่ออับดูร ราฮิม และแสดงความเศร้าต่อความไม่สามารถของตนเองที่จะบรรลุจุดประสงค์, แต่อับดูร ราฮิมหาได้ถอดใจและพยายามต่อไปที่จะเดินวนรอบคุก...

ด้วยความอุทิศตนที่สุดและหัวใจเปี่ยมล้นด้วยความรักของพระบาฮาอุลลาห์ อับดูร ราฮิมเข้าไปใกล้คุกและเริ่มเดินวนรอบ จากนั้นเขาสังเกตเห็นด้วยความประหลาดใจว่า มีมือจากหน้าต่างคุกกำลังกวักเรียกเขาให้เข้ามาข้างใน เขารู้ว่านั่นคือมือของพระบาฮาอุลลาห์กำลังเรียกตัวเขาไปพบพระองค์ เขารีบไปที่ประตูรั้วของคุกซึ่งมีทหารเฝ้ายามอยู่ แต่ทหารยามดูเหมือนว่ามองไม่เห็นเขา ไม่แม้แต่ขยับเปลือกตาขณะที่เขาเดินผ่านประตู

ในไม่ช้าอับดูร ราฮิมพบว่าตนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นนายด้วยความรู้สึกท่วมท้นและใจลอยไปอยู่ในภพแห่งวิญญาน กำลังสนทนากับพระผู้เป็นจุดหมายแห่งการบูชาของตน พระบาฮาอุลลาห์บอกเขาว่าโดยมีแห่งอำนาจและอำนาจ พระองค์ได้ปิดตาของยามชั่วคราวเพื่อว่าเขาจะได้เข้ามาพบพระองค์ประหนึ่งเป็นความอารีในส่วนพระองค์...พระบาฮาอุลลาห์เปิดเผยธรรมจารึกสำหรับเขา...

ก่อนที่เขาจะจากไป พระบาฮาอุลลาห์ฝากธรรมจารึกทั้งหลายให้อับดูร ราฮิมไปส่งมอบให้แก่ศาสนิกชนบางคนในเปอร์เซีย, ขณะที่อยู่ในแบกแดดระหว่างทางไปเปอร์เซีย วันหนึ่งยามทั้งหลายเห็นเขาในตลาคันด์...พวกยามตามเขาไปตั้งใจจะจับกุมเขา ทันใดที่อับดูร ราฮิม รู้ตัว เขาหยิบห่อที่บรรจุธรรมจารึกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ออกมาจากกระเป๋า...และโยนเข้าไปในร้านค้านิ่งที่ใกล้ที่สุด เขาทำสิ่งนี้เร็วมากจนพวกยามไม่ทันเห็น เขากระทำเช่นนี้เพราะรู้ว่าหากยามทั้งหลายค้นพบธรรมจารึกเหล่านั้น ไม่เพียงแต่พวกยามจะทำลายหรือริบไป แต่ชีวิตเขาจะตกอยู่ในอันตรายด้วย

ขณะที่เขาโยนห่อนั้นเข้าไปในร้านที่ไม่รู้จัก เขาวางใจทั้งหมดในพระผู้เป็นเจ้า ตั้งจิตสู่พระองค์ในการอธิษฐาน และขอให้พระองค์คุ้มครองธรรมจารึกเหล่านี้โดยอำนาจที่ครอบคลุมทุกสิ่งของพระองค์ นี่ชวนให้ระลึกถึง

12

น้ำหนักครูดแห่งความทุกข์ทรมานเหล่านี้ บัดนี้มีความเศร้าโศกอันขมขื่นต่อโศกนาฏกรรมกะทันหันมาเพิ่มเติม นั่นคือการสูญเสียมีร์ซา เมห์ดี ^[1] ผู้ประเสริฐและเคร่งศาสนา ก่อนเวลาอันควร ผู้เป็นกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดและน้องชายวัยยี่สิบสองปีของพระอับดุลบาฮา เป็นเลขานุการของพระบาฮาอุลลาห์และสหายร่วมถูกเนรเทศกับพระองค์ตั้งแต่เมื่อยังเป็นเด็กและถูกนำตัวจากเตหะรานมายังแบกแดด เพื่อมาอยู่ร่วมกับพระบิดาหลังจากที่ทรงกลับมาจากไซเลมานนีเยห์, ตะวันออกของคอวันหนึ่งขณะที่เดินจงกรมอยู่บนหลังคาของโรงทหารในภวังค์ของการอธิษฐานตามปกติ มีร์ซา เมห์ดีพลั้งตกผ่านทางช่องแสงบนหลังคาที่ไม่มีการป้องกัน ลงมาบนหลังไม้ที่อยู่บนพื้นข้างล่างซึ่งแทงซี่โครง และทำให้เขาเสียชีวิตยี่สิบสองชั่วโมงต่อมาในวันที่ยี่สิบสามเดือนราบี โยล อัฟวาล ฮ.ศ.1287 [23 มิถุนายน ค.ศ.1870 (พ.ศ.2413)] การฝังศพของเขาต่อพระบิดาที่กำลังเศร้าโศกคือขอให้ชีวิตของเขาได้การยอมรับเป็นค่าไถ่สำหรับบรรดาผู้ที่ถูกขัดขวางไม่ให้ได้พบพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน ^[2]

เรื่องราวของมารดาของพระโมเสสที่ลอยทารกของเธอที่นอนอยู่ในกล่องไปตามแม่น้ำ โดยคาดหวังว่าพระผู้เป็นเจ้าของเธอจะคอยดูแลและสงมอบทารกให้แก่มือที่เหมาะสม

พวกยามจับกุมอับดุล ราฮิมและควบคุมตัวเขา หลังจากการไต่สวนว่าเขาคือใคร เจ้าหน้าที่ทั้งหลายพอใจกับว่าเขาเป็นคนของพระผู้เป็นเจ้าของเขาและเป็นบุคคลที่ไม่มีภัย พวกเขายกตัวอับดุล ราฮิม...จากนั้นเขากลับไปที่ตลาดนัดด้วยความหวังวิตกอย่างยิ่งเพื่อจะดูว่าจะอะไรเกิดกับหอนั้น

ที่แรกเขาเดินมองหาไปมาในตลาดหลายรอบ บางครั้งยืนอยู่ใกล้ร้านค้าที่นั่นและมองเข้าไปข้างใน แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น, ในที่สุดเมื่อใกล้จะสิ้นสุดวัน เขาเข้าไปใกล้ร้านค้าที่นั่นอีกครั้ง คราวนี้ไม่มีลูกค้าที่นั่นและเขาเห็นเจ้าของร้านส่งสัญญาณเรียกเขาเข้าไปข้างใน เจ้าของร้านเข้ามาหาอย่างเป็นที่ประหลาดใจของเขา กอดเขาอย่างอบอุ่น ต้อนรับเขาด้วยคำกล่าว 'อัลลาห์ อู อับฮา' เจ้าของร้านบังเอิญเป็นหนึ่งในบาไฮไม่กี่คนที่อาศัยอยู่ในแบกแดด ชายทั้งสองอัศจรรย์ใจต่ออานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของเขา และถือว่าเหตุการณ์นี้คือปาฏิหาริย์ เพราะมีร้านค้าเป็นร้อยๆ ในตลาดนัด...อับดุล ราฮิมดีใจและเบิกบานใจเป็นล้นพ้นที่ได้พบธรรมจาริกเหล่านั้น"

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.204-5 กล่าวไว้ว่า "ไม่เหมือนพระอับดุลบาฮา มีร์ซา เมห์ดี (อายุน้อยกว่าสี่ปี) จำชีวิตที่ทรูหราในเตหะรานไม่ได้มาก เพราะเขาอายุเพียงสี่ขวบกว่าตอนที่พระบิดาถูกคุมขังในซออาห์ ซาล...เนื่องด้วยการไปแบกแดดเป็นการเดินทางในฤดูหนาวที่หนาวจัด เต็มไปด้วยความยากลำบากและอันตรายที่เกินกว่าจะทนได้สำหรับเด็กที่เปราะบางอย่างมีร์ซา เมห์ดี เขาจึงถูกทิ้งไว้ในเตหะรานในการดูแลของญาติ..."

มีร์ซา เมห์ดีถูกพาไปแบกแดดไปอยู่ร่วมกับครอบครัวราวปี ค.ศ.1860 (พ.ศ.2403) ในเมืองนั้นเองที่เขาชวนผู้บริสุทธิ์และมีธรรมนี้ซึ่งมีชื่อในด้านความเลื่อมใส ได้สัมผัสกับพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าของเขาและถูกดึงดูดโดยพลังอำนาจกระตุ้นชีวิตของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์, นับแต่นั้นมา เขาอุทิศทุกขณะของชีวิตให้แก่การรับใช้พระบิดาสวรรค์ของตน เขาเป็นสหายของพระบาฮาอุลลาห์ในแบกแดด อเดรียโนเปิ้ลและอัครคา และรับใช้พระองค์ในฐานะเลขานุการในตอนปลายของชีวิต

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.205-8 กล่าวไว้ว่า "ในอัครคากังที่บริสุทธิ์ที่สุดอาศัยอยู่ในโรงทหารใกล้กับพระบิดา บ่อยครั้งเขามายู่กับพระบิดาตอนบ่ายแก่ๆ เพื่อทำหน้าที่เป็นเลขานุการ วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ.1870 (พ.ศ.2413) เวลาเริ่มค่ำ พระบาฮาอุลลาห์แจ้งเขาว่าวันนั้นเขาไม่จำเป็นต้องมาเขียน และสามารถขึ้นไปบนหลังคาแทนเพื่อการอธิษฐานและทำสมาธิตามกิจวัตร, เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของนักโทษทั้งหลายที่จะขึ้นไปบนหลังคาเพื่ออากาศที่สดชื่นตอนค่ำของวันที่ร้อนในฤดูร้อน บ่อยครั้งกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดเดินจงกรมบนหลังคาสวดบทอธิษฐานและทำสมาธิ แต่ตอนค่ำที่ซึ่ซัดานันขณะที่เขาสวดวณะของกาซิติเย วาร์กออียะห์หนึ่งในบทกวีที่ซาบซึ้งที่สุดที่เปิดเผยในโครติสถาน เขาเคลิ้มอยู่ในสภาวะของความเบิกบานและการปล่อยวางอย่างสิ้นเชิง, ขณะที่เดินจงกรมไปตามช่องว่างที่คั่นเคยในภวังค์ของสมาธิและหลับตาตามปกติ เขาร่วงลงไปในห้องแสงบนหลังคาคงบนหลังไม้ที่ตั้งอยู่บนพื้นข้างล่าง เขาบาดเจ็บสาหัสและเลือดไหลนอง..."

สมาชิกของครอบครัวศักดิ์สิทธิ์และสหายบางคนมารวมตัวกันรอบๆ เขา ทุกคนเครียดและทุกข์โศกถึงขนาดว่าพระอับดุลบาฮาเข้ามาหาพระบาฮาอุลลาห์ด้วยน้ำตา หมอบราบลงที่เท้าของพระองค์และขอการรักษา เป็นที่รายงานว่พระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่า 'ดูกร กิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา จงปล่อยเขาไว้ในมือของพระผู้เป็นเจ้าของเขา' จากนั้นพระองค์ไปที่ข้างเตียงของบุตรชายที่บาดเจ็บ...ทั้งหมดที่เราารู้คือพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งมีอานุภาพแห่งชีวิตและความตายในมือของพระองค์ ได้ถามบุตรชายที่กำลังจะตายว่าเขาปรารถนาจะมีชีวิตหรือไม่ พระองค์รับ

13

ในบทอธิษฐานที่มีนัยสำคัญยิ่งที่เปิดเผยโดยพระบาฮาอุลลาห์เพื่อรำลึกถึงบุตรชายนี้ของพระองค์ เป็นบทอธิษฐานที่เชิดชูการสิ้นชีพของเขาไว้ในตำแหน่งของการกระทำที่ยิ่งใหญ่แห่งการไถ่บาปทั้งหลาย ที่สัมพันธ์กับความตั้งใจปลื้มบุตรชายของพระอับราฮัม การถูกตรึงไม้กางเขนของพระเยซูคริสต์และการสละชีวิตของอิหม่ามสุสเซน เราอ่านดังต่อไปนี้: “ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถวายสิ่งที่พระองค์ประทานให้ข้าพเจ้าเพื่อว่าบรรดาคนรับใช้ของพระองค์จะได้รับพลังชีวิต และทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกจะได้สามัคคีกัน” และทำนองเดียวกันคำพยากรณ์เหล่านี้กล่าวต่อบุตรชายผู้สละชีวิตของพระองค์ว่า: “เจ้าคือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าฝากไว้และขุมทรัพย์ของพระองค์ในดินแดนนี้ อีกไม่นานพระผู้เป็นเจ้าจะเปิดเผยสิ่งที่พระองค์ปรารถนาผ่านทางเจ้า”

14

หลังจากที่มีร์ซา เมห์ดีได้รับการชำระร่างกายต่อหน้าพระบาฮาอุลลาห์^[1] เขา “ผู้ที่ถูกสร้างด้วยแสงสว่างของบาฮา” ซึ่ง “ความเจียมตัว” ของเขาปากกาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดให้การยืนยัน และ “ความลึกซึ้ง” ของการขึ้นสู่สวรรค์

ประกับเชื่อว่าหากนี่คือความปรารถนาของเขา พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้เขาสามารถฟื้นและประทานสุขภาพดีแก่เขา แต่กึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดขอพระบาฮาอุลลาห์ให้ยอมรับชีวิตของตนเป็นค่าไถ่สำหรับการเปิดประตูรั้วของคุกตอไบหน้าของศาสนิกชนมากมาย ผู้ซึ่งปรารถนาจะมาและเข้าไปพบพระผู้เป็นนายของพวกเขา, พระบาฮาอุลลาห์ยอมรับการปลื้มและเขาตายในวันที่ 23 มิถุนายน ค.ศ.1870 (พ.ศ.2413) ยี่สิบสองชั่วโมงหลังจากที่ตกลงมา”

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.208-9 กล่าวไว้ว่า “การตายของมีร์ซา เมห์ดีภายในเขตของคุกก่อให้เกิดความอลหม่านอย่างขมขื่นในหมู่สหราชอาณาจักรทั้งหลาย ที่เศร้าโศกต่อการสูญเสียหนึ่งในผู้ที่เรื่อรนามที่สุดของครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์ ต่อไปนี่คือใจความสรุปในบันทึกของสุสเซนเน อาซซี: ‘เมื่อกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดล่วงลับไป เซค มาห์มุดขอท่านนาย (พระอับดุลบาฮา) ให้อนุญาตให้ตนมีเกียรติของการทำความสะอาดศพ...ท่านนายอนุญาต เต็มที่ถูกกางตรงกลางโรงทหาร เราวางร่างที่บริสุทธิ์ของเขานบนโต๊ะตรงกลางเต็นท์ และเซค มาห์มุดเริ่มงานการทำความสะอาดศพ (อีกคนหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการทำความสะอาดศพคือมีร์ซา ฮาซานเน มาซินดาราณี ลูกพี่ลูกน้องของพระบาฮาอุลลาห์) ผู้เป็นที่รักทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้ากำลังคร่ำครวญและเศร้าโศกด้วยน้ำตา และเวียนรอบเทียนนั้นที่มีมือของพระผู้เป็นเจ้าจุดเสมือนกับผีเสื้อกลางคืน ข้าพเจ้าเอาน้ำเข้ามาและมีส่วนในการทำความสะอาดศพ ท่านนายเดินจงกรมอยู่นอกเต็นท์ ไบหน้าของพระองค์เผยอาการเศร้าโศกอย่างหนักออกมาโดยไม่ตั้งใจ

หลังจากได้รับการทำความสะอาด ศพถูกห่อด้วยผ้าห่อศพและวางไว้ภายในหีบศพใหม่ ณ ขณะนี้เสียงร้องรำไห่และไว้อาลัยและความเศร้าโศกอย่างเจ็บปวดดังขึ้นไปถึงสวรรค์ หีบศพถูกแบกไว้สูงบนไหล่ของผู้ชายทั้งหลายนำออกไปนอกโรงทหารด้วยความสงบและราชศักรา และฝังไว้นอกเมืองอัคคาในสุสานนาบี ซาลีห์...ณ เวลาการกลับมาที่โรงทหาร แผ่นดินไหวเขย่าพื้นที่นั้นและเราทุกคนรู้นั้นเป็นผลของการฝังร่างที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น

นาบิลเล อาซามกล่าวว่าตน ซียิด เมห์ดีเย ดาฮาจี และนาบิลเล กอฮินี อยู่ที่นาซารेतตอนเกิดแผ่นดินไหว ซึ่งยาวนานราวสามนาทีกและประชาชนตกใจกลัว ภายหลังเมื่อพวกเขาได้ยินข่าวการตายของกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดพวกเขาตระหนักว่านั่นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับการฝังศพและเมื่อนั้นพวกเขารู้เหตุผลสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น, ในธรรมจาริกหนึ่งที่กล่าวถึงกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุด พระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยันถึงเหตุของแผ่นดินไหวนี้ด้วยวาจาเหล่านี้ ‘เมื่อเจ้าถูกฝังในพื้นที่ดิน พื้นดินเองสั่นไหวด้วยความปรารถนาจะพบเจ้า’ ดังปรากฏอยู่ใน Messages to America (This Decisive Hour), p.33-4 (The Spiritual Potencies of that Consecrated Spot):

ณ ขณะนี้บุตรชายของเรากำลังได้รับการชำระล้างต่อหน้าเรา ภายหลังจากที่เราได้ถวายเขาเป็นพลีในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด, ณ ที่นั้นบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในธรรมวิหารอับฮาร่าให้เป็นการใหญ่ และพวกที่ถูกคุมขังกับชายหนุ่มผู้นี้ในหนทางของพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นนายของวันแห่งพันธสัญญา เศร้าโศกเสียใจ, ในสภาพดังกล่าวปากกาของเราไม่ถูกขัดขวางมิให้ระลึกถึงพระผู้เป็นนายของตน พระผู้เป็นนายของชาติทั้งปวง ปากกาที่เรียกประชาชนมาหาพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ทรงอารี นี่คือนวันที่ผู้ที่ถูกสร้างด้วยแสงสว่างของบาฮาได้สละชีวิต ณ เวลาที่เขาถูกคุมขังโดยนำมือของศัตรู

ดูกร กิ่งของพระผู้เป็นเจ้า! การระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าและการสรรเสริญพระองค์ และการสรรเสริญของทุกคนที่อาศัยอยู่ในอาณาจักรอมตะและทุกคนที่มีถิ่นที่อยู่ในอาณาจักรแห่งนาม สถิตอยู่กับเจ้า, ความสุขจงมีแต่เจ้าที่ได้ชื่อสัตย์ต่อพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าและพันธกรรมของพระองค์ จนกระทั่งเจ้าได้ปลื้มตนเอง ต่อหน้าของพระผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ไม่ถูกจำกัด, ความจริงแล้วเจ้าถูกประทุษร้าย และความงามของพระองค์ พระผู้ทรงดำรงอยู่ด้วยตนเอง ให้การยืนยันสิ่งนี้, ในวันแรกๆ ของชีวิต เจ้าได้ทนสิ่งที่เป็เหตุ

ของเขาปากกาเดียวกันนั้นได้กล่าวถึง ถูกห้ามไปโดยมียามประจำป้อมปราการคอยติดตาม และฝั่งนอกกำแพงเมืองในจุดที่ใกล้กับสถูปของนาบี ซาลีห์ จากที่นั่นเสด็จสืบทอดมาศของเขาร่วมกันกับศพของพระมารดาที่เรื่อนามของเขา ถูกเคลื่อนย้ายไปไว้บนที่ลาดเอียงของภูเขาคาร์เมล ในอาณาบริเวณหลุมศพของพี่สาวของเขาภายใต้เงาของที่บรรจพระศพศักดิ์สิทธิ์ของพระบ๊อบ^[1]

12.2 ชีวิตหลังจากที่ย้ายออกมาอยู่นอกคุก [Life after moving out of prison]

15

นี่หาใช่ความทุกข์ทรมานเต็มขั้นที่พระผู้เป็นนักโทษแห่งอัคคาและสหายร่วมการถูกเนรเทศของพระองค์ผู้แทน, สี่เดือนหลังจากเหตุการณ์ที่น่าสลดนี้ การระดมพลกองทหารตุรกีทำให้จำเป็นต้องเอาพระบาฮาอุลลาห์และทุกคนที่อยู่ร่วมกับพระองค์ออกจากโรงทหาร, ดังนั้นพระองค์และครอบครัวถูกจัดให้อยู่ที่บ้านของมาเลคในย่านตะวันตกของเมือง หลังจากอยู่ที่นั่นช่วงสั้นๆ ได้สามเดือนพวกเขาถูกทางการย้ายให้ไปยังบ้านของคาฟวามที่หันหน้าชนกัน และหลังจากสามสี่เดือนที่นั่นพวกเขาจำเป็นต้องไปอาศัยอยู่ยานใหม่ๆ อีกในบ้านของราบีห์ จนใน

ให้ทุกสิ่งโอตครวญและทำให้เสาทุดต้นสิ้นไหว, ความสุขจงมีแด่ผู้ที่ระลึกถึงเจ้า และใกล้เข้ามาหาพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, พระผู้สร้างอรุณทัยผ่านทางเจ้า, ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ขอความสดุดีจงมีแด่พระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพเจ้าอยู่ในมือของศัตรู และบุตรชายของข้าพเจ้าเปื้อนเลือดต่อหน้าพระองค์ ข้าแต่พระผู้ซึ่งอาณาจักรแห่งนามทั้งปวงอยู่ในมือของพระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ถวายสิ่งทีพระองค์ประทานให้ข้าพเจ้า เพื่อว่าบรรดาคนรับใช้ของพระองค์จะได้รับพลังชีวิต และทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกจะได้สามัคคีกัน พระพรจงมีแด่เจ้า และแด่ผู้ที่หันมาหาเจ้า มาเยือนหลุมศพของเจ้า และใกล้เข้ามาหาพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้เป็นนายของทุกคนในอดีตและอนาคต ผ่านทางเจ้า...เราขอให้การยืนยันว่าเจ้าได้กลับไปยังที่พักอาศัยของเจ้าด้วยความเต็มใจ พระพรของเจ้าและพระพรของบรรดาผู้ที่จับชายเสื้อคลุมที่กางออกของเจ้าไว้แน่นนั้นยิ่งใหญ่... แท้จริงแล้วเจ้าคือสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าฝากไว้และสิ่งล้ำค่าของพระองค์ในดินแดนนี้ อีกไม่นานพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะเปิดเผยสิ่งที่พระองค์ปรารถนาผ่านทางเจ้า แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้เป็นสัจธรรม พระผู้รู้สิ่งที่มองไม่เห็น, เมื่อเจ้าถูกฝังในพื้นดิน พื้นดินเองสิ้นไหวด้วยความปรารถนาจะพบเจ้า ดังนี้คือสิ่งที่ประกาศไว้และกระนั้นประชาชนไม่สังเกต...หากเราเล่าความลึกลับของการขึ้นสู่สวรรค์ของเจ้า ผู้ที่หลับใหลจะตื่นขึ้นและทุกชีวิตจะลุกโพลงเป็นไฟแห่งการระลึกถึงพระนามของเรา พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงรักใคร่”

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.210-1 กล่าวไว้ว่า “หลังจากการตายที่น่าสลด มารดาผู้วิสุทธิของกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดเสด็จไปของบุตรชายที่รักยิ่งของเธอ และร้องไห้ไม่หยุด, เมื่อพระบาฮาอุลลาห์รับประกันเธอว่าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ายอมรับบุตรชายของเธอเป็นค่าไถ่ เพื่อว่าศาสนิกชนทั้งหลายจะได้พบพระผู้เป็นที่รักยิ่งของตน และมนุษยชาติทั้งหมดจะได้รับพลังชีวิต มารดาผู้ประเสริฐนั้นได้รับการปลอบโยนและหยุดร่ำไห้

เสื้อผ้าที่เปื้อนเลือดของกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดคือหนึ่งในที่ระลึกส่วนตัวที่เก็บรวบรวมไว้โดยพี่สาวผู้อุทิศตนของเขา โบไมศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลังเป็นพยานเจียบต่อการพลีที่ยิ่งใหญ่นี้

ไม่นานหลังจากการสละชีวิตของกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ข้อจำกัดมากมายผ่อนคลายนในโรงทหาร และศาสนิกชนมากมายที่ปรารถนาจะได้พบพระบาฮาอุลลาห์ก็ได้พบ, ราวสี่เดือนหลังจากเหตุการณ์ที่น่าสลดนี้ พระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ได้ออกไปจากโรงทหารที่เป็นคุกด้วยกันทั้งหมด, ดังที่เราจะได้เห็นต่อไป พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่ในบ้านในอัคคา และในไม่ช้าผู้แสวงบุญมากมายจากเปอร์เซียมาและได้พบพระองค์

ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ศาสนนิกบาลของศาสนาบาไฮ โดยการเผชิญกับความยุ่งยากและอันตรายอย่างใหญ่หลวงกับมิตรสหายสามสี่คน ได้ย้ายศพของกึ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดและศพของมารดาผู้เรื่อนามของเขาด้วยความระมัดระวังและมีมือของท่านเอง จากคนละสุสานในอัคคา และ ณ พิธีที่เร้าความรู้สึกอย่างลึกซึ้งในวันคริสต์มาสต่อหน้าศาสนิกชนไม่กี่คน ได้แบกหีบศพบนไหล่สองข้างของท่านเอง และฝังศพศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองบนที่ลาดเอียงของภูเขาคาร์เมล ใกล้กับหลุมฝังศพของโบไมศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในบริเวณใกล้เคียงกับพระสถูปของพระบ๊อบ”

ที่สุดสี่เดือนต่อมาถูกย้ายไปที่บ้านของอูดี คัมมาร์ ซึ่งไม่พอสำหรับความต้องการของพวกเขาถึงขนาดว่า ชายหญิงไม่น้อยกว่าสิบสามคนต้องอยู่รวมกันในห้องหนึ่ง สหายบางคนต้องใช้บ้านหลังอื่นๆ เป็นที่อาศัย ขณะที่คนที่เหลือถูกจัดให้อยู่ที่โรงเตี๊ยมชื่อชานะ อวามิต ^[1] สาวกทั้งหลายใช้ชีวิตอย่างสมถะ แม้อาหารไม่เพียงพอแต่พวกเขาก็อยู่ได้อย่างมีความสุขท่ามกลางความยากลำบาก เพราะมีพระบาฮาอุลลาห์เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางใจ เมื่อเวลาผ่านไปและสถานการณ์เปลี่ยนไป พวกเขาสามารถออกไปหาบ้านหลังอื่นๆ สำหรับพักอาศัยและประกอบอาชีพเล็กๆ น้อยๆ ส่วนหนึ่งอาศัยอยู่ที่โรงเตี๊ยมชื่อชานะ อวามิต และใช้โรงเตี๊ยมนี้เป็นที่พักสำหรับบาไฮที่เดินทางมาแสวงบุญ

16

การถูกกักขังอย่างเข้มงวดของพวกเขายังไม่ทันจะทุเลา และยามทั้งหลายที่เฝ้าดูพวกเขาอยู่ยังไม่ทันจะถูกปลดระวาง วิกฤติภายในที่กำลังตั้งเค้าท่ามกลางชุมชนก็มาถึงขีดสุดของความหายนะอย่างทันใด, นั่นคือการปฏิบัติตนของผู้ถูกเนรเทศสองคนที่รวมอยู่ในคณะที่ติดตามพระบาฮาอุลลาห์มาถึงอัคคา ถึงขนาดว่าพระองค์ถูกบีบบังคับในที่สุดให้ไล่ออกทั้งสองไป ซึ่งเป็นการกระทำที่ชียด โหม้หมัดไม่เล็งเลที่จะหาประโยชน์เต็มที่, ด้วยได้รับการเสริมกำลังโดยสมาชิกใหม่สองคนนี้ เขากับพรรคพวกเก่าของเขาที่ทำหน้าที่เป็นสายลับ (ออกกอ จอน) ได้เริ่มการรณรงค์หยาบหยาม ให้ร้ายและวางอุบาย ที่ร้ายกว่าที่เขาเคยลงมือในคอนสแตนติโนเปิล ซึ่งมุ่งหวังจะปลุก

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.221-3 กล่าวไว้ว่า "ในที่สุดที่อยู่อาศัยของพระองค์ถูกย้ายไปที่บ้านของอูดี คัมมาร์ บ้านนี้อยู่ติดกับบ้านของอับนูด ต่อมากำแพงกั้นระหว่างทั้งสองบ้านถูกรื้อออก และบ้านทั้งสองกลายเป็นหนึ่ง ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นที่รู้จักกันว่าบ้านของอับนูด, ซีกตะวันออกเป็นบ้านของอูดี คัมมาร์ และซีกตะวันตกหันหน้าเข้าหาทะเลเป็นบ้านของอับนูด, อูดี คัมมาร์เป็นคริสเตียน เช่นกันกับอับนูด ทั้งสองเป็นญาติกัน, บ้านของอูดี คัมมาร์ไม่เพียงพออย่างยิ่งสำหรับความต้องการของพระบาฮาอุลลาห์และครัวเรือนของพระองค์, พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่ห้องขนาดเล็กชั้นบนด้านตะวันออกของบ้าน, อีกห้องชั้นบนอัดกันแน่น ณ เวลาหนึ่งประชาชนสิบสามคนทั้งชายและหญิงต้องนอนเรียงเป็นแถวในห้องนั้น, เป็นเรื่องราวที่รู้จักกันว่า คืนหนึ่งผู้ที่นอนอยู่บนเตียงตกลงมาบนคนอื่น ๆ ขณะหลับอยู่"

สำหรับชานะ อวามิต (โรงเตี๊ยมแห่งเสา) นี้เป็นโรงเตี๊ยมที่ไม่เหมาะสำหรับเป็นที่อยู่อาศัย สหายเกือบทั้งหมดของพระบาฮาอุลลาห์ถูกส่งไปอยู่สถานที่นี้ โดยอาศัยอยู่ในห้องต่างๆ ชั้นบนส่วนใหญ่ในปีกทิศตะวันตกและทิศใต้ของอาคาร, พระอับดุลบาฮาอาศัยอยู่ห้องหนึ่งโดยพระองค์เอง และบางเวลานี้เป็นห้องที่พระองค์ต้อนรับขับสู้แขกทั้งหลาย บรรดาผู้แสวงบุญที่มาจากเปอร์เซียได้รับการต้อนรับโดยพระอับดุลบาฮาในห้องนี้ก่อน พระองค์ดูให้แน่ว่าพวกเขาพร้อมที่จะเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์, ผู้แสวงบุญทั้งหลายไม่เพียงเรียนรู้อะไรของการถ่อมตัวต่อหน้าพระบาฮาอุลลาห์ จากมารยาทและความไม่คำนึงถึงตัวเองเลยของพระอับดุลบาฮา แต่ยังได้รับความช่วยเหลือให้ปรับปรุงรูปโฉมของตนเองด้วย ตัวอย่างเช่น ใส่เสื้อผ้าใหม่เมื่อจะไปเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์

ห้องทั้งหลายในชานะ อวามิตนั้นชื้นและโสโครก พระอับดุลบาฮาชายของขวัญชั้นหนึ่งที่พระองค์ได้รับในแบกแดด และด้วยเงินที่ได้ทรงเริ่มซ่อมแซมห้องต่างๆ สำหรับสหายทั้งหลาย และเหลือการซ่อมห้องของพระองค์เองไว้สุดท้าย, เงินหมดก่อนและดังนั้นห้องของพระองค์ไม่ได้ซ่อมและอยู่ในสภาพที่แย่มาก ไม่เพียงแต่กำแพงห้องจะชื้น หลังคาที่รั่วและพื้นก็ปกคลุมด้วยฝุ่น, พระองค์นั่งและนอนบนเสื่อในห้องนั้น ผ้าคลุมเตียงของพระองค์เป็นหนังแกะ ห้องเต็มไปด้วยแมลงดูดเลือด และเมื่อพระองค์นอนใต้หนังแกะ แมลงดูดเลือดมารวมตัวกันและเริ่มกัด พระอับดุลบาฮาหาวิธีการในการเอาชนะแมลงดูดเลือดได้สำเร็จโดยการพลิกหนังแกะเป็นระยะๆ พระองค์จะหลับได้พักหนึ่งก่อนที่แมลงดูดเลือดจะพบหนทางเข้ามาด้านในของหนังแกะอีก เมื่อนั้นพระองค์จะพลิกหนังแกะอีก ทุกคืนพระองค์ต้องหันมาใช้กลวิธีนี้แปดถึงสิบครั้ง

สหายเหล่านี้ของพระบาฮาอุลลาห์ต้องดำรงชีวิตอย่างจำกัดจำเขี่ยคล้ายกับตอนที่อยู่ในโรงทหาร อาหารขาดแคลนและและที่ป็นส่วนไม่เพียงพอสำหรับแต่ละคน กระนั้นพวกเขาใช้เวลาในความเบิกบานที่สุด ความปรารถนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขาคือการพบพระผู้เป็นนายของตน ความผูกพันกับพระบาฮาอุลลาห์คือบ่อเกิดความเข้มแข็งของพวกเขา สิ่งนี้ทำให้พวกเขาสามารถมีชีวิตได้อย่างมีความสุขที่สุดแม้ว่าด้วยความยากลำบากทั้งหมดที่ถมใส่พวกเขาในสภาพแวดล้อมที่น่าหดหู่เหล่านั้น อย่างไรก็ตามเมื่อเวลาผ่านไปสถานการณ์เปลี่ยนแปลง สหายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์สามารถหาที่พักอื่นในเมืองและประกอบอาชีพที่ต่ำต้อยบางอย่างจนได้, เมื่อนั้นชานะ อวามิตกลายเป็นบ้านผู้แสวงบุญแห่งแรกในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ บางคนยังอยู่ที่นั่นและมิงานการรับใช้ผู้มาแสวงบุญ ผู้ซึ่งพักอยู่ที่นั่นเป็นเดือนๆ และบางคนเป็นปีๆ บุคคลที่มีชื่อส่วนหนึ่งในหมู่ผู้อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานคือเฮโนล โมการราบินและมิชกิน คาลาม"

เราประชาชนที่ระวางและมีอคติเป็นทุนเดิมอยู่แล้วให้ขึ้นไปสู่ระดับใหม่ของความเกลียดชังและความคลั่ง [1] อันตรายใหม่บัดนี้ได้คุกคามชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์อย่างชัดเจน แม้ว่าพระองค์เองได้ห้ามสาวกอย่างกวาดขัน

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.225 กล่าวว่า "จากนั้นพวกเขา (ซียิด โมฮัมหมัด และออกกอ จอน) เริ่มทำทุกสิ่งที่ตนสามารถทำได้เพื่อบิดเบือนพระบาฮาอุลลาห์, หนึ่งในสหายของพวกเขาชื่อมีร์ซา เรซา โกลี ซึ่งเคยคบหาสมาคมอย่างอิสระกับสหายทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ แต่เขาดำรงชีวิตขัดกับคำสอนของศาสนา และกระทำการบางอย่างที่น่าละอายในกลุ่มคริสเตียนบางคนในเมือง, โดยการปฏิบัติตัวที่น่าตำหนิของเขา เขานำความเสื่อมเสียชื่อเสียงต่อสาธารณชนมาสู่ศาสนา และในที่สุดพระบาฮาอุลลาห์ไล่เขาไปจากชุมชน

หลังจากที่ถูกไล่ไปอย่างอับอายขายหน้า มีร์ซา เรซา โกลีและน้องสาวของเขาบาตริ จอนซึ่งเป็นภรรยาของมีร์ซา ย้ายหาที่หมางเมินกัน ไปจับมือกับซียิด โมฮัมหมัด และออก จอนในการรณรงค์ให้ร้ายพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งมุ่งหมายจะทำให้พระองค์เสียชื่อเสียงในสายตาของประชาชน ผู้ซึ่งกำลังเริ่มจะหายดีต่อคณะผู้ถูกเนรเทศ, ผลของการรณรงค์ที่โกหกและบิดเบือนนี้คือ จิตใจของสาธารณชนถูกเปลี่ยนให้ต่อต้านพระบาฮาอุลลาห์และสหายที่ชื่อสัตย์ทั้งหลายของพระองค์, ไฟแห่งการปลุกเร้าและความขัดแย้งที่สับสนนี้จุดในหัวใจของประชาชนแห่งอัคคา เริ่มจะกลืนชุมชนแห่งพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุด, ประชาชนเริ่มแสดงความชิงชังและความประสงค์ร้ายอย่างเปิดเผยต่อศาสนิกชนทั้งหลาย, ณ เวลานั้นเองที่พระบาฮาอุลลาห์ตัดสินใจปิดประตูบ้านของพระองค์ต่อใบหน้าของทั้งมิตรและศัตรู พระองค์ไม่ยอมให้ใครมาพบ พระอับดุลบาฮาออกมาจากขานะ ออามิดเช่นกัน และอยู่ใกล้ชิดพระบิดาในบ้านของอูดี คัมมาร์, การแยกตัวจากผู้คนของพระบาฮาอุลลาห์อยู่ในบ้านของพระองค์ ชวนให้ระลึกถึงเวลาที่พระองค์ปลีกตัวไปอยู่ที่บ้านของเรซา เบกในอเดรียโนเปิ้ล โดดเดี่ยวพระองค์จากทุกคน และนำความเศร้าโศกมาสู่หัวใจของสหายทั้งหลาย"

The Revelation of Bahá'u'lláh, vol III, p.234-5 กล่าวว่า "เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ปลีกตัวไปอยู่ที่บ้านของอูดี คัมมาร์และไม่ยอมให้ใครพบพระองค์ ซียิด โมฮัมหมัดและพรรคพวกใช้ประโยชน์จากสิ่งนี้, ในด้านหนึ่งพวกเขาเริ่มคลุกคลีสาวกผู้ชื่อสัตย์บางคนของพระบาฮาอุลลาห์ และในอีกด้านหนึ่งพวกเขารณรงค์บิดเบือนพระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนาให้หนักขึ้น, มีร์ซา เรซา โกลีมีบางธรรมจาริกของพระบาฮาอุลลาห์ในครอบครองของตน เขาและซียิด โมฮัมหมัดสอดแทรกธรรมลิขิตเหล่านี้ด้วยวรรคต่างๆ ที่มุ่งหมายจะปลุกเร้าความชิงชังของประชาชน และแจกจ่ายเนื้อหาที่ปลอมแปลงอย่างกว้างขวาง, มีร์ซา เรซา โกลีและน้องสาวของเขาบาตริ จอนผู้ซึ่งถูกขับออกจากชุมชนโดยพระบาฮาอุลลาห์ กล่าวอ้างต่อสาธารณชนว่าพวกตนตีจากพวกบาไฮแล้วโดยสมัครใจ และบัดนี้เป็นมุสลิม ซียิด โมฮัมหมัด และออกกอ จอนกล่าวอ้างทำนองเดียวกัน"

The Revelation of Bahá'u'lláh, vol III, p.226-9 กล่าวว่า "ธรรมจาริกอัคคีเป็นหนึ่งในธรรมจาริกที่เลื่องชื่อที่สุด ธรรมจาริกนี้มีอาณาภาพที่ยิ่งใหญ่ และบ่อยครั้งศาสนิกชนอ่านออกเสียงในยามยุ่งยากและทุกข์ทรมาน... ธรรมจาริกนี้ถูกเปิดเผยตอนที่ความทุกข์ใจและทุกข์ทรมานอย่างหนักล้อมรอบพระบาฮาอุลลาห์... ในวรรคเริ่มต้นพระบาฮาอุลลาห์กล่าวถึงการแยกจากกันระหว่างพระองค์กับคนรักทั้งหลายของพระองค์ (หลังจากที่ทรงแยกตัวไปอยู่ที่บ้านของอูดี คัมมาร์และไม่ให้ใครพบ) และทรงร้องขอพระผู้ทรงมหิธานุภาพให้ช่วยเหลือและปกป้องพวกเขา :

แท้จริงแล้วหัวใจทั้งหลายของผู้ที่จริงใจถูกเผาผลาญในไฟแห่งการแยกจากกัน : ข้าแต่พระผู้เป็นที่รักยิ่งของภพทั้งหลาย แสงที่เปล่งประกายจากพระพักตร์ของพระองค์อยู่ที่ใด?

พวกที่อยู่ใกล้พระองค์ถูกละทิ้งอยู่ในความมืดแห่งความอ้างว้าง : ข้าแต่พระผู้เป็นที่ปรารถนาของภพทั้งหลาย การส่องแสงของรุ่งเช้าแห่งการกลับมาอยู่ร่วมกันกับพระองค์อยู่ที่ใด?

ร่างของบรรดาผู้ที่พระองค์เลือกสรรนอนสิ้นส้านอยู่บนหาดทรายที่ห่างไกล : ข้าแต่พระผู้ยิ่งใหญ่ความปิตของภพทั้งหลาย มหาสมุทรแห่งที่สถิตของพระองค์อยู่ที่ใด?

ในวรรคอื่นๆ พระบาฮาอุลลาห์กล่าวเป็นนัยถึงการถอนตัวของพระองค์จากทุกคน ดังเช่นตอนที่พระองค์กล่าวถึงตนเองว่า 'ถูกบัง โดยการชวนให้คิดที่ชั่วร้าย' หรือตอนที่พระองค์กล่าวว่า 'ทะเลแห่งกรุณาของคุณหยุดนิ่ง' และ 'ประตูไปสู่สถิตของพระผู้เป็นเจ้าถูกใส่กุญแจ :'

พระองค์ทรงเห็นอุทัยสถานแห่งเครื่องหมายของพระองค์ถูกบัง โดยการชวนให้คิดที่ชั่วร้าย : ข้าแต่พระผู้เป็นอาณาภาพของภพทั้งหลาย องค์สิทธิ์แห่งอำนาจของพระองค์อยู่ที่ใด?

ทะเลแห่งกรุณาของคุณหยุดนิ่งเพราะสิ่งที่มีมือของมนุษย์ได้ก่อ : ข้าแต่พระผู้เป็นความปรารถนาของภพทั้งหลาย คลื่นแห่งความอารีของพระองค์อยู่ที่ใด?

ในหลายโอกาสทั้งโดยวาจาและเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่ให้กระทำการแก่ผิดใดๆ ต่อพวกที่ทำให้ตนเจ็บปวด และทรงถึงกับส่งชาวอาหรับที่เปลี่ยนมาเป็นสาวกและไม่รับผิดชอบคนหนึ่ง ผู้ซึ่งคิดจะแก้แค้นการประทุษร้ายที่ พระผู้เป็นผู้นำที่รักยิ่งของตนทนทุกข ให้นำกลับไปเบรุต สหายเจ็ดคนก็หาทางอย่างลับๆ และสังหารผู้ ประหัตประหารตนสามคน ซึ่งสองในสามนี้คือซียิด โมฮัมหมัดและอากอ จอน ^[1]

ประตูปไปที่สถิตของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าถูกใส่กุญแจ โดยการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของศัตรูทั้งหลายของ พระองค์ : ข้าแต่พระผู้ไขกุญแจของภพทั้งหลาย ลูกกุญแจแห่งการประทานของพระองค์อยู่ที่ใด?

ในธรรมจารึกนี้เราบังเอิญพบวาทะที่กล่าวอย่างชัดเจนถึงการกระทำที่ชั่วร้ายของซียิด โมฮัมหมัดและเหล่าสมุน ของเขา พระองค์กล่าวถึงพวกเขาว่าเป็น 'คนนอกศาสนาได้ลุกขึ้นใช้อำนาจบาตรใหญ่' ทรงพรรณนากิจกรรม ของพวกเขาว่าเป็น 'การเห่าของสุนัข' 'เสียงกระซิบของชาตาน' ทรงกล่าวว่าโดยการกระทำของพวกเขา 'ตะเกียงแห่งสัจธรรมและความบริสุทธิ์ ความจงรักภักดีและเกียรติ ถูกดับ' และทรงยืนยันว่าโดยจิตวิญญาณที่ ชั่วร้ายของพวกเขา 'ใบไม้กลายเป็นสีเหลืองด้วยลมแห่งการปลุกกระดมที่เป็นพิษ' :

คนนอกศาสนาได้ลุกขึ้นใช้อำนาจบาตรใหญ่ในทุกดินแดน : ข้าแต่พระผู้พิชิตแห่งภพทั้งหลาย อานภาพบับบังคับของปากกาประกาศิตของพระองค์อยู่ที่ใด?

การเห่าของสุนัขดังอยู่รอบด้าน : ข้าแต่พระผู้ทรงเสียดวงโทะแห่งภพทั้งหลาย ราชสีห์ของพนา แห่งอำนาจของพระองค์อยู่ที่ใด?

เสียงกระซิบของชาตานเป่าหุมนุษย์ทุกคน : ข้าแต่พระผู้เป็นแสงของภพทั้งหลาย ดาวตกที่ลุกด้วย ไฟของพระองค์อยู่ที่ใด?...

ตะเกียงแห่งสัจธรรมและความบริสุทธิ์ ความจงรักภักดีและเกียรติ ถูกดับ : ข้าแต่พระผู้ทรงผลัดต้น ของภพทั้งหลาย เครื่องหมายแห่งความพิโรธที่พยายามของพระองค์อยู่ที่ใด?...

ใบไม้กลายเป็นสีเหลืองด้วยลมแห่งการปลุกกระดมที่เป็นพิษ : ข้าแต่พระผู้ให้ของภพทั้งหลาย ห่าฝน จากเมฆแห่งความอารีของพระองค์อยู่ที่ใด?

พระบาฮาอุลลาห์สาธยายความทุกข์ทรมานของพระองค์ในธรรมจารึกนี้ พระองค์ทรงกล่าวถึง 'ความตกต่ำ' 'ความทุกข์ใจ' ที่ทรมานพระองค์ ทรงกล่าวว่า 'พระพักตร์' ของพระองค์ 'ถูกซ่อนอยู่ในธลีแห่งการใส่ร้าย' และ 'เสื้อคลุมแห่งความวิสุทธิของพระองค์ถูกทำให้เปื้อน โดยประชาชนแห่งความหลอลวง' วรรคที่เจ็บปวดหัวใจ เหล่านี้เป็นกรกล่าวอย่างชัดเจนถึงผลของการรณรงค์บิดเบือนและใส่ร้ายพระบาฮาอุลลาห์อย่างกว้างขวางต่อ สาธารณชน ซึ่งดำเนินการโดยซียิด โมฮัมหมัด และให้การยืนยันอย่างเกินพอต่อความทนทุกข์ที่ทรมานจิตใจ ที่ถมใส่พระองค์ :

ความตกต่ำลงมาถึงจุดต่ำสุด : ข้าแต่พระผู้เป็นความรุ่งโรจน์ของภพทั้งหลาย ตราสัญลักษณ์แห่ง ความรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่ที่ใด?...

ความทุกข์ใจได้ทรมานพระผู้เปิดเผยพระนามของพระองค์ พระผู้ทรงปราณี : ข้าแต่พระผู้เป็นความ ปิดติของภพทั้งหลาย ความเบิกบานของอรุโณทัยแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์อยู่ที่ใด?...

พระพักตร์นี้ถูกซ่อนอยู่ในธลีแห่งการใส่ร้าย ข้าแต่พระผู้เป็นความปราณีของภพทั้งหลาย สายลม แห่งความเห็นใจของพระองค์อยู่ที่ใด?

เสื้อคลุมแห่งความวิสุทธิถูกทำให้เปื้อน โดยประชาชนแห่งความหลอลวง ข้าแต่พระผู้ทรงประดับ ของภพทั้งหลาย เสื้อผ้าแห่งความวิสุทธิของพระองค์อยู่ที่ใด?

ในธรรมจารึกนี้พระบาฮาอุลลาห์เปล่งเสียงเรียกความพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าสำหรับศัตรูทั้งหลายของพระองค์ เมื่อทรงถามว่า 'ราชสีห์ของพนาแห่งอำนาจของพระองค์อยู่ที่ใด?' 'ดาวตกที่ลุกด้วยไฟของพระองค์อยู่ที่ใด?' 'เครื่องหมายแห่งความพิโรธที่พยายามของพระองค์อยู่ที่ใด?'

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.235 กล่าวว่า "บาตรีจอนน้องสาวของมีร์ซา เรซา โกลีผู้ถูก ฆาตกรรมนี้เอง ผู้ซึ่งไปยังที่ทำการรัฐบาลและกล่าวหาพระบาฮาอุลลาห์อย่างไม่ละอายว่าสังตายนายเหล่านี้, เธอทำสิ่งนี้ทั้งๆ ที่เธอรู้ความจริงว่าพระบาฮาอุลลาห์เคี้ยวเชือกสาวกทั้งหลายเสมอให้หลีกเลี่ยงการกระทำใดๆ ที่ ทำให้เพื่อนมนุษย์บาดเจ็บแม้แต่น้อย ไหนเลยการกระทำที่น่าแขงดังกล่าว, เธอรู้ว่าพระบาฮาอุลลาห์ได้ห้าม

17

ความอกสั่นขวัญหนีที่ครอบงำชุมชนที่ถูกกดขี่อยู่แล้วนั้นสุดจะพรรณนา ความริ้วโรธของพระบาฮาอุลลาห์ไร้ขีดจำกัด ดังนั้นพระองค์ทรงแสดงความรู้สึกไว้ในธรรมจารึกหนึ่งซึ่งเปิดเผยไม่นานหลังจากการกระทำนี้ว่า “หากเรากล่าวถึงสิ่งที่บังเกิดกับเรา ในภาพทั้งหลายจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ และภูเขาทั้งหลายจะหลาย” พระองค์ลิขิตในอีกโอกาสหนึ่งว่า “การถูกกักขังไม่สามารถทำร้ายเรา สิ่งที่สามารถทำร้ายเราคือการปฏิบัติตนของบรรดาผู้ที่รักเรา ผู้ซึ่งกล่าวอ้างว่าสัมพันธ์กับเรา และกระนั้นกระทำสิ่งที่ทำให้หัวใจและปากกาของเราโอดครวญ” และอีกครั้งหนึ่ง “การถูกกักขังไม่สามารถนำความละอายมาให้เรา ไม่เพียงเท่านั้น ชีวิตของเราเป็นพยาน การถูกกักขังประทอนความรุ่งโรจน์ให้แก่เรา, สิ่งที่ทำให้เราละอายคือการปฏิบัติตนของสาวกทั้งหลายที่แสดงตัวว่ารักเรา แต่กระนั้นความจริงแล้วทำตามมาร”

18

ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์กำลังเปล่งวจนะให้เลขานุการจด ผู้ว่าการอัครคาซึ่งนำหน้ากองทหารที่ถือดาบที่ซึกออกมา มาล้อมบ้านของพระองค์, ประชาชนทั้งหมดและเจ้าหน้าที่ทหารทั้งหลายอยู่ในภาวะตื่นพล่านอย่างหนัก เสียงตะโกนและเสียงโวยวายของประชาชนเป็นที่ได้ยินจากรอบด้าน, พระบาฮาอุลลาห์ถูกเรียกตัวอย่างชัดเจน ไม่ได้ให้ไปทำหน้าที่เนียบผู้ว่าการ ^[1] ถูกซึกไซ้ไลเสียงและกักตัวไว้คืนแรกกับบุตรชายคนหนึ่งของพระองค์ในห้องหนึ่งในชานะ ซาเวอร์ดี้ ถูกย้ายไปยังย่านที่ตีกว่าในละแวกนั้นสำหรับสองคืนต่อมา และหลังจากเจ็ดสิบชั่วโมงผ่านไปทรงได้รับอนุญาตให้กลับบ้าน, พระอับดุลบาฮาถูกจับเข้าคุกและสามโซ่ในคืนแรก หลังจากนั้นได้รับอนุญาตให้ไปอยู่ร่วมกับพระบิดา, สหายยี่สิบห้าคนถูกจับขังในอีกคุกหนึ่งและตีตรวน ทุกคนอีกหกวันต่อมาถูกย้ายไปที่ชานะ ซาเวอร์ดี้ ^[2] และถูกกักขังที่นั่นเป็นเวลาหกเดือน เว้นแต่พวกที่รับผิดชอบต่อการกระทำที่น่าแขยงนั้นซึ่งถูกขังคุกเป็นเวลาหลายปี

อย่างชัดเจนบรรดาสาวกที่ขออนุญาตจัดการกับผู้กระทำผิดเอง ไม่ให้กระทำการใดๆ ในเรื่องนี้ เธอยังรู้ด้วยว่าพระองค์เองตัดขาดการยุ่งเกี่ยวกับสาวกทั้งหลาย”

^[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.326-7 กล่าวไว้ว่า “กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด, ออกอ โมฮัมหมัด อาลีเย อีสฟาฮานี, ฮุสเซน ออกอเย ทาบรีซี และโมฮัมหมัด จาวาดเด กาซวินี อยู่ที่นั่น พวกเขาถูกเจ้าหน้าที่ขอให้ไปด้วยกันที่เนียบผู้ว่าการ จากนั้นเจ้าหน้าที่ขอร้องว่าพระบาฮาอุลลาห์ควรไปด้วย กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเข้าไปยังที่พักอาศัยชั้นใน และนำเสนอคำขอร้องของเจ้าหน้าที่ต่อพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์ออกมาจากบ้าน และเนื่องด้วยตอนนั้นมืดทีเดียว ชายคนหนึ่งไซ้โคมไฟส่องทาง

ออกอ เรซาบอกเราว่าทุกคนที่เผชิญกับพระองค์ในการเดินนั้นไปยังเนียบผู้ว่าการ ล้วนอัศจรรย์ใจต่ออานาภาพที่ออกมาจากตัวพระองค์, หนึ่งในชาวเมืองอัครคาผู้ซึ่งเห็นพระองค์ในวันนั้น เชื่อในพระองค์ทันทีและเข้าร่วมกลุ่มสหายของพระองค์...

โมฮัมหมัด จาวาดเด กาซวินีเขียนว่า เมื่อพระบาฮาอุลลาห์เข้าไปในเนียบผู้ว่าการ ซับเฮ พากา, โมดิซารีฟ, ซาลิม โมลกี, หัวหน้าสำนักเลขาธิการ และเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่อยู่ที่นั่น ยืนขึ้นต่อหน้าพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์เดินเข้าไปและนั่งบนที่นั่งท้ายสุดของห้อง ที่นั่นเจียบสนิทจนกระทั่งสุดท้ายแล้วผู้บัญชาการทหารรักษาการณ์พูดว่า ‘เป็นเรื่องเหมาะสมหรือที่คนของท่านบางคนกระทำสิ่งที่ชั่วช้าดังกล่าว?’ ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ทรงตอบว่า ‘หากทหารคนหนึ่งภายใต้บัญชาการของท่านทำผิดกฎระเบียบ ท่านจะต้องรับผิดชอบและถูกลงโทษสำหรับการกระทำนั้นหรือ?’ เกิดความเจียบสนิทอีกครั้งจนกระทั่งพระบาฮาอุลลาห์ลุกขึ้นและตามที่ออกอ เรซา กล่าว ทรงเข้าไปในอีกห้องหนึ่ง...

...บ่ายวันที่สามตามที่โมฮัมหมัด จาวาดเขียน พระบาฮาอุลลาห์ กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี และ มีร์ซา โมฮัมหมัด โกลี ถูกพาไปที่สำนักงานของโมดิซารีฟ พระบาฮาอุลลาห์มีไซ้เล็กน้อยวันนั้น และเมื่อพระองค์บอกโมดิซารีฟและมฟตีว่า พวกเขาไม่ได้ทำหน้าที่ตามโองการของพระผู้เป็นเจ้า โมดิซารีฟแจ้งพระองค์ว่าพระองค์มีอิสระที่จะกลับบ้านได้ ขณะที่พระองค์ลุกขึ้นจะไป พวกเขาทั้งหมดยืนขึ้นและขอกฎอย่างถ่อมตัวสำหรับความประพฤติที่เลวแก่นางของตน จากนั้นพระองค์และกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี, มีร์ซา โมฮัมหมัด โกลี และ มีร์ซา ออกอ จอน เดินกลับบ้าน”

^[2] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.331-3 กล่าวไว้ว่า “ออกอ เรซาให้รายละเอียดเรื่องราวที่ชัดเจนเกี่ยวกับวันเวลาของการถูกกักตัวของพวกเขาในชานะ ซาเวอร์ดี้, ทหารปืนใหญ่ซึ่งประจำการที่นั่นเพื่อเฝ้าดูพวกเขา ระแวงการเคลื่อนไหวใดๆ ที่พวกเขาขยับ และปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความหยาบคายอย่างยิ่ง, บรรดาผู้ถูก

19

หลังจากที่ทรงมาถึงที่ทำการของผู้ว่าการ ผู้บัญชาการทหารเมืองอัคคาหันมาหาพระองค์และสอบถามอย่างอาจหาญว่า “เป็นเรื่องเหมาะสมหรือที่สาวกของท่านบางคนกระทำในลักษณะดังกล่าว?” คำโต้ตอบอย่างฉับพลันคือ “หากทหารคนหนึ่งของท่านกระทำสิ่งที่น่าตำหนิ ท่านจะต้องรับผิดชอบและถูกลงโทษแทนเขาหรือ?” เมื่อถูกซักไซ้ไล่เรียงพระองค์ถูกขอให้กล่าวชื่อของพระองค์และประเทศที่พระองค์มา พระองค์ทรงตอบว่า “เป็นสิ่งที่เห็นชัดยิ่งกว่าดวงอาทิตย์” เมื่อถูกถามด้วยคำถามเดิมอีกพระองค์ให้คำตอบดังต่อไปนี้: “เราคิดว่าไม่เหมาะสมที่จะกล่าวถึง จงไปดูในโครงการของรัฐบาลที่อยู่ในครอบครองของท่าน” พวกเขาถามคำขอร้องอีกด้วยด้วยความเคารพที่ประจักษ์ ครั้นแล้วพระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าววณะเหล่านี้ด้วยราชศักดิ์และอานุภาพว่า “ชื่อของเราคือ *บาฮาอุลลาห์* (แสงสว่างของพระเจ้า) *ประเทศของเราคืออูร์* (แสงสว่าง) *พวกเจ้าจงรับทราบไว้*” จากนั้นโดยการหันไปหาหม่พตีและพระองค์กล่าวคำตำหนิที่ซ่อนเร้นต่อเขา แล้วทรงกล่าวต่อที่ชุมนุมนั้นทั้งหมดด้วยภาษาที่แรงและประเสริฐจนไม่มีใครกล้าตอบพระองค์ หลังจากทรงกล่าววณะบางตอนจากสุเรเย่ มุลัค (ธรรมจาริกถึงกษัตริย์) พระองค์ลุกขึ้นและไปจากที่ชุมนุม, ไม่นานหลังจากนั้นผู้ว่าการอัคคาสก็ยกคำมาว่าพระองค์มีอิสระที่กลับบ้านได้ และขอโทษสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น [1]

20

หลังจากอุบัติเหตุดังกล่าว ประชาชนที่ไม่มีเมตตาต่อคณะผู้ถูกเนรเทศอยู่แล้ว ถูกปลุกเร้าด้วยความชิงชังอย่างควบคุมไม่ได้ต่อทุกคนที่แสดงชื่อของศาสนาที่คณะผู้ถูกเนรเทศประกาศตัวนับถือ, ซักถามหาว่าไม่เคารพศาสนา ไม่เชื่อพระเจ้า ก่อการร้ายและนอกรีต ถูกสะบัดใส่หน้าพวกเขาอย่างเปิดเผยและไม่ควบคุมอารมณ์, อบอุ่นซึ่งอาศัยอยู่ติดกับบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ ได้เสริมกำแพงกัน [2] ที่แยกบ้านของเขาจากสถานที่อาศัย

เนรเทศถูกตำว่าใส่หน้าอยู่ตลอด อย่างไรก็ตามความประพฤติและความสุภาพของผู้ถูกเนรเทศค่อยๆ หลากกว่ากำแพงระหว่างพวกเขาและทหาร จนกระทั่งบรรดาผู้คุมสารภาพว่าพวกตนถูกจองไปในทางที่ผิดด้วยความเท็จที่ป้อนให้พวกตน, สุดท้ายแล้ววันนั้นก็มาถึงซึ่งนานก่อนจะได้รับการปล่อยตัว คือวันที่ผู้ถูกเนรเทศทั้งหลายได้รับอนุญาตให้ไปเยี่ยมบ้านอื่นๆ และบ้านของพระบาฮาอุลลาห์, ตอนบ่ายพวกเขาต้อนรับขับสู้ทหารปืนใหญ่และตำรวจด้วยน้ำชา แต่ละวันพวกเขาคนหนึ่งจะรับผิดชอบการทำอาหารและทำความสะอาด ในที่สุดบรรดาผู้คุมแสดงความรังเกียจต่อท่าทีของพวกที่อยู่ตำแหน่งสูง ผู้ซึ่งยังคงแข็งกร้าวไม่ยอมให้ผู้ถูกเนรเทศทั้งหลายกลับบ้านไปอย่างถาวร, แต่การปล่อยตัวอยู่อีกไม่ไกล ผู้ว่าการถูกไล่ออก และอาหมัด เบก โทร์ฟิกผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งมาแทน เป็นบุรุษที่ยุติธรรม

สุดท้ายแล้วบรรดาทหารปืนใหญ่ประท้วงการหน่วงเหนี่ยวของเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย และนำตัวเหล่าผู้ถูกเนรเทศบางคนไปกับพวกตน ไปที่ท่าเทียบผู้ว่าการโดยกล่าวอย่างห้วนๆ ว่า : ‘เราเป็นทหารไม่ใช่ผู้คุม หากคนเหล่านี้เป็นอาชญากร เช่นนั้นเอาตัวพวกเขาไปและขังพวกเขาในคุก หากไม่ใช่ ให้ปล่อยพวกเขากลับบ้านไปอย่างสงบ เราไม่ยอมปฏิบัติหน้าที่อีกต่อไปในฐานะผู้คุมตัวพวกเขา’ ครั้นแล้วเจ้าหน้าที่ทั้งหลายยอมลดหย่อน, ในที่สุดโมตาซาร์ฟที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ ให้ไปเอาเอกสารที่เกี่ยวข้องและปล่อยตัวสหายที่ถูกกักขังโดยไม่มีมูลในซาเนชาเวอร์ดี”

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.68-9 กล่าวว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอัคคาอีกคนหนึ่งซึ่งยอมรับสถานะของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยตัวเองคือ อาหมัดเด จาร์ราห์นายทหารคนหนึ่งในกองทัพตุรกี เขาเป็นพยานต่อราชศักดิ์ของพระบาฮาอุลลาห์ในโรงทหาร แต่ไม่กี่ปีต่อมาเองที่เขาถึงจะซาบซึ้งในหัวใจ เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ (ซึ่งเวลานั้นกำลังอาศัยอยู่ในบ้านของอับดุล) ถูกนำตัวไปที่ท่าเทียบผู้ว่าการและควบคุมตัวไว้ราวสามวัน ...การปฏิบัติที่หยามเกียรตินี้เป็นผลมาจากการฆาตกรรมพวกอาชวลีสามคนในอัคคา, อาหมัดเด จาร์ราห์เป็นหนึ่งในนายทหารที่อยู่ในคดีนั้น และตอนนั้นนั่นเองที่ราชศักดิ์และความรุ่งโรจน์ของพระบาฮาอุลลาห์ประทับรอยลึกไว้ในวิญญาณของเขา, วาหะที่ทรงอำนาจและทรงอานุภาพที่พระองค์เปล่งในโอกาสนั้น ทำให้จาร์ราห์สามารถตระหนักว่านักโทษในการควบคุมตัวของตนไม่ใช่บุรุษธรรมดา แต่เป็นพระเจ้าผู้ซึ่งได้รับการประสาด้วยอำนาจสวรรค์, หลังจากที่ได้อ่านธรรมลิขิตบางส่วนและตระหนักในสถานะของพระบาฮาอุลลาห์ เขาเข้ามาร่วมกลุ่มสาวกของพระองค์”

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.400-1 กล่าวว่า “การสมรสของพระอับดุลบาฮากับมุณีเรห์ คานุมเกิดขึ้นในปีเดียวกันกับที่คิตาบีอัคคัสถูกเปิดเผย, อับดุลเพื่อนบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ที่อยู่ติดกัน ผู้ซึ่ง

ของพระผู้เป็นเพื่อนบ้านที่เวลานี้นาระแวงและน่ากลัวอย่างยิ่ง, แม้แต่ลูกๆ ของคณะผู้ถูกเนรเทศที่ถูกคุมขังเมื่อใดก็ตามที่หาญออกไปแสดงตัวตามถนนระหว่างวันเหล่านั้น ก็จะถูกไล่ตามจับ ถูกด่าและขว้างก้อนหินใส่

21

ถ้อยแห่งความทุกข์ทรมานของพระบาฮาอุลลาห์บัดนี้เต็มจนล้น คณะผู้ถูกเนรเทศยังต้องเผชิญต่อไปกับสถานการณ์ที่น่าอดสู เต็มไปด้วยเรื่องน่าวิตกและถึงกับอันตรายอย่างยิ่ง จนกระทั่งถึงเวลาที่กำหนดไว้โดยพระประสงค์ที่ไม่อาจหยั่งรู้ ซึ่งสายน้ำแห่งทุกขเวทนาและความตกต่ำเริ่มงวดลง ซึ่งบ่งบอกการเปลี่ยนแปลงในโชคชะตาของศาสนาที่เสียดตายิ่งกว่าการเปลี่ยนแปลงอย่างปฏิวัติที่เกิดขึ้นในปีหลังๆ ของการพำนักอยู่ในแบกแดดของพระบาฮาอุลลาห์

22

การยอมรับความเป็นผู้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ของพระบาฮาอุลลาห์ที่ละน้อยโดยประชาชนทุกหมู่เหล่า, การทะลุผ่านเปลือกแข็งแห่งความเฉยเมยและมีฉันทิฐิของพวกเขาย่างช้าๆ โดยจิตวิญญาณที่แท้จริงของคำสอนของ

ด้วยความกลัวเมื่อก่อน ได้เสริมกำแพงกันระหว่างบ้านทั้งสอง มาบัดนี้ใครจะเปิดห้องหนึ่งจากบ้านของตนให้แก่พระบาฮาอุลลาห์ เพื่อจัดหาห้องพักสำหรับพระอับดุลบาฮาและเจ้าสาวของพระองค์, จากนั้นกำแพงกันระหว่างบ้านทั้งสองถูกรื้อออก และอับดุลหิงบ้านไว้ให้พระบาฮาอุลลาห์และไปอาศัยอยู่ที่อื่น, โดยวิธีนี้มีที่พักอาศัยมากขึ้นให้พระบาฮาอุลลาห์และครอบครัวของพระองค์ใช้

พระบาฮาอุลลาห์ย้ายไปอยู่อีกห้องหนึ่งที่กว้างกว่าซึ่งมีระเบียบหันหน้าไปทางทะเล และพระอับดุลบาฮาย้ายไปอยู่ในห้องที่พระบาฮาอุลลาห์เคยอาศัยตราบจนถึงเวลานั้น, เมื่อเปรียบกับห้องเดิม ห้องใหม่ของพระบาฮาอุลลาห์เป็นสถานที่น่าอภิรมย์ ที่นี้พระองค์สามารถมองเห็นทะเลขณะที่เดินบนระเบียง เช่นกันศาสนิกชนทั้งหลายสามารถพบพระองค์ในสิ่งแวดล้อมที่สบายและสว่างกว่า

ในห้องนี้เองที่ผู้แสวงบุญทั้งหลายจากเปอร์เซียมาพบพระองค์ และที่นี้เองที่ธรรมจาริกที่สำคัญมากมายถูกเปิดเผย

พระบาฮาอุลลาห์เดินบนระเบียงหน้าห้องของพระองค์บ่อยครั้ง ที่ซึ่งพระองค์สามารถอยู่ในที่โล่งแจ้งและจ้องมองทะเล, ปกติแล้วพระองค์ทำสิ่งนี้ตอนบ่าย, ศาสนิกชนทั้งหลายจากอัครคาที่เข้าร่วมการถูกคุมขังและรับความทุกข์ทรมานกับพระองค์ด้วยความแค้นกล้าและความเบื่อบานที่สุด และเวลานี้มีชีวิตและทำงานในส่วนต่างๆ ของเมืองปิตียินดียิ่งนักต่อพัฒนาการใหม่นี้

ฮาจี มีร์ซา เฮดาร์ อาลีพยานผู้เห็นเหตุการณ์ในวันเหล่านั้น ได้ทิ้งความทรงจำเหล่านี้ไว้สำหรับคนรุ่นหลัง :

‘ในอัครคามิศาสนิกชนราวสามร้อยคนซึ่งประกอบด้วยผู้ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นและผู้มาเยือน ส่วนใหญ่ของคนเหล่านี้ทำการค้าหรือธุรกิจบางอย่าง, มีความรักและความสามัคคีอย่างน่าทึ่งในหมู่ดวงวิญญาณเหล่านี้ พวกเขาได้ความเบื่อบานอย่างยิ่งจากการคบหาสมาคมกันและกัน และภูมิใจมากที่มีเอกลักษณ์ในการรับใช้กันและกันทั้งหมดนี้ทำให้พวกเขา รู้สึกว่าตนกำลังมีชีวิตอยู่ในพิมาน

สิ่งที่กลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของพระบาฮาอุลลาห์คือ การเรียกตัวศาสนิกชนบางคนมาพบ, ปกติสิ่งนี้เกิดขึ้นตั้งแต่สามชั่วโมงก่อนพระอาทิตย์ตกจนถึงสองหรือสามชั่วโมงหลังอาทิตย์ตก ดังนั้นศาสนิกชนทั้งหมดจะเลิกงานสามชั่วโมงก่อนพระอาทิตย์ตก และมารวมตัวกันบนถนนนอกบ้านของพระบาฮาอุลลาห์, บางคนจะเดินรอบบ้าน บางคนจะยืนและบางคนจะนั่งกันเป็นกลุ่ม มีพวกที่อยู่ในห้องรับรองของพระอับดุลบาฮาเนื่องด้วยพวกเขามีหน้าที่บางอย่างที่จะปฏิบัติ...

ดังนั้นศาสนิกชนทั้งหลายสามารถเห็นพระผู้เป็นนายของตนขณะที่ทรงเดินอยู่บนระเบียงบ้าน, หลายครั้งโดยความอารีและความเมตตาใคร่ใคร่ของพระองค์ ด้วยมือที่วิสุทธิพระองค์จะส่งสัญญาณให้บางคนขึ้นไปพบพระองค์ ...เอกภาพที่ดำรงอยู่ในหมู่ศาสนิกชนเป็นอย่างที่พวกเขาเป็นเสมือนร่างกายเดียวกัน แต่ละคนพร้อมที่จะพลีชีวิตเพื่อคนอื่น และเมื่อใครคนหนึ่งหรือกลุ่มหนึ่งถูกเรียกตัวโดยวิธีนี้ ความเบื่อบานที่ท่วมหัวใจของพวกเขาสิ้นสุดจะพรรณนา บุคคลนั้นจะวิ่งเข้าไปข้างในด้วยความเร็วถึงขนาดว่า แม้แต่กำแพงก็สั่นสะเทือนด้วยความตื่นเต้น เขาจะตื่นเต้น ณ ขณะนั้นจนไม่รู้ว่าเป็นใคร และหากบางคนพูดกับเขา เขาไม่ได้ยิน เขาจะอยู่ระหว่างทางไปพบพระผู้เป็นนายของตน ไปให้ถึงพิมานอันเป็นที่สถิตของพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งรุ่งโรจน์กว่าพิมานเอง พิมานที่ไม่อาจเห็นหรือรู้สึกหรือได้ยินโดยผู้ที่ไม่เคยประสบกับสิ่งนี้, และหลังจากถูกบอกให้ไปจากพระบาฮาอุลลาห์ได้ ผู้นั้นจะเคลิบเคลิ้มจนต้องใช้เวลาหนึ่งกว่าจะมีสติคืนมา แล้วสามารถจำมิตรสหายและพูดคุยกับพวกเขา’

พระองค์, การมาแทนที่ผู้ว่าการที่จิตใจถูกโน้มน้าวอย่างสิ้นหวังให้ต่อต้านศาสนาและเหล่าสาวก โดยผู้ว่าการที่หลักแหลมและมีเมตตาธรรมอาหมัด เบก โทวฟีก, การตรากตรำอย่างไม่ว่างเว้นของพระอับดุลบาฮาซึ่งบัดนี้เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ผู้ซึ่งโดยการพบเจอกับสามัญชน กำลังสาธิตความสามารถของตนให้เห็นมากขึ้นในการทำหน้าที่เป็นโลให้แก่พระบิดา, การบริหารของพระผู้เป็นเจ้าของที่ไล่ออกบรรดาเจ้าหน้าที่ที่เป็นเครื่องมือในการกักขังบรรดาสหายผู้บริสุทธิ์อย่างยัดเยียด ทั้งหมดนี้ได้ปูทางสำหรับปฏิภิกิริยาที่กำลังเริ่มอุบัติขึ้นเวลานี้ เป็นปฏิภิกิริยาที่จะสัมพันธ์ไปตลอดอย่างแยกไม่ได้กับช่วงเวลาของการเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์มาที่อัคคา

23

โดยการสมาคมกับพระอับดุลบาฮา และต่อมาโดยการอ่านวรรณกรรมของศาสนาอย่างถี่ถ้วนที่ตัวอันตรายทั้งหลายเสนอมารให้ตนพิจารณาโดยหวังจะทำให้ตนโกรธ ผู้ว่าการคนใหม่ถูกจุดความอุทิศตนขึ้นมาในหัวใจที่ละเอียดถึงขนาดว่า เขาไม่ยอมเข้าไปหาพระบาฮาอุลลาห์โดยไม่ถอดรองเท้าออกก่อนเสมอเป็นสัญลักษณ์แห่งความนับถือพระองค์, ถึงกับเป็นที่เล่าลือกันว่าบรรดาที่ปรึกษาที่ผู้ว่าการโปรดปรานคือเหล่าผู้ถูกเนรเทศนี้เอง ที่เป็นสาวกของพระผู้เป็นนักโทษภายใต้การคุมตัวของเขา, ผู้ว่าการอัคคา (อาหมัด เบก) ส่งลูกชายของตนเองเป็นนิตยมาให้พระอับดุลบาฮาสั่งสอนและให้ความรู้, ในโอกาสของการเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งเขาหาทางมานานนี้เอง และเป็นการตอบสนองคำขออนุญาตที่จะถวายการรับใช้บางอย่างแก่พระองค์ ที่ทรงเสนอแนะผู้ว่าการให้ทำทอส่งน้ำที่ไม่ได้ใช้มาสวมสปีให้กลับมาใช้ได้ ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะที่ผู้ว่าการลุกขึ้นดำเนินการทันที [1], สำหรับการหลั่งไหลเข้ามาของผู้แสวงบุญซึ่งในจำนวนนี้มีมุลลา ซาเดเค โคราซานีและบิดาของบาตีผู้นำเคาเรพซึ่งทั้งสองเป็นผู้รอดชีวิตจากการต่อสู้ดิรนที่ทาบาซี ผู้ว่าการอัคคาแทบจะไม่ทำการต่อต้านใดๆ แม้ว่าเนื้อหาของราชโองการห้ามไม่ให้พวกเขาเข้ามาในเมือง, มุสตาฟา ซียา พาชาซึ่งเป็นผู้ว่าการอัคคาไม่กี่ปีต่อมา ไปไกลถึงกับบอกอ้อมๆ ว่าพระผู้เป็นนักโทษของตนมีอิสระที่จะผ่านประตูเมืองเมื่อใดก็ได้ตามที่ทรงปรารถนา ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะที่พระองค์ไม่รับ, แม้แต่แม่ทัพแห่งอัคคาคือเชค มาห์มุด [2] บุรุษชื่อกระฉ่อนในด้านมิถุนาธิฐ ก็

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.22-5 กล่าวว่า "เมื่อพระบาฮาอุลลาห์มาถึงอัคคา ไม่มีแหล่งน้ำจืดภายในประตูเมืองที่เหมาะสมสำหรับดื่ม, มีบ่อน้ำอยู่ราวสิบนาที่โดยการเดินจากเมือง ซึ่งจากบ่อนี้ประชาชนส่วนใหญ่หิ้วน้ำมาที่บ้านของตน, แต่รสชาติของน้ำนั้นไม่น่ายินดีอย่างยิ่ง พระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายใช้น้ำนี้ ซึ่งถูกหิ้วมาที่คอกโดยศาสนิกชนทั้งหลาย มีศาสนิกชนพิเศษคนหนึ่งออกอก อาซิมเม ทาฟริชี ผู้ซึ่งรับใช้พระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ในฐานะผู้จัดส่งน้ำ นี่เป็นงานที่ยาก เนื่องด้วยเขาต้องเดินทางหลายเที่ยวไปที่บ่อน้ำ และแบกน้ำเต็มถุงหนักบนหลังไปให้มิตรสหายในอัคคา, ภายหลังเขาหาน้ำที่รสชาติดีกว่าได้จากน้ำพุที่คาบรี ซึ่งอยู่ทิศทางเดียวกับบาห์จีระยะทางราวครึ่งชั่วโมงโดยการเดินจากอัคคา...

สำหรับออกอก อาซิมหันใดที่เขาค้นพบเค้านางของความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระบาฮาอุลลาห์ในเจ้านายของตน (มีร์ซา เรชา โกลี) เขาเลิกยุ่งเกี่ยวกับเจ้านาย และรับใช้พระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ต่อไปอย่างไม่คิดถึงตัวเองและด้วยความอุทิศตนอย่างยิ่ง...

น้ำในอัคคาที่อาซิมเป็นผู้แบกมาให้พระบาฮาอุลลาห์และสาวกทั้งหลายดีขึ้นอย่างมากไม่เพียงแต่ด้านคุณภาพ แต่ยังหาได้ง่ายขึ้นโดยการปฏิสังขรณ์ท่อส่งน้ำที่ไม่ได้ใช้ ซึ่งนำน้ำจืดมาสู่เมือง สิ่งนี้เกิดขึ้นเช่นกันโดยอิทธิพลของวามะของพระบาฮาอุลลาห์

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์อยู่ที่ของอับดุล...อาหมัด เบก โทวฟีกผู้ว่าการอัคคาผู้ซึ่งตระหนักในความยิ่งใหญ่ของพระบาฮาอุลลาห์ และแสดงความชื่นชมอย่างแรงกล้าต่อพระอับดุลบาฮา และมานั่ง ณ แทบเท้าของพระองค์บ่อยเพื่อขอการสั่งสอนและความสว่าง ได้รับอนุญาตให้เข้าพบพระบาฮาอุลลาห์, ในวิถีของการเข้าพบนั้นเองที่ผู้ว่าการเสนอให้การรับใช้บางอย่างแก่พระองค์ ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์เสนอแนะการปฏิสังขรณ์ท่อส่งน้ำเพื่อประโยชน์ของประชาชนแห่งอัคคา ผู้ว่าการตอบสนองการเสนอแนะนี้และลุกขึ้นดำเนินการอย่างไม่ลังเล อย่างไรก็ตามการปฏิสังขรณ์ท่อส่งน้ำไม่เสร็จสมบูรณ์จนกระทั่งเพย์ดี พาชามาเป็นผู้ว่าการอัคคา"

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.65-8 กล่าวว่า "ตัวอย่างหนึ่งของผู้ที่มีการมองเห็นทางจิตวิญญาณที่มองเห็นสถานะของพระบาฮาอุลลาห์โดยไม่ถูกสอนหรือเข้าหาโดยบาไฮคือเชค มาห์มุดเด อahrábบีคนพื้นเมืองอัคคา เขาเป็นหนึ่งในผู้นำศาสนาแห่งอัคคาตอนที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศไปที่เมืองนั้น เขาเกิดในครอบครัวชาวมุสลิมที่มีจิตศรัทธาศาสนา เมื่อเขาอายุสิบปี เชคซาราคคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศาสนาผู้เป็นที่นับถือของบิดาของเชค มาห์มุด มีนิมิตเกี่ยวกับการเสด็จมาที่อัคคาของพระศาสดาตามพันธสัญญา เขาบอกสิ่งนี้ อ้อมๆ กับมาห์มุดต่อหน้าบิดาของเขา และบอกเขาว่าบิดาของเขาและตัวเขาเองเป็นชายชราและจะไม่มีชีวิตอยู่

ถูกเปลี่ยนมานับถือศาสนา และด้วยไฟแรงเพราะความศรัทธาที่เกิดขึ้นใหม่ของตน เขาได้ประมวลคำสอนปราปราของพระโมฮัมหมัดเกี่ยวกับอัคคา, ผู้ว่าการทั้งหลายที่ไม่มีความเห็นใจบางครั้งบางคราวที่ถูกส่งมาเมืองอัคคาต่างๆ ที่ใช้อำนาจได้ตามอำเภอใจ ก็ไม่สามารถหยุดยั้งพลังอำนาจที่กำลังพาพระผู้เป็นจุดกำเนิดของ

ได้เห็นวันนั้น, แต่เขารับประกันมาห้หมดว่าเวลานั้นเขาจะโตเป็นผู้ใหญ่ และบอกเขาให้คอยเฝ้ามองหาการเสด็จมาของพระผู้เป็นนาย เขาถึงกับระบุดมาห้หมดว่า พระองค์จะพูดภาษาเปอร์เซีย...

หลายปีผ่านไปและเด็กหนุ่มนี้โตเป็นบุรุษที่แข็งแกร่ง มีวิชาและเคร่งศาสนา เป็นที่นับถือของชุมชนซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเซค มาห้หมด แต่เขาแทบไม่ได้คิดถึงนิมิตดังกล่าว และเมื่อพระบาฮาอุลลาห์มาที่อัคคา นี้ไม่เคยผุดขึ้นในใจของเขาเลยว่าพระองค์อาจเป็นพระศาสดาที่ทำนายไว้โดยเซคชรา, ในทางตรงข้ามเขาชื่นเคื่องการกระทำของรัฐบาลมากที่ส่งพระบาฮาอุลลาห์มาที่อัคคา ผู้ซึ่งเขาถือทางการพรรณนาว่าเป็นคนชั่วร้ายและ 'พระผู้เป็นเจ้าของชาวเปอร์เซีย' เพราะบางเวลาเขาขุ่นวายใจและต้องการทำอะไรบางอย่างเพื่อกำจัดบุคคลดังกล่าวให้หายไปจากเมืองอัคคา, ต้องเป็นที่ระลึกว่าไม่นานหลังจากการคุมขังพระบาฮาอุลลาห์ในโรงทหาร เจ้าหน้าที่คุกผ่อนคลายข้อจำกัดที่นำมาบังคับใช้และให้ยึดถืออย่างเข้มงวดที่แรก, ตัวอย่างเช่น พวกเขาตกลงยอมให้คณะนักโทษกลุ่มเล็กไปเยือนตัวเมืองรายวันเพื่อจับจ่าย บางครั้งพระอับดุลบาฮาออกไปกับพวกเขา และนี่คือทำไมประชาชนแห่งอัคคาได้มามีปฏิสัมพันธ์กับบุคลิกภาพที่ดึงดูดพระองค์ และเริ่มผ่อนคลายกับคณะนักโทษ

วันหนึ่งเซค มาห้หมดขุ่นวายใจที่เห็นพระอับดุลบาฮาในสุเหร่า เป็นที่รายงานว่าเขาคว้ามือของพระอับดุลบาฮาและอทานว่า 'เจ้าไซ้ใหม่ที่เป็นบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า?' ด้วยเสนที่ เป็นเอกลักษณ์ทำนายให้เห็นว่า เขาคือผู้ซึ่งกำลังพูดดังกล่าว ไม่ใช่พระอับดุลบาฮา จากนั้นพระองค์เตือนใจเขาให้นึกถึงบัญชาของอิสลามที่กล่าวไว้ในคำสอนปราปรา : 'จงมีกุศลจิตต่อแขกแม้ว่าเขาจะเป็นคนนอกศาสนา'

อิทธิของถ้อยคำเหล่านี้และบุคลิกที่รักใคร่ของพระองค์มีผลต่อเซค มาห้หมด และเขาเปลี่ยนท่าทีก้าวร้าวต่อพระองค์ แต่ด้วยเป็นผู้นำศาสนาเขาไม่สามารถเฉยเมยต่อการมีกลุ่มผู้ถูกเนรเทศอยู่ที่นี้ ผู้ซึ่งเขาพิจารณาว่าเป็นพวกไม่มีศีลธรรม ดังนั้นเขาตัดสินใจที่จะทำให้ทั้งหมดนี้จบด้วยตัวเขาเอง วันหนึ่งเขาซ่อนอาวุธไว้ในเสื้อคลุมและตรงไปที่โรงทหารด้วยเจตนาจะลอบสังหารพระบาฮาอุลลาห์ เขาแฉ่งยามเฝ้าประตูว่า เขาต้องการพบพระบาฮาอุลลาห์ เนื่องด้วยเขาเป็นคนดังที่มีอิทธิพล ยามทั้งหลายยอมทำตามคำขอของเขาและไปแจ้งพระบาฮาอุลลาห์ว่าผู้มาเยือนคือใคร เป็นที่รายงานว่าพระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่า 'บอกเขาให้โยนอาวุธทิ้งไป และแล้วค่อยเข้ามา' เมื่อได้ยินเช่นนี้เซค มาห้หมดพิศวงงงใจ เพราะเขาแน่ใจว่าไม่มีใครเห็นอาวุธในเสื้อคลุมของเขา, เขากลับไปบ้านในสภาวะที่สับสนเต็มที่ แต่จิตใจที่วุ่นของเขาไม่สามารถสงบนิ่ง เขาคงอยู่ในสภาวะนี้เป็นระยะเวลาหนึ่งจนกระทั่งเขาตัดสินใจไปที่โรงทหารอีกครั้ง แต่ปราศจากอาวุธครานี้. ด้วยเป็นคนแข็งแรงเขารู้ว่าเขาสามารถเอาชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยเพียงกำลังของมือของเขา

ดังนั้นเขาไปอีกครั้งที่ประตูรั้วของคุก ขอเข้าไปเยี่ยมเหมือนเดิมอีกครั้ง, เมื่อทราบความปรารถนาของเซค มาห้หมดที่จะพบพระองค์ เป็นที่รายงานว่าพระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่า 'บอกเขาให้ชำระหัวใจของเขาให้บริสุทธิ์ก่อนแล้วค่อยเข้ามา' ด้วยงุนงงและสับสนต่อวาทะเหล่านี้ เซค มาห้หมดไม่สามารถพาตัวเองเข้าไปหาพระบาฮาอุลลาห์วันนั้น, ต่อมาเขาฝันว่า บิดาของเขาและเซคชรามาปรากฏต่อเขาและเตือนใจเขาให้นึกถึงนิมิตของพวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้เป็นนาย, หลังจากความฝันนี้เซค มาห้หมดไปที่โรงทหารอีกครั้งและได้พบพระอับดุลบาฮา ถ้อยคำของท่านนายเจาะผ่านเข้าไปในหัวใจของเขา และเขาถูกพาเข้าไปหาพระบาฮาอุลลาห์, ราชศักดาและความรุ่งโรจน์ของใบหน้าของพระองค์ท่วมทับเซค มาห้หมด และเขาเป็นพยานต่อการบรรลุคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาอัคคาของพระผู้เป็นนาย, เขาหมอบราบ ณ เท้าของพระองค์และกลายเป็นสาวกที่ศรัทธาแรง

หลังจากการยอมรับสถานะของพระบาฮาอุลลาห์ เขาถูกขึ้นรับใช้พระองค์และศาสนาของพระองค์, เขามีบทบาทอย่างมีนัยสำคัญในการช่วยศาสนิกชนทั้งหลายให้เข้าเมือง และจากนั้นชวนพวกเขาไว้จนกระทั่งพวกเขาสามารถเข้าไปพบพระบาฮาอุลลาห์, ในบางโอกาสเขาถึงกับสั่งให้เอาเชือกหย่อนลงมาเพื่อให้บาไฮผู้มาเยือนทั้งหลายถูกดึงขึ้นไปบนกำแพงที่ล้อมเมือง, อีกริธีหนึ่งที่เขาใช้ในบางครั้งคือการออกไปจากเมือง แล้วกลับมาตอนกลางคืนโดยมีศาสนิกชนคนหนึ่งติดตาม ผู้ซึ่งจะสร้างท่าทางเป็นคนรับใช้กำลังถือโคมไฟอยู่หน้าเจ้านาย, หลังจากทีศาสนิกชนได้พบพระบาฮาอุลลาห์ เซค มาห้หมดจะช่วยให้เขาสามารถให้ไปจากเมืองในลักษณะเดียวกันกับที่เข้ามา, เซค มาห้หมดเป็นที่รักของท่านนายและรับใช้ศาสนาด้วยความอุทิศตนจนกระทั่งจุดจบของชีวิต เขาได้ประมวลคำสอนปราปราที่สัมพันธ์กับอัคคาและความรุ่งโรจน์ที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตของอัคคา"

ศาสนาไปสู่การปลดแอกพระองค์อย่างแท้จริงและการบรรลุจุดประสงค์ของพระองค์ในที่สุด, เมื่อเวลาผ่านไปเป็นปีๆ บรรดานักวิชาการและแม่แต่เหล่าโอรามาที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในซีเรีย กอดใจไม่ได้ที่จะปลงเสียงยอมรับการเรืองอำนาจและความยิ่งใหญ่ของพระบาฮาอุลลาห์, อาซีส พาชซาผู้ซึ่งในออสเตรียโนเปิ้ลได้แสดงความผูกพันอย่างลึกซึ้งกับพระอับดุลบาฮาอย่างจะแจ้ง และในระหว่างนั้นได้เลื่อนตำแหน่งเป็นวาลี (ผู้ว่าการมณฑล) ได้มาเยือนอัครศาสน์สองครั้งด้วยจุดประสงค์ที่ชัดเจนของการมาคารวะพระบาฮาอุลลาห์ และพินมิตรภาพกับพระผู้ซึ่งเขาได้เรียนรู้ที่จะชื่นชมและเคารพ

12.3 ชีวิตหลังจากที่ย้ายออกมาอยู่นอกกำแพงเมืองอัครคา [Life after moving outside the walls of 'Akká]

24

แม้ว่าพระบาฮาอุลลาห์เองแทบจะไม่เคยให้สนทนาซักถามเป็นการส่วนตัวดังที่ทรงเคยทำในแบกแดด กระนั้นเวลานี้พระองค์มีอิทธิพลถึงขนาดที่ชาวเมืองอัครคายินยอมอย่างเปิดเผยว่า ภูมิภาคและน้ำในเมืองของตนที่ดีขึ้นอย่างสังเกตเห็นได้ เป็นเพราะพระองค์ยังอยู่ท่ามกลางพวกตน, การระบุชื่อที่พวกเขาเลือกใช้กล่าวถึงพระองค์ เช่น "ผู้นำที่สง่า" และ "ฝ่าบาท" บ่งบอกถึงความเคารพที่พระองค์ใช้บันดาลใจพวกเขา, ในโอกาสหนึ่งนายพลชาวยุโรปที่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบพระองค์พร้อมกับผู้ว่าการอัครคา รู้สึกประทับใจมากจนเขา "ยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้นใกล้กับประตู", ด้วยข้อเสนอแนะของพระอับดุลบาฮา เซค อาลีเย มีร์ มัฟตีแห่งเมืองอัครคา ถึงกับยื่นกรานขอร้องพระบาฮาอุลลาห์ให้ยอมยุติการถูกกักขังเก้าปีของพระองค์ภายในกำแพงของเมืองอัครคา ก่อนที่พระองค์จะยินยอมออกไปนอกประตูเมือง ^[1], สวนนามนซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ กลางแม่น้ำทางทิศตะวันออกของเมือง

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.416-8 กล่าวไว้ว่า "พระอับดุลบาฮาบอกเรื่องราวการถูกกักขังของพระบาฮาอุลลาห์ว่าสิ้นสุดลงอย่างไร :

'พระบาฮาอุลลาห์รักความงามความเขียวชอุ่มของชนบท วันหนึ่งพระองค์พูดความรู้สึกว่า : 'เราไม่ได้จ้องมองความเขียวชอุ่มเก้าปี ชนบทคือโลกของวิญญาณ เมืองคือโลกของร่างกาย' เมื่อเราได้ยินคำพูดอ้อมๆ นี้ เราตระหนักว่าพระองค์ปรารถนาชนบท และเราแน่ใจว่าสิ่งใดก็ตามที่เราสามารถทำเพื่อดำเนินการตามความปรารถนาของพระองค์จะประสบความสำเร็จ, ในอัครคาเวลานั้นมีชายคนหนึ่งเรียกกันว่าโมฮัมหมัด พาชซา ซัฟวาท ผู้ซึ่งต่อต้านเราอย่างมาก เขามีวังเรียกว่ามาซราเอลอยู่ราวสี่ไมล์ทางเหนือของเมืองอัครคา เป็นสถานที่นำอภิรมย์ที่ล้อมรอบด้วยสวนและมีลำธารน้ำไหล เราไปเยี่ยมพาชซาผู้ซึ่งที่บ้านของเขา เรากล่าวว่า 'พาชซา ท่านปล่อยให้วังว่างเปล่า และกำลังอาศัยอยู่ในอัครคา' เขาตอบว่า 'ข้าพเจ้าทพพลภาพและไม่สามารถไปจากเมืองหากข้าพเจ้าไปที่วัง ที่นั่นเดี๋ยวตายและข้าพเจ้าถูกตัดขาดจากเพื่อนๆ' เรากล่าวว่า 'ขณะที่ท่านไม่ได้อาศัยอยู่ที่นั่นและสถานที่นั้นว่าง ขอให้เราเช่าวังนั้น' เขาประหลาดใจต่อข้อเสนอนี้แต่ในไม่ช้าก็ยินยอม เราได้บ้านนั้นด้วยค่าเช่าที่ต่ำมาก ราวห้าปอนด์ต่อปี จ่ายให้เขาห้าปีและทำสัญญา, เราส่งคนงานไปซ่อมแซมสถานที่และทำสวนให้เป็นระเบียบและสร้างสถานที่อาบน้ำ เราให้เตรียมรถม้าไว้ให้พระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิใช้ วันหนึ่งเรามุ่งมั่นที่จะไปดูสถานที่นั้นด้วยตัวเราเอง, ทั้งๆ ที่มีปัญหาต่างๆ ในฟาร์มานต่อเนื่องกันว่า 'ไม่ว่าในสภาพแวดล้อมใดไม่ให้เราออกไปนอกเขตกำแพงเมือง เราก็เดินผ่านประตูเมือง ตำรวจทั้งหลายเป็นยามเฝ้า แต่พวกเขาไม่คัดค้าน ดังนั้นเรามุ่งหน้าตรงไปยังวัง, วันรุ่งขึ้นเราออกไปอีกครั้งกับมิตรสหายและเจ้าหน้าที่เมืองอัครคาทั้งหลายโดยไม่ถูกรบกวนหรือต่อต้าน ถึงแม้ว่ายามและทหารยามยืนอยู่สองข้างทางของประตูเมือง, อีกวันหนึ่งเราจัดเตรียมงานกินเลี้ยง บูโตะใต้ต้นปาล์มที่บาห์ลี และให้เหล่าผู้มีชื่อเสียงและเจ้าหน้าที่ห้องถิ่นมารวมตัวกันรอบโตะ, ตอนค่ำเราทั้งหมดกลับไปเมืองด้วยกัน

วันหนึ่งเราไปหาพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิและกล่าวว่า : 'วังที่มาซราเอลพร้อมแล้วสำหรับพระองค์ และรถม้าที่จะขับพาพระองค์ไปที่นั่น' (เวลานั้นไม่มีรถม้าในอัครคาหรือไอฟา) พระองค์ไม่ยอมไปโดยกล่าวว่า : 'เราเป็นนักโทษ' ต่อมาเราขอร้องพระองค์อีกครั้ง แต่ได้คำตอบเดียวกัน เราไปไกลถึงขนาดขอพระองค์เป็นครั้งที่สาม แต่พระองค์ยังคงกล่าวว่า 'ไม่' และเราไม่กล้ายื่นกรานต่อไป, อย่างไรก็ตามในอัครคามิเชคชาวมุสลิมคนหนึ่ง (เซค อาลีเย มีร์) เป็นบุรุษที่มีชื่อเสียงและอิทธิพลมาก ผู้ซึ่งรักพระบาฮาอุลลาห์และเป็นที่ยอมรับอย่างยิ่งของพระองค์ เราเรียกเซคผู้นี้มาและอธิบายจุดยืนต่อเขา เรากล่าวว่า 'ท่านเป็นคนกล้า คินนี้จึงไปหาพระองค์ คุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ จับมือพระองค์และอย่าปล่อยจนกว่าพระองค์จะสัญญาว่าจะไปจากเมือง!' เขาเป็นชาวอาหรับ...เขาตรงไปหาพระบาฮาอุลลาห์และนั่งชิดกับเข่าของพระองค์ เขาจับมือทั้งสองของพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิ จับมือทั้งสองและถามว่า : 'ทำไมพระองค์ไม่ไปจากเมือง?' พระองค์กล่าวว่า 'เราเป็นนักโทษ' เซคตอบว่า 'พระผู้เป็นเจ้าของท่านห้าม ใครมีอำนาจทำให้พระองค์เป็นนักโทษ? พระองค์เก็บตัวเองอยู่ในคุก เป็นความประสงค์

ได้รับเกียรติด้วยชื่อว่าเรซวาน ^[1] และได้รับการระบุโดยพระองค์ว่าเป็น “*เยรูซาเลมใหม่*” และ “*เกาะเขียวขจีของเธอ*” กับที่อยู่อาศัยของอับดุลลา พาช่าซึ่งพระอับดุลบาฮาเขาและเตรียมไว้สำหรับพระองค์ ^[2] และตั้งอยู่ราวสาม

ของพระองค์เองที่อยากถูกคุมขัง และบัดนี้ข้าพเจ้าขอพระองค์ให้ออกมาและไปที่วัง วังนี้สวยงามและเขียวด้วยพืช ต้นไม้ที่นั่นสวยงามและสัมผัสเหมือนลูกไฟ! บ่อยเท่าที่พระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิกล่าวว่า ‘เราเป็นนักโทษ เป็นไปไม่ได้’ เขจะจับมือพระองค์และจูบมือ เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงเขาอ่อนวอนอยู่อย่างนั้น, สุดท้ายแล้วพระบาฮาอูลลาห์กล่าวว่า ‘ดีมาก’ ความอดทนและการยืนหยัดของเขให้ผลตอบแทน เขมาหาเราด้วยความเบิกบานอย่างยิ่งที่จะบอกข่าวดีเกี่ยวกับการยินยอมของพระบาฮาอูลลาห์, ทั้งๆ ที่มีฟาร์มานที่เข้มงวดของสุลต่านอับดุลอาซิสซึ่งห้ามไม่ให้เราพบหรือติดต่อกับพระผู้ทรงความสมบูรณ์ที่วิสุทธิ วันรุ่งขึ้นเรานำรถม้ามาและขับพาพระองค์ไปที่วัง ไม่มีใครคัดค้าน’

เหตุการณ์นี้ตอนเดียวสาธิตอานาภาพสูงสุดทางจิตวิญญาณ ราชศักราชและความยิ่งใหญ่ของพระบาฮาอูลลาห์, ถึงแม้โองการของสุลต่านผู้กดขี่ที่ส่งการลงโทษคุมขังพระองค์อย่างโดดเดี่ยวตลอดชีวิตยังมีผลบังคับ บุคคลตำแหน่งสูงสุดของเมืองอัครกันเอง คือผู้ที่คุกเค่าอย่างถ่อมตัวที่สุดต่อหน้าพระองค์และยื่นกรานให้พระองค์ไปจากเมืองคุก และไปตั้งถิ่นที่อยู่ใดก็ตามที่พระองค์ปรารถนา, พระอับดุลบาฮาพรรณนาเหตุการณ์นี้ว่าเป็นหนึ่งในปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระบาฮาอูลลาห์ :

‘...อย่างไรก็ตามเมื่อเก้าปีผ่านไป ซึ่งความยาวนานของวันเวลาที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าสิ้นสุดลง พระบาฮาอูลลาห์ ณ เวลานั้นมุ่งหน้าออกจากป้อมปราการด้วยอานาภาพธรรมและอำนาจ สวนทางกับความประสงค์ที่เคื่องแค้นของทรราชอับดุล ฮามิดและผู้ใต้บังคับบัญชาทั้งหมดของเขา และทรงทำคุณหาสน์ราชันนอกเมืองให้เป็นบ้านของพระองค์’

ถึงแม้ว่านโยบายของสุลต่านอับดุล ฮามิดทรุณกว่าที่เคยมีมา ถึงแม้ว่าเขายื่นกรานอยู่ตลอดให้กักขังพระผู้เป็นเชลยของเขาอย่างเข้มงวด กระนั้นดังที่ทุกคนรู้ พระบาฮาอูลลาห์เวลานี้ดำรงชีวิตด้วยอานาภาพและความรุ่งโรจน์ทั้งหมด พระบาฮาอูลลาห์จะใช้บางเวลา ณ คุณหาสน์บาห์จี และเช่นกัน ณ หมู่บ้านกลีกรรมมาซราเอล, พระองค์จะพำนักอยู่ในไฮฟาพักหนึ่ง และบางโอกาสกางเต็นท์บนยอดภูเขาคาร์เมล, มิตรสหายจากทุกแห่งหนมาปรากฏตัวและได้เข้าพบ, ประชาชนและเจ้าหน้าที่รัฐบาลทั้งหลายเป็นพยานต่อสิ่งนี้ทั้งหมด กระนั้นไม่มีใครที่จะเอ่ยสักคำ, และนี่คือหนึ่งในปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระบาฮาอูลลาห์ : การที่พระองค์ซึ่งเป็นเชลยคนหนึ่ง ห่มตนเองด้วยชุดพิธีและใช้อานาภาพธรรม, คุณเปลี่ยนไปเป็นวัง เรือนจำเองกลายเป็นสวนอีเดน, สิ่งดังกล่าวไม่เคยเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์มาก่อน ไม่มียุคก่อนใดเคยเห็นที่คล้ายกัน ที่บุรุษคนหนึ่งซึ่งถูกกักขังอยู่ในคุกสามารถไปไหนมาไหนด้วยอานาภาพธรรมและอำนาจ ที่คนหนึ่งซึ่งถูกล่ามโซ่สามารถนำชื่อเสียงของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของเขาขึ้นไปสู่สวรรค์ชั้นสูง มีชัยชนะทั้งดงามทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก และสะกดโลกด้วยปากกาของตน’

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol IV, p.12, 14 กล่าวว่า “เมื่อใดก็ตามที่พระบาฮาอูลลาห์มาเยือนสวนเรซวาน นั้นเป็นโอกาสแห่งความเบิกบานไม่ใช่สำหรับพระองค์เองเท่านั้น แต่สำหรับท่านนายและมิตรสหายทั้งหมดด้วย, บรรยากาศในสถานที่แห่งความงามนี้ยังความผ่อนคลายให้แก่พระบาฮาอูลลาห์ ขณะที่พระองค์นั่งบนม้านั่งยาวสี่เหลี่ยมมุมฉากตั้งอยู่ใต้ร่มเงาของต้นมัลเบอร์ขนาดใหญ่สองต้น, ศาสนิกชนมากมายมาพบพระองค์ที่นั่น และนั่งอยู่บนม้านั่งยาวคล้ายกัน...”

มีหลายโอกาสที่ศาสนิกชนทั้งหลายจัดงานฉลองบุญที่สวนนั้น และพระบาฮาอูลลาห์มาร่วมเป็นเกียรติแก่พวกเขา...สวนนั้นกลายเป็นสถานที่แห่งการเฉลิมฉลองและปิติยินดีอย่างแท้จริง...ซียิด อาซัด โดลลาเฮ โกมีศาสนิกชนผู้เลื่องชื่อคนหนึ่งได้เล่าว่า ครั้งหนึ่งพระบาฮาอูลลาห์เองต้อนรับขับสู้ศาสนิกชนทั้งหมดด้วยอากาศและเครื่องดื่มในสวนเรซวานเพื่อเฉลิมฉลองการปล่อยตัวนักโทษบาไฮหลายคนในเตหะราน นี้รวมถึงมีร์ซา อาโบล ฟาซลั พระหัตถ์ศาสนาฮาจิ มุลลา อาลี อัคบาร์และซียิด อาซัด โดลลาห์เอง”

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol IV, p.7-8 กล่าวว่า “การปักหลักที่อยู่อาศัยของพระบาฮาอูลลาห์ในคุณหาสน์ฤดูร้อนมาซราเอลยังสร้างความตื่นเต้นและเบิกบานอย่างมากในหัวใจของสหายทั้งหลาย...ศาสนิกชนที่มาแสวงบุญ ณ เวลานั้นปิติต่ออิสรภาพของพระบาฮาอูลลาห์เช่นกัน มีหลายคนที่ได้เข้าพบพระบาฮาอูลลาห์ในคุณหาสน์นี้ในบรรยากาศที่ต่างจากเวลาก่อนๆ ในอเดรียโนเปิ้ลหรืออัครคา, มีบรรยากาศของอิสรภาพ ชัยชนะและความเรืองอิทธิพลของศาสนา...เป็นธรรมเนียมตั้งแต่สมัยแบกแดดที่ศาสนิกชนบางคนจะจัดงานฉลองบุญและขอให้พระบาฮาอูลลาห์มาทำงานเพื่อเป็นเกียรติแก่พวกเขา...แม้แต่เวลาที่พระองค์อยู่ในโรงทหาร ศาสนิกชนบางคนเคยประหยัดอาหารที่ตนได้ปันส่วนอย่างไม่เพียงพอ ไว้สำหรับจัดงานฉลองบุญในโอกาสพิเศษสำหรับให้พระ

สี่ไมล์ทางทิศเหนือของอัคคา เวลานี้ได้กลายเป็นสถานที่วิเวกที่โปรดปรานของพระองค์ซึ่งไม่เคยย่างเท้าออกไปนอกกำแพงเมืองมาเกือบหนึ่งทศวรรษ และการออกกำลังกายเพียงอย่างเดียวของพระองค์คือการเดินไปมาอย่างจำเจบนพื้นภายในห้องนอนของตน [1]

25

สองปีต่อมาวังของอูดี คัมมาร์ซึ่งท่วมความมั่งคั่งอย่างสิ้นเหลือให้กับการก่อสร้างระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกคุมขังอยู่ในโรงทหาร และเจ้าของวังนี้พร้อมกับครอบครัวได้ละทิ้งไปอย่างทันทีทันใดเพราะการระเบิดออกของโรคระบาด ได้ถูกเขาและต่อมาซื้อสำหรับพระองค์ [2] ซึ่งเป็นสถานที่อาศัยที่พระองค์อธิบายลักษณะว่าเป็น

บาฮาอุลลาห์มารวม...มิตรสหายบางคนในเปอร์เซียจะส่งเงินทุนมาให้มีร์ซา ออกกอ จอนเลขานุการของพระบาฮาอุลลาห์ และขอให้เขาขออนุญาตให้จัดงานฉลองบุญในนามของตนสำหรับให้พระบาฮาอุลลาห์มารวม

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ย้ายออกมานอกเมืองอัคคา ธรรมเนียมปฏิบัตินี้ทำได้ง่ายขึ้น มิตรสหายทั้งหลายจัดงานฉลองบุญในชนบทในที่ต่างๆ กลางแจ้ง”

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.415-6 กล่าวว่า “ในธรรมจาริกหนึ่งพระอับดุลบาฮาทรงพรรณนาความงามของทัศนียภาพของที่อยู่อาศัยฤดูร้อน นี้อยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในพื้นที่เขอมิรันใกล้ภูเขาอัลโบร ใกล้กับเตหะราน สถานที่นี้มีสวนและทะเลสาบที่สวยงาม...นี่คือสมัยเริ่มแรกของศาสนาบาไฮ และศาสนิกชนเคยมาที่นั่นบางครั้งหนึ่งร้อยห้าสิบคน, ด้วยปีติต่อการมีพระบาฮาอุลลาห์อยู่ด้วย พวกเขาจะนั่งรอบๆ และสวดวณะสววรรค์เป็นเพลงท่ามกลางเสน่ห์ของสิ่งแวดล้อม นี่คือเพียงตัวอย่างหนึ่งว่าพระองค์ชอบใช้วันเวลาในชนบทอย่างไร

ในแบกแดดเช่นกันพระบาฮาอุลลาห์ดำรงชีวิตอย่างสมถะเป็นเวลาหลายปี พระองค์มีอิสระที่จะเดินตามริมฝั่งแม่น้ำไทกริสในที่โล่งแจ้ง หรือกางเต็นท์ในสวนสาธารณะบางแห่งนอกเมือง และพักอยู่ที่นั่นช่วงเวลาหนึ่ง, ในอเดรียโนเปิ้ลมีบางโอกาสที่พระบาฮาอุลลาห์สามารถใช้เวลาอยู่ในสวนที่พระองค์เช่า แต่ในอัคคาเป็นเวลาเก้าปีพระองค์ไม่ได้เห็นแม่แต่หญ้าใบเดียวให้เบิกบานหัวใจ ครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์เอ่ยความรู้สึกที่มีความหมายนี้ และพระอับดุลบาฮารู้ว่า โดยอานาภาพสร้างสรรค์ของวณะของพระบิดา ถึงเวลาแล้วสำหรับพระบิดาที่จะย้ายออกไปอยู่นอกอัคคา”

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.103-4, 106-8, 113 กล่าวว่า “พระบาฮาอุลลาห์ย้ายไปอยู่ที่คฤหาสน์นี้ในเดือนกันยายน ค.ศ.1879 (พ.ศ.2422)...ในธรรมจาริกหนึ่งพระบาฮาอุลลาห์พรรณนาคฤหาสน์บาห์จีว่าเป็นสถานที่แห่งความรุ่งโรจน์เหนือธรรมชาติของพระองค์ และทรงยืนยันว่าคฤหาสน์นี้ถูกสร้างเป็นพิเศษเพื่อทำหน้าที่เป็นที่ประทับของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของในยุคของพระองค์, พระองค์ทรงกล่าวถึงผู้สร้างคฤหาสน์นี้ว่าอูดี คัมมาร์ว่า ระหว่างที่เขาใช้ชีวิต เขาไม่รู้ว่าเขากำลังสร้างสำหรับใคร พระองค์ประทานพรของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของให้แก่วิญญาณของเขา...

ที่แรกสมาชิกครัวเรือนทั้งหลายของพระองค์ย้ายเข้ามา นี้ไม่ได้รวมถึงพระอับดุลบาฮา มารดา หรือพี่สาวของพระองค์ไปไม้ศกดีสิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้ซึ่งอยู่ต่อที่อัคคา เมื่อการจัดแจงเสร็จสมบูรณ์ พระบาฮาอุลลาห์ย้ายไปอยู่ที่คฤหาสน์นี้ พระองค์ออกจากบ้านของอับบุด...และมาถึงบาห์จีตอนค่ำ, ฮาจี โมฮัมหมัด ทาเฮเร มัลมีร์ผู้ซึ่งอยู่ในอัคคาเวลานั้น...ใช้ห้องร่วมกันกับนาบิล อาฮาม ห้องของทั้งสองมองลงไปเห็นถนนที่พระบาฮาอุลลาห์ผ่านมาระหว่างทางไปคฤหาสน์บาห์จี, ในบันทึกความทรงจำฮาจี โมฮัมหมัด ทาเฮร์พรรณนาเหตุการณ์ตอนหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ที่เกี่ยวข้องกับการมาถึงคฤหาสน์นี้ของพระบาฮาอุลลาห์:

‘เราทั้งคู่ (ฮาจี โมฮัมหมัด ทาเฮร์กับนาบิล) กำลังนั่งอยู่ที่หน้าต่างมองออกไป รอคอยที่จะเห็นพระบาฮาอุลลาห์ผ่านมา, เกือบสองชั่วโมงก่อนพระอาทิตย์ตกเราเห็นพระองค์ผ่านหน้าต่างไปโดยชลาสี่ขาเป็นพิเศษ, ที่ชลาตามหลังพระองค์ไม่กี่ก้าวคือมีร์ซา ออกกอ จอน, เมื่อพระองค์ผ่านพ้นสายตาของเรา นาบิลเสนอแนะว่าเราเดินตามพระองค์ไปที่คฤหาสน์เพื่อไปเวียนรอบสถานที่นั้นแล้วจึงกลับบ้าน...เราทั้งคู่วิ่งลงบันไดทันทีแล้วเดินอย่างรวดเร็วตามพระองค์ไปโดยรักษาระยะห่างราวห้าสิบก้าว...

เมื่อพระบาฮาอุลลาห์หลังจากหลังลาและเข้าไปข้างในคฤหาสน์ เราเดินเข้าหาคฤหาสน์เพื่อไปเวียนรอบ แต่เมื่อเราใกล้เข้าไปเล็กน้อยเราเห็นด้วยความอัศจรรย์ใจว่า ทางเดินรอบๆ กำแพงของคฤหาสน์เต็มไปด้วยผู้คนที่ยืน

“คฤหาสน์ที่สูงสง” เป็นจุดที่ “พระผู้เป็นเจ้าลิขิตให้เป็นนิมิตที่ประเสริฐสุดของมนุษยชาติ”, การไปเยือนเบรุตของพระอับดุลบาฮาโดยการเชิญของมิซาห พาชาอดีตนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งของตุรกีที่เกิดขึ้นราวๆ เวลานั้น, การสมาคมของพระองค์กับบรรดาผู้นำพลเรือนและผู้นำนักบวชของเมืองนั้น, การสนทนาซักถามหลายครั้งของพระองค์กับเชค โมฮัมหมัด อับดู ^[1] ผู้มีชื่อเสียง ช่วยเพิ่มเกียรติภูมิที่กำลังเติบโตอย่างมโหฬารของชุมชนบาไฮ และแพร่กระจายชื่อเสียงของสมาชิกที่ดีเด่นที่สุดของชุมชนไปกว้างไกล, การต้อนรับพระอับดุลบาฮาอย่างอสังการโดยเชค ยูซุฟ มัฟตีแห่งนาซาเรทผู้มีวิชาและเป็นที่ยอมรับอย่างสูง ซึ่งทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพต่อวาลีทั้งหลายแห่งเบรุต และได้ส่งผู้มีชื่อเสียงทั้งหมดของชุมชนไปตามถนนหลายไมล์เพื่อพบพระอับดุลบาฮาขณะที่ทรงใกล้เข้ามาหาเมือง ^[2] โดยมีน้องชายของพระองค์และมัฟตีแห่งอัคคาติดตาม และการจัดงานรับรองเชค ยูซุฟคนเดียวกันนี้อย่างงดงามโดยพระอับดุลบาฮาเมื่อเขามาเยี่ยมพระองค์ที่อัคคา เป็นไปอย่างที่ปลุกเร้าความอิจฉาของพวกที่เพียงไม่กี่ปีก่อนเคยปฏิบัติต่อพระองค์และบรรดาผู้ร่วมการถูกเนรเทศด้วยความรู้สึกถือตัวผสมกับดูหมิ่น

26

โองการที่เขียนขาดของสุลต่านอับดุล อาซิสแม้ยังไม่ถูกยกเลิกเป็นทางการ มาบัดนี้ไม่ถูกบังคับใช้, แม้พระบาฮาอุลลาห์ยังได้ชื่อว่าเป็นนักโทษ “ประดุจแห่งราชศักราชและอริปไตยที่แท้จริง” ตามถ้อยคำของพระอับดุลบาฮา “ถูกผลักออกกว้าง”, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงลิขิตว่า “ผู้ปกครองทั้งหลายของปาเลสไตน์อิจฉาอิทธิพลและอาณาภาพของพระองค์ บรรดาผู้ว่าการและโมดิซารีฟ นายพลและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ขอมิเกียรติในการเข้าพบพระองค์อย่างถ่อมตัว ซึ่งเป็นคำขอที่พระองค์แทบไม่ได้ยอมตาม”

27

ในคฤหาสน์เดียวกันนั้นเองที่ผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกเลื่องชื่อศาสตราจารย์อีจี บราวน์แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ได้รับอนุญาตให้เข้าสัมภาษณ์พระองค์สี่ครั้งต่อเนื่องกันระหว่างห้าวันที่เขาเป็นแขกของพระองค์ที่บาห์จี [15-20 เมษายน ค.ศ.1890 (พ.ศ.2433)] เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่มีถูกลิมด้วยคำประกาศที่เป็นประวัติศาสตร์ของพระผู้ถูกเนรเทศว่า “การต่อสู้ที่ไร้ประโยชน์และสงครามที่ทำลายล้างเหล่านี้จะผ่านพ้นไป และสันติภาพอัน

อยู่ ผุ่ชนมารวมตัวกันรอบคฤหาสน์สี่ด้าน และเราสามารถได้ยินเสียงพึมพำและการหายใจของพวกเขา แน่ละเรารู้ว่าไม่มีใครมาจากอัคคาเพื่อมาเดินเวียนรอบคฤหาสน์ และเราสองคนไปที่นั่นโดยไม่ได้รับอนุญาต...

เมื่อเรามาถึงบ้าน...นาบิลพรรณนาเหตุการณ์ของคว่ำวันที่พระบาฮาอุลลาห์ไปที่คฤหาสน์บาห์จี...และเรื่องราวของการเดินเวียนรอบคฤหาสน์ของเรา เมื่อเราเห็นวิญญานของศาสนทูตและพระผู้นำชาวทั้งหลายและหมู่เทวัญเบื้องบนมารวมตัวกันนอกคฤหาสน์ เดินเวียนรอบบัลลังก์ของพระผู้เป็นนายของตน...

...ในหลายธรรมจาริก พระบาฮาอุลลาห์ทรงพรรณนาว่าวิญญานของพระผู้นำชาวทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของและคณะของหมู่เทวัญเบื้องบนมารียนรอบบัลลังก์แห่งอริปไตยของพระองค์อย่างไร แน่ละนี่ไม่ใช่การเวียนรอบทางกาย”

[1] ‘Abdu’l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.38 กล่าววว่า “ในเบรุตนอกจากมิซาห พาชา พระอับดุลบาฮาพบกับผู้มีชื่อเสียงมากมายของโลกอาหรับ ซึ่งหนึ่งในพวกเขาคือเชค โมฮัมหมัด อับดู ผู้เลื่องลือซึ่งเป็นมัฟตีใหญ่แห่งอียิปต์ในอนาคต เชคผู้ประเสริฐและมีวิชานี้เคยเป็นผู้ร่วมงานกับ ซียิด จามา โลดดิน อัลอัฟกานีผู้ถือธงแห่งการรวมชาติอิสลามและเป็นผู้ต่อต้านศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์อย่างฝังรากลึก, กระนั้นเขาชื่นชมพระอับดุลบาฮาอย่างแรงกล้าถึงขนาดว่า เขาตั้งใจจะไปอัคคาด้วยกันกับพระองค์ พระอับดุลบาฮาชักจูงเขาไม่ให้ทำเพราะการกระทำดังกล่าวจะเป็นภัยต่อเขาและฐานะของเขา”

[2] ‘Abdu’l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.38-9 กล่าววว่า “ชื่อเสียงของพระอับดุลบาฮา (เป็นที่รู้จักว่าอับบาส เอฟเฟนดินอกแวดวงของศาสนา) บัดนี้เป็นที่แพร่กระจายเมื่อพระองค์ไปเยือนนาซาเรทบ้านของพระคริสต์ มัฟตีของเมืองนั้นเชค ยูซุฟบุรุษผู้คงแก่เรียนและมีอำนาจต้อนรับพระองค์ด้วยเกียรติอย่างสูง, โดยคำสั่งของมัฟตี เจ้าหน้าที่รัฐและบุคคลตำแหน่งสูงทั้งหลายเดินทางไกลออกไปพบพระอับดุลบาฮานอกเมือง และติดตามมาส่งพระองค์ยังนาซาเรท, สัญลักษณ์แห่งการนับถือดังกล่าวสำรองไว้สำหรับข้าหลวงใหญ่และคนอื่นๆ ที่มีตำแหน่งสูงกว่า”

ยิ่งใหญ่ที่สุดจะบังเกิดขึ้น”, คำให้การยืนยันที่น่าทึ่งจำของผู้สัมภาษณ์สำหรับคนรุ่นหลังคือ “ใบหน้าของพระเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจ้องมองนี้ข้าพเจ้าไม่สามารถลืมได้ แม้ข้าพเจ้าไม่สามารถพรรณนาใบหน้านั้น ดวงตาที่แหลมคมคู่นั้นดูเหมือนจะอ่านทะลุวิญญาณของเรา อานาภาพและอำนาจสถิตอยู่บนหน้าผากที่กว้างนั้น...ไม่จำเป็นต้องถามว่าข้าพเจ้ายืนอยู่ ณ เบื้องหน้าใคร ขณะที่ข้าพเจ้าเฝ้าคำนับผู้เป็นจุดหมายของความอภิศตน์และความรัก ซึ่งกษัตริย์ทั้งหลายอิจฉาและจักรพรรดิทั้งหลายถอนหายใจอย่างไร้ประโยชน์” ผู้มาเยือนเองให้การยืนยันว่า “ที่นี่ข้าพเจ้าใช้เวลาห้าวันที่น่าทึ่งมากที่สุด ซึ่งในระหว่างนี้ข้าพเจ้าได้โอกาสที่ไม่ได้หวังและไม่มีที่เสมอ ในการแลกเปลี่ยนความคิดกับบรรดาผู้เป็นต้นกำเนิดของจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่และน่าพิศวงนั้น ซึ่งปฏิบัติการณ์ด้วยพลังอำนาจที่มองไม่เห็นแต่เพิ่มขึ้นอยู่เสมอเพื่อการเปลี่ยนแปลงและปลุกเร้าประชาชนที่หลับใหลในการนอนราวกับตาย ความจริงแล้วนี้เป็นประสบการณ์ที่แปลกแต่ซาบซึ้ง แต่ข้าพเจ้าสิ้นหวังที่จะถ่ายทอดสิ่งใดออกมาจากความประทับใจที่เลื่อนรางที่สุด”

28

ในปีเดียวกันนั้นเห็นที่ของพระบาฮาอูลลาห์ซึ่งเป็น “ธรรมวิหารแห่งความรุ่งโรจน์” ถูกกางอยู่บนภูเขาคาร์เมล^[1] ซึ่งเป็น “เนินเขาของพระเจ้าและเป็นเจ้าและสวนองุ่นของพระองค์” เป็นบ้านของอีไลจาห์ที่ไอซายาเช็ดซู่ว่าเป็น “ภูเขาของพระเจ้าเป็นนาย” ซึ่ง “ชาติทั้งหมดจะหลงใหล” มา, พระบาฮาอูลลาห์มาเยือนไฮฟาสี่ครั้ง ซึ่งครั้งสุดท้ายยาวนานไม่น้อยกว่าสามเดือน, ระหว่างการมาเยือนครั้งหนึ่งซึ่งเห็นที่ของพระองค์ถูกกางอยู่บริเวณใกล้กับอารามคาร์เมลไท์ พระองค์ “พระเจ้าเป็นนายแห่งสวนองุ่น” ได้เปิดเผยธรรมจารึกแห่งคาร์เมลซึ่งเป็นที่สะดุดตาด้วยคำกล่าวเป็นนัยและคำพยากรณ์ต่างๆ, ในอีกโอกาสหนึ่งขณะที่ทรงยืนอยู่บนที่ลาดเอียงของภูเขานั้น พระองค์เองชี้ให้พระอับดุลบาฮาดูสถานที่ตั้งที่จะใช้เป็นหลุมฝังศพถาวรของพระบ๊อบ และจะมีการก่อสร้างพระสถูปที่สมเกียรติภายหลัง

29

ยิ่งไปกว่านั้นทรัพย์สินทั้งหลายบนริมทะเลสาบที่สัมพันธ์กับภารกิจของพระเยซู ถูกจัดซื้อโดยคำสั่งของพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งมุ่งหมายจะอุทิศให้แก่ความรุ่งโรจน์ของศาสนาของพระองค์ และจะนำมาก่อน “สิ่งก่อสร้างต่างๆ ที่สง่าและน่าตรึงใจ” ซึ่งพระองค์คาดการณ์ไว้ในธรรมจารึกต่างๆ ของพระองค์ว่าจะได้รับการก่อสร้างมา “ทั่วทั้งความยาวและความกว้าง” ของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และของ “อาณาเขตทั้งหลายที่อุดมและศักดิ์สิทธิ์ที่ติดกับจอร์แดนและบริเวณใกล้เคียง” ซึ่งในธรรมจารึกเหล่านั้นพระองค์ทรงอนุญาตให้อุทิศแก่ “การบูชาและการรับใช้พระเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว”

30

การขยายตัวอย่างมโหฬารของปริมาณการติดต่อกันทางจดหมายของพระบาฮาอูลลาห์, การก่อตั้งหน่วยงานบาไฮในอเล็กซานเดรียสำหรับการส่งและจัดจำหน่ายจดหมายเหล่านั้น, ที่ทำการที่จัดหาโดยสาวกที่จงรักภักดีของพระองค์โมฮัมหมัด มุสตาฟา บัดนีได้รับการก่อตั้งอยู่ในเบรุตเพื่อพิทักษ์รักษาประโยชน์ของบรรดาผู้แสวงบุญที่เดินทางผ่านมาทางเมืองนั้น, ความมั่งคั่งมากกว่าเดิมที่พระเจ้าเป็นนักโทษแต่ซื้อสื่อสารกับศูนย์ต่างๆ ที่ทวี

[1] คัมภีร์ไบเบิลพยากรณ์ไว้ว่า ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าเป็นเจ้าซึ่งเป็นพระนามของพระบาฮาอูลลาห์ มาจากตะวันออกของอิสราเอล ซึ่งวิหารอยู่ทางทิศตะวันออกของอิสราเอล ดังที่กล่าวไว้ในเอเซเคียล 43:2 “และจงมองดู ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าเป็นเจ้าแห่งอิสราเอลเสด็จมาจากตะวันออก...และโลกเปล่งประกายด้วยความรุ่งโรจน์ของเขา”

คำพยากรณ์ระบุไว้อย่างเจาะจงกว่านั้นว่าพระองค์มาที่ภูเขาคาร์เมล ซารอนและอัคคา, ทั้งอัคคาและภูเขาคาร์เมลตั้งอยู่บนที่ราบซารอน ดังที่กล่าวไว้ในไอซายา 35:2 “ความยอดเยี่ยมของคาร์เมลและซารอน พวกเขาจะเห็นความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าเป็นนาย และความยอดเยี่ยมของพระเจ้าของเรา” และไอซายา 65:10 “และซารอนจะเป็นคอกของฝูงแกะ และหุบเขาแห่งอัคคาจะเป็นสถานที่สำหรับให้ฝูงสัตว์นอนลง สำหรับประชาชนที่แสวงหาเรา” ระหว่างที่พระบาฮาอูลลาห์อยู่ในเมืองคัคคาคา ไม่เพียงเฉพาะสาวกทั้งหลายพยายามมาหาพระองค์ บุคคลตำแหน่งสูงเช่นผู้ว่าการอัคคาเองก็หาทางเข้าพบพระองค์เช่นกัน หรือแม้แต่ศาสตราจารย์อิลีบรานผู้เลื่องชื่อแห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ก็หาทางเข้าพบพระองค์เมื่อทรงย้ายไปอยู่ที่คัคคาคานาแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นพระบาฮาอูลลาห์ยืนยันเองเกี่ยวกับที่ไอซายาพยากรณ์ไว้ข้างบนนี้ว่า “เราคือพระเจ้าซึ่งชีวหาของเยซายาได้ยกย่อง ทั้งโหราห์และอีแวนเจลได้รับการประดับด้วยพระนามของเรา” (ธรรมจารึกถึงพระเจ้าซ็ฮาร์ ย่อหน้า 7)

จำนวนขึ้นในเปอร์เซีย อิรัก คอเคซัส เทอร์กิสถานและอียิปต์, พันธกิจที่พระองค์มอบหมายไซเลมาน ข่าน ทานาคอบูนีซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าจามาล เอฟเฟนดี ให้ริเริ่มรณรงค์สอนศาสนาอย่างเป็นทางการเป็นระบบในอินเดียและพม่า, การแต่งตั้งสาวกสามสี่คนของพระองค์เป็น "พระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า" การปฏิสังขรณ์บ้านศักดิ์สิทธิ์ใน ซีราชซึ่งเวลานั้นพระองค์มอบหมายอย่างเป็นทางการให้อยู่ในการควบคุมดูแลของภรรยาของพระบ็อบและ น้องสาวของเธอ, การเปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮของสาวกศาสนายิว ศาสนาโซโรแอสเทรียนและศาสนา พุทธจำนวนมาก ซึ่งเป็นผลแรกๆ ของความศรัทธาและความพากเพียรที่ครุเดินทางทั้งหลายในเปอร์เซีย อินเดียและพม่าแสดงให้เห็นอย่างสะดุดตา เป็นการเปลี่ยนศาสนาที่ลงเอยโดยอัตโนมัติที่การยอมรับอย่างแน่ว แน่โดยพวกเขาว่าทั้งศาสนาคริสต์และอิสลามมีจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้า - ทั้งหมดเหล่านี้ให้การยืนยันพลัง ชีวิตของความเป็นผู้นำ ที่กษัตริย์และนักบวชทั้งหลายไม่ว่าจะมีอำนาจหรือต่อต้านอย่างไร ก็ไม่สามารถทำลาย หรือบั่นทอนได้

31

ที่ไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงคือการปรากฏขึ้นมาของชุมชนที่เจริญรุ่งเรืองในเมืองอิสคาแบดที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ใน เทอร์กิสถานส่วนของรัสเซีย ซึ่งวางใจในความปรารถนาดีของรัฐบาลที่มีใจให้ ทำให้ชุมชนนั้นสามารถก่อตั้ง สุสานบาไฮและซ็อนท์พัยซินและก่อสร้างอาคารบทรพัยซินดังกล่าว ซึ่งพิสูจน์ว่าเป็นสิ่งก่อสร้างตั้งต้นสำหรับ มาซเรโกล อัสการ์ (สักการสถานบาไฮ) แห่งแรกของโลก, ไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงการตั้งถิ่นฐานใหม่ๆ ของ ศาสนาในชามาคานและบูคาราที่ไกลออกไปในใจกลางทวีปเอเชีย ซึ่งเป็นผลมาจากปาฐกถาและข้อเขียนของผู้ คงแก่เรียนฟาเซเล กากินีและผู้ก่เหตุผลปกป้องที่มีวิฆามีร์ชา อาโบลฟาซลี, ไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงการ ตีพิมพ์ธรรมนูญขิตห้าเล่มในอินเดียของพระผู้เป็นเจ้าจุดกำเนิดของศาสนา รวมทั้ง "คัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด" ของ พระองค์ ซึ่งเบิกโรงการทวีจำนวนอย่างไพศาลของวรรณกรรมบาไฮในแบบเขียนและภาษาต่างๆ และการ แพร่กระจายวรรณกรรมทั่วทั้งโลกตะวันออกและตะวันตกในทศวรรษต่อมา

32

เป็นที่รายงานโดยหนึ่งในผู้ร่วมถูกเนรเทศว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่า "สุดต่าอันอัปดุล อาซีสได้เนรเทศเรา มายังประเทศนี้อย่างเสียศักดิ์ศรีที่สุด และเนื่องด้วยจุดหมายของเราคือการทำลายเราและลดเกียรติภูมิของเรา เมื่อใดก็ตามที่วิธีการสำหรับความรุ่งโรจน์และความผ่อนคลายเสนอตัวมา เราไม่ปฏิเสธ" ยิ่งไปกว่านั้นตามที่ รายงานโดยนาบิลในบันทึกเรื่องเล่าของเขา ครั้งหนึ่งพระองค์ทรงพูดความรู้สึกว่า "ขอความสรรเสริญจงมีแด่ พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้มาถึงจุดที่ประชาชนทั้งปวงของภูมิภาคเหล่านี้กำลังสำแดงความยอมจำนนต่อเรา" และอีก ครั้งหนึ่งตามที่บันทึกไว้ในบันทึกเรื่องเล่าเดียวกันนั้น : "สุดต่าอันอัปดุล ได้ลุกขึ้นกดขี่เราโดยไม่มี ความชอบธรรมหรือเหตุผล และส่งเราไปยังป้อมปราการเมืองอัคคา ราชโองการของเขาประกาศคิดว่าไม่ควรมีใครยุ่ง เกี่ยวกับเรา และเราควรเป็นจุดหมายของความเกลียดชังสำหรับทุกคน ดังนั้นพระหัตถ์แห่งอาณาภาพของพระผู้ เป็นเจ้าได้ล้างแค้นให้เราอย่างฉับพลัน ที่แรกโดยการปล่อยสายลมแห่งการทำลายมายังเสนาบดีและผู้เป็นที่ ไว้วางใจสองคนของเขาที่ไม่มีใครแทนได้ นั่นคืออาลีและไฟอัด, หลังจากนั้นพระหัตถ์นั้นได้เหยียดออกไปม้วน เก็บชุดพิธีของอาซีสเองและจับเขา เนื่องด้วยพระองค์เท่านั้น พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงความแข็งแกร่งที่ สามารถจับ"

33

ในการกล่าวถึงเนื้อหาเดียวกันนี้พระอัปดุลบาฮาอิลิขิตว่า "เหล่าศัตรูของพระองค์มุ่งหวังว่าการคุมขังพระองค์จะ ทำลายและกำจัดศาสนาที่วิสุทธินี้ให้สิ้นซาก แต่ในความเป็นจริงแล้วคุณนี้ให้การช่วยเหลือมากที่สุดและ กลายเป็นวิธีสำหรับการพัฒนาการของศาสนา" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยืนยันว่า "พระผู้ทรงสภาวะที่เรื่อนามนี้ ได้ ยกระดับศาสนาของพระองค์ในคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แสงสว่างของพระองค์สาดจากคุณนี้ไปกว้างไกล ความโด่งดัง ของพระองค์พิชิตโลก และการประกาศความรุ่งโรจน์ของพระองค์ไปถึงโลกตะวันออกและโลกตะวันตก" "ที่แรก แสงสว่างของพระองค์เป็นดวงดาว บัดนี้กลายเป็นดวงอาทิตย์ที่ทรงพลัง" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ยืนยันว่า "ตราข จจนถึงสมัยของเราไม่เคยมีสิ่งดังกล่าวเกิดขึ้น"

34

ไม่น่าแปลกใจว่าเมื่อพิจารณาถึงการย้อนกลับอย่างน่าสะดุดตาของสภาพแวดล้อมในเวลายี่สิบปีของการถูก เนรเทศมาอยู่ที่อัคคา พระบาฮาอุลลาห์เองได้ลิขิตวณะที่มีน้ำหนักเหล่านี้ว่า "พระผู้ทรงมหิทธานุภาพ... ได้ เปลี่ยนบ้านคุณนี้เป็นพิมานอันประเสริฐสุด เป็นสวรรค์ของสวรรค์ทั้งหลาย"

12.4 การประหัตประหารบาไฮในเปอร์เซียระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์อยู่ในอัคคา [Persecution of the Bahá'ís in Persia during Bahá'u'lláh's stay in 'Akká]

35

ขณะที่พระบาฮาอุลลาห์และสหายกลุ่มน้อยที่อยู่กับพระองค์เจอกับความลำบากยากเย็นของการถูกเนรเทศที่มุ่งหมายจะลอบพวกเขาออกไปจากพื้นที่พิภพ ชุมชนสาวกของพระองค์ที่ขยายตัวอยู่ตลอดในดินแดนกำเนิดของพระองค์ กำลังประสบกับการถูกประหัตประหารที่รุนแรงกว่าและยาวนานกว่าบททดสอบที่กำลังทรมาณพระองค์และสหายทั้งหลาย, แม้จะในระดับขั้นที่เบากว่ามากเมื่อเทียบกับการสังหารหมู่อย่างอามัฮิตที่ชำระล้างกำเนิดของศาสนา เมื่อในวิถีของปีเดียวดังที่พระอับดุลบาฮาให้การยืนยัน *"กว่าสี่พันคนถูกสังหาร สตรีและเด็กจำนวนมหาศาลถูกทิ้งไว้อย่างไร้ผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือ"* การกระทำที่สยดสยองและหมายเช่นฆ่าที่ลงมือต่อมาโดยศัตรูที่ไม่ลดละและไม่รู้จักพอ มีขอบเขตกว้างและมีลักษณะเด่นด้วยความดุร้ายในระดับขั้นที่แรงกว่า

36

กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ซึ่งถูกพระบาฮาอุลลาห์ตราหน้าว่าเป็น *"เจ้าชายของผู้กดขี่ทั้งหลาย"* เป็นผู้ที่ได้ *"กระทำสิ่งที่ทำให้บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนครแห่งความยุติธรรมและความเป็นธรรมต้องเศร้าโศก"* ในช่วงเวลาของการทบทวนนี้เป็นผู้ใหญ่เต็มที่และขึ้นถึงขีดสุดของอำนาจกดขี่, ผู้ซึ่งขาดโชคชะตาของประเทศเพียงคนเดียวซึ่งเป็น *"แบบแผนที่มีนัยของประเพณีบรมโอรานของโลกตะวันออก"*, ถูกล้อมรอบด้วยเหล่าเสนาบดีที่ *"เห็นแก่เงิน เจ้าเล่ห์และจอมปลอม"* ซึ่งเขาสามารถเลื่อนหรือลดตำแหน่งได้ตามปรารถนา, เป็นหัวหน้ารัฐบาลซึ่ง *"ในแง่ที่ต่างกันตัวละครทุกคน"* ในรัฐบาลนี้ *"เป็นทั้งผู้ให้สินบนและผู้รับสินบน"*, เป็นพันธมิตรกับสำนักนักบวชซึ่งประกอบกันเป็น "รัฐศาสนา" ของจริงเพื่อต่อต้านศาสนาใหม่, ได้รับการสนับสนุนโดยประชาชนที่ลือชื่อกว่าใครในเรื่องความสุดโหด ฉาวโฉ่ในเรื่องความบ้าคลั่ง การสอพลอ ความละโมภและธรรมเนียมปฏิบัติที่ทุจริต, กษัตริย์ที่เอาแน่นอนไม่ได้ผู้นี้เมื่อไม่สามารถจับตัวพระบาฮาอุลลาห์มาลงโทษได้อีกต่อไป ต้องพึ่งพอใจกับงานการพยายามขยี้ชุมชนที่หลงเหลืออยู่ที่พึงได้รับการกู่ชีพและเป็นทีกลัวมากในอาณาจักรของตนเอง, ที่มีตำแหน่งและอำนาจถัดจากเขาคือโอรสคนโตที่สุดสามคน ผู้ซึ่งเพื่อจุดประสงค์ของการบริหารภายใน เขาในทางปฏิบัติได้มอบอำนาจให้ทำแทนและประสานตำแหน่งการปกครองทุกมณฑลในราชอาณาจักร, เขามอบหมายมณฑลอาเซอร์ไบจานให้โมซาฟาโรด ดิน มีร์ซารัชทายาทที่อ่อนแอและขี้ตื่น ผู้ตกอยู่ใต้อิทธิพลของนิกายเซคี่ และกำลังแสดงความนับถืออย่างเด่นชัดต่อเหล่ามุลลา, สำหรับการปกครองที่ดุเดือดและป่าเถื่อนของมาซูด มีร์ซาผู้หลักแหลมซึ่งรู้จักกันทั่วไปว่าซิลลุส สุลต่าน และเป็นโอรสอาวุโสที่สุดที่ยังมีชีวิตอยู่และมารดาของเขามาจากสามัญชน กษัตริย์ซาห์ได้มอบกว่าสองในห้าของราชอาณาจักรซึ่งรวมทั้งมณฑลยาซด์และอิสฟาฮาน, ขณะที่คามราน มีร์ซาโอรสคนโปรดของเขาซึ่งถูกเรียกตามปกติด้วยบรรดาศักดิ์นายิบอส สัลต่าน กษัตริย์ซาห์ได้ประสานตำแหน่งการปกครองกิลานและมาซินดารอน และให้เป็นผู้ว่าการเตหะราน เป็นรัฐมนตรีสงครามและผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพของเขา, เจ้าชายสองคนหลังนี้ซึ่งดิ้นและแข่งกันประจบบิดาของตนถึงขนาดว่า แต่ละคนด้วยการสนับสนุนของบรรดาโอรสชาติชั้นนำในเขตอำนาจของตน ต่างก็พยายามเหนือกว่ากันในงานการกุศลของการตามล่า ปล้น และกวาดล้างสมาชิกของชุมชนที่ป้องกันตัวเองไม่ได้ ผู้ซึ่งโดยคำสั่งของพระบาฮาอุลลาห์ ได้ยุติการใช้อาวุธต้านทานแม้แต่ในการป้องกันตัวเอง และกำลังดำเนินการตามบัญชาของพระองค์ว่า *"ถูกฆ่าดีกว่าเป็นผู้ฆ่า"*, ฮาจี มุลลา อาลีเย คานี และซียิด ซาเดเก ทาบอฮาบอฮิ นักบวชผู้ปลุกระดมซึ่งเป็นสอง โอรสชาติชั้นนำแห่งเตหะราน พร้อมกับเชค โมฮัมหมัด บาเกอร์เพื่อนร่วมงานในอิสฟาฮาน และมีร์ โมฮัมหมัด ฮุสเซนอิหม่าม โจเมห์แห่งเมืองนั้น ไม่เต็มใจให้ออกาสผ่านไปแม้แต่น้อยโดยไม่ใช้พลังและอำนาจทั้งหมดของตนตีปรบึกษ์ ซึ่งอิทธิพลของความหิวใหม่ของปรบึกษ์นี้ พวกเขาไม่เหตุผลมากกว่าประมุขเองที่จะกลัว

37

ไม่น่าแปลกใจว่าเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย ศาสนาใหม่จึงถูกตอกจมดิน และการจับกุม การชักใยไล่เรียง การคุมขัง การกริ้วกราด การปล้น การทรมาณและการประหารชีวิต เป็นลักษณะเด่นของช่วงเวลาที่ย่ำแย่ของพัฒนาการของศาสนา, ยิ่งไปกว่านั้นการแสวงบุญที่ริเริ่มในอเดรียโนเปิ้ลและขึ้นไปถึงระดับที่นำประทับใจต่อมาในอัคคา ก็กับการแพร่กระจายธรรมจาริกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์และการแจกจ่ายรายงานความปลาบปล้ำผ่านทางตัวกลางคือพวกที่ได้เข้าพบพระองค์ ได้ช่วยเติมไฟแห่งความชิงชังของทั้งนักบวชและฆราวาส ที่นึกคิดอย่างเบาปัญญาว่ารอยแยกที่เกิดขึ้นในเหล่าสาวกของศาสนาในอเดรียโนเปิ้ล และการประกาศคำตัดสินเนรเทศพระผู้นำของศาสนาตลอดชีวิตต่อมา จะจบชะตาของศาสนาอย่างเรียกคืนไม่ได้

38

ในอาบอเดห์โดยการยุบของซียิดหัจญ์คนหนึ่ง โอสตาด อาลี อัคบาถูกจับกุมและเขียนตัวอย่างไร้ปราณีจนเลือดท่วมตัวจากศีรษะถึงเท้า, ในหมู่บ้านทาคุร์โดยคำสั่งของกษัตริย์ซาห์ ทรัพย์สินของชาวบ้านถูกปล้นสะดม ฮาจี มีร์ซา เรซา โกลีน้องชายต่างมารดาของพระบาฮาอุลลาห์ถูกจับกุม นำตัวไปเมืองหลวงและจับใส่ห้องขังใต้ดินชื่อว่า ซาลและอยู่ที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งเดือน ขณะที่น้องเขยของมีร์ซา ฮาซาน ซึ่งเป็นน้องชายต่างมารดาอีกคนหนึ่งของพระบาฮาอุลลาห์ ถูกจับและ نابด้วยเหล็กร้อนแดง หลังจากนั้นหมู่บ้านดาร์ คาลาในละแวกติดกัน ถูกส่งมอบให้เปลวไฟ

39

ออกอ โบโซกแห่งโคราซานหรือ "บาดี" (มหัศจรรย์) ผู้เรียงนามซึ่งเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่โดยนาบิล และได้สมญานามว่า "ความภูมิใจของผู้สละชีวิตทั้งหลาย" ผู้ซึ่งด้วยวัยสิบเจ็ดปีนำเสนอธรรมจารึกที่ตรีศตอกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ซึ่งในตัวเขาพระบาฮาอุลลาห์ยืนยันว่า "จิตวิญญาณแห่งอำนาจและอานาภาพหายไป" [1], เขาถูกจับกุม ตีตราด้วยเหล็กร้อนสามวันต่อเนื่องกัน ศีรษะของเขาถูกทุบจนและโดยด้ามปืนยาว ซึ่งหลังจากนั้นร่างของเขาถูกโยนลงไป ในหลุมและถมด้วยดินและหิน, หลังจากการไปเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์ในโรงทหารระหว่างปีที่สองของการถูกกักขังของพระองค์ [2] บาดีได้ลุกขึ้นด้วยความขมขื่นอย่างน่าพิศวงเพื่อนำธรรมจารึก

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.179-80, 181-3 กล่าวว่า "ในธรรมจารึกหนึ่งซึ่งเขียนโดยมีร์ซา ออกอ จอน เป็นที่กล่าวว่าบาดีถูกพาไปพบพระบาฮาอุลลาห์โดยลำพังในสองโอกาส, ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในการเข้าพบสองครั้งนี้ เว้นแต่ว่าพระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่า พระผู้เป็นเจ้าของกำลังจะสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมาและบาดีไม่ตระหนักเรื่องนี้, ในอีกธรรมจารึกหนึ่งพระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่า พระองค์ได้สร้างบาดีใหม่ด้วยมือแห่งอานาภาพและอำนาจ และส่งเขาออกไปเป็นลูกไฟ, ในวิถีของการพบกันสองครั้งนี้เองที่พระบาฮาอุลลาห์ให้ชื่อเขาว่าบาดี (มหัศจรรย์)

ในธรรมจารึกหนึ่งถึงบิดาของบาดี พระบาฮาอุลลาห์ด้วยภาษาที่จับใจทรงเล่าเหตุการณ์ต้นต้นที่เกิดขึ้นเมื่อลูกชายของเขามาพบพระองค์ พระองค์ระบุว่าเมื่อพระองค์ปรารถนาจะสร้างสิ่งใหม่ขึ้นมา พระองค์เรียกตัวบาดีมาที่ห้องพระองค์และเอ่ย 'วจนะเดียว' ต่อเขา วจนะซึ่งทำให้ทั้งชีวิตของเขาสิ้นสะท้าน พระองค์ยืนยันว่าหากมิใช่เพราะการคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้าของที่ประทานให้แก่เขาชั่วขณะนั้น บาดีย่อมเป็นลมหมดสติ, เมื่อนั้นตามการพรรณนาของพระบาฮาอุลลาห์ พระหัตถ์แห่งอำนาจเบ็ดเสร็จเริ่มสร้างเขาขึ้นมาใหม่ และหายใจวิญญาณแห่งอำนาจและอานาภาพเข้าไปในตัวเขา...

เมื่อบาดีรู้ว่าพระบาฮาอุลลาห์กำลังมองหาใครบางคนที่จะส่งมอบธรรมจารึกพิเศษให้แก่กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ เขาขออนุญาตดำเนินการรับใช้นี้ โดยรู้ว่าตนจะต้องสละชีวิต...ธรรมจารึกถึงกษัตริย์ซาห์ไม่ได้ส่งให้บาดีในอัคคา พระบาฮาอุลลาห์มอบหมายฮาจี ซาห์ โมฮัมหมัดเด อามินให้ส่งมอบกล่องขนาดเล็กและธรรมจารึกให้กับมือของบาดี

ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เล่าโดยฮาจี ซาห์ โมฮัมหมัดต่อฮาจี มีร์ซา เฮดาร์ อาลีและบันทึกลงโดยคนหลัง :

'ข้าพเจ้าได้รับกล่องขนาดเล็ก...และถูกส่งการให้ส่งให้บาดีในไอฟากับเงินจำนวนเล็กน้อย ข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่บรรจุอยู่ในกล่อง ข้าพเจ้าพบเขาที่ไอฟาและบอกข่าวดีแก่เขาว่าเขาได้รับเกียรติด้วยการได้รับมอบหมายหน้าที่หนึ่ง...เราไปจากเมืองและเดินขึ้นภูเขาคาร์เมล ที่ซึ่งข้าพเจ้าส่งกล่องนั้นให้เขา...เขาอ่านธรรมจารึกและหมอบกราบลงบนพื้น ใบหน้าของเขาเรืองด้วยรัศมีของความปีติและข่าวที่เบิกบาน ข้าพเจ้ากล่าวว่าเราควรไปที่เมือง (ไอฟา) เพื่อว่าตามที่พระบาฮาอุลลาห์สั่งการ ข้าพเจ้าจะได้ให้เงินจำนวนหนึ่งแก่เขา เขากล่าวว่า 'ข้าจะไม่ไปที่เมือง ท่านไปและนำเงินมาที่นี่' ข้าพเจ้าไป เมื่อกลับมาข้าพเจ้าไม่สามารถพบเขาที่ใดที่ค้นหาอย่างมาก เขาไปแล้ว...เราไม่ได้ข่าวเกี่ยวกับเขาจนกระทั่งเราได้ยินเรื่องการสละชีวิตของเขาในเตหะราน เมื่อนั้นข้าพเจ้ารู้ว่ากล่องนั้นบรรจุธรรมจารึกของพระบาฮาอุลลาห์ถึงกษัตริย์ซาห์และของปิดผนึกที่บรรจุธรรมจารึกหนึ่ง ซึ่งบอกข่าวดีของการสละชีวิตของผู้ที่เป็นสาระของความแน่วแนและความเข้มแข็ง'

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.178-79 กล่าวว่า "บาดีไปถึงอัคคาต้นปี ค.ศ.1869 (พ.ศ. 2412)...เขาเร่ร่อนอยู่ในอัคคาระยะเวลาหนึ่งโดยไม่รู้ที่ที่อยู่อาศัยของพระผู้เป็นนายของตนอยู่ที่ไหนหรือจะเข้าไปในนั้นอย่างไร, เขาไปที่สุเหร่าแห่งหนึ่งและมองเห็นชาวเปอร์เซียสามสี่คนที่นั่ง และเขารู้ว่าคนที่ยื่นหน้าพวกเขาไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระอับดุลบาฮา...พระอับดุลบาฮาต้อนรับบาดีอย่างอบอุ่นและพาเขาไปที่โรงทหารจนได้

นั้นไปยังเตหะรานโดยการเดินตามลำพัง และส่งมอบให้กับมือของประมุข, การเดินทางสี่เดือนพาบาตีไปถึงเมืองนั้น และหลังจากที่ใช้เวลาสามวันในการถือศีลอดและฝ่าสังเกต เขาได้พบกษัตริย์ชาห์ซึ่งกำลังมุ่งหน้าไปเซอมีรานในการเดินทางล่าสัตว์เป็นคนะ บาตีเข้าไปใกล้กษัตริย์ชาห์อย่างสงบด้วยความนับถือและตะโกนออกไปว่า “ข้าแต่กษัตริย์! ข้าพเจ้ามาหาท่านจากชีบาพร้อมกับชาวสารที่มีน้ำหนัก” [1] ครั้นแล้วโดยคำสั่งของประมุข

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.184-7 กล่าวไว้ว่า “บาตีเดินทางด้วยเท้าตลอดทางไปเตหะรานเมื่อไปถึงในฤดูร้อน ค.ศ.1869 (พ.ศ.2412) เขาค้นพบว่ากษัตริย์อยู่ระหว่างออกค่ายเดินทาง เขาเดินทางไปยังพื้นที่นั้นและนั่งบนยอดโขดหินที่ไกลออกไปแต่ตรงข้ามกับประรำหลวง, ที่นั่นบาตีนั่งเป็นเวลาสามวันสามคืนในสภาวะของการถือศีลอดและการอธิษฐาน รอคอยการผ่านมาของกำลังคุ้มกันหลวง...

วันที่สี่กษัตริย์ชาห์ขณะกำลังมองผ่านกล้องสองตาสองทางไกล จับภาพเห็นชายคนหนึ่งในชุดขาวนั่งนิ่งด้วยท่าทางแสดงความเคารพที่สุด เขาคิดว่าชายชุดขาวมีบางอย่างมาเรียกร้องขอความยุติธรรมหรือแสวงหาความช่วยเหลือ เขาส่งคนไปดูว่าชายชุดขาวคือใครและต้องการอะไร บาตีบอกพวกเขาว่าตนมีจดหมายจากบุคคลสำคัญมากสำหรับกษัตริย์ชาห์ และต้องส่งให้กษัตริย์ชาห์ด้วยตนเอง นายทหารทั้งหลายค้นตัวบาตีและพาบาตีไปหากษัตริย์ชาห์...ดูเหมือนน่าประหลาดมากที่เจ้าหน้าที่เหล่านี้...ไม่คว่ำจดหมายจากบาตีแล้วเดินจากไป...เป็นเรื่องไม่ปกติมากที่ยอมให้พลเมืองธรรมดาคนหนึ่งมาพบประมุขซึ่งหน้า

เฉพาะผู้ที่เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์เปอร์เซียในคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้าเท่านั้น ที่สามารถตระหนักถึงอันตรายอันใหญ่หลวงที่เผชิญบุคคลธรรมดาอย่างบาตี ซึ่งปรารถนาจะพบเจ้าหน้าที่วัง และไม่ต้องพูดถึงหากจะพบกษัตริย์, ทหารอย่างกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ชาห์ปกครองประเทศด้วยคทาเหล็ก เจ้าหน้าที่รัฐแสดงอำนาจหน้าที่ของตนโดยการใช้อำนาจบาตรใหญ่ พวกเขาเคยชินกับการจัดการอย่างไร้ปราณีกับใครก็ตามที่กล้าเอ่ยถ้อยคำหรือขู่นิ้วมือต่อต้านตนและระบอบการปกครองที่มีฐานมั่นคง, เพียงการมองเห็นทหารคนหนึ่งในเครื่องแบบหรือเจ้าหน้าที่รัฐตำแหน่งต่ำ ก็เพียงพอที่จะทำให้ประชาชนตกใจกลัวหนีไป, ขณะที่คนเหล่านี้เดินไปตามถนนประชาชนส่วนใหญ่แสดงความนับถือต่อพวกเขา บางครั้งประชาชนต้องให้สินบนพวกเขา และคนขี่ตั้นวิ่งหนีไปหลายครั้ง

การจะพบกษัตริย์น่าสะพรึงกลัวกว่ากันมาก! เมื่อตอนหน้าของกำลังคุ้มกันหลวงมาถึงถนน เสียงร้องของผู้ประกาศข่าวต่อสาธารณชนถึงการใกล้เข้ามาของข้าราชการบริพารของกษัตริย์ จะทำให้พลเมืองสยองในหัวใจ, ถ้อยคำที่เขาตะโกน ‘ทุกคนตาย’ ‘ทุกคนตาบอด’ เป็นที่คุ้นเคยกันสำหรับทุกคน นัยสำคัญของคำสั่งการนี้คือขณะที่กษัตริย์และคนทั้งหลายของกษัตริย์ผ่านไป ทุกคนต้องยืนนิ่งๆ รวากับคนตาย และทุกดวงตาต้องมองลงล่างราวกับว่าตาบอด

เมื่อรู้สึกสภาพแวดล้อมที่มีอยู่ทั่วไป ณ เวลานั้น เราสามารถตระหนักถึงความกล้าหาญและความแน่วแน่ของบาตีและจิตวิญญาณที่เหนือกว่าด้วยอำนาจและความใจกล้าเหนือมนุษย์ ที่เยาวชนอายุสิบเจ็ดนี้สำแดงขณะที่เขายืนอย่างวางใจและมั่นใจ ลำตัวตรงราวกับลูกธนู เผชิญกับกษัตริย์ซึ่งหน้า, ด้วยความสงบและมารยาทเขาส่งธรรมจาริกให้แก่กษัตริย์ และตะโกนเสียงดังออกไปอย่างจับใจด้วยวณะที่เลื่องลือจากคัมภีร์โกรอ่าน (27:22) : ‘ดูกรกษัตริย์ ข้าพเจ้ามาหาท่านจากชีบาด้วยชาวสาวที่มีน้ำหนัก’

บาตีถูกจับกุม กษัตริย์ชาห์ซึ่งต้องจำการพยายามเอาชีวิตตนโดยชาวบาปีสองคนได้ราวสองทศวรรษก่อน พระองค์ต่อความกล้าหาญและไม่เกรงกลัวของผู้นำข่าวของพระบาฮาอูลลาห์ (พระบาฮาอูลลาห์กล่าวเพิ่มเติมว่าพระองค์ได้ส่งบาตีไปพร้อมกับคัมภีร์เล่มหนึ่ง ซึ่งในคัมภีร์นั้นทรงประกาศศาสนาของพระองค์ และประกาศข้อพิสูจน์อันเป็นที่ยุติของพระองค์ต่อมนุษยชาติ พระองค์ยืนยันว่าพระองค์ได้กำจัดทุกร่องรอยของความกลัวออกจากตัวของบาตี ประดับเขาด้วยยอลงกรณ์แห่งความศรัทธาและอานุภาพ จุดไฟให้แก่วิญญาณของเขาด้วยการเอ่ยวณะเดียว และส่งเขาออกไปเป็นลูกไฟเพื่อประกาศศาสนาของพระองค์ ibid p.199)

กษัตริย์ชาห์ส่งชาวสารไปให้มุลลา อาลีเย คานี นักบวชมุสลิมชื่อดังให้จัดหาคำตอบ และส่งคนของตนให้คาดคั้นบาตีให้บอกชื่อของบาไฮคนอื่นๆ ที่แรกโดยการชักจูงและคำสัญญา และจากนั้นโดยการทรมานหากเขาไม่ให้ความร่วมมือ, นายทหารผู้รับผิดชอบคือคาเชม ชาน การาซีห์, เมื่อเขาไม่สามารถชักจูงบาตีให้เปิดเผยชื่อของบาไฮคนอื่นๆ ต่อตน เขาสั่งให้ถอดเสื้อผ้าบาตีออก และตีตราด้วยแท่งเหล็กร้อนหลายครั้ง บาตีทนวิธีทรมานนี้สามวันติดกันด้วยความแกร่งกล้าจนทำให้เจ้าหน้าที่ทั้งหลายประหลาดใจ พวกเขาเห็นบาตีเบิกบานเต็มทีขณะที่ถูกทรมาน, นี้ดูเหมือนสำหรับพวกเขาว่าบาตีไม่รู้สึกปวด บ่อยครั้งเขาดูเหมือนกำลังหัวเราะ ทั้งๆ ที่บางครั้งบางคราว คว้นและกลิ่นที่เกิดขึ้นจากการเผาเนื้อแรงถึงขนาดที่เจ้าหน้าที่บางคนไม่สามารถทนได้ และต้องไปจากเต็นท์...

ธรรมจาริกนั้นถูกหยิบจากบาตีไปส่งมอบให้เหล่าโมฆาฮิดแห่งเตหะรานผู้ซึ่งได้รับบัญชาให้ตอบสารนั้น เป็นคำบัญชาที่พวกเขาป่วยเปียงและแนะนำให้ปลิดชีพผู้นำสารแทน ต่อมาธรรมจาริกนั้นถูกกษัตริย์ข้าห์ส่งไปให้เอกอัครราชทูตเปอร์เซียในคอนสแตนติโนเปิ้ล ด้วยความหวังว่าการอ่านธรรมจาริกนั้นอย่างถี่ถ้วนโดยเสนาบดีทั้งหลายของสุลต่าน อาจช่วยจุดไฟความชิงชังของพวกเขา, เป็นเวลาสามปีที่พระบาฮาอุลลาห์ยังคงยกย่องความกล้าหาญของบาตีในธรรมลิขิตต่างๆ ซึ่งอธิบายลักษณะที่พระองค์กล่าวถึงการเป็นพลีที่ประเสริฐนั้นว่า *“เกลื่อแห่งธรรมจาริกทั้งหลายของเรา”*

40

อาบอ บาซีร์ และซีบิต อาซราฟซึ่งบิดาของทั้งสองถูกสังหารในการดิ้นรนต่อสู้ที่ซานจอน ถูกตัดศีรษะวันเดียวกันในเมืองนั้น คนแรกขณะคุกเข่าสวดมนต์ไปไกลถึงกับสังเพชฌฆาตว่าจะฟันศีรษะของตนดีที่สุดอย่างไร ขณะที่คนหลังหลังจากถูกตีอย่างโหดเหี้ยมจนเลือดไหลออกมาจากใต้เล็บ ถูกตัดศีรษะขณะที่ก่อร่างของสหายผู้สละชีวิตไว้ในอ้อมแขนของตน, มารดาของอาซราฟคนเดียวที่หนีเองผู้ซึ่งเมื่อถูกส่งไปที่คุกด้วยความหวังว่า เธอจะชกจุกลูกชายเพียงคนเดียวของเธอให้ถอนตัวจากศาสนา กลับเตือนลูกชายว่าจะตัดความเป็นแม่ลูกกันหากเขาประณามความศรัทธาของตน บอกเขาให้เอาเยี่ยงอย่างอาบอ บาซีร์ และถึงกับเฝ้าดูเขาหมดลมหายใจด้วยดวงตาที่ไม่พร่าด้วยน้ำตา, โมฮัมหมัด ฮาซาน ชาน คาซีผู้มั่งคั่งและเด่นดัง ถูกเขียนตีฝ่าเท้าอย่างไร้ปราณีจนตายในโบรูเจอร์ด, ในชีราชโดยคำสั่งของโมฆาฮิดห้องถิ่น มีร์ซา ออกอเย เรคอบ ซอส กับมีร์ซา ราฟิเย คัยยัท และมาซัดดี นาบีถูกรัดคอตายพร้อมกันกลางดึก ซึ่งต่อมาหลุมศพของพวกเขาถูกลบหลู่โดยฝูงชนที่กมขยะใส่, ในคาซาน เซค อาโบล กาเซเมมี มัชคานีผู้ซึ่งไม่ขอตีมน้ำที่ยื่นมาให้ก่อนตายโดยยืนยันว่าตนกระหายถ่าน้ำแห่งการสละชีวิต ถูกฟันหลังคอจนตายขณะที่หมอบราบสวดมนต์

41

มีร์ซา บาเกอร์ ชีราซีผู้คัดลอกธรรมจาริกของพระบาฮาอุลลาห์ในเอเดรียนเปิ้ลด้วยความอุทิศตนอย่างไม่อ้อมแรง ถูกสังหารในเคอร์มาน, ขณะที่ในอาร์ดีคาน ชายชราและกะปลกกะเปลี้ยไกล โมฮัมหมัด ถูกทำร้ายร่างกายโดยฝูงชนที่เดือดดาล ถูกทุ้มลงไปบนพื้นและกระหน่ำด้วยรองเท้าบูตติดตะปูของซีบิตสองคนจนซี่โครงแตกและฟันหัก ซึ่งหลังจากนั้นร่างของเขาถูกนำไปที่ซานเมืองและฝังในหลุม เพียงเพื่อจะขุดขึ้นมาในวันถัดไป ลากไปตามถนนแล้วทิ้งไว้ในที่ร้างในที่สุด, ในเมืองมาซัดซึ่งฉาวโฉ่ในเรื่องความบ้าคลั่งอย่างไม่ควบคุม ฮาจี อับดุล มาจิด บิดาชราอายุแปดสิบห้าปีของบาตีที่กล่าวไว้ก่อนหน้า และเป็นผู้รอดชีวิตจากการดิ้นรนต่อสู้ที่ทาบาซี ผู้ซึ่งหลังจากการสละชีวิตของบุตรชายของตน ได้ไปเยี่ยมพระบาฮาอุลลาห์และกลับมายังโคราซานด้วยความศรัทธาที่ไฟแรง ถูกพาออกจากเอเวถึงคอ และศีรษะของเขาถูกวางไว้บนแผ่นหินอ่อนหนาให้ฝูงชนผู้ดูเหตุการณ์อย่างหยาบหยามจ้องมอง ผู้ซึ่งหลังจากที่ลากร่างของเขาอย่างอดสูไปตามตลาด ได้ทิ้งร่างนั้นไว้ ณ ที่เก็บศพให้ญาติมาทวงสิทธิ์

42

ในอิสฟาฮาน มุลลา คาเซมถูกตัดศีรษะโดยคำสั่งของเซค โมฮัมหมัด บาเกอร์ แล้วให้ม้าควบย่ำบนศพของเขา ซึ่งจากนั้นถูกส่งมอบให้เปลวไฟ, ขณะที่ซีบิต ออกอ จอนถูกตัดหูแล้วจูงด้วยเชือกจูงม้าไปตามถนนและตลาด, หนึ่งเดือนต่อมาในเมืองเดียวกันนั้นเกิดโศกนาฏกรรมกับพี่น้องซีบิตสองคนมีร์ซา โมฮัมหมัด ฮาซาน และมีร์ซา โมฮัมหมัด ฮุสเซน ผู้เป็น “แสงสว่างคู่ที่เรื่อรอง” สมญานามตามลำดับว่า “สุลต่านโนช โซฮาดา” (ราชันของผู้สละชีวิตทั้งหลาย) และ “มาห์บูโบช โซฮาดา” (ผู้เป็นที่รักยิ่งของผู้สละชีวิตทั้งหลาย) ซึ่งเลื่องชื่อในด้านความเอื้อเฟื้อ ความไว้วางใจได้ ความเมตตาและเคร่งศาสนา, การสละชีวิตของทั้งสองเกิดจากการยุยงของอิหม่ามโจเมห์ที่ชั่วช้าและไม่ซื่อมีร์ โมฮัมหมัด ฮุสเซน ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ตราหน้าว่าเป็น “อสรพิษตัวเมีย” ผู้ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงหนังก่อนใหญ่ที่ตนก่อในการทำธุรกรรมกับสองพี่น้อง ได้วางอุบายที่จะทำให้ออกอคนนี้ เป็นโมฆะ โดยการประณามสองพี่น้องว่าเป็นบาปี และทำให้พวกเขาตายโดยวิธีนี้, บ้านที่ตกแต่งเครื่องเรือนไว้หุรของพวกเขาก็ถูกปล้นแม้แต่ต้นไม้และดอกไม้ในสวน ทรัพย์สินสมบัติที่เหลือทั้งหมดของพวกเขาถูกริบ, เซค โมฮัมหมัด บา

เนื่องด้วยสามวันติดกันแห่งการทรมานด้วยการตีตราด้วยเหล็กร้อน ไม่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบาไฮคนอื่นๆ ว่าคือใคร หัวหน้านายทหารคาเซม ชาน ชมชูปาตีด้วยความตายนอกจากว่าเขาจะให้ความร่วมมือ บาตียมต่อการชมชูป และเนื่องด้วยเขาไม่เปิดเผยชื่อใดๆ ศีรษะของเขาถูกตีจนและด้วยด้ามปืนยาว ร่างของเขาถูกโยนลงไปในหลุมและถมด้วยดินและหิน นี้เกิดขึ้นในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1869 (พ.ศ.2412)”

เกร์ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ประณามว่าเป็น “สุนัขป่า” ประกาศคำตัดสินประหารชีวิตพวกเขา ซิลลัส สุลต่านยืนยันคำตัดสินดังกล่าว หลังจากนั้นพวกเขาถูกล่ามโซ่ ตัดศีรษะ ลากไปยังเมย์ดาเน ซาห์ เปิดให้ทำการหยามเกียรติโดยประชาชนที่ต่ำชั้นและตะกละ พระอับดุลบาฮาฮิลิขิตไว้ว่า “เลือดของสองพี่น้องนี้หลังในลักษณะที่นักบวชคริสเตียนแห่งโลลฟาต้องร้องตะโกน คร่ำครวญและร่ำไห้ในวันนั้น” เป็นเวลาหลายปีพระบาฮาอุลลาห์ยังทรงกล่าวถึงทั้งสองในธรรมจารึกต่างๆ แสดงความเศร้าโศกของพระองค์ต่อการจากไปของทั้งสอง..และยกย่องคุณความดีของทั้งสอง

43

มุลลา อาลี จอนถูกนำตัวเดินทางมาซินดารอนไปยังเตหะราน ความลำบากในการเดินทางนั้นรุนแรงถึงขนาดที่คอของเขาเป็นแผลและร่างกายของเขาบวมจากเอวลงไปถึงเท้า, ในวันที่เขาสะละชีวิต เขาขอน้ำ ชำระมือและโบหน้า สวดบทอธิษฐาน ให้เงินจำนวนมากเป็นของขวัญแก่เพชฌฆาต และถูกกรีดคอด้วยกริชขณะที่สวดมนต์อยู่ หลังจากนั้นศพของเขาถูกถ่มน้ำลายใส่ กลบด้วยโคลน ทิ้งไว้ไม่มีอะไรปิดสามวัน และในที่สุดถูกสับเป็นชิ้นๆ, ในนามิค มุลลา อาลีซึ่งเปลี่ยนมานับถือศาสนาใหม่ในสมัยพระบ๊อบ ถูกโจมตีอย่างรุนแรงและซีโครงของเขาถูกฉีกออกอย่างร้ายแรงจนตายทันที, มีร์ซา อาซราฟถูกสังหารในอิสฟาฮาน ศพของเขาถูกกระหึบโดยเชค โมฮัมหมัด ทากิเย นาจาฟี “ลูกสุนัขป่า” และลูกศิษย์ทั้งหลายของเขา ถูกสับฉีกอย่างป่าเถื่อนและส่งมอบให้ฝูงชนเอาไปเผา หลังจากนั้นเจ้ากระดูกของเขาถูกฝังไว้ใต้ซากปรักหักพังของกำแพงซึ่งถูกพังลงมา

44

ในยาซต์โดยการยุบของโมฆาฮิดของเมืองนั้น และโดยคำสั่งของมาห์มุด มีร์ซา จาลาลอด โดวเลห์ผู้ใจกระด้าง ซึ่งเป็นผู้ว่าการและบุตรชายของซิลลัส สุลต่าน เจ็ดคนถูกทำให้ตายในสภาพแวดล้อมที่นาสยองภายในวันเดียว คนแรกชายหนุ่มอายุยี่สิบเจ็ดปีอาลี อัศการ์ถูกรีดคอ ร่างของเขาถูกส่งมอบให้กับมือของชาวยิวจำนวนหนึ่งผู้ซึ่งลากศพนั้นไปตามถนน และบังคับสหายหกคนของผู้ตายให้ไปด้วยกัน โดยถูกล้อมด้วยฝูงประชาชนและทหารที่ตีกลองและเป่าแตร, หลังจากนั้นเมื่อใกล้จะถึงสำนักงานโทรเลข พวกเขาตัดศีรษะมุลลา เมห์ดีวัยแปดสิบปี แล้วลากเขาในลักษณะเดียวกันไปยังอีกย่านหนึ่งของเมือง ที่ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงผู้มุ่งดูเหตุการณ์กลุ่มใหญ่ที่ตื่นพล่านไปกับลำนำที่ระทึกของดนตรี พวกเขาประหารชีวิตออกกอ อาลีในลักษณะคล้ายกัน, จากนั้นโดยการมุ่งหน้าไปยังบ้านของโมฆาฮิดท้องถิ่นและเอาสหายที่เหลือสี่คนไปด้วย พวกเขาเชือดคอ มุลลา อาลีเย สับเขวารีซึ่งกำลังกล่าวต่อฝูงชนและภูมิใจในการสะละชีวิตที่จวนเจียน พันร่างของเขาเป็นชิ้นๆ ด้วยเสียมทั้งเป็น และทุบกะโหลกของเขาจนและด้วยก้อนหิน, ในอีกย่านหนึ่งใกล้ประตูเมืองเมห์ริชพวกเขาสังหารโมฮัมหมัด บาเกอร์, หลังจากนั้นในเมย์ดาเน ซาน ขณะที่ยังเสียงดนตรีดังสนั่นจนกลบเสียงตะโกนของประชาชน พวกเขาตัดศีรษะผู้มีชีวิตรอดที่เหลือซึ่งเป็นสองพี่น้องวัยยี่สิบต้นๆ อาลี อัศการ์และโมฮัมหมัด ฮาซาน, กระจเพาะของคนหลังถูกผ่าออก หัวใจและตับของเขาถูกควักออกมา จากนั้นศีรษะของเขาถูกเสียบไว้บนหอกแล้วชูขึ้นไปตามถนนของเมืองพร้อมกับดนตรีประกอบ และแขวนไว้กับต้นมัลเบอร์รี่ และถูกปาก้อนหินใส่โดยประชาชนกลุ่มใหญ่ ร่างของเขาถูกโยนไว้หน้าประตูบ้านมารดาของเขา ซึ่งผู้หญิงทั้งหลายจงใจเข้าไปเต็นรำและฉลองอย่างรื่นเริง แม้แต่ชิ้นส่วนของเนื้อของสองพี่น้องก็ถูกเอาไปใช้เป็นยา ในที่สุดศีรษะของโมฮัมหมัด ฮาซานถูกผูกไว้กับร่างกายท่อนล่างของเขา แล้วนำไปไว้ที่ซานเมืองด้วยกันกับร่างของผู้สะละชีวิตคนอื่นๆ และถูกขว้างก้อนหินใส่อย่างดุเดือดจนกะโหลกศีรษะแตก ครั้นแล้วพวกเขาบีบบังคับชาวยิวให้แบกศพเหล่านี้ไปโยนลงในหลุมในที่ราบซัลซาบิล ผู้ว่าการยาซต์ประกาศวันหยุดหนึ่งวันให้ประชาชน ร้านค้าทั้งหมดถูกปิดโดยคำสั่งของเขา ตัวเมืองประดับด้วยดวงไฟตอนกลางคืน และมีกิจกรรมฉลองประกาศการบรรลุตสมบูรณของการกระทำที่ป่าเถื่อนที่สุดที่ลงมือในสมัยใหม่

45

ชาวยิวที่อาศัยอยู่ในฮามาแดนและชาวพาสี^[1] ที่อาศัยอยู่ในยาซต์ ซึ่งเพิ่งเปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮ^[2] ก็หาได้พ้นจากการโจมตีโดยศัตรู ซึ่งความเดือดดาลของพวกเขาแรงขึ้นเพราะหลักฐานทั้งหลายของแสงธรรมของ

[1] ชุมชนไซโรแอสเตรียนในอินเดีย

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.260-3 กล่าวว่า “ณ เวลาการเสด็จมาของพระบ๊อบ มีชนกลุ่มน้อยสามศาสนาในเปอร์เซียคือชาวไซโรแอสเตรียน ชาวยิวและคริสเตียน ส่วนใหญ่ของคนในชาติประกอบด้วยมุสลิมนิกายชีอะห์, ในสามชนกลุ่มน้อยนี้ ชาวยิวและรองลงไปชาวไซโรแอสเตรียนถูกปฏิบัติด้วยความดูถูกและบางครั้งบางคราวถูกประหัตประหารโดยฝูงชนที่บ้าคลั่ง ซึ่งบ่อยครั้งโดยการยุบของนักบวชมุสลิม, คริส

ศาสนาบาไฮ ที่ทะลุผ่านเข้าไปในย่านต่างๆ ที่พวกนี้คิดอย่างเบาปัญญาว่าเกินกว่าจะไปถึง, แม้แต่ในเมืองอิสคาแบดในรัสเซีย ชุมชนมุสลิมซ็อะห์ที่เพิ่งก่อตั้งที่นั่น เกิดอิจฉาเกียรตุมุมิที่ผงาดขึ้นมาของสาวกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์ที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกตน ได้ยุยงนักเลงสองคนให้ทำร้ายฮาจิ โมฮัมหมัด เรซาเย อิสฟาฮานี วัยเจ็ดสิบปี ผู้ซึ่งตอนกลางวันแสกๆ กลางตลาดนัด ถูกทั้งสองแหงไม่น้อยกว่าสามสิบสองแผลจนดับปลิ้นกระเพาะนี้กดขาดและทรวงอกทะลุ, ศาลทหารที่ถูกส่งไปยังอิสคาแบดโดยพระเจ้าซาร์หลังจากที่ไต่สวนเป็นเวลานาน ได้พิสูจนความผิดของมุสลิมซ็อะห์ แล้วตัดสินประหารชีวิตสองคนและเนรเทศอีกหกคน เป็นคำตัดสินที่กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ บรรดาโอลามาแห่งเตหะราน มาซัดและทาบริซ ผู้ซึ่งได้รับการร้องอุทธรณ์ก็ไม่สามารถลดหย่อนโทษ แต่ผู้แทนของชุมชนที่เศร่าโศก โดยการขอร้องอย่างใจกว้างซึ่งทำให้ทางการรัสเซียแปลกใจอย่างยิ่ง ช่วยทุเลาโทษได้สำเร็จ

46

เตียนซึ่งส่วนใหญ่มีภูมิหลังเป็นชาวอาร์มีเนียนและอัสซีเรียน ได้อิสรภาพและความนับถือมากกว่า ส่วนใหญ่แล้วนี้เป็นเพราะสายสัมพันธ์ทางศาสนากับรัฐบาลยุโรป ซึ่งมีอิทธิพลอย่างยิ่งในเปอร์เซียเวลานั้น

ชาวโซโรแอสเตเรียนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งกว่านั้นชาวยิว เป็นประชาชนด้อยโอกาส พวกเขาอาศัยอยู่ในเกตโต้ (สลัมของคนศาสนาเดียวกัน) และไปด้วยความกลัวการถูกประหาร, ในความสัมพันธ์กับชาวมุสลิมพวกเขาต้องถือปฏิบัติกฎเกณฑ์บางอย่าง เช่น แสดงความนับถือชาวมุสลิมบนถนน และไม่ให้เกิดเสียงกับกับชาวมุสลิม, หากไปกับชาวมุสลิม ไม่ให้เดินอยู่ข้างๆ แต่ให้อยู่ข้างหลังหนึ่งหรือสองก้าว ไม่ให้แตะเสื้อผ้าของชาวมุสลิมเพราะมีฉะนั้นแล้วจะทำให้เสื้อผ้าเปื้อนมลทิน, เงินที่ชาวยิวหรือชาวโซโรแอสเตเรียนยื่นให้ชาวมุสลิมที่เคร่งศาสนา จะต้องล้างก่อนที่เขาจะสามารถใส่ในกระเป๋าตังค์...

ด้วยถูกปฏิบัติไม่ดีระหว่างศตวรรษทั้งหลายของการปกครองของอิสลาม ชาวยิวและชาวโซโรแอสเตเรียน ไม่ชอบชาวมุสลิมมากๆ และได้พัฒนาวิธีการป้องกันตัวบางอย่าง ที่มีประสิทธิภาพที่สุดคือการรักษาระยะจากประชาชนและสถาบันอิสลาม พวกเขาเกลียดเข้ากระดูกดำวัฒนธรรม ภาษาอาหรับและสิ่งใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับอิสลาม

พระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์มาปรากฏภายในสังคมดังกล่าว ทั้งสองพระองค์มาจากภูมิหลังอิสลาม...เมื่อทั้งสองเปิดเผยตนเองในฐานะพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้า วจนะและคำสอนของทั้งสองพระองค์โดยเฉพาะอย่างยิ่งของพระบ็อบ มีความเชื่อมโยงที่ชัดเจนกับศาสนาอิสลามถึงขนาดว่าในสมัยเริ่มแรก ศาสนาใหม่นี้สำหรับศาสนาชนกลุ่มน้อยในเปอร์เซีย ดูเหมือนเป็นนิกายหนึ่งของอิสลาม, เพราะเหตุนี้เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับชาวยิวและชาวโซโรแอสเตเรียนที่จะหลีกเลี่ยงชาวบาบีและบาไฮทั้งหลายทุกวิถีทาง, ข้อเสียอีกอย่างหนึ่งคือธรรมลิขิตจำนวนมากของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ ถูกเปิดเผยเป็นภาษาอาหรับ ซึ่งไม่เพียงไม่เป็นที่เข้าใจสำหรับพวกเขา แต่ยังเป็นที่ยังเกลียดและเกลียดเพราะเป็นภาษาของอิสลาม

...การที่ชาวยิวและชาวโซโรแอสเตเรียนเปลี่ยนมานับถือศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งดูภายนอกเหมือนว่าเป็นส่วนที่ขยายออกมาอิสลาม มีวรรณกรรมเป็นภาษาอาหรับ และสาวกทั้งหลายล้วนมีภูมิหลังมาจากอิสลาม คือหนึ่งในปาฏิหาริย์ของเวลานั้น...การเปลี่ยนศาสนาของพวกเขาไม่ใช่เรื่องผิวเผิน หรือเป็นมาตรการที่ได้ประโยชน์เพื่อปลดปล่อยตัวเองจากแอกแห่งการปราบปรามและการใช้อำนาจบาตรใหญ่ ในทางตรงข้ามเมื่อประชาชนเหล่านี้มาเข้าร่วมกลุ่มบาไฮ ความทุกข์ทรมานของพวกเขาทวีขึ้น, พวกเขาไม่เพียงแต่กลายเป็นเป้าหมายใหม่สำหรับการโจมตีโดยชาวมุสลิม ผู้ซึ่งเกลียดการเปลี่ยนไปนับถือศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ของพวกเขา แต่ชุมชนของพวกเขาเองประหารพวกเขาบ่อยด้วย

...เมื่อยอมรับพระบาฮาอุลลาห์ สาวกของสองศาสนานี้ยอมรับความเป็นของจริงและจุดกำเนิดของธรรมสารของศาสนานี้ทั้งหมด...ซึ่งรวมถึงพระคริสต์และพระโมฮัมหมัด, ชาวมุสลิมจำนวนมากในสมัยเริ่มแรกของศาสนาบาไฮ ฉงนใจที่ได้ยินถ้อยคำสรรเสริญและสดุดีพระโมฮัมหมัดและข้อพิสูจน์สัจธรรมของพันธกิจของพระองค์มาจากบาไฮที่เคยเป็นชาวยิวและชาวโซโรแอสเตเรียนมาก่อน นี่ทำให้ชาวมุสลิมที่บ้าคลั่งโกรธมาก เพราะพวกเขาเห็นว่าในช่วงเวลาที่ผ่านมาหนึ่งพันปี ชาวมุสลิมหากจะมีก็น้อยมากที่ทำให้ชาวยิวหรือชาวโซโรแอสเตเรียนยอมรับสัจธรรมของอิสลามได้สำเร็จ...แต่ก็มีบางคนในหมู่ชาวมุสลิมที่หัวใจบริสุทธิ์และจิตใจถูกไหวเมื่อพวกเขาได้ยินว่าประชาชนเหล่านี้ยอมรับสัจธรรมของอิสลาม ผลที่ตามมาคือพวกเขาบางคนถูกชักนำให้ไต่สวนศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์และกลายเป็นบาไฮในที่สุด"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ดังกล่าวนี้คือบางตัวอย่างที่เป็นแบบฉบับของการปฏิบัติที่ประจักษ์ทั้งหลายของศาสนาจัดให้ชุมชนที่เพิ่งฟื้นขึ้นมาของบรรดาสาวก ระหว่างช่วงเวลาของการถูกเนรเทศของพระบาฮาอุลลาห์มาที่อัคคา เป็นการปฏิบัติที่อาจกล่าวได้อย่างแท้จริงว่าให้การยืนยัน “ความใจกระด้างของคนเหี้ยมและความช่างคิดค้นของคนโหด” สลับกัน

47

ตามถ้อยคำของผู้สังเกตการณ์ที่เลื่องชื่อไม่น้อยกว่าลอร์ดเคอร์ซันแห่งเคตเติลสตัน “การสอบสวนและวิธีทรมาณที่น่าขนลุก” ที่ตามมาจากการพยายามเอาชีวิตกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ “ได้ให้ “พลังชีวิตที่ไม่มีแรงขับใดให้” แก่ศาสนาใหม่, การฟื้นกลับมาของการประทัดประหารนี้ การหลังเลือดครั้งใหม่ของผู้สละชีวิตทั้งหลาย ช่วยให้ชีวิตแก่รากที่ต้นอ่อนศักดิ์สิทธิ์นั้นงอกลงไปบนดินของบ้านเกิดแล้ว, ด้วยไม่สนใจนโยบายไฟและเลือดที่มุ่งหมายจะกำจัดพวกตน ไม่หวาดหวั่นต่อการโจมตีที่นาสลดที่กระหน่ำใส่พระผู้นำซึ่งอยู่ห่างไกลจากท่ามกลางพวกตน ไม่เสียคนเพราะการกระทำสกปรกและปลุกกระดมของผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบ็อบตัวยง สาวกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์กำลังทวีจำนวนและสั่งสมความแข็งแกร่งที่จำเป็นอย่างเสียบๆ ที่จะทำให้พวกเขาสามารถขู่อริอย่างมีประสิทธิภาพในระยะต่อมา และก่อโครงสร้างของสถาบันทั้งหลายของตน

48

ไม่นานหลังจากไปเยือนเปอร์เซียในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ.1889 (พ.ศ.2432) ลอร์ดเคอร์ซันแห่งเคตเติลสตันในวิถีของการอ้างอิงที่มุ่งหมายจะปิดเป้า “ความสับสนครั้งใหญ่” และ “ความคลาดเคลื่อน” เกี่ยวกับศาสนาบาไฮ ที่มีอยู่ทั่วไป “ในหมู่นักเขียนชาวยุโรปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเขียนชาวอังกฤษ” เขียนว่า “เป็นที่เชื่อในเวลานี้ว่าบาไฮศาสนิกชนประกอบด้วยสิบเก้าในยี่สิบส่วนของศาสนาบาไฮ”...

49

ยิ่งไปกว่านั้นในการกล่าวเป็นนัยถึงการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์และการก่อกบฏของมีร์ซา ยาห์ยา ลอร์ดเคอร์ซันได้เขียนว่า “อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ไม่มีทางบั่นทอน แต่ในทางตรงข้ามดูเหมือนจะกระตุ้นการโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งได้สืบหน้าด้วยความรวดเร็วอย่างอธิบายไม่ได้สำหรับพวกที่สามารถเห็นแต่รูปแบบคร่าวๆ ของความปั่นป่วนทางการเมือง หรือแม้แต่ความปั่นป่วนทางอภิปรชญาในการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การประเมินขั้นต่ำสุดให้จำนวนชาวบาไฮในเปอร์เซียในปัจจุบันอยู่ที่ครึ่งล้าน, จากการสนทนากับบรรดาผู้ที่มีคุณสมบัติที่จะประเมิน ข้าพเจ้ามีใจโน้มเอียงที่จะคิดว่ายอดรวมใกล้เคียงหนึ่งล้านคนมากกว่า” เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “พวกเขามีอยู่ในทุกอาชีพ ตั้งแต่เสนาบดีและขุนนางในราชสำนักจนถึงคนชดช้อยขยะหรือคนเลี้ยงม้า สมรภูมิที่ไม่ใช่ย่อยของกิจกรรมของพวกเขาคือการเป็นนักบวชมุสลิมเอง” “จากข้อเท็จจริงที่ว่า” คืออีกคำให้การยืนยันหนึ่งของเขา “ลัทธิบาไฮในปีต้นๆ พบว่าตนเองขัดแย้งกับอำนาจพลเรือน และชาวบาไฮพยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาห์ จึงเป็นที่อนุมานผิดๆ ว่า การเคลื่อนไหวนี้มีจุดกำเนิดทางการเมืองและมีลักษณะล้มล้างสถาบัน... ณ เวลาปัจจุบันชาวบาไฮจงรักภักดีเสมอกับข้าแผ่นดินอื่นๆ ของกษัตริย์ และก็ไม่ดูเหมือนว่าจะมีความยุติธรรมใดๆ ยิ่งกว่าในข้อหาสังคมนิยม คอมมิวนิสต์และความไร้ศีลธรรม ที่เล็งมาที่ศาสนาที่เยาว์วัยอย่างเสรี...ลัทธิคอมมิวนิสต์เดียวที่พระองค์ (พระบ็อบ) รู้และแนะนำคือ ลัทธิของคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่และคริสตจักรตอนต้น กล่าวคือ การแบ่งปันข้าวของร่วมกันโดยสมาชิกของศาสนา การให้ทานและการกุศลที่เกินพอ ข้อหาว่าไร้ศีลธรรมดูเหมือนส่วนหนึ่งจะมาจากการรู้เรื่องขึ้นมาอย่างมาดร้ายของฝ่ายตรงข้าม อีกส่วนมาจากอิสรภาพมากกว่าเดิมมากที่พระบ็อบอ้างสิทธิให้สตรี ซึ่งในจิตใจของชาวตะวันออกแทบจะแยกกันไม่ได้จากการปฏิบัติตัวที่เสเพล” และท้ายที่สุดคือการทำนายจากปากกาของเขา : “หากลัทธิบาไฮเติบโตต่อไปด้วยอัตราของความก้าวหน้าในปัจจุบัน เป็นไปได้ว่าถึงเวลาหนึ่งลัทธินี้จะเบียดศาสนาอิสลามออกไปจากพื้นที่ของเปอร์เซีย นี้ข้าพเจ้าคิดว่าไม่น่าจะทำได้ เพราะลัทธินี้มาปรากฏบนพื้นดินภายใต้ธงของศาสนาที่ไม่เป็นมิตร แต่เนื่องด้วยผู้ที่เข้ามาในลัทธินี้มาจากทหารที่ดีที่สุดทั้งหลายของกองทหารรักษาการณ์ที่ลัทธินี้กำลังโจมตี จึงมีเหตุผลที่มีน้ำหนักกว่าที่จะเชื่อว่าลัทธินี้อาจมีชัยในที่สุด”

12.5 ธรรมลิขิตที่เปิดเผยในอัคคา

[Writings revealed in 'Akká]

50

การถูกคุมขังในป้อมปราการคุกเมืองอัคคาของพระบาฮาอุลลาห์ ความทุกข์ทรมาณนานัปการที่พระองค์ผู้ทนการทดสอบที่ทรมาณอย่างยาวนานที่ชุมชนสาวกของพระองค์ในเปอร์เซียกำลังเผชิญ ไม่ได้หยุดและไม่สามารถแม้แต่จะหน่วงกระแสที่ทรงพลังของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์แม้แต่น้อย ซึ่งกำลังหลั่งไหลอย่างไม่ขาดสาย

ออกมาจากปากกาของพระองค์ และทิศทางในอนาคต บุรณภาพ การขยายตัวและการสร้างความเป็นปึกแผ่นของศาสนา ขึ้นอยู่กับการเปิดเผยพระธรรมนี้โดยตรง, ที่จริงแล้วในด้านปริมาณและขอบเขต ธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างปีทั้งหลายของการถูกกักขังอยู่ในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เหนือกว่าการพลังธรรมลิขิตจากปากกาของพระองค์ในอเดรียโนเปิ้ลหรือแบกแดด, ด้วยน้ำหนักที่มากกว่าการเปลี่ยนแปลงถึงรากในสภาพแวดล้อมของชีวิตของพระองค์เองในอัครคา ผลที่ตามมาทางจิตวิญญาณกว้างไกลกว่าการรณรงค์ปราบปราม ที่ดำเนินต่อไปอย่างไม่ลดละโดยศัตรูของศาสนาในดินแดนกำเนิดของพระองค์ การขยายขอบเขตอย่างไม่เคยมีมาก่อนนี้ของธรรมลิขิตของพระองค์ระหว่างที่ถูกเนรเทศอยู่ในคุกนั้น ต้องจัดว่าเป็นหนึ่งในระยะที่อุดมผลและให้พลังชีวิตที่สุดในวิวัฒนาการของศาสนาของพระองค์

51

พายุรุนแรงที่พัดศาสนา ณ เริ่มต้นภารกิจของพระบาฮาอุลลาห์ และความอ้างว้างของฤดูหนาวที่บ่งชี้จุดเริ่มต้นภารกิจความเป็นศาสนทูตของพระองค์ไม่นานหลังจากการถูกเนรเทศออกจากเตหะราน ตามมาด้วยสิ่งที่อาจพรรณนาได้ว่าเป็นปีทั้งหลายแห่งสันตฤกษ์ของพันธกิจของพระองค์ระหว่างช่วงหลังของการพำนักอยู่ในแบกแดด เป็นปีที่เปี่ยมต่อการระเบิดออกมาเป็นความแข็งแกร่งที่เห็นได้ของพลังอำนาจที่อยู่ในเมล็ดของพระผู้เป็นเจ้านั้น ซึ่งหลบในอยู่ตั้งแต่การจากไปอย่างน่าสลดของพระผู้ประกาศการมาของพระองค์, ด้วยการมาถึงอเดรียโนเปิ้ลและการประกาศพันธกิจของพระองค์ ดวงตะวันแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ได้ไต่ขึ้นสู่จุดสูงสุด และส่องแสงด้วยขีดสุดของความรุ่งโรจน์ของฤดูร้อน ดังที่เป็นพยานโดยโศกนาฏกรรมและทวงทำนองของธรรมลิขิตของพระองค์, ช่วงเวลาของการถูกคุมขังในอัครคาของพระองค์นำมาซึ่งการสุขของกระบวนการที่พัฒนาอย่างช้าๆ และเป็นช่วงเวลาที่ไม่เต็มที่เยี่ยมที่สุดของพันธกิจนั้น ได้รับการเก็บเกี่ยวในที่สุด

52

เมื่อเราสำรวจพื้นที่อันไพศาลที่ธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ในช่วงเวลานี้ครอบคลุม ดูเหมือนจะแบ่งได้เป็นสามประเภทที่ต่างกันชัดเจน, ประเภทแรกประกอบด้วยธรรมลิขิตที่ประกอบกันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการประกาศพันธกิจของพระองค์ในอเดรียโนเปิ้ล, ประเภทที่สองประกอบด้วยกฎและบทบัญญัติต่างๆ ของยุคศาสนาของพระองค์ ซึ่งส่วนใหญ่บันทึกไว้ในคิตาบ์อัครคาซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์, ที่ต้องจัดอยู่ในประเภทที่สามคือธรรมจารึกต่างๆ ที่ส่วนหนึ่งแถลงและส่วนหนึ่งยืนยันความเชื่อหลักขั้นมูลฐานและหลักธรรมที่เป็นรากฐานของยุคศาสนานั้น

53

ดังเป็นที่สังเกตแล้ว การประกาศพันธกิจของพระองค์ซึ่งมุ่งเป็นการเฉพาะไปที่กษัตริย์ทั้งหลายของโลก ผู้ซึ่งเพราะอำนาจและอำนาจที่พวกเขาใช้ ได้รับมอบความรับผิดชอบที่ไม่มีเหมือนและหลีกเลี่ยงไม่ได้ต่อชะตากรรมของข้าแผ่นดินของตน, กษัตริย์เหล่านี้ซึ่งผู้นำศาสนาทั้งหลายของโลกที่ใช้อิทธิพลแผ่ซ่านไม่น้อยไปกว่ากันต่อมวลสวาทของตบนี้เอง ที่พระผู้เป็นนักโทษแห่งอัครคาทรงระบุให้เป็นผู้รับคำขอร้อง คำเตือนและคำเคี่ยวเข็ญของพระองค์ระหว่างปีแรกๆ ของการถูกคุมขังในเมืองนั้น พระองค์เองยืนยันว่า *"เมื่อมาถึงคุณนี้ เราตั้งใจจะส่งธรรมสารของพระผู้เป็นนาย พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้เป็นที่สรรเสริญถึงกษัตริย์ทั้งหลาย แม้ว่าเราได้ส่งสิ่งที่เราได้รับบัญชาไปถึงพวกเขาแล้วในหลายธรรมจารึก กระนั้นเราขอส่งอีกครั้งเป็นสัญลักษณ์แห่งกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้า"*

54

สำหรับกษัตริย์ทั้งหลายของพิภพทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก ทั้งคริสเตียนและมุสลิม ซึ่งถูกกล่าวและเตือนโดยรวมมาแล้วในสุเรเย่ มุลุก (ธรรมจารึกถึงกษัตริย์) ที่เปิดเผยในอเดรียโนเปิ้ล และเคยถูกเรียกตัวอย่างหนักหน่วงโดยพระบ็อบในบทเริ่มต้นของกายูโมล แอสมาในคืนที่ทรงประกาศพันธกิจของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์ระหว่างวันเวลาที่มืดมนที่สุดของการถูกกักขังในอัครคา ทรงตรัสต่อพวกเขาด้วยบางวรรคที่ประเสริฐสุดของคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์, ในวรรคเหล่านี้พระองค์ทรงเรียกร้องพวกเขาให้ยึดมั่น *"กฎที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"* ทรงประกาศตนเองว่าเป็น *"กษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลาย"* และ *"ยอดปรารถนาของชาติทั้งปวง"* ทรงประกาศว่าพวกเขาคือ *"ข้า"* ของพระองค์ และ *"ตราสัญลักษณ์ของอิบไตยของพระองค์"* ทรงปฏิเสธเจตนาใดๆ ที่จะมาเอาอาณาจักรของพวกเขา ทรงบัญชาพวกเขาให้ละทิ้งวังของตนและรีบเข้ามาในราชอาณาจักรของพระองค์ ทรงยกย่องกษัตริย์ที่จะลุกขึ้นช่วยศาสนาของพระองค์ว่าเป็น *"ดวงตาของมนุษยชาติ"* และในที่สุดทรงกล่าวโทษพวกเขาสำหรับสิ่งทั้งหลายที่บังเกิดกับพระองค์โดยนำมือของพวกเขา

55

ยิ่งไปกว่านั้นในธรรมจารึกถึงพระราชินีวีคตอเรีย พระองค์ทรงเชิญกษัตริย์เหล่านี้ให้ยึดมั่นอยู่กับ “สันติภาพ
รอง” เนื่องด้วยพวกเขาได้ปฏิเสธ “สันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด” ทรงเคียวเชิญพวกเขาให้ปรองดองกันในหมู่พวก
เขา สามัคคีกันและลดอาวุธยุทธภัณฑ์ ทรงบัญชาพวกเขาให้ละเว้นจากการสมการะที่เกินควรให้แก่ข้าแผ่นดิน
ผู้ซึ่งพระองค์ทรงแจ้งพวกเขาว่าเป็น “ผู้ที่อยู่ในอารักขา” และ “ทรัพย์สิน” ของพวกเขา ทรงแถลงหลักการที่ว่า หาก
คนใดในหมู่พวกเขาใช้อาวุธเข้ารุกรานผู้อื่น ทุกคนควรลุกขึ้นต่อต้านเขา และทรงเตือนพวกเขามีให้ปฏิบัติต่อ
พระองค์ดังนี้ “กษัตริย์ของอิสลาม” และเสนาบดีทั้งหลายของเขาได้ปฏิบัติ

56

สำหรับจักรพรรดิของฝรั่งเศสพระเจ้านโปเลียนที่ 3 ผู้เป็นกษัตริย์ที่มีอิทธิพลและเลื่องชื่อที่สุดในโลกตะวันตกใน
สมัยของเขา ซึ่งพระองค์ทรงให้ชื่อว่า “หัวหน้าของประชาชาติทั้งหลาย” และตามที่คําดวงชะตาของพระองค์มา เขาได้
“โยน” ธรรมจารึกที่เปิดเผยในอเดรียโนเป็ลสำหรับเขา “ทิ้งไปข้างหลัง” พระองค์ขณะที่เป็นนักโทษอยู่ในโรง
ทหาร ทรงตรัสต่อเขาด้วยธรรมจารึกฉบับที่สอง^[1] และส่งผ่านไปทางตัวแทนของรัฐบาลฝรั่งเศสในอิตาลี, ใน
ธรรมจารึกนี้พระองค์ทรงประกาศการเสด็จมาของ “พระองค์ผู้เป็นพระผู้ไม่ถูกจำกัด” ซึ่งจุดประสงค์ของพระองค์
คือการ “ให้พลังชีวิตแก่โลก” และรวมประชาชนทั้งหมดของโลกให้เป็นหนึ่ง ทรงยืนยันอย่างไม่คลุมเครือว่าพระ
เยซูคริสต์คือผู้ประกาศข่าวพันธกิจของพระองค์ ทรงประกาศการตกลงมาของ “ดวงดาวทั้งหลายบนนภาแห่ง
ความรู้” ผู้ซึ่งหันเหไปจากพระองค์ ทรงเผยความไม่จริงใจของพระเจ้านโปเลียน และทรงพยากรณ์ไว้อย่าง
ชัดเจนว่าราชอาณาจักรของเขาจะ “ถูกเหวี่ยงลงไปในความสับสน” “จักรวรรดิ” ของเขา “จะหลุด” จากมือของ
เขา และ “ความอลหม่านจะครอบงำประชาชนทั้งหมดในดินแดนนั้น” นอกเสียจากว่าเขาจะลุกขึ้นมาช่วยเหลือ
ความมุ่งหมายของพระผู้เป็นเจ้า และปฏิบัติตามพระองค์ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า

57

ในวรรคที่นำทรงจำที่ตรัสต่อ “ผู้ปกครองทั้งหลายของทวีปอเมริกาและบรรดาประธานาธิบดีของสาธารณรัฐ
ทั้งหลายในทวีปนั้น” พระองค์ในศักราชปีอดีตทรงร้องเรียกพวกเขาให้ “ประดับธรรมวิหารของอาณาจักรด้วย
อลงกรณ์แห่งความยุติธรรมและความกลัวพระผู้เป็นเจ้า และประดับศีลระของธรรมวิหารนั้นด้วยมงกุฎแห่งการ
ระลึกถึง” พระผู้เป็นนายของพวกเขา ทรงประกาศว่า “พระศาสนาตามพันธสัญญา” ถูกสำแดงให้เห็นชัดแล้ว
ทรงแนะนำพวกเขาให้หาประโยชน์จาก “ยุคของพระผู้เป็นเจ้า” และทรงบัญชาพวกเขาให้ “พันผ้าให้ผู้บาดเจ็บ
ด้วยมือแห่งความยุติธรรม” และ “บดขยี้ผู้กดขี่” ด้วย “คทาแห่งบทบัญญัติของพระผู้เป็นนาย” ของพวกเขา
“พระผู้ทรงประกาศิต พระผู้ทรงอัจฉริยภาพ”

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.110-1, 113-4 กล่าวว่า “ธรรมจารึกแรกของพระบาฮาอูลลาห์
ถึงพระเจ้านโปเลียนที่ 3 ถูกส่งไปขณะที่พระองค์อยู่ในอเดรียโนเป็ล (ผ่านทางเสนาบดีคนหนึ่งของเขา) และเขา
รับอย่างไร้มารยาทและไม่เคารพ เป็นที่รายงานว่าเขาโยนธรรมจารึกทิ้งโดยกล่าวว่า ‘หากบุรุษคนนี้เป็น
เจ้า ข้าคือพระผู้เป็นเจ้าสององค์’ ธรรมจารึกที่สองถึงพระเจ้านโปเลียนที่ 3 ถูกเปิดเผยเป็นภาษาอาหรับและ
ส่งไปให้เขาในปี ค.ศ.1869 (พ.ศ.2412) หลังจากที่พระบาฮาอูลลาห์ได้รับจดหมายจากหนึ่งในเสนาบดีทั้งหลาย
ของเขา ซึ่งแจ้งให้พระองค์ทราบว่า トラบถึงเวลานั้นไม่มีคำตอบที่กำลังมา, ไม่เหมือนธรรมจารึกแรกที่ลิขิต
ด้วยท่วงทำนองที่อ่อนโยน ธรรมจารึกที่สองนี้ถูกเปิดเผยด้วยภาษาแห่งราชศักรา มีท่วงทำนองของอำนาจ
สูงสุด และประกาศอย่างแน่ชัดว่า ผู้ลิขิตไม่ใช่ใครอื่นนอกจากกษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลาย...

ในธรรมจารึกนี้พระบาฮาอูลลาห์พยากรณ์ความพินาศของพระเจ้านโปเลียน ทรงกล่าวถึงเหตุผลสำหรับความ
พินาศ และประกาศว่าชะตาชีวิตของเขาหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากว่าเขาจะแก้มือและลุกขึ้นรับใช้ศาสนาของ
พระองค์...คำพยากรณ์ของพระองค์บรรลุผลภายในเวลาเพียงไม่กี่เดือน พระเจ้านโปเลียนพบกับชะตาชีวิตในปี
ค.ศ.1870 (พ.ศ.2413)...

ธรรมจารึกของพระบาฮาอูลลาห์ฉบับที่สองถึงพระเจ้านโปเลียน ถูกนำออกมาจากคุกโดยบุคคลหนึ่งซึ่งซ่อน
ธรรมจารึกนั้นไว้ในหมวก เพื่อไม่ให้ยามตรวจจับได้ ธรรมจารึกนี้ถูกส่งมอบให้แก่ตัวแทนกงสุลฝรั่งเศสในอิตาลี
ผู้ซึ่งแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสและส่งไปให้พระเจ้านโปเลียน, การอ่านธรรมจารึกที่เปิดเผยด้วยภาษาแห่งราชศักรา
และความคมคายดังกล่าวซึ่งมีค่าเตือนที่เป็นลางร้าย มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อจิตใจของลูกชายของตัวแทนกงสุล
ผู้ซึ่งกลายเป็นบาไฮเมื่อเขาเห็นการบรรลุคำพยากรณ์ของพระบาฮาอูลลาห์ภายในช่วงเวลาอันสั้นด้วยความ
อัศจรรย์ใจ”

สำหรับพระเจ้านิโคลาวิช อเล็กซานเดอร์ที่ 2 พระเจ้าซาร์แห่งรัสเซีย^[1] ที่มีอานุภาพสูงสุด พระองค์ขณะที่ยังอยู่ในสภาพนักโทษในโรงทหาร ทรงตรัสต่อเขาด้วยสารฉบับหนึ่ง ซึ่งในสารนั้นพระองค์ประกาศการมาถึงของพระ

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.121 กล่าวว่า “ออกอ โมฮัมหมัด ราฮิม...ไปเยือนอัครศาสน์สองครั้งระหว่างที่พระบาฮาอุลลาห์มีชีวิตอยู่และได้เข้าพบพระองค์ เขาเล่าเรื่องราวต่อไปนี้แก่เรา :

‘ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปแสวงบุญครั้งแรกเพื่อเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ กงสุลรัสเซียในเอสเตอราบาดได้บอกพ่อค้าชาวอาร์มีเนียนคนหนึ่งอ้อมๆ ว่า ตนอยากพบบาไฮจากซาบซีฮาร์ที่สามารถนำหนังสือบาไฮมาให้ตน...พ่อค้าชาวอาร์มีเนียนให้ข่าวสารนี้แก่ฮาจี โมฮัมหมัด คาเซม พ่อค้าบาไฮจากอิสฟาฮาน ฮาจีผู้นี้และบาไฮคนอื่น ๆ ปรึกษากันและตัดสินใจว่าข้าพเจ้าควรไป

...ข้าพเจ้าเดินทางไปเอสเตอราบาดและสองวันต่อมาไปหาท่านกงสุล...เขาเชิญข้าพเจ้าให้พักที่บ้านเขาซึ่งข้าพเจ้าตกลง เราพูดคุยกันตอนค่ำ เขาพูดเกี่ยวกับบางตอนของประวัติศาสตร์ของศาสนาบาไฮที่เขาารู้...คืนหนึ่งเขากล่าวต่อข้าพเจ้าว่า ‘จุดประสงค์หลักในการเรียกท่านมาที่นี่คือจะถามท่านถึงความหมายของวรรคต่อไปนี่ซึ่งปรากฏอยู่ในธรรมจารึกของพระบาฮาอุลลาห์ถึงพระเจ้าซาร์ “แท้จริงแล้วเราได้ยินสิ่งที่เจ้าวิงวอนพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า ขณะที่เจ้ามีจิตสัมผัสอย่างลับๆ กับพระองค์ เพราะเหตุนี้สายลมแห่งความเมตตาจากใครของเราโชยมา และทะเลแห่งความปรานีของเราสาดซัด และความจริงนั้นเราตอบเจ้าแล้ว แท้จริงแล้วพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้าคือพระเจ้าผู้ทรงรู้ทั้งหมด พระเจ้าผู้ทรงอัจฉริยภาพ”

อะไรที่พระเจ้าซาร์ขอในการอธิษฐานและได้ตามที่ขอ? ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร ดังนั้นข้าพเจ้ากล่าวว่า ‘พระเจ้าผู้เป็นเจ้ารู้สิ่งนั้น’ เขากล่าวว่า ‘นั่นชัดเจน แต่ท่านตีความวรรคนี้อย่างไร?’ ข้าพเจ้าใคร่ครวญเรื่องนี้อยู่พักหนึ่ง และมาถึงข้อสรุปว่า กษัตริย์ทั้งหลายไม่ขอสิ่งใดๆ จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเว้นแต่ชัยชนะในการพิชิตของตน และความพ่ายแพ้สำหรับศัตรู...เพื่อที่จะพลิกสถานการณ์หลังจากความพ่ายแพ้ของรัสเซียในสงครามไครเมีย พระเจ้าซาร์ได้อธิษฐานถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าขอให้เขาประสบชัยชนะในการต่อสู้กับพวกออตโตมาน และทำให้เขาสามารถพิชิตเมืองทั้งหลายของพวกเขา ข้าพเจ้าสื่อความคิดทั้งหมดนี้ให้ท่านกงสุล และเสนอแนะว่าเขาควรเขียนจดหมายถึงพระเจ้าซาร์ และแจ้งพระเจ้าซาร์ว่าการอธิษฐานของเขาจะได้รับการตอบ และเขาควรดำเนินการตามแผนและความตั้งใจของเขา

...ข้าพเจ้ากลับบ้าน แต่ในหัวใจนั้นข้าพเจ้าหวั่นวิตกด้วยเกรงว่าการตีความธรรมจารึกของข้าพเจ้าอาจไม่ถูก ข้าพเจ้ากังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ ความกลัวและความหวังอาศัยอยู่ด้วยกันในหัวใจของข้าพเจ้าจนกระทั่งข้าพเจ้าเดินทางไปอัครศาสน์และไปถึงโรงเตี๊ยม เป็นเวลาไม่นานก่อนที่มีรีซา ออกอ จอนจะมาหาข้าพเจ้า ส่วนหนึ่งที่เขาถามข้าพเจ้าคือ ท่านพูดอะไรกับกงสุลรัสเซีย? ข้าพเจ้าเงิบและหวั่นวิตก อีกชั่วโมงต่อมา มีรีซา โมฮัมหมัด อาลี บุตรชายของพระบาฮาอุลลาห์...มาเยี่ยมข้าพเจ้า เขาถามคำถามเดียวกัน นั้นเพิ่มความกังวลของข้าพเจ้า

เช้าวันรุ่งขึ้นถึงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมา ข้าพเจ้ารู้สึกจำเป็นต้องบอกเรื่องราวทั้งหมดกับพระองค์ตามที่เกิดขึ้นจริงๆ และข้าพเจ้าสารภาพความผิดพลาดที่ตนพูดออกไป พระอับดุลบาฮากล่าวต่อข้าพเจ้าว่าอาจมีความสุขและโล่งใจ เพราะสิ่งที่เจ้าพูดไปนั้นคือความจริง เพราะว่าวันหนึ่งพระเจ้าผู้เป็นความงามที่วิสุทธิบอกท่าน ขณะนั้นบางคนกำลังอ่านธรรมจารึกถึงพระเจ้าซาร์ เมื่อนั้นพระบาฮาอุลลาห์กล่าวถึงเจ้า พระองค์กล่าวว่า “กงสุลรัสเซียถามคนรับใช้ของเราคนหนึ่ง ‘กษัตริย์อธิษฐานว่าอะไร?’ คำตอบที่เขาได้รับนั้นถูกต้อง” จากนั้นพระองค์เปิดเผยชื่อของเจ้าโดยกล่าวว่า “บุคคลนั้นคือออกอ โมฮัมหมัด ราฮิม อิสฟาฮานี” ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้าสำหรับสิ่งนี้ และมีความสุขมากที่ได้ยินเรื่องนี้”

ความคิดนี้ของออกอ โมฮัมหมัด ราฮิมที่สื่อไปถึงกงสุลรัสเซีย หมายถึงสงครามปี ค.ศ.1877-78 (พ.ศ.2420-21) ระหว่างรัสเซียและตุรกี, เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าซาร์เข้าทำสงครามเพื่อแก้แค้นให้แก่ความพ่ายแพ้ของบิดาของตนในสงครามไครเมีย, ที่แรกกองทัพของพระเจ้าซาร์คืบหน้าไปได้มากและกำลังเคลื่อนทัพมุ่งสู่คอนสแตนติโนเปิล จากนั้นการคืบหน้านั้นถูกหยุดโดยพวกเติร์คและทหารรัสเซียจำนวนมากถูกฆ่าในสงครามที่ตามมา, พระเจ้าซาร์เห็นโอกาสแพ้อีกครั้ง และออกอ โมฮัมหมัด ราฮิมคิดว่านี่ต้องเป็นเวลาที่เหมาะสมที่พระเจ้าซาร์ตั้งจิตสูพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในการอธิษฐานวิงวอนขอความช่วยเหลือ, พระบาฮาอุลลาห์กล่าวในธรรมจารึกของพระองค์ว่าการอธิษฐานของพระเจ้าซาร์ได้รับการตอบ

ควรเป็นที่กล่าวถึง ณ ที่นี้ว่า ในสุเรเย ราฮิส ซึ่งถูกเปิดเผยไม่กี่ปีก่อนเมื่อพระบาฮาอุลลาห์อยู่ระหว่างทางไปอัครศาสน์ พระองค์ทำนายความหายนะที่จะบังเกิดกับรัฐบาลและประชาชนตุรกีเป็นการลงโทษจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

บิดาตามพันธสัญญาที่ "ชีวหาของไอชานาไดยกยอง" และ "ทั้งโหราห์และอิวแวนเจลได้รับการประดับด้วยพระนาม" ของพระองค์ ทรงบัญชาเขาให้ "ลุกขึ้น...แล้วเรียกชาติทั้งหลายมาหาพระผู้เป็นเจ้า" ทรงเตือนเขาให้ระวังอย่าให้อริปไตยของเขาจาก "พระผู้ทรงเป็นประมุขสูงสุด" ทรงแสดงความขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือที่เอกอัครราชทูตของเขายื่นให้ในเตหะราน และทรงเตือนเขาอย่าให้โดนริบสถานะที่พระผู้เป็นเจ้าลิขิตไว้ให้เขา

59

สำหรับพระราชินีวิกตอเรีย^[1] ระหว่างช่วงเวลาเดียวกันนั้นพระองค์ตรัสด้วยสารฉบับหนึ่ง ซึ่งในสารนั้นทรงเรียกครองพระนางให้เสี่ยหูฟังสุรเสียงของพระผู้เป็นนายของพระนาง พระผู้เป็นนายของมวลมนุษยชาติ ทรง

สำหรับทารุณกรรมที่พวกเขาทำกับพระองค์และสาวกทั้งหลาย, ภายหลังจากมาในศิตาปีอัคตัส (ข้อ 89) พระองค์ทรงประณามเพิ่มเติมระบอบการปกครองที่กดขี่ในตุรกีและพยากรณ์ความพินาศของระบอบนั้น

การฆาตกรรมสุลต่านอับดุล อาซีสในปี ค.ศ.1876 (พ.ศ.2419) เป็นการลงโทษเริ่มแรก ซึ่งตามมาด้วยสงครามปี ค.ศ.1877-78 (พ.ศ.2420-21) ซึ่งนำชัยชนะมาให้ชาวรัสเซีย และผลักดันการเคลื่อนไหวของกระบวนการเสื่อมสลายของจักรวรรดิออตโตมาน, อเดรียโนเปิ้ลถูกยึดครองโดยชาวรัสเซีย และประชาชนไม่น้อยกว่าสิบเอ็ดล้านคนเป็นอิสระจากการกระทำที่โหดร้ายของระบอบการปกครองที่กดขี่"

[1] ต่างจากธรรมจาริกถึงกษัตริย์องค์อื่นๆ ที่พระบาฮาอูลลาห์ทรงว่ากล่าวตักเตือนความไม่เอาใจใส่และการปกครองที่ไม่ชอบของพวกเขาในปัจจุบันเวลานั้น แต่ในธรรมจาริกถึงพระราชินีวิกตอเรีย พระองค์ทรงชมเชยการมีสภาผู้แทนของประชาชน วางหลักการและแนวทางปฏิบัติไปสู่สันติภาพและเอกภาพของโลกในอนาคตเพื่อการสถาปนาสหพันธรัฐบาไฮแห่งโลก เช่น :

"สิ่งที่พระผู้เป็นนายบัญญัติไว้เป็นการเยียวยาสูงสุดและเครื่องมือที่ทรงอำนาจที่สุดสำหรับการรักษาโลกทั้งหมด คือ การสมานสามัคคีชนชาติทั้งหมดของโลกในความมุ่งหมายสากลและศาสนาเดียวกัน" (*Tablet to Queen Victoria*, para 6)

"ดูกร ผู้ปกครองทั้งหลายของโลก! จงปรองดองกันในหมู่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะไม่จำเป็นต้องมีอาวุธยุทธภัณฑ์อีก นอกจากในปริมาณที่พิทักษ์รักษาอาณาเขตและอาณาจักรของเจ้า" (*Tablet to Queen Victoria*, para 11)

"ดูกร กษัตริย์ทั้งหลายของโลก จงสามัคคีกัน เพราะด้วยวิธีนั้นพายุแห่งความไม่ลงรอยกันในหมู่พวกเจ้าจะสงบลง และประชาชนของเจ้าจะได้พัก หากเจ้าเป็นพวกที่เข้าใจ หากคนใดในหมู่พวกเจ้าใช้อาวุธเข้ารุกรานผู้อื่น พวกเจ้าทั้งหมดจงลุกขึ้นต่อต้านเขา เพราะมีไซอื่นใดนอกจากความยุติธรรมที่เห็นชัด" (*Tablet to Queen Victoria*, para 12)

ในการเริ่มต้นไปสู่การสถาปนาระบบการปกครองของโลกให้เป็นเสมือนแผ่นดินเดียวกัน ผู้แทนของประชาชนแต่ละประเทศควรถือว่าเป็นผู้แทนของมนุษยชาติหรือประชาชนของประเทศอื่นด้วย, เราเห็นแนวโน้มของจิตสำนึกนี้มากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อประชาชนประเทศหนึ่งถูกกดขี่ ผู้นำหรือรัฐบาลของประเทศอื่นๆ จะยื่นมือเข้ามาช่วยและคัดค้านการกระทำนั้นในรูปแบบต่างๆ หลักการนี้ยังสะท้อนอยู่ในธรรมจาริกฉบับที่หนึ่งถึงพระเจ้าอันไปเลียนที่สาม ซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ทรงเล่าการถูกกดขี่ของพระองค์และเหล่าสาวกผู้ถูกเนรเทศ เป็นการทดสอบความจริงใจของพระเจ้าอันไปเลียนว่าจะมีท่าทีอย่างไร หรือคิดที่จะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือพระองค์กับเหล่าสาวกที่ถูกกดขี่ไหม ในเมื่อก่อนหน้านั้นเขาให้เหตุผลในการทำสงครามใครเมียต่อรัฐบาลรัสเซียว่า : "เสียงร้องของผู้ถูกกดขี่ซึ่งถูกลบในทะเลดำโดยไม่มีความผิดหรือถูกตำหนิ ได้ปลุกเรายามรุ่งอรุณ ดังนั้นเราจึงใช้อาวุธรุกรานเจ้า" นี่คือนิยามใหม่ของผู้นำประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ที่พระบาฮาอูลลาห์แสดงนัยไว้ :

"เจ้าได้มอบบังเหียนของการปรึกษาหารือไว้ในมือของผู้แทนทั้งหลายของประชาชน เจ้าทำได้จริงๆ เพราะโดยวิธีนี้รากฐานของอาคารของกิจการของเจ้าจะแข็งแรงขึ้น และหัวใจของทุกคนที่อยู่ภายใต้เงาของเจ้าไม่ว่าจะเป็นคนชั้นสูงหรือคนต่ำต้อย จะได้สงบ อยากรู้ก็ตามเป็นความจำเป็นที่พวกเขาจะเป็นที่ไว้วางใจได้ในหมู่คนรับใช้ของพระองค์ และถือว่าตนเองเป็นผู้แทนของทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก" (*Tablet to Queen Victoria*, para 3)

ที่พิเศษไม่เหมือนกษัตริย์องค์อื่นๆ อีกเช่นกันที่ไม่เอาใจใส่ ไม่ให้ราคาหรือดูหมิ่นคำตักเตือนของพระบาฮาอูลลาห์ พระราชินีวิกตอเรียให้เกียรติธรรมจาริกของพระบาฮาอูลลาห์ถึงพระนางดังที่ท่านโชกี เอฟเฟนดิกกล่าวไว้ใน *The Promised Day Is Come*, p.66 : "เป็นที่กล่าวหาเมื่อได้อ่านธรรมจาริกที่เปิดเผยสำหรับพระนางพระราชินีวิกตอเรียทรงแสดงความคิดเห็นว่า 'หากนี่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า สิ่งนี้จะยั่งยืน หากไม่ใช่ สิ่งนี้ไม่มี

บัญชาพระนางให้ *"โยนทิ้งทั้งหมดที่อยู่บนพิภพ"* และตั้งหัวใจของพระนางมาสู่พระผู้เป็นนายของพระนาง พระผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนยุคสมัย ทรงยืนยันว่า *"ทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึงในคอสเปวกลายเป็นความจริงแล้ว"* ทรงรับประกันพระนางว่าพระผู้เป็นเจ้าของจะให้รางวัลพระนางที่ได้ *"ห้ามการคำทาส"* หากพระนางปฏิบัติตามสิ่งที่พระองค์ส่งมาให้ ทรงชมเชยพระนางที่ได้ *"มอบบังเหียนของการปรึกษาหารือไว้ในมือของผู้แทนทั้งหลายของประชาชน"* และทรงเคี้ยวเชื้บุตรดาผู้แทนให้ *"ถือว่าตนเองเป็นผู้แทนของทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก"* และให้วินิจฉัยระหว่างประชาชนด้วย *"ความยุติธรรมที่บริสุทธิ์"*

60

ในวรรคที่เลื่องลือที่ตรัสต่อพระเจ้าวิลเลียมที่ 1 กษัตริย์แห่งปรัสเซียและเป็นจักรพรรดิที่เพิ่งได้รับการแซ่ช่องของเยอรมันที่รวมเข้าด้วยกัน พระองค์ในศตวรรษที่สิบเก้าตรัสกับพระบัญชาประมุขผู้หนึ่งให้เงี้ยวหูฟังเสียงของพระองค์ ซึ่งเป็นสุรเสียงของพระผู้เป็นเจ้าของ ทรงเตือนเขาให้เอาใจใส่อย่าให้ความทะนงมาขวางกั้นเขาไม่ให้ยอมรับ *"อรุโณทัยแห่งการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์"* และทรงตักเตือนเขาให้นึกถึง *"ผู้"* (พระเจ้าโนโปเลียนที่ 3) *"ที่มีอำนาจเหนือกว่า"* อำนาจของเขา ผู้ซึ่ง *"ลงไปกองกับฝุ่นด้วยความสูญเสียอย่างหนัก"*, ยิ่งไปกว่านั้นในคัมภีร์เดียวกันนั้นที่ทรงตรัสต่อ *"ริมฝั่งแม่น้ำไรน์"* พระองค์ทรงทำนายว่า *"ดาบแห่งการลงทัณฑ์"* จะถูกชักออกมามองโทษริมฝั่งแม่น้ำนั้น และ *"เสียงเศร้าโศกของเบอร์ลิน"* จะถูกเปล่งขึ้นมาแม้ว่าเวลานั้นเธออยู่ *"ในความรุ่งโรจน์ที่สูงสุดตา"*

61

ในอีกวรรคหนึ่งที่น่าสังเกตในคัมภีร์เดียวกันนั้นที่ทรงตรัสต่อฟรานซิส โจเซฟจักรพรรดิออสเตรียและทายาทของจักรวรรดิโรมันที่ศักดิ์สิทธิ์ พระบาทอาอูลลาห์ตำหนิประมุขผู้หนึ่งที่ไม่เอาใจใส่สอบถามเกี่ยวกับพระองค์ในระหว่างการมาแสวงบุญที่เยรูซาเลม ทรงให้พระผู้เป็นเจ้าของเป็นพยานว่าพระองค์พบว่าเขา *"ยึดติดกับแต่ไม่เอาใจใส่"* ทรงเศร้าใจที่สังเกตเห็นความเอาแน่นอนไม่ได้ของเขา และทรงบัญชาเขาให้เปิดตาและจ้องมอง *"แสงสว่างที่สองอยู่บนขอบฟ้าที่เรื่องรองนี้"*

62

สำหรับอาลี พาชานายกรัฐมนตรีของสุลต่านแห่งตุรกี พระองค์หลังจากที่มาถึงอัคคาไม่นานทรงตรัสต่อเขาด้วยธรรมจาริกฉบับที่สอง ^[1] ซึ่งในสารนี้พระองค์ว่ากล่าวเขาสำหรับความโหดร้ายที่ *"ทำให้คนรกลูกโหลงและพระวิญญาณเศร้าโศก"* ทรงเล่าการกระทำที่กดขี่ของเขา ทรงประณามเขาว่าเป็นหนึ่งในพวกที่กล่าวหาศาสนาทูตทั้งหลายมาแต่โบราณกาลว่าเป็นผู้ปลุกการท้ออันตราย ทรงพยากรณ์การร่วงจากตำแหน่งของเขา ทรงสาธยายความทุกข์ทรมานของพระองค์เองและคณะผู้ร่วมถูกเนรเทศ ทรงยกย่องความแกร่งกล้าและความปล่อย

ภัย" เป็นที่น่าสังเกตว่ากษัตริย์องค์อื่นทั้งหมดที่พระบาทอาอูลลาห์มีบัญชาถึงในธรรมจาริกต่าง ในสมัยศตวรรษที่สิบเก้า ล้วนพบกับชะตาวิบัติและร่วงจากบัลลังก์ และราชวงศ์ของพวกเขาสิ้นดับสิ้นในเวลาต่อมา ขณะที่ราชวงศ์อังกฤษของพระราชินีวิกตอเรียยังยืนยงข้ามศตวรรษมาถึงครบรอบหนึ่งร้อยปีการเสด็จขึ้นสู่อำนาจของพระบาทอาอูลลาห์ในปี ค.ศ.1992 (พ.ศ.2535)

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.33- กล่าวว่า "ในระยะเริ่มแรกของการถูกคุมขังในโรงทหารและไม่ไม่นานหลังจากการตายของสาวกสามคนของพระบาทอาอูลลาห์ พระองค์ทรงเปิดเผยธรรมจาริกที่ชี้ชะตาโลเฮ ราฮิสเป็นภาษาเปอร์เซีย เป็นการกล่าวต่ออาลี พาชานายกรัฐมนตรีของตุรกี ผู้ซึ่งเป็นปรปักษ์คนสำคัญและทำให้พระองค์ถูกเนรเทศมาอัคคา

ไม่กี่เดือนก่อนหน้าระหว่างทางไปกาลิโปลี พระบาทอาอูลลาห์ทรงตรัสต่ออาลี พาชาดด้วยธรรมจาริกภาษาอาหรับ ซึ่งเป็นที่รู้จักว่าสุเรเย ราฮิส ในธรรมจาริกนี้พระองค์ทรงประณามการกระทำของนายกรัฐมนตรีอย่างแรง ในฐานะผู้ยุ่งยงตัวสำคัญให้พระองค์ถูกเนรเทศมาที่เมืองคก...

บัดนี้ในโลเฮ ราฮิสธรรมจาริกฉบับที่สองถึงอาลี พาชา ซึ่งถูกลิดขิดภายในกำแพงของคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พระบาทอาอูลลาห์ทรงตำหนิการกระทำที่โหดร้ายและการปฏิบัติที่อำมหิตผิดมนุษย์ของเขาต่อจากเดิม...ในการส่งประชาชนผู้บริสุทธิ์จำนวนหนึ่งซึ่งรวมถึงสตรีและเด็กน้อยมาใช้ชีวิตที่ทารุณในคุกที่โหด ทรงสาธยายความทุกข์ทรมานของพระองค์เองและของสหายทั้งหลายของพระองค์ในป้อมปราการนั้น...และทรงยืนยันว่าไม่มีการประหารชีวิตคนไหนที่จะกระเทือนศาสนิกชนทั้งหลาย เพราะพวกเขาปรารถนาจะสละชีวิตในหนทางของพระผู้เป็นนายของตน...และทรงกล่าวว่าความพิโรธที่เดือดดาลของพระผู้เป็นเจ้าของได้ล้อมเขาไว้และพร้อมที่จะเล่นงานเขา"

วางของพวกเขา ทรงทำนายว่า “ความพิโรธที่พยาบาท” ของพระผู้เป็นเจ้าจะจับเขาและรัฐบาลของเขา “การปลุกกระตุ้นจะถูกปลุกขึ้น” ท่ามกลางพวกเขา และ “อาณาจักรทั้งหลาย” ของพวกเขา “จะสับสนวุ่นวาย” และทรงยืนยันว่าหากเขาตื่นขึ้น เขาจะละทิ้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตน และจะ “เลือกที่จะอาศัยอยู่ในหนึ่งในห้องที่ทรุดโทรมทั้งหลายในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้”, โอลิเว โฟวัต (สารถึงโฟวัต)^[1] ในวิถีของการกล่าวถึงการตายก่อนวัยอันควรของโฟวัต พาทา รัฐมนตรีต่างประเทศของสุลต่าน พระองค์ทรงยืนยันคำทำนายของพระองค์ที่กล่าวไว้ข้างบนดังนี้ : “ในไม่ช้าเราจะปลดผู้(อาลี พาทา) ที่เป็นเหมือนเขา และจับกุมหัวหน้าของพวกเขา (สุลต่านอับดุล อาซีส) ผู้ซึ่งปกครองดินแดน และแท้จริงแล้วเราคือพระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้ทรงบีบบังคับทุกสิ่ง”

63

ที่เน้นไว้อย่างตรงไปตรงมาคือธรรมสารทั้งหลาย ซึ่งบางส่วนถูกรวมไว้ด้วยกันในบางธรรมจารึกที่เจาะจง บางส่วนกระจายอยู่ทั่วในธรรมลิขิตทั้งหลายของพระองค์ ที่ทรงตรัสต่อผู้นำนักบวชทั้งหลายของโลกทุกกลุ่มศาสนา ซึ่งในธรรมสารเหล่านี้พระบาฮาอุลลาห์ทรงย้ำคำกล่าวอ้างของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์อย่างชัดเจนและเติมปากเติมคำ ทรงบัญชาพวกเขาให้เอาใจใส่เสียงร้องเรียกของพระองค์ และในบางรายอย่างเจาะจง ทรงประณามความวิปริต ความโอหังที่สุด และการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของพวกเขา

64

ในวรรคตทั้งหลายในคิตาบีอัคดัสและธรรมจารึกอื่นๆ พระองค์บัญชาผู้นำนักบวชเหล่านี้ทั้งหมดให้ “เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า” ให้ “ควบคุม” ปากกาของตน ให้ “โยนทิ้งการนึกคิดและจินตนาการที่เหลวไหล แล้วหันมาหาขอบฟ้าแห่งความมั่นใจ” ทรงเตือนพวกเขา “อย่าขังคัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้า (คิตาบีอัคดัส) ด้วยมาตรฐานและศาสตร์ที่ใช้กันอยู่” ในหมู่พวกเขา ทรงพรรณนาลักษณะเด่นของคัมภีร์เดียวกันนั้นว่าเป็น “คัมภีร์ที่ไม่ผิดพลาดที่ตั้งไว้ในหมู่มนุษย์” ทรงเสรำใจต่อความตาบอดและความตื้อตันของพวกเขา ทรงยืนยันความ

[1] สารถึงโฟวัตถูกเปิดเผยในปี ค.ศ.1869 (พ.ศ.2412) ราวหนึ่งปีหลังจากพระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศมาที่ออคคา และไม่นานหลังจากการตายของโฟวัต พาทาในปีเดียวกันด้วยโรคหัวใจในฝรั่งเศส *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.88, 90-2 กล่าวไว้ว่า “โอลิเว โฟวัตถูกลิขิตถึงเซค คาเซมเม่ ซามานดาร์คนพื้นเมืองกาซวิน บุรุษผู้ยิ่งใหญ่หนึ่งคนในอัครสาวก (สิบเก้าคน) ของพระบาฮาอุลลาห์และได้รับการพรรณนาโดยท่านโชกิ เอฟเฟนดีว่าเป็นเปลวไฟแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้า ปู่ของเขาพบพระบ็อบในคาบิลาก่อนการประกาศพันธกิจของพระองค์...บิดาของเขาเซค โมฮัมหมัดสามญานามานาบิลเป็นหนึ่งในสาวกที่อุทิศตนและได้เข้าพบพระบ็อบในป้อมปราการมาห์คูและเซห์ริค, ภายหลังเขาไปแบกแดดและได้พบพระบาฮาอุลลาห์ เขาทนทุกข์การถูกประหารและบ้านของเขาในกาซวินเป็นศูนย์กลางกิจกรรมของชาวบาบีสสมัยช่วงเริ่มแรก

เซค คาเซมเม่ ซามานดาร์เกิดไม่กี่เดือนก่อนการประกาศพันธกิจของพระบ็อบ เติบโตในบ้านนั้นและตั้งแต่วันเริ่มแรกคบหาสมาคมกับสาวกสมัยเริ่มต้นของพระบ็อบ ซึ่งส่วนหนึ่งในจำนวนนี้มีอักษรแห่งการมีชีวิตบางคนและลูกของพระบ็อบ...ภายหลังเขายอมรับสถานะของพระบาฮาอุลลาห์และกลายเป็นหนึ่งในสาวกเด่นดัง ซึ่งประสบความสำเร็จในการสาดแสงสว่างของศาสนาของพระองค์ในเปอร์เซียโดยทั่วไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกาซวิน...

...เขายังมีบทบาทสำคัญในการปกป้องศาสนาจากการถูกบิดเบือนโดนสาวกทั้งหลายของมีร์ซา ยาห์ยา และพวกที่ในเวลาต่อมาในสมัยของพระอับดุลบาฮาถูกชักจูงไปในทางที่ผิดโดยมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ด้วย...

เซค คาเซมเม่ ซามานดาร์ไปแสวงบุญสองครั้งเพื่อเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์? ในออคคา ส่วนหนึ่งของผู้ที่ไปกับเขาในการแสวงบุญครั้งที่สองคือ...บุตรชายของเขามิร์ซา ทารา โซลลาห์ผู้ซึ่งรับใช้ศาสนาในฐานะครูบาไฮที่เลื่องชื่อเป็นเวลาหลายปี ซึ่งภายหลังท่านโชกิ เอฟเฟนดีประสาธน์ตำแหน่งพระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าให้แก่เขา

คำพยากรณ์ที่น่าสะพรึงกลัวในโอลิเว โฟวัต ซึ่งบอกล่วงหน้าด้วยคำที่ชัดเจนถึงความพินาศของสุลต่านอับดุลอาซีสและอาลี พาทา เป็นเรื่องของการคาดคะเนและอภิปรายกันบ่อยในหมู่ศาสนิกชนในสมัยนั้น คนที่ไม่ใช่บาไฮจำนวนมากที่เข้าร่วมการประชุมของบาไฮ ได้ยินวาระของพระบาฮาอุลลาห์ในในธรรมจารึกนี้และธรรมจารึกอื่นๆ ที่คล้ายกัน พวกเขาสังเกตเห็นคำเตือนทั้งหลายของพระองค์ด้วยความพรั่นพรึงและพิศวง และบางคนถึงกับตั้งเงื่อนไขการยอมรับศาสนาบาไฮของตนให้ขึ้นกับการบรรลุคำพยากรณ์เหล่านี้, ที่น่าสะพรึงกลัวคนหนึ่งคนเหล่านี้คือมีร์ซา อาโบลฟาซลผู้เชี่ยวชาญที่เลื่องลือยิ่ง ผู้ซึ่งหลังจากที่ได้ไตสวนศาสนาบาไฮ กำลังมองหาข้อพิสูจน์อันเป็นที่ยุติที่จะทำให้เขาสามารถยอมรับสัจธรรมของศาสนาบาไฮ เขารอดูการบรรลุคำพยากรณ์เหล่านี้”

เหนือกว่าของพระองค์ในด้านวิสัยทัศน์ ธรรมทรศนะ วาหะและอัจฉริยภาพ ทรงประกาศความรู้แต่กำเนิดที่ พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ให้พระองค์ ทรงเตือนพวกเขาไม่ให้ "ปิดกั้นประชาชนด้วยอีกม่านหนึ่ง" หลังจากที่พระองค์ ได้ "ฉีกม่านเหล่านี้ออกเป็นชิ้นๆ แล้ว" ทรงกล่าวหาพวกเขาว่าเป็น "สาเหตุของการปฏิเสธศาสนาในสมัย เริ่มต้น" และทรงบัญชาพวกเขาให้ "อ่านสิ่งที่ถูกส่งลงมา" โดยพระองค์ "ให้ถ้อยคำด้วยความเป็นธรรมและความ ยุติธรรม" และ "อย่าลบล้างสังขรณ์" ด้วยสิ่งที่พวกเขาครอบครอง

65

สำหรับพระสันตะปาปาไปอัสที่ 9 หัวหน้าที่ไร้ข้อกังขาของคริสตจักรที่มีอำนาจสูงสุดในโลกคริสเตียน ซึ่งเป็นผู้ ครอบครองทั้งอำนาจทางโลกและอำนาจทางจิตวิญญาณ พระองค์ผู้เป็นนักโทษในโรงพยาบาลของอาณานิคม กักกันออคคา ทรงตรัสด้วยสารที่มีน้ำหนักที่สุดซึ่งในสารนี้พระองค์ประกาศว่า "พระองค์ผู้เป็นพระผู้ทรงเป็นนาย ของนายทั้งหลายเสด็จมาแล้วภายใต้เงาของก้อนเมฆ" และ "พระวณะที่พระบุตรปกปิดไว้ถูกทำให้เห็นชัดแล้ว" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงเตือนเขาอย่าได้โต้แย้งกับพระองค์ดังที่ชาวพาริซีในอดีตโต้แย้งกับพระเยซูคริสต์ ทรง บัญชาเขาให้ทิ้งวังไว้กับพวกที่ต้องการรัง ให้ "ชายเครื่องประดับประดาทั้งหมด" ในครอบครองของเขา และ "นำมาใช้จ่ายในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" ให้ละทิ้งราชอาณาจักรของเขาไว้กับกษัตริย์ทั้งหลาย ให้ "ลุกขึ้น... ท่ามกลางประชาชนทั้งหลายของโลก" และเรียกตัวพวกเขามายังศาสนาของพระองค์, ด้วยทรงถือว่าพระ สันตะปาปาเป็นหนึ่งในดวงอาทิตย์บนนภานามทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระบาทอาอูลลาห์เตือนเขาให้ พิจารณาชีวิตตัวเองไม่ให้ "ความมืดแผ่มาคลุม" เขา ทรงร้องเรียกเขาให้ "เคียวเชือกษัตริย์ทั้งหลาย" ให้ "ปฏิบัติต่อมนุษย์ทั้งหลายอย่างเป็นธรรม" และทรงแนะนำเขาให้เดินตามรอยเท้าของพระผู้เป็นเจ้าของเขา และ เอาเยี่ยงอย่างพระองค์

66

สำหรับแพทริอาคทั้งหลายของคริสตจักร พระองค์ออกคำบัญชาที่เจาะจง ซึ่งในคำบัญชานั้นพระองค์ประกาศ การเสด็จมาของพระศาสดาตามพันธสัญญา เคียวเชือกพวกเขาให้ "เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า" และอย่าไปตาม "จินตนาการที่ไร้สาระของพวกที่มกมาย" และชี้แนะพวกเขาให้ละทิ้งสิ่งที่พวกเขาครอบครองและ "ยึดมั่นธรรม จาริกของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าโดยอำนาจสูงสุดของพระองค์" สำหรับออคคาบิซอพทั้งหลายของคริสตจักรนั้น พระองค์ ทรงประกาศคล้ายกันว่า "พระผู้ทรงเป็นนายของมวลมนุษย์มาปรากฏแล้ว" พวกเขาถูก "นับรวมกับคนตาย" พระพรนั้นยิ่งใหญ่มากสำหรับผู้ที่ "ตื่นตัวโดยสายลมของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และได้ลุกขึ้นมาจากหมู่คนตายในพระนามที่ แจ่มแจ้งนี้" ในวรรคที่ตรัสต่อบิซอพทั้งหลายของคริสตจักรดังกล่าว พระองค์ทรงประกาศว่า "พระบิดาในรันดร์ ร้องเรียกเสียงดังระหว่างโลกและสวรรค์" ทรงประกาศให้พวกเขาเป็นดวงดาวบนนภานามแห่งความรู้ของพระองค์ที่ ตกลงมา และทรงยืนยันว่าร่างกายของพระองค์ "โหยหาไม้กางเขน" และศิระของพระองค์ "กระหายหอกใน หนทางของพระผู้ทรงปรานี", พระองค์บัญชาชุมนุมนักบวชคริสเตียนให้ "ทิ้งระฆัง" และออกมาจากโบสถ์ของ พวกเขา ทรงเคียวเชือกพวกเขาให้ "ประกาศพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างดังในหมู่ชาติทั้งหลาย" ทรงรับประกัน พวกเขาว่า ใครก็ตามที่จะเรียกตัวมนุษย์ในนามของพระองค์จะ "แสดงสิ่งที่อยู่เหนือพลังอำนาจของทุกคนที่อยู่ บนโลก" ทรงเตือนพวกเขาว่า "วันแห่งการคิดบัญชีมาปรากฏแล้ว" และทรงแนะนำพวกเขาให้หันมาหา "พระผู้ เป็นนาย พระผู้ทรงอภิเษก พระผู้ทรงเอื้อเฟื้อ" ด้วยหัวใจ, ในวรรคมากมายที่ตรัสต่อ "ชุมนุมพระ" พระองค์บัญชา พวกเขาไม่ให้แยกตัวอยู่ในโบสถ์และอาราม แต่ให้ยุ่งอยู่กับสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อวิญญาณของพวกเขาและ วิญญาณของมนุษย์ ทรงบัญชาพวกเขาให้เข้าสู่การสมรส และทรงยืนยันว่าหากพวกเขาเลือกที่จะตามพระองค์ มา พระองค์จะทำให้พวกเขาเป็นทายาทของราชอาณาจักรของพระองค์ และหากพวกเขาละเมิดพระองค์ พระองค์จะลู่หนการละเมิดนั้นอย่างยาวนานด้วยน้ำอดน้ำทน

67

และสุดท้ายนี้ในหลายวรรคที่ตรัสต่อคณะสาวกทั้งหมดของพระเยซูคริสต์ พระบาทอาอูลลาห์ทรงถือว่าตนคือ "พระบิดา" ที่ไอซายากล่าวไว้ คือ "พระผู้ปลอบโยน" ซึ่งพระปณิธานของพระองค์ พระผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ (พระเยซู) เองได้สถาปนาไว้ และคือ "พระวิญญาณแห่งสังขรณ์" ที่จะนำทางพวกเขา "ไปสู่สังขรณ์ทั้งปวง" ทรงประกาศยุคของพระองค์ว่าเป็นยุคของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ทรงประกาศการมารวมกันของแม่น้ำจอร์แดนกับ "มหาสมุทรที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ทรงยืนยันความไม่เอาใจใส่ของพวกเขาและคำกล่าวอ้างของพระองค์เองว่าได้เปิด "ประตูของราชอาณาจักร" ต่อพวกเขา ทรงยืนยันว่า "ธรรมวิหาร" ที่สัญญาไว้ถูกสร้างขึ้นมาแล้ว "ด้วยมือของ พระประสงค์" ของพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงอารี ทรงบัญชาพวกเขาให้ "ฉีกม่าน ออกเป็นชิ้นๆ" และเข้ามาในราชอาณาจักรของพระองค์ในนามของพระองค์ ทรงระลึกถึงคำพูดของพระเยซูต่อ

ปีเตอร์ และรับประกันพวกเขาว่าหากพวกเขาเลือกที่จะตามพระองค์มา พระองค์จะทำให้พวกเขาเป็น *“ผู้ให้พลังชีวิตแก่มนุษยชาติ”*

68

สำหรับนักบวชมุสลิมทั้งคณะ พระบาฮาอุลลาห์สารองวรรคจำนวนนับไม่ถ้วนไว้ให้อย่างเจาะจงในคัมภีร์และธรรมจารึกทั้งหลายของพระองค์ ซึ่งในนั้นด้วยภาษาที่หนักหน่วงพระองค์ประณามความโหดร้าย ความทงนงและความโอหังของพวกเขา ทรงเรียกร้องพวกเขาให้ละทิ้งสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาครอบครอง ให้เจียบและเจียหูฟังวาระที่พระองค์ตรัส และทรงยืนยันว่าเป็นเพราะการกระทำของพวกเขา *“สถานะอันประเสริฐของประชาชนถูกทำให้ต่ำลง ธงของอิสลามถูกสาวลงมา และบัลลังก์ที่ทรงอำนาจของอิสลามล้มลง”*, สำหรับ *“ชุมชนนักบวชเปอร์เซีย”* พระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสเป็นการเฉพาะยิ่งกว่าด้วยวาหะประณามของพระองค์ ซึ่งในวาหะเหล่านี้ทรงตราหน้าการกระทำของพวกเขาและพยากรณ์ว่า *“ความรุ่งโรจน์”* ของพวกเขา *“จะกลายเป็นความตกต่ำอย่างน่าสมเพชที่สุด”* และพวกเขาจะได้เห็นการลงโทษที่จะทำต่อพวกเขา *“ตามที่โองการไว้โดยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้ทรงประกาศิต พระผู้ทรงอัจฉริยภาพ”*

69

ยิ่งไปกว่านั้นสำหรับประชาชนชาวยิว พระองค์ทรงประกาศว่ากฎที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมาแล้ว, *“พระผู้เป็นความงามบรมโบราณปกครองอยู่บนบัลลังก์ของเดวิด”* ผู้ร้องเสียงดังและวิงวอนพระนามของพระองค์, *“สิ่งที่ถูกซ่อนเร้นได้ปรากฏขึ้นมาจากไซออนแล้ว”* และ *“สุรเสียงของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้เป็นหนึ่ง พระผู้ไม่มีเปรียบปาน พระผู้ทรงรู้ทุกอย่าง เป็นที่ไต่ยืนจากเยรูซาเลม”*

70

ยิ่งไปกว่านั้นสำหรับ *“พระระดับสูงทั้งหลาย”* ของศาสนาโซโรแอสเตเรียน พระองค์ทรงประกาศว่า *“พระผู้เป็นมิตรที่ไม่มีเปรียบปาน”* เป็นที่เห็นชัด พระองค์ *“กล่าวสิ่งที่มีความรอดพ้นอยู่ในนั้น”* *“พระหัตถ์แห่งอำนาจเบ็ดเสร็จเหยียดออกมาจากหลังก้อนเมฆ”* สัญลักษณ์ของราชศักราชและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ถูกเปิดโฉมออกมา และทรงประกาศว่า *“ไม่มีการกระทำใดของมนุษย์จะเป็นที่ยอมรับในยุคนี้ นอกเสียจากว่าเขาจะละวางมนุษยชาติและทุกสิ่งที่มีมนุษย์ครอบครอง และหันหน้ามาสู่พระผู้ทรงอำนาจเบ็ดเสร็จ”*

71

บางวรรคที่มีน้ำหนักที่สุดในสารของพระองค์ถึงพระราชินีวิกตอเรีย ได้ตรัสต่อสมาชิกสภานิติบัญญัติของอังกฤษซึ่งเป็นแม่แบบของรัฐสภา และต่อบรรดาผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของประชาชนในดินแดนอื่นๆ, ในวรรคเหล่านี้พระองค์ยืนยันว่าจุดประสงค์ของพระองค์คือการให้พลังชีวิตแก่โลก และรวมประชาชนทั้งหมดของโลกให้เป็นหนึ่ง ทรงกล่าวถึงการปฏิบัติที่ศัตรูทั้งหลายจัดให้พระองค์ ทรงเคียวเชิญสมาชิกสภานิติบัญญัติให้ *“ปรึกษาหารือกัน”* และหวังโดยเฉพาะ *“สิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ”* ทรงยืนยันว่า *“การเยียวยาสูงสุด”* สำหรับ *“การรักษาโลกทั้งหมด”* คือ *“การประสานสามัคคีชนชาติทั้งหมดของโลกในความมุ่งหมายสากลและศาสนาเดียวกัน”* ซึ่ง *“ไม่มีทางสำเร็จเว้นแต่โดยอานุภาพของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ทรงอานุภาพสูงสุดและได้รับการดลใจ”* ยิ่งไปกว่านั้นในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด พระองค์ทรงบัญชาการเลือกภาษาเดียวและรับเอาแบบเขียนเดียวกันมาใช้สำหรับทุกคนบนโลก ซึ่งเมื่อดำเนินการตามบัญชานี้พระองค์เองยืนยันไว้ในคัมภีร์นั้นว่า จะเป็นหนึ่งในเครื่องหมายทั้งหลายของ *“การบรรลุวุฒิภาวะของเผ่าพันธุ์มนุษย์”*

72

ที่มีนัยสำคัญไม่น้อยกว่ากันคือวาระที่พระองค์ตรัสแยกต่างหากต่อ *“ประชาชนแห่งคัมภีร์ไบเบิล”* ต่อผู้มีปัญญา กวีและนักวิชาการทั้งหลายของโลก ต่อนักเข้านานและแม่แต่ต่อพ่อค้า ซึ่งในวาระเหล่านี้พระองค์เคียวเชิญพวกเขาให้ตั้งใจฟังสุรเสียงของพระองค์ ยอมรับยุคของพระองค์ และปฏิบัติตามบัญชาของพระองค์

73

สรุปความโดยย่อดังกล่าวคือลักษณะเด่นที่สำคัญของวาหะปิดท้ายของการประกาศที่เป็นประวัติศาสตร์นั้น ซึ่งท่วงทำนองเปิดฉากของวาหะดังกล่าวเปล่งออกมาระหว่างช่วงหลังของการถูกเนรเทศของพระบาฮาอุลลาห์ที่เอเดรียโนเปิ้ล และจบลงระหว่างปีต้นๆ ของการถูกคุมขังของพระองค์อยู่ในป้อมปราการคุกเมืองอัคคา, กษัตริย์และจักรพรรดิทั้งหลายเป็นรายคนและโดยรวม บรรดาประธานาธิบดีของสาธารณรัฐทั้งหลายของทวีปอเมริกา เสนาบดีและเอกอัครราชทูตทั้งหลาย พระสันตะปาปาเอง ผู้แทนของศาสนทูตของอิสลาม (กาหลิบ) กษัตริย์ผู้

พิทักษ์ราชอาณาจักรของอิหม่ามซอเน็น (กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์) กษัตริย์ทั้งหลายของโลกคริสเตียน เหล่าแพทริอาค อาคิซอพ บิซอพ บาทหลวงและพระ บรรดาผู้นำผู้เป็นที่ยอมรับของทั้งสำนักนักบวชชนนี้ และซื่อหะ พระระดับสูงของศาสนาไซโรแอสเตรียน บรรดานักปรัชญา ผู้นำนักบวช ผู้มีปัญญาและผู้ถืออาศัย อยู่ในคอนสแตนติโนเปิลเมืองซึ่งเป็นศูนย์กลางที่สง่างามของการปกครองของทั้งสุลต่านและกาหลิบ คณะสาวกที่ประกาศตัวทั้งหมดของศาสนาไซโรแอสเตรียน ศาสนายิว ศาสนาคริสต์และอิสลาม ประชาชนแห่งคัมภีร์บา ยัน บรรดาผู้มีปัญญา นักวิชาการ กวี นักเข้าญาณ พ่อค้า ผู้แทนของประชาชนทั้งหลายของโลก เพื่อนร่วมชาติของพระองค์เอง ทั้งหมดนี้ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่งในคัมภีร์ สารและธรรมจารึกทั้งหลาย ถูกนำมาอยู่ใน ข่ายที่จะได้รับคำเคียวเช็ญ คำเตือน คำขอร้อง คำประกาศและคำพยากรณ์ ซึ่งประกอบกันเป็นเนื้อหาของคำ บัญชาที่เป็นประวัติศาสตร์ถึงผู้นำทั้งหลายของมนุษยชาติ เป็นคำบัญชาที่ไม่มีเสมอในประวัติการณ์ของศาสนา ไตๆ ก่อนหน้า และมีเพียงธรรมสารที่ศาสนทูตของอิสลามกล่าวต่อผู้ปกครองร่วมสมัยของพระองค์บางคนเท่านั้น ที่มีความคล้ายคลึงกันจริงๆ

74

พระบาฮาอุลลาห์เองยืนยันว่า *“ตั้งแต่เริ่มต้นของโลก ไม่เคยมีธรรมสารถูกประกาศอย่างเปิดเผยเช่นนี้”* ในการ กล่าวถึงธรรมจารึกทั้งหลายอย่างเจาะจงที่ทรงตรัสต่อประมุขทั้งหลายของโลก ซึ่งเป็นธรรมจารึกที่พระอับดุลบา ฮาแซซ้องว่าเป็น *“ปาฏิหาริย์”* พระบาฮาอุลลาห์ลิขิตว่า *“แต่ละธรรมจารึกเหล่านี้ได้รับการระบุด้วยชื่อที่พิเศษ ธรรมจารึกแรกได้ชื่อว่า ‘คาร์น’ ธรรมจารึกที่สอง ‘การเป่า’ ธรรมจารึกที่สาม ‘สิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้’ ธรรมจารึก ที่สี่ ‘ขัดแย้ง’ ธรรมจารึกที่ห้า ‘ภัยพิบัติ’ และธรรมจารึกอื่นๆ ‘เสียงเป่าแตรที่น่าตะลึงงัน’ ‘เหตุการณ์ที่ใกล้เข้ามา’ ‘สยองขวัญครั้งใหญ่’ ‘แตร’ ‘แตรสัญญาณ’ และที่คล้ายกัน เพื่อว่าประชาชนทั้งหมดของโลกจะรู้ย่าง แน่ใจและเป็นพยานด้วยดวงตาภายนอกและภายในว่า พระผู้ทรงเป็นนายของพระนามทั้งหลายมีชัยและจะมีชัย ต่อไปในทุกสภาพการณ์เหนือมวลมนุษย์”* ยิ่งไปกว่านั้นที่สำคัญที่สุดของธรรมจารึกเหล่านี้กับธรรมจารึกที่เลือก ชื่ออย่างสุเรเย เฮกัล (ธรรมจารึกแห่งธรรมวิหาร) พระองค์สั่งให้ลิขิตเป็นรูปห้าเหลี่ยม เป็นสัญลักษณ์ของธรรม วิหารของมนุษย์ และเมื่อทรงตรัสต่อสาวกทั้งหลายของกอสเปวในหนึ่งในธรรมจารึกทั้งหลายของพระองค์ ทรง ถือว่าธรรมวิหารนี้คือ *“ธรรมวิหาร”* ที่กล่าวไว้โดยศาสนทูตแซคาไรยาห์ และได้รับการระบุว่าเป็น *“อรุโณทัย สภาที่สว่างไสวของพระผู้ทรงปรานี”* ซึ่ง *“พระหัตถ์แห่งอานูภาพของพระผู้ทรงเป็นเหตุของเหตุทั้งหลาย”* ได้ สร้างขึ้น

75

แม้การประกาศครั้งนี้จะมีโหฬารและไม่มีที่เหมือน ก็พิสูจน์ว่าเป็นเพียงการโหมโรงไปสู่การเปิดเผยอานูภาพ สร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระผู้ประกาศ และไปสู่สิ่งที่น่าจะจัดได้อย่างสมเหตุสมผลว่าเป็นการกระทำที่เด่นอย่าง ไม่ธรรมดาที่สุดในภารกิจของพระองค์ นั่นคือการประกาศศิตาปัจฉิม, ด้วยถูกกล่าวเป็นนัยในคัมภีร์ศิตาปัจฉิ มาน เป็นที่เก็บรักษาที่สำคัญที่สุดของกฎที่ศาสนทูตไอซายาคาดการณ์ไว้ และผู้ประพันธ์วันสิ้นโลกได้ พรรณนาไว้ว่าเป็น *“นภาใหม่”* และ *“พิภพใหม่”* เป็น *“ธรรมวิหารของพระผู้เป็นเจ้า”* เป็น *“นครศักดิ์สิทธิ์”* เป็น *“เจ้าสาว”* *“เยรูซาเลมใหม่ที่ลงมาจากพระผู้เป็นเจ้า”* *“คัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด”* นี้ซึ่งมีข้อกำหนดที่จะละเมิดไม่ได้ เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งพันปี และมีระบบที่จะโอบล้อมทั่วทั้งพิภพ น่าจะได้รับการพิจารณาอย่างสมเหตุสมผลว่า เป็นความซบซวาลที่สุดที่เรื่องมาจากปัญญาของพระบาฮาอุลลาห์ เป็นคัมภีร์แม่บทของยุคศาสนาของพระองค์ และเป็นกฎบัตรของระบบโลกใหม่ของพระองค์

76

ได้รับการเปิดเผยไม่นานหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์ถูกย้ายไปที่บ้านของอูดี คัมมาร์ [ราวปี ค.ศ.1873 (พ.ศ. 2416)] ณ เวลาที่พระองค์ยังถูกห้อมล้อมด้วยความทุกข์ทรมานที่บีบคั้นพระองค์ โดยการกระทำของบรรดา ศัตรูและสาวกที่ประกาศตัวของศาสนาของพระองค์ คัมภีร์นี้ คลังนี้ซึ่งเก็บรักษามาณอันประเมินค่ามิได้ของการ เปิดเผยพระธรรมของพระองค์ เตนอย่างไม่มีที่เหมือนและไม่มีเปรียบปานในหมู่คัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของโลก ด้วยหลักธรรมที่ตนพร่ำสอน สถาบันบริหารที่ตนบัญญัติ และบทบาทหน้าที่ที่ตนประสาทให้แก่ผู้ที่ได้รับการ แต่งตั้งให้สืบทอดพระผู้ลิขิตคัมภีร์, ไม่เหมือนคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเก่าและคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ผ่านมา ซึ่งไม่มีข้อปฏิบัติที่แท้จริงที่เอ่ยโดยศาสนทูตเอง, ไม่เหมือนกอสเปวซึ่งคำพูดไม่กี่ตอนที่ถือว่าเป็นของพระเยซู ไม่ได้ให้การชี้แนะที่ชัดเจนเกี่ยวกับการบริหารกิจการศาสนาของพระองค์ในอนาคต, ไม่เหมือนแม้แต่คัมภีร์โก รอ่านซึ่งแม้จะมีกฎและบทบัญญัติทั้งหลายที่ขัดแย้งที่พระโมฮัมหมัดวางไว้ ก็ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องที่สำคัญสูงสุด ของการสืบทอด ศิตาปัจฉิมซึ่งถูกเปิดเผยตั้งแต่ต้นจนจบโดยพระผู้เป็นจุดกำเนิดยุคศาสนาเอง ไม่เพียงแต่ปก ปักรักษากฎและบทบัญญัติพื้นฐานอันเป็นที่ตั้งของโครงสร้างของระบบโลกในอนาคตของพระองค์ไว้ให้ชนรุ่น

หลัง แต่นอกเหนือจากบทบาทหน้าที่การตีความที่คัมภีร์นี้ประสาทให้แก่พระผู้สืบทอดศาสนาต่อจากพระองค์ ยังบัญญัติสถาบันทั้งหลายที่จำเป็น ซึ่งโดยสถาบันเหล่านั้นเท่านั้นที่บูรณภาพและเอกภาพของศาสนาของพระองค์สามารถได้รับการพิทักษ์รักษา

77

ในกฎบัตรของอารยธรรมโลกในอนาคตนี้ พระผู้ลิขิตกฎบัตรซึ่งในเวลาเดียวกันเป็นทั้งผู้พิพากษา ผู้ออกกฎ ผู้ประสานสามัคคีและผู้ไถ่มนุษยชาติ ทรงประกาศการใช้ *"กฎที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"* ต่อกษัตริย์ทั้งหลายบนพิภพ ทรงประกาศว่ากษัตริย์เหล่านั้นเป็นข้าทาสของพระองค์ และพระองค์เองเป็น *"กษัตริย์ของกษัตริย์ทั้งหลาย"* ทรงปฏิเสธเจตนาใดๆ ที่จะมาเอกราชอาณาจักรของพวกเขา ทรงสงวนสิทธิ์สำหรับพระองค์เองในการ *"ยึดและครอบครองหัวใจของมนุษย์"* ทรงเตือนผู้นำนักบวชทั้งหลายของโลกไม่ให้ซึ่ง *"คัมภีร์ของพระผู้เป็นเจ้า"* ด้วยมาตรฐานที่ใช้กันในหมู่พวกเขา และทรงยืนยันว่าตัวคัมภีร์เองคือ *"คัมภีร์ที่ไม่ผิดพลาด"* ที่ตั้งไว้ในหมู่มนุษย์, ในคัมภีร์นี้พระองค์ทรงบัญญัติสถาบัน *"สภายุติธรรม"* อย่างเป็นทางการ ทรงอธิบายบทบาทหน้าที่และกำหนดรายได้ของสภานี้ ทรงให้ชื่อสมาชิกของสภานี้ว่า *"บุรุษแห่งความยุติธรรม"* *"ผู้ทำการแทนพระผู้เป็นเจ้า"* *"ผู้พิทักษ์ของพระผู้ทรงปราณี"* ทรงกล่าวเป็นนัยถึงศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระองค์ในอนาคต และประสาทพระผู้เป็นศูนย์กลางนี้ด้วยสิทธิในการตีความธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ทรงคาดการณ์โดยการแสดงนัยถึงสถาบันศาสนิกบาล ทรงเป็นพยานต่ออิทธิฤทธิ์ปฏิวัติของระบบโลกของพระองค์ ทรงแถลงหลักความเชื่อเกี่ยวกับ *"ความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด"* ของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้า ทรงยืนยันความไม่มีผิดพลาดนี้ว่าเป็นเนื้อแท้และสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของศาสนทูต และทรงตัดทิ้งความเป็นไปได้ของการมาปรากฏของพระผู้สำแดงองค์อีกองค์ก่อนหนึ่งพันปีจะผ่านไปเป็นอันน้อย

78

ยิ่งกว่านั้นในคัมภีร์นี้ พระองค์ทรงบัญญัติบทอธิษฐานบังคับ ระยะเวลาและช่วงเวลาของการถือศีลอด ห้ามการอธิษฐานเป็นหมู่เว้นแต่อธิษฐานเพื่อคนตาย กำหนดเกบเบรห์ ก่อตั้งฮุกคูလာห์ (สิทธิของพระผู้เป็นเจ้า) วางกฎการสืบมรดก บัญญัติสถาบันมาซเรโกล อัศการ์ สถาปนางานฉลองบุญสิบเก้าวัน เทศกาลบาไฮและวันแทรกปฏิบัติ ทรงยกเลิกสถาบันนักบวช ห้ามการมีทาส การบำเพ็ญพรต การขอราน การแยกตัวอยู่ในอาราม การสารภาพบาป การใช้มุขและการจูบมือ ทรงบัญญัติการมีสามีภรรยาเดียว ประณามความทารุณต่อสัตว์ ความเกียจคร้านและขี้เกียจ การนินทาและให้ร้าย ทรงตำหนิการหย่า ห้ามการพนัน การใช้ฝิ่น สุราและเครื่องดื่มมีเมาอื่นๆ ทรงระบุการลงโทษสำหรับฆาตกรรม การวางเพลิง การมีชู้และการขโมย ทรงเน้นความสำคัญของชีวิตสมรสและวางเงื่อนไขที่จำเป็นของการสมรส ทรงกำหนดหน้าที่ในการทำการค้าหรือประกอบวิชาชีพ โดยเชิดชูอาชีพการงานดังกล่าวขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งของการบูชา ทรงเน้นความจำเป็นของการจัดหาวิธีการสำหรับการศึกษาของเด็ก และกำหนดหน้าที่ให้ทุกคนเขียนพินัยกรรมและเชื่อฟังรัฐบาลของตนอย่างเคร่งครัด

79

นอกจากข้อกำหนดเหล่านี้ พระองค์ทรงเคี่ยวเข็ญสาวกทั้งหลายให้คบหาสมาคมกับสาวกของทุกศาสนาด้วยไมตรีจิตและความกลมเกลียวโดยไม่เลือกปฏิบัติ ทรงเตือนพวกเขาให้ระวังความบ้าคั่ง การปลุกระดม ความทะนง การโต้แย้งและการวิวาท ทรงพรั่สอนพวกเขาให้มีความสะอาดหมดจด วาจาสุดท้ายที่เคร่งครัด ความบริสุทธิ์ทางเพศที่ไม่ต่างพร้อย ความไว้วางใจได้ การต้อนรับขับสู้ ความซื่อสัตย์ มารยาท ความอดกลั้น ความยุติธรรมและความเป็นธรรม ทรงแนะนำพวกเขาให้เป็น *"ราวกับนิ้วของมือเดียวกันและแขนขาของร่างกายเดียวกัน"* ทรงเรียกร้องพวกเขาให้ลุกขึ้นและรับใช้ศาสนาของพระองค์ และรับประกันความช่วยเหลือของพระองค์แก่พวกเขาอย่างไม่ต้องสงสัย, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์สาธยายความไม่มั่นคงของกิจการทั้งหลายของมนุษย์ ทรงประกาศว่าอิสรภาพที่แท้จริงอยู่ที่การยอมจำนนของมนุษย์ต่อบทบัญญัติของพระองค์ ทรงเตือนพวกเขาไม่ให้ผ่อนผันในการดำเนินการตามโอองการของพระองค์ ทรงบัญญัติหน้าที่สองประการที่แยกจากกันไม่ได้ของการยอมรับ *"อรุโณทัยแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระผู้เป็นเจ้า"* และถือปฏิบัติบทบัญญัติทั้งหมดที่พระองค์เปิดเผย ซึ่งพระองค์ยืนยันว่า จะไม่เป็นที่ยอมรับหากขาดข้อใดข้อหนึ่ง

80

คำบัญชาที่มีนัยสำคัญถึงบรรดาประธานาธิบดีของสาธารณรัฐทั้งหลายในทวีปอเมริกา ให้พวกเขาถือโอกาสในยุคของพระผู้เป็นเจ้าและสนับสนุนความมุ่งหมายแห่งความยุติธรรม, คำสั่งถึงสมาชิกรัฐสภาทั่วโลกซึ่งเร่งเร้าให้นำแบบเขียนและภาษาสากลมาใช้, คำเตือนของพระองค์ถึงพระเจ้าวิลเลียมที่ 1 ผู้พิชิตพระเจ้าโนโปเลียนที่ 3,

คำว่ากล่าวที่ทรงให้แก่พระเจ้าฟรานซิส โจเซฟจักรพรรดิแห่งออสเตรีย, การกล่าวถึง "เสียงเศร้าโศกของเบอร์ลิน" ในคำตรัสของพระองค์ต่อ "ริมฝั่งแม่น้ำไรน์", คำประณาม "บัลลังก์แห่งการใช้อำนาจบาตรใหญ่" ที่สถาปนาอยู่ในคอนสแตนติโนเปิล และคำทำนายของพระองค์ถึงการดับสิ้นของ "ความแจ่มจรัสภายนอก" ของบัลลังก์นั้นและความทุกข์ทรมานที่ถูกลิขิตให้มาสู่ชาวเมืองนี้, วจนะแห่งการปลอบขวัญและการประโลมใจที่พระองค์ตรัสต่อเมืองเกิดของพระองค์ซึ่งรับประกันเธอว่า พระผู้เป็นเจ้าของเธอให้ "บ่อเกิดแห่งความเบิกบานสำหรับมวลมนุษยชาติ" คำพยากรณ์ของพระองค์ว่า "เสียงของวีรบุรุษทั้งหลายแห่งโคราซาน" จะเปล่งสดุดีพระผู้เป็นนายของพวกเขา การยืนยันของพระองค์ว่าบุรุษทั้งหลาย "ที่ได้รับการประสพด้วยความอาหาญที่ยิ่งใหญ่" จะก่อกำเนิดในเคอร์มาน ผู้ซึ่งจะกล่าวถึงพระองค์ และสุดท้ายนี้คำรับประกันอย่างใจกว้างของพระองค์ต่อน้องชายทรยศที่ทำให้พระองค์เจ็บปวดรวดร้าวว่าพระผู้เป็นเจ้าของ "ทรงอภัยเสมอ พระผู้ทรงอารี" จะให้อภัยการกระทำที่สามานย์ของเขาหากเขาเพียงแต่สำนึกผิด ทั้งหมดนี้เพิ่มความอุดมยิ่งขึ้นให้แก่เนื้อหาของคัมภีร์ที่ผู้ลิขิตทรงให้ชื่อว่า "บ่อเกิดแห่งธรรมปิติแห่งจริง" "คัมภีร์ที่ไม่มีผิดพลาด" "หนทางตรง" และ "ผู้ให้พลังชีวิตแก่มวลมนุษยชาติ"

81

ยิ่งไปกว่านั้นพระบาฮาอูลลาห์ได้อธิบายลักษณะอย่างเจาะจงของกฎและบทบัญญัติที่ประกอบกันเป็นเนื้อหาส่วนใหญ่ของคัมภีร์นี้ว่าเป็น "ลมหายใจแห่งชีวิตสำหรับสรรพสิ่ง" เป็น "ที่มั่นอันแข็งแกร่งที่สุด" เป็น "ผลไม้" ของ "พฤกษา" ของพระองค์ เป็น "วิธีการสูงสุดสำหรับค้ำจุนระเบียบของโลกและสวัสดิภาพของประชาชน" เป็น "ตะเกียงแห่งอัจฉริยภาพและการบริหารด้วยความรัก" เป็น "กลิ่นหอมของเสื้อผ้า" ของพระองค์ เป็น "กุญแจ" แห่ง "ความปรานี" ของพระองค์สำหรับผู้ที่พระองค์สร้าง พระองค์เองให้การยืนยันว่า "คัมภีร์นี้คือแผนที่เราประดับด้วยดวงดาวแห่งบทบัญญัติและข้อห้ามของเรา" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ได้กล่าวว่า "พระพรจมีแต่ผู้ที่ให้อ่านคัมภีร์นี้และตรีกตรองวจนะที่ส่งลงมาในนั้นโดยพระผู้เป็นเจ้าของ พระผู้เป็นนายแห่งอาณาภาพ พระผู้ทรงมหิธานุภาพ จงกล่าวว่า ดูกร มนุษย์ทั้งหลาย! จงถือคัมภีร์นี้ด้วยมือแห่งความยอมจำนน...ชีวิตของเราเป็นพยาน! คัมภีร์นี้ถูกส่งมาในลักษณะที่ฉงนปัญญาของมนุษย์ แท้จริงแล้วคัมภีร์นี้คือพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักที่สุดของเราสำหรับประชาชนทั้งปวง และข้อพิสูจน์ของพระผู้ทรงปรานีสำหรับทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และทุกคนที่อยู่บนโลก" และเช่นกัน "พระพรจมีแต่เพดานปากที่ลิ้มรสชาติของคัมภีร์นี้ ดวงตาที่มองเห็นและยอมรับสิ่งที่เก็บรักษาไว้ในคัมภีร์นี้ และหัวใจที่เข้าใจและเข้าถึงคำกล่าวเป็นนัยและความลึกซึ้งทั้งหลายในคัมภีร์, พระผู้เป็นเจ้าของพยาน! ดังกล่าวคือราชศัสดาของสิ่งที่ถูกเปิดเผยไว้ในคัมภีร์ และการเปิดเผยคำกล่าวเป็นนัยที่ซ่อนเร้นอยู่ในคัมภีร์นี้ใหญ่หลวงถึงขนาดว่า เหวแห่งวาทะสันเมื่อพยายามจะพรรณนา" และสุดท้ายนี้: "คิตาบีอัคดัสถูกเปิดเผยในลักษณะที่ดึงดูดและโอบล้อมยุคศาสนาทั้งหมดที่สวรรค์กำหนด, พระพรจมีแต่ผู้ที่อ่านคัมภีร์นี้อย่างถี่ถ้วน! พระพรจมีแต่ผู้ที่เข้าใจคัมภีร์นี้ พระพรจมีแต่ผู้ที่ใคร่ครวญคัมภีร์นี้! พระพรจมีแต่ผู้ที่ตรีกตรองความหมายของคัมภีร์นี้! ขอบเขตของคัมภีร์นี้ไพศาลถึงขนาดที่ห้อมล้อมมวลมนุษยย์ก่อนที่มนุษย์จะยอมรับคัมภีร์นี้ อีกไม่นานอาณาภาพสูงสุด อิทธิพลแผ่ซ่าน และอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของคัมภีร์นี้จะถูกสำแดงบนพิภพ"

82

การวางกฎมูลฐานของยุคศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์โดยพระองค์ในคิตาบีอัคดัส ตามมาด้วยการแถลงบางข้อปฏิบัติและหลักธรรมที่เป็นแก่นของศาสนาเมื่อพันธกิจของพระองค์ใกล้จะสิ้นสุด การยืนยันสั่งธรรมอีกครั้งที่พระองค์ประกาศไว้ก่อนหน้านั้น การอธิบายขยายความและให้ความกระจ่างกฎบางข้อที่พระองค์บัญญัติไว้แล้ว การเปิดเผยคำพยากรณ์และคำเตือนเพิ่มเติม และการสถาปนาบทบัญญัติรองที่มุ่งหมายให้เสริมข้อกำหนดในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด, เหล่านี้ถูกบันทึกไว้ในธรรมจาริกจำนวนนับไม่ถ้วนที่พระองค์เปิดเผยต่อไปจนถึงวันท้ายๆ ของชีวิตบนโลกของพระองค์ ซึ่งในจำนวนนี้อีซรากา (ฮาไฟ) เบซารา (ชาวดี) ทาราซา (เครื่องประดับ) ทาจารย์ยา (โชติช่วง) คาลิมาทะ ฟาร์โดวซีเยห์ (วจนะสวรรค์) โลเฮ อัคดัส (ธรรมจาริกที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด) โลเฮ ดอนยา (ธรรมจาริกแห่งโลก) โลเฮ มักซุด (ธรรมจาริกถึงมักซุด) เป็นธรรมจาริกที่น่าสังเกตที่สุด, ธรรมจาริกเหล่านี้ซึ่งเป็นการไหลที่ทรงอำนาจปิดท้ายจากปากกาที่ไม่รู้จักอ่อนล้าของพระองค์ ต้องจัดอยู่ในหมู่ผลไม้ที่เยี่ยมที่สุดที่ออกมาจากปัญญาของพระองค์ และนับเป็นความสำเร็จอันสมบูรณ์ของภารกิจสี่สิบปีของพระองค์

12.6 หลักธรรมคำสอน [The Doctrine]

83

ในบรรดาหลักธรรมทั้งหลายที่ประดิษฐานไว้ในธรรมจาริกเหล่านี้ ที่สำคัญที่สุดคือหลักธรรมแห่งความเป็นหนึ่ง และทั้งหมดเดียวกันของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ซึ่งถือได้อย่างสมเหตุสมผลว่าเป็นเครื่องหมายแสดงของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอูลลาห์และแกนกลางของคำสอนของพระองค์, หลักธรรมแห่งเอกภาพนี้มีความสำคัญที่สุดถึงขนาดที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างชัดเจนในคัมภีร์แห่งพระปฏิญญาของพระองค์ และทรงประกาศอย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นจุดประสงค์หลักของศาสนาของพระองค์ พระองค์ทรงประกาศว่า “แท้จริงแล้วเราเสด็จมาเพื่อรวมให้เป็นหนึ่งและเชื่อมทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกเข้าด้วยกัน” พระองค์ทรงกล่าวเพิ่มเติมว่า “แสงแห่งความสามัคคีมีอิทธิฤทธิ์ถึงขนาดที่สามารถให้ความสว่างทั้งพิภพ” พระองค์ทรงลิขิตถึงเนื้อหาสำคัญนี้ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ว่า “ณ เวลาหนึ่งเราตรัสด้วยภาษาของผู้ออกกฎ ณ อีกเวลาหนึ่งด้วยภาษาของผู้แสวงหาสัจธรรมและนักเข้าญาณ และกระนั้นจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและความปรารถนาสูงสุดของเราเสมอคือ การแย้มความรุ่งโรจน์และความประเสริฐของสถานะนี้” พระองค์ทรงกล่าวว่า ความสามัคคีคือเป้าหมายที่ “เหนือกว่าทุกเป้าหมาย” คือความไฝฝืนที่เป็น “ราชันของความไฝฝืนทั้งปวง” พระองค์ทรงประกาศว่า “โลกนี้เป็นเพียงแผ่นดินเดียว และมนุษยชาติเป็นเพียงพลเมืองของประเทศเดียวกัน” พระองค์ทรงยืนยันเพิ่มเติมว่า การประสานสามัคคีมนุษยชาติซึ่งเป็นระยะสุดท้ายในวิวัฒนาการของมนุษยชาติไปสู่สุกภาวะ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ “ในไม่ช้าระบบในปัจจุบันจะถูกม้วนเก็บ และระบบใหม่จะกางออกมาแทนที่” “เวลานี้ทั้งพิภพกำลังอยู่ในสภาวะของการตั้งครม” “วันนั้นกำลังใกล้เข้ามา คือวันที่พิภพจะออกผลที่ประเสริฐสุด วันที่พฤกษาที่สูงส่งที่สุด ดอกไม้ที่นำหลงใหลที่สุด และพระพรที่วิเศษสุด จะออกออกมาจากพื้นพิภพ” พระองค์ทรงอนาถใจต่อความบกพร่องของระบบที่มีอยู่ทั่วไป ทรงเผยให้เห็นความไม่เพียงพอของความรักชาติในฐานะที่เป็นพลังอำนาจกำกับและควบคุมในสังคมมนุษย์ และทรงถือว่า “ความรักมนุษยชาติ” และการรับใช้ประโยชน์ของมนุษยชาติ คือจุดหมายที่คู่ควรและน่าสรรเสริญที่สุดของความอดสาหะของมนุษย์, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงเสว้าไศกที่ “ความเชื่อของมนุษย์ในพระเจ้าเป็นเจ้ากำลังสิ้นพลังชีวิตในทุกดินแดน” “ใบหน้าของโลก” หันไปหา “ความดีดัดและความไม่เชื่อ” ทรงประกาศให้ศาสนาเป็น “แสงที่สว่างไสวและที่มันที่สว่างไสวไม่ได้ สำหรับการคุ้มครองและความผาสุกของประชาชนทั้งหลายของโลก” และ “เครื่องมือที่สำคัญที่สุดสำหรับการสถาปนาระเบียบในโลก” ทรงยืนยันว่า จุดประสงค์มูลฐานของศาสนา คือ การส่งเสริมความสมัครสมานและความกลมเกลียวในหมู่มนุษย์ ทรงเตือนอย่าทำให้ศาสนากลายเป็น “บ่อเกิดแห่งความขัดแย้ง ความไม่ลงรอยและความเกลียดชัง” ทรงบัญชาให้นำหลักธรรมของศาสนาไปสอนให้แก่เด็กในโรงเรียนทั้งหลายในโลก ในลักษณะที่จะไม่ก่อให้เกิดอคติหรือความบ้าคลั่ง ทรงถือว่า “ความดีดัดของคนไร้ศีลธรรม” มีเหตุมาจาก “ความเสื่อมถอยของศาสนา” และทรงทำนาย “ความปั่นป่วนวุ่นวาย” ที่รุนแรงถึงขนาดที่จะ “ทำให้แขนขาของมนุษยชาติสิ้นสะท้าน”

84

หลักการแห่งสวัสดิภาพร่วมกันพระองค์ทรงเร่งเร้าอย่างเต็มปากเต็มคำ ทรงแนะนำการลดอาวุธยุทธภัณฑ์ของชาติ และประกาศการเรียกขมนุมระดับโลกว่าจำเป็นและหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่ง ณ การขมนุมนั้นกษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายจะพิจารณาหารือกันเพื่อการสถาปนาสันติภาพในหมู่ชาติทั้งหลาย

85

พระองค์ทรงยกย่องความยุติธรรมว่าเป็น “แสงสว่างของมนุษย์” และ “ผู้อภิบาล” มนุษย์ เป็น “ผู้เปิดเผยความลับของสรรพโลกและผู้ถือธงแห่งความรักและความอารี” ทรงประกาศว่าวาระศัมิของความยุติธรรมไม่มีเปรียบปาน ทรงยืนยันว่า “การจัดระบบของโลกและความสงบของมนุษยชาติ” ต้องขึ้นกับความยุติธรรม, พระองค์พรรณนาลักษณะของ “สองเสา” ของความยุติธรรมนั่นคือ “รางวัลและการลงโทษ” ว่าเป็น “บ่อเกิดของชีวิต” สำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์ ทรงเตือนประชาชนทั้งหลายของโลกให้ตื่นตัวคาดการณ์การมาถึงของความยุติธรรม และทรงพยากรณ์ว่าหลังจากช่วงเวลาหนึ่งของความอลหม่อมครั้งใหญ่และความอยุติธรรมที่สาหัส ดวงตะวันแห่งความยุติธรรมจะส่องแสงด้วยความสว่างไสวและรุ่งโรจน์เต็มที่

86

ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงพร่ำสอนหลักธรรมของ “ความพอประมาณในทุกสิ่ง” ทรงประกาศว่าสิ่งใดก็ตามไม่ว่าจะเป็น “อิสราฟ อารยธรรม และที่คล้ายกัน” ที่ “ผ่านเลยขอบเขตของความพอประมาณ” ต้อง “มีอิทธิพลที่เป็นภัยร้ายต่อมนุษย์” ทรงให้ข้อสังเกตว่าอารยธรรมตะวันตกได้ทำให้ประชาชนทั้งหลายของโลกวิตกและตระหนกอย่างร้ายแรง และทรงทำนายว่าวันนั้นกำลังใกล้เข้ามา คือวันที่ “เปลวไฟ” ของอารยธรรมที่ “เลยเถิด” จะ “เผาผลาญเมืองทั้งหลาย”

87

พระองค์ทรงสถาปนาการศึกษาหรือเป็นหนึ่งในหลักธรรมมูลฐานของศาสนาของพระองค์ ทรงพรรณนาการศึกษาคือว่าเป็น "ตะเกียงสองทาง" เป็น "ผู้ประสพปัญญา" และเป็นหนึ่งในสอง "ดวงตะวัน" บน "นภาแห่งอัจฉริยภาพสวรรค์" พระองค์ทรงกล่าวว่าความรู้คือ "ปีកสำหรับชีวิตของมนุษย์และบันไดให้มนุษย์ขึ้นไป" ทรงถือว่าการได้มาซึ่งความรู้ "เป็นหน้าที่ของทุกคน" ทรงพิจารณา "ศิลปะ งานฝีมือและวิทยาศาสตร์" ว่าหนุนนำสรรพโลกให้สูงขึ้น ทรงชมเชยความมั่งคั่งที่ได้มาโดยงานฝีมือและวิชาชีพ ทรงยอมรับความเป็นหนึ่งของประชาชนทั้งหลายของโลกต่อนักวิทยาศาสตร์และช่างฝีมือ และทรงปรามการศึกษาศาสตร์ทั้งหลายที่ไม่มีประโยชน์สำหรับมนุษย์และ "เริ่มต้นด้วยคำพูดและจบลงที่คำพูด"

88

พระองค์ทรงเน้นคำบัญชาเพิ่มเติมให้ "คบหาสมาคมกับมนุษย์ทั้งหมดด้วยไมตรีจิตและมิตรภาพ" และตระหนักว่าการสมาคมดังกล่าวหนุนนำ "การสมัครสมานและความลงรอย" ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันว่าเป็นผู้สถาปนาระเบียบในโลกและเป็นผู้ให้พลังชีวิตแก่ชาติทั้งหลาย, พระองค์ทรงเน้นความจำเป็นแล้วครั้งเล่าในการรับเอาภาษาและแบบเขียนสากลมาใช้ ทรงอนาถใจต่อการเสียเวลาไปกับการศึกษาภาษาต่างๆ มากมาย ทรงยืนยันว่าด้วยการรับเอาภาษาและแบบเขียนสากลดังกล่าวมาใช้ ทั้งโลกจะได้รับการพิจารณาว่าเป็น "เมืองเดียวและดินแดนเดียว" และทรงอ้างว่ามีความรู้เกี่ยวกับทั้งภาษาและแบบเขียนดังกล่าว และพร้อมที่จะถ่ายทอดให้ใครก็ตามที่แสวงหาความรู้นี้จากพระองค์

89

สำหรับบรรดาผู้พิทักษ์ของสภายุติธรรม พระองค์ทรงมอบหน้าที่ในการออกกฎเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ได้กำหนดไว้ชัดเจนในธรรมลิขิตของพระองค์ และทรงสัญญาว่าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะ "ดลใจพวกเขาด้วยสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์", การสถาปนารูปแบบของรัฐบาลตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งผสมผสานอุดมคติของสาธารณรัฐและราชศักดาของกษัตริย์ที่ทรงพรรณนาลักษณะว่าเป็น "หนึ่งในเครื่องหมายทั้งหลายของพระเจ้า" พระองค์ทรงรับรองว่าเป็นความสำเร็จที่มีกุศล ทรงเร่งเร้าให้เอาใจใส่เป็นพิเศษต่อประโยชน์ของเกษตรกรกรรม และทรงกล่าวอย่างเจาะจงถึง "หนังสือพิมพ์ที่ปรากฏขึ้นมาอย่างฉับไว" ทรงพรรณนาหนังสือพิมพ์ว่าเป็น "กระจกสองโลก" และเป็น "ปรากฏการณ์ที่น่าพิศวงและทรงอำนาจ" และทรงบัญญัติหน้าที่สำหรับทุกคนที่รับผิดชอบต่อการผลิตหนังสือพิมพ์ ให้มีความบริสุทธิ์ปลอดจากความประสังศร้าย ความคลั่งไคล้และอคติ มีความยุติธรรมและใจเป็นธรรม ละเอียดรอบคอบในการสอบถาม และตรวจสอบข้อเท็จจริงทั้งหมดให้แน่ในทุกสถานการณ์

90

พระองค์ทรงอธิบายขยายความเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักความเชื่อของความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ทรงยืนยันอีกครั้งข้อบังคับที่กำหนดให้สาวกทั้งหลาย "ประพฤติตัวต่อรัฐบาลของประเทศที่พวกเขาอาศัยอยู่ด้วยความจงรักภักดี ความสุจริตใจและวาจาสัตย์" ทรงเน้นอีกครั้งคำสั่งห้ามการทำสงครามศักดิ์สิทธิ์และการทำลายหนังสือ และทรงเลือกบรรดาผู้มีวิชาและปัญญาสำหรับการสรรเสริญเป็นพิเศษ ซึ่งพระองค์ทรงยกย่องให้เป็น "ดวงตา" สำหรับร่างกายของมนุษยชาติและ "ของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ที่ประทานให้แก่โลก

91

การทบทวนลักษณะเฉพาะที่เด่นๆ ของธรรมลิขิตของพระบาฮาอูลลาห์ระหว่างช่วงหลังของการถูกเนรเทศมาอยู่ที่อัครคา ไม่ควรพลาดที่จะรวมถึงการกล่าวถึงโลเฮ เฮคมาท (ธรรมจาริกแห่งอัจฉริยภาพ) ซึ่งในธรรมจาริกนี้ พระองค์ทรงอธิบายมูลฐานของปรัชญาที่แท้จริง, หรือการกล่าวถึงธรรมจาริกแห่งการรำลึกถึงผู้ล่วงลับที่เปิดเผยเป็นเกียรติแก่อิหม่ามฮุสเซนซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ทรงสรรเสริญเขาด้วยภาษาที่สดุดี, หรือการกล่าวถึง "คำถามและคำตอบ" ซึ่งอธิบายกฎและบทบัญญัติในคิตาบิอัครดัสให้กระจ่าง, หรือการกล่าวถึงโลเฮ โบร์ฮาน (ธรรมจาริกแห่งข้อพิสูจน์) ซึ่งในธรรมจาริกนี้การกระทำที่ลงมือโดยเซค โมฮัมหมัด บาเกอร์สมญานามว่า "ซิบ" (สุนัขป่า) และมีร์ โมฮัมหมัด ฮุสเซนอิหม่ามโจเมห์แห่งอิสฟาฮานสมญานามว่า "รูดซา" (อสรพิษตัวเมีย) ถูกประณามอย่างรุนแรง, หรือการกล่าวถึงโลเฮ คาร์มิล (ธรรมจาริกแห่งคาร์เมล) ซึ่งในธรรมจาริกนี้พระผู้ลิขิตทรงกล่าวอย่างมีนัยสำคัญถึง "นครของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ลงมาจากนภา" และทรงพยากรณ์ว่า "อีกไม่นานพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะเสด็จเรือในอาหของพระองค์" บนภูเขานั้น และจะ "สำแดงประชาชนแห่งบาฮา", สุดท้ายนี้ต้องกล่าวถึงสารของพระองค์ที่ถึงเซค โมฮัมหมัด ทากี สมญานามว่า "อิบเน ซิบ" (ลูกสุนัขป่า) ซึ่งเป็นธรรมจาริกเด่นเล่มสุดท้ายที่เปิดเผยโดยปากกาของพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งในสารนี้พระองค์ทรงเรียกร้องนักบวชที่หิวหระหายนั้นให้สำนึกผิดต่อการกระทำของตน คัดบางวรรคมากล่าวที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวและเลื่องชื่อที่สุดของธรรมลิขิตของพระองค์เอง และยกข้อพิสูจน์มาแสดงให้เห็นความน่าเชื่อถือของศาสนาของพระองค์

92

ด้วยคัมภีร์เล่มนี้ที่เปิดเผยราวหนึ่งปีก่อนการเสด็จขึ้นสู่วรรคของพระองค์ ความสำเร็จที่มหิพารในฐานะพระผู้
ลิขิตคัมภีร์หนึ่งร้อยเล่ม ซึ่งเป็นที่เก็บรักษาไข่มุกที่ประเินค่ามิได้ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ อาจ
กล่าวได้ว่าได้สิ้นสุดลงแล้วจริง เป็นคัมภีร์ร้อยเล่มที่เปี่ยมไปด้วยคำเคียวเช็ญที่นับไม่ถ้วน หลักธรรมปฏิวัติ กฎ
และบทบัญญัติที่กำกับวิถีของโลก คำเตือนที่น่าสะพรึงกลัว คำพยากรณ์ที่เป็นลาง บทอริษฐานและการทำ
สมาธิที่ยกระดับจิตวิญญาณ คำอธิบายและการตีความที่ให้ความสว่าง ปาฐกถาและธรรมเทศนาที่เร้าความรู้สึก
ซึ่งทั้งหมดนี้มีกระจายอยู่ของคำตรัสหรือการกล่าวถึงกษัตริย์ จักรพรรดิและเสนาบดีทั้งหลาย ทั้งโลกตะวันออก
และโลกตะวันตก ถึงเหล่านักบวชของกลุ่มศาสนาต่างๆ มากมาย และถึงบรรดาผู้นำในแวดวงกิจกรรมด้าน
สติปัญญา การเมือง วรรณกรรม การเข้าญาณ การพาณิชย์และมนุษยธรรม

93

โน้บั้นปลายของชีวิตเมื่อทรงสำรวจขอบเขตทั้งหมดของการเปิดเผยพระธรรมที่ไพศาลและมีน้ำหนักรนี้จากคฤที่
ยิ่งใหญ่ที่สุด พระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตว่า *“แท้จริงแล้วเราได้บกพร่องต่อหน้าที่ของเราในการเคียวเช็ญมนุษย์
และสงมอบสิ่งที่เราได้รับบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงมหิธานุภาพ พระผู้เป็นที่สรรเสริญ”* พระองค์ทรง
กล่าวเพิ่มเติมว่า *“มีข้อแก้ตัวอันใดเหลืออีกสำหรับใครก็ตามในการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้? ไม่ พระผู้เป็นเจ้า
พระผู้เป็นนายแห่งบัลลังก์ที่ทรงอำนาจเป็นพยาน! เครื่องหมายทั้งหลายของเราห้อมล้อมพิภพแล้ว และอาณาภาพ
ของเราห้อมมวมวลมนุษยชาติแล้ว”*

บทที่ 13

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์
[Ch 13: Ascension of Bahá'u'lláh]

1

เกือบครึ่งศตวรรษผ่านไปนับตั้งแต่เริ่มต้นศาสนา, ด้วยถูกไกวในเปลแห่งความทุกข์ร้อน ถูกพรากในวัยทารก จากพระผู้ประกาศข่าวและพระผู้นำ ศาสนานี้ได้รับการเลี้ยงดูขึ้นมาจากอุลิสที่ตนถูกทรราชที่ไม่เป็นมิตรมุ่งลงไป โดยธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่และยิ่งใหญ่ที่สุดผู้ซึ่งทั้งๆ ที่ถูกเนรเทศติดต่อกันหลายครั้ง ก็ฟื้นฟูโชคชะตา ประกาศธรรมสาร ออกกฎและบทบัญญัติ วางหลักธรรมและบัญญัติสถาบันต่างๆ ของศาสนาได้สำเร็จในเวลาไม่ถึงครึ่งศตวรรษ และเมื่อเริ่มจะได้รับแสงตะวันแห่งความเจริญรุ่งเรืองอย่างไม่เคยประสบมาก่อน มือแห่งชะตาลิขิตก็มาเอาตัวพระผู้เป็นจุดกำเนิดศาสนาไปอย่างทันใด สวาททั้งหลายดิ่งลงไปในความเศร้าโศกและอกสั่นขวัญหนี พวกที่ปฏิเสธศาสนาพบความหวังที่ลดน้อยลงของตนฟื้นกลับมาใหม่ และประจักษ์ของศาสนาทั้งภาครัฐและนักบวชเริ่มมีกำลังใจอีกครั้ง

13.1 สภาพแวดล้อมของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์
[Circumstances of His Ascension]

2

เก้าเดือนก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ตามที่พระอับดุลบาฮาเป็นพยาน พระองค์ทรงเฝ้าความปรารถนาที่จะจากโลกนี้ไป ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาเป็นที่ประจักษ์ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ จากน้ำเสียงของพระองค์ที่พูดความรู้สึกต่อบรรดาผู้ที่เข้าพบพระองค์ว่า การสิ้นสุดชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์กำลังใกล้เข้ามา แม้ว่าพระองค์จะละเว้นการกล่าวอย่างเปิดเผยต่อผู้ใด, คืนก่อนวันที่สิบเอ็ดเดือนชาฟวาล ฮ.ศ.1309 [8 พฤษภาคม ค.ศ.1892 (พ.ศ.2435)] พระองค์จับไข้เล็กน้อยซึ่งแม้ไข้จะสูงขึ้นในวันต่อมา ก็ลดลงในไม่ช้า พระองค์ยังคงให้สัมภาษณ์มิตรสหายและผู้แสวงบุญบางคน แต่ก็เป็นที่ประจักษ์ในไม่ช้าว่าพระองค์ไม่สบาย ไข้ของพระองค์กลับมาอย่างฉับพลันกว่าเดิม สภาพทั่วไปของพระองค์ทรุดลงทุกที มีอาการแทรกซ้อนตามมาซึ่งสุดท้ายแล้วลงเอยที่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ณ เวลารุ่งอรุณของวันที่สองเดือนชิลกาดีห์ ฮ.ศ.1309 [29 พฤษภาคม ค.ศ.1892 (พ.ศ.2435)] แปดชั่วโมงหลังดวงอาทิตย์ตก ด้วยวัย 75 ปี, ในที่สุดวิญญาณของพระองค์ซึ่งได้รับการปลดปล่อยจากความเหนื่อยยากของชีวิตที่แน่นขนัดด้วยความทุกข์ทรมาน ได้บินขึ้นไปสู่ "อาณาจักรอื่นๆ" ของพระองค์ที่ "ดวงตาของประชาชนแห่งชื่อเสียงไม่เคยได้เห็น" และ "หญิงรับใช้ที่เรื่อรอง" "สวมชุดขาว" บอกพระองค์ให้รีบมา ดังที่พระองค์เองพรรณนาไว้ในโลเฮ โรยา (ธรรมจารึกแห่งนิมิต) ที่ทรงเปิดเผยไว้สิบเก้าปีก่อนหน้านี้ ในวันครบรอบวันประสูติของพระผู้นำหน้ามาก่อนพระองค์

3

หกวันก่อนจะล่องลับไปขณะที่ทรงนอนฟังบุตรชายคนหนึ่งอยู่บนเตียง พระองค์เรียกคณะสาวกทั้งหมดให้มาพบรวมทั้งผู้แสวงบุญหลายคนที่มารวมตัวกันในคฤหาสน์ (บาห์จี) ซึ่งเป็นการเข้าพบพระองค์ที่พิสดารว่าเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ทรงกล่าวอย่างอ่อนโยนและรักใคร่ต่อกลุ่มคนที่กำลังรำไห้และรวมตัวกันที่ข้างเตียงของพระองค์ว่า "เราพอใจเป็นอย่างดีกับพวกเจ้าทุกคน พวกเจ้าได้ทำการรับใช้หลายอย่าง และตราตรึงอย่างหมั่นเพียร พวกเจ้าได้มาที่นี่ทุกเช้าและค่ำ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าช่วยพวกเจ้าให้คงความสามัคคีกันไว้ ขอให้พระองค์ช่วยเหลือพวกเจ้าให้เชิดชูศาสนาของพระผู้เป็นนายแห่งภาวะ" สำหรับสตรีทั้งหลายรวมทั้งสมาชิกครอบครัวของพระองค์เองที่มารวมตัวกัน ณ ข้างเตียงของพระองค์ พระองค์ทรงตรัสถ้อยคำที่ให้กำลังใจคล้ายกัน และรับประกันพวกเธออย่างแนชัดว่าในเอกสารฉบับหนึ่งที่ทรงฝากไว้กับกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาฮา) พระองค์มอบพวกเธอทั้งหมดให้อยู่ในความดูแลของพระอับดุลบาฮา

4

ข่าวการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ถูกสื่อสารไปถึงสุลต่านอับดุล ฮามิดที่ห้าโดยโทรเลขซึ่งขึ้นต้นด้วยคำว่า "ดวงตะวันแห่งบาฮาสิ้นฟ้าไปแล้ว" และแจ้งให้สุลต่านทราบเจตนาที่จะฝังพระศพศักดิ์สิทธิ์ภายในอาณาบริเวณของคฤหาสน์ (บาห์จี) ซึ่งสุลต่านให้ความยินยอมอย่างรวดเร็วภายใต้การเตรียมการดังกล่าว, ดังนั้นพระบาฮาอุลลาห์ถูกบรรจุไว้ในห้องทางเหนือสุดของบ้านที่ใช้เป็นสถานที่อาศัยของบุตรเขยของพระองค์ ซึ่งเป็นบ้านเหนือสุดในสามหลังที่อยู่ทางทิศตะวันตกและติดกับคฤหาสน์, การฝังพระศพเกิดขึ้นหลังพระอาทิตย์ตกไม่นานในวันเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

5

นาบิลผู้ปลอมโยนไม่ได้ ซึ่งได้รับเอกสิทธิ์ให้เข้าพบพระบาฮาอุลลาห์เป็นการส่วนตัวระหว่างวันทั้งหลายที่พระองค์ล้มป่วย และพระอับดุลบาฮาเลือกเขาให้คัดเลือกวรรคทั้งหลายที่ประกอบกันเป็นเนื้อหาของธรรมจาริกแห่งการรำลึกถึงผู้ล่วงลับ ซึ่งเวลานี้ใช้สวด ณ หลุมฝังศพที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ด้วยความเศร้าโศกอย่างควบคุมไม่ได้เขาจมตัวเองตายในทะเลไม่นานหลังจากการล่วงลับไปของพระผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา และเขาพรรณนาความเจ็บปวดทรมานในวันเหล่านั้นไว้ดังนี้ : “ข้าพเจ้าคิดว่า ความโกลาหลทางจิตวิญญาณที่เกิดขึ้นในโลกแห่งธลี ได้ทำให้ภพทั้งปวงของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า... ลึนภายในและภายนอกของข้าพเจ้าไม่สามารถพรรณนาสภาพการณ์ที่เราอยู่...ท่ามกลางความสับสนที่มีอยู่ทั่ว ผู้อาศัยอยู่ในเมืองอัคคาและจากหมู่บ้านใกล้เคียงจำนวนมากมายังมาออกันที่สนามหญ้ารอบๆ คฤหาสน์ เป็นที่เห็นได้ว่าทำให้ ตีศีรษะตัวเอง และร้องเสียงดังด้วยความเศร้าโศก”

6

ผู้ไว้ทุกข์จำนวนมากมายังคนร่ำรวยและคนยากไร้ อยู่ต่อเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มเพื่อแสดงความเศร้าโศกกับครอบครัวที่สูญเสีย ซึ่งได้รับอาหารทั้งกลางวันกลางคืนที่แจกจ่ายอย่างไม่อันโดยสมาชิกครอบครัวของพระองค์, ผู้มีชื่อเสียงทั้งหลายซึ่งในจำนวนนี้มีชาวซีอะห์ ชาวซุนนี คริสเตียน ชาวยิวและชาวดรูซ อีกทั้งกวี โอลามา และเจ้าหน้าที่รัฐบาล ล้วนรวมกันเศร้าโศกต่อการสูญเสียนี้ สดุดีคุณความดีและความยิ่งใหญ่ของพระบาฮาอุลลาห์ พวกเขาหลายคนให้การสรรเสริญพระองค์เป็นลายลักษณ์อักษรเป็นกลอนและร้อยแก้ว ทั้งภาษาอาหรับและตุรกี, คำสรรเสริญคล้ายกันได้รับมาจากเมืองห่างไกลออกไปอย่างดามัสกัส อเลปโป เบรุตและไคโร, หนังสือรับรองที่ชื่นชมสรรเสริญเหล่านี้โดยไม่มียกเว้นถูกเสนอไปยังพระอับดุลบาฮา ผู้ซึ่งเวลานี้เป็นตัวแทนของศาสนาของพระผู้เป็นที่จากไป และคำสรรเสริญพระองค์มักปนอยู่กับถ้อยคำสดุดีเหล่านั้นที่แสดงคารวะต่อพระบิดา

7

และกระนั้นการสำแดงความเศร้าโศกและการแสดงความสรรเสริญและชื่นชม ที่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ปลุกให้พลังออกมาในหมู่ผู้ที่ไม่ใช่ศาสนิกชนในดินแดนศักดิ์สิทธิ์และประเทศทั้งหลายที่ติดกัน เป็นเพียงหยดเดียวเมื่อเทียบกับมหาสมุทรแห่งความเศร้าโศกและหลักฐานสุดคณานับของความอุทิศตนที่ไม่มีขีดจำกัด ซึ่ง ณ ชั่วโมงแห่งการลาลับฟ้าไปของดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมนี้ ได้พลังออกมาจากหัวใจของคนเป็นพันๆ อย่างนับไม่ถ้วน ที่อ้าแขนรับศาสนาของพระองค์ และมุ่งมั่นที่จะชูธงของศาสนาในเปอร์เซีย อินเดีย รัสเซีย อิรัก ตุรกี ปาเลสไตน์ อียิปต์และซีเรีย

13.2 ครึ่งศตวรรษที่ไม่มีเสมอในประวัติศาสตร์ศาสนาของโลก

[Half a century unparalleled by any in the history of the world's religions]

8

ด้วยการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ ช่วงเวลาที่ไม่มีเสมอในประวัติศาสตร์ศาสนาของโลกในหลายลักษณะได้มาถึงตอนจบ, ศตวรรษแรกของศักราชบาโฮมาได้ครึ่งทางแล้วเวลานี้ กาลสมัยที่ไม่มีที่เหนือกว่าโดยยุคศาสนาใดๆ ก่อนหน้าในด้านความประเสริฐ ความอุดมผลและระยะเวลา และมีลักษณะพิเศษเฉพาะของการเปิดเผยพระธรรมที่ก้าวหน้าอย่างไม่ขาดสายเป็นเวลาครึ่งศตวรรษเว้นแต่ช่วงสั้นๆ สามปี ได้สิ้นสุดลงแล้ว, ธรรมสารที่พระบ็อบประกาศได้ออกผลที่ล้ำค่าแล้ว ระยะเวลาที่เป็นประวัติศาสตร์ที่สุดแม้จะไม่ตื่นตาตื่นใจที่สุดของยุควิริกรรมได้จบลงแล้ว, ดวงอาทิตย์แห่งสัจธรรมซึ่งเป็นธรรมาติดยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกได้รุ่งขึ้นมาในซอฮาห์ซาลในเตหะราน ส่องแสงผ่านก้อนเมฆที่ห่อหุ้มตนในแบกแดด ถูกบดบังรัศมีชั่วคราวขณะขึ้นสูงสุดสูงสุดในเอเดรียโนเปิ้ล และลาลับฟ้าไปในที่สุด ในอัคคา ซึ่งจะไม่มาปรากฏอีกก่อนหนึ่งสหัสวรรษเต็มจะผ่านไป, ศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่ของผู้เป็นเจ้าของซึ่งเป็นขวัญตาของยุคศาสนาทั้งปวงในอดีต ได้รับการประกาศอย่างเต็มที่และบริบูรณ์, คำพยากรณ์ทั้งหลายที่ประกาศการมาถึงของศาสนานี้บรรลุแล้วอย่างน่าทึ่ง, กฎมูลฐานและหลักธรรมสำคัญที่สุดของศาสนาซึ่งเป็นเส้นด้ายที่สานกันเป็นโครงสร้างของระบบโลกในอนาคต ได้รับการแถลงอย่างชัดเจนแล้ว, เจตคติที่มีต่อระบบศาสนาทั้งหลายที่มาก่อนและความสัมพันธ์ของศาสนานี้ที่เชื่อมโยงกับระบบศาสนาเหล่านั้นได้รับการนิยามไว้อย่างแน่ชัดแล้ว, สถาบันเบื้องต้นทั้งหลายซึ่งภายในนั้นระบบโลกที่ยังอยู่ในครรภ์ถูกลิขิตให้เจริญเติบโต ได้รับการสถาปนาอย่างสง่างามไม่ได้แล้ว, พระปฏิญญาที่มุ่งหมายให้พิทักษ์รักษาเอกภาพและบูรณภาพของระบบของศาสนาที่โอบล้อมโลก ได้ทำพันธกรรมอย่างเพิกถอนไม่ได้ให้แก่คนรุ่นหลังแล้ว, การประสานสามัคคีเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด การเปิดฉากสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด การคลี่ออกมาของอารยธรรม

โลก ได้ให้สัญญาไว้แล้วอย่างตั้งข้อสงสัยไม่ได้, คำเตือนที่น่าสะพรึงกลัวได้รับการกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งบอกล่วงหน้าถึงความวิบัติที่ถูกลิขิตให้บังเกิดกับกษัตริย์ นักบวช รัฐบาลและประชาชนทั้งหลาย เป็นการโหมโรงไปสู่การบรรลุจุดสมบูรณ์อันรุ่งโรจน์, คำบัญชาที่มีนัยสำคัญถูกส่งออกมาแล้วถึงประธานาธิบดีทั้งหลายของโลกใหม่ ซึ่งนำมาก่อนพันธกิจที่ทวีปอเมริกาเหนือจะได้รับการประสาทในภายหลัง, การติดต่อเริ่มแรกกับชาติหนึ่งได้เกิดขึ้นแล้ว ซึ่งผู้สืบเชื้อพระวงศ์องค์หนึ่งของชาตินั้นจะอำนาจอธิปไตยแห่งหลายของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ, แรงขับดั้งเดิมถูกส่งผ่านมาให้แล้วซึ่งในวิถีของหลายทศวรรษต่อเนื่องกัน ได้ประทอนประโยชน์ที่ประเมินไม่ได้โดยมีนัยสำคัญทางจิตวิญญาณและสถาบัน และจะประทอนต่อไปในปีทั้งหลายที่จะมาถึงให้แก่กุศโลบายดีลิลิทธิของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งมองลงไปเห็นคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด, และในที่สุดตรงแรกๆของการพิชิตทางจิตวิญญาณได้รับการปกป้องอย่างมีชัยแล้ว ซึ่งก่อนสิ้นสุดศตวรรษเดียวกันนั้น จะโอบล้อมไม่น้อยกว่าหกสิบประเทศทั้งในซีกโลกตะวันออกและตะวันตก

9

ด้วยความไพศาลและหลากหลายของธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา ด้วยจำนวนผู้สละชีวิตเพื่อศาสนา ด้วยความอาหยาญของบรรดาผู้สนับสนุนศาสนา ด้วยการแสดงเป็นตัวอย่างของเหล่าสาวก ด้วยการลงโทษอย่างสาสมที่เหล่าปรปักษ์โดน ด้วยอิทธิพลแทรกซอนของศาสนา ด้วยความกล้าหาญที่ไม่มีเปรียบปานของพระผู้ประกาศข่าวล่วงหน้า ด้วยความยิ่งใหญ่ที่นาอัสจารย์ของพระผู้เป็นเจ้านัดของศาสนา ด้วยปฏิบัติการที่ลึกลับของจิตวิญญาณที่ต้านทานไม่ได้ของศาสนา บัดนี้ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งยืนอยู่ ณ ธรณีประตูของทศวรรษที่หก ได้สาธิตความสามารถอย่างกินพอกที่จะคืบหน้าต่อไปอย่างมั่นคง แบ่งแยกไม่ได้และไม่มีเสื่อมตามวิถีที่ขีดไว้ให้โดยพระผู้ก่อตั้งศาสนา และแสดงให้เห็นเครื่องหมายและสัญลักษณ์ของอิทธิฤทธิ์สวรรค์ที่พระองค์เองประสาทให้ศาสนานี้อย่างอุดม ต่อการจ้องมองของคนรุ่นต่อไป

13.3 การลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับศัตรูและผู้เมินเฉย [Divine retribution for the enemies and the indifferent]

10

สำหรับชะตาที่บังเกิดกับบรรดากษัตริย์^[1] เสนาบดีและนักบวชในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ผู้ซึ่งในระยะต่างๆ ของภารกิจของพระบาฮาอุลลาห์ ได้ตั้งใจประหารศาสนามองพระองค์ หรือไม่เอาใจใส่คำเตือนที่พระองค์กล่าว หรือหาได้ทำหน้าที่ที่ชัดเจนของตนในการตอบสนองต่อคำบัญชาของพระองค์ หรือหาได้ปฏิบัติต่อพระองค์และธรรมสารของพระองค์อย่างคู่ควร ควรได้รับความสนใจเป็นพิเศษ ณ ตอนนี, ในการกล่าวถึงบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นอย่างแข็งขันเพื่อจะทำลายหรือทำร้ายศาสนาของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์เองทรงประกาศว่า *“พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กะพริบตาและจะไม่มีวันกะพริบตาต่อการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของผู้กดขี่, โดยเฉพาะอย่างยิ่งกว่านั้นในการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้ พระองค์ได้ลงโทษผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ทุกคนด้วยความพยายาม”* ภาพที่ปรากฏต่อดวงตาเรานั้นไพศาลและน่าสะพรึงกลัวจริงๆ เมื่อเราสำรวจพื้นที่ที่วายแห่งการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าพาดกวาดอย่างดุเดือดนับตั้งแต่เริ่มต้นภารกิจของพระบาฮาอุลลาห์ ชัดกษัตริย์ทั้งหลายตกบัลลังก์ ทำลายราชวงศ์ต่างๆ ขุดรากถอนโคนคณะนักบวชฐานันดร จดชนวนสงครามและการปฏิวัติ ขับเจ้าชายและเสนาบดีทั้งหลายออกจากตำแหน่ง ยึดทรัพย์ผู้ชวงชิง ทุบทรราชลงมา ลงโทษคนชั่วช้าและผู้ก่อกบฏ

11

สุลต่านอับดุล อาซีซผู้ซึ่งกับกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ได้เป็นต้นต่อของความหายนะทั้งหลายที่ถมใส่พระบาฮาอุลลาห์ และตัวเขาเองเป็นเหตุของสามโองการเนรเทศศาสนนุฑ ผู้ซึ่งถูกตราหน้าไว้ในคิตาบีอัคด์สว่าครอบครอง *“บัลลังก์แห่งการใช้อำนาจบาตรใหญ่”* และการร่วงของเขาได้รับการพยากรณ์ไว้ในโลเฮ โฟอั๊ด (สารถึงโฟอั๊ด) เขาถูกขับออกจากบัลลังก์สืบเนื่องมาจากการปฏิวัติในวัง ถูกส่งการลงโทษโดยพิทวา (คำพิพากษา) ของมฟตีในเมืองหลวงของเขาเอง ถูกลอบสังหารอีกสี่วันต่อมา [ค.ศ.1876 (พ.ศ.2419)] และได้รับการสืบทอดราชบัลลังก์โดยหลานชายที่ถูกประกาศอย่างเป็นทางการว่าปัญญาอ่อน, สงครามปี ค.ศ.1877-78 (พ.ศ.2420-21) ได้ปลดประชาชนสิบเอ็ดล้านคนจากแอกของตุรกี เมืองอเดรียโนเปิ้ลถูกยึดครองโดยกองกำลังรัสเซีย จักรวรรดิออตโตมานเองล่มสลายสืบเนื่องมาจากการสงครามปี ค.ศ.1914-18 (พ.ศ.2457-61)

[1] เป็นไปตามคำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิล “และที่จะเกิดขึ้นในวันนั้นคือ พระผู้เป็นนายจะลงโทษคนสูงส่งจำนวนมากที่อยู่บนที่สูง และกษัตริย์ทั้งหลายของโลกบนแผ่นดิน” (ไอซายา 22:21)

(สงครามโลกครั้งที่ 1) การปกครองของสุลต่านอูกลัมเล็ก สาธารณรัฐได้รับการประกาศ และการปกครองที่ยืนยงมากกว่าหศตวรรษได้จบสิ้นลง

12

กษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์พระราชผู้แทน ซึ่งถูกพระบาฮาอุลลาห์ประณามว่าเป็น “เจ้าชายของผู้กดขี่ทั้งหลาย” และพระองค์ทรงลิขิตเกี่ยวกับเขาว่าในไม่ช้าจะถูกทำให้เป็น “อุทาหรณ์หนึ่งสำหรับโลก” ซึ่งรัชกาลของเขาเปราะเปื้อนด้วยการประหารชีวิตพระบ็อบและการขังคุกพระบาฮาอุลลาห์, เขายุงอย่างไม่เลิกราให้เนรเทศพระองค์ต่อไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล อเดรียโนเปิ้ลและอัครคา, โดยการสมรู้ร่วมคิดกับคณะนักบวชมาดร้าย เขาเล่นว่าจว่าจะปราบปรามศาสนาของพระองค์ในดินแดนกำเนิด, เขาถูกลอบสังหารอย่างน่าตื่นตะลึงในสถานที่สักการะชาห์ อับดุล อาซิม ช่วงเวลาก่อนวันครบรอบการครองราชย์ห้าสิบปีของเขา ^[1] ซึ่งจะเฉลิมฉลองด้วยความอสังการอย่างประณีตที่สุดเป็นการเปิดฉากยุคใหม่ และจะได้รับการบันทึกในประวัติศาสตร์ว่าเป็นวันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติการณ์ของชาติเปอร์เซีย, หลังจากนั้นโชคชะตาของราชวงศ์ของเขาเสื่อมถอยตลอดมาและในที่สุดโดยการประพทุติพิตที่อื้อฉาวของกษัตริย์อาหมัด ซาห์ผู้สุรุษสุร่ายและไม่รับผิดชอบ ได้นำไปสู่ความล่มจมและการสาบสูญของราชวงศ์กอจาร์

13

พระเจ้าโนเปลี่ยนที่ 3 จอมกษัตริย์ในโลกตะวันตกในสมัยของเขา ซึ่งทะเยอทะยานเกินไป ทะนงเกินควร เจ้าเล่ห์และฉาบฉวย ผู้ซึ่งเป็นที่รายงานว่าได้โยนทิ้งธรรมจารึกที่พระบาฮาอุลลาห์ส่งไปถึงเขาอย่างดูหมิ่น ผู้ซึ่งถูกพระองค์ทดสอบและพบว่าบกพร่อง และความพินาศของเขาถูกทำนายไว้อย่างชัดเจนในธรรมจารึกถัดมา เขาพ่ายแพ้อย่างอับยศในสงครามซีดาน [ค.ศ.1870 (พ.ศ.2413)] ซึ่งนับเป็นการยอมแพ้ทางทหารครั้งใหญ่ที่สุดที่บันทึกไว้ในประวัติศาสตร์สมัยใหม่ สูญเสียราชอาณาจักรของตนและใช้ปีทั้งหลายที่เหลืออยู่ในชีวิตในการถูกเนรเทศ, ความหวังของเขาถูกทำลายจนหมดสิ้น โอรสคนเดียวของเขาเจ้าชายอิมพีเรียลถูกสังหารในสงครามซูลู จักรวรรดิที่เขาคุยโตนักหนาพังทลาย สงครามกลางเมืองตามมาซึ่งดุเดือดกว่าสงครามฝรั่งเศส-เยอรมันเอง

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.201-2 กล่าวไว้ว่า “จากนั้นพระบาฮาอุลลาห์ให้ข้อคิดเห็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับความหลีกเลี่ยงการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ และทรงกล่าวว่าศาสนิกชนทั้งหลายควรใคร่ครวญดูว่า ทำไมความพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเล่นงานประชาชนอย่างไม่รอช้า ได้ยอมให้ยืดเวลาการลงโทษกษัตริย์ซาห์เอง

นี่คือประเด็นที่ทำให้ศาสนิกชนทั้งหลายฉงนเมื่อเทียบกับกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ตราหน้าว่าเป็น ‘เจ้าชายของผู้กดขี่ทั้งหลาย’ ผู้ซึ่งทำการประหัตประหารสาวกทั้งหลายของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์อย่างหนัก กระนั้นแม้การกระทำทั้งหมดที่โหดร้าย เขาก็ครองราชย์เป็นเวลาห้าสิบปี ขณะที่ความพินาศของพระเจ้าโนเปลี่ยนถูกเร่งให้เกิดขึ้นเร็วมากหลังจากการออกคำเตือนของพระบาฮาอุลลาห์

พระบาฮาอุลลาห์อธิบายประเด็นนี้ในลักษณะต่างๆ ในธรรมจารึกหนึ่งพระองค์พรรณนาความวิปริตของเหล่านักบวชในเปอร์เซีย และการโจมตีศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าเป็นประจำจากบนมุขของพวกเขา และทรงกล่าวว่าหากไม่ใช่ความปรานีของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งซิมซาบสรรพลึง ศัตรูของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าหมดทั้งคณะคงมอดม้วยหมดไปแล้ว มีสองเหตุผลที่ทำให้พวกเขาศัตรูได้รับการละเว้น หนึ่งคือการอภัยของพระผู้เป็นเจ้า อีกเหตุผลหนึ่งคือ การทำความผิดของบางคนที่ประกาศความจงรักภักดีศาสนาของพระองค์..พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษบุคคลหนึ่งที่ลุกขึ้นต่อต้านศาสนาของพระองค์ได้อย่างไร ในเมื่อผู้เป็นที่รักของพระองค์บางคนได้ทำทารุณต่อเขา?

ฮาจี มีร์ซา ฮาบีบโบลลาเฮ อัฟนอนผู้ซึ่ง...ได้เข้าพบพระบาฮาอุลลาห์ในไอฟาและอัครคาในปี ค.ศ.1891 (พ.ศ.2434) ได้จัดบันทึกความทรงจำไว้ดังต่อไปนี้ :

‘ฮาจี อาโบล ฮาซานเน ซิราซี...อยู่ที่นั่น เขาเสนอให้พระบาฮาอุลลาห์พิจารณาว่า รัชกาลของยาซิดสิ้นสุดลงสามปีหลังจากการสละชีวิตของอิหม่ามฮุสเซน ขณะที่เป็นเวลาเกือบห้าสิบปีนับแต่การสละชีวิตของพระบ็อบและกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ยังคงครองราชย์ด้วยอำนาจที่ไม่ลดถอย, กลางวันและกลางคืนเขาพยายามอย่างดีที่สุดที่จะต่อต้านศาสนา และกระนั้นพระผู้เป็นเจ้าก็ยังไม่จับตัวเขา เขากลับได้รับการยืดเวลาลงโทษเป็นชวงเวลานาน, คำตอบของพระบาฮาอุลลาห์คือ การยืดเวลานี้เป็นเพราะการโจมตีโดยศาสนิกชนที่เขลาบางคน ผู้ซึ่งในสมัยเริ่มแรกของศาสนาได้พยายามเอาชีวิตกษัตริย์ซาห์ พระบาฮาอุลลาห์รับประกันเขาว่า คิวของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์จะมาถึงเช่นกัน’

และพระเจ้าวิลเลียมที่ 1 กษัตริย์แห่งปรัสเซีย ได้รับการแซ่ซ้องในพระราชวังแวร์ซายให้เป็นจักรพรรดิของเยอรมันที่รวมเข้าด้วยกัน

14

พระเจ้าวิลเลียมที่ 1 ผู้พิชิตพระเจ้านโปเลียนที่ 3 ซึ่งเพิ่งได้รับการแซ่ซ้องและมัวเมาด้วยความทะนง ถูกตักเตือนในคัมภีร์เดียวกันนี้ว่า “เสียงเสรำไศกของเบอร์ลิน” จะเปล่งออกมา และริมฝั่งแม่น้ำไรน์จะ “นองไปด้วยเลือด” เขาถูกพยายามเอาชีวิตสองครั้ง และได้รับการสืบทอดโดยโอรสคนหนึ่งซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งหลังจากที่ขึ้นครองราชย์ได้สามเดือน ทั้งบัลลังก์ไว้เป็นมรดกให้แก่พระเจ้าวิลเลียมที่ 2 ผู้โห่เหิง หัวแข็งและสายตาสั้น, ความทะนงของกษัตริย์องค์ใหม่นี้เป็นชนวนความพินาศของตนเอง การปฏิวัติเกิดขึ้นอย่างทันใดและฉับพลันในเมืองหลวงของเขา ลัทธิคอมมิวนิสต์ชูศีรษะขึ้นมาในเมืองต่างๆ จำนวนหนึ่ง, บรรดาเจ้าชายของรัฐทั้งหลายในเยอรมันได้สละตำแหน่ง และตัวเขาเองโดยการหนีไปฮอลแลนด์อย่างอัปยศ ถูกบีบบังคับให้สละสิทธิ์ต่อบัลลังก์, รัฐธรรมนูญไวมาได้จบชะตาของจักรวรรดิ ซึ่งกำเนิดของจักรวรรดินี้ได้รับการประกาศอย่างกึกก้องโดยปูของเข และเงื่อนไขในสนธิสัญญาที่กดขี่อย่างรุนแรงได้ปลุก “เสียงเสรำไศกของเบอร์ลิน” ที่พยากรณ์ไว้เป็นกลางร้ายเมื่อครึ่งศตวรรษที่แล้ว

15

พระเจ้าฟรานซิส โจเซฟจักรพรรดิแห่งออสเตรียและกษัตริย์แห่งฮังการีผู้ลุแก่อำนาจและแข็งกร้าว ซึ่งถูกตำหนิในคัมภีร์อัครทูตสฐานละเลยหน้าที่ที่ชัดเจนของตนในการสอบถามเกี่ยวกับพระบาฮาอุลลาห์ ระหว่างการมาแสวงบุญของเขาที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์, เขาถูกกลืนลงไปในคราะห์ร้ายและโศกนาฏกรรมจนรัชสมัยของเขาได้รับการพิจารณาว่า ไม่มีรัชสมัยอื่นใดเหนือกว่าในด้านความหายนะที่บังเกิดกับชาติ, น้องชายของเขาแมกซิมิลเลียนถูกสังหารในแมกซิกโก มกุฎราชกุมารรอดอพมอดม้วยในสภาพแวดล้อมที่อัปยศ มเหสีของเขาถูกลอบสังหาร อาร์คดัคฟรานซิส เฟอร์ดินันด์และชายาของเขาถูกฆาตกรรมในเซอราเจโว “จักรวรรดิที่คลอนแคลน” เองแตกสลายและถูกตัดต่อออกเป็นส่วนๆ และสาธารณรัฐที่หุดเล็กกลงได้รับการจัดตั้งบนซากปรักหักพังของจักรวรรดิโรมันศักดิ์สิทธิ์ที่สูญหายไป เป็นสาธารณรัฐที่หลังจากการดำรงอยู่ที่อันแฉ่งแฉ่งสั้นๆ ก็ถูกลบออกไปจากแผนผังการเมืองของยุโรป

16

พระเจ้านิโคลาวิช อเล็กซานเดอร์ที่ 2 หรือพระเจ้าซีซาร์ผู้มีอำนาจสูงสุดแห่งรัสเซีย ผู้ซึ่งในธรรมจาริกที่ทรงดรัสต่อเขาด้วยชื่อ ถูกพระบาฮาอุลลาห์เตือนสามครั้ง ถูกสั่งให้ “เรียกชาติทั้งหลายมาหาพระเจ้า” และถูกเตือนอย่ายอมให้อธิปไตยของเขามาขวางกั้นตนไม่ให้ยอมรับ “พระเจ้าเป็นประมุขสูงสุด” เขาถูกพยายามเอาชีวิตหลายครั้ง และสุดท้ายแล้วสิ้นชีพด้วยน้ำมือของผู้ลอบสังหารคนหนึ่ง, นโยบายปราบปรามโหดที่เขาเองริเริ่มและสานต่อโดยผู้สืบทอดเขาพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ 3 ได้ปูทางสำหรับการปฏิวัติซึ่งในรัชสมัยของพระเจ้านิโคลาสที่ 2 ได้กวาดจักรวรรดิของพระเจ้าซีซาร์ไปบนสายธารเลือด ก่อให้เกิดสงคราม โรคภัยและทุพภิกขภัยตามมา และสถาปนาชนชั้นแรงงานที่ขบถซึ่งสังหารหมู่ขุนนางอย่างโหดเหี้ยม ประหารประหารนักบวช ขับไล่ปัญญาชน ธิปไตยสิ้นของศาสนาประจำชาติ ประหารชีวิตพระเจ้าซีซาร์กับพระชายาและครอบครัว และดับราชวงศ์โรมานอฟ

17

พระสันตะปาปาไพอัสที่ 9 หัวหน้าที่ไร้ข้อกังขาของคริสตจักรที่มีอำนาจสูงสุดในโลกคริสเตียน ซึ่งได้รับบัญชาในสารที่พระบาฮาอุลลาห์ตรัสต่อเขาให้ “ทิ้งวัง” ของเขา “ไว้กับพวกที่ต้องการวัง” และ “ขายเครื่องประดับประดาทั้งหมด” ในครอบครองของเขา และ “นำมาใช้จ่ายในหนทางของพระเจ้า” และรีบไปหา “อาณาจักรสวรรค์” เขาถูกบีบบังคับให้ยอมแพ้กองกำลังปิดล้อมของกษัตริย์วิกเตอร์ เอ็มมานูเอลภายใต้สถานการณ์คับขันและยอมจำนนให้ตนเองถูกยึดรัฐทั้งหลายของพระสันตะปาปาและกรุงโรมเอง, การสูญเสีย “นครอมตะ” ที่ธงของพระสันตะปาปาโบกสะพัดมาเป็นเวลาหนึ่งพันปี และความอดสูของสำนักศาสนาทั้งหลายภายใต้เขตอำนาจเขาเพิ่มความทรมาณใจให้แก่ความกะปลกะเปลี่ยของเขา และยิ่งความขมขื่นให้แก่ปีท้ายๆ ของชีวิตของเขา, การรับรองราชอาณาจักรอิตาลีอย่างเป็นทางการที่บังคับเอาจากหนึ่งในผู้สืบทอดเขาในชาติกันในเวลาต่อมา ยืนยันการดับสิ้นอธิปไตยทางโลกของพระสันตะปาปาอย่างแท้จริง

18

แต่การสิ้นสลายอย่างรวดเร็วของจักรวรรดิออตโตมาน จักรวรรดิของพระเจ้านโปเลียน จักรวรรดิเยอรมัน ออสเตรียและรัสเซีย การจบสิ้นของราชวงศ์กอลาร์และการดับสิ้นอิทธิพลของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 ของฝรั่งเศส ได้ครอบคลุมเรื่องราวความวิบัติทั้งหมดที่บังเกิดกับราชาธิปไตยทั้งหลายของโลกโดยความไม่เอาใจใส่คำเตือนของพระบาทสมเด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ (ธรรมจาริกถึงกษัตริย์), การเปลี่ยนราชาธิปไตยของโปรตุเกสและสเปนอีกทั้งจักรวรรดิของจีนไปเป็นสาธารณรัฐ, ชะตาที่แปลกประหลาดเมื่อเร็วๆ นี้ยิ่งกว่านั้นที่ไล่ตามประมุขของฮอลแลนด์ นอร์เวย์ กรีซ ยูโกสลาเวียและอัลบาเนีย ซึ่งเวลานี้มีชีวิตอยู่ในการถูกเนรเทศ, การสละราชบัลลังก์อย่างแท้จริงของกษัตริย์ของเดนมาร์ก เบลเยียม บัลแกเรีย โรมาเนียและอิตาลี, ความหวนคืนที่เพื่อนประมุขด้วยกันทั้งหลายต้องกำลังมองเห็นความไม่สงบที่เขย่าบัลลังก์มากมาย, ความน่าละอายและการกระทำที่รุนแรงซึ่งในบางกรณีได้ถึงความมิดม่นให้แก่ประวัติการณ์ของรัชสมัยของกษัตริย์บางองค์ทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก และที่เร็วๆ นี้ยิ่งกว่านั้นคือการร่วงจากอำนาจอย่างกะทันหันของผู้ก่อตั้งราชวงศ์ที่พึ่งสถาปนาในเปอร์เซีย, เหล่านี้คือตัวอย่างเพิ่มเติมของการเสถียรภาพโดย "โทษทัณฑ์ของพระเจ้า" ที่พระบาทสมเด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศในธรรมจาริกอมตะนั้น และแสดงให้เห็นความเป็นจริงที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้ากล่าวโทษผู้ปกครองทั้งหลายของโลก ซึ่งพระบาทสมเด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศประกาศไว้ในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์

19

ที่ตั้งดูความสนใจไม่น้อยไปกว่ากันคือการดับสิ้นอิทธิพลแทรกซอนทุกแห่งหนของบรรดาผู้นำนักบวชมุสลิมทั้งนิกายซุนนีและชีอะห์ ในสองประเทศที่สถาบันที่มีอำนาจสูงสุดทั้งหลายของอิสลามได้รับการก่อตั้งมา และสัมพันธ์โดยตรงกับความทุกข์ทรมานที่ถมใส่พระบ็อบและพระบาทสมเด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ

20

พระเจ้ากาหลิบผู้ขนานนามให้ตนเองเป็นผู้แทนของศาสนทูตอิสลาม ซึ่งเป็นที่รู้จักเช่นกันว่าเป็น "ผู้บัญชาการของผู้ที่ศรัทธา" เป็นผู้คุ้มครองนครศักดิ์สิทธิ์เมกกะและเมดินา ซึ่งมีเขตอำนาจทางจิตวิญญาณแผ่ขยายออกไปคลุมชาวมุสลิมกว่าสองร้อยล้านคน, โดยการล้มเลิกการปกครองของสุลต่านในตุรกีเขาถูกถอดอำนาจทางโลกซึ่งตราบถึงเวลานั้นถือว่าแยกจากตำแหน่งสูงของเขาไม่ได้, พระเจ้ากาหลิบเองหลังจากที่ครองตำแหน่งที่วิกลและอ่อนแอในช่วงเวลาสั้นๆ ได้หนีไปยุโรป, ตำแหน่งกาหลิบซึ่งเป็นสถาบันที่สง่าและมีอำนาจมากที่สุดของอิสลาม ถูกล้มเลิกไปอย่างรวดเร็วโดยไม่ได้ปรึกษากับชุมชนใดๆ ในโลกซุนนี, ด้วยเหตุนี้เอกภาพของนิกายที่มีอำนาจมากที่สุดของศาสนาอิสลามแตกออกเป็นเสี่ยง การแยกรัฐอธิปไตยออกจากศาสนานิกายซุนนีอย่างเป็นทางการโดยสมบูรณ์และถาวร ได้รับการประกาศ, กฎศาสนาซุนนีถูกล้มเลิก สถาบันนักบวชทั้งหลายถูกยึดทรัพย์ ประมวลกฎหมายพลเรือนได้รับการประกาศใช้ สำนักศาสนาทั้งหลายถูกระงับ คณะนักบวชฐานันดรของนิกายซุนนีถูกยุบ ภาษาอาหรับซึ่งเป็นภาษาของศาสนทูตของอิสลามถูกล้มเลิกใช้ และแบบเขียนอาหรับถูกแทนด้วยตัวหนังสือลาติน คัมภีร์โครออันเองถูกแปลเป็นภาษาตุรกี, คอนสแตนติโนเปิลซึ่งเป็น "โดมของอิสลาม" จมลงไปอยู่ในระดับเมืองภูมิภาค และมณีนีไม่มีที่เสมอของเมืองนี้คือสุเหร่าเซ็นท์โซเฟีย ถูกเปลี่ยนไปเป็นพิพิธภัณฑสถาน ซึ่งเป็นความตกต่ำที่ต่อเนื่องกันเป็นลำดับที่ชวนให้ระลึกถึงชะตากรรมในศตวรรษแรกของคริสต์ศักราช ที่บังเกิดกับประชาชนชาวยิว นครเยรูซาเลม วิหารโซโลมอน วิหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด (ที่เก็บบัญญัติสิบประการ) และคณะนักบวชฐานันดรซึ่งมีสมาชิกประกาศตัวเป็นผู้ประหัตประหารศาสนาของพระเยซู

21

ความไม่สงบคล้ายกันได้เขยารากฐานของสำนักนักบวชทั้งหมดในเปอร์เซีย แม้การแยกสำนักนักบวชออกจากรัฐเปอร์เซียอย่างเป็นทางการยังไม่ได้รับการประกาศ "รัฐศาสนา" ซึ่งฝังรากอย่างมั่นคงอยู่ในวิถีชีวิตของชาติและขยายกิ่งก้านไปสู่ทุกแคว้นของชีวิตในประเทศนั้น รานไปแล้วอย่างแท้จริง, สำนักนักบวชซึ่งเป็นกำแพงหินของอิสลามนิกายชีอะห์ในดินแดนนั้น กลายเป็นอัมพาตและเสียความน่าเชื่อถือ บรรดาโมฆาฮิดซึ่งเป็นศาสนจารย์ที่โปรดปรานของอิหม่ามซอเนอแร็น ถูกลดจำนวนลงเหลือเล็กน้อย, เจ้าหน้าที่ระดับสามผ้าโผกศีรษะทั้งหมดเว้นแต่หยิบมือ ถูกบังคับอย่างไร้ปราณีให้เปลี่ยนผ้าโผกศีรษะและเสื้อคลุมตามประเพณีมาใส่เสื้อผ้าของชาวยุโรปที่พวกเขาเองสาปแช่ง, ความโง่เขลาและเอิกเกริกที่เป็นลักษณะของพิธีทางศาสนาของพวกเขาอัตรธานไป, พิทวา (คำพิพากษา) ของพวกเขากลายเป็นโมฆะ ทุนทรัพย์บริจาครวมของพวกเขาถูกสงมอบให้แก่คณะปกครองพลเรือนสุเหร่าและโรงเรียนสอนศาสนาของพวกเขาถูกละทิ้ง สิทธิการเป็นเขตคุ้มครองที่ให้แก่สถานที่สักการะของพวกเขาหยุดการเป็นที่ยอมรับ การแสดงละครศาสนาของพวกเขาถูกคำสั่งห้าม ทาคิเยห์ส (เต็นท์ที่ใช้เป็นสุเหร่าชั่วคราว) ของพวกเขาถูกปิด และแม้แต่การไปแสวงบุญที่นาจาฟและคาบิลาก็ถูกปราบและลดทอน การเลิกใช้

ผ้าคลุมหน้า การยอมรับความเสมอภาคระหว่างเพศ การก่อตั้งศาลพลเรือน การล้มเลิกการมีภรรยารอง การดูแลการใช้ภาษาอาหรับซึ่งเป็นภาษาของอิสลามและภาษาของคัมภีร์โครออัน และความพยายามแยกภาษาอาหรับจากภาษาเปอร์เซีย ทั้งหมดนี้ประกาศเพิ่มเติมถึงความตกต่ำและบอกล่วงหน้าถึงการดับสิ้นในที่สุดของทีมงานที่ฉาวโฉ่นั้น ซึ่งบรรดาหัวหน้าของพวกเขาเกล้านานานามให้ตนเองเป็น "คนรับใช้ของพระเจ้าเป็นนายแห่งความเป็นนักบุญ" (อิหม่ามอาลี) ผู้ซึ่งได้รับการเคารวะบอญครั้งจากกษัตริย์ที่เคร่งศาสนาทั้งหลายแห่งราชวงศ์ซาฟาวิ และการประณามของพวกเขาตั้งแต่กำเนิดศาสนาของพระบ๊อบเป็นเหตุสำคัญของการหลั่งเลือดอย่างเชียวกราก และการกระทำของพวกเขาทำให้ประวัติการณ์ของศาสนาและชาติของพวกเขามืดมน

22

ยิ่งไปกว่านั้นวิกฤติการณ์ซึ่งที่จริงแล้วไม่รุนแรงเหมือนกับที่เขย่าสำนักนักบวชอิสลามทั้งหลาย ผู้เป็นปรปักษ์ที่ฝังรากลึกของศาสนาบาไฮ ได้เล่นงานสถาบันนักบวชทั้งหลายของโลกคริสเตียน ซึ่งนับตั้งแต่คำบัญชาของพระบาฮาอุลลาห์ถูกส่งการออกไปและคำเตือนของพระองค์ถูกประกาศ อิทธิพลของพวกเขาเสื่อมลงอย่างเห็นได้ เกิดวิกฤติของพวกเขาสืบหายอย่างร้ายแรง อำนาจหน้าที่ของพวกเขาเสื่อมถอยเรื่อยมา อำนาจ สิทธิและเอกสิทธิ์ของพวกเขาถูกจำกัดวงมากขึ้นเรื่อยๆ การดับสิ้นอิทธิพลทางโลกของพระสันตะปาปาแห่งโรมอย่างแท้จริงซึ่งกล่าวถึงแล้ว คลื่นต่อต้านอิทธิพลของนักบวชซึ่งทำให้มีการแยกนิกายคาทอลิกออกจากสาธารณรัฐฝรั่งเศสตามมา การโจมตีนิกายกริซอโรดอกซ์ในรัสเซียอย่างเป็นระบบที่ลงมือโดยรัฐคอมมิวนิสต์ที่มีชัย และการเพิกถอนสถานภาพ การยึดทรัพย์สิน และการประหัตประหารศาสนาประจำชาติที่เป็นผลตามมา การแยกส่วนราชาธิปไตยของออสเตรียฮังการีซึ่งก่อกวนคริสตจักรของโรมและสนับสนุนสถาบันทั้งหลายของคริสตจักรนี้อย่างทรงพลัง การทดสอบที่สาหัสที่คริสตจักรเดียวกันนั้นเจอในสเปนและแม็กซิโก, คลื่นแห่งการเปลี่ยนศาสนาให้เป็นเรื่องทางโลกซึ่งปัจจุบันนี้กำลังกลืนองค์กรเผยแพร่ศาสนาคริสต์คาทอลิก แองกริกันและเพรสบิเทอเรียนในดินแดนที่ไม่ใช่ศาสนาคริสต์, กองกำลังแห่งการไม่เอาศาสนาอย่างก้าวร้าวที่กำลังโจมตีป้อมปราการโบราณของนิกายคาทอลิก กริซอโรดอกซ์และลูเธอรันในยุโรปตะวันตก ยุโรปกลางและยุโรปตะวันออก ในบัลขาน ในรัฐทั้งหลายในบัลติคและสแกนดิเนเวีย, เหล่านี้เป็นการสำแดงที่เด่นสะดุดตาที่สุดของความเสื่อมถอยในโชคชะตาของบรรดาผู้นำนักบวชของโลกคริสเตียน ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่สุรเสียงของพระบาฮาอุลลาห์ และเข้ามากันกลางระหว่างพระคริสต์ที่เสด็จกลับมาในความรุ่งโรจน์ของพระบิดากับกลุ่มสาวกของตน

23

เราไม่พลาดที่จะสังเกตเห็นความเสื่อมอย่างก้าวหน้าของอำนาจที่ใช้โดยบรรดาผู้นำนักบวชของศาสนาฮิวและศาสนาไซโรแอสเทรียน นับตั้งแต่สุรเสียงของพระบาฮาอุลลาห์เปล่งออกมาประกาศอย่างชัดเจนว่า "กฎที่ยิ่งใหญ่ที่สุดมาถึงแล้ว" พระผู้เป็นความงามบรมโบราณ "ปกครองอยู่บนบัลลังก์ของเดวิด" และ "สิ่งใดก็ตามที่ถูกประกาศไว้ในคัมภีร์ (ธรรมลิขิตของศาสนาไซโรแอสเทรียน) ได้ถูกเปิดเผยและทำให้เป็นที่ชัดเจนแล้ว" หลักฐานของการต่อต้านอำนาจนักบวชเพิ่มขึ้น, ความไม่เคารพและเฉยเมยที่แสดงต่อการถือปฏิบัติ พิธีกรรมและพิธีรีตองที่เก่าแก่น่าับถือ, การรุกล้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกเข้าไปในเขตอำนาจของนักบวชโดยกองกำลังของชาตินิยมที่ก้าวร้าวและมักไม่เป็นมิตร และการพิจารณาการบุกรุกเหล่านี้ด้วยความเมินเฉยไปทั่วโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของสาวกที่ประกาศตัวทั้งหลายของศาสนาไซโรแอสเทรียน, ทั้งหมดนี้เพิ่มความน่าเชื่อถืออย่างไม่มีข้อสงสัยให้แก่คำเตือนและคำทำนายทั้งหลาย ที่พระบาฮาอุลลาห์เอ่ยไว้ในคำดำรัสที่เป็นประวัติศาสตร์ถึงผู้นำนักบวชทั้งหลายของโลก

24

สรุปความโดยย่อ ดังกล่าวนี้อือหลักฐานที่น่าสะพรึงกลัวของความยุติธรรมในการลงทัณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ที่เล่นงานกษัตริย์และนักบวชทั้งหลายทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก อันเป็นผลโดยตรงมาจากการต่อต้านศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์อย่างแข็งขันของพวกเขา หรือไม่ก็จากการไม่ตอบสนองอย่างน่าเศร้าของพวกเขาต่อเสียงร้องเรียกของพระองค์ ไม่สอบถามเกี่ยวกับธรรมสารของพระองค์ ไม่เบี่ยงความทรمانที่พระองค์ลือหนออกไป หรือไม่เอาใจใส่เครื่องหมายที่อัศจรรย์และเรื่องน่าพิศวงทั้งหลาย ที่มากับกำเนิดและการผงาดขึ้นมาของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ระหว่างหนึ่งร้อยปี

25

"อำนาจถูกยึดมาแล้ว" คือวาหะพยากรณ์ที่สิ้นแต่ได้ใจความของพระบาฮาอุลลาห์ "จากสองตำแหน่งในหมู่มนุษย์: กษัตริย์และนักบวช" ดังนี้พระองค์ทรงเตือนกษัตริย์ทั้งหลายของโลกว่า "หากเจ้าไม่เอาใจใส่คำแนะนำที่เราเปิดเผยไว้... ในธรรมจาริกนี้ โหษทัณฑ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะโจมตีเจ้าจากทุกทิศทาง... ในวันนั้นพวกเจ้าจะ...

ยอมรับความสิ้นฤทธิ์ของเจ้า” และอีกครั้ง “แม้ว่าตระหนักในความทุกข์ทรมานของเราเกือบทั้งหมด กระนั้น พวกเจ้าก็หาได้ยังมีมือของผู้ก้าวร้าว” และยิ่งไปกว่านั้นคือการกล่าวโทษนี้ “เรา... จะอดทนดังที่เราได้ออดทนมาต่อสิ่งที่บังเกิดกับเราโดยน้ำมือของเจ้า ดูกร ชุมชนมุขัตริย์!”

26

ในการประณามผู้นำนักบวชทั้งหลายของโลกอย่างเจาะจง พระองค์ทรงลิขิตว่า “บ่อเกิดและจุดกำเนิดของการใช้อำนาจบาตรใหญ่ที่ผ่านมาก็คือนักบวชทั้งหลาย...แท้จริงแล้วพระผู้เป็นเจ้าเห็นชัดเจนเกี่ยวกับพวกเขา และเราเช่นกันเห็นชัดเจนเกี่ยวกับพวกเขา” พระองค์ยืนยันอย่างเปิดเผยว่า “เมื่อสังเกตดูให้ดี เราค้นพบว่าศัตรูส่วนใหญ่ของเราคือนักบวช” ดังนั้นพระองค์ตรัสต่อพวกเขาว่า “ดูกร ชุมชนนักบวช! นับแต่นี้ไปพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นตนเองครอบครองอำนาจใดๆ เนื่องด้วยเราได้ยึดอำนาจมาจากเจ้าแล้ว...” พระองค์อธิบายว่า “หากพวกเจ้าเชื่อในพระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระองค์เปิดเผยตนเอง ประชาชนคงไม่เห็นเหไปจากพระองค์ และสิ่งทั้งหลายที่พวกเจ้าเป็นพยานในปัจจุบันคงไม่บังเกิดกับเรา” ในการกล่าวถึงนักบวชมุสลิมทั้งหลายอย่างเจาะจงกว่านั้น พระองค์กล่าวอย่างแน่ใจว่า “พวกเขาได้ลุกขึ้นต่อต้านเราด้วยความโหดร้ายถึงขนาดที่ทอนความแข็งแกร่งของอิสลาม...” พระองค์ยืนยันว่า “นักบวชทั้งหลายของเปอร์เซียได้ทำสิ่งที่ไม่มิชชนชาติใดในหมู่ประชาชนทั้งหลายของโลกเคยทำ” และอีกครั้งหนึ่ง “...นักบวชทั้งหลายของเปอร์เซีย...ได้กระทำการที่ชาวยิวไม่เคยทำระหว่างการเปิดเผยพระธรรมของพระผู้เป็นพระวิญญาณ (พระเยซู)” และสุดท้ายนี้คือคำพยากรณ์ที่เป็นลางร้ายเหล่านี้ : “เป็นเพราะเจ้าประชาชนจึงตกต่ำ ธงของอิสลามถูกสาวลงมา และบัลลังก์ที่ทรงอำนาจของอิสลามถูกโค่น” “อีกไม่นานทุกสิ่งที่คุณเจ้าครอบครองจะเสื่อมสูญ ความรุ่งโรจน์ของเจ้าจะกลายเป็นความตกต่ำอย่างน่าเวทนาที่สุด และพวกเจ้าจะได้เห็นการลงโทษสำหรับสิ่งที่พวกเจ้าทำ...” พระบ็อบเองพยากรณ์ไว้อย่างเปิดเผยยิ่งกว่าว่า “ความจริงแล้วอีกไม่นานเราจะหระมานพวกที่ท่าสงครามต่อต้านอุสเซน (อิหม่ามอุสเซน)...ด้วยการทรمانที่เจ็บปวดที่สุด...” “อีกไม่นานพระผู้เป็นเจ้าจะเส่งงานพวกเขาด้วยความพยายาม ณ เวลาที่เรากลับมา และแท้จริงแล้วพระองค์เตรียมการทรمانที่รุนแรงไว้สำหรับพวกเขาในภพหน้า”

27

ในการทบทวนลักษณะนี้ ไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงเจ้าชาย เสนาบดีและนักบวชทั้งหลาย ผู้ซึ่งแต่ละคนเป็นเหตุของการทดสอบที่ทรمانที่พระบาฮาอุลลาห์และสาวกทั้งหลายได้ทนทุกข์, โฟอัด พาชา รัฐมนตรีต่างประเทศของตุรกีที่พระบาฮาอุลลาห์ประณามว่าเป็น “ผู้ยุยง” การเนรเทศพระองค์ไปยังคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้ซึ่งหมั่นเพียรพยายามกับเพื่อนร่วมงานของตนอาลี พาชา ในการปลุกเร้าความกลัวและความระแวงของทรราช ที่มีใจโน้มเอียงต่อต้านศาสนาและพระผู้นำของศาสนาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว, ราวหนึ่งปีหลังจากที่ดำเนินตามแผนการได้สำเร็จ เขาถูกตีร่างด้วยไม้เรียวพยาบาลของพระผู้เป็นเจ้าระหว่างการเดินทางไปยังปารีส และตายที่เมืองไนซ์ [ค.ศ.1869 (พ.ศ.2412)], อาลี พาชา ซัดเร อาชาม (นายกรัฐมนตรี) ซึ่งถูกประณามด้วยภาษาที่มีพลังอำนาจในโลเฮ รากิส (สารถึงนายก) และการร่งจากอำนาจของเขาถูกทำนายไว้อย่างแน่ชัดในโลเฮ โฟอัด (สารถึงโฟอัด) สามสี่ปีหลังจากการเนรเทศพระบาฮาอุลลาห์ไปยังอัครคา เขาถูกไล่ออกจากตำแหน่ง ถูกถอดอำนาจทั้งหมด และจมลงไปในความถูกกลืนโดยสมบูรณ์, เจ้าชายทรราชมาซูด มีร์ชา ซิลลิส สุลต่านซึ่งเป็นโอรสคนโตที่สุดของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ และเป็นผู้ปกครองมากกว่าสองในห้าของราชอาณาจักร ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ตราหน้าเขาว่าเป็น “ต้นไม้อั่วเวจ” เขาเสื่อมเสียชื่อเสียง ถูกถอดตำแหน่งการปกครองทั้งหมดเว้นแต่การปกครองอิสฟาฮาน สูญเสียโอกาสทั้งหมดที่จะขึ้นมามีชื่อเสียงหรือได้เลื่อนตำแหน่งในอนาคต, เจ้าชายจาลาโลด โดวเลห์ผู้หิวพระหายซึ่งถูกตีตราด้วยปากกาที่สูงส่งที่สุดว่าเป็น “ทรราชแห่งยาซด์” ราวหนึ่งปีหลังจากที่กระทำการสิ่งสามัญต่างๆ เขาถูกถอดตำแหน่ง ถูกเรียกตัวกลับเตหะราน และถูกบังคับให้คืนทรัพย์สินส่วนหนึ่งที่ขโมยมาจากเหยื่อทั้งหลายของเขา

28

มีร์ชา โบโซก ข่านกงสุลใหญ่เปอร์เซียประจำแบกแดด จอมวางแผนที่ทะเลเอเธียนและเสเพล ถูกไล่ออกจากตำแหน่งในที่สุด “ถูกทรมานด้วยความหายนะ เสียใจเต็มเปี่ยมด้วยความสำนึกผิด และดิ่งลงไปในความสับสน”, โมฆาฮิดช็อกเรณอนซียิด ซาเดเก ทาบอฮาบออี ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ประณามว่าเป็น “จอมโกหกแห่งเตหะราน” ผู้เป็นต้นตอของโองการโหดที่สังหารลงโทษสังหารสมาชิกชายทุกคนของชุมชนบาไฮในเปอร์เซียไม่ว่าหนุ่มหรือแก่ สูงศักดิ์หรือต่ำต้อย และเนรเทศสมาชิกหญิงทุกคน เขาล้มป่วยอย่างปัจจุบันทันด่วน ตกเป็นเหยื่อของโรคที่ทำลายหัวใจ สมองและแขนขา และเป็นเหตุให้เขาตายอย่างกะทันหันในที่สุด, ซับเฮ พาชาผู้ดูแลอำนาจและเรียกตัวพระบาฮาอุลลาห์อย่างขัดคำสั่งไม่ได้ให้ไปยังทำเนียบผู้ว่าการเมืองอัครคา สูญเสียตำแหน่งที่ตนครองอยู่ และถูกเรียกตัวกลับในสภาพแวดล้อมที่เสียหายต่อชื่อเสียงของตนอย่างยิ่ง, ผู้ว่าการอัคร

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

คาคนอื่นๆ ที่ปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมต่อพระผู้เป็นนักโทษที่ประเสริฐในความดูแลของตนและเหล่าผู้ร่วมการถูกเนรเทศกับพระองค์ ก็หาได้ถูกละเว้นชะตากรรมที่คล้ายกัน, นาบิลให้การยืนยันไว้ในบันทึกเรื่องเล่าของเขาว่า “พวาทุคคนที่ปฏิบัติตนในอัคคาเป็นที่นายกย่อง ได้อยู่ในตำแหน่งยาวและเป็นทีโปรดปรานอย่างเหลือล้นของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ขณะที่โมติซารีฟ (ผู้ว่ากร) ทุกคนที่ไม่เป็นมิตรถูกปลดตำแหน่งอย่างรวดเร็วโดยพระหัตถ์แห่ง

อานาภาพสวรรค์ ดังเช่นอัลดร ราห์มาน พาชา ^[1] และโมฮัมหมัด ยูซุฟ พาชา ^[1] ผู้ซึ่งได้รับโทรเลขแจ้งการถูกไล่ออกตอนเช้าวันรุ่งขึ้นของคืนที่พวกเขาหมายมั่นจะจับตัวผู้เป็นที่รักทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์มาลงโทษ พวกเขาพบกับชะตากรรมอย่างไม่เคยได้รับตำแหน่งอีกเลย”

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.410-1 กล่าวไว้ว่า “ระหว่างเวลาที่พระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่ในบ้านของอัลดร ผู้ร่วมถูกเนรเทศทั้งหลายของพระองค์ตั้งถิ่นฐานอย่างสมบูรณ์ในเมืองอัลดร และพวกเขาส่วนใหญ่ประสบความสำเร็จในอาชีพที่ต่ำต้อย, ระหว่างการปกครองของอาหมัด เบก โทวีฟิก พวกเขามีความสงบกว่าในการทำงาน แต่ด้วยการมาถึงของผู้ว่าการคนใหม่อัลดร ราห์มาน พาชา สถานการณ์เปลี่ยนไป เพราะเขาพิสูจน์ว่าเป็นหนึ่งในผู้ว่าการที่ไม่เป็นมิตรที่สุดต่อพระบาฮาอุลลาห์และสหายทั้งหลายของพระองค์ เขาเป็นคนละโมภมาก และเมื่อแผนการของเขาที่จะริดเงินจากคณะผู้ถูกเนรเทศล้มเหลว เขาเสนอรายงานยั่วโทษไปยังทางการในอิสตันบูล ร้องเรียนว่าแทนที่จะถูกคุมขัง บาไฮทั้งหมดในอัลดรเป็นอิสระและทำงาน, การตอบสนองจากราชสำนักออกโตมาน ซึ่งเป็นสำนักงานของนายกรัฐมนตรีในอิสตันบูลคือ โองการของสุลต่านต้องเป็นที่เชื่อฟัง พวกเขาเป็นนักโทษ ไม่มีสิทธิที่จะทำงาน

ฮุสเซนเน อาซซีได้ให้เรื่องราวรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนี้ในบันทึกความทรงจำของเขา, ต้องเป็นที่สังเกตว่าอากอ ฮุสเซนเวลานั้นกำลังอยู่ในคุกตามคำตัดสิน เพราะมีส่วนในการสังหารอาซาลีสามคนในอัลดร แต่โดยไม่มีตรีจิตของเจ้าหน้าที่บางคน เขาได้รับอนุญาตให้ไปที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ทุกเช้า ที่ซึ่งเขาเคยทำงานเป็นพ่อครัวและกลับมาที่คุกตอนกลางคืน ต่อไปคือใจความสรุปของบันทึกของเขา :

‘เมื่ออัลดร ราห์มานได้รับจดหมายจากราชสำนักออกโตมานสั่งการลงโทษคุมขังผู้ถูกเนรเทศทั้งหลาย นั้นเพิ่มความอหังการของเขา, เขาตัดสินใจใช้สิ่งนี้เป็นวิธีค้นหาเงินให้ตัวเอง...หลังจากที่ล้มเหลวในการทำสิ่งนี้ คำว่าหนึ่งเขาไปเยี่ยมเชค อาลีเย มีริผู้เป็นมัมฟตีแห่งอัลดรและเป็นผู้ชื่นชมพระอัลดรบาฮา และเล่าให้เขาฟังแผนการจับกุมพวกเขาในตอนที่เช้า, แผนของเขาคือไปจับพวกเขาในขณะที่มาเปิดร้านแล้วส่งไปเข้าคุก เขายังวางแผนจะจำกัดอิสรภาพและการเคลื่อนไหวของพระอัลดรบาฮาในเมืองด้วย เขาขอการสนับสนุนของมัมฟตีในแผนนี้... คืนเดียวกันนั้นมัมฟตีไปหาพระอัลดรบาฮา บอกข่าวพระองค์และเร่งรื้อท่านนายอย่างแรงให้ตัดสินใจบนผู้ว่าการ เพราะไม่เช่นนั้นทุกคนจะถูกจับกุมในตอนเช้า, ด้วยไม่เห็นชอบกับการแก้ปัญหาของมัมฟตี พระอัลดรบาฮารับประกันเขาว่าพระผู้เป็นเจ้าของเขาและปราณี และพระองค์จะปล่อยเรื่องนี้ไว้ในมือของพระผู้เป็นเจ้าของเขา, พระองค์แนะนำเขาให้กลับบ้านและวางใจในผลที่จะออกมา ตอนนั้นตึกแล้วและพระบาฮาอุลลาห์เข้านอนแล้ว กระนั้นพระอัลดรบาฮาไปหาและบอกข่าวพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์สั่งให้แนะนำศาสนิกชนทั้งหลายไม่ให้ไปทำงานในตอนเช้า, ทุกคนรับทราบและพวกเขามารวมตัวกันในห้องรับรองของพระอัลดรบาฮาในตอนเช้า

เวลานั้นข้าพเจ้าถูกกักขังอยู่ในคุก...แต่ทุกเช้าได้รับอนุญาตให้ไปที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ ที่ซึ่งข้าพเจ้าไปทำงานเป็นพ่อครัว และกลับมาที่คุกตอนกลางคืน, เช้าวันนั้นระหว่างทางข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าร้านค้าของอากอ โมฮัมหมัด อิบราฮิมช่างทำเครื่องทองแดงปิดอยู่ และร้านค้าอื่นที่เป็นของศาสนิกชนคนอื่น ๆ ก็ปิดเช่นกัน ข้าพเจ้าแปลกใจมากและสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น, ข้าพเจ้ารีบไปที่บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ ที่ซึ่งข้าพเจ้าพบเจ้าของร้านทั้งหมดรวมตัวกันอยู่ในห้องรับรอง ข้าพเจ้าได้รับการบอกข่าวและเข้าไปทำงานในครัว, ตอนนั้นเป็นเวลาราวสองชั่วโมงหลังพระอาทิตย์ขึ้น ซึ่งชายคนหนึ่งแหวกมานำประตูออกไปด้านข้างด้วยไม้เท้า ข้าพเจ้ามองขึ้นไปและนั่นคืออิสกานดาร์ เอฟเฟนดิหัวหน้าสำนักงานโทรเลข เขารับร้อนมากแต่อาการของความเบิกบานสามารถตรวจจับได้ในลักษณะปรากฏของเขา เขาต้องการพบท่านนายซึ่งอยู่ชั้นบนเวลานั้น ข้าพเจ้าขึ้นไปและพบว่าพระองค์อยู่กับพระบาฮาอุลลาห์ ข้าพเจ้าบอกท่านนายว่า อสกานดาร์ เอฟเฟนดิมาเพื่อจะพบท่าน และเขาอยู่ในอารมณ์ที่มีความสุข พระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิทรงเยี่ยมและกล่าวว่า ‘อากอ จงไปข้างล่าง!’ (ท่านนายคือสมณนามที่พระบาฮาอุลลาห์ให้แก่พระอัลดรบาฮา ตามปกติพระองค์เรียกชื่อพระอัลดรบาฮาว่าอากอ) เขามีข่าวดี ไม่มีใครขัดขวางพระผู้เป็นเจ้าของเขาในจุดประสงค์ของพระองค์ได้’

พระอัลดรบาฮาไปที่ห้องรับรอง ที่ซึ่งมีการให้พระองค์ดูโทรเลขที่เพิ่งได้รับบรรจค์คำสั่งไล่ออกอัลดร ราห์มาน พาชา (ความจริงที่ว่าพระอัลดรบาฮาได้รับข่าวนี้ก่อนผู้ว่าการ แสดงถึงความเคารพนับถืออย่างลึกซึ้งที่เจ้าหน้าที่รัฐมีต่อท่านนาย) หลังจากไม่กี่นาทีเขารับขึ้นไปข้างบน เมื่อขึ้นไปได้ครึ่งทางข้าพเจ้าถามเขาว่าบอกข่าวข้าพเจ้าได้ไหม เขายิ้มและพูดเสียงดังว่า ‘พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ตีพาซาอย่างรุนแรง’ จากนั้นเขาเขาไปส่งข่าวให้แก่พระบาฮาอุลลาห์

สำหรับอัลดร ราห์มาน พาชาซึ่งมีทหารไม่กี่คนติดตามในตอนเช้า ได้ไปเพื่อจะจับกุมศาสนิกชนที่ร้านค้าของพวกเขาและส่งตัวไปเข้าคุก, เขาพบกับความประหลาดใจว่าร้านค้าทั้งหลายปิด ที่แรกเขาคิดว่าร้านค้าเปิดสาย เพราะเป็นเดือนรามาदानซึ่งประชาชนไปทำงานสาย, ไม่นานหลังจากนั้นเขาไปสถานีตำรวจ ที่ซึ่งเขารอให้

ร้านค้าเปิด, ระหว่างนี้เขาไม่ทราบการเข้ามาแทรกแซงของพระผู้เป็นเจ้า...โทรเลขข้างบนเขียนถึงเซค อาลีเย มีรี มัฟตีแห่งอัคคา ผู้ซึ่งสื่อสารเนื้อหาของโทรเลขถึงปาชา...มัฟตีประหลาดใจมากจริงๆ ต่อเหตุการณ์นี้ เพราะเป็น เวลาตึกแล้วที่แผนการของผู้ว่าการถูกเปิดเผย และในตอนเช้าโทรเลขมาถึง เขาพิจารณาอุบัติเหตุครั้งนี้ว่าเป็น ปาฐกถาจารย์ เขากล่าวต่อท่านนายว่า ข้าพเจ้าเกือบจะเสียดใจต่อเหตุการณ์ตอนนี้ โปรดบอกข้าพเจ้า พระบาฮา อุลลาห์พูดอะไรดีกวันนั้นเมื่อท่านแจ้งให้พระองค์ทราบแผนลับนั้น? พระอับดุลบาฮาตอบสนองโดยกล่าวว่า พระ ผู้เป็นความงามที่วิสุทธิสังศาสนิกชนทั้งหลายไม่ให้เปิดร้านค้าในตอนเช้า และแนะนำพวกเขาให้ทิ้งกิจการ ทั้งหลายของพวกเขาไว้ในมือของพระผู้เป็นเจ้า พระบาฮาอุลลาห์ยังกล่าวด้วยว่า เพื่อบุคคลหนึ่งทิ้งกิจการของ ตนไว้กับพระผู้เป็นเจ้า เขาไม่ควรใช้มาตรการอื่นๆ เอง มิฉะนั้นเขาอาจขัดขวางแผนของพระผู้เป็นเจ้า”

[1] *Bahá'u'lláh: The King of Glory*, p.367-8 กล่าวไว้ว่า “หลังจากที่ชีวาร์ พาชาจากไป โมติซารีฟคนใหม่ ถูกส่งมาที่อัคคาผู้ซึ่งเคยมาอยู่ที่นั่นก่อนหน้านี้ เขามีความโลภโมโหสันและบ้าคลั่ง เป็นชาวเคิร์ดชื่อโมฮัมหมัด ยูซุฟ เป็นปาชาแห่งดามัสกัส ผู้ซึ่งมีเหตุให้ได้รับความแค้นแค้นและความรู้ที่ไพศาลของกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และ เขารู้สึกชื่นชมเต็มเปี่ยม...

ครั้งที่สองที่ปาชาชาวเคิร์ดนี้มาที่อัคคาเขาพบว่าตนไม่มีที่อยู่อาศัย รัฐบาลได้ขายที่อยู่อาศัยที่กว้างขวางของ ผู้ว่าการไปแล้ว...โมติซารีฟคนใหม่จำเป็นต้องเช่าบ้านใกล้กับบ้านของอับนูด

เวลานั้นพระบาฮาอุลลาห์อาศัยอยู่ที่บาห์ลี แต่กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและครอบครัวของพระองค์อาศัยอยู่ในอัคคา, ณ เวลานี้เอง วาสิลจากดามัสกัสมาเยือนและพักอยู่กับโมติซารีฟ, เซค ยูซุฟ มัฟตีแห่งนาซาเรทซึ่งเป็นบุรุษผู้เป็นที่ ชื่นชมนับถืออย่างสูงเพราะตำแหน่งและคุณความดีของเขา ได้มาที่อัคคาไม่นานก่อนการมาถึงของโมติซารีฟ ชาวเคิร์ด, เขาได้การต้อนรับโดยพระอับดุลบาฮาและจัดให้พักอาศัยอยู่ในบ้านของอับนูด, ที่ใกล้ๆ กันเป็นบ้าน อย่างดีที่บาไฮทั้งหลายอาศัยอยู่, การต้อนรับขับสู้ที่ให้แก่เซค ยูซุฟพระคายนเคืองเป็นพิเศษต่อปรีภักซึ่งทั้งหลายของ ศาสนา พวกเขาสรุปด้วยเหตุผลว่าในอนาคต ไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาทำจะมีความเลอเลิศใดๆ เมื่อเทียบกับการ ปฏิบัติที่มัฟตีแห่งนาซาเรทได้รับจากพวกบาไฮ, พวกเขาเรียนยาสุดๆ และเริ่มทำการโน้มน้าวจิตใจของโมติซารีฟ คนใหม่ พวกเขาถามโมติซารีฟว่า ทำไมคนพวกนี้ควรได้ใช้บ้านที่ดีที่สุดบางหลังในเมือง ขณะที่ท่านต้องพึง พ้อใจกับบ้านเช่าเล็กๆ

มัฟตีแห่งนาซาเรทเคยมาเยือนอัคคาก่อนหน้านี้ และตอนนั้นนั่นเองที่เขาถูกสะกดด้วยมนตร์แห่งเสน่ห์ที่วิเศษ ความรู้ ความคมคาย และลักษณะท่าทางที่สง่างามของบุตรชายคนโตของพระบาฮาอุลลาห์, นับแต่นั้นมาเขามี การติดต่อกับพระองค์ทางจดหมายต่อไป ส่งมาที่ส่งเป็นของขวัญให้พระองค์ และเชิญพระองค์ไปเยือนนาซา เรท...

เวลานี้โมฮัมหมัด ยูซุฟ พาชาซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลร้ายของพวกที่ไม่เป็นมิตรต่อพระบาฮาอุลลาห์และสาวก ทั้งหลายของพระองค์ เริ่มทำการเรียกร้องไม่หยุดหย่อน เขาต้องการครอบครองบ้านที่กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและ ครอบครัวยุคของพระองค์อาศัยอยู่ เขาอ้างว่าวาสิลเรียกร้องสิ่งนี้ แต่เมื่อวาสิลทราบวิธีที่โมติซารีฟใช้นี้ เขาปฏิเสธ อย่างแรงว่า เขาไม่เกี่ยวข้องในหนทางใดๆ กับการเรียกร้องดังกล่าว และไม่มีควมจำเป็นใดๆ ที่จะใช้บ้านนั้น, อย่างไรก็ตามคำกล่าวนี้หาได้ทำให้ผู้ว่าการที่โลกโมโหสันเสียกำลังใจ ผู้ซึ่งยังคงเรียกร้องต่อไป และนี่เป็นไป ณ เวลาที่มารดาของพระอับดุลบาฮาผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในอัคคา ป่วยอย่างสิ้นหวัง

กระนั้นก็ตามกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกล่าวว่า ทนใดที่หาบ้านใหม่ได้ พระองค์จะให้โมติซารีฟได้บ้านใหญ่ที่เขา กล่าว อ้างว่าจำเป็นต้องอาศัย, ตลอดช่วงเวลานี้ที่พระอับดุลบาฮากังวลอย่างมากและใส่ใจอยู่กับสภาพที่แย่งของ มารดา โมฮัมหมัด ยูซุฟ พาชาเรียกร้องการครอบครองบ้านของอับนูดอยู่ตลอด, เมื่อนั้น ค.ศ.1886 อาซีเยห์ คานุม ล่วงลับไป บรรดาผู้มีชื่อเสียงแห่งอัคคา อีกทั้งนักบวชมุสลิมและคริสเตียนมาเดินตามขบวนแห่ศพ ซึ่งนำ โดยบรรดาคนเรียกละหมาดและผู้อ่านคัมภีร์โบราณ, นักเรียนมารวมขบวนและสาวตวงจะและบทกวีที่แสดงความ เศร้าโศกของตน พระอับดุลบาฮาเศร้าโศกอย่างท่วมท้น และกระนั้นโมติซารีฟก็ไม่มีอาการที่ว่าจะวางมือ จากการกดดันเรียกร้อง, ทนใดที่ทำได้กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดย้ายออกจากบ้าน และส่งมอบบ้านนั้นให้แก่เขา, ปี ต่อมาชุมชนบาไฮทานการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ในการตายของมีร์ซา มุซา ออกอเย คาลิม เขาเป็นเสาที่ยิ่งใหญ่ของ ศาสนาจริงๆ พร้อมอยู่เสมอที่จะรับใช้พระผู้เป็นพี่ชายของตนในทุกบทบาท

อย่างไรก็ตามความโลภโมโหสันของโมฮัมหมัด ยูซุฟไม่ซาลงง่ายๆ, ทั้งๆ ที่เผชิญกับการเรียกร้องและท่าทีที่ ก้าวร้าวของเขา พระอับดุลบาฮายังคงสงบและควบคุมสติได้ ไม่ปรีปากบ่นและแยกตัวจากประชาชน, ระหว่าง นั้นโมติซารีฟด้วยความช่วยเหลือจากบรรดาผู้สมรู้ร่วมคิดซึ่งเลวทรามเหมือนเขา สาละวนอยู่กับการยกยอก ทรัพย์, อย่างไรก็ตามอาซาด เอฟเฟนดิ ซึ่งเป็นกอเอม มากามแห่งนาซาเรท กำลังเฝ้าดูทั้งหมดที่กำลังเกิดขึ้น

29

เซค โมฮัมหมัด บาเกอร์สมยานาม "สุนัขปา" ผู้ซึ่งใน โลเฮ โบร์ฮาน ที่พระบาฮาอุลลาห์ประณามเขาอย่างแรง ถูกเปรียบว่าเป็น "แสงอาทิตย์ส่องบนยอดสิ่งขร" ได้เป็นพยานต่อการเสื่อมถอยเกียรติภูมิของตนทุกที และตายในสภาพที่น่าสมเพชของเสียใจเฉียบพลันในความสำนึกผิด, ผู้สมคบกับเขามิร โมฮัมหมัด ฮุสเซน สมยานาม "อสรพิษตัวเมีย" ผู้ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์พรรณนาว่า "ชั่วช้ากว่าผู้กดขี่แห่งคาบิลาอย่างเหลือคณนา" ถูกขับไล่ออกจากอิสฟาฮานราวๆ เวลาเดียวกัน เร่ร่อนไปตามหมู่บ้านต่างๆ ป่วยเป็นโรคที่มีกลิ่นตัวเหม็นเน่าถึงขนาดว่า แม้แต่ภรรยาและลูกสาวของเขาก็ไม่สามารถทนที่จะเข้าใกล้ และตายอย่างไม่เป็นที่โปรดของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นถึงขนาดที่ไม่มีใครกล้ามางานศพเขา ศพของเขาถูกฝังอย่างอดสูโดยคนเฝ้าประตูไม่กี่คน

30

ยิ่งไปกว่านั้นควรกล่าวถึงทุกภิกขภัยที่ทำลายล้าง ซึ่งราวหนึ่งปีหลังจากที่บาตีผู้เร่ร่อนนามถูกทรมาณจนตาย^[1] ได้สร้างผลาญเปอร์เซียและทำให้ประชาชนตกอยู่ในความลำบากยากเข็ญถึงขนาดที่คนรวยก็หิวโหย และมารดานับร้อยๆ คนกินศพลูกของตนเอง

31

ในอัคคาและบันทีกเพื่อส่งไปยังเจ้าหน้าที่ระดับสูงขึ้นไป, ในอัคคามิพอค่านหนึ่งซึ่งเป็นประธานหอการค้า ดูภายนอกเขาเป็นมิตรกับคณะผู้ถูกเนรเทศ แต่ความจริงนั้นตีสองหน้า เขารับประกันกึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดว่า เขาจะจัดจรรกับโมติซารีฟอย่างไร, โดยการแสวงเป็นเห็นใจ พุดอย่างถูกเกี่ยวกับความไม่ซื่อสัตย์และความโลภโมโหสันของบุรุษทั้งหลายอย่างโมติซารีฟ เขากล่าวว่าสุดท้ายแล้วด้วยของขวัญที่เป็นเงินจำนวนหนึ่ง โมฮัมหมัด ยูซุฟ พาชาสามารถประพุดต่ออย่างเป็นมิตรในอนาคต

ออกอ เราเขียนว่า กึ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดตอบว่า หากนี่เป็นเพียงเรื่องของของขวัญ สิ่งนี้สามารถจัดให้ได้ แล้วทรงไปจากคนเสแสร้ง พระองค์ปลื้มตัวไปสวดมนต์, พอค่านนั้นนั่งรอและหวังว่า กระเป่าที่เพียบด้วยเหรียญจะถูกนำมาให้ตนในไม่ช้า เมื่อพระอับดุลบาฮากลับมา พระองค์กล่าวว่าทั้งหมดจำเป็นถูกส่งมาแล้ว และพอค่านนั้นควรไปและสืบหาสำหรับตนเอง, ณ ทำเนียบผู้ว่าการ เขาพบแต่ความหมอดอล้ายตายอยาก และทราบอย่างงุนงงว่าพืงมีใครเลขนบับหนึ่งมาถึงซึ่งประกาศการไล่ออกพาชาชาวเคิร์ดและผู้สมคบกับเขา เพราะการยกยอกเงินทุนของรัฐบาลของพวกเขา คณะกรรมการสืบสวนกำลังเดินทางมา เมื่อนั้นพอค่านนั้นเข้าใจสิ่งที่พระอับดุลบาฮาหมายถึง และสีหน้าแสดงความไม่อยากเชื่ออย่างมาก"

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.200-1 กล่าวว่า "ตามที่ยืนยันโดยพระบาฮาอุลลาห์ในธรรมจาริกหนึ่ง ลักษณะของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของผู้ก่อตั้งศาสนา หรือหลักธรรมและคำสอนของศาสนายังไม่ถูกประกาศอย่างชัดเจนต่อบรรดาผู้ที่ถือบังเหียนแห่งอำนาจไว้ในมือ จนกระทั่งสารที่ซัดอาดอนาคตนี้ออกส่งมอบให้แก่กษัตริย์ซาร์, พระองค์กล่าวในธรรมจาริกเดียวกันนั้นว่า ก่อนที่บาตีจะส่งมอบสารที่มีน้ำหนักนั้นให้แก่กษัตริย์ซาร์ พยานหลักฐานของพระผู้เป็นเจ้ายังไม่บรรลุผลและข้อพิสูจน์อันเป็นที่ยุติยังไม่ได้รับการประกาศ แต่หลังจากการประกาศธรรมสารของพระองค์ ไม่มีข้อแก้ตัวเหลือสำหรับผู้ใดที่จะลุกขึ้นต่อต้านศาสนาของพระองค์ และเนื่องด้วยประชาชนชาวเปอร์เซียไม่ได้ตอบสนองเสียงร้องเรียกของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเปล่งอย่างชัดเจนในธรรมสารนั้น ความทุกข์ร้อนและทุกข์ทรมาณที่พยากรณ์ไว้โดยปากกาของพระบาฮาอุลลาห์ได้ลงมาถึงพวกเขาเป็นการลงโทษจากพระผู้เป็นเจ้า"

ในกรณีหนึ่งนี้มาในรูปของทุกภิกขภัยซึ่งไม่นานหลังจากการสละชีวิตของบาตี ได้คร่าชีวิตของประชาชนมากมาย ผลของทุกภิกขภัยนั้นทำลายล้างอย่างรุนแรงจนฮาจี มุลลา อาลี อัคบาเร ซาห์มีร์ชาติ ซึ่งรู้จักกันว่าฮาจี อัคคณด์ (หนึ่งในสี่พระหัตถ์ศาสนาที่พระบาฮาอุลลาห์แต่งตั้งไม่กี่ปีก่อนสิ้นสุดชีวิตของพระองค์) เขียนจดหมายถึงพระบาฮาอุลลาห์ ขอร้องภัยสำหรับประชาชนชาวเปอร์เซียและการบรรเทาทุกข์ของพวกเขา, ในธรรมจาริกหนึ่งถึงเขา พระบาฮาอุลลาห์ยืนยันว่าทุกภิกขภัยคือการลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับการสละชีวิตของบาตี ทรงประกาศว่าก่อนการสละชีวิตนี้ พระองค์ได้พยากรณ์ความเดือดร้อนและความทุกข์ทรมาณที่จวนเจียน และกล่าวว่าหากไม่ใช่เพราะเห็นแก่ศาสนิกชนทั้งหลาย หังประเทศคงถูกพระผู้เป็นเจ้าตีล้ม, จากนั้นพระองค์ตอบสนองโดยเห็นชอบต่อการวิงวอนของฮาจี อัคคณด์ และรับประกันเขาว่าในไม่ช้าสถานการณ์จะเปลี่ยนแปลง และพระผู้เป็นเจ้าจะบรรเทาทุกข์พวกเขา"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

เรื่องนี้ไม่สามารถละไว้โดยไม่มีกรกล่าวเป็นพิเศษถึงผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบ็อบตัวยงมีร์ซา ยาห์ยา ผู้ซึ่งขณะที่ดำรงชีวิตอย่างอัตคัดน่าสังเวชในเกาะไซปรัสซึ่งชาวเติร์คให้ชื่อว่า "เกาะของซาตาน" ก็มีชีวิตยืนยาวพอที่จะได้เป็นพยานต่อความไม่เหลืออะไรของทุกความหวังที่เขานึกคิดอย่างประสงคร้าย, ด้วยที่แรกเป็นผู้รับเงินเลี้ยงชีพจากรัฐบาลตุรกีและต่อมารัฐบาลอังกฤษ มีร์ซา ยาห์ยาเจอกับความอดสูยั้งขึ้นเมื่อถูกปฏิเสธการขอสัญชาติอังกฤษ, สิบเอ็ดจากสิบแปด "พยาน" ที่เขาแต่งตั้ง ติจากเขาแล้วไปหาพระบาฮาอูลลาห์ด้วยความสำนึกผิด, ตัวเขาเองเข้าไปพัวพันกับเรื่องอื้อฉาวที่ทำลายชื่อเสียงของตนและลูกชายคนโตของตน ทำให้ลูกชายนั้นและผู้สืบสกุลทั้งหลายไม่ได้สืบทอดตำแหน่งที่เขาให้ลูกชายก่อนนี้ และแต่งตั้งอาซาลีซ็อกरणอนมีร์ซาฮาดีเย โดวลัท อาบอดีผู้ทรยศขึ้นมาแทน ผู้ซึ่งเมื่อครั้งที่มีร์ซา อาซราฟสละชีวิตดั่งที่กล่าวไว้ก่อนหน้า ถูกครอบงำด้วยความกลัวถึงขนาดไปประกาศบนยอดมุขติดต่อกันสี่วันด้วยภาษาที่เกรี้ยวกราดที่สุดว่า เขาปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงศาสนาบาไฮและมีร์ซา ยาห์ยาผู้อุปถัมภ์เขาซึ่งฝากความมั่นใจไว้ในตัวเขาอย่างไม่มีข้อสงสัย, หลายปีต่อมาซึ่งดูเหมือนจะเป็นปฏิบัติการของชะตาลิขิตที่แปลกประหลาด ลูกชายคนโตนี้เองกับหลานชายและหลานสาวของเขา ได้หาทางพบพระอับดุลบาฮาผู้ได้รับการแต่งตั้งให้สืบทอดพระบาฮาอูลลาห์และเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระองค์ แสดงความสำนึกผิด อธิษฐานขอการอภัย และได้การยอมรับจากพระองค์ด้วยความกรุณา และเป็นสาวกที่จงรักภักดีไปจนถึงชั่วโมงแห่งความตายในศาสนาที่พ่อของเขาได้พยายามที่จะทำลายอย่างเบาปัญญา ไม่มียางอายและนำเสนออย่างยั้ง

{5}

สมัยของพระอับดุลบาฮา
[The Ministry of 'Abdu'l-Bahá]

ค.ศ.1892-1921 (พ.ศ.2435-2464)

บทที่ 14

พระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์
[Ch 14: The Covenant of Bahá'u'lláh]

1

ในบทก่อนๆ ข้าพเจ้าได้พยายามสืบสาวการผกาดขึ้นมาและความก้าวหน้าของศาสนาที่สัมพันธ์กับพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ในระหว่างห้าสิบปีแรกของการดำรงอยู่ หากข้าพเจ้าสาธยายเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวโยงกับชีวิตและพันธกิจของธรรมาอาทิตย์คู่ของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮยาวเกินไป หากบางครั้งข้าพเจ้ามุ่งมาที่สภาพแวดล้อมมากเกินไปของบันทึกเรื่องเล่าเหตุการณ์ตอนต่างๆ ที่เกี่ยวกับการกิจของทั้งสองพระองค์ ก็เป็นเพราะว่าเหตุการณ์เหล่านี้ประกาศการกำเนิดและบ่งบอกการสถาปนากาลสมัยหนึ่ง ซึ่งนักประวัติศาสตร์ในอนาคตจะแย้งข้ออ้างว่าเป็นช่วงเวลาที่กำลังหาญที่สุด น่าสลดที่สุดและเป็นประวัติศาสตร์ที่สุดในยุคบุกเบิกของศาสนาบาไฮ, ที่จริงแล้วเรื่องราวที่คล้อยออกมาต่อสายตาของเราในทศวรรษต่อๆ มาของศตวรรษที่อยู่ในการทบทวน เป็นเพียงบันทึกของหลักฐานนานัปการของปฏิบัติการที่ดำเนินไม่ได้ของพลังอำนาจสร้างสรรค์ ที่การปฏิวัติห้าสิบปีของการเปิดเผยพระธรรมที่แทบไม่ขาดตอนปลดปล่อยออกมา

2

กระบวนการที่มีพลังขับเคลื่อนซึ่งผลักดันโดยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ครอบครองศักยภาพที่ไม่เคยนึกฝัน มีขอบเขตล้อมรอบโลก และมีผลตามมาในที่สุดในการการเปลี่ยนแปลงโลก ได้เริ่มขยับเขยื้อนในคืนที่นาทรงจำที่พระบ็อบสื่อสารจุดประสงค์ของพันธกิจของพระองค์ไปยังมุลลา ฮุสเซนในมุมเมืองซีราชที่ไม่เป็นที่รู้จัก, กระบวนการนี้ได้กำลังขับเคลื่อนมิให้พารด้วยการบอกครั้งแรกให้รู้การเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ที่รุ่งอรุณขึ้นมาท่ามกลางความมืดของซีอาห์ ซาลในเตหะราน เร่งพัฒนาการต่อไปโดยการประกาศพันธกิจของพระองค์ในช่วงเวลาก่อนการถูกเนรเทศออกจากแบกแดด และเคลื่อนไปสู่จุดสูงสุดด้วยการประกาศพันธกิจเดียวกันนี้ในระหว่างปีพายุของการถูกเนรเทศในอเดรียโนเปิล, นัยสำคัญโดยบริบูรณ์ของกระบวนการนี้ถูกแย้มเมื่อพระผู้เป็นต้นกำเนิดของพันธกิจดังกล่าวออกคำบัญชา คำร้องขอและคำเตือนอันเป็นประวัติศาสตร์ถึงกษัตริย์ทั้งหลายแห่งพิภพและผู้นำนักบวชทั้งหลายของโลก และเสร็จสมบูรณ์ในที่สุดโดยกฎและบทบัญญัติที่พระองค์วางหลักธรรมที่พระองค์แถลง และสถาบันต่างๆ ที่พระองค์บัญญัติในระหว่างปีท้ายๆ ของภารกิจของพระองค์ในเมืองคุกอ์คาคา

3

เพื่อที่จะกำกับและกำหนดทิศทางของพลังอำนาจเหล่านี้ที่ปลดปล่อยมาจากกระบวนการที่มาจากสวรรค์ และเพื่อจะรับประกันปฏิบัติการที่กลมกลืนและต่อเนื่องกันไปของพลังอำนาจดังกล่าวหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ เครื่องมือที่บัญญัติไว้โดยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ได้รับการประสาทด้วยอำนาจหน้าที่ที่ได้แย้มไม่ได้เชื่อมโยงทางสายเลือดกับพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมเอง เป็นที่ขาดไม่ได้อย่างชัดเจน, เครื่องมือที่พระบาฮาอุลลาห์จัดหาไว้อย่างชัดเจนโดยการจัดตั้งพระปฏิญญา ซึ่งเป็นสถาบันที่พระองค์สถาปนาไว้อย่างมั่นคงก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์, พระปฏิญญาเดียวกันนี้พระองค์คาดการณ์ไว้ในคิตาบิอัคดัส ทรงกล่าวถึงเป็นนัยขณะที่กล่าวอำลาเป็นครั้งสุดท้ายต่อสมาชิกครอบครัวของพระองค์ ผู้ซึ่งถูกเรียกมาที่ข้างเตียงของพระองค์ในวันท้ายๆ ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และทรงผนวกไว้ในเอกสารพิเศษที่พระองค์ระบุว่า "คัมภีร์แห่งพระปฏิญญาของเรา" ^[1] ซึ่งทรงฝากคัมภีร์นี้ไว้กับบุตรชายคนโตพระอับดุลบาฮาระหว่างที่ทรงล้มป่วยเป็นครั้งสุดท้าย

4

ถูกลิขิตทั้งหมดด้วยมือของพระบาฮาอุลลาห์เอง ถูกเปิดผนึกในวันที่เก้าหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ต่อหน้าพยานแก่คนที่เลือกมาจากหมู่สหายและสมาชิกครอบครัวของพระองค์ ถูกนำมาอ่านในบ่ายวันเดียวกันนั้นต่อหน้าคนกลุ่มใหญ่ที่มารวมตัวกันในสถานที่ฝังพระศพที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์ ซึ่งรวมถึงบุตรชายทั้งหลายของพระองค์ ญาติของพระบ็อบบางคน บรรดาผู้แสวงบุญและศาสนิกชนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น เอกสารที่ไม่มีเหมือนและเปิดศักราชใหม่นี้ ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ให้ชื่อว่า "ธรรมจาริกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ของ

[1] การแต่งตั้งพระอับดุลบาฮาเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญานี้เป็นที่พยากรณ์ไว้ในคัมภีร์ไบเบิล ในเพลงสดุดี 89:27,28 "เช่นกันเราจะทำให้เขาเป็นบุตรคนแรกของเรา สูงกว่ากษัตริย์ทั้งหลายของโลก...และปฏิญญาของเราจะมั่นคงอยู่กับเขา"

พระองค์ และทรงกล่าวถึงเป็นนัยว่า “คัมภีร์คริมซัน” ใน “สารถึงลูกสุนัขป่า” ของพระองค์ หาที่เสมอไม่ได้ใน คัมภีร์ของยุคศาสนาใดๆ ไม่เว้นแม้แต่ยุคศาสนาของพระองค์เอง, เพราะไม่มีที่ไหนในคัมภีร์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับระบบศาสนาใดๆ ของโลก ไม่แม้แต่ในธรรมลิขิตของพระองค์ผู้เปิดเผยพระธรรมบาไฮ ที่เราพบเอกสารเดี่ยวใดๆ ซึ่งสถาปนาพระปฎิญาที่ได้รับการประสาทด้วยอำนาจที่เทียบได้กับพระปฎิญาที่พระบาฮาอูลลาห์จัดตั้งเอง

5

พระองค์ผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาที่ได้รับการแต่งตั้งทรงยืนยันว่า “พระปฎิญานี้มั่นคงและทรงอำนาจถึงขนาดว่า ตั้งแต่เริ่มต้นของกาลเวลาจนกระทั่งปัจจุบัน ไม่มียุคศาสนาใดเคยผลิตสิ่งที่คล้ายกัน” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงกล่าวว่า “เป็นที่ชัดเจนอย่างไม่ต้องสงสัยว่า แกนกลางของความเป็นหนึ่งขงมนุษยชาติ มิใช่อื่นใดนอกจากอาณาภาพของพระปฎิญา” พระองค์ทรงลิขิตว่า “จงรู้ไว้ว่า ‘ด้ามจับที่แน่นอน’ ที่กล่าวไว้ตั้งแต่การก่อตั้งโลกในคัมภีร์และธรรมจารึกทั้งหลายในอดีต มิใช่อื่นใดนอกจากพระปฎิญาและพินัยกรรม” และอีกครั้ง “ตะเกียงแห่งพระปฎิญาคือแสงสว่างของโลก และดวงตะเกียงที่ลากเส้นด้วยปากกาของพระองค์ทรงความสูงส่งที่สุดคือมหาสมุทรที่ไร้ขอบเขต” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงประกาศว่า “พระองค์เป็นนาย พระผู้เป็นที่สดุดี ได้ทำพระปฎิญาใหม่และสถาปนาพินัยกรรมที่ยิ่งใหญ่ภายใต้ร่มเงาของพฤษชาแห่งอนิสา (พฤษชาแห่งชีวิต)...พระปฎิญาดังกล่าวได้รับการสถาปนาในยุคศาสนาใด ยุคใด ช่วงเวลาหรือศตวรรษใดมาก่อนหรือ? พินัยกรรมดังกล่าวที่ลิขิตไว้โดยปากกาของพระองค์ทรงความสูงส่งที่สุดเคยมีให้เห็นมาก่อนหรือ? ไม่ พระผู้เป็นเจ้าของพยาน!” และในที่สุด : “อาณาภาพของพระปฎิญาเป็นเสมือนความร้อนของดวงอาทิตย์ที่กระตุ้นชีวิตและส่งเสริมพัฒนาการของสรรพสิ่งบนโลก ทำนองเดียวกันแสงของพระปฎิญาคือผู้อบรมปัญญา จิต หัวใจและวิญญาณของมนุษย์” พระองค์ทรงกล่าวถึงพระปฎิญาเดียวกันนี้ในธรรมลิขิตของพระองค์ว่าเป็น “พยานหลักฐานอันเป็นที่ยุติ” “ค้นขังสากล” “แม่เหล็กดึงดูดकर्ณาธิคุณของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของ” “ธงที่ชูขึ้น” “พินัยกรรมที่แย้งไม่ได้” “พระปฎิญาที่ทรงอำนาจที่ยุคศาสนาศกดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในอดีตไม่เคยเป็นพยานที่คล้ายกัน” และเป็น “หนึ่งในลักษณะเด่นเฉพาะของวัฏจักรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้”

6

ด้วยได้รับการยกย่องโดยผู้ประพันธ์วันสิ้นโลกว่าเป็น “เรือแห่งพินัยกรรมของพระองค์ (พระองค์ผู้เป็นเจ้าของ)” สัมพันธ์กับการชุมนุมกันภายใต้ “พฤษชาแห่งอนิสา” (พฤษชาแห่งชีวิต) ที่พระบาฮาอูลลาห์กล่าวถึงในพระวจนะเร้นลับที่ได้รับการสดุดีโดยพระองค์ในธรรมลิขิตวารคอื่นๆ ว่าเป็น “เรือแห่งความรอดพ้น” และ “สายสวรรค์ที่เหยียดระหว่างโลกและอาณาจักรอับฮา”, พระปฎิญานี้คือมรดกที่พระประสงค์และพินัยกรรมฉบับหนึ่งยกให้คนรุ่นหลัง ซึ่งด้วยกันกับคิตาบิอัคดัสและอีกหลายธรรมจารึกที่ตำแหน่งและสถานะของพระอับดุลบาฮาถูกแย้มไว้อย่างไม่คลุมเครือ ได้ประกอบกันเป็นตัวคำหลักที่ออกแบบไว้โดยพระองค์ผู้เป็นเจ้าของพระปฎิญาเอง ให้คอยปกป้องและสนับสนุนพระองค์ผู้เป็นศูนย์กลางของศาสนาที่ได้รับการแต่งตั้งหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และเป็นผู้อธิบายรายละเอียดของสถาบันทั้งหลายของศาสนาในอนาคต

7

ในเอกสารที่มีน้ำหนักและหาที่เปรียบไม่ได้นี้ พระผู้ลิขิตเอกสารทรงแย้มลักษณะของ “มรดกที่ล้ำเลิศและประเมินค่ามิได้” ที่พระองค์ยกให้แก่ “ทายาททั้งหลาย” ของพระองค์ ทรงประกาศจุดประสงค์มูลฐานของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ใหม่ ทรงบัญชา “ประชาชนทั้งหลายของโลก” ให้ยึดมั่นสิ่งที่จะ “ยกสถานะ” ของพวกเขา ทรงประกาศต่อพวกเขาว่า “พระองค์เป็นเจ้าของทรงให้อภัยสิ่งที่ผ่านมา” ทรงเน้นความประเสริฐของสถานะของมนุษย์ ทรงแย้มจุดมุ่งหมายเบื้องต้นของศาสนาของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของ ทรงบอกสาวกที่ศรัทธาให้อธิษฐานเพื่อความผาสุกของกษัตริย์ทั้งหลายของโลกซึ่งเป็น “ผู้สำแดงอาณาภาพและอรุณทัยแห่งอำนาจและความร่ำรวยของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของ” ทรงประสาทกษัตริย์ทั้งหลายด้วยตำแหน่งการปกครองโลก ทรงเลือกหัวใจของมนุษย์เป็นพิเศษให้เป็นอาณาเขตปกครองของพระองค์ ทรงห้ามการต่อสู้และการวิวาทอย่างไม่มีข้อแม้ ทรงบัญชาเหล่าสาวกให้ช่วยเหลือผู้ปกครองทั้งหลายที่ “ประดับด้วยยอลงกรณ์แห่งความเป็นธรรมและความยุติธรรม” และทรงส่งอัครชน (บุตรชายทั้งหลายของพระองค์) เป็นการเฉพาะให้ตรึงตรองดู “พลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นอาณาภาพสูงสุด ถูกปกปิดไว้ในสรรพภาวะ” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงสั่งพวกเขาที่บัพทอน (ญาติพี่น้องของพระองค์) และญาติของพระองค์เอง “ทุกคน” ให้ “หันไปหากิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด (พระอับดุลบาฮา)” ทรงระบุให้พระอับดุลบาฮาเป็น “พระองค์ซึ่งพระองค์ผู้เป็นเจ้าของหมายมั่น” “พระองค์แตกกิ่งมาจากรากบรมโบราณนี้” ที่กล่าวไว้ในคิตาบิอัคดัส ทรงกำหนดสถานะของ “กิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า” (มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี) ให้อยู่ใต้สถานะของ “กิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” (พระอับดุลบาฮา) ทรงเคียวเชิญศาสนิกชนทั้งหลายให้ปฏิบัติต่ออัครชนด้วยความเกรงใจและความรัก ทรงแนะนำพวกเขา

เขาให้นับถือครอบครัวและญาติของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระบ๊อบ ทรงมิให้บุตรชายทั้งหลายของพระองค์มี "สิทธิใดๆ ในทรัพย์สินของผู้อื่น" ทรงบัญชาพวกเขา ญาติพี่น้องของพระองค์และญาติพี่น้องของพระบ๊อบให้ "เกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้า...ทำสิ่งที่เหมาะสมที่ควร" และปฏิบัติตามสิ่งที่จะ "ยกระดับ" สถานะของพวกเขา ทรงเตือนมวลมนุษย์อย่าให้ "วิธีสำหรับความเป็นระเบียบกลายเป็นเหตุของความสับสน และเครื่องมือสำหรับความสามัคคีกลายเป็นเหตุของความไม่ลงรอย" และทรงปิดท้ายด้วยคำเคียดแค้นที่เรียกร้องพวกที่ศรัทธาให้ "รับใช้ชาติทั้งปวง" และพยายามอย่างหนักเพื่อ "ให้โลกดีขึ้น"

14.1 พระอับดุลบาฮา : ศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระบาฮาอูลลาห์ [‘Abdu’l-Bahá: Centre of Bahá’u’lláh’s Covenant]

8

พระอับดุลบาฮาเป็นบุตรชายคนโตของพระบาฮาอูลลาห์ เกิดในคืนอันเป็นประวัติศาสตร์ที่พระบ๊อบประกาศศาสนาต่อมุลลา ฮุสเซน ในวัยเด็กพระองค์มีชีวิตที่มั่งคั่งในครอบครัวที่มีความรักความอบอุ่น จนกระทั่งเกิดการลอบสังหารกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ซึ่งทำให้ชะตาชีวิตของพระองค์ผันผวน, หลังจากที่พระบาฮาอูลลาห์ถูกจับไปขังในห้องขังใต้ดินชื่อว่า ซาล บ้านของพระองค์ถูกปล้นสะดม ทำให้ครอบครัวของพระองค์ที่นอกจากจะถูกพรากจากหัวหน้าครอบครัวแล้ว ยังต้องหาที่หลบภัยไปอาศัยอยู่ในบ้านในตรอกแห่งหนึ่งในเมืองเตหะราน พระอับดุลบาฮาทรงเล่าย้อนหลังถึงเหตุการณ์ครั้งหนึ่งในเวลานั้นเมื่อพระองค์อายุแปดขวบ มารดาของพระองค์ใช้ให้ไปที่บ้านนำเพื่อขอเงินซื้ออาหารว่า "ระหว่างทางกลับบ้าน บางคนจำเราได้และตะโกนว่า 'นี่ในบาปี' ครั้นแล้วเด็กๆ บนถนนวิ่งไล่เรา เราหนีไปหลบอยู่บริเวณทางเข้าบ้าน...และอยู่ที่นั่นจนกระทั่งมืดค่ำจึงออกมาใหม่ มีเด็กๆ วิ่งไล่เรามาก ตะโกนและขว้างก้อนหินไล่เรา...เมื่อกลับมาถึงบ้านเราเหนื่อยจนหมดแรง แม้ต้องการรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเรา เราไม่มีแรงจะพูดและพบบังไป" และอีกครั้งหนึ่ง "วันหนึ่งเราบังเอิญเดินผ่านตลาดคนเดียวระหว่างทางไปบ้านของนายชาย ขณะที่เหลือวหลังไปมอง เราพบอันธพาลน้อยกลุ่มหนึ่งวิ่งกรูเข้ามาหาเราอย่างรวดเร็ว พวกเขาขว้างก้อนหินไล่เราและตะโกนคุกคามว่า 'บาปี! บาปี!' การข่มขู่พวกเขาดูเหมือนจะเป็นวิธีเดียวที่เราจะสามารถเบี่ยงภัยที่กำลังคุกคามเข้ามาครั้งนี้ออกไป เรากลับหลังหันแล้ววิ่งเข้าไปหาพวกเขาอย่างเอาจริงจนพวกเขาวิ่งหนีไปด้วยความตื่นตระหนกแล้วหายไป เราได้ยินเสียงของพวกเขาแต่ไกลว่า 'เจ้าบาปีน้อยกำลังไล่เรามาเร็ว! เขาหันเราแฉะและฆ่าพวกเราทั้งหมด' ขณะที่กำลังเดินกลับบ้าน เราได้ยินชายคนหนึ่งตะโกนสุดเสียงว่า 'ทำได้ดีนี้เจ้าเด็กน้อยผู้กล้าหาญและไม่เกรงกลัว! ไม่เคยมีใครวัยเดียวกับเจ้าสามารถจัดการทำร้ายของพวกเขาได้โดยไม่ได้รับการช่วยเหลือ' หลังจากนั้นเป็นต้นมา เราไม่เคยถูกเด็กข้างถนนรังแก หรือได้ยินคำพูดบาดหูจากปากของพวกเขาอีกเลย"

9

การไปเยี่ยมและได้เห็นสภาพร่างกายของพระบิดาที่ห้องขังใต้ดินชื่อว่า ซาลเป็นภาพที่ยังฝังอยู่ในความทรงจำของพระองค์ที่ทรงเล่าว่า "เราผ่านทางเข้าประตูแคบๆ ก้าวลงไปสองขั้นแต่มองไม่เห็นอะไรข้างหน้าเลย เมื่ออยู่กึ่งกลางของบันได เราได้ยินเสียงของพระองค์ 'อย่าพาเขาลงมาที่นี่' พวกเขาจึงพาเรากลับขึ้นมา เรานั่งอยู่ข้างนอกรอให้นกโห่ถูกนำตัวออกมา ทันใดนั้นพวกเขานำตัวพระบาฮาอูลลาห์ออกมา พระองค์ถูกสามโซ่ติดกับคนอื่นอีกหลายคน นกโห่ทั้งหลายเคลื่อนไหวได้ยากลำบากมาก เป็นภาพที่น่าเศร้าและปวดร้าวใจเพียงใด"

10

ในแบกแดดพระอับดุลบาฮาไม่เคยเข้าโรงเรียน แต่ได้รับแรงบันดาลใจและการสั่งสอนจากพระบิดา พระองค์อ่านธรรมลิขิตของพระบ๊อบมากมายและจำจนขึ้นใจ ในวัยรุ่นพระองค์เป็นทูต เป็นที่กำบัง และเลขานุการของพระบาฮาอูลลาห์ และเริ่มทำหน้าที่เจรจากับเจ้าหน้าที่ทั้งหลายในแบกแดดในนามของพระบิดา เมื่อถูกสั่งให้ออกจากแบกแดดไปยังคอนสแตนติโนเปิล พระอับดุลบาฮาคือบุคคลหลักที่เตรียมการเดินทาง ขณะนั้นพระองค์อายุสิบเก้าปี กำลังเป็นหนุ่มหล่อ คล่องแคล่ว มีเมตตา กระตือรือร้นที่จะรับใช้และมีน้ำใจต่อทุกคน, ด้วยพยายามจะลดความยากลำบากของการเดินทาง พระองค์จะไปถึงสถานที่ที่จะหยุดพักแรมก่อนใครเพื่อดูแลความสะดวกสบายของผู้เดินทาง เมื่ออาหารการกินมีไม่พอ พระองค์จะออกไปหาอาหารตอนกลางคืน และตื่นแต่เช้าเพื่อเตรียมการเดินทาง ในระหว่างวันพระองค์จะขี่ม้าเคียงข้างพระบาฮาอูลลาห์ไปตลอดทางเพื่อคอยรับใช้พระบิดา พระอับดุลบาฮา มีบทบาทมากขึ้นในระยะต่อมาของการถูกเนรเทศไปอยู่ที่คอนสแตนติโนเปิล อเดรียโน

เป็ลและอัคคา^[1] หลังจากทีประกาศศาสนาต่อกษัตริย์และผู้ปกครองทั้งหลายของโลกในปี ค.ศ.1867 (พ.ศ. 2410) ในอเดรียโนเป็ล พระบาฮาอุลลาห์ทรงเก็บตัวไม่ออกไปพบปะกับสาธารณชน และให้พระอับดุลบาฮาบริหารกิจการของครอบครัวและคณะผู้ถูกเนรเทศ ดังนั้นพระองค์จึงกลายเป็นตัวแทนของพระบิดาในทุกเรื่องยกเว้นเรื่องภายในชุมชนบาไฮ

11

พระอับดุลบาฮาเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ในช่วงที่มีชีวิตอยู่ในอัคคาซึ่งเต็มไปด้วยความยุ่งยากและทุกข์ทรมาน กระนั้นก็ตามพระองค์ยังคงดำเนินชีวิตต่อไปด้วยความอุทิศตนต่อศาสนาบาไฮ มุ่งมั่นในการรับใช้^[2] มองโลก

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.26-7 กล่าวว่า "ตามที่ฮาจี มีร์ซา เฮดาร์ อาลีเล่า พระบาฮาอุลลาห์รู้สึกถึงความอดสาหัสและความสำเร็จของบุตรชายของตน :

'ในแบกแดดเราเองจะไปและนั่งในร้านกาแฟเพื่อจะพบประชาชน ทั้งมิตรสหายและคนคุ้นเคย ทั้งคนแปลกหน้า และคนสอบถาม, เราพาพวกที่อยู่ห่างไกลมาอยู่ใกล้ศาสนา และชักนำดวงวิญญาณมากมายเข้ามาอยู่ในฝูงของศาสนา, ดังนั้นเรารับใช้ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ให้ช่วยชนะแก่พระวามะของพระองค์และเชิดชูพระนามของพระองค์, กิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดลงมือทำงานเดียวกันและรับใช้ในลักษณะเดียวกันในระดับขั้นที่สูงกว่ามากในอเดรียโนเป็ล และจากนั้นในขนาดที่ใหญ่กว่ามากและด้วยประสิทธิผลที่มากกว่าในอัคคา, ความยากลำบากและความทุกข์ทรมานเดียวกันที่เป็นของเราในสมัยเริ่มแรกบังเกิดกับพระองค์, ในแบกแดดเราไม่ได้เป็นนักโทษ และศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีแม่แต่เศษของชื่อเสียงที่ได้มาปัจจุบันนี้, ณ เวลานั้นจำนวนผู้ต่อต้านและปรักษ์และผู้ไม่ปรารถนาดีมีน้อยกว่าปัจจุบันมาก, ในดินแดนแห่งความสลับ (อเดรียโนเป็ล) เราพบกับบางคนและให้พวกเขาหา แต่ในคุกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเราไม่ได้พบประชาชนที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มของศาสนา เราปิดประตูของการติดต่อกันทางสังคม, ท่านนายนี้เองคือผู้ที่รับทุกความยุ่งยากไว้เอง, เพื่อเห็นแก่เรา เพื่อว่าเราจะได้ผ่อนคลายและมีความสุข ท่านนายเพชฌัญญูโลกและประชาชนทั้งหลาย เพื่อเราท่านนายได้กลายเป็นที่มั่นอันแข็งแกร่งเป็นเกราะอันแข็งแกร่ง, ที่แรกท่านนายเขาคฤหาสน์มาซราเอล เราอยู่ที่นั่นพักหนึ่ง จากนั้นท่านนายหาคฤหาสน์บาห์จีนี้มาให้เรา, ท่านนายลุกขึ้นรับใช้ศาสนาด้วยพลังทั้งหมด และความพยายามของท่านนายได้สวมมงกุฎแห่งการรับรอง'

ผู้เขียนคนเดียวกันได้บันทึกวาทะนี้ของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งไม่เพียงสะท้อนความชื่นชมของพระองค์ที่มีต่อพระอับดุลบาฮา แต่ยังสอดส่องสว่างที่ยิ่งใหญ่มายังปัญหาการสอนศาสนา :

'น้ำใสใจคอที่เมตตาและน่ายินดีและการแสดงชั้นดีต่อประชาชน คือเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการสอนศาสนา, อะไรก็ตามที่บุคคลหนึ่งพูด ไม่ว่าจะกลางและเป็นผลผลิตของจินตนาการที่ไร้สาระ และเป็นการพูดซ้ำที่ชนะของคนอื่นแบบนกแก้ว เราควรปล่อยให้ผ่านไป, เราไม่ควรเข้าไปสู่การโต้เถียงที่นำไปสู่และจบลงที่ความไม่เป็นมิตรและการปฏิเสธอย่างหัวรั้น เพราะอีกคนหนึ่งจะถือว่าตนแพ้และเกลียดไม่ขึ้น ผลที่ตามมาคือมีมานเพิ่มขึ้นมาคั่นกลางระหว่างเขาและศาสนา และเขาจะยังไม่เอาใจใส่ศาสนา, เราควรพูดว่า : ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับ แต่ขอให้มองดูเรื่องนี้อีกแบบหนึ่ง และวินิจฉัยสำหรับตัวท่านเองว่าสิ่งนี้คือความจริงหรือเท็จ แน่ล่ะว่าควรพูดสิ่งนี้ด้วยมารยาท ความเมตตาและความเกรงใจ, เมื่อนั้นอีกคนหนึ่งจะฟัง จะไม่หาทางเกลียดกลับและจัดเรียงข้อพิพจน์ในการปฏิเสธ, เขาจะเห็นด้วยเพราะเขาตระหนักว่า จุดประสงค์นั้นไม่ใช่การทำสงครามวาทะและเพื่อจะครอบงำเขา เขาเห็นว่าจุดประสงค์คือการให้วามะแห่งสัจธรรม การแสดงความเป็นมนุษย์ การก่อให้เกิดคุณลักษณะสวรรค์, ดวงตาและหูของเขาเปิดออก หัวใจของเขาตอบสนอง ธรรมชาติที่แท้จริงของเขาคล้อออกมา และโดยกรุณาธิคุณของพระผู้เป็นเจ้า เขากลายเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่... กิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเต็มใจเจียหูฟังการพูดคุยที่เบาปัญญาในลักษณะใดๆ ถึงขนาดว่าอีกคนหนึ่งพูดกับตนเองว่า พระองค์กำลังพยายามเรียนรู้จากข้าพเจ้า จากนั้นที่ละน้อยโดยวิธีที่บุคคลนั้นไม่สามารถสังเกตเห็น พระองค์ให้การมองเห็นและความเข้าใจแก่เขา'

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol IV, p.1-4 กล่าวว่า "เหตุผลหลักของพระอับดุลบาฮาที่ไม่ไปอยู่ร่วมกับพระบิดาที่รักยิ่งที่มาซราเอลและต่อมาที่คฤหาสน์บาห์จีคือ นำหนักที่ท่วมทับของเรื่องต่างๆ ที่พระองค์รับเข้ามาดูแลและรับผิดชอบเองนับตั้งแต่สมัยที่อยู่ในอเดรียโนเป็ล เพื่อที่จะแบ่งเบาภาระของพระบาฮาอุลลาห์ที่ต้องดูแลรับผิดชอบกิจการรายวันทั้งหลาย, ในอัคคาความรับผิดชอบเหล่านี้หนักมากจนพระองค์ต้องอยู่ในเมืองต่อไปและคอยดูแลปัญหามากมายที่เกี่ยวกับชุมชนบาไฮและผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองอัคคาและเมืองทั้งหลายในละแวกนั้น, พระองค์ยังตั้งแต่งสร้างจนกระทั่งหลังเที่ยงคืน พบกับเจ้าหน้าที่รัฐบาล บุคคลตำแหน่งสูงทางศาสนาและบุรุษผู้มีวัฒนธรรมและการค้า อีกทั้งคอยดูแลเรื่องจำเป็นของพลเมือง คนยากไร้ คนป่วย คนชรา คนกำลังจะตาย หญิงหม้ายและเด็กกำพร้า, ผู้ว่าการและเจ้าหน้าที่รัฐทั้งหลายแสวงหาคำแนะนำจากพระองค์บ่อย

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ในแ่งดีและมีอารมณฺ์ชั้น ในปี ค.ศ.1872 (พ.ศ.2415) ไม่นานหลังจากที่ได้รับ การปลดปล่อยจากการกักขังที่ เซมิงวดในโรงทหารในอัคคา ด้วยการสนับสนุนของพระบาฮาอุลลาห์ พระอับดุลบาฮาสมรสกับมูนิเรห์ คานุม ลูกสาวของชาวบาบิที่มีชื่อเสียงเริ่มแรกคนหนึ่ง, ด้วยอัจฉริยภาพและคุณธรรมอันเป็นที่ประจักษ์ไม่เพียงแต่ใน ชุมชนบาไฮเท่านั้น แต่ยังเป็นที่ยอมรับยกย่องของบุคคลสำคัญและประชาชนทั่วไป พระอับดุลบาฮาจึงมีบทบาท อย่างมากในการส่งเสริมเกียรติภูมิของศาสนาและชุมชนบาไฮ พระองค์ได้รับมอบหมายจากพระบาฮาอุลลาห์ให้

ในเรื่องที่สำคัญยิ่งต่องานของพวกเขา, ท่านองเดียวกันบรรดาผู้นำศาสนานี้ ณ แทบเท้าของพระองค์ และทุก คนได้รับความรู้และอัจฉริยภาพของพระองค์ระดับหนึ่ง, พระองค์เป็นที่ปรึกษาสำหรับทุกคน เป็นบิดาที่แท้จริง และรักใคร่สำหรับคนยากไร้และผู้ถูกขัง, พระองค์ใช้เวลาหลายชั่วโมงทุกวันในการไปเยี่ยมคนป่วย จัดหาการ รักษาทางการแพทย์ อาหารและเสื้อผ้าสำหรับผู้ที่มีความจำเป็น พระองค์คือ 'ท่านนายแห่งอัคคา' อย่างแท้จริง

ความเอาใจใส่ของพระองค์ในกิจการทั้งหลายของชุมชนบาไฮ สำคัญและกินเวลาไม่น้อยไปกว่ากัน, พระองค์ไม่ เพียงชี้แนะและกำกับบาไฮทั้งหลายที่อาศัยอยู่อัคคา แต่พระองค์เตรียมการอย่างละเอียดสำหรับการหลังไหลมา ของบรรดาผู้แสวงบุญที่กำลังมาเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์, ท่านนายรับประกันผู้แสวงบุญแต่ละคนว่ามีความสบาย ในบ้านผู้แสวงบุญ หรือถูกจัดให้พักอาศัยอยู่ที่อื่น, พระองค์ล้อมพวกเขาด้วยความรักที่ห้อมล้อมทุกสิ่งของ พระองค์ ทรงแนะนำพวกเขาในกิจการนานปีการ และเตรียมจิตวิญญาณของพวกเขาสำหรับโอกาสที่ยิ่งใหญ่ ที่สุดในชีวิต เมื่อพวกเขาจะถูกพาเข้าไปพบพระผู้เป็นนายของตน, ในบางกรณีพระองค์ถึงกับตรวจตราเสื้อผ้า ของพวกเขา ดูว่าชำรุดหรือไม่เหมาะหรือไม่ พระองค์จะจัดแจงสำหรับพวกเขาให้ใส่ชุดเสื้อผ้าใหม่ที่คู่ควรกับ การเข้าพบพระบาฮาอุลลาห์

ต่อไปนี้เป็นความทรงจำของหุบอ คานุมลูกสาวคนหนึ่งของพระอับดุลบาฮา เกี่ยวกับพระองค์ในสมัยนั้น :

'ชีวิตของท่านนายในอัคคาเต็มไปด้วยงานเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น พระองค์จะลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ ทานน้ำชา แล้ว ออกไปทำงานตรากตรำที่ทรงยึดเยียดให้ตัวเองด้วยความรัก, บ่อยครั้งพระองค์กลับมาตอนดึกโดยไม่ได้พักและ ไม่ได้ทานอาหาร

พระองค์จะไปที่ปิรุณี (ห้องรับรองขนาดใหญ่) ก่อน ซึ่งถูกเช่าไว้ฝั่งตรงข้ามถนนกับบ้านของเรา เราเคยเฝ้าดูจาก หน้าต่างของเรา ประชาชนมาเบียดเสียดกันที่นั่นเพื่อขอความช่วยเหลือจากท่านนาย

ชายคนหนึ่งที่ต้องการเปิดร้านต้องขอคำแนะนำจากพระองค์ อีกคนหนึ่งขอหนังสือแนะนำตัวหรือหนังสือรับรอง สำหรับบางตำแหน่งของรัฐบาล, เช่นกันหญิงที่นำส่งสารคนหนึ่งซึ่งสามีของเธอถูกกล่าวหาเท็จ หรือถูกเอาตัว ไปเป็นทหารขณะที่เธอและลูกๆ ถูกปล่อยไว้ให้อดอยาก, คนหนึ่งจะบอกพระองค์เกี่ยวกับเด็กๆ ที่ถูกทารุณ หรือ หญิงที่ถูกตีโดยสามีหรือพี่ชาย, อับบาส เอฟเฟนดิจะส่งคนที่สามารถกับคนที่นำส่งสารเหล่านี้ไปให้เหตุผลต่อผู้ พิพากษา ณ ที่ทำการศาล เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับความยุติธรรม

ปิรุณีรับแขกอื่นๆ ด้วย และถูกมองว่าเป็นศูนย์แห่งความสนใจ มัฟตี ผู้ว่าการ เซคทั้งหลาย และบรรดา เจ้าหน้าทีศาล มาคนเดียวหรือมาเป็นกลุ่มเพื่อมาเยี่ยมท่านนายที่ปิรุณี, ที่นี้พวกเขาจะได้รับกาแพที่อร่อยเป็น พิเศษ, โดยการจับกาแพพวกเขาจะพูดคุยเกี่ยวกับข่าวทั้งหมด ร้องขอคำอธิบาย คำแนะนำจากท่านนาย ผู้ซึ่ง พวกเขา มองว่าเป็นผู้รู้ ผู้มีปัญญา เปี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจ ความช่วยเหลือในทางปฏิบัติและคำปรึกษา สำหรับทุกคน

เมื่อศาลปิดช่วงพิจารณาคดี ผู้พิพากษามาที่ปิรุณีเสมอ ที่ซึ่งเขาจะพูดเกี่ยวกับคดีที่ซับซ้อนใดๆ โดยแน่ใจว่า อับบาส เอฟเฟนดิจะไขปัญหาไม่ว่าจะยากเพียงใด...

บางวันพระองค์แทบไม่ได้เห็นหน้าครอบครัวของตนเอง พระองค์ถูกรุกเร้าอย่างหนักโดยพวกที่มาเบียดเสียดกัน ที่ปิรุณีเพื่อขอความช่วยเหลือบางอย่าง, คนป่วยมากมายทั้งบาไฮและคนอื่นๆ อยู่ในความใส่ใจของพระองค์อยู่ ตลอด เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาต้องการเจอพระองค์ พระองค์ไปหา...พระองค์ไม่เคยละเลยสิ่งใดนอกจากการ พักผ่อนของพระองค์เอง อาหารของพระองค์เอง คนยากไร้คือผู้ที่พระองค์ใส่ใจก่อนเพื่อน

ขนม ผลไม้และขนมเค้กที่ถูกส่งมาให้พระองค์ พระองค์จะเอาไปที่ปิรุณีสำหรับมิตรสหาย ผู้ซึ่งพระองค์ทำให้มี ความสุข...

เนื่องด้วยไม่มีโรงพยาบาลในอัคคา ท่านนายจ่ายเงินเดือนสม่าเสมอให้แก่แพทย์คนหนึ่งชื่อนิ โคลาดี เบย์ เพื่อ มาดูแลคนยากไร้, แพทย์คนนี้ถูกขอมไม่ให้บอกว่าใครรับผิดชอบสิ่งนี้ มือขวาของพระองค์ไม่รู้ว่ามือซ้ายของ พระองค์ทำอะไร'

ทำหน้าที่ต่างๆ แทนในหลายโอกาส และรับภาระในการดูแลชุมชนบาไฮโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปลายชีวิตของพระบิดา ซึ่งเป็นเสมือนการเตรียมพระอับดุลบาฮาให้สืบทอดศาสนาต่อจากพระองค์

12

พระอับดุลบาฮาเป็นที่รู้จักกว้างขวางด้วยคุณสมบัติที่ผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกชื่อดังอย่างศาสตราจารย์เอ็ดเวิร์ด จี บราวน์ จากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ได้แจกแจงไว้หลังจากที่ได้พบและสนทนากับพระองค์ที่อัคคาในปี ค.ศ.1890 (พ.ศ.2433) ว่า “ข้าพเจ้าแทบไม่เคยเห็นใครมีรูปลักษณะที่น่าประทับใจกว่านี้ บุรุษรูปร่างสูง แข็งแรง ยืนลำตัวตรงเหมือนลูกธนู สวมผ้าโปกีศีรษะและเสื้อผ้าสีขาว ผมดำยาวลงมาเกือบถึงไหล่ หน้าผากกว้างอย่างมีอำนาจ ซึ่งบ่งบอกถึงปัญญาที่ล้าลึกผสมกับความมุ่งมั่นที่ไม่หวั่นไหว ดวงตาแหลมคมเหมือนเหยี่ยว รูปหน้าเป็นรอยขีดแต่ก็น่าดู นี่คือการประทับใจครั้งแรกที่ข้าพเจ้ามีต่ออับบาซ เอฟเฟนดี (พระอับดุลบาฮา) ‘ท่านนาย’ ตามที่ชาวบาบี (บาไฮ) เรียก การสนทนากับพระองค์ต่อมายังทำให้ข้าพเจ้ามีความนับถือพระองค์มากกว่าตอนที่รูปลักษณะของพระองค์บันดาลใจข้าพเจ้า...เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่และอำนาจของบุรุษผู้นี้ ใครที่ได้เห็นพระองค์ไม่มีข้อสงสัย” [1] และอีกครั้งหนึ่ง “ข้าพเจ้าคิดว่าหาได้ยากที่ใครจะมีคารมที่คมคายกว่า ถกเหตุผลได้คล่องกว่า ยกตัวอย่างได้เหมาะเจาะกว่า รุ่รายละเอียดในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิว คริสเตียนและมุสลิมถ้วนทั่วกว่า แม้แต่ในหมู่คนเชื้อชาติเดียวกับพระองค์ที่คารมคมคายและคล่อง คุณสมบัติเหล่านี้ผสานกับท่าทางที่สง่างาม อารมณ์ดีและไม่ตรีจิต ทำให้ข้าพเจ้าไม่ต้องพิศวงอีกต่อไปว่าทำไมพระองค์จึงมีอิทธิพลและเป็นที่น่าเชื่อถือแม้แต่ในหมู่คนที่ไม่ใช่สาวกของพระบิดาของพระองค์” [2]

13

โฮเรช ฮอลเล ชาวอเมริกันที่ได้พบพระอับดุลบาฮาในสวิสเซอร์แลนด์ ได้สัมผัสสภาวะที่แผ่ออกมาจากพระองค์ เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าอดไม่ได้ที่จะต้องเคารพ ซึ่งเป็นความรู้สึกที่มากกว่าการไขปัญหาทางศีลธรรมและสติปัญญา การได้มองมนุษย์ที่อัศจรรย์ และตอบสนองต่อเสน่ห์ของพระองค์ ทำให้ข้าพเจ้าเป็นสุขอยู่ตลอด...ราวกับเป็นนักบุญที่สง่างาม แข็งแรง กระนั้นก็มีเมตตาอย่างไม่มีขีดจำกัด พระองค์ดูเหมือนกับเป็นภษัตริย์ที่ลงมาจากบัลลังก์ในขณะนั้นและมาคลุกคลีอยู่กับประชาชนที่รักและภักดี”

14.2 ความคู่ควรของพระอับดุลบาฮาในการเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญา [‘Abdu’l-Bahá’s worthiness as Centre of the Covenant]

14

การที่สถานะที่ประเสริฐและไม่มีเหมือนนี้ประทานให้แก่พระอับดุลบาฮา ไม่ได้และที่จริงแล้วไม่สามารถทำให้สหายผู้ถูกเนรเทศทั้งหลายประหลาดใจ ที่ได้รับเอกสิทธิ์มาเป็นเวลานานในการสังเกตชีวิตและการปฏิบัติตัวของพระอับดุลบาฮา, ไม่ทำให้ผู้แสวงบุญทั้งหลายประหลาดใจที่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับพระองค์เป็นการส่วนตัว ไม่ว่าจะชั่วแค้นเพียงใด [3], ที่จริงแล้วไม่ทำให้ขมขื่นผู้ศรัทธาที่ไพศาลประหลาดใจ ที่หันมาเคารพชื่อของพระองค์ใน

[1] *A Traveller’s Narrative*, Browne, p. xxxvi.

[2] *Bahá’u’lláh: The King of Glory*, p.379-80

[3] *‘Abdu’l-Bahá*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), กล่าวว่า “ทาราโซลาห์ ซามานดาร์ พระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าที่เด่นดัง ผู้ซึ่งตอนอายุสิบหกเป็นผู้ไปแสวงบุญหาพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างหกเดือนสุดท้ายของชีวิตของพระองค์ เขาระลึกถึงวันที่เขาเดินไปกับพระอับดุลบาฮาจากอัคคาไปบาห์จี ฝนตกมาก่อนและพื้นดินเปียก แต่เมื่อเดินพ้นโค้งถนนจนเห็นคฤหาสน์เต็มตา พระอับดุลบาฮาเองหมอบราบลงแล้วเอาหน้าผากแตะพื้นดินที่เปียกชุ่ม, มีหลายโอกาสขณะที่พระอับดุลบาฮาใกล้เข้าหาบาห์จี พระบาฮาอุลลาห์หันไปหาผู้ที่อยู่กับพระองค์และบอกพวกเขาว่า ท่านนายกำลังมา พวกเจ้าจงรีบออกไปหาพระองค์และรับพระองค์มา...”

ซามานดาร์ระลึกถึงอีกวันหนึ่งในการไปแสวงบุญที่นาทรังจา เมื่อพระบาฮาอุลลาห์ให้การตักเตือนที่นุ่มนวลเมตตาแต่มีนัยสำคัญยิ่ง, เป็นเวลาหลายวันเขาไม่ถูกเรียกไปหาพระบาฮาอุลลาห์ และเมื่อประสบกับเด็กน้อยคนหนึ่งบนคริวเรือน เขาขอให้เธอเป็นผู้นำคำขอร้องของเขาไปให้พระบาฮาอุลลาห์ หลังจากกรุณาว่าพระองค์อยู่คนเดียว, คำขอร้องของเขาคือขอความอารีสำหรับการเข้าพบพระองค์ เมื่อเขาไปเข้าพบ พระบาฮาอุลลาห์ถามเขาว่า : เจ้าไม่ได้พบท่านนายทุกวันหรือ? คำตอบของซามานดาร์คือได้พบ และพระบาฮาอุลลาห์กล่าวว่า :

ดินแดนต่างๆ ที่ห่างไกล และเห็นค่าความตรากตรำของพระองค์, และไม่ทำความประหลาดใจให้แม้แต่บรรดามิตรสหายและผู้รู้จักมักคุ้นกับพระองค์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์และประเทศทั้งหลายที่ติดกัน ผู้ซึ่งคุ้นเคยอย่างดีอยู่แล้วกับตำแหน่งที่พระองค์ครองระหว่างที่พระบิดาของพระองค์ยังมีชีวิต

15

พระองค์คือผู้ซึ่งกำเนิดอันเป็นศุภมงคลของพระองค์เกิดขึ้นในคืนที่ไม่มีฤกษ์ยาม ที่พระบ็อบเผยลักษณะเหนือธรรมชาติของพันธกิจของพระองค์ต่อสาวกคนแรกมุลลา ฮุสเซน, พระองค์คือผู้ซึ่งเมื่อเป็นเพียงเด็กน้อยนั่งอยู่บนตักของทาเฮเรห์ ได้บันทึกไว้ในจิตใจนัยสำคัญอันน่าตื่นตะลึงของคำทำนายที่เร้าใจที่วีรสตรีผู้ไม่มีพยานกล่าวต่อเพื่อนสาวกวาฮิดผู้แก้ววิชาและเลื่องชื่อ, พระองค์คือผู้ซึ่งวิญญาณที่อ่อนโยนของพระองค์สะท้อนใจต่อภาพที่ลบลือนไม่ได้ของพระบิดาที่อดโรย ผมแผ่ยุ่งเหยิง แบทโซ ในโอกาสที่เป็นเด็กอายุเก้าขวบไปเยือนซีอาห์ ซาล ในเตหะราน, พระองค์คือผู้ซึ่งในวัยเด็กแรกเริ่มขณะที่พระบิดาเป็นนักโทษอยู่ในห้องขังใต้ดินนั้น ทรงตกเป็นเป้าของความประสงคร้ายของฝูงเด็กแก่นข้างถนนที่ปากอหินใส ดาและเยาะเย้ยพระองค์อย่างทรมาน, พระองค์คือผู้ซึ่งไม่นานหลังจากที่พระบิดาได้รับการปล่อยตัวจากการถูกจองจำ ได้ร่วมชะตากรรมกับพระบิดาในความยากลำบากและทุกขเวทนาของการถูกเนรเทศอย่างทารุณออกจากดินแดนบ้านเกิด และในบททดสอบซึ่งลงเอยที่การถอนตัวอย่างบิบบังคับของพระบิดาไปอยู่ที่เทือกเขาในโครดีสถาน, พระองค์คือผู้ซึ่งด้วยความเศร้าโศกอย่างพลอบโยนไม่ได้ต่อการพรากจากพระบิดาผู้เป็นที่รัก ได้แอบบอกนาบิลตามที่เขายินยอมอยู่ในบันทึกเรื่องราวของเขาวา ทรงรู้สึกว้าชราลงแม้ว่ายังเป็นเพียงเด็กที่เยาว์วัย, พระองค์คือผู้ซึ่งขณะที่ยังอยู่ในวัยเด็กมีความพิเศษที่ไม่เหมือนใครที่มองเห็นความรุ่งโรจน์ที่บริบูรณ์ของสถานะของพระบิดาที่ยังไม่ได้เปิดเผย เป็นการมองเห็นที่ผลักดันพระองค์ให้สยบลง ณ แทบเท้าของพระบิดา และวิ่งวอนจากใจขอเอกสิทธิ์ที่จะสละชีวิตเพื่อเห็นแก่พระบิดา, ตามคำแนะนำของพระบาฮาอุลลาห์ จากปากกาของพระองค์ขณะที่ยังเป็นวัยรุ่นในแบกแดด ทรงเขียนคำอธิบายที่เยี่ยมยอดออกมาเกี่ยวกับคำสอนปรัมปราหนึ่งของอิสลามซึ่งรู้จักกันดี เป็นการตอบสนองคำขอของอาลี โขว์คัท พากา ^[1] ซึ่งให้ความกระจ่างถึงขนาดที่ปลูกเร้าความชื่นชมอย่างไม่มีขีดจำกัดของผู้รับ, การอภิปรายและปาฐกถาของพระองค์ต่อบรรดาบัณฑิตผู้มีวิชาที่พระองค์มีปฏิสัมพันธ์ในแบกแดดนี้เอง ที่ครั้งแรกปลูกเร้าความชื่นชมทั่วไปของพวกเขาที่มีต่อพระองค์และความรู้ของพระองค์ ซึ่งเพิ่มขึ้นอยู่ตลอดเมื่อวงสมาคมของผู้ที่คุ้นเคยกับพระองค์ขยายออกในเวลาต่อมา ตอนแรกในเอเดรียโนเปิ้ลและจากนั้นในอัครคา, พระองค์คือผู้ซึ่งโคโรซิด พากาผู้ว่าการเอเดรียโนเปิ้ลที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง อดใจไม่ได้ที่จะต้องสรรเสริญต่อสาธารณชนและนักบวชเด่นดังจำนวนหนึ่งในเมืองนั้น เมื่อพระองค์ผู้เป็นแขกที่เยาว์วัยของเขา ไขความสลับซับซ้อนได้อย่างย่อๆ และนาพิศวงเกี่ยวกับปัญหาหนึ่งซึ่งทำให้กลุ่มคนที่มาชุมนุมกันจนปัญญา, ความสำเร็จนี้กินใจเจ้าเมืองอย่างลึกซึ้งนับแต่นั้นมา จนเขาแทบจะทำใจไม่ได้กับการไม่มีพระองค์อยู่ในการชุมนุมดังกล่าว

16

เช่นนั้นทำไมเจ้าซึ่งพบกับท่านนายทุกวันและได้รับเกียรติของการอยู่กับพระองค์ พุดว่าไม่ได้พบเราที่นี้หลายวัน? พระองค์ให้การพบพระอับดุลบาฮาเท่ากับการพบพระองค์เอง”

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.14 กล่าวว่า “ไม่มีโรงเรียนใดเคยหล่อหลอมจิตใจของพระอับดุลบาฮา ซึ่งคลีออกมาด้วยการดูแลเอาใจใส่ของพระบาฮาอุลลาห์, ไม่กี่ปีต่อมาซึ่งยังอยู่ในวัยรุ่น พระองค์ลิขิตคำอธิบายอย่างแจ่มแจ้งและให้ความสว่างเกี่ยวกับคำสอนปรัมปราหนึ่งซึ่งรู้จักกันดีว่าเป็นของศาสนทูตโมฮัมหมัด : ‘เราคือสิ่งล้ำค่าที่ซ่อนเร้นและปรารถนาจะเป็นที่รู้ ดังนั้นเราสร้างชีวิตทั้งหลายที่จะรู้’ พระองค์รับทำงานนี้ตามการขอร้องของอาลี โขว์คัท พากา ชุมนางผู้มีวัฒนธรรมสูงและมีวิชาล้ำลึก, คำอธิบายของพระอับดุลบาฮาไม่เพียงเปิดเผยความรู้ที่ลึกซึ้ง ความเชี่ยวชาญภาษาที่สะดุดตา และคุณสมบัติที่หายากของปัญญา แต่เหนืออื่นใดยังแสดงให้เห็นความเข้าใจที่ลึกซึ้งที่สุด

พระอับดุลบาฮาเดินอยู่บ่อยๆ ในหมู่ผู้มีวิชาที่ฉลาดด้วยภูมิปัญญาตามอายุและมีความสามารถด้วยประสบการณ์ และทรงสนทนากับพวกเขาเกี่ยวกับเนื้อเรื่องและหัวข้อของพวกเขา, พวกเขาหนี้อาหะของหนุ่มน้อยผู้นี้ เพราะว่าเป็นวาหะมีวุฒิภาวะและให้ความสว่างทางปัญญา และเพราะว่าผู้พุดมีเสน่ห์และประมาณตน, ครั้งหนึ่งศัตรุผู้นำเกรงขามของพระบาฮาอุลลาห์แสดงความคิดเห็นว่า หากพระองค์ไม่มีข้อพิสูจน์อื่นใดมายืนยันอำนาจที่ไม่ธรรมดาของพระองค์ ข้อพิสูจน์ที่เพียงพอคือ พระองค์ได้เลี้ยงดูบุตรชายอย่างอับบาส เอฟเฟนดี”

เมื่อขอบเขตและอิทธิพลของพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ขยายออกไป ในตัวพระองค์พระบิดาถูกชักนำให้มอบความวางใจในระดับขั้นที่สูงขึ้นเรื่อยๆ โดยการแต่งตั้งพระองค์เป็นตัวแทนในหลายโอกาส โดยการช่วยให้พระองค์สามารถยกเหตุผลสนับสนุนศาสนาต่อสาธารณชน โดยการมอบหมายงานให้พระองค์คัดลอกธรรมจารึกต่างๆ โดยการให้พระองค์เข้ามารับผิดชอบการคุ้มกันพระบิดาจากศัตรู และประสาทพระองค์ด้วยบทบาทหน้าที่ในการเฝ้าดูและส่งเสริมประโยชน์ของสหายและผู้ร่วมการถูกเนรเทศทั้งหลาย, พระองค์คือผู้ซึ่งได้รับมอบหน้าที่ให้ทำงานที่ละเอียดอ่อนและสำคัญที่สุด ในการจัดซื้อทำเลที่จะใช้เป็นหลุมฝังพระศพถาวรของพระบ็อบตันใต้ที่สภาพแวดล้อมเอื้ออำนวย ในการรับประกันการเคลื่อนย้ายพระศพของพระบ็อบอย่างปลอดภัยมายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และในการก่อสร้างที่บรรจุพระศพที่เหมาะสมให้แก่พระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล, พระองค์คือผู้ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการจัดหารีธีการที่จำเป็นสำหรับการปลดปล่อยพระบาฮาอุลลาห์จากการถูกกักขังเก้าปีภายในกำแพงเมืองอัคคา และช่วยให้พระบิดาในบั้นปลายของชีวิตสามารถมีความสุขและสวัสดิภาพระดับหนึ่งที่ถูกปิดกั้นมานาน, โดยความพยายามที่ไม่ว่างเว้นของพระองค์เอง ที่บาดิผู้เรื่อรนามได้รับอนุญาตให้เข้าสนทนาซักถามอย่างน่าทึ่งจำกับพระบาฮาอุลลาห์ ความไม่เป็นมิตรที่ผู้ว่าการอัคคาหลายคนแสดงออกต่อชุมชนผู้ถูกเนรเทศอย่างเห็นชัด ถูกเปลี่ยนเป็นความชื่นชมนับถือ การจัดซื้อทรัพย์สินที่ติดกับทะเลกาลิลีและแม่น้ำจอร์แดนสัมฤทธิ์ผล และการนำเสนอประวัติศาสตร์สมัยเริ่มแรกและความเชื่อหลักของศาสนาอย่างสามารถที่สุดและมีคุณค่าที่สุดถูกถ่ายทอดให้แก่คนรุ่นหลัง, โดยการรับรองที่อบอุ่นอย่างไม่ธรรมดาที่ให้แก่พระองค์ระหว่างการเดินทางไปเยือนเบรุต โดยการติดต่อกับมิซาท พาช่า^[1] อดีตนายกรัชมุนตรีของตุรกี โดยมีตราภาพกับอาซิส พาช่าซึ่งพระองค์เคยรู้จักในอเดรียโนเปิลและต่อมาเขาได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเป็นวาลี (ผู้ว่าการมณฑล) และโดยการสมาคมอยู่ตลอดกับบรรดาข้าราชการ ผู้มีชื่อเสียงและนักบวชชั้นนำที่หาทางมาพบพระองค์จำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างปีต่างๆ ของภารกิจของพระบิดาเอง ที่พระองค์ได้ยกเกียรติภูมิของศาสนาที่ทรงสนับสนุนให้ขึ้นมาสู่ระดับที่ไม่เคยบรรลุถึงมาก่อนได้สำเร็จ

17

พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่ได้รับเอกสิทธิ์ของการถูกเรียกว่า “ท่านนาย” ซึ่งเป็นเกียรติที่พระบิดาไม่ใ้บุตรชายคนอื่นได้อย่างเคร่งครัด, พระองค์คือผู้ที่พระบิดาผู้รักใคร่และไม่ผิดพลาดทรงเลือกที่จะประทานสมญานามที่ไม่เหมือนใครว่า “เซอร์โรลาห์” (ความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้า) เป็นการตั้งชื่อที่เหมาะสมอย่างยิ่งให้แก่พระผู้ซึ่งแม้จะเป็นมนุษย์โดยเนื้อแท้ และดำรงสถานะที่แตกต่างกันขั้นมูลฐานอย่างถึงรากจากสถานะที่พระบาฮาอุลลาห์และพระผู้นำหน้ามาก่อนครองอยู่ ก็ยังคงกล่าวอ้างได้ว่าเป็นตัวอย่างที่สมบูรณ์แบบของศาสนาของพระองค์ ได้รับการประสาทด้วยความรู้ที่เหนือมนุษย์ และถือว่าเป็นกระจกที่ไร้รอยด่างที่สะท้อนแสงของพระบาฮาอุลลาห์, พระองค์คือผู้ซึ่งระหว่างที่อยู่ในอเดรียโนเปิล พระบิดาเดียวกันนั้นทรงกล่าวถึงในสุเรเย โกลสน์ (ธรรมจารึกแห่งกิง) ว่าเป็น “พระผู้ทรงสภาวะที่ศักดิ์สิทธิ์และรุ่งโรจน์นี้ กิ่งแห่งความวิสุทธินี้” เป็น “ส่วนที่ยื่นออกมาจากกฎของพระผู้เป็นเจ้า” เป็น “ความโปรดปรานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” ของพระองค์สำหรับมนุษย์ เป็น “ความอารีที่สมบูรณ์แบบที่สุด” ที่ประทานให้แก่พวกเขา เป็นพระผู้ซึ่งโดยพระองค์ “กระดุกที่ผู้กร่อนทุกชั้นได้รับการกระตุ้นชีวิต” และทรงประกาศว่า “ใครก็ตามที่หันไปหาพระองค์ เท่ากับหันไปหาพระผู้เป็นเจ้า” และ “ผู้ที่พรวดตนเองจากเงาของกิงนี้ หลงทางอยู่ในที่ร้างแห่งความหลงผิด”, พระองค์คือผู้ซึ่งขณะอยู่ในเมืองนั้นพระบิดาทรงกล่าวถึงเป็นนัย (ในธรรมจารึกถึงฮาจี โมฮัมหมัด อิบราฮิมเม คาลิล) ว่าเป็นหนึ่งในบุตรชายทั้งหลายที่ “จากกิงของพระองค์พระผู้เป็นเจ้าจะดลให้เครื่องหมายแห่งอาณาภาพของพระองค์หลังไหลออกมา” และเป็นพระผู้ซึ่ง “พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกเป็นพิเศษสำหรับศาสนาของพระองค์”, พระองค์คือผู้ซึ่งในช่วงเวลาต่อมาพระผู้ลิขิตคิดดาบีอัคดัส ทรงอธิบายให้กระจ่างในวรรคที่เลื่องลือใน “คัมภีร์แห่งพระบัญญัติของเรา” ทรงประสาทบทบาทหน้าที่ในการตีความธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ในเวลาเดียวกันทรงประกาศให้พระองค์เป็นพระผู้ซึ่ง “พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งพระประสงค์ไว้ พระผู้แตกกิ่งมาจากรากบรมโบราณนี้”, พระองค์คือผู้ซึ่งในธรรมจารึกหนึ่งซึ่งเปิดเผยในช่วงเวลาเดียวกันถึงมีร์ซา โมฮัมหมัด โกลิเย สับเซวาริ พระบิดาทรงกล่าวถึงว่าเป็น “อ่าวที่ยื่นออกมาจาก

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.37-8 กล่าวว่ “พระอับดุลบาฮาแม้ว่าโดยทางการจะเป็นนักโทษ ได้เดินทางไปเบรุตโดยการเชิญที่เจาะจงของหนึ่งในรัฐบุรุษที่ปรารถนาที่สุดของจักรวรรดิออตโตมาน มิซาท พาช่านักปฏิรูปเสรีนิยม ผู้ซึ่งในฐานะนายกรัชมุนตรีได้เป็นกลไกในการชักนำสุลต่านให้ประทานรัฐธรรมนูญให้แก่ประชาชนของเขา, ถึงแม้ว่าระบอบการปกครองนั้นจะอายุสั้น และสุลต่านอับดุล ฮามิดฟื้นคืนเอกราชไปโดยและเนรเทศนักปฏิรูปผู้นี้ ชื่อเสียงของมิซาท พาช่าก็ยืนยงและเขาได้รับการแซ่ซ้องและเคารพในฐานะ ‘บิดาแห่งรัฐธรรมนูญ’”

มหาสมุทรนี้ที่ห้อมล้อมสรรพสิ่ง” และทรงบัญชาบรรดาสาวกให้หันหน้ามาหา, พระองค์คือผู้ซึ่งเมื่อครั้งที่ไปเยือนเบรุต พระบิดาทรงกล่าวคำสรรเสริญให้เลขานุการบันทึกในสารฉบับหนึ่งโดยสดุดีพระองค์ว่าเป็นพระผู้ซึ่ง “นามทั้งปวงมาเวียนรอบ” เป็น “กึ่งที่ทรงอำนาจที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า” และเป็น “ความลึกลับบรมโบราณที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์”, พระองค์คือผู้ซึ่งในหลายธรรมจารึกที่พระบาฮาอูลลาห์เองลิขิต ถูกตรัสถึงเป็นการส่วนตัวว่าเป็น “แก้วตาของเรา” และถูกกล่าวถึงว่าเป็น “โล่สำหรับทุกคนที่อยู่ในสวรรค์และบนโลก” เป็น “ที่กำบังสำหรับมวลมนุษยชาติ” และเป็น “ที่มั่นสำหรับใครก็ตามที่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า”, ในนามของพระองค์นี้เองที่พระบิดาในบทอธิษฐานที่เปิดเผยเป็นเกียรติแก่พระองค์ ทรงวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าขอให้ “พระองค์มีชัย” และ “ประกาศิต...สำหรับพระองค์และบรรดาผู้ที่รักพระองค์” ด้วยสิ่งที่พระผู้ทรงมหิทธานุภาพลิขิตไว้สำหรับ “พระผู้นำชาวทั้งหลาย” ของพระองค์และ “พระผู้พิทักษ์ทั้งหลาย” ของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์, และสุดท้ายนี้ในอีกธรรมจารึกหนึ่ง วจนะที่มีน้ำหนักเหล่านี้ถูกบันทึกไว้: “ความรู้โรจน์ของพระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่กับเจ้า และใครก็ตามที่รับใช้เจ้าและเวียนรอบเจ้า, ความวิบัติ ความวิบัติครั้งใหญ่ บังเกิดกับผู้ที่ต่อต้านและทำร้ายเจ้า ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแด่ผู้ที่ปฏิบัติความภักดีต่อเจ้า และไพบรกรรมานผู้ที่เป็นศัตรูกับเจ้า”

18

และบัดนี้เพื่อที่จะสวมมงกุฎให้แก่เกียรติที่ประเมินมิได้ เอกสิทธิ์และประโยชน์ ที่หลังให้แก่พระอับดุลบาฮาอย่างเหลือล้นยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ตลอดสี่สิบปีของภารกิจของพระบิดาในแบกแดด คอนสแตนติโนเปิล อเดรียโนเปิลและอัครคา พระองค์ได้รับการยกกระตบขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งสูงของการเป็นศูนย์กลางแห่งพระบัญญัติของพระบาฮาอูลลาห์ และเป็นผู้สืบทอดพระผู้สำเร็จของพระผู้เป็นเจ้าเอง เป็นตำแหน่งที่ให้อำนาจพระองค์ส่งแรงผลักดันที่ไม่ธรรมดาให้แก่การขยายศาสนาของพระบิดาออกไปสู่นานาชาติ ขยายความหลักความเชื่อศาสนา ทลายทุกอุปสรรคที่ขวางความคืบหน้าของศาสนา ให้กำเนิดและอธิบายรายละเอียดของลักษณะเด่นของระบบบริหารของศาสนา ซึ่งเป็นลูกของพระบัญญัติและการประกาศการใกล้เข้ามาของระบบโลก ซึ่งการสถาปนาระบบโลกนั้นจำเป็นต้องบ่งบอกการมาถึงของยุคทองของศาสนาบาไฮ

บทที่ 15

การก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี
[Ch 15: Rebellion of Mīrzá Muḥammad-'Alī]

1

ดังที่สังเกตเห็นแล้วผลที่เกิดขึ้นอย่างทันใดของการเสด็จขึ้นสู่อสวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์คือ การแพร่กระจายความเศร้าโศกและความมั่งงั้นในหมู่สาวกและสหายของพระองค์ และให้แรงบันดาลใจแก่ปรปักษ์ที่น่าเกรงขามและเฝ้าสังเกตทั้งหลายด้วยความหวังใหม่และมุ่งมั่นที่ฟื้นคืนมา, ในเวลาที่ศาสนาที่ถูกให้ร้ายอย่างสาหัสได้โผล่ฟื้นขึ้นมาอย่างมีชัยจากสองวิกฤติการณ์ที่รุนแรงที่สุดที่ตนเคยรู้มา วิกฤติการณ์หนึ่งเป็นผลงานของศัตรูภายนอก อีกวิกฤติการณ์หนึ่งเป็นผลงานของศัตรูภายใน เวลาที่เกียรติภูมิของศาสนาได้ขึ้นมาสู่จุดสูงสุดอย่างไม่มีเสมอในช่วงเวลาใดๆ ระหว่างการดำรงอยู่มาห้าสิบปี มีที่ที่ไม่ผิดพลาดที่กำกับโชคชะตาของศาสนามาตั้งแต่เริ่มต้น ก็มาจากไปอย่างทันใด ทั้งช่องว่างที่ทั้งมิตรและศัตรูเชื่อว่าไม่สามารถเติมเต็มได้อีก

2

กระนั้นตามที่พระเจ้าผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาณของพระบาฮาอุลลาห์ และเป็นผู้ตีความคำสอนของพระองค์ที่ได้รับมอบอำนาจ ทรงอธิบายเองในภายหลัง การเสื่อมสลายของธรรมวินัยที่ดวงวิญญาณของพระเจ้าผู้สร้างพระองค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเลือกที่จะสถิตเป็นการชั่วคราว บังคับการปลดปล่อยดวงวิญญาณนั้นจากข้อจำกัดต่างๆ ที่ชีวิตบนโลกจำเป็นต้องกำหนดไว้, อิทธิพลของดวงวิญญาณนั้นไม่ถูกจำกัดโดยข้อจำกัดทางกายอีกต่อไป รัศมีของดวงวิญญาณนั้นไม่ถูกบังโดยธรรมวินัยของมนุษย์อีกต่อไป นับแต่บัดนี้ไปดวงวิญญาณนั้นสามารถให้พลังแก่ทั้งโลกในระดับขั้นที่ไม่มีเสมอในระยะใดๆ ในวิถีของการดำรงอยู่ของตนบนพิภพนี้

3

ยิ่งไปกว่านั้นงานที่มิโหฬารของพระบาฮาอุลลาห์บนโลกนี้ได้มาถึงจุดสุดท้ายแล้ว ณ เวลาที่พระองค์ล่วงลับไป พันธกิจของพระองค์หาได้มีอะไรค้างคาในลักษณะใดๆ และดำเนินไปจนจบบริบูรณ์ในทุกแง่, ธรรมสารที่พระองค์ได้รับมอบหมายถูกเปิดเผยต่อการจ้องมองของมวลมนุษยชาติแล้ว, คำบัญชาทั้งหลายที่พระองค์ได้รับมอบหน้าที่ให้ออกไปถึงผู้นำและผู้ปกครองทั้งหลายของมนุษยชาติ ถูกเปล่งออกมาแล้วอย่างไม่เกรงกลัว, หลักความเชื่อมูลฐานที่ถูกลิขิตให้สร้างชีวิตใหม่ รักษาความเจ็บป่วยและไถ่บาปมนุษยชาติจากความเป็นทาสและความเสื่อม ได้รับการสถาปนาแล้วอย่างรุดล้าไม่ได้, กระแสน้ำแห่งความหายนะที่จะชะล้างและเสริมความแกร่งให้แก่ศาสนาของพระองค์ ได้กวาดล้างด้วยความดุเดือดอย่างไม่หยุดยั้งแล้ว, เลือดที่จะใส่ปุ๋ยให้ดินที่สถาปนทั้งหลายของระบบโลกของพระองค์ถูกลิขิตให้งอกขึ้นมา หลังออกมาแล้วอย่างเหลือล้น, เหนืออื่นใดพระปฎิญาณที่จะคงความยืนยงของอิทธิพลของศาสนา รับประกันบูรณภาพของศาสนา พิทักษ์รักษาศาสนาไม่ให้แตกแยก และกระตุ้นการขยายศาสนาไปทั่วโลก ถูกตรึงไว้แล้วบนฐานที่ละเมิดไม่ได้

4

ศาสนาของพระองค์ซึ่งล้ำค่าเหนือความฝันและความหวังของมนุษย์ ถนอมไข่มุกราคาสูงไว้ในเปลือกของตนซึ่งโลกคาดหวังรอคอยมาตั้งแต่การก่อตั้งพิภพ ได้เผชิญกับงานมหิมาที่ริบถ้วนและซับซ้อนสุดจินตนาการ ถูกรักษาไว้อย่างปลอดภัยเหนือความบังเอิญ, บุตรชายที่รักยิ่งของพระองค์เอง ผู้เป็นแก้วตาของพระองค์ เป็นผู้รักษาการของพระองค์บนโลก เป็นผู้บริหารอำนาจธรรมของพระองค์ เป็นแกนกลางของพระปฎิญาณของพระองค์ เป็นผู้เลี้ยงฝูงแกะของพระองค์ เป็นแบบอย่างของความศรัทธาของพระองค์ เป็นภาพสะท้อนความสมบูรณ์ของพระองค์ เป็นความสลับกลับของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ เป็นผู้ตีความจิตใจของพระองค์ เป็นสถาปนิกของระบบโลกของพระองค์ เป็นธงแห่งสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ เป็นจุดรวมของการนำทางที่ไม่มีพลาตของพระองค์ กล่าวคือ เป็นผู้ครองตำแหน่งที่ไม่มีที่เปรียบหรือเสมอในประวัติศาสตร์ศาสนาทั้งหมด คอยเฝ้าระวังให้ศาสนาของพระบิดา ตื่นตัว ไม่เกรงกลัวและมุ่งมั่นที่จะขยายขอบเขตของศาสนา ประกาศชื่อเสียงของศาสนาไปกว้างไกล สนับสนุนประโยชน์และบรรลุจุดประสงค์ของศาสนาอย่างสมบูรณ์

5

การประกาศที่ให้แรงบันดาลใจที่พระอับดุลบาฮาห์ลิขิตถึงเหล่าสาวกของพระบิดาในวันรุ่งขึ้นหลังจากการเสด็จขึ้นสู่อสวรรค์ อีกทั้งคำพยากรณ์ทั้งหลายที่พระองค์เองกล่าวไว้ในธรรมจารึกต่างๆ ได้ให้ความมุ่งมั่นและความมั่นใจซึ่งผลไม้มันที่เก็บเกี่ยวและช่วยชนะที่ได้มาในวิถีของการกิจสามสิบปี ได้สาธิตให้เห็นอย่างเหลือหลาย

6

เมฆแห่งความหมองคล้ำที่มาปกคลุมบรรดาบรรดาคนรักที่ซึ้งเศร้าของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ชั่วขณะ ถูกยกออกไป, ความต่อเนื่องของการนำทางอย่างไม่ผิดพลาดที่ประทานมาให้แก่ศาสนาตั้งแต่กำเนิด บัดนี้เป็นที่รับประกัน, นัยสำคัญของการยืนยันอย่างซึ่งซึ่งว่านี่คือ "กลางวันที่จะไม่ตามมาด้วยกลางคืน" บัดนี้เป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจน, ในชั่วโมงแห่งการขาดที่พึงอย่างสิ้นหวัง ชุมชนที่กำลังกำลังได้มองเห็นผู้พลบโยน ผู้ชี้แนะ ผู้เป็นหลักและผู้สนับสนุนของตนในตัวพระอับดุลบาฮา, แสงสว่างที่เรืองด้วยความคิดอย่างปราดตาในใจกลางของเอเชีย และในช่วงชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ได้สอดส่องไปถึงตะวันออกไกล ให้ความสว่างขอบทวีปยุโรปและอเมริกา และเกือบทันใดหลังจากการสิ้นชีพของพระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนา จะเดินทางโดยอิทธิพลผลักดันของพระปฏิญาณที่พึงประกาศ ไปยังโลกตะวันตกที่ไกลไปถึงทวีปอเมริกาเหนือ จากนั้นจะแพร่กระจายไปสู่ประเทศต่างๆ ในยุโรป และสาทรศาสตร์ต่อมาไปยังทั้งตะวันออกไกลและออสเตรเลีย

15.1 วิกฤตการณ์ที่เขย่าพระปฏิญาณ [A crisis convulsing the Covenant]

7

อย่างไรก็ตามก่อนที่ศาสนาบาไฮจะสามารถปักธงในใจกลางสุดของทวีปอเมริกาเหนือ และจากนั้นตั้งถิ่นฐานในส่วนที่ไพศาลแห่งหนึ่งของโลกตะวันตก พระปฏิญาณที่เกิดขึ้นใหม่ของพระบาฮาอุลลาห์ตั้งที่เป็นมากับศาสนาที่ให้อำนาจพระปฏิญาณนี้ ต้องรับบัพติสมาด้วยไฟที่จะสร้างความเป็นปึกแผ่นและประกาศความทำลายไม่ได้ของตนต่อโลกที่ไม่เชื่อ, วิกฤตการณ์ที่รุนแรงเกือบเท่าเมื่อครั้งที่โจมตีศาสนาวยุทธครั้งแรกเกิดในแบกแดด จะเขย่าพระปฏิญาณนั้นถึงรากฐานตั้งแต่เริ่มต้นทันที และทำให้ศาสนาที่พระปฏิญาณนี้คือผลอันประเสริฐสุดต้องเจออีกครั้งกับหนึ่งในการทดสอบที่สาหัสที่สุดที่ประสบในวิถีของตลอดทั้งศตวรรษ

8

วิกฤตการณ์ครั้งนี้ถูกมองผิดว่าเป็นการแตกแยก ซึ่งเหล่าปรปักษ์ที่เป็นภาครัฐและนักบวช ไม่น้อยไปกว่าสาวกที่หลงเหลืออยู่ของมีร์ซา ยาห์ยาที่ลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว ได้แซงช่องว่าเป็นสัญญาณของการแตกออกอย่างทันใดและการสิ้นสุดสายตอนสุดท้ายของระบบที่พระบาฮาอุลลาห์สถาปนาไว้, วิกฤตการณ์ดังกล่าวถูกจุดชนวนขึ้นมาในหัวใจและศูนย์กลางของศาสนาของพระองค์ และก่อขึ้นโดยผู้ที่เป็นไม่น้อยกว่าสมาชิกครอบครัวของพระองค์เอง นั่นคือน้องชายต่างมารดาของพระอับดุลบาฮาซึ่งได้รับการระบุชื่ออย่างเจาะจงในคัมภีร์แห่งพระปฏิญาณ และครองตำแหน่งไม่เป็นที่สองรองใครนอกจากพระผู้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณนั้น, เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสี่ปีที่ภาวะฉุกเฉินนั้นได้ป่วนจิตใจและหัวใจของผู้ศรัทธาจำนวนมากมายอด่างดุเดือดทั่วทั้งโลกตะวันออก บดบังดวงตะวันของพระปฏิญาณอยู่เวลาหนึ่ง สร้างความแตกร้างอย่างสมานคืนมาไม่ได้ในหมู่ญาติพี่น้องของพระบาฮาอุลลาห์เอง สุดท้ายแล้วจบชะตาสมาชิกส่วนใหญ่ของครอบครัวของพระองค์ ทำให้เกียรติภูมิเสียหายอย่างร้ายแรง แม้ว่าไม่เคยทำให้โครงสร้างของศาสนาเองเกิดรอยแยกอย่างถาวรได้สำเร็จ, มูลเหตุที่แท้จริงของวิกฤตการณ์นี้คือความริษยาที่เผาผลาญ ควบคุมไม่ได้และบ่มหนองในวิญญาณ ที่ความเด่นกว่าใครอันเป็นที่ยอมรับกันของพระอับดุลบาฮาในด้านตำแหน่ง อานุภาพ ความสามารถ ความรู้และคุณความดี ซึ่งเหนือกว่าสมาชิกครอบครัวทั้งหมดของพระบิดา ได้ปลุกเร้าขึ้นมาไม่เฉพาะในตัวมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีผู้ละเมิดพระปฏิญาณด้วยงเท่านั้น แต่ในตัวญาติสนิทที่สุดของเขาบางคนด้วย, ความอิจฉาที่ตาบอดอย่างที่เคยครอบงำวิญญาณของมีร์ซา ยาห์ยา มรณะอย่างที่เป็นเลิศที่เหนือกว่าของโจเซฟได้จุดขึ้นมาในหัวใจของพี่ชายทั้งหลายของเขา ผังลึกลับที่ลึกลับอยู่ในอกของเคนที่เร้าจิตใจเขาให้สังหารน้องชายเอเบล ได้ค้อยู่ในซอกหัวใจของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีหลายปีก่อนการเสด็จขึ้นสู่อสวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ และถูกโหมเป็นไฟขึ้นมาอย่างลับๆ โดยสัญลักษณ์สุดคณานับของเกียรติ ความชื่นชมและความโปรดปรานที่ให้แก่พระอับดุลบาฮาไม่เพียงแต่โดยพระบาฮาอุลลาห์เอง สหายและสาวกทั้งหลายของพระองค์เท่านั้น แต่โดยผู้ที่ไม่ใช่สาวกจำนวนมหาศาลด้วย ที่มองเห็นความยิ่งใหญ่แต่กำเนิดที่พระอับดุลบาฮาสาแดงตั้งแต่วัยเด็ก

9

ข้อกำหนดในพินัยกรรมที่ยกมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งสูงสุดเป็นอันดับสองในหมู่ผู้ที่ศรัทธาหาได้ระงับไฟแห่งความลงเกลียดชังที่ดับไม่ได้ที่ร้อนแดงอยู่ในอกของเขา ซึ่งเผาอย่างร้อนแรงยิ่งขึ้นทันใดที่เขาทราบโดยบริบูรณ์ของเอกสารนั้น, ทุกอย่างก็พระอับดุลบาฮาสามารถทำได้ในช่วงเวลาสี่ปีที่กดดันจิตใจ คำเคียวเชืงูที่ไม่หยุดหย่อนของพระองค์ คำขอร้องที่จริงจังของพระองค์ ความโปรดปรานและความเมตตาที่

พระองค์ให้เขาอย่างเหลือล้น คำว่ากล่าวและคำเตือนที่พระองค์เอ่ย แม้แต่การถอนตัวออกไปอย่างสมัครใจด้วยหวังจะเบี่ยงพายุที่กำลังคุกคามออกไป หากได้มีประโยชน์อันใด, โดยการโกหก ความจริงครึ่งเดียว ให้ร้ายและใส่สีตีไข้อย่างหนโหดที่ละน้อยอย่างไม่ลดละและไม่รามือ “ผู้เป็นพลังแต่แรกของการปลุกเร้า” นี้จัดแถวครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์เกือบทั้งหมดอีกทั้งพวกที่เป็นบริวารใกล้ชิดพระองค์จำนวนมาก ให้มาอยู่ข้างตนได้สำเร็จ, ภรรยาสองคนของพระบาฮาอุลลาห์ที่ยังมีชีวิตอยู่, บุตรชายสองคนของพระองค์คือมีร์ซา ซียาอุลลาห์ผู้ใจโลเลและมีร์ซา บาตีอุลลาห์ผู้ทรยศ กับน้องสาวและน้องสาวต่างมารดาของพวกเขา และสามีของเธอทั้งสอง ซึ่งหนึ่งในนั้นคือซียิด อาลีที่ชื่อกระฉ่อนซึ่งเป็นญาติของพระบ๊อบ อีกคนคือมีร์ซา มาจิดดิน ^[1] จอมเจ้าเล่ห์กับน้องสาวและน้องชายต่างมารดาทั้งหลายของเขา ซึ่งเป็นลูกๆ ของอากอเย คาติมผู้ประเสริฐ ชื่อสัตย์และเวลานี้ตายไปแล้ว ทั้งหมดนี้สามัคคีกันในความพยายามอย่างมุ่งมั่นที่จะโค่นรากฐานของพระปฏิญญาที่พินัยกรรมที่พึงประกาศได้วางไว้, แม้แต่มีร์ซา อากอ จอนผู้ซึ่งตรากตรำในฐานะเลขานุการของพระบาฮาอุลลาห์มาสี่สิบปี อีกทั้งโมฮัมหมัด จาวาดเด กาชวีนีผู้ซึ่งตั้งแต่สมัยที่อยู่ในออสเตรียโนเปิ้ล ได้ทำการคัดลอกธรรมจารึกจำนวนนับไม่ถ้วนที่เปิดเผยโดยปากกาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด กับครอบครัวทั้งหมดของเขา ก็ไปเข้าพวกกับพวกละเมิดพระปฏิญญาและยอมติดกับเล่ห์กลของพวกเขา ^[2]

10

ด้วยถูกละทิ้ง ถูกทรยศ ถูกโจมตีโดยญาติพี่น้องเกือบทั้งหมด ผู้ซึ่งเวลานี้มาจับกลุ่มกันอยู่ในคฤหาสน์บาห์จีและบ้านทั้งหลายในละแวกที่เกาะกลุ่มกันอยู่รอบๆ หลุมฝังศพศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ^[3] พระอับดุลบาฮาซึ่งเสียมารดา

[1] *'Abdu'l-Bahá*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1963 (พ.ศ.2506), p.54 กล่าวว่า “ดังเช่นมีร์ซา ยาห์ยาที่มีอัจฉริยภาพที่ชั่วร้ายของตน (ซียิด โมฮัมหมัดเด อิสฟาฮานี) มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีก็มีของตนเช่นกัน ผู้ใ้มน้ำใจเขาคือมีร์ซา มาจิดดิน คนเดียวกันที่อ่านพินัยกรรมของพระบาฮาอุลลาห์ต่อที่ชุมนุม เขาทะเลาะและโอหังเกินควร ผู้เขียนคนปัจจุบันระลึกถึงเขาได้อย่างติดตาตอนที่เขาเดินอย่างผยองไปตามถนนในไฮฟาปลายทศวรรษที่ยี่สิบ [ค.ศ.1910-20 (พ.ศ.2453-63)]...โดยการสมรสกับน้องสาวมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี เขาตั้งใจจะใช้บุตรชายคนที่สองของพระบาฮาอุลลาห์เป็นเครื่องมือที่มีแต่เต็มใจและใช้ได้ง่าย เพื่อจะลบล้างอำนาจธรรมของพระอับดุลบาฮา และเอาอำนาจมาเพื่อจุดหมายของตน, พระอับดุลบาฮาบอกเขาว่าเขาจะมีชีวิตยืนยาว จะมีชีวิตที่เจ็บปวดรวดร้าวและทุกขเวทนาอย่างยินดีต้อนรับความตาย ประการณาการถูกปลดปล่อยที่ความตายนำมาให้ แต่จะไม่ได้รับการบรรเทาปวด จนกระทั่งถึงวันที่เขาจะได้เห็นแผนร้ายทั้งหมดที่เขาวางอุกถล่มจนหมดสิ้น แผนการทั้งหมดของเขาถูกสกัดอย่างสิ้นเชิง ซึ่งเป็นหลักฐานสนับสนุนและชัยชนะของพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์”

คำพยากรณ์ของพระอับดุลบาฮาเป็นจริง มีร์ซา มาจิดดินมีชีวิตยืนยาวกว่าหนึ่งร้อยปี ล้มป่วย เคลื่อนไหวไม่ได้ พุดไม่ได้ แต่ตามองเห็น, ในบ้านที่ถูกละทิ้งอย่างรวดเร็วที่อยู่ข้างคฤหาสน์บาห์จี ซึ่งทอดงามืดอยู่ข้างๆ รัศมีที่โชติช่วง ชายที่สิ้นฤทธิ์นี้ระโหยอยู่จนกระทั่งปี ค.ศ.1955 เขาเห็นอำนาจของพระปฏิญญามีชัยเหนือการละเมิด, ณ ที่เขานอนอยู่เขาเห็นท่านโชกิ เอฟเฟนดิหลานชายคนโตของพระอับดุลบาฮา เป็นศาสนิกบาล ซึ่งได้รับชื่อ การเลี้ยงดู และแต่งตั้งโดยศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ มีพลังความสามารถเต็มเปี่ยม สร้างสภาพแวดล้อมที่ล้อมรอบพระสถูปของพระบาฮาอุลลาห์ ที่เหมาะกับอาคารบรรจุพระศพดังกล่าว, จากนั้นเขาตาย แต่ก่อนที่ชะตากรรมที่น่าเศร้าจะตามเล่นงานเขา การทำอันตรายของเขานั้นน่าสะพรึงกลัว”

[2] *'Abdu'l-Bahá*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1963 (พ.ศ.2506), p.59 กล่าวว่า ““ท่านโชกิ เอฟเฟนดิกล่าวว่า สมาชิกราวสี่สิบคนจากครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์ ญาติทั้งหลายของพระบ๊อบ บุคคลและครูเด่นดังของศาสนาได้จับมือกันเพื่อปฏิเสธความจงรักภักดีต่อพระอับดุลบาฮา และโค่นล้มพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์”

[3] *'Abdu'l-Bahá*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1963 (พ.ศ.2506), p.58-60 กล่าวว่า “เมื่อมีการก่อกบฏอย่างเปิดเผย พระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญานี้เองที่ดูเหมือนถูกละทิ้ง, ด้วยถูกโดดเดี่ยวในออคคาอยู่กับน้องสาว ภรรยา ลูกสาวสี่คนและลุงที่ชรา พระองค์ถึงกับถูกขัดขวางไม่ให้เข้าไปยังพระสถูปของพระบิดา บางครั้งบางครั้งพระองค์ยืนบนที่ราบ และทำพิธีสวดบออิฐฐานแห่งการเยื่อนจากกระยะไกล, มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและพรรคพวกครอบครองคฤหาสน์บาห์จี พระสถูปและบ้านที่ใกล้กันทั้งหลายอย่างสมบูรณ์, พวกเขามาออกกันที่ระเบียงชั้นบน และตะเบ็งคำหยาบหยามใส่เมื่อใดก็ตามที่พระอับดุลบาฮาและพวกที่ชื่อสัตย์ต่อพระองค์มาสวดบออิฐฐาน ณ จุดที่ธรรมวิหารแห่งมนุษย์ของพระบาฮาอุลลาห์ถูกบรรจุ...

และบุตรชายทั้งหลายไปแล้ว และไม่ได้รับการสนับสนุนใดๆ เลยนอกจากของน้องสาวคนหนึ่งที่ยังไม่แต่งงาน ลูกสาวที่ยังเป็นโสดสี่คน ภรรยาและน้าชาย (น้องชายต่างมารดาของพระบาฮาอุลลาห์) ทรงถูกปล่อยไว้ตามลำพัง ให้แบกภาระเต็มทีของความรับผิดชอบที่นำพรอันใจที่ตำแหน่งที่ประเสริฐของพระองค์มอบให้ แม้จะเผชิญกับศัตรูจำนวนมากมายที่เรียงหน้ากันมาต่อต้านพระองค์จากภายในและภายนอก

11

ด้วยสามัคคีกันอย่างแนบแน่นโดยความต้องการและจุดประสงค์ร่วมกัน ไม่อ่อนล้าในความพยายาม วางใจในการหนุนหลังของจามาลเล โบริเจอร์ดีผู้มีอำนาจที่ทรยศกับบรรดาลูกน้องของเขาฮาจี ฮุสเซน คาซี, คาลิเล โคอี และจาลิเล ทาบรีซี ผู้ซึ่งหันมาสนับสนุนความมุ่งหมายของพวกตน และเชื่อมโยงกันโดยระบบที่กว้างขวางของการติดต่อกันทางจดหมายกับทุกศูนย์และทุกคนที่พวกตนติดต่อได้ ได้รับการหนุนความตราตรึงใจโดยผู้สอดแนมทั้งหลายที่พวกตนส่งไปยังเปอร์เซีย อิรัก อินเดียและอียิปต์ ได้ใจในแผนการของพวกตนจากท่าทีของเจ้าหน้าที่ที่พวกตนติดสินบนหรือล่อใจ ผู้ที่ปฏิเสธพระปณิธานที่สถาปนาโดยพระเจ้าเหล่านี้ ได้ลุกขึ้นเหมือนเป็นคนเดียวกันเพื่อลงมือรณรงค์ต่อต้านว่าร้ายพระอับดุลบาฮา ซึ่งเหลือร้ายเทียบได้กับการกล่าวหาอย่างฉาวโฉ่ที่มีรีชา ยาห์ยาและซียิด โมฮัมหมัดรวมกันพุ่งไปที่พระบาฮาอุลลาห์, ต่อเพื่อนและคนแปลกหน้า ต่อบาไฮและผู้ไม่ใช่บาไฮ ต่อเจ้าหน้าที่ทั้งระดับสูงและต่ำ อย่างเปิดเผยและพูดหรือเขียนที่ชวนให้คิด พวกเขารรณนาพระอับดุลบาฮาว่าทะเลาะเถียงกัน เอาใจตัวเองเป็นใหญ่ เป็นผู้ช่วงชิงที่ไม่มีหลักการและใจไม่ใส่ระกำ จงใจละเลยคำสั่งการในพินัยกรรมของพระบิดา เข้าครองตำแหน่งเทียบเท่าพระศาสดาเองโดยเจตนาใช้ภาษาที่ซ่อนเร้นและกำกวม กำลังเริ่มกล่าวอ้างในจดหมายที่ติดต่อกับโลกตะวันตกว่าตนเป็นการกลับมาของพระเยซูคริสต์บุตรของพระเจ้าที่เสด็จมา "ในความรู้โรจน์ของพระบิดา" กำลังประกาศในจดหมายถึงศาสนิกชนชาวอินเดียว่าตนเป็นซาร์ บาดรามตามพันธสัญญา และโดยการแอบอ้างสิทธิในการตีความธรรมลิขิตของพระบิดา ในการเปิดฉากยุคศาสนาใหม่ ในการมีความไม่มีผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่สุดร่วมกับพระบิดา ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษแต่เพียงผู้เดียวของผู้ที่ครองตำแหน่งศาสนานูต, ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขายืนยันว่า เพื่อจดหมายส่วนตัวพระองค์ได้ยุยงให้เกิดความความไม่ลงรอยกัน เพราะความชิงชัง กวัดแกว่อาวุธแห่งการขับไล่ออกจากศาสนา, บิดเบือนจุดประสงค์ของพินัยกรรมที่พวกเขาอ้างว่าเกี่ยวข้องโดยเบื้องต้นกับประโยชน์ส่วนตัวของครอบครัวของพระบาฮาอุลลาห์ โดยการสรรเสริญพินัยกรรมนั้นว่าเป็นพระปณิธานที่มีความสำคัญระดับโลก ดำรงอยู่ก่อน ไม่มีที่เปรียบและไม่มีที่เหมือนในประวัติศาสตร์ของศาสนาทั้งปวง, เอาเงินยังชีพตามกฎหมายของน้องชายและน้องสาวทั้งหลายไปใช้จ่ายกับเจ้าหน้าที่เพื่อความก้าวหน้าส่วนตัวของตน, ไม่รับค่าเชิฐทั้งหมดแล้วซ้ำอีกที่ให้มาอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นและไกลเกลี่ยข้อขัดแย้งที่มีอยู่ทั่ว, เปลี่ยนแปลงเนื้อหาของพระธรรมศักดิ์สิทธิ์จริงสอดแทรกวรรคต่างๆ ที่ตนเขียนเองเข้าไป บิดเบือนจุดประสงค์และความหมายของบางธรรมจารึกที่มีน้ำหนักที่สุดที่เปิดเผยโดยปากกาของพระบิดา, และในที่สุดซึ่งสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตัวดังกล่าว องค์กรการก่อกบฏถูกชูขึ้นมาโดยศาสนิกชนทั้งหลายในโลกตะวันออก ชุมชนของผู้ที่ศรัทธาถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ และกำลังเสื่อมถอยอย่างรวดเร็ว และถูกชะตากำหนดให้ดับสูญ

12

และกระนั้นก็มีรีชา โมฮัมหมัด อาลีคนเดียวที่ตนเอง ผู้ซึ่งโดยการถือว่าตนเป็นผู้รธาธิบายสนับสนุนความซื่อสัตย์ เป็นผู้ถือธงแห่ง "ความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว" เป็น "นิ้วที่ชี้ไปที่ท่านนายของเขา" เป็นผู้สนับสนุนครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ เป็นโฆษกของอักษอน เป็นผู้ค้าจุนธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ เคยกล่าวอ้างสิ่งเดียวกันที่เวลานั้นเขาใช้ใส่ความพระอับดุลบาฮาอย่างเปิดเผยและไม่มียางอาย ในคำแถลงที่เขาเขียนชื่อและ

ฮาจี มีร์ชา เฮดาร์ อาลีผู้เป็นพยานเห็นเหตุการณ์ ได้ให้บันทึกที่พรรณนาการใช้ชีวิตของมีร์ชา โมฮัมหมัดอาลี และบรรดาผู้สนับสนุนเขาในคฤหาสน์บาจี, ที่ต่างกันอย่างแจ่มแจ้งกับชีวิตที่เรียบง่ายและกระเบื้องดกระเสีรของพระอับดุลบาฮาในอัครคา พวกกล่าวร้ายพระองค์เรียกร้องเสบียงอาหารชั้นเยี่ยมบานเบิกอยู่ตลอด ส่งสินค้าและเสื้อผ้าปริมาณมาก ฉลองกันอย่างกินควร เชิญเจ้าหน้าที่รัฐมารับประทานอาหารที่หลากหลายและอุดมสมบูรณ์ พวกเขามุ่งหวังจะชิมซาบเจ้าหน้าที่เหล่านี้ด้วยความเกลียดชังพระอับดุลบาฮา, พวกเขาตั้งใจจะทำให้พระอับดุลบาฮาจนลงอย่างสิ้นเชิง ลากพระองค์ให้ลงมาถึงขั้นล้มละลาย, แต่พระอับดุลบาฮาไม่เคยปฏิเสธสิ่งใดที่พวกเขาเรียกร้อง เมื่อใดก็ตามที่มีคำขอมมาจากพวกเขา พระองค์บอกออกอ เรซาเย กานนาคให้ยอมตามคำขอ, เมื่อใดก็ตามที่มีของขวัญมา พระอับดุลบาฮาไม่คำสั่งการให้นำไปที่บาห์จี พระองค์พยายามและพยายามอย่างหนักที่จะคุ้มครองพวกที่วางอุบายทำร้ายพระองค์ให้พ้นจากผลของการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเขา"

ประทับตราในสมัยที่พระบาฮาอุลลาห์มีชีวิตอยู่ จนพระบิดาลงโทษตีเขาด้วยมือของพระองค์เอง, เขาคือผู้ซึ่งเมื่อถูกส่งไปอินเดียด้วยพันธกิจหนึ่ง ได้แอบเปลี่ยนแปลงเนื้อหาของธรรมลิขิตศักดิ์สิทธิ์ที่ฝากไว้ในความดูแลของเขาเพื่อการตีพิมพ์, เขาคือผู้ซึ่งพูดใส่หน้าพระอับดุลบาฮาอย่างบังอาจและไม่เคารพยำเกรงว่า ดั่งเช่นโอมาร์ ช่วงชิงการสืบทอดศาสนทูตโมฮัมหมัดได้สำเร็จ เขาก็รู้สึกว่าคุณสามารถทำได้เช่นกัน, เขาคือผู้ซึ่งถูกครอบงำด้วยความกลัวว่าตนจะไม่มีอายุยืนกว่าพระอับดุลบาฮา และขณะที่ได้รับการรับประกันจากพระองค์ว่าเกียรติทั้งหมดที่เขาอยากได้หนักหนาเมื่อถึงเวลาจะเป็นของเขา เขาได้พูดย้อนกลับอย่างฉับพลันว่าไม่มีอะไรรับประกันว่าเขาจะมีชีวิตยืนยาวกว่าพระองค์, เขาคือผู้ซึ่งตามที่ได้การยืนยันโดยมีร์ซา บาดิอุลลาห์ในคำสารภาพที่เขียนและตีพิมพ์เมื่อครั้งที่สำนักพิมพ์และมาคินดีกับพระอับดุลบาฮาได้ไม่นานว่า ขณะที่รอการฝังพระศพของพระบาฮาอุลลาห์ เขาใช้แผนลวงขโมยถุงสองใบที่ใส่เอกสารที่ล้ำค่าที่สุดของพระบิดา ที่ทรงฝากให้กับพระอับดุลบาฮา ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์^[1], เขาคือผู้ซึ่งด้วยความคล่องแคล่วสุดยอดและการปลอมแปลงถ้อยคำหนึ่งอย่างง่าย ๆ ซึ่งปรากฏซ้ำในวรรคต่างๆ ที่ปากกาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดประณามมีร์ซา ยาห์ยา และโดยกลวิธีอื่นๆ เช่นการตัดและสอดแทรกข้อความ ได้ทำให้การประณามนั้นหมายถึงพี่ชายที่เขาเกลียดด้วยอารมณ์ที่กลืนกินได้สำเร็จ, และสุดท้ายนี้ตามที่เขียนโดยพระอับดุลบาฮาในพินัยกรรมของพระองค์ มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีคนเดียวเท่านั้นเองด้วยความระแวงและกลัว ได้สมคบคิดจะเอาชีวิตพระองค์ ซึ่งเป็นเจตนาที่ระบุไว้เป็นนัยในจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนโดยโซฮาอุลลาห์ (ลูกชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี) และต้นฉบับของจดหมายนี้พระอับดุลบาฮาแนบไว้กับพินัยกรรมนั้น

15.2 การละเมิดพระปฏิญญาที่ถูกพยากรณ์ไว้ล่วงหน้า [Violations of the Covenant foretold]

13

ด้วยการกระทำเหล่านี้และการกระทำอื่นๆ อีกมากมายเกินกว่าจะเล่าได้ พระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ถูกละเมิดอย่างเห็นชัด, การตีศาสนาอีกครั้งหนึ่งซึ่งส่งผลที่น่าตะลึงงันที่แรก ทำให้โครงสร้างของศาสนาสิ้นสะท้านชั่วคราว, พายุที่ผู้ประพันธ์วันสิ้นโลกบอกไว้ล่วงหน้าได้ระเบิดออกแล้ว, “ฟ้าแลบ” “ฟ้าผ่า” “แผ่นดินไหว” ที่จำเป็นต้องมากับการเปิดเผย “หีบแห่งพินัยกรรมของพระองค์” ได้บังเกิดขึ้นทั้งหมดแล้ว

14

ความทรนใจของพระอับดุลบาฮาต่อพัฒนาการที่น่าสลดดังกล่าว ซึ่งตามมาฉับพลันหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบิดา ได้ทิ้งร่องรอยไว้กับพระองค์ไปจนวันสุดท้ายของชีวิตทั้งๆ ที่มีชัยชนะต่างๆ ให้เห็นในวิถีของภารกิจของพระองค์, ความสะเทือนอารมณ์ที่เหตุการณ์ที่น่าหดหู่ตอนนี้ปลุกเร้าในตัวพระองค์ ชวนให้ระลึกถึง

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1963 (พ.ศ. 2506), p.52-3 กล่าวว่ “ในเอกสารนั้นเขา (มีร์ซา บาดิอุลลาห์) กล่าวอย่างชัดเจนว่า สองกล่องที่เป็นของพระบาฮาอุลลาห์และบรรจุเครื่องเขียน ตราประทับและกระดาษถูกขโมยไปโดยมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีตอนรุ่งเช้าของวันที่พระบิดาของพวกเขาว่างกลับไป

พระอับดุลบาฮาพรรณาน่าว่ามีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีโดยการลวงได้การครอบครองกล่องเหล่านั้นซึ่งอยู่ชิดกับเตียงของพระบาฮาอุลลาห์อย่างไร, ตอนรุ่งเช้าที่กอดตันของวันที่ 29 พฤษภาคมนั้น พวกเขากำลังชำระร่างของพระบาฮาอุลลาห์และเตรียมการฝัง เขาเสนอแนะพระอับดุลบาฮาให้เอากล่องทั้งสองออกไปไว้ที่ห้องหนึ่ง เนื่องด้วยน้ำอาจกระเด็นใส่และทำให้กระดาษเสียหาย, พระอับดุลบาฮาไม่มีห้องในคฤหาสน์บาห์จี พระองค์และครอบครัวอาศัยอยู่ในอัครคา (พระองค์อาศัยอยู่ที่นั่นเพื่อจะอยู่ใกล้กับบาไฮส่วนใหญ่และเข้าถึงข้าราชการ), ดังนั้นมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีควบคุมดูแลกล่องทั้งสอง...

ในธรรมจารึกถึงมีร์ซา โมฮัมหมัด บาเกอร์ ข่าน บาไฮดีเดนแห่งซีราซ พระอับดุลบาฮากล่าวถึงการลวงของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีว่า :

‘ศูนย์กลางแห่งการละเมิดได้ขโมยสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของฝากไว้ไปทั้งหมด ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวโยงอย่างเจาะจงกับคนรับใช้ผู้นี้ เขาเอาทุกสิ่งไปและไม่คืนอะไรเลย จนถึงวันนี้ผู้ช่วงชิงยังคงครอบครองอยู่อย่างไม่ยุติธรรม, ถึงแม้ว่าแต่ละอย่างมีค่าสำหรับพระอับดุลบาฮามากกว่าอาณาจักรโลกและสวรรค์ จนกระทั่งบัดนี้เรายังเจ็บและไม่เอ่ยสักคำเพื่อไม่ให้เราเสียชื่อเสียงในหมู่คนแปลกหน้า, นี่คือการสะเทือนใจ/วิบัติที่รุนแรงสำหรับเรา เราทนทุกข์ เราทรนใจ เรารำไห่ แต่เราไม่พูด”

ผลที่มีต่อพระบาฮาอุลลาห์จากเหตุการณ์หายนะที่จุดชนวนขึ้นมาโดยการก่อกบฏของมีร์ซา ยาห์ยา, พระอับดุลบาฮา ลิขิตไว้ในธรรมจารึกหนึ่งว่า “เราขอสาบานต่อพระผู้เป็นความงามบรมโบราณ! ความทุกข์ใจและความเสียใจของเรานั้นหนักถึงขนาดที่ปากกาของเราเป็นอัมพาตอยู่ระหว่างนิ้วมือของเรา” ดังนั้นในบทอธิษฐานหนึ่งที่บ้านที่กอยู่ในพิธีกรรมของพระองค์ พระอับดุลบาฮา ทรงคร่ำครวญว่า “พระองค์ทรงเห็นข้าพเจ้าจมอยู่ในมหาสมุทรแห่งความหายนะที่ท่วมทับวิญญาน ความเดือดร้อนที่กัดตันทัวใจ... บททดสอบที่เจ็บปวดทั้งหลาย ล้อมรอบข้าพเจ้า และภัยอันตรายต่างๆ กลุ้มรุมข้าพเจ้าจากรอบด้าน พระองค์ทรงเห็นข้าพเจ้าจมอยู่ในทะเลแห่งความทุกข์ทรมานที่ไม่มีเหนือกว่า จมลงไปในหุบเหวที่วัดความลึกไม่ได้ เดือดร้อนโดยศัตรูทั้งหลายของข้าพเจ้า และถูกเผาผลาญด้วยเปลวไฟแห่งความเกลียดชังของพวกเขา ที่ถูกจุดขึ้นมาโดยญาติพี่น้องของข้าพเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงทำพระปฏิญญาที่แข็งแกร่งและพิธีกรรมที่มั่นคงกับพวกเขา...” และอีกครั้งหนึ่งในพิธีกรรมเดียวกัน “พระผู้เป็นนาย! พระองค์ทรงเห็นทุกสิ่งรำไห่แก่ข้าพเจ้า และญาติพี่น้องของข้าพเจ้าปิดต่อความวิบัติของข้าพเจ้า ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ความรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นพยาน! แม้แต่ในหมู่ศัตรูของข้าพเจ้า บางคนเศร้าโศกต่อความยุ่งยากและความทุกข์ร้อนของข้าพเจ้า และในพวกที่อิจฉา มีจำนวนหนึ่งหลังน้ำตาเพราะความพวง การถูกเนรเทศและความทุกข์ทรมานของข้าพเจ้า” ในหนึ่งในธรรมจารึกท้ายๆ พระองค์ร้องว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นความรุ่งโรจน์ของความรุ่งโรจน์ทั้งหลาย! ข้าพเจ้าได้สละโลกและประชาชนของโลก หัวใจสลายและทรمانอย่างเจ็บปวดเพราะพวกที่ไม่ซื่อสัตย์, ในทรงของ โลกนี้ข้าพเจ้ากระพือปีกเสมือนวิหคที่ตกใจกลัว และโหยหาทุกวันที่จะบินไปสู่อาณาจักรของพระองค์”

15

พระบาฮาอุลลาห์เองทรงเปิดเผยไว้อย่างมีนัยสำคัญในธรรมจารึกหนึ่ง ซึ่งสอดแทรกที่ให้ความกระจ่างต่อเหตุการณ์ตลอดทั้งหมดตอนนี่ว่า : “พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าเป็นพยาน ดุกร ประชาชน! ดวงตาของเรารำไห่ และดวงตาของอาลี (พระบ็อบ) รำไห่ท่ามกลางหมู่เทวัญเบื้องบน หัวใจของเราร้อง และหัวใจของพระโมฮัมหมัดร้องอยู่ในธรรมวิหารที่รุ่งโรจน์ที่สุด วิญญานของเราตะโกน และวิญญานของศาสนทูตทั้งหลายตะโกนต่อหน้าบรรดาผู้ที่ได้รับการประสาทด้วยปัญญา... เราได้ทุกข์ใจสำหรับตัวเราเอง แต่สำหรับพระผู้ซึ่งจะมาหลังจากเรา ในเงาของศาสนาของเราด้วยอริปไตยที่เห็นชัดอย่างไม่มีข้อสงสัย เนื่องด้วยพวกเขาจะไม่ต้อนรับการมาปรากฏของพระองค์ จะปฏิเสธเครื่องหมายของพระองค์ จะโต้แย้งอริปไตยของพระองค์ จะโต้เถียงพระองค์ และจะทรยศศาสนาของพระองค์...” ในอีกธรรมจารึกหนึ่งที่มีนัยสำคัญไม่น้อยกว่ากันพระบาฮาอุลลาห์ให้ข้อสังเกตว่า “เป็นไปได้หรือหลังจากรุ่งอรุณของดวงตะวันแห่งพิธีกรรมของพระองค์บนขอบฟ้าแห่งธรรมจารึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์ เท้าของผู้ใดจะสั่นไหวในหนทางตรงของพระองค์? เราตอบว่า : ‘ดุกร ปากกาที่ประเสริฐที่สุดของเรา! เป็นความจำเป็นที่เจ้าจะสาละวนอยู่กับสิ่งที่เจ้าได้รับบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระผู้ทรงความสูงส่ง พระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ อย่าถามสิ่งที่จะกลืนกินหัวใจของเจ้าและหัวใจของบรรดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในสวรรค์ ผู้ซึ่งเวียนรอบศาสนาที่น่าพิศวงของเรา เป็นความจำเป็นที่เจ้าไม่ต้องรู้อสิ่งที่เราปกปิดเจ้า แท้จริงแล้วพระผู้เป็นนายของเจ้าคือพระผู้ทรงปกปิด พระผู้ทรงรู้ทั้งหมด!’” ที่เจาะจงยิ่งกว่านั้นในการกล่าวถึงมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีด้วยภาษาที่ชัดเจนไม่คลุมเครือ พระบาฮาอุลลาห์ทรงยืนยันว่า : “แท้จริงแล้วเขาเป็นเพียงหนึ่งในคนรับใช้ทั้งหลายของเรา... หากเขาออกไปจากใต้เงาของศาสนาชั่วคราวแล้ว แน่แน่นอนว่าเขาจะไม่เหลืออะไร” ยิ่งไปกว่านั้นด้วยภาษาที่แน่นไม่น้อยกว่ากัน พระองค์ทรงกล่าวอีกครั้งเกี่ยวโยงถึงมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีว่า “พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระผู้เป็นหนึ่ง ที่แท้จริงเป็นพยาน! หากเราเร่งรับการหลังพระพรของศาสนาของเราจากเขาชั่วคราวแล้ว เขาจะเฉาและลงไปที่คลุกกับธุลี” ยิ่งไปกว่านั้นพระอับดุลบาฮาเองให้การยืนยันว่า : “ไม่มีข้อสงสัยว่าในธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์นับพันวรรค พวกเขาละเมิดพระปฏิญญาทุกสาป” บางวรรคเหล่านี้พระอับดุลบาฮาทรงรวบรวมด้วยตนเองก่อนจะจากโลกนี้ไป และผนวกไว้กับหนึ่งในธรรมจารึกท้ายๆ ของพระองค์เป็นคำเตือนและเครื่องป้องกันพวกที่สำแดงความเกลียดชังพระองค์อย่างไม่เลิกตลอดภารกิจของพระองค์ และใกล้จะโค่นรากฐานของพระปฏิญญา ซึ่งไม่เพียงเป็นที่ตั้งของอำนาจธรรมของพระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นที่ตั้งของบูรณภาพของศาสนาเองด้วย

บทที่ 16

การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาศาสนาในโลกตะวันตก
[Ch 16: The rise and establishment of the Faith in the West]

1

แม้ว่าการก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีจะจุดชนวนให้เกิดหลายเหตุการณ์ที่น่าวิตกและน่าหดหู่ และแม้ว่าผลตามมามากมายที่นำสะพรึงกลัวจะบดบังแสงของพระปฏิญาณต่อไปหลายปี ทำให้ชีวิตของพระผู้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณตกอยู่ในอันตราย เบนความคิดและถ่วงความก้าวหน้าของกิจกรรมต่างๆ ของบรรดาผู้สนับสนุนพระปฏิญาณทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก กระนั้นเมื่อพิจารณาในมุมมองที่เหมาะสมตลอดทั้งเหตุการณ์ตอนนี้พิสูจน์ว่าเป็นไม่มากหรือน้อยไปกว่าหนึ่งในวิกฤติการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นเป็นระยะๆ ซึ่งตั้งแต่เริ่มต้นศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์และตลอดทั้งศตวรรษ ได้เป็นกลไกในการเอาองค์ประกอบที่เป็นภัยออกไป เสริมรากฐานของศาสนาให้แข็งแกร่ง สาธิตความสามารถในการฟื้นตัวของศาสนา และปลดปล่อยพลังอำนาจที่แฝงอยู่ในศาสนาในระดับต่อไป

2

บัดนี้ข้อกำหนดทั้งหลายของพระปฏิญาณที่กำหนดจากสวรรค์ได้รับการประกาศอย่างไม่มีข้อสงสัย บัดนี้จุดประสงค์ของพระปฏิญาณเป็นที่เข้าใจชัดเจน รากฐานของพระปฏิญาณได้รับการสถาปนาอย่างขยับเขยื้อนไม่ได้ในหัวใจของสาวกส่วนใหญ่ของศาสนาเกือบหมด และบัดนี้เมื่อการโจมตีครั้งแรกๆ ที่ลงมือโดยพวกที่คิดจะล้มล้างพระปฏิญาณ ถูกขับไล่ไปสำเร็จแล้ว ศาสนาที่พระปฏิญาณนั้นถูกออกแบบมาให้สามารถคืบหน้าไปอย่างรวดเร็วตามวิถีที่ขีดไว้โดยนิ้วของพระผู้เป็นจุดกำเนิดศาสนา, ความกล้าหาญที่เรื่องรองและซับซ้อนที่ไม่รู้ลืมต่างๆ ได้เป็นจุดเด่นของกำเนิดของศาสนา และมากับการผงาดขึ้นมาในหลายประเทศในทวีปเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบ้านเกิดเมืองนอนของพระผู้ก่อตั้งศาสนา, พันธกิจของพระผู้นำที่พึงได้รับการแต่งตั้ง ซึ่งเป็นผู้พิทักษ์ความรู้โรจน์และผู้แพร่แสงธรรมของศาสนา ตามที่พระองค์เองคิดไว้คือ การเพิ่มพูนและขยายขอบเขตของมรดกที่ไม่มีเสื่อมจากพระบิดาที่มอบไว้กับมือของพระองค์ โดยการสาดความสว่างของศาสนาของพระบิดาไปยังโลกตะวันตก อรรถาธิบายหลักปฏิบัติขั้นมูลฐานและหลักธรรมที่สำคัญที่สุดของศาสนา สร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่กิจกรรมต่างๆ ที่ริเริ่มไว้แล้วเพื่อส่งเสริมประโยชน์ของศาสนา และในที่สุดเบิกโรงยุคก่อร่างในวิวัฒนาการของศาสนาโดยข้อกำหนดทั้งหลายในพันธกรรมของพระองค์เอง

16.1 อนาคตที่ยิ่งใหญ่ที่ลิขิตไว้สำหรับอเมริกา
[The great future destined for America]

3

หนึ่งปีหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ พระอับดุลบาฮาในวาระท่อนหนึ่งที่ทรงเปิดเผยไว้ซึ่งปลุกการยับยั้งของพวกละเมิดพระปฏิญาณ ทรงบอกล่วงหน้าถึงเหตุการณ์อันเป็นศุภมงคลที่คนรุ่นหลังจะยอมรับว่า เป็นหนึ่งในชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในภารกิจของพระองค์ ซึ่งในตอนจบจะประทานพรที่ประเมินมิได้ให้แก่โลกตะวันตก และอีกไม่นานจะบิดเป่าความเศร้าโศกและความหวุ่นวิตกที่ล้อมรอบชุมชนของคุณะผู้ร่วมการถูกเนรเทศกับพระองค์ในออคคา, สาธารณรัฐที่ยิ่งใหญ่ของโลกตะวันตกซึ่งเหนือกว่าประเทศตะวันตกอื่นๆ ทั้งหมด ถูกเลือกเป็นพิเศษให้รับพระพรที่ประเมินมิได้ของพระผู้เป็นเจ้าของประเทศแรก และเป็นตัวแทนสำคัญในการถ่ายทอดพระพรนั้นไปยังชาติพี่น้องมากมายทั่วทั้งห้าทวีปของโลก

4

ความสำคัญของพัฒนาการหนึ่งซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ในวิวัฒนาการของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ไม่สามารถประเมินได้ นั่นคือการสถาปนาศาสนาของพระองค์ในทวีปอเมริกาเหนือ ณ เวลาที่พระอับดุลบาฮาพึงเปิดฉากพันธกิจของพระองค์และยังกระเสือกกระสนอยู่ในวิกฤติการณ์ที่ร้ายแรงที่สุดที่พระองค์เคยเผชิญมา, ย้อนกลับไปไกลถึงปีที่เป็นพยานต่อการกำเนิดของศาสนาในเมืองซีราช พระบ็อบในกายูโมล แอสมาหลังจากที่เตือนประชาชนทั้งหลายทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกในวาระหนึ่งที่น่าทรงจำ ทรงตรัสโดยตรงต่อ "ประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตก" และบัญชาพวกเขาอย่างมีนัยสำคัญให้ "ออกมาจากเมือง" ของพวกเขาเพื่อช่วยเหลือพระผู้เป็นเจ้าของ และให้ "กลายเป็นเสมือนนราทร" ใน "ศาสนาเดียวกันที่แบ่งแยกไม่ได้" ของพระองค์ ในการคาดการณ์ถึงพัฒนาการนี้พระบาฮาอุลลาห์เองทรงลิขิตว่า "แสงของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์รุ่งอรุณในโลกตะวันออก เครื่องหมายทั้งหลายของอาณาจักรของพระองค์ปรากฏขึ้นมาในโลกตะวันตก"

ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงทำนายว่า “หากพวกเขาพยายามปกปิดแสงสว่างของศาสนาบนทวีป วางใจได้ว่าศาสนา นี้จะชูศีรษะขึ้นมาในใจกลางมหาสมุทร และเปล่งเสียงประกาศว่า : ‘ข้าคือผู้ให้ชีวิตแก่โลก!’” ตามที่รายงานโดย นาบิลในบันทึกเรื่องเล่าของเขา ไม่นานก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พระบาฮาอูลลาห์ทรงกล่าวว่า “หากศาสนา นี้ถูกเปิดเผยในโลกตะวันตก หากวณะของเราถูกส่งจากโลกตะวันตกมายังเปอร์เซียและประเทศอื่นๆ ในโลก ตะวันออก จะเป็นทีประจักษ์ว่าประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตกจะอ้าแขนรับศาสนาของเราอย่างไร อยากรู้ว่า ตามประชาชนชาวเปอร์เซียหาได้เห็นคุณค่าของศาสนา” “ตั้งแต่เริ่มต้นของกาลเวลาจนกระทั่งปัจจุบัน” คือ คำให้การยืนยันของพระอับดุลบาฮาเอง “แสงแห่งการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์รุ่งอรุณในโลกตะวันออกและสา ตร์สมัยไปยังโลกตะวันตก อยากรู้ว่าตามความสว่างที่สาตมานั้นเจิดจ้าขึ้นมาอย่างไม่ธรรมดาในโลกตะวันตก จง พิจารณาศาสนาที่พระเยซูประกาศ แม้ว่าที่แรกปรากฏขึ้นมาในโลกตะวันออก กระนั้นจนกระทั่งแสงของศาสนา สาตมายังโลกตะวันตก ศักยภาพโดยปริบูรณ์ของศาสนาจึงจะเห็นชัด” พระองค์ทรงยืนยันว่า “วันนั้นกำลังใกล้ เข้ามา คือวันที่เจ้าจะเป็นพยานว่าโดยความอ้าไพของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ โลกตะวันตกจะแทนที่โลก ตะวันออกอย่างไรในการแผ่รัศมีแห่งการนำทางสวรรค์” และอีกครั้งหนึ่ง “โลกตะวันตกได้รับความสว่างจากโลก ตะวันออก แต่ในบางแง่การสะท้อนของแสงนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าในโลกตะวันตก” ยิ่งไปกว่านั้น “แท้จริงแล้วโลก ตะวันออกได้รับความสว่างด้วยแสงของอาณาจักรสวรรค์” อีกไม่นานแสงเดียวกันนี้จะสาดความสว่างที่ยิ่งใหญ่ กว่าไปยังโลกตะวันตก”

5

ที่จะแจ้งกว่านั้นพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮเอง ได้เลือกที่จะประทานเกียรติที่ไม่เหมือน ใครให้แก่ผู้ปกครองทั้งหลายของทวีปอเมริกา ด้วยการตรัสต่อพวกเขาโดยรวมในศัตวรรษที่ศกดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์ เป็นการเคี่ยวเข็ญพวกเขาอย่างมีนัยสำคัญให้ “ระดับธรรมวิหารของอาณาจักรด้วย อลงกรณ์แห่งความยุติธรรมและความกลัวพระผู้เป็นเจ้า และระดับศีรชะของธรรมวิหารนั้นด้วยมงกุฎแห่งการ ระลึกถึง” พระผู้เป็นนายของพวกเขา และทรงบัญชาพวกเขาให้ “พันผ้าให้ผู้บาดเจ็บด้วยมือแห่งความยุติธรรม” และ “บดขยี้ผู้กดขี่” ด้วย “คทาแห่งบทบัญญัติของพระผู้เป็นนาย” ของพวกเขา “พระผู้ทรงประกาศิต พระผู้ทรง อัจฉริยภาพ” พระอับดุลบาฮาลิขิตไว้ว่า “ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียว ทวีปอเมริกาคือดินแดน ที่ซึ่งความอ้าไพของแสงของพระองค์จะถูกเปิดเผย ความลึกสลับของศาสนาของพระองค์จะถูกเปิดเผย ผู้ที่ขอบ ธรรมจะอาศัยอยู่และผู้มีอิสรภาพจะมารวมตัวกัน” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงทำนายไว้ว่า “ทวีปอเมริกาแสดง เครื่องหมายและหลักฐานของความเจริญก้าวหน้าที่ยิ่งใหญ่มาก มีอนาคตไกลยิ่งกว่า เพราะอิทธิพลและความ สว่างของทวีปอเมริกาแผ่ไปกว้างไกล ทวีปอเมริกาจะนำทางชาติทั้งหมดด้วยธรรม”

6

ในการเลือกสาธารณะที่ยิ่งใหญ่ของโลกตะวันตกซึ่งเป็นชาติหัวแถวของทวีปอเมริกา สำหรับความโปรดปราน เป็นพิเศษของพระองค์ พระอับดุลบาฮาทรงเปิดเผยอย่างเด่นชัดยิ่งกว่าว่า “ประชาชนชาวอเมริกันคู่ควรกับการ เป็นชนชาติแรกจริงๆ ที่จะสร้างธรรมวิหารของสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด และประกาศความเป็นหนึ่งของ มนุษยชาติ” และอีกครั้งหนึ่ง : “ชาติอเมริกันได้รับการประสาทอำนาจและความสามารถที่จะบรรลุสิ่งที่จะประดับ หน้าประวัติศาสตร์ กลายเป็นที่อิจฉาของโลก และเป็นที่สดดีทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกสำหรับชัย ชนะของชนชาติของตน” ยิ่งไปกว่านั้น “ขอให้ประชาธิปไตยของอเมริกานี้เป็นชาติแรกที่จะสถาปนารากฐาน ของความตกลงระหว่างชาติ ขอให้อเมริกาเป็นชาติแรกที่จะประกาศเอกภาพของมนุษยชาติ ขอให้อเมริกาเป็น ชาติแรกที่จะคลี่ธงแห่งสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงลิขิตว่า “ขอให้บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ใน ประเทศนี้... ลุกจากความสำเร็จทางวัตถุของตนในปัจจุบันขึ้นมาสู่อุดมสุดถึงขนาดว่า การให้ความสว่างทาง ธรรมจะส่องแสงจากศูนย์กลางนี้ไปยังประชาชนทั้งหมดของโลก”

7

ดังนั้นพระบาฮาอูลลาห์ทรงตรัสต่อศาสนิกชนทั้งหลายในทวีปอเมริกาเหนือว่า “ดูกร พวกเจ้าอัครสาวกทั้งหลาย ของพระบาฮาอูลลาห์!... จงพิจารณาดูว่าสถานะที่เจ้าถูกลิขิตให้บรรลุถึงนั้นประเสริฐและสูงส่งเพียงไร... ความสำเร็จเต็มขั้นของเจ้ายังไม่ถูกเปิดเผย นัยสำคัญของความสำเร็จนั้นยังไม่เป็นที่เข้าใจ” และอีกครั้งหนึ่ง “พันธกิจของเจ้ารุ่งโรจน์สุดพรรณนา หากวิสาหกิจของเจ้าได้สวมมงกุฎแห่งความสำเร็จ วางใจได้ว่าอเมริกาจะ พัฒนาขึ้นมาเป็นศูนย์กลางที่จะแผ่คลื่นของอาณาจักรธรรมออกไป และบัลลังก์ของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า จะได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคงด้วยขีดสุดของราชศัสดาและความรุ่งโรจน์” และสุดท้ายนี้คือการยืนยันที่เร้าใจ นี้ : “ขณะที่ธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้านี้ถูกศาสนิกชนชาวอเมริกันนำไปจากชายฝั่งทั้งหลายของอเมริกา และ เผยแพร่ผ่านทางทวีปยุโรป เอเชีย อัฟริกาและออสเตรเลีย และไกลไปถึงหมู่เกาะแปซิฟิก ชุมชนนี้จะพบว่า

ตนสถาปนาอย่างมั่นคงบนบัลลังก์แห่งอาณาจักรนิรันดร...เมื่อนั้นทั้งโลกจะสั่นด้วยคำสรรเสริญราชศักดาและความยิ่งใหญ่ของอเมริกา”

8

ไม่น่าที่แปลกใจที่ชุมชนของชาติที่ได้รับพรอย่างเหลือล้นยิ่ง ชาติที่ครองตำแหน่งที่เลื่องลือในทวีปที่ได้รับการประสาทอย่างอุดมยิ่ง จะสามารถเพิ่มเติมหลายหน้าหนังสือที่อุดมไปด้วยชัยชนะให้แก่ประวัติการณ์ของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างห้าสิบปีของการดำรงอยู่, ครรเป็นทีระลึกวานี้คือชุมชนที่ตั้งแต่ถือกำเนิดขึ้นมาโดยพลังสร้างสรรค์ที่ปลดปล่อยมาจากการประกาศพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ ได้รับนมบนตักแห่งความหวังโยที่ไม่มีพลาตของพระอับดุลบาฮา และได้รับการฝึกฝนโดยพระองค์ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพันธกิจของตนที่ไม่เหมือนใคร โดยการเปิดเผยธรรมจาริกจำนวนนับไม่ถ้วน โดยคำสั่งการต่อผู้แสวงบุญทั้งหลายที่กลับไป โดยการส่งผู้นำชาวพิเศษ โดยการเดินทางด้วยพระองค์เองไปทั่วทวีปอเมริกาเหนือในเวลาต่อมา โดยการเน้นสถาบันพระปฏิญญาในวิถีของการเดินทางเหล่านั้น และในที่สุดโดยอำนาจที่พระองค์มอบหมายในธรรมจาริกแห่งแผนงานสวรรค์, นี้คือชุมชนที่ตั้งแต่วัยทารกแรกเริ่มจนกระทั่งปัจจุบัน ได้ตรากตรำอย่างไม่ว่างเว้น และโดยความพยายามของคนที่ไม่ได้รับการช่วยเหลือ ได้ป้กธงของพระบาฮาอุลลาห์ได้สำเร็จในส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดของหกสิบประเทศ ซึ่งบัดนี้ทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก สามารถกล่าวอ้างเกียรติของการถูกรวมเข้ามาในรั้วศาสนาของพระองค์, ชุมชนนี้ดีเด่นด้วยการพัฒนาแบบแผนของสถาบันบริหารต่างๆ ของศาสนา และเป็นชุมชนแรกที่ได้สร้างกรอบการปฏิบัติงานของสถาบันเหล่านั้น ซึ่งเป็นสัญญาณนามาก่อนระบบโลกของพระบาฮาอุลลาห์, โดยความพยายามของสมาชิกทั้งหลายของชุมชนนี้ โบสถ์แม่แบบของโลกตะวันตก ซึ่งเป็นผู้ประกาศล่วงหน้าการจะมาถึงของระบบนั้น เป็นหนึ่งในสถาบันที่ประเสริฐสุดทั้งหลายที่บัญญัติไว้ในคิตาบีอัคดัส และเป็นอาคารโอ้อ่าที่สุดที่ถูกก่อสร้างในโลกลบาไฮทั้งหมด ได้รับการสร้างในใจกลางของทวีปอเมริกาเหนือ, โดยการตรากตรำอย่างหมั่นเพียรของผู้บุกเบิก ครูและผู้บริหารทั้งหลายของชุมชนนี้ วรรณกรรมของศาสนาได้ขยายตัวอย่างมหาศาล จุดมุ่งหมายและจุดประสงค์ของศาสนาได้รับการแสดงผลสนับสนุนอย่างไม่เกรงกลัว และสถาบันที่เพิ่งเริ่มทั้งหลายของศาสนาได้รับการก่อตั้งอย่างเป็นปึกแผ่น, ผลที่ตามมาโดยตรงจากความอดสาหะที่ไม่รู้จักอ่อนล้าและไม่ได้การสนับสนุนของผู้ที่ดีเด่นที่สุด^[1] ในบรรดาครูเดินทางทั้งหลายคือความจงรักภักดีของพระราชาธิบดี^[2] ด้วยใจของตนเองต่อศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ได้รับการประกาศอย่างแนชัดในคำให้การยืนยันหลายฉบับที่ถ่ายทอดไปยังคนรุ่นหลังโดยปากกาของพระราชาธิบดีผู้เปลี่ยนศาสนาเอง, และในที่สุดสมาชิกทั้งหลายของชุมชนนี้ ซึ่งเป็นผู้สืบเชื้อสายทางจิตวิญญาณของผู้เบิกอรุณของยุควิกรรมของศาสนาบาไฮ ต้องได้เกียรตินิรันดรของการลุกขึ้นในหลายโอกาสด้วยความกระปรี้กระเปร่า ไฟแรงและมุ่งมั่นอย่างนำพิศวง เพื่อสนับสนุนความมุ่งหมายของผู้ถูกกดขี่ บรรเทาทุกข์ผู้ขัดสน และปกป้องประโยชน์ของอาคารและสถาบันทั้งหลายที่ก่อสร้างมาโดยเพื่อนร่วมศาสนาในประเทศต่างๆ เช่น เปอร์เซีย รัสเซีย อียิปต์ อิรัก และเยอรมัน เป็นประเทศที่ซึ่งสาวกทั้งหลายของศาสนาต้องทานความรุนแรงของการประหัตประหารทางเชื้อชาติและศาสนาในระดับต่างๆ

9

ช่างแปลกจริง ๆ ในประเทศที่ได้รับการประสาทด้วยบทบาทหน้าที่ที่ไม่มีเหมือนดังกล่าวในหมู่ชาติพี่น้องทั้งหลายทั่วทั้งโลกตะวันตก การกล่าวถึงพระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนาที่รุ่งโรจน์ต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรกมาจากปากของหนึ่งในสมาชิกของสำนักนักบวช ที่ศาสนานั้นต้องต่อสู้เป็นเวลานานและทนทุกข์จากพวกเขาบ่อยครั้ง, ที่แปลกกว่านั้นคือ ผู้ที่สถาปนาศาสนานี้ในเมืองซิกาโกเป็นครั้งแรกห้าสิบปีหลังจากที่พระบ็อบประกาศพันธกิจของพระองค์ในซีราช ไม่กี่ปีต่อมากลับละทิ้งธงที่เขาเป็นผู้ปักโดยตัวคนเดียวในเมืองนั้นเสียเอง

10

วันที่ 23 กันยายน ค.ศ.1893 (พ.ศ.2436) หนึ่งปีกว่าหลังจากการเสด็จขึ้นสูสวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์นี้เอง ที่ในบทนิพนธ์ที่เขียนโดยสาธุคุณเฮนรี เอช เจซซัพ ดีดี ผู้อำนวยการหน่วยปฏิบัติการณ์ของเพรสบีเทอเรียนมิชชันนารีในซีเรียเหนือ และอ่านโดยสาธุคุณจอร์จ เอ ฟอร์ดแห่งซีเรีย ณ ที่ประชุมสภาศาสนาแห่งโลก ซึ่งจัดขึ้นในเมืองซิกาโกเกี่ยวโยงกับนิทรรศการโคลัมเบีย เป็นการรำลึกครบรอบสี่ร้อยปีของการค้นพบอเมริกา มีการประกาศว่า “ปราชญ์ชาวเปอร์เซียชื่อดังท่านหนึ่ง” เป็น “นักบุญบาไฮ” ฟังสินชีวิตเมื่อเร็ว ๆ นี้ในอัคคา สองปี

[1] มาร์ธา รุท

[2] พระราชาธิบดีแห่งโรมเนเนีย

ก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ “ผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์” ได้ไปเยี่ยมพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้แสดง “ความรู้สึกรักใคร่อันประเสริฐที่ช่างคล้ายกับพระเยซู” ต่อเขา จนผู้เขียนบทนิพนธ์นี้ใน “ถ้อยคำปิดท้าย” ต้องการให้แบ่งปันกับผู้ฟัง ^[1] ไม่ถึงหนึ่งปีต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1894 (พ.ศ.2437) นายแพทย์ชาวซีเรียชื่ออับราฮิม เครุลลาห์ ^[2] ผู้ซึ่งระหว่างที่อาศัยอยู่ในไคโร ได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮ โดยฮาจี อับดุล คาริมเม เตหะรานี เขาเคยรับธรรมจาริกจากพระบาฮาอุลลาห์ เคยสื่อสารกับพระอับดุลบาฮา และไปถึงนิวยอร์กในเดือนธันวาคม ค.ศ.1892 (พ.ศ.2435) ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในชิคาโก และเริ่มต้นสอนศาสนาที่ตนสนับสนุนอย่างแข็งขันและเป็นระบบ, ภายในเวลาสองปีเขาได้สื่อสารความคิดเห็นของตนไปยังพระอับดุลบาฮา และรายงานความสำเร็จที่ไม่ธรรมดาที่เป็นผลมาจากความพยายามของตน, ในปี ค.ศ.1895 (พ.ศ.2438) โอกาสเปิดให้เขาในเคนโนซาซึ่งเขาไปเยือนสัปดาห์ละครั้งในวิถีของกิจกรรมการสอนของเขา, ปีต่อมาเป็นที่รายงานว่าจำนวนบาไฮศาสนิกชนในสองเมืองนี้นับได้เป็นร้อยๆ ในปี ค.ศ.1897 (พ.ศ.2440) เขาตีพิมพ์หนังสือของตนชื่อบาบ ดิน (ประตูไปสู่ศาสนา) และไปเยือนแคนซัส นิวยอร์ก อิทาคาและฟิลาเดเฟีย ที่ซึ่งเขาสามารถทำให้คนจำนวนมากไม่เบาเลื่อมใสศาสนา, ทอร์นตัน เซส ผู้องอาจซึ่งได้รับสมญานามว่าซาบิท (แนวแน่) โดยพระอับดุลบาฮา แลทรงระบุว่าเป็น “ศาสนิกชนชาวอเมริกันคนแรก” ที่เปลี่ยนมานับถือบาไฮในปี ค.ศ.1894 (พ.ศ.2437), ลุยซา เอ็มมาร์ผู้ไม่มีลูกซึ่งเป็นคุณแม่แบบของโลกตะวันตก ได้รับสมญานามว่าเลวา (ธง) โดยพระอับดุลบาฮา, ดร.เอ็ดเวิร์ด เกิทซิงเจอร์ซึ่งต่อมาสมรสกับลุยซา เอ็มมาร์, โฮเวิร์ด แมคคันท, อาเธอร์ ฟีดอจ, อีสเบลลา ดี บริทติงแฮม, ลิลเลียน เอฟ แคพเพส, พอล เค ดิลลี, เซสเตอ ไอ แททเชอร์และเฮเลน เอส กูดอลล์ ซึ่งชื่อของพวกเขาจะสัมพันธ์ไปตลอดกาลกับการขยับเขยื้อนครั้งแรกของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ในทวีปอเมริกาเหนือ เหล่านี้คือบุคคลโดดเด่นที่สุดในหมู่ผู้ที่ตื่นตัวต่อเสียงร้องเรียกของยุคใหม่ และอุทิศชีวิตรับใช้พระปฏิญญาที่พึงประกาศ

16.2 การไปแสวงบุญที่อัคคาครั้งแรกของบาไฮจากอเมริกา [First Bahá'í pilgrimage to 'Akká from America]

11

มาถึงปี ค.ศ.1898 (พ.ศ.2441) นางพีบี เฮิสท์นักสังคมสงเคราะห์ชื่อดัง (ภรรยาของวุฒิสมาชิกจอร์จ เอฟ เฮิสท์) ซึ่งนางลุยซา เกิทซิงเจอร์ตั้งตาดูเข้ามาหาศาสนาบาไฮระหว่างการไปเยือนแคลิฟอร์เนีย ได้แสดงความตั้งใจที่จะไปเยี่ยมพระอับดุลบาฮาที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และเชิญบาไฮหลายคนซึ่งในจำนวนนี้มีดร.เอ็ดเวิร์ดและนางลุยซา

[1] วาหนะนี้ของพระบาฮาอุลลาห์ปรากฏอยู่ในหนังสือ *Bahá'u'lláh and the New Era*, Chapter 3, section "Life at Bahji" ว่า “การที่ชาติทั้งปวงควรเป็นหนึ่งเดียวกันในความศรัทธา และมวลมนุษยควรเป็นพี่น้องกัน การที่สายสัมพันธ์แห่งเสนาหาและความสามัคคีระหว่างบุตรหลานของมนุษย์ควรแข็งแกร่งขึ้น การที่ความหลากหลายของศาสนาควรยุติ และความแตกต่างทางเชื้อชาติควรยกเลิก สิ่งนี้มีภัยอันใด?...กระนั้นสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ความขัดแย้งที่ไร้ประโยชน์และสงครามที่ทำลายล้างเหล่านี้จะผ่านพ้นไป และสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุดจะบังเกิดขึ้น...ท่านอยู่ในยุโรปไม่ต้องการสิ่งนี้หรือ? ไม่ใช่สิ่งนี้หรือที่พระคริสต์ท่านายไว้?...ความขัดแย้งเหล่านี้ การหลังเลือดและความความไม่ลงรอยกันนี้ต้องยุติ และมวลมนุษยต้องเป็นเสมือนวงศ์ตระกูลและครอบครัวเดียวกัน...ขอมนุษย์อย่าภูมิใจว่ารักประเทศของตน แต่ขอให้ภูมิใจว่ารักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน”

[2] *'Abdu'l-Bahá*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.65 กล่าวว่า “อับราฮิม จอร์จ เครุลลาห์เป็นคริสเตียนชาวอาหรับ เกิดในหมู่บ้านบนภูเขาในเลบานอน และได้รับการศึกษาในวิทยาลัยโรเตสแตนต์ในซีเรีย เขาเป็นหนึ่งในผู้สำเร็จการศึกษาคนแรกๆ จากสถาบันที่มีชื่อเสียงนั้น จากซีเรียเขาเดินทางไปยังอียิปต์ และบังเอิญพบบาไฮในไคโร บาไฮคนที่สอนศาสนาเขาชื่อฮาจี อับดุล คาริม พ่อค้าแห่งเตหะรานผู้มีถิ่นที่อยู่ในอียิปต์, เครุลลาห์ยอมรับศาสนาในเวลาทีพระบาฮาอุลลาห์ยังมีชีวิตอยู่ และได้รับเกียรติด้วยธรรมจาริกหนึ่งจากพระองค์...นายแพทย์เครุลลาห์เขียนถึงพระอับดุลบาฮาและได้รับการอนุมัติจากพระองค์ (ให้ไปอเมริกา)

นายแพทย์อับราฮิม จอร์จ เครุลลาห์ไปถึงนิวยอร์กในเดือนธันวาคม ค.ศ.1892 (พ.ศ.2435) ในเดือนกุมภาพันธ์ เขาย้ายไปอยู่ที่ชิคาโก หลายเดือนก่อนที่ชื่อของพระบาฮาอุลลาห์จะถูกกล่าวถึงต่อสาธารณชนในเมืองนั้น ที่นั่นเขาค้นหาอย่างหนักและพบคนจำนวนหนึ่งสนใจในธรรมสารที่เขาต้องบอกให้รู้, ในปีเดียวกันนั้นบุรุษคนแรกซึ่งเป็นคริสเตียนชาวตะวันตกตอบสนองและให้ความจงรักภักดีต่อศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ เขาชื่อทอร์นตัน เซส...เขาไม่มีชีวิตอยู่ได้เห็นพระอับดุลบาฮามีชีวิตในดินแดนตะวันตกไกล แต่เขาได้เห็นพระอับดุลบาฮาระหว่างปีเริ่มแรกของศตวรรษที่ยี่สิบถูกกักขังอยู่ในกำแพงเมืองอัคคา ซึ่งชีวิตของพระองค์ตกอยู่ในอันตราย”

เก็ทซิงเจอร์ นายแพทย์เครลลาห์และภรรยาให้ไปด้วยกัน และได้เตรียมการที่จำเป็นเรียบร้อยสำหรับการไปแสวงบุญอันเป็นประวัติศาสตร์ที่อัศจรรย์, ในปารีสชาวอเมริกันหลายคนที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นซึ่งในจำนวนนี้มีเมย์เอลีส บอลเลส ผู้ซึ่งนางลุยซา เก็ทซิงเจอร์ทำให้เลื่อมใสศาสนา, น.ส.เพียซันและแอน แอพเพอซันซึ่งทั้งคู่เป็นหลานสาวของนางพีบี เฮิสท์, นางทอห์นเบิร์กและลูกสาว ได้เพิ่มเข้ามาในคณะ ซึ่งจำนวนของพวกเขาเพิ่มขึ้นต่อมาในอียิปต์โดยการมาสมทบของลูกสาวทั้งหลายของนายแพทย์เครลลาห์และยาของพวกเธอ ผู้ซึ่งเขาเปลี่ยนให้มานับถือศาสนาบาไฮเมื่อเร็ว ๆ นี้

12

การมาถึงของผู้แสวงบุญสิบห้าคนในสามคณะที่ตามติดกันมา ซึ่งกลุ่มแรกมีดร.เอ็ดเวิร์ดและนางลุยซา เก็ทซิงเจอร์รวมอยู่ ได้มาถึงเมืองอัคราคาวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ.1898 (พ.ศ.2441) [1], ปฏิสัมพันธ์อย่างสนิทสนมเป็นการส่วนตัว ที่เกิดขึ้นระหว่างศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณของพระบาฮาอุลลาห์กับบรรดาผู้ที่ฟังลูกขึ้นมาประกาศข่าวการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ในโลกตะวันตก, สภาพแวดล้อมที่ซึ่งใจในการไปเยือนหลุมฝังศพของพระบาฮาอุลลาห์ และเกียรติอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาได้รับการอุทิศจากพระอับดุลบาฮาเข้าไปในห้องชั้นในสุด, จิตวิญญาณที่เจ้าภาพผู้รักใคร่และโอบอ้อมอารีซึ่มซาบเข้าไปในพวกเขาอย่างมีพลังโดยหลักปฏิบัติและตัวอย่าง ทั้งๆ ที่ พวกเขาพักอยู่ที่นั่นช่วงเวลาสั้นๆ, ความศรัทธาที่แรงกล้าและความหมายมั่นที่ไม่ยอมแพ้ ที่ถูกจุดขึ้นมาในหัวใจของพวกเขาโดยคำเคี้ยวเชิญที่บันดาลใจ คำสั่งสอนที่ให้ความสว่าง และหลักฐานมากมายของความรักทางธรรมของพระอับดุลบาฮา [2], ทั้งหมดนี้บังชี้การเปิดกาลสมัยใหม่ในพัฒนาการของศาสนา

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.68-9 กล่าวว่ "กลุ่มแรกมาถึงอัคราคาวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ.1898 (พ.ศ.2441) นี่คืวันแห่งประวัติศาสตร์วันหนึ่งในประวัติการณ์ของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ อีกทั้งเป็นวันที่ไม่มีเสมอในบันทึกลำดับเหตุการณ์ของโลกคริสเตียนตะวันตก, ไม่เคยมีมาก่อนที่โลกตะวันออกที่ซึ่งพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ามาปรากฏเสมอ ได้เป็นพยานต่อบุรุษและสตรีแห่งโลกตะวันตกซึ่งปรารถนาจะแสดงคารวะ มาที่ประตูของพระผู้ซึ่งพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า คอยเฝ้าระวังบุรณภาพของศาสนาอย่างเอาชนะไม่ได้

นี่เป็นครั้งแรกที่บาไฮที่ได้รับการเล็งดูในโลกคริสเตียนตะวันตก กำลังมาเจอกับท่านนายซึ่งหน้า อะไรคือผลกระทบจากการพบกันนี้? ผู้แสวงบุญทั้งหลายตอบสนองอย่างไร? กว่าสามทศวรรษต่อมา นางทอห์นเบิร์ก ครอฟเปอร์เขียนว่า :

'จากนั้นเรานั่งเรือเล็กที่นาเวหนา (จากอียิปต์) ไปไฮฟา มีพายุนั้นเช่นกัน และเราถูกกระแทกไปมาอย่างไรปราณีในเรือกลไฟที่ไม่เพียงพออย่างยิ่งของเรา, เมื่อมาถึงเราไปที่โรงแรมที่ซึ่งเราอยู่จนกระทั่งพลบค่ำ เนื่องด้วยอัตราเรากินไปสำหรับเราและสำหรับพระอับดุลบาฮา...สำหรับคนแปลกหน้าที่จะถูกพบเห็นว่าการกำลังเข้าไปในเมืองแห่งความเศร้า

เราขึ้นรถม้าหลังจากพลบค่ำและขับไปตามทรายแข็ง 'โดยทางทะเลเลยจอร์แดนออกไป' ซึ่งพาเราไปสู่ประตูรั้วของเมืองอัคราค, ที่นั่นคนขับที่เราไว้ใจจัดแจงให้เราเข้าไป ครั้งหนึ่งเมื่ออยู่ข้างในเราพบมิตรสหายของเราที่กำลังรอคอยเรา เราเริ่มขึ้นไปชั้นบนที่นำไปสู่พระองค์ บางคนไปก่อนเรากับเทียนเล่มเล็ก ซึ่งทอดเงาที่แปลกประหลาดไปบนกำแพงของสถานที่เงียบนี้

ทันใดนั้นแสงจรัรูปทรงที่ที่แรกดูเหมือนเป็นภาพของหมอกและแสงสว่าง นั่นคือท่านนายซึ่งแสงเทียนเปิดเผยต่อเรา, เสื้อคลุมสีขาวของพระองค์ ผมสีเงินห้อยลงมา และดวงตาสีฟ้าเปล่งประกาย ให้ความรู้สึกของจิตวิญญาณเสียมากกว่ามนุษย์ เราพยายามบอกพระองค์ว่าเราตื้นญูอย่างลึกซึ้งซึ่งเพียงไรต่อการที่พระองค์รับเรา 'ไม่' พระองค์ทรงตอบ 'เจ้ากรุณาที่ได้มา'

จากนั้นพระองค์ยิ้ม และเรามองเห็นแสงสว่างที่พระองค์ครอบครองในรัศมีที่เคลื่อนไหวอยู่บนใบหน้าทีเนียนและประเสริฐของพระองค์ นี่คืประสบการณ์ที่น่าพิศวง, เราผู้มาเยือนสี่คนจากโลกตะวันตกรู้สึกว่ การเดินทางของเราด้วยความไม่สะดวกทั้งหมดคือราคาเล็กน้อยที่จ่ายสำหรับสิ่งล้ำค่า ที่เราได้รับจากจิตวิญญาณและวาทะของท่านนาย ผู้ซึ่งเราได้ข้ามภูเขาและทะเลและชาติทั้งหลายมาพบ, นี้ได้เริ่มงานของเราในการ 'แพร่กระจายคำสอน' ในการ 'กล่าวถึงพระนามของพระบาฮาอุลลาห์ และให้โลกคุ้นเคยกับธรรมสาร'

[2] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.71-2 กล่าวว่ "พระอับดุลบาฮาบอกผู้แสวงบุญทั้งหลายว่า เช้าวันอาทิตย์พระองค์จะพบพวกเขาบนภูเขาคาร์เมล ได้ร่เมงา

บาไฮในโลกตะวันตก ซึ่งนัยสำคัญของกาลสมัยนี้ การกระทำต่อมาโดยบางคนในผู้แสวงบุญเหล่านี้และเพื่อนสาวกของพวกเขา ได้สาธิตอย่างเกินพอ

13

“ในการพบกันครั้งแรกนั้น” หนึ่งในผู้แสวงบุญเหล่านี้ซึ่งบันทึกความประทับใจของเธอ ได้เขียนว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถจำความเบิกบานหรือความเจ็บปวด หรือสิ่งใดๆ ที่ข้าพเจ้าให้ชื่อได้ ข้าพเจ้าถูกพาอย่างทันใดไปสู่ยอดที่สูงเหลือเกิน วิญญาณของข้าพเจ้าได้มาสัมผัสกับพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า และพลังอำนาจนี้ซึ่งบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และทรงอำนาจ ท่วมท้นข้าพเจ้า...เราไม่สามารถละลายตาไปจากใบหน้าที่รุ่งโรจน์ของพระองค์ เราได้ยินทั้งหมดที่พระองค์พูด เราดื่มน้ำชาที่พระองค์ตามที่พระองค์สั่ง แต่การดำรงอยู่ดูเหมือนหยุดไปชั่วคราว และเมื่อพระองค์ลุกขึ้นและจากเราไปอย่างทันใด เรากลับมาด้วยการเริ่มต้นชีวิต แต่จะไม่ใช้ชีวิตเดิมบนโลกนี้อีก จะไม่ใช่อีก โอ! ขอขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า” ในการระลึกถึงการสนทนาซักถามครั้งสุดท้ายที่ให้แก่คณะที่เธอเป็นสมาชิกคนหนึ่ง ผู้แสวงบุญคนเดียวกันนั้นให้การยืนยันว่า “ด้วยอำนาจและราชศักดิ์ดาของการมีพระองค์อยู่ต่อหน้า ความกลัวของเราเปลี่ยนเป็นความศรัทธาที่สมบูรณ์ ความอ่อนแอของเราเปลี่ยนเป็นความเข้มแข็ง ความทุกข์ใจของเราเปลี่ยนเป็นความหวัง และตัวเราเองถูกลิ้มไปในความรักของเราที่มีต่อพระองค์ เมื่อพวกเราทั้งหมดนั่งอยู่ต่อหน้าพระองค์ รอฟังวาหะของพระองค์ ศาสนิกชนบางคนร้องไห้อย่างขมขื่น พระองค์บอกพวกเขาให้เช็ดน้ำตาให้แห้ง แต่พวกเขาทำไม่ได้แม้ชั่วขณะ พระองค์จึงขอพวกเขาอีกครั้งไม่ให้ร่ำไห้เพื่อเห็นแก่พระองค์ พระองค์จะไม่พูดหรือสอนเราจนกว่าน้ำตาทั้งหมดจะถูกปาดออกไป...”

14

“สามวันนั้น” นางเฮสท์เองให้การยืนยันไว้ในจดหมายฉบับหนึ่งของเธอ “เป็นวันที่น่าทรงจำที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะไม่พยายามพรรณนาท่านนาย : ข้าพเจ้าขอกล่าวเพียงว่า ข้าพเจ้าเชื่อหมดใจว่าพระองค์คือท่านนาย และพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของข้าพเจ้าในโลกนี้คือ ข้าพเจ้าได้เอกลิทธิในการอยู่กับพระองค์และยกใบหน้าทีวิสุทธิของพระองค์...ไม่มีข้อสงสัยว่าอับบาซ เอฟเฟนดิ (พระอับดุลบาฮา) คือพระเมไซยะของยุคนี้และประชาชนรุ่นนี้ และเราไม่ต้องมองหาใครอื่น” ยิ่งไปกว่านั้นเธอเขียนไว้ในจดหมายอีกฉบับว่า “ข้าพเจ้าต้องขอพูดว่า พระองค์คือผู้ที่นำพิสวงที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยพบและเคยคาดหวังจะได้พบในโลกนี้...บรรยากาศทางธรรมที่ล้อมรอบพระองค์และมีอิทธิพลอย่างแรงต่อทุกคนที่ได้รับพรของการได้อยู่ใกล้กับพระองค์ ไม่สามารถพรรณนาได้...ข้าพเจ้าเชื่อในพระองค์หมดทั้งหัวใจและวิญญาณ และข้าพเจ้าหวังว่าทุกคนที่เรียกตัวเองว่าศาสนิกชนจะยอมรับพระองค์ในความยิ่งใหญ่ ความรุ่งโรจน์และการสรรเสริญทั้งปวง เพราะแน่นอนว่าพระองค์คือพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า และ ‘วิญญาณของพระบิดาสถิตอยู่ในพระองค์’”

15

แม้แต่หัวหน้าคนรับใช้ของนางเฮสท์ที่เป็นนิโกรชื่อโรเบิร์ต เทอเนอร์ ซึ่งเป็นสมาชิกคนแรกของผู้ติดตามของเขาที่อ้าแขนรับศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ในโลกตะวันตก ก็เคลิบเคลิ้มด้วยอิทธิพลโน้มน้าวของพระอับดุลบาฮาในวิถีของการแสวงบุญที่เปิดกาลสมัยใหม่นั้น, ความศรัทธาของเขาเหนียวแน่นถึงขนาดว่า การหมางเมิน

ของต้นไม้ที่พระบาฮาอุลลาห์เคยนั่งพักผ่อน แต่เมย์ บอลเลสพาย และท่านนายไปเยี่ยมเธอวันอาทิตย์นั้น พระองค์กล่าวขำขมุขของเธอแล้วกล่าวว่า :

‘จะไม่มี การพบกันบนภูเขาคาร์เมลวันนี้...เราไม่สามารถไปและทิ้งผู้เป็นที่รักยิ่งคนหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าที่ป่วยไว้ตามลำพัง พวกเราไม่มีใครสามารถมีความสุขนอกจากว่าผู้เป็นที่รักยิ่งทุกคนมีความสุข’ เราประหลาดใจ การที่สิ่งใดที่สำคัญมาอย่างการพบกันนี้ที่จุดที่ศักดิ์สิทธิ์ถูกยกเลิกเพราะว่าคนหนึ่งป่วยและไม่สามารถไป ดูเหมือนเหลือเชื่อ, ช่างตรงกันข้ามกับความคิดและการกระทำตามปกตินี้เสียทั้งหมด ช่างต่างจากชีวิตความเป็นไปในโลกซึ่งเหตุการณ์ประจำวันและสภาพแวดล้อมทางวัตถุนั้นสำคัญสูงสุด จนทำให้เราสะดุ้งด้วยความประหลาดใจอย่างแท้จริง และในความสะดุ้งนั้นรากฐานของโลกเก่าเริ่มอ่อนแอและล่มลง ถ้อยคำของท่านนายได้เปิดกว้างประตูของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า และให้เรามองเห็นภาพที่ไม่รู้สิ้นนั้นซึ่งมีกฎเพียงอย่างเดียวคือความรัก, นี่คือนิ่งในหลายครั้งที่เราเห็นพระอับดุลบาฮาให้ความรักและความเมตตา ความสงสารและเห็นใจที่ทุกคนที่ควรจะได้ อยู่เหนือข้อพิจารณาอื่นทั้งหมด’

ศาสนาโดยนายหญิงที่รักยิ่งของเขาที่เคยอ้าแขนรับด้วยตัวเองในเวลาต่อมา เขาได้บดบังรัศมีความศรัทธาของเขา หรือลดความซึ้งใจที่ถูกปลุกเร้าในอกของเขาด้วยความเมตตาที่ใครที่หลั่งมาให้โดยพระอับดุลบาฮา^[1]

16.3 กิจกรรมของผู้แสวงบุญเมื่อกลับมาจากอักคา [Activities of pilgrims after returning from 'Akká]

16

การกลับมาของผู้แสวงบุญที่มัวเมาในพระผู้เป็นเจ้าของเขา ซึ่งบางคนกลับไปยังฝรั่งเศส บางคนกลับไปยังสหรัฐอเมริกา เป็นสัญญาณสำหรับการระบือออกของกิจกรรมที่ยินยงและเป็นระบบ ซึ่งเมื่อทวีพลังขับเคลื่อนและขยายกิ่งก้านออกไปยังยุโรปตะวันตก รัฐและมณฑลต่างๆ ในทวีปอเมริกาเหนือ ได้เติบโตมากถึงขนาดที่พระอับดุลบาฮาเองหมายมั่นว่า ทันใดที่ได้รับการปลดปล่อยจากการถูกกักขังที่ยืดเยื้อในอักคา พระองค์จะไปปฏิบัติพันธกิจในโลกตะวันตกด้วยตัวเอง, ด้วยไม่ถูกหันเหไปจากวิถีของตนโดยวิกฤติการณ์ทำลายล้างที่ความทะเยอทะยานของนายแพทย์เครุลลาห์จุดชนวนขึ้นมาเมื่อเขากลับมาจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ [ธันวาคม ค.ศ.1899 (พ.ศ.2442)]^[2] ไม่ถอดใจต่อความปั่นป่วนที่เขาปลุกขึ้นมาโดยการทำงานร่วมกับผู้ละเมิดพระบัญญัติด้วย

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.72-3 กล่าวว่า "การพำนักของผู้แสวงบุญทั้งหลายสั้นมาก และวันนั้นมาถึงอย่างฉับไวเมื่อพวกเขาต้องจากไป เป็นเรื่องที่ไม่ได้ที่จะคิด...ท่านนายผู้เห็นอกเห็นใจบอกพวกเขาว่า :

'และบัดนี้เราขอให้บัญชาแก่เจ้าซึ่งจะเป็นปฏิญญาระหว่างเจ้าและเรา ขอให้เจ้ามีความศรัทธา ขอให้ความศรัทธาของเจ้าแน่นแฟ้นดังขีดหินที่ไม่มีพายุมาขยับได้ ไม่มีสิ่งใดมารบกวนได้ และความศรัทธานั้นยืนยงผ่านพันทุกสิ่งไปจนถึงจุดหมาย, ถึงแม้หากพวกเจ้าได้ยินว่าพระผู้เป็นนายของเจ้าถูกตรึงไม้กางเขน ก็อย่าสิ้นคλονในความศรัทธาของเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเสมอไม่ว่ามีชีวิตหรือตาย เราอยู่กับเจ้าจนถึงจุดหมาย เมื่อเจ้ามีความศรัทธา เจ้าจะมีพลังความสามารถและพระพร นี้คือดุลยภาพ นี้คือดุลยภาพ นี้คือดุลยภาพ'

และ ณ ชั่วโมงแห่งการจากกันพระองค์บอกพวกเขาว่า :

'...การแยกจากกันของเราคือร่างกายเท่านั้น ในจิตวิญญาณเรารวมกันเป็นหนึ่ง พวกเจ้าคือแสงสว่างที่จะแผ่ออกไป พวกเจ้าคือคลื่นของทะเลที่จะกระจายออกไปและไหลล้นโลก...อีกบัญชาหนึ่งเราขอให้แก่เจ้าคือ ให้พวกเจ้ารักกันและกันดังที่เรารักเจ้า...จงมองดูกันและกันด้วยดวงตาแห่งความสมบูรณ์ จงมองดูเรา เอาอย่างเรา เป็นอย่างเรา อย่าคิดเพื่อตัวเจ้าเองหรือชีวิตของเจ้า ไม่ว่าพวกเจ้ากินหรือนอน ไม่ว่าพวกเจ้าสบายหรือไม่ ไม่ว่าพวกเจ้าสบายดีหรือป่วย ไม่ว่าพวกเจ้าอยู่ยกมิตรหรือศัตรู ไม่ว่าเจ้าได้รับการสรรเสริญหรือถูกตำหนิ...จงมองดูเราและเป็นอย่างเรา เจ้าต้องตายจากตัวเจ้าเองและจากโลก ดังนั้นพวกเจ้าจะเกิดอีกครั้งและเข้าไปในอาณาจักรสวรรค์, จงมองดูเถียนว่ามันให้แสงสว่างของต่อนอย่างไร เขียนหลอมละลายชีวิตของตนออกทีละหยดเพื่อจะให้เปลวที่สว่าง'

[2] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.85-6 กล่าวว่า "ขณะที่สาวกทั้งหลายของพระอับดุลบาฮากำลังบุกเบิกในโลกตะวันตก พายุเฮอริเคนกำลังก่อตัวที่จะพัดกวาดสถานที่ที่ทรากตราของพวกเขา เป็นพายุเฮอริเคนที่ดูท่าจะดับแสงสว่างที่พวกเขาจุดและเรืองรองด้วยความมูทิตตนที่เป็นเยี่ยงอย่าง, บุคคลเดียวกันที่นำธรรมสารของพระบาฮาอูลลาห์ข้ามมหาสมุทร ก่อตั้งศูนย์บาไฮแห่งแรกในโลกคริสเตียนตะวันตก สอนศาสนาและฟุ่มฟักศาสนาเป็นเวลาหกปีในดินแดนห่างไกล ได้กลายเป็นพาหนะของพายุนั้น, เขาผู้ซึ่งให้การรับใช้ที่พระอับดุลบาฮาอายุอย่างสูง ผู้ซึ่งพระองค์เรียกด้วยชื่อ "ปีเตอร์ของบาฮา" ได้เลือกที่จะเข้าพวกกับพวกละเมิดพระบัญญัติ ความสำเร็จที่มากกับความพยายามของนายแพทย์เครุลลาห์กลายเป็นเครื่องมือสำหรับการร่วงลงมาของเขาในที่สุด เขากลายเป็นคนอวดดีและนำความเชื่อหลักและการตีความที่เขาคิดขึ้นมาเองเข้ามา..."

นายแพทย์เครุลลาห์ฝันจะมีส่วนในอำนาจของพระอับดุลบาฮา เขานึกภาพในจิตใจที่บิดเบี้ยวอย่างอันตรายให้พระอับดุลบาฮาขึ้นและบริหารโลกตะวันออก ส่วนเขาเครุลลาห์ด้วยความสำเร็จที่ยอดเยี่ยม จะคอยนำและกำกับโลกตะวันตก, เขาไม่เคยพบพระอับดุลบาฮาจนกระทั่งไปแสวงบุญกับคณะของนางเฮิสท์ที่อักคา เมื่อไม่นานที่เขาเห็นว่าตนประเมินผิดไปอย่างน่าใจหายอย่างไร บุรณภาพของการดูแลรับผิดชอบของพระอับดุลบาฮาไม่สามารถทำให้เกิดช่องโหว่ได้ แต่ด้วยหลงใหลในอำนาจและไล่ตามไอระเหยแห่งความเป็นผู้นำ นายแพทย์เครุลลาห์ตัดสินใจหันไปหา มีร์ชา โมฮัมหมัด อาลี เขาสร้างความสัมพันธ์กับพวกละเมิดพระบัญญัติ ในไม่ช้าเป็นที่เห็นได้ว่าเขาหมดความจงรักภักดีอย่างร้ายแรง มีร์ชา โมฮัมหมัด อาลีส่งลูกชายคนโตโซอาอูลลาห์ไป

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

และบรรดาผู้นำชาวของเขา, ไม่ให้ราคาการโจมตีที่ลงมือโดยเขากับพวกที่ถอนตัวออกไปกับเขา และโดยเหล่านักบวชคริสเตียนที่ริษยายิ่งขึ้นเรื่อยๆ ต่ออานาภาพที่เรื่องขึ้นมาและอิทธิพลที่ขยายออกไปของศาสนาบาไฮ, ได้การหล่อเลี้ยงจากการหลั่งไหลมาอย่างไม่ขาดสายของบรรดาผู้แสวงบุญที่ถ่ายทอดข่าวสารโดยคำพูดและคำสั่งสอนพิเศษจากท่านนายผู้ระวางระไว, ได้พลังชีวิตจากการพลังวณะจากปากกาของพระองค์ที่บันทึกไว้ในธรรมจาริกจำนวนนับไม่ถ้วน, ได้คำสั่งการจากผู้นำชาวและครูทั้งหลายที่ถูกส่งตามติดกันมาโดยบัญชาของพระองค์เพื่อการชี้แนะ สอนใจและสร้างความเป็นปึกแผ่น ชุมชนของศาสนิกชนชาวอเมริกัน ได้ลุกขึ้นริเริ่มวิสาหกิจชุดหนึ่งซึ่งด้วยได้พรและการกระตุ้นจากพระอับดุลบาฮาเองอีกทศวรรษต่อมา เป็นเพียงการโหมโรงไปสู่การรับใช้ต่างๆ ที่ไม่มีเสมอ ซึ่งสมาชิกของชุมชนนี้ถูกลิขิตให้รับใช้ในยุคก่อร่างของศาสนาของพระบิดาของพระองค์

17

ทันใดที่หนึ่งในผู้แสวงบุญเหล่านี้คือเมย์ บอลเลสท์ที่กล่าวไว้ข้างต้นกลับมาถึงปารีส เธอก่อตั้งศูนย์บาไฮในเมืองนั้นซึ่งจะเป็นแห่งแรกของทวีปยุโรปได้สำเร็จตามคำสั่งการที่เน้นย้ำของพระอับดุลบาฮา, ไม่นานหลังจากที่เธอมาถึง ศูนย์บาไฮนี้ได้การเสริมกำลังโดยการเปลี่ยนศาสนาของโทมัส เบรคเวลผู้มีใจสว่างซึ่งเป็นบาไฮชาวอังกฤษคนแรก และพระอับดุลบาฮาฝากชื่ออมตะของเขาไว้ในคำสรรเสริญด้วยแรงใจที่เปิดเผยเป็นการรำลึกถึงเขา, การเปลี่ยนศาสนาของฮิปโปไลต์ ไดฟัสบุรุษชาวฝรั่งเศสคนแรกที่อ้าแขนรับศาสนาบาไฮ ผู้ซึ่งโดยบทนิพนธ์ งานแปล การเดินทางและการรับใช้อื่นๆ ในฐานะผู้บุกเบิก เมื่อเวลาผ่านไปเป็นปีๆ เขาสามารถสร้างความปึกแผ่นให้แก่งานที่ริเริ่มไว้ในประเทศของตน, และการเปลี่ยนศาสนาของลอลา บาเนย์ซึ่งการรับใช้ที่ไม่มีเสื่อมสูญของเธอคือการรวบรวมเป็นหนังสือที่ถ่ายทอดไปถึงคนรุ่นหลังชื่อ “เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ” ซึ่งเป็นคำอธิบายที่ประเมินค่ามิได้ของพระอับดุลบาฮาที่ครอบคลุมเรื่องที่หลากหลายมาก ที่ให้แก่เธอระหว่างการยึดเวลาการแสวงบุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์, สามปีต่อมา ค.ศ.1902 (พ.ศ.2445) เมย์ บอลเลสท์ซึ่งเวลานี้สมรสกับชาวแคนาดา ได้ย้ายถิ่นที่อาศัยไปอยู่ที่มอนทรีลและวางรากฐานของศาสนาในอาณาจักรนั้นได้สำเร็จ

18

ในลอนดอน ผลที่ตามมาจากอิทธิพลสร้างสรรค์ที่ปลดปล่อยมาจากการแสวงบุญที่ไม่มีวันลืมครั้งนั้น นางทอห์นเบิร์ก ครอพเปอร์สามารถริเริ่มกิจกรรมต่างๆ ซึ่งเมื่อถูกกระตุ้นและขยายออกไปโดยความพยายามของบาไฮชาวอังกฤษคนแรกๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอีเทล เจ โรเซนเบิร์กผู้เปลี่ยนศาสนาในปี ค.ศ.1899 (พ.ศ.2442) ได้ช่วยให้พวกเขาสามารถก่อตั้งโครงสร้างสถาบันบริหารของตนในหมู่เกาะอังกฤษในปีต่อๆ มา, ในทวีปอเมริกาเหนือการแปรพักตร์และการตีพิมพ์หนังสือประณาม^[1] ของนายแพทย์เครุลลาห์ (ได้รับคำสั่งใจมีร์ชา โมฮัมหมัด

อเมริกาเพื่อให้เกิดการสนับสนุนแก่เขา, ที่ตามโซอาอูลลาห์ไปคือมีร์ชา โกลัมโมลลาห์ลูกชายของอาลี โมฮัมหมัด จาวาดเด กาชวีนิ ซึ่งเป็นหนึ่งในปรปักษ์ที่ฝังรากลึกของพระอับดุลบาฮา, ระหว่างทางไปสหรัฐอเมริกาโกลัมโมลลาห์แวะเยี่ยมศาสตราจารย์เอ็ดเวิร์ด บราวน์ ณ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์

พระอับดุลบาฮาพยายามอย่างหนักที่จะช่วยนายแพทย์เครุลลาห์ให้รอด, ฮาจี อับดุล คาริมพ่อค้าแห่งเตหะรานในโคโร ผู้สอนศานานายแพทย์ชาวซีเรียนี้ และทำให้เป็นไปได้สำหรับเขาที่จะเริ่มพันธกิจของเขาในอเมริกา ถูกสั่งการโดยพระอับดุลบาฮาให้ไปสหรัฐอเมริกา หวังเพื่อจะคุ้มครองชุมชนที่ก่อตัวที่นั่นให้พ้นจากอูบายและการพูดชวนให้คิดของพวกเขาละเมิดพระบัญญัติ และเพื่อพยายามทำให้นายแพทย์เครุลลาห์เห็นความหลงผิดในหนทางของเขา

ปีนั้นคือ ค.ศ.1900 (พ.ศ.2443) ตรงกันข้ามกับสิ่งที่เอ็ดเวิร์ด แกรนวิลล์ บราวน์กล่าวไว้ใน *'Materials for the Study of the Bábí Religion'* ของเขา ไม่มีความแตกแยกเกิดขึ้นในชุมชนบาไฮในอเมริกา ประชาชนที่เครุลลาห์ได้ช่วยให้เข้ามาในศาสนาบาไฮบัดนี้ไม่ยอมยืนอยู่ข้างเขาแล้ว เขาถูกปฏิเสธโดยทุกคนเว้นแต่ไม่กี่คน”

[1] *'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.86-7* กล่าวไว้ว่า “ในปีเดียวกันเมื่อฮาจี อับดุล คาริมกลับมาที่อียิปต์ พระอับดุลบาฮาส่งบาไฮชาวเปอร์เซียอีกคนหนึ่งที่ตั้งถิ่นฐานในประเทศเดียวกันไปยังสหรัฐอเมริกา, ฮาจี มีร์ชา ฮาซานเน โคราซานีพยายามเช่นกันที่จะทำให้นายแพทย์เครุลลาห์คิดได้ แต่ไม่อาจช่วยให้เขารอดได้ เขาตีพิมพ์หนังสือของตน ‘พระบาฮาอูลลาห์’ (ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้า) ซึ่งในหนังสือนี้นายแพทย์เครุลลาห์ถึงความสนใจโดยเฉพาะมาที่มีร์ชา โมฮัมหมัด อาลี และน้องชายสองคนของเขาคือมีร์ชา ซียาอูลลาห์และ มีร์ชา บาดิอูลลาห์ และพยายามนำเสนอพวกเขาว่าเสมอกับพระอับดุลบาฮา, เขาให้ชื่อแก่มีร์ชา ซียาอูลลาห์ที่ฟังตายเป็น ‘กิงที่บริสุทธิ์ที่สุด’ ซึ่งที่ถูกต้องแล้วเป็นของมีร์ชา เมห์ดี

อาลีและลูกชายโซอาอุลลาห์ที่เขาส่งไปอเมริกา) ได้ทดสอบความจงรักภักดีถึงขีดสุดของชุมชนบาไฮที่เพิ่งเริ่มพัฒนา แต่ผู้นำชาวที่พระอับดุลบาฮาส่งตามติดกันไป (เช่นฮาจี อับดุล คาริมเม เตหรานี, ฮาจี มีร์ชา อาซานเน โคราซานี, มีร์ชา อาซัดโดลาห์และมีร์ชา อาโบลฟาซล) ได้บิดเปาข้อสงสัยต่างๆ อย่างรวดเร็ว ช่วยให้ศาสนิกชนทั้งหลายมีความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น ยึดโยงชุมชนบาไฮไว้ด้วยกันได้สำเร็จ และจัดตั้งตัวตั้งต้นของสถาบันบริหารทั้งหลายได้สำเร็จ ซึ่งจะเปิดฉากเป็นทางการสองทศวรรษต่อมาตามข้อกำหนดที่ขีดแจ้งในพระประสงค์และพินัยกรรมของพระอับดุลบาฮา, ย้อนกลับไปในปี ค.ศ.1899 (พ.ศ.2442) ในเมืองเคนโนชามีการก่อตั้งสภาที่ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่เจ็ดคน เป็นการนำมาก่อนการก่อตั้งธรรมสภาท้องถิ่นทั้งหลายต่อเนื่องกันเป็นลำดับ ซึ่งก่อนสิ้นสุดศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮจะครอบคลุมทวีปอเมริกาเหนือจากชายฝั่งมหาสมุทรหนึ่งไปจรดอีกชายฝั่งมหาสมุทร, ในปี ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) มีการจัดตั้งชมรมการพิมพ์บาไฮในชิคาโก ซึ่งมุ่งหมายจะแพร่กระจายวรรณกรรมของชุมชนบาไฮที่ขยายตัวทีละน้อย, มีการเปิดตัวจุลสารบาไฮในนิวยอร์กเพื่อเผยแพร่คำสอนของศาสนา, อีกรวบรวมหนึ่ง "ข่าวสารบาไฮ" ปรากฏในชิคาโกต่อมาและในไม่ช้าพัฒนาขึ้นมาเป็นนิตยสารชื่อ "ดวงดาวของโลกตะวันตก", การแปลบางธรรมลิขิตที่สำคัญที่สุดของพระบาฮาอุลลาห์ เช่น พระวจนะเร้นลับ ศีตานิฮ์คาน ธรรมจาริกถึงกษัตริย์และหุบเขาทั้งเจ็ด กับธรรมจาริกต่างๆ ของพระอับดุลบาฮา อีกทั้งตำราหลายเล่มและแผ่นพับหลายอย่างที่เขียนโดยมีร์ชา อาโบลฟาซลและคนอื่นๆ ได้ดำเนินไปอย่างแข็งขัน, มีการริเริ่มติดต่อกันทางจดหมายจำนวนไม่เบากับศูนย์ต่างๆ ทั่วทั้งโลกตะวันออก ซึ่งเติบโตอยู่ตลอดในด้านขอบเขตและความสำคัญ, ทำนองเดียวกันประวัติศาสตร์โดยย่อของศาสนา หนังสือและแผ่นพับที่เขียนให้เหตุผลสนับสนุนศาสนา บทความสำหรับสื่อมวลชน เรื่องราวการเดินทางและการแสวงบุญ คำสรรเสริญและบทกวี ได้รับการตีพิมพ์และเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

19

ในเวลาเดียวกันผู้เดินทางและครูทั้งหลายซึ่งโพล่ผันขึ้นมาอย่างมีชัยจากพายุแห่งการทดสอบและความกดดันที่คุกคามจะกลืนศาสนาที่รักยิ่งของตน ได้ลุกขึ้นด้วยความสมัครใจ เพื่อเสริมกำลังและทวีจำนวนที่มั่นทั้งหลายของศาสนาที่ก่อตั้งไว้แล้ว มีการเปิดศูนย์บาไฮในเมืองวอชิงตัน บอสตัน ซานฟรานซิสโก ลอสแอนเจลิส คลีฟแลนด์ บัลติมอร์ มินเนโซโพลิส บัฟฟาโล โรเชสเตอร์ พิทซเบิร์ก ชิแอทเทิล เซนต์ปอลและสถานที่อื่นๆ, ผู้บุกเบิกที่ใจกล้าทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นผู้ไปเยือนหรือไปตั้งถิ่นฐาน ซึ่งกระตือรือร้นที่จะกระจายอิแวนเจล ^[1] ที่เกิดใหม่ออกไปนอกเขตแดนของประเทศบ้านเกิดของตน ได้ออกเดินทางและเริ่มต้นวิสาหกิจที่นำแสงธรรมไปยังใจกลางของยุโรป ตะวันออกไกลและไปไกลถึงหมู่เกาะแปซิฟิก, เมสัน ริเมย์เดินทางไปถึงรัสเซียและเปอร์เซีย และต่อมาพร้อมกับโฮเวิร์ด สตรูเวนเขาเดินทางรอบโลกเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ศาสนาบาไฮ ซึ่งระหว่างทางไปเยือนหมู่เกาะฮาวาย ญี่ปุ่น จีน อินเดียและพม่า, ฮูเปอร์ แฮริสและอาร์แลน โอเบอร์เดินทางในอินเดียและพม่าไม่น้อยกว่าเจ็ดเดือน โดยไปเยือนบอมเบย์ ปูนา ลาดอร์ กัลกัตตา ย่างกุ้งและมันดาลา, อัลมานอบลอสซึ่งตามติดดร.เค อี ฟิชเชอร์ ได้สาวธงของศาสนาขึ้นในเยอรมัน และนำแสงธรรมไปถึงออสเตรีย, ดร.ซูซาน ไอมุดดี, ซีดนี สปราก, ลีเลียน เอฟ แคพเพส, ดร.ซารา คล็อคและอลิซาเบท สตวลได้ย้ายถิ่นที่อาศัยไปอยู่ที่เตหรานเพื่อส่งเสริมประโยชน์อันเนกอนันต์ของศาสนาโดยทำงานร่วมกับบาไฮในเมืองนั้น, ซารา ฟาร์มเมอร์ผู้ริเริ่มการประชุมหรือภาคฤดูร้อนที่กรีนเอเคอร์ในรัฐเมนในปี ค.ศ.1894 (พ.ศ.2437) และก่อตั้งศูนย์เพื่อการส่งเสริมเอกภาพและมิตรภาพระหว่างเชื้อชาติและศาสนา หลังจากที่ได้ไปแสวงบุญที่อัคคาในปี ค.ศ.1900 (พ.ศ.2443) ได้ยกอาคารและสิ่งอำนวยความสะดวกที่การประชุมหรือเหล่านี้จัดหาไว้ ให้ใช้สอยโดยสาวกทั้งหลายของศาสนาที่เธอเองอ้าแขนรับเมื่อเร็วๆ นี้

20

สุดท้ายแต่หาได้สำคัญที่สุด ด้วยได้แรงบันดาลใจจากตัวอย่างที่เพื่อนสาวกในอิสคาแบดแสดง ผู้ซึ่งได้เริ่มการก่อสร้างมาซเรโกล อัสการ์ (สักการสถานบาไฮ) แห่งแรกในโลกบาไฮ และปรารถนาอย่างไฟแรงที่จะสาธิตคุณภาพของความศรัทธาและความอุทิศของตนในลักษณะที่เป็นรูปธรรมและเหมาะสม บาไฮในชิคาโกหลังจากที่ขออนุญาตพระอับดุลบาฮาก่อสร้างสักการสถานบาไฮ และได้รับการอนุมัติอย่างเต็มใจและปลื้มปิติจากพระองค์ในธรรมจาริกหนึ่งซึ่งเปิดเผยในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1903 (พ.ศ.2446) แม้จะมีจำนวนน้อยและมี

บุตรชายของพระบาฮาอุลลาห์ที่เสียชีวิตในป้อมอัคคา ยิ่งไปกว่านั้นนายแพทย์เครุลลาห์ยังประดิษฐ์ชื่อ 'กึ่งที่เรื่องรองที่สุด' ให้แก่มีร์ชา บาติอุลลาห์"

[1] สี่เล่มแรกของคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาใหม่

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ทรัพยากรที่จำกัด ก็ถูกขึ้นริเริ่มวิสาหกิจที่ต้องจัดว่าเป็นการสนับสนุนเดี่ยวครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่บาไฮในอเมริกา ที่จริงแล้วบาไฮในโลกตะวันตก เคยให้แก่ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์, กำลังใจที่พระอับดุลบาฮาให้แก่พวกเขาในเวลาต่อมา และการบริจาคที่ธรรมสภาต่างๆ รวบรวมได้ ทำให้กรรมการธรรมสภาชิคาโกตัดสินใจเชิญผู้แทนทั้งหลายของเพื่อนร่วมศาสนาจากส่วนต่างๆ ของประเทศ ให้มาประชุมกันในชิคาโกเพื่อริเริ่มภารกิจใหม่ที่พวกเขาคิดไว้, วันที่ 26 พฤศจิกายน ค.ศ.1907 (พ.ศ.2450) ผู้แทนที่มารวมกลุ่มซึ่งถูกเรียกประชุมเพื่อจุดประสงค์นั้น ได้แต่งตั้งคณะกรรมการเก้าคนเพื่อหาทำเลที่เหมาะสมสำหรับโบสถ์ที่ถูกเสนอ, วันที่ 9 เมษายน ค.ศ.1908 (พ.ศ.2451) มีการจ่ายเงินสองพันเหรียญเพื่อการจัดซื้อที่ดินสองผืนสำหรับการก่อสร้างใกล้ชายฝั่งทะเลสาบมิชิแกน, ในเดือนมีนาคม ค.ศ.1909 (พ.ศ.2452) มีการเรียกประชุมตัวแทนจากศูนย์บาไฮต่างๆ ตามคำสั่งที่ได้รับจากพระอับดุลบาฮา, ตัวแทนสามสิบเก้าคนซึ่งเป็นผู้แทนของสามสิบหกเมืองที่มารวมตัวกันในชิคาโก ในวันที่พระศพของพระบ๊อบได้รับการบรรจุโดยพระอับดุลบาฮาในพระสถูปที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษบนภูเขาคาร์เมล ได้ก่อตั้งองค์การระดับชาติซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า "เอกภาพโบสถ์บาไฮ" ซึ่งจดทะเบียนเป็นบริษัทของศาสนาที่ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กฎหมายของรัฐอิลลินอย และได้รับอำนาจเต็มในการถือกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินของโบสถ์ และจัดหาหนทางและวิธีการสำหรับการสร้างโบสถ์, ณ การประชุมตัวแทนเดียวกันนี้มีการร่างธรรมนูญ เลือกตั้งบอร์ดบริหาร "เอกภาพโบสถ์บาไฮ" ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากผู้แทนทั้งหลายให้จัดซื้อที่ดินให้เสร็จสมบูรณ์ตามที่เสนอแนะไว้จากการประชุมตัวแทนครั้งก่อน, การบริจาคสำหรับวิสาหกิจที่เป็นประวัติศาสตร์นี้จากอินเดีย เปอร์เซีย ตุรกี ซีเรีย ปาเลสไตน์ รัสเซีย อียิปต์ เยอรมัน ฝรั่งเศส อังกฤษ แคนาดา เม็กซิโก หมู่เกาะฮาวายและแม่แต่มอริเชียส และไม่น้อยกว่าหกสิบเมืองในอเมริกา รวมยอดได้สองหมื่นดอลลาร์เมื่อถึงปี ค.ศ.1910 (พ.ศ.2453) คือสองปีก่อนที่พระอับดุลบาฮาจะมาถึงอเมริกา ซึ่งเป็นพยานหลักฐานที่น่าสะออดตาของความเป็นปึกแผ่นของสาวกของพระบาฮาอุลลาห์ทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ^[1] และความพยายามที่เสียสละตนเองของศาสนิกชนชาวอเมริกันผู้ซึ่งเมื่องานก้าวหน้าไป มีส่วนมากกว่าใครในการจัดหาเงินกว่าหนึ่งล้านเหรียญ ที่จำเป็นสำหรับการก่อสร้างโบสถ์และการตกแต่งภายนอก

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.444-5 กล่าวว่า "หลังจากที่หายไปหนึ่งปี ดร. แบกดาดีกลับมาถึงสหรัฐอเมริกาในเดือนตุลาคม ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) เขามีหลายอย่างที่จะบอกบาไฮชาวอเมริกัน, พระอับดุลบาฮาบอกเขาเกี่ยวกับเรื่องราวของแม่มายของผู้สละชีวิตคนหนึ่งโนเปอร์เซีย เธอมีลูกสองคนที่ต้องเลี้ยงดู และหาเลี้ยงชีพโดยการถักถุงเท้า, เธอถักคู่หนึ่งเพื่อจัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตให้แก่ลูกของเธอ ถักอีกคู่หนึ่งเพื่อหาเงินบริจาคให้กองทุนสำหรับมาซเรโกล อัสการในอเมริกา"

บทที่ 17

การถูกคุมขังอีกรอบของพระอับดุลบาฮา

[Ch 17: Renewal of 'Abdu'l-Bahá's incarceration]

1

ความสำเร็จเด่นๆ ของชุมชนที่แกลัฟล้าและถูกทดสอบอย่างเจ็บปวด ซึ่งเป็นการออกผลแรกๆ ของพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ที่สถาปนาใหม่ในโลกตะวันตก ได้วางรากฐานอย่างน่าตึ่งใจเพียงพอที่จะเชิญการมาเยือนของพระผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญานั้น ผู้ซึ่งให้กำเนิดชุมชนนั้นและเฝ้าดูโชคชะตาที่กำลังแตกหน่อของชุมชนดังกล่าวด้วยความเอาใจใส่อย่างไม่รู้ล้นและมองการณ์ไกล, อยากรู้ก็ตามจนกว่าพระอับดุลบาฮาจะโผล่พ้นจากวิกฤติการณ์รุนแรงที่กุมพระองค์ไว้ในความเหนียวยากเป็นเวลาหลายปี พระองค์จะสามารถออกเดินทางที่น่าทรงจำไปยังชายฝั่งของทวีปหนึ่ง ที่ซึ่งการผงาดขึ้นมาและการสถาปนาศาสนาของพระบิดาในทวีปนั้นเด่นด้วยความสำเร็จที่เลอเลิศและยั่งยืนดังกล่าว

2

วิกฤติการณ์ใหญ่ครั้งที่สองในการกิจของพระองค์นี้ ซึ่งมาจากภายนอกและรุนแรงแทบไม่น้อยไปกว่าวิกฤติการณ์ที่จุดชนวนโดยการก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี ได้ทำให้ชีวิตของพระองค์ตกอยู่ในอันตรายอย่างร้ายแรง ลิดรอนอิสรภาพที่พระองค์มีมากขึ้นเป็นเวลาหลายปี ทำให้ครอบครัวของพระองค์และสาวกทั้งหลายของศาสนาในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกตกลงไปในความเจ็บปวดรวดร้าว และเผยให้เห็นความเสื่อมทรามและความฉาวโฉ่อย่างไม่เคยมีมาก่อนของเหล่าศัตรูที่ไม่ลดราวาศอก, วิกฤติการณ์นี้เริ่มขึ้นสองปีหลังจากที่ผู้แสวงบุญชาวอเมริกันชุดแรกไปจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ คงอยู่ในระดับต่างๆ ของความรุนแรงเป็นเวลากว่าเจ็ดปี และมีที่มาโดยตรงจากอุบายที่ไม่หยุดหย่อนและการใส่ความอย่างชั่วร้ายของผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยงและบรรดาผู้สนับสนุนเขา

3

ด้วยชมชื่นต่อความล้มเหลวที่น่าเวทนาของตนเองในการสร้างความแตกแยกตามที่ตนตั้งความหวังไว้อย่างบ้องตื้น, เจ็บแสบจากความสำเร็จที่สะดุดตาที่บรรดาผู้ถือธงของพระปฏิญญาบรรลุในทวีปอเมริกาเหนือแม้ด้วยเล่ห์กลต่างๆ ของตน, ได้กำลังใจจากระบอบการปกครองที่เป็นอยู่ที่เจริญเติบโตในบรรยากาศของอุบายและความระแวง ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของกษัตริย์ที่แยบยลและโหดร้าย, มุ่งมั่นที่จะใช้ประโยชน์เต็มที่จากโอกาสสำหรับการทำอันตราย ที่เปิดให้ตนโดยการมาถึงป้อมปราการคุกอัครคาของบรรดาผู้แสวงบุญชาวตะวันตก และการเริ่มต้นก่อสร้างที่บรรลุตพของพระบ็อบบงูเขาคาร์เมล มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีซึ่งได้รับการสนับสนุนจากน้องชายมีร์ซา บาดิอุลลาห์และได้การช่วยเหลือจากน้องเขยมีร์ซา มาจดิด ดิน โดยการพยายามอย่างหนักและไม่ลดละ ได้ปลุกเร้าความระแวงของรัฐบาลตุรกีและบรรดาเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลได้สำเร็จ และชักนำพวกเขาให้ทำการกักขังพระอับดุลบาฮาอีกครั้ง ดังที่พระองค์เคยทนทุกข์อย่างสาหัสมาแล้วในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์

4

น้องชายคนนี้เองผู้สมคบตัวสำคัญของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี ได้ให้การยืนยันอุบายชั่วช้าที่คิดขึ้นมาในข้อเขียนสารภาพที่เขาลงชื่อไว้ ประทับตราและตีพิมพ์เมื่อครั้งที่เขาคืนดีกับพระอับดุลบาฮา, มีร์ซา บาดิอุลลาห์เขียนไว้ว่า "สิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยินมาจากคนอื่น ข้าพเจ้าจะไม่สนใจ ข้าพเจ้าจะเล่าแต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นด้วยตาของตนเอง และได้ยินจากริมฝีปากของเขา (มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี) เท่านั้น" จากนั้นเขาเล่าต่อว่า "เขา (มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี) จัดแจงให้ส่งมีร์ซา มาจดิด ดินพร้อมกับของขวัญและจดหมายที่เขียนเป็นภาษาเปอร์เซียไปหานาซิม พาชาผู้เป็นวาลี (ผู้ว่าการ) แห่งดามัสกัส และแสวงหาความช่วยเหลือจากผู้ว่าการ...เนื่องด้วยเขา (มีร์ซา มาจดิด ดิน) เองแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบในไอฟาว่า เขาได้ทำทุกอย่างที่สามารถทำได้เพื่อให้เขา (ผู้ว่าการ) ทราบอย่างหมดเปลือกเกี่ยวกับงานก่อสร้างบนภูเขาคาร์เมล การไปๆ มาๆ ของศาสนิกชนชาวอเมริกัน และการชุมนุมทั้งหลายที่จัดในอัครคา, ด้วยต้องการจะทราบข้อเท็จจริงทั้งหมด, นาซิม พาชาด้วยปรารถนาจะรู้ข้อเท็จจริงทั้งหมด จึงเมตตาต่อเขาสุดๆ และให้เขาวางใจในความช่วยเหลือของตน, ไม่กี่วันหลังจากที่มีร์ซา มาจดิด ดินกลับมา มีโทรเลขจากราชสำนักออกโตมานสื่อสารคำสั่งของสุลต่านมาให้คุมขังพระอับดุลบาฮา ข้าพเจ้าเองและคนอื่นๆ" ยิ่งไปกว่านั้นในเอกสารเดียวกันนั้นเขาให้การยืนยันว่า "สมัยนั้นชายคนหนึ่งจากดามัสกัสมาถึงอัครคาและกล่าวต่อคนภายนอกว่า นาซิม พาชาเป็นเหตุของการคุมขังอับบาซ เอฟเฟนดิ (พระอับดุลบาฮา), สิ่งแปลกที่สุดในทั้งหมดคือหลังจากที่ถูกคุมขัง มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเขียนจดหมายไปถึงนาซิม พาชาเพื่อจะให้

ตนเองได้รับการปล่อยตัว...อย่างไรก็ตามนาซิม พาช่าไม่เขียนตอบจดหมายฉบับที่หนึ่งและสองของเขาแม้แต่คำเดียว”

5

ในปี ค.ศ.1901 (พ.ศ.2444) วันที่ห้าของเดือนจามาดีโย อัฟวาล ฮ.ศ.1319 (20 สิงหาคม) นี้เอง เมื่อทรงกลับมาจากบาห์จีที่ซึ่งพระองค์เข้าร่วมฉลองวันครบรอบการประกาศพันธกิจของพระบ็อบ พระอับดุลบาฮาระหว่างการสนทนาซักถามกับเจ้าเมืองอัคคา ได้รับทราบคำสั่งการของสุลต่านอับดุล ฮามิดที่สั่งว่า ข้อจำกัดที่เคยผ่อนผันทีละน้อยให้นำมาบังคับใช้ใหม่ พระองค์และน้องชายทั้งหลายควรถูกกักบริเวณอย่างเข้มงวดภายในกำแพงเมืองนั้น, ที่แรกโองการของสุลต่านถูกบังคับใช้อย่างกวดขัน อิสรภาพของชุมชนผู้ถูกเนรเทศถูกตัดทอนอย่างหนัก ขณะที่พระอับดุลบาฮาโดยลำพังและไม่มีใครช่วยต้องยอมจำนนต่อการชักใช้ไล่เลียงอย่างยืดเยื้อโดยผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย ผู้ซึ่งให้พระองค์มาที่สำนักงานใหญ่ของคณะปกครองหลายวันติดกันเพื่อการไต่สวน, หนึ่งในกรกระทำแรกๆ ของพระองค์คือการวิงวอนในนามของน้องชายทั้งหลายที่ถูกผู้ว่าการเรียกตัวอย่างขัดขืนไม่ได้ให้มารับทราบคำสั่งของประมุข ซึ่งเป็นการกระทำที่หาได้ทำให้ความไม่เป็นมิตรของพวกเขาอ่อนลง หรือลดกิจกรรมที่มาร้ายของพวกเขา, ต่อมาโดยการช่วยพูดกับเจ้าหน้าที่พลเรือนและทหาร พระองค์ช่วยให้สาวกทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในอัคคาได้รับอิสรภาพและสามารถหาเลี้ยงชีพได้ต่อไปโดยไม่ถูกรบกวน

6

พวกละเมิดพระปฏิญญาหาได้หน้าใจกับมาตรการที่ทางการใช้กับพระผู้ทรงช่วยพูดอย่างใจกว้างในนามของพวกเขา, โดยการช่วยเหลือจากหัวหน้าตำรวจซ็อกระดอนยาห์ยา เบย์^[1] และเจ้าหน้าที่อื่นๆ ทั้งพลเรือนและทหารผู้ซึ่งสืบเนื่องมาจากการกล่าวหาของพวกเขา ถูกย้ายมาแทนบรรดาเจ้าหน้าที่ที่เป็นมิตรกับพระอับดุลบาฮา และโดยสายลับทั้งหลายที่เดินทางไปมาระหว่างอัคคาและคอนสแตนติโนเปิล และถึงกับคอยจับตาดูทุกอย่างที่เป็นไปในครัวเรือนของพระองค์ พวกเขาลุกขึ้นเพื่อจะทำให้พระองค์พินาศให้ได้ พวกเขาปรนเปรอเจ้าหน้าที่ทั้งหลายด้วยของขวัญต่างๆ ซึ่งรวมถึงทรัพย์สินสมบัติที่ศักดิ์สิทธิ์ต่อการระลึกถึงพระบาฮาอุลลาห์ และเสนอสินบนอย่างไม่ละอายใจให้แก่เจ้าหน้าที่ทั้งระดับสูงและล่าง ซึ่งในบางกรณีเอามาจากการขายทรัพย์สินที่สัมพันธ์กับพระองค์หรือที่พระอับดุลบาฮาเคยให้พวกเขาบางคน^[2], โดยการพยายามอย่างไม่เพลามือ พวกเขาเดินหน้า

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.114-5 กล่าวว่า "เมื่อปี ค.ศ.1904 (พ.ศ.2447) ใกล้จะสิ้นสุด สภาวะปกติค่อยๆ กลับคืนมา, ผู้แสวงบุญและผู้มาเยือนกลับมาอีกครั้ง บาไฮทั้งหลายที่ไปอียิปต์หรือที่อื่นสามารถกลับมาได้เช่นกัน เจ้าหน้าที่รัฐที่เป็นมิตรมาแทนที่พวกที่ไม่เป็นมิตร การย้ายที่สะดุดตาที่สุดคือการย้ายหัวหน้าตำรวจยาห์ยา เบย์ซึ่งกลายเป็นผู้สมคบกับพวกละเมิดพระปฏิญญา รายงานและโทรเลขของเขาได้เติมไฟให้แก่สถานการณ์และเพิ่มความระแวงของทางการในคอนสแตนติโนเปิล แต่เมื่อเขาพยายามขัดหอดเจ้าหน้าที่ออตโตมานอีกคนหนึ่งตำแหน่งสูงกว่าเขา เขาถูกคำสั่งให้ไปตามาสค์ส, ด้วยความสิ้นหวังยาห์ยา เบย์ไปหาพระอับดุลบาฮาเพื่อแสวงหาความคุ้มครองสำหรับครอบครัวของเขาเมื่อเขาไม่อยู่ พระอับดุลบาฮารับประกันว่าเขาสามารถไปได้อย่างสบายใจและไม่ต้องวิตกเกี่ยวกับความปลอดภัยและความผาสุกของครอบครัวของเขา, ตามที่พระองค์ให้สัญญา พระอับดุลบาฮาดูแลอย่างเอื้อเฟื้อสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัวของยาห์ยา เบย์ แต่อดีตหัวหน้าตำรวจไม่ได้เลิกลิงเกี่ยวกับพวกละเมิดพระปฏิญญา พวกเขามผลิตหนังสือแสดงเหตุผลซึ่งดูภายนอกเป็นผลงานของบาไฮเขียนยกย่องพระอับดุลบาฮาว่าเป็นการมาจุติของพระคริสต์ และยืนยันว่าพระองค์ผู้เป็นพระผู้เป็นนายแห่งอาณาจักร สามารถและได้บัญชาการยอมจำนนของเจ้าหน้าที่สูงสุดทั้งหมดของโลก, จุดประสงค์ของพวกเขาเป็นที่ประจักษ์: เพื่อจะบิดเบือนลักษณะและคำสอนบาไฮในโลกตะวันตก, ยิ่งไปกว่านั้นภาพพจน์ของพระอับดุลบาฮาในฐานะผู้ที่แสวงหาอำนาจทางโลก จะทำให้สุลต่านอับดุล ฮามิดโกรธจัดแน่ๆ ซึ่งอาณาจักรของเขาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบัลข่าน ยุ่งยากด้วยความไม่สงบ, พวกละเมิดพระปฏิญญาส่งสำเนาเอกสารปลอมฉบับหนึ่งของตนไปให้ยาห์ยา เบย์ในดามัสกัส และชักจูงเขาให้แปลเป็นภาษาอาหรับและตุรกี และตีพิมพ์ทั้งสองฉบับเป็นคำเตือนต่อมหาอำนาจในดินแดนนั้น ฉบับแปลเหล่านี้ไปถึงคอนสแตนติโนเปิล แต่พระอับดุลบาฮายังคงหยิบยื่นความช่วยเหลือให้แก่ครอบครัวของอดีตหัวหน้าตำรวจ"

[2] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1963 (พ.ศ.2506), p.92-3 กล่าวว่า "เพื่อจะได้การสนับสนุนของข้าราชการทุจริต พวกเขาจำเป็นต้องมีเงินก้อนใหญ่ เพื่อให้ได้เงินพวกเขาจำนองคฤหาสน์บาห์จีซึ่งเป็นที่ดินศักดิ์สิทธิ์ของบาไฮศาสนิกชน เป็นบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ที่ซึ่งพระองค์พบความสงบในบั้นปลายของชีวิต และอยู่ถัดจากพระสุถูปของพระองค์ พวกเขาถึงกับให้ฟรีเสื้อผ้าและข้าวของ

ต่อไปอย่างไม่ลดละตามวิถีของกิจกรรมสามัญ มุ่งมั่นพยายามทุกอย่างที่เป็นไปได้จนกว่าจะทำให้พระอับดุลบาฮาถูกประหารชีวิต หรือรับประกันการเนรเทศพระองค์ไปยังสถานที่ที่ห่างไกลพอที่จะทำให้พวกเขาสามารถช่วงชิงศาสนาจากเงื้อมมือของพระองค์, วาลิแห่งดามัสกัส มัฟตีแห่งเบรุต สมาชิกทั้งหลายของคณะเผยแผร์ศาสนาคริสต์ชาวโปรเตสแตนต์ที่ก่อตั้งอยู่ในซีเรียและอัครคา แม้แต่เชค อาโบล โฮดาผู้ทรงอิทธิพลในคอนสแตนติโนเปิล ผู้ซึ่งสุลต่านชื่นชมนับถืออย่างลึกซึ้งอย่างกษัตริย์โมฮัมหมัด ชาห์ชื่นชมนับถือนายกรัฐมนตรีอาลี มีร์ซา ออกอซี ถูกพวกละเมิดพระปฏิญญาเข้าหา ร้องขอและเร่งเร้าขอความช่วยเหลือในโอกาสต่างๆ เพื่อจะดำเนินการตามแผนลับที่น่าแขงของพวกเขา

7

โดยการให้ข่าวสารด้วยวาจา สื่อสารอย่างเป็นทางการและสนทนาซักถามเป็นส่วนตัว พวกละเมิดพระปฏิญญาได้เน้นให้ผู้มีชื่อเสียงเหล่านี้เห็นความจำเป็นที่จะต้องกระทำการทันที โดยปรับการถกเหตุผลของตนอย่างเล่ห์กระเท่ห์ให้เข้ากับประโยชน์และอคติเฉพาะตัวของผู้ที่ตนร้องขอความช่วยเหลือ, สำหรับบางคนพวกเขาพรรณนาพระอับดุลบาฮาว่าเป็นผู้แย้งซึ่งที่ใจดำ ผู้ซึ่งย้ายอิทธิทธิของพวกเขา ปล้นมรดกของพวกเขา ทำให้พวกเขาตกยาก ทำให้เพื่อนของพวกเขาในเปอร์เซียกลายเป็นศัตรู สะสมทรัพย์สินเงินทองไว้มหาศาล และได้มาซึ่งที่ดินไม่น้อยกว่าสองในสามของเมืองไอฟา, สำหรับคนอื่นๆ พวกเขาประกาศว่าพระอับดุลบาฮาคิดจะทำอัครคาและไอฟาให้เป็นเมกกะและเมดินาใหม่ สำหรับคนอื่นๆ อีกพวกเขายืนยันว่าพระบาฮาอุลลาห์ไม่ได้เป็นมากไปกว่าดาร์ริชเกษียณอายุ ผู้ซึ่งประกาศตัวนับถือและส่งเสริมศาสนาอิสลาม ที่บุตรชายอับบาส เอฟเฟนดิเชิดชูตำแหน่งให้เป็นพระผู้เป็นเจ้าของเพื่อจะยกย่องตนเอง ขณะที่อ้างตนเองว่าเป็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของและการกลับมาของพระเยซูคริสต์, พวกเขากล่าวหาพระอับดุลบาฮาอีกด้วยว่า มีแผนลับที่เป็นภัยต่อประโยชน์ของรัฐ คิดจะกบฏสุลต่าน สาวธยา บาฮาอุลลอฮ์ซึ่งเป็นตราสัญลักษณ์ของการกบฏขึ้นมาในหมู่บ้านห่างไกลทั้งหลายในปาเลสไตน์และซีเรีย แอบจัดตั้งกองทัพไว้สามหมื่นคน ยุ่งอยู่กับการก่อสร้างป้อมปราการและคลังยุทโธปกรณ์ที่กว้างใหญ่บนภูเขาคาร์เมล ได้การสนับสนุนด้านวัตถุและกำลังใจจากกองทัพของมิตรสหายชาวอเมริกันและอังกฤษ ซึ่งในจำนวนนี้มีนายทหารของมหาอำนาจต่างชาติที่ปลอมตัวและกำลังมาถึงเป็นจำนวนมากเพื่อคารวะพระองค์ ร่างแผนกับพวกเขาไว้แล้วเพื่อปราบมณฑลใกล้เคียง เพื่อขับไล่เจ้าหน้าที่ปกครองและยึดอำนาจของสุลต่านเองในที่สุด, โดยการใส่ความและติดสินบน พวกเขาชักนำประชาชนบางคนได้สำเร็จให้ลงชื่อเป็นพยานในเอกสารที่พวกเขาสร้างขึ้น และส่งไปยังราชสำนักออตโตมานในคอนสแตนติโนเปิลโดยตัวแทนของพวกเขา

8

คำกล่าวหาที่ร้ายแรงดังกล่าวที่อยู่ในรายงานมากมาย หนีไม่พ้นที่จะทำให้ผู้ปกครองเผด็จการุ่นวายใจอย่างหนัก ผู้ซึ่งกลัวจนขึ้นสมองอยู่แล้วว่าการกบฏในหมู่ข้าแผ่นดินของตนนั้นจวนเจียน ดังนั้นจึงมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสืบสวนเรื่องนี้และให้รายงานผลการไต่สวน ^[1], แต่ละข้อกล่าวหาที่ตั้งกับพระอับดุลบาฮา

ส่วนตัวของพระบาฮาอุลลาห์แก่เจ้าหน้าที่รัฐบาล เพื่อใช้เป็นสินบนสังหาริมทรัพย์ และจัดหาวิธีการทำให้พระอับดุลบาฮาเสียเกียรติ, โดยการยุยงของพวกเขารองผู้ว่าการไอฟาเวลามาเยี่ยมพระอับดุลบาฮา จะสวมเสื้อคลุมของพระบาฮาอุลลาห์อย่างโอ้อวดและใช้แว่นตาของพระองค์อย่างหน้าไม่อาย, ไม่นานจากนั้นชายผู้นี้ถูกไล่ออกจากตำแหน่งและล้มลงในวันเคราะห์ร้าย, จากนั้นเขาไปหาพระอับดุลบาฮาและขอการอภัยจากพระองค์ เขากล่าวว่าเขาทำในลักษณะที่เขาทำเพราะถูกยุยงโดยญาติของพระอับดุลบาฮาเอง, ท่านนายแสดงความเอื้อเฟื้อและเมตตาที่สุดต่อเขา อย่างที่พระองค์ทำเสมอต่อผู้ที่ประทุษร้ายพระองค์และถูกเล่นงานด้วยเคราะห์ร้าย

ดังที่กล่าวถึงไว้แล้วมีคำให้การยืนยันของมีร์ซา บาดิอุลลาห์บุตรชายคนสุดท้องของพระบาฮาอุลลาห์ ผู้ซึ่งเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ได้เล็กลงเกี่ยวกับศูนย์กลางแห่งการปลุกระดมคือพี่ชายของตนมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี และหันไปหาพระอับดุลบาฮาด้วยความเสียใจและสำนึกผิด, เขาเขียนจดหมายยาวฉบับหนึ่งด้วยความสมัครใจถึงบาไฮทั้งหลายของโลก ซึ่งในจดหมายนี้เขาให้รายละเอียดการกระทำที่คิดคดของพวกละเมิดพระปฏิญญา, เขากล่าวว่ามีร์ซา มาจดติด ดินไปตามัสกัสพกเงินที่ได้มาโดยการจํานองคฤหาสน์บาห์ลี เพื่อจะชักจูงนาซิม พาชาผู้ว่าการมณฑลซีเรียให้มาสนับสนุน และกล่าวหาพระอับดุลบาฮาต่อหน้าผู้ว่าการ ซึ่งเป็นคำกล่าวหาที่ย่อมจะยั่วโทสะของบรรดาผู้ปกครองออตโตมาน”

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.113-4 กล่าวว่ “คณะกรรมการเรียกตัวพระอับดุลบาฮาไปตอบข้อกล่าวหาที่กล่าวหาพระองค์ พระองค์พบกับกรรมการของคณะกรรมการหลายครั้ง พระองค์บอกพวกเขาอย่างชัดเจนว่าข้อกล่าวหาที่ร้องเรียนเป็นเรื่องเก่าๆ เห็นๆ,

เมื่อถูกเรียกตัวไปขึ้นศาลในหลายโอกาส พระองค์แก้ได้อย่างรอบคอบและไม่เกรงกลัว, พระองค์เผยให้เห็นความเหลวไหลของข้อกล่าวหาเหล่านี้ ให้คณะกรรมการการทราบข้อกำหนดในพินัยกรรมของพระบาฮาอุลลาห์ เพื่อสนับสนุนการยกเหตุผลของพระองค์ แสดงความพร้อมที่จะยอมจำนนต่อคำตัดสินใดๆ ที่ศาลพิพากษา พระองค์ และยืนกรานอย่างจับใจว่าหากพวกเขาสามโซ่พระองค์ ลากพระองค์ไปตามถนน สบประมาทและเยาะเย้ย พระองค์ ปากอื้นและถ่มน้ำลายใส่พระองค์ จับพระองค์แขวนไว้ที่จัตุรัสสาธารณะ และยิงพระองค์ให้พ่นด้วยกระสุนปืน พระองค์จะถือว่าเป็นเกียรติพิเศษ เนื่องด้วยพระองค์จะได้เดินตามรอยเท้าและร่วมรับความทรมาณของพระผู้นำที่รักยิ่งของพระองค์คือพระบ๊อบ

17.1 การกิจของพระอับดุลบาฮาระหว่างวิกฤตการณ์ [‘Abdu’l-Bahá’s undertakings during crises]

9

ความร้ายแรงของสถานการณ์ที่พระอับดุลบาฮาเผชิญอยู่ ข่าวลือที่แพร่สะพัดโดยประชาชนที่คาดการณ์พัฒนาการที่ร้ายแรงที่สุด การบอกใบ้และกล่าวเป็นนัยถึงอันตรายที่คุกคามพระองค์ที่อยู่ในหนังสือพิมพ์ที่ตีพิมพ์ในอียิปต์และซีเรีย ท่าทีอันก้าวร้าวยิ่งขึ้นของศัตรูทั้งหลายของพระองค์ พฤติกรรมยั่วของผู้อาศัยอยู่ในอัครคาและโฮฟาบางคน ที่หมิ่นเหม่จากคำทำนายและการกู่ร้องของศัตรูเหล่านี้เกี่ยวกับชะตาที่รอคอยชุมชนที่ต้องสงสัยและพระผู้นำของชุมชน เหล่านี้ชักนำพระอับดุลบาฮาให้ลดจำนวนผู้แสวงบุญ และถึงกับพักการมาเยือนของพวกเขาไว้ก่อนระยะหนึ่ง และทรงออกคำสั่งการเป็นพิเศษให้รับส่งจดหมายของพระองค์ผ่านทางตัวแทนในอียิปต์แทนโฮฟา ช่วงเวลาหนึ่งพระองค์สั่งให้เก็บจดหมายของพระองค์ไว้ที่นั่นก่อนระหว่างที่รอคำแนะนำเพิ่มเติมจากพระองค์, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์บอกเหล่าสาวกและเลขานุการทั้งหลายของพระองค์เอง ให้รวบรวมธรรมลิขิตบาไฮทั้งหมดในครอบครองของพวกเขาเอาไปไว้ในที่ปลอดภัย ทรงเร่งเร้าพวกเขาให้ย้ายถิ่นที่อาศัยไปอยู่ในอียิปต์^[1] และไปไกลถึงกับห้ามพวกเขาไม่ให้มารวมตัวกันที่บ้านของพระองค์ตามกิจวัตร, แม้แต่มิตรสหาย

ธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งแสดงต่อพวกเขา ทำให้เหลือเชื่อว่าพระองค์บุตรของพระบาฮาอุลลาห์และผู้สืบทอดพระบิดา จะพัวพันกับแผนการชั่วช้าใดๆ ที่จะล้มล้างการปกครองของออตโตมาน, พระองค์พร้อมที่จะเจอกับการหยาบหยามใดๆ การบาดเจ็บใดๆ ภัยใดๆ ที่พวกเขาอาจคิดขึ้นมาทำร้ายพระองค์, มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีนักเขียนอักษรวิจิตรมือหนึ่งได้เขียนตราสัญลักษณ์ ยา บาฮาอุลอะฮฺ (ข้าแต่ความรุ่งโรจน์ พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ที่สุด) บนผ้าผืนหนึ่ง และส่งไปให้ทางการกับคำกล่าวว่านี้คือธงที่ที่พระอับดุลบาฮาประดิษฐ์, เป็นที่ปรกปรัดด้วยว่ามีร์ซา เซคโครลาห์ บุตรชายของมีร์ซา โมฮัมหมัด โกลี (น้องชายต่างมารดาของพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซื่อสัตย์) ได้สาวรงนี้ขึ้นในกาลิลีเพื่อเชิญการสนับสนุน และยิ่งไปกว่านั้นเซค มาห์มุดแห่งอัครคาได้ไปกับพวกเบตดูอินที่เลยเจอร์แดนออกไปเพื่อจะยุยงพวกเขาให้ก่อกบฏ, สำหรับข้อกล่าวหาที่เลอะเทอะเหล่านี้ พระอับดุลบาฮาให้ข้อสังเกตว่าเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ที่ธงที่แสดงอย่างสะดุดตานั่นไม่เป็นที่สังเกตเห็น โดยสายลับมากมายของวาลี ราซิด พาซา, อีกข้อกล่าวหาหนึ่งต่อพระอับดุลบาฮาคือ พระองค์ได้มาซึ่งผืนที่ดินกว้างใหญ่ที่จะใช้เป็นฐานสำหรับราชอาณาจักรที่พระองค์ปรารถนา พระอับดุลบาฮาตอบว่านี่ยอมเป็นปาฏิหาริย์หากนักโทษคนหนึ่งของจักรวรรดิตุรกี ผู้ซึ่งถูกจับตาดู และการเคลื่อนไหวของเขาถูกเฝ้ามองและตรวจสอบอย่างใกล้ชิด ได้สถาปนาฐานสำหรับราชอาณาจักรได้สำเร็จ, ไม่ว่าในกรณีใดพระองค์เต็มใจขายที่ดินผืนใหญ่ทั้งหมดเหล่านั้นแค่สองพันปอนด์

ข้อกล่าวหาทั้งหมดถูกหักล้าง จากนั้นคณะกรรมการถามว่าเหตุผลอะไรที่ชาวอเมริกันมาที่อัครคา พระอับดุลบาฮาตอบว่าพวกเขามาเยือนพระสุถุของพระบาฮาอุลลาห์และเรียนรู้เรื่องทางจิตวิญญาณ จากนั้นคณะกรรมการถามว่าพระอับดุลบาฮาจะมีอะไรจะพูดเกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่า พระองค์ได้แจกจ่ายวรรณกรรมปลุกระดมที่เห็นอยู่ในครอบครองของพระองค์ พระองค์ตอบว่าวรรณกรรมดังกล่าวไม่อยู่ในครอบครองของพระองค์ และใครจะมาเห็นได้อย่างไร, คณะกรรมการได้พูดหวานล่อม ให้สินบนหรือบังคับประชาชนจำนวนหนึ่งให้มาและแสดงหลักฐานยืนยันสิ่งที่ตรงกันข้าม บัดนี้พยานเหล่านี้ถูกกล่าวถึง, ณ ตอนนั้นพระอับดุลบาฮาโดยการลุกขึ้นด้วยความสง่างามอย่างมีอำนาจ ทรงประกาศว่าอย่างแนบแน่นว่าไม่มีวรรณกรรมปลุกระดมใดเคยอยู่ในครอบครองของพระองค์ แล้วเดินออกไปจากห้องโดยไม่ถูกขัดขวาง หลังจากนั้นการสอบสวนทั้งหมดล่ม

[1] ‘Abdu’l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.112 กล่าวว่ “สายลับประจำการอยู่รอบบ้านของพระอับดุลบาฮา พวกเขาคอยเฝ้ามองอย่างใกล้ชิดตลอดทั้งวัน และเห็นได้ว่าย่องอยู่รอบๆ ตอนกลางคืน, ความหวาดกลัวครอบงำหลายคนที่เคยมาที่บ้านนั้นเป็นประจำ บัดนี้พวกเขาออกห่าง, บาไฮทั้งหลายที่อัครคาถูกทำให้รู้สึกว่ตนไม่เป็นที่ปรารถนาที่นั่น, เพื่อที่จะผ่อนคลายภาระของพวกเขา

และผู้ชื่นชมพระองค์จำนวนมากมายิ่งงัดมาเยี่ยมพระองค์ระหว่างวันที่ไม่สงบที่สุดในช่วงเวลานี้ เพราะกลัวจะถูกขัดทอดและทำให้เจ้าหน้าที่ระแวง, ในเวลาที่อนาคตมืดมนที่สุดนี้ บางวันบางคืนบ้านที่พระองค์อาศัยอยู่ซึ่งเคยเป็นศูนย์รวมของกิจกรรมมาหลายปี ถูกตีจากไปโดยสิ้นเชิง สายลับทั้งหลายจับตาถูกรอบบ้านของพระองค์ ทั้งอย่างเปิดเผยและลับๆ คอยสังเกตการเคลื่อนไหวทุกอย่างของพระองค์ และจำกัดอิสรภาพของครอบครัวของพระองค์

10

อย่างไรก็ตามการก่อสร้างที่บรรจพระศพของพระบ๊อบซึ่งทรงวางรากฐานศิลา ณ ตำแหน่งที่ได้รับพรและเลือกโดยพระบาฮาอูลลาห์ พระองค์ไม่ยอมให้พักไว้ก่อนหรือขาดตอนไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่สั้นเพียงใด พระองค์ไม่ยอมให้อุปสรรคใดไม่ว่าจะยากเย็นเพียงไหน มาเป็นอุปสรรคต่อการหลังไหลธรรมจาริกรายวัน ที่พลังจากปากกาที่ไม่อ่อนล้าของพระองค์ด้วยความรวดเร็วอย่างน่ามหัศจรรย์และมีปริมาณเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เป็นการตอบจดหมาย รายงาน การสอบถาม การอธิษฐาน การประกาศตัวศรัทธา คำขออภัยและคำสรรเสริญ ที่ได้รับจากสาวกและผู้ชื่นชมจำนวนมากนับไม่ถ้วนทั้งจากโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, บรรดาผู้เห็นเหตุการณ์ให้การยืนยันว่า ระหว่างช่วงเวลาที่ย่ำแย่และปั่นป่วนในชีวิตของพระองค์นั้น พวกเขาเชื่อว่าพระอับดุลบาฮาทรงลิขิตไม่น้อยกว่าเก้าสิบธรรมจาริกในวันเดียวด้วยมือของพระองค์เอง และทำการเขียนตอบจดหมายในห้องนอนตามลำพังเป็นเวลาหลายคืนตั้งแต่ค่ำจรุงเช้า ซึ่งพระองค์ถูกขัดขวางไม่ให้เอาใจใส่เรื่องนี้ในตอนกลางวันเพราะความรับผิดชอบที่กดดันนานปีการของพระองค์

11

ในเวลาที่ย่างยากเหล่านี้เองซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ตื่นเต้นเร้าใจที่สุดในภารกิจของพระองค์ เป็นช่วงที่เฟื่องที่สุดในชีวิตของพระองค์และทรงอาภุภาพเต็มที ที่พระองค์ด้วยความแข็งขันที่ไม่รู้จักหมด ใจสงบอย่างเหลือเชื่อและมั่นใจอย่างไม่สั่นคลอน ได้ริเริ่มและดำเนินการวิสาหกิจต่างๆ ที่สัมพันธ์กับภารกิจนั้นอย่างด้านทานไม่ได้ ในเวลาเหล่านี้เองที่พระองค์คิดแผนงานสร้างมาซเรโกล อัสการ์ (สักการสถานบาไฮ) แห่งแรกในโลกบาไฮ และสาวกทั้งหลายในเมืองอิสคาแบดในเตอร์กีสถานลงมือก่อสร้าง, ในเวลาเหล่านี้เองที่แม้จะมีความไม่สงบที่ปั่นป่วนประเทศบ้านเกิดของพระองค์ พระองค์ก็ออกคำสั่งการให้ปฏิบัติสังฆกรรมบ้านที่ศักดิ์สิทธิ์และเป็นประวัติศาสตร์ของพระบ๊อบในซีราซ, ในเวลาเหล่านี้เองที่มาตรการเริ่มแรกต่างๆ โดยการให้กำลังใจอยู่ตลอดจากพระองค์เป็นสิ่งสำคัญ ถูกนำมาใช้ซึ่งปูทางสำหรับการวางศิลาฤกษ์ ซึ่งหลายปีต่อมาทรงวางศิลาฤกษ์นี้ด้วยมือของพระองค์เอง เมื่อทรงไปเยือนท่าเลที่ตั้งของโบสถ์แม่แบบของโลกตะวันตกบนชายฝั่งทะเลสาบมิชิแกน, ณ ห้วงเวลานี้เองที่มีการประมวลคำสนทนาบนโต๊ะที่เลื่องลือของพระองค์ซึ่งตีพิมพ์ด้วยชื่อ "เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ" เป็นคำสนทนาในเวลาสั้นๆ ที่พระองค์สามารถเจียดให้ ซึ่งในวิถีของการสนทนาดังกล่าว มูลฐานของศาสนาของพระบิดาบางแง่ได้รับการอธิบายให้กระจ่าง มีการอ้างอิงพิสูจน์ด้วยเหตุผลและข้อพิสูจน์ปราปราเกี่ยวกับความเชื่อถือได้ของศาสนา และเรื่องต่างๆ มากมายเกี่ยวกับยุคศาสนาคริสต์ ศาสนาพุทธทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า คำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิล จุดกำเนิดและสภาวะของมนุษย์ และหัวข้ออื่นๆ ที่สัมพันธ์กันได้รับการอธิบายอย่างเชื่อถือได้

12

ระหว่างช่วงโมงที่มีดมนที่สุดทั้งหลายในช่วงเวลานี้เอง ในจดหมายฉบับหนึ่งถึงลูกพี่ลูกน้องของพระบ๊อบคือฮาจิมีร์ชา โมฮัมหมัด ตาคีที่นาเคารพ ผู้เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการก่อสร้างโบสถ์ในอิสคาแบด ที่พระอับดุลบาฮาประกาศความยิ่งใหญ่ที่วัดไม่ได้ของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอูลลาห์ด้วยถ้อยคำที่เร้าใจ สงเสียดคำเตือนล่วงหน้าเกี่ยวกับความอลหม่านที่ศัตรูของศาสนาทั้งใกล้และไกลจะปล่อยมาป่วนโลก และด้วยภาษาที่กินใจตรงพยากรณ์การขึ้นมาเหนือกว่าเหล่าศัตรูในที่สุดของบรรดาผู้ถือคบไฟของพระปฏิญาณ, ในช่วงโมงที่หวนวิตกยิ่งในช่วงเวลาเดียวกันนั้นเอง ที่พระอับดุลบาฮาลิขิตพระประสงค์และพินัยกรรมของพระองค์ ซึ่งในเอกสาร

และป้องกันสถานการณ์ที่น่าเกลียด พระอับดุลบาฮาตัดสินใจว่าพวกเขาควรแสวงหาที่อยู่อาศัยชั่วคราวที่อื่น, ฮาจิ มีร์ชา เฮดาร์ อาลีจากไปแล้วเพื่อเริ่มการเดินทางอันเป็นประวัติศาสตร์อีกครั้งของตนผ่านทางอิหร่าน เขาอยู่ในอิสคาแบดตอนที่วิกฤตการณ์รุนแรงขึ้นในดินแดนศักดิ์สิทธิ์, บาไฮหลายคนจำเป็นต้องอาศัยการสนับสนุนทางการเงินเพื่อที่จะสามารถละทิ้งบ้านและวิธีการหาเลี้ยงชีพของตนถึงแม้ไม่นาน พระอับดุลบาฮาเองทรงยืมเงินจำนวนมากจากชาวอเมริกันคนหนึ่งในปารีส เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกย้ายไปอยู่อียิปต์ของพวกเขา พวกเขาไปราวเจ็ดสิบคน, ณ เวลาเดียวกันจำนวนผู้แสวงบุญลดลงอย่างรวดเร็วจนกระทั่งผู้แสวงบุญทั้งหมดจากตะวันออกและตะวันตกหยุดหมด”

มตะนั้นพระองค์อธิบายรายละเอียดลักษณะเด่นของระบบบริหาร ที่จะผดุงขึ้นมาหลังจากการลวงลับไปของพระองค์ และจะนำมาก่อนการสถาปนาระบบโลกที่พระบ็อบประกาศการมาถึงไว้ และพระบาฮาอูลลาห์บัญญัติกฎและหลักการของระบบนี้ไว้แล้ว, ในวิถีของปีที่ว่าหัวใจเหล่านี้เองโดยกลไกของบรรดาผู้นำชาวและผู้สนับสนุนพระปฎิญาณที่จัดตั้งไว้อย่างมั่นคง ที่พระอับดุลบาฮาเลียงดูสถาบันบริหาร สถาบันจิตวิญญาณและสถาบันการศึกษาวิทยารของศาสนาที่กำลังขยายตัวอยู่ตลอดในเปอร์เซียถิ่นกำเนิด ในสาธารณรัฐที่ยิ่งใหญ่ของโลกตะวันตกซึ่งเป็นถิ่นกำเนิดของระบบบริหารของศาสนา ในอาณาจักรแคนาดา ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมัน อียิปต์ อิรัก รัสเซีย อินเดีย พม่า ญี่ปุ่น และแม้กระทั่งในหมู่เกาะแปซิฟิกที่ห่างไกล, ในระหว่างเวลาที่เร้าใจเหล่านี้เองที่พระองค์ให้แรงผลักดันมหาศาลต่อการแปล การตีพิมพ์และการเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮ ซึ่งเวลานี้มีขอบเขตครอบคลุมหนังสือและตำราต่างๆ ที่เขียนเป็นภาษาเปอร์เซีย อาหรับ อังกฤษ ตุรกี ฝรั่งเศส เยอรมัน รัสเซียและพม่า, ในวันเหล่านั้นนี้เองที่เมื่อใดก็ตามที่พายุที่กระโชกใส่พระองค์สงบลงชั่วคราว ผู้แสวงบุญ มิตรสหายและผู้สอบถามทั้งหลายจากเกือบทุกประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ซึ่งมาจากศาสนาคริสต์ อิสลาม ยิว โซโรแอสเทรียน ฮินดูและพุทธ จะมารวมตัวกันที่โต๊ะของพระองค์, สำหรับผู้ขัดสนที่มาออกันที่ประตูและเติมลานบ้านของพระองค์ทุกเช้าวันศุกร์ต่างๆ ที่ยกันตรายล้อมรอบพระองค์อยู่ พระองค์จะแจกจ่ายทานให้ด้วยมือของพระองค์เองอย่างเอื้อเฟื้อและสม่ำเสมอ จนได้รับสมญานามว่า "บิดาของคนยาก", ในวันที่พายุแรงเหล่านั้นไม่มีสิ่งใดสามารถสั่นคลอนความมั่นใจของพระองค์ ไม่มีการยอมให้สิ่งใดมาเป็นอุปสรรคพระองค์ในการดูแลผู้ขัดสน เด็กกำพร้า คนป่วยหรือผู้ถูกข่มขู่ ไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางพระองค์ไม่ให้ไปเยี่ยมด้วยตนเองบรรดาผู้พลุกาพหรือละอายใจที่จะขอความช่วยเหลือจากพระองค์, ด้วยความมุ่งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะเอาเยี่ยงอย่างทั้งพระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ ไม่มีสิ่งใดมาชักนำให้พระองค์หนีศัตรูหรือหนีการถูกคุมขัง ไม่ว่าจะคำแนะนำที่เสนอมาโดยบรรดาสมาชิกชั้นนำของชุมชนผู้ถูกเนรเทศในอัครคา หรือการยื่นกรานขอร้องของกงสุลสเปน ซึ่ง เป็นญาติของตัวแทนบริษัทเรือกลไฟอิตาลี ผู้ซึ่งด้วยความรักพระอับดุลบาฮาและความกังวลใจที่จะเบี่ยงอันตรายที่คุกคามเข้ามาออกไป ไปไกลถึงกับจัดเรือขนสินค้าของอิตาลีลำหนึ่งไว้ให้พระองค์ใช้ พร้อมทั้งจะจัดหาเส้นทางปลอดภัยให้พระองค์ไปยังท่าเรือต่างประเทศใดก็ตามที่พระองค์จะบอกชื่อมา [1]

13

พระอับดุลบาฮาใจสงบอย่างไม่วิตกกังขนาว่า ขณะที่มิชวลีอแพร์สะพัดว่าพระองค์อาจถูกโยนลงทะเล หรือถูกเนรเทศไปยังฟีแชนในทริโพลิเทเนีย หรือถูกแขวนคอบนตะแลงแกง ก็ยังเป็นที่ยืนยันว่าพระองค์ปลุกต้นไม้และไม้เถาในสวนที่บ้าน จนเป็นที่งุนงงของมิตรสหายและเป็นที่ยกย่องของศัตรู ซึ่งเมื่อพายุผ่านพ้นไปพระองค์จะบอกคนสวนที่ซื่อสัตย์อิสมาอิล ออกอ ให้เด็ดผลไม้จากสวนนั้นและนำไปให้มิตรและศัตรูคนเดียวกันเหล่านั้นเวลาที่พวกเขาจะมาเยี่ยมพระองค์

17.2 คณะกรรมการถูกส่งมาสืบสวนพระอับดุลบาฮา [Commission sent to investigate 'Abdu'l-Bahá]

14

ในช่วงต้นฤดูหนาวปี ค.ศ.1907 (พ.ศ.2450) อีกคณะกรรมการหนึ่งซึ่งมีเจ้าหน้าที่สี่คนนำโดยอริฟ เบย์และได้รับมอบอำนาจเต็มที่ ถูกส่งมายังอัครคาอย่างกะทันหันโดยคำสั่งของสุลต่าน, ไม่กี่วันก่อนที่พวกเขาจะมาถึงพระอับดุลบาฮาทรงฝันและเล่าให้ศาสนิกชนทั้งหลายฟังว่า ในความฝันนั้นพระองค์เห็นเรือมาทอดสมอที่อัครคาแล้วมีนกสามสีตัวคล้ายกับแห่งระเบิดไดนาไมต์บินมาจากเรือนั้น มาเวียนรอบศีรษะของพระองค์ขณะที่พระองค์ยืนอยู่ท่ามกลางชาวเมืองจำนวนมากมายที่ตกใจกลัว แล้วนกเหล่านั้นบินกลับไปเรือโดยไม่ระเบิด

15

ทันใดที่ขึ้นฝั่งกรรมการของคณะกรรมการนี้ได้เข้ามาควบคุมโดยตรงทั้งโทรเลขและไปรษณีย์ในอัครคาไว้เพียงผู้เดียว ไล่ติดตามอำเภอใจเจ้าหน้าที่ที่สงสัยว่าเป็นมิตรกับพระอับดุลบาหารวมทั้งผู้ว่าการอัครคา ทำการติดต่อโดยตรงอย่างลับๆ กับรัฐบาลในคอนสแตนติโนเปิล พักอาศัยอยู่ในบ้านของเพื่อนบ้านและบ้านของพรรคพวก

[1] *Vignettes from the Life of 'Abdu'l-Bahá*, no.35 กล่าวไว้ว่า "ในช่วงเวลาที่อันตรายและวิกฤติต่อมากงสุลสเปนจัดเรือขนสินค้าของอิตาลีลำหนึ่งไว้ให้พระองค์ใช้ เพื่อว่าพระองค์จะได้หนีไปตอนกลางคืน แต่พระองค์ไม่ยอมหนีไปที่ปลอดภัยแม้ว่าบาไฮทั้งหลายขอให้พระองค์ทำเช่นนั้น พระองค์กลับส่งข่าวสารไปถึงกับต้นเรือว่า : 'พระบ็อบไม่ได้หนี พระบาฮาอูลลาห์ไม่ได้หนี เราก็คงจะไม่หนี...' หลังจากสามวันสามคืนเรือขนสินค้าจากไปโดยไม่มีท่านนาย"

คนสนิทของพวกละเมิดพระปฏิญญา จัดยามเฝ้าบ้านของพระอับดุลบาฮาไม่ให้ใครเข้าไปหาพระองค์ และเริ่มต้นกระบวนวิธีแปลกๆ โดยเรียกตัวพวกคริสเตียนและมุสลิม ชาวตะวันออกและชาวตะวันตกให้มาเป็นพยาน ซึ่งคนพวกนี้ก่อนหน้านี้ได้ลงชื่อในเอกสารที่ส่งไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล และพวกเขาเอาเอกสารเหล่านั้นมาด้วยเพื่อการไต่สวน

16

กิจกรรมของพวกละเมิดพระปฏิญญาโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีซึ่งเวลานี้ดีใจจนเนื้อเต้นและเต็มไปด้วยความหวัง ได้ขึ้นมาถึงจุดสูงสุดในชั่วโมงที่วิกฤตที่สุดๆ นี้, การมาเยือน การสนทนาซักถามและการเลี้ยงรับรอง ทวีจำนวนขึ้นในบรรยากาศแห่งการคาดหวังอย่างแรงกล้า ด้วยบัดนี้เห็นว่าชัยชนะอยู่เพียงแค่อ้อม, ประชาชนระดับล่างจำนวนไม่น้อยพากันเชื่อว่าตนจวนจะได้ทรัพย์สินที่จะถูกทิ้งไว้โดยคณะผู้ถูกเนรเทศที่จะถูกขับไล่ออกไป การหยาบหยามและการให้ร้ายเพิ่มขึ้นอย่างประจักษ์ชัด แม้แต่คนยากไร้บางคนก็พระอับดุลบาฮาเคยช่วยเหลืออย่างโอบอ้อมอารีมาเป็นเวลานาน ก็ทอดทิ้งพระองค์เพราะกลัวถูกตอบโต้

17

ขณะที่กรรมการของคณะกรรมการกำลังดำเนินการสิ่งที่เรียกว่าไต่สวนของพวกเราและตลอดเวลาราวหนึ่งเดือนที่พวกเขาพักอยู่ในอัครคา พระอับดุลบาฮาไม่เคยยอมพบหรือยุ่งเกี่ยวใดๆ กับพวกเขา ทั้งๆ ที่มีการชูและคำเตือนที่ซ่อนเร้น ที่พวกเขาสื่อมาถึงพระองค์โดยผู้นำสาร ซึ่งเป็นท่าทีที่ทำให้พวกเขาประหลาดใจอย่างยิ่งและช่วยเติมไฟให้แก่ความชิงชังของพวกเรา และเสริมความมุ่งมั่นของพวกเราที่จะดำเนินการตามแผนการที่ชั่วร้ายของตน, แม้ว่าภัยอันตรายและความเดือดร้อนที่ห้อมล้อมพระองค์จะหนาแน่นที่สุดเวลานี้ แม้ว่าเรื่องที่เชื่อกันว่าพระองค์จะออกเดินทางไปกับกรรมการของคณะกรรมการ จะลดรอพร้อมอยู่บางเวลาที่อัครคาและบางเวลาที่ไฮฟา และข่าวลือที่ไม่มีมูลเกี่ยวกับพระองค์กำลังกระจายออกไป ใจที่สงบเสมอมาของพระองค์ตั้งแต่ถูกคุมขังอีกรอบก็ไม่หมองหม่น ความมั่นใจของพระองค์ไม่สั่นคลอน, ณ เวลานั้นพระองค์บอกสาวกทั้งหลายที่ยังอยู่ในอัครคาว่า *"ความหมายของความฝันที่เราฝันบัดนี้เป็นที่ชัดเจนและประจักษ์ ขอพระผู้เป็นเจ้าของเราโปรด ระเบิดไดนาไมต์นี้จะไม่ระเบิด"*

18

ระหว่างนั้นในวันศุกร์วันหนึ่งกรรมการของคณะกรรมการได้ไปที่ไฮฟา และตรวจตราที่บรรจพระศพของพระบ็อบซึ่งการก่อสร้างดำเนินไปอย่างไม่ขาดตอนบนภูเขาคาร์เมล, ด้วยประทับใจในความหนาแน่นและขนาดกว้างยาวสูง พวกเขาสอบถามผู้ดูแลคนหนึ่งเกี่ยวกับจำนวนห้องฝังศพที่สร้างไว้ภายใต้อาคารที่ใหญ่โตนั้น

19

ไม่นานหลังจากที่ทำการตรวจตรา วันหนึ่งราวเวลาพระอาทิตย์ตกเป็นที่สังเกตเห็นอย่างทันใดว่า เรือที่จอดอยู่ที่ไฮฟาได้ถอนสมอและกำลังมุ่งมายังอัครคา ชาวกระเจาไปอย่างรวดเร็วในหมู่ประชาชนที่ตื่นตื่นว่ากรรมการของคณะกรรมการขึ้นเรือมา เป็นที่คาดการณ์ว่าเรือนั้นจะจอดที่อัครคานานพอที่จะเอาตัวพระอับดุลบาฮาไปขึ้นเรือ และจากนั้นจะมุ่งไปยังจุดหมายปลายทาง, ความอกสั่นขวัญหนีและเจ็บปวดรวดร้าวครอบงำสมาชิกครอบครัวของพระองค์เมื่อรับทราบการใกล้เข้ามาของเรือนั้น, สาวกไม่กี่คนที่เหลืออยู่ทำให้ด้วยความเศร้าโศกต่อการจวนเจียนจะพรากจากพระผู้เป็นท่านนายของตน ณ ชั่วโมงที่เศร้าสลดนั้นเป็นที่เห็นได้ว่าพระอับดุลบาฮาเดินไปมาอยู่เสียบๆ ตามลำพังที่ลานบ้านของพระองค์

17.3 พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์พระอับดุลบาฮาและลงโทษศัตรู [God protects 'Abdu'l-Bahá and punishes His enemies]

20

อย่างไรก็ตามเมื่อถึงพลบค่ำ เป็นที่สังเกตเห็นทันใดว่าดวงไฟบนเรือเลี้ยวกลับและเรือเปลี่ยนวิถี เป็นที่ประจักษ์ชัดนั้นว่าเรือกำลังแล่นตรงไปยังคอนสแตนติโนเปิ้ล ข่าวนี้ถูกสื่อสารมาถึงพระอับดุลบาฮาทันทีขณะที่พระองค์กำลังเดินไปมาอยู่ที่ลานบ้านในความมืดที่กำลังมืดยิ่งขึ้น, ศาสนิกชนบางคนก็ประจำอยู่ตามจุดต่างๆ เพื่อคอยเฝ้าดูการเคลื่อนที่ของเรือรับมายืนยันข่าวที่นาเบิกบาน หนึ่งในภัยอันตรายที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดที่เคยคุกคามชีวิตที่ล้ำค่าของพระอับดุลบาฮา ถูกเบี่ยงออกไปอย่างทันใดและแน่ชัดโดยการบิบาลของพระผู้เป็นเจ้าของในวันแห่งประวัติศาสตร์นั้น

21

ในไม่ช้าหลังจากที่เรือลำนั้นแล่นเปลี่ยนทิศทางอย่างกะทันหันโดยไม่คาดหมาย มีชาวแจ่งมาว่ามีลูกระเบิดระเบิดขึ้นบนเส้นทางของสุลต่านขณะที่เขาที่กำลังกลับวังหลังจากไปสวดมนต์วันศุกร์ที่สุเหร่า

22

ไม่กี่วันต่อมาหลังจากการพยายามเอาชีวิตสุลต่านนี้ คณะกรรมการได้เสนอรายงานต่อสุลต่าน แต่เขาและรัฐบาลของเขาสมองไม่วางที่จะพิจารณาเรื่องนี้, คดีนี้ถูกพับเก็บไปและไม่กี่เดือนต่อมาถูกหยิบขึ้นมาใหม่ก็ถูกปิดคดีอย่างรวดเร็วไปตลอดกาล โดยเหตุการณ์ที่ปลดปล่อยพระผู้เป็นนักโทษให้พ้นจากอำนาจของศัตรูผู้เป็นกษัตริย์อย่างเสรีจสันคราเดียว, การปฏิวัติ "ยังเติร์ค" ที่ระเบิดขึ้นอย่างฉับพลันและเฉียบขาดในปี ค.ศ.1908 (พ.ศ.2451) ได้บีบบังคับผู้ปกครองเผด็จการที่ไม่สู้จะเต็มใจให้นักรัฐธรรมนูญที่เขาพักไว้มาประกาศใช้ และปลดปล่อยนักโทษศาสนาและนักโทษการเมืองทั้งหมดภายใต้ระบอบการปกครองเดิมของเขา แม้กระนั้นก็ต้องส่งโทรเลขไปยังคอนสแตนติโนเปิลเพื่อสอบถามอย่างเจาะจงว่า พระอับดุลบาฮารวมอยู่ในประเภทเดียวกับนักโทษเหล่านี้หรือไม่ และก็ได้รับคำตอบยืนยันอย่างไม่ชักช้า

23

ภายในไม่กี่เดือนในปี ค.ศ.1909 (พ.ศ.2452) พวกยังเติร์คได้คำตัดสินจากเซอร์โคล อิสลาม (หัวหน้าศาลศาสนา) ให้ลงโทษสุลต่านเอง ผู้ซึ่งสืบเนื่องมาจากความพยายามต่อที่จะล้มล้างรัฐธรรมนูญ ถูกปลดจากตำแหน่งอย่างอัปยศ ถูกเนรเทศและกลายเป็นนักโทษของรัฐในที่สุด, ในปีเดียวกันนั้นบรรดาเสนาบดี พาชาและเจ้าหน้าที่ชั้นนำไม่น้อยกว่าสามสิบเอ็ดคน ถูกประหารชีวิตภายในวันเดียว ซึ่งในจำนวนนี้มีบรรดาศัตรูช็อกกระฉ่อนของศาสนาบาไฮรวมอยู่ด้วย, ทริโพลีเทเนียเองซึ่งเป็นสถานที่ที่มุ่งหมายไว้สำหรับเนรเทศพระอับดุลบาฮา ถูกอิตาลีช่วงชิงไปจากชาวเติร์ค ดังนั้นคือจุดจบของรัชกาลของ "ผู้ลอบสังหารที่ยิ่งใหญ่" "ผู้วางอุบายที่ไร้เมตตา เจ้าเล่ห์ไว้ใจไม่ได้และโหดร้ายที่สุดแห่งราชวงศ์ออตมานที่มีมายาวนาน" เป็นรัชกาลที่ "หายหน้าในเรื่องการสูญเสียอาณาเขตอย่างทันใดและการสูญเสียอื่นๆ อีกที่จะตามมาอย่างแน่นอน และสะดุดตาในเรื่องความเสื่อมโทรมของสภาพความเป็นอยู่ของข้าแผ่นดิน ยิ่งกว่ารัชกาลใดๆ ของสุลต่านที่เสื่อมทรามยี่สิบสามคนก่อนนับตั้งแต่การสิ้นชีพของไซเลมานผู้เลอเลิศ"

บทที่ 18

การบรรจุพระศพของพระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล

[Ch 18: Entombment of the Báb's remains on Mt. Carmel]

1

การได้รับการปล่อยตัวอย่างเหลือเชื่อของพระอับดุลบาฮาจากการถูกกักบริเวณมาสี่สิบปี^[1] ได้ทูลความ
ทะเยอทะยานในใจของพวกเขาละเมิดพระปฏิญญาอย่างทำลายล้างเช่นเดียวกับที่เมื่อทศวรรษก่อน ได้ทำลาย
ความหวังพวกเขาที่จะบันทอนอำนาจธรรมของพระองค์และขับพระองค์ออกจากตำแหน่งที่พระองค์เป็นเจ้าของ
ให้, บัดนี้วันรุ่งขึ้นหลังจากที่ได้รับการปลดปล่อยอย่างมีชัยของพระองค์ พวกเขาถูกหุบอีกเป็นครั้งที่สามอย่าง
น่าตะลึงงันเหมือนครั้งก่อนๆ และนำดินตาแทบไม่น้อยกว่ากัน, ภายในไม่กี่เดือนหลังจากที่โองการประวัติศาสตร์
ให้อิสราเอลแก่พระองค์ ในปีเดียวกันที่เป็นพยานต่อการร่วงจากอำนาจของสุลต่านอับดุล ฮามิด อานภาพ
เดียวกันนั้นจากเบื้องบนที่ช่วยให้พระอับดุลบาฮาสามารถปกป้องรักษาสิทธิที่พระองค์เป็นเจ้าของให้ไม่ให้ถูก
ละเมิด สถาปนาศาสนาของพระบิดาในทวีปอเมริกาเหนือ และมีชัยเหนือกษัตริย์ผู้กดขี่ ได้ช่วยให้พระองค์
สำเร็จหนึ่งในการกระทำที่เด่นที่สุดทั้งหลายในภารกิจของพระองค์นั่นคือ การเคลื่อนย้ายพระศพของพระบ็อบ
จากที่ซ่อนในเตหะรานมายังภูเขาคาร์เมล, พระองค์เองให้การยืนยันกว่าหนึ่งโอกาสว่า การเคลื่อนย้ายพระศพ
เหล่านี้ยิ่งปลอดภัย การก่อสร้างพระสถูปที่เหมาะสมไว้รับพระศพเหล่านั้น และการบรรจุพระศพเหล่านั้นใน
ที่สุดด้วยมือของพระองค์เองไว้ในที่พักผ่อนสุดท้ายที่ถาวร ประกอบกันเป็นหนึ่งในสามวัตถุประสงค์หลักซึ่งตั้งแต่
เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ ทรงดำริว่าเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของพระองค์ที่จะต้องทำให้สำเร็จ ที่จริงแล้วการ
บรรจุพระศพนี้สมควรจัดว่าเป็นหนึ่งในเหตุการณ์เด่นๆ ในศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

2

ตามที่สังเกตเห็นในบทก่อน ร่างที่แปลกของพระบ็อบและสาวกที่ร่วมสละชีวิตมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเย ชุนซี ถูก
เอาไปกลางดึกของคืนวันที่สองหลังการประหารชีวิตจากขอบคูเมืองที่ร่างดังกล่าวถูกโยนไว้ โดยการยื่นมือเข้า
มาด้วยความศรัทธาของฮาจี โซเลมาน ชาน และนำไปไว้ที่โรงงานผ้าไหมที่สาวกคนหนึ่งไม่มีลานเป็นเจ้าของซึ่ง
วันต่อมาถูกนำไปใส่ในหีบศพไม้ จากที่นั่นถูกนำไปไว้ในสถานที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง, ในเวลาต่อมาตามคำสั่ง
ของพระบาฮาอูลลาห์ ร่างดังกล่าวถูกขนส่งไปยังเตหะรานและใส่ไว้ในสถานที่สักการะอิหม่ามซาเดห์ ฮาซาน
ภายหลังถูกย้ายไปไว้ที่ที่อยู่อาศัยของฮาจี โซเลมาน ชานเองในย่านซาร์ เซซเมห์ของเมือง แล้วถูกนำออกจาก
บ้านของเขาไปไว้ยังสถานที่สักการะอิหม่ามซาเดห์ มาซุม และเก็บซ่อนไว้ที่นั่นจนกระทั่งปี ฮ.ศ.1284 (ค.ศ.
1867-68 (พ.ศ.2410-11) เมื่อธรรมจาริกหนึ่งที่พระบาฮาอูลลาห์เปิดเผยในอเดรียโนเปิ้ล บอคมุลลา อาลี อัค

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.131-2 กล่าวว่า
"การกระทำแรกของพระอับดุลบาฮาเมื่อทรงได้ยินว่าพระองค์เป็นอิสระคือ การไปเยือนพระสถูปของพระบิดา,
ระหว่างปีทั้งหลายของการถูกคุมขังอีกครั้ง ความทุกข์ทรมานซึ่งมีลักษณะที่หลากหลายกตตันพระองค์อย่าง
หนัก และที่หนักที่สุดที่จะทนคือการพรากจากจุดที่ศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่ยกย่อง, บ่อยแค่ไหนที่พระองค์บอกผู้แสวง
บุญด้วยความปรารถนาและโหยหาว่า ไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ต้องการมากกว่าอิสรภาพที่จะไปเยือนพระสถูปของ
พระบาฮาอูลลาห์ พระองค์เป็นนักโทษและถูกปฏิบัติเสมือนอิสรภาพนั้น พระองค์จะขอพวกเขาให้เป็นผู้ทำการแทน
พระองค์, หนใดที่พระองค์มีอิสระที่จะไปเยือนบาห์ลี พระองค์กลับมาทำงานที่พระองค์เคยดำเนินการอย่าง
พากเพียรในวันในอดีต, นับแต่เวลาที่พระองค์เขียนแบบแปลนและสร้างสวนติดกับพระสถูปของพระบาฮาอูลลาห์
พระองค์ไปเอาน้ำหลายโถงด้วยตัวเองสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่าสำหรับสวนนั้น, บัดนี้เช่นกันทุกวันศุกร์และวัน
อาทิตยย์ แม้แต่เวลาที่ผู้มีชื่อเสียงและข้าราชการทั้งหลายกำลังมาเยี่ยมพระองค์ พระองค์จะหิ้วน้ำมากถึงหกสิบ
เที่ยวอย่างไม่พลาด

แต่เวลานี้พระองค์อายุหกสิบห้า และสุขภาพของพระองค์ทรุดถึงที่สุดเพราะความยากลำบากที่พระองค์สู้ทน การ
ออกแรงที่พระองค์ทำตัวเองนำมาซึ่งความเจ็บป่วยเป็นช่วงๆ, บาไฮทั้งหลายผู้มีถิ่นที่อยู่ที่นี่และผู้แสวงบุญวิตก
และขอพระอับดุลบาฮาให้ละเว้นตัวเองจากงานหิวน้ำ และอนุญาตให้คนอื่นทำหน้าที่แทน พระองค์ยอมตามคำ
ขอร้อง และพระองค์ดูเศร้าที่บาไฮทั้งหลายเสียใจที่ขอร้องพระองค์เช่นนี้, สองสัปดาห์ต่อมาเรียกพวกเขา
ด้วยกัน พระองค์กล่าวว่า พระองค์ยอมทำตามความปรารถนาของพวกเขา แต่การรับใช้นั้นโดยเฉพาะนำความ
เบิกบานที่ยิ่งใหญ่และความสงบของหัวใจมาให้พระองค์, พระองค์ถามพวกเขาว่า ตอนนี้พวกเขาจะอนุญาต
พระองค์ให้ทำงานนี้อีกครั้งหรือไม่ พระองค์ปรารถนาให้พวกเขาตอบจริงๆ ตามที่มโนธรรมของพวกเขาบอก,
พวกเขาบุรุษที่อุทิศตนกลุ่มนี้ไม่ยินยอมพระองค์ได้อย่างไร เมื่อเห็นอย่างประจักษ์ว่าพระองค์จะมีความสุข"

บาเร ชาห์มีร์ซาดีและจามาลเล โบริเจอร์ดี ให้เคลื่อนย้ายพระศพไปไว้ที่จุดอื่นโดยไม่รอช้า ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงการปฏิสังขรณ์สถานที่สักการะนั้นในเวลาต่อมา คำสั่งการนี้พิสูจน์ว่าเป็นการบริหารของพระผู้เป็นเจ้า

3

ด้วยไม่สามารถหาสถานที่ที่เหมาะสมบริเวณชานเมืองซาห์ อับดุล อาซิม, มุลลา อาลี อัคบาร์และสหายได้ค้นหาต่อไปจนกระทั่งบนถนนไปยังซาสเมห์ อาลี พวกเขาบังเอิญมาพบมัสยิด มาฮาอุลลาห์ที่ร้างและทรุดโทรม ที่ซึ่งหลังจากมิดค่าพวกเขาได้เก็บสิ่งล้ำค่าที่แบกมาไว้ภายในกำแพงด้านหนึ่งของมัสยิดนั้น โดยห่อพระศพใหม่ด้วยผ้าไหมห่อศพที่พวกเขาซื้อมาเพื่อการนี้, วันรุ่งขึ้นด้วยความอกสั่นขวัญหนีที่พบว่าสถานที่ที่ซ่อนพระศพถูกค้นพบ พวกเขาจึงขนหีบศพอย่างลับๆ ผ่านประตูเมืองหลวงตรงไปยังบ้านของมีร์ซา ฮาซานเน วาซีร์สาวกคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกเขยของฮาจี มีร์ซา ซียิด อาลีเย ทาฟริชีผู้เป็นมัจโดล อาซราฟ และเอาไว้ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสิบสี่เดือน เมื่อความลับที่เก็บรักษาไว้นานเกี่ยวกับสถานที่นี้เป็นที่รู้สำหรับศาสนิกชนทั้งหลาย พวกเขาเริ่มมาเยือนบ้านนี้เป็นจำนวนมากจนมุลลา อาลี อัคบาร์ต้องสื่อสารไปยังพระบาฮาอุลลาห์และขอคำชี้แนะในเรื่องนี้, ฮาจี ชาห์ โมฮัมหมัดเด แมนชาติสมญานามอามิโนล บายันจึงถูกมอบหน้าที่ให้มารับหีบศพที่ฝากไว้จากเขา และได้รับคำสั่งให้เก็บเป็นความลับที่สุดในเรื่องการจัดการกับหีบศพ

4

ด้วยความช่วยเหลือจากศาสนิกชนอีกคนหนึ่ง ฮาจี ชาห์ โมฮัมหมัดได้ฝังหีบศพไว้ใต้พื้นของเขตคุ้มครองชั้นในของสถานที่สักการะอิหม่ามซาเดห์ เซด ซึ่งไม่ถูกตรวจพบจนกระทั่งมีร์ซา อาซัด โดลลาเฮ อิสฟาฮานีทราบที่ตั้งที่แน่นอนโดยแผนภูมิที่พระบาฮาอุลลาห์ส่งมาให้, เมื่อได้รับคำสั่งการจากพระบาฮาอุลลาห์ให้นำหีบศพไปเก็บซ่อนไว้ที่อื่น ที่แรกเขาเอาพระศพไปไว้ที่บ้านของตนเองในเตหะราน หลังจากนั้นพระศพถูกนำไปเก็บไว้ที่อีกหลายแห่งเช่น ที่บ้านของฮุสเซน อาลีเย อิสฟาฮานีและบ้านของโมฮัมหมัด คาริมเม อัททาร์ และซึ่งถูกซ่อนไว้จนกระทั่งปี ฮ.ศ.1316 [ค.ศ.1899 (พ.ศ.2442)] เพื่อจะทำตามที่พระอับดุลบาฮาออกคำสั่ง มีร์ซา อาซัด โดลลาห์คนเดียวเท่านั้นกับศาสนิกชนอีกจำนวนหนึ่งได้ขนย้ายพระศพนั้นผ่านทางอิสฟาฮาน เคอร์มานชาห์ แบกแดดและดามัสกัสไปถึงเบรุต จากนั้นขนย้ายต่อโดยทางเรือไปยังอัคคาโดยไปถึงจุดหมายปลายทางในวันที่สิบเก้าของเดือนรามาदान ฮ.ศ.1316 [31 มกราคม ค.ศ.1899 (พ.ศ.2442)] รวมเวลาได้ห้าสิบปีจันทรคตินับจากการถูกประหารชีวิตของพระบ๊อบในทาบรีซ

18.1 การก่อสร้างพระสถูปและการบรรจุพระศพของพระบ๊อบ

[Construction of the Shrine of the Báb and the interment of His remains]

5

ในปีเดียวกันที่หีบศพล้ำค่าที่ฝากไว้นี้มาถึงชายฝั่งของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และถูกส่งมอบให้กับมือของพระอับดุลบาฮา พระองค์โดยมีนายแพทย์เครูลลาห์ติดตามผู้ซึ่งทรงให้เกียรติเขาด้วยสมญานามว่า "ปีเตอร์ของบาฮา" "โคลัมบัสคนที่สอง" และ "ผู้พิชิตอเมริกา" ได้ขับพาหนะไปยังทำเลที่ตั้งที่จัดซื้อมาได้ไม่นานตามที่พระบาฮาอุลลาห์เคยให้พรและเลือกไว้บนภูเขาคาร์เมล และทรงวางรากฐานศิลาของอาคารด้วยมือของพระองค์เอง ซึ่งการก่อสร้างอาคารนี้พระอับดุลบาฮาทรงเริ่มสามสี่เดือนต่อมา, ราวเวลาใกล้ๆ กัน โลงศพหินอ่อนที่ออกแบบไว้สำหรับบรรจุร่างของพระบ๊อบ ซึ่งถวายมาด้วยความรักจากบาไฮแห่งยก้ง (พม่า) ได้ทำเสร็จเรียบร้อยและส่งมาทางเรือถึงไฮฟาตามคำแนะนำของพระอับดุลบาฮา

6

ไม่จำเป็นที่จะต้องสาธยายปัญหาและเรื่องครุ่นคิดนานัปการที่ยังคงกลุ่มมพระอับดุลบาฮาเป็นเวลาเกือบทศวรรษ จนกระทั่งมาถึงชั่วโมงแห่งชัยชนะเมื่อพระองค์สามารถทำงานที่เป็นประวัติศาสตร์ที่พระบิดาฝากไว้จนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ในที่สุด, ความเสี่ยงและภัยอันตรายทั้งหลายที่พระบาฮาอุลลาห์และต่อมาพระอับดุลบาฮา ต้องเผชิญในความพยายามที่จะรับประกันการคุ้มครองพระศพดังกล่าวเป็นเวลาครึ่งศตวรรษ เป็นเพียงการโหมโรงไปสู่อันตรายร้ายแรงต่างๆ ซึ่งในช่วงเวลาต่อมา พระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิบัติญาณเองต้องเผชิญในวิถีของการก่อสร้างอาคารที่ออกแบบไว้เพื่อรองรับพระศพนั้น และที่จริงแล้วต้องเผชิญจนกระทั่งถึงชั่วโมงที่พระองค์ได้รับการปลดปล่อยจากการถูกคุมขังในที่สุด

7

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

การเจรจาที่ยืดเยื้อกับเจ้าของท่าเลก่อสร้างอาคารศักดิ์สิทธิ์ ที่หัวแหลมและมีชั้นเชิง ผู้ซึ่งภายใต้อิทธิพลของพวกละเมิดพระบัญญัติ ไม่ยอมขายเป็นเวลานาน, การเรียกราคาสูงลิ่วที่แรกสำหรับการเปิดถนนไปสู่ท่าเลนั้น ซึ่งขาดไม่ได้สำหรับงานก่อสร้าง, การคัดค้านที่ไม่รู้จักจบโดยเจ้าหน้าที่ระดับสูงและระดับล่าง ซึ่งความระแวงที่ปลูกเร้าได้ง่ายของพวกเขาต้องคลายด้วยคำอธิบายและคำรับประกันที่พระอับดุลบาฮาเองให้ซ้ำแล้วซ้ำอีก, สถานการณ์อันอันตรายที่เกิดจากการกล่าวหาใหญ่ของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและพรรคพวกเกี่ยวกับลักษณะและจุดประสงค์ของสิ่งก่อสร้างนั้น ^[1] ความล่าช้าและความยุ่งยากต่างๆ ที่เกิดจากการที่พระอับดุลบาฮาถูกบังคับให้มาโฮฟาไม่ได้เป็นเวลายาวนาน จึงไม่สามารถมากำกับควบคุมภารกิจอันไพศาลด้วยตัวเองที่พระองค์ริเริ่มไว้ทั้งหมดนี้คือส่วนหนึ่งของอุปสรรคใหญ่ๆ ที่พระองค์ต้องเผชิญและเอาชนะในช่วงเวลาที่วิกฤติยิ่งในภารกิจของพระองค์ ก่อนที่พระองค์จะสามารถดำเนินแผนงานได้ครบถ้วนตามที่พระบาฮาอุลลอฮ์บอกพระองค์เป็นสังเขป เมื่อครั้งหนึ่งของการมาเยือนภูเขาคาร์เมล

8

“หินทุกก้อนของสิ่งก่อสร้างนั้น หินทุกก้อนของถนนไปที่นั่น” พระอับดุลบาฮาเอ่ยความรู้สึกให้ได้ยินหลายครั้ง “เรานำมาก่อให้เข้าที่ด้วยน้ำตาเลือดคนนาและราคะมหาศาล” ตามการบอกของพยานผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่ง ครั้งหนึ่งพระองค์ให้ข้อสังเกตว่า *“คืนหนึ่งเราถูกล้อมด้วยความวิตกกังวลจนไม่มีที่พึ่งใด นอกจากสวดบทอธิษฐานของพระบ๊อบที่เรามีอยู่ในครอบครองซ้ำแล้วซ้ำอีก ซึ่งทำให้เราสงบอย่างมาก เช้าวันรุ่งขึ้นเจ้าของที่ดินแปลงนั้นมาหาเราเอง ขอโทษและขอให้เราซื้อทรัพย์สินของเขา”*

9

ในที่สุดในปีที่กษัตริย์ที่เป็นปรปักษ์กับพระองค์สูญเสียบัลลังก์ และ ณ เวลาที่มีการเปิดการประชุมตัวแทนบาไฮในอเมริกาครั้งแรกที่ชิคาโก เพื่อจุดประสงค์ของการสร้างองค์กรถาวรระดับชาติสำหรับการก่อสร้างมาซเรโกล อัสการ์ พระอับดุลบาฮาได้ทำให้ภารกิจนี้สิ้นสุดลงด้วยความสำเร็จ ทั้งๆ ที่ศัตรูภายนอกและภายในใช้เล่ห์กลอย่างไม่หยุดหย่อน, วันที่ 28 เดือนซาฟาร์ ฮ.ศ.1327 ซึ่งเป็นวันนอว์รูซแรก [ค.ศ.1909 (พ.ศ.2452)] ที่ทรงฉลองหลังจากได้รับการปล่อยตัวจากการถูกกักบริเวณ พระอับดุลบาฮาทรงให้ทำการขนย้ายโลงศพหินอ่อนอย่างยากเย็นมายังห้องฝังศพที่เตรียมไว้ และในค่ำวันนั้นด้วยแสงสว่างจากตะเกียงดวงเดียว พระองค์ทรงวางหีบศพไม้ที่บรรจุพระศพศักดิ์สิทธิ์ของพระบ๊อบและสหายไว้ในโลงศพหินอ่อนด้วยมือของพระองค์เอง ต่อหน้าสาวกทั้งหลายจากตะวันออกและตะวันตก ในสภาพแวดล้อมที่เป็นพิธีและจับใจ ^[2]

10

เมื่อเสร็จสิ้นทุกอย่างและพระศพของศาสนทูตผู้สละชีวิตแห่งชีราซได้รับการบรรจุอย่างปลอดภัยในที่สุด เพื่อการพักชั่วคราวในอ้อมอกของภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า พระอับดุลบาฮาซึ่งเอาผ้าโผกศีรษะออก ถอดรองเท้าและเสื้อคลุม ทรงก้มตัวลงบนโลงศพหินอ่อนที่เปิดอยู่ ผมสีเงินของพระองค์สยายอยู่รอบๆ ศีรษะ ใบหน้าของพระองค์เปลี่ยนโฉมและเรื่อรอง แล้วทรงวางหน้าผากไว้บนขอบหีบศพไม้ สะอึกสะอื้นเสียงดัง ร่ำไห้เสียจนทุกคนที่อยู่ที่นั่นร่ำไห้ไปกับพระองค์ คืนนั้นพระองค์นอนไม่หลับด้วยความตื่นตันใจอย่างยิ่ง

11

ภายหลังพระอับดุลบาฮาเสียชีวิตไว้ในธรรมจาริกหนึ่ง เป็นการประกาศข่าวชัยชนะที่รุ่งโรจน์นี้ต่อสาวกทั้งหลายว่า *“ชาวที่นำยินดีที่สุดคือ ร่างที่วิสุทธิและเรื่อรองของพระบ๊อบ...หลังจากถูกเคลื่อนย้ายไปยังสถานที่ต่างๆ เป็น*

^[1] *‘Abdu’l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1963 (พ.ศ. 2506), p.91* กล่าวว่า “ตัวการสำคัญของการก่อกวนผู้ซึ่งมุ่งมั่นจะทำลายวิสาหกิจที่พระบาฮาอุลลาห์บัญชาไว้คือ สมาชิกทั้งหลายของครอบครัวของพระองค์, พวกเขาต่อต้านกำเนิดของการละเมิดพระบัญญัติ และพวกเขาวางอุบายอย่างบ้าระห่ำ, หุวิวิธีการซึ่งต่ำช้า หรยศและเสื่อมเสีย ถูกนำมาใช้เพื่อจะขัดขวางพระอับดุลบาฮาไม่ให้สร้างพระสถูปสำหรับศาสนทูตผู้สละชีวิต, เป็นที่กล่าวว่าแม้แต่ชายที่หมดความจงรักภักดีอย่างมีร์ซา ออกกอ จอน ก็ตระหนักและบอกพวกเขาไม่ให้พยายามกีดขวางวิสาหกิจนี้ เพราะว่าศาสนทูตทั้งหลายในคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเก่า ทำนายการเสร็จสมบูรณ์ของวิสาหกิจนี้ แต่พวกเขาไม่ฟังคำแนะนำดังกล่าว”

^[2] ด้วยประการฉะนี้อีกคำพยากรณ์หนึ่งในคัมภีร์ไบเบิลบรรลุแล้ว “ดังนั้นพระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์กล่าวว่า จงมองดูบุรุษที่มีนามว่ากิง เขาจะเติบโตนอกบ้านของเขา และเขาจะสร้างธรรมวิหารของพระผู้เป็นนาย” (แซคาโรอาห์ 6 :12)

เวลาหกสิบปี ไม่ได้พักหรือมีความสงบ เพราะอำนาจเหนือกว่าของศัตรูและความกลัวผู้มาดร้าย ได้รับการบรรจุ
อย่างเป็นพิธีโดยความปราณีของพระผู้เป็นความงามอับฮา ในหีบศพศักดิ์สิทธิ์ในวันนอร์วูช ในพระสถูปที่สูงสง
บนภูเขาคาร์เมล...เป็นความร่วมมือกันที่แปลก ในวันนอร์วูชเดียวกันนั้นมิโทรเลขมาจากซิดาโกประกาศว่า ศา
สนิกชนในแต่ละศูนย์ในอเมริกาได้เลือกตั้งและส่งผู้แทนมายังเมืองนั้น...และตัดสินใจอย่างแน่วแน่เกี่ยวกับทำเลและ
การก่อสร้างมาซเรโกล อัสการ"

18.2 ความศักดิ์สิทธิ์ของภูเขาคาร์เมลที่สวรรค์ลิขิตไว้ [The sacredness divinely destined for Mt. Carmel]

12

ด้วยการเคลื่อนย้ายพระศพของพระบ็อบมายังภูเขาคาร์เมล และการบรรจุพระศพบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์นั้นซึ่งไม่ไกล
จากถ้ำของศาสนทูตอีไลจาห์ ซึ่งการเสด็จมาของพระบ็อบนับเป็นการกลับมาของศาสนทูตอีไลจาห์เอง
แผนงานที่พระบาฮาอูลลาห์ทรงวาดมโนภาพไว้อย่างรุ่งโรจน์ในบั้นปลายชีวิต ได้ดำเนินไปในที่สุด และความ
ลำบากตรากตรำที่สัมพันธ์กับปีต้นๆ ที่ไกลาหลของภารกิจของพระผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นศูนย์กลางแห่งพระ
ปฎิญาของพระองค์ ได้สวมมงกุฎแห่งความสำเร็จที่จะถูกจดจำไปตลอด, ศูนย์รวมแห่งการส่องสว่างและ
อานภาพสวรรค์ (พระสถูปของพระบ็อบ) ซึ่งรัฐของศูนย์รวมนี้พระอับดุลบาฮาทรงยืนยันอย่างมั่นใจว่าได้ให้แรง
บันดาลใจพระองค์ และมีความศักดิ์สิทธิ์ไม่แพ้พระสถูปใดทั่วทั้งโลกบาไฮเว้นแต่ที่บรรจุพระศพของพระผู้เป็นจุด
กำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮเอง ได้รับการสถาปนาอย่างถาวรแล้วบนภูเขานั้น ที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์มาแต่
โบราณกาล [1], สิ่งก่อสร้างที่ทั้งใหญ่โต เรียบง่ายและตรงตามนี้ อิงแอบอยู่ในใจกลางของภูเขาคาร์เมลซึ่งเป็น
"สวนองุ่นของพระผู้เป็นเจ้าของ" ขนาบข้างด้วยถ้ำของอีไลจาห์ทางทิศตะวันตก และเนินเขากาลิลีทางทิศตะวันออก
ด้านหลังเป็นที่ราบธารอน หันหน้าไปหาเมืองอัคราคาเซีย และเลยไปกว่านั้นคือหลุมฝังศพที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดซึ่ง
เป็นหัวใจและเกบเบรห์ของโลกบาไฮ ซึ่งทอดเงาลงมายังถิ่นที่อาศัยของชาวเยอรมันนิกายเทมปรั [2] ผู้ซึ่งด้วย

[1] *'Abdu'l-Bahá*, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.132-3 กล่าวว่า
"ระหว่างช่วงเวลาที่ผ่านมาทันทีหลังจากการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองของตุรกี พระอับดุลบาฮายังคง
อาศัยอยู่ในอัคราคา แต่หลังจากการฝังพระศพของพระบ็อบ พระองค์เลือกที่จะอาศัยอยู่ในไอฟาที่ซึ่งบ้านหลังหนึ่ง
กำลังถูกสร้างสำหรับพระองค์, ในไม่ช้ามาถึงเวลาที่พระองค์ยุติการผ่านประตูเมืองเข้าไปในอัคราคา พระองค์อายุ
ยี่สิบสี่ปีตอนที่เขานักโทษถูกพาเข้าไปในป้อมปราการในนั้น อายุหกสิบห้าปีตอนที่ได้รับการปลดปล่อยจากการ
หน่วงเหนี่ยวของเมืองนั้น

พระสถูปของพระบ็อบเวลานี้เป็นสถานที่แสวงบุญ บาไฮคนหนึ่งแห่งอิสคาแบดคือออกอ มีร์ชา จาฟารี ฮาดือออฟ
เดิมเป็นคนพื้นเมืองซีราซ (ซึ่งพระอับดุลบาฮาให้สมญานามว่าราห์มานิ) อดใจไม่ได้ที่จะเสนอการออกค่าใช้จ่าย
ของการสร้างบ้านผู้แสวงบุญในบริเวณใกล้กับพระสถูปของพระบาฮาอูลลาห์, บนระเบียงของบ้านแสวงบุญ
เดียวกันนี้ซึ่งมองลงไปเห็นเมืองไอฟา อ่าวและที่ราบอัคราคาเอง ที่พระอับดุลบาฮาไม่นานหลังจากที่สร้างเสร็จ
ทรงยืนยันและพูดเกี่ยวกับจินตภาพของพระองค์ในอนาคตเกี่ยวกับภูเขาคาร์เมลและอ่าว สองเมืองที่ขยายออกไปที่
นั้นต่อการจ้องมองของพระองค์, ที่ยืนอยู่หลังพระองค์คือมีร์ชา มาห์มุดเด ชาร์กอณีเลขาการของพระองค์
ระหว่างการเดินทางในโลกตะวันตก และเป็นผู้บันทึกอนุทินของการเดินทางนั้น พระองค์ถามมีร์ชา มาห์มุดว่า
เห็นทัศนียภาพที่อ่าวไฟไหม มีร์ชา มาห์มุดไม่สามารถเห็นสิ่งใดนอกจากเมืองน้อยๆ ช้างล่างซึ่งคือไอฟา และ
ท่าเรือที่เกือบถูกละทิ้งที่ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก ทะเลทรายที่แทบจะว่างเปล่าและทรายรอบสวนโค้งของอ่าว
เมืองอัคราคาที่มีกำแพงล้อมและถูกจำกัดวงที่เห็นได้สลับๆ ไกลออกไป แต่พระอับดุลบาฮาสามารถเห็นสองเมือง
เชื่อมต่อกันรอบอ่าว ท่าเรือชั้นยอดที่เต็มไปด้วยเรือของทุกชาติ, ภูเขาคาร์เมลที่อาบแสงสว่างยามพลบค่ำซึ่ง
เรืองรองประดุจอัญมณี สถาบันที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายรับใช้สิ่งที่จำเป็นและความใฝ่ฝันของเผ่าพันธุ์มนุษย์ พระองค์
เห็นนครหลวงแห่งโลกในอนาคตตั้งอยู่ในดินแดนที่ศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่สมัยของพระอับราฮัม"

[2] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.28-31 กล่าวว่า "ผู้เชี่ยวชาญคัมภีร์ไบเบิลมากมายแห่ง
ศตวรรษที่สิบเก้าสรุปอย่างมีนัยสำคัญว่า การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ใกล้เข้ามาแล้ว และตามที่หลาย
คนกล่าว จะเกิดขึ้นราวปี ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387) (ปีที่พระบ็อบประกาศพันธกิจต่อมุลลา ฮุสเซน) ดังนั้นไม่น่า
ประหลาดใจที่ชาวเยอรมันกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าเทมปรั ได้ออกจากบ้านด้วยความศรัทธาเพื่อจะไปพบ
พระผู้เป็นนายของตนเมื่อพระองค์จะมาและแล่นเรือไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาสรุปจากคำพยากรณ์ว่า
พระเมสไซยะจะมาปรากฏที่นั่น ประชาชนจากทุกเชื้อชาติจะยอมรับพระองค์ และพระองค์จะสถาปนาลัทธิธรรม
ในดินแดนนั้น พวกเขาเริ่มมาถึง ณ ดินเขาคาร์เมลในปีที่พระบาฮาอูลลาห์ประกาศพันธกิจในแบกแดดที่

คาดการณ์ "การเสด็จมาของพระผู้เป็นนาย" ได้ละทิ้งบ้านและมารวมตัวกันล่วงหน้า ณ ดินภูเขาเนินในปีที่พระบาฮาอุลลาห์ประกาศพันธกิจของพระองค์ในแบกแดด [ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406)] บัดนี้พระสฤปของพระบ็อบด้วยความพยายามที่กล้าหาญและความแข็งแกร่งที่ล่วงล้ำไม่ได้ ได้รับการสถาปนาเป็น "จุดที่หม่อมเหวญเบื้องบนเวียนรอบบูชา", โดยการขยายขนาดของอาคารเอง โดยการประดับประดาบริเวณแวดล้อม โดยการได้มาซึ่งทรัพย์สินบริจาคที่กว้างขวางในละแวกของอาคาร และโดยความใกล้ชิดกับหลุมฝังศพของชายา บุตรชายและบุตรสาวของพระบาฮาอุลลาห์เอง เหตุการณ์ทั้งหลายได้สาธิตแล้วว่า พระสฤปนี้ถูกลิขิตให้ขึ้นมามีชื่อเสียงและความรุ่งโรจน์เมื่อหลายปีผ่านไป ในระดับที่สมส่วนกับจุดประสงค์อันสูงส่งที่ดลใจการก่อตั้งพระสฤป, เมื่อหลายปีผ่านไปและสถาบันทั้งหลายที่เป็นบริวารของศูนย์กลางบริหารแห่งโลกของสหพันธรัฐบาไฮในอนาคต ได้รับสถาปนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป พระสฤปนี้ก็จะไม่ยุติการสำแดงศักยภาพที่แฝงอยู่ที่จุดประสงค์ที่ไม่มีเปลี่ยนแปลงเดียวกันนั้นประสาธให้, ไม่ว่าศัตรูทั้งหลายในอนาคตจะแสดงความชิงชังอย่างดุร้ายเพียงไร สถาบันของพระผู้เป็นเจ้านี้จะเฟื่องฟูและขยายตัวอย่างต้านทานไม่ได้ จนกว่าความอ้าไฟเต็มขั้นของพระสฤปจะถูกแย้มต่อสายตาของมวลมนุษยชาติ

13

พระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตว่าจนกระทั่งต่อภูเขาศักดิ์สิทธิ์นั้นอย่างมีนัยสำคัญว่า "ดูกร คาร์เมล! จงรีบเข้า เพราะดูซี แสงสว่างของพระพักตร์ของพระผู้เป็นเจ้า... ถูกขูขึ้นมาไว้บนเจ้า... จงปิดยิบดิ เพราะในยุคนี้พระผู้เป็นเจ้าได้สถาปนาลักษณ์ของพระองค์บนเจ้า ได้ทำให้เจ้าเป็นอหัยสถานแห่งเครื่องหมายของพระองค์ และอรุโณทัยแห่งหลักฐานของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ ขอความสุขสวัสดิ์ดังมีแด่ผู้ที่เวียนรอบเจ้า ประกาศการเปิดเผยความรุ่งโรจน์ของเจ้า และเล่าสิ่งที่ความอารีของพระผู้เป็นนายพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหลั่งมาให้เจ้า" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงเปิดเผยไว้ในธรรมจารึกเดียวกันนั้นว่า "ดูกร คาร์เมล! จงร้องเรียกไซออน และประกาศข่าวที่นำเบิกบาน : พระผู้ถูกซ่อนเร้นจากดวงตาที่เป็นสังขารเสด็จมาแล้ว! อธิปไตยที่พิชิตทุกสิ่งของพระองค์เป็นที่เห็นชัด ความอ้าไฟที่ห้อมล้อมทุกสิ่งของพระองค์ถูกเปิดเผยแล้ว จงระวังอย่าได้สังเผลหรือหยุด จงรีบออกมาและเดินเวียนรอบนครของพระผู้เป็นเจ้าที่ลงมาจากนภา ซึ่งเป็นคาบาสวรรค์ที่ผู้เป็นที่โปรดปรานของพระผู้เป็นเจ้าผู้ที่มีหัวใจบริสุทธิ์ และหม่อมทูตสวรรค์ที่ประเสริฐสุด มาเวียนรอบบูชา"

ห่างไกล [ค.ศ.1863 (พ.ศ.2406)] และสร้างอาณาเขตอพยพ [ค.ศ.1868 (พ.ศ.2411)] ซึ่งตั้งอยู่ราวหนึ่งไมล์ทางตะวันตกห่างจากหมู่บ้านไฮฟาเวลานั้น, บนทางเข้าประตูยังมีรอยจารึกว่า Der Herr ist Nahe (พระผู้เป็นนายอยู่ใกล้)

นี่มีนัยสำคัญเพียงไรเมื่อหลายปีต่อมาพระบาฮาอุลลาห์ถึงกับกางเต็นท์ใกล้กับบ้านของพวกเขา พระผู้เป็นเจ้าเดินผ่านพวกเขาไปและพวกเขามองไม่ออกว่าพระองค์คือใคร, ธรรมจารึกหนึ่งถึงกับถูกเปิดเผยโดยพระบาฮาอุลลาห์เป็นการตอบสนองจดหมายฉบับหนึ่งจากจอร์จ เดวิด ฮาร์ติกหัวหน้าชาวเหมปร้าในไฮฟา ธรรมจารึกนี้เป็นที่รู้จักว่าโลเฮ ฮาร์ติก ลิขิตเป็นภาษาอาหรับในบ้านของอูดี คัมมาร์

...ในตอนเริ่มต้นของธรรมจารึกนี้ พระองค์ขอพระผู้เป็นเจ้าได้โปรดช่วยฮาร์ติกให้เข้าใจนัยสำคัญของสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ในจวนะของพระองค์ พระองค์รับประกันเขาว่าหากเขาใคร่ครวญสิ่งที่พระองค์แนะนำเขาหรือปฏิบัติตามคำปรึกษา เขาจะพบสิ่งธรรมในยุคนี้

ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าฮาร์ติกหรือสมาชิกคนอื่นใดของอาณาเขตอพยพ ไม่สามารถมองเห็นสิ่งธรรมในธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ ทั้งๆ ที่ความจริงนั้นตั้งแต่สมัยเริ่มแรก สมาชิกบางคนของอาณาเขตอพยพรวมถึงฮาร์ติกเอง ได้พบเจอบาไฮศาสนิกชนและพระอับดุลบฮา และภายหลังเมื่อใกล้จะสิ้นสุดภารกิจของพระองค์ พระบาฮาอุลลาห์เองไปเยือนไฮฟา และครั้งหนึ่งพักอาศัยอยู่ในบ้านหลังหนึ่งที่เป็นของชาวเหมปร้า"

บทที่ 19

การเดินทางของพระอับดุลบาฮาในยุโรปและอเมริกา
[Ch 19: 'Abdu'l-Bahá's journey in Europe and America]

1

การสถาปนาศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ในซีกโลกตะวันตก ซึ่งเป็นความสำเร็จที่เด่นที่สุดที่จะสัมพันธ์กันไปตลอดกาลกับภารกิจของพระอับดุลบาฮา ได้ทำให้พลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่เริ่มเคลื่อนไหวและก่อให้เกิดผลที่กว้างไกลดังที่สังเกตเห็นในหน้าก่อนๆ ถึงขนาดที่มีเหตุผลสมควรสำหรับพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาเอง ที่จะมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันด้วยตนเองในกิจกรรมต่างๆ ที่เปิดศักราชใหม่ของประวัติศาสตร์ ซึ่งสาวกชาวตะวันตกทั้งหลายได้ริเริ่มอย่างกล้าหาญและดำเนินการอย่างแข็งขัน โดยอานาภาพลัทธิต้นของพระปฏิญญานั้น

2

วิกฤติการณ์ที่ความต้ออดและความวิปริตของพวกละเมิดพระปฏิญญาได้จุดชนวน ซึ่งได้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานตามจุดประสงค์ของพระอับดุลบาฮาอย่างนำสลดมาเป็นเวลาหลายปี บัดนี้หมดไปแล้วโดยการบริหารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, สิ่งกีดกันที่ข้ามพ้นไม่ได้ถูกขจัดออกไปจากหนทางของพระองค์อย่างทันใด ตรวนที่สามพระองค์ไว้ถูกปลดออก, ความพิโรธที่พยาบาทของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ถอดโซ่ออกจากคอของพระองค์ แล้วเอาไปล่ามคอสุลต่านอับดุล ฮามิดกษัตริย์ผู้เป็นปรปักษ์และเครื่องมือให้ศัตรูที่ไม่เลิกราของพระองค์หลอกใช้, ยิ่งไปกว่านั้นพระศัพศักดิ์สิทธิ์ของพระบ็อบที่พระบิดาผู้ล่วงลับไปมอบหมายให้กับมือของพระองค์ ได้ถูกเคลื่อนย้ายด้วยความยากเย็นจากที่ซ่อนในเตหะรานที่ห่างไกลมายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และทำพิธีบรรจุด้วยความเคารพโดยพระองค์ในอ้อมอกของภูเขาคาร์เมลแล้ว

3

ณ เวลานั้นพระอับดุลบาฮาสุขภาพทรุดโทรม ^[1] พระองค์ทนทานความเจ็บป่วยหลายอย่างที่เกิดจากความเครียดและความกดดันของชีวิตที่นำสลดที่ใช่ในการถูกเนรเทศและคุมขังมาเกือบตลอด อายุของพระองค์เริ่มเข้าสู่เจ็ดสิบแล้ว, กระนั้นก็ตามทันใดที่พระองค์ได้รับการปล่อยตัวจากการเป็นเชลยมาสี่สิบปี ทันใดที่พระองค์ได้บรรจรวงของพระบ็อบในหลุมฝังศพถาวรที่ปลอดภัย และจิตใจของพระองค์ปลอดจากความกังวลที่สาหัสที่เกี่ยวข้องกับการจัดการกับพระศพที่ประเมินค่าไม่ได้ที่ถูกมอบไว้ในความดูแล พระองค์ได้ลุกขึ้นด้วยความกล้าหาญ ความมั่นใจและความมุ่งมั่นที่ประเสริฐ เพื่ออุทิศพลังกำลังที่เหลืออยู่เล็กน้อยในบ้านปลายของชีวิตให้แก่การรับใช้อย่างอาจหาญขนาดที่ไม่มีเสมอในประวัติการณ์ของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

4

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.133 กล่าวไว้ว่า "ฮาลี มิร์ซา เฮดาร์ อาลีเซียน...เกี่ยวกับความหวังของบาไฮทั้งหลายว่า ในฐานะทายาทของพระบาฮาอุลลาห์ พระอับดุลบาฮาเมื่อปีทั้งหลายผ่านไป จะร่างกายดูคล้ายพระบิดาด้วย แต่ความหวังของพวกเขาไม่เป็นความจริง เพราะว่าเรื่องทุกข์ใจและความทุกข์ทรมานทั้งหลายกดดันพระอับดุลบาฮาอย่างหนัก ความเดือดร้อนทำให้โครงสร้างร่างกายของพระองค์อ่อนแอและทำให้พระองค์เป็นเหยื่อของความเจ็บป่วยจำนวนหนึ่ง, เขากล่าวต่อไปว่าเพื่อจะคุ้มครองสาวกทั้งหลายไม่ให้กังวล พระอับดุลบาฮาไม่เผยให้พวกเขาารู้โรคภัยเหล่านี้ซึ่งบางครั้งรุนแรง, อย่างไรก็ตามแพทย์ทั้งหลายแนะนำว่าพระองค์ควรแสวงหาการเปลี่ยนอากาศและไปจากดินแดนศักดิ์สิทธิ์ แต่เหตุการณ์ต่อมาสาธิตความจริงว่าเมื่อทำเช่นนั้น พระอับดุลบาฮากำลังเริ่มการเดินทางไม่เพียงเพื่อจะให้สุขภาพดีขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน หรือป้องกันไม่ให้สุขภาพทรุดลง ที่จริงแล้วพระองค์ขยับก้าวแรกเพื่อจะไปให้ถึงโลกตะวันตก และส่งมอบธรรมสารของพระบิดาด้วยตัวเอง, มีอีกจุดประสงค์หนึ่งในการเดินทางของพระอับดุลบาฮา, มิร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและพวกของเขาเวลานี้เสียความน่าเชื่อถือหมด การที่พระอับดุลบาฮาไม่อยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ พวกละเมิดพระปฏิญญาจะมีที่โล่งทั้งหมดสำหรับตนเอง แต่ความไม่สามารถอย่างสิ้นเชิงของพวกเขาที่จะเดินทางมาใดๆ ที่จะบันทึกนอกภาพของบาไฮทั้งหลาย จะประทับตราบนความพินาศในท้ายที่สุดของพวกเขา"

ที่จริงแล้วการเดินทางสามปีของพระองค์ [ค.ศ.1910-13 (พ.ศ.2453-56)] ซึ่งไปที่อียิปต์ก่อน จากนั้นไปยุโรป และต่อมาไปที่อเมริกา นับเป็นจุดเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญที่สุดทางประวัติศาสตร์ของศตวรรษแรก หากเราประเมินความสำคัญที่เป็นประวัติศาสตร์ของสามปีนี้ได้ถูกต้อง, เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เริ่มต้นศาสนาหกสิบหกปีก่อน ที่หัวหน้าและตัวแทนสูงสุดของศาสนาได้กระชากตรวนจนขาดสะบั้น ที่ล้ามอิสรภาพของศาสนาอย่างสาหัสมาตลอดสมัยของพระบ็อบและพระบาฮาอุลาห์, แม้ว่ามาตรการปราบปรามยังคงจำกัดวงกิจกรรมของสาวกส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดในดินแดนกำเนิดของศาสนา บัดนี้พระผู้นำของศาสนาผู้เป็นที่ยอมรับก็ได้รับอิสรภาพในการกระทำที่พระองค์มีไปจนถึงที่สุดของชีวิต เว้นแต่ช่วงเวลาสั้นๆ ระหว่างสงครามปี ค.ศ.1914-18 (พ.ศ.2457-61) (สงครามโลกครั้งที่ 1) เป็นอิสรภาพที่ไม่เคยถูกถอนคืนมาจากสถาบันทั้งหลายของศาสนา ณ ศูนย์กลางแห่งโลกนับแต่นั้นมา

5

การเปลี่ยนแปลงในโชคชะตาของศาสนาครั้งประวัติศาสตร์นี้ เป็นสัญญาณสำหรับการระเบิดออกของความเข้มข้นของพระองค์ ที่จะทำให้สาวกทั้งหลายในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกงงจนพูดไม่ออกด้วยความชื่นชมและพิศวง และจะมีอิทธิพลที่ไม่เสื่อมสยุดต่อวิถีของประวัติศาสตร์ของศาสนาในอนาคต, พระผู้ซึ่งด้วยถ้อยคำของพระองค์เอง ถูกกักขังตั้งแต่เยาว์วัยและพ้นออกมาในวัยชรา ไม่เคยเผชิญกับหมู่ผู้ฟังในที่สาธารณะมาก่อนในชีวิต ไม่เคยเข้าโรงเรียน ไม่เคยเคลื่อนไหวอยู่ในแวดวงของโลกตะวันตก ไม่คุ้นเคยกับภาษาและธรรมเนียมของชาวตะวันตก ได้ลุกขึ้นไม่เพียงเพื่อจะประกาศหลักธรรมพิเศษเฉพาะที่ประดิษฐานไว้ในศาสนาของพระบิดาจากบนมุขและเวที ในบางเมืองหลวงหลักๆ ของยุโรปและเมืองชั้นนำต่างๆ ในทวีปอเมริกาเหนือ แต่ยังสาธิตให้เห็นจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของศาสนานูตทั้งหลายที่เสด็จมาก่อนพระบิดา และแยมลักษณะของสายสัมพันธ์ที่ผูกศาสนาทุกเหล่านั้นกับศาสนาของพระบิดา

6

ด้วยหมายมั่นอย่างแน่วแน่ที่จะออกเดินทางอย่างตราตรำนี้ ไม่ว่าจะสูญเสียพละกำลังเพียงไรหรือมีความเสี่ยงอะไรต่อชีวิต บ่ายวันหนึ่งในเดือนกันยายน ค.ศ.1910 (พ.ศ.2453) ถัดจากปีที่เป็นพยานต่อการร่างจากอำนาจของสุลต่านอับดุล ฮามิดและการฝังพระศพของพระบ็อบอย่างเป็นทางการบนภูเขาคาร์เมล พระอับดุลบาฮาอย่างเงิบๆ และไม่เตือนล่วงหน้า ^[1] ได้ออกเดินทางโดยเรือไปยังอียิปต์ ฟานักที่เมืองท่าซาอิดราวหนึ่งเดือน จากนั้นขึ้นเรือด้วยความตั้งใจจะมุ่งไปยังยุโรป แต่ก็พบว่าสุขภาพของตนทำให้จำเป็นต้องขึ้นฝั่งอีกครั้งที่อเล็กซานเดรีย ^[2] และเลื่อนการเดินทางออกไป, หลังจากที่ปักหลักอาศัยอยู่ที่รามเลห์ซานเมืองอเล็กซานเดรีย และ

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.133-4 กล่าวว่า "ข้าวสารบาไฮ" (ดวงดาวของโลกตะวันตก) ของบาไฮศาสนิกชนแห่งสหรัฐอเมริกาซึ่งเริ่มต้นชีวิตวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ.1910 (พ.ศ.2453) ฉบับที่สิบสองวันที่ 16 ตุลาคม ค.ศ.1910 (พ.ศ.2453) ได้ลงตอนหนึ่งของจดหมายที่เขียนโดยอิสเบลลา บริตติงแฮมจากไฮฟา จดหมายลงวันที่ 29 สิงหาคม และอ่านว่า :

'ข้าพเจ้ามีข่าวใหญ่มากที่จะบอกท่าน พระอับดุลบาฮาไปจากจุดที่ศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นครั้งแรกในสี่สิบสองปีและไปยังอียิปต์ จงคิดถึงนัยสำคัญที่กว้างใหญ่และความสำคัญของการขยับก้าวนี้! โดยสิ่งนี้คำพยากรณ์มากมายในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายบังเกิดขึ้นจริง...ทุกคนงงงที่ได้ยินการจากไปของพระอับดุลบาฮา เพราะไม่มีใครรู้จนกระทั่งนาทีสุดท้ายว่าพระองค์มีความคิดที่จะจากไป, บ่ายวันที่พระองค์จากไป พระองค์มาที่บ้านของมีร์ซาอาซัด โดลลาห์เพื่อมาหาเราและนั่งอยู่กับเราพักหนึ่งข้างบ่อน้ำใหม่ที่เพิ่งทำเสร็จ และกล่าวว่าพระองค์มาชิมน้ำ เราไม่ตระหนักว่านี่คือการมาเยือนเพื่ออำลา จากนั้นพระองค์ขึ้นรถม้าแล้วขึ้นเนินเขาเพื่อไปที่หลุมฝังพระศพศักดิ์สิทธิ์ของพระบ็อบ, คืนนั้นดังเช่นปกติศาสนิกชนทั้งหลายมารวมตัวกันหน้าบ้านของพระอับดุลบาฮาเพื่อรับพรของการมีพระองค์อยู่ด้วย ซึ่งทุกวันนี้เป็นของเรา แต่เราอย่างเปล่าประโยชน์ เพราะหนึ่งในลูกเขยของพระองค์มาบอกเราว่า พระอับดุลบาฮาได้ขึ้นเรือรถไฟของเคดีฟไปเมืองท่าซาอิดแล้ว'

[2] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.136-7 กล่าวว่า "หลังจากหนึ่งเดือนของการพักอยู่ที่เมืองท่าซาอิด พระอับดุลบาฮาขึ้นเรืออีกครั้งโดยไม่บอกใครก่อน พระองค์ตั้งใจจะไปยุโรป แต่เป็นที่ประจักษ์ว่าสุขภาพของพระองค์ไม่อนุญาตการทำงานหนัก พระองค์ขึ้นฝั่งที่อเล็กซานเดรีย ในเมืองโบราณนี้เองที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างทันใดเกิดขึ้น, นักข่าวทั้งหลายในอียิปต์ผู้ซึ่งได้แสดงความไม่เป็นมิตรอย่างเปิดเผยตราบจนถึงเวลานั้น ขอเข้าพบพระอับดุลบาฮาและเปลี่ยนน้ำเสียงของตนอย่างสังเกตเห็นได้ ยิ่งกว่านั้นพวกเขาเขียนด้วยถ้อยคำสรรเสริญอย่างสูง, เซค อาลี ยูซุฟบรรณาธิการหนังสือพิมพ์อาหรับ อัลโมอายาด ก่อนนี้เคยเขียนหยาบคายโจมตีบาไฮศาสนิกชนและศาสนาบาไฮและเร่งเร้าให้ใช้

ต่อมาไปเยือนเซซุนและโคโร วันที่ 11 สิงหาคมของปีถัดไป พระองค์กับคณะสี่คนออกเดินทางโดยเรือเอสเอส คอร์ซิก้าไปยังมาร์เซย์ และหลังจากหยุดพักไม่นานที่โทโนเลปาน ก็มุ่งหน้าไปยังลอนดอนที่ซึ่งพระองค์ไปถึงในวันที่ 4 กันยายน ค.ศ.1911 (พ.ศ.2454), หลังจากการเยือนที่นั่นราวหนึ่งเดือน พระองค์ไปที่ปารีสและพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาเก้าสัปดาห์ แล้วกลับมายังอียิปต์ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1911 (พ.ศ.2454), หลังจากการอาศัยอยู่ที่รามเลห์อีกครั้งจนผ่านฤดูหนาว พระองค์ออกเดินทางไปโลกตะวันออกที่สองโดยเรือกลไฟเซดริค^[1] ในวันที่ 25 มีนาคม ค.ศ.1912 (พ.ศ.2455) โดยแล่นเรือผ่านทางเนเปิ้ลตรงไปยังนิวยอร์ก ที่ซึ่งทรงไปถึงวันที่ 11 เมษายน ค.ศ.1912 (พ.ศ.2455), หลังจากการเดินทางที่ยาวนานเป็นเวลาแปดเดือนซึ่งพาพระองค์จากฝั่งมหาสมุทรหนึ่งไปยังอีกฝั่งมหาสมุทรหนึ่ง และในวิถีของการเดินทางนั้นพระองค์ได้เยือนวอชิงตัน ชิคาโก คลีฟแลนด์ ฟิทธ์เบิร์ก มอนท์แคร์ บอสตัน วอเชสเตอร์ บรูคลิน แพนวูด มิลฟอร์ด ฟิลาเดเฟีย เวสต์เอดเจิลวูด เจอร์ซีซิตี เคมบริดจ์ เมดฟอร์ด มอริสทาวน์ ดูบริน กรีนเอเคอร์ มอนเทรียล มัลเดน บัฟฟาโล เคนโนซา มินเนโซปอลิส เซ็นท์ปอล โอมาฮา ลินคอล์น เดนเวอร์ เกรนูดสปริง ซัลท์เลคซิตี ซานฟรานซิสโก โอคแลนด์ พาโลอัลโท เบิร์กลีย์ พาซาดีนา ลอสแอนเจลิส ซาคราเมนโต ซินซินนาติและบัลติมอร์ วันที่ 5 ธันวาคมพระองค์เดินทางโดยเรือซีซี เซลติคจากนิวยอร์กไปยังลิเวอร์พูล ขึ้นฝั่งที่นั่นแล้วมุ่งหน้าไปลอนดอนโดยรถไฟ, ต่อมาพระองค์ไปเยือนออกซ์ฟอร์ด เอดิงเบิร์กและบริสตอล จากนั้นกลับไปลอนดอน แล้วออกจากลอนดอนวันที่ 21 มกราคม ค.ศ.1913 (พ.ศ.2456) ไปยังปารีส, วันที่ 30 มีนาคมพระองค์เดินทางไปสตูการ์ท

มาตรการรุนแรงสวนพวกราชาไฮ, เขาไปเยี่ยมพระอับดุลบาฮา และในหนังสือพิมพ์ของเขาฉบับวันที่ 16 ตุลาคม เขาตีพิมพ์บทความภายใต้หัวข้อ 'อัลมีร์ซา อับบาส เอฟเฟนดี' เหล่านี้คือบรรทัดเริ่มต้นของบทความที่ไม่ธรรมดา: 'ท่านเจ้าคุณมีร์ซา อับบาส เอฟเฟนดี หัวหน้าผู้มีวิชาและคงแก่เรียนของบาไฮศาสนิกชนผู้เขียนเล่าว่าในอัครคาและ และเป็นศูนย์กลางของอำนาจสำหรับบาไฮศาสนิกชนทั่วโลก ได้มาถึงชายฝั่งอเล็กซานเดรีย' ที่แรกผู้เขียนเล่าว่า พระอับดุลบาฮาพักอยู่ที่โรงแรมวิกตอเรีย แต่หลังจากนั้นไม่กี่วันย้ายไปอยู่บ้านเขา จากนั้นเขากล่าวต่อไปว่า :

'พระองค์เป็นบุคคลที่น่าเคารพ มีความรู้ที่ลึกซึ้ง เชี่ยวชาญในศาสนศาสตร์อย่างลึก เป็นผู้เชี่ยวชาญประวัติศาสตร์อิสลาม กลุ่มศาสนิกชนและพัฒนาการของอิสลาม...ใครก็ตามที่คบหาสมาคมกับพระองค์ ได้เห็นบุรุษที่มีความรู้ดีสุดยอดในตัวพระองค์ วาหะของพระองค์น่าหลงใหล พระองค์ตั้งดูดีจิตใจและวิญญาน พระองค์อุทิศตนต่อความเชื่อในความเป็นหนึ่งของมนุษยชาติ...คำสอนและการชี้แนะของพระองค์เวียนรอบแกนของการอคติทางศาสนา เชื่อชาติและชาติ'

[1] หนังสือพิมพ์ The Huntington Post ฉบับวันที่ 16 เมษายน ค.ศ.2012 (พ.ศ.2555) หน้าแรกได้กล่าวอ้างถึงหนังสือพิมพ์ New York Press ค.ศ.1912 (พ.ศ.2455) ในการพูดถึงเรื่องราวของผู้รอดชีวิตจากเรือไททานิคเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนว่า "ขณะที่เราได้รับการเตือนใจนับครั้งไม่ถ้วนในสามสัปดาห์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับเมื่อร้อยปีก่อนว่า เรือไททานิคที่ 'ไม่มีทางจม' ได้จมลงในมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ ซึ่งพามากกว่า 1,500 ชีวิตไปด้วยโศกนาฏกรรมนี้ก่อให้เกิดการเล่าเรื่องที่เป็นมหากาพย์"

จากเรื่องราวทั้งหมด หนึ่งในนั้นที่ไม่ธรรมดาที่สุดคือเรื่องราวของชาวเปอร์เซียอายุ 68 ปี ผู้ซึ่งเป็นที่เชื่อกันว่าจะอยู่บนเรือเดินสมุทรที่โชคร้ายนั้นแต่กลับกลายเป็นว่าไม่ได้อยู่

อับบาส เอฟเฟนดีผู้เป็นที่รู้จักกันว่าพระอับดุลบาฮาหรือ 'คนรับใช้ของพระเจ้า' ได้รับการฉลองต้อนรับโดยสื่อมวลชนทั้งในยุโรปและสหรัฐอเมริกาในฐานะนักปรัชญา อัครสาวกแห่งสันติภาพ แม้กระทั่งการกลับมาของพระคริสต์, บรรดาผู้ชื่นชมเขาชาวอเมริกันได้ส่งเงินหนึ่งพันดอลลาร์ให้เขาสำหรับตัวเรือไททานิค และขอให้เขาเดินทางอย่างหรูหราที่สุด เขาไม่รับและยกเงินนั้นให้การกุศล

ภายหลังเขากล่าวว่า "เราถูกขอให้เดินทางบนเรือไททานิค แต่หัวใจของเราไม่บอกเราให้ทำดังกล่าว" พระอับดุลบาฮาเดินทางโดยเรือไปนิวยอร์กบนเรือเอสเอส เซดริคที่ย่อมกว่าแทน หนังสือพิมพ์ใหญ่ๆ ทุกฉบับในนิวยอร์กรายงานการมาถึงนิวยอร์กของเขาวันที่ 11 เมษายน และการเดินทางแปดเดือนที่ตามมาของเขาจากฝั่งมหาสมุทรหนึ่งไปยังอีกฝั่งมหาสมุทรหนึ่ง, คนต่างชาติที่โผกผ้าพันศีรษะนี้ใน 'เสื้อคลุมยาวของชาวตะวันออก' เป็นข่าวหน้าหนึ่ง"

Mahmud's Diary, Thursday, August 22, ค.ศ. 1912 (พ.ศ. 2455) [Green Acre] เขียนว่า "วันนี้สตรีผู้รอดชีวิตจากหายนะเรือไททานิคมาหาพระองค์ เธอกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าได้รับการบอกว่าคุณแนะนำไม่ให้เดินทางโดยเรือลำนั้น' ท่านนายตอบยืนยัน เธอถามว่า 'ท่านรู้ก่อนหรือไม่ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น?' ท่านนายกล่าวว่า 'พระเจ้าผู้เป็นเจ้าดลใจมนุษย์'"

และจากที่นั่นวันที่ 9 เมษายนทรงมุ่งหน้าไปยังบูดาเปสต์ เก้าวันต่อมาไบเยอนเวียนนา กลับไปถึงสตูทการ์ทวันที่ 25 เมษายน แล้วไปถึงปารีสวันที่ 1 พฤษภาคมและทรงอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่ 12 มิถุนายน วันถัดไปทรงขึ้นเรือเอสเอส อิมาลายาออกจากมาร์เซย์มุ่งสู่อียิปต์ มาถึงเมืองท่าซาอิดอีกสี่วันต่อมา ที่ซึ่งหลังจากไปเยือนอิสมาอิลลีเยห์และอาโบลกีร์ไม่นานและยึดเวลาพักอยู่ในแรมเรห์ ทรงกลับมาถึงไฮฟาวันที่ 5 ธันวาคม ค.ศ.1913 (พ.ศ. 2456) เป็นการสิ้นสุดการเดินทางอันเป็นประวัติศาสตร์ของพระองค์

19.1 สารสำคัญของกิจกรรมของพระอับดุลบาฮาในโลกตะวันตก [The essence of 'Abdu'l-Bahá's activities in the Western world]

7

ในวิถีของการเดินทางที่เปิดศักราชใหม่เหล่านี้เอง และต่อหน้าหมู่ผู้ฟังกลุ่มใหญ่ที่เป็นตัวแทนของคนจำพวกต่างๆ ซึ่งบางครั้งมากกว่าพันคน ที่พระอับดุลบาฮาเป็นครั้งแรกในภารกิจของพระองค์ ทรงอธิบายด้วยความเรียบง่ายที่ปราดเปรื่อง โนม่น้าวและมีพลังเกี่ยวกับหลักการพื้นฐานที่เด่นเฉพาะตัวของศาสนาของพระบิดา ซึ่งพร้อมกับกฎและบทบัญญัติต่างๆ ที่เปิดเผยไว้ในคิตาบิอัคดัส ประกอบกันเป็นรากฐานของการเปิดเผยพระธรรมครั้งล่าสุดของพระเจ้าต่อมนุษยชาติ, การค้นหาความจริงอย่างอิสระโดยไม่ติดอยู่กับความมั่งงายหรือประเพณี ความเป็นหนึ่งของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดซึ่งเป็นหลักการที่เป็นแกนกลางและหลักความเชื่อชั้นมูลฐาน เอกภาพพื้นฐานของศาสนาทั้งปวง การประณามอคติทุกรูปแบบไม่ว่าทางศาสนา เชื้อชาติ ชนชั้นหรือชาติ ความสอดคล้องที่ต้องดำรงอยู่ระหว่างศาสนาและวิทยาศาสตร์ ความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรี ซึ่งเป็นปีกสองข้างที่วิหคแห่งมนุษยชาติเห็นขึ้นไป การแนะนำการศึกษาภาคบังคับ การนำภาษากลางสากลมาใช้ การยุติความมั่งคั่งและความยากจนสุดขีด การจัดตั้งศาลโลกเพื่อตัดสินข้อพิพาทระหว่างชาติ การยกสถานะของงานที่ทำด้วยจิตวิญญาณแห่งการรับใช้ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งของการบูชา การยกย่องความยุติธรรมเป็นหลักการปกครองในสังคมมนุษย์ และยกย่องศาสนาเป็นกำแพงสำหรับการคุ้มครองประชาชนและชาติทั้งหมด และการสถาปนาสันติภาพสากลอย่างถาวรในฐานะที่เป็นเป้าหมายสูงสุดของมวลมนุษยชาติ เหล่านี้คือองค์ประกอบพื้นฐานที่เด่นๆ ของรูปแบบการปกครองของพระเจ้าเป็นเจ้า ที่พระองค์ประกาศต่อบรรดาผู้นำทางความคิดสาธารณะและมวลชนโดยรวมในวิถีของการเดินทางเผยแพร่เหล่านี้, การอธิบายสัจธรรมที่ให้พลังชีวิตเหล่านี้ของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ ซึ่งทรงอธิบายลักษณะไว้ว่าเป็น "จิตวิญญาณแห่งยุค" พระองค์ทรงเสริมด้วยคำย้ำเตือนที่นำวิหคเกี่ยวกับเพลิงกาฬที่จวนจะเกิดขึ้น ซึ่งหากรัฐบุรุษทั้งหลายของโลกเบี่ยงเบนออกไปไม่ได้ จะทำให้ทั่วทั้งทวีปยุโรปลุกเป็นไฟ, ยิ่งไปกว่านั้นในวิถีของการเดินทางเหล่านี้ พระองค์ทรงทำนายการเปลี่ยนแปลงถึงรากที่จะเกิดขึ้นในทวีปนั้น บอกล่วงหน้าถึงการเคลื่อนไหวของกระจายอำนาจทางการเมือง ซึ่งจะเริ่มขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กล่าวเป็นนัยถึงความยุ่งยากที่จะบังเกิดกับตุรกี คาดการณ์การประหารชีวิตชาวฮิวในทวีปยุโรป และยืนยันอย่างชัดเจนยิ่งกว่าว่า "ธงแห่งเอกภาพของมนุษยชาติจะถูกสาวขึ้น ธรรมวิหารแห่งสันติภาพสากลจะถูกก่อขึ้น และโลกจะกลายเป็นอีกโลกหนึ่ง"

8

ระหว่างการเดินทางเหล่านี้พระอับดุลบาฮาแสดงพลังชีวิต ความกล้าหาญ จิตใจที่เด็ดเดี่ยว ความอุทิศให้กับงานที่พระองค์พร้อมจะทำให้สำเร็จ ซึ่งปลุกเร้าความพิศวงและชื่นชมของบรรดาผู้ที่มีเอกลักษณ์ของการสังเกตเห็นกวีตบระจำวันของพระองค์อย่างใกล้ชิด, ด้วยไม่สนใจทัศนียภาพและสิ่งแปลกใหม่ที่ดึงดูดความสนใจของนักเดินทางตามปกติ และบรรดาผู้ติดตามมักอยากให้พระองค์ไปเยือน, ไม่ใส่ใจทั้งความสบายและสุขภาพของตน, ใช้พลังงานทุกหยดวันแล้ววันเล่าตั้งแต่มุ่งเข้าสู่จนกระทั่งถึง, ปฏิเสธของขวัญและเงินบริจาคใดๆ สำหรับค่าใช้จ่ายในการเดินทางของพระองค์อย่างเสมอต้นเสมอปลาย, ไม่พลาดในความหวังของผู้ป่วย ผู้ทุกข์ใจและผู้ถูกข่มขู่, ไม่ประนีประนอมในการปกป้องสนับสนุนเชื้อชาติและชนชั้นที่ด้อยโอกาส, โอบอ้อมอารีประดุจฝนในความเอื้อเฟื้อของพระองค์ต่อผู้ยากไร้, ไม่ให้ราคาการโจมตีที่โหดโหดของพระองค์โดยบรรดาผู้อธิบายสนับสนุนจารีตนิยมและการแบ่งแยกนิกายที่บ้าคลั่งและระวิงระไว, นำพิศวงในความตรงไปตรงมาขณะที่ทรงสาธิตพันธกิจความเป็นศาสนทูตของพระเยซูบนเวทีและบนมุขต่อชาวฮิวทั้งหลาย สาธิตจุดกำเนิดจากพระเจ้าเป็นเจ้าของศาสนาอิสลามในโบสถ์คริสเตียนและโบสถ์ฮิว สาธิตสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมสวรรค์และความจำเป็นของศาสนาต่ออนักวิถุญนิยม ผู้ไม่เชื่อพระเจ้าหรือผู้สงสัยว่าพระเจ้ามีจริง, ไม่คลุมเครือในการสดุดีพระบาฮาอูลลาห์ทุกเวลาในเขตคุ้มครองของนิกายและกลุ่มศาสนามากมายหลากหลาย, เด็ดเดี่ยวในหลายโอกาสในการไม่ยอมประจบสอพลอประชาชนที่มียศตำแหน่งและความมั่งคั่ง ทั้งในอังกฤษและสหรัฐอเมริกา และสุดท้ายแต่หาได้สำคัญท้ายสุด ทรงไม่มีเปรียบปานในความเป็นธรรมชาติ ความเห็นอกเห็นใจและความเมตตาที่ใครที่จริงใจและอบอุ่นที่แสดงต่อทั้งมิตรและคนแปลกหน้า ต่อศาสนิกชนและผู้ที่ไม่ใช่ศาสนิกชน ต่อคนร่ำรวยและคนยากไร้

ต่อคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย ที่พระองค์พบอย่างสนิทสนมหรือผิวเผิน ไม่ว่าจะบนเรือหรือขณะเดินไปมาบนถนน ในสวนสาธารณะหรือจัตุรัสสาธารณะ ณ งานรับรองหรืองานเลี้ยง ในสลัมหรือในคุกหาสน์ ในที่ชุมนุมของสาวกหรือที่ชุมนุมของผู้มีวิชา พระองค์ผู้เป็นธรรมสรีระของคุณความดีบาไฮทุกอย่างและร่างของอดมคตบาไฮทุกประการ ทรงประกาศการศึกษาและศีลธรรมที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของประทานมาที่อยูในการเปิดเผยพระธรรมของพระบิดาเป็นเวลาสามปีที่แน่นขนัด ต่อโลกที่จมอยู่ในวัฏฏนิยมนและอยู่ในเงาของสงครามแล้ว

19.2 การเดินทางในยุโรป [His travels in Europe]

9

ในวิถีของการเยือนอียิปต์หลายครั้ง พระอับดุลบาฮาได้มีการสนทนาซักถามกับเคดีฟอับบาส ฮิลมี พาซาที่ 2 มากกว่าหนึ่งครั้ง ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับลอร์ดคิซเนอร์ ได้พบกับมัททิเชค โมฮัมหมัด บาคคิหและอิหม่ามของเคดีฟคือเชค โมฮัมหมัด ราซิด และสมาคมกับบรรดาโอลามา พาซา ผู้มีชื่อเสียงชาวเปอร์เซียหลายคน บรรดาสมาชิกรัฐสภาตุรกี บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ชั้นนำทั้งหลายในโคโรและอเล็กซานเดรีย ผู้นำและผู้แทนอื่นๆ ของสถาบันชื่อดังทั้งทางโลกและทางศาสนา

10

ระหว่างที่พำนักอยู่ในอังกฤษ บ้านที่ให้พระองค์ใช้ในคาโดแกนการ์เด็น ได้กลายเป็นเมกกะอย่างแท้จริงสำหรับคนทุกประเภทและทุกสภาพความเป็นอยู่ ซึ่งออกันเข้ามาเยี่ยมนักโทษแห่งอัครคา ผู้ทรงเลือกเมืองที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขาเป็นสถานที่แห่งแรกสำหรับการตรากตรำในโลกตะวันตก เจ้าภาพสตรีที่อุทิศตนต่อพระองค์ระหว่างที่พระองค์ใช้เวลาอยู่ในลอนดอนเป็นพยานดังนี้ "โอ ผู้แสวงบุญเหล่านี้ แหกเหล่านี้ ผู้มาเยือนเหล่านี้! เมื่อนึกถึงวันเหล่านั้นหูของเราเต็มไปด้วยเสียงเดินของพวกเขา ซึ่งมาจากทุกประเทศในโลก, ทุกวัน ตลอดทั้งวัน มีการหลั่งไหลกันมาตลอดเป็นขบวนที่ไม่สิ้นสุด! บรรดาเสนาบดีและมิชชันนารี ผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกและนักศึกษาเวทมนต์ นักปฏิบัติด้านกิจการและการเข้าญาณ ชาวแองกริแคน ชาวแคทอลิก ชาวโปรเตสแตนต์ นักเทวปรัชญาละชาวฮินดู นักวิทยาศาสตร์คริสเตียน แพทย์ ชาวมุสลิม ชาวพุทธและชาวไซโรแอสเตเรียน และยังมีที่เรียกกันว่านักการเมือง ทหารของซัลเวชันอาร์มี คนอื่นๆ ที่ทำงานเพื่อประโยชน์ของมนุษย์ สตรีผู้เรียกร้องสิทธิทางการเมือง นักหนังสือพิมพ์ นักเขียน กวีและผู้ให้การรักษา ช่างตัดเสื้อผ้าและสตรีผู้ยิ่งใหญ่ ศิลปินและช่างฝีมือ คนจนที่ตกงานและพ่อค้าที่รุ่งเรือง สมาชิกของโลกการละครและดนตรี ทั้งหมดนี้มา และไม่มีใครต่ำต้อยหรือยิ่งใหญ่เกินไปที่จะได้รับความสำคัญอย่างเห็นอกเห็นใจจากพระผู้นำสารที่วิสุทธินี้ ผู้ซึ่งให้ชีวิตของตนเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นเสมอ"

11

การปรากฏตัวในที่สาธารณะครั้งแรกของพระอับดุลบาฮาต่อหมู่ผู้ฟังชาวตะวันตกที่มีนัยสำคัญพอ เกิดขึ้นที่สักการสถานคริสเตียนแห่งหนึ่งในวันที่ 10 กันยายน ค.ศ.1911 (พ.ศ.2454) ซึ่งจากบนมุขของวิหารประจำเมือง พระองค์ทรงแสดงวาทะต่อชุมนุมศาสนิกชนที่มาจันจนลัน, เมื่อได้รับการแนะนำตัวโดยบาดหลวงสาธุคุณอาเจแคมเบล พระองค์ด้วยภาษาที่เรียบง่ายและจับใจและน่าเสียงที่กังวาล ทรงประกาศเอกภาพของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของยืนยันความเป็นหนึ่งโดยมูลฐานของศาสนา และประกาศว่าชั่วโมงแห่งเอกภาพของบุตรแห่งมนุษย์ทุกเชื้อชาติทุกศาสนาและทุกชนชั้นมาถึงแล้ว, อีกโอกาสหนึ่งในวันที่ 17 กันยายน ตามคำขอของสาธุคุณอาร์ชบิชอป วิลเบอร์ฟอส พระองค์ทรงกล่าวต่อชุมนุมศาสนิกชนของเซนต์จอห์นเดอะดีไวอันท์ที่เวสต์มินสเตอร์หลังจากพิธีทางศาสนาภาคค่ำ โดยเลือกหัวข้อเรื่องความยิ่งใหญ่เหนือธรรมดาของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของ ตามที่พระบาฮาอุลลาห์ยืนยันและอธิบายไว้แจ่มแจ้งในคิตาบิฮิกาน, ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์เขียนไว้ว่า "อาร์ชบิชอปจัดเก้าอี้ของบิชอปให้พระองค์ผู้เป็นเจ้าของเขาบนชั้นบันไดบริเวณประกอบพิธี ยืนอยู่ข้างพระองค์ และอ่านคำแปลวาทะของพระอับดุลบาฮาด้วยตัวเอง, ชุมชนศาสนิกชนนั้นซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง และคุกเข่าลงเอาอย่างอาร์ชบิชอปเพื่อรับพรจากพระองค์ผู้เป็นเจ้าของรับใช้ของพระองค์ผู้เป็นเจ้าของที่ยืนและยืนแขนออกมา เสียงที่น่าพิศวงของพระองค์สูงขึ้นและต่ำลงในความเงียบด้วยอำนาจของการเปล่งเสียงเรียกอำนาจเบื้องบนของพระองค์"

12

โดยการเชิญของลอร์ดเมเยอร์แห่งลอนดอน พระอับดุลบาฮาได้รับประทานอาหารเข้ากับเขาที่แมนชั่นแฮาส์, ทรงแสดงวาทะต่อชมรมเทวปรัชญา ณ สำนักงานใหญ่ของพวกเขาโดยการขอร้องदानจากประธานชมรม และแสดงวาทะต่อการประชุมของศูนย์ความคิดขั้นสูงขึ้นไปในลอนดอน, ทรงได้รับการเชิญจากคณะตัวแทนของชมรม

ราโมโซมาจให้ทำการบรรยายภายใต้การอุปถัมภ์ของพวกเขา, ทรงไปเยือนและแสดงวาทะเกี่ยวกับเอกภาพของโลก ณ สุเหร่าที่โคคกิง โดยการเชิญจากชุมชนมุสลิมแห่งอังกฤษ สกอตแลนด์และเวลส์ และได้การเลี้ยงรับรองจากบรรดาเจ้าชาย คนชั้นสูงและอดีตเสนาบดีเปอร์เซียและหุตานุหุตเปอร์เซียในลอนดอน, ทรงเป็นแขกพักอยู่ที่บ้านของดร.ทีเค เซนในออกซ์ฟอร์ด และทรงแสดงวาทะต่อ "ผู้ฟังกลุ่มใหญ่ที่สนใจอย่างลึกซึ้ง" มีลักษณะทางวิชาการสูง ซึ่งมารวมตัวกันที่วิทยาลัยแมนเชสเตอร์ในเมืองนั้น และดร.เอสทริน คาร์เพนเตอร์ทำหน้าที่เป็นประธาน, เช่นกันพระองค์ทรงกล่าวจากบนมุขของโบสถ์คอนกรีตที่ขยับขึ้นใกล้ที่ขานเมืองลอนดอนฝั่งตะวันออกเป็นการตอบสนองคำขอของบาทหลวง, ทรงแสดงวาทะต่อที่ชุมนุมในห้องโถงแคชตัน และห้องโถงเวสต์มินสเตอร์ที่มีเซอร์โทมัส บาร์เคลย์เป็นประธาน, และทรงเป็นพยานต่อการแสดงละคร "หัวใจที่กระตือรือร้น" ซึ่งเป็นละครสีกลับวันคริสต์มาส ณ โบสถ์แฮสในเวสต์มินสเตอร์ เป็นการแสดงละครครั้งแรกที่พระองค์เคยดู และในละครนี้การพรรณนาชีวิตและความทุกข์ทรมานของพระเยซูคริสต์ราวกับตาเห็นทำให้พระองค์น้ำตาไหล, ในห้องโถงของพาสมอร์เอดเวิร์ดเซทเทิลเมนต์ในทาวริสตอคเพลส พระองค์ทรงกล่าวต่อกลุ่มผู้ฟังราวสี่ร้อยหกสิบคนที่เป็นตัวแทนของประชาชนจำพวกต่างๆ ซึ่งศาสตราจารย์ไมเคิล แซดเลอร์เป็นประธาน, และทรงเยี่ยมผู้หญิงทำงานจำนวนหนึ่งที่เซทเทิลเมนต์นั้นซึ่งกำลังพักผ่อนวันหยุดอยู่ที่แวนเนอร์ ในบายพลีทราयीสปีบไมล์จากลอนดอน, และทรงไปเยือนที่นั่นครั้งที่สอง ซึ่งในโอกาสนั้นทรงพบกับประชาชนทุกสภาพความเป็นอยู่ที่มารวมตัวกันเป็นพิเศษเพื่อจะพบพระองค์ ซึ่งส่วนหนึ่งในจำนวนนี้คือ "นักบวชจากหลายกลุ่มศาสนา ครูใหญ่ของโรงเรียนรัฐบาลสำหรับเด็กชายแห่งหนึ่ง สมาชิกรัฐสภาคนหนึ่ง แพทย์คนหนึ่ง นักเขียนการเมืองชื่อดังคนหนึ่ง รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง นักหนังสือพิมพ์หลายคน กวีชื่อดังคนหนึ่ง และผู้พิพากษาคณะหนึ่งจากลอนดอน" ผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์การมาเยือนอังกฤษของพระองค์คนหนึ่งเขียนพรรณนาเหตุการณ์ครั้งนั้นไว้ว่า "พระองค์ได้รับการจัดจำไปอีกนาน ขณะที่พระองค์นั่งอยู่ที่หน้าต่างโค้งรับแสงอาทิตย์ยามบ่าย แขนของพระองค์โอบรอบเด็กน้อยที่ใส่เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งแต่มีความสุขมาก ซึ่งมาขอเหรียญหกเพนนีจากพระองค์สำหรับกล่องใส่เงินและมารดาที่ทพพลภาพ ขณะที่รอบๆ พระองค์ในห้อง บุรุษและสตรีมารวมตัวกันอภิปรายเกี่ยวกับการศึกษา สังคมนิยม พระราชบัญญัติปฏิรูปฉบับแรก และความสัมพันธ์ระหว่างเรือด่าน้ำและโทรเลขไร้สายกับศักราชใหม่ที่มนุษย์กำลังเข้าสู่"

13

ส่วนหนึ่งของผู้ที่มาเยี่ยมพระองค์ระหว่างวันที่นำทรงจำทั้งหลายที่ทรงอยู่ในอังกฤษและสกอตแลนด์คือ สาธุคุณอาร์ชบิชอปวิลเบอร์ฟอร์ส, สาธุคุณอาเจ แคมเบล, สาธุคุณรอนันดา วิลเลียม, สาธุคุณโรแลนด์ คอร์เบท, ลอร์ดลามิงตัน, เซอร์ริชาร์ดและเลดีสแตเพลย์, เซอร์ไมเคิล แซดเลอร์, จาลาโลด โดวเลห์บุตรชายของซิลลุส สุลต่าน, เซอร์อเมีย อาลี, มหาราชาแห่งจาลาวาที่ส่งกลับไปผู้เคยมาเยี่ยมพระองค์หลายครั้งและจัดอาหารเย็นและการรับรองที่ประณีตเป็นเกียรติแก่พระองค์, มหาราชาแห่งราชปูทานา, ราชันแห่งซาราวัค, เจ้าหญิงคาราดจา, บารอนเนส บานคอฟ, เลดีเวมมิสและน้องสาว, เลดีเกรนคอนเนอร์, เลดีแอกนิว, นางสาวคอนสแตนซ์ มอด, ศาสตราจารย์อีจี บราวน์, ศาสตราจารย์แพทริค เกดเดส, นายอัลเบิร์ต ดอร์สันบรรณาธิการของสหพันธรัฐคริสเตียน, นายเดวิด เกรแฮม โพล, นางแอนนี่ บีแซนท์, นางแพนซ์เฮิสท์, และนายสเตทผู้ได้สนทนากับพระองค์อย่างจริงจังอยู่นาน, ในการพรรณนาความประทับใจที่เกิดกับบรรดาผู้ที่ได้ออกสิทธิ์ในการเข้าพบพระองค์เป็นการส่วนตัว เจ้าภาพสตรีของพระองค์เขียนไว้ว่า "ผู้สมัครเข้ามาขอมีประสบการณ์ที่ไม่มีเหมือนมีจำนวนมากๆ ไม่มีเหมือนอย่างไรผู้ที่รู้คือผู้ได้อยู่ต่อหน้าท่านนายท่านนั้น และเราสามารถหายได้บางส่วนเมื่อเราเห็นสีหน้าของพวกเขายขณะที่ออกมา ซึ่งดูราวกับว่าเป็นการผสมผสานความพร้นพรึง ความอัศจรรย์ใจและความเบิกบานอย่างสงบ, บางครั้งเรารู้สึกได้ถึงความไม่ใส่ใจของพวกเขาที่จะออกไปสู่โลกภายนอก ราวกับว่าพวกเขาติดมันกับพระพรสูงสุดของตน ด้วยเกรงว่าการกลับมาของสิ่งทางโลกทั้งหลายจะมาชิงพระพรนั้นไปจากตน" ในการสรุปผลที่เกิดจากการมาเยือนที่นำทรงจำนั้น ผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์ที่กล่าวมาข้างต้นบันทึกไว้ว่า "ความประทับใจอย่างลึกซึ้งยังคงอยู่ในจิตใจและความทรงจำของบุรุษและสตรีทุกประเภทและทุกสภาพความเป็นอยู่... การพำนักอยู่ในลอนดอนของพระอัครบิดรบาฮาเป็นที่เห็นคุณค่าอย่างยิ่ง การจากไปของพระองค์เป็นที่เสียใจอย่างยิ่ง พระองค์ทิ้งมิตรสหายมากมายไว้ข้างหลัง ความรักของพระองค์ได้จุดความรัก หัวใจของพระองค์ได้เปิดสู่โลกตะวันตก และหัวใจของชาวตะวันตกได้ล้อมรอบผู้เป็นแพทริอาคจากโลกตะวันออกนี้ ถ้อยคำของพระองค์มีบางสิ่งที่ไม่เพียงโดนใจผู้ที่ฟังโดยตรง แต่ยังโดนใจบุรุษและสตรีทั่วๆ ไปด้วย"

14

การเยือนปารีสที่ซึ่งเวลาหนึ่งทรงอาศัยอยู่ในอพาทเมนต์ในถนนเดอแคมอานซ์ มีลักษณะเฉพาะของความอบอุ่นของการต้อนรับที่สะดุดตาไม่น้อยไปกว่าการรับรองพระองค์โดยเหล้ามิตรสหายและสาวกในลอนดอน เจ้าภาพสตรีชาวอังกฤษผู้พิศนคนเดิมเลดี้บรอมฟิลด์ซึ่งได้ติดตามพระองค์ไปถึงเมืองนั้น ให้การยืนยันว่า

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

“ระหว่างการเยือนปารีสซึ่งเป็นเช่นในลอนดอน สิ่งที่เกิดขึ้นประจำวันมีบรรยากาศของเหตุการณ์ทางจิตวิญญาณ...ทุกเช้าเป็นกิจวัตรท่านนายอรรถาธิบายหลักธรรมของคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ให้แก่ผู้ที่มา รวมทั้งอยู่รอบพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นและนับถือ ซึ่งมีทั้งผู้มีวิชาและไม่มีความรู้ พวกเขามาจากทุกสัญชาติและทุกความเชื่อทางศาสนา จากโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ซึ่งรวมทั้งนักเทวปรัชญา ผู้สงสัยว่าพระเจ้ามีจริง นักวัตถุนิยม นักจิตวิญญาณ นักวิทยาศาสตร์คริสเตียน นักปฏิรูปสังคม ชาวฮินดู ชาวซูฟี ชาวมุสลิม ชาวพุทธ ชาวโซโรแอสเตรียนและอื่นๆ อีกมากมาย” และอีกครั้งหนึ่ง “การสัมภาษณ์ตามมาด้วยการสัมภาษณ์ บรรดาบุคคลตำแหน่งสูงของโบสถ์ที่เป็นกึ่งบ้านของต้นไม้คริสต์พากันมา บางคนปรารถนาอย่างจริงจังที่จะค้นพบสัจธรรมแห่งใหม่...มีบางคนที่เปิดหูตัวเองด้วยเกรงว่าจะได้ยินหรือเข้าใจ”

15

บรรดาเจ้าชายเปอร์เซีย คนชั้นสูงและอดีตเสนาบดี เช่น ซิลุส สุลต่าน, รัฐมนตรีเปอร์เซีย, เอกอัครราชทูตตุรกีประจำปารีสราซิด พาชา, อดีตวาสิแห่งเบรุต บรรดาพาชาและอดีตเสนาบดีตุรกี และไวเค้าท์อาราเวกา เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำราชสำนักสเปน คือส่วนหนึ่งของผู้มีเอกสิทธิ์ในการได้พบพระอับดุลบาฮา, ที่ชุมนุมของชาวเอสเปอรานโตและนักเทวปรัชญา นักศึกษาภาควิชาศาสนศาสตร์ และผู้ฟังกลุ่มใหญ่ ณ พันธมิตรทางจิตวิญญาณ ได้รับการแสดงวาทะจากพระองค์, ณ ห้องโถงมิชชันนารีในย่านที่ยากจนมากของเมือง พระองค์ทรงแสดงวาทะต่อชุมนุมศาสนิกชนโดยการเชิญของบาทหลวง, ขณะที่ในการประชุมหลายครั้งกับเหล่าสาวก พวกเขาที่คุ้นเคยกับคำสอนของพระองค์อยู่แล้ว ได้เอกสิทธิ์ในการฟังอรรถาธิบายที่ละเอียดและบ่อยครั้งเกี่ยวกับบางแห่งของศาสนาของพระบิดาจากริมฝีปากของพระองค์

16

ในเหตุการณ์ที่ซึ่งพระองค์พักอยู่ช่วงสั้นๆ แต่ไม่มีถูกกลืน และทรงเดินทางไปเยือนต่างๆ ที่สุขภาพไม่ดี เพื่อจะสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัวกับสมาชิกของชุมชนมิตรสหายที่รักยิ่งชาวเยอรมัน นอกจากการเข้าร่วมการประชุมของสาวกที่อุทิสตัน พระองค์ทรงประทานพรอย่างเหลือล้นให้แก่สมาชิกของกลุ่มเยาวชนที่มารวมตัวกันที่เอสลิงเคน, และโดยการเชิญของศาสตราจารย์คริสเทิลประธานเอสเปอรานโตสแห่งยุโรป ทรงแสดงวาทะต่อที่ประชุมใหญ่ของชาวเอสเปอรานโตสที่สโมสรของพวกเขา, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ไปเยือนบัตต์เมอร์เคนใหม่ในเวอร์เทมเบิร์กที่ซึ่งไม่กี่ปีภายหลัง [ค.ศ.1915 (พ.ศ.2458)] อนุสาวรีย์เพื่อรำลึกถึงการมาเยือนของพระองค์ถูกสร้างขึ้นโดยหนึ่งในบรรดาสาวกที่กตัญญู, พยานผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งเขียนไว้ว่า “ความถ่อมตน ความรักและความอุทิศตนของศาสนิกชนชาวเยอรมัน ทำให้หัวใจของพระอับดุลบาฮาเบิกบาน พวกเขาได้รับพรและถ้อยคำแนะนำที่ให้อำนาจใจด้วยความยอมจำนนโดยสมบูรณ์...มิตรสหายมาจากไกลและไกลเพื่อจะพบกับท่านนาย มีการหลั่งไหลมาตลอดของผู้มาเยี่ยม ณ โรงแรมมาร์ควอท, ที่นั่นพระอับดุลบาฮาทรงต้อนรับพวกเขาด้วยความรักและความกรุณา จนพวกเขาสดชื่นด้วยความเบิกบานและความสุข”

17

ในเวียนนาที่ซึ่งทรงพักอยู่สามสัปดาห์ พระอับดุลบาฮาทรงแสดงวาทะต่อที่ชุมนุมของนักเทวปรัชญาในเมืองนั้น ขณะที่ในบูดาเปสต์พระองค์ให้สัมภาษณ์อธิการบดีของมหาวิทยาลัย พบกับผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกชื่อดัง ศาสตราจารย์อาร์มีเนียส แวมเบอร์ในหลายโอกาส แสดงวาทะต่อชมรมนักเทวปรัชญา, ได้รับการเยี่ยมโดยประธานชาวฮุนเดียน ผู้แทนทั้งหลายของชมรมต่างๆ ของตุรกี นายทหารทั้งหลายของกองทัพ สมาชิกรัฐสภาหลายคน คณะตัวแทนยังเติร์คนำโดยศาสตราจารย์จูเลียส เยอร์มานาสผู้ให้การต้อนรับพระองค์สู่เมืองนั้นด้วยน้ำใสใจจริง, ดร.รัสเทม แวมเบอร์เขียนให้การยืนยันไว้ว่า “ระหว่างเวลานี้ห้องของพระองค์ (พระอับดุลบาฮา) ในโรงแรมดุนาพาลอทา กลายเป็นเมกะกะของจริงสำหรับทุกคนที่ญาณของโลกตะวันออกและอัจฉริยภาพของท่านนายดึงดูดเข้ามาในวงของมนต์ที่นั่น, ส่วนหนึ่งของผู้ที่มาเยี่ยมพระองค์คือเคาท์อัลเบิร์ต แอปพอนยี, พร็เรทอเล็กซานเดรีย กีสเวน, ศาสตราจารย์อิกนา โกลด์ซีฮอร์ผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกที่มีกิตติศัพท์แผ่กว้างไปทั่วโลก, ศาสตราจารย์โรเบิร์ต เอ นด์เลอร์จิตรกรชื่อดังชาวบูดาเปสต์และเป็นผู้นำชมรมนักเทวปรัชญาฮังการี”

19.3 การเดินทางในทวีปอเมริกาเหนือ [His travels in North America]

18

อย่างไรก็ตามเป็นที่สำรองไว้ให้ทวีปอเมริกาเหนือเป็นพยานต่อการสำแดงพลังชีวิตที่ไม่มีขีดจำกัดอย่างเหลือเชื่อที่สุด ซึ่งพระอับดุลบาฮาแสดงให้เห็นในวิถีของการเดินทางเหล่านี้, ความก้าวหน้าที่สุดอดตาที่ชุมชนจัดตั้งของ

สาวกของพระองค์ทำสำเร็จในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา การเปิดใจรับธรรมสารของพระองค์อย่างประจักษ์โดยสาธารณชนชาวอเมริกัน และสำนักของพระองค์ในเซนต์ลิวอิสที่สูงส่งที่รอคอยประชาชนของทวีปนั้นอยู่ เหล่านี้มีเหตุผลสมควรเต็มที่สำหรับการใช้เวลาและพลังงานที่พระองค์อุทิศให้แก่ระยะที่สำคัญที่สุดนี้ของการเดินทาง, การเยือนอเมริกาที่จะต้องเดินทางกว่าห้าพันไมล์ ซึ่งกินเวลาตั้งแต่เดือนเมษายนถึงธันวาคม [ค.ศ.1912 (พ.ศ. 2455)] พาพระองค์จากฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกไปถึงฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกและย้อนกลับมา ดึงปาฐกถาออกมาเป็นจำนวนที่เต็มเต็มได้ไม่น้อยกว่าสามเล่ม นับเป็นจุดสูงสุดในการเดินทางในโลกตะวันตก และได้รับการสาธิตความชอบธรรมเต็มที่โดยผลที่กว้างไกลที่พระองค์ทราบดีว่าความตรากตรำดังกล่าวในส่วนของพระองค์จะก่อให้เกิด, “การเดินทางที่ยาวนานนี้” พระองค์บอกสาวกที่มาชุมนุมกัน ในโอกาสที่พบกับพวกเขาครั้งแรกในนิวยอร์ก “จะพิสูจน์ว่าความรักของเราที่มีต่อเจ้านั้นยิ่งใหญ่เพียงไร ความขยันและความผันผวนนั้น มีมากมาย แต่ด้วยความคิดว่าจะได้พบเจ้า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอันตรธานไปและถูกลืม”

19

ลักษณะการกระทำต่างๆ ของพระองค์สาธิตความสำคัญเต็มที่ที่พระองค์ให้แก่การเยือนนั้น, การวางศิลาฤกษ์สำหรับมาซเรโกล อัสการ์ดด้วยมือของพระองค์เองบนทรัพย์สินที่พึ่งจัดซื้อ ณ ริมฝั่งทะเลสาบมิชิแกนบริเวณใกล้เคียงซีคาโก ต่อหน้าที่ชุมนุมตัวแทนบาไฮจากโลกตะวันออกและตะวันตก, การยืนยันอย่างมีพลังโดยพระองค์เกี่ยวกับนัยต่างๆ ของพระปฏิญาณที่พระบาทอาอุลลาห์จัดตั้ง หลังการอ่านธรรมจารึกแห่งกึ่งที่พึ่งแปลในการชุมนุมสามัญของสาวกของพระองค์ในนิวยอร์ก ซึ่งนับแต่นั้นมาได้รับการระบุชื่อเป็น “นครแห่งพระปฏิญาณ”, พิธีที่ซาบซึ้งในอิงเกิลวูด แคลิฟอร์เนียซึ่งนับเป็นการแสวงบุญที่พิเศษของพระองค์ ณ หลุมฝังศพของทอร์นตัน เซส “บาไฮชาวอเมริกันคนแรก” และที่จริงแล้วเป็นคนแรกที่อำเภอบริการศาสนาของพระบาทอาอุลลาห์ในโลกตะวันตก, งานฉลองบุญเป็นสัญลักษณ์ที่พระองค์เองเสนอให้ที่ชุมนุมใหญ่ของสาวกที่มารวมตัวกันกลางแจ้ง ในบริเวณแวดล้อมสี่เหลี่ยมหนึ่งในเดือนมิถุนายนที่เวสต์อิงเกิลวูดในนิวเจอร์ซีย์, พรที่พระองค์ประทานให้แก่สมาชิกเปิดที่กรีนเอเคอร์ในเมน บนริมฝั่งแม่น้ำพิสคาตาควีที่ซึ่งสาวกมากมายมารวมตัวกัน ซึ่งจะมีวิวัฒนาการขึ้นมาเป็นหนึ่งในโรงเรียนฤดูร้อนบาไฮแห่งแรกของซีกโลกตะวันตก และเป็นที่ยอมรับว่าเป็นหนึ่งในทุนทรัพย์บริจาคแรกๆ ที่จัดตั้งในทวีปอเมริกา, การแสดงวาทะของพระองค์ต่อกลุ่มผู้ฟังหลายร้อยคนที่เข้าร่วมช่วงประชุมสุดท้ายของเอกภาพโบสถ์บาไฮที่พึ่งก่อตั้ง ซึ่งจัดในซีคาโก, และสุดท้ายแต่หาได้สำคัญที่สุด สิ่งที่พระองค์ทำเป็นตัวอย่างโดยการสมัครสมานสาวกต่างสัญชาติสองคนในการสมรสกัน คนหนึ่งเป็นคนผิวขาว อีกคนเป็นเชื้อชาตินิโกร เหล่านี้ต้องจัดว่าเป็นบทบาทหน้าที่ที่เด่นส่วนหนึ่งและสัมพันธ์กับการมาเยือนชุมชนศาสนิกชนชาวอเมริกันของพระองค์ เป็นบทบาทหน้าที่ที่มุ่งหมายจะปูทางสำหรับการก่อสร้างสักการสถานกลางของพวกเขา เสริมความแข็งแกร่งให้พวกเขาไว้รับมือกับทดสอบที่พวกเขาจะต้องประสบในไม่ช้า เชื่อมความสัมพันธ์ของพวกเขา และประสาทรพให้กับจุดเริ่มต้นของระบบบริหารที่พวกเขาจะต้องริเริ่มและสนับสนุนในไม่ช้า

20

ที่สะดุดตาไม่น้อยไปกว่ากันคือกิจกรรมสาธารณะของพระอับดุลบาฮาในวิถีของการสมาคมกับประชาชนจำนวนมาก ที่พระองค์พบเจอระหว่างการเดินทางผ่านทวีปนี้, เรื่องราวทั้งหมดของกิจกรรมที่หลากหลายเหล่านี้ซึ่งแนบชิดวันทั้งหลายของพระองค์ระหว่างไม่น้อยกว่าแปดเดือน ย่อมอยู่เกินขอบเขตของการสำรวจนี้, เพียงพอที่จะกล่าวได้ว่าเฉพาะในนครนิวยอร์กแห่งเดียว พระองค์ทรงไปเยือนอย่างเป็นทางการและเป็นกิจจะลักษณะและแสดงวาทะต่อสาธารณชน ณ สถานที่ต่างๆ ไม่น้อยกว่าห้าสิบห้าแห่ง, ชมรมสันติภาพ ชุมนุมชาวยิวและคริสเตียน วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย องค์กรสงเคราะห์และการกุศล สมาชิกของลัทธิจริยธรรมต่างๆ ศูนย์กลางความคิดใหม่ กลุ่มอภิปราย ชมรมสตรี สมาคมวิทยาศาสตร์, ที่ชุมนุมของชาวเอสเปอร์านติสท์ นักเทวปรัชญา ชาวเยอรมันผู้ที่สงสัยว่าพระเจ้ามีจริง, สถาบันเพื่อความก้าวหน้าของประชาชนผิวสี, ผู้แทนของชุมชนชาวซีเรีย ชาวอาร์มีเนียน ชาวกรีก ชาวจีนและญี่ปุ่น ทั้งหมดนี้ได้เข้ามาสัมผัสกับตัวตนที่มีพลังของพระองค์ และได้เอกลิทธิในการฟังธรรมสารของพระบิดาของพระองค์จากริมฝีปากของพระองค์, หนังสือพิมพ์ทั้งในบทบรรณาธิการและการตีพิมพ์รายงานการบรรยายของพระองค์ ก็หาได้เข้าในการเห็นคุณค่าความกว้างของวิสัยทัศน์และลักษณะของการเรียกร้องของพระองค์

21

ปาฐกถาของพระองค์ ณ ที่ประชุมหารือสันติภาพ ณ ทะเลสาบโมฮอง, การแสดงวาทะของพระองค์ต่อที่ชุมนุมขนาดใหญ่ ณ มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย มหาวิทยาลัยโฮเวิร์ดและมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก, การมีส่วนร่วมของพระองค์ในการประชุมหารือประจำปีครั้งที่สี่ของสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของประชาชนผิวสี, การ

ยืนยันพันธกิจศาสนทูตของทั้งพระเยซูและพระโมฮัมหมัดอย่างไม่เกรงกลัวของพระองค์ในวิหารเอมานูเอล ซึ่งเป็นโบสถ์ของชาวยิวในซานฟรานซิสโก ที่ซึ่งมีประชาชนมารวมตัวกันไม่น้อยกว่าสองพันคน, การแสดงปาฐกถาที่ให้ความกระจ่างของพระองค์ต่อหน้ากลุ่มนักศึกษาหนึ่งพันแปดร้อยคนและอาจารย์และศาสตราจารย์อีกหนึ่งร้อยแปดสิบคน ณ มหาวิทยาลัยลีแลนสแตนฟอร์ด, การเยือนบาวเวอริมีซันอันนำทรงจำของพระองค์ในสลัมของนิวยอร์ก การจัดงานรับรองอย่างโอ้อ่าเป็นเกียรติแก่พระองค์ในวอชิงตัน ที่ซึ่งมีการแนะนำบุคคลเด่นๆ มากมายในชีวิตทางสังคมในเมืองหลวงต่อพระองค์ เหล่านี้คือเหตุการณ์สำคัญเด่นๆ ของพันธกิจที่ไม่รู้ลิมที่พระองค์ทำในการรับใช้ศาสนาของพระบิดา, บรรดารัฐมนตรีว่าการต่างประเทศ เอกอัครราชทูต วุฒิสมาชิก แรบไบศาสนาและนักบวชศาสนาคริสต์ที่เด่นดัง และประชาชนผู้เลื่องชื่ออื่นๆ ได้มาเข้าพบพระองค์ ซึ่งส่วนหนึ่งได้แก่ ดร.ดีเอส จอร์แดนอธิการบดีมหาวิทยาลัยลีแลนสแตนฟอร์ด ศาสตราจารย์แจ๊คสันแห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย ศาสตราจารย์แจ๊คแห่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด แรบบายสตีเฟนไวซ์แห่งนิวยอร์ก ดร.มาร์ติน เอ เมเยอร์, แรบบายโจเซฟ แอล ลีวี, แรบบายแอบราม ซิมมอน, อเล็กซานเดอร์ เกรแฮม เบล, ราบินดรานาท ทากอร์, ท่านแฟรงคริน เค เลน, นางวิลเลียม เจนนิง ไบรอัน, แอนดรู คาร์นิก, ท่านแฟรงคริน แมคเวจ, รัฐมนตรีว่าการคลังของสหรัฐอเมริกา, ลี แมคคาลัง, นายรูชเวล, พลเรือเอกเวเนไรท์, พลเรือเอกเพียร์รี, รัฐมนตรีของอังกฤษ ดัชท์และสริสเซอร์แลนด์ในวอชิงตัน, ยูซุฟ ดิยา พาซาเอกอัครราชทูตตุรกีในวอชิงตัน, นายโทมัส ซ็อดตัน, ท่านวิลเลียม ซัลเซอร์และเจ้าชายโมฮัมหมัด อาลีแห่งอียิปต์น้องชายของเคดีฟ

22

ผู้วิจารณ์การเดินทางในอเมริกาของพระองค์เขียนไว้ว่า “เมื่อพระอับดุลบาฮามาเยือนประเทศนี้ครั้งแรกในปี ค.ศ. 1912 (พ.ศ.2455) พระองค์พบผู้มีใจให้กลุ่มใหญ่มารอต้อนรับพระองค์เป็นการส่วนตัว และรับธรรมสารแห่งความรักและจิตวิญญาณจากริมฝีปากของพระองค์เอง...เหนือกว่าถ้อยคำที่เอ่ยออกมา มีบางอย่างที่พรรณนาไม่ได้ในบุคลิกส่วนตัวของพระองค์ที่ประทับใจทุกคนที่เข้ามาพบพระองค์อย่างลึกซึ้ง ศีรษะที่เหมือนโดม คราที่เหมือนแพทริอาค ดวงตาที่ดูเหมือนมองเลยกาลเวลาและประสาทสัมผัส น้ำเสียงที่นุ่มแต่ทะลุเข้าไปในใจอย่างชัดเจน ความถ่อมตัวที่โปร่งใส ความรักที่ไม่มีพลาต แต่เหนืออื่นใดคือความรู้สึกรั้งถึงอาณาภาพผสมกับความอ่อนโยน ที่ประสาทชีวิตทั้งหมดของพระองค์ด้วยราชศักดิ์แห่งความประเสริฐทางจิตวิญญาณที่หาได้ยาก ซึ่งทำให้พระองค์แตกต่างอย่างเห็นได้และกระนั้นก็พาพระองค์มาอยู่ใกล้กับดวงวิญญาณที่ต่ำต้อยที่สุด, ทั้งหมดนี้เองและอีกมากมายที่ไม่มีวันนิยามได้ ที่ทั้งความทรงจำที่ลบเลือนไม่ได้และล้ำค่าสุดพรรณนาไว้กับมิตรสหาย... จำนวนมากมายของพระองค์”

19.4 เหตุการณ์ที่น่าพิศวงและน่าทรงจำในการเยือนโลกตะวันตก

[An astonishing and memorable event while visiting the Western world]

23

การสำรวจกิจกรรมที่หลากหลายและสั่นหลามของพระอับดุลบาฮาในการเดินทางในยุโรปและอเมริกา แม้ว่าจะขาดตกบกพร่องอย่างไร ก็ไม่สามารถเว้นการกล่าวถึงบางเหตุการณ์แปลกประหลาดที่มักมากับการติดต่อกับพระองค์เป็นการส่วนตัว, ความมุ่งมั่นที่กล้าหาญของเขาวนที่ไม่ยอมแพ้นหนึ่งซึ่งกล่าวว่า พระอับดุลบาฮาจะไม่สามารถมาเยือนรัฐตะวันตก และตนเองก็ไม่สามารถจ่ายค่าเดินทางโดยรถไฟไปนิวยอร์กแลนด์ จึงเดินทางจากมิเนียโพลิสไปแมน โดยการนอนอยู่บนแท่งเหล็กระหว่างล้อรถไฟ, การเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับชีวิตของลูกชายของพระอธิการชนบทคนหนึ่งในอังกฤษ ผู้ซึ่งในทุกขเวทนาและความยากจน ได้ตั้งใจจะฆ่าตัวตายขณะที่เดินอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำเทมส์ แต่เมื่อได้เห็นรูปถ่ายของพระอับดุลบาฮาที่แสดงอยู่ที่หน้าต่างร้านค้าแห่งหนึ่ง เขาจึงสอบถามเกี่ยวกับพระองค์ รีบไปยังที่พักอาศัยของพระองค์ และกลับมีชีวิตชีวาเพราะถ้อยคำปลอบขวัญและประโลมใจของพระองค์ จนเลิกคิดที่จะทำลายตัวเอง, ประสบการณ์ไม่ธรรมดาของสตรีคนหนึ่งซึ่งลูกสาวตัวน้อยของเธอ ยินกรานจากที่ได้ฝันว่า พระเยซูคริสต์อยู่ในโลกนี้ และเมื่อได้เห็นรูปของพระอับดุลบาฮาที่หน้าต่างร้านค้าขาย นิตยสารแห่งหนึ่ง ได้บอกทันทีว่านั่นคือพระเยซูคริสต์ในความฝันของเธอ ซึ่งเป็นการกระทำที่ผลึกต้นมารดา หลังจากที่ได้อ่านว่าพระอับดุลบาฮาอยู่ที่ปารีส ให้ขึ้นเรือเที่ยวต่อไปยุโรปและรีบไปเข้าพบพระองค์, บรรณาธิการของวารสารวิชาการฉบับหนึ่งที่พิมพ์ในญี่ปุ่น ระหว่างการเดินทางไปโตเกียวได้ตัดสินใจหยุดแะที่คอนสแตนติโนเปิ้ลแล้วเดินทางต่อไปลอนดอนเพื่อ “ความเบิกบานในการอยู่กับพระองค์ค่าวันหนึ่ง”, ภาพเหตุการณ์ที่กินใจเมื่อพระอับดุลบาฮารับผ้าเช็ดหน้าผ้าฝ้ายที่หอขนมปังดำแห่งชั้นหนึ่งและแอปเปิ้ลเขียวลูกหนึ่ง จากมือของสหายชาวเปอร์เซียคนหนึ่งจากอิสคาเบดที่เพิ่งมาถึงลอนดอน ซึ่งเป็นของขวัญจากคนงานบาไฮที่ยากจนคนหนึ่งในเมืองนั้น แล้วทรงเปิดผ้าเช็ดหน้านั้นออกต่อหน้าแขกที่รวมตัวกันอยู่ ฉีกขนมปังออกเป็นชิ้นๆ

แล้วทรงทานเองโดยไม่แตะอาหารกลางวัน และแบ่งปันขนมปังนั้นกับผู้อื่นที่อยู่ที่นี่ เหล่านี้เป็นเพียงบางส่วนของเหตุการณ์มากมาย ที่สดแสงที่เปิดเผยบางแง่เฉพาะตัวในการเดินทางที่นำทรงจำของพระองค์

24

บางภาพเหตุการณ์ที่มีพระผู้เป็นแพทริอาคที่สง่างามเป็นศูนย์กลางขณะที่ทรงเคลื่อนไหวผ่านเมืองต่างๆ ในยุโรปและอเมริกา ก็ไม่อาจถูกลบไปจากความทรงจำ, การสนทนาซักถามที่ไม่ธรรมดาที่พระอับดุลบาฮาขณะที่ยังมองด้วยความรักบนศีรษะของอาร์ชดีคอน วิลเบอร์ฟอส ทรงตอบคำถามมากมายของเขา โดยที่นักบวชชื่อดังนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้ต่ำข้างพระองค์, ภาพเหตุการณ์ที่น่าสะอิดสะอายน่าทึ่งกว่าเมื่ออาร์ชดีคอนคนเดียวกันนั้นหลังจากที่ได้คุกเข่าลงพร้อมกับชุมนุมศาสนิกชนทั้งหมดเพื่อรับพรจากพระองค์ ณ โบสถ์เซนต์จอห์นเดอะดีไวน์ ได้จูมมือพระผู้เป็นแขกของเขาตามทางเดินระหว่างที่นั่งไปยังห้องนักบวช ขณะที่มีการร้องเพลงสรรเสริญโดยที่ชุมนุมทั้งหมดยืนขึ้น, ภาพของจาลาโลด โดวเลห์ที่หมอบลงแทบเท้าของพระองค์ ขอขมาเป็นการใหญ่ และวิงวอนขอกฎจากพระองค์สำหรับความสามานย์ทั้งหลายของตนในอดีต, การรับรองพระองค์อย่างกุกก๋อ ณ มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด ซึ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าการจ้องมองของศาสตราจารย์และนักศึกษาเกือบสองพันคน พระองค์ทรงแสดงปาฐกถาเกี่ยวกับสัจธรรมที่ประเสริฐสุดบางอย่างที่เป็นรากฐานของธรรมสารของพระองค์ถึงโลกตะวันตก, ภาพเหตุการณ์ที่น่าตื่นตาและตรึงใจ ณ บาวเวอรีมิชชั่นที่คนยากไร้สี่ร้อยคนในนิวยอร์ก เดินเป็นแถวผ่านพระองค์โดยแต่ละคนได้รับเงินคนละชิ้นจากมือที่วิสุทธิของพระองค์, คำแช่ช่องของสตรีชาวซีเรียคนหนึ่งโบสถ์ผู้ซึ่งแหวกฝูงชนที่อยู่รอบๆ พระองค์เข้ามา แล้วสยบลง ณ แทบเท้าของพระองค์และอุทานว่า "ดิฉันขอสารภาพว่า ในพระองค์ดิฉันมองเห็นพระวิญญูญาณของพระผู้เป็นเจ้าของและพระเยซูคริสต์เอง", การสรรเสริญพระองค์อย่างแรงกล้าไม่น้อยไปกว่ากันโดยชาวอาหรับสองคนที่ชื่นชมพระองค์ ผู้ซึ่งกระโจนมาอยู่ต่อหน้าพระองค์ขณะที่พระองค์กำลังจะจากเมืองนั้นไปยังดูบลิน สะอึกสะอื้นเสียงดังพร้อมกับประกาศว่า พระองค์คือพระผู้นำชาวของพระผู้เป็นเจ้าของสำหรับมนุษยชาติ, ชุมนุมขนาดไพศาลของชาวยิวสองพันคนที่รวมตัวกันในโบสถ์ยิวแห่งหนึ่งในซานฟรานซิสโก และตั้งใจฟังปาฐกถาของพระองค์ขณะที่ทรงสาธิตความความเชื่อถือได้ในคำกล่าวอ้างที่เสนอโดยทั้งพระเยซูคริสต์และพระโมฮัมหมัด, ที่ชุมนุมที่พระองค์ทรงแสดงวาหะต่อคืนหนึ่งในมอนทรีล ที่ซึ่งระหว่างที่ทรงเปล่งวาจาพระองค์ถูกพาไปด้วยความตื่นเต้นกับหัวข้อที่กำลังอรรถาธิบายจนผ้าโผกศีรษะของพระองค์ตกลงมา, ฝูงชนเฝ้าตะโรในย่านหนึ่งที่ยากจนมากในปารีส ผู้ซึ่งพรันพริ้งต่อการมาปรากฏตัวของพระองค์ ได้เปิดทางให้พระองค์ผ่านท่ามกลางพวกเขาไปด้วยความเคารพและเงียบ ขณะที่ทรงกลับมาจากการแสดงวาหะต่อชุมนุมศาสนิกชนในห้องโถงมิชชั่น, ท่าทางที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแพทย์ชาวไซโรแอสเทรียนคนหนึ่งผู้ซึ่งมาถึงอย่างเร่งรีบแทบไม่ได้หายใจ เพื่อจะกล่าววาลาพระองค์ในตอนเช้าที่พระอับดุลบาฮาจะจากไปลอนดอน แล้วเจิมน้ำมันหอมที่ศีรษะและอกของพระองค์ก่อนจากนั้นแตะมือทุกคนที่อยู่ที่นี่ คล้องพวงมาลัยดอกกุหลาบตูมและดอกลีลียอบคอบและไหลของพระองค์, ฝูงชนผู้มาเยี่ยมซึ่งมาถึงไม่นานหลังจากรุ่งอรุณ รอคอยอย่างอดทนที่บ้านโดหน้าประตูบ้านของพระองค์ในคาโดแกน การเดิน จนกระทั่งประตูเปิดให้พวกเขาเข้ามา, รูปร่างที่สง่างามของพระองค์ขณะที่ทรงเดินไปมาบนเวทีอย่างแข็งขัน หรือยืนชูมือขึ้นประกาศอวยพรทั้งในโบสถ์คริสเตียนและโบสถ์ยิว ต่อหน้ากลุ่มผู้ฟังที่ไพศาลที่ให้ความความเคารพ, การแสดงสัญลักษณ์แห่งความนับถือพระองค์โดยไม่ได้ถูกขอโดยเหล่าสตรีของชมรมที่เลื่องชื่อในลอนดอน ผู้ซึ่งถอนสายบัวอย่างเป็นธรรมชาติก่อนถูกพาเข้าไปหาพระองค์, ภาพที่จับใจเมื่อพระองค์ก้มตัวลงไปให้หลุมฝังศพของสาวกที่รักยิ่งทอร์นตัน เซส^[1] ในสุสานอิงเกิลวูด และทรงจูบแผ่นหินหน้าหลุมศพซึ่งเป็น

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ. 1963 (พ.ศ. 2506), p.65-7 กล่าววว่า "นายแพทย์อิบราฮิม จอร์จ เครูลาห์มาถึงนิวยอร์กในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1892 (พ.ศ. 2435), ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1894 เขาย้ายไปอยู่ที่ชิคาโก ที่ซึ่งหลายเดือนก่อนพระนามของพระบาฮาอุลลาห์ถูกกล่าวถึงต่อสาธารณชน ที่นั่นเขาค้นหาอย่างหนักและพบประชาชนจำนวนหนึ่งสนใจในธรรมสารที่เขาต้องบอกให้รู้, ในปีเดียวกันนั้นบุรุษคนแรกชาวคริสเตียนจากฝั่งตะวันตกที่ตอบสนอง ได้ให้ความจงรักภักดีต่อศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ เขาคือทอร์นตัน เซสผู้ซึ่งพระอับดุลบาฮาให้ชื่อใหม่ว่าซาบิท (แนวแน่) เขาไม่มีชีวิตได้เห็นพระอับดุลบาฮาในดินแดนตะวันตกไกล แต่เขาได้พบพระอับดุลบาฮาระหว่างปีต้นๆ ของศตวรรษ (ที่ยี่สิบ) ถูกกักบริเวณอยู่ภายในกำแพงเมืองอัครคาซึ่งชีวิตของพระองค์อยู่ในอันตราย...

หลายปีภายหลังขณะที่พระอับดุลบาฮาข้ามผ่านอเมริกาจากตะวันออกไปตะวันตกในปี ค.ศ. 1912 (พ.ศ. 2455) ทอร์นตัน เซสนอนใกล้ตายอยู่บนเตียง และเมื่อท่านนายไปถึงชายฝั่งแปซิฟิก เซสตายแล้ว เมื่อพระอับดุลบาฮา รู้เกี่ยวกับการตายของเขาในซานฟรานซิสโก และสองสัปดาห์ต่อมาทรงยืนอยู่ ณ หลุมฝังศพของสาวกผู้แน่วแน่ในสุสานอิงเกิลวูด ลอสแอนเจลิส พระองค์กล่าวว่า :

ตัวอย่างที่ทุกคนที่อยู่ที่นี่รับทำตาม, การชุมนุมที่มีเกียรติของคริสเตียน ชาวยิวและมุสลิม บุรุษและสตรีและเป็นตัวแทนจากทั้งโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ที่มารวมตัวกันเพื่อฟังปาฐกถาของพระองค์เกี่ยวกับเอกภาพของโลกในสุเหร่าที่ไวคิง, ภาพเหตุการณ์เหล่านี้แม้อยู่ในบ้านที่ไร้สีสันบนกระดาษพิมพ์ ก็ต้องมีพลังและความน่าประทับใจดั้งเดิมอยู่มาก

25

ใครเลยจะรู้ว่าความคิดอะไรท่วมหัวใจของพระอับดุลบาฮา ขณะที่พระองค์พบว่าตนเองเป็นศูนย์กลางของภาพเหตุการณ์ที่น่าทึ่งเหล่านี้? ใครเลยจะรู้ว่าความคิดอะไรอยู่เหนือสุดในจิตใจของพระองค์ ขณะที่พระองค์นั่งรับประทานอาหารเข้าอยู่ข้างๆ ลอร์ดเมเยอร์แห่งลอนดอน หรือได้การต้อนรับด้วยความเคารพที่ไม่ธรรมดาจากเคดีฟเองในวังของเขา หรือขณะที่พระองค์ฟังเสียงร้อง "อัลลาห์ อู อับฮา" และเพลงสวดสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า ซึ่งบอกการใกล้เข้ามาของพระองค์ ณ ที่ชุมนุมที่เรื่องรองมากมายหลายแห่งของเหล่าสาวกและมิตรสหายที่ปลื้มปิติ ที่จัดขึ้นในหลายเมืองในทวีปอเมริกา? ใครเลยจะรู้ว่าความทรงจำใดเร้าความรู้สึกของพระองค์ ขณะที่ทรงยืนอยู่นาน้ำตกล้นในกาว่าที่เสียงกระหึ่ม สุดอากาศธรรมชาติในแดนไกล หรือขณะที่ทรงจ้องมองป่าและชนบทที่เขียวชอุ่มในเกรนูด สปริงระหว่างที่จำเป็นอย่างมากที่จะต้องหยุดพักช่วงสั้นๆ หรือขณะที่ทรงเคลื่อนไหวไปกับกลุ่มศาสนิกชนผู้ติดตามชาวตะวันออกตามทางเดินในสวนโทรคาเดโรในปารีส หรือขณะที่ทรงเดินโดยลำพังอยู่ริมถนนเลียบบแม่น้ำฮัดสันที่สง่างามในนิวยอร์กตอนค่ำ หรือขณะที่ทรงเดินไปมาบนลานบันไดของโรงแรมดูพาส ณ โทนอนเลแบนที่มองลงมายังทะเลสาบเจนีวา หรือขณะที่ทรงเฝ้ามองจากสะพานเซอเพนทินในลอนดอนเห็นดวงไฟเรียงรายเป็นแนวยาวสีชมพูไต้ต้นไม้ไปไกลสุดลูกหูลูกตา? ความทรงจำเกี่ยวกับเรื่องทุกซึ่ใจ ความยากจน เคาระหรัยที่คุกคามเข้ามาในปีต้นๆ ของชีวิต, ความทรงจำเกี่ยวกับมารดาที่ขายกระดูกทองเพื่อจะจัดหาสิ่งยังชีพสำหรับพระองค์ น้องสาวและน้องชายของพระองค์ และในชั่วโมงที่มีดมนที่สุดมารดาถูกบังคับให้เอาแป้งแห้งๆ หนึ่งกำมือใส่ฝ่ามือของพระองค์เพื่อคลายความหิว, ความทรงจำเกี่ยวกับวัยเด็กที่ถูกไล่ตามและเหยียดหยันโดยกลุ่มอันธพาลข้างถนนในเตหะราน, ความทรงจำเกี่ยวกับห้องที่ชื้นและมืดมัวที่เป็นห้องเก็บศพมาก่อน ซึ่งพระองค์เคยอาศัยอยู่ในโรงทหารเมืองอัคคา และการถูกคุมขังอยู่ในห้องขังใต้ดินของเมืองนั้น ความทรงจำที่กล่าวมาเหล่านี้ต้องอัดแน่นอยู่ในจิตใจของพระองค์เป็นแน่, ที่ต้องเข้ามาในจิตใจของพระองค์เช่นกันคือ ความคิดถึงการถูกกักขังของพระบ็อบในที่มั่นบนภูเขาในอาเซอร์ไบจาน ซึ่งพระองค์ถูกปฏิเสธแม้แต่ตะเกียงยามค่าคืน ความคิดถึงการถูกประหารชีวิตที่โหดเหี้ยมและน่าสลดของพระบ็อบเมื่อออกที่อ่อนวัยของพระองค์พุนไปด้วยลูกกระสุนนับร้อยๆ, เหนืออื่นใดความคิดของพระองค์ต้องรวมศูนย์มาที่พระบาฮา อุลลาห์ ผู้ซึ่งพระองค์รักสุดจิตสุดใจ และทรงได้เป็นพยานและร่วมรับบททดสอบมาตั้งแต่วัยเด็ก, ห้องขังใต้ดินซีอาห์ ซาลในเตหะรานที่เต็มไปด้วยแมลง การถูกเขียนตีฝ่าเท้าของพระบิดาที่อาโมล อาหารคุณภาพต่ำที่เติมแคชคูล (ภาชนะใส่ทาน) ของพระบาฮาอุลลาห์ระหว่างที่ใช้ชีวิตเป็นดาวิซสองปีบนภูเขาในโครตีสถาน, วันเวลาในแบกแดดที่พระองค์ไม่มีแม้แต่เสื้อผ้าลินินจะเปลี่ยนชุด และสาวกทั้งหลายของพระองค์ประหังชีพอยู่ได้ด้วยอินทผลัมหนึ่งกำมือ, การถูกกักขังในกำแพงคูเมืองอัคคาซึ่งพระบาฮาอุลลาห์ไม่ได้เห็นแม้แต่พฤษชาติเขียวชอุ่มเป็นเวลาเก้าปี และการถูกหยามต่อสาธารณชนที่พระองค์เจอ ณ สำนักงานใหญ่ของคณะปกครองในอัคคา, ภาพจากอดีตที่น่าสลดเหล่านี้ต้องทำให้พระองค์ตื่นต้นใจหลายครั้งด้วยความรู้สึกขอบคุณและเศร้าเคล้ากันไป

'เอกบุรุษผู้เป็นที่นับถือนี้คือบาไฮคนแรกในอเมริกา เขารับใช้ศาสนาอย่างซื่อสัตย์และการรับใช้ของเขาจะเป็นที่จดจำตลอดยุคและวัฏจักรทั้งหลายในอนาคต...สำหรับปัจจุบันคำของเขายังไม่เป็นที่ทราบ แต่ในอนาคตจะมีค่าอย่างประเมินไม่ได้, ดวงอาทิตย์ของเขาจะส่องแสงอยู่ตลอด ดวงดาวของเขาจะเรืองแสงอยู่ตลอด ประชาชนจะให้เกียรติหลุมฝังศพเขา ดังนั้นมิตรสหายทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าต้องมาเยือนหลุมศพนี้ และในนามของเรา นำดอกไม้มาและแสวงหาความประเสริฐของสถานะทางจิตวิญญาณสำหรับเขา...เอกบุคคณนี้จะไม่มีลูกลิ้ม'

...ผู้ซึ่งขึ้นไปสู่ยอดสุดดังกล่าว ไม่ใช่บุรุษผู้มีปัญหาที่ยิ่งใหญ่หรือวิชาที่ลึกซึ้ง เขาถูกว่าจ้างในบริษัทประกันชีวิตชื่อดังแห่งหนึ่ง, ในตอนกลางฝั่งตะวันตกที่ซึ่งเขารู้เกี่ยวกับและยอมรับศาสนาบาไฮ เขาให้เวลาอย่างมากแก่การรับใช้ศาสนา จนบริษัทของเขาถือว่าเป็นการดีที่จะย้ายเขาไปยังพื้นที่ห่างไกล, เขาถูกส่งไปแคลิฟอร์เนีย แต่ความอุทิศตนต่อศาสนาของเขาซึ่งหาได้คล้ายลง กลับเข้มข้นขึ้น, หน้าที่ทั้งหลายที่มอบให้เขาในการเดินทางไปในอาซิฟพาเขาไปตามเมืองต่างๆ และที่ไหนก็ตามที่เขาไป เขาสอนและรับใช้ศาสนา ไม่เพียงแต่โดยการพูดและการสนทนา แต่ที่น่าเชื่อถือกว่านั้นโดยความแจ่มใสของตัวตนของเขา, เลขานุการในสำนักงานแห่งหนึ่งที่เขาต้องแวะไปบางครั้งบางคราว พุดในปีหลังๆ เกี่ยวกับความน่าตื่นตะลึงของการมีทอร์นตัน เซสอยู่ต่อหน้า เธอระลึกถึงว่าเมื่อใดก็ตามที่เขาเข้ามาในห้อง ประชาชนรู้สึกยินดีปรีดา ความเบิกบานโชนมากับเขา ใบหน้าของเขาแผ่แสงสว่าง ทอร์นตัน เซสครั้งหนึ่งเขียนว่า เขาเองเป็นบุรุษที่ถูกสร้างใหม่"

เมื่อพระองค์ได้เป็นพยานต่อสัญลักษณ์มากมายของความเคารพ ความชื่นชมนับถือ และเกียรติที่เวลานี้แสดงต่อพระองค์และศาสนาที่พระองค์เป็นตัวแทน, ตามที่รายงานโดยผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์ของการเดินทางของพระองค์ คำว่าหนึ่งขณะที่ถูกพาขึ้นรถอย่างฉับไวไปยังที่นัดหมายที่สามของวันนั้นในวอชิงตัน พระองค์ทรงอุทานเป็นที่ได้ยินว่า "ข้าแต่พระบาฮาอุลลาห์! พระองค์ทรงทำอะไรไป? ข้าแต่พระบาฮาอุลลาห์! ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นพลีแด่พระองค์! ข้าแต่พระบาฮาอุลลาห์! ขอให้วิญญาณของข้าพเจ้าสละเพื่อเห็นแก่พระองค์! วันเวลาของพระองค์เต็มไปด้วยบททดสอบและความทุกข์ร้อนเช่นไร! พระองค์สู้ทนวิธิตรมานที่รุนแรงเพียงไหน! พระองค์วางรากฐานที่แข็งแกร่งเพียงไรในที่สุด และธงที่พระองค์สาวขึ้นมานั้นรุ่งโรจน์เพียงใด!" ผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์คนเดียวกันนั้นให้การยืนยันว่า "วันหนึ่งขณะที่ทรงเดินเล่น พระองค์ระลึกถึงวันทั้งหลายของพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิ (พระบาฮาอุลลาห์) และกล่าวด้วยความเศร้าถึงการพำนักของพระบิดาในโซเลมานนีเยห์ ความเดียวดายและการถูกประทุษร้ายของพระบิดา แม้ว่าพระองค์เคยเล่าเหตุการณ์ตอนนั้นบ่อยครั้ง แต่วันนั้นพระองค์ตื่นต้นใจมากจนสะอึกสะอื้นเสียงดังด้วยความเศร้าโศก...ผู้ติดตามรับใช้ทั้งหมดรำให้กับพระองค์และดิ่งลงไปในความเศร้าโศก เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องราวการทดสอบที่วิบัติที่พระผู้เป็นความงามบรมโบราณ (พระบาฮาอุลลาห์) สู้ทน และได้เป็นพยานต่อความอ่อนโยนของหัวใจที่สำแดงโดยบุตรชายของพระองค์"

26

ฉากที่มีนัยสำคัญที่สุดฉากหนึ่งในละครยาวหนึ่งศตวรรษถูกแสดงแล้ว บทที่รุ่งโรจน์บทหนึ่งในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮได้รับการเขียนแล้ว, เมล็ดที่แฝงด้วยศักยภาพอย่างไม่เคยนึกฝัน ถูกหว่านในห้องที่อุดมสมบูรณ์บางแห่งในโลกตะวันตกแล้ว โดยมือของพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาเอง, ตลอดประวัติศาสตร์ศาสนาทั้งหมดไม่เคยมีที่บุคคลใดที่มีสถานะเทียบกันได้ ได้ลุกขึ้นตรากตรำทำสิ่งที่มีโหฬารและมีคุณค่าอย่างไม่เสื่อมสูญเช่นนี้, พลังที่ปลดปล่อยมาจากการเดินทางที่ลิขิตอนาคตนี้ เราไม่สามารถวัดหรือเข้าใจได้แม้จนบัดนี้แม้จะผ่านมาเกือบสามสิบห้าปีแล้ว [นับถึงปี ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)], ที่เกิดขึ้นแล้วคือด้วยได้แรงบันดาลใจจากการถกเหตุผลที่ทรงพลังของพระอับดุลบาฮา ในวิถีของการแสดงวาหะสนับสนุนสภาวะความเป็นเจ้าของพระโมฮัมหมัด พระราชินีองค์หนึ่ง^[1] ทรงประกาศความศรัทธา และให้การยืนยันต่อสาธารณชนว่าศาสนทูตของอิสลามมีจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ที่เกิดขึ้นแล้วเช่นกันคือประธานาธิบดี^[2] แห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งซึมซาบหลักธรรมบางข้อที่พระอับดุลบาฮาประกาศไว้อย่างชัดเจนในปาฐกถาทั้งหลาย ได้นำหลักธรรมเหล่านี้มารวมไว้ในแผนการสันติภาพ ซึ่งเป็นข้อเสนอที่เด่น กล่าวหาญและประเสริฐที่สุดเท่าที่เคยมีมาสำหรับความผาสุกและสวัสดิภาพของมนุษยชาติ, และอนิจจา! ที่เกิดขึ้นแล้วเช่นกันคือ โลกที่พิสูจน์ว่าหุหนวกต่อคำเตือนของพระองค์และไม่เอาใจใส่คำเรียกร้องของพระองค์ ได้ดิ่งลงไปในสงครามโลกสองครั้งที่รุนแรงอย่างไม่เคยมีมาก่อน และแรงสะท้อนที่เกิดขึ้นนั้นยังไม่มีใครนึกภาพได้แม้เพียงลางๆ

[1] พระราชินีแมรีแห่งโรมเนีย

[2] ประธานาธิบดีวูดโร วิลสันซึ่งได้รับรางวัลโนเบลเพื่อสันติภาพ ในปี ค.ศ.1919 (พ.ศ.2462)

บทที่ 20

การเติบโตและขยายตัวของศาสนาในตะวันออกและตะวันตก

[Ch 20: The growth and expansion of the Faith in the East and the West]

1

การเดินทางอันเป็นประวัติศาสตร์ของพระอับดุลบาฮาไปโลกตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเดินทางแปดเดือนในสหรัฐอเมริกา อาจกล่าวได้ว่าบ่งบอกการขึ้นถึงยอดสุดของภารกิจของพระองค์ ซึ่งพระพรเหลือคณนาและความสำเร็จที่ใหญ่หลวงของภารกิจนี้ คนในรุ่นอนาคตเท่านั้นที่จะสามารถประเมินได้อย่างเพียงพอ, ดังที่ดวงตะวันแห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอูลลาห์ ได้ส่องแสงที่เจิดจ้าของเที่ยงวัน ณ ชั่วโมงแห่งการประกาศธรรมสารของพระองค์ต่อผู้ปกครองทั้งหลายของโลกในเมืองอเดรียโนเปิล ดวงตะวันแห่งพระปฎิญาณของพระองค์ขึ้นสู่เที่ยงวันและสาตรังสีที่เจิดจ้าที่สุด เมื่อพระผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาณลุกขึ้นประกาศความรุ่งโรจน์และความยิ่งใหญ่ของศาสนาของพระบิดาไปกว้างไกลท่ามกลางประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตก

2

หลังจากเริ่มต้นได้ไม่นานพระปฎิญาณที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตั้งขึ้นมานี้ ได้สาธิตความแข็งแกร่งที่เอาชนะไม่ได้ของตนอย่างไร้ข้อสงสัย โดยชัยชนะอย่างเด็ดขาดเหนืออำนาจมืดที่ผู้ละเมิดพระปฎิญาณด้วยเจตนาจัดเรียงมาต่อต้านด้วยความมุ่งมั่น, หลังจากนั้นไม่นานอำนาจที่พลังของพระปฎิญาณได้รับการประกาศโดยชัยชนะที่เด่นไม่ธรรมดา ที่บรรดาผู้ถือคบไฟแห่งพระปฎิญาณได้มาอย่างรวดเร็วและกล้าหาญในเมืองห่างไกลทั้งหลายในยุโรป ตะวันตกและสหรัฐอเมริกา, ยิ่งไปกว่านั้นคำกล่าวอ้างอันสูงส่งของพระปฎิญาณได้รับการพิสูจน์อย่างบริบูรณ์โดยความสามารถของตนในการปกป้องรักษาเอกภาพและบูรณภาพของศาสนาทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, พระปฎิญาณนี้ให้ข้อพิสูจน์ความแข็งแกร่งที่ไม่มีแพ้ของตนเพิ่มเติมโดยชัยชนะอันน่าทึ่งจำที่ลงทะเบียนไว้โดยการร่วงจากอำนาจของสุลต่านอับดุล ฮามิด และผลตามมาคือการปล่อยตัวพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาณจากการถูกกักขังมาเป็นเวลาสี่สิบปี, สำหรับผู้ที่ยังใคร่จะสงสัยว่าพระปฎิญาณมีจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหรือไม่ พระปฎิญาณนี้ได้จัดหาอีกพยานหลักฐานหนึ่งที่ได้แย้งไม่ได้ของความแข็งแกร่งของพระปฎิญาณ โดยการช่วยให้พระอับดุลบาฮาสามารถทำการเคลื่อนย้ายและบรรจุพระศพของพระบิดาในพระสถูปบนภูเขาคาร์เมลในที่สุด ทั้งๆ ที่มีอุปสรรคยากเย็นทั้งหลาย, พระปฎิญาณนี้ยังได้สำแดงศักยภาพอันไพศาลของตนด้วยพลังและในระดับที่ไม่มีเสมอต่อมวลมนุษยชาติตราบนานถึงเวลานั้น เมื่อทำให้พระผู้เป็นที่ประดิษฐานของจิตวิญญาณและจุดประสงค์ของพระปฎิญาณ สามารถเริ่มพันธกิจสามปีไปยังโลกตะวันตก เป็นพันธกิจที่สำคัญต่ออนาคตถึงขนาดที่ควรจัดว่าเป็นวีรกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยสัมพันธ์กับภารกิจของพระองค์

3

เหล่านี้แม้จะเด่นกว่าสิ่งอื่น ก็หาได้เป็นผลไม่ทั้งหมดที่เกี่ยวเนื่องได้จากความพยายามที่กล้าหาญและไม่รู้จักอ่อนล้าของพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญาณเท่านั้น, ความก้าวหน้าและการขยายศาสนาของพระบิดาในโลกตะวันออก การริเริ่มกิจกรรมและวิสาหกิจทั้งหลายที่อาจกล่าวได้ว่าบ่งบอกการเริ่มต้นของระบบบริหารในอนาคต การก่อสร้างมาซเรโกล อัศการ์แห่งแรกของโลกบาไฮในเมืองอิสคาแบดในเตอร์กีสถานส่วนที่อยู่ในรัสเซีย การขยายตัวของวรรณกรรมบาไฮ การเปิดเผยธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์ การแนะนำศาสนาในทวีปออสเตรเลีย เหล่านี้อาจถือได้ว่าเป็นความสำเร็จเด่นๆ ที่ตกแต่งบันทึกที่เรื่องราวของภารกิจที่ไม่มีเหมือนของพระอับดุลบาฮา

20.1 การเติบโตของชุมชนบาไฮในเปอร์เซีย

[Growth of the Bahá'í Community in Persia]

4

ในเปอร์เซียถิ่นกำเนิดของศาสนา ทั้งๆ ที่ยังมีการประหัตประหารอยู่อย่างรุนแรงไม่ขาดลดสมัยของพระอับดุลบาฮา การเปลี่ยนแปลงที่สังเกตได้ซึ่งบ่งบอกการไหลพันขึ้นมาทีละน้อยของชุมชนต้องห้ามจากที่อยู่ใต้ดินตราบนานถึงเวลานั้น ก็เป็นที่เห็นได้ชัดเจน, สี่ปีหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอูลลาห์ กษัตริย์นาเซอร์ดิน ชาห์ก่อนวันฉลองครบรอบห้าสิบปีที่มุ่งหมายจะบังคับเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์ของประเทศของเขา ได้พบกับความตายโดยน้ำมือของผู้ลอบสังหารชื่อมีร์ซา เรซาซาวกของซียิด จามอลโอดีเน อัฟกานีผู้ซื้อกระสุนซึ่งเป็นศัตรูของศาสนาบาไฮ และเป็นหนึ่งในผู้เริ่มการเคลื่อนไหวทางรัฐธรรมนูญ ซึ่งเมื่อทวีกำลังขับเคลื่อนใน

รัชกาลของโอรสผู้สืบทอดราชบัลลังก์ของกษัตริย์ชาห์คือโมซาฟาเร่ดิน การเคลื่อนไหวนี้ถูกลิขิตให้ทำให้ชุมชนบาไฮที่ถูกไล่ล่าและประหารชีวิตอยู่แล้วติดร่างแหในความยุ่งยากมากขึ้น, แม้แต่การลอบสังหารกษัตริย์ชาห์ก็ให้เป็นความรับผิดชอบของชุมชนบาไฮที่แรก ดังที่มีหลักฐานจากการตายอย่างทารุณของครุและกวีบาไฮชื่อดังมีร์ซา อาลี โมฮัมหมัดซึ่งพระบาฮาอูลลาห์ให้สมญานามว่า "วาร์กอ" (นกเขา) ซึ่งเกิดขึ้นทันใดหลังการฆาตกรรมประมุขครั้งนั้น เขากับลูกชายวัยสิบสองขวบโรซูลลาห์ถูกสังหารอย่างผิดมนุษย์ในคุกเมืองเตหะราน โดยฮาจิบูต โดวเลห์ผู้โหดเหี้ยม ผู้ซึ่งหลังจากใช้กริชแทงท้องพ่อและตัดพ่อเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าลูกชาย ได้ขอให้ลูกชายถอนตัวจากศาสนาบาไฮ และเมื่อถูกปฏิเสธหัวงันๆ จึงรัดคอลูกชายด้วยเชือกจนตาย

5

สามปีก่อนหน้านั้นเยาวชนชื่อโมฮัมหมัด เรซาเย ยาซดี ถูกยิงในยาซด์คืนวันแต่งงานขณะที่กำลังมุ่งหน้าจากสถานที่อาบน้ำสาธารณะไปที่บ้าน ซึ่งเป็นบาไฮคนแรกที่เสียชีวิตในสมัยของพระอับดุลบาฮา, ในโทบัทเท แอดาเรียห์เป็นผลมาจากการลอบสังหารกษัตริย์ชาห์ บาไฮห้าคนซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าโซฮาดาเย คามซีห์ (ผู้สละชีวิตทั้งห้า) ถูกสังหาร, ในมาซัดฟอคำชื่อดังฮาจิ โมฮัมหมัดเด ทาบรีซีซึ่งถูกฆาตกรรมและศพของเขาถูกจุดไฟเผา, ประมุขคนใหม่และนายกรัฐมนตรีมีร์ซา อาลี อัศการ์ ชาน อาทาปิเค อาซามผู้ไม่มีหลักการและอนุรักษนิยมได้อนุญาตให้สาวกสองคนที่เป็นตัวแทนของศาสนาบาไฮในปารีสเข้าสู่สัมพันธ [ค.ศ.1902 (พ.ศ.2445)] แต่ก็ไม่บังเกิดผลอย่างแท้จริง, ในทางตรงข้ามพายุลูกใหม่ของการประหารชีวิตได้ระเบิดออกไม่กี่ปีต่อมา ซึ่งเมื่อการเคลื่อนไหวทางรัฐธรรมนูญก่อตัวขึ้นมาในประเทศนั้น การประหารชีวิตนี้ร้ายขึ้นเรื่อยๆ เมื่อพวกอนุรักษนิยมกล่าวหาบาไฮอย่างไม่มีมูล และประณามบาไฮต่อสาธารณชนว่าเป็นผู้สนับสนุนและให้แรงบันดาลใจความมุ่งหมายที่คลั่งชาติ

6

โมฮัมหมัด จาวาดถูกถอดเสื้อผ้าจนเปลือยในอิสฟาฮาน และถูกตีอย่างรุนแรงด้วยแส้วดสลิง ขณะที่ในคาซานสาวกทั้งหลายของศาสนาที่เป็นชาวยิวมาก่อนถูกปรับ ถูกตีและสามโซ่โดยการยุบของทั้งนักบวชมุสลิมและบัณฑิตยิว, อย่างไม่กี่ตามในยาซด์และพื้นที่รอบๆ นี้เองที่มีการกระทำที่อุกอาจที่นองเลือดที่สุดในสมัยของพระอับดุลบาฮา ในเมืองนั้นฮาจิ มีร์ซาเย ฮาลาบี ซอส ถูกเขียนอย่างไร้ปราณีจนกรรยาของเขาไผ่เข้ามาบนร่างของสามี และถึงคราวที่เธอถูกตีอย่างรุนแรง หลังจากนั้นกะโหลกของเขาถูกสับจนแยกด้วยมีดปังตอของคนชายเนื้อ , ลูกชายวัยสิบเอ็ดปีของเขาถูกเขียนอย่างไร้ปราณี ถูกแทงด้วยมีดพับและถูกทรมาณจนตาย, ภายในครึ่งวันเก้าคนพบกับความตาย, ผุ่จนราวหกพันคนทั้งชายและหญิง ระบายความเดือดดาลใส่เหยื่อที่ช่วยตัวเองไม่ได้บางคนไปไกลถึงกับตีเมียเลือดของพวกเขา ในบางกรณีอย่างในรายของชายชื่อมีร์ซา อาซัดโดลลาเฮ สับบอภ์พวกเขาปล้นและต่อสู้แย่งทรัพย์สินสมบัติของเหยื่อ พวกเขาแสดงความโหดร้ายอย่างจะแจ้งจนเจ้าหน้าที่รัฐบาลบางคนถึงกับน้ำตาไหล ที่ได้เห็นภาพเหตุการณ์ที่บีบคั้นจิตใจ ที่ผู้หญิงทั้งหลายในเมืองนั้นแสดงบทบาทที่น่าละอายอย่างสะอูดตา

7

ในทาฟท์หลายคนถูกสังหาร บางคนในจำนวนนี้ถูกยิงและร่างของพวกเขาถูกลากไปตามถนน เยาวชนอายุสิบแปดที่เพิ่งเปลี่ยนมานับถือบาไฮชื่อฮุสเซน ถูกประณามโดยพ่อของเขาเอง และถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ต่อหน้าต่อตาแม่ของเขา ขณะที่โมฮัมหมัด คามาลถูกสับเป็นชิ้นๆ ด้วยมีด เสียมและอิวเต้อ, ในแมนชาดที่ซึ่งมีการประหารฆาตกรรมยาวนานสิบเก้าวัน มีการทำทารุณกรรมคล้ายกัน ชายอายุแปดสิบปีชื่อซียิด มีร์ซาถูกฆาตกรรมทันทีขณะหลับด้วยก้อนหินขนาดใหญ่สองก้อนทุ่มใส่เขา มีร์ซา ซาเดคผู้ซึ่งขอน้ำ ถูกมีดกะชวากอก หลังจากนั้นเพศฉวมชาติเลียเลือดที่ใบมีด ขณะที่ซาเทร์ ฮาซานหนึ่งในเหยื่อทั้งหลาย เป็นที่เห็นว่าเขาแจกจ่ายขนมที่ตนมีอยู่และแบ่งเสื้อผ้าของตนให้แก่เหล่าเพศฉวมชาติก่อนตาย หญิงชราวัยหกสิบห้าปีคาดีเจห์ สุลต่านถูกโยนลงมาจากหลังคาบ้าน ศาสนิกชนชื่อมีร์ซา โมฮัมหมัดถูกมัดกับต้นไม้ให้เป็นเป้าลูกกระสุนนับร้อย และร่างของเขาถูกจุดไฟเผา ขณะที่อีกคนชื่อโอสตาดี เรซาเย ซัฟฟาร์เป็นที่เห็นว่าเขาจับมือของฆาตกร ซึ่งหลังจากนั้นเขาถูกยิงและศพของเขาถูกทับถมด้วยคำหยาบหยาบ

8

ในบานาตุค ในดีห์บาลา ในฟาราซาห์ ในอับบาส อาบัต ในฮันซา ในอาร์ดีคาน ในโดวล์ท อาบัตและในฮามาตาน มีการก่ออาชญากรรมลักษณะคล้ายกัน ซึ่งรายชื่อที่เด่นที่สุดคือสตรีผู้กล้าหาญและเป็นที่น่าเชื่อถืออย่างสูงชื่อฟาติเมห์ บากุม เธอถูกลากอย่างอดสู่ออกมาจากบ้าน ถูกฉีกผ้าคลุมหน้าจากศีรษะ ถูกเชือดคอ ถูกผ่าท้อง ถูกตีโดยฝูงชนที่ป่าเถื่อนด้วยอาวุธทุกอย่างที่คว้ามามีได้ ในที่สุดเธอถูกแขวนกับต้นไม้และโยนใส่เปลวไฟ

9

ในซารีในวันทั้งหลายที่การปลุกเร้าสำหรับรัฐธรรมนูญกำลังขึ้นถึงสุดยอด บาไฮห้าคนผู้มีสถานะเป็นที่ยอมรับ ซึ่งเป็นที่รู้จักภายหลังในฐานะไซฮาดาเย คามซีห์ (ผู้สละชีวิตทั้งห้า) ถูกฆ่าตาย, ขณะที่ในเนริชการโถมตีที่ดุร้าย ซึ่งชวนให้ระลึกถึงการโถมตีที่ยาซด์ ได้ลงมือโดยศัตรู ซึ่งทำให้บาไฮสิบเก้าคนเสียชีวิต หนึ่งในนั้นคือมุลลา अबดุล ฮามิดชายตาบอดอายุหกสิบห้าปี ซึ่งถูกยิงและร่างของเขาถูกหยาบหยามอย่างน่าสะอิดสะเอียน และระหว่างการทำดังกล่าวทรัพย์สินจำนวนมากถูกปล้น สตรีและเด็กจำนวนมากต้องหนีเอาชีวิตรอด หรือแสวงหาที่ลี้ภัยในสุเหร่า หรืออาศัยอยู่ในซอกปรักหักพังของบ้านของตน หรืออยู่ริมทางปราศจากที่พักพิง

10

ในซีร์จอน ในตุคค์ อาบัต ในทาบริซ ในอาเวห์ ในโกม ในนาจาฟ อาบัต ในซังซาร์ ในซาห์มีร์ชาต ในอิสฟาฮานและในจาห์โรม ในระหว่างรัชกาลของผู้สืบทอดราชบัลลังก์คือโมฮัมหมัด อาลี ซาห์และอาหมัด ซาห์ เหล่าศัตรูทั้งทางศาสนาและภาครัฐที่นำเกรงขามและไม่สำนึกผิด ด้วยข้ออ้างต่างๆ และแม้หลังจากการลงนามรัฐธรรมนูญโดยกษัตริย์ซาห์ในปี ค.ศ.1906 (พ.ศ.2449) แล้ว ยังคงสังหาร ทรมาณ ปล้นและทำร้ายสมาชิกของชุมชนที่ไม่ยอมถอนตัวจากศาสนาอย่างเด็ดเดี่ยว หรือหันเหแม้เพียงเท่าเส้นผมไปจากหนทางที่พระผู้นำทั้งหลายวางไว้สำหรับพวกเขา, แม้ระหว่างการเดินทางของพระ अबดุลบาฮา ไปโลกตะวันตกและหลังจากที่ทรงกลับมายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และที่จริงแล้วจนกระทั่งสิ้นสุดของชีวิต พระองค์ยังคงได้รับข่าวที่บีบคั้นจิตใจเกี่ยวกับการสละชีวิตของสาวกทั้งหลาย และการกระทำที่อุกอาจที่ลงมือต่อพวกเขาโดยศัตรูที่ไม่รู้จักสาแก่ใจ, ในโดวล์ท อาบัตเจ้าชายเชื้อพระวงศ์ชื่อฮาบิบโบลลาห์ มีร์ซา ซึ่งเปลี่ยนมาเป็นบาไฮและอุทิศชีวิตรับใช้ศาสนาใหม่นี้ ถูกสังหารด้วยขวานและศพของเขาถูกจุดไฟเผา, ในมาซัด เซค อาลี อัคบาเร กุชานีผู้มีวิชาและเครื่องศาสนาถูกยิงตาย, ในสุลต่านอาบัต มีร์ซา อาลี อัคบาและสมาชิกครอบครัวของเขาเจ็ดคนรวมทั้งทารกอายุสี่สิบวัน ถูกสังหารหมู่อย่างป่าเถื่อน, การประหัตประหารในระดับชั้นความรุนแรงต่างๆ ระเบิดออกในนาอิน ในซาห์มีร์ชาต ในบันดาเรจาซและในกัมซาร์, ส่วนในเคอร์มานซาห์ ผู้สละชีวิตมีร์ซา ยากูเบ โมทาแอสเดห์ซาวายี ศรีทธาแรงวัยยี่สิบห้าปีที่เปลี่ยนมาเป็นบาไฮ คือคนสุดท้ายที่ได้สละชีวิตในสมัยของพระ अबดุลบาฮา และมารดาของเขาฉลองการสละชีวิตของเขาด้วยความแกร่งกล้าเป็นเยี่ยงอย่างในฮามาदानตามคำสั่งเสียของเขาเอง ในทุกกรณีการปฏิบัติตัวของศาสนิกชนทั้งหลาย ให้การยืนยันต่อจิตวิญญาณที่ไม่ยอมแพ้และความเหนียวแน่นที่ไม่มีคลาย ที่ยังคงสร้างชื่อให้แก่ชีวิตและการรับใช้ของเหล่าสาวกชาวเปอร์เซียของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์

11

ทั้งๆ ที่มีการประหัตประหารอย่างรุนแรงเป็นพักๆ เหล่านี้ ศาสนาที่ได้ปลุกจิตวิญญาณแห่งการเสียสละตนเองที่หาได้ยากในตัวของผู้บุรุษทั้งหลาย ก็กำลังเติบโตอย่างเงียบๆ อยู่ตลอด, แม้จะถูกกลืนไปช่วงหนึ่งและเกือบจะดับสิ้นในวันเวลาที่หมองหม่นหลังจากการสละชีวิตของพระบ๊อบ ถูกขับจมนดินตลอดสมัยของพระบาฮาอุลลาห์, หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ภายใต้การนำทางอย่างไม่มีผิดพลาดและสืบเนื่องมาจากความหวังโยที่ไม่ผิดพลาดของท่านนายที่ฉลาดรอบคอบ ระวังระไวและรักใคร่ ศาสนานี้ก็เริ่มรวบรวมพลังอำนาจและค่อยๆ ก่อตั้งสถาบันวิทยาทารกในครรรภ์ทั้งหลาย ซึ่งจะปูทางสำหรับการสถาปนาระบบบริหารของศาสนาในช่วงเวลาต่อมา, ในช่วงเวลานี้เองที่จำนวนสาวกของศาสนาทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว ขอบเขตของศาสนาซึ่งเวลานี้โอบล้อมทุกมณฑลในประเทศนั้นได้ขยายออกอยู่ตลอด และรูปแบบขั้นต้นของธรรมสภาในอนาคตได้เปิดตัว, ในช่วงเวลานี้เอง ณ เวลาที่โรงเรียนและวิทยาลัยของรัฐแทบจะไม่มีในประเทศนั้น และการศึกษาที่ให้ในสถาบันทั้งหลายทางศาสนาที่มีอยู่ก็บกพร่องอย่างน่าเศร้า ได้มีการก่อตั้งโรงเรียนบาไฮแรกๆ ซึ่งเริ่มต้นด้วยโรงเรียนหาบียัท โรงเรียนต่างๆ ในเตหะรานสำหรับเด็กชายและเด็กหญิง ตามมาด้วยโรงเรียนหาอิดและโมเฮบัทในฮามาदान โรงเรียนนาหัดาเท บาซาร์ในคาซาน และสถาบันการศึกษาอื่นๆ ที่คล้ายกันในบาร์ทฟรุชและกาซวิน, ในระหว่างปีเหล่านี้เองที่ความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพทั้งทางวัตถุและจิตใจ ในรูปของครุมาเยอนทั้งจากยุโรปและอเมริกา ในรูปของพยาบาล ผู้ฝึกสอนและแพทย์ ได้ยื่นมาให้ชุมชนบาไฮในดินแดนนั้นที่แรก ซึ่งคนทำงานเหล่านี้ประกอบกันเป็นทัพหน้าของกองทัพผู้ช่วยเหลือที่พระ अबดุลบาฮา สัญญาว่า เมื่อถึงเวลาจะลุกขึ้นมาส่งเสริมประโยชน์ของศาสนาและประเทศที่ศาสนานี้ถือกำเนิดขึ้นมา, ในวิถีของปีเหล่านี้เองที่คำว่าบาปีซึ่งเป็นชื่อที่ใช้ระบุสาวกของพระบาฮาอุลลาห์ในประเทศนั้น ถูกเลิกใช้ทุกแห่งหนโดยคนหมู่มากเพราะเห็นชอบกับคำว่าบาไฮ นับแต่นั้นมาคำว่าบาปีจึงใช้กับสาวกของมีร์ซา ยาห์ยาเท่านั้นที่ลดจำนวนลงอย่างรวดเร็ว, ยิ่งไปกว่านั้นในช่วงเวลานี้มีความพยายามอย่างเป็นระบบครั้งแรก ที่จะจัดตั้งและกระตุ้นงานสอนที่ตกปากรับคำโดยบาไฮชาวเปอร์เซีย เป็นความพยายามที่นอกจากจะเสริมรากฐานของชุมชนให้แข็งแกร่งแล้ว ยังเป็นกลไกดึงดูดบุคคลสาธารณะเด่นๆ หลายคนในประเทศนั้นให้เข้ามาหาความมุ่งหมายของชุมชน ไม่เว้นแม้แต่สมาชิกที่เลื่อง

ชื่อบางคนของสำนักนักบวชชื่ออะห์ และแม้แต่บรรดาผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากผู้ประหัตประหารศาสนาบาไฮที่เลวร้ายที่สุดบางคน, ในระหว่างปีเหล่านี้เองในสมัยของพระอับดุลบาฮาที่บ้านของพระบ็อบในซีราซ ซึ่งพระบาฮาอุลลาห์บัญญัติให้เป็นศูนย์กลางของการแสวงบุญแห่งหนึ่งสำหรับสาวกทั้งหลายและเป็นที่ยอมรับแล้วเวลานี้ ได้รับการปฏิสังขรณ์โดยคำสั่งและการช่วยเหลือของพระอับดุลบาฮา และกลายเป็นศูนย์กลางของชีวิตและกิจกรรมบาไฮมากยิ่งขึ้นสำหรับผู้ที่ถูกสภาพแวดล้อมพรากจากการไปเยือนบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแบกแดดหรือหลุมฝังศพที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในอัครคา

20.2 การเติบโตของศาสนาบาไฮในรัสเซีย [The rise of the Bahá'í Faith in Russia]

12

อย่างไรก็ตามที่สะดุดตาว่าการกิจใดๆ เหล่านี้คือ การก่อสร้างมาซเรโกล อัสการ (สักการสถาน) แห่งแรกของโลกบาไฮในเมืองอิสคาแบด ซึ่งเป็นศูนย์ที่ก่อตั้งในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์ ที่ซึ่งขั้นตอนเตรียมการเริ่มแรกสำหรับการก่อสร้างนี้ได้ทำไปแล้วในระหว่างที่พระองค์ยังมีชีวิตอยู่, ด้วยริเริ่มราวโกลจะสิ้นสุดทศวรรษแรกของการกิจของพระอับดุลบาฮา [ค.ศ.1902 (พ.ศ.2445)] ได้รับการทำนุบำรุงโดยพระองค์ในพัฒนาการทุกขั้นตอน กำกับควบคุมการสร้างด้วยตัวเองโดยฮาจี มีร์ซา โมฮัมหมัด ทากี วาคีโลด โดวเลห์ผู้ดูแลพรซึ่งเป็นผู้ที่ลูกน้องของพระบ็อบ ผู้ซึ่งอุทิศทรัพยากรทั้งหมดของเขาให้การสถาปนาสักการสถานนี้ และธลีของเขาเวลานั้นนอนอยู่ที่ดินเขาคาร์เมลภายใต้เงาของหลุมฝังศพของพระผู้เป็นญาติที่รักยิ่งของเขา และดำเนินการตามคำสั่งการที่ให้ไว้โดยพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาเอง ซึ่งจะเป็นพยานที่ยั่งยืนต่อความไฟแรงและความเสียสละตนเองของศาสนิกชนทั้งหลายชาวตะวันออก ผู้ซึ่งหมยมนั้นจะดำเนินการตามคำบัญชาของพระบาฮาอุลลาห์ที่เปิดเผยไว้ในคิตาบอัครดัส, วิสาหกิจนี้ต้องจัดว่าไม่ใช่เพียงภารกิจใหญ่ชิ้นแรก ที่ลงมือโดยความพยายามร่วมกันของสาวกทั้งหลายในยุควิกรรมของศาสนาของพระองค์ แต่ยังเป็นหนึ่งในความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่และเรื่องรองที่สุดในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

13

ตั้งนี้ตัวอาคารเอง ซึ่งมีการวางรากฐานศิลาต่อหน้านายพลครูแพทคินผู้ว่าการเตอร์กีสถานที่ถูกพระเจ้าซีซาส่งมาเป็นตัวแทนในพิธีนี้ ได้รับการพรรณนาอย่างละเอียดลออโดยบาไฮผู้มาเยือนคนหนึ่งจากโลกตะวันตกว่า : “มาซเรโกล อัสการตั้งอยู่ใจกลางเมือง มีโดมสูงเด่นเหนือต้นไม้และหลังคาบ้าน มองเห็นได้ไกลหลายไมล์สำหรับผู้เดินทางที่เข้ามาหาตัวเมือง, มาซเรโกล อัสการอยู่กลางสวนที่มีขอบเขตเป็นถนนสี่ด้าน, ในสี่มุมของสวนที่ถูกล้อมรั้วนี้มีสี่อาคาร หนึ่งในคือโรงเรียนบาไฮ อีกหนึ่งคือบ้านสำหรับผู้เดินทางที่ซึ่งผู้แสวงบุญและคนเดินทางมาพักอาศัย อีกหนึ่งไว้สำหรับผู้ดูแลรักษา ขณะที่อาคารที่สี่จะใช้เป็นโรงพยาบาล, แก่ถนนเข้าหาโบสถ์แผ่ออกเป็นเป็นรัศมีมาจากหลายส่วนของพื้นที่รอบๆ ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นทางหลักเข้าหาตัวโบสถ์ที่มาจากประตูหลักของสวนไปถึงทางเข้าหลักของโบสถ์” เขากล่าวเพิ่มเติมว่า “ตามแปลนนั้น ตัวอาคารประกอบด้วยสามตอน กล่าวคือหอคกลมตรงกลาง ทางเดินหรือที่สำหรับเดินที่ล้อมรอบหอคกลม และเฉลียงที่ล้อมรอบทั้งอาคาร, โบสถ์ถูกสร้างขึ้นตามแปลนที่มีเก้าด้านเสมอกัน ด้านหนึ่งเป็นทางเข้าหลักขนาดใหญ่ที่ขนานข้างด้วยหอยอดแหลม ซึ่งเป็นทางเดินที่มีหลังคาโค้งสูงขึ้นไปสองชั้น ซึ่งชวนให้นึกถึงรูปแบบสถาปัตยกรรมของทัชมาฮาลชื่อดังระดับโลกที่อากร่าในอินเดีย อันเป็นความปิติของโลกรสำหรับนักเดินทาง ซึ่งพวกเขาหลายคนประกาศให้เป็นโบสถ์ที่สวยงามที่สุดในโลก, ดังนั้นทางเข้าประตูหลักเปิดไปทางทิศของดินแดนศักดิ์สิทธิ์, ทั้งอาคารถูกล้อมรอบด้วยเฉลียงสองชุด ชั้นบนและชั้นล่าง ซึ่งเปิดออกไปสู่สวนที่ให้ความสวยงามมากทางสถาปัตยกรรมอย่างกลมกลืนกับพฤษชาติงอกงามกิ่งโชนร้อนที่มีอยู่เต็มสวน...กำแพงด้านในของหอคกลมแบ่งออกเป็นห้าชั้นที่แยกกันชัด ชั้นแรกเป็นเก้าอี้ประตูโค้งและเสาซึ่งแยกหอคกลมจากทางเดินที่ล้อมรอบหอคกลม ชั้นที่สองคล้ายกันมีราวกันกระเบื้องที่แยกกระเบื้อง (ซึ่งอยู่เหนือทางเดินที่ล้อมรอบหอคกลม และขึ้นไปถึงได้โดยบันไดที่อยู่เฉลียงข้างหนึ่งของทางเข้าหลัก) จากหอคกลม ชั้นที่สามเป็นเก้าอี้ฝาครอบที่เต็มไปด้วยลวดลายแกะสลัก ซึ่งระหว่างโค้งต่างๆ เป็นตราเครื่องหมายที่แสดงพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุด ชั้นที่สี่เป็นเก้าอี้หน้าต่างโค้งขนาดใหญ่ ชั้นที่ห้าเป็นหน้าต่างที่มีลวดลายวงกลม, เหนือขึ้นไปและอยู่บนบัวที่ครอบชั้นสุดท้ายนี้มีเปลือกชั้นในครึ่งวงกลมของโดมขึ้นมา ด้านในตกแต่งอย่างประณีตด้วยงานปูนที่แกะเป็นตัวนูน...ทั้งตัวอาคารให้ความประทับใจด้วยความใหญ่โตและความแข็งแกร่ง”

14

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ที่ไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงคือ โรงเรียนสองแห่งสำหรับเด็กชายและเด็กหญิงที่ก่อตั้งในเมืองนั้น บ้านผู้แสวงบุญที่จัดตั้งขึ้นในบริเวณใกล้เคียงกับโบสถ์บาไฮ ธรรมสภาและคณะสนับสนุนงานต่างๆ ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อบริหารกิจการทั้งหลายของชุมชนบาไฮที่กำลังเติบโต และศูนย์ใหม่ๆ ของกิจกรรมที่เปิดตัวในเมืองใหญ่น้อยต่างๆ ในมณฑลเตอร์กีสถาน ทั้งหมดนี้ให้การยืนยันพลังชีวิตที่ศาสนาบาไฮแสดงให้เห็นตั้งแต่เริ่มต้นในดินแดนนี้

15

พัฒนาการที่คึกคักกันแต่นานก่อนหน้านี้นั้นเป็นสิ่งที่สังเกตเห็นได้ในคอเคซัส หลังจากการก่อตั้งศูนย์บาไฮแห่งแรกและก่อตั้งธรรมสภาในบากู ซึ่งเป็นเมืองที่ผู้แสวงบุญบาไฮจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ มาเยือนอยู่เสมอระหว่างการเดินทางจากเปอร์เซียผ่านตุรกีไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ กลุ่มใหม่ๆ เริ่มได้รับการจัดตั้ง ต่อมาพัฒนาขึ้นเป็นชุมชนบาไฮที่ปักหลักอย่างดี และเพิ่มระดับความร่วมมือกับเพื่อนร่วมศาสนาทั้งในเตอร์กีสถานและเปอร์เซีย

20.3 การเติบโตของศาสนาบาไฮในอียิปต์และเอเชีย

[The rise of the Bahá'í Faith in Egypt and Asia]

16

ในอียิปต์การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนสาวกของศาสนาบาไฮกับการขยายตัวทั่วไปของกิจการทั้งหลาย, การก่อตั้งศูนย์ใหม่ๆ การสร้างความเป็นปึกแผ่นของศูนย์ใหญ่ที่ก่อตั้งในไคโร, การเปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮของนักศึกษาและอาจารย์ที่เด่นดังหลายคนของมหาวิทยาลัยอัสซาร์ ส่วนใหญ่โดยความพยายามที่ไม่อ่อนล้าของมีร์ซา อาโบลฟาซล^[1] ผู้มีวิชา ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นนิมิตบอกล่วงหน้าการจะมาถึงของวันที่สัญญาไว้

[1] *The Revelation of Bahá'u'lláh*, vol III, p.434-6 กล่าวไว้ว่า "มีร์ซา อาโบลฟาซลมีจิตตคติศรัทธาในด้านความรู้ของเขา...พวกที่รู้จักเขาให้การยืนยันว่าตราประทับที่เกี่ยวข้อกับความรู้และปัญญาของเขา มีความแตกต่างอย่างไพศาลก่อนและหลังจากที่เขาเป็นบาไฮ เขาเองให้การยืนยันว่าก่อนที่เขาจะมาเจอศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ เขาเป็นรูปธรรมของจินตนาการที่ไร้สาระและการนึกคิดที่เหลวไหล และการมองของเขาถูกบดบังโดยสิ่งเหล่านี้ ฮาจี มีร์ซา เฮดาร์ อาลี เขียนเกี่ยวกับเขาว่า :

'อาโบลฟาซลที่รัก...ได้ประดับเมืองอิสฟาฮานด้วยการไปอยู่ที่นั่น เนื่องด้วยเมื่อก่อนเขาเป็นนักศึกษาในอิสฟาฮาน เป็นเป็นที่รู้จักดีโดยบรรดาผู้เชี่ยวชาญและผู้มีวิชาที่นี้ คนเหล่านี้พบเขาและตระหนักว่า เขาไม่ใช่คนเดิมดังเช่นในอดีต พวกเขาสารภาพว่าความรู้ที่ไพศาล วิชาและอานุภาพแห่งวาหะของเขา ทำให้เขาอยู่หน้าสุดของทุกคน ในอดีตเขาเป็นน้ำหยดหนึ่ง บัดนี้เขาเสมือนทะเลที่สาดซัดคลื่น ตอนนั้นเขาเป็นเพียงอะตอมหนึ่ง บัดนี้เขาส่องแสงราวกับดวงดาวที่สว่างไสว'

ไม่นานหลังจากที่อำเภอรับศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ มีร์ซา อาโบลฟาซล ถูกขับบังคับให้ออกจากตำแหน่งหัวหน้าของวิทยาลัยศาสนศาสตร์ในเตหะราน ความชื่นชมนับถือและเกียรติที่สาธารณชน แวดวงรัฐบาลและนักบวชให้แก่เขาจนกระทั่งถึงเวลานั้น เปลี่ยนไปเป็นความตกต่ำและการถูกประหารอาหาร เขาถูกขังคุกสองครั้ง ครั้งสุดท้ายเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน...การอธิษฐานและทำสมาธิคือรากฐานศิลาของชีวิตของเขา และโดยสิ่งนี้เขาขัดแฉกกระจกแห่งหัวใจของตนอย่างสมบูรณ์จนเขาฉายแสงสว่างของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ให้แก่บรรดาผู้ที่มาพบเจอเขา

เมื่ออยู่ในอียิปต์ เขาไม่ได้เปิดเผยความศรัทธาของตนที่แรก นี้ถูกเสนอแนะต่อเขาโดยพระอับดุลบาฮา, ผู้เชี่ยวชาญและศาสตราจารย์มากมายแห่งมหาวิทยาลัยดั่งอัล อัสซาร์และคนอื่นๆ ยอมรับความลึกซึ้งของความรู้ของเขา และถูกดึงดูดเข้าหาตัวเขา, เนื่องด้วยพวกเขาไม่สงสัยเขาว่าเป็นบาไฮ จึงไม่มีอคติและพวกเขามาร่วมตัวกันรอบๆ เขาเป็นจำนวนมาก การแสวงหาการปล้ำความรู้ทางธรรมจากริมฝีปากของเขานั้นจริงจิ่งถึงขนาดว่า พวกเขาเฝ้าอย่างถูกมนต์สะกด ณ แหบเท้าของเขา และบางคนปิดตาคำอธิบายสัจธรรมของคัมภีร์โครออันและเรื่องทางธรรม...

ขออ้างถึงตัวอย่างหนึ่งของการคารวะที่บุรุษผู้มีวิชาทั้งหลายทำต่อมีร์ซา อาโบลฟาซล ต่อไปนี่คือการสรรเสริญโดยอับดุล ราห์มานี บารากอกินักวิชาการและนักหนังสือพิมพ์เวลานั้น :

'ราวแปดปีก่อนเราได้ยินว่าบุรุษผู้มีวิชาแห่งเปอร์เซียชื่ออาโบลฟาซลอาศัยอยู่ในไคโร เราได้รับการบอกว่าเขากลายเป็นจุดแห่งความเคารพรักสำหรับนักวิชาการและเป็นศูนย์กลางแสวงบุญสำหรับพวกที่โหยหาความรู้และปัญญา เราแสวงหาที่อยู่อาศัยของเขาและไปหาเขา ที่นั่นเราพบบุรุษร่างเพรียวและสูงปานกลาง เขาเป็นชายชราอายุมากกว่าเจ็ดสิบปี แต่จากมุมมองของพลังชีวิต ความมีชีวิตชีวา สติปัญญาและธรรมทรศนะเนียบ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ซึ่งตามการบอกของพระอับดุลบฮาว่า ธงและตราสัญลักษณ์ของศาสนาบาไฮจะถูกปักในใจกลางของแหล่งวิชาที่เก่าแก่น่าับถือนั้นของอิสลาม, การเผยแพร่และการแปลธรรมลิขิตที่สำคัญที่สุดบางส่วนของพระบาฮาอูลลาห์ที่เปิดเผยเป็นภาษาเปอร์เซียกับวรรณกรรมบาไฮอื่นๆ ให้เป็นภาษาอาหรับ, การพิมพ์หนังสือ ตำราและแผ่นพับโดยนักประพันธ์และผู้เชี่ยวชาญบาไฮ, การตีพิมพ์บทความในสื่อมวลชนที่เขียนปกป้องศาสนาและเพื่อถ่ายทอดธรรมสารบาไฮ, การก่อตั้งสถาบันบริหารขั้นต้นในเมืองหลวงและศูนย์ใกล้เคียงทั้งหลาย, การเพิ่มพูนชีวิตของชุมชนโดยการมีบาไฮเพิ่มเข้ามาจากชาวเคิร์ด ชาวคอพท์และชาวอาร์มีเนียน เหล่านี้อาจถือได้ว่าเป็นผลไม่แรกๆ ที่เกี่ยวเนื่องได้ในประเทศซึ่งด้วยได้พรจากการถ่ายทอดของพระอับดุลบฮา จะแสดงบทบาทอันเป็นประวัติศาสตร์ในการปลดแอกศาสนาบาไฮไปหลังๆ และเพราะตำแหน่งที่ไม่เหมือนใครในฐานะที่เป็นศูนย์กลางทางปัญญาของทั้งโลกอาหรับและโลกอิสลาม อียิปต์ต้องมีส่วนแบ่งความรับผิดชอบที่แน่ชัดและน่าสังเกตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในการสถาปนาศาสนาบาไฮทั่วทั้งโลกตะวันออกในที่สุด

17

ที่น่าเสียดายยิ่งกว่าคือการขยายกิจกรรมของบาไฮในอินเดียและพม่า ที่ซึ่งชุมชนบาไฮที่เติบโตอยู่ตลอดและบัดนี้มีสมาชิกที่มาจากศาสนาไซโรแอสเทรียน อิสลาม ฮินดูและพุทธ อีกทั้งสมาชิกของชุมชนชาวซิกข์ ไปตั้งถิ่นฐานได้สำเร็จไกลออกไปถึงมันดาลาและหมู่บ้านไดดาเนา คาลาซุในอำเภอฮันทาวดีในพม่า ซึ่งในหมู่บ้านนี้มีบาไฮไม่น้อยกว่าแปดร้อยคนอาศัยอยู่ มีโรงเรียน สนามกีฬาและโรงพยาบาลเป็นของตนเอง อีกทั้งที่ดินสำหรับการเพาะปลูกของชุมชน ซึ่งรายได้ที่ได้มาพวกเขาอุทิศให้แก่การส่งเสริมประโยชน์ของศาสนาของตน

18

ในอิรักที่ซึ่งบ้านที่พระบาฮาอูลลาห์เคยอาศัยอยู่ได้รับการซ่อมแซมและปฏิสังขรณ์ใหม่หมด และชุมชนบาไฮขนาดเล็กแต่ใจกล้า ได้ดิ้นรนต่อสู้ที่จะกำกับควบคุมและบริหารกิจการต่างๆ ของตนต่างๆ ที่ถูกต่อต้านอยู่ตลอด, ในคอนสแตนติโนเปิลที่ซึ่งมีการก่อตั้งศูนย์บาไฮแห่งหนึ่ง ในตุนิสซึ่งมีการวางรากฐานของชุมชนบาไฮท้องถิ่นอย่างมั่นคง, ในญี่ปุ่น จีนและฮอนโนลูลูซึ่งครุบาไฮทั้งหลายเดินทางไปตั้งรกรากและสอนศาสนา ในสถานที่ทั้งหมดนี้หลักฐานอันเกอเนนตของมือที่คอยนำทางของพระอับดุลบฮา และผลที่เกิดขึ้นอย่างจับต้องได้จากความระวิงระไวอย่างไม่หลับนอนและการดูแลเอาใจใส่ที่ไม่พลาดของพระองค์ เป็นที่สังเกตเห็นได้ชัดเจน

20.4 การขยายตัวของศาสนาบาไฮในยุโรปและอเมริกา

[The expansion of the Bahá'í Faith in Europe and America]

19

หลังจากการเยือนที่น่าทรงจำของพระอับดุลบฮา ชุมชนบาไฮที่เพิ่งก่อตัวในฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมันและสหรัฐอเมริกา หาได้หยุดรับสัญลักษณ์แห่งความสนใจเป็นพิเศษและความหวังโยจากพระองค์เกี่ยวกับความผาสุกและความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณของพวกเขา, ผลที่ตามมาจากการกำกับและการไหลมาไม่หยุดของธรรมจารึกของพระองค์ถึงสมาชิกของชุมชนเหล่านี้ และการให้กำลังใจอยู่ตลอดสำหรับสิ่งที่พวกเขากำลังพยายามอยู่เอง ที่ศูนย์บาไฮทวีจนวนขึ้นอย่างสม่าเสมอ มีการจัดการประชุมสำหรับสาธารณชน การตีพิมพ์นิตยสารใหม่ๆ การแปลและพิมพ์บางผลงานที่รู้จักกันดีที่สุดของพระบาฮาอูลลาห์และธรรมจารึกของพระอับดุลบฮาเป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศสและเยอรมัน และแจกจ่ายออกไป มีการพยายามเริ่มแรกที่จัดกิจการทั้งหลายและทำให้รากฐานของชุมชนบาไฮที่ก่อตั้งใหม่เหล่านี้มั่นคงแข็งแรง

20

แหลม เขาดูเหมือนชายอายุสามสิบ...เขาทำให้จิตใจของเราหลงใหลโดยมนต์แห่งถ้อยคำและความหวานของวาตะของเขา, ในไม่ช้าเรากลายเป็นสาวกที่อุทิศตนของเขาในลักษณะที่ไม่มีอะไรผลิตเพลินกว่าการนั่ง ณ แทบเท้าของเขา และไม่มีเรื่องราวใดที่พบได้ว่าหวานกว่าเรื่องราวที่เล่าโดยเขา, เรายังสมาคมกับเขามากและตรวจสอบตัวเขา เรายิ่งนับถือเขาและตระหนักในสถานะที่ประเสริฐของเขา'

ในหมู่นักวิชาการที่เคารพมีร์ซา อาโบลฟาซส มีบางคนที่ไม่ไกลถึงกับเชื่อว่า เขาได้รับการประสาทด้วยอำนาจสวรรค์ซึ่งประทานมาให้เฉพาะผู้ที่พระผู้เป็นเจ้าเลือกสรรเท่านั้น บุคคลหนึ่งดังกล่าวคือเชค บัดโรดดีนา กอซี ผู้ซึ่งต่อมากลายเป็นบาไฮที่ไฟแรง ดังที่นักวิชาการอีกราวสามสิบคนเป็นเมื่อพวกเขาว่าว่ามีร์ซา อาโบลฟาซสเป็นบาไฮ"

โดยเฉพาะยิ่งกว่านั้นในทวีปอเมริกาเหนือ ด้วยได้แรงบันดาลใจจากพระพรที่พระอับดุลบาฮาประทานให้ อีกทั้งจากตัวอย่างและสิ่งที่พระองค์กระทำในวิถีของการมาเยือนประเทศของพวกเขาเป็นเวลายาวนาน สมาชิกของชุมชนบาไฮที่เฟื่องฟูให้ความจริงจังกับวิสาหกิจที่ประเสริฐที่พวกเขาจะต้องดำเนินการไปตลอดหลายปีข้างหน้า พวกเขาได้จัดซื้อที่ดินอีกสิบสองแปลงที่เหลือที่เป็นส่วนหนึ่งของที่ตั้งโบสถ์บาไฮตามโครงการ และในระหว่างช่วงทั้งหลายของการประชุมตัวแทนปี ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) ได้เลือกแบบก่อสร้างของสถาปนิกบาไฮชาวแคนาดาหลุยส์ โบชัว ทำสัญญาการขุดดินและวางรากฐานของโบสถ์ และไม่นานหลังจากนั้นเตรียมการที่จำเป็นได้สำเร็จครบถ้วนสำหรับการก่อสร้างฐานของโบสถ์ ซึ่งเป็นมาตรการที่นำมาก่อนความพยายามที่มโหฬารซึ่งจบลงที่การก่อสร้างหลังคาร่วมและการตกแต่งภายนอกจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา

20.5 สถานการณ์ระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง [Situation during World War I]

21

สงครามปี ค.ศ.1914-18 (พ.ศ.2457-61) (สงครามโลกครั้งที่ 1) ซึ่งพระอับดุลบาฮาบอกล่วงหน้าซ้ำแล้วซ้ำอีกในคำเตือนที่นำहतหุที่ทรงกล่าวในวิถีของการเดินทางในโลกตะวันตก และระเบิดขึ้นแปดเดือนหลังจากที่พระองค์กลับมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ได้ทอดเงาอันตรายมายังชีวิตของพระองค์อีกครั้ง และเป็นครั้งสุดท้ายที่ยังความมิดมนให้แก่ปีทั้งหลายของภารกิจที่วันวายแต่ก็รุ่งโรจน์ของพระองค์

22

การเข้าร่วมสงครามที่เขย่าโลกนั้นอย่างล่าช้าของสหรัฐอเมริกา ความเป็นกลางของเปอร์เซีย ความห่างไกลจากสมรภูมิของอินเดียและตะวันออกไกล ได้รับประกันการคุ้มครองสาวกส่วนใหญ่เกือบหมดของพระองค์ ผู้ซึ่งแม้ว่าส่วนมากจะถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิงจากศูนย์กลางทางจิตวิญญาณของศาสนาของตนนับเป็นปีๆ ก็ยังสามารถดำเนินกิจการของตน และปกป้องรักษาผลของความสำเร็จของตนเมื่อเร็วๆ นี้ได้อย่างค่อนข้างปลอดภัยและอิสระ

23

อย่างไรก็ตามในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ แม้ว่าผลที่ออกมาจากการดิ้นรนต่อสู้ครั้งใหญ่นั้นคือการปลดปล่อยหัวใจและศูนย์กลางของศาสนาอย่างเสร็จสิ้นคราเดียวจากแอกของตุรกี เป็นแอกที่วางข้อจำกัดที่กดขี่และน่าอดสูให้แก่พระผู้ก่อตั้งและพระผู้สืบทอดมายาวนาน กระนั้นความเร้นแค้นที่รุนแรงและอันตรายร้ายแรงยังคงล้อมรอบบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ในช่วงเวลาส่วนใหญ่ของสงครามนั้น และทำให้ภัยอันตรายที่พระอับดุลบาฮาเคยเผชิญระหว่างปีที่ถูกคุมขังในอัครคาทอนคืนมาอีกช่วงเวลาหนึ่ง, ความเร้นแค้นแล่นงานผู้อาศัยอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์เพราะความไม่ได้เรื่อง ความละเลยอย่างน่าละอาย ความโหดร้ายและความเฉยเมยอย่างใจดำของทั้งผู้มีอำนาจหน้าที่ทางทหารและผู้มีอำนาจหน้าที่ทางพลเรือน ซึ่งถึงแม้จะบรรเทาลงเป็นอย่างมากโดยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ การมองการณ์ไกลและการดูแลอย่างห่วงใยของพระอับดุลบาฮา ก็ถูกซ้ำเติมโดยความโหดของการปิดล้อมที่เข้มงวด, การยิงถล่มเมืองไฮฟาโดยฝ่ายพันธมิตรเป็นการคุกคามอย่างต่อเนื่อง ซึ่งครั้งหนึ่งคุกคามถึงขนาดที่จำเป็นต้องย้ายพระอับดุลบาฮาและครอบครัวและสมาชิกทั้งหลายของชุมชนท้องถิ่นชั่วคราว ไปที่หมู่บ้านอาโบล สินาที่ตื้นเขินเขาทางตะวันออกของอัครคา, ผู้บัญชาการทหารตุรกีจามาล พาชา^[1] ที่โหดเหี้ยม มีอำนาจเบ็ดเสร็จและไม่มีตะขิดตะขวง ซึ่งเป็นศัตรูที่ฝังรากลึกของศาสนาบาไฮ เพราะความ

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.412-4 กล่าวว่า "ต้นปี ค.ศ.1915 (พ.ศ.2458) จามาล พาชามาปรากฏในเหตุการณ์ เป็นผู้บัญชาการของกองกำลังทหารที่ 4 ซึ่งพันธกิจของเขาคือบุกยึดคลองซูเอซและขับไล่อังกฤษออกจากอียิปต์ ที่มากับเขาคือช่วงเวลาแห่งการข่มขวัญและปราบปรามอย่างโหดเหี้ยม ซึ่เรียกทั้งหมด (รวมถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์) อยู่ภายใต้การควบคุมโดยกฎอัยการศึกของเขา ตลอดปี ค.ศ.1915 (พ.ศ.2458) กินไปถึงปีถัดไป จามาล พาชานำตัวชาวอาหรับคลังชาติไปขึ้นศาลทหารของตน พวกเขาสี่สิบสามคนถูกประหารชีวิต และหลายคนถูกเนรเทศ, มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี และพรรคพวกซึ่งหมดความน่าเชื่อถือก็อดมนและหลงจนเงียบ บัดนี้พบโอกาสใหม่ที่จะวางอุบายต่อต้านพระอับดุลบาฮา พวกเขาไปหาจามาล พาชาด้วยเรื่องโกหกต่างๆ มาจดติด ดินบอกเขาว่าพระอับดุลบาฮาไม่เป็นมิตรต่อกรรมาธิการสหภาพและความก้าวหน้า, เต็มที่ที่พระบาฮาอุลลาห์เคยใช้ พวกเขาละเมิดพระบัญญัติเขาไปให้จามาล พาชา ซึ่งเป็นที่รายงานว่าได้เตือนนั้นพระอับดุลบาฮาบอกว่า 'ผู้แทนทั้งหลายของสันติภาพอันยิ่งใหญ่

ประวัติความเป็นมาของศาสนาไฮ

ระวางที่ไม่มีมูลของตนเองและการยุงของเหล่าศัตรูของศาสนา ได้ทำให้พระอับดุลบาฮาทุกชีวิตทรمانอย่างสาหัส และถึงกับแสดงเจตนาที่จะตรึงไม้กางเขนพระอับดุลบาฮา และทำลายสถานที่ฝังศพของพระบาฮาอุลลาห์ให้ราบ, พระอับดุลบาฮาเองยังทนทุกข์กับสุขภาพที่ไม่ดีและหมดกำลังเพราะความอ่อนล้าจากการเดินทางสามปี พระองค์รู้สึกทุกขใจต่อการหยุดการสื่อสารทั้งหมดกับศูนย์บาไฮเกือบทุกแห่งทั่วโลก วิญญาณของพระองค์เปี่ยมไปด้วยความเจ็บปวดทรมานต่อภาพเหตุการณ์ของการสังหารหมู่ ที่ถูกจุดชนวนขึ้นมาจากความลัทธิของมนุษยชาติในการตอบสนองคำร้องเรียกของพระองค์หรือไม่เอาใจใส่คำเตือนที่พระองค์ให้ไว้, แน่แน่นอนว่าความเศร้าอย่างยิ่งได้เพิ่มน้ำหนักของการทดสอบและความเปลี่ยนแปลงในโชคชะตา ซึ่งพระองค์ทนอย่างอาจหาญมาตั้งแต่วัยเด็กในการรับใช้และเพื่อเห็นแก่ศาสนาของพระบิดา

ที่สุด' ควรมาพบกัน, จากนั้นเพื่อจะสร้างความสับสน พวดละเมิดพระปฎิญาณปล่อยข่าวลือว่ารัฐบาลทหารได้เนรเทศพระอับดุลบาฮาไปตามัสคัส

เมื่อจามาล พาชามาตั้งค่ายในบริเวณใกล้เคียงอัคคา เขาบอกผู้ว่าการว่า เขาต้องพบพระอับดุลบาฮาทันที, โดยการขีลาพระอับดุลบาฮาไปที่ค่ายพักทหาร จามาล พาชาท่อนรับพระองค์อย่างมีมารยาท แต่บอกพระองค์ว่า พระองค์คือตัวอันตรายทางศาสนา ซึ่งเป็นเหตุผลที่พระองค์ถูกควบคุมตัวในอดีต บังเอิญในสมัยของอับดุลฮามิด, จามาล พาชาเองเป็นที่รู้จักว่าเป็นตัวอันตรายทางการเมือง, ดังนั้นเวลานี้พระอับดุลบาฮาตอบว่าการทำอันตรายมีสองประเภท ทางศาสนาหรือทางการเมือง และจากนั้นโดยการขี้นไปที่พาชาผู้โอหัง พระองค์กล่าวว่าถึงเวลานี้ตัวอันตรายทางการเมืองไม่ได้ก่อความเสียหายใดๆ และเป็นที่ยังหวังว่าตัวอันตรายทางศาสนาจะไม่ก่อความเสียหายด้วย

เลดีบลอมฟิลดได้บันทึกการพบกันระหว่างพระอับดุลบาฮาและจามาล พาชา เรื่องราวนี้ถูกเล่าโดยมีร์ซา จาลาลลูกเขยของพระอับดุลบาฮา :

'ณ เริ่มต้นปี ค.ศ.1916 (พ.ศ.2459) ราวเจ็ดโมงเช้าวันหนึ่ง พระอับดุลบาฮาให้ข้าพเจ้าไปตามคนขับรถม้าที่ชื่อสตีลของพระองค์ 'บอกอิสฟันดิยาร์ให้เอารถม้าของเรามา และเจ้ากับโคสโรเตรียมพร้อมที่จะไปนาซาเรทกับเราในครึ่งชั่วโมง' เราทำตามที่พระองค์สั่ง และ ณ เวลาที่กำหนดพระองค์ออกจากบ้านในไฮฟาโดยมีโคสโรและข้าพเจ้าติดตาม, วันนั้นสุขภาพของพระอับดุลบาฮาไม่น่าพอใจนัก เนื่องด้วยเราสามารถเห็นอาการเหนื่อยอ่อนของพระองค์บนใบหน้าทีวิสุทธิ อย่างไรก็ตามผู้บัญชาการสูงสุดของแนวหน้าซีเรียและปาเลสไตน์อยู่ที่นาซาเรทเขาคือจามาล พาชา และพระอับดุลบาฮามุ่งมั่นจะพบเขาที่นั่น ดังนั้นหึ่งๆ ที่อ่อนล้ามากและร่างกายอ่อนแอ พระผู้ป็นที่รักยิ่งก็เริ่มต้นการเดินทาง...

พระอับดุลบาฮา...มาถึงนาซาเรทตอนค่ำเวลาเจ็ดนาฬิกา และอาศัยอยู่ที่โรงแรมเยอรมัน วันรุ่งขึ้นพระองค์ถูกเชิญไปทานอาหารกลางวันที่บ้านของหนึ่งในผู้มีชื่อเสียงแห่งเมืองนาซาเรท...วันนั้นจามาล พาชาและผู้นำสงครามเกือบสองร้อยคนอยู่ในการทานมื้อกลางวันนั้น ที่ซึ่งท่านนายหนึ่งลงเวลาหนึ่งโมงและลุกจากโต๊ะเวลาสี่โมง

ระหว่างชั่วโมงเหล่านั้น พระอับดุลบาฮาพูดภาษาตุรกีเกี่ยวกับเรื่องปรัชญาและวิทยาศาสตร์และคำสอนสวรรค์วาหะของพระองค์แรงจนทุกคนหยุดทานขณะที่ฟังวาหะทีวิสุทธิของพระองค์

...จามาล พาชาซึ่งเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์เพราะการกล่าวหาเท็จ ไม่ได้ให้ความเคารพพระองค์อย่างเหมาะสมเมื่อพระองค์มาถึงที่แรก, อย่างไรก็ตามบัดนี้หลังจากที่ได้ยินท่านนายพูดอย่างมีวิชาและฉลาดหลักแหลม เขาอ่อนน้อมที่สุดและเปี่ยมด้วยความสุภาพทุกอย่าง, เมื่อเวลามาถึงสำหรับท่านนายที่จะลุกขึ้น จามาล พาชาจับแขนของพระผู้เป็นที่รักยิ่งอย่างมีมารยาทที่สุด เพื่อช่วยพระองค์ออกจากโต๊ะ และเขาเองนำทางไปที่ห้องรับรองและให้พระองค์นั่งอย่างสบาย

ในที่สุดหลังจากที่ทรงตอบคำถามเพิ่มเติม และให้แสงสว่างที่นำพิศวงแก่หลายเรื่อง ท่านนายลุกขึ้นเพื่อกล่าวอำลาเจ้าภาพของพระองค์ จามาล พาชาดูตามพระองค์ออกไปนอกบ้าน และคงไปกับท่านนายไกลกว่านี้ แต่ได้รับการขอบคุณด้วยความเมตตาอย่างยิ่งและถูกเร่งเร้าให้กลับไปโดยพระอับดุลบาฮา นี่คือนจามาล พาชาผู้ซึ่งไม่เคยชินกับการลุกขึ้นจากที่นั่งเพื่อแสดงความเคารพใคร...พระอับดุลบาฮาอ่อนล้าเกินไป และอยู่ที่โรงแรมเยอรมันคืนนั้นในนาซาเรท'

แต่ในที่สุดการพูดชวนให้คิดอย่างต่อเนื่องของพวดละเมิดพระปฎิญาณมีผล จามาล พาชากล่าวว่าเขาจะตรึงไม้กางเขนพระอับดุลบาฮาเมื่อเขากลับมาจากปฏิบัติภารกิจทางทหารอย่างมีชัย อย่างไรก็ตามเมื่อเขากลับมา เขาหลบหนีเต็มที่ พ่ายแพ้และเสียเกียรติ และไม่สามารถหยุดเพื่อจะทำตามคำขู"

24

และกระนั้นในระหว่างวันที่นาหุดเหล่านี้ ที่มีความมิดมนชวนให้ระลึกถึงความทุกข์ทรมานที่พระองค์ผู้สถิตใน ช่วงเวลาที่อันตรายที่สุดของการถูกคุมขังในป้อมปราการคุกเมืองอัคคา พระอับดุลบาฮาขณะที่อยู่ในอาณา บริเวณของพระสุถูปของพระบิดา หรือขณะที่อาศัยอยู่ในบ้านที่พระองค์ครองในอัคคา หรืออยู่ภายใต้เงาของ สุสานของพระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล พระองค์ถูกเร้าจิตใจให้ประจักษ์ถึงลักษณะที่เป็นสัญญาณแห่งความโปรด ปรานเป็นพิเศษของพระองค์ ให้แก่ชุมชนสาวกชาวอเมริกันอีกครั้งและเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต โดยการประสพ พวกเขาในช่วงเวลาที่จะสิ้นสุดภารกิจบนโลกของพระองค์ ด้วยการเปิดเผยธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์กับ พันธกิจระดับโลก ซึ่งแม้แต่เวลานี้ [ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)] หลังจากที่ผ่านมาหนึ่งในสี่ของศตวรรษ นัยที่ บริบูรณ์ของธรรมจารึกเหล่านี้ยังไม่ถูกไขม่ออกมา และเท่าที่คล้อออกมาถึงเวลานี้แม้ว่ายังอยู่ในระยะเริ่มแรก ก็ ได้เพิ่มความอุดมอย่างยิ่งให้แก่ประวัติการณ์ทางจิตวิญญาณและทางการบริหารของศตวรรษแรกของศาสนา บาไฮ

20.6 การเปลี่ยนแปลงหลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง [Changes after World War I]

25

การสิ้นสุดสงครามที่นาสะพริงก์ลัวิน ซึ่งเป็นระยะแรกของการเขย่าโลกครั้งมหาที่พระบาฮาอูลลาห์ทำนายไว้ นานแล้ว ไม่เพียงบ่งชี้การดับสิ้นการปกครองของตุรกีในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และจบชะตาทหารทรราชที่เคย ล้นวาจาว่าจะทำลายพระอับดุลบาฮา แต่ยังดับความหวังสุดท้ายที่เก็บอยู่ในใจของพวกละเมิดพระปฏิญญาที่ หลงเหลืออยู่อย่างเสรีสิ้นคราเดียว ผู้ซึ่งยังไม่ได้บทเรียนจากการลงทัณฑ์อย่างรุนแรงของพระเจ้าที่เล่น งานพวกตนมาแล้ว ยังไฟฝันที่จะได้เป็นพยานต่อการดับแสงสว่างของพระปฏิญญาของพระบาฮาอูลลาห์, ยิ่งไป กว่านั้นการสิ้นสุดสงครามนี้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างปฏิวัติ ซึ่งในด้านหนึ่งได้บรรลุค่าทำนายที่เป็นलग ร้ายที่พระบาฮาอูลลาห์ให้ไว้ในคิตาบีอัคคัส และตามคำพยากรณ์ของคัมภีร์ได้ช่วยให้กลุ่มใหญ่มากของ "พวก เรร้อนแห่งอิสราเอล" ซึ่งเป็น "กลุ่มศาสนิกชน" ที่ "หลงเหลือ" สามารถมา "รวมตัวกัน" ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และถูกพากลับมายัง "ฝูงชนของตน" และ "ชายแดนของตนเอง" ภายใต้เงาของ "กิงทีไม่มีเปรียบปาน" ที่พระ อับดุลบาฮากล่าวไว้ใน "เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ" ของพระองค์ และในอีกด้านหนึ่งได้ให้กำเนิดสถาบันองค์การ สันนิบาตชาติ ซึ่งเป็นองค์การตั้งต้นที่จะพัฒนาไปเป็นศาลโลก ซึ่งตามที่พยากรณ์ไว้โดย "กิงทีไม่มีเปรียบปาน" เดียวกันนั้น ประชาชนและชาติทั้งหลายของโลกจำเป็นต้องสามัคคีกันสถาปนา

26

ไม่จำเป็นต้องสาธยายเกี่ยวกับขั้นตอนทั้งหลายที่บาไฮชาวอังกฤษดำเนินการอย่างขะมักเขม้นเพื่อจะ รับประกันสวัสดิภาพของพระอับดุลบาฮา ทันใดที่ได้ทราบว่ายกอันตรายที่น่ากลัวกำลังคุกคามชีวิตของพระองค์, มาตรการต่างๆ ที่นำมาใช้อย่างอิสระซึ่งทำให้ลอร์ดเคอร์ซันและคนอื่นๆ ในคณะรัฐมนตรีของอังกฤษได้รับการ แนะนำเกี่ยวกับสถานการณ์ที่วิกฤติที่ไอฟา, การเข้าแทรกแซงอย่างไม่ชักช้าของลอร์ดลามิงตันผู้ซึ่งเขียนถึง สำนักงานต่างประเทศทันทีให้ "อธิบายความสำคัญของฐานะของพระอับดุลบาฮา", สารที่รัฐมนตรีต่างประเทศ ลอร์ดบัลโฟร์ส่งด่วนไปถึงนายพลเลนบีในวันที่ได้รับจดหมายนี้ ส่งการให้เขา "ให้ความสำคัญและความ คุ่มครองทุกอย่างแก่พระอับดุลบาฮา ครอบครัวและมิตรสหายของพระองค์", โทรเลขที่นายพลเลนบีส่งไปยัง ลอนดอนในเวลาต่อมาหลังจากที่ยึดครองไอฟาได้ ซึ่งขอให้ทางการ "แจ้งให้โลกทราบว่าพระอับดุลบาฮา ปลอดภัย", คำสั่งที่นายพลคนเดียวกันนั้นส่งการไปยังทหารบัญชาการที่ควบคุมปฏิบัติการในไอฟา ให้ รับประกันความปลอดภัยของพระอับดุลบาฮา ดังนี้เป็นการสกัดกั้นเจตนาที่ซัดแจ้งของผู้บัญชาการทหารตุรกี (ตามข้อมูลที่ไปถึงหน่วยข่าวกรองของอังกฤษ) ที่จะ "ตรึงไม้กางเขนพระอับดุลบาฮาและครอบครัวของพระองค์ บนภูเขาคาร์เมล" ในกรณีนี้กองทัพตุรกีถูกผลักดันให้ออกจากไอฟาและล่าถอยไปทางเหนือ

27

สามปีระหว่างการปลดปล่อยดินแดนปาเลสไตน์โดยกองกำลังของอังกฤษจนกระทั่งพระอับดุลบาฮาสว่างลับไป มี ลักษณะเด่นด้วยการยกระดับเกียรติภูมิซึ่งศาสนาบาไฮได้มา ณ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ทั้งๆ ที่โดนประหัตประหาร และ การขยายขอบเขตกิจกรรมสอนศาสนาออกไปอีกในส่วนต่างๆ ของโลก, อันตรายที่คุกคามชีวิตของพระผู้ก่อตั้ง ศาสนาสององค์และพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญามาไม่น้อยกว่าหกสิบห้าปี บัดนี้สิ้นสุดลงแล้วอย่าง สมบูรณ์และเด็ดขาดในที่สุดโดยกลไกของสงครามนั้น, นับแต่นี้ไปโดยระบอบการปกครองใหม่แนวเสรีที่มาแทน

การบริหารปกครองที่ทุจริตในอดีต หัวหน้าของศาสนาและพระสุปศักดิ์สิทธิ์สองแห่งบนที่ราบอัคคาและที่ลาดเอียงบนภูเขาคาร์เมล จะเป็นอิสระจากข้อจำกัดเป็นครั้งแรก ซึ่งภายหลังจะขยายออกไปเป็นการรับรองสถาบันทั้งหลายของศาสนาบาไฮอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น, ทางภาษาอังกฤษไม่ซ้ำซ้ำที่จะแสดงความขอบคุณบทบาทที่พระอับดุลบาฮาแสดงในการแบ่งเบาภาระของความทุกข์ทรมาณที่บีบคั้นบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ระหว่างวันที่มีดมนทั้งหลายของสงครามที่กดดันจิตใจนั้น, การประทานตำแหน่งขุนนางให้แก่พระอับดุลบาฮา^[1] ในพิธีที่จัดขึ้นเป็นพิเศษเพื่อเห็นแก่พระองค์ในไฮฟา ณ ที่อยู่อาศัยของผู้ว่าการชาวอังกฤษ ซึ่งมีบุคคลมีชื่อเสียงจากชุมชนต่างๆ มารวมตัวกัน, การมาเยือนพระองค์โดยนายพลและคุณหญิงอเลเนบีผู้ซึ่งเป็นแขกมีอกลางวันของพระองค์ในบาห์จี และทรงพาทั้งสองไปยังสถานที่ฝังพระศพของพระบาฮาอูลลาห์, การสนทนาซักถาม ณ ที่อยู่อาศัยของพระองค์ในไฮฟา ระหว่างพระองค์กับกษัตริย์ไฟซัล ผู้ซึ่งไม่นานหลังจากนั้นได้เป็นผู้ปกครองอิรัก, การมาเยี่ยมพระองค์หลายครั้งโดยเซอร์เซอร์เบอร์ต ซามูเอล (ต่อมาเป็นไวเคานต์ซามูเอลแห่งคาร์เมล) ทั้งก่อนและหลังจากที่เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นข้าหลวงใหญ่สำหรับปาเลสไตน์, การพบกับลอร์ดลามิงตันที่มาเยี่ยมพระองค์ทำนองเดียวกันในไฮฟา และการพบกับผู้ว่าการเยรูซาเลมเวลานั้นเซอร์โรนัลด์ สตอร์, หลักฐานที่ทวีขึ้นของการยอมรับฐานะที่สูงส่งและไม่เหมือนใครของพระองค์โดยทุกชุมชนศาสนาไม่ว่ามุสลิม คริสเตียนหรือยิว, การทะลักเข้ามาของผู้แสวงบุญบาไฮจากตะวันออกและตะวันตกที่แห่กันมายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้ง่ายและปลอดภัยกว่าเดิม เพื่อมาเยือนสถานที่ฝังพระศพศักดิ์สิทธิ์ในอัคคาและไฮฟา แสดงคารวะพระองค์ เจริญฉลองความคุ้มครองที่เด่นเป็นพิเศษที่พระผู้บริบาลให้แก่ศาสนาของพระองค์และเหล่าสาวก และขอบคุณสำหรับการปลดแอกหัวหน้าศาสนาและศูนย์กลางแห่งโลกจากแอกของตุรกีในที่สุด เหล่านี้ในแต่ละวิถีทางของตน ช่วยเพิ่มเกียรติภูมิที่ศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ค่อยๆ ได้มาอยู่ตลอด โดยความเป็นผู้นำที่ได้รับแรงดลใจของพระอับดุลบาฮา

28

เมื่อภารกิจของพระอับดุลบาฮาใกล้จะสิ้นสุดลง เครื่องหมายของการคลี่ออกมานานัปการอย่างตำนานไม่ได้ของศาสนา ได้ทวีขึ้นทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ทั้งในการกำกับวิถีและการสร้างความเป็นปึกแผ่นของสถาบันทั้งหลายของศาสนา และในการขยายขอบเขตกิจกรรมและอิทธิพลของศาสนา, ในเมืองอิสคาแบด การก่อสร้างมาซเรโกล อัศการ์ที่พระองค์เองริเริ่มไว้ได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์, ในวิลเมท (ชิคาโก) การขุดดินสำหรับโบสถ์บาไฮแม่แบบของโลกตะวันตกได้ดำเนินไป และมีการทำสัญญาการก่อสร้างฐานของอาคาร, ในแบกแดด มีการริเริ่มขั้นตอนตามคำสั่งพิเศษของพระองค์ เพื่อจะเสริมรากฐานและปฏิสังขรณ์บ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่สัมพันธ์กับการระลึกถึงพระบิดาของพระองค์, ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์มีการจัดซื้อทรัพย์สินที่กว้างขวางทาง

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.443-4 กล่าวว่า "วันที่ 19 เมษายน ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) เดียวกันนั้น ในสวนของผู้ว่าการทหารแห่งไฮฟา พระอับดุลบาฮาได้รับการประสาทตราสัญลักษณ์ของตำแหน่งขุนนางแห่งจักรวรรดิอังกฤษ, ตำแหน่งขุนนางนั้นประทานให้แก่พระองค์เป็นการรับรองงานมนุษยธรรมของพระองค์ระหว่างสงครามเพื่อบรรเทาทุกข์และความขาดแคลนอาหาร, พระองค์ยอมรับเกียรตินี้เป็นของขวัญของ 'กษัตริย์ที่ยุติธรรม' แต่ไม่เคยใช้บรรดาศักดิ์ดังกล่าว เลดีบลอมฟิลด์เขียนว่า :

'บรรดาบุคคลตำแหน่งสูงในกษัตริย์อังกฤษจากเยรูซาเลมมารวมตัวกันในไฮฟา ด้วยความกระตือรือร้นที่จะให้เกียรติแก่ท่านนาย ผู้ซึ่งทุกคนได้มารักและเคารพสำหรับชีวิตแห่งการรับใช้ที่ไม่เห็นแก่ตัว, รถยนต์ที่โอ้อาคันหนึ่งถูกส่งไปรับพระอับดุลบาฮามาที่พิธี อย่างไรก็ตามหาท่านนายไม่พบ ประชาชนถูกส่งไปทุกทิศทางเพื่อหาพระองค์ และทันใดนั้นพระองค์ปรากฏตัวจากด้านที่ไม่คาดคิดโดยลำพัง เดินอย่างกษัตริย์ด้วยความยิ่งใหญ่ที่เรียบง่ายซึ่งห่อหุ้มพระองค์อยู่เสมอ

คนรับใช้ที่เชื่อสัจยัสพิณดิยาร์ซึ่งความเบิกบานของเขาเป็นเวลาหลายปี คือการขับพาหะพาพระอับดุลบาฮาไปทำธุระแห่งความปรานีต่างๆ ยืนเฝ้ามองดูรถยนต์ที่สวยงามที่รอคอยแขกที่มีเกียรติ 'ข้าพเจ้าไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป'

โดยสัญญาจากพระองค์ผู้ทรงรู้ความเศร้าของเขา อิสพันดิยาร์ผู้ซาริบไปใส่บังเหียนม้า และเอารถม้ามาที่ประตูล่าง ซึ่งจากที่นั่นพระอับดุลบาฮาถูกขับไปที่ทางเข้าด้านข้างของสวนของที่ทำการของผู้ว่าแห่งโพนีเซีย

ดังนั้นอิสพันดิยาร์เป็นที่ต้องการและมีความสุข"

ตะวันออกของสถานที่ฝังพระศพของพระบ๊อบ โดยการริเริ่มของพระมารดาผู้วิสุทธิด้วยการสนับสนุนเงินบริจาคจากบาไฮทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก เพื่อใช้เป็นทำเลสำหรับการก่อสร้างโรงเรียนบาไฮแห่งแรก ณ ศูนย์กลางบริหารแห่งโลกของศาสนาบาไฮ, ทำเลสำหรับบ้านผู้แสวงบุญตะวันตกหามาได้ในละแวกที่อยู่อาศัยของพระอับดุลบฮา ซึ่งตัวอาคารถูกก่อสร้างโดยศาสนิกชนชาวอเมริกันทั้งหลายไม่นานหลังจากการล่องลับไปของพระอับดุลบฮา, บ้านผู้แสวงบุญตะวันออกซึ่งไม่นานหลังจากการบรรจุพระศพของพระบ๊อบ ถูกก่อสร้างบนภูเขาคาร์เมลโดยศาสนิกชนคนหนึ่งจากอิสคาแบด เพื่อความสะดวกของผู้แสวงบุญที่มาเยือน ได้รับการยกเว้นภาษีโดยเจ้าหน้าที่พลเรือน (เป็นครั้งแรกที่ได้รับเอกสิทธิ์เช่นนี้ นับตั้งแต่การสถาปนาศาสนาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์), นักวิทยาศาสตร์และนักกวีวิทยาศาสตร์ชื่อดังดร.ออกัสท์ ฟอร์ด เพลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮโดยอิทธิพลของธรรมจาริกหนึ่งที่พระอับดุลบฮาส่งถึงเขา ซึ่งเป็นหนึ่งในธรรมจาริกที่มีน้ำหนักที่สุดที่พระอับดุลบฮาเคยลิขิต, อีกรวมจาริกหนึ่งที่มีความสำคัญกว้างไกลคือการตอบจดหมายที่เขียนถึงพระองค์^[1] โดยคณะกรรมการบริหารของ “องค์กรกลางเพื่อสันติภาพยั่งยืน” ซึ่งพระองค์ส่งไปถึงพวกเขาที่กรุงเฮกโดยมือของคณะผู้แทนพิเศษ, ทริปใหม่ทริปหนึ่งเปิดรับศาสนาบาไฮเมื่อนายไฮด์ ต้นผู้อาจหาญและหัวใจยิ่งใหญ่ สูงวัยหกสิบห้าปี ในการตอบสนองธรรมจาริกแห่งแผนงานสวรรค์ที่เปิดโคมออกมา ณ การประชุมตัวแทนครั้งแรกหลังจากสงครามได้ละทิ้งบ้านของตนในแคลิฟอร์เนียอย่างไม่รอช้าซึ่งภรรยาของเขาสนับสนุนและไปด้วย และไปตั้งถิ่นฐานเป็นผู้บุกเบิกในออสเตรเลีย ที่ซึ่งเขาสามารถนำธรรมสารไปถึงไม่น้อยกว่าเจ็ดร้อยเมืองทั่วทั้งสหพันธรัฐนั้น, เหตุการณ์ตอนใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อคนรับใช้เดนมืดของพระบาฮาอุลลาห์มาร์ธา รูฟผู้ไม่ยอมแพ้และไม่มีถูกล้มซึ่งพระอับดุลบฮาเรียกว่าเป็น “ผู้ประกาศข่าวอาณาจักรสวรรค์” และ “ผู้ประกาศการใกล้เข้ามาของพระปฏิบัติ” ในการตอบสนองธรรมจาริกเดียวกันและคำบัญชาในนั้นอย่างรวดเร็ว ได้ออกเดินทางอันเป็นประวัติศาสตร์ที่ยาวนานยี่สิบปีซึ่งพาเธอไปรอบโลกหลายรอบ และสิ้นสุดลงด้วยการสิ้นชีวิตห่างไกลจากบ้านในการรับใช้ศาสนาที่เธอรักอย่างแท้จริง, เหตุการณ์เหล่านี้นับเป็นระยะปิดท้ายของภารกิจหนึ่งซึ่งประทับตราชัยชนะของยุควิกรรมของศาสนาบาไฮ และจะได้รับการบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ว่าเป็นหนึ่งในช่วงเวลาที่รุ่งโรจน์และออกผลมากที่สุดของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

[1] เนื้อหาของจดหมายที่พระอับดุลบฮาเขียนตอบนี้ลงวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ.1919 (พ.ศ.2462) ปรากฏอยู่ใน *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, p.306-7 ความว่า “พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวว่าต้องมีการสถาปนาศาลสูงสุด ถึงแม้ว่าองค์การสันนิบาตชาติจะเกิดขึ้นมา กระนั้นก็ไม่สามารถสถาปนาสันติภาพสากล แต่ศาลสูงสุดที่พระบาฮาอุลลาห์พรรณนาไว้จะทำหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้ได้สำเร็จด้วยอำนาจและอาณาภาพและแผนของพระองค์คือ สภาระดับชาติของแต่ละประเทศ กล่าวคือรัฐสภา ควรเลือกบุคคลสองหรือสามคนที่ดีที่สุดในประเทศนั้น ผู้ซึ่งทราบดีเกี่ยวกับกฎหมายระหว่างประเทศ ความสัมพันธ์ต่างๆ ระหว่างรัฐบาล และตระหนักถึงความจำเป็นของโลกของมนุษยชาติในสมัยนี้ จำนวนผู้แทนเหล่านี้ควรเป็นสัดส่วนกับจำนวนผู้ที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้นๆ การเลือกบุคคลเหล่านี้โดยสภาแห่งชาตินั้นคือรัฐสภา ต้องได้รับการรับรองโดยสภาสูง สภาองเกรสและคณะรัฐมนตรี และเช่นกันโดยประธานาธิบดีหรือกษัตริย์ ดังนั้นบุคคลเหล่านี้จะเป็นผู้ที่ได้รับเลือกของทั้งชาติและรัฐบาล ศาลสูงสุดจะประกอบด้วยบุคคลเหล่านี้ และดังนั้นมวลมนุษยชาติจะมีส่วนร่วมในศาลนี้ เพราะตัวแทนเหล่านี้ทุกคนเป็นผู้แทนโดยสมบูรณ์ของชาติของตน เมื่อศาลสูงสุดให้คำตัดสินเกี่ยวกับปัญหาใดๆ ระหว่างประเทศไม่ว่าโดยเอกฉันท์หรือเสียงส่วนใหญ่ จะไม่มีข้ออ้างใดสำหรับโจทก์หรือมูลเหตุการคัดค้านสำหรับจำเลยอีกต่อไป ในกรณีที่รัฐบาลหรือชาติใดละเลยหรือประวิงเวลาในการดำเนินการตามคำตัดสินที่แย้งไม่ได้ของศาลสูงสุด ชาติที่เหลือทั้งหมดจะลุกขึ้นต่อต้านเขา เพราะว่าทุกชาติและรัฐบาลของโลกคือผู้สนับสนุนศาลโลกนี้ จงพิจารณาดูว่ารากฐานนี้มั่นคงเพียงใด! แต่โดยองค์การสันนิบาตชาติที่มีขีดจำกัดและข้อจำกัดจุดประสงค์จะไม่บรรลุตามที่ควรจะเป็น นี่คือความจริงเกี่ยวกับสถานการณ์ที่กล่าวไว้แล้ว”

บทที่ 21

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา
[Ch 21: The Ascension of 'Abdu'l-Bahá]

1

งานที่ยิ่งใหญ่ของพระอับดุลบาฮาบัดนี้สิ้นสุดแล้ว พันธกิจอันเป็นประวัติศาสตร์ที่พระบิดาประสาทให้กับพระองค์เมื่อยี่สิบเก้าปีก่อนเสร็จสมบูรณ์อย่างรุ่งโรจน์แล้ว บทที่น่าทึ่งจำในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮได้รับการลิขิตแล้ว ยุควิริกรรมของศาสนาบาไฮซึ่งพระองค์มีส่วนร่วมมาตั้งแต่เริ่มต้นและได้แสดงบทบาทที่ไม่เหมือนใคร มาถึงตอนจบแล้ว พระองค์ได้ทนความทุกข์ทรมานอย่างที่ไม่มิสวากของศาสนาคนใดที่เต็มหมดถ้ายแห่งการสละชีวิตเคยทน พระองค์ได้ตรากตรำอย่างที่ไม่มิวิริบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศาสนาคนใดเคยตรากตรำ พระองค์ได้เป็นพยานต่อชัยชนะที่พระผู้ประกาศชาวล่วงหน้าและพระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนาไม่เคยเป็นพยาน

21.1 ทรงกล่าวล่วงหน้าถึงการจะจากโลกนี้ไป

[‘Abdu’l-Bahá foreshadowed His departure from this world]

2

ณ ตอนจบของการขีดเส้นทางไปโลกตะวันตก ซึ่งดั่งพละกำลังที่กำลังเสื่อมถอยของพระองค์ออกมาจนหยุดสุดท้าย พระองค์ทรงลิขิตว่า “มิตรสหายทั้งหลาย เวลานั้นกำลังมาถึง คือเวลาที่เราจะไม่ได้อยู่กับเจ้าอีกต่อไป เราได้ทำทุกสิ่งที่เราทำได้ เราได้รับใช้ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์สุดความสามารถ เราได้ตรากตรำทั้งกลางคืนและกลางวันมาตลอดหลายปีของชีวิต โอ เราปรารถนาจะได้เห็นศาสนิกชนทั้งหลายแบกความรับผิดชอบของศาสนาเพียงไร!...วันของเราใกล้จะหมดลงแล้ว และนอกจากสิ่งนี้ไม่มีความเบิกบานอื่นใดเหลืออยู่สำหรับเรา” ดั่งนี้หลายปีก่อนพระองค์กล่าวเป็นนัยถึงการจะล่องลับไปของพระองค์ว่า “ดูกร พวกเจ้าผู้เป็นที่รักที่ซื่อสัตย์ของเรา! เมื่อใดก็ตามหากมีเหตุการณ์ทุกข์ร้อนเกิดขึ้นในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ อย่าได้กังวลใจหรือวิตก อย่าได้กลัวหรือทุกข์ใจ เพราะสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้น จะทำให้พระวามะของพระผู้เป็นเจ้าได้รับการเชิดชู และสุคนธ์รสของพระองค์ขจรออกไป” และอีกครั้งหนึ่ง “จงจำไว้ว่า ไม่ว่าเราจะอยู่บนโลกหรือไม่ เราอยู่กับเจ้าเสมอ” ดั่งนี้พระองค์ให้คำแนะนำแก่มิตรสหายไว้ในหนึ่งในธรรมจารึกท้ายๆ ว่า “อย่าคำนึงถึงตัวตนของพระอับดุลบาฮา เพราะในที่สุดพระองค์จะไปจากพวกเจ้าทุกคน ไม่เพียงเท่านั้น จงจ้องมองพระวามะของพระผู้เป็นเจ้า...บรรดาผู้เป็นที่รักของพระผู้เป็นเจ้าต้องลุกขึ้นด้วยความแน่วแน่ถึงขนาดที่ หากในช่วงขณะเดียววิญญานนับร้อยอย่างพระอับดุลบาฮาเอง ตกเป็นเป้าของลูกดอกแห่งความเคราะห์ร้าย ก็จะไม่มีความกระทบหรือลดทอน...การรับใช้ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของตน”

3

ดั่งนี้ในธรรมจารึกหนึ่งถึงศาสนิกชนชาวอเมริกันทั้งหลายไม่กี่วันก่อนที่พระองค์จะล่องลับไป พระองค์ระบายความอัดอั้นที่ปรารถนาจะไปจากโลกนี้ว่า “เราได้สละโลกและประชาชนของโลก...ในกรุงของ โลกนี้เรากะพือปีกเสมือนนกที่ตื่นกลัว และโหยหาทุกวันที่จะบินขึ้นไปสู่อานาจักรของพระองค์, ยา บาฮาอุลอบฮา! ขอทรงให้ข้าพเจ้าได้เต็มถ้ว้น้ำแห่งการพลี และให้ข้าพเจ้าได้เป็นอิสระ” ในบทอธิษฐานที่ทรงเปิดเผยไม่ถึงหกเดือนก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เป็นเกียรติแก่ญาติคนหนึ่งของพระบ๊อบ พระองค์ลิขิตว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นนาย! กระดุกของข้าพเจ้าอ่อนแอลง และผมหงอกขาววาวอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า...และบัดนี้ข้าพเจ้ามาถึงวัยชรา พละกำลังเสื่อมถอย...ข้าพเจ้าไม่เหลือเรี่ยวแรงที่จะลุกขึ้นและรับ ใช้บรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์...ข้าแต่พระผู้เป็นนาย พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า! ขอทรงให้ข้าพเจ้ารีบขึ้นไปสู่ธรณีประตูที่ประเสริฐของพระองค์...และไปถึงประตูแห่งกรุณาธิคุณภายใต้เงาแห่งความปรานีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์...”

4

โดยความฝันที่พระองค์ฝัน โดยการสนทนาของพระองค์ โดยธรรมจารึกต่างๆ ที่พระองค์เปิดเผย เป็นที่ประจักษ์ขึ้นเรื่อยๆ ว่า ตอนจบของพระองค์กำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว, สองเดือนก่อนจะล่องลับไปพระองค์ทรงบอกครอบครัวเกี่ยวกับความฝันของพระองค์ว่า “เราดูเหมือนกำลังยืนอยู่ภายในสุเหร่าขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง ในสภุขขั้นในสุด หันหน้าไปยังเกบเบรห์ ในสถานที่ของอิหม่ามเอง แล้วเราตระหนักว่าประชาชนจำนวนมากกำลังพากันเข้ามาในสุเหร่า พวกเขาเบียดเสียดกันเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ มาเข้าแถวอยู่หลังเรา จนเป็นฝูงชนอันไพศาล, ขณะที่ยืนอยู่เราเปล่งเสียงเรียกการสวดมนต์อย่างดัง ทันใดนั้นเราก็คิดที่จะออกไปจากสุเหร่า เมื่อพบว่าตนเองอยู่ข้างนอกเราพูดกับตัวเองว่า : ‘ด้วยเหตุผลใดที่เรากลับมา ไม่ได้นำสวดมนต์? แต่นั่นไม่สำคัญ ตอนนี

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

เราได้เปล่งเสียงเรียกการสวดมนต์แล้ว ผู้คนอันไพศาลจะสวดอธิษฐานด้วยตัวพวกเขาเอง” สามสี่สัปดาห์ต่อมาขณะที่อยู่ในห้องโดดเดี่ยวในสวนของบ้าน พระองค์ทรงเล่าอีกความฝันหนึ่งให้ผู้ที่อยู่รอบๆ ฟังว่า “เราฝันและเห็นพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิ (พระบาฮาอุลลาห์) มาและบอกเราว่า ‘จงทำลายห้องนี้เสีย’” ผู้ที่อยู่ที่นั่นไม่มีใครเข้าใจนัยของความฝันนี้จนกระทั่งพระองค์สว่างกลับไปไม่นานหลังจากนั้น จึงเป็นที่ชัดเจนสำหรับพวกเขาทุกคนว่า “ห้อง” นั้นหมายถึงธรรมวิหารของร่างกายของพระองค์

5

หนึ่งเดือนก่อนสิ้นชีวิต [ซึ่งเกิดขึ้นในวัย 78 ปีในชั่วโมงต้นๆ ของวันที่ 28 พฤศจิกายน ค.ศ.1921 (พ.ศ.2464)] พระองค์กล่าวอย่างชัดเจนถึงเรื่องนี้ในบางวาทะที่ปลอบขวัญและประโลมใจถึงศาสนิกชนคนหนึ่งที่อยู่อาศัยต่อการสูญเสียพี่ชาย, และราวสองสัปดาห์ก่อนจะล่องลับไปพระองค์กล่าวต่อคนสวนที่ซื่อสัตย์ในลักษณะที่บ่งชี้ว่าพระองค์รู้ว่าจุดจบของตนใกล้แล้ว พระองค์ให้ข้อสังเกตกับเขาว่า “เราอ่อนล้าเหลือเกิน ชั่วโมงนั้นมาถึงแล้วคือชั่วโมงที่เราจะต้องทิ้งทุกสิ่งแล้วบินไป เราเหนื่อยอ่อนเกินกว่าที่จะเดิน” พระองค์กล่าวเพิ่มเติมว่า “ในระหว่างวันหลายๆ ของชีวิตของพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิ ขณะที่เรายิ่งอยู่กับการรวบรวมเอกสารของพระองค์ที่กระเจายอยู่บนเก้าอี้ยาวในห้องเขียนหนังสือของพระองค์ในบาห์จี พระองค์ทรงหันมาหาเราแล้วกล่าวว่า : ‘ไม่มีประโยชน์ที่จะเก็บรวบรวม เราต้องทิ้งเอกสารเหล่านั้นแล้วหนีไป’ เราเองก็ทำงานของเราเสร็จแล้ว เราทำอะไรไม่ไหวอีกแล้ว ดังนั้นเราต้องทิ้งงานและจากไปเช่นกัน”

21.2 การดำเนินชีวิตในบั้นปลายจนกระทั่งเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ [Life leading up to His Ascension]

6

จนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิตบนโลกนี้ พระอับดุลบาฮายังคงโพรยปรายความรักเหมือนเดิมให้แก่ทุกคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย ให้ความช่วยเหลือเหมือนเดิมแก่คนยากไร้และผู้ถูกข่มขู่ และทำหน้าที่เหมือนเดิมในการรับใช้ศาสนาของพระบิดาอย่างที่ทำเป็นกิจวัตรตั้งแต่สมัยที่อยู่ในวัยเด็ก, วันศุกร์ก่อนการล่องลับไปแม้ว่าจะอ่อนล้ามาก พระองค์ก็เข้าร่วมการสวดมนต์ตอนเที่ยงที่สุเหร่า หลังจากนั้นทรงแจกจ่ายทานในหมู่คนยากไร้ตามกิจวัตรเปิดเผยธรรมจารึกจำนวนหนึ่งให้จดซึ่งเป็นธรรมจารึกสุดท้าย ให้พรการสมรสของคนรับใช้ผู้เป็นที่ไว้วางใจคนหนึ่งซึ่งพระองค์ยืนยันกรานว่าจะต้องสมรสในวันนั้น เข้าร่วมการประชุมตามปกติของมิตรสหายในบ้านของพระองค์ ทรงใช้ชีวิตรับวันต่อมา, และด้วยไม่สามารถออกไปนอกบ้านในวันอาทิตย์รุ่งขึ้น ทรงส่งศาสนิกชนทั้งหมดไปยังสถานที่ฝังพระศพของพระบ็อบเพื่อร่วมงานฉลองบุญ ที่ผู้แสวงบุญบาไฮชาวพาซิคนหนึ่งจัดขึ้นเนื่องในโอกาสครบรอบการประกาศพระบัญญัติ, บ่ายวันเดียวกันนั้นและทั้งๆ ที่เหนื่อยอ่อนขึ้นทุกที ก็ทรงต้อนรับมัสกีตแห่งเมืองไฮฟา นายกเทศมนตรีและหัวหน้าตำรวจด้วยความเมตตาและมารยาทที่ไม่พลาด, และในคืนนั้นซึ่งเป็นคืนสุดท้ายของชีวิตก่อนที่จะปลีกตัวไป ทรงสอบถามเกี่ยวกับสุขภาพของสมาชิกทุกคนในครัวเรือนของพระองค์ สุขภาพของผู้แสวงบุญและมิตรสหายในไฮฟา

7

เวลา 01:15 น. พระองค์ลุกขึ้นและเดินไปที่โถงในห้อง ทรงดื่มน้ำและกลับมาที่เตียง ต่อมาพระองค์ขอให้หนึ่งในบุตรสาวสองคนที่ยังไม่หลับเพื่อคอยดูแลพระองค์ ให้เปิดม่านตาชายออก โดยบ่นว่าหายใจไม่ออก, น้ำดอกกุหลาบถูกนำมาให้พระองค์และพระองค์ดื่ม หลังจากนั้นทรงลงนอนอีก และเมื่อนำอาหารมาให้พระองค์เอ่ยอย่างชัดเจนว่า : “เจ้าต้องการให้เราทานอาหาร และเรากำลังจะไป?” หนึ่งนาที่ถัดจากนั้นวิญญาณของพระองค์บินขึ้นไปสู่ที่พักอาศัยนิรันดร์ ไปรวมอยู่กับความรุ่งโรจน์ของพระบิดาที่รักยิ่งในที่สุด และลืมความเบิกบานของการกลับไปอยู่ร่วมกันชั่วนิรันดร์กับพระบิดา

21.3 สารแสดงความเสียใจและคำสรรเสริญหลั่งไหลมา [Messages of condolence and praise flowed in]

8

ข่าวการล่องลับไปของพระอับดุลบาฮาอย่างกะทันหันและไม่คาดคิด กระจายไปทั่วเมืองราวกับไฟป่า และถูกส่งโทรเลขทันทีไปยังส่วนต่างๆ ของโลกที่ห่างไกล ซึ่งทำให้ชุมชนสาวกของพระบาฮาอุลลาห์ทั้งในตะวันออกและตะวันตกะลึงงันด้วยความเศร้าโศก, ข่าวสารจากใกล้และไกล จากทั้งคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย โดยโทรเลขและ

จดหมาย หลังไหลมาสื่อการแสดงความสามารถ ความอุตสาหะ ความเจ็บปวดรวดร้าวและความเห็นใจถึงสมาชิกครอบครัวของพระองค์ที่อาดูรและปลอมโยนไม่ได้

9

รัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษฝ่ายอาณานิคมนายวินสตัน เชอร์ชิล ส่งโทรเลขทันทีไปถึงข้าหลวงใหญ่ประจำปาเลสไตน์เซอร์เฮอริเบิร์ต ซามูเอล สั่งการเขาให้ "สื่อความเห็นใจและความเสียใจไปถึงชุมชนบาไฮในนามรัฐบาลของกษัตริย์", ไวเคานต์เลนบีข้าหลวงใหญ่ประจำอียิปต์ส่งโทรเลขถึงข้าหลวงใหญ่ประจำปาเลสไตน์ขอให้สื่อ "ความเห็นใจที่จริงใจ" ของเขา "ไปถึงญาติพี่น้องของเซอร์อับดุลบาฮา อับบาส เอฟเฟนดิที่ล่องลับไปและชุมชนบาไฮ สำหรับการสูญเสียผู้นำที่น่าเคารพ", สภาเสนาบดีในแบกแดดสั่งการนายกรัฐมนตรียิด อับดุล ราห์มาน ให้ส่ง "ความเห็นใจ" ของพวกเขา "ไปให้ครอบครัวของท่านเจ้าคุณอับดุลบาฮาในการเสียพระองค์ไป", ผู้บัญชาการสูงสุดของกองกำลังประจำการต่างประเทศในอียิปต์นายพลคอนกรีฟ ส่งข่าวสารถึงข้าหลวงใหญ่ประจำปาเลสไตน์ ขอให้ "สื่อความเห็นใจอย่างลึกซึ้งที่สุดของเขาไปถึงครอบครัวของเซอร์อับบาส บาไฮที่ล่องลับไป", นายพลเซอร์อาร์เธอร์ มั่นนือดีตีหัวหน้าผู้บริหารปกครองปาเลสไตน์ เขียนแสดงความเศร้า ความนับถืออย่างลึกซึ้งและความชื่นชมที่เขามีต่อพระองค์ และความเห็นใจในความสูญเสียที่ครอบครัวของพระองค์ได้รับ, หนึ่งในบรรดานักคิดดีเด่นในกิจกรรมวิชาการแห่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ซึ่งเป็นศาสตราจารย์และผู้เชี่ยวชาญชื่อดัง ได้เขียนในนามของตนเองและภรรยาว่า "การผ่านพ้นมานี้ไปสู่ชีวิตที่บริบูรณ์กว่าต้องวิเศษและได้รับพรเป็นพิเศษสำหรับพระเจ้าผู้ซึ่งตรึงความคิดไว้เบื้องบนเสมอ และพยายามดำเนินชีวิตที่ประเสริฐอยู่เบื้องล่างนี้"

10

หนังสือพิมพ์มากมายหลากหลายฉบับเช่น ลอนดอน "ไทม์" "มอร์นิงโพสต์" "เดลีเมล" "นิวยอร์กเวสต์" "เลอเทม" "ไทม์แห่งอินเดีย" และฉบับอื่นๆ ในภาษาและในประเทศต่างๆ ได้ให้คำสรรเสริญพระเจ้าผู้ซึ่งให้การรับใช้ที่เด่นเป็นพิเศษและไม่มีเสื่อมสูญแก่ความมุ่งหมายแห่งภราดรภาพและสันติภาพ

21.4 พิธีฝังศพและการจัดงานรำลึก [His burial and memorial service]

11

ข้าหลวงใหญ่เซอร์เฮอริเบิร์ต ซามูเอล ส่งข่าวสารทันทีสื่อความปรารถนาที่จะเข้าร่วมพิธีฝังศพด้วยตัวเอง ซึ่งตามที่เขาเขียนในภายหลัง เพื่อที่จะ "แสดงความนับถือความเชื่อทางศาสนาของพระองค์และความเคารพต่อพระองค์" สำหรับพิธีฝังศพเองซึ่งจัดขึ้นในตอนเช้าวันอังคาร เป็นพิธีที่ปาเลสไตน์ไม่เคยเห็นที่คล้ายกัน [1] ประชาชนมาร่วมไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนซึ่งเป็นตัวแทนของทุกชนชั้น ทุกศาสนาและทุกเชื้อชาติในประเทศนั้น, ข้าหลวงใหญ่เองเป็นพยานต่อมากภายหลังว่า "ฝูงชนกลุ่มใหญ่มารวมตัวกัน เศร้าต่อการตายของพระองค์ แต่ก็ปีติยินดีเช่นกันสำหรับชีวิตของพระองค์" เซอร์โรนัลด์ สตอร์ผู้ว่าการเยรูซาเลมในเวลานั้นเขียนพรรณนางาน

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.453 กล่าวว่ "ตอนบ่ายมีคำแถลงนี้ออกมา : 'เราทุกคนเป็นของพระเจ้าเป็นเจ้า และเราทุกคนกลับไปหาพระองค์ ด้วยความเสียใจอย่างยิ่งสมาคมอิสลามประกาศการล่องลับไปของผู้ประกาศที่เอื้อเฟื้อ คงแก่เรียนอย่างยิ่ง มีวิชาสูง ท่านเจ้าคุณอับดุลบาฮา อับบาส, ที่ตั้งโลงศพของพระองค์จะถูกแบกจากบ้านของพระองค์พรุ่งนี้วันอังคารเวลาเก้าโมงเช้า ท่านถูกขอร้องให้ยอมรับการประกาศนี้ว่าเป็นการเชิญพิเศษให้ไปรวมตัวกันสำหรับกระบวนแห่ศพของพระองค์ ขอให้พระเจ้าเป็นเจ้าจงพระประสงค์ลงไปในความปรานีที่ไม่มีขอบเขตของพระองค์ และให้การปลอมโยนครอบครัวและประชาชนของพระองค์'

ในดินแดนที่เราทราบว่าดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ในประวัติศาสตร์ที่ไม่สงบทั้งหมดของดินแดนนี้สองพันปีสุดท้าย ไม่เคยมีเหตุการณ์ที่สามารถรวมผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนนี้ทั้งหมดที่มีศาสนา จุดกำเนิดและจุดประสงค์ที่หลากหลายให้เป็นหนึ่งเดียวกันในการแสดงความคิดและความรู้สึกเดียว อย่างที่การล่องลับไปของพระอับดุลบาฮาทำ, ชาวยิว คริสเตียน อิสลามและชาวดรูซ จากทุกความเชื่อและกลุ่มศาสนา ชาวอาหรับ ชาวเติร์ก ชาวเคิร์ด ชาวอาร์มีเนียนและกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ รวมกันเป็นหนึ่งในการไว้อาลัยการล่องลับไปของพระองค์ ด้วยความตระหนักในความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่พวกเขาประสบ"

ศพนี้ไว้เช่นกันว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยรู้การแสดงความเสียใจและความนับถือที่เป็นหนึ่งเดียวกันมากกว่าที่ความเรียบง่ายที่สุดของพิธีนี้ก่อให้เกิด”

12

โลงบรรจุพระศพของพระอับดุลบาฮาถูกแบกบนไหล่ของบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ไปยังที่พักผ่อนสุดท้าย ขบวนแห่ศพที่นำหน้าโลงศพนำโดยกองกำลังตำรวจประจำเมือง ซึ่งทำหน้าที่เป็นกองรักษาการณ์เกียรติยศ ตามหลังมาเป็นลำดับด้วยลูกเสือแห่งชุมชนมุสลิมและชุมชนคริสเตียนที่ซุรฮ์ของตนชั้นสูง คณะประสานเสียงชาวมุสลิมที่สวดจาซนะจากคัมภีร์โกรอ่าน บุคคลระดับหัวหน้าของชุมชนมุสลิมที่นำโดยมฟตี และนักบวชคริสเตียนจำนวนหนึ่งที่เป็นลาติน กรีกและแองกลิคัน, ที่เดินตามหลังโลงศพคือสมาชิกครอบครัวของพระองค์ ข้าหลวงใหญ่อังกฤษเซอร์เฮอริเบิร์ต ซามูเอล ผู้ว่าการเยรูซาเลมเซอร์โรนัลด์ สเตอร์ ผู้ว่าการโพนีเซียเซอร์สตาจ ไซม์ เจ้าหน้าที่ทั้งหลายของรัฐบาล กงสุลของประเทศต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในไฮฟา ผู้มีชื่อเสียงทั้งหลายในปาเลสไตน์ที่เป็นชาวมุสลิม ชาวยิว คริสเตียนและชาว德鲁ซ, ชาวอียิปต์ ชาวกรีก ชาวเติร์ค ชาวอาหรับ ชาวเคิร์ด ชาวยุโรปและอเมริกัน บรูซ สตรีและเด็ก, ผู้ไว้ทุกข์แถวยาวท่ามกลางเสียงสะอึกสะอื้นและครวญครางของหัวใจที่เศร้าโศกเป็นล้นพ้น เคลื่อนขบวนอย่างช้าๆ ขึ้นที่ลาดเอียงของภูเขาคาร์เมลไปยังพระสุถูปของพระบ๊อบ

13

หีบศพศักดิ์สิทธิ์ถูกวางบนโต๊ะราบใกล้กับทางเข้าพระสุถูปทิศตะวันออก และต่อหน้าฝูงชนที่ไพศาลนั้น วาที่เก่าแก่ซึ่งเป็นตัวแทนของศาสนาอิสลาม คริสต์และยิว ผู้ซึ่งรวมทั้งมฟตีแห่งไฮฟา ได้แสดงหลายวาทะสำหรับพิธีบรรจุศพ และจบลงด้วยข้าหลวงใหญ่เข้ามาใกล้หีบศพ ก้มศีรษะหันหน้าเข้าหาพระสุถูป แสดงคารวะครั้งสุดท้ายเป็นการอำลาพระอับดุลบาฮา เจ้าหน้าที่รัฐบาลคนอื่นๆ ปฏิบัติตามตัวอย่างของเขา, จากนั้นโลงศพถูกเคลื่อนย้ายไปยังห้องหนึ่งของพระสุถูป และที่นั่นถูกวางลงด้วยความเศร้าและความเคารพในที่พักผ่อนสุดท้ายในห้องใต้ดินที่ติดกับห้องใต้ดินที่ฝังพระศพของพระบ๊อบ

14

ระหว่างหนึ่งสัปดาห์หลังจากการล่องลับไปของพระองค์ คนยากไร้ 50-100 คนในไฮฟาได้รับการเลี้ยงอาหารรายวันที่บ้านของพระองค์, ขณะที่วันที่เจ็ดมีการแจกจ่ายข้าวโพดเป็นการรำลึกถึงพระองค์ให้แก่คนยากไร้ราว 1,000 คนโดยไม่คำนึงถึงความเชื่อทางศาสนาหรือเชื้อชาติ, วันที่สี่สิบมีการจัดงานฉลองรำลึกถึงพระองค์อย่างน่าประทับใจ ซึ่งประชาชนกว่า 600 คนในไฮฟา อัคคาและสวนที่อยู่รอบๆ ปาเลสไตน์และซีเรีย รวมทั้งเจ้าหน้าที่และผู้มีชื่อเสียงของศาสนาและเชื้อชาติต่างๆ ได้รับเชิญมา คนยากไร้กว่า 100 คนได้รับการเลี้ยงอาหารในวันนั้นเช่นกัน

15

หนึ่งในแขกทั้งหลายที่มารวมตัวกันคือผู้ว่าการโพนีเซีย ได้ให้คำสรรเสริญเป็นการรำลึกถึงพระอับดุลบาฮาเป็นครั้งสุดท้ายว่า “ข้าพเจ้าคิดว่าพวกเราเกือบทุกคนที่นี่ มีภาพที่ชัดเจนของเซอร์อับดุลบาฮา อับบาซ ร่างที่สง่าของพระองค์ที่เดินอย่างครุ่นคิดบนถนนของเรา กิริยาที่สง่างามและมีมารยาทของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ ความรักของพระองค์ที่มีต่อเด็กน้อยและดอกไม้ ความเอื้อเฟื้อและความอาทรต่อคนยากไร้และทุกซ์ทรมาน, พระองค์สุขภาพและเรียบง่ายเสียจนเมื่ออยู่กับพระองค์ เราเกือบจะลืมไปว่าพระองค์คือครูที่ยิ่งใหญ่เช่นกัน และธรรมลิขิตและการสนทนาของพระองค์คือสิ่งปลอบโยนและแรงบันดาลใจสำหรับประชาชนนับร้อยนับพันในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก”

21.5 พัฒนาการของศาสนาในสมัยของพระอับดุลบาฮาและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

[The development of the Faith during 'Abdu'l-Bahá's life and into the future]

16

ดังนั้นเป็นการสิ้นสุดภารกิจของพระผู้เป็นธรรมสรีระของสถาบันซึ่งด้วยตำแหน่งที่พระบิดาประทานให้ ไม่มีที่เสมอในพื้นพิภพทั้งหมดของประวัติศาสตร์ศาสนา เป็นภารกิจที่บ่งชี้ระยะสุดท้ายในยุคแห่งการบุกเบิก แห่งวีรกรรมและรุ่งโรจน์ที่สุดของยุคศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์

17

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

โดยพระองค์ พระปฏิญาณซึ่งเป็น “มรดกที่ล้ำเลิศและประเสริฐยิ่ง” ที่พระผู้เป็นเจ็ดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮยกให้ ได้รับการประกาศ สนับสนุนและพิสูจน์, โดยอานาภาพที่เครื่องมือของพระผู้เป็นเจ้านั้น ประทานให้กับพระองค์ แสงสว่างของศาสนาวัยทารกของพระผู้เป็นเจ้าได้ส่องเข้าไปในโลกตะวันตก สาดไปไกลถึงหมู่เกาะแปซิฟิก และให้ความสว่างขอบทวีปออสเตรเลีย, โดยการยื่นมือเข้ามาด้วยตนเองของพระองค์ ธรรมสารซึ่งพระผู้ถือมาได้ลิ้มความขมขื่นของการถูกกักขังตลอดชีวิต ถูกเล่าลือไปกว้างไกล และลักษณะและจุดประสงค์ของธรรมสารนี้ถูกย้ำเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของตน ต่อกลุ่มผู้ฟังที่กระตือรือร้นและเป็นตัวแทนในเมืองสำคัญต่างๆ ในทวีปยุโรปและทวีปอเมริกาเหนือ, โดยความระวังระไวที่ไม่หยอนของพระองค์ พระศัพศกดีลีทธิของพระบ๊อบซึ่งในที่สุดถูกนำออกมาจากการซ่อนไว้ห้าสิบปี ได้รับการเคลื่อนย้ายอย่างปลอดภัยไปที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และประดิษฐานอย่างเหมาะสมและถาวร ณ จุดที่พระบาฮาอุลลาห์เองเคยระบุไว้และได้พรด้วยการมาเยือนของพระองค์, โดยการริเริ่มที่อาจหาญของพระองค์ มาซเรโกล อัศการ์แห่งแรกของโลกบาไฮ ได้รับการก่อตั้งในเอเชียกลาง ในเตอร์กีสถานส่วนที่อยู่ในรัสเซีย, ขณะที่โดยการให้กำลังใจที่ไม่พลาดของพระองค์ วิสาหกิจที่คล้ายกันแต่ไพศาลกว่าได้ดำเนินไป และที่ดินสำหรับวิสาหกิจนั้นพระองค์ทรงทำพิธีอุทิศด้วยตนเองในใจกลางของทวีปอเมริกาเหนือ, โดยกรุณาธิคุณค่าจุนที่ทอดเงาคลุมพระองค์ตั้งแต่เริ่มต้นภารกิจกษัตริย์ที่เป็นปรปักษ์กับพระองค์ร่วงลงบนธูลี ผู้ละเมิดพระปฏิญาณของพระบิดาด้วยงายแพ้อย่างราบคาบและอันตรายที่คุกคามใจกลางของศาสนาตั้งแต่พระบาฮาอุลลาห์ถูกเนรเทศมายังดินแดนของตุรกี ถูกขจัดไปอย่างเด็ดขาด, เพื่อที่จะทำตามคำสั่งการของพระองค์และให้สอดคล้องกับหลักธรรมที่แถลงและกฎที่บัญญัติไว้โดยพระบิดาของพระองค์ สถาปนขึ้นต้นแห่งหลาย ซึ่งนำมาก่อนการเปิดตัวอย่างเป็นทางการของระบบบริหารที่จะได้รับการก่อตั้งหลังจากการล่องลับไปของพระองค์ เป็นรูปเป็นร่างและได้รับการสถาปนา, โดยการตราครุฑอย่างไม่วางเว้นของพระองค์ตั้งที่สะท้อนอยู่ในตำราต่างๆ ที่ทรงประพันธ์ ในธรรมจาริกนับเป็นพันๆ ที่ทรงเปิดเผยในปาฐกถาทั้งหลายที่ทรงแสดง ในบทอธิษฐาน บทกวีและคำอธิบายที่ทรงทิ้งไว้ให้คนรุ่นหลัง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาเปอร์เซีย บางส่วนเป็นภาษาอาหรับ และมีอยู่เล็กน้อยที่เป็นภาษาตุรกี กฎและหลักธรรมที่ประกอบกันเป็นเส้นด้ายที่สานกันของการเปิดเผยพระธรรมของพระบิดา ได้รับการอธิบายให้กระจ่าง รากฐานของศาสนาได้รับการกล่าวซ้ำและตีความ ความเชื่อหลักของศาสนาได้รับการประยุกต์ใช้ลงในรายละเอียด ความมีน้ำหนัและความไม่ได้อาศัยธรรมของศาสนาได้รับการสาธิตอย่างบริบูรณ์ต่อสาธารณชน, โดยคำเตือนที่พระองค์ประกาศมนุษยชาติที่ไม่เอาใจใส่ จมอยู่ในวัตถุนิยมและลืมนพระผู้เป็นเจ้าของตน ได้รับการบอกกล่าวกษัตริย์ที่ดูท่าจะทำให้ระเบียบของชีวิตของตนรวน และสืบเนื่องมาจากการชินอยู่ในความวิปริตของตน มนุษยชาติจึงต้องทนแรงสะเทือนเริ่มแรกของความโกลาหลนั้นของโลก ซึ่งยังคงเขย่าวรากฐานของสังคมเรื่อยมาตราบจนปัจจุบัน, และสุดท้ายนี้โดยการมอบอำนาจให้แก่ชุมชน (บาไฮชาวอเมริกัน) ที่อาจหาญ ซึ่งความสำเร็จร่วมกันของสมาชิกของชุมชนนี้ได้สร้างความเรื่องรองที่ยิ่งใหญ่ให้แก่ประวัติการณ์ของภารกิจของพระองค์เอง พระองค์ทรงเริ่มแผนงานซึ่งไม่นานหลังจากการเปิดตัวอย่างเป็นทางการ ก็เปิดทวีปออสเตรเลียได้สำเร็จ ในช่วงเวลาต่อมาแผนงานดังกล่าวเป็นกลไกในการชนะหัวใจของพระราชินีให้เปลี่ยนมานับถือศาสนาของพระบิดา และปัจจุบันนี้โดยการคลี่คลายภาพของศาสนาออกมาอย่างต้านทานไม่ได้ แผนงานนี้กำลังกระตุ้นชีวิตทางธรรมอย่างน่าพิศวงของสาธารณรัฐทั้งหมดในลาตินอเมริกา จนประกอบกันเป็นการปิดบันทึกของตลอดทั้งศตวรรษได้อย่างเหมาะสม

18

การสำรวจลักษณะเด่นของภารกิจที่ได้รับพรและอุดมผลของพระอับดุลบาฮา หากควรละเว้นการกล่าวถึงคำพยากรณ์ที่บันทึกไว้โดยปากกาที่ไม่ผิดพลาดของพระผู้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณของพระบาฮาอุลลาห์, คำพยากรณ์เหล่านี้บอกล่วงหน้าถึงการโจมตีที่ดุร้ายที่ความศึบหน้าอย่างต้านทานไม่ได้ของศาสนาบาไฮต้องปลุกให้เกิดในโลกตะวันตก ในอินเดียและตะวันออกไกลเมื่อเผชิญกับสำนักนักบวชเก่าแก่นานับถือทั้งหลายของศาสนาคริสต์ ศาสนาพุทธและศาสนาฮินดู, คำพยากรณ์ดังกล่าวบอกล่วงหน้าถึงความอลหม่านที่การปลดแอกศาสนาบาไฮจากตรวนของจารีตนิยมทางศาสนาจะแพร่กระจายไปในทวีปอเมริกา ยุโรป เอเชียและแอฟริกา บอกล่วงหน้าถึงการมารวมตัวกันของบุตรหลานของอิสราเอลในดินแดนบ้านเกิดโบราณกาลของตน ^[1], การตั้งธงของพระบาฮาอุลลาห์ในป้อมปราการของอิสลามนิกายซุนนีในอียิปต์, การดับสิ้นอิทธิพลที่

[1] คำพยากรณ์ที่ว่าชาวอิวจะได้อีกกลับมารวมตัวกันในดินแดนบ้านเกิดถูกกล่าวไว้ในคัมภีร์ไบเบิลเช่นกัน เช่น “พวกเขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกนำไปเป็นเชลยในทุกชาติ และเยรูซาเลมจะถูกเหยียบย่ำโดยคนนอกศาสนา จนกระทั่งกาลสมัยของคนนอกศาสนาถึงกำหนด...เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมาในก้อนเมฆด้วยอานาภาพและความรุ่งโรจน์ที่ยิ่งใหญ่” (ลูก 21:24,27)

ทรงอำนาจของเหล่านักบวชนิกายซ็อกซ์ในเปอร์เซีย, ผู้นำนักของทุกชนชาติที่จำเป็นต้องกดดันพวกละเมิดพระบัญญัติของพระบาฮาอุลลาห์ที่นำสงสารที่หลงเหลืออยู่ ณ ศูนย์กลางแห่งโลกของศาสนาของพระองค์, ความโอฬารของสถาบันต่างๆ ที่ศาสนาที่มีชัยนั้นจะต้องก่อสร้างบนที่ลาดเอียงของภูเขาเขาคาร์เมล ซึ่งถูกลิขิตให้เชื่อมโยงกับเมืองอัคคาเพื่อว่านครหลวงเดียวที่ใหญ่โตมโหฬารจะได้รับการจัดตั้ง เพื่อเป็นที่ประดิษฐานของศูนย์กลางแห่งจิตวิญญาณและศูนย์กลางบริหารของสหพันธรัฐบาไฮในอนาคต, เกียรติที่สะดุดตาที่บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนบ้านเกิดของพระบาฮาอุลลาห์โดยทั่วไปและรัฐบาลของดินแดนนั้นโดยเฉพาะ ต้องได้รับในอนาคตอันไกล, ฐานะที่ไม่มีเหมือนและน่าอิจฉาที่ชุมชนของพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดในทวีปอเมริกาเหนือต้องได้ครอง สืบเนื่องโดยตรงมาจากการดำเนินพันธกิจระดับโลกที่พระองค์มอบหมายให้พวกเขา, สุดท้ายนี้คำพยากรณ์เหล่านี้โดยสรุปและยอดสุดของทั้งหมดบอกล่วงหน้าถึง “การสาวธของพระเจ้าขึ้นในหมู่ชาติทั้งหมด” และการประสานสามัคคีเฝ้าพันธมุนษย์ทั้งหมดเมื่อ “มวลมนุษย์จะยึดถือศาสนาเดียวกัน... จะผสมผสานกันเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน และกลายเป็นชนชาติเดียวกัน”

19

ที่ให้คลาดสายตาไปไม่ได้คือ การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายอย่างปฏิวัติในโลกที่ยิ่งใหญ่ที่ภารกิจของพระอับดุลบาฮาเป็นพยาน ซึ่งส่วนใหญ่ของการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นมีที่มาโดยตรงจากคำเตือนทั้งหลายที่พระบ็อบกล่าวไว้ในบทแรกของกายูโมล แอสมา ในคืนที่ทรงประกาศพันธกิจของพระองค์ในซีราซ และต่อมาถูกเสริมโดยวรรคต่างๆ ที่มีนัยที่ยิ่งใหญ่ที่พระบาฮาอุลลาห์ตรัสต่อกษัตริย์และผู้นำศาสนาทั้งหลายของโลก ทั้งในสุเลเย่ มุลลและคิตาบีอัคดัส, การเปลี่ยนราชาธิปไตยในโปรตุเกสและจักรวรรดิของจีนเป็นสาธารณรัฐ, การล่มสลายของจักรวรรดิรัสเซีย เยอรมันและออสเตรีย และชะตากรรมอัปยศที่บังเกิดกับผู้ปกครองจักรวรรดิเหล่านั้น, การลอบสังหารกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ การร่วงลงมาของสุลต่านอับดุล ฮามิด เหล่านี้อาจกล่าวได้ว่าบ่งบอกขั้นตอนต่อไปทั้งหลายของปฏิบัติการของกระบวนการหายนั้น ซึ่งการเริ่มต้นของกระบวนการดังกล่าวเป็นที่สะดุดตาในช่วงชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยการฆาตกรรมสุลต่านอับดุล อาซิส การร่วงจากอำนาจอย่างน่าตื่นตะลึงของพระเจ้าอันโปลีเยนที่ 3 การดับสิ้นของจักรวรรดิที่สาม การคุมขังตนเองและการสิ้นสุดอธิปไตยทางโลกอย่างแท้จริงของพระสันตะปาปาเอง, ต่อมาหลังจากการล่องลับไปของพระอับดุลบาฮา กระบวนการเดียวกันนี้เร่งความเร็วขึ้นโดยการสิ้นสุดของราชวงศ์จอร์จในเปอร์เซีย การโค่นล้มราชาธิปไตยของสเปน การล่มสลายของทั้งสถาบันสุลต่านและสถาบันกาลีปในตุรกี ความเสื่อมถอยอย่างฉับไวในโชคชะตาของอิสลามนิกายซ็อกซ์และองค์การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ในโลกตะวันออก และชะตาอันโหดร้ายที่กำลังเล่นงานกษัตริย์จำนวนมากมายในยุโรปเวลานี้

20

ชาวยิวล้มลงด้วยคมดาบและกรุงเยรูซาเลมถูกเหยียบย่ำโดยจักรพรรดิไททัสแห่งโรมในปี ค.ศ.70 และในปี ค.ศ. 132 ชาวยิวถูกขูดขี้โดยกองทัพของจักรพรรดิโรมันนามว่าเฮเดเรียน และกรุงเยรูซาเลมถูกทำลายล้างหนักกว่าเดิม ชาวยิวถูกเนรเทศและกระจัดกระจายและถูกนำไปเป็นทาสของชาติอื่นๆ มากมาย ชาวโรมันคือคนนอกศาสนาพวกแรกที่เหยียบย่ำกรุงเยรูซาเลม คนนอกศาสนาถัดมาคือชาวมุสลิมซึ่งพิชิตและยึดครองกรุงเยรูซาเลมในปี ค.ศ.637 (พ.ศ.1180) หลังจากนั้นชาวยิวถูกห้ามไม่ให้เข้ามาดินแดนบ้านเกิดของตนเป็นเวลาสิบสองศตวรรษ จนกระทั่งถึงปี ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387) ข้อห้ามนี้สิ้นสุดลงเพราะตุรกีถูกบีบบังคับโดยมหาอำนาจตะวันตกให้เลิกข้อห้ามนี้โดย “โองการแห่งขันติ” (Edict of Toleration) ซึ่งอนุญาตให้ชาวยิวได้กลับมาที่อิสราเอลอย่างมีอิสรภาพและสวัสดิภาพ

นี่คือจุดเริ่มต้นที่ชาวยิวทยอยกันเข้ามาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์และนำไปสู่การสถาปนาเป็นรัฐอิสราเอลในปี ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491) โองการแห่งขันตินี้ลงวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ.1844 (พ.ศ.2387) ซึ่งเป็นปีกำเนิดของศาสนาบาไฮเป็นการบรรลุคำพยากรณ์ว่า “จนกระทั่งกาลสมัยของคนนอกศาสนาถึงกำหนด...เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรแห่งมนุษย์เสด็จมา” กล่าวคือชาวยิวจะได้กลับมาดินแดนบ้านเกิดของตนเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา (Thief in the Night, by William Sears, George Ronald, Oxford, England, 1961, p.11-13) ทำนองเดียวกัน ไอซา ยา 11:12 กล่าวว่า “พระองค์จะเกลี้ยตราสัญลักษณ์สำหรับชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมคนเร่ร่อนแห่งอิสราเอล และจะรวมพวกที่กระจัดกระจายแห่งยูดาห์จากสี่มุมโลกเข้าด้วยกัน” และไมคาห์ 2:12 กล่าวว่า “ดูกร ยาคอบ เราจะรวบรวมพวกเจ้าทั้งหมดแน่นอน เราจะรวมชาวอิสราเอลที่หลงเหลือแน่นอน...เป็นกลุ่มศาสนิกชนท่ามกลางพวกเดียวกัน”

เรื่องนี้หยุดแค่นี้ไม่ได้หากไม่กล่าวเป็นพิเศษถึงชื่อของบุคคลเกียรติคุณและมีวิชาทั้งหลาย ผู้ซึ่งในระยะต่างๆ ของภารกิจของพระอับดุลบาฮา ไม่เพียงอดใจไม่ได้ที่จะสรรเสริญพระอับดุลบาฮาเอง แต่ยังสรรเสริญศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ด้วย, ชื่อดังกล่าวอย่างเคาน์ลีโอ โทลสตอย, ศาสตราจารย์อาร์มีเนียส แวมเบอร์รี่, ศาสตราจารย์ออกัสท์ ฟอเรล, ดร.เดวิด สตาร์ จอร์แดน, สาธุคุณอาร์ชบิชอปคอน วิลเบอร์ฟอส, ศาสตราจารย์โจเวท แห่งบอลลิออล, ดร.ทีเค เซน, ดร.เอสทริน คาร์เพนเตอร์แห่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด, ไวเคาน์ซามูเอลแห่งคาร์เมล, ลอร์ดลามิงตัน, เซอร์วาลเลนไทน์ ไครอล, แรบบายสติเฟน ไวซ์, เจ้าชายโมฮัมหมัด อาลีแห่งอียิปต์^[1], เซคโมฮัมหมัด อับดู, มีซาท พาชาและโครซิด พาชา ด้วยคำสรรเสริญที่สัมพันธ์กับพวกเขา ได้ยืนยันความก้าวหน้าที่ยิ่งใหญ่ของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ภายใต้การนำที่ปราดเปรื่องของบุตรชายที่ประเสริฐของพระองค์ เป็นคำสรรเสริญซึ่งมีความน่าประทับใจเพิ่มขึ้นหลายปีต่อมาโดยการยืนยันซ้ำๆ เป็นลายลักษณ์อักษรอันเป็นประวัติศาสตร์ ซึ่งพระราชินีชื่อดัง (พระราชินีแมรีแห่งโรเมเนีย) ผู้เป็นพระราชชนัดตาคนโตของพระราชินีวิกตอเรีย ถูกปลงศพโดยศีลธรรมให้ยกให้แก่คนรุ่นหลังเป็นพยานต่อการยอมรับของพระนางในพันธกิจของความเป็นศาสนทูตของพระบาฮาอุลลาห์

21.6 การลงโทษของพระผู้เป็นเจ้าของศัตรูของศาสนาบาไฮ [Divine retribution for the enemies of the Bahá'í Faith]

21

สำหรับศัตรูทั้งหลายที่พากเพียรหาทางดับแสงของพระปฏิญาณของพระบาฮาอุลลาห์ การลงโทษที่สาสมที่พวกเขาได้รับ เป็นที่น่าสะอิดสะอายน้อยไปกว่าชะตาที่บังเกิดกับบรรดาผู้ที่พยายามอย่างต่ำช้าในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ ที่จะบดขยี้ความหวังและทำลายรากฐานของศาสนาที่กำลังผงาดขึ้นมา

22

การลอบสังหารกษัตริย์นาเซอร์เตดิน ซาห์ที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่และการดับสิ้นของราชวงศ์กอจาร์ในเวลาต่อมา ได้กล่าวไว้แล้ว, สุลต่านอับดุล ฮามิดหลังจากถูกปลดจากตำแหน่ง ได้กลายเป็นนักโทษของรัฐ และถูกส่งลงโทษให้ใช้ชีวิตที่อดสูและมีดมนอย่างสิ้นเชิง ถูกเหยียดหยามโดยเพื่อนผู้ปกครองอื่นๆ และถูกขังแผ่นดินของตนว่าร้าย, จามาล พาชาผู้กระหายเลือดซึ่งหมายมั่นจะตั้งไม้กางเขนพระอับดุลบาฮาและทำลายสถานที่ฝังพระศพศักดิ์สิทธิ์ของพระบาฮาอุลลาห์ให้ราบ ต้องหนีเอาชีวิตรอดและถูกสังหารขณะที่เป็นผู้ลี้ภัยในคอเคซัส โดยนำมือของชาวอาร์มีเนียนคนหนึ่งซึ่งเพื่อนร่วมชาติของเขา จามาล พาชาเคยประหารอย่างไร้เมตตา, จามาโลดดิน อัฟกานีจอมวางแผนซึ่งความไม่เป็นมิตรอย่างไม่ลดราวาศอกและอิทธิพลที่ทรงอำนาจของเขา เป็นภัยอย่างร้ายแรงต่อความก้าวหน้าของศาสนาบาไฮในประเทศต่างๆ ในตะวันออกไกล หลังจากขึ้นๆ ลงๆ ในการงานที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลงในโชคชะตา เขาป่วยเป็นมะเร็งและต้องถูกตัดลิ้นส่วนใหญ่ในการผ่าตัดที่ไม่สำเร็จ และตายอย่างน่าเวทนา, คณะกรรมการสอบสวนสี่คนที่ชะตาตก ที่ถูกส่งมาจากคอนสแตนติโนเปิลเพื่อจะจับชะตาของพระอับดุลบาฮา แต่ละคนก็ตกต้องพบกับความอดสูอย่างหนักแทบไม่น้อยไปกว่าที่พวกเขาวางแผนจะทำกับพระองค์, อรีฟ เบย์หัวหน้าคณะกรรมการ ถูกทารุณกรรมถึงตายตอนเที่ยงคืนขณะหาทางหลบหนีความโกรธแค้นของยังเติร์ค, แอดฮาม เบย์หนีไปอียิปต์ได้สำเร็จแต่ถูกคนรับใช้ของตนเองปล้นทรัพย์สมบัติระหว่างทาง และในตอนจบถูกบีบบังคับให้แสวงหาความช่วยเหลือทางการเงินจากบาไฮในไคโร ซึ่งไม่ถูกปฏิเสธ ภายหลังจากเขาแสวงหาความช่วยเหลือจากพระอับดุลบาฮา ซึ่งทรงส่งศาสนิกชนทั้งหลายทันทีให้มอบเงินจำนวนหนึ่งให้แก่เขาในนามของพระองค์ แต่เป็นคำสั่งการที่พวกเขาไม่สามารถทำได้เพราะเขาหายตัวไปอย่างทันใด, สำหรับคณะกรรมการที่เหลืออีกสองคน คนหนึ่งถูกเนรเทศไปยังสถานที่ห่างไกล อีกคนหนึ่งตายหลังจากนั้นไม่นานด้วยความยากจนอย่างน่าเวทนา, ยาห์ยา เบย์หัวหน้าตำรวจชื่อกระฉ่อนในอัครคา ซึ่งเต็มใจเป็นเครื่องมือที่ทรงอำนาจในมือของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีผู้ละเมิดพระปฏิญาณของพระบาฮาอุลลาห์ด้วย ได้เป็นพยานต่อการไม่ได้ทั้งหมดที่ตนหวังไว้ในใจ สูญเสียตำแหน่ง และในที่สุดต้องไปขอเงินช่วยเหลือจากพระอับดุลบาฮา, ในคอนสแตนติโนเปิลในปีที่เป็นพยานต่อการร่างจากอำนาจของสุลต่านอับดุล ฮามิด บุคคลตำแหน่งสูงของรัฐไม่น้อยกว่าสามสิบเอ็ดคนรวมทั้งเสนาบดีและเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล ซึ่งบางคนนับว่าเป็นศัตรูที่น่าเกรงขามของศาสนาบาไฮ ถูกจับกุมและสั่งลงโทษแขวนคอในวันเดียว ซึ่งเป็นการลงโทษที่น่าตื่น

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), กล่าวไว้ว่า "เจ้าชายโมฮัมหมัด อาลี พาชาแห่งอียิปต์ให้ความเห็นไว้ว่า 'ข้าพเจ้าถือว่าพระองค์เป็นบุรุษที่สำคัญที่สุดในศตวรรษของเรา บุรุษอย่างอับบาซ บาฮาไม่มีใครมาแทนได้ นั่นคือความคิดเห็นของข้าพเจ้า พระองค์ช่างมีจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ มีสมองที่ทรงพลังและเข้าถึงความเป็นจริงทั้งหลาย'"

ตาสำหรับบทบาทที่พวกเขาแสดงในการสนับสนุนระบอบการปกครองที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่ และพยายามจะกำจัดศาสนาบาไฮและสถาบันทั้งหลายของบาไฮ

23

ในเปอร์เซีย นอกจากประมุขผู้เปี่ยมด้วยความหวังและอยู่ในขีดสุดของอำนาจได้ถูกขจัดออกไปจากเวทีในลักษณะที่น่าตกใจ เจ้าชาย เสนาบดีและโฆงทาฮิดจำนวนหนึ่งซึ่งรวมถึงคามราน มีร์ชา นายเบ สัลทานเนห์, จาลาลอด โดวเลห์และมีร์ชา อาลี อัศการ์ ข่าน ฮาธาบิคเค อาซามและเชค โมฮัมหมัด ทากียะ นาจาฟี “ลูกสุนัขป่า” ซึ่งมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการปราบปรามชุมชนบาไฮที่ถูกประหัตประหาร ได้สูญเสียเกียรติภูมิและอำนาจที่ละคน จมลงไปในความอหิวาต์ ละทิ้งความหวังทั้งหมดที่จะบรรลุจุดประสงค์ที่มาตร้ายของตน และบางคนมีชีวิตที่ยาวพอที่จะได้เห็นหลักฐานเริ่มแรกของการเรืองอิทธิพลของศาสนา ที่दनกลั้วหนักหนาและเกลียดชังใส่

24

เมื่อเราสังเกตว่าในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ในเปอร์เซียและในสหรัฐอเมริกา ผู้บรรยายอธิบายสนับสนุนหลักปฏิบัติของนักบวชคริสเตียนบางคน เช่น วาทราลสกี, วิลสัน, ริชาร์ดสันหรือฮิสตัน ซึ่งสังเกตเห็นและบางรายกลัวความคับหน้าอย่างแข็งขันของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ในดินแดนคริสเตียน ได้ลุกขึ้นสกัดกั้นความก้าวหน้าของศาสนาบาไฮ และเมื่อเราเฝ้าดูความเสื่อมอิทธิพลลงทุกที ความเสื่อมถอยของอำนาจ ความสับสนในตำแหน่งและการสลายตัวของบางองค์กรเผยแพร่ศาสนาคริสต์และบางสถาบันเก่าแก่ของพวกเขาในยุโรป ตะวันออกกลางและเอเชียตะวันออก เราจะไม่ถือหรือว่าความอ่อนแอเหล่านี้มีเหตุมาจากการต่อต้านที่สมาชิกทั้งหลายของสำนักนักบวชคริสเตียนต่างๆ ในสมัยของพระอับดุลบาฮา เริ่มแสดงอย่างจะแจ้งต่อสาวกและสถาบันทั้งหลายของศาสนาบาไฮ ที่อ้างว่าเป็นไม่น้อยกว่าการบรรลุพันธสัญญาที่พระเยซูให้ไว้ และเป็นผู้สถาปนาอาณาจักรที่พระเยซูเองอธิษฐานและทำนายไว้?

25

และสุดท้ายนี้ผู้ซึ่งตั้งแต่เวลาที่พระปฏิญาณสวรรค์กำเนิดจนกระทั่งสิ้นสุดชีวิตของตน ได้แสดงความเกลียดชังอย่างไม่ลดราวาศอก ยิ่งกว่าความเกลียดชังที่บันดาลใจปรปักษ์ทั้งหลายของพระอับดุลบาฮาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ซึ่งวางอุบายต่อต้านพระองค์อย่างขมขื่นยิ่งกว่าปรปักษ์คนใดๆ ดังกล่าว และทำให้ศาสนาของพระองค์ของต่อนับอายุอย่างสาหัสยิ่งกว่าศัตรูภายนอกของศาสนาคนใดเคยทำ ชายผู้นี้กับที่งานละเมิดพระปฏิญาณที่ชั่วช้าที่เขาขยงและลงไปทางที่ผิด จำต้องเป็นพยานมากขึ้นเรื่อยๆ ต่อการถูกสกัดแผนการชั่วร้ายทั้งหลายของตน การระเหยไปของความหวังทั้งหมดของตน การถูกเผยแพร่แรงจูงใจที่แท้จริงของตน การหมดสิ้นเกียรติและความรุ่งโรจน์ที่เคยมีมา ดังเช่นกรณีของมีร์ชา ยาห์ยาและลูกน้องทั้งหลายของเขา, น้องชายของเขามีร์ชา ซียาอุลลาห์ตายก่อนวัยอันควร, มีร์ชา ออกอ จอนผู้ถูกเขาหลอกใช้ลงหลุมศพตามน้องชายคนเดียวกันนั้นไปสามปีต่อมา, มีร์ชา บาดิอุลลาห์ผู้สมคบตัวเอ้ของเขาได้ทรยศความมุ่งหมายของเขา ตีพิมพ์ประณามการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาพร้อมกับลงชื่อ แต่ไปอยู่กับเขาอีก เพียงเพื่อจะหมางเมินจากเขาสืบเนื่องมาจากความประพฤติที่อื้อฉาวของลูกสาวของตนเอง, น้องสาวต่างมารดาของมีร์ชา โมฮัมหมัด อาลีคือฟุรุกียะห์ตายด้วยโรคมะเร็งขณะที่สามีของเธอซียิด อาลีสว่างลับไปด้วยหัวใจวายก่อนที่ลูกชายจะมาถึง ลูกชายคนโตของเขาป่วยหนักในวัยฉกรรจ์ด้วยโรคเดียวกัน, โมฮัมหมัด จาวาดเด กาชวินีผู้ละเมิดพระปฏิญาณชื่อกระฉ่อนตายอย่างน่าเวทนา, โชอาอุลลาห์ผู้ซึ่งตามที่พระอับดุลบาฮาเป็นพยานในพินัยกรรมของพระองค์ คาดหมายการฆาตกรรมศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณ และถูกพ่อของตนส่งไปสหรัฐอเมริกาเพื่อรวมกำลังกับอิบราฮิม เครุลลาห์ ต้องกลับมาจากพันธกิจด้วยมือเปล่าอย่างคอตก, จามาลเล โบรูเจอร์ดีรองของมีร์ชา โมฮัมหมัด อาลีที่สามารถที่สุดในเปอร์เซีย ตกเป็นเหยื่อของโรคมรณะที่น่ารังเกียจ, ซียิด เมห์ดีเย ดาฮาจีผู้ทรยศพระอับดุลบาฮาและไปอยู่กับพวกละเมิดพระปฏิญาณ ตายในความมิดมนและความยากจน ภรรยาและลูกชายสองคนของเขาตายตามเขาไป, มีร์ชา ฮุสเซน อาลีเย จาห์โรมิ, มีร์ชา ฮุสเซนเน่ ซิราซีเย โครทุมิและฮาจี โมฮัมหมัด ฮุสเซนเน่ คาขานี ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ละเมิดพระปฏิญาณตัวงในเปอร์เซีย อินเดียนและอียิปต์ ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงในพันธกิจของตน, ขณะที่อิบราฮิม เครุลลาห์ผู้ละโมบและเหินห่าง ซึ่งเลือกที่จะชูงกบฏในอเมริกาเป็นเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบปี และบังอาจเขียนประณามพระอับดุลบาฮา “คำสอนจอมปลอม การบิดเบือนลัทธิบาไฮ และการอำพรางเจตนาของพระองค์” และตราหน้าการไปเยือนอเมริกาของพระองค์ว่าเป็นการ “ตีสั่งตาย” สำหรับ “ศาสนาของพระเจ้า” [1] ต้องพบกับความตายไม่นานหลังจากที่เขากล่าวคำประณามเหล่านี้ ถูกตีจากไปหมดและเป็นทั้งรังเกียจ

[1] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.88 กล่าวว่ “ตั้งนันายแพทย์เครุลลาห์ซึ่งพ่ายแพ้และไม่มีใครเอา ได้หายไปจากเวที บางครั้งบางคราวความพยายามที่อ่อน

ของคณะสมาชิกทั้งหมดของชุมชนที่ก่อตั้งโดยบรรดาผู้ที่เขาเปลี่ยนให้มานับถือศาสนาบาไฮ ในดินแดนที่เป็นพยานต่อหลักฐานที่ทวีขึ้นของการเรืองอิทธิพลอย่างมั่นคงของพระอับดุลบาฮา ซึ่งอำนาจธรรมของพระองค์เขาล้นวาลาในปีหลายๆ ว่าจะถอนรากถอนโคน

26

สำหรับบรรดาผู้ที่ให้การสนับสนุนความมุ่งหมายของผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบาฮาอูลลาห์ด้วยงนื้ออย่างเปิดเผย หรือเห็นใจเขาอย่างลับๆ แต่ทำเป็นว่าสนับสนุนพระอับดุลบาฮา บางคนสำนักผิดในที่สุดและได้รับการอภัย บางคนเลิกเชื่อและหมดศรัทธาไปเลย ไม่ก็คนตีจากศาสนาบาไฮ ส่วนที่เหลือค่อยๆ หดหายไป ทั้งมีรีซา โมฮัมหมัด อาลีไว้ต่อนลบตามลำพังไม่มีใครสนับสนุน เว้นแต่ญาติของเขาเพียงหยิบมือ, ด้วยมีชีวิตอยู่ต่อหลังจากพระอับดุลบาฮาเกือบยี่สิบปี ผู้ที่เคยปากกล้ายืนยันใส่หน้าพระองค์ว่าไม่มีอะไรรับประกันว่าเขาจะมีชีวิตอยู่นานกว่าพระองค์ เขามีอายุยืนยาวพอที่จะเป็นพยานต่อความล้มละลายจนหมดสิ้นของความมุ่งหมายของตน และระหว่างนั้นดำรงชีวิตอย่างน่าเวทนาภายในกำแพงของคฤหาสน์ (บาห์ลี) ซึ่งเคยให้ที่อาศัยผู้สนับสนุนตนเป็นฝูง เขาถูกเจ้าหน้าที่พลเรือนปฏิเสศสิทธิในการดูแลสถานที่ฝังศพของพระบิดาอย่างเป็นทางการ สิบเนื่องมาจากกริทธิการณที่เขาคัดขนวนให้เกิดอย่างโง่เขลาหลังจากการลวงลับไปของพระอับดุลบาฮา สามสี่ปีต่อมาเขาถูกบังคับให้ออกจากคฤหาสน์นั้นซึ่งตกอยู่ในสภาพทรุดโทรมเพราะเขาไม่ดูแลเอาใจใส่อย่างน่าตำหนิป่วยหนักเป็นอัมพาตครึ่งตัว นอนติดเตียงอย่างเจ็บปวดอยู่หลายเดือนก่อนตาย และถูกฝังศพตามพิธีของชาวมุสลิมในบริเวณใกล้เคียงกับสุสานท้องถิ่นของชาวมุสลิม หลุมศพของเขาไม่มีแม้แต่แผ่นศิลาหน้าหลุมตราบจนปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจที่น่าสงสารถึงคำกล่าวอ้างที่กลางของเขา พฤติกรรมชั่วร้ายที่เขาจมลีกลง และการลงโทษอย่างรุนแรงที่การกระทำของเขาควรจะได้รับอย่างเหลือล้น

เบเลียของเขาได้ก่อการกระเพื่อมที่แทบสังเกตไม่เห็นซึ่งเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว, จดหมายฉบับหนึ่งที่เขาเขียนถึงศาสตราจารย์เอ็ดเวิร์ด บราวน์ วันที่ 4 เมษายน ค.ศ.1917 (พ.ศ.2460) และผู้เชี่ยวชาญโลกตะวันออกที่เลื่องชื่อนี้ได้นำมาใส่ไว้ใน *Materials for the Study of the Bábí Religion* ซึ่งเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของเขาเกี่ยวกับศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ คือตัวบ่งชี้ที่ดีที่สุดว่านายแพทย์เครุลลาห์จมลงไปสักขนาดไหน เขาเขียนว่า :

‘การเคลื่อนไหวของบาไฮในอเมริกาซาลงและซบเซานับตั้งแต่ความขัดแย้งไปถึงโลกตะวันตกสิบเก้าปีก่อน ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่าการเรียกประชาชนมาที่สี่ธรรมที่ยิ่งใหญ่นี้เท่ากับเป็นการเชิญพวกเขามาทะเลาะกัน แต่การมาเยือนประเทศนี้ของอับบาส เอฟเฟนดี อับดุลบาฮา คำสอนจอมปลอมของเขา การบิดเบือนลัทธิบาไฮของเขา การอำพรางเจตนาของเขา และความรู้อัจฉริยะของเขาใกล้แล้ว ปลุกเร้าข้าพเจ้าให้ลุกขึ้นเพื่อช่วยงานของพระผู้เป็นเจ้า โดยการประกาศสี่ธรรม และพิสูจน์แย้งการโจมตีที่เป็นเท็จของนักศาสนศาสตร์และมิชชันนารี, เวลาที่ข้าพเจ้ากำลังต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักเพื่อให้ชีวิตแก่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าหลังจากที่ศาสนานี้ถูกตีถึงตายโดยการมาเยือนของอับบาส เอฟเฟนดี’

{6}

สมัยของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ
[The Ministry of Shoghi Effendi

ค.ศ.1921-1957 (พ.ศ.2464- 2500)

เริ่มต้นยุคก่อร่าง

[The inception of the Formative Age of the Bahá'í Faith]

บทที่ 22

สถาบันศาสนิกบาล

[Ch 22: The Institution of the Guardianship]

1

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ เกิดเมื่อวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ.1897 (พ.ศ.2440) ระหว่างที่พระอับดุลบาฮาและครอบครัวยังเป็นนักโทษของสุลต่านอับดุล ฮามิด และขณะนั้นอาศัยอยู่ที่บ้านของอับดุลลา พากา ท่านมีสายเลือดมาจากทั้งทางพระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์ บิดาของท่านเป็นญาติของพระบ็อบ มารดาของท่านคือบุตรสาวคนโตของพระอับดุลบาฮา ท่านเป็นหลานคนแรกของพระอับดุลบาฮา เมื่อท่านเกิดได้ไม่นานอาจเป็นเพราะว่าข่าวการกำเนิดหลานคนแรกของพระอับดุลบาฮาไปถึงโลกตะวันตก หรือเป็นความบังเอิญก็ตาม สตรีบาไฮชาวอเมริกันคนหนึ่งเขียนจดหมายมาถามพระอับดุลบาฮาเกี่ยวกับบวณะในคัมภีร์ไบเบิล “เด็กน้อยคนหนึ่งจะนำพวกเขา” (เยชาเยา 11:6) ว่าหมายถึงเด็กที่มีชีวิตอยู่จริง ๆ หรือไม่ พระอับดุลบาฮาทรงลิขิตธรรมจารึกตอบว่า “*ดูกรหญิงรับใช้ของพระเจ้า! แท้จริงแล้วเด็กคนนั้นได้กำเนิดมาแล้วและมีชีวิตอยู่ และจะมีสิ่งวิเศษต่างๆ ปรากฏขึ้นมาจากเขาซึ่งเจ้าจะได้ยินในอนาคต เจ้าจะได้เห็นเขามีลักษณะที่สมบูรณ์ที่สุด ได้รับการประสิทธิ์ประสาทด้วยสมรรถภาพสูงสุด ความสมบูรณ์พร้อม อานุภาพล้ำเลิศและอำนาจที่ไม่มีเหนือกว่า ใบหน้าของเขาจะเรืองรัศมีที่ส่องสว่างขอบฟ้าทั้งหมดของโลก ดังนั้นอย่าลืมนี่ตราบใดที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เนื่องด้วยยุคสมัยและศตวรรษต่างๆ จะมีร่องรอยของเขาอยู่*”

22.1 ชีวิตก่อนเป็นศาสนิกบาล

[Shoghi Effendi's life before becoming the Guardian]

2

รูปร่างลักษณะของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ มีความคล้ายกับทั้งพระบาฮาอูลลาห์และพระอับดุลบาฮา น้องสาวของพระอับดุลบาฮา บาฮียะห์ คานุม (สตรีที่มีฐานะสูงสุดในศาสนาบาไฮ) เคยจูมมือท่านและกล่าวว่า “มือนี่เหมือนกับมือของพ่อฉัน” บาไฮชาวอเมริกันคนหนึ่งซึ่งเคยพบกับท่านโชกิ เอฟเฟนดิที่ไฮฟาได้บันทึกไว้ว่า “ข้าพเจ้าเคยนั่งที่โต๊ะมองดูท่านโชกิ เอฟเฟนดิ และต้องทิ้งในความคล้ายคลึงของท่านกับพระอับดุลบาฮา ด้วยรูปทรงและตำแหน่งของศีรษะและไหล่ การเดินและท่าทางทั่วไป” ชีวิตในวัยเด็กของท่านโชกิ เอฟเฟนดิไม่คอยได้รับการบันทึกหรือจดจำไว้มากนัก เพราะความสนใจส่วนใหญ่ของทุกคนมุ่งไปที่พระอับดุลบาฮา อีกอย่างพระอับดุลบาฮาเองก็พยายามห้ามใจไม่แสดงความรักความผูกพันต่อหลานชายคนโตคนนี้ให้เห็นชัด ด้วยเกรงว่าชีวิตของท่านจะไม่ปลอดภัยจากพวกละเมิดพระบัญญัติ ในเวลาที่พวกละเมิดพระบัญญัติรุนแรงใส่ร้ายพระองค์อย่างหนัก จนสุลต่านส่งคณะกรรมการสืบสวนพระอับดุลบาฮา พระองค์ถึงกับห้ามท่านโชกิ เอฟเฟนดิไม่ให้ไปทานน้ำชาที่บ้านของญาติพี่น้องคนใด อย่างไรก็ตามผู้แสวงบุญชาวตะวันตกบางคนที่มาเยี่ยมพระอับดุลบาฮาที่อัครคา ได้สังเกตเห็นความไม่ธรรมดาในตัวท่านขณะที่ยังเป็นเด็กน้อย และได้บันทึกความประทับใจเกี่ยวกับหลานชายคนโตนี้ของพระอับดุลบาฮา ความผูกพันและสายสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งระหว่างปู่และหลานคนนี้ไว้

3

ครั้งหนึ่งบาไฮชาวเปอร์เซียคนหนึ่งได้ถามพระอับดุลบาฮาว่า จะมีใครสืบทอดศาสนาต่อจากพระองค์หลังจากที่พระองค์สิ้นชีวิต เหมือนกับที่พระองค์สืบทอดศาสนาต่อจากพระบาฮาอูลลาห์หรือไม่ พระอับดุลบาฮาทรงตอบว่า “*จงรู้ไว้ด้วยว่านี่คือความลับที่เก็บรักษาไว้อย่างดี เสมือนกับมณีที่ซ่อนอยู่ในเปลือก และจะถูกเปิดเผยตามลิขิตไว้ล่วงหน้า เวลานั้นจะมาถึง คือเวลาที่แสงสว่างจะปรากฏขึ้น หลักฐานจะเป็นที่เห็นชัด และความลับนี้จะได้รับการเปิดเผย*” นี่น่าจะเป็นเหตุผลหนึ่งที่พระบาฮาอูลลาห์ทรงพาดพิงถึงสถาบันศาสนิกบาลไว้เพียงเป็นนัยในคิตาบิอัคดัส ไม่ระบุไว้ชัดเจนเหมือนกับศูนย์กลางแห่งพระบัญญัติ ก็คงเพื่อไม่ให้ใครคาดการณืได้ล่วงหน้าว่าท่านโชกิ เอฟเฟนดิจะขึ้นมาสืบทอดศาสนาต่อจากพระอับดุลบาฮา เพื่อความปลอดภัยของท่าน

4

ในช่วงชีวิตเริ่มแรกท่านโชกิ เอฟเฟนดิเป็นเด็กแก่นและซุกซน เป็นหัวโจก มีกลเม็ดเล่นตลกกับเด็กคนอื่นเก่งกว่าใคร เมื่อมีอะไรเกิดขึ้นมักมีท่านอยู่เบื้องหลังเสมอ ตอนอายุห้าขวบท่านเคยรบเร้าพระอับดุลบาฮาให้เขียนอะไรบางอย่างให้ท่าน ครั้นแล้วพระอับดุลบาฮาทรงลิขิตว่า “*พระองค์คือพระเจ้า! ดูกร โชกิของเรา เราไม่มีเวลาจะคุย ปล่อยเราไว้ตามลำพังเถิด เจ้าบอกว่า ‘เขียน’ เราเขียนแล้วไง จะให้ทำอะไรอีกหรือ? ตอนนี้ไม่ใช่เวลาสำหรับเจ้าที่จะอ่านหรือเขียน แต่เป็นเวลาสำหรับกระโดดโลดเต้นและสวดว่า ‘ข้าแต่พระเจ้าเป็นเจ้าของ*

ข้าพเจ้า' ดังนั้นจงท่องจำบทอธิษฐานของพระผู้เป็นความงามที่วิสุทธิ และสวดให้เราได้ยิน เพราะไม่มีเวลาสำหรับสิ่งอื่นได้อีก" ต่อมาหลังจากนั้นท่านโชกิ เอฟเฟนดีได้ท่องจำบทอธิษฐานบางบทของพระบาทอาอูลลาห์ และสวดอย่างตั้งจนได้ยินไปทั่วละแวกบ้าน เมื่อพ่อแม่ของท่านและญาติๆ บ่นว่าท่าน ท่านตอบว่า "ท่านนาย" เขียนบอกให้ผมสวดให้ท่านได้ยิน! ผมกำลังทำตามนั้นให้ดีที่สุด" และท่านยังคงสวดมนต์เสียงดังต่อไปเป็นเวลาหลายชั่วโมงในแต่ละวัน ในที่สุดพ่อแม่ของท่านขอให้พระอับดุลบาฮาหยุดท่าน แต่พระองค์บอกให้ปล่อยท่านไว้ อย่างนั้น อยากรู้ก็ตามจิตใจที่อ่อนไหวของท่านสะท้อนออกมาให้เห็น เมื่อสวดธรรมลิขิตของพระอับดุลบาฮาที่เปิดเผยหลังจากที่พระบาทอาอูลลาห์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ท่านซาบซึ้งจนน้ำตาไหล ในอีกโอกาสหนึ่งตามที่บาไฮคนหนึ่งบันทึกไว้ ท่านโชกิ เอฟเฟนดี เข้าไปในห้องของพระอับดุลบาฮา หยิบปากกาของพระองค์ขึ้นมาพยายามขีดเขียน พระอับดุลบาฮาโอบหลานชายคนนั้นเข้ามาและตบที่ไหล่เบาๆ พร้อมกับกล่าวว่า "ตอนนี้ไม่ใช่เวลาสำหรับเขียน เป็นเวลาสำหรับเล่น เจ้าจะได้เขียนมากมายในอนาคต" ด้วยการอบรมของพระอับดุลบาฮาความเป็นเด็กน้อยที่ซุกซนของท่านได้พัฒนาขึ้นเป็นคนที่มีระเบียบวินัยและกิริยาท่าทางที่สง่างาม

5

หลังจากเกิดปฏิวัติยังเติร์คปี ค.ศ.1908 (พ.ศ.2451) ยังผลให้สุลต่านอับดุล ฮามิดร่วงจากอำนาจและพระอับดุลบาฮาได้รับอิสรภาพ พระองค์ย้ายมาอาศัย ณ ที่บ้านหลังใหม่ในไฮฟาเป็นการถาวร ห้องของท่านโชกิ เอฟเฟนดีเป็นห้องเล็กๆ อยู่ติดกับห้องของพระองค์ บ้านหลังนี้ไม่มีไฟฟ้าจนกระทั่งหลังจากพระอับดุลบาฮาสว่างลับไปหลายครั้งพระองค์เห็นตะเกียงในห้องของหลานคนนี้ติดดินแล้วยังสว่างอยู่เพราะท่านยังทำงานและอ่านหนังสือ พระองค์ต้องมาไล่ให้ท่านไปนอนแต่ก็แอบภูมิใจในตัวหลานอยู่ในใจ ที่ท่านมีความจริงจังกับชีวิต ผิดกับการหัวเราะคุยกันเสียงดังที่ได้ยินมาจากห้องของสมาชิกครอบครัวคนอื่น ซึ่งครั้งหนึ่งในห้องนอนของท่านโชกิ เอฟเฟนดี พระอับดุลบาฮายื่นหัตถ์ให้ท่านและหันหน้าไปยังห้องที่มีเสียงหัวเราะและกล่าวว่า "อย่าไม่อยากให้เจ้าเป็นเหมือนพวกเขา ฝ่โลกีย์"

6

ท่านโชกิ เอฟเฟนดีได้เข้าเรียนโรงเรียนที่ดีที่สุดไฮฟา แต่ท่านไม่มีความสุขที่จะไปโรงเรียน พระอับดุลบาฮาจึงตัดสินใจย้ายหลานคนนี้ไปเรียนที่เบรุต เป็นนักเรียนประจำในโรงเรียนคาทอลิกแห่งหนึ่งและกลับมาอยู่กับพระองค์ช่วงปิดเทอม แต่ท่านก็ไม่มีความสุขเช่นกัน หลังจากที่ท่านเรียนจบมัธยมศึกษาพระอับดุลบาฮาให้ท่านไปเรียนที่วิทยาลัยอเมริกันแห่งเบรุต ซึ่งเป็นทั้งโรงเรียนและมหาวิทยาลัย จนท่านจบปริญญาตรีสาขาศิลปะศาสตร์ในปี ค.ศ.1918 (พ.ศ.2461) ซึ่งระหว่างที่ท่านเรียนปริญญาตรีตรงกับช่วงเวลาที่เกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ในสมัยนั้นอังกฤษเป็นประเทศมหาอำนาจ พระอับดุลบาฮาเห็นว่าภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่แพร่หลายที่สุด พระองค์จึงสนับสนุนให้ท่านโชกิ เอฟเฟนดีเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งท่านโชกิ เอฟเฟนดีเองก็ตั้งเป้าหมายการศึกษาของตนไว้ว่าเพื่อจะรับใช้พระอับดุลบาฮา แบ่งเบาภาระให้พระองค์ เป็นล่ามให้พระองค์และแปลจดหมายของพระองค์เป็นภาษาอังกฤษ

7

หลังจากบรรจุพระศพของพระบ็อบบนูเขาคาร์เมลเป็นที่เรียบร้อย พระอับดุลบาฮาเตรียมเดินทางไปยังโลกตะวันตกและต้องการให้ท่านโชกิ เอฟเฟนดีเดินทางไปด้วย พระองค์ส่งเสื้อคลุมยาวสองตัวและผ้าโพกศีรษะสองผืนให้ท่าน เหมือนกับที่พระองค์ใส่เองเพื่อให้ท่านใส่เดินทางไปด้วยกัน หลังจากที่เดินทางไปอังกฤษและปารีสในรอบแรกและกลับมาพักที่อียิปต์ เพื่อจะออกเดินทางไปโลกตะวันตกในรอบที่สอง ในวันที่ 25 มีนาคม ค.ศ. 1912 (พ.ศ.2455) พระอับดุลบาฮาออกเดินทางออกจากอียิปต์พร้อมกับหลานรัก เลขานูการและคนรับใช้จำนวนหนึ่ง โดยขึ้นเรือกลไฟเซตริคเพื่อจะไปยังนิวยอร์ก แต่ต้องแวะที่ท่าเรือเนเปิ้ลในอิตาลีก่อน หลานชายของภรรยาของพระอับดุลบาฮาชื่อ ดร.เอมีน ฟาริด ได้วางอุบายจนทำให้ท่านโชกิ เอฟเฟนดีไม่สามารถเดินทางต่อไปยังอเมริกา เพราะแพทย์ชาวอิตาลีลงความเห็นว่าท่านเป็นโรคตาหึ่งๆ ที่ตาของท่านไม่ได้เป็นอะไร และไม่อนุญาตให้ท่านเดินทางต่อไปยังอเมริกาแต่ให้ส่งตัวกลับ พระอับดุลบาฮาพยายามทุกอย่างที่จะให้มีการเปลี่ยนการตัดสินใจนี้แต่ไม่สำเร็จ ในทางกลับกัน ดร.ฟาริดเองพยายามอ้างเหตุผลต่างๆ สนับสนุนการตัดสินใจของแพทย์ชาวอิตาลี และดร.ฟาริดนี่เองที่ทำให้พระอับดุลบาฮาหนักใจเป็นอย่างมากในระหว่างเดินทางไปเยือนโลกตะวันตกกับพระองค์ และต่อมาเขาก็กลายเป็นผู้ละเมิดพระปฎิญาญาคนหนึ่ง ในที่สุดท่านโชกิ เอฟเฟนดีต้องพลาดการเดินทางอันเป็นประวัติศาสตร์ครั้งนั้น ซึ่งนับเป็นความสะเทือนใจและเศร้าใจอย่างมากสำหรับเด็กอายุสิบห้าปีอย่างท่าน ที่กำลังจะได้ร่วมเดินทางไปเผชิญโลกกว้างเป็นครั้งแรกกับปู่ที่ตนเองรักและผูกพันเป็นอย่างมาก ในระหว่างที่เดินทางอยู่ในโลกตะวันตกแม้จะมีการจี้รัดตัว พระอับดุลบาฮาก็คิดถึงและห่วงใยหลานรักคนนี้อยู่เสมอ และตระหนักดีว่าหลานรักคนนี้ต้องคิดถึงท่านมาก ในจดหมายฉบับหนึ่งที่พระองค์เขียนถึงน้องสาว

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

บาฮียะห์ คานุม ระหว่างที่อยู่ในโลกตะวันตก ตอนหนึ่งกล่าวว่า “เขียนจดหมายถึงเราทันทีเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของโซกิ เอฟเฟนดิ บอกทุกอย่างให้หมดอย่าปิดบังสิ่งใด นี่คือวิธีที่ดีที่สุด” ส่วนท่านโซกิ เอฟเฟนดิก็คอยติดตามข่าวของพระอับดุลบาฮาในโลกตะวันตกอย่างใจจดใจจ่อ ครั้งหนึ่งท่านเขียนจดหมายถึงเลขานุการคนหนึ่งของพระอับดุลบาฮาในอเมริกาว่า ท่านไม่ได้รับนิตยสาร “ดวงดาวของโลกตะวันตก” ที่รายงานกิจกรรมของพระอับดุลบาฮาที่นั่น ขอให้เขาดูแลด้วยว่านิตยสารดังกล่าวถูกส่งมาให้ท่านครบทุกฉบับ

8

ความสัมพันธ์ระหว่างท่านโซกิ เอฟเฟนดิและพระอับดุลบาฮาเริ่มเด่นชัดขึ้น จนเป็นที่สนใจและรู้จักกันของชุมชนบาไฮในประเทศต่างๆ หลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งในช่วงเวลาสงครามนี้พระอับดุลบาฮาไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับชุมชนบาไฮทั่วโลกอยู่พักใหญ่ เมื่อเริ่มมีการติดต่อสื่อสารกันใหม่ จดหมายของพระองค์ส่วนใหญ่ลงชื่อของท่าน โซกิ เอฟเฟนดิ ที่เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีมาพอดีและเริ่มรับใช้พระอับดุลบาฮาในฐานะเลขานุการ ซึ่งดูเหมือนเป็นความต้องการของพระอับดุลบาฮาที่จะเปิดตัวหลานรักคนนี้ให้ชุมชนบาไฮทุกแห่งและโลกภายนอกเริ่มรู้จักว่า ท่านโซกิ เอฟเฟนดิคือเลขานุการและมือขวาของพระองค์ ซึ่งขณะนั้นท่านอายุยี่สิบเอ็ดปี นิตยสาร “ดวงดาวของโลกตะวันตก” ฉบับวันที่ 27 กันยายน ค.ศ.1919 (พ.ศ.2462) ได้ลงรูปของท่านเต็มตัว พร้อมกับคำบรรยายว่าท่านคือหลานชายคนโตของพระอับดุลบาฮา เป็นผู้แปลธรรมจารึกและจดหมายต่างๆ ของพระองค์

9

หลังจากการปลดแอกศาสนาบาไฮและพระอับดุลบาฮาจากการกดขี่ของตุรกีอย่างสมบูรณ์และเด็ดขาดโดยกองกำลังของอังกฤษ จดหมาย รายงานและผู้แสวงบุญทั้งหลายหลั่งไหลเข้ามาที่โฮฟาอย่างท่วมท้นเพราะไม่มีข้อจำกัดอีกต่อไป งานของพระอับดุลบาฮาจึงเพิ่มขึ้นอย่างมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากข้อความในจดหมายส่วนตัวฉบับต่างๆ ของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ เช่น “...การติดต่อทางจดหมายของเราถึงท่านขาดช่วงไปเพราะงานหนักมาก ต้องจดและแปลธรรมจารึกต่างๆ...ทั้งบ่ายหมดเวลาไปกับการแปลเนื้อหาบางส่วนจากคำวิงวอนจากลอนดอน” “เราหัวหมุน เป็นวันที่ยุ่งและและมีเหตุการณ์มากมาย มีผู้โทรศัพท์มาไม่น้อยกว่ายี่สิบครั้งจากเจ้าชายและพวเขา ไปจนถึงพลทหารธรรมดา ขอเข้าสัมภาษณ์พระอับดุลบาฮา” ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ ติดตามพระอับดุลบาฮาบ่อยขึ้นไปร่วมกรณีกิจต่างๆ ของทางการที่พระองค์ได้รับเชิญ เช่นการไปเยี่ยมนายทหารอังกฤษที่เป็นผู้ว่าราชการโฮฟา การให้สัมภาษณ์ผู้บัญชาการทหารอเมริกัน จึงทำให้ท่านเริ่มเป็นที่รู้จักในแวดวงเหล่านี้

10

เป็นเวลาสองปีหลังจากสิ้นสุดสงครามที่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ ได้รับใช้พระอับดุลบาฮาอย่างใกล้ชิด และติดตามพระองค์ไปแทบทุกแห่ง จนกระทั่งท่านเห็นว่าสุขภาพของพระองค์ดีขึ้นและมีสาวกอีกหลายคนคอยเป็นเลขานุการรับใช้พระองค์ ท่านจึงหมดห่วงและตัดสินใจไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดตอนต้นปี ค.ศ. 1920 (พ.ศ.2463) เพื่อเพิ่มความเชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ และจะได้กลับมารับใช้พระอับดุลบาฮาได้ดีกว่าเดิม ท่านได้รับการต้อนรับที่อบอุ่นเมื่อไปถึงอังกฤษโดยมิตรสหายของพระอับดุลบาฮา เช่น ลอร์ดลามิงตัน พลตรีทูดอร์ โพล และบางคนที่ท่านรู้จักเป็นส่วนตัวเช่น ดร.เจอี เอสเชลมอนด์ (ผู้เขียนหนังสือพระบาฮาอุลลาห์และยุคใหม่) ซึ่งเคยอยู่ที่โฮฟาไม่นานก่อนหน้านั้นและช่วยท่านแปลธรรมจารึกของพระอับดุลบาฮา

11

เมื่อได้รับทราบข่าวการเสด็จขึ้นสู่อสวรรค์ของพระอับดุลบาฮาอย่างคาดไม่ถึงทางโทรเลขที่ส่งมาที่สำนักงานของพลตรีทูดอร์ โพล ในลอนดอน วันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ.1921 (พ.ศ.2464) ท่านโซกิ เอฟเฟนดิตะลึงจนถึงกับเป็นลมและต้องนอนพักเป็นเวลาสามสัปดาห์ ด้วยติดขัดปัญหาพาสพอร์ทกว่าท่านจะกลับมาถึงโฮฟาได้ก็เป็นวันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ.1921 (พ.ศ.2464) ในการกลับมาครั้งนี้ท่านพักอาศัยอยู่ในห้องเดิมที่ติดกับห้องของพระอับดุลบาฮาได้แค่สามสัปดาห์ ก็ย้ายไปอยู่ที่บ้านของนางสาวคนหนึ่งเพราะสภาพความทรงจำในอดีตที่ปวดร้าวใจที่เคยผูกพันและอาศัยอยู่ใกล้ชิดกับพระอับดุลบาฮาและเห็นผู้คนมากมายมาเยี่ยมพระองค์ที่บ้านหลังนี้ ต่อมาวันที่ 3 มกราคม ค.ศ.1922 (พ.ศ.2465) พระประสงค์และพินัยกรรมของพระอับดุลบาฮาถูกนำมาอ่านต่อหน้าพยานเก้าคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนในครอบครัวของพระองค์ โดยที่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิไม่ได้อยู่ด้วย และวันที่ 7 มกราคม ค.ศ.1922 (พ.ศ.2465) ได้เปิดออกอ่านอีกครั้งต่อหน้าบาไฮศาสนิกชนจากเปอร์เซีย อินเดีย อียิปต์ อังกฤษ อิตาลี เยอรมัน อเมริกา ญี่ปุ่น โดยที่ท่านโซกิ เอฟเฟนดิ ไม่ได้อยู่ด้วยเช่นกัน ข้อความตอนหนึ่งในพินัยกรรมนั้นพระอับดุลบาฮาระบุไว้ว่า “ดูกร มิตรสหายที่รักใคร่ของเรา! หลังจากการล่องลับไปของผู้ถูก

ประมุขร้ายนี้ เป็นหน้าที่ของอักษอน (กิง) อphanon (หน่อ) ของพฤกษาศาสตร์ดีลีทรี พระหัตถ์ (เสา) ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าและบรรดาผู้เป็นที่รักของพระผู้ทรงความงามอับฮา ที่จะหันไปหาท่าน โชกิ เอฟเฟนดิ ซึ่งเป็นกิงอ่อนที่แตกออกมาจากพฤกษาวิสูทรีและศักดีลีทรีสองต้น และเป็นผลไม่พึงออกมาจากการสมัครสมานของสองแขนงของพฤกษาแห่งความวิสุทธิ เนื่องด้วยท่านคือเครื่องหมายของพระผู้เป็นเจ้า คือกิงที่ได้รับเลือก คือศาสนิกบาลของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งอักษอน (2) อphanon (1) พระหัตถ์ศาสนาและผู้เป็นที่รักของพระองค์ทุกคน ต้องหันไปหา, ท่านคือผู้บรรณาธิบายวณะของพระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่สืบเชื้อสายโดยตรงจากท่านที่เกิดมาคนแรกจะสืบทอดท่าน” ด้วยพินัยกรรมนี้ที่พระอับดุลบาฮาลิขิตไว้ตั้งแต่หลานชายคนนี้มีอายุเพียง 7-8 ปี ท่านโชกิ เอฟเฟนดิจึงได้รับอำนาจสวรรค์ในการตีความธรรมลิขิตของพระบ๊อบ พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮาได้อย่างไม่มีผิดพลาด ซึ่งท่านโชกิ เอฟเฟนดิเองไม่เคยทราบมาก่อนเกี่ยวกับสถาบันศาสนิกบาลนี้ และเคยคิดเพียงว่าพระอับดุลบาฮาอาจแต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้จัดการให้มีการเลือกตั้งสภายุติธรรมสากลตามที่ระบุไว้ในคิตาบีอัคดัส เมื่อข่านนี้แจ้งไปยังชุมชนบาไฮในประเทศต่างๆ บาไฮทั้งหลายตอบรับเป็นอย่างดี และเขียนตอบกลับให้กำลังใจท่านโชกิ เอฟเฟนดิว่า พวกเขาพร้อมให้การสนับสนุนและเชื่อฟังท่าน

12

ในวันที่สี่สิบหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา ซึ่งมีการจัดงานรำลึกถึงพระองค์ตามธรรมเนียมของท้องถิ่น บาไฮศาสนิกชนจำนวนหนึ่งและบุคคลสำคัญหลายคนรวมทั้งผู้ว่าการไอฟา ได้มาชุมนุมกันในห้องโถงที่บ้านของพระองค์ หลังจากรับประทานอาหารกลางวันแล้ว ได้มีการกล่าวคำสดุดีพระอับดุลบาฮาผู้ล่วงลับไป และประกาศข้อกำหนดในพินัยกรรมของพระองค์ แยกที่มาในวันนั้นจึงอยากให้ท่านโชกิ เอฟเฟนดิกล่าวคำพูดอะไรสักหน่อยในฐานะที่ได้รับการแต่งตั้งให้สืบทอดศาสนาต่อจากพระอับดุลบาฮา เมื่อทราบคำขอของแขกขณะที่อยู่ในห้องกับนำหญิงบาฮียะห์ คานูม ท่านโชกิ เอฟเฟนดิยังเสรำเกินกว่าที่จะทำตามคำขอได้ จึงเขียนข้อความให้นำไปอ่านต่อแขกแทนในนามของท่านว่า ท่านและครอบครัวของพระอับดุลบาฮาขอขอบคุณจากใจสำหรับการมาร่วมงานของผู้ว่าการและบรรดาผู้กล่าวคำสดุดี ซึ่งคำพูดจากใจจริงของพวกเขา “ได้ฟื้นฟูความทรงจำอันมีค่าเกี่ยวกับพระองค์ในหัวใจของเรา...ข้าพเจ้าหวังว่าเราวงศาคุณาญาติและครอบครัวของพระองค์ จะสามารถพิสูจน์ด้วยคำพูดและการกระทำว่าคู่ควรกับตัวอย่างอันรุ่งโรจน์ที่พระองค์แสดงไว้ต่อเรา เพื่อว่าเราจะได้เป็นที่รักและนับถือของท่าน ขอให้พระวิญญูญาณอมตะของพระองค์อยู่กับเรา และผูกเราไว้ด้วยกันตลอดไป!” ซึ่งข้อความจากสารนี้เริ่มต้นว่า “ข้าพเจ้าตกตะลึงอย่างกะทันหันและทุกซัโศกเกินกว่าวัยของข้าพเจ้า จึงไม่สามารถออกมาเข้าร่วมการประชุมของบรรดาผู้เป็นที่รักของพระอับดุลบาฮาที่รักยิ่งนี้”

22.2 การนำศาสนาในดินแดนศักดีลีทรี [Leadership of the Faith in the Holy Land]

13

ถึงแม้จะเสรำโศกเพียงไรต่อการล่วงลับไปอย่างกะทันหันของพระอับดุลบาฮา ท่านโชกิ เอฟเฟนดิก็สำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบอันสำคัญยิ่งที่พระองค์มอบหมายไว้เสมอ เดือนมีนาคม ค.ศ.1922 (พ.ศ.2465) ท่านได้เรียกบาไฮคนสำคัญจากประเทศต่างๆ มาปรึกษาหารือกันที่ไอฟาเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะสถาปนาสภายุติธรรมสากลตามที่ลิขิตไว้ในคิตาบีอัคดัส และได้ข้อสรุปว่าก่อนที่จะสถาปนาสถาบันสูงสุดของระบบบริหารบาไฮนี้ จะต้องมึธรรมสภาท้องถิ่นและธรรมสภาแห่งชาติปฏิบัติหน้าที่ในประเทศต่างๆ ที่มีบาไฮอยู่ เพื่อเป็นฐานและเสาค้ำสภายุติธรรมสากล ดังนั้นภารกิจเบื้องต้นของท่านคือการอบรมบาไฮทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบบริหารบาไฮ การก่อตั้งธรรมสภาท้องถิ่นและธรรมสภาแห่งชาติหลักการและวิธีปฏิบัติของธรรมสภาเหล่านี้

14

การล่วงลับไปของพระอับดุลบาฮาทำให้พวกเขละเมิดพระปฏิญญาอีกเหิมขึ้นมาใหม่ ในเปอร์เซียและอเมริกา บรรดาสมุนของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี ได้พยายามกระเพื่อมให้ชุมชนบาไฮที่นั่นปั่นป่วนและสับสน ณ ดินแดนศักดีลีทรีตัวมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีเองได้ยื่นเรื่องต่อทางการอังกฤษขอกรรมสิทธิ์ครอบครองสุสานของพระบาฮาอุลลาห์และคฤหาสน์บาห์จี โดยอ้างสิทธิ์ว่าตนเป็นบุตรของพระบาฮาอุลลาห์และสืบทอดศาสนาต่อจากพระอับดุลบาฮา เมื่อถูกทางการปฏิเสธเขาจึงส่งน้องชายมีร์ซา บาดิอุลลาห์กับพรรคพวกไปยึดกุญแจสุสานมาจากผู้ดูแลโดยการใช้อำนาจในวันที่ 30 มกราคม ค.ศ.1922 (พ.ศ.2465) จนเกิดความวุ่นวายตามมา ทางการอังกฤษจึงเข้าไปยึดครองสถานที่และให้ทหารยามคอยดูแล โดยไม่คืนกุญแจให้ทั้งสองฝ่าย จนกระทั่งเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1923 (พ.ศ.2466) โดยการสนับสนุนจากชุมชนบาไฮในประเทศต่างๆ ท่านโชกิ เอฟเฟนดิได้

ยื่นเรื่องต่อทางการอังกฤษขอกรรมสิทธิ์ครอบครองสุสานของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งทางการอังกฤษตกลงให้ตามที่ขอ

15

การขึ้นมาศาสนาต่อจากพระอับดุลบาฮาของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ต่างกันกับเมื่อครั้งที่พระอับดุลบาฮาขึ้นมาศาสนาต่อจากพระบาฮาอุลลาห์มากที่สุดทีเดียว ในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์ พระองค์เริ่มให้พระอับดุลบาฮาแสดงบทบาทตั้งแต่เมื่ออยู่ที่แบกแดด ให้มีความรับผิดชอบมากขึ้นและเป็นตัวแทนของพระองค์ในเรื่องต่างๆ ในอเดรียนโปล และต่อมาในอัครคา จนกระทั่งช่วงปลายชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งพระองค์ทรงเก็บตัวอยู่ในคฤหาสน์บาห์จีโดยแทบจะไม่ให้ใครเข้าพบ และมอบให้พระอับดุลบาฮาดูแลชุมชนบาไฮ เป็นตัวแทนของพระองค์ในโอกาสต่างๆ และต้อนรับบุคคลต่างๆ แทนพระองค์ พระอับดุลบาฮาจึงเป็นที่ยอมรับอย่างดีภายในชุมชนบาไฮและบุคคลภายนอกรวมทั้งเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เมื่อทรงขึ้นมาศาสนาต่อจากพระบิดาด้วยวัย 48 ปี , แต่ท่านโชกิ เอฟเฟนดิเพิ่งขึ้นมาับบทบาทรับใช้พระอับดุลบาฮาให้เป็นที่ประจักษ์ต่อชุมชนบาไฮและทางการเพียงแค่สองปีก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา และขึ้นมาศาสนาต่อจากพระองค์ด้วยวัย 24 ปีเท่านั้น ท่านจึงไม่มีบารมีหรือได้รับการยอมรับนับถือในระดับเดียวกับพระอับดุลบาฮา เพราะทางการมองว่าท่านเป็นเด็ก แต่ที่เหมือนกันเมื่อขึ้นมาศาสนาคือ ทั้งพระอับดุลบาฮาและท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ต่างถูกต่อต้านโดยญาติพี่น้องของตนเองเกือบทั้งหมดที่กลายเป็นพวกละเมิดพระบัญญัติ

16

อย่างไรก็ตามเมื่อเวลาผ่านไปด้วยวัยวุฒิที่สูงขึ้น ด้วยคุณธรรมและความสามารถ ท่านโชกิ เอฟเฟนดิสามารถสร้างความสัมพันธ์ให้เป็นที่ยอมรับนับถือได้ดีขึ้นเป็นลำดับกับทางการของอังกฤษ และกับทางการของอิสราเอลในเวลาต่อมาเมื่อรัฐอิสราเอลได้รับการสถาปนา ทำให้ศาสนาบาไฮที่มีศูนย์กลางแห่งโลกอยู่ที่นั่นได้รับการยอมรับนับถือมากขึ้น ซึ่งเห็นได้จากกรณีที่ประธานาธิบดีเบนชวีของอิสราเอลได้ตอบรับคำเชิญของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ โดยการมาเยือนพระสุถูปของพระบ็อบอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 26 เมษายน ค.ศ.1954 (พ.ศ.2497) และแสดงความเคารพพระศพของพระบ็อบดังเช่นที่ท่านปฏิบัติ ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาฮิว

17

ในด้านความสัมพันธ์กับชุมชนศาสนาอื่น ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ได้วางตัวต่างจากในสมัยของพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮา ซึ่งทั้งสองพระองค์ยังคลุกคลีอยู่กับสังคมของมุสลิม ที่เห็นได้ชัดคือทั้งสองพระองค์ไปเยือนและสวดมนต์ในสุเหร่าเป็นครั้งคราว การปฏิบัติตัวเช่นนี้ของทั้งสองพระองค์มีเหตุผลอยู่ในตัวมันเองในยุคแห่งวิกรมของศาสนาบาไฮ ซึ่งพัฒนาการของศาสนายังต้องมีความกลมกลืนกับชีวิตชุมชนของสังคมมุสลิม เพื่อให้ชาวมุสลิมได้สัมผัสกับตัวตนและไอแห่งอาณาจักรธรรมของทั้งสองพระองค์ และถูกดึงดูดเข้ามาหาศาสนาใหม่เมื่อมาถึงยุคก่อร่างที่ท่านโชกิ เอฟเฟนดิขึ้นมาศาสนาต่อและศูนย์กลางแห่งโลกของศาสนาบาไฮหลุดพ้นจากการปกครองของมุสลิม ท่านถือว่าถึงเวลาแล้วที่ชุมชนบาไฮจะสาธิตให้สาธารณชนเห็นความเป็นอิสระของศาสนาของตน เพื่อไม่ให้โลกภายนอกเข้าใจผิดว่าศาสนาบาไฮเป็นนิกายที่แตกออกมาจากอิสลามหรือศาสนาอื่นใด ดังนั้นท่านโชกิ เอฟเฟนดิจึงไม่ไปเยือนสุเหร่าเหมือนกับที่พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮาเคยทำ และให้บาไฮในเปอร์เซียปฏิบัติเหมือนกัน เช่นเดียวกันสำหรับบาไฮในโลกตะวันตกบางคนที่อาจไปสวดมนต์ในโบสถ์ของศาสนาคริสต์เพราะเคยเห็นตัวอย่างชีวิตของพระอับดุลบาฮาที่ไปสวดมนต์ในสุเหร่า ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ได้อธิบายให้เข้าใจและให้เลิกปฏิบัติดังกล่าว

22.3 การปลีกตัวไปฟื้นฟูจิตใจในสวิสเซอร์แลนด์ [Retirement for spiritual revivification in Switzerland]

18

ด้วยยังไม่หายเศร้าโศกต่อการจากไปของพระอับดุลบาฮา และมีปัญหาหนักอกประดังเข้ามา เช่น การยึดครองบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแบกแดดโดยชาวมุสลิม ซึ่งบ้านนี้เป็นหนึ่งในสถานที่แสวงบุญของศาสนาบาไฮ การยึดครองสุสานของพระบาฮาอุลลาห์และการรวีชุมชนบาไฮหนักขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเปอร์เซียและอเมริกา โดยพวกละเมิดพระบัญญัติที่ได้ใจต่อการจากไปของพระอับดุลบาฮา สภาพจิตใจของท่านโชกิ เอฟเฟนดิจึงแย่มาก และท่านรู้สึกว่าคุณไม่คู่ควรสำหรับภารกิจที่พระอับดุลบาฮาหมายให้นำศาสนาต่อ ในสถานการณ์เช่นนี้เองที่น่าหึงของท่านคือบาฮียะห์ คานูม (โบไมศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด) ซึ่งแม้อยู่ในวัยชราแล้ว ต้องทำหน้าที่เป็นที่พักพิงให้ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ และประคับประคองท่านในช่วงนี้ และเป็นหลักชั่วคราวให้กับชุมชน

บาไฮ ในที่สุดเมื่อไม่สามารถรับความกดดันทางจิตใจได้ ท่านโชกิ เอฟเฟนดิได้ออกเดินทางไปยุโรป (สวิสเซอร์แลนด์) ในวันที่ 5 เมษายน ค.ศ.1922 (พ.ศ.2465) เพื่อปลีกตัวไปพักผ่อนและฟื้นฟูจิตใจ และแจ้งให้ชุมชนบาไฮทั้งหลายทราบว่าท่านขอมอบกิจการต่างๆ ของศาสนาให้อยู่ในการดูแลของน้ำหญิงบาฮียะห์ คานูม ในระหว่างที่ท่านไม่อยู่ เหตุการณ์นี้คล้ายกับที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเคยปลีกตัวจากครอบครัวและชุมชนสาวกในแบกแดดไปอยู่ที่เมืองไซเลมานนีเยห์ จนกระทั่งสองปีจึงจะกลับมา

19

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ เสียหายไปหลายเดือนจนน้ำหญิงบาฮียะห์ คานูม เป็นกังวลและทุกข์ใจมาก จึงส่งมารดาของท่านและญาติบางคนเดินทางไปตามตัวท่านกลับมา ในที่สุดท่านเดินทางกลับมาถึงโฮฟาวันที่ 15 ธันวาคม ค.ศ.1922 (พ.ศ.2465) ด้วยสภาพจิตใจที่เข้มแข็งกว่าเดิม และส่งโทรเลขแจ้งไปยังชุมชนบาไฮในประเทศต่างๆ ว่าท่านกลับมาแล้ว ขอโทษที่ละทิ้งหน้าที่ไปชั่วคราว ซึ่งบาไฮทั้งหลายในดินแดนเหล่านั้นต่างดีใจเป็นอย่างมากที่ได้รับโทรเลขจากท่าน ซึ่งจากนั้นก็มิโทรเลขและจดหมายจากชุมชนบาไฮทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก หลังไหลเข้ามาหาท่านมากมาย อย่างไรก็ตามกลางปี ค.ศ.1923 (พ.ศ.2466) ท่านปลีกตัวไปสงบจิตใจบนภูเขาในสวิสเซอร์แลนด์อีกรอบและกลับมาในเดือนพฤศจิกายนในปีเดียวกัน ท่านโชกิ เอฟเฟนดิชอบบรรยากาศบนภูเขาในสวิสเซอร์แลนด์มาก และใช้เป็นสถานที่สงบจิตใจเพื่อฟื้นฟูพลังในจิตใจของท่านเพื่อรับภาระที่หนักหน่วงของการเป็นศาสนิกบาล, ในระหว่างการเป็นศาสนิกบาล ท่านเดินทางไปสวิสเซอร์แลนด์ทั้งหมดเจ็ดครั้ง รวมเป็นเวลาทั้งหมดที่อยู่ที่นี่ราวสองปี หนึ่งในเจ็ดครั้งนี้เป็นการเดินทางไปฮันนีมอน หลังจากที่ท่านแต่งงานตอนอายุสี่สิบปีกับลูกสาวของสตรีบาไฮรุ่นแรกของแคนาดาคือเอมย์ แมกซ์เวลล์ ซึ่งสามีของเธอเป็นบาไฮชาวฝรั่งเศสรุ่นแรก และเป็นสถาปนิกที่ออกแบบพระสถูปของพระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล

20

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ทำหน้าที่พัฒนาศูนย์กลางบาไฮแห่งโลก พร้อมกับเป็นหัวใจที่ส่งชีพจรไปยังชุมชนบาไฮทั่วโลกด้วยจดหมายนับหมื่นฉบับ ที่ท่านเขียนไปกระตุ้น ให้กำลังใจ อธิบายถึงลักษณะ จุดประสงค์และเป้าหมายของระบบบริหารบาไฮ คอยชี้แนะและกำกับแนวทางการปฏิบัติสำหรับบาไฮในประเทศต่างๆ ในการริเริ่มและพัฒนาระบบบริหารนี้ (ควบคู่กันไปกับพัฒนาการที่ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลก) โดยการก่อตั้งธรรมนูญท้องถิ่นและธรรมนูญแห่งชาติในประเทศของตน เพื่อปูทางไปสู่เป้าหมายยอดสุดคือการสถาปนาสภายุติธรรมสากลที่จะเป็นโคมของระบบบริหารนี้

บทที่ 23

การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาระบบบริหาร

[Ch 23: The rise and establishment of the Administrative Order]

1

ด้วยการล่วงลับไปของพระอับดุลบาฮา ศตวรรษแรกของบาไฮศักราชซึ่งเริ่มต้นพร้อมกับกำเนิดของพระองค์ ได้ผ่านมากกว่าสามในสี่, เจ็ดสิบเจ็ดปีก่อนหน้านี้แสงสว่างของศาสนาที่ประกาศโดยพระบ็อบ ได้รุ่งขึ้นมาบนขอบฟ้าแห่งซีราซและแวบผ่านฟากฟ้าของเปอร์เซีย เป็นการปิดเปาคความมืดมัวที่ห่อหุ้มประชาชนยาวนานเป็นยุค, การสังหารหมู่อย่างอำมหิตที่ดุร้ายผิดธรรมดาซึ่งรัฐบาล นักบวชและประชาชนที่ไม่เอาใจใส่ในนัยสำคัญของแสงสว่างนั้นและตาบอดต่อความอัปไมยของแสงดังกล่าว ได้ร่วมมือกันจนเกือบจะดับรัศมีแห่งความรุ่งโรจน์ของศาสนาในดินแดนกำเนิด, ณ ชั่วโมงที่มืดที่สุดในโชคชะตาของศาสนานั้นพระบาฮาอุลลาห์ขณะที่พระองค์เองเป็นนักโทษอยู่ในเตหะราน ได้รับบัญชาให้เติมพลังความเข้มแข็งให้แก่ชีวิตของศาสนาอีกครั้ง และได้รับมอบหน้าที่ให้บรรลุจุดประสงค์สุดท้ายของศาสนา, ในแบกแดดเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาสิบปีที่คั่นระหว่างการรับรู้พันธกิจนั้นครั้งแรกกับการประกาศพันธกิจนั้น พระองค์ทรงเปิดเผยความลึกซึ้งที่เก็บรักษาไว้ในศาสนาวัยทารกในครรภ์ของพระบ็อบ และแย้มผลที่ออกมาจากความลึกซึ้งนั้น, ในอเดรียโนเปิลธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเป็นคำสัญญาของยุคศาสนาบาไฮและทุกยุคศาสนาที่มาก่อน ได้รับการประกาศต่อมนุษยชาติ และคำท้าทายของธรรมสารนั้นถูกเปลี่ยนไปถึงผู้ปกครองทั้งหลายของโลกทั้งในตะวันออกและตะวันตก, หลังกำแพงป้อมปราการคุกแห่งอัครคา พระผู้นำการเปิดเผยพระธรรมที่เกิดขึ้นใหม่ของพระผู้เป็นเจ้ามา ทรงบัญญัติกฎและวางหลักธรรมที่จะประกอบกันเป็นเส้นด้ายที่สานกันของระบบโลกของพระองค์, ยิ่งไปกว่านั้นก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พระองค์ทรงจัดตั้งพระปฏิญาณที่จะนำทางและช่วยการวางรากฐานของระบบโลก และปกป้องรักษาเอกภาพของบรรดาผู้ก่อสร้างระบบโลกนั้น, ด้วยได้รับการติดเครื่องมือที่ทรงอิทธิฤทธิ์และไม่มีที่เปรียบนี้ พระอับดุลบาฮาบุตรชายคนโตและศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณของพระองค์ ได้ตั้งธงศาสนาของพระบิดาในทวีปอเมริกาเหนือ และสถาปนารากฐานที่ล่วงล้ำไม่ได้สำหรับสถาบันต่างๆ ของศาสนาในยุโรปตะวันตก ตะวันออกไกลและออสเตรเลีย, ในผลงาน ธรรมจารึกและการแสดงวาทะทั้งหลาย พระองค์ทรงไขความหลักธรรม ตีความกฎ ขยายความหลักความเชื่อ และก่อสร้างสถาบันขั้นต้นทั้งหลายของระบบบริหารของศาสนาในอนาคต, ในรัสเซียพระองค์ทรงก่อสร้างสถานแห่งแรกของศาสนา ขณะที่บนที่ลาดเอียงของภูเขาคาร์เมลพระองค์ทรงปลูกสร้างพระสถูปที่เหมาะสมสำหรับพระผู้ประกาศข่าวล่งหน้า และบรรจุพระศพของพระองค์ในนั้นด้วยมือของตนเอง, โดยการไปเยือนหลายเมืองในยุโรปและทวีปอเมริกาเหนือ พระองค์ทรงถ่ายทอดธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตก และทำให้เกียรติภูมิของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าสูงขึ้นมาถึงระดับที่ไม่เคยประสบมาก่อน, และสุดท้ายนี้ในบั้นปลายของชีวิตโดยการเปิดเผยธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์ พระองค์ทรงมอบอำนาจให้กับชุมชนที่พระองค์เองเลี้ยงดู ฝึกฝนและช่วยพัฒนาการ ซึ่งเป็นแผนงานที่ในปีทั้งหลายที่จะมาถึง ต้องช่วยให้สมาชิกของชุมชนนี้สามารถแพร่แสงธรรม และก่อโครงสร้างบริหารของศาสนาทั่วห้าทวีปของโลก

2

พระวิญญูญาณที่ไม่รู้จักตายที่ให้พลังชีวิตแก่โลกซึ่งกำเนิดในซีราซ ถูกจุดขึ้นมาใหม่ในเตหะราน ถูกพัดขึ้นมาเป็นเปลวไฟในแบกแดดและอเดรียโนเปิล ถูกพาไปยังโลกตะวันตก และเวลานี้กำลังให้ความสว่างแก่ขอบทวีปทั้งห้า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่จะมาอวตารในสถาบันทั้งหลาย ที่ถูกออกแบบให้กำหนดทิศทางของพลังงานของพระวิญญูญาณที่แผ่ออกไปและกระตุ้นการเติบโตของพระวิญญูญาณนั้น, ยุคที่ได้เป็นพยานต่อกำเนิดและการผงาดขึ้นมาของศาสนาบาไฮบัดนี้ปิดตัวลงแล้ว, ยุควิกรรมและการบุกเบิกของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเป็นช่วงต้นที่พระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสองมีชีวิตอยู่ ชีวิตของศาสนาที่กำเนิดขึ้นมา บรรดาวิบุรุษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศาสนาได้ดิ้นรนต่อสู้และตีความแห่งการสละชีวิต และรากฐานดั้งเดิมของศาสนาได้รับการสถาปนา เป็นช่วงเวลาในความอัปไมยของศาสนาไม่มีชัยชนะใดในยุคนี้หรือยุคใดๆ ในอนาคตไม่ว่าจะสว่างไสวเพียงใดจะทัดเทียมได้, บัดนี้ยุควิกรรมนี้ได้สิ้นสุดลงแล้วด้วยการล่วงลับไปของพระผู้ซึ่งพันธกิจของพระองค์อาจถือได้ว่าเป็นตัวเชื่อมโยงที่ผูกยุคที่เมล็ดของธรรมสารที่เกิดขึ้นใหม่ได้ฟักตัว กับยุคทั้งหลายที่ถูกลิขิตให้เป็นพยานต่อการออกดอกและออกผลในที่สุด

3

ช่วงเวลาแห่งการก่อร่างซึ่งเป็นยุคเหล็กของยุคศาสนานั้น บัดนี้กำลังเริ่มต้น เป็นยุคที่สถาบันทั้งหลายของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ระดับท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติ จะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา พัฒนาและ

เป็นปีกแผ่นอย่างบริบูรณ์ เป็นการคาดการณ์ถึงยุคทองซึ่งเป็นยุคที่สามและยุคสุดท้าย ที่ถูกลิขิตให้เป็นพยานต่อการปรากฏขึ้นมาของระบบที่โอบล้อมโลก ซึ่งจะประดิษฐานผลสุดท้ายของการเปิดเผยพระธรรมครั้งสุดท้ายของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าต่อมนุษยชาติ และการสุขของผลนี้ต้องบังขึ้นการสถาปนาอารยธรรมโลกและการเปิดตัวอาณาจักรของพระบิดาบนโลกมนุษย์อย่างเป็นทางการตามที่สัญญาไว้โดยพระเยซูคริสต์เอง

4

สำหรับระบบโลกนี้พระบ็อบเองขณะที่เป็นนักโทษอยู่ในที่มั่นบนภูเขาในอาเซอร์ไบจาน ทรงกล่าวถึงอย่างชัดเจนในคัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซียของพระองค์ซึ่งเป็นคัมภีร์แม่บทของยุคศาสนาบาไฮ ทรงประกาศการมาถึงของระบบโลกนี้ และสัมพันธ์ระบบโลกนี้กับพระนามของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งพันธกิจของพระองค์พระบ็อบเองได้ประกาศขาล่วงหน้า, ถ้อยแถลงที่น่าสะอิดสะอายนของพระองค์ในบทที่สิบหกของวาฮิดที่สามคือ *“ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแต่ผู้ที่ยังมองระบบของพระบาฮาอุลลาห์ และขอขอบคุณพระผู้เป็นนายของตน! เพราะวางใจได้ว่าพระองค์จะถูกสำแดงให้เห็นชัด...”* ดังนั้นพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซึ่งในช่วงเวลาต่อมาได้เปิดเผยกฎและหลักธรรมต่างๆ ที่ต้องกำกับควบคุมปฏิบัติการของระบบนั้น ทรงกล่าวถึงระบบเดียวกันนี้ในศิตาปีอัคดัสซึ่งเป็นคัมภีร์แม่บทของยุคศาสนาของพระองค์ว่า *“สมดุลของโลกถูกรบกวนโดยอิทธิพลสั้นระรัวของระบบโลกใหม่ที่ยิ่งใหญ่นี้ ระเบียบชีวิตของมนุษยชาติถูกปฏิบัติโดยวิธีปฏิบัติของระบบที่ไม่มีเหมือนและนาพิศวงนี้ อย่างที่ดวงตาที่เป็นสังขารไม่เคยเห็นคล้ายกันมาก่อน”* พระอับดุลบาฮาผู้เป็นสถาปนิกที่ยิ่งใหญ่ของระบบนี้ ทรงวาดรายละเอียดของลักษณะเด่นของระบบนี้ไว้ในพระประสงค์และพินัยกรรมของพระองค์ ขณะที่รากฐานของสถาบันขั้นต้นทั้งหลายของระบบนี้กำลังได้รับการวางหลังจากพระองค์เวลานี้ โดยสาวกทั้งหลายในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกในยุคก่อร่างของศาสนาบาไฮ

23.1 จุดกำเนิดและลักษณะเด่นของระบบบริหารบาไฮ

[Origin & distinctive features of the Bahá'í Administration Order]

5

ตั้งนี้ยี่สิบสามปีสุดท้ายของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ อาจถือว่าเป็นระยะเริ่มแรกของช่วงเวลาแห่งการก่อร่างของศาสนา เป็นยุคแห่งการเปลี่ยนผ่านที่สัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับการผงาดขึ้นมาและการสถาปนาระบบบริหารซึ่งบนระบบนี้สถาบันทั้งหลายของสหพันธรัฐแห่งโลกบาไฮในอนาคตจำเป็นต้องก่อขึ้นมาในที่สุดในยุคทอง ซึ่งต้องเป็นพยานต่อการบรรลุจุดสมบูรณ์ของยุคศาสนาบาไฮ, กฎบัตรที่ให้กำเนิด วาดเค้าโครงและขับเคลื่อนกระบวนการต่างๆ ของระบบบริหารนี้ มิใช่อื่นใดนอกจากพระประสงค์และพินัยกรรมของพระอับดุลบาฮา ซึ่งเป็นมรดกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระองค์สำหรับคนรุ่นหลัง เป็นความซบซ่านที่สุดที่เรื่องมาจากปัญญาของพระองค์ และเป็นเครื่องมือที่ทรงอำนาจที่สุดที่หล่อขึ้นมาเพื่อรับประกันความต่อเนื่องของสามยุคที่เป็นส่วนประกอบของศาสนาของพระบิดา

6

พระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ได้รับการตั้งขึ้นโดยปฏิบัติการโดยตรงของพระประสงค์และจุดประสงค์ของพระองค์เท่านั้น, ในอีกด้านหนึ่งพระประสงค์และพินัยกรรมของพระอับดุลบาฮาอาจถือได้ว่า เป็นลูกที่เกิดจากการปฏิสนธิทางจิตวิญญาณระหว่างพระผู้ให้กำเนิดพลังอำนาจของศาสนาที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประทานมา กับพระผู้ถูกตั้งให้เป็นผู้ตีความเพียงผู้เดียวและได้การยอมรับว่าเป็นแบบอย่างที่เหมาะสมของศาสนานั้น, ผลงานสร้างสรรค์ที่ปลดปล่อยมาจากพระผู้เป็นจุดกำเนิดกฎของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในยุคนี้ ได้ให้กำเนิดเครื่องมือดังกล่าว^[1] โดยอาศัยอิทธิพลของพลังงานนั้นต่อจิตใจของพระผู้ถูกเลือกให้เป็นผู้บรรยายที่ไม่วิตพลาต ซึ่งนัยที่ไพศาลของเครื่องมือนี้คนรุ่นปัจจุบันยังไม่สามารถเข้าใจได้บริบูรณ์แม้จะผ่านมาแล้วยี่สิบสามปี^[2], หากเราประเมินอย่างถูกต้อง เครื่องมือนี้ไม่อาจแยกจากพระผู้ให้แรงจูงใจการสร้างเครื่องมือนี้ขึ้นมา หรือแยกจากพระผู้ที่คิดเครื่องมือนี้ขึ้นมาโดยตรง, ดังที่สังเกตเห็นแล้วจุดประสงค์ของพระผู้เป็นจุดกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮได้ซึมซาบจิตใจของพระอับดุลบาฮาอย่างถ้วนทั่ว และพระวิญญาณของพระองค์เฝ้าอบาชีวิตของพระอับดุลบาฮาอย่างลึกซึ้ง และจุดมุ่งหมายและแรงจูงใจของทั้งสองพระองค์ผสมผสานกันอย่างสมบูรณ์ถึงขนาดว่า การแยก

[1] พระประสงค์และพินัยกรรมของพระอับดุลบาฮา

[2] นับจากการล่วงลวงลับไปของพระอับดุลบาฮาถึงปีที่เขียนหนังสือ *God Passes By* ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)

หลักความเชื่อที่วางไว้โดยพระบาฮาอุลลาห์ออกจากการศึกษาสูงสุดที่สัมพันธ์กับพันธกิจของพระอับดุลบาฮา ย่อมเทียบเท่ากับการปฏิเสธหนึ่งในสี่ธรรมมูลฐานที่สุดของศาสนาบาไฮ

7

ระบบบริหารที่เอกสารที่เป็นประวัติศาสตร์นี้สถาปนา ควรเป็นที่สังเกตว่าด้วยจุดกำเนิดและลักษณะของระบบ ไม่มีที่เหมือนในประวัติการณ์ของระบบศาสนาใดในโลก, เป็นที่ยืนยันได้อย่างมั่นใจว่าไม่มีศาสนทูตองค์ใดก่อนพระบาฮาอุลลาห์ ไม่แม้แต่พระโมฮัมหมัดซึ่งคัมภีร์ของพระองค์วางกฎและบทบัญญัติของยุคศาสนาอิสลามไว้ อย่างชัดเจน ได้เคยสถาปนาสิ่งใดเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเชื่อถือได้ ที่เปรียบได้กับระบบบริหารที่พระเจ้าผู้ได้รับมอบอำนาจให้ตีความคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ได้จัดตั้ง, เป็นระบบซึ่งด้วยหลักการบริหารที่พระเจ้าผู้เป็นจุดกำเนิดของระบบวางไว้ ด้วยสถาบันทั้งหลายที่พระองค์สถาปนา และด้วยสิทธิในการตีความที่พระองค์ประสาทให้ท่านศาสนิกบาล จะต้องปกป้องรักษาศาสนาที่ให้ระบบบริหารนี้พัฒนาขึ้นมาไม่ให้แตกออกเป็นนิกาย ในลักษณะที่ไม่มีเสมอในศาสนาใดๆ ก่อนหน้านี้, หลักการที่กำกับควบคุมปฏิบัติการของระบบบริหารนี้ หากได้คล้ายกับหลักการที่เป็นรากฐานของระบบใดๆ ที่ปัญญาของมนุษย์เคยคิดขึ้นมาสำหรับการปกครองสถาบันทั้งหลายของมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นการปกครองโดยอำนาจศาสนาหรืออื่นๆ, ไม่ว่าในทางทฤษฎีหรือทางปฏิบัติ ระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ไม่สามารถกล่าวได้ว่า ตรงกับแบบใดๆ ของการปกครองระบอบประชาธิปไตย ระบบใดๆ ของเอกราธิปไตย ระบบใดๆ ของการปกครองโดยชนชั้นชั้นสูงล้วนๆ หรือระบบการปกครองใดๆ โดยอำนาจศาสนาไม่ว่าจะเป็นยิว คริสต์หรืออิสลาม ที่มนุษยชาติเคยเป็นพยานในอดีต, ระบบบริหารบาไฮรวมองค์ประกอบบางอย่างเข้าไว้ในโครงสร้างของตน ซึ่งพบได้ในสามรูปแบบการปกครองโดยฆราวาสที่ยอมรับกัน โดยไม่มีข้อบกพร่องที่มีอยู่ในตัวของแต่ละระบบเหล่านั้น และผสมผสานสี่ธรรมที่เป็นประโยชน์ที่แต่ละระบบเหล่านั้นมีอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย โดยไม่บั่นทอนบูรณภาพของสี่ธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งโดยสาระสำคัญเป็นที่ตั้งของระบบบริหารบาไฮ, อำนาจที่สืบทอดโดยกำเนิดที่ท่านศาสนิกบาลของระบบบริหารถูกเรียกร้องให้ใช้ และสิทธิในการตีความธรรมลึกลับศักดิ์สิทธิ์ที่ประทานให้แก่ท่านเพียงผู้เดียว, อำนาจและเอกสิทธิ์ของสภาผู้ตีธรรมสากลซึ่งมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการออกกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ที่ไม่ได้เปิดเผยไว้ชัดเจนในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด, บทบัญญัติที่ยกเว้นสมาชิกสภาผู้ตีธรรมสากลจากการชี้แจงเหตุผลต่อบรรดาผู้ที่พวกเขาเป็นตัวแทน และจากข้อผูกพันให้ต้องเอาตามทัศนะ ความเชื่อมั่นหรือความรู้สึกนึกคิดของพวกเขา, ข้อกำหนดที่เจาะจงให้มวลชนผู้ศรัทธาทำการเลือกตั้งคณะบุคคลอย่างอิสระและเป็นประชาธิปไตย ที่ประกอบกันเป็นองค์กรนิติบัญญัติเดียวของประชาคมบาไฮที่แผ่กว้างไปทั่วโลก เหล่านี้คือส่วนหนึ่งของลักษณะเด่นที่ผสมกันกันทำให้ระบบที่สัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ต่างจากระบบการปกครองใดๆ ของมนุษย์ที่มีอยู่

8

ศัตวรรษทั้งหลายทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ทั้งจากภายในและภายนอก ผู้ซึ่ง ณ ชั่วโมงเริ่มต้นและในวิถีของการดำรงอยู่ของระบบบริหารนี้มายี่สิบสามปี ได้บิดเบือนลักษณะของระบบ เย้ยหยันและว่าร้ายระบบ หรือพยายามหยุดความคืบหน้าของระบบ หรือใช้เพทุบายสร้างรอยแยกในหมู่ผู้สนับสนุนระบบนี้ ก็หาทำได้สำเร็จตามจุดประสงค์ที่มาร้ายของตน, การออกแรงอย่างหนักของชาวอาร์มีเนียนที่ทะเลาะพยานคนหนึ่ง ผู้ซึ่งในวิถีของปีแรกๆ ของการสถาปนาระบบบริหารนี้ในอียิปต์ ได้พยายามแทนที่ระบบนี้ด้วย "ชมรมวิทยาศาสตร์" ที่เขาคิดขึ้นมาและกำลังอุปถัมภ์ด้วยความสายตาสั้น ก็ล้มเหลวในจุดประสงค์อย่างสิ้นเชิง, ความปั่นป่วนที่ปลุกขึ้นมาโดยสตรีที่ถูกวางคนหนึ่งซึ่งพากเพียรพยายามทั้งในสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ที่จะสาธิตความเชื่อที่ไม่ได้ของกฎบัตรที่เป็นเหตุของการสร้างระบบบริหารนี้ และถึงกับชักนำเจ้าหน้าที่พลเรือนในปาเลสไตน์ให้ดำเนินการตามกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งเป็นคำขอร้องที่ถูกปฏิเสธอย่างห้วนๆ จนเธอหัวเสียอย่างมาก, การแปรพักตร์ของหนึ่งในผู้บุกเบิกและผู้ก่อตั้งศาสนาเริ่มแรกในเยอรมัน ผู้ซึ่งถูกสตรีคนเดียวกันนั้นจูงไปในทางที่ผิดอย่างน่าสลดก็ไม่ก่อให้เกิดผลอันใด, ชุดหนังสือที่ผู้ตีจากศาสนาอย่างไม่ละอายคนหนึ่งประพันธ์และเผยแพร่ในเปอร์เซียในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ในความพยายามอย่างหน้าไม่อายไม่เพียงเพื่อจะสกัดระบบนั้นเท่านั้น แต่เพื่อจะบ่อนทำลายศาสนาที่คิดระบบนี้ด้วย ก็ไม่สำเร็จเช่นกัน, แผนการที่คิดโดยพวกละเมิดพระบัญญัติที่หลงเหลืออยู่ ผู้ซึ่งเมื่อจุดมุ่งหมายและจุดประสงค์ของพันธกรรมของพระอับดุลบาฮาเป็นที่ทราบ ได้ลุกขึ้นอย่างทันใดโดยการนำของมีร์ซา บาดิอุลลาห์ เพื่อช่วงชิงสิทธิในการควบคุมดูแลพระสุภุสศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของโลกบาไฮจากท่านศาสนิกบาลที่ได้รับการแต่งตั้ง ก็ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงทำนองเดียวกันและทำให้พวกเขาไม่น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น, การโจมตีในเวลาต่อมาที่ลงมือโดยผู้ร่ำเรียนศาสนานับสนุนจารีตนิยมของคริสเตียนบางคน ทั้งในดินแดนคริสเตียนและดินแดนที่ไม่ใช่คริสเตียน ด้วยจุดหมายที่จะโค่นรากฐานและบิดเบือนลักษณะเด่นของระบบเดียวกันนี้ ก็ไม่สามารถเอาชนะความจงรักภักดีของบรรดาผู้ค้ำจุนระบบบริหารนี้ หรือหันเหพวกเขาไปจากจุดประสงค์อันสูงส่งของ

ตน, แม้แต่เหล่าที่แอบแฝงและชั่วช้าของอดีตเลขาธิการคนหนึ่งของพระอับดุลบาฮา ซึ่งไม่ได้รับบทเรียนจากการลงทัณฑ์ที่บังเกิดกับเลขาธิการของพระบาฮาอูลลาห์ และชะตากรรมที่เลื่องลือเลขาธิการและสามอีกหลายคนของท่านนาย (พระอับดุลบาฮา) ทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก และยังคงพยายามบิดเบือนจุดประสงค์และทำให้ข้อกำหนดที่เป็นสาระสำคัญในเอกสารอมตะดังกล่าวเป็นโมฆะ ซึ่งจากเอกสารนั้นระบบดังกล่าวได้อำนาจมา ก็ไม่สามารถหยุดความคืบหน้าของสถาบันทั้งหลายของระบบนี้แม้เพียงชั่วขณะในวิถีที่พระผู้ลิขิตเอกสารนั้นกำหนดไว้ และไม่สามารถสร้างสิ่งใดที่คล้ายรอยแยกไม่ว่าจะเล็กน้อยเพียงใดในหมู่ผู้สนับสนุนที่วางใจ ตื่นตัวและเด็ดเดี่ยว

9

เอกสารที่สถาปนาระบบนั้นซึ่งเป็นกฎบัตรสำหรับอารยธรรมของโลกในอนาคต และมีลักษณะเด่นบางประการที่อาจถือว่าเป็นภาคเสริมคัมภีร์ที่มีน้ำหนักไม่น้อยไปกว่าคิตาบีอัคดัส ได้รับการลงชื่อและประทับตราโดยพระอับดุลบาฮา ถูกลิขิตโดยมือของพระองค์เองทั้งหมด, หมวดแรกของเอกสารนั้นซึ่งประพันธ์ระหว่างหนึ่งในช่วงเวลาที่มีตมณที่สุดของการถูกคุมขังอยู่ในป้อมปราการคุกเมืองอัครา ประกาศความเชื่อมูลฐานของเหล่าสาวกของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์อย่างไม่มีข้อแม้และไม่คลุมเครือ เปิดเผยลักษณะสองประการของพันธกิจของพระบ็อบด้วยภาษาที่แน่ชัด แยมัสถานะทั้งหมดของพระผู้เปิดเผยพระธรรมบาไฮ ยืนยันว่า *"คนอื่นทั้งหมดคือคนรับใช้ของพระองค์และทำตามบัญชาของพระองค์"* เน้นความสำคัญของคัมภีร์คิตาบีอัคดัส สถาปนาสถาบันศาสนิกบาลเป็นตำแหน่งที่สืบทอดโดยกำเนิด และสรุปเป็นสังเขปบทบาทหน้าที่ที่เป็นสาระสำคัญของสถาบันนี้ กำหนดมาตรการสำหรับการเลือกตั้งสภานิติธรรมนานาชาติ นิยามขอบเขตและอธิบายความสัมพันธ์ของสภานี้กับสถาบันศาสนิกบาล บัญญัติข้อผูกพันและเน้นความรับผิดชอบของพระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของ และยกย่องคุณความดีของพระปฏิญาณที่ทำลายไม่ได้ที่สถาปนาโดยพระบาฮาอูลลาห์, ยิ่งไปกว่านั้นเอกสารนั้นสรรเสริญความกล้าหาญและความแน่วแน่ของบรรดาผู้สนับสนุนพระปฏิญาณของพระบาฮาอูลลาห์ สาธยายความทุกข์ทรมานที่พระผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณสู่หิน ระลึกถึงการปฏิบัติตัวที่ฉาวโฉ่ของมีร์ซา ยาห์ยาและการที่เขาไม่เอาใจใส่คำเตือนของพระบ็อบ, เผยให้เห็นความทรยศและการก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีในคำกล่าวหาเป็นชุด และความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมของลูกชายของเขาคือโซฮาอูลลาห์และน้องชายของเขามิร์ซา บาดีอูลลาห์, ยืนยันการขับไล่พวกเขาออกจากศาสนาอีกครั้ง และทำนายการไม่ได้ทั้งหมดที่พวกเขาหวังไว้ บัญชาอัฟนอน (ญาติของพระบ็อบ) พระหัตถ์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของและคณะสาวกทั้งหมดของพระบาฮาอูลลาห์ ให้สามัคคีกันลุกขึ้นเผยแพร่ศาสนาของพระองค์ ให้แยกย้ายกันไปกว้างไกล ทรากตราร้อยไม่รู้เหน็ดเหนื่อย และเอาเยี่ยงอย่างทีกล้าหาญของอัครสาวกทั้งหลายของพระเยซูคริสต์ เตือนพวกเขาเกี่ยวกับอันตรายของการคบหาสมาคมกับพวกละเมิดพระปฏิญาณ บัญชาพวกเขาให้คุ้มกันศาสนาจากการโจมตีของพวกที่ไม่จริงใจและพวกจอมปลอม แนะนำพวกเขาให้สาคิตความเป็นสากลของศาสนาที่ตนสนับสนุนด้วยการปฏิบัติตน และพิสูจน์คุณค่าของหลักธรรมที่สูงส่งของศาสนา, ในเอกสารเดียวกันนั้นพระผู้ลิขิตทรงเปิดเผยนัยสำคัญและจุดประสงค์ของฮุกคูลลาห์ (สิทธิของพระผู้เป็นเจ้าของ) ที่สถาปนาไว้แล้วในคิตาบีอัคดัส ทรงบัญชาการยอมจำนนและความภักดีต่อกษัตริย์ทั้งหมดที่ยุติธรรม ทรงแสดงความปรารถนาที่จะสละชีวิตเพื่อศาสนา และทรงสวดบอริษฐานเพื่อการให้อภัยและความสำนึกผิดของศัตรูทั้งหลายของพระองค์

23.2 พัฒนาการของระบบบริหาร [Development of the Administrative Order]

10

ด้วยเชื่อฟังคำบัญชาที่ออกมาจากพระผู้ลิขิตเอกสารที่สำคัญยิ่ง สำนึกในแรงบันดาลใจที่สูงส่ง ถูกเร่งเร้าให้ลงมือกระทำเพราะความใจหายต่อการจากไปอย่างทันใดและไม่คาดคิดของพระอับดุลบาฮา ได้รับการชี้แนะโดยแผนงานที่พระองค์ผู้เป็นสถาปนิกของระบบบริหารได้มอบหมายไว้กับมือของตน ไม่ย่อท้อต่อการโจมตีที่มุ่งมาที่ตนโดยบรรดาผู้ทรยศและศัตรูที่ริษยาความเข้มแข็งที่สั่งสมของตน และตาบอดไม่เห็นนัยสำคัญที่ไม่มีเหมือนของระบบนี้ สมาชิกของชุมชนบาไฮที่กระจายกันอยู่กว้างไกลทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ได้ลุกขึ้นด้วยวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนและความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ เพื่อจะเปิดฉากช่วงเวลาแห่งการก่อสร้างของศาสนาของตน โดยการวางรากฐานของระบบบริหารที่โอบล้อมโลก ซึ่งถูกออกแบบให้พัฒนาขึ้นมาเป็นระบบโลกที่คนรุ่นหลังต้องแซ่ซ้องว่า เป็นสัญญาและความรุ่งโรจน์ยอดสุดของทุกยุคศาสนาในอดีต, ด้วยไม่พึงพอใจกับการก่อสร้างและการสร้างความเป็นปึกแผ่นให้กับกลไกบริหาร ที่จัดไว้สำหรับการปกป้องรักษาเอกภาพและดำเนินกิจการของชุมชนที่ขยายตัวอยู่ตลอดอย่างมีประสิทธิภาพ สาวกทั้งหลายของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ในวิถีของสอง

ทศวรรษหลังจากการล่องลับไปของพระอับดุลบาฮา หมายถึงมันจะยืนยันและสาธิตความเป็นอิสระของศาสนานั้น ด้วยการกระทำของตน ขยายเขตของศาสนาออกไปอีกและเพิ่มจำนวนผู้สนับสนุนศาสนาที่ประกาศตัว

11

ในความพยายามสามส่วนที่แผ่กว้างไปทั่วโลกนี้ ควรเป็นที่สังเกตว่าตั้งแต่การล่องลับไปของพระอับดุลบาฮา จนกระทั่งสิ้นสุดศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ บทบาทที่ชุมชนบาไฮอเมริกันแสดงให้เห็นให้แรงผลักดันมหาศาลต่อพัฒนาการของศาสนาบาไฮทั่วโลก ได้พิสูจน์ให้เห็นความมั่นใจที่พระอับดุลบาฮาเองมีในตัวสมาชิกทั้งหลายของชุมชนนี้ และได้สาธิตความสมเหตุสมผลสำหรับการสรรเสริญอย่างสูงที่พระองค์ประทานให้แก่พวกเขาและความหวังสุดใจที่ทรงมีต่ออนาคตของพวกเขา, ที่จริงแล้วทั้งในการริเริ่มและการสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่สถาบันบริหารบาไฮทั้งหลาย สมาชิกชุมชนบาไฮอเมริกันนั้นมีอิทธิพลมากกว่าใคร จนประเทศของพวกเขาสมควรได้การยอมรับว่าเป็นถิ่นกำเนิดของระบบบริหารที่พระบาฮาอุลลาห์เองวาดมโนภาพไว้ และพินัยกรรมของพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระองค์ได้ให้กำเนิด

12

อย่างไรก็ตามควรเป็นที่ระลึกเกี่ยวโยงกับเรื่องนี้ว่า ขั้นตอนเบื้องต้นทั้งหลายที่มุ่งหมายจะแย้มขอบเขตและการปฏิบัติงานของระบบบริหารนี้ ซึ่งเวลานี้กำลังได้รับการสถาปนาอย่างเป็นทางการหลังจากการล่องลับไปของพระอับดุลบาฮา ได้ดำเนินการไปแล้วโดยพระองค์และแม่แต่โดยพระบาฮาอุลลาห์ในปีทั้งหลายก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์, การแต่งตั้งสาวกดีเด่นบางคนในเปอร์เซียให้เป็น "พระหัตถ์ศาสนา" โดยพระบาฮาอุลลาห์ การริเริ่มธรรมสภาท้องถิ่นและคณะปรึกษาหารือโดยพระอับดุลบาฮาในศูนย์บาไฮชั้นนำทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก การจัดตั้งองค์กร "เอกภาพโบสถ์บาไฮ" ในสหรัฐอเมริกา การก่อตั้งกองทุนท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมกิจการศาสนา การจัดซื้อทรัพย์สินที่อุทิศให้แก่ศาสนาและสถาบันทั้งหลาย ของศาสนาในอนาคต การก่อตั้งชมรมการตีพิมพ์สำหรับการเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮ การก่อสร้างมาซเรโกล อัศการ์แห่งแรกของโลกบาไฮ การก่อสร้างพระสถูปของพระบ็อบบนภูเขาคาร์เมล การจัดตั้งที่พักราคาไม่แพงสำหรับเป็นที่พักอาศัยของครูเดินทางและผู้แสวงบุญ เหล่านี้ อาจถือได้ว่าเป็นตัวตั้งต้นของสถาบันทั้งหลาย ซึ่งจะได้รับการสถาปนาอย่างถาวรและเป็นระบบทั่วโลกบาไฮ ทันใดหลังจากการสิ้นสุดยุควิกรรมของศาสนาบาไฮ

13

ทันใดที่ข้อกำหนดของกฎบัตรของพระผู้เป็นเจ้าของนั้น ซึ่งอธิบายรายละเอียดของลักษณะเด่นของระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ถูกแย้มต่อสาวกทั้งหลายของพระองค์ พวกเขาได้เริ่มก่อโครงสร้างระยะแรกของสถาบันบริหารบนรากฐานที่ชีวิตของวีรบุรุษ นักบุญและผู้สละชีวิตทั้งหลายของศาสนาวางไว้, ด้วยสำนึกในความจำเป็นก้าวแรกที่จะต้องก่อสร้างฐาน (ธรรมสภาท้องถิ่น) ที่กว้างและแข็งแรง ซึ่งบนฐานนี้จะสามารถก่อสร้างทั้งหลาย (ธรรมสภาแห่งชาติ) ของสิ่งก่อสร้างที่ยิ่งใหญ่นั้นในเวลาต่อมา, ด้วยตระหนักดีว่าบนเสาเหล่านี้เมื่อสถาปนาอย่างมั่นคง จะเป็นที่ตั้งในที่สุดของโดม (สภายติธรรมสากล) ซึ่งเป็นหน่วยสุดท้ายที่เป็นยอดของอาคารทั้งหมด ด้วยไม่หันเหไปจากวิถีของตนเพราะวิกฤติการณ์ที่พวกเขาละเมิดพระปฏิญญาจุดชนวนขึ้นมาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ หรือเพราะความปั่นป่วนที่บรรดาผู้ปลุกการให้อันตรายก่อให้เกิดในอียิปต์ หรือเพราะความอลหม่านที่สืบเนื่องมาจากการเข้ายึดบ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในแบกแดดโดยชุมชนมุสลิมชีอะห์ หรือเพราะอันตรายที่ทวีขึ้นที่ศาสนาเผชิญอยู่ในรัสเซีย หรือเพราะการดูถูกและเหยียดหยามที่ต้อนรับกิจการริเริ่มแรกของชุมชนบาไฮอเมริกันจากบางย่านที่เข้าใจจุดประสงค์ของพวกเขาผิดหมด บรรดาผู้บุกเบิกสร้างระบบที่คิดโดยพระผู้เป็นเจ้าของ แม้จะมีความหลากหลายยิ่งในทัศนะ ธรรมเนียมและภาษา ก็พร้อมเพรียงกันโดยสมบูรณ์ในการริเริ่มงานสองอย่างของการสถาปนาและการสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่สภาท้องถิ่นทั้งหลาย ซึ่งถูกเลือกตั้งขึ้นมาโดยศาสนิกชนและสามัญ มุ่งหมายไว้ให้กำกับ ประสานงานและขยายกิจการต่างๆ ของสาวกทั้งหลายของศาสนาที่กระจายกันอยู่ไพศาล, ในเปอร์เซีย ในสหรัฐอเมริกา ในอาณาจักรแคนาดา จักรภพอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ออสเตรเลีย อินเดีย พม่า อียิปต์ อิรัก เตอร์กีสถานส่วนที่อยู่ในรัสเซีย คอเคซัส ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อัฟริกาใต้ ตุรกี ซีเรีย ปาเลสไตน์ บัลแกเรีย เม็กซิโก หมู่เกาะฟิลิปปินส์ จาไมกา คอสตาริกา กัวเตมาลา ฮอนดูรัส ซานซัลวาดอร์ อาร์เจนตินา อูรุกวัย ชิลี บราซิล เควดาดอร์ โคลัมเบีย ปารากวัย เปรู อลาสก้า คิวบา ไฮติ ญีปุ่น หมู่เกาะฮาวาย ติมูเตอริโก่ บาลูชิสถาน รัสเซีย ทรานซิลเวเนีย เลบานอนและออบิสซิเนีย สภาทั้งหลายดังกล่าวซึ่งประกอบกันเป็นฐานของระบบที่กำลังผดุงขึ้นมาของศาสนาที่ถูกประหัตประหารมายาวนาน ได้รับการสถาปนาที่ละน้อย, ด้วยถูกระบุว่าเป็น "ธรรมสภา" ซึ่งเป็นสมญานามที่เมื่อถึงเวลาต้องถูกแทนด้วยชื่อที่ถาวรและพรรณนาได้ตรงกว่าคือ "สภายติธรรม" ซึ่งประทานมาให้โดยพระผู้เปิดเผยพระธรรมบาไฮ ได้รับการตั้งขึ้นโดยไม่มีช้อยกเว้นในทุกเมืองและหมู่บ้านที่มีบาไฮผู้ใหญ่ตั้งถิ่นฐานอยู่

เก้าคนขึ้นไป ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงทุกปีในวันแรกของเทศกาลบาไฮที่ยิ่งใหญ่ที่สุดโดยศาสนิกชนที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งหมดทั้งชายและหญิง ได้รับการประสาทด้วยอำนาจที่ไม่จำเป็นต้องให้คำตอบสำหรับการกระทำและการตัดสินใจของตนต่อบรรดาผู้ที่เลือกตั้งตน ปฏิญาณอย่างเอาจริงเอาจังในทุกสภาพการณ์ว่าจะถือตามหลักการชี้แนะของ “ความยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” ซึ่งเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะสามารถเปิดฉากรัชสมัยของ “สันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด” ที่พระบาฮาอูลลาห์ประกาศไว้และจะต้องได้รับการสถาปนาในที่สุด, ได้รับมอบหมายความรับผิดชอบในการส่งเสริมประโยชน์ที่ดีที่สุดของชุมชนในเขตอำนาจของตนทุกเวลา ทำให้ชุมชนคุ้นเคยกับแผนงานและกิจกรรมของตนและเชิญพวกเขาให้เสนอคำแนะนำใดๆ ที่ต้องการ, ตระหนักถึงความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากันในการสาธิตความเป็นสากลและครอบคลุมครบของศาสนาของตน โดยการสมาคมกับการเคลื่อนไหวทั้งหมดทางมนุษยธรรมที่เสรี, แยกตัวโดยสิ้นเชิงจากองค์กรที่แบ่งแยกไม่ว่าจะเป็นองค์กรของศาสนาหรือฆราวาส, ได้รับการช่วยเหลือโดยคณะกรรมการที่ตนแต่งตั้งประจำปีซึ่งมีหน้าที่ชี้แจงเหตุผลของการกระทำต่อตนโดยตรง ซึ่งแต่ละคณะกรรมการได้รับมอบหมายให้ศึกษาและดำเนินกิจกรรมบาไฮสาขาหนึ่งโดยเฉพาะ, ได้รับการสนับสนุนโดยกองทุนท้องถิ่นซึ่งศาสนิกชนทั้งหมดบริจาคให้โดยสมัครใจ ธรรมสภาเหล่านี้ซึ่งเป็นผู้แทนและผู้อารักขาศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ ณ ปัจจุบันนี้ [ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)] มีจำนวนหลายร้อยและมีสมาชิกที่มาจากเชื้อชาติ ความเชื่อทางศาสนาและชนชั้นที่หลากหลาย ซึ่งประกอบกันเป็นประชาคมบาไฮที่แผ่กว้างไปทั่วโลก ได้สาธิตอย่างเหลือล้นโดยความสำเร็จของตนในวิถีของสองทศวรรษสุดท้าย ว่าตนมีสิทธิ์ที่จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นกำลังสำคัญของสังคมบาไฮและรากฐานสุดท้ายของโครงสร้างบริหารของบาไฮ

14

คำบัญชาของพระบาฮาอูลลาห์ในคัมภีร์คิตาบีอัคดัสของพระองค์คือ “พระผู้เป็นนายทรงบัญญัติไว้ว่าในทุกเมืองต้องสถาปนาสภายุติธรรม ซึ่งในสภานี้จะมีผู้ให้คำปรึกษามารวมตัวกันจำนวนเท่ากับบาฮา (9) และหากเกินจำนวนนี้ไม่เป็นไร...เป็นความจำเป็นที่พวกเขาจะเป็นผู้เป็นที่ไว้วางใจของพระผู้ทรงปรานีในหมู่มนุษย์ และถือว่าตนเป็นผู้อภิบาลที่ได้รับการแต่งตั้งจากพระผู้เป็นเจ้าของทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก เป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะปรึกษาหารือกัน และคำนึงถึงประโยชน์ของคนรับใช้ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าของเพื่อเห็นแก่พระองค์ ราวกับคำนึงถึงประโยชน์ของตนเอง และเลือกสิ่งที่เหมาะสมที่สุด” คำให้การยืนยันของพระอับดุลบาฮาในธรรมจาริกถึงศาสนิกชนชาวอเมริกันคนหนึ่งคือ “ธรรมสภาเหล่านี้ได้รับการช่วยเหลือโดยพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าของผู้ปกป้องธรรมสภาคือพระอับดุลบาฮา พระองค์สยายปีกคลุมธรรมสภาเหล่านี้ มีความอารีไฉฉวยใหญ่กว่านี้หรือ?” พระองค์ทรงประกาศในธรรมจาริกเดียวกันนั้นว่า “ธรรมสภาเหล่านี้คือตะเกียงที่ส่องแสงและอุทยานสวรรค์ ซึ่งจากธรรมสภาเหล่านี้สุดนครแห่งความวิสุทธิขจรไปทั่วทุกภูมิภาค แสงสว่างแห่งความรู้สาดไปยังสรรพสิ่งอย่างกว้างไกล และจิตวิญญาณแห่งชีวิตหลังไหลไปทุกทิศทาง ที่จริงแล้วธรรมสภาเหล่านี้คือบ่อเกิดที่ทรงอิทธิฤทธิ์ของความก้าวหน้าของมนุษย์ในทุกเวลาและทุกสภาพการณ์” ในการสถาปนาอำนาจหน้าที่ของธรรมสภาที่พระผู้เป็นเจ้าของประทานมาให้อย่างไม่มีข้อสงสัย พระองค์ทรงลิขิตว่า “เป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะไม่เริ่มกระทำการใดๆ โดยไม่ปรึกษาหารือกับธรรมสภา และทุกคนต้องวางใจในการเชื่อฟังคำสั่งของธรรมสภาด้วยหัวใจและวิญญาณ และยอมจำนนต่อคำสั่งนั้น เพื่อว่าสิ่งต่างๆ จะถูกจัดเป็นระเบียบอย่างเหมาะสมและจัดแจงอย่างดี” ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงลิขิตว่า “หลังจากอภิปรายกันแล้ว หากคำตัดสินใจได้เสียงสนับสนุนเป็นเอกฉันท์ เป็นเรื่องดี แต่หากเกิดความคิดเห็นต่างกันซึ่งพระผู้เป็นนายทรงห้าม ต้องถือตามเสียงส่วนใหญ่”

15

เมื่อได้สถาปนาโครงสร้างของสภาท้องถิ่นของตน ซึ่งเป็นฐานของอาคารที่พระผู้เป็นสถาปนิกของระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์บอกให้พวกเขาก่อสร้างทุกแห่งของพระองค์ทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ได้เริ่มขั้นตอนต่อไปที่ยากกว่าของวิสาหกิจที่สูงส่งของตนอย่างไม่ลังเล, ในประเทศทั้งหลายที่ชุมชนบาไฮท้องถิ่นคืบหน้าอย่างเพียงพอด้วยจำนวนและอิทธิพล มีการดำเนินมาตรการเพื่อริเริ่มสภาแห่งชาติ ซึ่งเป็นแกนกลางของภารกิจระดับชาติทั้งหมด, ด้วยถูกระบุโดยพระอับดุลบาฮาในพินัยกรรมของพระองค์ให้เป็น “สภายุติธรรมระดับที่สอง” ธรรมสภาแห่งชาติเหล่านี้ประกอบกันเป็นคณะผู้มีสิทธิ์ลงคะแนนเสียงสำหรับการจัดตั้งสภายุติธรรมนานาชาติ และได้รับอำนาจในการกำกับ รวมเข้าด้วยกัน ประสานงานและกระตุ้นกิจกรรมต่างๆ ของบุคคลและธรรมสภาท้องถิ่นทั้งหลายในเขตอำนาจของตน, ด้วยตั้งอยู่บนฐานกว้างของชุมชนท้องถิ่นทั้งหลายที่จัดเป็นระบบ โดยตนเองเป็นเสาหลักสถาบันที่ต้องถือว่าเป็นยอดของระบบบริหารบาไฮ สภาระดับชาติเหล่านี้ได้รับการเลือกตั้งโดยตัวแทนจากชุมชนบาไฮท้องถิ่นทั้งหลายตามหลักการของตัวแทนตามสัดส่วน ที่มารวมตัวกัน ณ การประชุมตัวแทนระหว่างช่วงเวลาของเทศกาลเรฮวาน, สภาระดับชาติเหล่านี้มีอำนาจที่จำเป็นที่จะช่วยให้ตนสามารถรับประกันพัฒนาการของกิจกรรมบาไฮอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกันภายในขอบเขตอำนาจของตน ไม่ต้องให้เหตุผลโดยตรงต่อบรรดาผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งตนในเรื่องนโยบายและการตัดสินใจ

ของตน ได้รับมอบหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในการปรึกษาหารือที่ศนะ เชิญคำแนะนำของตัวแทนทั้งหลาย ทำให้พวกเขามั่นใจและให้ความร่วมมือ ให้พวกเขาคุ้นเคยกับแผนงาน ปัญหาและการกระทำของตน และได้รับการสนับสนุนโดยทรัพยากรของกองทุนระดับชาติที่ผู้ศรัทธาทั้งหมดถูกรังไรให้บริจาค, สภาระดับชาติดังกล่าวได้รับการตั้งขึ้นในสหรัฐอเมริกา [ค.ศ.1925 (พ.ศ.2468)] (ธรรมสภาแห่งชาติมาแทนที่สถาบัน "เอกภาพโบสถ์บาไฮ" ที่ก่อตั้งในสมัยของพระอับดุลบฮาฮา) ในจักรภพอังกฤษ [(ค.ศ.1923 (พ.ศ.2466)] ในเยอรมัน [ค.ศ.1923 (พ.ศ.2466)] ในอียิปต์ [ค.ศ.1924 (พ.ศ.2467)] ในอิรัก [ค.ศ.1931 (พ.ศ.2474)] ในอินเดีย [ค.ศ.1923 (พ.ศ.2466)] ในเปอร์เซีย [ค.ศ.1934 (พ.ศ.2477)] และในออสเตรเลีย [ค.ศ.1934 (พ.ศ.2477)] ซึ่งทำการเลือกตั้งใหม่ทุกปีโดยตัวแทนซึ่งมีจำนวนที่ถูกกำหนดตามเงื่อนไขระดับชาติคือ 9, 19, 95, 171 (9 คูณ 19), โดยการปรากฏขึ้นมาสภาระดับชาติเหล่านี้บ่งบอกกำเนิดของศักราชใหม่ในยุคก่อร่างของศาสนา และบ่งชี้ขั้นต่อไปในวิวัฒนาการ การประสานสามัคคีและการสร้างความเป็นปึกแผ่นของชุมชนที่ขยายตัวอยู่ตลอด, ด้วยได้การช่วยเหลือจากคณะกรรมการแห่งชาติทั้งหลายที่ให้เหตุผลของการกระทำต่อตนและถูกเลือกโดยตนจากคณะศาสนิกชนทั้งหมดภายในเขตอำนาจของตนโดยไม่เลือกปฏิบัติ และแต่ละคณะกรรมการได้รับจัดสรรขอบเขตเฉพาะอย่างหนึ่งของการรับใช้บาไฮ สภามาไฮแห่งชาติเหล่านี้เมื่อขอบเขตกิจกรรมของตนขยายออกอยู่ตลอด ได้พิสูจน์ตนเองว่ามีความสามารถในลักษณะที่สอดคล้องในการบริหารกิจกรรมที่ทวีจำนวนขึ้นของศาสนาที่พึงเป็นปึกแผ่น โดยอาศัยจิตวิญญาณแห่งความมีวินัยที่ตนพร่ำสอนและการยึดถือหลักธรรมอย่างไม่ประนีประนอม ซึ่งช่วยให้ตนสามารถขึ้นมาอยู่เหนืออคติทั้งหมดทางเชื้อชาติ ชาติ ชนชั้นและสีผิว

16

คณะกรรมการแห่งชาติทั้งหลายเองก็เข้มแข็งและอุทิศตนไม่น้อยไปกว่ากันในการปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตน, ในการปกป้องประโยชน์ที่สำคัญของศาสนา อรรถาธิบายหลักความเชื่อ เผยแพร่วรรณกรรม ทำให้การเงินมั่นคง จัดตั้งกำลังการเผยแพร่ ส่งเสริมความเป็นปึกแผ่นขององค์ประกอบต่างๆ ของศาสนา จัดซื้อสถานที่อันเป็นประวัติศาสตร์ ปกป้องรักษาสันติศักดิ์สิทธิ์ สิ่งมีค่าและที่ระลึกส่วนพระองค์ ติดต่อกับสถาบันต่างๆ ในสังคมที่ตนเป็นส่วนหนึ่ง ให้การศึกษาเยาวชน ฝึกฝนเด็ก ปรับปรุงสถานภาพของสตรีบาไฮในโลกตะวันออก สมาชิกของหน่วยงานที่หลากหลายเหล่านี้ซึ่งปฏิบัติภารกิจภายใต้การกำกับชี้แนะของผู้แทนระดับชาติที่ได้รับเลือกตั้งของชุมชนบาไฮ ได้สาธิตให้เห็นความสามารถอย่างเกินพอที่จะส่งเสริมประโยชน์ที่สำคัญนานัปการของชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ, เพียงการแจกแจงคณะกรรมการแห่งชาติซึ่งส่วนใหญ่มีจุดกำเนิดในโลกตะวันตก และปฏิบัติภารกิจอย่างมีประสิทธิภาพเป็นเยี่ยงอย่างในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา และเวลานี้ดำเนินกิจกรรมต่างๆ ด้วยความแข็งขันและจุดประสงค์ที่เป็นเอกภาพ ซึ่งแตกต่างอย่างคมชัดกับสถาบันที่อ่อนเปลี้ยทั้งหลายของอารยธรรมที่ร่อแร่ ก็เพียงพอที่จะเปิดเผยขอบเขตของสถาบันสนับสนุนเหล่านี้ ซึ่งระบบบริหารที่กำลังพัฒนาและยังอยู่ในระยะที่สองของพัฒนาการ ได้เริ่มทำให้เคลื่อนไหว : คณะกรรมการการสอน คณะกรรมการการสอนแห่งภูมิภาค คณะกรรมการภายในอเมริกา คณะกรรมการตีพิมพ์ คณะกรรมการเอกภาพทางเชื้อชาติ คณะกรรมการเยาวชน คณะกรรมการทบทวน คณะกรรมการบำรุงรักษาโบสถ์ คณะกรรมการรายการของโบสถ์ คณะกรรมการผู้นำที่เยาว์โบสถ์ คณะกรรมการบรรณารักษ์ของโบสถ์และการชาย คณะกรรมการการรับใช้ของเด็กหญิงและเด็กชาย คณะกรรมการการศึกษาของเด็ก คณะกรรมการความก้าวหน้าของสตรี การเผยแพร่และแผนการ คณะกรรมการกฎหมาย คณะกรรมการหोजดหมายเหตุและประวัติศาสตร์ คณะกรรมการสามะโนครัว คณะกรรมการนิทรรศการบาไฮ คณะกรรมการชาวบาไฮ คณะกรรมการบริการชาวบาไฮ คณะกรรมการคัดลอกตัวอักษรเบรล คณะกรรมการติดต่อ คณะกรรมการการรับใช้ คณะกรรมการบรรณาธิการ คณะกรรมการดัชนี คณะกรรมการห้องสมุด คณะกรรมการวิทยุ คณะกรรมการนักบัญชี คณะกรรมการของที่ระลึกประจำปี คณะกรรมการบรรณาธิการโลกบาไฮ คณะกรรมการเค้าโครงการศึกษา คณะกรรมการภาษาเสริมระหว่างชาติ คณะกรรมการสถาบันการศึกษาบาไฮ คณะกรรมการนิตยสารระบบโลก คณะกรรมการส่งเสริมสัมพันธ์ภาพ คณะกรรมการโรงเรียนบาไฮ คณะกรรมการโรงเรียนฤดูร้อน คณะกรรมการโรงเรียนนานาชาติ คณะกรรมการวรรณกรรมแผนพับ คณะกรรมการสุสานบาไฮ คณะกรรมการฮาซรัอาโตล โคด คณะกรรมการมาซเรโกล อัสการ์ คณะกรรมการพัฒนาธรรมสภา คณะกรรมการประวัติศาสตร์แห่งชาติ คณะกรรมการเครื่องใช้เบ็ดเตล็ด คณะกรรมการวรรณกรรมอิสระ คณะกรรมการการแปล คณะกรรมการจัดทำบัญชีรายชื่อธรรมจารึก คณะกรรมการบรรณาธิการธรรมจารึก คณะกรรมการทรัพย์สิน คณะกรรมการปรับตัว คณะกรรมการประชาสัมพันธ์ คณะกรรมการตะวันออกและตะวันตก คณะกรรมการความผาสุก คณะกรรมการการคัดลอกธรรมจารึก คณะกรรมการครูเดินทาง คณะกรรมการการศึกษาบาไฮ คณะกรรมการสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ คณะกรรมการธนาคารออมสินเด็ก

17

การสถาปนาสภาท้องถิ่นและสภาแห่งชาติ และการตั้งคณะกรรมการท้องถิ่นและคณะกรรมการแห่งชาติในเวลาต่อมา ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวสนับสนุนที่จำเป็นสำหรับผู้แทนทั้งหลายที่ได้รับเลือกตั้งของชุมชนบาไฮทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ไม่ว่าจะสะดุดตาเพียงไรในตัวมันเอง ก็เป็นเพียงการโหมโรงไปสู่ภารกิจเป็นชุดของธรรมสภาแห่งชาติที่เพิ่งก่อตั้งใหม่ ซึ่งช่วยหนุนไม่น้อยในการประสานสามัคคีประชาคมโลกบาไฮและสร้างความเป็นปึกแผ่นของระบบบริหาร, ขั้นตอนเริ่มแรกในทิศทางนั้นคือการร่างและรับธรรมนูญบาไฮแห่งชาติ ซึ่งเรียบเรียงถ้อยคำและประกาศใช้เป็นครั้งแรกโดยบรรดาผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของชุมชนบาไฮอเมริกันในปี ค.ศ.1927 (พ.ศ.2470), นับแต่นั้นมาเนื้อหาของธรรมนูญนี้ซึ่งผัดแผกกันเล็กน้อยตามความเหมาะสมกับเงื่อนไขที่จำเป็นของแต่ละชาติ ถูกแปลเป็นภาษาอาหรับ เยอรมัน เปอร์เซีย และปัจจุบันนี้ [ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)] ประกอบกันเป็นกฎบัตรของธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งสหรัฐอเมริกาและแคนาดา จักรภพอังกฤษ เยอรมัน เปอร์เซีย อิรัก อินเดียและพม่า อียิปต์และซูดาน ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์, ธรรมนูญแห่งชาตินี้ซึ่งนำมาก่อนการร่างธรรมนูญของประชาคมโลกบาไฮในอนาคต ถูกเสนอให้พิจารณาโดยธรรมสภาท้องถิ่นทั้งหมด และอนุมัติโดยคณะสภากิ่งทั้งหมดผู้เป็นที่ยอมรับในประเทศทั้งหลายที่มีธรรมสภาแห่งชาติ ธรรมนูญแห่งชาตินี้ได้รับการเสริมด้วยเอกสารคล้ายกันที่บรรจุข้อบังคับของสภาท้องถิ่นทั้งหลาย ซึ่งร่างเป็นครั้งแรกโดยชุมชนบาไฮนิวยอร์กในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1931 (พ.ศ.2474) และได้การยอมรับว่าเป็นแบบแผนสำหรับธรรมนูญบาไฮท้องถิ่นทุกแห่ง, เนื้อหาของธรรมนูญแห่งชาตินี้ประกอบด้วยการประกาศความเป็นผู้พิทักษ์ทรัพย์สิน ซึ่งมาตราทั้งหลายของธรรมนูญนี้อธิบายลักษณะและจุดหมายของชุมชนบาไฮระดับชาติ สถาปนาบทบาทหน้าที่ ระบุสำนักงานกลาง และพรรณนาตราประทับที่เป็นทางการของคณะผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้ง อีกทั้งกฎชุดหนึ่งที่นิยามสถานภาพ วิธีการเลือกตั้ง อำนาจและหน้าที่ของทั้งสภาท้องถิ่นและสภาแห่งชาติ พรรณนาความสัมพันธ์ของสภาแห่งชาติกับสภายุติธรรมนานาชาติ ธรรมสภาท้องถิ่นและบาไฮศาสนิกชน สรุปเป็นสังเขปสิทธิและข้อผูกมัดของการประชุมตัวแทนแห่งชาติ และความสัมพันธ์ของการประชุมตัวแทนแห่งชาติกับสภาแห่งชาติ แยมลักษณะการเลือกตั้งของบาไฮ และวางเงื่อนไขที่จำเป็นของการเป็นสมาชิกที่มีสิทธิลงคะแนนเสียงในชุมชนบาไฮทุกแห่ง

18

การเรียบเรียงถ้อยคำของธรรมนูญเหล่านี้ทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ซึ่งมีข้อกำหนดทั้งหลายในแง่จุดประสงค์ทางปฏิบัติเหมือนกันหมด ได้จัดหารากฐานที่จำเป็นสำหรับการจดทะเบียนสถาบันบริหารเหล่านี้ให้เป็นบริษัทตามกฎหมาย ตามบทบัญญัติทางแพ่งที่ควบคุมองค์กรศาสนาหรือองค์กรการคำ, โดยการให้สถานภาพทางกฎหมายแก่สภาบาไฮเหล่านี้ การจดทะเบียนเป็นบริษัทดังกล่าวได้สร้างความเป็นปึกแผ่นอย่างยิ่งให้แก่อำนาจและเพิ่มขีดความสามารถของสภาดังกล่าว ซึ่งในเรื่องนี้ความสำเร็จของธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งอเมริกาและแคนาดาและธรรมสภาท้องถิ่นนิวยอร์ก ได้แสดงเป็นตัวอย่างอีกครั้งที่คู่ควรให้ธรรมสภาพี่น้องในโลกตะวันออกและตะวันตกเอาเยี่ยงอย่าง, การจดทะเบียนธรรมสภาแห่งชาติอเมริกาเป็นทรัพย์สินที่สมควรใจ ซึ่งเป็นบริษัทชนิดหนึ่งที่ได้การรับรองภายใต้กฎหมายจารีตประเพณี ซึ่งช่วยให้ธรรมสภาแห่งชาติสามารถทำสัญญาถือครองทรัพย์สินและรับมรดกโดยหนังสือรับรองที่ออกในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1929 (พ.ศ.2472) ภายใต้ตราประทับของกระทรวงต่างประเทศในวอชิงตัน ซึ่งมีลายเซ็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศเฮนรี แอล สติมซัน, การจดทะเบียนเป็นทรัพย์สินนี้ตามมาด้วยการรับมาตรการทางกฎหมายคล้ายกันมาใช้ ซึ่งยังผลให้มีการจดทะเบียนธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งอินเดียและพม่าเป็นบริษัทตามติดกันมาในเดือนมกราคม ค.ศ.1933 (พ.ศ.2476) ในลาฮอร์ในรัฐปัญจาบตามข้อกำหนดของพระราชบัญญัติการจดทะเบียนชมรม ค.ศ.1860 (พ.ศ.2403) การจดทะเบียนธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งอียิปต์และซูดานเป็นบริษัทในเดือนธันวาคม ค.ศ.1934 (พ.ศ.2477) ที่รับรองโดยศาลผสมในไคโร การจดทะเบียนธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งออสเตรเลียและนิวซีแลนด์เป็นบริษัทในเดือนมกราคม ค.ศ.1938 (พ.ศ.2481) ดังที่เป็นพยานโดยรองนายทะเบียน ณ สำนักทะเบียนใหญ่สำหรับรัฐออสเตรเลียใต้ และล่าสุดคือการจดทะเบียนธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งจักรภพอังกฤษในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) เป็นบริษัทไม่จำกัดที่ไม่แสวงหากำไร ภายใต้พระราชบัญญัติบริษัท ค.ศ.1929 (พ.ศ.2472) และรับรองโดยผู้ช่วยนายทะเบียนบริษัทในเมืองลอนดอน

19

ที่ขนานกันไปกับการจดทะเบียนสภาแห่งชาติเหล่านี้เป็นบริษัทตามกฎหมาย และเป็นการเอาตามตัวอย่างที่สภาบาไฮซีกาโกทำไว้ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1932 (พ.ศ.2475) สภาบาไฮท้องถิ่นจำนวนมากกว่ากันมากได้รับการจดทะเบียนคล้ายกันในประเทศต่างๆ ที่ห่างไกลกันอย่างสหรัฐอเมริกา อินเดีย เม็กซิโก เยอรมัน แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ พม่า คอสตาริกา บาลูชีสถานและหมู่เกาะฮาวาย, ธรรมสภาบาไฮเอสลิงเคนใน

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

เยอรมัน ธรรมสภาบาไฮเม็กซิโกซิตีในเม็กซิโก ธรรมสภาบาไฮซานโจเซในคอสตาริกา ธรรมสภาบาไฮซิดนีย์ และอเดเลในออสเตรเลีย ธรรมสภาบาไฮโอกแลนด์ในนิวซีแลนด์, ธรรมสภาบาไฮเดลี บอมเบย์ การาจี้ ปูนา กัลกาต้า เซกคันเดอร่าแบด บังกาลอร์ เวลลอร์ อาเมดาบาด ชีรามพอร์ แอนเดอร์และบาโรดาในอินเดีย, ธรรมสภาบาไฮทูเอทาในบาลูชีสถาน, ธรรมสภาบาไฮย่างกุ้ง มันทาเลและไตดาเนา คาลาซุในพม่า, ธรรมสภาบาไฮมอนเทรียลและแวนคูเวอร์ในแคนาดา, ธรรมสภาบาไฮฮอนโนลูลู ในหมู่เกาะฮาวาย, ธรรมสภาบาไฮชิคาโก นิวยอร์ก วอชิงตันดีซี บอสตัน ซานฟรานซิสโก ฟิลาเดเฟีย เคนโนซา ทีเนค เรซิน ดีทรอยท์ คลีฟแลนด์ ลอสแอนเจลิส มิลวอร์คก็ มินเนียโพลิส ซินซินนาติ วินเนตกา ฟีนิกซ์ โคโลมบัส ลิมา ปอร์ตแลนด์ เจอร์ซีซิตี วิลเมท ฟิโอเรีย ชิแอทเทิล บิงแฮมตัน เฮเลนา ริชมอนด์ไฮแลนด์ ไมอามี พาซาดีนา โอคแลนด์ อินเดียนาโพลิส เซินท์ปอล เบิร์คลีย์ เออร์บานา สปริงฟิลด์และพรินท์ในสหรัฐอเมริกา, ทั้งหมดนี้ หลังจากการเสนอเนื้อหาของธรรมนูญบาไฮท้องถิ่นที่เหมือนกันเกือบหมดต่อเจ้าหน้าที่พลเรือนในรัฐหรือมณฑลของตน ได้สถาปนาตนเองสำเร็จที่ละน้อยเป็นชมรมและบริษัทที่ได้รับการรับรองตามกฎหมาย และได้การคุ้มครองโดยบทบัญญัติทางแพ่งที่ใช้กันในประเทศของตน

20

ตั้งที่การบัญญัติธรรมนูญบาไฮได้จัดหารากฐานสำหรับการจดทะเบียนธรรมสภาบาไฮทั้งหลายเป็นบริษัท การรับรองผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของชุมชนบาไฮโดยทางการท้องถิ่นและระดับชาติ ได้ปูทางสำหรับการก่อตั้งทุนทรัพย์บริจาคระดับท้องถิ่นและระดับชาติ ซึ่งตั้งเช่นกรณีของความสำเร็จต่างๆ ก่อนหน้านั้นที่มีความสำคัญกว้างไกล เป็นภารกิจแห่งประวัติศาสตร์ที่ชุมชนบาไฮอเมริกันเป็นคนแรกที่ริเริ่ม, ในกรณีเกือบทั้งหมดทุนทรัพย์บริจาคเหล่านี้เนื่องด้วยมีลักษณะของศาสนา ได้รับการยกเว้นภาษีทั้งจากรัฐบาลและเทศบาล ซึ่งเป็นผลมาจากการอธิบายขององค์คณะบาไฮที่จดทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่พลเรือน แม้ว่ามูลค่าของทรัพย์สินทั้งหลายที่ได้รับการยกเว้นดังกล่าวในกว่าหนึ่งประเทศ จะรวมกันแล้วเป็นเงินจำนวนมาก

21

ในสหรัฐอเมริกาทุนทรัพย์บริจาคแห่งชาติของศาสนา ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าหนึ่งล้านเจ็ดแสนห้าหมื่นดอลลาร์ และก่อตั้งโดยหนังสือสัญญาทรัสต์ชุดหนึ่งที่ทำขึ้นในปี ค.ศ.1928, 1929, 1935, 1938, 1939, 1941 และ 1942 (พ.ศ.2471, 2472, 2478, 2481, 2482, 2484 และ 2485) โดยธรรมสภาแห่งชาติในประเทศนั้น ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์ชุมชนบาไฮอเมริกัน เวลานี้ [ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)] รวมถึงดินและตัวอาคารมาซเรโกล อัสการ์ และกระท่อมสำหรับผู้ดูแลในวิลเมท รัฐอิลลินอยด์, ฮาซึราโตล โคด (สำนักงานบาไฮแห่งชาติ) ที่อยู่ติดกันและสำนักงานบริหารเสริม, โรงเตี้ยม บ้านมิตรภาพ ห้องโถงบาไฮ ห้องศิลปะและงานฝีมือ ที่ทำการเกษตร กระท่อมจำนวนหนึ่ง ที่ดินหลายผืน รวมทั้งที่ทรัพย์สินที่ถือครองบนมันซ์ลวาทที่ได้รับพรจากการยกเว้นภาษีของพระอับดุลบาฮาในกรีนเอเคอร์ในรัฐเมน, บอชเฮาส์ ห้องโถงบาไฮ สวนผลไม้ เรดวูดกรีฟซึ่งเป็นหอพักและอาคารที่ทำการเกษตรในเคย์เซอวิล รัฐแคลิฟอร์เนีย, วิลเฮมเฮาส์ เอเวอริงกรีนเคป็น ป่าสนละมေးและที่ดินเจ็ดแปลงพร้อมสิ่งก่อสร้าง ณ เวสต์เองเกิลวูดรัฐนิวเจอร์ซีย์ ซึ่งเป็นสถานที่จัดงานฉลองบุญเอกภาพอันน่าทรงจำในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1912 (พ.ศ.2455) ที่พระอับดุลบาฮาจัดให้บาไฮในเขตตัวเมืองนิวยอร์ก, วิลสันเฮาส์ซึ่งได้รับพรจากการมาปรากฏตัวของพระองค์ และที่ดินในมัลเดนรัฐแมซซาชูเซต, แมธิวเฮาส์และอาคารที่ทำการเกษตรในหุบเขาป่าสนรัฐโคโลราโด, ที่ดินในมัสกิกอนรัฐมิชิแกน, และสุสานแปลงหนึ่งในพอร์ตสมัท์รัฐนิวแฮมป์เชียร์

22

ที่สำคัญยิ่งกว่าและรวมกันแล้วมีมูลค่าเหนือกว่าทุนทรัพย์บริจาคแห่งชาติของชุมชนบาไฮอเมริกันเป็นอย่างมากคือ ทรัพย์สินที่ศาสนากรอบครองเวลานี้ในดินแดนถิ่นกำเนิด แม้ว่าเอกสารสิทธิ์จะถูกถือครองโดยบุคคลเป็นผู้พิทักษ์ เนื่องด้วยชุมชนบาไฮเปอร์เซียไม่สามารถจดทะเบียนสภาแห่งชาติและสภาท้องถิ่นของตนเป็นบริษัท, บ้านของพระบ๊อบในซีราซ และบ้านของบรรพบุรุษของพระบาฮาอุลลาห์ในทาคุร์ มณฑลมาซินดาร์อน อยู่ในครอบครองของชุมชนบาไฮอยู่แล้วตั้งแต่ในสมัยของพระอับดุลบาฮา ที่เพิ่มเติมมานับตั้งแต่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์คือ ทรัพย์สินที่กว้างขวางบริเวณรอบนอกเมืองหลวงบนที่ลาดเอียงของภูเขาเอลเบิช ซึ่งมองลงไปเห็นเมืองที่เป็นบ้านเกิดของพระบาฮาอุลลาห์ นี้รวมถึงที่ทำการเกษตร สวนและไร่ร่องน ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่กว่า 3.5 ล้านตารางเมตร ซึ่งสงวนไว้เป็นทำเลในอนาคตสำหรับมาซเรโกล อัสการ์แห่งแรกในเปอร์เซีย, สิ่งอื่นๆ ที่ได้มาซึ่งขยายขอบเขตของทุนทรัพย์บริจาคบาไฮเป็นอย่างมากในประเทศนั้นคือ บ้านที่พระบาฮาอุลลาห์ประสูติในเตหะราน อาคารหลายหลังที่ติดกับบ้านของพระบ๊อบในซีราซซึ่งรวมถึงบ้านของลุงฝ่ายมารดาของพระองค์, ฮาซึราโตล โคดในเตหะราน, ร้านค้าที่พระบ๊อบครอบครองระหว่างปีทั้งหลายที่ทรงเป็นพ่อค้าในบูเชร์

ย่านหนึ่งของหมู่บ้านเซห์ริคที่ซึ่งพระองค์ถูกกักขัง บ้านของฮาจิ มีร์ซา จานีที่ซึ่งพระบ็อบพักอยู่ชั่วคราวระหว่างทางไปยังทาบรีซ สถานที่อาบน้ำสาธารณะที่พระองค์ใช้ในซีราซและบ้านใกล้ๆ กันบางหลัง ครึ่งหนึ่งของบ้านที่วาฮิดเป็นเจ้าของในเนริซ บ้านส่วนหนึ่งที่โอลัจท์เป็นเจ้าของในซานลอน สวนสามแห่งที่พระบาฮาอุลลาห์เช่าในหมู่บ้านบาดาซ สถานที่ฝังศพโคดสในบาร์ฟูรุช บ้านของคาลานทาร์ในเตหะรานซึ่งเป็นสถานที่กักขังทาเฮเรห์ สถานที่อาบน้ำสาธารณะที่พระบ็อบไปเยือนเมื่อทรงอยู่ในอูร์มีเยห์ มณฑลอาเซอร์ไบจาน บ้านของมีร์ซา ฮุสเซน อาลีเย นูร์ที่ซึ่งเคยเป็นที่เก็บซ่อนพระศพของพระบ็อบ บ้านบาบีเยห์และบ้านที่มุลลา ฮุสเซนเป็นเจ้าของในมาซัด, ที่อยู่อาศัยของสุลต่านโนซ โซฮาตา "ราชันของผู้สละชีวิตทั้งหลาย" และมาห์บูโบซ โซฮาตา "ผู้เป็นที่รักยิ่งของผู้สละชีวิตทั้งหลาย" ในอิสฟาฮาน, อีกทั้งสถานที่ตั้งและบ้านจำนวนไม่เบาซึ่งรวมถึงสถานที่ฝังศพที่สัมพันธ์กับบรรดาวิบุรุษและผู้สละชีวิตให้ศาสนา ทรัพย์สินที่ถือครองเหล่านี้ยกเว้นไม่กี่รายการ ได้มาเมื่อไม่นานมานี้ในเปอร์เซีย และเวลานี้ได้รับการปกป้องรักษาและเพิ่มพูนทุกปี และเมื่อใดก็ตามที่จำเป็น ก็ได้รับการปฏิสังขรณ์อย่างระมัดระวัง โดยความพยายามที่หมั่นเพียรของคณะกรรมการแห่งชาติที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพิเศษ ซึ่งทำหน้าที่ภายใต้การกำกับควบคุมอย่างกว้างๆ อยู่ตลอดของบรรดาผู้แทนที่ได้รับการเลือกตั้งของศาสนิกชนชาวเปอร์เซีย [1]

23

ที่ไม่ควรละเว้นคือการกล่าวถึงทรัพย์สินระดับชาติที่หลากหลายและทวีจำนวนขึ้น ซึ่งนับแต่การเริ่มต้นระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ได้มาอยู่ตลอดในประเทศอื่นๆ เช่น อินเดีย พม่า จักรภพอังกฤษ เยอรมัน อีรัก อียิปต์ ออสเตรเลีย ทรานส์เจอร์แดนและซีเรีย, ทรัพย์สินเหล่านี้ที่ควรกล่าวถึงเป็นพิเศษคือ ฮาชิราโตล โคด (สำนักงานบาไฮแห่งชาติ) ของบาไฮในอีรัก อียิปต์ อินเดีย ออสเตรเลีย บ้านบาไฮในเอสลิงเกน สำนักพิมพ์บาไฮในจักรภพอังกฤษ บ้านผู้แสวงบุญบาไฮในแบกแดด สุสานบาไฮที่ก่อตั้งในเมืองศูนย์กลางทั้งหลายของเปอร์เซีย อียิปต์และเตอร์กีสถาน, ไม่ว่าในรูปของที่ดิน โรงเรียน สำนักงานใหญ่ด้านบริหาร สำนักเลขาธิการ ห้องสมุด สุสาน ที่พักแรมหรือบริษัทพิมพ์ ทรัพย์สินที่กระจายอยู่กว้างขวางเหล่านี้ ซึ่งบางส่วนจดทะเบียนในนามของสภาแห่งชาติเป็นบริษัท บางส่วนถือครองในความดูแลของบาไฮผู้เป็นที่ยอมรับ มีส่วนหนุนการขยายตัวอย่างไม่ขาดตอนของทุนทรัพย์บริจาคระดับชาติของบาไฮในปีหลายๆ นี้ และหนุนการสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่รากฐานของกองทุนดังกล่าว, ยิ่งไปกว่านั้นที่สำคัญยิ่งแม้จะมีนัยสำคัญที่น่าสังเกตน้อยกว่าคือ ทุนทรัพย์บริจาคท้องถิ่นที่เสริมทรัพย์สินแห่งชาติของศาสนา ซึ่งได้รับการก่อตั้งและปกป้องรักษาตามกฎหมายในประเทศต่างๆ ทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตกสืบเนื่องมาจากการจดทะเบียนสภาบาไฮท้องถิ่นเป็นบริษัท ทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเปอร์เซียทรัพย์สินที่ถือครองเหล่านี้ไม่ว่าในรูปของที่ดิน ที่ทำการบริหาร โรงเรียนหรือสถาบันอื่นๆ ได้เพิ่มความอุดมอย่างยิ่งและขยายขอบเขตของทุนทรัพย์บริจาคระดับท้องถิ่นของประชาคมบาไฮที่แผ่กว้างไปทั่วโลก

24

ในเวลาเดียวกันกับการสถาปนาและจดทะเบียนสภาบาไฮท้องถิ่นและสภาบาไฮแห่งชาติเป็นบริษัท การตั้งคณะกรรมการของสภาบาไฮเหล่านี้ การบัญญัติธรรมนูญบาไฮแห่งชาติและท้องถิ่น และการก่อตั้งทุนทรัพย์บริจาคของบาไฮ สภาที่ก่อตั้งใหม่ๆ เหล่านี้ได้ริเริ่มภารกิจที่มีนัยสำคัญยิ่งทางสถาบัน ซึ่งในจำนวนนี้สถาบันฮาชิราโตล โคด (สำนักงานบาไฮแห่งชาติ) ซึ่งเป็นที่ทำการของสภาบาไฮแห่งชาติและแกนกลางของกิจกรรมบริหารทั้งหมดของบาไฮในอนาคต ต้องจัดว่าเป็นหนึ่งในสถาบันที่สำคัญที่สุด, ด้วยมีจุดกำเนิดที่แรกในเปอร์เซียและเวลานี้เป็นที่รู้จักกันทั่วด้วยชื่อที่เป็นทางการและพิเศษเฉพาะซึ่งหมายความว่า "คอกแคะศักดิ์สิทธิ์" ซึ่งขบ่งความคืบหน้าที่น่าสังเกตในวิวัฒนาการของกระบวนการหนึ่ง ซึ่งมีจุดเริ่มต้นที่สาวไปได้ถึงการชุมนุมลับที่จัดขึ้นเป็นครั้งคราวใต้ดินกลางดึกโดยเหล่าสาวกของศาสนาที่ถูกประหัตประหารในประเทศนั้น สถาบันนี้ซึ่งยัง

[1] อย่างไรก็ตามหลังจากการปฏิวัติโดยโคโมเนในปี ค.ศ. 1979 (พ.ศ. 2522) สถานที่เหล่านี้หลายแห่งทยอยกันถูกรัฐบาลอิหร่านทำลายเช่นบ้านของพระบ็อบในซีราซ บ้านที่พระบาฮาอุลลาห์ประสูติในเตหะราน สุสานของโคดส ฯลฯ แต่บาไฮก็พร้อมที่จะสร้างขึ้นมาใหม่ในวันข้างหน้าเมื่อเวลามาถึง คือเวลาที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงในอิหร่านซึ่งจะมีผู้ปกครองที่เห็นคุณค่าและเลิกประหัตประหารบาไฮ และหันมาโปรดปรานบาไฮ เมื่อนั้นจะเป็นการเริ่มต้นไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของอิหร่านอีกครั้ง อย่างหลุดพ้นจากความขัดแย้งกับชาติต่างๆ ที่ใกล้จะพาโลกไปสู่ความพินาศ และอิหร่านจะสร้างอารยธรรมแห่งสหสวรรค์ใหม่ไปด้วยกันกับชาติอื่นๆ ในประชาคมโลก พระบาฮาอุลลาห์ลิขิตไว้ในคิตาบอ์คุดส์ว่า "ดูกร ดินแดนแห่งทา (เตหะราน)... พระองค์จะประสาทพรให้แก่บัลลังก์ของเจ้าด้วยผู้ที่จักปกครองด้วยความยุติธรรม... ผู้ปกครองดังกล่าวจะหันหน้ามาหาและยื่นความโปรดปรานมาให้ประชาชนแห่งบาฮาด้วยความเบิกบานและดีใจ"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

อยู่ในระยะต้นๆ ของพัฒนาการ ได้มีส่วนหนุนอยู่แล้วในการสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่การปฏิบัติหน้าที่ภายในของชุมชนบาไฮที่เป็นเสมือนชีวิตเดียวกัน และจัดหาอีกหลักฐานหนึ่งที่ได้เห็นได้ของการเติบโตอยู่ตลอดและอาณาภาพที่เรื่องขึ้นมาของชุมชนบาไฮ, ด้วยมีบทบาทหน้าที่เสริมกันกับมาซเรโกล อัสการ์ ซึ่งเป็นอาคารที่สำรองไว้สำหรับการบูชาอย่างบาไฮเท่านั้น สถาบันฮาซราโตล โคดนีไม่ว่าระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ เมื่อส่วนประกอบต่างๆ ของตนเช่นสำนักเลขาธิการ สำนักเหรียญกษาปณ์ หอจดหมายเหตุ ห้องสมุด สำนักพิมพ์ ห้องโถงสภา ห้องประชุมสภา ที่พักแรมผู้แสวงบุญ ถูกนำอยู่ด้วยกันและปฏิบัติการร่วมกันในจุดเดียวกัน จะได้รับการพิจารณามากขึ้นเรื่อยๆ ว่าเป็นศูนย์รวมของกิจกรรมบริหารของบาไฮทั้งหมด และเป็นสัญลักษณ์ในลักษณะที่เหมาะสมของอุดมคติของการรับใช้ ที่ให้ชีวิตแก่ชุมชนบาไฮในความสัมพันธ์ของตนทั้งกับศาสนาบาไฮและกับมนุษยชาติโดยทั่วไป

25

จากมาซเรโกล อัสการ์ที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวในคีตาปีอัคตส์ให้เป็นสักการสถาน ผู้แทนทั้งหลายของชุมชนบาไฮทั้งระดับท้องถิ่นและระดับชาติ กับสมาชิกของคณะกรรมการต่างๆ ของตน เมื่อมารวมตัวกันประจำวัน ณ รุ่งอรุณภายในกำแพงของสักการสถานนี้ จะได้รับแรงบันดาลใจที่จำเป็นในการช่วยให้พวกเขาสามารถปฏิบัติหน้าที่และความรับผิดชอบของตนได้อย่างคู่ควรกับการเป็นผู้ดูแลศาสนาที่ได้รับเลือกของพระองค์ ในวิถีของความพยายามวันต่อวันในฮาซราโตล โคด (สำนักงานบาไฮแห่งชาติ) ซึ่งเป็นสถานที่สำหรับกิจกรรมบริหารของพวกเขา

26

บนชายฝั่งทะเลสาบมิชิแกนบริเวณรอบนอกของศูนย์บาไฮแห่งแรกที่สถาปนาในทวีปอเมริกา ภายใต้เงาของมาซเรโกล อัสการ์แห่งแรกของโลกตะวันตก, ในเมืองหลวงของเปอร์เซียถิ่นกำเนิดของศาสนา, ในบริเวณใกล้เคียงกับบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแบกแดด, ในเมืองอิสคาแบดติดกับมาซเรโกล อัสการ์แห่งแรกของโลกบาไฮ, ในเมืองหลวงของอียิปต์ซึ่งเป็นศูนย์กลางชั้นนำของทั้งโลกอาหรับและโลกอิสลาม, ในเดลีเมืองหลวงของอินเดีย, และแม้แต่ในซิดนีในออสเตรเลียที่ไกลออกไป ขั้นตอนเริ่มแรกได้ดำเนินการไปแล้ว ซึ่งต้องมาถึงจุดสมบูรณ์ในที่สุดที่การสถาปนาที่ทำการบริหารแห่งชาติของชุมชนบาไฮที่สถาปนาในประเทศเหล่านี้ ด้วยความโอฬารและอาณาภาพทั้งหมด

27

ยิ่งไปกว่านั้นในระดับท้องถิ่นในประเทศที่กล่าวมาข้างบนนี้ และในอีกหลายประเทศ มาตรการขั้นต้นสำหรับการสถาปนาสถาบันนี้ได้ดำเนินไปแล้ว ในรูปของบ้านที่ชุมชนบาไฮท้องถิ่นเช่าหรือเป็นเจ้าของ ซึ่งที่เด่นกว่าเพื่อนคือที่ทำการบริหารมากมายในมณฑลต่างๆ ของเปอร์เซีย ที่บาไฮได้จัดซื้อหรือสร้างขึ้นมาได้สำเร็จ แม้ว่าพวกเขาจะถูกตัดสิทธิ์ทางกฎหมาย

28

ที่สำคัญพอกันในฐานะที่เป็นปัจจัยหนึ่งในวิวัฒนาการของระบบบริหารคือ ความก้าวหน้าที่น่าสะออดตาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา ที่บรรลุโดยสถาบันโรงเรียนฤดูร้อนที่มุ่งหมายจะทำนุบำรุงไม่ตรีจิตในบรรยากาศแบบบาไฮที่ต่างจากที่อื่น ให้การฝึกอบรมที่จำเป็นสำหรับครูบาไฮ จัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการศึกษาวรรณคดีและคำสอนของศาสนาบาไฮ และเพื่อความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาบาไฮกับศาสนาอื่นและกับสังคมทั่วไป

29

ด้วยได้รับการสถาปนาไว้ในสามศูนย์ระดับภูมิภาค สำหรับสามเขตใหญ่ๆ ของทวีปอเมริกาเหนือคือ ในเคย์เซอวิลบนเนินเขาแคลิฟอร์เนีย [ค.ศ.1927 (พ.ศ.2470)], ณ กรีนเอเคอร์ซึ่งตั้งอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำพิสคาตาควัวในรัฐเมน [ค.ศ.1929 (พ.ศ.2472)], ณ ที่ทำการเกษตรลูเฮเลนใกล้เดวิสตันในรัฐมิชิแกน [ค.ศ.1931 (พ.ศ.2474)] และเมื่อเร็วๆ นี้ได้รับการเสริมด้วยโรงเรียนนานาชาติที่ก่อตั้ง ณ โพนัวเวลล์ โคโลราโดสปริง ซึ่งอุทิศให้กับการฝึกอบรมครูบาไฮทั้งหลายที่ต้องการไปรับใช้ในดินแดนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในลาตินอเมริกา, สามสถาบันการศึกษาบาไฮที่เป็นตัวอ่อนอยู่ในครกรนี้โดยการขยายโปรแกรมอยู่ตลอด ได้แสดงตัวอย่างที่คู่ควรกับการเอาเป็นเยี่ยงอย่างโดยชุมชนบาไฮอื่นๆ ทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, โดยการศึกษาคัมภีร์บาไฮและประวัติศาสตร์ตอนเริ่มต้นอย่างเข้มข้น โดยการจัดหลักสูตรเกี่ยวกับคำสอนและประวัติศาสตร์ของอิสลาม โดยการประชุมหารือเพื่อส่งเสริมสัมพันธ์ไมตรีระหว่างเชื้อชาติ โดยหลักสูตรห้องปฏิบัติการที่มุ่งหมายจะทำให้

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ผู้เข้าร่วมคุ้นเคยกับกระบวนการของระบบบริหารบาไฮ โดยชั่วโมงเรียนที่อุทิศให้กับการฝึกอบรมเยาวชนและเด็ก โดยชั้นเรียนฝึกพูดในที่สาธารณะ โดยการบรรยายเกี่ยวกับศาสนาเปรียบเทียบ โดยการอภิปรายเป็นกลุ่มเกี่ยวกับแก่นนำประการของศาสนาบาไฮ โดยการก่อตั้งห้องสมุด โดยชั้นเรียนการสอน โดยหลักสูตรจริยธรรมบาไฮและลาตินอเมริกา โดยการริเริ่มชั่วโมงเรียนภาคฤดูหนาว โดยสัมมนาและการชุมนุมเพื่อการอธิษฐาน โดยการเล่นละครและละครประวัติศาสตร์ โดยปิกนิกและกิจกรรมนันทนาการอื่นๆ โรงเรียนเหล่านี้ซึ่งเปิดสำหรับทั้งบาไฮและผู้ที่ไม่ใช่บาไฮ ได้แสดงตัวอย่างอันประเสริฐถึงขนาดที่บันดาลใจชุมชนบาไฮอื่นๆ ในเปอร์เซีย จักรภพอังกฤษ เยอรมัน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อินเดีย อิรัก อียิปต์ ให้เริ่มมาตรการเบื้องต้นที่มุ่งหมายจะช่วยให้ตนสามารถสร้างสถาบันในแนวทางเดียวกัน ซึ่งน่าจะพัฒนาขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยบาไฮในอนาคต

30

ปัจจัยอื่นๆ ที่หนุนการขยายตัวและการสถาปนาระบบบริหารที่อาจนำมากล่าวคือ การจัดกิจกรรมของเยาวชนบาไฮซึ่งลำหน้าไปมากแล้วในเปอร์เซียและสหรัฐอเมริกา และเริ่มต้นเมื่อเร็วๆ นี้ในอินเดีย จักรภพอังกฤษ เยอรมัน อิรัก อียิปต์ ออสเตรเลีย บัลแกเรีย หมู่เกาะฮาวาย ฮังการีและฮาวานา, กิจกรรมเหล่านี้ประกอบด้วย การประชุมอภิปรายประจำปีของเยาวชนบาไฮทั่วโลก ชั่วโมงเรียนเยาวชน ณ โรงเรียนบาไฮฤดูร้อน จุลสารและนิตยสารเยาวชน สำนักงานการติดต่อกันทางจดหมายนานาชาติ สิ่งอำนวยความสะดวกการลงทะเบียนคนหนุ่มสาวที่ปรารถนาจะมาเข้าร่วมศาสนา การตีพิมพ์เค้าโครงและหนังสืออ้างอิงสำหรับการศึกษาคำสอน และการจัดกลุ่มการศึกษาบาไฮเป็นกิจกรรมมหาวิทยาลัยอย่างเป็นทางการในมหาวิทยาลัยอเมริกันชั้นนำแห่งหนึ่ง, ยิ่งไปกว่านั้นกิจกรรมเหล่านี้ยังรวมถึง "วันการศึกษา" ที่จัดขึ้นในบ้านและศูนย์บาไฮ ชั้นเรียนเพื่อการศึกษาภาษาเอสเปอรานโตและภาษาอื่นๆ การจัดตั้งห้องสมุด การเปิดห้องอ่านหนังสือ การผลิตละครและละครประวัติศาสตร์ การจัดแข่งขันการแสดงสุนทรพจน์ การให้การศึกษาคำภักดิ์ การจัดตั้งชั้นเรียนการพูดต่อสาธารณชน การจัดการชุมนุมเพื่อคงการรำลึกถึงบาไฮที่เด่นดังทั้งหลายในประวัติศาสตร์ การประชุมหารือระหว่างกลุ่มในภูมิภาค และชั่วโมงเรียนเยาวชนที่จัดเกี่ยวโยงกับการประชุมตัวแทนบาไฮประจำปี

31

ปัจจัยอื่นๆ อีกที่ส่งเสริมพัฒนาการของระบบนั้นและหนุนการสร้างความเป็นปึกแผ่นของระบบคือ การสถาปนางานฉลองบุญสืบแก้วอันอย่างเป็นระบบซึ่งทำหน้าที่ในชุมชนบาไฮเกือบทุกแห่งในตะวันออกและตะวันตก ด้วยการเน้นสามด้านของชีวิตชุมชนบาไฮคือ ด้านอธิษฐาน ด้านบริหารและด้านสังคม, การริเริ่มกิจกรรมต่างๆ ที่มุ่งหมายจะเตรียมสำมะโนประชากรของเด็กบาไฮ และจัดหาหลักสูตรห้องปฏิบัติการ หนังสือสวดมนต์และวรรณกรรมชั้นปฐมสำหรับเด็ก, การร่างและตีพิมพ์คำแถลงต่างๆ ที่เป็นทางการในเรื่องการไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองของศาสนาบาไฮ การเป็นสมาชิกขององค์กรศาสนาที่ไม่ใช่บาไฮ วิธีการสอน เจตคติของบาไฮต่อสงคราม สถาบันการประชุมตัวแทนประจำปี สถาบันธรรมสภาบาไฮ งานฉลองบุญสืบแก้วอันและกองทุนแห่งชาติ, ยิ่งไปกว่านั้นควรกล่าวถึงการก่อตั้งหอจดหมายเหตุแห่งชาติเพื่อพิสูจน์ความเป็นของแท้ รวบรวมแปล ทำบัญชีรายชื่อและเก็บรักษาธรรมจารึกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮา และเพื่อการเก็บรักษาที่ระลึกสวนพระองค์ที่ศักดิ์สิทธิ์และเอกสารทางประวัติศาสตร์ การพิสูจน์ยืนยันและการคัดลอกธรรมจารึกต้นฉบับของพระบ๊อบ พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮา ที่อยู่ในครอบครองของศาสนิกชนชาวตะวันออก, การประมวลประวัติศาสตร์อย่างละเอียดของศาสนาบาไฮตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งปัจจุบัน การเปิดสำนักงานบาไฮนานาชาติที่เจนีวา การจัดการประชุมตัวแทนระดับอำเภอ การจัดซื้อสถานที่แห่งประวัติศาสตร์ การก่อตั้งห้องสมุดรำลึกบาไฮ และการริเริ่มธนาคารออมทรัพย์เด็กที่เฟื่องฟูในเปอร์เซีย

32

เช่นกันไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงการมีส่วนร่วมไม่ว่าอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการของผู้แทนทั้งหลายของชุมชนบาไฮระดับชาติที่ก่อตั้งใหม่ๆ เหล่านี้ ในกิจกรรมและกระบวนการวิธีต่างๆ ของการประชุมสมาชิก สมาคม การประชุมตัวแทนและการประชุมหารือที่หลากหลายซึ่งจัดขึ้นในประเทศต่างๆ ในยุโรป เอเชียและอเมริกา เพื่อส่งเสริมเอกภาพของศาสนา สันติภาพ การศึกษา ความร่วมมือระหว่างชาติ ไม่ตรีจิตระหว่างเชื้อชาติและจุดประสงค์อื่นๆ ด้านมนุษยธรรม, ด้วยองค์การอย่างการประชุมหารือของบางศาสนาที่ยังถือปฏิบัติกันอยู่ภายในจักรวรรดิอังกฤษที่จัดขึ้นในลอนดอนในปี ค.ศ.1924 (พ.ศ.2467) และสมาคมโลกของศาสนาทั้งหลายที่จัดขึ้นในเมืองเดียวกันในปี ค.ศ.1936 (พ.ศ.2479) การประชุมสมาชิกเอสเปอรานโตสากลที่จัดประจำปีในเมืองหลวงต่างๆ ของยุโรป สถาบันแห่งความร่วมมือทางปัญญา นิทรรศการศตวรรษแห่งความก้าวหน้าจัดขึ้นในชิคาโกในปี ค.ศ.1933 (พ.ศ.2476) งานออกจากรดับโลกที่จัดขึ้นในนิวยอร์กในปี ค.ศ.1938 และ 1939 (พ.ศ.2481-82) นิทรรศการนานาชาติโกลด์เคทที่จัดขึ้นในซานฟรานซิสโกในปี ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) การประชุม

ตัวแทนครั้งแรกของสภาศาสนาที่จัดขึ้นในกัลกาต้า การประชุมหารือวัฒนธรรมอินเดียทั้งหมดครั้งที่สองที่เรียกประชุมในเมืองเดียวกัน การประชุมตัวแทนสันนิบาตของทุกศาสนาในอินดอร์, การประชุมหารืออารยา สามาจ และพราหฺม สามาจ, การประชุมหารือของชมรมนักเทวปรัชญาและการประชุมหารือของสตรีเอเชียทั้งหมด ที่จัดขึ้นในเมืองต่างๆ ของอินเดีย, สภาเยาวชนโลก การประชุมสมาชิกสตรีตะวันออกในเตหะราน, การประชุมหารือของสตรีทั้งแปซิฟิกในฮอนโนลูลู, สันนิบาตนานาชาติของสตรีเพื่อสันติภาพ และการประชุมหารือของชนชาติทั้งหลาย ณ บัวโนสไอเรสในอาเจนตินา ด้วยกิจกรรมเหล่านี้และอื่นๆ มีการเพาะสัมพันธ์ภาพในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งซึ่งส่งเสริมจุดประสงค์สองประการคือ การสาธิตความเป็นสากลและความครบถ้วนของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ และการหล่อสายสัมพันธ์ที่สำคัญยิ่งและยั่งยืนระหว่างองค์กรเหล่านี้กับหน่วยงานทั้งหลายของระบบบริหารบาไฮที่แผ่กว้าง

33

ที่เราไม่ควรละเลยหรือประเมินต่ำไปคือ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงานบาไฮเดียวกันเหล่านี้กับเจ้าหน้าที่รัฐระดับสูงสุดบางคนทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก และบรรดาหัวหน้าศาสนาอิสลามในเปอร์เซีย องค์การสันนิบาตชาติ และแม้แต่กับราชวงศ์เอง เพื่อปกป้องสิทธิ หรือนำเสนอวรรณกรรมบาไฮ หรืออธิบายความมุ่งหมายและจุดประสงค์ของสาวกทั้งหลายของศาสนาบาไฮในความพยายามอย่างไม่ว่างเว้นที่จะสนับสนุนความมุ่งหมายของระบบบริหารวิทยากร, การสื่อสารทั้งหลายกรรมการธรรมสภาแห่งชาติอเมริกา และแคนาดาซึ่งเป็นนักผู้สร้างระบบบริหารนั้น สื่อไปถึงข้าหลวงใหญ่ประจำปาเลสไตน์ เพื่อขอคืนกุญแจสถานที่ฝังพระศพของพระบาฮาอุลลาห์ให้แก่ผู้อารักขา ถึงกษัตริย์ซาห์แห่งเปอร์เซียในสัวาระเพื่อขอความยุติธรรมในนามของเพื่อนร่วมศาสนาที่ถูกประหัตประหารในราชอาณาจักรของเขา ถึงนายกรัฐมนตรีเปอร์เซียในเรื่องเดียวกัน ถึงพระราชินีแมรีแห่งโรมเนียเพื่อแสดงความกตัญญูสำหรับคำสรรเสริญศาสนาบาไฮที่เป็นประวัติศาสตร์ของพระนาง ถึงบรรดาหัวหน้าศาสนาอิสลามในเปอร์เซียเป็นการร้องขอความกลมเกลียวและสันติสุขในหมู่ศาสนาทั้งหลาย ถึงกษัตริย์ไฟซัลแห่งอิรักเพื่อจุดประสงค์ของการรับประกันสวัสดิภาพของบ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแบกแดด ถึงทางการรัสเซียในนามของชุมชนบาไฮในรัสเซีย ถึงทางการเยอรมันเกี่ยวกับการถูกตัดสิทธิทางกฎหมายที่พี่น้องร่วมศาสนาชาวเยอรมันประสบ ถึงรัฐบาลอียิปต์เกี่ยวกับการปลดแอกเพื่อนร่วมศาสนาจากจารีตนิยมของอิสลาม ถึงคณะรัฐมนตรีเปอร์เซียเกี่ยวโยงกับการปิดสถาบันการศึกษาทั้งหลายของบาไฮชาวเปอร์เซีย ถึงกระทรวงการต่างประเทศของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาและเอกอัครราชทูตตุรกีในวอชิงตันและคณะรัฐมนตรีตุรกีในแองการา เพื่อปกป้องประโยชน์ของศาสนาบาไฮในตุรกี ถึงกระทรวงการต่างประเทศเดียวกันนั้นเพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายศพของสัว เกทซิงเจอร์จากสุสานโปแตสแตนท์ในโคโรไปยังสุสานบาไฮแห่งแรกที่ก่อตั้งในอียิปต์ ถึงเสนาบดีเปอร์เซียในวอชิงตันเกี่ยวกับพันธกิจของเคท แรนซัมเคห์เลอร์ ถึงกษัตริย์อียิปต์พร้อมกบววรรณกรรมบาไฮ ถึงรัฐบาลสหรัฐอเมริกาและรัฐบาลแคนาดาเพื่อนำเสนอคำสอนบาไฮเกี่ยวกับสันติภาพสากล ถึงเสนาบดีโรมเนียในวอชิงตันในนามของบาไฮชาวอเมริกันเนื่องในโอกาสสวรรคตของพระราชินีแมรีแห่งโรมเนีย และถึงประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวลล์แจ้งให้เขาทราบคำบัญชาของพระบาฮาอุลลาห์ในคัมภีร์คิตาบีอัคดัสถึงประธานาธิบดีของสาธารณรัฐทั้งหลายในทวีปอเมริกา และบทอธิษฐานบางบทที่เปิดเผยโดยพระอับดุลบฮา การสื่อสารเหล่านี้ในตัวมันเองประกอบกันเป็นบทหนึ่งที่น่าสังเกตและให้ความสว่างในประวัติศาสตร์การคลี่ออกมาของระบบบริหารบาไฮ

34

ที่ต้องเพิ่มเติมสิ่งเหล่านี้คือการสื่อสารจากศูนย์กลางแห่งโลกของศาสนาบาไฮ อีกทั้งจากสภาบาไฮท้องถิ่นและสภาบาไฮแห่งชาติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็โทรเลขหรือจดหมาย ถึงข้าหลวงใหญ่ประจำปาเลสไตน์ขอร้องการส่งมอบกุญแจสถานที่ฝังพระศพของพระบาฮาอุลลาห์ให้แก่ผู้เก็บรักษาดั้งเดิม, คำร้องขอจากศูนย์กลางบาไฮทั้งหลายในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกถึงทางการอิรักเพื่อการปฏิสังขรณ์บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในแบกแดด, คำร้องขอในเวลาต่อมาถึงรัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษฝ่ายอาณานิคมหลังจากมีคำตัดสินของศาลอุทธรณ์แบกแดดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น, ข่าวสารต่างๆ ที่ส่งไปถึงองค์การสันนิบาตชาติในนามของชุมชนบาไฮทั้งหลายในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก เป็นการแสดงความขอบคุณสำหรับการประกาศอย่างเป็นทางการของสภาสันนิบาต ที่เห็นชอบกับคำกล่าวอ้างที่น่าเสนอโดยบาไฮผู้ยื่นคำร้อง, อีกทั้งจดหมายหลายฉบับที่เขียนถึงกันระหว่างศูนย์กลางนานาชาติของศาสนาบาไฮกับพระราชินีแมรีแห่งโรมเนียในด้านหนึ่ง และระหว่างแม่แบบของครุบาไฮ มาร์ธา รุทกับพระราชินีเดียวกัน หลังจากการตีพิมพ์การเห็นคุณค่าศาสนาบาไฮอันเป็นประวัติศาสตร์ของพระนาง, และข่าวสารแสดงความเห็นใจถึงพระราชินีแมรีแห่งยูโกสลาเวียในนามของประชาคมบาไฮที่แผ่ไปทั่วโลกเนื่องในโอกาสการลวงลับของพระมารดา, และถึงดัชเชสแห่งเคนท์หลังจากสวรรคตที่นาสลดของพระสวามี

35

เราไม่ควรพลาดเช่นกันที่จะกล่าวถึงเป็นพิเศษเกี่ยวกับคำร้องที่ธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งอิรักส่งถึง คณะกรรมาธิการที่ได้รับมอบอำนาจขององค์การสันนิบาตชาติ สืบเนื่องมาจากการยึดบ้านของพระบาฮา อุลลาห์ในแบกแดด, หรือข่าวสารทั้งหลายจากธรรมสภาเดียวกันนั้นถึงกษัตริย์ไฟซัลที่ 1 แห่งอิรักหลังจาก สวรรคตของพระบิดาของเขาและเนื่องในโอกาสการอภิเษกสมรสของเขา, หรือความเสียใจที่เขียนส่งไปถึง ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินอิรัก ณ เวลาสวรรคตอย่างทันใดของกษัตริย์นั้น, หรือจดหมายทั้งหลายของธรรมสภา แห่งชาติของบาไฮแห่งอียิปต์ที่เสนอไปยังนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีมหาดไทย และรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมแห่ง อียิปต์หลังจากมีคำตัดสินของศาลนักบวชมุสลิมในอียิปต์, หรือจดหมายทั้งหลายจากธรรมสภาแห่งชาติของ บาไฮแห่งเปอร์เซียถึงกษัตริย์ซาร์และคณะรัฐมนตรีเปอร์เซีย เกี่ยวโยงกับการปิดโรงเรียนบาไฮและการห้าม วรรณกรรมบาไฮในประเทศนั้น, ยิ่งไปกว่านั้นควรกล่าวถึงข่าวสารที่ธรรมสภาแห่งชาติของบาไฮแห่งเปอร์เซีย เขียนส่งไปถึงกษัตริย์แห่งโรมเนียและพระราชวงศ์เนื่องในโอกาสสวรรคตของพระมารดาของเขาคือพระราชินีแมรี และถึงเอกอัครราชทูตตุรกีในเดหะรานพร้อมกับแนบการบริจาคของบาไฮชาวเปอร์เซียสำหรับผู้ทนทุกข์จาก แผ่นดินไหวในตุรกี, จดหมายของมาร์ธา รูทถึงประธานาธิบดีวอน อินเดนเบิร์กที่สิ้นชีวิตไปและดร.สเตอร์สมาน รัฐมนตรีต่างประเทศเยอรมัน พร้อมกับการนำเสนอวรรณกรรมบาไฮ, คำร้องต่อเนืองกันแจ้งฉบับของเคท แรน ชัมเคห์เลอร์ถึงกษัตริย์ซาร์แห่งเปอร์เซีย และหนังสือมากมายหลายฉบับของเธอถึงเสนาบดีต่างๆ และบรรดา บุคคลตำแหน่งสูงในอาณาจักร ระหว่างการไปเยือนดินแดนนั้นอย่างน่าทรงจำ

36

ที่ขนานไปกับการขยับเขยื้อนแรกๆ เหล่านี้ของระบบบริหารบาไฮ และเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับการปรากฏ ขึ้นมาของชุมชนบาไฮระดับชาติทั้งหลายและการจัดตั้งหน่วยงานบริหาร หน่วยงานการศึกษาและหน่วยงาน เผยแพร่ คือกระบวนการอันทรงอำนาจที่กำลังคล้อยออกมาอย่างด้านทานไม่ได้ ซึ่งเริ่มต้นเคลื่อนไหวในดินแดน ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นหัวใจและศูนย์กลางของระบบบริหารนั้น ในโอกาสที่นำทรงจำเมื่อพระบาฮาอูลลาห์ทรงเปิดเผย ธรรมจาริกแห่งคาร์เมล และทรงไปเยือนบริเวณที่จะเป็นที่บรรจุพระศพของพระบ็อบในอนาคต, กระบวนการนั้น ได้แรงผลักดันมหาศาลโดยการจัดซื้อที่ดินบริเวณนั้นไม่นานหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอูลลาห์ โดยการเคลื่อนย้ายพระศพของพระบ็อบจากเดหะรานมายังอัคคาในเวลาต่อมา โดยการก่อสร้างที่บรรจุพระศพ นั้นระหว่างปีที่นำวิฤกษ์ที่สุดทั้งหลายของการถูกคุมขังของพระอับดุลบาฮา และสุดท้ายโดยการบรรจุพระศพของ พระบ็อบอย่างถาวรในใจกลางของภูเขาคาร์เมล โดยการก่อสร้างบ้านผู้แสวงบุญในบริเวณใกล้เคียงติดกับพระ สถูปนั้น และการเลือกบริเวณที่ตั้งในอนาคตของสถาบันการศึกษาบาไฮแห่งแรกบนภูเขา

37

ด้วยได้ประโยชน์จากอิสรภาพที่ให้แก่ศูนย์กลางแห่งโลกของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ นับตั้งตั้งแต่การพ่าย แพ้อันอย่างอัศจรรย์ของจักรวรรดิออตโตมานที่ปะปลกปะเปลี่ยนระหว่างสงครามปี ค.ศ.1914-18 (พ.ศ.2457-61) (สงครามโลกครั้งที่ 1) พลังอำนาจที่ถูกปลดปล่อยมาจากการเริ่มต้นแผนงานมหิพาร์ที่พระองค์คิดไว้ บัดนี้ ภายใต้อิทธิพลที่เป็นคุณของระบอบการปกครองที่เห็นใจ สามารถหลั่งไหลอย่างไม่ถูกหยุดยั้งไปตามช่องทางที่ มุ่งหมายจะข้ามให้โลกโดยรวมเห็นอิทธิฤทธิ์ที่ประสาทให้กับแผนงานนั้น, การบรรจุพระศพของพระอับดุลบาฮา ในห้องฝังศพใต้ดินในพระสถูปของพระบ็อบซึ่งช่วยเพิ่มความศักดิ์สิทธิ์ยิ่งขึ้นไปอีกให้แก่ภูเขานั้น, การติดตั้ง เครื่องผลิตไฟฟ้าซึ่งเป็นเครื่องแรกของชนิดนี้ที่มีในเมืองไฮฟา ซึ่งสาดความสว่างให้แก่กุสานของพระผู้ซึ่งใน ถ้อยคำของพระองค์เอง ถูกปฏิเสธแม้แต่ “ตะเกียงติดไฟ” ในป้อมปราการคุกในอาเซอร์ไบจาน, การก่อสร้าง ห้องเพิ่มเติมอีกสามห้องติดกับที่บรรจุพระศพของพระองค์ เป็นการเสร็จสมบูรณ์ตามแผนงานของพระอับดุลบา ฮาสำหรับหน่วยแรกของอาคารนั้น, การขยายทรัพย์สินที่ล้อมรอบพระสถูปอย่างไพศาลไล่ตั้งแต่สันภูเขา คาร์เมลลงมาถึงถิ่นที่อาศัยของนิกายเทมปราที่อิงแอบอยู่ที่ดินเขา ทั้งๆ ที่มีการใช้เล่ห์เพทุบายของพวก ละเมิดพระบัญญัติ เป็นสินทรัพย์ที่ประเมินราคาไว้ไม่น้อยกว่าสี่แสนปอนด์ พร้อมกับการได้มาซึ่งที่ดินสี่ผืนไว้ ใช้เป็นสถานที่สักการะบาไฮบนที่ราบเมืองอัคคาทางทิศเหนือ ในอำเภอเบียซิบาทางทิศใต้ และในหุบเขา จอร์แดนทางทิศตะวันออก ซึ่งรวมกันทั้งหมดราวหกร้อยเอเคอร์, การเปิดตัวลานบันไดเป็นลำดับซึ่งตามที่พระ อับดุลบาฮาออกแบบไว้ จะเป็นทางขึ้นไปสู่สถานที่ฝังพระศพของพระบ็อบโดยตรงจากตัวเมืองที่อยู่ภายใต้เงา ของสถานที่ฝังพระศพนั้น, การแต่งอาณาบริเวณของสถานที่ฝังพระศพให้สวยงามโดยการจัดพื้นที่หย่อนใจและ สวนซึ่งเปิดสำหรับสาธารณชนรายวัน และดึงดูดทั้งนักท่องเที่ยวและผู้มีถิ่นฐานอยู่ที่นั่นมายังประตูรั้วของพระ สถูป เหล่านี้อาจถือได้ว่าเป็นหลักฐานเริ่มแรกทั้งหลายของการขยายตัวอย่างน่าพิศวงของสถาบันนานาชาติและ ทุนทรัพย์บริจาคของศาสนา ณ ศูนย์กลางแห่งโลก, ยิ่งไปกว่านั้นที่มีนัยสำคัญเป็นพิเศษคือ การยกเว้นภาษีที่ ข้าหลวงใหญ่ประจำปาเลสไตน์ให้แก่ที่ดินทั้งหมดที่ล้อมรอบและไว้ใช้สำหรับพระสถูปของพระบ็อบ ทรัพย์สิน

ของโรงเรียนและหอจดหมายเหตุในบริเวณใกล้เคียง บ้านผู้แสวงบุญตะวันตกในละแวกของพระสถูป สถานที่อันเป็นประวัติศาสตร์เช่นคฤหาสน์ในบาหลี บ้านของพระบาฮาอุลลาห์ในอัคคา สวนเรขวานทางทิศตะวันออกของอัคคา, การก่อตั้งสาขาปาเลสไตน์ของธรรมสภาแห่งชาติอเมริกาและอินเดียเป็นชมรมศาสนาที่ได้รับการรับรองในปาเลสไตน์ สืบเนื่องมาจากการยื่นเรื่องอย่างเป็นทางการต่อเจ้าหน้าที่พลเรือน (ซึ่งจะตามมาด้วยการจดทะเบียนสาขาของธรรมสภาแห่งชาติอื่นๆ ทั่วโลกบาไฮเป็นบริษัทคล้ายกัน เพื่อจุดประสงค์ของการสร้างความเป็นปึกแผ่นภายใน), และการโอนทรัพย์สินไว้ใช้สำหรับสถานที่ฝังศพของพระบ็อบซึ่งรวมกันราวห้าหมื่นตารางเมตรมาให้สาขาของธรรมสภาแห่งชาติอเมริกา โดยการทำธุรกรรมเป็นชุดไม่น้อยกว่าสามสิบครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่ของเอกสารสิทธิ์เหล่านี้มีลายเซ็นของลูกชายของผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ด้วย ในฐานะที่เป็นนายทะเบียนที่ดินในไโฮฟา

38

ที่มีนัยสำคัญเสมอกันคือการก่อตั้งหอจดหมายเหตุนานาชาติสองแห่งบนภูเขาคาร์เมล หอหนึ่งอยู่ติดกับพระสถูปของพระบ็อบ อีกหอหนึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงติดกับสถานที่ฝังศพของไบไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่ซึ่งเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ศาสนาบาไฮที่สิ่งล้ำค่าที่ประเมินค่าไม่ได้ ซึ่งก่อนหน้านี้กระจัดกระจายและมักซ่อนไว้เพื่อความปลอดภัย ได้ถูกรวบรวมไว้และเวลานี้แสดงต่อผู้แสวงบุญที่มาเยือน สิ่งล้ำค่าเหล่านี้รวมถึงภาพของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ ที่ระลึกส่วนพระองค์เช่นเส้นผม ธูลีและเสื้อผ้าของพระบ็อบ มวยผมและเลือดของพระบาฮาอุลลาห์ และสิ่งของต่างๆ เช่นกล่องใส่ปากกา เสื้อผ้า หมวกทรงสูงลายไหมยักของพระองค์ แคชคูล (ภาชนะใส่ทาน) ที่พระองค์เคยใช้ในสมัยที่อยู่ในโซเลมานนิเยห์ นาฬิกาและคัมภีร์โบราณของพระองค์ ต้นฉบับและธรรมจารึกทั้งหลายที่ประเมินค่ามิได้ ซึ่งบางฉบับมีลวดลายประดับ เช่น บางส่วนของพระวจนะเร้นลับที่พระบาฮาอุลลาห์ลิขิตด้วยมือของพระองค์เอง, คัมภีร์บายนภาษาเปอร์เซียที่เขียนด้วยลายมือของซียิด ฮุสเซนเลฆานุกการของพระบ็อบ, ธรรมจารึกต้นฉบับที่พระบ็อบลิขิตถึงอักษรแห่งการมีชีวิต, ต้นฉบับลายมือของ "เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ", ยิ่งไปกว่านั้นของสะสมที่ล้ำค่านี้รวมถึงวัตถุและข้าวของส่วนตัวที่สัมพันธ์กับพระอับดุลบาฮาเสื้อผ้าเปื้อนเลือดของกิงที่บริสุทธิ์ที่สุด แหวนของโคดุดส ดาบของมุลลา ฮุสเซน ตราประทับของรัฐมนตรีผู้เป็นบิดาของพระบาฮาอุลลาห์ เข็มกลัดที่พระราชินีแมรีน่าเสนอให้แก่มาร์ธา รุท จดหมายต้นฉบับของพระราชินีแมรีถึงมาร์ธาและบุคคลอื่นๆ และต้นฉบับคำสรรเสริญศาสนาบาไฮของพระนาง อีกทั้งบทอธิษฐานและธรรมจารึกไม่น้อยกว่ายี่สิบเล่มที่เปิดเผยโดยสองพระผู้ก่อตั้งศาสนาบาไฮ ซึ่งได้รับการพิสูจน์ความเป็นของแท้และคัดลอกโดยสภาบาไฮทั้งหลายทั่วโลกตะวันออก เป็นการเสริมการสะสมอย่างไพศาลของธรรมลิขิตที่ตีพิมพ์ของทั้งสองพระองค์

39

ยิ่งไปกว่านั้นที่อาจกล่าวถึงในฐานะพยานหลักฐานเพิ่มเติมของการคลี่ตัวออกมาอย่างสง่าและการสร้างความเป็นปึกแผ่นอย่างก้าวหน้าของภารกิจที่มโหฬาร ที่พระบาฮาอุลลาห์เริ่มต้นไว้บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์นั้นคือ การเลือกส่วนหนึ่งของทรัพย์สินของโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในอาณาบริเวณของพระสถูปของพระบ็อบ ไว้ใช้เป็นหลุมฝังศพถาวรของ "ไบไม้ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ผู้เป็นน้องสาว "ที่รักยิ่ง" ของพระอับดุลบาฮา เป็น "ไบไม้ที่งอก" มาจาก "รากที่ดำรงอยู่ก่อน" เป็น "สุคนธรส" ของ "เสื้อคลุมที่เร่องรอง" ของพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งพระองค์ทรงยกขึ้นมาอยู่ใน "สถานะที่ไม่มีสตรีอื่นใดเหนือกว่า" และอยู่ในตำแหน่งที่เทียบได้กับวีรสตรีอมตะทั้งหลาย เช่น ซาร่า อาซิเยห์ พระนางแมรีพรหมจารีย์ ฟาติเมห์และทาเฮเรห์ ซึ่งพวกเธอแต่ละคนเหนือกว่าทุกคนในเพศของเธอในยุคศานาก่อนๆ และสุดท้ายนี้ที่ควรกล่าวถึงเป็นหลักฐานเพิ่มเติมของพระพรที่หลังไหลมาจากแผนงานสวรรค์คือการเคลื่อนย้ายศพของกิงที่บริสุทธิ์ที่สุดบุตรชายผู้สละชีวิตของพระบาฮาอุลลาห์ผู้ซึ่ง "ถูกสร้างด้วยแสงสว่างของบาฮา" เป็น "สิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าฝากไว้" และ "สิ่งล้ำค่า" ของพระองค์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และพระบิดาทรงสละเป็น "ค่าไถ่" สำหรับการฟื้นชีวิตของโลกและการประสานสามัคคีประชาชนทั้งหลายของโลก มาฝังที่จุดศักดิ์สิทธิ์เดียวกันไม่กี่ปีต่อมา หลังจากที่พรากจากกันด้วยความตายมากกว่าครึ่งศตวรรษ ทั้งๆ ที่มีการส่งเสียงคัดค้านโดยน้องชายและรองของผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ด้วย, ในสถานที่ฝังศพเดียวกันและในวันเดียวกันกับที่ศพของกิงที่บริสุทธิ์ที่สุดถูกฝัง ร่างของพระมารดานันพวาบผู้วิสุทธิ ซึ่งการทนทุกข์ที่หนักล้าของเธอตามที่พระอับดุลบาฮายืนยันไว้ในธรรมจารึกหนึ่ง ตลอดทั้งบทที่ 54 ของยะชายาได้เป็นพยาน, "สามี" ของเธอในวาทะของศาสนทูตนั้นคือ "พระผู้เป็นนายแห่งกองทัพสวรรค์" ซึ่ง "เลือกเนื้อเชื้อไข" ของเธอ "จะสืบทอดพันธุกรรมมาจากชนชาติที่ไม่ใช่ยิว" และในธรรมจารึกของพระบาฮาอุลลาห์เธอถูกลิขิตให้เป็น "ชายาของพระองค์ในทุกภพของพระองค์"

40

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

การรวมอยู่ด้วยกันของหลุมฝังศพทั้งสามนี้ภายใต้เงาของพระสฤปของพระบ็อบเองซึ่งอยู่ในอ้อมอกในใจกลางของภูเขาคาร์เมล หันหน้าเข้าหาเมืองสีขาวหิมะข้ามอ่าวอัคราคาซึ่งเป็นเกบเบรห์ของโลกบาไฮ และจัดวางอยู่ภายในสวนที่งามวิจิตร หากเราประเมินนัยสำคัญได้ถูกต้อง ได้เสริมอิทธิฤทธิ์ทางจิตวิญญาณของจุดที่พระบาฮาอุลลาห์เองทรงระบุว่าเป็นที่ตั้งของบัลลังก์ของพระเจ้า และยังบ่งชี้อีกหลักชัยข้างหน้าบนถนนไปสู่การสถาปนาศูนย์กลางบริหารแห่งโลกที่ถาวรของสหพันธรัฐบาไฮในอนาคตในที่สุด ซึ่งถูกลิขิตไม่ให้แยกจากศูนย์กลางแห่งจิตวิญญาณของศาสนา และให้ปฏิบัติหน้าที่ที่ใกล้ชิดกัน ในดินแดนอันเป็นที่เคารพและถือว่ามีศักดิ์สิทธิ์อยู่แล้วโดยเหล่าสาวกของสามระบบศาสนาเด่นๆ ของโลก

41

ที่มีนัยสำคัญแทบไม่น้อยไปกว่ากันคือการก่อสร้างอาคารท่อนบนและการเสร็จสิ้นสมบูรณ์ของการตกแต่งภายนอกของมาซเรโกล อัศการ์แห่งแรกของโลกตะวันตก ซึ่งเป็นการกระทำอันกล้าหาญที่ประเสริฐสุดที่ฝากชื่อเสียงอมตะให้แก่การรับใช้ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ของชุมชนบาไฮอเมริกัน, ด้วยเสร็จสิ้นสมบูรณ์โดยหน่วยงานของระบบบริหารที่เพิ่งก่อตั้งใหม่และปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ วิสาหกิจนี้เองได้ประเทืองเกียรติภูมิอย่างใหญ่หลวง สร้างความแข็งแกร่งให้เป็นปึกแผ่นและขยายสถาบันเสริมต่างๆ ของชุมชนที่ทำให้การก่อสร้างนี้เป็นไปได้

42

คิดไว้เมื่อสี่สิบเอ็ดปีก่อน เริ่มจากคำขอร้องอย่างเป็นทางการไปเองถึงพระอับดุลบาฮาในเดือนมีนาคม ค.ศ.1903 (พ.ศ.2446) โดย “บ้านแห่งธรรม” ของบาไฮแห่งชิคาโก ซึ่งเป็นศูนย์บาไฮแห่งแรกที่สถาปนาในโลกตะวันตก สมาชิกของบ้านนี้ซึ่งได้แรงบันดาลใจจากตัวอย่างที่แสดงไว้โดยบรรดาผู้สร้างมาซเรโกล อัศการ์ในอิสคาเบต ได้ขออนุญาตสร้างโบสถ์คล้ายกันในอเมริกา, ด้วยได้รับพรโดยการอนุมัติและคำชมเชยอย่างสูงในธรรมจาริกหนึ่งที่พระองค์เปิดเผยในเดือนมิถุนายนในปีเดียวกัน, เริ่มลงมือโดยบรรดาตัวแทนของสภาอเมริกันต่างๆ ที่มารวมตัวกันในชิคาโกในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1907 (พ.ศ.2450) เพื่อเลือกทำเลของโบสถ์, ได้รับการสถาปนาบนพื้นฐานระดับชาติผ่านทางบริษัทศาสนาที่รู้จักกันว่า “เอกภาพโบสถ์บาไฮ” ซึ่งจดทะเบียนไม่นานหลังจากการประชุมตัวแทนบาไฮครั้งแรกของอเมริกาที่จัดขึ้นในเมืองเดียวกันนั้นในเดือนมีนาคม ค.ศ.1909 (พ.ศ.2452), ได้รับเกียรติโดยพิธีอุทิศที่พระอับดุลบาฮาเองเป็นประธานเมื่อทรงมาเยือนสถานที่นั้นในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1912 (พ.ศ.2455) วิสาหกิจนี้ซึ่งประสบความสำเร็จยอดสุดของระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ในศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮนับแต่เหตุการณ์ที่นาทรงจำครั้งนั้น ได้ก้าวหน้าไปเป็นพักๆ จนกระทั่งถึงเวลาที่รากฐานของระบบนั้นถูกวางอย่างมั่นคงในทวีปอเมริกาเหนือ ชุมชนบาไฮอเมริกันอยู่ในฐานะที่จะใช้เครื่องมือต่างๆ ที่ตนหล่อขึ้นเพื่อการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพของตน

43

การจัดซื้อทรัพย์สินสำหรับโบสถ์เสร็จสมบูรณ์ ณ การประชุมตัวแทนบาไฮของอเมริกา ค.ศ.1914 (พ.ศ.2457), ด้วยพระอับดุลบาฮาทรงบอกไว้ก่อนหน้านี้นี้ให้เลือกแบบของโบสถ์นั้น การประชุมตัวแทน ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) ซึ่งจัดขึ้นในนิวยอร์ก ได้เลือกแบบของหลุยส์ โบชัวสถาปนิกฝรั่งเศสชาวแคนาดาจากแบบจำนวนหนึ่งที่เสนอแข่งขันกันมา เป็นการเลือกนี้ต่อมาได้รับการรับรองโดยพระอับดุลบาฮาเอง, สัญญาสำหรับการฝังรากปล่องแก้วอันลงไปถึงชั้นหินลึก 120 ฟุตใต้ดินเพื่อค้ำส่วนกลางของอาคาร ทำในเดือนธันวาคม ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) และสัญญาสำหรับการก่อสร้างโครงสร้างชั้นใต้ดินทำในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1921 (พ.ศ.2464), ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1930 (พ.ศ.2473) ทั้งๆ ที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจไปทั่วและอยู่ระหว่างช่วงเวลาที่มีการว่างงานอย่างไม่มีที่เสมอในประวัติศาสตร์ของอเมริกา ก็มีการทำสัญญาอีกฉบับหนึ่งกับสัญญาย่อยอีกยี่สิบสี่ฉบับเพื่อการก่อสร้างอาคารท่อนบน และงานเสร็จสมบูรณ์วันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ.1931 (พ.ศ.2474) ซึ่งในวันนั้นมีการเฉลิมฉลองพิธีอิฐฐานเป็นครั้งแรกในอาคารใหม่ซึ่งตรงกับครบรอบ 19 ปีที่พระอับดุลบาฮาทำพิธีอุทิศพื้นดินนั้น, การประดับโดมเริ่มในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1932 (พ.ศ.2475) และเสร็จในเดือนมกราคม ค.ศ.1934 (พ.ศ.2477), การประดับกำแพงส่วนบนที่มีช่องแสงทำเสร็จในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1935 (พ.ศ.2478) และการประดับระเบียงถัดลงมาเสร็จในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1938 (พ.ศ.2481) การประดับชั้นล่างเริ่มทำในเดือนเมษายน ค.ศ.1940 (พ.ศ.2483) แม้จะมีการระเบิดออกของสงครามในปัจจุบัน และทำเสร็จสมบูรณ์ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1942 (พ.ศ.2485) ขณะที่วงเวียนสิบแปดชั้นเข้าที่ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1942 (พ.ศ.2485) คือสิบเจ็ดเดือนก่อนการเฉลิมฉลองครบศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ ซึ่งเป็นกำหนดเวลาเสร็จงานด้านนอกของโบสถ์ และนับได้สี่สิบปีหลังจากที่บาไฮในชิคาโกเสนอคำขอร้องไปยังพระอับดุลบาฮาและทรงยินยอม

44

อาคารที่ไม่มีเหมือนนี้ซึ่งเป็นการออกผลแรกของระบบบริหารที่กำลังพัฒนาอย่างช้าๆ เป็นสิ่งก่อสร้างที่ประเสริฐสุดที่ก่อขึ้นในศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ และเป็นสัญลักษณ์และตัวตั้งต้นของอารยธรรมของโลกในอนาคต ตั้งอยู่ในใจกลางของทวีปอเมริกาเหนือ บนริมฝั่งตะวันตกของทะเลสาบมิชิแกน และถูกล้อมรอบด้วยที่ดินของโบสถ์เองที่ประกอบด้วยเกือบเจ็ดเอเคอร์, โบสถ์นี้ได้รับเงินทุนกว่าหนึ่งล้านดอลลาร์จากชุมชนบาไฮอเมริกัน และการช่วยบริจาคบางครั้งอย่างสมัครใจของศาสนิกชนผู้เป็นที่ยอมรับในตะวันออกและตะวันตก ที่เป็นคริสเตียน อิสลาม ยิว โซโรแอสเทรียน ฮินดูและพุทธมาก่อน, ในระยะเริ่มแรกโบสถ์นี้สัมพันธ์กับพระอับดุลบาฮา และในระยะปิดท้ายของการก่อสร้างสัมพันธ์กับการรำลึกถึงไบไม่ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด กิ่งที่บริสุทธิ์ที่สุดและพระมารดาของทั้งสอง, ตัวสิ่งก่อสร้างเองเป็นอาคารเก้าเหลี่ยมสีขาวบริสุทธิ์ในแบบต้นตำรับและไม่มีที่เหมือนซึ่งขึ้นมาจากบันไดขาหนึ่งระดับที่ล้อมวงฐานของอาคาร และถูกรอบด้วยโดมที่สง่าได้สัดส่วนกันอย่างสวยงาม โดยมีสันโค้งเก้าสันที่ห่างจากกันเท่าๆ กันด้วยนัยสำคัญทางโครงสร้างและการตกแต่ง ค่อยๆ เรียวเล็กลงขึ้นไปสู่ยอดแหลมและมาบรรจบเข้าเป็นหน่วยเดียวกันชี้ขึ้นฟ้าในที่สุด, โครงของโบสถ์เองสร้างด้วยโครงเหล็กกล้าหุ้มด้วยคอนกรีต, วัสดุที่ใช้ประดับประดาประกอบด้วยพลีกลี ผลิตที่บและซีเมนต์พอร์ตแลนด์สีขาว ซึ่งเป็นส่วนผสมที่มีเนื้อใส แข็งและทนทานเหมือนหิน ทนต่อสภาพอากาศ หล่อเป็นแบบที่ละเอียดเหมือนลูกไม้, โบสถ์สูงขึ้นไป 191 ฟุตจากชั้นใต้ถุนถึงยอดสุดของสันโค้งที่กลมโดมครึ่งซีกวงกลมสูง 49 ฟุต ซึ่งมีเส้นผ่าศูนย์กลางภายนอก 90 ฟุต และหนึ่งในสามของพื้นผิวเป็นช่องให้แสงเข้าตอนกลางวันและสองแสงออกไปตอนกลางคืน, โบสถ์นี้ถูกค้ำด้วยเสาเหล็กสูง 45 ฟุต มีวงแหวนที่ค้ำมาจากธรรมลิขิตของพระบาฮาอูลลาห์อยู่เหนือทางเข้าทั้งเก้า ซึ่งหนึ่งในทางเข้านี้หันไปหาอัคคา และมีพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดอยู่ที่ใจกลางของแต่ละซุ้มโค้งเหนือประตู, โบสถ์นี้อุทิศให้แก่การบูชาเท่านั้น ไม่มีพิธีและพิธีกรรม มีห้องประชุมที่บรรจุคนได้ 1,600 ที่นั่ง และจะมีมาเพิ่มเติมด้วยสถาบันเสริมต่างๆ เพื่อการรับใช้สังคม ที่จะได้รับการสถาปนาในบริเวณใกล้เคียง เช่น สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า โรงพยาบาล สถานที่จำหน่ายยาสำหรับคนยากไร้ บ้านสำหรับผู้พลภาพ ที่พิทักษ์สำหรับผู้เดินทาง และวิทยาลัยสำหรับการศึกษาศิลปะและวิทยาศาสตร์, ก่อนหน้าการก่อสร้างเป็นเวลานานโบสถ์นี้ได้ปลุกความสนใจและการแสดงความเห็นในสื่อมวลชน วารสารวิชาการและนิตยสารต่างๆ ทั้งในสหรัฐอเมริกาและประเทศอื่นๆ และเวลานี้แม้ว่าการตกแต่งภายในยังไม่ได้เริ่ม ก็กำลังปลุกความสนใจและการแสดงความเห็นดังกล่าวมากยิ่งขึ้น อย่างที่สมกับความหวังและความคาดหมายที่พระอับดุลบาฮามีอยู่ในใจสำหรับโบสถ์นี้, แบบจำลองของโบสถ์นี้ถูกแสดงที่ศูนย์ศิลปะและห้องภาพต่างๆ งานออกร้านทั้งหลายของรัฐและนิทรรศการทั้งหลายระดับชาติ ซึ่งที่อาจกล่าวถึงในจำนวนนี้คือ นิทรรศการศตวรรษแห่งความก้าวหน้าจัดขึ้นในชิคาโก ค.ศ.1933 (พ.ศ.2476) ที่ซึ่งประชาชนไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนที่เดินผ่านห้องโถงศาสนาต้องได้มองดูทุกวัน, รูปจำลองของโบสถ์เป็นส่วนหนึ่งของนิทรรศการถาวรของพิพิธภัณฑ์สถานวิทยาศาสตร์และอุตสาหกรรมในชิคาโก, ประตูของโบสถ์เวลานี้มีผู้มาเยือนจากใกล้และไกลมาออกัน ซึ่งช่วงเวลาระหว่างมิถุนายน ค.ศ.1923 (พ.ศ.2466) ถึงตุลาคม ค.ศ.1941 (พ.ศ.2484) มีจำนวนกว่า 130,000 คนที่มาจากเกือบทุกประเทศในโลก, "ครูเจียบ" ที่ยิ่งใหญ่ของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์เป็นที่ยืนยันได้อย่างมั่นใจว่า ได้หนุนการแพร่กระจายความรู้ของศาสนาและคำสอนของพระองค์ในระดับที่ ไม่มีหน่วยงานเดียวไหนที่ปฏิบัติภารกิจภายในโครงของระบบบริหารของศาสนาเคยทำได้ใกล้เคียงแม้แต่น้อย

45

พระอับดุลบาฮาเองท่านายไว้ว่า *"เมื่อรากฐานของมาซเรโกล อัสการูกวาง ในอเมริกาและอาคารของพระผู้เป็นเจ้าของนั้นเสร็จสมบูรณ์ การเคลื่อนไหวที่น่าตื่นเต้นและวิเศษสุดจะปรากฏขึ้นในสรรพโลก... จากจุดนั้นของแสงสว่างจิตวิญญาณแห่งการสอนซึ่งกระจายศาสนาและส่งเสริมคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าของ จะซึมซาบทุกส่วนของโลก"* พระองค์ทรงยืนยันไว้ในธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์ว่า *"จากมาซเรโกล อัสการูนี้ ไม่มีข้อสงสัยว่ามาซเรโกล อัสการูอีกนับพันๆ จะเกิดขึ้นมา"* ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงลิขิตว่า *"นั่นบ่งชี้การเริ่มต้นของอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของโลกมนุษย์"* และอีกครั้งหนึ่ง *"นี่คือสิ่งที่เห็นชัดที่สะท้อนอยู่ในใจกลางของทวีปที่ยิ่งใหญ่นั้น"* ขณะที่ทรงทำพิธีอุทิศพื้นดินของโบสถ์นี้พระองค์ประกาศว่า *"มาซเรโกล อัสการูนับเป็นพันๆ... จะถูกสร้างขึ้นมาในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก แต่มาซเรโกล อัสการูนี้ซึ่งเป็นแห่งแรกที่ก่อสร้างในโลกตะวันตก มีความสำคัญยิ่ง"* ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงกล่าวถึงอาคารนี้ว่า *"การจัดระบบมาซเรโกล อัสการูนี้จะเป็นแม่แบบสำหรับศตวรรษทั้งหลายที่จะมาถึง และจะมีสถานะเป็นแม่"*

46

สถาปนิกของโบสถ์นี้ให้การยืนยันเองว่า "การเริ่มต้นของโบสถ์นี้มีได้มาจากมนุษย์ เพราะดังเช่นนักดนตรีศิลปิน กวีทั้งหลายได้รับแรงบันดาลใจจากอีกอาณาจักรหนึ่ง เช่นกันสถาปนิกของโบสถ์นี้ตลอดหลายปีที่

ตราครุฑ สำคัญอยู่เสมอว่าพระบาฮาออลลาห์คือผู้สร้างอาคารนี้ซึ่งจะก่อขึ้นมาตามความรุ่งโรจน์ของพระองค์” ยิ่งไปกว่านั้นเขาเขียนว่า “ในแบบใหม่นี้...มีการผสมผสานเป็นรูปสัญลักษณ์ของคำสอนบาไฮที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับ เอกภาพ เอกภาพของศาสนาทั้งปวงและเอกภาพของมวลมนุษยชาติ มีการผสมผสานกันของเส้นคณิตศาสตร์ต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ของเส้นของจักรวาล และในการควมรวมวงกลมเข้าด้วยกันและวงกลมภายในวงกลมอย่าง สลับซับซ้อน เรานึกภาพเห็นการควมรวมศาสนาทั้งปวงเป็นหนึ่ง” และอีกครั้งหนึ่ง “วงกลมหนึ่งซึ่งทั้งหมดมีสลับแปดชั้นจะล้อมรอบอาคารด้านนอก และนำไปสู่พื้นของห้องประชุม สิบแปดชั้นนี้หมายถึงสาวกสิบแปดคนแรกของพระบ๊อบ และประตูที่สิบแปดชั้นนี้นำไปสู่หมายถึงพระบ๊อบเอง” “เนื่องด้วยสาระของคำสอนที่บริสุทธิ์ดั้งเดิมของศาสนาแห่งประวัติศาสตร์ทั้งหลายเหมือนกัน...ในโบสถ์บาไฮใช้สถาปัตยกรรมที่ประกอบด้วยหลายส่วน ซึ่งแสดงสาระในแนวของสถาปัตยกรรมที่ยิ่งใหญ่แต่ละแบบ โดยทำให้กลมกลืนเป็นทั้งหมดเดียวกัน”

47

สถาปนิกชื่อดังแวน บิวเรน มาโกนิ์เกิดประธาณสันนิบาตสถาปัตยกรรม หลังจากที่ยังมองแบบจำลองปูนปลาสเตอร์ของโบสถ์นี้ในนิทรรศการในอาคารชมรมวิศวกรรรมในนิวยอร์กในเดือนธันวาคม ค.ศ.1920 (พ.ศ. 2463) ได้ประกาศว่า “นี่เป็นความคิดใหม่ครั้งแรกในสถาปัตยกรรมตั้งแต่ศตวรรษที่สิบสาม” ยิ่งไปกว่านั้นเขากล่าวว่า “สถาปนิกได้นึกคิดโบสถ์แห่งแสงสว่างซึ่งในสิ่งก่อสร้างนี้ตามที่เข้าใจกันโดยปกติ โครงสร้างจะถูกปกปิด ตัวคำจะถูกทำให้ไม่ให้เห็นมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และทั้งอาคารดูเหมือนเป็นมวลอากาศแห่งความฝัน โบสถ์นี้เป็นตัวห่อหุ้มลูกไม้ที่ประดิษฐ์ความคิดหนึ่ง ซึ่งเป็นความคิดแห่งแสงสว่าง เป็นชายคาใบแมงมุมที่คั่นระหว่างดินและฟ้า มีแสงสว่างส่องผ่าน เป็นแสงสว่างที่จะกลืนรูปทรงบางส่วนและทำให้โบสถ์นี้เป็นของเหลว”

48

นักเขียนคนหนึ่งในเรื่องพิมพ์ชื่อดัง “บันทึกทางสถาปัตยกรรม” ได้เขียนว่า “ในรูปทรงเรขาคณิตของการตกแต่งที่ครอบคลุมเสา ล้อมรอบหน้าต่างและประตูของโบสถ์ เราสามารถอ่านสัญลักษณ์ของศาสนาทั้งหมดของโลกที่นี่มีสวัสดิกะ วงกลม ไม้กางเขน สามเหลี่ยม สามเหลี่ยมสองอันซ้อนหรือดาวหกแฉก (ตราประทับของโซโลมอน) แต่ที่มากกว่านั้นคือสัญลักษณ์อันประเสริฐของดวงตะวันแห่งจิตวิญญาณ...ดาวห้าแฉก ไม้กางเขนกรีก ไม้กางเขนโรมัน และที่ยิ่งใหญ่เหนือกว่าทั้งหมดคือ ดาวเก้าแฉกที่พิเศษที่เป็นรูปอยู่ในโครงสร้างของโบสถ์เอง และปรากฏแล้วปรากฏอีกอยู่ในการประดับประดาอย่างมีนัยสำคัญของความรุ่งโรจน์ทางจิตวิญญาณในโลกปัจจุบัน”

49

“ผลงานสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่สมัยโกทติค” คือคำให้การยืนยันของจอร์จ เกรย์ บาร์นาร์ดหนึ่งในนักประติมากรรมที่รู้จักกันกว้างขวางที่สุดในสหรัฐอเมริกา “และเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยเห็น”

50

ศาสตราจารย์ลูอีส์ ควักลิโนอดีตศาสตราจารย์สถาปัตยกรรมจากทูริน หลังจากมองดูแบบจำลองของโบสถ์ได้ประกาศว่า “นี่คือผลงานสร้างสรรค์ใหม่ที่ปฏิวัติสถาปัตยกรรมในโลก และเป็นสิ่งที่สวยงามที่สุดที่ข้าพเจ้าเคยเห็น ไม่ต้องสงสัยว่าสิ่งนี้จะอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์ที่ยืนนาน นี่คือนี่สิ่งที่เปิดเผยมาจากอีกโลกหนึ่ง”

51

ในหมวดนิตยสารในนิวยอร์กใหม่ เซอร์วิน โคดี้เขียนเกี่ยวกับแบบจำลองของโบสถ์นี้เมื่อถูกนำมาแสดงในห้องแสดงภาพเคอร์เคียนในนิวยอร์กว่า “ชาวอเมริกันจะต้องหยุดอยู่นานพอที่จะพบว่า นักศิลปะคนหนึ่งได้ใส่ความคิดของสันนิบาตชาติแห่งศาสนาเข้ามาในสิ่งก่อสร้างนี้” และท้ายสุดนี้ดร.เล็กซ์ฟอร์ด นิวคอมบ์คณบดีของวิทยาลัยศิลปะยุคที่ประณีต ณ มหาวิทยาลัยอิลลินอยด์ ได้ให้การสรรเสริญลักษณะเด่นและอุดมคติที่บรรจุอยู่ในโบสถ์นี้ ซึ่งเป็นสักการสถานที่สุดดีที่สุดในโลกบาไฮไม่ว่าในปัจจุบันหรืออนาคตว่า : “โบสถ์แห่งแสงสว่างนี้เปิดเส้นทางเข้าประตูที่ยิ่งใหญ่บนภูมิประเทศแห่งประสบการณ์มนุษย์ ซึ่งกวักมือเรียกบุรุษและสตรีทุกเชื้อชาติและภูมิภาค ทุกความศรัทธาและความเชื่อมั่น ทุกสภาวะแห่งอิสรภาพหรือความเป็นทาส ให้เข้ามาสู่การยอมรับความเป็นญาติและภราดรภาพนั้นที่นี้ ซึ่งหากปราศจากการยอมรับนี้โลกสมัยใหม่จะก้าวหน้าต่อไปได้เล็กน้อย...ด้วยเป็นรูปทรงปลายแหลมที่เล็งอย่างรับประกันได้เหมือนกับที่เส้นแห่งความไฝผืนของโบสถ์ในสมัยกลางเล็งขึ้นไปหาสิ่งที่สูงกว่าและดีกว่า โดม (ของโบสถ์นี้) ได้บรรจุถึงความงามที่ไม่มีที่เปรียบในโครงสร้างใดๆ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ที่มีโดม นับตั้งแต่การก่อสร้างโดมของไมเคิลแลนจีโลบนโบสถ์ของเซนต์ปีเตอร์ในโรม ไม่เพียงเพราะความเป็นสัญลักษณ์เท่านั้น แต่ยังเพราะความเหมาะสมของโครงสร้างและรูปทรงที่น่ารักทั้งสิ้น”

บทที่ 24

การโจมตีสถาบันบาไฮ

[Ch 24: Attacks on the Bahá'í Institutions]

1

สถาบันทั้งหลายที่บ่งบอกการผงาดขึ้นมาและการสถาปนาระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ หาได้มีภูมิคุ้มกันจากการถูกโจมตีและประหัตประหาร (ดังที่ประวัติศาสตร์การคลี่ตัวออกมาของสถาบันเหล่านี้สาธิตให้เห็นอย่างเหลือล้น) ซึ่งศาสนาเองผู้ให้กำเนิดระบบนั้น โดนมามาเจ็ดสิบปีและยังคงทนทุกซั๊กกับสิ่งนี้, การโผล่พ้นขึ้นมาของชุมชนที่ประสานกันแน่นแฟ้นซึ่งกล่าวอ้างว่าเป็นศาสนาหนึ่งของโลก มีกิ่งก้านแผ่ไปทั้งห้าทวีป เป็นตัวแทนของเชื้อชาติ ภาษา ชนชั้นและประเพณีศาสนาที่หลากหลายยิ่ง มีวรรณกรรมกระจัดกระจายบนพื้นผิวโลกและอธิบายหลักความเชื่อด้วยหลายภาษา มีวิสัยทัศน์ที่แจ่มชัด ไม่เกรงกลัว ตีนตัวและมุ้งมันจะบรรลุเป้าหมายของตนไม่ว่าจะต้องเสียสละเพียงใด มืองคาวพยประสานเข้าด้วยกันโดยกลไกของระบบบริหารที่กำหนดจากสวรรค์ ไม่แบ่งแยกเป็นนิกาย ไม่ฝักใฝ่การเมือง ซื่อสัตย์ต่อหน้าที่พลเรือนแต่ก็มีลักษณะที่อยู่เหนือความเป็นชาติ ยึดถือกฎและบทบัญญัติที่กำกับควบคุมกิจกรรมของชุมชนของตนอย่างเหนียวแน่น, การโผล่พ้นขึ้นมาของชุมชนดังกล่าวในโลกที่จมอยู่ในอคติ บูชาพระเจ้าจอมปลอม ถูกฉีกออกจากกันโดยการแบ่งแยกภายใน ยึดถือหลักความเชื่อที่ทันสมัยและมาตรฐานที่บกพร่องอย่างตาบอด ไม่ช้าก็เร็วมีแต่จะจุดชนวนวิกฤตการณ์ที่ร้ายแรงไม่น้อยไปกว่าแม้จะไม่ตื่นตาเท่าการประหัตประหาร ที่เคยโหมใส่สองพระผู้ก่อตั้งชุมชนนั้นและเหล่าสาวกในสมัยแรกๆ ด้วยถูกโจมตีโดยศัตรูภายในผู้ซึ่งขัดขืนอำนาจที่พระผู้เป็นเจ้าประทานมาหรือไม่ก็เลิกศรัทธาศาสนา หรือโดยปรปักษ์จากภายนอกไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือนักบวช ระบบบริหารที่เป็นหนึ่งเดียวกันกับชุมชนนี้รู้สึกถึงแรงกระแทกอย่างรุนแรงตั้งแต่เริ่มต้นและตลอดทุกกระยะของวิวัฒนาการของตน เป็นแรงกระแทกของพลังอำนาจที่หาทางอย่างไร้ผลที่จะสกัดกั้นพลังชีวิตที่แตกหน่อหรือบดบังจุดประสงค์ของตน

2

สำหรับการโจมตีเหล่านี้ที่ถูกลิขิตให้เติบโตทั้งขอบเขตและความรุนแรง และปลุกเร้าความอึกทึกที่จะกังวาลไปทั่วโลก พระอับดุลบาฮาเอง ณ เวลาที่เค้าโครงของระบบของพระผู้เป็นเจ้านั้นกำลังถูกวาดรายละเอียดโดยพระองค์ในพินัยกรรม ทรงกล่าวไว้อย่างมีนัยสำคัญว่า *"อีกไม่นานเสียงโวยวายของผู้คนทั่วทั้งอัฟริกา ทั่วทั้งอเมริกา เสียงร้องของชาวยุโรปและชาวเติร์ก เสียงโอดครวญของอินเดียและจีน จะเป็นที่ได้ยินจากใกล้และไกล พวกเขาทุกคนจะลุกขึ้นต้านทานศาสนาของพระองค์ด้วยอำนาจทั้งหมดของตน เมื่อนั้นอัศวินทั้งหลายของพระผู้เป็นนาย...เสริมกำลังด้วยกองทหารของพระปฏิบัติญา จะลุกขึ้นมาและสาแดงสังหารกรรมของวณะะทอนนี้ : 'จงดูความสับสนที่บังเกิดกับชนเผ่าทั้งหลายที่ปราศัย!'"*

3

ในกว่าหนึ่งประเทศบรรดาผู้พิทักษ์และผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของระบบที่โอบล้อมโลกและทำลายไม่ได้นี้ ถูกเรียกตัวแล้วโดยเจ้าหน้าที่พลเรือนหรือศาลศาสนาที่ไม่ทราบค่ากล่าวอ้าง หรือไม่เป็นมิตรต่อหลักการหรือเกรงกลัวความแข็งแกร่งที่กำลังเพิ่มขึ้นของระบบ เพื่อไปให้เหตุผลปกป้องความมุ่งหมายของระบบ หรือเลิกจงรักภักดีหรือตัดทอนขอบเขตปฏิบัติการของระบบ, ด้วยไม่สนใจความพิโรธที่พยาบาทของพระผู้เป็นเจ้า มือที่รุกรานได้เหยียดออกมาเล่นงานเขตคุ้มครองและอาคารทั้งหลายของระบบนี้แล้ว, ในบางประเทศบรรดาผู้ปกป้องและผู้สนับสนุนระบบนี้ ถูกประกาศแล้วว่าเป็นพวกนอกกริต หรือถูกตราหน้าแล้วว่าเป็นพวกล้มล้างกฎและระเบียบหรือถูกตีตราแล้วว่าเป็นพวกผืนเฟื่อง ไม่รักชาติ ไม่เอาใจใส่หน้าที่และความรับผิดชอบของพลเมือง หรือถูกสั่งอย่างชัดเจนไม่ได้ให้พักกิจกรรมไว้ก่อนและยุบสถาบันทั้งหลายของตน

24.1 การโจมตีในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

[Attacks in the Holy Land]

4

ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่ทำการแห่งโลกของระบบนี้ ที่ซึ่งหัวใจของระบบสงฆ์จงออกไป ฤทธิของสองพระผู้ก่อตั้งศาสนานอนสิ้นสังขาร กระบวนการทั้งหลายที่แย้มจุดประสงค์ ให้พลังชีวิต และกำกับโชคชะตาของระบบล้วนก่อกำเนิด ได้เกิดเหตุการณ์ร้ายครั้งแรก ณ ชั่วโมงเริ่มต้นของระบบ ซึ่งช่วยประกาศความแน่นอนหนารากฐานอันเป็นที่ตั้งของระบบนี้ต่อทั้งคนชั้นสูงและคนต่ำต้อย, ด้วยถูกยุยงโดยมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีผู้ก่อกบฏ ด้วยซึ่งความหวังที่หลบอยู่ของเขาถูกปลุกขึ้นมาใหม่จากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์อย่างปัจจุบันทันด่วนของพระอับ

ดลบาฮา และนำโดยมีร์ซา บาดิออลลาห์ผู้โอหัง พวกละเมิดพระปฏิญญาซึ่งบัดนี้ลดจำนวนลงเหลือแค่มือหยิบมือได้ใช้กำลังเข้าไปยึดกุญแจสถานที่ฝังพระศพของพระบาฮาอูลลาห์ ขับไล่ผู้ดูแลสถานที่อาโบล คาเซมเม โคราซานิดวงวิญญาณผู้กล้าหาญ และเรียกร้องให้ทางการยอมรับหัวหน้าของตนเป็นผู้ควบคุมดูแลพระสถูปนั้นตามกฎหมาย, ด้วยไม่หลาบจำต่อความล้มเหลวที่น่าสมเพชของตน ดังที่เป็นพยานโดยการกระทำที่เอาจริงของทางการปาเลสไตน์ ผู้ซึ่งหลังจากการไต่สวนที่ยาวนาน ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่อังกฤษในอัครคาสงมอบกุญแจให้กับมือของผู้ดูแลสถานที่คนเดิม พวกเขาได้หันไปใช้วิธีอื่นโดยหวังจะสร้างความแตกแยกในหมู่สาวกลูกแก้ว ผู้สูญเสียพระอับดุลบาฮาแต่ก็เด็ดเดี่ยว และในที่สุดบ่อนทำลายรากฐานของสถาบันทั้งหลายที่เหล่าสาวกของพระองค์กำลังตรากตรำก่อ, โดยการบิดเบือนอุดมคติที่บันดาลใจบรรดาผู้ก่อสร้างระบบบริหารบาไฮให้เป็นภัย โดยการติดต่อกันทางจดหมายแม้ในระดับไม่เท่าเดิมกับบุคคลที่พวกเขาหวังว่าจะสามารถเอาชนะความจงรักภักดีได้ เพื่อชักจูงไปในทางที่ผิด, โดยการบิดเบือนความจริงอย่างจงใจในการติดต่อกับบรรดาเจ้าหน้าที่และผู้มีชื่อเสียงที่พวกเขาเข้าหาได้ โดยการพยายามจัดซื้อคฤหาสน์ของพระบาฮาอูลลาห์ส่วนหนึ่งด้วยการติดสินบนและข่มขู่, โดยการพยายามที่มุ่งขัดขวางชุมชนบาไฮไม่ให้ได้ทรัพย์สินบางอย่างที่ตั้งอยู่บริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ฝังพระศพของพระบ๊อบ และพยายามล้มแผนการสร้างความมั่นคงให้แก่รากฐานของทรัพย์สินเหล่านี้บางอย่างโดยการโอนเอกสารสิทธิ์ให้สภาบาไฮทั้งหลายที่จดทะเบียนเป็นบริษัท พวกละเมิดพระปฏิญญายังตรากตรำต่อไปเป็นพักๆ อยู่หลายปี จนกระทั่งการสิ้นชีวิตของผู้ละเมิดพระปฏิญญาด้วยตัวเองได้จบชะตาของพวกเขาอย่างแท้จริง

5

พวกละเมิดพระปฏิญญาเหล่านี้ย้ายออกจากคฤหาสน์ของพระบาฮาอูลลาห์หลังจากที่เข้ามายึดครองโดยไม่ถูกหักห้ามตั้งแต่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ซึ่งคฤหาสน์นี้ตั้งอยู่ในสภาพที่ต้องซ่อมแซมอย่างน่าเศร้าเพราะความไม่ดูแลเอาใจใส่เลยแม้แต่น้อยของพวกเขา, การปฏิเสธขอร้องคฤหาสน์นี้อย่างสมบูรณ์ในเวลาต่อมาซึ่งสมความปรารถนาที่อยู่ในใจมายาวนานของพระอับดุลบาฮา การให้แสงสว่างคฤหาสน์นี้ด้วยการติดตั้งเครื่องผลิตไฟฟ้าโดยศาสนิกชนชาวอเมริกันคนหนึ่งเพื่อจุดประสงค์นั้น, การจัดหาเครื่องเรือนใหม่ให้ทุกห้องในคฤหาสน์หลังจากที่ถูกถอดเอาที่ระลึกที่ล้ำค่าส่วนพระองค์ไปหมดโดยพวกที่เคยอาศัยอยู่ เหลือแต่เชิงเทียนอันเดียวในห้องที่พระบาฮาอูลลาห์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์, การรวบรวมเอกสารบาไฮที่เป็นประวัติศาสตร์ ที่ระลึกส่วนพระองค์ และวรรณกรรมบาไฮกว่าห้าพันเล่มในไม่น้อยกว่าสี่สิบภาษา ไว้ภายในกำแพงของคฤหาสน์นี้, การยกเว้นภาษีของรัฐบาลที่ขยายมาถึงคฤหาสน์นี้หลังจากที่เคยยกเว้นให้กับสถาบันบาไฮและทรัพย์สินอื่นๆ ในอัครคาสงและบนภูเขาคาร์เมล, และในที่สุดการเปลี่ยนคฤหาสน์นี้จากที่เคยเป็นที่อยู่อาศัยส่วนตัวให้เป็นศูนย์กลางแห่งการแสวงบุญที่มายเยือนโดยทั้งบาไฮและผู้ที่ไม่ใช่บาไฮ เหล่านี้ช่วยดับความหวังยิ่งขึ้นของบรรดาผู้ที่ยังพยายามจะดับแสงของพระปฏิญญาของพระบาฮาอูลลาห์อย่างสิ้นคิด, ยิ่งไปกว่านั้นความสำเร็จต่อมาในการจัดซื้อและปกปักรักษาพื้นที่ที่เป็นอาณาบริเวณของหลุมฝังพระศพของพระบ๊อบบนภูเขาคาร์เมล และการโอนเอกสารสิทธิ์ของทรัพย์สินเหล่านี้บางอย่างให้แก่ธรรมสภาแห่งชาติอเมริกาสาขาปาเลสไตน์ที่ตั้งขึ้นตามกฎหมาย ซึ่งไม่น้อยไปกว่าสภาพแวดล้อมของการตายของผู้ที่เป็นตัวการสำคัญของการทำอันตรายตลอดสมัยของพระอับดุลบาฮาได้สำนึกความพยายามที่เปล่าประโยชน์และความมุ่งหมายที่สิ้นหวังของศัตรูเหล่านี้

24.2 การยึดบ้านที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในแบกแดด [Seizure of the Most Holy House in Baghdad]

6

ที่ร้ายแรงกว่าและก่อให้เกิดแรงสะท้อนยิ่งกว่า ซึ่งเกิดขึ้นราวเวลาเดียวกันกับการแย่งกุญแจสถานที่ฝังพระศพของพระบาฮาอูลลาห์ไปจากผู้ดูแลโดยพวกละเมิดพระปฏิญญา คือ การยึดสักการสถานบาไฮอีกแห่งหนึ่งอย่างไม่ถูกกฎหมายโดยชาวมุสลิมชีอะห์ในอิรัก นั่นคือบ้านที่พระบาฮาอูลลาห์เคยอาศัยเกือบตลอดช่วงเวลาซึ่งพระองค์ถูกเนรเทศอยู่ในอิรัก ซึ่งได้มาโดยพระองค์และภายหลังถูกบัญญัติให้เป็นศูนย์กลางของการแสวงบุญแห่งหนึ่ง และยังคงอยู่ในครอบครองของสาวกทั้งหลายของพระองค์อย่างไม่ขาดตอนและไม่อาจโต้แย้งได้ตั้งแต่พระองค์จากแบกแดดไป, วิฤติการณ์ครั้งนี้ซึ่งเริ่มขึ้นราวหนึ่งปีก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระอับดุลบาฮา ถูกจุดชนวนขึ้นมาโดยมาตรการต่างๆ ที่นำมาใช้เพื่อปฏิเสธขอร้องบ้านนั้นตามคำสั่งการของพระองค์ หลังจากการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองในอิรัก และได้รับความสนใจของประชาชนในวงกว้างขึ้นทุกทีเมื่อวิฤติการณ์การนี้ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นมา, เรื่องนี้กลายเป็นจุดหมายของการพิจารณาของศาลต่างๆ ต่อเนื่องกัน ศาลแรกคือศาลท้องถิ่นจาฟารีเยห์ของชาวชีอะห์ในแบกแดด ศาลที่สองคือศาลสันติ จากนั้นศาลกรณีแรกต่อมาศาลอุทธรณ์ในอิรัก และในที่สุดองค์การสันนิบาตชาติ ซึ่งเป็นองค์กรนานาชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยมีมา

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

และได้รับมอบอำนาจให้กำกับดูแลและควบคุมอาณานิคมในอาณัติทั้งหมด, แม้ยังไม่ได้ช่วยติเพราะเหตุต่างๆ ทางศาสนาและการเมืองผสมกัน เรื่องนี้ก็บรรลุค่าทำนายของพระบาฮาอุลลาห์เองอย่างน่าสะออดตา และเมื่อถึงกำหนดเวลาของตนเองเมื่อวิธีสำหรับการแก้ไขปัญหานี้ถูกสร้างขึ้นมาตามการบริหารของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ก็จะเป็นไปตามชะตาชีวิตที่สูงส่งที่พระองค์ประกาศไว้ในธรรมจาริกสำหรับสักการสถานนี้, เป็นเวลานานก่อนการยึดบ้านนี้โดยเหล่าศัตรูผู้บ้าคลั่งที่ไม่ลืมนึกถึงที่นึกคิดได้ใดๆ ที่จะมาอ้างต่อบ้านนี้ พระองค์พยากรณ์ไว้ว่าบ้านนี้ “จะถูกลดเกียรติภูมิในวันข้างหน้าอย่างที่จะทำให้น้ำตาไหลมาจากทุกดวงตาที่มองเห็น”

7

เมื่อไม่มีสิทธิใช้ทรัพย์สินศักดิ์สิทธิ์นั้นโดยคำตัดสินให้แพ้ตามเสียงส่วนใหญ่ของศาลอุทธรณ์ ซึ่งกลับคำพิพากษาของศาลชั้นต้นและให้สิทธิทรัพย์สินนั้นแก่มุสลิมชื้อหะห์ อีกทั้งถูกปลุกเร้าโดยการกระทำต่อมาของมุสลิมชื้อหะห์ที่เปลี่ยนบ้านนี้เป็นทรัพย์สินวากฟี (มูลนิธิเคร่งศาสนา) ไม่นานหลังจากการดำเนินการตามคำพิพากษาของศาลนั้น และระบุชื่อว่า “ฮุสเซนนิเยห์” เพื่อจุดประสงค์ที่จะสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่ทรัพย์สินที่ได้มา ธรรมสภาบาไฮแบกแดดตระหนักในความเปล่าประโยชน์ของการเจรจาที่ตนทำกับเจ้าหน้าที่พลเรือนในแบกแดดมาเป็นเวลาสามปี เพื่อให้ทำสิ่งที่ผิดต่อพวกตนให้ถูก, ดังนั้นในฐานะผู้แทนระดับชาติของบาไฮในอิรัก ในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ.1928 (พ.ศ.2471) โดยผ่านทางข้าหลวงใหญ่ประจำอิรักตามข้อกำหนดมาตราที่ 22 ของปฏิญญาขององค์การสันนิบาตชาติ พวกเขาได้เข้าหาคณะกรรมการอาณัติถาวรขององค์การสันนิบาตชาติ ที่ได้รับมอบหมายการกำกับควบคุมการบริหารปกครองอาณานิคมทั้งหมดในอาณัติ และยื่นคำร้องที่ได้การยอมรับและรับรองโดยคณะกรรมการนั้นในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1928 (พ.ศ.2471), บันทึกช่วยจำที่เกี่ยวข้องกับคำร้องนั้นถูกเสนอต่อคณะกรรมการเดียวกันนั้นโดยผู้ปกครองอาณัติ กล่าวอย่างไม่คลุมเครือว่ามุสลิมชื้อหะห์ไม่ “มีสิทธิใดๆ ที่นึกคิดได้ที่จะมาอ้าง” ต่อบ้านหลังนั้น คำตัดสินของผู้พิพากษาศาลจาฟารีเยห์ “ผิดอย่างชัดเจน” “ไม่ยุติธรรม” และ “มีแรงจูงใจมาจากอคติทางศาสนาอย่างไม่ต้องสงสัย” การไล่ที่บาไฮในเวลาต่อมาเป็นสิ่ง “ผิดกฎหมาย” การกระทำของทางการ “ไม่ชอบมาพากลอย่างยิ่ง” และคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์น่าสงสัยว่าไม่ “ปลอดจากการถูกโน้มน้าวโดยข้อพิจารณาทางการเมือง”

8

รายงานนี้ซึ่งคณะกรรมการอาณัติถาวรเสนอต่อสภาองค์การสันนิบาตชาติ และตีพิมพ์อยู่ในบันทึกการประชุมครั้งที่ 14 ของคณะกรรมการอาณัติถาวรในเจนีวาในฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ.1928 (พ.ศ.2471) และต่อมาแปลเป็นภาษาอาหรับและตีพิมพ์ในอิรัก กล่าวว่า “คณะกรรมการอาณัติถาวรขอให้สภา (องค์การสันนิบาตชาติ) หันมาสนใจข้อพิจารณาและข้อสรุปที่เสนอแนะมาโดยการตรวจสอบคำร้อง...คณะกรรมการอาณัติถาวรขอแนะนำว่า สภาควรขอให้รัฐบาลอังกฤษมีคำแถลงถึงรัฐบาลอิรัก ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะแก้ไขการถูกปฏิเสธความยุติธรรมที่ผู้ยื่นคำร้องทนทุกข์โดยทันที”

9

ยิ่งไปกว่านั้นผู้แทนที่อังกฤษแต่งตั้งซึ่งอยู่ในช่วงประชุมดังกล่าวของคณะกรรมการอาณัติถาวรได้กล่าวว่า “ผู้ปกครองอาณัติยอมรับว่า บาไฮได้ทนทุกข์ต่อความอยุติธรรม” ขณะที่ในวิถีของการประชุมนั้นมีการกล่าวเป็นนัยถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การกระทำของมุสลิมชื้อหะห์เป็นการละเมิดรัฐธรรมนูญและกฎหมายลูกของอิรัก, ยิ่งไปกว่านั้นผู้แทนของฟินแลนด์ในรายงานของเขาถึงสภาองค์การสันนิบาตชาติได้ประกาศว่า “ความอยุติธรรม” นี้ “ต้องถือว่ามาจากความคลั่งศาสนาเพียงประการเดียว” และขอให้ “การกระทำผิดต่อผู้ยื่นคำร้องควรได้รับการแก้ไข”

10

ในส่วนของสภาองค์การสันนิบาตชาติหลังจากที่ได้พิจารณารายงานนี้และข้อสังเกตและข้อสรุปร่วมกันของคณะกรรมการอาณัติถาวร ได้รับมติอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ในวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ.1929 (พ.ศ.2472) ซึ่งต่อมาถูกแปลและตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ของแบกแดด เป็นมติที่ส่งผู้ปกครองอาณัติให้ “มีคำแถลงไปถึงรัฐบาลอิรัก ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะแก้ไขความอยุติธรรมที่ผู้ยื่นคำร้องทนทุกข์โดยทันที” และส่งการเลขาธิการองค์การสันนิบาตชาติตามนี้ให้แจ้งผู้ปกครองอาณัติและผู้ยื่นคำร้องที่เกี่ยวข้องให้ทราบข้อสรุปของคณะกรรมการอาณัติถาวร ซึ่งคำสั่งการนี้ถูกส่งโดยรัฐบาลอังกฤษผ่านข้าหลวงใหญ่ไปถึงรัฐบาลอิรักตามเวลาอันควร

11

จดหมายลงวันที่ 12 มกราคม ค.ศ.1931 (พ.ศ.2474) ซึ่งเขียนในนามของรัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษนาย อาร์เธอร์ เฮนเดอร์สัน ถึงสำนักเลขาธิการขององค์การสันนิบาตชาติกล่าวว่า ข้อสรุปของสภาองค์การสันนิบาตชาติได้ "รับการพิจารณาอย่างรอบคอบที่สุดโดยรัฐบาลอิรัก" ซึ่ง "ในที่สุดได้ตัดสินใจตั้งคณะกรรมการพิเศษขึ้นมา...เพื่อพิจารณาทัศนคติที่ประชาคมบาไฮแสดงเกี่ยวกับบ้านบางหลังในแบกแดด และแนะนำขั้นตอนสำหรับการระงับปัญหาอันนี้เป็นธรรม" ยิ่งไปกว่านั้นจดหมายนั้นได้ชี้ให้เห็นว่าคณะกรรมการดังกล่าวได้เสนอรายงานในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1930 (พ.ศ.2473) รายงานนั้นเป็นที่ยอมรับโดยรัฐบาลอิรัก ชุมชนบาไฮได้ "ยอมรับในหลักการ" คำแนะนำของคณะกรรมการ และทางการในแบกแดดได้ออกคำสั่งว่า "จะมีการเตรียมแผนงานและประมาณการในรายละเอียด ด้วยจุดมุ่งหมายจะดำเนินการตามคำแนะนำเหล่านี้ให้บังเกิดผลในระหว่างปีงบประมาณที่จะมาถึง"

12

ไม่จำเป็นต้องสาธยายประวัติศาสตร์ต่อมาของคดีที่สำคัญยิ่งนี้ การเจรจาที่ยืดเยื้อ ความล่าช้าและสิ่งแทรกซ้อนที่ตามมา, การปรึกษาหารือจำนวน "กว่าหนึ่งร้อยครั้ง" ที่กษัตริย์ บรรดาเสนาบดีและที่ปรึกษาของกษัตริย์เข้าร่วม, การแสดง "ความเสียใจ" "ความประหลาดใจ" และ "ความวิตก" ที่อยู่ในบันทึกของการประชุมติดต่อกันของคณะกรรมการอำนวยการอาณัติที่เจนีวาในปี ค.ศ.1929, 1930, 1931, 1932 และ 1933 (พ.ศ.2472, 2473, 2474, 2475 และ 2476) การประณาม "จิตวิญญาณที่ไม่อดกลั้น" ที่ปลุกเร้าชุมชนชีอะห์โดยกรรมการของคณะกรรมการอำนวยการ, "ความล่าเอียง" ของศาลอิรัก "ความอ่อนแอ" ของเจ้าหน้าที่พลเรือน และ "ความคลั่งศาสนาที่เป็นที่มาของความอยุติธรรมนี้", การให้การยืนยันของกรรมการของกรรมการอำนวยการต่อ "น้ำใสใจสะอาด ลุ่มอล่วยสุดๆ" ของผู้ยื่นคำร้อง, "ความสงสัย" เกี่ยวกับความเพียงพอของข้อเสนอ, การยอมรับของพวกเขาเกี่ยวกับลักษณะที่ "ร้ายแรง" ของสถานการณ์ที่ถูกสร้างขึ้น, "การถูกปฏิเสธความยุติธรรมอย่างโจ่งแจ้ง" ที่บาไฮได้ทนทุกข์" และ "หนทางศีลธรรม" ที่รัฐบาลอิรักเป็นผู้ก่อ เป็นหน้าที่ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในสถานภาพของอิรักในฐานะที่เป็นชาติหนึ่ง เป็นหน้าที่ที่ผู้กมัดอิรักให้ต้องจ่าย

13

ดูเหมือนไม่จำเป็นเช่นกันที่จะต้องสาธยายความโศกโศกไม่ดีที่เป็นผลตามมาจากการสิ้นชีวิตก่อนเวลาอันควรของทั้งข้าหลวงใหญ่อังกฤษและนายกรัฐมนตรีอิรัก, การยอมรับอิรักเข้าเป็นสมาชิกองค์การสันนิบาตชาติและการสิ้นสุดอำนาจปกครองอาณานิคมของอังกฤษที่เป็นผลตามมา, การสิ้นชีพอย่างน่าสลดและไม่คาดหมายของกษัตริย์อิรักเอง ความยุ่งยากที่ถูกหยิบยกขึ้นมาเนื่องจากโครงการผังเมือง, การรับประกันเป็นลายลักษณ์อักษรจากรักษาการนายกรัฐมนตรีสื่อไปถึงข้าหลวงใหญ่ในจดหมายเดือนมกราคม ค.ศ.1932 (พ.ศ.2475), คำสัญญาของกษัตริย์ก่อนสิ้นพระชนม์ที่ให้ไว้ต่อหน้ารัฐมนตรีต่างประเทศในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1933 (พ.ศ.2476) ว่าบ้านนั้นจะต้องถูกเวนคืน และเงินที่จำเป็นจะได้รับการจัดสรรในฤดูใบไม้ผลิในปีถัดไป, คำแถลงที่แน่ชัดของรัฐมนตรีต่างประเทศเดียวกันนั้นว่า นายกรัฐมนตรีได้ให้คำรับประกันที่จำเป็นว่า คำสัญญาที่รักษาการนายกรัฐมนตรีให้ไว้จะได้รับการปฏิบัติตาม, และคำแถลงยืนยันโดยรัฐมนตรีต่างประเทศคนเดียวกันนั้นและเพื่อนร่วมงานรัฐมนตรีการคลัง เมื่อเป็นตัวแทนประเทศของตนระหว่างช่วงประชุมองค์การสันนิบาตชาติที่เจนีวาว่า คำสัญญาที่กษัตริย์อิรักที่สิ้นพระชนม์ให้ไว้จะได้รับการปฏิบัติตามอย่างบริบูรณ์

14

เพียงพอที่จะกล่าวได้ว่าทั้งๆ ที่มีการถ่วงเวลาอย่างไม่รู้จบเหล่านี้ มีการคัดค้าน การป้ายเปียง และความล้มเหลวอย่างเห็นชัดของทางการที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการตามคำแนะนำของสภาองค์การสันนิบาตชาติและคณะกรรมการอำนวยการ ความสนใจจากประชาชนที่ศาสนาบาไฮได้รับในการต่อสู้คดีที่น่าทึ่งจำนี้ และการให้เหตุผลปกป้องความมุ่งหมายแห่งสัจธรรมและความยุติธรรมของศาสนาบาไฮโดยศาลสูงสุดของโลกอย่างทีปลุกเร้าความพิศวงของมิตรและทำให้ศัตรูออสันขวัญหนี, ตั้งแต่กำเนิดยุคก่อร่างของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ ถ้าหากจะมีกี่น้อยครั้งที่เหตุการณ์ตอนใดจะก่อให้เกิดแรงสะท้อนในที่สูงที่เทียบได้กับผลที่มีต่อรัฐบาลและอัครมหาเสนาบดีทั้งหลาย ที่เกิดจากการโจมตีอย่างรุนแรงโดยไม่ได้ไม่ถูกยั่วนี้ ที่เหล่าศัตรูที่ฝังลึกมุ่งมาที่หนึ่งในเขตคุ้มครองที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของศาสนาบาไฮ

15

พระบาฮาอุลลาห์เองลิขิตไว้อย่างมีนัยสำคัญว่า "ตุกร บ้านของพระผู้เป็นเจ้า อย่าได้เศร้าโศกหากผ้าคลุมแห่งความวิสุทธิของเจ้าถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ โดยพวกนอกศาสนา ในสรรพโลกพระผู้เป็นเจ้าได้ประทับเจ้าด้วยมณีแห่งการระลึกถึงพระองค์ เครื่องประดับดังกล่าวไม่มีใครลบหลู่ได้ไม่ว่าเวลาใด ดวงตาของพระผู้เป็นนายของเจ้า

ยังมองมาที่เจ้าในทุกสภาพการณ์” ในอีกรรคหนึ่งทีกล่าวถึงบ้านเดียวกันนั้นพระองค์พยากรณ์ว่า “เมื่อถึงกำหนดเวลาพระผู้เป็นนายจะเชิดชูบ้านนี้ต่อดวงตาของมวลมนุษย์โดยอำนาจของจักรวรรดิ, พระองค์จะทำให้บ้านนี้กลายเป็นธงแห่งอาณาจักรของพระองค์ เป็นสักการสถานทีฝูงชนผู้ศรัทธาจะมาเวียนรอบ”

24.3 การโจมตีในรัสเซียและเยอรมัน [Attacks in Russia and Germany]

16

นอกจากการโจมตีอย่างออกอาจโดยพวกละเมิดพระปฏิญญาของพระบาฮาอูลลาห์ ในความพยายามร่วมกันให้ได้สิทธิในการควบคุมดูแลสถานทีฝังพระศพศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ และการยึดบ้านศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ในแบกแดดอย่างพลการโดยชุมชนมุสลิมชีอะห์ในอิรัก, ทีเพิ่มเข้ามาอีกไม่กี่ปีต่อมาคือการโจมตีทีสาหัสอีกครั้งทีโถมใส่โดยปรักษทีมีอำนาจมากกว่าซึ่ มุ่งมาทีโครงสร้างของระบบบริหารทีสถาปนาโดยชุมชนบาไฮสองแห่งทีเฟื่องฟูมานานในโลกตะวันออก ซึ่ลงเอยทีการแตกสลายหมดของชุมชน และการยึดมาซเรโกล อัสการีแห่งแรกของโลกบาไฮและสถาบันเสริมสามสี่แห่งทีก่อขึ้นมาแล้วรอบๆ

17

ความกล้าหาญ ความไฟแรงและพลังจิตวิญญาณทีสำแดงโดยชุมชนเหล่านี้, สถาบันบริหารทีพวกเขาจัดเป็นระบบอย่างล้ำหน้า, สิ่งอำนวยความสะดวกทีจัดหามาเพื่อการศึษาและการฝึกฝนทางศาสนาสำหรับเยาวชน, การเปลี่ยยนมานับถือศาสนาบาไฮของพลเมืองรัสเซียทีจิตใจกว้างจ่านวนหนึ่งทีซึ่มซึบความคิดต่างๆ ทีสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดกับความเชื่อหลักของศาสนาบาไฮ, ความตระหนักเพิ่มขึ้นในนัยต่างๆ ของหลักธรรมบาไฮซึ่เน้นมาทีศาสนา ความบริสุทธิ์ของชีวิตครอบครัว การจัดตั้งทรัพย์สินส่วนบุคคล การไม่ยอมรับการเลือกปฏิบัติทึ้งหมดระหว่างชนชั้นและหลักความเชื่อทีว่าด้วยความเสมอภาคอย่างสมบูรณ์ของมนุษย์ เหล่านี้ผสานกันกระตุ้นความระแวง และต่อมากลุกเจ้าความเป็นปรักษอย่างดุร้ายของเจ้าหน้าที่ปกครองทึ้งหลาย และจุดชนวนให้เกิดหนึ่งในวิกฤตการณ์ร้ายแรงทีสุดในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

18

เมื่อค่อยๆ ก่อตัวขึ้นและกระจายไปถึงกระทั่งศูนย์รอบนอกของทึ้งเตอร์กีสถานและคอเคซัส วิกฤตการณ์นี้ยังผลให้มีการบังคับใช้ข้อจำกัดทีจำกัดอิสรภาพของชุมชนเหล่านี้ทีเล็น้อย มีการซึกใส่ไล่เลียงและจับกุมผู้แทนบาไฮทีได้รับเลือกตั้ง มีการยุบสภาท้องถิ่นทึ้งหลายของพวกเขาคณะกรรมการของสภาท้องถิ่นในเมอสโค อิสคาแบด บาคูและท้องถิ่นอื่นๆ ในมณฑลทีกล่าวมาข้างบน มีการพักกิจกรรมเยาวชนทึ้งหมดไว้ก่อน และถึงกับนำไปสู่การปิดโรงเรียนบาไฮ โรงเรียนอนุบาล ห้องสมุด ห้องอ่านหนังสือสาธารณะของบาไฮ การสกัดกั้นการสื่อสารทึ้งหมดกับศูนย์บาไฮทึ้งหลายในต่างประเทศ การยึดโรงพิมพ์ หนังสือและเอกสารบาไฮ การห้ามกิจกรรมการสอนทึ้งหมด การยกเลิกธรรมเนียมบาไฮ การล้มเลิกกองทุนท้องถิ่นและกองทุนแห่งชาติทึ้งหมด และการห้ามผู้ทีไม่ใช่บาไฮมาร่วมการประชุมของบาไฮ

19

ในกลางปี ค.ศ.1928 (พ.ศ.2471) กฎหมายเวรคินศาสนสถานถูกนำมาใช้กับมาซเรโกล อัสการีในอิสคาแบด อย่างไรก็ตามการใช้มาตรการนี้เป็นสักการสถานทำต่อไปได้โดยการเช่าครั้งละห้าปี และได้ต่อการเช่าออกไปอีกช่วงเวลาคล้ายกันโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในปี ค.ศ.1933 (พ.ศ.2476), ในปี ค.ศ.1938 (พ.ศ.2481) สถานการณ์ทึ้งในเตอร์กีสถานและคอเคซัสเลวร้ายลงอย่างรวดเร็ว ซึ่นำไปสู่การคุมขังศาสนิกชนกว่าห้าร้อยคนและสตรีจ่านวนหนึ่งซึ่หลายคนตาย และการยึดทรัพย์สินของพวกเขาคแล้วตามมาด้วยการเนรเทศสมาชิกทีเด่นดังหลายคนของชุมชนเหล่านี้ไปยังไซบีเรีย ป่าช้าโลกและสถานทีอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงกับมหาสมุทรอาร์คติก การเนรเทศชุมชนทีเหลืออยู่นี้เกือบทึ้งหมดในเวลาต่อมาไปยังเปอร์เซียเพราะมีสัญชาติเปอร์เซีย และสุดท้ายคือการเวรคินโบสถ์บาไฮเองโดยสมบูรณ์แล้วเปลี่ยยนไปเป็นห้องแสดงศิลปะ

20

ทำนองเดียวกันในเยอรมัน การผงาดขึ้นมาและการสถาปนาระบบบริหารของศาสนา ซึ่ศาสนิกชนชาวเยอรมันกำลังส่งเสริมการขยายตัวและการสร้างความเป็นปึกแผ่นของระบบมากขึ้นและเด่นชัด ไม่นานนักตามมาด้วยมาตรการปราบปราม ซึ่แม้จะสาหัสน้อยกว่าความทุกข์ทรมานทีบาไฮในเตอร์กีสถานและคอเคซัสประสบ ก็เท่ากับต้องยุติการจัดกิจกรรมบาไฮทึ้งหมดทัวทึ้งความยาวและความกว้างดินแดนนั้นเป็นปีๆ ก่อนเกิดสงครามใน

ปัจจุบัน, การสอนศาสนาต่อสาธารณชนโดยเน้นสันติภาพและความเป็นสากลอย่างไม่ปิดและปฏิเสธเชื่อชาตินิยม ถูกห้ามอย่างเป็นทางการ, สภานาบาไฮทั้งหลายและคณะกรรมการของสภาอุยกุบ การจัดประชุมตัวแทนบาไฮถูกห้าม หอจดหมายเหตุของธรรมสภาแห่งชาติถูกยึด โรงเรียนฤดูร้อนถูกล้มเลิก และการตีพิมพ์วรรณกรรมบาไฮทั้งหมดถูกพักไว้ก่อน

24.4 การโจมตีในเปอร์เซีย [Opposition in Persia]

21

ยิ่งไปกว่านั้นในเปอร์เซียนอกจากการประท้วงประหารที่ระเบิดออกเป็นพักๆ ในสถานที่ต่างๆ อย่างซีราช ออบอเดห์ อาร์เดบิล อิสฟาฮาน และบางอำเภอในอาเซอร์ไบจานและโคราซาน ซึ่งมีจำนวนและความรุนแรงลดลงอย่างมาก เนื่องจากความเสื่อมถอยที่ประจักษ์ชัดของโชคชะตาของนักบวชมุสลิมซ็องห์ที่เคยมีอำนาจมาก่อน, สถาบันทั้งหลายของระบบบริหารที่พึ่งก่อตั้งและยังไม่เป็นปีกแผ่น ก็อยู่ภายใต้ข้อจำกัดของเจ้าหน้าที่พลเรือนทั้งในเมืองหลวงและมณฑลรอบนอก ที่มุ่งหมายจะจำกัดวงขอบเขต ตีตราอนิสภาพ และบั่นทอนรากฐานของสถาบันดังกล่าว

22

การปรากฏขึ้นมาจากการไม่เป็นที่รู้จักที่ละน้อยอย่างไม่คาดคิดเลยของชุมชนระดับชาติที่เชื่อมกันอย่างแน่นแฟ้น ถูกฝึกฝนในความยากลำบาก จิตวิญญาณไม่ครั่นคร้าม กับศูนย์ต่างๆ ที่สถาปนาอยู่ในทุกมณฑลของประเทศนั้น ทั้งๆ ที่มีคลื่นของการประท้วงประหารอย่างผิดมนุษย์ต่อเนื่องกันมาเป็นเวลาเจ็ดสิบห้าปี ซึ่งได้กวาดล้างและเกือบจะกลืนชุมชนนั้น, ความมุ่งมั่นของสมาชิกชุมชนที่จะแพร่กระจายจิตวิญญาณและหลักธรรมของศาสนาของตน ถ่ายทอดวรรณกรรมของศาสนา บังคับใช้กฎและบทบัญญัติของศาสนา ลงโทษผู้ละเมิดกฎเหล่านี้ ทำการสื่อสารกับเพื่อนร่วมศาสนาในต่างแดนอยู่ตลอด และก่ออาคารและสถาบันทั้งหลายของระบบบริหารบาไฮ เหล่านี้มีแต่จะปลุกเร้าความหวั่นวิตกและความไม่เป็นมิตรของบรรดาผู้ที่อยู่ในอำนาจที่เข้าใจจุดมุ่งหมายของชุมชนบาไฮผิด หรือไม่ก็มุ่งจะบีบรัดชีวิตของชุมชนบาไฮ, ขณะที่เชื่อฟังบทบัญญัติทางแพ่งของประเทศในทุกเรื่องที่เป็นลักษณะของการบริหารล้วนๆ สมาชิกของชุมชนนี้ก็ยืนหยัดในการยึดถือหลักธรรมมูลฐาน ข้อปฏิบัติและกฎที่พระบาฮาอุลลาห์เปิดเผย ซึ่งทำให้พวกเขาจำเป็นต้องยึดมั่นในสัจวาจา ไม่อำพรางความศรัทธาของตน ถือปฏิบัติบทบัญญัติสำหรับการสมรสและการหย่า และพักงานทุกลักษณะในวันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาที่พระองค์บัญญัติไว้, การยืนหยัดดังกล่าวไม่ช้าก็เร็วพาพวกเขาไปสู่ความขัดแย้งกับระบอบการปกครองที่รับรองอิสลามอย่างเป็นทางการว่าเป็นศาสนาประจำชาติของเปอร์เซีย และไม่ยอมขยายการรับรองไปถึงพวกที่บรรดาผู้อรธธาธิบายอย่างเป็นทางการของอิสลามประณามไว้แล้วว่านอกรีต

23

การปิดโรงเรียนทั้งหมดที่เป็นของชุมชนบาไฮในเปอร์เซีย สืบเนื่องโดยตรงมาจากการปฏิเสธของบรรดาผู้แทนของชุมชนไม่ให้สถาบันบาไฮที่เป็นทางการที่ตนเป็นเจ้าของและควบคุมทั้งหมด ละเมิดกฎที่เปิดเผยไว้ชัดเจนให้หยุดงานในวันศักดิ์สิทธิ์บาไฮ, การไม่ยอมรับใบทะเบียนสมรสบาไฮทั้งหมดและไม่จดทะเบียนการสมรสให้ ณ สำนักใบอนุญาตของรัฐบาล, การห้ามการพิมพ์และแจกจ่ายวรรณกรรมบาไฮทั้งหมดและการนำเข้ามาในประเทศ, การยึดเอกสาร หนังสือและของที่ระลึกทางประวัติศาสตร์ของบาไฮในศูนย์ต่างๆ, การปิดฮาชิราโตลโคด (สำนักงานบาไฮ) ในบางมณฑลและการยึดเครื่องเรือนของสำนักงานบาไฮในบางท้องถิ่น, การห้ามการชุมนุมเดินขบวน การประชุมหารือและการประชุมตัวแทนทั้งหมดของบาไฮ, การตรวจสอบจดหมายอย่างเข้มงวดและมักไม่ส่งจดหมายเหล่านั้นที่เขียนติดต่อกันระหว่างศูนย์บาไฮต่างๆ ในเปอร์เซีย และระหว่างศูนย์เหล่านี้กับชุมชนบาไฮทั้งหลายในต่างแดน, การไม่ให้ใบรับรองคุณงามความดีแก่พลเมืองที่ซื่อสัตย์และเชื่อฟังกฎหมายเพราะยึดถือศาสนาบาไฮอย่างประกาศตน, การไล่ออกลูกจ้างของรัฐบาล การปลดหรือลดตำแหน่งนายทหารของกองทัพ การจับกุม การชกไล่เสียด การคุมขัง การปรับและการลงโทษอื่นๆ ที่ทำต่อบาไฮ ศาสนิกชนจำนวนหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่ยอมละทิ้งข้อผูกพันทางศีลธรรมในการยึดถือหลักธรรมของศาสนาของตน หรือไม่ยอมทำการในลักษณะใดๆ ที่ขัดกับความเป็นสากลและการไม่ฝักใฝ่การเมืองของตน, ทั้งหมดนี้ในประเทศที่دينโชคด้วยเลือดของบาไฮผู้สละชีวิตจำนวนนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว อาจถือได้ว่าเป็นความพยายามเริ่มแรกที่จะต้านทานการผงาดขึ้นมา และสกัดกั้นการดิ้นรนต่อสู้เพื่อการปลดแอกระบบบริหารที่พึ่งเริ่มพัฒนา ซึ่งรากของระบบนี้ดูความแข็งแกร่งของตนมาจากการพลีที่กล้าหาญดังกล่าว

บทที่ 25

การปลดแอกและการรับรองศาสนาและสถาบันบาไฮ

[Ch 25: Emancipation and recognition of the Faith and its Institutions]

1

ขณะที่ขั้นตอนเริ่มแรกทั้งหลายที่มุ่งหมายจะก่อโครงสร้างของระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ กำลังดำเนินไปพร้อมกันโดยสาวกของพระองค์ในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก การโจมตีที่ดุร้ายในหมู่บ้านที่ห่างไกลแห่งหนึ่งในอียิปต์ ได้โจมตีบาไฮจำนวนมากที่ กำลังพยายามก่อตั้งหนึ่งในสถาบันเบื้องต้นของระบบนั้น เป็นการโจมตีซึ่งเมื่อพิจารณาในมุมมองของประวัติศาสตร์ จะได้รับการแซ่ซ้องโดยคนรุ่นอนาคตว่าเป็นจุดเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญไม่เฉพาะในช่วงเวลาแห่งการก่อร่างของศาสนา แต่ในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮด้วย, ที่จริงแล้วผลสืบเนื่องจากการโจมตีครั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า ได้เปิดบทใหม่ในวิวัฒนาการของศาสนาบาไฮเอง เป็นวิวัฒนาการซึ่งโดยการพาศาสนาผ่านระยะต่างๆ ต่อเนื่องกันของการถูกปราบปราม การปลดแอก การได้รับการรับรองว่าเป็นการเปิดเผยพระธรรมอิสระ และเป็นศาสนาของรัฐ ต้องนำไปสู่การสถาปนารัฐบาไฮ และมาถึงจุดสูงสุดที่การปรากฏขึ้นมาของสหพันธรัฐแห่งโลกบาไฮ

25.1 การปลดแอกศาสนาบาไฮในอียิปต์

[Emancipation of the Faith in Egypt]

2

ด้วยมีจุดกำเนิดในประเทศที่โอบอวดได้อย่างชอบธรรมว่าเป็นศูนย์กลางที่ยอมรับกันของทั้งโลกอาหรับและโลกมุสลิม ถูกจุดชนวนขึ้นมาโดยการกระทำที่ผู้แทนนักบวชของกลุ่มศาสนาที่ใหญ่ที่สุดในอิสลามเป็นกรณีเริ่มเอง และเป็นผลโดยตรงมาจากความวุ่นวายต่อเนื่องกันเป็นลำดับที่เกิดจากการยุยงของสมาชิกบางคนของกลุ่มศาสนานั้น ซึ่งมุ่งหมายจะระงับกิจกรรมต่างๆ ของสาวกบางคนของศาสนาบาไฮที่เคยมีตำแหน่งนักบวชมุสลิมมาก่อนในหมู่บ้านพวกเขา, พัฒนาการที่สำคัญยิ่งในโชคชะตาของชุมชนบาไฮที่กำลังดำเนินนี้ ได้ส่งเสริมการสร้างความเป็นปึกแผ่นและเพิ่มเกียรติภูมิโดยตรงเป็นอย่างมากให้แก่ระบบบริหารที่ชุมชนนั้นได้เริ่มต้นสร้าง, ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อแรงสะท้อนของพัฒนาการนี้กระจายกว้างออกไปถึงประเทศอิสลามอื่นๆ และนัยสำคัญที่ไพศาลนี้เป็นที่เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้นโดยสาวกทั้งหลายของทั้งศาสนาคริสต์และอิสลาม พัฒนาการนี้จะเร่งไปสู่การสิ้นสุดช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านซึ่งศาสนาบาไฮเวลานี้ในระยะก่อร่างของการเติบโต กำลังผ่านไป

3

ในหมู่บ้านควัมุสเส ซาอิดีห์ อำเภอบเบา มณฑลเบนี ซูเอฟในอียิปต์ตอนเหนือนี้เอง ซึ่งสืบเนื่องมาจากความบ้าคลั่งศาสนาที่การก่อตั้งสภาบาไฮได้จุดขึ้นมาในอกของผู้ใหญ่บ้าน และช็อกกล่าวหาร้ายแรงที่เขานำไปร้องต่อนายตำรวจประจำอำเภอและผู้ว่าการมณฑล เป็นข้อกล่าวหาที่ปลุกเร้าชาวมุสลิมให้คลั่งถึงขนาดที่ทำให้พวกเขากระทำการที่น่าละอายต่อเหยื่อของตน การกระทำนั้นเริ่มโดยพนักงานทะเบียนของหมู่บ้านในฐานะที่เป็นโจทก์ทางศาสนาที่ได้รับมอบอำนาจจากกระทรวงยุติธรรม ให้ฟ้องบาไฮสามคนผู้มีถิ่นที่อยู่ในหมู่บ้านนั้น เพื่อเรียกร้องให้ภรรยาชาวมุสลิมหย่ากับพวกเขา ด้วยเหตุผลที่ว่าสามีของพวกเขาได้ละทิ้งอิสลามไปหลังจากที่ได้สมรสกันตามกฎหมายในฐานะที่เป็นมุสลิม

4

ความเห็นและการวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ศาสนาแห่งเบเบาซึ่งแถลงในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ.1925 (พ.ศ. 2468) ได้การรับรองต่อมาโดยบรรดานักบวชมุสลิมระดับสูงสุดในไคโรและพวกเขายืนยันว่าเป็นคำวินิจฉัยสุดท้าย ซึ่งถูกพิมพ์และแจกจ่ายโดยทางการมุสลิมเอง ได้ยกเลิกการสมรสของจำเลยบาไฮทั้งสาม และประณามกลุ่มคนนอกกรีตที่ละเมิดกฎและบทบัญญัติของอิสลาม, คำวินิจฉัยนี้ไปไกลถึงกับให้การยืนยันที่แน่วแน่ที่แน่นอนใจและเป็นประวัติศาสตร์อย่างแท้จริงว่า ศาสนาที่คนนอกกรีตเหล่านี้อ้างยอมรับให้ถือว่าเป็นอีกศาสนาต่างหาก ไม่ขึ้นกับระบบศาสนาทั้งหลายที่มีมาก่อนเลย เป็นคำยืนยันที่ศัตรูทั้งหลายของศาสนาบาไฮไม่ว่าในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ได้โต้แย้งหรือไม่ก็งังใจละเลยตราบจนถึงเวลานั้น

5

หลังจากที่อรรถาธิบายความเชื่อหลักและบทบัญญัติขั้นมูลฐานของอิสลาม และให้คำอรรถาธิบายคำสอนบาไฮอย่างละเอียดโดยยกข้อความต่างๆ จากคัมภีร์คิตาบีอัคดัส ธรรมลิขิตของพระอับดุลบาฮาและข้อเขียนของมีร์ซา

อาโบลฟาซล์มาสแนบสนุน พร้อมกับอ้างอิงเป็นพิเศษถึงกฎบาไฮบางข้อ และสาธิตตามข้อความเหล่านี้ว่า จำเลยได้ถอนตัวจากศาสนาของพระโมฮัมหมัดจริง คำวินิจฉัยอย่างเป็นทางการของผู้พิพากษาประกาศด้วยถ้อยคำที่ไม่คลุมเครือที่สุดว่า “ศาสนาบาไฮเป็นศาสนาใหม่ เป็นอิสระโดยบริบูรณ์ มีความเชื่อ หลักธรรม และกฎต่างๆ ของตนเอง ซึ่งต่างจากและขัดกันอย่างสิ้นเชิงกับความเชื่อ หลักธรรมและกฎของอิสลาม ดังนั้นไม่มีบาไฮคนใดถือได้ว่าเป็นมุสลิม หรือในทางกลับกัน ดังเช่นไม่มีชาวพุทธ พราหมณ์ หรือคริสเตียนคนใดถือได้ว่าเป็นมุสลิม หรือในทางกลับกัน” เมื่อสั่งให้สิ้นสภาพการสมรสของผู้ที่ถูกพิจารณาคดีและให้สามี “แยก” จากภรรยา คำประกาศเป็นทางการและนำทรงจำนี้ปิดท้ายด้วยถ้อยคำเหล่านี้ : “หากพวกเขา (สามี) คนใดสำนึกผิด เชื่อและยอมรับสิ่งใดก็ตามที่...พระโมฮัมหมัดผู้เป็นอัครสาวกของพระเจ้า...ได้นำมาจากพระเจ้า...และกลับมาสู่ศาสนาอิสลามที่สง่า...และให้การยืนยันว่า...พระโมฮัมหมัด...คือตราประทับของศาสนทูต และพระเจ้าผู้นำชาวทั้งหลาย จะไม่มีศาสนาใดมาสืบทอดศาสนาของพระองค์ จะไม่มีกฎใดมายกเลิกกฎของพระองค์ คัมภีร์ไกรอ่านคือคัมภีร์เล่มสุดท้ายของพระเจ้าและการเปิดเผยพระธรรมครั้งสุดท้ายต่อศาสนทูต และพระเจ้าผู้นำชาวทั้งหลายของพระองค์...เขาจะได้การยอมรับและมีสิทธิ์กลับคืนสู่สถานภาพสมรส...”

6

คำประกาศที่มีนัยสำคัญอย่างน่าพิศวงนี้ ซึ่งได้รับการสนับสนุนด้วยข้อพิสูจน์ที่โต้แย้งไม่ได้ที่เหล่าศัตรูผู้ประกาศตัวของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์นำมาอ้างอิง ได้รับการประกาศในประเทศที่ไฟฝันจะเป็นหัวหน้าของศาสนาอิสลามโดยการฟื้นฟูสถาบันกาหลิบคินมา และได้การรับรองโดยบรรดานักบวชผู้มีอำนาจสูงสุดในประเทศนั้นเอง คำให้การยืนยันอย่างเป็นทางการนี้ที่บรรดาผู้นำของอิสลามนิกายชีอะห์ทั้งในเปอร์เซียและอิรักพากเพียรพยายามหลีกเลี่ยงไม่เอ่ยออกมาตลอดหนึ่งศตวรรษ และสงบปากผู้ดูแลคนทั้งหลายอย่างเสร็จสิ้นคราวเดียว รวมทั้งนักบวชคริสเตียนในโลกตะวันตกผู้ซึ่งในอดีตได้ตราหน้าศาสนาบาไฮว่าเป็นลัทธิหนึ่ง เป็นนิกายบาบี เป็นแขนงของอิสลาม หรือพรรณนาว่าเป็นการสังเคราะห์ศาสนาต่างๆ คำประกาศดังกล่าวได้รับการแซ่ซ้องโดยชุมชนบาไฮทั้งหมดในโลกตะวันออกและโลกตะวันตกว่า เป็นกฎบัตรแรกของการปลดแอกศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์จากตรวนแห่งจารีตนิยมของอิสลาม เป็นก้าวแรกแห่งประวัติศาสตร์ที่ขยับบนถนนไปสู่การรับรองศาสนาบาไฮทั่วโลกในที่สุด ซึ่งไม่ได้เริ่มโดยเหล่าสาวกเองอย่างที่คาด แต่โดยปรีภักษ์ของศาสนา

7

คำวินิจฉัยดังกล่าวซึ่งเต็มไปด้วยศักยภาพสุดคนนา เป็นที่ยอมรับกันทั่วว่าเป็นสิ่งท้าทายที่ทรงพลัง ที่บรรดาผู้สร้างระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ไม่ซัดซัดที่จะเผชิญและยอมรับ, คำวินิจฉัยนี้กำหนดหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาจะปฏิบัติ, ด้วยคณะผู้ให้คำวินิจฉัยนี้มุ่งหมายจะไม่ให้ปรีภักษ์ของตนเข้าถึงศาลมุสลิม และโดยวิธีนี้ทำให้พวกเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากและงุนงง คำวินิจฉัยดังกล่าวกลับกลายเป็นเครื่องมือที่ชุมชนบาไฮอียิปต์และชุมชนพี่น้องในภายหลัง ไม่ลังเลที่จะนำมาใช้เพื่อยืนยันความเป็นอิสระของศาสนาของตนและหาทางให้ได้การรับรองจากรัฐบาลของตน, ด้วยถูกแปลเป็นหลายภาษาและแจกจ่ายไปในหมู่ชุมชนบาไฮในตะวันออกและตะวันตก คำวินิจฉัยนี้ค่อยๆ ฟูทางสำหรับการริเริ่มการเจรจาระหว่างบรรดาผู้แทนบาไฮที่ได้รับเลือกตั้งของชุมชนเหล่านี้กับเจ้าหน้าที่พลเรือนในอียิปต์ ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ในเปอร์เซีย และแม้แต่ในสหรัฐอเมริกา เพื่อให้ได้การรับรองศาสนาบาไฮอย่างเป็นทางการโดยเจ้าหน้าที่เหล่านี้ว่าเป็นศาสนาอิสระ

8

ในอียิปต์คำพิพากษานี้คือสัญญาณสำหรับการนำมาตราการชุดหนึ่งมาใช้ ซึ่งทำให้ก้าวขึ้นทับทวีสำหรับการขยายการรับรองศาสนาบาไฮดังกล่าวโดยรัฐบาลที่ยังมีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการกับศาสนาอิสลาม และปล่อยให้กฎและข้อบังคับของตนถูกโน้มน้าวโดยทัศนคติและคำวินิจฉัยของเหล่าผู้นำนักบวชอิสลามอย่างมาก, ความมุ่งมั่นอันแน่วแน่ของบาไฮชาวอียิปต์ที่จะไม่หันเหแม้เท่าเส้นผมไปจากความเชื่อหลักของศาสนา โดยหลีกเลี่ยงการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับศาลนักบวชมุสลิมในประเทศ และไม่รับตำแหน่งนักบวชใดๆ ที่อาจเสนอมาร, การประมวลและตีพิมพ์กฎหมายมูลฐานของคัมภีร์คิตาบีอัคดัสในเรื่องของสถานภาพส่วนบุคคลเช่น การสมรส การหย่ามรดกและการฝังศพ และการนำเสนอกฎเหล่านี้ต่อคณะรัฐมนตรีอียิปต์, การออกใบทะเบียนการสมรสและใบหย่าโดยธรรมสภาแห่งชาติอียิปต์, การเข้ามารับหน้าที่และความรับผิดชอบทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการสมรสและการหย่าโดยธรรมสภานั้น อีกทั้งการฝังศพคนตาย การถือปฏิบัติวันศักดิ์สิทธิ์เก้าวันของสมาชิกทุกคนของชุมชนบาไฮ ซึ่งจะต้องหยุดงานโดยสมบูรณ์ตามที่บัญญัติไว้ในคำสอนบาไฮ, การยื่นคำร้องจากผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งระดับชาติของชุมชนบาไฮถึงนายกรัฐมนตรีอียิปต์ รัฐมนตรีมหาดไทยและรัฐมนตรียุติธรรม (ได้รับการสนับสนุนโดยจดหมายคล้ายกันจากธรรมสภาแห่งชาติอเมริกาถึงรัฐบาลอียิปต์) ซึ่งแนบสำเนาคำวินิจฉัย

ของศาล สำเนาธรรมนูญบาไฮแห่งชาติและกฎข้อบังคับของตน พร้อมกับขอให้พวกเขารับรองสภาบาไฮของตนเป็นองค์กรที่มีสิทธิทำหน้าที่เป็นศาลอิสระ และมีอำนาจที่จะนำกฎและบทบัญญัติที่เปิดเผยโดยพระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนา มาใช้กับทุกเรื่องที่มีผลต่อสถานภาพส่วนบุคคล, เหล่านี้คือผลเด่นๆเริ่มแรกที่ตามมาจากคำวินิจฉัยที่เป็นประวัติศาสตร์ ซึ่งในที่สุดต้องนำไปสู่การสถาปนาศาสนาบาไฮบนพื้นฐานที่เสมอภาคอย่างสมบูรณ์กับศาสนาพี่น้องในดินแดนนั้น

9

ผลพวงของคำประกาศที่เปิดศักราชใหม่นี้ และเป็นผลโดยตรงมาจากความวุ่นวายเป็นพักๆ ในเมืองท่าซาอิดและอิสมาอีลียะห์ ซึ่งเกิดจากการยุบของประชาชนที่บ้าคลั่งและเกี่ยวโยงกับการฝังศพของสมาชิกบางคนของชุมชนบาไฮ คือพิพาท (คำพิพากษา) อย่างเป็นทางการที่นำเสด็จตามไม่น้อยไปกว่ากัน ซึ่งออกมาจากมฟตีใหญ่ (ผู้เชี่ยวชาญกฎหมายอิสลาม) แห่งอียิปต์โดยการขอของกระทรวงยุติธรรม, คำพิพากษานี้ในไม่ช้าหลังจากที่ประกาศออกมา ได้รับการตีพิมพ์ในสื่ออียิปต์ และหนุนสถานภาพความเป็นอิสระของศาสนาบาไฮให้แข็งแกร่งขึ้น คำพิพากษานี้ตามมาหลังจากกลางที่ระเบิดออกอย่างเดือดดาลผิดธรรมดาในอิสมาอีลียะห์ เมื่อฝูงชนที่โมโหเข้ามาล้อมกระบวนแห่ศพของโมฮัมหมัด โซเลมานบาไฮชื่อดังผู้มีถิ่นที่อยู่ในเมืองนั้น ซึ่งก่อให้เกิดการเอะอะไว้วายจนตำรวจต้องยื่นมือเข้ามา และหลังจากที่ช่วยรักษาศพไว้ได้และเอากลับมาฝังที่บ้านของผู้ตายบาไฮถูกบังคับให้แบกศพในตอนกลางคืนโดยไม่มีผู้คุ้มกัน เพื่อนำไปยังขอบทะเลทรายและฝังในที่ร้าง

10

คำพิพากษานี้ซึ่งตัดสินออกมาในวันที่ 24 มกราคม ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) ตามผลการสืบสวนที่เป็นลายลักษณ์อักษรโดยกระทรวงมหาดไทยถึงกระทรวงยุติธรรมของอียิปต์ ซึ่งแนบสำเนาประมวลกฎหมายของบาไฮเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลที่ตีพิมพ์โดยธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอียิปต์ และขอคำวินิจฉัยของมฟตีเกี่ยวกับคำร้องของธรรมสภานั้นถึงรัฐบาลอียิปต์ เป็นการขอการจัดสรรที่ดินสี่แปลงเพื่อใช้เป็นสุสานสำหรับชุมชนบาไฮแห่งไคโรอเล็กซานเดรีย เมืองท่าซาอิดและอิสมาอีลียะห์, ในจดหมายลงวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) มฟตีเขียนตอบจดหมายจากกระทรวงยุติธรรมถึงตนว่า "เราได้รับจดหมายของท่าน...ลงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) พร้อมกับเอกสารที่แนบมา...ซึ่งสอบถามว่าเป็นเรื่องถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ที่จะฝังศพของบาไฮในสุสานของมุสลิม ณ ที่นี้เราขอประกาศว่าตามความเชื่อที่ชุมชนบาไฮแสดงไว้ ชุมชนนี้ไม่ถือว่าเป็นมุสลิม การอ่านอย่างรอบคอบสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า 'กฎของบาไฮที่มีผลต่อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพส่วนบุคคล' ที่แนบมากับเอกสารถือว่าเป็นหลักฐานที่เพียงพอ, ตามความเชื่อในคำกล่าวอ้างของชุมชนบาไฮ ใครก็ตามในหมู่สมาชิกของชุมชนนี้ที่เคยเป็นมุสลิมมาก่อน ได้ตัดจากอิสลามแล้ว และถือว่าอยู่นอกเขตอำนาจของอิสลาม และอยู่ภายใต้กฎหมายที่ปกครองผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมตามที่กำหนดไว้ในศาสนาอิสลามที่ถูกต้อง, การที่ชุมชนนี้ไม่ใช่มุสลิม ย่อมไม่ถูกต้องตามกฎหมายที่จะฝังศพคนตายของชุมชนนี้ในสุสานของมุสลิม ไม่ว่าผู้ตายจะเคยเป็นมุสลิมมาแต่เดิมหรือไม่..."

11

ผลที่ตามมาจากคำพิพากษาสุดท้ายที่เป็นทางการด้วยถ้อยคำที่ชัดเจนนี้โดยผู้บรรณาธิบายกฎหมายอิสลามระดับสูงสุดในอียิปต์ และหลังจากการเจรจาที่ยืดเยื้อซึ่งยังผลในครั้งแรกให้ชุมชนบาไฮไคโรได้รับการจัดสรรสุสานแปลงหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแปลงที่สำรองไว้ให้นักคิดอิสระที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นเอง ที่รัฐบาลอียิปต์ได้ยอมให้ที่ดินสองแปลงแก่ชุมชนบาไฮไคโรและบาไฮแห่งอิสมาอีลียะห์ เพื่อใช้เป็นสุสานฝังศพคนตาย ซึ่งเป็นการกระทำที่มีนัยสำคัญเป็นประวัติศาสตร์และเป็นที่ยินดีต้อนรับอย่างยิ่งโดยสมาชิกของชุมชนที่ถูกกดขี่อย่างเจ็บปวดและทนทุกข์ทรมานมายาวนาน และช่วยสาธิตความเป็นอิสระของศาสนาของตนยิ่งขึ้นไปอีก และขยายเขตอำนาจของสถาบันที่เป็นตัวแทนของศาสนา

12

ณ สุสานแรกของสองสุสานที่ได้รับการระบุชื่ออย่างเป็นทางการว่าเป็นสุสานบาไฮในตัวเอง ที่ศพของมีร์ซา อาโบล ฟาซลผู้รื่องนามถูกย้ายมาฝังในที่บรรจุศพที่คู่ควรกับตำแหน่งที่สูงส่งของเขา ตามการตัดสินใจของธรรมสภาแห่งชาติอียิปต์ซึ่งได้การช่วยเหลือจากธรรมสภาพี่น้องเปอร์เซีย ดังนั้นเป็นการทำพิธีเปิดสุสานบาไฮชนิดนี้ในลักษณะที่เหมาะสมอย่างเป็นทางการแห่งแรกที่สถาปนาในโลกตะวันออก, ไม่นานหลังจากนั้นความสำเร็จนี้ถูกยกระดับด้วยการขุดศพของครุบาไฮแม่แบบที่เลื่องชื่อแห่งโลกตะวันตกนางสาว เกทซิงเจอร์จากสุสานคริสเตียนในไคโร และนำมาฝังในจุดที่อยู่ใจกลางของสุสานนั้นติดกับหลุมฝังศพของนักประพันธ์และผู้สนับสนุนศาสนาชื่อดังนั้น โดยการช่วยเหลือที่ยินยอมให้โดยธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอเมริกาและกระทรวงต่างประเทศในวอชิงตัน

25.2 การรับรองศาสนาในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ [Recognition of the Faith in the Holy Land]

13

ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่ซึ่งศาสนาบาไฮได้รับการก่อตั้ง ในสมัยของพระอับดุลบาฮาตั้งแต่ก่อนมีการประกาศคำวินิจฉัยเหล่านี้ มีการดำเนินการตามการตัดสินใจอันเป็นประวัติศาสตร์ให้ฝั่งศพของบาไฮหันหน้าไปยังเบรุตในอัคคา ซึ่งเป็นมาตรการที่มีนัยสำคัญเพิ่มขึ้นด้วยมติที่ให้ยุติการนำเรื่องทุกอย่างที่มีผลต่อการสมรสและการหย่าไปยังศาลมุสลิมอย่างที่ทำกันก่อนหน้านี้ และให้ดำเนินการตามพิธีการเตรียมศพและการฝังศพตามที่พระบาฮาอูลลาห์บัญญัติไว้ทั้งหมดโดยไม่ปกปิดสิ่งใดๆ ไม่นานหลังจากนั้นนี้ตามมาด้วยการยื่นคำร้องอย่างเป็นทางการโดยบรรดาผู้แทนของชุมชนบาไฮท้องถิ่นไฮฟาในวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ.1929 (พ.ศ.2472) ถึงทางการปาเลสไตน์ ขอร้องพวกเขาว่าในระหว่างที่รอการนำกฎหมายแพ่งแบบเดียวกันเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลมาใช้กับทุกคนที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศ โดยไม่คำนึงถึงความเชื่อทางศาสนา ขอให้ชุมชนบาไฮไฮฟาได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการโดยพวกเขาและได้รับ "อำนาจโดยสมบูรณ์ในการบริหารกิจการต่างๆ ของตนเอง อย่างเป็นทางการโดยชุมชนศาสนาอื่นๆ ในปาเลสไตน์ได้รับเวลานี้"

14

การยอมรับคำร้องนี้ซึ่งเป็นการกระทำที่มีนัยสำคัญอย่างใหญ่หลวงและไม่เคยมีมาก่อนเลยในประวัติศาสตร์ของศาสนาบาไฮในประเทศใด ที่เจ้าหน้าที่พลเรือนให้การรับรองใบทะเบียนสมรสอย่างเป็นทางการที่ออกโดยผู้แทนของชุมชนบาไฮท้องถิ่น ซึ่งผู้แทนอย่างเป็นทางการของรัฐบาลเปอร์เซียในปาเลสไตน์รับรองให้มีผลตามกฎหมายไปด้วยโดยปริยาย แล้วตามมาด้วยการตัดสินใจเป็นลำดับที่ยกเว้นภาษีรัฐบาลให้แก่ทรัพย์สินและสถาบันทั้งหมดที่ชุมชนบาไฮถือว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ หรืออุทิศให้แก่สถานที่ฝังพระศพของพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสอง ณ ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลก, ยิ่งไปกว่านั้นโดยการตัดสินใจเหล่านี้ สิ่งของทุกอย่างที่ใช้เป็นเครื่องประดับหรือเครื่องเรือนสำหรับสักการสถานบาไฮทั้งหลาย ก็ได้รับการยกเว้นภาษีนำเข้า และสาขาของทั้งธรรมสภาแห่งชาติอเมริกาและอินเดียก็สามารถทำหน้าที่เป็น "ชมรมศาสนา" ตามกฎหมายของประเทศ และถือครองและบริหารทรัพย์สินได้ในฐานะที่เป็นตัวแทนของธรรมสภาทั้งสอง

25.3 การพยายามปลดแอกศาสนาในเปอร์เซีย [Efforts to liberate the Faith in Persia]

15

ในเปอร์เซียที่ซึ่งชุมชนบาไฮใหญ่กว่ามากและมีจำนวนมากกว่าชนกลุ่มน้อยชาวคริสเตียน ชาวฮิวและชาวโซโรแอสเตรียนที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้นอยู่แล้ว แม้เจ้าหน้าที่พลเรือนและนักบวชจะมีท่าทีที่ไม่เป็นมิตรสืบทอดกันมา พวกเขาถือครองโครงสร้างของสถาบันบริหารของตนได้สำเร็จ, ปฏิบัติตามคำประกาศที่เป็นประวัติศาสตร์ในอียิปต์ได้บันดาลใจสมาชิกของชุมชนบาไฮในเปอร์เซีย และชักนำพวกเขาให้ทำประโยชน์จากข้อได้เปรียบอันใหญ่หลวงที่ได้จากคำให้การรับรองที่ไม่คาดคิดมาก่อนเหล่านี้ให้เต็มที่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้, เมื่อรอดจากการทดสอบที่ร้อนเป็นไฟที่ได้รับจากเหล่าผู้นำของคณะนักบวชที่โหดร้าย โอหัง ไม่เลิกราและมีอำนาจเบ็ดเสร็จ ซึ่งบัดนี้อดสูอย่างสาหัส ชุมชนบาไฮที่มีชัยที่ฝั่งโพลีฟั่นขึ้นมาจากความไม่เป็นที่รู้จัก ได้มุ่งมั่นยิ่งกว่าที่เคยที่จะยื่นกรณคำกล่าวอ้างภายในขอบเขตที่พระผู้ก่อตั้งศาสนาบัญญัติไว้ ให้ตนได้รับการพิจารณาว่าเป็นศาสนาอิสระ และใช้ทุกวิธีที่มีอยู่เพื่อปกป้องรักษาบูรณภาพของตน, ความเป็นปึกแผ่นของสมาชิกในชุมชนของตน และความแข็งแกร่งของสถาบันเลือกตั้งของตน, เนื่องด้วยอุปสรรคที่เปิดเผยตัวทั้งหลายในประเทศดังกล่าวได้ประกาศคำวินิจฉัยที่เน้นย้ำและกินวงกว้างเกี่ยวกับประเด็นที่สำคัญยิ่งด้วยภาษาดังกล่าว และได้ฉีกมานอกเป็นชิ้นๆ ที่เคยปิดคลุมสังขรณ์เด่นเฉพาะตัวที่เป็นแกนของหลักความเชื่อของตนมาเป็นเวลานาน ชุมชนบาไฮไม่สามารถยับยั้งและยอมทนโดยไม่คัดค้านอีกต่อไปกับการบังคับใช้ข้อจำกัดต่างๆ ที่มุ่งหวังจะจำกัดวงอำนาจของตน บีบรัดชีวิตชุมชนของตน และปฏิเสธสิทธิของตนที่จะอยู่ในสถานภาพที่เสมอภาคอย่างไม่มีข้อแม้กับชุมชนศาสนาอื่นๆ ในดินแดนนั้น

16

ด้วยตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะไม่ให้ถูกจัดว่าเป็นมุสลิม ฮิว คริสเตียนหรือโซโรแอสเตรียนอีกต่อไป สมาชิกของชุมชนนี้มุ่งมั่นในก้าวแรกที่จะนำมาตราการต่างๆ มาใช้ เพื่อแก้ต่างให้หายสงสัยเกี่ยวกับฐานะเฉพาะตัวที่บรรดา

ศัตรูผู้เปิดเผยตัวอ้างให้ศาสนาของตน, ด้วยใส่ใจในหน้าที่ที่ชัดเจน ศักดิ์สิทธิ์และเลียงไม่ได้ของตนที่จะต้องเชื่อฟังกฎหมายของประเทศอย่างไม่มีข้อแม้ ในทุกเรื่องที่เป็นลักษณะของการบริหารล้วนๆ แต่ก็มุ่งมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะยืนยันและสาธิตความเป็นอิสระของศาสนาของตนโดยทุกวิถีที่ชอบด้วยกฎหมายที่ตนสามารถใช้ได้ พวกเขาวางนโยบายและเริ่มต้นภารกิจที่มุ่งหมายจะพาตนไปอีกขั้นมุ่งสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ให้ตนเองบรรลุ

17

ปณิธานที่แน่วแน่ที่จะไม่อำพรางความศรัทธาของตนไม่ว่าจะต้องเสียสละอะไร จุดยืนที่ไม่ประนีประนอมที่จะไม่เสนอเรื่องใดๆ ที่มีผลต่อสถานภาพส่วนบุคคลไปยังศาลของมุสลิม คริสเตียน ยิวหรือโซโรแอสเตรียน, การไม่เข้าร่วมกับองค์กรใดหรือรับตำแหน่งนักบวชใดที่สัมพันธ์กับศาสนาทั้งหลายที่เป็นที่รับรองในประเทศของตน, การถือปฏิบัติกฎอย่างทั่วหน้าที่บัญญัติไว้ในคัมภีร์คิตาบีอ็อคดส์เกี่ยวกับบทอธิษฐานบังคับ การถือศีลอด การสมรส การหย่า มรดก การฝังศพ การใช้ฝืนและเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ การออกและแจกจ่ายสูติบัตร มรณบัตร ใบทะเบียนสมรส ใบทะเบียนหย่า ภายใต้การอำนวยความสะดวกและตราประทับของสภาบาไฮที่ได้รับการรับรอง, การแปล “กฎบาไฮที่มีผลต่อเรื่องเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล” เป็นภาษาเปอร์เซีย ซึ่งตีพิมพ์เป็นครั้งแรกโดยธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอียิปต์, การหยุดงานในทุกวันศักดิ์สิทธิ์บาไฮ, การก่อตั้งสุสานบาไฮในเมืองหลวงและมณฑลต่างๆ เพื่อใช้เป็นที่พักพิงร่วมกันของผู้ที่ศรัทธาทุกฐานะไม่ว่าจะมีภูมิหลังศาสนาใดมาก่อน, การยืนกรานไม่ขอจดทะเบียนตนเองเป็นมุสลิม คริสเตียน ยิวหรือโซโรแอสเตรียนอีกต่อไปในบัตรประชาชน ใบทะเบียนสมรส หนังสือเดินทางและเอกสารทางราชการอื่นๆ, การเน้นสถาบันงานฉลองบุญสืบเก้าวันที่พระบาฮาอุลลาห์สถาปนาไว้ในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์, การบังคับใช้บทลงโทษโดยธรรมสภาบาไฮเลือกตั้งซึ่งเวลานี้เข้ามารับบทบาทและหน้าที่เป็นศาลศาสนา สำหรับสมาชิกที่ดื้อแพ่งของชุมชน โดยการตัดสิทธิ์เลือกตั้งและสิทธิการเป็นกรรมการธรรมสภาเหล่านี้และคณะกรรมการของธรรมสภา, ทั้งหมดนี้สัมพันธ์กับการขยับเขยื้อนแรกๆ ของชุมชนบาไฮที่ได้ก่อโครงสร้างของระบบบริหารของตน และเวลานี้ภายใต้อิทธิพลผลักดันของคำพิพากษาแห่งประวัติศาสตร์ที่ตัดสินออกมาในอียิปต์ มีใจจดจ่อกับการให้ได้มาซึ่งการรับรองสถานภาพของตนโดยเจ้าหน้าที่พลเรือนโดยการโน้มน้าวใจ ไม่ใช่ใช้กำลัง ซึ่งบรรดานักบวชที่เป็นปรปักษ์ได้เป็นพยานอย่างเด่นชัด

18

การที่ความพยายามเริ่มแรกของชุมชนบาไฮในเปอร์เซียประสบความสำเร็จบางส่วน การที่ชุมชนนี้ปลูกเร้าความระแวงของเจ้าหน้าที่ปกครองเป็นครั้งคราว การที่ชุมชนนี้ถูกใส่ความอย่างหนโห้โดยศัตรูที่ระวางระไว ไม่ใช่เรื่องที่น่าแปลกใจ, ชุมชนนี้ประสบความสำเร็จบางส่วนในการเจรจากับเจ้าหน้าที่พลเรือน ดังเช่นในการได้มาซึ่งพระราชกำหนดจากรัฐบาลให้ไม่ต้องระบุศาสนาของตนในหนังสือเดินทางที่ออกให้แก่ข้าแผ่นดินเปอร์เซีย และการได้รับอนุญาตโดยปริยายในบางท้องถิ่นให้ไม่ต้องใส่ข้อมูลในช่องที่เกี่ยวกับศาสนาในเอกสารราชการบางอย่าง แต่ให้จดทะเบียนสมรส ทะเบียนหย่า สูติบัตรและมรณบัตรกับธรรมสภาของตนเอง และให้ดำเนินการฝังศพตามพิธีทางศาสนาของตน, อย่างไรก็ตามในบางแห่งชุมชนบาไฮถูกตัดสิทธิ์ทางกฎหมายอย่างร้ายแรง โรงเรียนทั้งหลายที่ชุมชนบาไฮก่อตั้ง เป็นเจ้าของและควบคุมด้วยตนเองเพียงผู้เดียวถูกบังคับให้ปิด เพราะไม่ยอมเปิดในวันศักดิ์สิทธิ์ของบาไฮ, สมาชิกของชุมชนบาไฮทั้งชายและหญิงถูกดำเนินคดี, ในบางกรณีบาไฮที่อยู่ในตำแหน่งข้าราชการทหารหรือข้าราชการพลเรือนถูกไล่ออก, การนำเข้า การพิมพ์และแจกจ่ายวรรณกรรมบาไฮถูกห้าม, การชุมนุมในที่สาธารณะของบาไฮเป็นเรื่องต้องห้าม

19

สำหรับระเบียบข้อบังคับด้านบริหารที่เจ้าหน้าที่พลเรือนได้ออกมาเป็นครั้งคราว และจะออกมาอีกในอนาคตในดินแดนนั้นดังเช่นในประเทศอื่นทั้งหมด ชุมชนบาไฮซึ่งซื่อสัตย์ต่อข้อผูกพันอันศักดิ์สิทธิ์ของตนที่มีต่อรัฐบาลและสำนักในหน้าที่พลเมืองของตน ได้ยอมจะยอมการเชื่อฟังต่อไปอย่างไม่มีข้อสงสัย, การปิดโรงเรียนทั้งหลายของตนทันทีโดยชุมชนบาไฮในเปอร์เซียคือข้อพิสูจน์สำหรับเรื่องนี้, อย่างไรก็ตามสำหรับคำสั่งที่เท่ากับให้สมาชิกชุมชนถอนตัวจากความศรัทธา หรือเป็นการกระทำที่ไม่จงรักภักดีต่อหลักธรรมและหลักปฏิบัติพื้นฐานที่พระเจ้าเป็นเจ้าประทานมา ชุมชนบาไฮจะไม่ยอมก้มหัวให้อย่างแข็งขัน แต่ยอมให้คุมขัง เนรเทศหรือประหารทุกรูปแบบเสียดีกว่า รวมทั้งยอมตาย ดังที่ผู้สละชีวิตสองหมื่นคนได้ทำในหนทางของพระเจ้าก่อตั้งศาสนามาแล้ว ดีกว่าจะทำตามบงการของผู้มีอำนาจทางโลกที่ให้เลิกจงรักภักดีต่อศาสนาของตน

20

ข่าวสารอันน่าทึ่งจำของบรรดาผู้ใจกล้าที่สืบเชื้อสายมาจากผู้ที่เคยสละชีวิตบางคนในศูนยที่ไม่สงบนั้น ที่ส่งไปถึงผู้ว่าการมณฑลฟาร์ผู้ซึ่งมุ่งหวังจะชูปรับพวกเขาให้ประกาศตนเป็นมุสลิมคือ “หากท่านตัดพวกเราออกเป็นชิ้นๆ ชาย หญิงและเด็กทั้งอำเภออบอดเห้ เราจะไม่มีวันยอมจำนนต่อความปรารถนาของท่าน” เป็นข่าวสารซึ่งทันใดที่ถูกส่งมอบให้กับผู้ว่าการที่ต่อต้านนั้น ได้ชักนำเขาให้วางมือจากการเดินเรื่องนี่ต่อ

25.4 การรับรองศาสนาในสหรัฐอเมริกา [Recognition of the Faith in the United States]

21

ในสหรัฐอเมริกา ชุมชนบาไฮหลังจากที่ได้แสดงเป็นตัวอย่างที่ให้แรงบันดาลใจโดยการก่อสร้างกลไกของระบบบริหารให้สมบูรณ์ ตระหนักในนัยอันกว้างไกลของคำพิพากษาที่ตัดสินโดยศาลมุสลิมในอียิปต์ และนัยสำคัญของปฏิกิริยาที่คำพิพากษานั้นก่อให้เกิดในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และถูกกระตุ้นจากการยื่นหยัดอย่างกล้าหาญที่ชุมชนพี่น้องในเปอร์เซียสาธิตให้เห็น ได้มุ่งมั่นที่จะเสริมความสำเร็จที่นาสัดุดตาของตน ด้วยการกระทำเพิ่มเติมที่มุ่งหมายจะทำให้สถานภาพที่ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์บรรลุถึงในทวีปอเมริกาเหนือเด่นชัดขึ้น, ชุมชนนี้มีจำนวนศาสนิกชนน้อยกว่าชุมชนบาไฮในเปอร์เซีย, เนื่องด้วยความหลากหลายนานัปการของกฎหมายที่ควบคุมรัฐต่างๆ ในสหรัฐ ในเรื่องทั้งหลายที่มีผลต่อสถานภาพส่วนบุคคลของสมาชิกชุมชน ชุมชนบาไฮจึงเผชิญกับสถานการณ์ที่แตกต่างกันโดยพื้นฐานกับที่บาไฮในโลกตะวันออกเผชิญอยู่และซับซ้อนกว่ามาก, แต่ด้วยสำนึกในความรับผิดชอบของตนที่จะให้แรงหนุนที่ทรงพลังอีกครั้งแก่การคลี่ออกมาของระบบที่กำหนดจากสวรรค์ ชุมชนนี้จึงตกลงใจอย่างกล้าหาญที่จะริเริ่มมาตรการต่างๆ ที่เน้นความเป็นอิสระของการเปิดเผยพระธรรมที่ตนสนับสนุนอย่างองอาจ

22

การรับรองธรรมสภาแห่งชาติของชุมชนบาไฮในอเมริกาโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกลางว่าเป็นองค์กรทางศาสนาที่มีสิทธิในฐานะผู้พิทักษ์ ที่จะถือครองทรัพย์สินที่อุทิศต่อประโยชน์ของศาสนาบาไฮ, การก่อตั้งทุนทรัพย์บริจาคบาไฮและได้การยกเว้นภาษีของกองทุนนี้จากเจ้าหน้าที่พลเรือน ในฐานะที่เป็นทรัพย์สินที่บริหารเพื่อประโยชน์ของชุมชนศาสนาส่วนๆ ที่เป็นเจ้าของเท่านั้น บัดนี้ได้รับการเสริมโดยการตัดสินใจและมาตรการที่มุ่งหมายจะทำให้ลักษณะของสายสัมพันธ์ที่รวมสมาชิกของชุมชนบาไฮเข้าด้วยกันเด่นยิ่งขึ้น, การเน้นกฎมูลฐานบางข้อเป็นพิเศษที่อยู่ในคิตาบีอัคดัสเกี่ยวกับบทอธิษฐานบังคับประจำวัน การถือศีลอด ความยินยอมจากพ่อแม่เป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการสมรส การแยกกันอยู่หนึ่งปีของสามีและภรรยาเป็นเงื่อนไขที่ขาดไม่ได้สำหรับการหย่า การละเว้นเครื่องตีเหล็กออลส์ทั้งหมด การเน้นสถาบันงานฉลองบุญสืบเกล้าวันตามที่พระบาฮาอุลลาห์บัญญัติไว้ในคัมภีร์เดียวกันนั้น การยุติการเป็นสมาชิกหรือเข้าร่วมกับองค์กรทั้งหมดของนักบวช และการไม่ยอมรับตำแหน่งใดๆ ของนักบวช เหล่านี้ช่วยเน้นลักษณะเฉพาะตัวของสมาคมบาไฮอย่างมีพลัง และแยกสมาคมบาไฮในสายตาของสาธารณชนออกจากพิธีกรรม พิธีและสถาบันทั้งหลายที่มนุษย์คิดขึ้นมาเองซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกันกับระบบศาสนาทั้งหลายในอดีต

23

ที่มีความสำคัญอันเป็นประวัติศาสตร์โดยเฉพาะคือ ธรรมสภาบาไฮชิคาโกซึ่งเป็นศูนยแรกที่ก่อตั้งในทวีปอเมริกาเหนือ เป็นธรรมสภาแรกในหมู่ธรรมสภาพี่น้องที่จดทะเบียนเป็นบริษัท และเป็นธรรมสภาแรกที่ริเริ่มปูทางสำหรับการก่อสร้างโบสถ์บาไฮในโลกตะวันตก ได้ยื่นเรื่องถึงเจ้าหน้าที่พลเรือนในรัฐอิลลินอย เพื่อขอการรับรองสิทธิของพลเมืองในการดำเนินการสมรสตามกฎหมายตามบทบัญญัติในคิตาบีอัคดัส และขึ้นทะเบียนการสมรสที่ได้การอนุมัติอย่างเป็นทางการจากธรรมสภานั้น, การยอมรับคำร้องนี้ของทางการทำให้ต้องมีการแก้ไขกฎข้อบังคับของธรรมสภาท้องถิ่นทุกแห่ง เพื่อช่วยให้ธรรมสภาท้องถิ่นสามารถดำเนินการสมรสบาไฮได้ตามกฎหมาย และให้อำนาจประธานหรือเลขาธิการของธรรมสภาบาไฮชิคาโกเป็นตัวแทนของธรรมสภาในการดำเนินการสมรสของบาไฮทั้งหมด, การออกใบอนุญาตดำเนินการสมรสบาไฮฉบับแรกในวันที่ 22 กันยายน ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) โดยรัฐอิลลินอย ซึ่งมอบอำนาจให้ธรรมสภาที่กล่าวมาข้างต้นประกอบพิธีสมรสและออกใบทะเบียนสมรสบาไฮ, ยิ่งไปกว่านั้นมาตรการที่ประสบความสำเร็จทั้งหลายที่นำมาใช้ในเวลาต่อมาโดยธรรมสภาในรัฐอื่นๆ ของสหรัฐ เช่น นิวยอร์ก นิวเจอร์ซี วิสคอนซินและโอไฮโอเพื่อให้ได้เอกสิทธิ์คล้ายกัน ได้มีส่วนหนุนสถานภาพความเป็นอิสระของศาสนาบาไฮให้เด่นยิ่งขึ้น, ที่ต้องเพิ่มเติมจากนี้คือการรับรองคล้ายกันและมีนัยสำคัญไม่น้อยไปกว่ากัน โดยกรมสงครามของสหรัฐอเมริกานับตั้งแต่การระเบิดออกของสงครามในปัจจุบัน (สงครามโลกครั้งที่ 2) ดังที่มีหลักฐานให้เห็นจากจดหมายของเจ้ากรมพลธิการของกรมสงครามนั้นลง

วันที่ 14 สิงหาคม ค.ศ.1942 (พ.ศ.2485) ถึงธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอเมริกา ซึ่งอนุมัติการใช้สัญลักษณ์ของพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดบนแผ่นหินแสดงหลุมศพของบาไฮที่เสียชีวิตในสงคราม และถูกฝังศพในสุสานของทหารหรือสุสานของเอกชน ดังนั้นทำให้หลุมฝังศพของบาไฮต่างจากหลุมศพที่แสดงไม้กางเขนลาตินหรือดาวของเดวิดที่ระบุผู้ที่สังกัดศาสนาคริสต์และศาสนายิวตามลำดับ

24

เช่นกันไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงการยื่นเรื่องที่ประสบความสำเร็จพอกันโดยธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอเมริกา ถึงสำนักงานบริหารราคาในวอชิงตัน ดีซี ขอให้ประธานและเลขาธิการธรรมสภาบาไฮท้องถิ่นทั้งหลาย ในฐานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินการประชุมทางศาสนา และได้รับมอบอำนาจในบางรัฐให้ทำพิธีสมรส มีสิทธิ์ได้ไม่ลืมหูลืมตาพิเศษภายใต้ข้อกำหนดในหมวดไม่ลืมหูลืมตาพิเศษของระเบียบข้อบังคับฉบับนี้ เพื่อให้พอกับความจำเป็นทางศาสนาในท้องถิ่นที่ตนรับใช้

25.5 การปลดแอกศาสนาในประเทศอื่นๆ [Emancipation of the Faith in other countries]

25

ชุมชนบาไฮในประเทศอื่นๆ เช่น อินเดีย อิรัก อังกฤษ สกอตแลนด์ เวลส์และออสเตรเลีย ก็หาได้เข้าในการเห็นคุณค่าประโยชน์ที่ได้จากการตีพิมพ์คำวินิจฉัยอันเป็นประวัติศาสตร์นี้ หรือเข้าในการใช้โอกาสให้เป็นประโยชน์จากคำประกาศให้การรับรองดังกล่าว ตามขีดความสามารถของตนภายใต้ข้อจำกัดของสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่ เพื่อสาธิตความเป็นอิสระของศาสนาเพิ่มเติมในส่วนของตน ซึ่งโครงสร้างบริหารของศาสนาพวกเขาได้ก่อขึ้นมาแล้ว โดยการบังคับใช้กฎหมายต่างๆ ที่บัญญัติไว้ในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของตนเท่าที่คิดว่าปฏิบัติได้ โดยการตัดขาดสายสัมพันธ์ทั้งหมดของการเข้าร่วมและการเป็นสมาชิกของสถาบันนักบวชไม่ว่ากลุ่มศาสนาใด, โดยการวางนโยบายที่ริเริ่มเพื่อจุดประสงค์เพียงอย่างเดียวคือ การประชาสัมพันธ์ที่ยิ่งใหญ่ต่อไปซึ่งบังคับเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในวิวัฒนาการของศาสนาบาไฮ และอำนาจการสะสางประเด็นนี้ในที่สุด ชุมชนบาไฮเหล่านี้และที่จริงแล้วองค์กรบาไฮที่จัดตั้งทั้งหมดไม่ว่าในโลกตะวันออกหรือโลกตะวันตกไม่ว่าจะอยู่ในฐานะที่โดดเด่นหรืออ่อนนุ่มนิ่มใดๆ ในพัฒนาการ ด้วยสำนึกในความเป็นปีกแผ่นและตระหนักดีถึงโอกาสอันรุ่งโรจน์ที่เปิดให้ตน ได้ลุกขึ้นประกาศความเป็นอิสระของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์เป็นเสียงเดียวกัน และปูทางสำหรับการปลดแอกศาสนาจากตรวนใดก็ตาม ไม่ว่าจะของนักบวชหรืออื่นๆ ที่อาจขัดขวางหรือหน่วงเวลาการรับรองศาสนาบาไฮทั่วโลกในที่สุด

26

สำหรับสภาพที่ศาสนาของพวกเขาบรรลุถึงแล้ว ส่วนใหญ่โดยความพยายามและการประสบความสำเร็จที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือของพวกเขาเอง ผู้สังเกตการณ์ในสถานะทางสังคมต่างๆ ให้การสรรเสริญ ซึ่งคำให้การยืนยันของบุคคลเหล่านี้พวกเขายินดีต้อนรับ และถือว่าเป็นแรงจูงใจเพิ่มเติมสำหรับการกระทำในการขึ้นทางขึ้นอย่างตราตรึงไปสู่ยอดสุดที่พวกเขาต้องไปให้ถึงในที่สุด

27

คำให้การยืนยันของศาสตราจารย์นอร์แมน เบนทวิชอดีตอัยการสูงสุดของรัฐบาลปาเลสไตน์คือ “ที่จริงแล้วปาเลสไตน์เวลานี้อาจถือได้ว่าเป็นดินแดนแห่งศาสนา ไม่ใช่สาม เพราะความเชื่อทางศาสนาของบาไฮซึ่งมีศูนย์กลางแห่งความศรัทธาและการแสวงบุญอยู่ในอัคคาและเฮฟา กำลังบรรลุถึงลักษณะของศาสนาของโลก, ครอบคลุมเท่าที่อิทธิพลของศาสนาบาไฮยังคงอยู่ในดินแดนนี้ ศาสนานี้คือปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมความเข้าใจระหว่างชาติและระหว่างศาสนา”, ที่ประกาศไว้ในถ้อยแถลงความเชื่อของนักวิทยาศาสตร์และนักจิตวิทยาชื่อดังชาวสวิส ดร.ออกัสท์ ฟอเรลคือ “ในปี ค.ศ.1920 (พ.ศ.2463) ที่คริสตจักรข้าพเจ้าได้เรียนรู้ศาสนาแห่งโลกที่อยู่เหนือการผูกขาดของบาไฮศาสนิกชน ซึ่งก่อตั้งในโลกตะวันออกเจ็ดสิบปีที่แล้วโดยพระบาฮาอุลลาห์ชาวเปอร์เซีย นี่คือนิยามที่แท้จริงแห่ง ‘สวัสดิการสังคม’ ซึ่งปราศจากมิชชันนารีและนักบวช ผูกมวลมนุษยชนโลกใบนี้ของเราเข้าด้วยกัน ข้าพเจ้าได้กลายมาเป็นบาไฮศาสนิกชน ขอให้ศาสนานี้มีชีวิตและเจริญรุ่งเรืองเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติ! นี่คือการปรารถนาอย่างแรงกล้าของข้าพเจ้า” ยิ่งไปกว่านั้นเขากล่าวว่า “ที่ถูกกำหนดล่วงหน้าให้เกิดขึ้นแน่คือรัฐแห่งโลก ภาษาสากลและศาสนาสากล ในการประเมินของข้าพเจ้าการเคลื่อนไหวของบาไฮเพื่อความปรารถนาหนึ่งของมนุษยชาติ คือการเคลื่อนไหวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในปัจจุบันที่ทำงานเพื่อสันติภาพสากลและภราดรภาพ” อีกคำให้การยืนยันหนึ่งจากปากกาของพระราชินีแมรี่แห่งโรเมเนียที่ล่วงลับไปคือ “ศาสนาที่เชื่อมโยง

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

หลักความเชื่อทางศาสนาทั้งหมด...ศาสนานับพื้นฐานของวิญญาณภายในของพระผู้เป็นเจ้า...ศาสนานี้สอนว่า ความเกลียดชัง อุบาย ความระแวง ถ้อยคำชั่วร้ายทั้งหมด แม้แต่ความรักชาติอย่างรุกรานทั้งหมด อยู่นอกกฎ ที่เป็นแก่นแท้เดียวของพระผู้เป็นเจ้า และความเชื่อพิเศษทั้งหลายเป็นเพียงสิ่งผิวเผิน ขณะที่หัวใจที่เต้นด้วยความรักของพระผู้เป็นเจ้าไม่มีรู้จักชนเผ่าหรือเชื้อชาติ”

บทที่ 26

การขยายกิจกรรมเผยแผ่ระหว่างประเทศ

[Ch 26: International expansion of teaching activities]

1

ขณะที่โครงสร้างของระบบบริหารของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ผาดขึ้นมาทีละน้อย และขณะที่โดยอิทธิพลของพลังอำนาจที่มองไม่เห็น ความเป็นอิสระของศาสนาเป็นที่ยอมรับโดยเหล่าศัตรูและได้รับการสาธิตโดยมิตรสหายอย่างแน่วแน่มากขึ้นเรื่อยๆ พัฒนาการอีกอย่างหนึ่งที่เต็มไปด้วยผลตามมามากมายไม่น้อยไปกว่ากัน กำลังเริ่มเคลื่อนไหวในเวลาเดียวกัน, จุดประสงค์ของพัฒนาการนี้คือเพื่อจะขยายเขตแดนของศาสนา เพิ่มจำนวนผู้สนับสนุนที่ประกาศตัวและศูนย์กลางบริหาร ให้แรงผลักดันใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สำหรับการเพิ่มความอุดม การขยายตัวและขยายความหลากหลายของวรรณกรรมของศาสนา และสำหรับงานเผยแผ่วรรณกรรมบาไฮให้ไกลออกไปยิ่งขึ้นเรื่อยๆ, ที่จริงนั้นประสบการณ์ได้พิสูจน์แล้วว่า แบบแผนของระบบบริหารนั้นนอกจากลักษณะเด่นเฉพาะอื่นๆ แล้ว ยังสนับสนุนประสิทธิภาพและความคล่องตัวในงานสอนน้อยอย่างแน่วแน่ และบรรดาผู้สร้างระบบบริหารพบว่าพลังใจของตนถูกกระตุ้นอยู่ตลอด และความไฟแรงในการเผยแผ่ของตนเพิ่มขึ้น ขณะที่ศาสนาคืบหน้าไปสู่การถูกปลดแอกอย่างบริบูรณ์ยิ่งขึ้น

2

พวกเขาหาได้ล้มค่าเคียวเคียว คำขอร้องและคำสัญญาของพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสอง ผู้ซึ่งเป็นเวลากว่าสามในสี่ของศตวรรษ ในหนทางของแต่ละพระองค์เองและภายในขีดจำกัดที่จำกัดวงกิจกรรมของแต่ละพระองค์ ได้ทรงตรากตรำอย่างกล้าหาญเพื่อกระจายชื่อเสียงของศาสนาไปกว้างไกล ซึ่งชะตาของศาสนานั้นพระผู้บริบาลผู้ทรงมหิทธานุภาพได้มอบหน้าที่ให้พวกเขาทำ

3

พระผู้ประกาศข่าวศาสนาของพวกเขาล่วงหน้า ได้บัญชาประมุขทั้งหลายของโลกเองให้ลุกขึ้นและสอนศาสนาของพระองค์ โดยลิขิตไว้ในกายูโมล แอสมาว่า "ดูกร ชุมมุกษัตริย์! จงรีบส่งมอบวาระที่เราส่งลงมาด้วยสัจธรรมให้ประชาชนแห่งตุรกี อินเดียและนอกเหนือจากนั้น... ให้แก่ดินแดนทั้งหลายทั้งใน โลกตะวันออกและโลกตะวันตก" ยิ่งไปกว่านั้นในคัมภีร์เล่มเดียวกันนั้นพระองค์ทรงลิขิตว่า "ดูกร ประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตก จงออกมาจากเมืองของเจ้าเพื่อช่วยเหลือพระผู้เป็นเจ้า" ดังนั้นพระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสต่อสาวกทั้งหลายในคิดาบิอัคดัสของพระองค์ว่า "เรามองเห็นเจ้าจากอาณาจักรแห่งความรุ่งโรจน์ของเรา และจะช่วยใครก็ตามที่จะลุกขึ้นเพื่อช่วยชนะของศาสนาของเรา ด้วยกองทัพของหมู่เทวทูตเบื้องบนและคณะทูตสวรรค์ที่เราโปรดปราน" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงลิขิตว่า "ดูกร ประชาชนแห่งบาฮา! จงสอนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้บัญญัติให้ทุกคนมีหน้าที่ประกาศธรรมสารของพระองค์ และทรงถือว่านี่คือการกระทำที่มีคุณผลสูงสุด" พระองค์ทรงยืนยันอย่างชัดเจนว่า "หากมนุษย์ลุกขึ้นในนามของบาฮาโดยลำพัง และสวมเกราะแห่งความรักของพระองค์ พระผู้ทรงมหิทธานุภาพจะทำให้เขามีชัย แม้ว่ากองกำลังของโลกและสวรรค์จะเรียงหน้ามาต่อต้านเขา" ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ทรงประกาศว่า "หากใครลุกขึ้นเพื่อช่วยชนะของศาสนาของเรา พระผู้เป็นเจ้าจะทำให้เขามีชัยแม้ศัตรูนับหมื่นจะรวมตัวกันต่อต้านเขา" และอีกครั้งหนึ่ง "จงมุ่งใช้พลังงานของเจ้าในการเผยแผ่ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ใครที่คู่ควรกับแรงบันดาลใจอันสูงส่งนี้ ขอให้เขาลุกขึ้นและส่งเสริมศาสนานี้ ใครที่ไม่สามารถทำได้เป็นหน้าที่ของเขาที่จะแต่งตั้งผู้ที่จะประกาศการเปิดเผยพระธรรมนี้แทนตน" คำสัญญาของพระองค์เองคือ "บรรดาผู้ที่ละทิ้งประเทศของตนเพื่อจุดประสงค์ของการสอนศาสนาของเรา พระวิญญาณที่ซื่อสัตย์จะเพิ่มความเข้มแข็งของพวกเขา โดยอานุภาพของพระวิญญาณ... แท้จริงแล้วการรับใช้ดังกล่าวคือเจ้าชายแห่งการกระทำที่ดงามทั้งปวง และเครื่องประดับของกรรมดีทุกอย่าง" พระอับดุลบาฮาลิขิตไว้ในพินัยกรรมของพระองค์ว่า "ในวันเหล่านี้ที่สำคัญที่สุดของสิ่งทั้งหมดคือ การนำทางชาติและประชาชนทั้งหลายของโลก การสอนศาสนามีความสำคัญที่สุด เพราะเป็นเสาหลักของรากฐานเอง" พระองค์ทรงประกาศไว้ในพินัยกรรมเดียวกันนี้ว่า "สาวกทั้งหลายของพระคริสต์ลิ้มตนเองและทุกสิ่งทางโลก ละทิ้งความพวงและทรัพย์สมบัติทั้งหมดของตน ชำระตนเองให้ปลอดจากอวดตาและกิเลส และด้วยความปล่อยวางอย่างสิ้นเชิงกระจายกันออกไปกว้างไกล และยังคงอยู่กับการเรียกชนชาติทั้งหลายของโลกมาหาการนำทางของพระผู้เป็นเจ้า จนกระทั่งสุดท้ายแล้วพวกเขาทำให้โลกนี้กลายเป็นอีกโลกหนึ่ง ให้ความสว่างพื้นผิวโลก และพิสูจน์ความเสียสละประโยชน์ส่วนตนในหนทางของพระผู้เป็นที่รักยิ่งนั้นของพระผู้เป็นเจ้าจนถึงชั่วโมงสุดท้ายของตน, ในที่สุดพวกเขาได้สละชีวิตอย่างรุ่งโรจน์ในดินแดนต่างๆ ขอให้นั่นกลมมือทำเดินตามรอยเท้าของพวกเขา!" พระองค์กล่าวไว้อย่างจริงจังในพินัยกรรมเดียวกันนี้ว่า "เมื่อถึงชั่วโมงที่วิหคที่ปีกหักและถูกประทุษร้ายนี้จะบินเข้าไปในลานสวรรค์... เป็นหน้าที่ของ... มิตร

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

สหายและผู้เป็นที่รักทั้งหมดทุกคน ที่จะต้องปลุกใจตนเองและลุกขึ้นด้วยหัวใจและวิญญาณอย่างพร้อมใจกัน... เพื่อสอนความมุ่งหมายของพระองค์และส่งเสริมศาสนาของพระองค์ เป็นความจำเป็นที่พวกเขาจะไม่หยุดพักแม้ชั่วขณะหรือหาทางหย่อนกาย พวกเขาต้องแยกย้ายกันไปทุกดินแดน...และเดินทางไปทั่วทุกภูมิภาค, ด้วยถูกปลุกใจ ไม่หยุดพักและแน่วแน่มุ่งถึงตอนจบ พวกเขาต้องเปล่งเสียงแห่งชัยชนะ 'ยา บาฮาอุลอะฮ์ฮา' (ข้าแต่พระองค์ พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ของความรุ่งโรจน์ทั้งหลาย) ในทุกดินแดน...เพื่อว่าทั่วทั้งโลกตะวันออกและโลกตะวันตกชุมนุมที่ไพศาลจะมารวมตัวกันภายใต้เงาของพระวามะของพระผู้เป็นเจ้า สุนทรสแห่งความวิสุทธิจะขจรไป ไบหน้าทั้งหลายจะเรียงอย่างเบิกบาน หัวใจทั้งหลายจะเปี่ยมด้วยจิตวิญญาณสวรรค์ และวิญญาณทั้งหลายจะมีธรรม"

4

ด้วยเชื่อฟังคำบัญชาที่กล่าวซ้ำเหล่านี้ ใส่ใจคำสัญญาที่เรื่องรองเหล่านี้ สำนึกในความประเสริฐของแรงบันดาลใจของตน ที่ถูกเร่งให้ทำโดยตัวอย่างที่พระอับดุลบาฮาเองแสดงไว้ ไม่เสียขวัญต่อการจากไปอย่างทันใดของพระองค์ท่ามกลางพวกตน และไม่ย่อท้อต่อการลงมือโจมตีที่ปรบกำทั้งจากภายในและภายนอก โทมัส สวากทั้งหลายของพระองค์ทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ได้ลุกขึ้นอย่างเต็มกำลังด้วยความเป็นปึกแผ่น เพื่อส่งเสริมการขยายตัวของศาสนาของตนระดับนานาชาติอย่างแข็งขันกว่าที่เคย เป็นการขยายตัวซึ่งเวลานี้ขึ้นมา มีขนาดที่ควรเป็นที่ยอมรับว่า เป็นหนึ่งในพัฒนาการที่มีนัยสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

5

เริ่มต้นในทุกทวีปของโลกซึ่งที่แรกทำกันเป็นพักๆ แล้วแต่ดวง ไม่มีการจัดระบบ และภายหลังสืบเนื่องมาจากการปรากฏขึ้นมาของระบบบริหารที่พัฒนาอย่างซ้ำๆ จัดการอย่างเป็นระบบ อำนวยการจากส่วนกลางและดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ วิสาหกิจการสอนซึ่งลงมือโดยสวากของพระบาฮาอุลลาห์ในหลายดินแดนแต่ที่สะดุดตาคือในอเมริกา เดินทางต่อไปโดยสมาชิกทุกอายุของทั้งสองเพศ ทั้งหัดใหม่และเจนจัด ทั้งครูเดินทางและผู้ตั้งถิ่นฐาน ซึ่งด้วยขอบเขตและพระพรที่หลังไหลมาจากวิสาหกิจการสอนเหล่านี้ ได้ประกอบกันเป็นตอนหนึ่งที่เรื่องรองไม่แพ้ตอนใด เว้นแต่ตอนทั้งหลายที่สัมพันธ์กับการกระทำที่กล้าหาญที่ฝากชื่ออมตะไว้ในปีแรกของยุคต้นของศาสนาบาไฮ

26.1 ประเทศและชนชาติที่รับศาสนาใหม่ [Countries and peoples accepting the new Faith]

6

แสงสว่างของศาสนาซึ่งในระหว่างเก้าปีของยุคศาสนาบาไฮ ได้แผ่รังสีให้เปอร์เซียและสะท้อนไปยังอาณานิคมติดกันอย่างอิรัก ซึ่งในวิถีของการกิจสามสิบเก้าปีของพระบาฮาอุลลาห์ ได้สาธิตความอำไพไปยังอินเดีย อียิปต์ ตุรกี คอเคซัส เทอร์กีสถาน ซูดาน ปาเลสไตน์ ซีเรีย เลบานอนและพม่า และในเวลาต่อมาโดยพลังผลักดันของพระปฏิญาณที่สถาปนาโดยพระผู้เป็นเจ้า ได้เดินทางไปถึงสหรัฐอเมริกา แคนาดา ฝรั่งเศส อังกฤษ สกอตแลนด์ เวลส์ เยอรมัน ออสเตรีย รัสเซีย อิตาลี ฮอลแลนด์ ฮังการี สวิสเซอร์แลนด์ อาราเบีย ตุนิเซีย จีน ญี่ปุ่น หมู่เกาะฮาวาย อัฟริกาใต้ บราซิลและออสเตรเลีย และเวลานี้ก่อนจะสิ้นสุดศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ ถูกนำไปให้ความสว่างไม่น้อยกว่าสามสิบสี่ชาติเอกราช และหลายอาณานิคมที่ตั้งอยู่ในทวีปอเมริกา เอเชียและอัฟริกา ในอ่าวเปอร์เซีย มหาสมุทรแอตแลนติกและแปซิฟิก, ในนอร์เวย์ สวีเดน เดนมาร์ค เบลเยียม ฟินแลนด์ ไอร์แลนด์ โปแลนด์ เชคโกสโลวาเกีย โรมาเนีย ยูโกสลาเวีย บัลกาเรีย อัลบาเนีย อัฟกานิสถาน อิบิซเนีย นิวซีแลนด์ และสิบเก้าสาธารณรัฐในลาตินอเมริกา ธงสัญลักษณ์แห่งการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ได้รับการชูขึ้นตั้งแต่การล่องลပ်ไปของพระอับดุลบาฮา และพื้นฐานโครงสร้างของระบบบริหารของศาสนาของพระองค์ในหลายประเทศเหล่านี้ได้รับการก่อตั้งแล้ว, ยิ่งไปกว่านั้นในหลายอาณานิคมทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก รวมทั้งอลาสก้า ไอซ์แลนด์ จาไมกา ปอร์โตริโก เกาะโซลาโนในฟิลิปปินส์ จาวา ทัสมาเนีย หมู่เกาะบาห์เรนและตาฮิติ บาลูชีสถาน โรดิเชียใต้ เบลเจียนคอนโก บรรดาผู้ถือกอสเปวที่เกิดใหม่ ได้ตั้งถิ่นที่อาศัยและพยายามทุกอย่างที่จะวางรากฐานที่ทำลายไม่ได้สำหรับสถาบันทั้งหลายของระบบบริหาร

7

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

โดยการบรรยายและการประชุมหารือ โดยสื่อมวลชนและวิทยุ โดยการจัดตั้งชั้นเรียนและการชุมนุมสนทนาธรรม โดยการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของชมรม สถาบันและสโมสรทั้งหลายที่ได้แรงบันดาลใจจากอุดมคติที่คล้ายกับหลักการของศาสนาบาไฮ โดยการเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮ โดยการแสดงนิทรรศการต่างๆ โดยการสถาปนาชั้นเรียนฝึกอบรมครู โดยการติดต่อกับรัฐบุรุษ ผู้เชี่ยวชาญ นักประชาสัมพันธ์ นักสังคมสงเคราะห์ และผู้นำทางความคิดสาธารณะอื่นๆ ซึ่งส่วนใหญ่ดำเนินไปโดยความรู้จักคิดรู้จักทำของสมาชิกชุมชนบาไฮอเมริกัน ที่เข้ามาจับผิดชอบโดยตรงต่อการพิชิตทางธรรมในส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดของประเทศและอาณานิคมเหล่านี้ เหนืออื่นใดโดยปัญญาอันแน่วแน่และความซื่อสัตย์ที่ไม่เห็นของอาสาศาสตร์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งไม่ว่าจะเป็นครูผู้มาเยือนหรือผู้ตั้งถิ่นฐาน ได้เข้าร่วมการทำสงครามธรรมะเหล่านี้ และได้ชัยชนะที่เด่นไม่ธรรมดาในทศวรรษท้ายๆ ของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

8

ที่ไม่ควรละเว้นการกล่าวถึงคือกิจกรรมการสอนข้ามชาติของสาวกชาวตะวันตกของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกที่เด็ดเดี่ยวทั้งหลายของชุมชนบาไฮอเมริกัน ผู้ซึ่งโดยการใช้ทุกโอกาสที่เปิดให้ตนได้นำศาสนาบาไฮไปสู่พื้นที่ต่างๆ ที่ศาสนาไม่เคยไปถึงโดยอาศัยตัวอย่าง หลักปฏิบัติหรือการแจกจ่ายวรรณกรรม ซึ่งได้กระจายเมล็ดพืชที่จะต้องงอกออกมาและให้ผลเก็บเกี่ยวในที่สุดอย่างน่าสะออดตา ไม่น้อยไปกว่าที่เก็บเกี่ยวมาแล้วในประเทศทั้งหลายที่กล่าวมาข้างต้น, โดยความพยายามดังกล่าวสายลมแห่งการเปิดเผยพระธรรมที่ให้พลังชีวิตของพระผู้เป็นเจ้าของได้พัดไปยังสุดมุมโลกทั้งหลาย ซึ่งนำเชื้อแห่งชีวิตใหม่ทางธรรมไปยังภูมิภาคห่างไกลและภูมิภาคที่ดำรงชีวิตลำบากอย่างแลพแลนด, เกาะสปิตซ์เบอร์เจนซึ่งเป็นอาณานิคมเหนือสุดของโลก, แฮมเมอร์เฟสท์ในนอร์เวย์และมากายานีสถน สุดแดนของชิลี ซึ่งเป็นเมืองเหนือสุดและใต้สุดของโลกตามลำดับ, ปาโกปาโกและฟีจีในมหาสมุทรแปซิฟิก, ชิเชน อิทซาในเม็กซิโก, หมู่เกาะบาฮามา, ทรีนิแดดและบาร์บาดอสในอินดีตะวันตก, เกาะบาห์ลี บอร์เนียวเหนือของอังกฤษในอินดีตะวันออก, ปาตาโกเนีย, ไก้อานาของอังกฤษ, หมู่เกาะซีเชล, ไก้อินเดียใหม่และซีลอน

9

เราไม่พลาดที่จะสังเกตความอดสาหะเป็นพิเศษ ที่บาไฮศาสนิกชนและธรรมสภาทั้งหลายพยายามเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มและเชื้อชาติทั้งหลายที่เป็นชนกลุ่มน้อยในส่วนต่างๆ ของโลก เช่น ชาวฮิวและนิโกรในสหรัฐอเมริกา ชาวเอสกีโมในอลาสก้า ชาวปาตาโกเนียอินเดียนในอาเจนติน่า ชาวเม็กซิกันอินเดียนในเม็กซิโก ชาวอินคาอินเดียนในเปรู ชาวเซอโรกีอินเดียนในคาโรไลนาเหนือ ชาวอนไนดาอินเดียนในวิสคอนซิล ชาวมายันในยูคาทาน ชาวแลพโนสแกนดิเนเวียเหนือ และชาวเมารีในโรโตรัว นิวซีแลนด์

10

ที่เป็นการช่วยเหลือพิเศษและมีค่าคือการจัดตั้งสำนักงานบาฮานานาชาติในเจนีวา ซึ่งเป็นศูนย์กลางที่ออกแบบไว้โดยเบื้องต้นให้อำนวยความสะดวกในการขยายกิจกรรมการเผยแพร่ในทวีปยุโรป ซึ่งในฐานะที่เป็นตัวสนับสนุนศูนย์กลางบริหารแห่งโลกในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ได้คอยติดต่อกับชุมชนบาไฮทั้งหลายในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, ด้วยรับใช้ในฐานะที่เป็นสำนักข้อมูลเกี่ยวกับศาสนาบาไฮ และเป็นศูนย์จัดจำหน่ายวรรณกรรมบาไฮ สำนักงานนี้โดยห้องอ่านหนังสือและห้องสมุดให้ยืมหนังสือฟรีของตน โดยการต้อนรับขับสู้ที่ตนหยิบยื่นให้แก่ครูเดินทางและศาสนิกชนที่มาเยือน และโดยการติดต่อกับชมรมต่างๆ ได้หนุนในระดับไม่น้อยการสร้างความเป็นปึกแผ่นของวิสาหกิจการสอนที่รับทำโดยบาไฮศาสนิกชนและธรรมสภาบาไฮแห่งชาติทั้งหลาย

11

โดยกิจกรรมการสอนเหล่านี้ซึ่งบางส่วนริเริ่มโดยบาไฮศาสนิกชน บางส่วนดำเนินไปตามแผนงานที่เริ่มโดยธรรมสภาที่ตั้งขึ้นมาทั้งหลาย ศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ซึ่งในช่วงชีวิตของพระองค์ ได้รวมชาวเปอร์เซีย ชาวอาหรับ ชาวเติร์ก ชาวรัสเซีย ชาวเคิร์ด ชาวอินเดีย ชาวพม่าและนิโกรไว้ในกลุ่มของตน และต่อมาในสมัยของพระอับดุลบาฮาได้รับกำลังเสริมโดยการรวมชาวอเมริกัน ชาวอังกฤษ ชาวเยอรมัน ชาวฝรั่งเศส ชาวอิตาลี ชาวญี่ปุ่น ชาวจีนและชาวอาร์มีเนียนที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮเข้ามา มาบัดนี้สามารถคุยโวว่าได้ขึ้นทะเบียนผู้สนับสนุนศาสนาที่ประกาศตัว ซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มชาติพันธุ์และสัญชาติที่กระจายอยู่กว้างขวางอย่างชาวฮังการี ชาวเนเธอร์แลนด์ ชาวไอริช ชาวสแกนดิเนเวีย ชาวชูดาน ชาวเชค ชาวบัลแกเรีย ชาวฟินแลนด์ ชาวเอธิโอเปีย ชาวอัลบาเนีย ชาวโปแลนด์ ชาวเอสกีโม ชาวอเมริกันอินเดียน ชาวยูโกสลาเวีย ชาวลาตินอเมริกาและชาวเมารี

26.2 การแปล ตีพิมพ์และเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮ [Translation, publication and dissemination of Bahá'í literature]

12

การขยายขอบเขตของศาสนาอย่างน่าสังเกต ความหลากหลายขององค์ประกอบที่รวมเข้ามาในรั้วศาสนาที่เพิ่มขึ้นอย่างน่าเสียดาย มากกับการเพิ่มปริมาณและการแพร่กระจายอย่างมโหฬารของวรรณกรรมบาไฮ เป็นการเพิ่มที่ตัดกันอย่างเด่นชัดกับมาตรการเริ่มแรกที่ดำเนินไปเพื่อการตีพิมพ์วรรณลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ไม่ก็ฉบับ ที่ออกมาในระหว่างปีท้ายๆ ของภารกิจของพระองค์, ขอบเขตของวรรณกรรมบาไฮระหว่างครึ่งศตวรรษในสมัยของพระบ็อบและพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งถูกจำกัดอยู่ที่สองภาษาดั้งเดิมที่คำสอนของทั้งสองพระองค์ถูกเปิดเผย และในเวลาต่อมาในสมัยที่พระอับดุลบาฮามีชีริต ได้ขยายออกไปคลุมถึงฉบับที่ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ตรีกี รัสเซียและพม่า กำลังขยายอยู่ตลอดหลังจากการล่องลับไปของพระองค์ โดยการทวีจำนวนอย่างไพศาลของหนังสือ ตำรา แผ่นพับ โบปลิว ซึ่งพิมพ์และแจกจ่ายเป็นภาษาที่เพิ่มขึ้นมาอีกไม่น้อยกว่ายี่สิบเก้าภาษา, หนังสือทั้งหลายซึ่งส่วนใหญ่โดยการริเริ่มของบาไฮแต่ละคน และบางส่วนโดยการเป็นสื่อกลางของสภานาบาไฮทั้งหลาย ได้รับการตีพิมพ์เป็นภาษาสเปน ภาษาโปรตุเกส ภาษาสแกนดิเนเวีย สามภาษา ภาษาฟินแลนด์ ไอซ์แลนด์ ดัทช์ อิตาลี เซค โปแลนด์ ฮังการี โรมเนีย เซอร์เบีย บัลแกเรีย กรีซ อัลบาเนีย ฮิบรู เอสเปอรานโต อาร์มีเนีย เคิร์ด แอมฮา จีนและญี่ปุ่น อีกทั้งภาษาอินเดียห้าภาษากล่าวคือ เอรดี กูจاراتิ เบนกาลี ฮินดีและซินดี ถูกจัดจำหน่ายอย่างกว้างขวาง และวางไว้ในห้องสมุด เอกชนและห้องสมุดสาธารณะทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, ยิ่งไปกว่านั้นในปัจจุบันวรรณกรรมของศาสนากำลังถูกแปลเป็นภาษาสโลวีเนีย ลิทัวเนีย ยูเครน ทามิล มาห์ราตี พุชตุ เทเลกู กินาเรส มัลยาলাম โอเลีย ปญจาบและราชธานี

13

ที่น่าสังเกตไม่น้อยไปกว่ากันคือขอบเขตของวรรณกรรมที่ผลิตขึ้นมาและให้สาธารณชนใช้ในทวีปของโลก และถูกหอบไปสุดมุมโลกโดยบรรดาผู้บุกเบิกที่มุ่งมั่นและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ซึ่งเป็นวิสาหกิจที่สมาชิกชุมชนบาไฮอเมริกาที่มีความเด่นอย่างไม่มีที่เหมือนอีกครั้ง, การตีพิมพ์ฉบับภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยวรรคต่างๆ ที่เลือกมาจากธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ที่สำคัญกว่าและไม่เคยแปลมาก่อน และการตีพิมพ์ "สารถึงลูกสุนัขป่า" ฉบับแปลภาษาอังกฤษ, การตีพิมพ์ประมวล "บทอธิษฐานและการทำสมาธิ" ที่เปิดเผยโดยปากกาของพระองค์ เป็นภาษาเดียวกันนี้, การแปลและตีพิมพ์ "พระวจนะเร้นลับ" ของพระองค์แปลภาษา "คีตาบีฮ์คาน" เจ็ดภาษา และ "เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ" ของพระอับดุลบาฮาหกภาษา, การประมวลธรรมจารึกของพระอับดุลบาฮาเล่มที่สามซึ่งถูกแปลเป็นภาษาอังกฤษ, การตีพิมพ์หนังสือและตำราที่สัมพันธ์กับหลักความเชื่อของบาไฮ จุดกำเนิดและพัฒนาการของระบบบริหารของศาสนา, การตีพิมพ์ผลงานการแปลบันทึกเรื่องเล่าสมัยเริ่มต้นของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเขียนโดยผู้บันทึกลำดับเหตุการณ์และกวีนาบิล ซารานดี ซึ่งในเวลาต่อมาตีพิมพ์เป็นภาษาอาหรับ และแปลเป็นภาษาเยอรมันและเอสเปอรานโต, การตีพิมพ์คำอธิบายและอธิบายคำสอนบาไฮ สถาบันบริหารและเรื่องที่เกี่ยวข้องกันเช่น สมาพันธ์โลก เอกภาพทางเชื้อชาติและศาสนาเปรียบเทียบ โดยผู้ประพันธ์ชาวตะวันตกและโดยผู้ที่เคยเป็นบาทหลวงของศาสนจักรมาก่อน, ทั้งหมดนี้เป็นพยานต่อความหลากหลายของสิ่งพิมพ์บาไฮ ซึ่งคู่ขนานกันไปอย่างใกล้ชิดกับการเผยแพร่สิ่งพิมพ์เหล่านี้ อย่างกว้างขวางบนพื้นผิวโลก, ยิ่งไปกว่านั้นการพิมพ์เอกสารที่สัมพันธ์กับกฎของคีตาบีฮ์คาน การพิมพ์หนังสือและแผ่นพับว่าด้วยคำพยากรณ์ในคัมภีร์ไบเบิล, การพิมพ์วรรณลิขิตบางส่วนของพระอับดุลบาฮาและพระบาฮาอุลลาห์ฉบับแก้ไขปรับปรุง และบทนิพนธ์ของนักเขียนบาไฮอื่นอีกหลายคน, การพิมพ์คู่มือและเค้าโครงการศึกษาหนังสือบาไฮและวิชาที่มากมายหลากหลาย, การพิมพ์บทเรียนเกี่ยวกับระบบบริหารบาไฮ การพิมพ์ดัชนีหนังสือและวารสารบาไฮ การพิมพ์การ์ดครบรอบปีและปฏิทิน การพิมพ์บทกวี เพลง บทละครและละครประวัติศาสตร์ การพิมพ์เค้าโครงการศึกษาและหนังสือสวดมนต์สำหรับการฝึกฝนเด็กบาไฮ การพิมพ์จดหมายข่าว จุลสารและวารสารที่ออกมาเป็นภาษาอังกฤษ เปอร์เซีย เยอรมัน เอสเปอรานโต อาหรับ ฝรั่งเศส เอรดี พม่า โปรตุเกส เหล่านี้ช่วยหนุนการขยายผลผลิตและเพิ่มความหลากหลายของสิ่งพิมพ์บาไฮ

14

ที่มีค่าและนัยสำคัญโดยเฉพาะคือการผลิตชุดหนังสือรายสองปีที่บันทึกกิจกรรมบาไฮนานาชาติต่อเนื่องกันมาหลายปี ซึ่งมีภาพประกอบเหลือหลาย มีเอกสารยืนยันอย่างบริบูรณ์ และส่วนหนึ่งประกอบด้วยคำแถลงเกี่ยวกับความมุ่งหมายและจุดประสงค์ของศาสนาบาไฮและระบบบริหารของศาสนา ธรรมลิขิตที่คัดเลือกมาจากคัมภีร์

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

การสำรวจกิจกรรมบาไฮ รายชื่อศูนย์บาไฮในห้าทวีป บรรณานุกรมของวรรณกรรมบาไฮ คำสรรเสริญที่ให้แก่อุดมคติและความสำเร็จของศาสนาบาไฮโดยบุรุษและสตรีที่เลื่องชื่อในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก และบทความว่าด้วยความสัมพันธ์ของศาสนาบาไฮกับปัญหาทั้งหลายในปัจจุบัน

15

การสำรวจวรรณกรรมบาไฮที่ผลิตในศตวรรษท้ายๆ ของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ ย่อมบริบูรณ์ไม่ได้หากไม่กล่าวเป็นพิเศษถึงการตีพิมพ์และอิทธิพลกว้างไกลของตำราพื้นฐานเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และคำสอนบาไฮ^[1] ที่เลื่องชื่อ เชื่อถือได้และครอบคลุมครบ ซึ่งเขียนโดย ดร.เจอี เอสเชลมอนด์^[2] ผู้ส่งเสริมศาสนาบาไฮที่หัวใจบริสุทธิ์และจะไม่ถูกลืม และพิมพ์ออกมาแล้วไม่น้อยกว่าสามสิบเจ็ดภาษา [นับถึงปี ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)] และกำลังแปลเป็นภาษาอื่นอีกสิบสามภาษา ฉบับภาษาอังกฤษของหนังสือนี้รวมกันแล้วนับเป็นหมื่นๆ เล่ม ซึ่งพิมพ์ซ้ำไม่น้อยกว่าเก้าครั้งในสหรัฐอเมริกา, ฉบับภาษาเอสเปรอราโต้ ภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษถูกคัดลอกเป็นอักษรเบรล และพระราชินีได้สรรเสริญโดยพรรณนาลักษณะเฉพาะว่าเป็น "หนังสือที่รุ่งโรจน์แห่งความรักและความดี ความเข้มแข็งและความงาม" ซึ่งทรงแนะนำให้กับทุกคน และยืนยันว่า "ไม่มีใครพลาดที่จะเป็นคนที่ดีกว่าเดิมเพราะหนังสือนี้"

16

ยิ่งไปกว่านั้นที่สมควรได้รับการกล่าวถึงเป็นพิเศษคือ การก่อตั้งสำนักพิมพ์บาไฮโดยธรรมสภาแห่งชาติอังกฤษ ซึ่งจดทะเบียนเป็น "บริษัทการพิมพ์บาไฮ" และทำหน้าที่เป็นสำนักพิมพ์และผู้จัดจำหน่ายขายส่งวรรณกรรมบาไฮทั่วทั้งจักรภพอังกฤษ, การประมวลธรรมลิขิตต้นฉบับลายมือของพระบ๊อบ พระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮาไม่น้อยกว่าสี่สิบเล่ม ที่พิสุจน์ได้ว่าเป็นของแท้และยังไม่เคยตีพิมพ์มาก่อน โดยสภาบาไฮทั้งหลายทั่วโลกตะวันออก, การแปลภาคผนวกของศิตาป๊อคคัสตีที่ชื่อว่า "คำถามและคำตอบ" เป็นภาษาอังกฤษ, การตีพิมพ์สังเขปความของกฎบาไฮเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลเป็นภาษาเปอร์เซียและอาหรับ โดยธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอียิปต์และอินเดียตามลำดับ, การตีพิมพ์สังเขปความอย่างย่อของกฎเกี่ยวกับการฝังศพคนตายโดยธรรมสภาแห่งชาติอินเดีย, การแปลแผ่นพับบาไฮเป็นภาษาเมารีที่รับทำโดยบาไฮชาวเมารีในนิวซีแลนด์, ที่ควรกล่าวถึงเช่นกันคือการรวบรวมและตีพิมพ์การแสดงวาทะจำนวนมากของพระอับดุลบาฮาในวิถีของการเดินทางในโลกตะวันตก โดยธรรมสภาบาไฮเดहरาน, การเตรียมประวัติศาสตร์ศาสนาอย่างละเอียดเป็นภาษาเปอร์เซีย การพิมพ์ไบเบิลเขียนสมรสและไบเบิลของบาไฮทั้งภาษาเปอร์เซียและอาหรับโดยธรรมสภาแห่งชาติจำนวนหนึ่งในโลกตะวันออก การออกสูติบัตรและมรณบัตรโดยธรรมสภาบาไฮแห่งชาติเปอร์เซีย การจัดเตรียมแบบฟอร์มการทำพินัยกรรมสำหรับบาไฮที่ต้องการยกมรดกให้แก่ศาสนา การรวบรวมธรรมจารึกจำนวนมากของพระอับดุลบาฮาที่ยังไม่ได้ตีพิมพ์โดยธรรมสภาบาไฮแห่งชาติอเมริกา, การแปลหนังสือบาไฮหลายเล่มรวมทั้งธรรมลิขิตสำคัญกว่าบางเล่มของพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮาเป็นภาษาเอสเปรอราโต้ ที่รับทำโดยบุตรสาวของซาเมนฮอฟคนดัง ซึ่งเธอเองได้เปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮ, การแปลหนังสือบาไฮเล่มเล็กเป็นภาษาเซอร์เบียโดยศาสตราจารย์บอกรแดน โฟโพรชหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญที่เลื่องชื่อที่สุดแห่งมหาวิทยาลัยเบลเกรด, และการอาสาด้วยใจของเจ้าหญิงไอเลียนาแห่งโรเมเนีย (เวลานี้เป็นอาร์คดัชเชส แอนตันแห่งออสเตรีย) ที่จะแปลแผ่นพับบาไฮภาษาอังกฤษเป็นภาษาท้องถิ่นของเธอเอง และต่อมาแจกจ่ายแผ่นพับนั้นไปในประเทศบ้านเกิดของเธอ

17

[1] หนังสือพระบาฮาอุลลาห์และยุคใหม่

[2] 'Abdu'l-Bahá, H.M.Balyuzi, George Ronald Publisher, ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506), p.442-3 กล่าวว่ "ดร.เจอี เอสเชลมอนด์บอกเราในคำนำของหนังสือของเขาว่า เขาได้นำต้นฉบับลายมือไปที่โฮฟาโดยการเชิญของพระอับดุลบาฮา ผู้ซึ่งอภิปรายต้นฉบับนี้กับเขาในหลายโอกาส และทรงให้ 'การเสนอแนะที่มีคุณค่าเพื่อการปรับปรุง' เจตนาของพระอับดุลบาฮาคือให้มีการแปลต้นฉบับนี้เป็นภาษาเปอร์เซีย เพื่อว่าพระองค์จะสามารถอ่านและปรับปรุงที่จำเป็น แต่พระองค์สามารถแก้ไขเพียงสามบทครั้งก่อนที่จะสว่างลับไป, ในปี ค.ศ.1924 (พ.ศ.2467) ดร. เอสเชลมอนด์จากอังกฤษไปโฮฟาโดยการเชิญของท่านโซกิ เอฟเฟนดิ ที่ซึ่งเขาเสียชีวิตในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1925 และได้รับการตั้งชื่อเป็นพระหัตถ์ศาสตร์ศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ภายหลังมรณกรรมโดยท่านศาสนิกบาล"

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ที่ควรสังเกตเช่นกันคือความก้าวหน้าที่เกี่ยวข้องกับการคัดลอกธรรมลิขิตบาไฮเป็นอักษรเบรล เป็นการคัดลอกที่รวมถึงผลงานฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษอย่าง "คิตาบิฮ์คาน" "พระวจนะเร้นลับ" "หุบเขาทั้งเจ็ด" "อิชรากา" "สุรเย เฮกัล" "วจนะแห่งอัจฉริยภาพ" "บทอธิษฐานและการทำสมาธิของพระบาฮาอูลลาห์", "เฉลยปัญหาธรรมบางข้อ" "การเผยแพร่สันติภาพสากล" "อัจฉริยภาพของพระอับดุลบาฮา", "เป้าหมายของระบบโลกใหม่" อีกทั้ง "พระบาฮาอูลลาห์และยุคใหม่" ฉบับภาษาอังกฤษ (พิมพ์สองครั้ง) ภาษาเอสเปอร์란โตและภาษาญี่ปุ่น, และแผนพับภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศสและเอสเปอร์란โต

18

บรรดาผู้ที่รับผิดชอบเบื้องต้นต่อการเพิ่มความอุดมและการแปลวรรณกรรมของศาสนาเป็นภาษามากมาย ก็หาได้เข้าใจจะเผยแพร่วรรณกรรมดังกล่าวด้วยทุกวิธีที่พวกเขาทำได้ ในการสื่อสารกับบุคคลอื่นในแต่ละวัน ในการติดต่ออย่างเป็นทางการกับองค์กรต่างๆ ที่ค้นหาทางทำให้คุ้นเคยความมุ่งหมายและหลักธรรมของศาสนาของตน, ความแข็งขัน ความกระตือรือร้นและความแน่วแน่ที่แสดงออกโดยบรรดาผู้ประกาศข่าวศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์และบรรดาผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของพวกเขาก็ได้แก่การอุปถัมภ์ของเหล่าผู้แทนนี้การเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮในปีหลังๆ มีขอบเขตกว้างขวาง สมควรได้รับการสรรเสริญสูงสุด, จากรายงานที่ตระเตรียมและแพร่กระจายโดยหน่วยงานหลักๆ ที่ได้รับมอบหมายงานการตีพิมพ์และจัดจำหน่ายวรรณกรรมบาไฮในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ข้อเท็จจริงที่น่าสะดุดตาปรากฏขึ้นมาคือ ภายในช่วงสิบเอ็ดเดือนที่สิ้นสุดในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1943 (พ.ศ. 2486) หนังสือบาไฮกว่า 19,000 เล่ม แผนพับกว่า 100,000 ใบ คำโครงการศึกษากว่า 3,000 ฉบับ ธรรมลิขิตที่คัดเลือกกว่า 4,000 ชุด การ์ดและแฟ้มครบรอบปีของโบสถ์บาไฮกว่า 1,800 ชิ้น ถูกขายหรือจำหน่าย, ในช่วงเวลาสองปีมีการพิมพ์แผนพับ 376,000 ฉบับซึ่งกล่าวถึงลักษณะและจุดประสงค์เป็นสังเขปของสภากาชาดบาไฮที่ก่อสร้างในสหรัฐอเมริกา, วรรณกรรมบาไฮกว่า 300,000 ชิ้นถูกจำหน่าย ณ งานรื่นเริงระดับโลกสองครั้งจัดขึ้นในซานฟรานซิสโกและนิวยอร์ก, ในช่วงเวลาสิบสองเดือนมีการบริจาคหนังสือบาไฮ 1,089 เล่มให้แก่ห้องสมุดต่างๆ, และในระหว่างหนึ่งปีโดยคณะกรรมการความสัมพันธ์แห่งชาติ จดหมายกว่า 2,300 ฉบับและแผนพับกว่า 4,500 แผน ได้ไปถึงบรรดานักประพันธ์ นักจัดรายการวิทยุ ผู้แทนของชนกลุ่มน้อยชาวยิวและนิโกร อีกทั้งองค์กรต่างๆ ที่สนใจกิจการนานาชาติ

19

ทำนองเดียวกันในการนำเสนอวรรณกรรมที่ไพศาลนี้ต่อบุคคลชื่อดังและมีตำแหน่งสูง ผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งและครูเดินทางทั้งหลายของชุมชนบาไฮอเมริกัน ซึ่งได้การช่วยเหลือจากธรรมสภาต่างๆ ในดินแดนอื่น ได้แสดงออกความแข็งขันและความมุ่งมั่นอันน่าสรรเสริญเช่นเดียวกับความพยายามในการผลิตวรรณกรรมดังกล่าว, วรรณกรรมบาไฮที่อภิปรายแง่ต่างๆ ของศาสนาอย่างย่อถูกนำเสนอโดยศาสนิกชนแต่ละคนหรือผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งของชุมชนบาไฮ ซึ่งเป็นการนำเสนอเป็นการส่วนตัวหรือผ่านตัวกลางที่เหมาะสมต่อกษัตริย์แห่งอังกฤษ พระราชินีแมรีแห่งโรเมเนีย ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวล, จักรพรรดิญี่ปุ่น ประธานาธิบดีวอนฮินเดนเบิร์กที่ล่วงลับไป, กษัตริย์เดนมาร์ก พระราชินีสวีเดน กษัตริย์เฟอร์ดินันด์แห่งบัลแกเรีย จักรพรรดิออบิสซิเนีย กษัตริย์อียิปต์ กษัตริย์ไฟซัลแห่งอิรักที่ล่วงลับไป กษัตริย์ซ็อกแห่งอัลบาเนีย ประธานาธิบดีมาซาริคแห่งเชโกสโลวาเกียที่ล่วงลับไป, ประธานาธิบดีของเม็กซิโก ฮอนดูรัส ปานามา เอลซัลวาดอร์ กัวเตมาลา และปอร์โตริโก, นายพลเจียงไคเช็ค อดีตเคตฟแห่งอียิปต์ มกุฎราชกุมารแห่งสวีเดน ดุ๊กแห่งวินด์เซอร์ ดัชเชสแห่งเคนท์ อาร์คดัชเชสฮันแห่งออสเตรีย เจ้าหญิงโอลกาแห่งยูโกสลาเวีย เจ้าหญิงแคตเดรียแห่งอียิปต์ เจ้าหญิงคาเดรียแห่งอียิปต์ เจ้าหญิงเอสเทล เบอร์นาโดแห่งวิสบอร์ก, มหาตามะ คานที, เจ้าชายผู้ปกครองหลายคนแห่งอินเดีย นายกรัฐมนตรีของทุกรัฐของสหพันธรัฐออสเตรเลีย และบุคคลสำคัญอื่นๆ ในตำแหน่งรองลงมา

20

ครูแต่ละคนและธรรมสภาเหล่านี้หาได้ละเลยหน้าที่ของตนในการมอบวรรณกรรมบาไฮไว้ให้สาธารณชนหาอ่านได้ในห้องสมุดของรัฐ ห้องสมุดมหาวิทยาลัยและห้องสมุดประชาชน ดังนั้นเป็นการขยายโอกาสไปถึงสาธารณชนจำนวนมากที่สามารถอ่าน ให้ได้ทำความรู้จักประวัติศาสตร์และหลักปฏิบัติของการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอูลลาห์, แต่การแจกแจงห้องสมุดที่สำคัญกว่าเหล่านี้จำนวนหนึ่ง ก็เพียงพอที่จะเปิดเผยขอบเขตของกิจกรรมเหล่านี้ที่ขยายไปสู่ห้าทวีป : พิพิธภัณฑสถานอังกฤษในลอนดอน ห้องสมุดบอดลีแอนท์ออกซ์ฟอร์ด ห้องสมุดสภาองเกรชที่วอชิงตัน ห้องสมุดวังสันติภาพที่กรุงเฮก ห้องสมุดมูลนิธิสันติภาพโนเบลและห้องสมุดมูลนิธิแนเซนในออสโล ห้องสมุดโรยัลโนโคเปนเฮเกน ห้องสมุดองค์การสันนิบาตชาติในเจนีวา ห้องสมุดสันติภาพฮูเวอร์ ห้องสมุดมหาวิทยาลัยอัมสเตอร์ดัม ห้องสมุดรัฐสภาในออตโตวา ห้องสมุด

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

มหาวิทยาลัยอัลลาห์ฮอบาด ห้องสมุดมหาวิทยาลัยอาลีการ์ ห้องสมุดมหาวิทยาลัยมาตราส ห้องสมุดมหาวิทยาลัยนานาชาติซานติเนเคแทนในโบลิเฟอร์ ห้องสมุดมหาวิทยาลัยไอสมานีเยห์ในไฮเดอราบาด ห้องสมุดอิมพีเรียลในกัลกาตา ห้องสมุดจาเมีย มิลลีในเดลี ห้องสมุดมหาวิทยาลัยมายซอร์ ห้องสมุดเบอร์นาร์ด ในย่างกุ้ง ห้องสมุดเจอราเบีย วาเตียในปูนา, ห้องสมุดสาธารณะลาฮอร์ ห้องสมุดมหาวิทยาลัยลัคเนาและมหาวิทยาลัยเดลี ห้องสมุดสาธารณะโจแฮนเนสเบิร์ก ห้องสมุดหมุนเวียนริโอ เดจานโร ห้องสมุดแห่งชาติมานิลา ห้องสมุดมหาวิทยาลัยฮ่องกง ห้องสมุดสาธารณะเรย์คาวิค ห้องสมุดคาร์นีกีในหมู่เกาะซีเชล ห้องสมุดแห่งชาติคิวบา ห้องสมุดสาธารณะแซนวนอน ห้องสมุดมหาวิทยาลัยชีวแดด ทรูฮิโอ, ห้องสมุดมหาวิทยาลัยและห้องสมุดสาธารณะคาร์นีกีในปอร์โตริโก ห้องสมุดรัฐสภาในแคนเบอร์รา ห้องสมุดรัฐสภาเวลลิงตัน, ในห้องสมุดทั้งหมดนี้และในห้องสมุดใหญ่ๆ ทั้งหมดในออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ห้องสมุดเก่าแห่งในเม็กซิโก ห้องสมุดหลายแห่งในมัคเคน ในแมนชูโค และห้องสมุดสาธารณะกว่าหนึ่งพันแห่ง ห้องสมุดรับใช้หนึ่งร้อยแห่ง ห้องสมุดสองร้อยแห่งของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย รวมทั้งวิทยาลัยอินเดียในหลายในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา มีหนังสือที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์วางอยู่

21

นับตั้งแต่การระเบิดออกของสงคราม (สงครามโลกครั้งที่ 2 ค.ศ.1939-45 (พ.ศ.2482-88) คุกต่างๆ ของรัฐและห้องสมุดทั้งหลายของกองทัพ ถูกรวมไว้ในโครงการที่ครอบคลุมครบที่ชุมชนบาไฮอเมริกันคิดขึ้นมาโดยคณะกรรมการพิเศษ เพื่อการแพร่กระจายวรรณกรรมของศาสนา, ประโยชน์ของคนตาบอดไม่ถูกละเลยเช่นกัน โดยชุมชนที่ตื่นตัวและกล้าริเริ่มนั้น ดังที่แสดงให้เห็นจากการวางหนังสือบาไฮที่คัดลอกเป็นอักษรเบรลโดยสมาชิกของชุมชนนี้ ไว้ในห้องสมุดและสถาบันสามสิบแห่ง ในสิบแปดรัฐของสหรัฐอเมริกา ในห้องสมุดฮอนโนลูลู (ฮาวาย) ห้องสมุดเรจินา (ซัสกาซัน) ห้องสมุดโตเกียวและห้องสมุดเจนีวาสำหรับคนตาบอด อีกทั้งห้องสมุดหมุนเวียนจำนวนมากที่มีสายสัมพันธ์กับห้องสมุดสาธารณะในเมืองใหญ่ต่างๆ ในทวีปอเมริกาเหนือ

26.3 มาร์ธา รุท : แม่แบบของครูบาไฮ [Martha Root: Archetype of Bahá'í teachers]

22

เรื่องนี้หยุดแค่นี้ไม่ได้หากไม่เลือกกล่าวเป็นพิเศษถึงสตรีผู้ซึ่งไม่เพียงแต่โดยการมีส่วนมากกว่าใครในการริเริ่มมาตรการสำหรับการแปลและเผยแพร่วรรณกรรมบาไฮ แต่เหนืออื่นใดโดยความพยายามอันน่าพิศวงและไม่มีใครเหมือนจริงๆ ของเธอในสนามการสอนข้ามชาติ ได้อาบตัวเธอเองด้วยความรุ่งโรจน์ที่ไม่เพียงบดบังรัศมีความสำเร็จของบรรดาครูร่วมสมัยของศาสนาบาไฮทั่วโลก แต่ยังเรื่องรองกว่าความสำเร็จที่เก่งกล้าของผู้เผยแพร่ศาสนาคนใดๆ ในวิถีของตลอดหนึ่งศตวรรษ, มาร์ธา รุท ผู้เป็นแม่แบบของครูเดินทางบาไฮและเป็นพระหัตถ์ศาสนาที่เยี่ยมยอด ที่ก่อกำเนิดขึ้นมาโดยพระบาฮาอุลลาห์นับแต่การลวงลับไปของพระอับดุลบฮาฮากการรับใช้นานปีและการกระทำสูงสุดในชีวิตของเธอได้รับการประเมินอย่างถูกต้อง เธอต้องได้รับสมัญญาว่าเป็นเอกอัครราชทูตชั้นนำของศาสนาของพระองค์ และเป็นความภูมิใจของครูบาไฮทั้งหลายไม่ว่าบุรุษหรือสตรีทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก

23

ในปีที่ธรรมจาริกแห่งแผนงานสวรรค์ถูกเปิดออกในสหรัฐอเมริกา เธอคือคนแรกที่ลุกขึ้นตอบสนองคำบัญชาที่เปิดศักราชใหม่ของพระอับดุลบฮาฮในธรรมจาริกเหล่านี้ โดยเริ่มออกเดินทางระดับโลกด้วยความหมายมั่นอย่างแน่วแน่และจิตวิญญาณแห่งความปล่อยวางที่ประเสริฐ ครอบคลุมช่วงเวลายี่สิบปีที่แทบไม่ขาดตอนและพาเธอไปรอบโลกสี่รอบ ซึ่งในวิถีของการเดินทางนี้เธอได้ไปจีนและญี่ปุ่นสี่ครั้ง ไปอินเดียสามครั้ง ไปเยือนทุกเมืองที่สำคัญในอเมริกาใต้ สื่อข่าวสารของยุคใหม่ไปยังบรรดาक्षत्रीय ราชนิ เจ้าชายและเจ้าหญิง ประธานาธิบดีของสาธารณรัฐทั้งหลาย บรรดารัฐมนตรีและรัฐบุรุษ นักประชาสัมพันธ์ ศาสตราจารย์ นักบวชและกวี อีกทั้งประชาชนจำนวนมากในอาชีพต่างๆ และติดต่ออย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการกับการประชุมสมาชิกของศาสนาต่างๆ ชมรมสันติภาพ สมาคมเอสเปอร์านโต้ การประชุมสมาชิกของนักสังคม ชมรมนักเทวปรัชญา สโมสรรสตรีย และองค์กรอื่นๆ ที่สัมพันธ์กัน ดวงวิญญาณที่ไม่ยอมแพ้ด้วยลักษณะของความพยายามของเธอและคุณภาพของชัยชนะที่เธอได้มา ได้ทำสถิติเป็นที่ใกล้เคียงที่สุดกับตัวอย่างที่พระอับดุลบฮาฮาเองแสดงต่อสาวกทั้งหลายในวิถีของการเดินทางของพระองค์ทั่วทั้งโลกตะวันตก

24

การเข้าเฝ้าพระราชินีแมรีแห่งโรมเนียแปดครั้งต่อเนื่องกันของมาร์ธา รูท ซึ่งครั้งแรกเกิดขึ้นในเดือนมกราคม ค.ศ.1926 (พ.ศ.2469) ณ พระราชวังคอนโทรซีโนในบูคาเรส, ครั้งที่สองในปี ค.ศ.1927 (พ.ศ.2470) ณ พระราชวังเพลิเซอร์โนไซโนอา, ตามมาด้วยการไปเยือนพระราชินีและพระราชธิดาเจ้าหญิงไอเลียนาในเดือนมกราคมปีถัดไป ณ พระราชวังในเบลเกรด ที่ซึ่งทรงพำนักอยู่ในฐานะแขกของกษัตริย์และพระราชินีแห่งยูโกสลาเวีย, และภายหลังในเดือนตุลาคม ค.ศ.1929 (พ.ศ.2472) ณ พระราชวังฤดูร้อน "เทห์นายวา" ของพระราชินี ณ บัลชิบบนทะเลดำ, ครั้งที่ห้าและหกในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1932 (พ.ศ.2475) และเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1933 (พ.ศ.2476) ณ เคหสถานของเจ้าหญิงไอเลียนา (เวลานี้เป็นอาร์คดัชเชส แอนตันแห่งออสเตรีย) ณ โมดลิงใกล้เวียนนา, ตามมาด้วยการเข้าเฝ้าอีกหนึ่งปีต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ณ พระราชวังคอนโทรซีโน, และครั้งสุดท้ายในเดือนกุมภาพันธ์ปี ค.ศ.1936 (พ.ศ.2479) ณ พระราชวังเดียวกันนี้, ด้วยอิทธิพลอันลึกซึ้งที่ผู้มาเยือนมีต่อเจ้าภาพผู้เป็นพระราชินี ดังที่เป็นพยานโดยบทสวดดีทั้งหลายต่อเนื่องกันจากปากกาของพระราชินีเอง การเข้าเฝ้าเหล่านี้คือลักษณะเด่นที่สุดของการเดินทางที่นำทรงจำเหล่านั้น, การได้รับเชิญสามครั้งของผู้สนับสนุนศาสนาบาไฮที่ไม่รู้จักก่อนหน้านั้น ให้มาเยี่ยมเยียนเจ้าชายพอลและเจ้าหญิงโอลกาแห่งยูโกสลาเวีย ณ พระราชวังในเบลเกรด, การบรรยายของเธอในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยกว่าสี่ร้อยแห่งทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, การเยือนมหาวิทยาลัยในเยอรมันสองรอบของเธอยกเว้นสองแห่ง, อีกทั้งการเยือนมหาวิทยาลัย วิทยาลัยและโรงเรียนเกือบร้อยแห่งในจีน, บทความนับไม่ถ้วนที่เธอตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์และนิตยสารในแทบทุกประเทศที่เธอไปเยือน, การพูดออกอากาศมากมายหลายครั้งของเธอ และหนังสือบาไฮนับจำนวนไม่ได้ที่เธอวางไว้ในห้องสมุดทั้งหลายของรัฐและเอกชน, การพบกับรัฐบุรุษจากกว่าห้าสิบประเทศเป็นการส่วนตัวระหว่างสามเดือนที่เธอพักอยู่ที่เจนีวาในปี ค.ศ.1932 (พ.ศ.2475) เวลาที่มีการประชุมหารือการลดอาวุธ, ความพยายามอย่างละเอียดรอบคอบของเธอในการกำกับควบคุมการแปลและการผลิตหนังสือ "พระบาฮา อุลลาห์และยุคใหม่" ของดร.เอสเซลมอนต์เป็นหลายภาษาระหว่างการเดินทางที่ตรากตรำของเธอ, การติดต่อทางจดหมายและนำเสนอหนังสือบาไฮต่อบรรดาบุคคลมีชื่อเสียงและมีวิชา, การไปแสวงบุญของเธอที่เปอร์เซีย และการแสดงคารวะอย่างน่าซาบซึ้งของเธอเป็นการรำลึกถึงวีรบุรุษทั้งหลายของศาสนาเวลาที่เธอไปเยือนสถานที่ตั้งที่เป็นประวัติศาสตร์ในประเทศนั้น, การไปเยือนออเดรียโนเปิ้ลที่ซึ่งด้วยความรักอันท่วมท้นที่เธอมีต่อพระบาฮาอูลลาห์ เธอได้ค้นหามหาวิหารที่พระองค์เคยอาศัยอยู่ และผู้คนที่พระองค์เคยพบระหว่างที่ทรงถูกเนรเทศอยู่ในเมืองนั้น และเธอได้การเลี้ยงรับรองโดยผู้ว่าการและนายกเทศมนตรี, ความช่วยเหลือที่พร้อมและไม่มีพลาตที่เธอให้แก่บรรดาผู้บริหารศาสนาในทุกประเทศที่สถาบันบริหารของศาสนาได้รับการสถาปนาหรือกำลังก่อตั้ง, เหล่านี้อาจถือว่าเป็นเหตุการณ์สำคัญๆ ของการรับใช้ที่ไม่มีเสมอในหลายแง่ในตลอดประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

25

ที่นาประทับใจไม่น้อยไปกว่ากันคือรายชื่อของผู้ที่เธอสัมภาษณ์ในวิถีของการดำเนินพันธกิจของเธอ ซึ่งนอกเหนือจากผู้ที่ได้กล่าวไว้แล้ว รวมถึงบุคคลสำคัญของราชวงศ์และบุคคลเด่นดังเช่น กษัตริย์ฮอกกันแห่งนอร์เวย์ กษัตริย์ไฟซัลแห่งอิรัก กษัตริย์ไซกแห่งอัลบาเนียและพระบรมวงศานุวงศ์, เจ้าหญิงมารีนาแห่งกรีซ (เวลานี้เป็นดัชเชสแห่งเค็นท์), เจ้าหญิงอลิซาเบทแห่งกรีซ, ประธานาธิบดีโทมัส จี มาซาริคและประธานาธิบดีเอ็ดวาร์ด เบเนสแห่งเชโกสโลวาเกีย, ประธานาธิบดีแห่งออสเตรีย, ดร.ซุนยัตเซน, ดร.นิโคลาส เมอเรีย บัทเลอธการบดีมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย, ศาสตราจารย์บอกรแดน โปโพวิชแห่งมหาวิทยาลัยเบลเกรด, รัฐมนตรีต่างประเทศตุรกีโหว์ฟีก โรซติ เบย์, รัฐมนตรีต่างประเทศและรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการของจีน, รัฐมนตรีต่างประเทศลิธัวเนีย, เจ้าชายไมฮัมหมัด อาลีแห่งอียิปต์, สตีเฟน ราดิซ, มหาราชาแห่งพาทีอาลา มหาราชาแห่งเบนนาแรสและมหาราชาแห่งทราวันคอร์, ผู้ว่าการและมัตตีใหญ่แห่งเยรูซาเลม, ดร.เออร์ลิง ไอเดมอาร์คบิชอปแห่งสวีเดน, ซาโรจินี ในดู, เซอร์ราบินดรานาท ทากอร์, มาดามฮูดา ซาห์ราวีผู้นำสตรีของอียิปต์, ดร.เค อิชิกิผู้รับใช้ครุฑเรือของจักรพรรดิญี่ปุ่น, ศาสตราจารย์เททโรจิโร อีโนเยซึ่งเป็นศาสตราจารย์เกียรติคุณแห่งมหาวิทยาลัยอิมพีเรียลในโตเกียว, บารอน โยชิโร ซาคาฮานีสมาชิกสภาญี่ปุ่น, และเมห์เมต โพอัดผู้อาวุโสภาคีชาวอักษรและประธานสถาบันประวัติศาสตร์ตุรกี

26

ไม่ว่าอายุหรือสุขภาพไม่ดี ไม่ว่าความขาดแคลนวรรณกรรมซึ่งเป็นอุปสรรคต่อความพยายามของเธอในตอนแรก ไม่ว่าทรัพยากรที่ไม่พอซึ่งเพิ่มความลำบากให้แก่การตรากตรำของเธอ ไม่ว่าภูมิอากาศที่ทารุณสุดๆ ที่เธอเจอ ไม่ว่าความวุ่นวายทางการเมืองที่เธอเผชิญในวิถีของการเดินทาง ก็ไม่สามารถดับความไฟแรงหรือหันเหจุดประสงค์ของสตรีที่วิสุทธิและมีพลังขับเคลื่อนทางจิตวิญญาณนี้ได้, โดยลำพังและมากกว่าหนึ่งโอกาสในสภาพแวดล้อมที่อันตรายที่สุด ด้วยเสียงที่ดังชัดเธอยังคงร้องเรียกผู้คนจากความเชื่อทางศาสนา สีมัวและชน

ชั้นที่หลากหลายมาหาธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ จนกระทั่งทั้งๆ ที่ถูกเล่นงานด้วยโรคมรณะที่เจ็บปวดซึ่งเธอสู้ทนด้วยความแกร่งกล้าอย่างอาจหาญ เธอก็รีบมุ่งสู่บ้านไปช่วยแผนงานเจ็ดปีที่เพิ่งเริ่มต้น และทรุดลงระหว่างทางในฮอนโนลูลูที่ห่างไกล, ที่นั่นในที่ตั้งที่เป็นสัญลักษณ์ระหว่างซีกโลกตะวันออกและซีกโลกตะวันตก ซึ่งในทั้งสองซีกเธอได้ตรากตรำอย่างยิ่งใหญ่ เธอสิ้นชีวิตลงในวันที่ 28 กันยายน ค.ศ.1939 (พ.ศ.2482) เป็นการสิ้นสุดของชีวิตที่ควรถือว่าเป็นผลไม่ทิ้งงามที่สุด ที่งอกออกมาในยุคก่อร่างของศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์

27

สำหรับคำบัญชาของพระอับดุลบาฮาที่ให้ไว้เป็นมรดกในพินัยกรรมของพระองค์ ให้เดินตามรอยเท้าของสาวกทั้งหลายของพระเยซูคริสต์โดย *“ไม่หยุดพักแม้เพียงชั่วขณะ”* ให้ *“เดินทางไปทั่วทุกภูมิภาค”* และเปล่ง *“เสียงร้อง ‘ยา บาฮาอุลลัฮฺ’ ในทุกดินแดนโดยไม่หยุดพักและแน่วแน่จนถึงตอนจบ”* วีรสตรีอมตะผู้นี้ย่อมเชื่อฟังอย่างที่คนรุ่นปัจจุบันและอนาคตควรภูมิใจและเอาอย่าง

28

ด้วย *“ไม่ถูกจำกัดการเคลื่อนไหวดังสายลม”* และมอบ *“ความไว้วางใจทั้งหมด”* ของเธอไว้กับพระผู้เป็นเจ้าของเธอในฐานะที่เป็น *“การเตรียมการที่ดีที่สุด”* สำหรับการเดินทาง เธอได้ทำตามความปรารถนาเกือบทั้งหมดตามตัวอักษรที่พระอับดุลบาฮาแสดงไว้ในธรรมจารึกต่างๆ อย่างกินใจ ซึ่งคำร้องเรียกในธรรมจารึกเหล่านี้เธอถูกขึ้นทันใดเพื่อดำเนินการตาม : *“โอ ขอให้เราสามารถเดินทางไปยังภูมิภาคเหล่านี้ แม้ว่าเราจะเดินทางด้วยเท้าและด้วยความยากจนที่สุด และส่งเสริมคำสอนของพระผู้เป็นเจ้าของเราโดยการเปล่งเสียงร้องเรียก ‘ยา บาฮาอุลลัฮฺ’ ในเมืองหมู่บ้าน ภูเขา ทะเลทรายและมหาสมุทรทั้งหลาย! อนิจจา เราไม่สามารถทำสิ่งนี้ เราเสียดายยิ่งเพียงไร! พระผู้เป็นเจ้าของเราโปรด ขอให้พวกเจ้าทำสิ่งนี้สำเร็จ”*

29

“ข้าพเจ้าทุกซึ่ใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้ยินเกี่ยวกับการเสียชีวิตของคนดีอย่างนางสาวมารธา รุท” คือคำสรรเสริญต่อการระลึกถึงเธอโดยเจ้าหญิงโอลกาแห่งยูโกสลาเวียเมื่อทรงรับทราบการเสียชีวิตของมารธา รุท *“เนื่องด้วยข้าพเจ้าไม่เคยนึกมาก่อน เราพลัดพลอกกับการมาเยือนของเธอเสมอในอดีต เธอมีเมตตาและสุภาพมาก และเป็นผู้ทำงานเพื่อสันติภาพที่แท้จริง ข้าพเจ้าแน่ใจว่าเธอจะเป็นที่คิดถึงด้วยความเศร้าสำหรับผลงานของเธอ”*

30

“ความจริงแล้วเจ้าคือผู้ประกาศข่าวอาณาจักรสวรรค์และผู้ประกาศการใกล้เข้ามาของพระปฏิญาณ” คือคำให้การยืนยันจากปากกาที่ไม่มีผิดพลาดของศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณของพระบาฮาอุลลาห์เอง *“เจ้าเสียสละตนเองอย่างแท้จริง เจ้าแสดงความเมตตาต่อชาติทั้งปวง เจ้ากำลังหว่านเมล็ดที่จะให้ผลเก็บเกี่ยวเป็นพันๆ เมื่อถึงเวลา เจ้ากำลังปลูกต้นไม้ที่จะผลิใบและดอกและออกผลชั่ววันรันดร์ และเงาของต้นไม้จะกว้างใหญ่ขึ้นวันแล้ววันเล่า”*

26.4 พระราชินีแมรีแห่งโรมาเนีย : องค์แรกที่ลุกขึ้นสนับสนุนศาสนาบาไฮ [Queen Mary of Romania: the first monarch to rise in support of the Bahá'í Faith]

31

ในบรรดาการรับใช้ทั้งหมดที่คนรับใช้ที่เด่นดังผู้นี้ให้แก่ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ สิ่งที่ยั่งยืนที่สุดและเป็นประวัติศาสตร์ที่สุดคือ การตอบสนองเกือบทันใดของพระราชินีแมรีแห่งโรมาเนียต่อธรรมสาร ที่ผู้บุกเบิกไฟแรงและใจกล้านี้ได้นำไปให้ระหว่างช่วงเวลาที่มีดมนที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตของพระนาง เป็นชั่วโมงที่ขาดสิ่งทีจำเป็นอย่างขมขื่น งามงและทุกซึ่ใจ ในจดหมายฉบับหนึ่งพระนางเองให้การยืนยันว่า *“ตั้งที่ข่าวสารที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดมา ธรรมสารนี้มา ณ ชั่วโมงแห่งความเศร้าที่นาสะพริงกลัว ความขัดแย้งภายในและความทุกซึ่ใจ ดังนั้นเมล็ดจมลงไปลึก”*

32

เป็นพระธิดาองค์โตของดยุคแห่งเอดินเบอร์ก ผู้ซึ่งเป็นโอรสองค์ที่สองของพระราชินี (พระราชินีวิกตอเรีย) ที่พระบาฮาอุลลาห์เคยแสดงวาทะชมเชยไว้ในธรรมจารึกหนึ่งที่มีนัยสำคัญ, เป็นพระราชนัดดาของพระเจ้าซีซาร์ อเล็กซานเดอร์ที่ 2 ซึ่งสารฉบับหนึ่งที่ลิขิตด้วยปากกาเดียวกันนั้นเคยถูกเปิดเผยต่อเขา, เป็นญาติโดยชาติกำเนิด

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

และการสมรสกับครอบครัวที่เลื่องชื่อที่สุดในยุโรป, มีพระราชสมภพในนิกายแองกลิคัน, มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดโดยการอภิเษกสมรสของพระนางเองกับศาสนจักรกรีกออร์ทอด็อกซ์ ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติของประเทศที่ทรงย้ายไปอาศัย, และพระนางเองเป็นนักประพันธ์ที่ประสบความสำเร็จ, มีบุคลิกเบิกบานและมีเสน่ห์ มีพรสวรรค์สูง วิสัยทัศน์แจ่มชัด หัวหาญและไฟแรงโดยธรรมชาติ, อุทิศตนอย่างหลักแหลมต่อวิสาหกิจทั้งหมดเพื่อมนุษยธรรม, โดยลำพังในหมู่ราชินีด้วยกัน โดยลำพังในหมู่ผู้ที่มีชาติกำเนิดและสถานะของราชวงศ์ พระราชินีแมรีตัวยอดเยี่ยมไม่ได้ที่จะแซงชิงความยิ่งใหญ่ของธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ ทรงประกาศความเป็นพระบิดาของพระองค์และความเป็นศาสนทูตของพระโมฮัมหมัด แนะนำคำสอนบาไฮให้แก่บุรุษและสตรีทั้งหมด และยกย่องอิทธิ ความประเสริฐและความงามของคำสอนเหล่านี้

33

โดยการแสดงการยอมรับความเชื่อของตนอย่างไม่เกรงกลัวต่อญาติมิตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระราชธิดาองค์เล็กของพระนาง, โดยบทสวดดีสามฉบับต่อเนื่องกันซึ่งเป็นมรดกที่ยั่งยืนและยิ่งใหญ่ที่สุดของพระนางสำหรับคนรุ่นหลัง, โดยอีกสามคำนิยามที่พระนางลิขิตให้ตีพิมพ์ในสิ่งพิมพ์บาไฮ, โดยจดหมายหลายฉบับที่ทรงลิขิตถึงมิตรสหายและคนในวงสมาคม และจดหมายถึงผู้ชี้แนะและมารดาทางจิตวิญญาณของพระนาง, โดยสัญลักษณ์ทั้งหลายที่แสดงความศรัทธาและความกตัญญูสำหรับชาวดีที่ถูกนำมาสู่พระนางจากการส่งหนังสือบาไฮโดยพระนางและพระราชธิดาองค์เล็ก และสุดท้ายนี้โดยการถูกขัดขวางไม่ให้ไปแสวงบุญที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ด้วยจุดประสงค์ที่ขัดแย้งที่จะแสดงคารวะ ณ หลุมฝังพระศพของพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสอง โดยการกระทำเหล่านี้พระราชินีผู้เรื่องนามนี้ สมควรถูกจัดว่าเป็นองค์แรกในบรรดาราชาวงศ์ผู้สนับสนุนศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า ที่จะลุกขึ้นมาในอนาคต และแต่ละองค์ในวาระของพระบาฮาอุลลาห์เอง จะได้รับการแซงชิงว่าเป็น “ดวงตาของมนุษยชาติ เป็นเครื่องประดับที่เรืองรองบนหน้าผากของสรรพโลก เป็นต้นกำเนิดของพระพรสำหรับทั้งโลก”

34

ในจดหมายส่วนตัวฉบับหนึ่งพระราชินีแมรีให้การยืนยันอย่างมีนัยสำคัญว่า “บางคนในชนชั้นของข้าพเจ้าประหลาดใจและไม่เห็นชอบกับความกล้าหาญของข้าพเจ้า ที่ก้าวออกมาประกาศถ้อยคำที่ปกปิดแล้วผู้สวมมงกุฎทั้งหลายไม่ทำกัน แต่ข้าพเจ้าทำไปเพราะหำมใจไม่อยู่, ด้วยการน้อมศีรษะข้าพเจ้ายอมรับว่า ข้าพเจ้าเช่นกันเป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งในพระหัตถ์ที่ยิ่งใหญ่กว่า และข้าพเจ้าปิติยินดีที่รู้เช่นนั้น”

35

เมื่อมาถึงบูคาเรสต์ จดหมายสั้นๆ ที่มารธา รุทส่งไปถึงพระราชินีแมรีพร้อมกับหนังสือ “พระบาฮาอุลลาห์และยุคใหม่” ซึ่งเป็นหนังสือที่กลืนความสนใจของพระนางถึงขนาดที่พระนางอ่านจนถึงหลังเที่ยงคืน และสองวันต่อมานำไปสู่การอนุญาตของพระราชินีให้มารธา รุทเข้าเฝ้าในวันที่ 30 มกราคม ค.ศ.1926 (พ.ศ.2469) ณ พระราชวังคอนโทรซีในบูคาเรสต์ ซึ่งในระหว่างการเข้าเฝ้านี้พระราชินีประกาศความเชื่อของตนอย่างเปิดเผยว่า “คำสอนเหล่านี้คือทางออกสำหรับปัญหาทั้งหลายของโลก” และจากนี้ตามมาด้วยการตีพิมพ์คำให้การยืนยันที่เปิดเผยกราชใหม่สามฉบับในปีเดียวกันโดยการริเริ่มของพระนางเอง ซึ่งปรากฏในหนังสือพิมพ์เกือบสองร้อยฉบับในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา และในเวลาต่อมาถูกแปลและตีพิมพ์ในยุโรป จีน ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย ตะวันออกไกลและหมู่เกาะในทะเลต่างๆ

36

ในฉบับแรกของคำให้การพระราชินีทรงยืนยันว่า ธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮาคือ “เสียงร้องที่ยิ่งใหญ่ไปสู่สันติภาพ ซึ่งไปไกลกว่าขอบเขตทั้งหมดของพรมแดน อยู่เหนือการโต้แย้งทั้งหลายเกี่ยวกับพิธีกรรมและมิชานาธิฐ...นี่คือธรรมสารพิเศษที่พระบาฮาอุลลาห์และบุตรชายของพระองค์พระอับดุลบาฮาทรงมอบให้แก่เรา! ทั้งสองพระองค์มิได้ยกธรรมสารนี้ขึ้นมาอย่างก้าวร้าว ด้วยทรงทราบว่าจะแหงสัจธรรมนิรันดร์ที่อยู่ภายในแก่นของธรรมสารนี้ มีแต่จะฝังรากและกระจายไป...นี่คือธรรมสารของพระคริสต์ที่หีบยกขึ้นมาใหม่ด้วยวาระที่เกือบเหมือนกัน แต่ปรับให้เข้ากับความแตกต่างกันหนึ่งพันกว่าปีที่อยู่ระหว่างปีแรกและปัจจุบัน” พระนางทรงให้คำตักเตือนเพิ่มเติมอย่างน่าสะอูดตา ซึ่งชวนให้ระลึกถึงถ้อยคำบอกเล่าของดร.เบนจามิน โจเวท ผู้ซึ่งในการสนทนากับนักเรียนของตนศาสตราจารย์ลิวีส แคมเบล ได้แซงชิงศาสนาบาไฮว่าเป็น “แสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มาสู่โลกนับแต่สมัยของพระเยซูคริสต์” และเตือนเขาให้ “คอยเฝ้าดูศาสนาบาไฮ” และอย่าให้ศาสนานี้คลาดหายไป, พระราชินีทรงลิขิตว่า “หากชื่อของพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮามาสู่ความสนใจของท่าน อย่าไปจากธรรมลิขิตของทั้งสองพระองค์ จงค้นหาत्मกีร์ของทั้งสองพระองค์ และให้วาระและบทเรียนที่รุ่งโรจน์

นำมาซึ่งสันติสุขและสร้างความรักของทั้งสองพระองค์ จมลงไปในหัวใจของท่าน ดังที่ได้จมลงไปในหัวใจของข้าพเจ้า...จงแสวงหาจนจะเหล่านี้และเป็นคนที่มีความสุขกว่าเดิม”

37

ในอีกฉบับหนึ่งของคำให้การซึ่งทรงวิจารณ์อย่างมีนัยสำคัญเกี่ยวกับสถานะของศาสนทูตแห่งอาราเบีย พระนางทรงประกาศว่า “พระผู้เป็นเจ้าคือทั้งหมด คือทุกสิ่ง พระองค์คืออานภาพที่อยู่เบื้องหลังทุกชีวิต...พระองค์คือเสียงที่อยู่ภายในตัวเราที่แสดงให้เราเห็นความดีและความชั่ว แต่ส่วนใหญ่แล้วเราละเลยหรือเข้าใจผิดเสียงนี้ ดังนั้นพระองค์จึงให้ผู้ที่พระองค์เลือกลงมาอยู่ท่ามกลางพวกเรานบนโลกนี้ เพื่อให้พระวจนะและความหมายที่แท้จริงของพระองค์ชัดเจน ดังนั้นพระองค์เลือกศาสนทูตทั้งหลาย ดังนั้นพระองค์เลือกพระคริสต์ พระโมฮัมหมัด พระบาฮาอุลลาห์ เพราะบางครั้งบางคราวมนุษย์จำเป็นต้องอาศัยเสียงบนโลกที่จะนำพระผู้เป็นเจ้ามาสู่ตน และตระหนักอย่างคมชัดยิ่งขึ้นในการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริง เสียงเหล่านั้นที่ส่งมาถึงเราต้องมีตัวตน เพื่อว่าด้วยเหตุทางโลกเราจะสามารถได้ยินและเข้าใจ”

38

ในการขอบคุณคำให้การยืนยันเหล่านี้ สารฉบับหนึ่งถูกเขียนถึงพระราชินีแมรีในนามของสาวกของพระบาฮาอุลลาห์ในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก และในจดหมายตอบที่จับใจอย่างลึกซึ้งซึ่งพระราชินีทรงเขียนว่า “แท้จริงแล้วแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่มาถึงข้าพเจ้าด้วยธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮา...ธิดาคนเล็กของข้าพเจ้าพบความเข้มแข็งที่ยิ่งใหญ่และความสบายเช่นกันในคำสอนของพระผู้เป็นท่านนายที่รักยิ่งทั้งสอง เราส่งผ่านธรรมสารนี้ปากต่อปาก และผู้ที่เราให้เห็นธรรมสารนี้ทุกคน แสงสว่างได้เปล่งแสงอย่างทันใดต่อหน้าพวกเขา และหลายอย่างที่เคลือบคลุมและน่างงกลับกลายเป็นเรื่องง่าย แจ่มแจ้งและเต็มไปด้วยความหวังอย่างไม่เคยมีมาก่อน, การที่จดหมายเปิดผนึกของข้าพเจ้าเป็นสิ่งปลอบโยนสำหรับผู้ที่ยืนทุกซัเพื่อศาสนาบาไฮ คือความสุขที่ยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้าจริงๆ และข้าพเจ้าถือว่านี่คือเครื่องหมายว่า พระผู้เป็นเจ้ายอมรับคำสรรเสริญที่ต่ำต้อยของข้าพเจ้า, โอกาสที่ทำให้ข้าพเจ้าสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดต่อสาธารณชนก็เป็นผลงานของพระองค์เช่นกัน เพราะจริงๆ แล้วนี่คือลูกโซ่ของสภาพแวดล้อมทั้งหลาย ซึ่งแต่ละข้อได้นำข้าพเจ้าไปอีกก้าวอย่างไม่ตั้งใจ จนกระทั่งทุกอย่างเป็นที่ชัดเจนต่อดวงตาของข้าพเจ้าอย่างทันใด และข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น, ดังนั้นพระองค์นำเราไปสู่สิ่งที่ลิขิตไว้สำหรับเราในที่สุด...มานถูกเปิดออกทีละน้อย ความเศร้าโศกจึงม่านนี้ออกเป็นสองชั้น และความเศร้าโศกยังเป็นก้าวหนึ่งที่น่าข้าพเจ้าเข้าไปใกล้สัจธรรมยิ่งขึ้นเสมอ ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ร้องให้ต่อความเศร้าโศก!”

39

ในจดหมายที่กินใจและมีนัยสำคัญฉบับหนึ่งถึงเพื่อนสนิทชาวอเมริกันของพระนางที่อาศัยอยู่ในปารีส พระราชินีแมรีเขียนว่า “เมื่อเร็วๆ นี้ความหวังอันยิ่งใหญ่มาถึงข้าพเจ้าจากพระอับดุลบาฮา ข้าพเจ้าพบว่าความโหยหาทั้งหมดของข้าพเจ้าสำหรับศาสนาที่แท้จริง เป็นที่สมปรารถนาในธรรมสารแห่งความศรัทธาของพระองค์และของพระบิดาของพระองค์คือพระบาฮาอุลลาห์...ที่ข้าพเจ้าหมายถึงคือ คัมภีร์เหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้าเข้มแข็งอย่างเหลือเชื่อ และตอนนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะตายวันไหนก็ได้ด้วยความหวังที่เต็มเปี่ยม แต่ข้าพเจ้าขอพระผู้เป็นเจ้าได้โปรดอย่าพึงเอาข้าพเจ้าไป เพราะข้าพเจ้ายังมีงานมากมายที่จะต้องทำ”

40

และเช่นกันในหนึ่งในคำนิยามศาสนาบาไฮในเวลาต่อมา : “คำสอนบาไฮนำมาซึ่งสันติสุขและความเข้าใจ คำสอนนี้เป็นเสมือนอ้อมกอดกว้างที่รวบรวมทุกคนที่แสวงหาจนจะแห่งความหวังมาเป็นเวลานาน คำสอนนี้ยอมรับพระศาสดาทุกองค์ที่เสด็จมาก่อน ไม่ได้ทำลายความเชื่อทางศาสนาอื่นใด และเปิดประตูทั้งหมดไว้ ข้าพเจ้าเศร้าใจต่อความขัดแย้งเป็นประจําในหมู่ศาสนิกชนจากหลายความเชื่อทางศาสนา และเหนื่อยหน่ายต่อความไม่อดกลั้นต่อกันและกันของพวกเขา ในคำสอนบาไฮข้าพเจ้าค้นพบจิตวิญญาณที่แท้จริงของพระคริสต์ที่ถูกปฏิเสธและเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆ” และเช่นกันนี่คือคำประกาศความศรัทธาที่พิเศษ : “คำสอนบาไฮนำสันติสุขมาสู่วิญญาณและนำความหวังมาสู่หัวใจ สำหรับผู้ที่แสวงหาความแน่ใจ วจนะของพระบิดาเป็นเสมือนน้ำพุในทะเลทรายหลังจากที่เร่ร่อนมานาน”

41

พระราชินีแมรีเขียนถึงมาร์ธา รูท ว่า “สัจธรรมที่สวยงามของพระบาฮาอุลลาห์อยู่กับข้าพเจ้าเสมอ เป็นความช่วยเหลือและแรงบันดาลใจ สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนเป็นเพราะหัวใจของข้าพเจ้าเปี่ยมล้นด้วยความกตัญญูสำหรับ

การไครครวญที่ท่านนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความสุขหากท่านคิดว่าข้าพเจ้าได้ช่วย ข้าพเจ้าคิดว่านี้อาจนำ สัจธรรมเข้ามาใกล้ยิ่งขึ้น เพราะผู้คนมากมายอ่านถ้อยคำของข้าพเจ้า”

42

ในวิถีของการไปเยือนตะวันออกไกล พระราชินีแมรีได้แสดงเจตนาที่จะไปเยือนพระสถูปบาไฮ และทรงผ่านเมือง ไฮฟาพร้อมกับพระราชธิดาองค์เล็ก และเวลาที่เป้าหมายของพระนางอยู่ในระยะที่สายตาเห็นได้ พระนางถูก ปฏิเสธสิทธิที่จะไปแสวงบุญตามที่วางแผนไว้ ซึ่งเป็นที่ผิดหวังอย่างแรงสำหรับ “ไปไม่ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” ในวัยชรา ที่คาดหวังการมาถึงของพระราชินีอย่างใจจดใจจ่อ, ไม่กี่เดือนต่อมาในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1931 พระราชินีแมรีทรงลิขิตในจดหมายฉบับหนึ่งถึงมารธา รุทว่า “ทั้งโอเลียนาและข้าพเจ้าผิดหวังอย่างเจ็บปวดต่อการถูกขัดขวางไม่ให้ไปยังพระสถูปศักดิ์สิทธิ์...แต่ในเวลานั้นเรากำลังผ่านวิกฤตการณ์ที่ทารุณ และการเคลื่อนไหวทุกอย่างของข้าพเจ้าถูกนำมาใช้ต่อต้านข้าพเจ้า และถูกนำไปหาประโยชน์ทางการเมืองโดยวิธีที่ไร้เมตตา นี่ทำให้ข้าพเจ้าทุกข์ทรมานมาก และตัดทอนอิสรภาพของข้าพเจ้าอย่างไร้เมตตาที่สุด...แต่ความงามของสัจธรรมยังคงอยู่ และข้าพเจ้ายึดเหนี่ยวสัจธรรมตลอดความผันผวนทั้งหมดในชีวิตที่กลับกลายค่อนข้างเศร้า...ข้าพเจ้าดีใจที่ได้ยินว่าการเดินทางของท่านเกิดประโยชน์อย่างมาก และข้าพเจ้าขอให้ท่านประสบความสำเร็จอยู่ตลอด โดยรู้วาระธรรมสารที่ท่านนำจากดินแดนหนึ่งไปยังอีกดินแดนหนึ่งนั้นช่างสวยงามเพียงใด”

43

หลังจากที่ผิดหวังอย่างน่าเศร้านี้ พระราชินีเขียนถึงเพื่อนในวัยเด็กคนหนึ่งผู้ซึ่งอาศัยอยู่ใกล้เมืองอัคคาในบ้านที่พระบาทอาอูลลาห์เคยอาศัยว่า : “เป็นที่น่ายินดีจริงๆ ที่ได้ยินจากคุณ และคิดว่าคุณนี่เองหรือที่อาศัยอยู่ใกล้เมืองไฮฟา และเป็นสาวกของคำสอนบาไฮเช่นเดียวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเกิดความสนใจที่คุณอาศัยอยู่ในบ้านที่พิเศษหลังนั้น...ข้าพเจ้าสนใจมากและศึกษาแต่ละรูปถ่ายอย่างตั้งใจ บ้านหลังนั้นต้องเป็นสถานที่สวยงาม...และบ้านที่คุณอาศัยอยู่ซึ่งมีเสน่ห์อย่างเหลือเชื่อและล้ำค่าด้วยความสัมพันธ์กับบุรุษที่เราทุกคนเคารพ...”

44

ในการสรรเสริญศาสนาที่พระนางรักยิ่งต่อสาธารณชนเป็นครั้งสุดท้ายสองปีก่อนสิ้นพระชนม์ พระนางลิขิตว่า “ปัจจุบันโลกกำลังเผชิญกับวิกฤตการณ์แห่งความสับสนและความไม่สงบ เราต้องตั้งมั่นอยู่ในศาสนายิ่งกว่าที่เคยเป็นมา โดยแสวงหาสิ่งที่ผูกเข้าด้วยกัน แทนการฉีกออกเป็นชิ้นๆ สำหรับบรรดาผู้ที่แสวงหาแสงสว่าง คำสอนบาไฮเสนอดวงดาวที่จะนำพวกเขาไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งกว่า ไปสู่ความแน่ใจ สันติสุขและไม่ตรีจิตกับมวลมนุษย์”

45

บันทึกที่ให้ความสว่างของมารธา รุทเอง ถูกนำมากล่าวไว้ในบทความหนึ่งของเธอดังต่อไปนี้ : “เป็นเวลาสิบปีที่พระราชินีและพระราชธิดาเจ้าหญิงโอเลียนา (เวลานี้เป็นอาร์ชดัชเชส อันตันแห่งออสเตรีย) ได้อ่านหนังสือใหม่แต่ละเล่มด้วยความสนใจเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของศาสนาบาไฮ ทันใดที่หนังสือนั้นออกมาจากสำนักพิมพ์...ในการเข้าเฝ้าพระราชินี ณ พระราชวังเพลิเชอร์ในไซไนอาในปี ค.ศ.1927 (พ.ศ.2470) หลังจากการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์เฟอร์ดินันด์พระสวามี พระนางกรุณาให้ข้าพเจ้าเข้าสัมภาษณ์ และทรงพูดถึงคำสอนบาไฮเกี่ยวกับความเป็นอมตะ พระนางมีหนังสือบาไฮจำนวนหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะและบนที่นั่งยาว เพราะทรงพึงอ่านคำสอนเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายในหนังสือเหล่านั้นแต่ละเล่ม พระนางขอให้ผู้เขียนส่งความปรารถนาดีของพระนางไปให้...มิตรสหายในอิหร่านและบาไฮชาวอเมริกันหลายคนผู้ซึ่งทรงกล่าวว่า มีเมตตาต่อพระนางอย่างไม่ธรรมดาเพราะที่ทรงเดินทางผ่านสหรัฐอเมริกาปีที่แล้ว...ข้าพเจ้าได้พบกับพระราชินีอีกครั้งในวันที่ 19 มกราคม ค.ศ.1928 (พ.ศ.2471) ณ พระราชวังในเบลเกรด ที่ซึ่งพระราชินีและพระราชธิดาเจ้าหญิงโอเลียนาเป็นแขกของพระราชินีแห่งยูโกสลาเวีย และทั้งสองได้นำหนังสือบาไฮบางเล่มติดตัวมาด้วย ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าจะจำไปนานที่สุดที่พระราชินีที่รักทรงกล่าวไว้คือ : ‘ความฝันสุดท้ายที่เราจะทำให้เป็นจริงคือ ช่องทางสื่อสารความคิดของบาไฮมีความแข็งแกร่ง ช่องทางนี้จะค่อยๆ กลายเป็นแสงสว่างสำหรับทุกคนที่แสวงหาการแสดงออกที่แท้จริงของสัจธรรม’...จากนั้นในการเข้าเฝ้าในพระราชวังคอนโทรซีในวันที่ 16 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1934 (พ.ศ.2477) เมื่อทรงได้รับการบอกว่าเป็นหนังสือ ‘พระบาทอาอูลลาห์และยุคใหม่’ ที่แปลเป็นภาษาโรเมเนียจึงได้รับการตีพิมพ์ในบูคาเลส พระนางทรงกล่าวว่าพระนางมีความสุขมากที่ประชาชนของพระนางจะได้รับการจากการอ่านคำสอนที่ล้ำค่านี้...และมาวันนี้ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1936 (พ.ศ.2479) ข้าพเจ้าพึงได้เข้าเฝ้าพระราชินีอีกครั้ง ณ พระราชวังคอนโทรซีในบูคาเลส...เช่นเคยพระราชินีแมรีแห่งโรเมเนียทรงต้อนรับข้าพเจ้าด้วยไมตรีจิตในห้องสมุดของพระนางที่เปิดไฟสลัวๆ เพราะตอนนั้นเป็นเวลาหกนาฬิกา...ช่างเป็นการมาเยือนที่น่าทรงจำ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

เพียงไร!...พระนางทรงบอกข้าพเจ้าด้วยว่า เมื่ออยู่ที่ลอนดอนพระนางได้พบกับบาไฮคนหนึ่งคือเลดี้บรอมฟิลด์ ผู้ซึ่งแสดงให้เห็นพระนางดูธรรมสารต้นฉบับที่พระบาฮาอุลลาห์ส่งไปถึงสมเด็จพระนางเจ้าวิกตอเรีย ในลอนดอน, พระนางถามผู้เขียนเกี่ยวกับความก้าวหน้าของการเคลื่อนไหวของบาไฮ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศทั้งหลายในบัลข่าน...พระราชนิทรทรงพูดถึงหนังสือบาไฮหลายเล่มด้วยเช่นกัน พูดถึงความลึกซึ้งของ 'อิคาน' และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง 'ธรรมลิขิตของพระบาฮาอุลลาห์ที่คัดสรรมา' ซึ่งทรงบอกว่าเป็นหนังสือที่วิเศษ! ข้อคิดคำพูดของพระนางเอง : 'แม้แต่บรรดาผู้ที่สงสัยหากอ่านหนังสือนี้โดยลำพัง ก็จะพบความแข็งแกร่งที่มีพลัง ในหนังสือนี้ และจะให้เวลาวิญญูณของตนขยายออก'...ข้าพเจ้าถามพระนางว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงเข็มกลัดที่เป็น สิ่งล้ำค่าทางประวัติศาสตร์สำหรับบาไฮศาสนิกชนได้ไหม พระนางทรงตอบว่า 'ได้ซิ ลองพูดมา' ครั้งหนึ่งในปี ค.ศ.1928 (พ.ศ.2471) พระราชนิทรได้ให้ของขวัญแก่ผู้เขียนเป็นเข็มกลัดที่สวยงามและหายาก ซึ่งพระราชนิทร ได้รับเป็นของขวัญจากพระญาติในรัสเซียไม่กี่ปีก่อน เข็มกลัดนี้เป็นรูปปีกเล็ก ๆ สองปีกทำด้วยทองและเงิน มีเพชรเม็ดเล็ก ๆ เรียงติดกับไข่มุกขนาดใหญ่หนึ่งเม็ด พระราชนิทรยังและพูดว่า 'เธอให้ของขวัญแก่คนอื่นเสมอ และฉันกำลังจะให้ของขวัญจากฉันแก่เธอ' แล้วพระนางเองทรงติดเข็มกลัดนั้นบนเสื้อผ้าที่ข้าพเจ้าใส่, ปีกเข็มกลัดและไข่มุกทำให้เข็มกลัดดูเหมือนว่าเป็นบาไฮที่ 'ถือแสงสว่าง!' ในสัปดาห์เดียวกันเข็มกลัดนี้ถูกส่งไปยังชิคาโกเป็นของขวัญสำหรับโบสถ์บาไฮ...และ ณ การประชุมตัวแทนแห่งชาติบาไฮซึ่งอยู่ในสมัยประชุมในฤดูใบไม้ผลิปีนั้น มีการท้วงติงว่า...ของขวัญจากพระราชนิทรควรนำมาขายหรือไม่? ไม่ควรเก็บของขวัญไว้เป็นที่ระลึกของพระราชนิทรองค์แรกที่ลุกขึ้นส่งเสริมศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์หรือ? อย่างไรก็ตามเข็มกลัดถูกขายไปทันทีและมอบเงินที่ได้ให้แก่โบสถ์บาไฮ เพราะบาไฮทุกคนกำลังบริจาคเต็มกำลังเพื่อความก้าวหน้าของ สิ่งก่อสร้างที่ยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งจะเป็นโบสถ์บาไฮแห่งแรกในสหรัฐอเมริกา, นายวิลเลียม แอชบาไฮจากลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนียผู้ซื้อเข็มกลัดที่วิจิตรนี้ ได้นำเข็มกลัดไปที่ไฮฟา ปาเลสไตน์ในปี ค.ศ.1931 (พ.ศ.2474) และมอบไว้กับหอจดหมายเหตุบนภูเขาคาร์เมล ที่ซึ่งเข็มกลัดจะอยู่กับสิ่งล้ำค่าอื่นๆ ของบาไฮไปอีกหลายยุคสมัย..."

46

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1938 (พ.ศ.2481) พระราชนิทรแมรีแห่งโรเมเนียสิ้นพระชนม์ ข่าวสารแสดงความเสียใจ ในนามของชุมชนบาไฮทั้งหมดในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ถูกส่งไปถึงพระราชนิทรของพระนางซึ่งเป็น พระราชนิทรแห่งยูโกสลาเวีย ซึ่งทรงตอบแสดง "ความขอบคุณอย่างจริงใจต่อสาวกทั้งหมดของพระบาฮาอุลลาห์" ธรรมสภาแห่งชาติเปอร์เซียในนามของสาวกทั้งหมดในดินแดนบ้านเกิดของพระบาฮาอุลลาห์ เขียนจดหมาย แสดงความเศร้าโศกและเห็นใจถึงพระราชาอิสราเอลของพระราชนิทรผู้เป็นกษัตริย์แห่งโรเมเนีย และถึงพระราชวงศ์ แห่งโรเมเนีย เนื้อหาของจดหมายนี้เป็นทั้งภาษาเปอร์เซียและภาษาอังกฤษ, การแสดงความเห็นใจอย่างลึกซึ้ง ด้วยความรักจากมารีธา รุทถูกส่งไปถึงเจ้าหญิงไอเลียนา และได้การตอบรับด้วยความขอบคุณจากเจ้าหญิง, การชุมนุมถูกจัดขึ้นเพื่อรำลึกถึงพระราชนิทรแมรีซึ่งมีการมอบรางวัลเกียรติยศให้แก่การประกาศความศรัทธา ในความเป็นพระบิดาของพระบาฮาอุลลาห์อย่างกล้าหาญเป็นประวัติศาสตร์ของพระนาง การยอมรับสถานะของศาสนทูตของอิสลามของพระนาง และบทสวดศาสนาบาไฮหลายฉบับจากปากกาของพระนาง, ในโอกาสครบรอบหนึ่งปีของการสิ้นพระชนม์ของพระนาง ธรรมสภาแห่งชาติสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ได้สาธิตความชื่นชม กตัญญูและความรักที่มีต่อพระราชนิทรผู้ล่วงลับ โดยการเชิญดอกไม้ที่โอ้อ่าเข้าร่วมในพิธีรำลึกอันน่าประทับใจ ที่จัดขึ้นเป็นเกียรติแก่พระนาง และเตรียมการโดยเสนาบดีโรเมเนียในหอสวดมนต์เบเทเลเฮม ณ โบสถ์ในวอชิงตัน ดีซี ซึ่งคณะผู้แทนของอเมริกานำโดยรัฐมนตรีต่างประเทศ รวมถึงบรรดาเจ้าหน้าที่รัฐบาล ผู้แทนจาก กองทัพบกและกองทัพเรือ เอกอัครราชทูตอังกฤษ ฝรั่งเศสและอิตาลี และผู้แทนจากสถานทูตและสำนักงานทูต ของประเทศอื่นๆ ในยุโรป ได้ร่วมกันสรรเสริญพระราชนิทรผู้ซึ่งนอกจากกิตติศัพท์ที่ไม่มีเสื่อมสูญที่บรรลุถึงใน อาณาจักรของพระบาฮาอุลลาห์แล้ว ชีวิตบนโลกนี้ยังได้รับการชื่นชมนับถือและความรักของบุคคลมากมายที่อาศัยอยู่นอกเขตแดนของประเทศของพระนางเอง

47

การยอมรับธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้าของพระราชนิทรแมรี เป็นการออกผลแรกๆ ตามวิสัยทัศน์ที่พระบาฮาอุลลาห์ ทรงเห็นมาก่อนนานแล้วในการถูกคุมขัง และประกาศไว้ในศิลาปิดคดีของพระองค์, พระองค์ทรงลิขิตว่า "พระพรที่รอคอยกษัตริย์ผู้ซึ่งจะลุกขึ้นช่วยเหลือศาสนาของเราในราชอาณาจักรของเรานั้นยิ่งใหญ่มากเพียงไร ผู้ซึ่งจะ ปลดปล่อยจากสิ่งอื่นทั้งหมดนอกจากเรา!...ทุกคนต้องสดุดีนามของเขา ต้องเคารพสถานะของเขา และช่วยเขา ไซเมืองทั้งหลายด้วยกฎแห่งพระนามของเรา พระผู้ทรงคุ้มครองที่มีอำนาจเปิดเสรีสำหรับทุกคนอาศัยอยู่ใน ราชอาณาจักรที่มองเห็นและมองไม่เห็น กษัตริย์ดังกล่าวคือดวงตาของมนุษยชาติ คือเครื่องประดับที่เรืองรอง บนหน้าผากของสรรพสิ่ง คือต้นกำเนิดของพระพรสำหรับทั้งโลก ดุกร ประชาชนแห่งบาฮา จงถวายทรัพย์ สมบัติของเจ้า ไม่เพียงเท่านั้น จงถวายชีวิตของเจ้าเพื่อช่วยเหลือกษัตริย์นั้น"

26.5 บทบาทที่โดดเด่นของชุมชนบาไฮอเมริกันก่อนสิ้นสุดศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ [Distinctive role of the Bahá'í American Community before the end of the first Bahá'í century]

48

เมื่อศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮใกล้จะสิ้นสุดลง ชุมชนบาไฮอเมริกันซึ่งได้สวมมงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์อมร โดยการรับใช้ที่สัตตุดตาทั้งหลายในระดับนานาชาติของมารธา รุท ถูกลิขิตให้ดีเด่นทั้งในประเทศและต่างประเทศ ด้วยความสำเร็จเพิ่มขึ้นไปอีกในด้านขอบเขตและคุณภาพ โดยความพยายามร่วมกันของสมาชิก ถึงขนาดว่า ไม่มีการสำรวจกิจกรรมการสอนศาสนาทั้งหลายในวิถีของศตวรรษนั้นสามารถจะเลยความสำเร็จเหล่านั้น, ไม่เกินความจริงที่จะกล่าวว่าความสำเร็จที่มึมหึมาเหล่านี้กับผลอันน่าอัศจรรย์ที่มาจากความสำเร็จดังกล่าว เกิดขึ้นได้ก็เพราะการกุมบังเหียนหน่วยงานทั้งหมดของระบบบริหารบาไฮที่พึงก่อตั้ง ซึ่งปฏิบัติการสอดคล้องกับแผนงานที่คิดมาอย่างรอบคอบ และความสำเร็จดังกล่าวเป็นการปิดบันทึกอย่างเหมาะสมของหนึ่งร้อยปีแห่งความพยายามอันประเสริฐในการรับใช้ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์

49

การที่ชุมชนสาวกของพระองค์ทั้งในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ประสบความสำเร็จอย่างมีชัยในปีท้ายๆ ของศตวรรษที่รุ่งโรจน์ดังกล่าว ไม่ใช่เรื่องที่น่าประหลาดใจ, ความสำเร็จทั้งหลายของชุมชนนี้ในระหว่างสองทศวรรษสุดท้ายของยุควิกรรมและตลอดสิบห้าปีแรกของยุคก่อร่างของศาสนาบาไฮ เป็นรางวัลสำหรับอนาคต และได้ปูทางสำหรับชัยชนะในที่สุดก่อนสิ้นสุดศตวรรษแรกของบาไฮศักราช

50

เกือบร้อยปีก่อนหน้านั้นในกายโมล แอสมา พระบ็อบทรงประกาศคำบัญชาที่เจาะจงของพระองค์ไปถึง *“ประชาชนทั้งหลายของโลกตะวันตก”* ให้ *“ออกมาจากเมือง”* ของพวกเขาและช่วยเหลือศาสนาของพระองค์, ในศัตวรรษที่อดีตพระบาฮาอุลลาห์ทรงตรัสต่อประธานาธิบดีของสาธารณรัฐทั้งหลายของทวีปอเมริกาโดยรวม เป็นการบัญชาพวกเขาให้ลุกขึ้นและ *“พันผ้าให้ผู้บาดเจ็บด้วยมือแห่งความยุติธรรม”* และ *“บัดขี้ผู้กดขี่”* ด้วย *“คทาแห่งบทบัญญัติ”* ของพระผู้เป็นนายของพวกเขา และยิ่งไปกว่านั้นทรงคาดการณ์ไว้ในธรรมลิขิตของพระองค์ถึงการปรากฏขึ้นมาของ *“เครื่องหมายทั้งหลายของอาณาจักรของพระองค์”* *“ในโลกตะวันตก”*, พระอับดุลบาฮาในส่วนของพระองค์ทรงประกาศว่า *“การส่องสว่าง”* ที่สาดมายังโลกตะวันตกโดยการเปิดเผยพระธรรมของพระบิดาของพระองค์จะมี *“ความเจิดจ้าที่ไม่ธรรมดา”* และ *“แสงของอาณาจักรสวรรค์”* จะ *“สาดความสว่างไปยังโลกตะวันตก”* ยิ่งกว่าโลกตะวันออก, พระองค์ทรงยกย่องทวีปอเมริกาเป็นการเฉพาะว่าเป็น *“ดินแดนที่ซึ่งความอำไพของแสงสว่างของพระองค์จะถูกเปิดเผย ความลึกซึ้งของศาสนาของพระองค์จะถูกเปิดเผย”* และทรงยืนยันว่า *“ทวีปอเมริกาจะนำทางชาติทั้งหมดด้วยธรรม”*, ที่เจาะจงยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเลือกสาธารณรัฐที่ยิ่งใหญ่ของโลกตะวันตกเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นชาติที่นำหน้าของทวีปนั้น โดยประกาศว่าประชาชนชาวอเมริกัน *“คู่ควรกับการเป็นชนชาติแรกจริงๆ ที่จะสร้างธรรมวิหารของสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด และประกาศความเป็นหนึ่งของมนุษยชาติ”* และเป็นชาติที่ *“ได้รับการเตรียมและมอบอำนาจให้บรรลุสิ่งที่จะประดับหน้าประวัติศาสตร์กลายเป็นที่อิจฉาของโลก และเป็นที่สุดดีทั้งในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก”*

51

การกระทำแรกในภารกิจของพระองค์คือการคลี่คลายของพระบาฮาอุลลาห์ออกมาในใจกลางของสาธารณรัฐนั้น, นี้ตามมาด้วยการเยือนชายฝั่งของสาธารณรัฐดังกล่าวที่ยาวนาน การทำพิธีอุทิศสักการสถานแห่งแรกที่จะสร้างขึ้นโดยชุมชนสาวกของพระองค์ในดินแดนนั้น และในที่สุดการเปิดเผยธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์ในบั้นปลายชีวิตของพระองค์ เป็นการมอบอำนาจให้สาวกทั้งหลายปกครองศาสนาของพระบิดาในทุกทวีป ทุกประเทศ และทุกเกาะบนโลก ดังที่พระองค์บังมาแล้วในดินแดนของพวกเขาเอง, ยิ่งไปกว่านั้นพระองค์ได้แซ่ช่องสรรเสริญหนึ่งในประธานาธิบดีที่เลื่องชื่อที่สุด^[1] ของพวกเขาว่าเป็นผู้ซึ่ง โดยอุดมคติทั้งหลายที่เขา อรรถาธิบายและสถาบันต่างๆ ที่เขาเปิดตัว ได้ทำให้ *“รุ่งอรุณ”* แห่งสันติภาพที่พระบาฮาอุลลาห์คาดการณ์ไว้ปรากฏขึ้นมา ทรงเฝ้ารอความหวังว่า *“การให้ความสว่างจากสวรรค์”* จะ *“ส่องแสงไปยังประชาชนทั้งหมดของโลก”* จากประเทศของพวกเขา ทรงให้ชื่อพวกเขาในธรรมจารึกเหล่านั้นว่า *“อัครสาวกทั้งหลายของพระบาฮาอุลลาห์”*

[1] ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี รูสเวล

ทรงรับประกันพวกเขาว่า “หากความสำเร็จสวมมงกุฎให้แก่วิสาหกิจ” ของพวกเขา “บัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าจะได้รับสถาปนาอย่างมั่นคงด้วยขีดสุดของราชศัสดาและความรุ่งโรจน์” และทรงประกาศไว้อย่างให้แรงบันดาลใจว่า “ณ เวลาที่ธรรมสารของพระผู้เป็นเจ้านี้ถูก” พวกเขา “เผยแพร่ผ่านทวีปยุโรป เอเชีย ออสเตรเลียและออสเตรเลีย และไกลไปถึงหมู่เกาะแปซิฟิก ชุมชนนี้จะพบว่าตนเองได้รับการสถาปนาอย่างมั่นคงบนบัลลังก์แห่งอาณาจักรนิรันดร์” และ “ทั้งโลก” จะ “ก้องวานด้วยคำสรรเสริญราชศัสดาและความยิ่งใหญ่ของชุมชนนี้”

52

ในช่วงชีวิตของพระผู้ซึ่งสร้างชุมชนบาไฮอเมริกันขึ้นมา ดูแลชุมชนอย่างทะนุถนอม ประสาทพรให้ชุมชนครั้งแล้วครั้งเล่า และสุดท้ายแล้วทรงประทานพันธกิจพิเศษเฉพาะให้ ชุมชนนั้นได้ลุกขึ้นเริ่มวิสาหกิจมาซเรโกล อัสการแล้วโดยการจัดซื้อที่ดินและวางรากฐานของอาคาร, ได้ส่งครูทั้งหลายไปยังโลกตะวันออกและโลกตะวันตก เพื่อเผยแพร่ศาสนาที่ตนอ้าแขนรับ ก่อตั้งรากฐานของชีวิตชุมชน และตั้งแต่การลวงลับไปของพระองค์ ได้ก่อสร้างตัวอาคารทอนบนและเริ่มการประดับประดาโบสถ์ภายนอก, ยิ่งไปกว่านั้นชุมชนบาไฮอเมริกันได้มีส่วนมากกว่าเพื่อนในงานก่อสร้างของระบบบริหารของศาสนา สนับสนุนความมุ่งหมายของศาสนา สาธิตความเป็นอิสระของศาสนา เพิ่มความอดมและเผยแพร่วรรณกรรมของศาสนา ให้ความช่วยเหลือด้านวัตถุและกำลังใจแก่เหล่าสาวกของศาสนาที่ถูกประหัตประหาร ปิดป้องการโจมตีของปรปักษ์ ได้รับความจงรักภักดีของพระราชินีต่อพระผู้ก่อตั้งศาสนา, ประวัติที่ดงามดังกล่าวเมื่อใกล้จะสิ้นสุดศตวรรษแรก ได้มาถึงจุดสูงสุดที่การริเริ่มแผนงานหนึ่ง^[1] ซึ่งเป็นระยะแรกของการดำเนินพันธกิจที่พระอับดุลบาฮาหมอบหมายให้ชุมชนบาไฮอเมริกัน ซึ่งภายในเวลาเจ็ดปีสั้นๆ จะต้องประดับประดาภายนอกมาซเรโกล อัสการให้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ เพิ่มจำนวนธรรมสภาที่ปฏิบัติหน้าที่ในทวีปอเมริกาเหนือให้ได้เกือบสองเท่า เพิ่มจำนวนท้องถิ่นที่มีบาไฮอาศัยอยู่ให้ได้ไม่น้อยกว่า 1,322 แห่งในทวีปนั้น ก่อตั้งโครงสร้างพื้นฐานของระบบบริหารในทุกรัฐของสหรัฐอเมริกาและทุกมลรัฐของแคนาดา และเพิ่มจำนวนรัฐเอกราชที่อยู่ในวงอิทธิพลของศาสนาให้ถึงหกสิบ โดยการวางหลักยึดเหนี่ยวที่มั่นคงในยี่สิบรัฐเอกราชในอเมริกากลางและอเมริกาใต้

53

พลังอำนาจมากมายหลากหลายที่เวลานี้ผสานกันเร่งเร้าชุมชนบาไฮอเมริกันให้กระทำการอย่างแข็งขัน : คำสัญญาและคำเคี่ยวเข็ญที่เรื่องรองของพระบาฮาอูลลาห์และคำบัญชาของพระองค์ให้ก่อสร้างสักการสถานในนามของพระองค์, คำสั่งของพระอับดุลบาฮาที่ออกมาในธรรมจาริกสิบสี่ฉบับ^[2] ถึงศาสนิกชนที่อาศัยอยู่ในรัฐตะวันตก รัฐภาคกลาง รัฐตะวันออกเฉียงเหนือและรัฐทางใต้ของสาธารณรัฐของทวีปอเมริกาเหนือและในอาณาจักรแคนาดา, วาทยาการณของพระองค์เกี่ยวกับอนาคตของมาซเรโกล อัสการในอเมริกา, อิทธิพลของระบบบริหารใหม่ในการบำรงจิตวิญญาณแห่งการร่วมมือกันอย่างกระตือรือร้นและมีประสิทธิภาพ, ตัวอย่างของมาร์ธา รูฟุสซึ่งแม้มีใบปลิวไม่มากกว่าหีบมือที่เปลไม่ตีพอ ก็ได้เดินทางไปอเมริกาใต้และแวะเยือนทุกเมืองสำคัญในทวีปนั้น, ความเหนียวแน่นและความเสียสละตนเองของเคท แรนซัมเคห์เลอร์ผู้ปราดเปรี๊องและไม่เกรงกลัว และเป็นบาไฮชาวอเมริกันคนแรกที่สละชีวิตเพื่อศาสนา ผู้ซึ่งโดยการเดินทางไปเปอร์เซีย และในการสัมภาษณ์บรรดาเสนาบดี นักบวชและเจ้าหน้าที่รัฐบาล เธอได้ถกเหตุผลสนับสนุนความมุ่งหมายของเพื่อนร่วมศาสนาที่ถูกข้ายในดินแดนนั้น ได้ยื่นคำร้องไม่น้อยกว่าเจ็ดฉบับถึงกษัตริย์ซาร์ และโดยไม่สนใจการเตือนของอายุและสุขภาพที่ไม่ดี สุดท้ายแล้วได้ทรุดลงจนเสียชีวิตในอิสฟาฮาน, ปัจจัยอื่นๆ ที่เร่งเร้าสมาชิกของชุมชนบาไฮอเมริกันให้เสียสละและกล้าผจญภัยใหม่ๆ คือ ความกระตือรือร้นของพวกเขาในการเสริมกำลังให้แก่งานที่อาสาทำเป็นพัภัก โดยการไปตั้งถิ่นฐานและการเดินทางของผู้บุกเบิกจำนวนหนึ่ง ผู้ซึ่งได้ก่อตั้งศูนย์แรกของศาสนาในบราซิล แล่นเรือไปรอบทวีปอเมริกาใต้ เยือนอินเดียตะวันตก และจัดจำหน่ายวรรณกรรมในประเทศต่างๆ ในอเมริกากลางและอเมริกาใต้, สำนึกในความรับผิดชอบที่เร่งด่วนของพวกเขาทั้งๆ ที่สถานการณ์ระหว่างชาติจะเสื่อมถอยอย่างรวดเร็ว ความตระหนักว่าศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮกำลังจะสิ้นสุดอย่างรวดเร็วและความร้อนใจของพวกเขาที่จะทำให้วิสาหกิจที่เริ่มต้นไว้เมื่อสามสิบปีก่อนสิ้นสุดลงอย่างเหมาะสม, ด้วยไม่ย่อท้อต่อพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาล อำนาจที่ไซ้โดยองค์กรนักบวชที่ตั้งมั่นทั้งหลาย ความไม่มั่นคงทางการเมืองในบางประเทศที่พวกเขาจะไปตั้งถิ่นฐาน สภาพภูมิอากาศที่พวกเขาจะต้องเผชิญ ความแตกต่างทางภาษาและธรรมเนียมของประชาชนที่พวกเขาจะไปอาศัยอยู่ท่ามกลาง และตระหนักอย่างหลักแหลมถึงความจำเป็นที่แน่ชัด

[1] แผนงานเจ็ดปี ค.ศ.1937-44 (พ.ศ.2480-87)

[2] ธรรมจาริกแห่งแผนงานสวรรค์

ที่จะต้องมีศาสนาบาไฮในทวีปอเมริกาเหนือ สมาชิกทั้งหลายของชุมชนบาไฮอเมริกันได้ลุกขึ้นเสมือนเป็นคณบดีเดียวกัน เพื่อเปิดฉากการรณรงค์สามต่อที่วางแผนอย่างรอบคอบและดำเนินการอย่างเป็นระบบ ซึ่งมุ่งหมายจะก่อตั้งธรรมสภาในทุกรัฐและมลรัฐในอเมริกาเหนือที่ศาสนาบาไฮยังไม่เคยเข้าไป จัดตั้งกลุ่มตั้งต้นของศาสนิกชนที่ตั้งถิ่นฐานในแต่ละสาธารณรัฐในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ และทำการประดับประดาภายนอกมาซเรโกลอัสการ์ให้เสร็จสมบูรณ์

54

กิจกรรมนับร้อยด้านบริหารและการอบรม ถูกคิดขึ้นมาและเดินหน้าเพื่อดำเนินแผนงานที่สูงส่งนี้ให้สำเร็จ โดยการบริจาคอย่างใจกว้างให้กองทุนทั้งหลาย โดยการก่อตั้งคณะกรรมการระหว่างชาติต่ออเมริกาและตั้งคณะกรรมการสนับสนุนการเผยแพร่ระดับภูมิภาค โดยการก่อตั้งโรงเรียนนานาชาติเพื่อจัดการฝึกอบรมครูบาไฮ โดยการตั้งถิ่นฐานของผู้บุกเบิกในพื้นที่ที่ศาสนาบาไฮยังไม่เคยเข้าไปและการไปเยือนของครูเดินทาง โดยการเผยแพร่วรรณกรรมภาษาสเปนและโปรตุเกส โดยการริเริ่มหลักสูตรอบรมครูและการขยายงานโดยกลุ่มและธรรมสภาท้องถิ่น โดยหนังสือพิมพ์การประชาสัมพันธ์ทางและวิทยุ โดยการแสดงนิทรรศการโบสถ์บาไฮด้วยสไลด์และแบบจำลอง โดยการประชุมหารือระหว่างชุมชนและการบรรยายในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยต่างๆ โดยการเพิ่มความเข้มข้นของหลักสูตรการสอนและการศึกษาลาตินอเมริกา ณ โรงเรียนฤดูร้อน โดยกิจกรรมเหล่านี้และกิจกรรมอื่นๆ บรรดาผู้ดำเนินแผนงานเจ็ดปีนี้ได้ประทับตราชัยชนะได้สำเร็จให้แก่สิ่งที่ต้องถือว่าเป็นวิสาหกิจรวมกันที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ที่เคยลงมือโดยสาวกทั้งหลายของพระบาฮาอูลลาห์ในตลอดประวัติศาสตร์ศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ

55

ที่จริงแล้วก่อนจะสิ้นสุดศตวรรษนั้น ไม่เพียงแต่งานก่อสร้างโบสถ์บาไฮจะเสร็จสมบูรณ์ก่อนกำหนดสิบหกเดือนเท่านั้น แต่แทนที่จะเป็นเพียงกลุ่มตั้งต้นน้อยๆ ในทุกสาธารณรัฐลาติน กลับมีการก่อตั้งธรรมสภาในเม็กซิโกซิตีและเพปลา (เม็กซิโก), ในบัวโนสไอเรส (อาร์เจนตินา), ในกัวเตมาลาซิตี (กัวเตมาลา), ในซานเตียโก (ชิลี), ในมอนเทวิเดโอ (อูรุกวัย), ในคีโ托 (เอกวาดอร์), ในโบโกตา (โคลัมเบีย), ในลิมา (เปรู), ในอาซุนซอง (ปารากวัย), ในเทกูเซกัลปา (ฮอนดูรัส), ในซาน ซัลวาดอร์ (เอลซัลวาดอร์), ในซาน โฆเซและปุนตาอาเรนาส (คอสตาริกา), ในฮาวานา (คิวบา), และในพอร์ตออพรินซ์ (ไฮติ), ยิ่งไปกว่านั้นงานการขยายที่บรรดาศาสนิกชนหัดใหม่ชาวลาตินอเมริกาคำสั่งมีส่วนร่วม ได้ถูกริเริ่มและดำเนินการอย่างแข็งขันในสาธารณรัฐเม็กซิโก บราซิล อาร์เจนตินา ชิลี ปานามาและคอสตาริกา, ศาสนิกชนทั้งหลายได้ตั้งถิ่นฐานไม่เพียงแต่ในเมืองหลวงของสาธารณรัฐทั้งหมดในลาตินอเมริกา แต่ในศูนย์กลางต่างๆ ด้วยอย่างเวอราครูซ แคนาเนียและทาคุบายา (เม็กซิโก) ในบัลโบอาและคริสโตบัล (ปานามา) ในริชีฟ (บราซิล) ในไกวอาคิวและอัมบาโท (เอกวาดอร์) ในเทมูโกและมากายานิส (ชิลี), ธรรมสภาบาไฮเม็กซิโกซิตีและซาน โฆเซได้จดทะเบียนเป็นบริษัท, ในเม็กซิโกซิตีมีการก่อตั้งศูนย์บาไฮที่ประกอบด้วยห้องสมุด ห้องอ่านหนังสือและห้องบรรยาย, การจัดประชุมอภิปรายสำหรับเยาวชนบาไฮเป็นที่สังเกตการณ์ในฮาวานา บัวโนสไอเรสและซานเตียโก, ขณะที่ศูนย์กลางจัดจำหน่ายวรรณกรรมบาไฮสำหรับลาตินอเมริกาได้รับการก่อตั้งในบัวโนสไอเรส

56

ในระยะแรกวิสาหกิจมโหฬารนี้หาได้ถูกลิขิตให้ขาดจากพระพรที่จะเชื่อมจิตวิญญาณของทวีปอเมริกา (เหนือกลาง ใต้) เป็นพระพรที่หลังไหลมาจากการเสียสละของผู้ซึ่ง (เมย์ แมกซ์เวล) ตั้งแต่รุ่งอรุณของวันแห่งพระปฎิญา ได้เป็นเหตุของก่อตั้งศูนย์บาไฮแห่งแรกๆ ทั้งในยุโรปและอาณาจักรแคนาดา ผู้ซึ่งแม้อายุเจ็ดสิบปีและทนทุกข์ต่อสุขภาพไม่ดี ก็ทำการเดินทางหกพันไมล์ไปยังเมืองหลวงของอาร์เจนตินา ที่ซึ่งขณะที่ยังอยู่ ณ จุดเริ่มต้นของการรับใช้ของเธอในฐานะผู้บุกเบิก เธอก็สิ้นชีวิตอย่างทันใด และการตายนั้นให้แรงผลักดันงานที่ริเริ่มไว้ในสาธารณรัฐนั้น ซึ่งโดยการก่อตั้งศูนย์จัดจำหน่ายวรรณกรรมบาไฮสำหรับลาตินอเมริกาและโดยกิจกรรมอื่นๆ ได้ทำให้สาธารณรัฐนั้นสามารถขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งหัวแถวในหมู่อารณรัฐพี่น้องทั้งหลาย

57

เมย์ แมกซ์เวลซึ่งถูกบรรจุอยู่ในดินของอาร์เจนตินา, ไฮด์ ดันซึ่งธูสิของเขานอนอยู่ในแอนทีโปก ^[1] ในเมืองซิดนีย์, เคท แรนซัมเคห์เลอร์ถูกฝังอยู่ในอิสฟาฮานที่ห่างไกล, ชูซาน มุดด์และลิลเลียน แคพเพสและผู้ร่วมงานที่อาจหาญทั้งหลาย ถูกฝังอยู่ในเมืองเตหะราน, ลัว เกทซิงเจอร์นอนสิ้นสังขารชั่ววันรันดร์ในเมืองหลวงของอียิปต์

[1] ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์

, และสุดท้ายแต่หาได้สำคัญท้ายสุดมาร์ธา รุทถูกฝังอยู่บนเกาะในอ้อมอกของมหาสมุทรแปซิฟิก, โดยการรับใช้และความเสียสละ พวกเขาได้รับเกียรติที่ไม่มีเสมอที่ได้ประทานความเรื่อรองให้แก่ชุมชนบาไฮอเมริกัน ซึ่งผู้แทนทั้งหลายของชุมชนนั้นขณะที่กำลังเฉลิมฉลองชัยชนะที่ได้มาอย่างยากลำบาก ณ การประชุมตัวแทนครั้งแรกที่เป็นประวัติศาสตร์ของอเมริกาทั้งหมด รู้สึกขอบคุณชวีนรินด์ร์

58

ด้วยมารวมตัวกันอยู่ภายในกำแพงของสักการสถานแห่งชาติของตน ซึ่งเป็นโบสถ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่เคยก่อสร้างมาสำหรับความรุ่งโรจน์ของพระบาฮาอุลลาห์ เป็นการรำลึกครบรอบหนึ่งร้อยปีของกำเนิดยุคศาสนาบาปี การเปิดฉากบาไฮศักราช การเริ่มต้นวัฏจักรบาไฮและกำเนิดของพระอับดุลบาฮา อีกทั้งเป็นครบรอบห้าสิบปีของการสถาปนาศาสนาบาไฮในซีกโลกตะวันตก, อีกทั้งเกี่ยวข้องในการเฉลิมฉลองโบสถ์นี้กับผู้แทนของสาธารณรัฐทั้งหลายในทวีปอเมริกา ที่มารวมตัวกันในบริเวณใกล้เคียงกับเมืองที่นาภูมิภาคที่ได้เป็นศูนย์บาไฮแห่งแรกที่ก่อตั้งในโลกตะวันตก ชุมชนบาไฮอเมริกันในโอกาสที่เป็นพิธีนี้ น่าจะรู้สึกอย่างแท้จริงว่า โดยการสิ้นสุดระยะแรกของแผนงานอย่างมีชัยตามที่พระอับดุลบาฮาวางไว้ให้ ตนได้สานความรุ่งโรจน์ที่ยืนนานให้แก่ชุมชนพี่น้องในโลกตะวันออกและตะวันตกเมื่อถึงคราวของตน และได้เขียนหน้าสรุปในประวัติการณ์ของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮด้วยตัวอักษรทอง

บทที่ 27

มองย้อนอดีตของศตวรรษแรกและคาดการณ์อนาคต [Ch 27: Retrospect and prospect]

1

ดังนี้คือการสิ้นสุดศตวรรษแรกของศักราชบาไฮ ซึ่งด้วยความประเสริฐและความอุดมผล เป็นกาลสมัยที่ไม่มีที่เสมอในพื้นที่ทั้งหมดของประวัติศาสตร์ และที่จริงแล้วไม่มีที่เสมอในประวัติการณ์ของมนุษยชาติ, กระบวนการที่ผลักดันโดยพระผู้เป็นเจ้า ได้รับการประสาดด้วยศักยภาพอย่างไม่มีขีดจำกัด ลึกลับในปฏิบัติการ นำพรันพริงในการลงทัณฑ์ที่จัดให้ทุกคนที่หาทางต้านทานปฏิบัติการของตน อุดมเหลือคณนาในคำสัญญาสำหรับการฟื้นฟูชีวิตและการไถ่มนุษยชาติ ได้เริ่มขึ้นในชีราซ ได้กำลังขับเคลื่อนในเตหะราน แบกแดด อเดรียโนเปิลและอัครคาต่อเนื่องกัน ทะยานข้ามทะเลทั้งหลาย แผ่อิทธิพลก่อกำเนิดของตนในโลกตะวันตก และสำแดงหลักฐานเริ่มแรกของพลังอำนาจที่น่าพิศวงและให้พลังชีวิตแก่โลกของตนท่ามกลางทวีปอเมริกาเหนือ

2

กระบวนการนี้ผุดขึ้นมาจากใจกลางของเอเชีย และได้เร่งความเร็วขึ้นในวิถีที่ต้านทานไม่ได้ของตนรุกไปทางตะวันตก จนกระทั่งล้อมรอบโลกด้วยสายคาดแห่งความรุ่งโรจน์, กระบวนการนี้ก่อกำเนิดโดยบุตรชายของคณชายผ้าในมณฑลฟาร์ ถูกกำกับวิถีใหม่โดยผู้สูงศักดิ์แห่งนุร์ ได้กำลังเสริมโดยการพยายามอย่างหนักของพระผู้ซึ่งใช้ปีที่ดีที่สุดในเยาว์วัยและวัยผู้ใหญ่ในการถูกเนรเทศและคุมขัง และประสบชัยชนะที่สะกดตาที่สุดในประเทศและท่ามกลางชนชาติหนึ่งนี้อาศัยอยู่ในอีกซีกโลกหนึ่งซึ่งห่างไกลจากดินแดนที่เป็นจุดกำเนิด, กระบวนการนี้ได้ขับไล่ทุกการโจมตีที่มุ่งมาที่ตน หลากทุกอุปสรรคที่ต่อต้านความศรัทธาของตน ทำให้ปรีภักซ์ที่ทะนงทุกคนที่หาทางบั่นทอนกำลังของตนต้องตกต่ำ และยกคนอ่อนแอและต่ำต้อยที่สุดในหมู่ผู้ที่ลุกขึ้นมาและเต็มใจเป็นเครื่องมือของอาณาจักรปฏิวัติของตน ให้ขึ้นมาสู่ยอดสุดของความกล้าหาญอย่างเหลือเชื่อ, การต่อสู้ดิ้นรนอย่างวีรบุรุษและชัยชนะที่ไม่มีที่เปรียบ สานเข้าด้วยกันกับโศกนาฏกรรมที่น่าสะพรึงกลัวและการลงโทษที่สาสม ได้เป็นแบบแผนของประวัติศาสตร์หนึ่งร้อยปีของกระบวนการนี้

3

ผลที่ตามมาจากการปฏิบัติการของกระบวนการนี้คือ นักศึกษาจำนวนหยิบมือสังกัดโรงเรียนเซซีซึ่งผุดขึ้นมาจากนิกายอิสนา อาซารีเยห์ (เชื้อโนลิสสองอิหม่าม) ของอิสลามชีอะห์ ได้ขยายตัวและเปลี่ยนแปลงไปเป็นประชาคมโลกที่ประสานกันอย่างแน่นแฟ้น มีวิสัยทัศน์แจ่มชัด มีชีวิตชีวา อุทิศตนด้วยการสละชีวิตไม่น้อยกว่าสองหมื่นคน อยู่เหนือความเป็นชาติ ไม่แบ่งแยกเป็นนิกาย ไม่ฝักใฝ่การเมือง กล่าวอ้างสถานภาพและขึ้นมามีบทบาทหน้าที่ของศาสนาหนึ่งของโลก กระจายไปยังห้าทวีปและเกาะต่างๆ ในทะเล แผ่กิ่งก้านไปยังหกสิบรัฐเอกราชและสิบเจ็ดอาณานิคม [นับถึง ค.ศ.1944 (พ.ศ.2487)] มีวรรณกรรมที่ถูกแปลและถ่ายทอดเป็นสี่สิบภาษาดำเนินการควบคุมทุนทรัพย์บริจาคหลายล้านดอลลาร์ ได้การรับรองจากรัฐบาลจำนวนหนึ่งทั้งในโลกตะวันออกและตะวันตก มีจุดมุ่งหมายและความคาดหวังต่ออนาคตรวมกันเป็นหนึ่ง ไม่มีนักบวชอาชีพ ประกาศความเชื่อเดียวกัน ปฏิบัติตามกฎหมายเดียวกัน ได้แรงใจจากจุดประสงค์เดียวกัน มีองคภาพประสานเข้าด้วยกันโดยระบบบริหาร มีลักษณะเฉพาะที่กำหนดจากสวรรค์และไม่มีที่เหมือน รวมผู้เป็นตัวแทนจากทุกศาสนาชั้นนำของโลก ชนชั้นและเชื้อชาติต่างๆ ไว้ในวงอิทธิพลของตน ชื่อสัตย์ต่อหน้าที่พลเรือนของตน สำนึกในความรับผิดชอบของพลเมืองและกษัตริย์ที่สังคมเผชิญอยู่ ซึ่งตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคมนั้น ร่วมรับความทุกข์ร้อนของสังคมนั้น และมั่นใจในโชคชะตาที่สูงส่งของตน

27.1 เหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในศตวรรษแรก [Important events in the first century]

4

กลุ่มตั้งต้นของชุมชนนี้ก่อตัวขึ้นโดยพระบ๊อบไม่นานหลังจากคืนที่พระองค์ประกาศพันธกิจต่อมุลลา ฮุสเซนในชีราซ, กษัตริย์ซาร์ห์ รัฐบาลและประชาชนของเขา และนักบวชฐานันดรทุกระดับชั้นในประเทศ ร่วมกันต้อนรับกำเนิดของชุมชนนี้อย่างเป็นเอกฉันท์ด้วยการไว้วางใจต่อด้าน, การถูกกักขังอย่างทารุณและฉับไวบนภูเขาในอาเซอร์ไบจานคือชะตาของพระผู้ก่อตั้งชุมชนวัยหนุ่มนี้ เกือบจะทันทีหลังจากที่พระองค์กลับมาจากการแสวงบุญที่เมกกะ, ท่ามกลางความโดดเดี่ยวในมาห์คูและเซห์ริคพระองค์ทรงก่อตั้งพระปฏิญญาของพระองค์ บัญญัติกฎของพระองค์ และส่งผ่านธรรมลิขิตส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดให้แก่คนรุ่นหลัง, การประชุมหารือของเหล่าสาวก

ของพระองค์ซึ่งอยู่ภายใต้การนำของพระบาฮาอุลลาห์ในหมู่บ้านบาดาซ ได้ยกเลิกกฎของอิสลามในสภาพแวดล้อมที่ตื่นตะลึง และเปิดฉากยุคศาสนาใหม่, ในหาบริชต่อหน้ารัชทายาทและบรรดานักบวชหัวแถวระดับสูงแห่งอาเซอร์ไบจาน พระองค์เปล่งคำกล่าวอ้างอย่างเต็มปากเต็มคำต่อสาธารณชนว่า พระองค์ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากอิหม่ามกอเเมตามพันธสัญญาที่รอคอยกันมานาน, พายุรุนแรงที่ทำลายล้างในมาซินดาร์อน เนริชซานจอนและเตหะราน ได้สังหารสาวกลูกแก้วไปมากมายและเด็ดบรรดาผู้สนับสนุนที่ประเสริฐสุดและมีค่าที่สุดของพระองค์, พระองค์เองต้องเป็นพยานต่อการดับสูญของศาสนาของตนอย่างแท้จริง และการสูญเสียชีวิตแห่งการมีชีวิตเกือบทั้งหมด และหลังจากประสบกับความอดสูที่เข้มข้นเป็นลำดับด้วยตัวเอง พระองค์ถูกประหารชีวิตโดยการยิงของกองทหาร ณ จัตุรัสโรงทหารในหาบริช, การสังหารหมู่อย่างอามัหิตที่ดุร้ายผิดธรรมดา ได้กลืนวีรสตรีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของศาสนาของพระองค์ กำจัดสาวกของศาสนาเพิ่มขึ้น และดับชีวิตเลขานุการที่พระองค์ไว้วางใจผู้เก็บรักษาความปรารถนาสุดท้ายของพระองค์ไว้ และกวาดพระบาฮาอุลลาห์ลงไปในส่วนลึกของห้องขังใต้ดินที่เหม็นเน่าที่สุดในเตหะราน

5

ในบรรยากาศที่ติดเชื้องในห้องขังใต้ดินซีอาห์ ซาล เก้าปีหลังจากการประกาศพันธกิจอันเป็นประวัติศาสตร์นั้น ธรรมสารที่พระบ็อบประกาศได้ออกผล คำสัญญาของพระองค์บังเกิดขึ้นจริง และช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและสำคัญที่สุดในยุควิกรรมของบาไฮศักราชได้รุ่งอรุณ, การบดบังรัศมีชั่วขณะของดวงอาทิตย์แห่งสังฆธรรมที่พุ่งรุ่งขึ้นมาซึ่งเป็นธรรมาที่ตยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก เกิดขึ้นตามมา สืบเนื่องมาจากการถูกเนรเทศอย่างกะทันหันของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังอิรักตามคำสั่งของกษัตริย์นาเซอร์ ดิน ซาห์ การถอนตัวของพระองค์อย่างทันใดไปยังภูเขาแห่งโครดีสถาน ความตกต่ำและความสับสนที่เล่นงานชุมชนของเพื่อนสาวกของพระองค์ที่ถูกประหารที่หลงเหลืออยู่ในแบกแดด, การย้อนกลับของโชคชะตาของชุมชนที่เสื่อมถอยอย่างรวดเร็ว เริ่มอุบัติขึ้นหลังจากที่พระบาฮาอุลลาห์กลับมาจากการถอนตัวไปสองปี นำมาซึ่งการสร้างชุมชนนั้นขึ้นมาใหม่ การปฏิรูปมาตรฐานศีลธรรม การยกระดับเกียรติภูมิ การเพิ่มความอุดมของคำสอนของชุมชน และมาถึงจุดสูงสุดที่การประกาศพันธกิจของพระองค์ในส่วนนาสิบีเยห์ต่อบรรดาสหายที่ใกล้ชิด ในช่วงเวลาก่อนที่จะถูกเนรเทศไปยังคอนสแตนติโนเปิล, อภิวิฤตการณ์หนึ่งซึ่งรุนแรงที่สุดที่ศาสนาที่ดิ้นรนต่อสู่ถูกลิขิตให้ประสบในวิถีประวัติศาสตร์ของตน ถูกจุดชนวนขึ้นมาโดยการก่อกบฏของผู้ทำหน้าที่แทนพระบ็อบ และความสามานย์ที่กระทำโดยเขาและอัจริยบุคคลชั่วร้ายที่จงเขาไปในทางที่ผิด เกือบจะทำให้พลังอำนาจที่พึงเป็นปีกแผ่นของศาสนาแตกสลายในอเดรียโนเปิล และในการชำระล้างด้วยไฟเกือบจะทำลายชุมชนของพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระบาฮาอุลลาห์ให้กำเนิด, ด้วยได้รับการชะล้างมลพิษของ "เทพจอมปลอมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ไม่ห่อถ้อยต่อความวุ่นวายที่เกาะกุมตน ศาสนาที่ทำลายไม่ได้ด้วยพลังของพระปฏิญญาที่พระบ็อบตั้งขึ้น บัดนี้ได้ข้ามพ้นอุปสรรคที่น่าเกรงขามที่สุดที่เคยประสบมา และในชั่วโมงนี้ได้ขึ้นไปถึงความรุ่งโรจน์ตอนเที่ยงวันโดยการประกาศพันธกิจของพระบาฮาอุลลาห์ต่อกษัตริย์ ผู้ปกครองและผู้นำนักบวชทั้งหลายของโลกทั้งในตะวันออกและตะวันตก, ที่ตามหลังชัยชนะที่ไม่เคยมีมาก่อนนี้มาติดๆ คือ สูดยอดแห่งความทุกข์ทรมานของพระองค์ นั่นคือ การถูกเนรเทศไปยังอาณานิคมกักกันอัคคาโดยโองการของสุลต่านอับดุล อาซิส ซึ่งเหล่าศัตรูที่ตื่นตัวโห่ร้องว่าเป็นสัญญาณบอกการกำจัดปรักษ์ที่น่าเกลียดและน่ากลัวมากให้สิ้นซากตอนสุดท้าย, การเนรเทศนี้ได้ถ่มความหายนะจากทั้งภายในและภายนอกใส่ศาสนาอย่างไม่เคยประสบมาก่อนในเมืองป้อมปราการนี้ ที่พระองค์ระบุว่าเป็น "ยุคที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ของพระองค์, อย่างไรก็ตามการวางกฎและบทบัญญัติของยุคศาสนาที่เกิดขึ้นใหม่ และการอธิบายและยืนยันหลักธรรมมูลฐานของศาสนาอีกครั้ง ซึ่งเป็นเส้นด้ายที่สานกันของระบบบริหารในอนาคต ได้ทำให้การเปิดเผยพระธรรมที่พัฒนาไปอย่างช้าๆ สามารถคืบหน้าต่อไปอีกขั้นหนึ่งและออกผลที่งดงามที่สุด แม้อยู่ท่ามกลางกระแสแห่งความทุกข์ทรมาน

6

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระบาฮาอุลลาห์ทำให้บรรดาผู้สนับสนุนที่ภักดีดิ่งลงไปในความเศร้าโศกและงุนงงปลุกความหวังของบรรดาผู้ทรยศศาสนาของพระองค์ที่ก่อกบฏต่ออำนาจที่พระผู้เป็นเจ้าของพระองค์ และทำให้ปรักษ์ที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐและนักบวชขีติยินดีและได้กำลังใจ, หลังจากการลวงลับไปของพระองค์ เครื่องมือที่พระองค์หลอไว้ นั่นคือพระปฏิญญาที่พระองค์ตั้งด้วยตนเอง ได้กำหนดทิศทางของพลังอำนาจที่ถูกปลดปล่อยโดยพระองค์ในวิถีของภารกิจสี่สิบปี ได้ปกป้องรักษาเอกภาพของศาสนา และให้แรงขับที่จำเป็นสำหรับการผลักดันศาสนาไปข้างหน้าเพื่อบรรลุชะตาชีวิตของตน, การประกาศพระปฏิญญาใหม่นี้ตามมาด้วยอภิวิฤตการณ์ ซึ่งจุดชนวนโดยบุตรชายคนหนึ่งของพระองค์เอง ผู้ซึ่งตามข้อกำหนดในเครื่องมือนี้ ได้รับการประทานตำแหน่งที่ไม่เป็นที่สองรองใครเว้นแต่พระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญานั้นเอง, ด้วยถูกผลักดัน

โดยพลังอำนาจที่ก่อกำเนิดจากการเปิดเผยเอกสารอมตะและไม่มีที่เหมือนนั้น^[1] ศาสนาที่ไม่มีแตกแยก (หลังจากที่ได้ลงทะเบียนชัยชนะเริ่มแรกของตนเองเหนือพวกละเมิดพระปฏิญญา) ภายใต้การเป็นผู้นำของพระอับดุลบาฮา ได้แผ่รังสีไปยังโลกตะวันตก ให้ความสว่างขอบทวีปยุโรปตะวันตก สาวองของตนขึ้นมาในใจกลางของทวีปอเมริกาเหนือ และผลักดันการเคลื่อนไหวของกระบวนการณ์ที่มาถึงจุดสมบูรณ์ที่การเคลื่อนย้ายพระศพของพระผู้ประกาศข่าวล่งหน้ามายังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ และบรรจุพระศพนั้นในพระสถูปบนภูเขาคาร์เมล อีกทั้งการก่อสร้างสักการสถานแห่งแรกในเตอร์กีสถานส่วนที่อยู่ในรัสเซีย, วิกฤติครั้งใหญ่ซึ่งตามมาอย่างฉับไวหลังจากชัยชนะที่เด่นไม่ธรรมดาที่ได้มาในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก และมีเหตุมาจากอุบายที่โหดร้ายของผู้ละเมิดพระปฏิญญาของพระบาฮาอุลลาห์ด้วยและคำสั่งที่ออกมาจากสุลต่านอับดุล ฮามิดผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ ได้ทำให้พระผู้เป็นหัวใจและศูนย์กลางของศาสนามีโอกาสได้รับอันตรายที่ล่อลวงเป็นเวลากว่าเจ็ดปี ทำให้สาวกทั้งหลายเปี่ยมล้นด้วยความวิตกและทุกข์ใจ และการดำเนินวิสาหกิจที่คิดไว้สำหรับการแพร่กระจายและสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่ศาสนาต้องเลื่อนออกไป, การเดินทางอันเป็นประวัติศาสตร์ของพระอับดุลบาฮาในยุโรปและอเมริกา ไม่นานหลังจากการร่วงจากอำนาจของทรราชย์นั้นและการล่มสลายของระบอบการปกครองของเขา ได้ตีพวกละเมิดพระปฏิญญาจนเซ ได้สร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่วิสาหกิจมหาที่พระองค์เริ่มไว้ในปีต้นๆ ของภารกิจของพระองค์ ได้ยกเกียรติภูมิของศาสนาของพระบิดาขึ้นมาสู่ระดับสูงสุดอย่างไม่เคยขึ้นมาถึง ได้เป็นกลไกในการประกาศศีลธรรมของศาสนาไปกว้างไกล และได้ปูทางสำหรับการแพร่แสงธรรมของศาสนาไปยังตะวันออกไกล และไกลไปถึงออสเตรเลียและนิวซีแลนด์, วิกฤติการณ์ครั้งใหญ่อีกครั้งและเป็นครั้งสุดท้ายที่ศาสนาจะต้องประสบ ณ ศูนย์กลางแห่งโลก ถูกก่อขึ้นมาโดยผู้บัญชาการทหารจามาลพาชาจอมโหด และถูกซ้ำเติมโดยเรื่องน่าวิตกต่างๆ เกี่ยวกับสงครามโลกที่กำลังลุล่วง ความแร้นแค้นที่เป็นผลตามมาและการตัดขาดการสื่อสารที่เกิดขึ้น, วิกฤติการณ์นี้ได้คุกคามพระผู้เป็นหัวหน้าของศาสนาเองและเขตคุ้มครองที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่ประดิษฐานพระศพของพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสอง ด้วยภัยอันตรายที่ร้ายแรงยิ่งกว่า, การเปิดเผย "ธรรมจารึกแห่งแผนงานสวรรค์" ระหว่างวันทั้งหลายที่นำหตุของสงครามที่นาสลดนั้น ในปีท้ายๆ ของภารกิจของพระอับดุลบาฮา ได้ประสาทสมาชิกของชุมชนบาไฮชั้นนำในโลกตะวันตกซึ่งเป็นผู้สนับสนุนระบบบริหารของอนาคต ด้วยพันธกิจระดับโลกซึ่งในปีท้ายๆ ของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ จะได้สานตความรุ่งโรจน์อมรมายังศาสนาและสถาบันบริหารทั้งหลายของศาสนา, การสิ้นสุดสงครามที่ยาวนานและกดดันจิตใจนั้น ได้ทำลายความหวังของนายทหารทรราชย์นั้นและทำให้เขาพ่ายแพ้อย่างอดสู ได้ขจัดอันตรายที่เคยทอดเงามาคลุมพระผู้ก่อตั้งศาสนาและศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาของพระองค์มาหกสิบห้าปี อย่างเสร็จสิ้นในคราเดียว ได้บรรลุคำพยากรณ์ที่พระองค์บันทึกไว้ในธรรมลิขิต ได้ยกเกียรติภูมิของศาสนาและพระผู้นำของศาสนายิ่งขึ้นไปอีก และเป็นที่สุดตาดด้วยการกระจายธรรมสารของพระองค์ไปถึงทวีปออสเตรเลีย

7

การลวงลับไปอย่างทันใดของพระอับดุลบาฮาซึ่งนับเป็นการสิ้นสุดยุคต้นของศาสนาบาไฮ ได้ทำให้สาวกที่ซื่อสัตย์ทั้งหลายจมอยู่ในความเศร้าและอกสั่นขวัญหนีเช่นเดียวกับกรณีที่เกิดขึ้นสู่สวรรค์ของพระบิดาของพระองค์ และให้ความหวังใหม่แก่สาวกที่ลดถอยจำนวนลงของทั้งมีร์ซา ยาห์ยาและมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี อีกทั้งปลุกเร้าบรรดาปราชัยที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐและนักบวชให้มีชีวิตชีวาอย่างเร่าร้อน ผู้ซึ่งล้วนคาดการณ์การจวนจะแยกออกเป็นส่วนตัว ของชุมชนบาไฮทั้งหลาย ที่พระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญาได้ให้แรงบันดาลใจอย่างยิ่งและคอยนำอย่างสามารถ, การประกาศใช้พระประสงค์และพันธกรรมของพระองค์ได้เปิดฉากยุคก่อร่างของบาไฮศักราช ซึ่งเป็นกฎบัตรที่อธิบายรายละเอียดของลักษณะเฉพาะของระบบที่พระบ็อบประกาศและพระบาฮาอุลลาห์คาดการณ์, กฎและหลักการทั้งหลายของระบบนี้ที่พระอับดุลบาฮาแถลง ได้กระตุ้นชุมชนบาไฮเหล่านี้ในยุโรป เอเชีย อัฟริกาและอเมริกา ให้รวมกันทำซึ่งช่วยให้พวกเขาสามารถก่อสร้างและสร้างความเป็นปึกแผ่นให้แก่โครงสร้างของระบบนี้ โดยการสถาปนาสภาท้องถิ่นและสภาแห่งชาติ เรียบเรียงถ้อยคำของธรรมนูญของสภาเหล่านี้ ได้มาซึ่งการรับรองสถาบันเหล่านี้โดยเจ้าหน้าที่พลเรือนในประเทศต่างๆ ก่อตั้งสำนักงานใหญ่ของการบริหาร สร้างอาคารท่อนบนของสักการสถานแห่งแรกในโลกตะวันตก สถาปนาและขยายขอบเขตของทุนทรัพย์บริจาคของศาสนา และได้การรับรองอย่างสมบูรณ์จากเจ้าหน้าที่พลเรือนว่าเป็นทุนทรัพย์บริจาคทางศาสนา ณ ศูนย์กลางแห่งโลกและในทวีปอเมริกาเหนือ

8

ขณะที่กระบวนการณ์ที่ยิ่งใหญ่นั้นคือการวางพื้นฐานโครงสร้างของระบบบริหารของโลกบาไฮกำลังเริ่มต้น การวิพากษ์อย่างรุนแรงและเป็นประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นคำพิพากษาที่ประกาศโดยศาลนักบวชมุสลิมในอียิปต์ ได้ขับไล่

[1] คัมภีร์แห่งพระปฏิญญาของเรา โดยพระบาฮาอุลลาห์

อย่างเป็นทางการสาวกทั้งหมดของศาสนาบาไฮผู้มีเชื่อสายมุสลิมในอิสลาม ประณามพวกเขาว่าเป็นพวกนอก
 ริด และพาสมาชิกทั้งหลายของชุมชนบาไฮที่ต้องห้ามมาเผชิญกับทดสอบและภัยอันตรายซึ่งหน้าในลักษณะที่
 พวกเขาไม่เคยรู้มาก่อน, ยิ่งไปกว่านั้นคำตัดสินที่ไม่ยุติธรรมของศาลพลเรือนในแบกแดดซึ่งถูกยุบโดยเหล่า
 ศัตรูชาวซอฮ์ในอิรัก และโองการที่ออกโดยปรปักษ์ที่นำเกรงขามกว่าในรัสเซีย ได้ปล้นหนึ่งในศูนย์กลางการ
 แสงบุญที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของศาสนาในด้านหนึ่ง และในอีกด้านหนึ่งได้ห้ามการใช้สักการสถานแห่งแรกของ
 ศาสนา ที่ริเริ่มโดยพระอับดุลบาฮาและก่อสร้างในสมัยของพระองค์, สุดท้ายนี้ด้วยได้แรงบันดาลใจจากการ
 ประกาศอย่างไม่คาดหมายของศัตรูเก่าแก่ ซึ่งนับเป็นก้าวแรกในความคืบหน้าของศาสนาไปสู่การปลดแอกอย่าง
 สมบูรณ์ และด้วยไม่ย่อท้อต่อการถูกตีสองต่อนี้ที่หวดมาที่สถาบันของตน (ในแบกแดดและรัสเซีย) สาวก
 ทั้งหลายของพระบาฮาอูลลาห์ซึ่งรวมกันเป็นหนึ่งอยู่แล้วและครบครันด้วยหน่วยงานทั้งหลายของระบบบริหารที่
 สถาปนาอย่างมั่นคง ได้ลุกขึ้นสวมมงกุฎบนบันทึกอมตะของศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮ โดยการพิสูจน์
 ความเป็นอิสระของศาสนา บังคับใช้กฎหมายที่บัญญัติไว้ในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของตน เรียกร้องและในบาง
 กรณีได้การรับรองสิทธิจากเจ้าหน้าที่ปกครองให้ถูกจำแนกประเภทเป็นสาวกของศาสนาอิสระ ได้มาซึ่งการ
 ประณามโดยศาลสูงสุดของโลกต่อความอยุติธรรมที่ตนประสบโดยนำมือของบรรดาผู้ที่ประหัตประหารตน ตั้ง
 ถิ่นฐานในไม่น้อยกว่าอีกสามสิบสี่ประเทศและสิบสามอาณานิคม เผยแพร่วรรณกรรมอีกยี่สิบเก้าภาษา ลงชื่อ
 พระราชินีองค์หนึ่งในหมู่ผู้สนับสนุนศาสนาของตน และสุดท้ายนี้ริเริ่มวิสาหกิจซึ่งเมื่อใกล้จะสิ้นศตวรรษแรก
 ได้ช่วยให้ตนสามารถประดับประดาภายนอกสักการสถานแห่งที่สองได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์ และปิดท้ายระยะแรก
 ของแผนงานได้สำเร็จตามที่พระอับดุลบาฮาคิดไว้สำหรับการเผยแพร่ศาสนาของตนให้แผ่กว้างไปทั่วโลกอย่าง
 เป็นระบบ

9

เมื่อเราย้อนไปดูบันทึกความโกลาหลของทั้งศตวรรษ กษัตริย์ จักรพรรดิและเจ้าชายทั้งหลายไม่ว่าในโลก
 ตะวันออกหรือโลกตะวันตก ได้ละเลยคำบัญชาของพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสอง หรือไม่ก็เหยียดหยันธรรมสารของ
 พระองค์ หรือมีโองการเนรเทศและขับไล่พระองค์ หรือประหัตประหารสาวกของพระองค์อย่างป่าเถื่อน หรือ
 พากเพียรพยายามทำให้คำสอนของพระองค์ไม่น่าเชื่อถือ, ความพิโรธของพระผู้ทรงมหิธานุภาพได้ลงโทษ
 พวกเขา หลายคนสูญเสียบัลลังก์ บางคนได้เป็นพยานต่อการดับสิ้นของราชวงศ์ของตน บางคนถูกลอบสังหาร
 หรือถูกคลุมด้วยกับความอับอาย บางคนพบว่าตนเองไม่สามารถเบี่ยงการล่มสลายที่หายนะออกไปจาก
 ราชอาณาจักรของตน ยังมีบางคนตกลงมาอยู่ในตำแหน่งผู้บังคับบัญชาในอาณาจักรของตนเอง, สถาบันกา
 หลิบซึ่งเป็นศัตรูตัวงของศาสนาบาไฮ ได้ชักดาบขึ้นต่อท่านพระผู้เป็นจุดกำเนิดศาสนาและประกาศคำสั่ง
 เนรเทศพระองค์สามครั้ง ต้องถล่มลงเป็นธุลี และในการล่มสลายอย่างอดสูของตน สถาบันนี้ได้ประสบชะตา
 เดียวกันกับคณะฐานันดรชาวยิวซึ่งเป็นผู้ประหัตประหารพระเยซูคริสต์ตัวสำคัญ ทนทุกข์ทรมานด้วยน้ำมือของ
 ผู้ชนะชาวโรมันในศตวรรษแรกของคริสต์ศักราชเกือบสองพันปีก่อน, สมาชิกของสำนักนักบวชต่างๆ ซอฮ์
 ซุนนี โซโรแอสเทรียนและคริสเตียน ได้โจมตีศาสนาบาไฮอย่างดุร้าย ตีตราบรรดาผู้สนับสนุนศาสนาบาไฮว่า
 เป็นพวกนอกกริต และตราคร่ำอย่างไม่วางเว้นที่จะทำลายโครงสร้างและบ่อนทำลายรากฐานของศาสนาบาไฮ,
 ที่นำยาเกรงและไม่เป็นมิตรที่สุดในหมู่สำนักนักบวชเหล่านี้ถูกโค่นล้มหรือแยกออกเป็นส่วนๆ อย่างแท้จริง สำนัก
 อื่นๆ เสื่อมเกียรติภูมิและอิทธิพลอย่างรวดเร็ว ทุกสำนักได้ทานผลกระทบของอำนาจฆราวาสที่รุกรานและมุ่งมั่น
 ที่จะลดเอกลิทธิของพวกเขา และยืนยันอำนาจของตนเอง, บรรดาผู้ตีจาก ผู้ก่อกบฏ ผู้ทรยศและคนนอกกริต
 ได้พยายามสุดกำลังอย่างลับๆ หรืออย่างเปิดเผย ที่จะเขาะความจงรักภักดีของสาวกทั้งหลายของศาสนาบาไฮ
 แบ่งแยกพวกเขาหรือโจมตีสถาบันของพวกเขา, ศัตรูเหล่านี้ไล่เรียงไปที่ละคนสับสนงงงวย แตกกระเจิง ถูก
 กวาดออกไปและถูกลืม บางคนค่อยเป็นค่อยไป บางคนฉับไวอย่างน่าตื่นตะลึง, จำนวนไม่น้อยที่เป็นบุคคลมีชื่อ
 ระดับหัวแถว เป็นสาวกสมัยแรกสุด เป็นผู้สนับสนุนแถวหน้า เป็นสหายและผู้ร่วมถูกเนรเทศกับพระผู้ก่อตั้ง
 ศาสนาทั้งสอง เป็นเลขานุการผู้เป็นที่ไว้วางใจของพระผู้เป็นจุดกำเนิดของศาสนาและพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่ง
 พระปฏิญญาของพระองค์ แม้แต่บางคนที่ถูกขับอยู่ในหมู่ญาติพี่น้องของพระผู้สวดองค์เอง ไม่ยกเว้นผู้ทำ
 หน้าที่แทนพระบ็อบและบุตรชายของพระบาฮาอูลลาห์ที่ถูกขับชื่อไว้ในคัมภีร์แห่งพระปฏิญญา ได้ปล่อยให้
 ตัวเองออกไปนอกเงาของศาสนา ยังความอับอายให้แก่ศาสนาโดยการกระทำฉ้อฉลที่ลอบอกไม่ได้ และ
 ก่อให้เกิดวิกฤติการณ์ในมิติที่ไม่เคยประสบมาก่อนในศาสนาใดๆ เมื่อก่อน, พวกเขาทุกคนไม่มียกเว้นหัวที่มตกล
 ลงมาจากตำแหน่งที่น่าอิจฉาที่ตนเคยครอง หลายคนมีชีวิตได้เห็นแผนการของตนไม่สำเร็จ บางคนดิ่งลงไปใน
 ความตกต่ำและทุกข์เวทนา สันฤทธิ์ที่จะบั่นทอนเอกภาพหรือหยุดความคืบหน้าของศาสนาที่พวกเขาละทิ้งไป
 อย่างไม่มียั้งอาย, บรรดาเสนาบดี เอกอัครราชทูตและบุคคลตำแหน่งสูงอื่นๆ ของรัฐ ได้วางอุบายอย่าง
 พากเพียรที่จะบิดเบือนจุดประสงค์ของศาสนาบาไฮ ยุยงให้มีการเนรเทศพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสองต่อเนื่องกัน
 และพยายามบ่อนทำลายรากฐานของศาสนาด้วยความประสังคราย, โดยการวางอุบายดังกล่าวพวกเขาได้ทำให้

ตัวเองร่วงจากอำนาจอย่างไม่ตั้งใจ ถูกริบความมั่นใจที่ประมุขเคยมีต่อพวกเขา ตีความเสื่อมเสียชื่อเสียงจนถึงกันถ้วน และจบชะตาตัวเองอย่างหวนคืนไม่ได้, มนุษยชาติเองซึ่งวิปริตและไม่เอาใจใส่เลย ไม่ยอมเสียหุพังคำขอร้องและคำเตือนที่ยืนกรานประกาศโดยพระผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งสอง และต่อมากล่าวโดยพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณในการแสดงปาฐกถาต่อสาธารณชนในโลกตะวันตก ได้ดิ่งลงไปในสงคราม (โลก) สองครั้งที่ทำลายล้างอย่างมโหฬารอย่างไม่เคยมีมาก่อน ซึ่งได้รับกานสมดุขของโลก ทำหั้นคนเยาว์วัยและเขย้างถึงรากของตน, ในอีกด้านหนึ่งผู้อ่อนแอ ผู้ไม่เป็นที่รู้จักและผู้ถูกย่ำยี โดยความจงรักภักดีต่อศาสนาที่ทรงอำนาจและการตอบสนองคำบัญชาของศาสนานี้ ได้รับการช่วยเหลือให้ทำสิ่งที่เก่งกล้าสามารถและเป็นวีรบุรุษอย่างทีเสมอ กับและบางกรณีได้ย้อส่วนวีรกรรมของบรรดาบุรุษและสตรีผู้มีชื่อเสียงอมตะ ซึ่งชื่อและการกระทำของพวกเขาได้ประดับประวัติการณ์ธรรมะของมนุษยชาติ

27.2 ศาสนาศืบหน้าท่ามกลางวิกฤตสลับกับชัยชนะ

[The advancement of the Faith amid crises alternating with victories]

10

แม้จะมีการตีตีความแข็งแรงแรงที่ฟังก่อตัวของศาสนาบาไฮ ไม่ว่าจะโดยบรรดาผู้ที่ใช้อำนาจทางโลกและผู้ที่ใช้อำนาจทางศาสนาจากภายนอก หรือโดยศัตรูใจดำจากภายใน ศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์ซึ่งหาได้หักหรืออก็แข็งแรงแรงขึ้นเรื่อยๆ และประสบชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่า, ทีจริงแล้วหากอ่านถูกต้อง อาจกล่าวได้ว่าประวัติศาสตร์ของศาสนาบาไฮคือซีพลรของวิกฤตและชัยชนะเป็นลำดับสลับกันไป ซึ่งนำศาสนาใกล้เข้าไปหาชะตาชีวิตเรื่อยๆ ตามทีพระผู้เป็นเจ้าของกำหนดไว้, การระเบิดออกมาของความบ้าคลั่งทีโหดเหี้ยมทีต้อนรับกำเนิดของการเปิดเผยพระธรรมทีประกาศโดยพระบ้อบ การจับกุมและกักขังพระองค์ในเวลาต่อมาตามมาด้วยการบัญญัติกฎของยุคศาสนาของพระองค์ การสถาปนาพระปฏิญาณของพระองค์ การทำพิธีเปิดยุคศาสนานั้นในบาดาซ และการยื่นยื่นสถานะของพระองค์ต่อสาธารณชนในทาบริซ, การลุกฮือทียิ่งรุนแรงขึ้นและแผ่กว้างในมณฑลทั้งหลาย การถูกประหารชีวิตของพระบ้อบเอง การสังหารหมู่อย่างอำมหิตทีตามมา และการถูกคุมขังในซอฮา ซาลของพระบาฮาอุลลาห์ตามมาด้วยรุ่งอรุณของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮในห้องขังใต้ดินนั้น, การถูกเนรเทศของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังอิรัก การถอนตัวของพระองค์ไปอยู่ที่โครตีสถานและความสับสนและความวิตกทีบีบคั้นเพือ่นสาวกทั้งหลายของพระองค์ในแบกแดด ตามมาอีกทอดด้วยการฟื้นขึ้นมาของชุมชนบาปี ซึ่งขึ้นถึงจุดสูงสุดทีการประกาศพันธกิจของพระองค์ในสวนนาจีบีเยห์, ้องการของสุลต่านอับดุล อาซีซทีเรียกตัวพระองค์ไปยังคอนสแตนติโนเปิลและวิกฤตการณ์ทีจุดชนวนโดยมีร์ซา ยาห์ยา ตามมาด้วยการประกาศพันธกิจนั้นต่อกษัตริย์และผู้นำศาสนาทั้งหลายของโลก, การถูกเนรเทศของพระบาฮาอุลลาห์ไปยังอาณานิคมกักกันออคคากับความยุ่งยากและทุกขเวทนาทั้งหลายทีมาด้วยกัน นำไปสู่การเผยแพร่กฎและบทบัญญัติของการเปิดเผยพระธรรมของพระองค์ และการสถาปนาพระปฏิญาณของพระองค์ซึ่งเป็นการทำหน้าทีครั้งสุดท้ายในชีวิตของพระองค์, บททดสอบอันร้อนแรงแรงทีเกิดจากการก่อกบฏของมีร์ซา โมฮัมหมัด อาลีและพรรคพวก ตามมาด้วยการนำศาสนาของพระบาฮาอุลลาห์เข้าไปในโลกตะวันตก และการเคลื่อนย้ายพระศพของพระบ้อบไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์, การถูกคุมขังอีกรอบของพระอับดุลบาฮาและภยันตรายและเรื่องน่าวิตกทั้งหลายทีเป็นผลตามมา ลงเอยทีการร่วงจากอำนาจของสุลต่านอับดุล ฮามิด การปลดปล่อยพระอับดุลบาฮาจากการถูกกักขัง การบรรจุพระศพของพระบ้อบบนภูเขาคาร์เมล และการเดินทางทีมีชัยในยุโรปและอเมริกาของพระผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฏิญาณเอง, การระเบิดออกของสงครามโลก (ครั้งทีหนึ่ง) ทีทำลายล้าง และการเผชิญภยันตรายทีร้ายแรงแรงขึ้นของพระอับดุลบาฮาทีจามาล พาซาและพวกละเมิดพระปฏิญาณเป็นผู้กระทำ นำไปสู่การเปิดเผยธรรมจาริกแห่งแผนงานสวรรค์ การหลบหนีของผู้บัญชาการทหารทีอวดเบ่งนั้น การปลดปล่อยดินแดนศักดิ์สิทธิ์ การยกระดับเกียรติภูมิของศาสนา ณ ศูนย์กลางแห่งโลก และการขยายกิจกรรมของศาสนาอย่างเด่นชัดในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก, การล่งลับไปของพระอับดุลบาฮาและความว่าวุ่นทีการจากไปของพระองค์ ก่อให้เกิด ตามมาด้วยการประกาศพระประสงค์และพินัยกรรมของพระองค์ การเปิดตัวยุคก่อร่างของศักราชบาไฮ การวางรากฐานของระบบบริหารทีโอบล้อมโลก, และในทีสุดการฉกชิงกุญแจสุสานของพระบาฮาอุลลาห์โดยพวกละเมิดพระปฏิญาณ การใช้กำลังยึดครองบ้านของพระองค์ในแบกแดดโดยชุมชนซื่อะห์ การระเบิดออกของการประทัดประหารในรัสเซีย และการขับไล่ชุมชนบาไฮออกจากอิสลามในอียิปต์ ตามมาด้วยการยื่นยื่นสถานภาพความเป็นอิสระของศาสนาบาไฮต่อสาธารณชนโดยสาวกทั้งหลายในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก การรับรองสถานภาพนั้น ณ ศูนย์กลางแห่งโลก การประกาศของสภาองค์การสันนิบาตชาติทีให้การยื่นยื่นความชอบธรรมในคำกล่าวอ้างของศาสนา การขยายตัวอย่างนำสะดุดตาของกิจกรรมเผยแพร่ระหว่างประเทศและวรรณกรรมบาไฮ คำให้การรับรองจุดกำเนิดจากพระผู้เป็นเจ้าของศาสนาบาไฮโดยพระราชินี และการเสร็จสิ้นสมบูรณ์ของการประดับประดาภายนอกสักการสถานบาไฮแห่งแรกในโลกตะวันตก

11

ความทุกข์ทรมานที่เป็นผลมาจากการคลั่งตัวเองออกมาอย่างก้าวหน้าของศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ ที่จริงแล้วหนักหนาสาหัสกว่าความทุกข์ทรมานที่ศาสนาทั้งหลายในอดีตเคยประสบ, อย่างไรก็ตามที่ไม่เหมือนกับศาสนาเหล่านั้นคือ ความทุกข์ทรมานเหล่านี้ไม่สามารถบั่นทอนเอกภาพของศาสนาของพระองค์ หรือสร้างรอยแยกในหมู่สาวกได้เลยแม้เพียงชั่วคราว, ศาสนาบาไฮไม่เพียงแต่รอดบทรอดสอบที่สาหัสเหล่านี้มาได้เท่านั้น แต่ยังโผล่พ้นขึ้นมาโดยถูกชำระให้บริสุทธิ์และไม่เสียหาย และได้รับการประสพด้วยความสามารถที่ยิ่งใหญ่กว่าในการเผชิญและเอาชนะวิกฤติการณ์ใดๆ ที่การศึบนานอย่างถาวรไม่ได้ของศาสนาจะก่อให้เกิดในอนาคต

12

งานทั้งหลายที่สำเร็จและชัยชนะทั้งหลายที่ได้มาโดยศาสนาที่ถูกทดสอบอย่างเจ็บปวดแต่ไม่มีพ่ายแพ้ ภายในช่วงเวลาหนึ่งศตวรรษนั้นช่างยิ่งใหญ่เสียจริง! ขณะที่ยืนอยู่ ณ ธรณีประตูของศตวรรษที่สองของศาสนาบาไฮ งานของศาสนาที่ยังไม่เสร็จและชัยชนะในอนาคตนั้นจะยิ่งใหญ่กว่า, ในระยะเวลาสั้นๆ ของการดำรงอยู่หนึ่งร้อยปีแรก ศาสนาบาไฮได้แพร่แสงธรรมไปยังห้าทวีปได้สำเร็จ ตั้งถิ่นฐานในสุดมุมทั้งหลายของโลก สถาปนาพระปฎิญาณกับมวลมนุษยชาติบนฐานที่สว่างล้ำไม่ได้ ก่อโครงสร้างของระบบบริหารที่ห้อมล้อมโลก ถอดตรวนมากมายที่ขวางการปลดแอกศาสนาอย่างสมบูรณ์และการเป็นที่รับรองทั่วโลก ลงทะเบียนชัยชนะเริ่มแรกที่มีต่อปรปักษ์ทั้งหลายที่เป็นกษัตริย์ ปรปักษ์ที่เป็นเจ้าหน้าที่รัฐและนักบวช และเริ่มการเคลื่อนไหวอย่างเป็นระบบเพื่อพิชิตทั้งโลกด้วยธรรมะ

13

อย่างไรก็ตามสถาบัน ^[1] ที่จะเป็นขั้นตอนสุดท้ายในการก่อโครงสร้างของระบบบริหารระดับโลก ซึ่งจะปฏิบัติหน้าที่ใกล้ชิดกับศูนย์กลางทางจิตวิญญาณแห่งโลกของศาสนาบาไฮ ยังไม่ได้รับการก่อตั้ง, การปลดแอกศาสนาบาไฮโดยบริบูรณ์จากตรวนของจารีตนิยมทางศาสนา ซึ่งเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการรับรองศาสนาบาไฮอย่างเป็นทางการและการปรากฏขึ้นมาของระบบโลกของศาสนาบาไฮ ยังไม่สำเร็จ, การรณรงค์ต่อเนื่องกันที่มุ่งหมายจะขยายอิทธิพลที่ให้คุณของระบบของศาสนาตามแผนงานของพระอับดุลบาฮา ไปยังทุกประเทศและทุกเกาะที่ซึ่งโครงสร้างพื้นฐานของระบบบริหารยังไม่ได้รับการก่อสร้าง จะต้องเริ่มต้นลงมือต่อไป, ธง "ยา บาฮา อุลอฮ์" ซึ่งตามที่พระองค์ท่านนายไว้ ต้องปลิวบนยอดแหลมของแหล่งวิชาชั้นนำในโลกอิสลาม ยังไม่ถูกสาวขึ้นมา, บ้านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งถูกบัญญัติโดยพระบาฮาอูลลาห์ในคิตาบ์อัครดัสให้เป็นศูนย์กลางหนึ่งแห่งการแสวงบุญ ยังไม่ได้รับการปลดปล่อย, มาฆเรโกล อัสการที่สามที่จะก่อขึ้นมาตามความรุ่งโรจน์ของพระองค์ซึ่งได้ทำเลมาเมื่อเร็วๆ นี้ อีกทั้งหน่วยงานในอาณัติของสักการสถานสองแห่งที่ก่อสร้างแล้วในโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ยังไม่ได้สร้าง, ยอดโดมที่เป็นหน่วยสุดท้ายซึ่งตามที่พระอับดุลบาฮาคาดการณ์ไว้ จะครอบสุสานของพระบ็อบ ยังไม่ได้ก่อ, การประมวลคิตาบ์อัครดัส คัมภีร์แม่บทของการเปิดเผยพระธรรมบาไฮ และการเผยแพร่กฎและบทบัญญัติของคัมภีร์นี้อย่างเป็นระบบ ยังไม่ได้เริ่ม, มาตรการเบื้องต้นสำหรับการจัดตั้งศาลบาไฮ ที่ได้รับการประสพด้วยสิทธิทางกฎหมายให้นำกฎหมายและบทบัญญัติเหล่านั้นมาใช้และดำเนินการ จะต้องลงมือ, การคืนมาฆเรโกล อัสการแห่งแรกของโลกบาไฮและการสร้างชุมชนที่เคยก่อมาฆเรโกล อัสการนี้อย่างอุทิศตนขึ้นมาใหม่ จะต้องทำให้สำเร็จ, ประมุขผู้ซึ่งตามที่พระบาฮาอูลลาห์บอกล่วงหน้าไว้ในคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์ จะประดับบัลลังก์ของดินแดนบ้านเกิดของพระองค์ และทอดเงาแห่งความคุ้มครองมายังสาวกทั้งหลายของพระองค์ที่ถูกประหัตประหารมายาวนาน ยังไม่ถูกค้นพบ, การต่อกรที่ต้องเกิดขึ้นตามที่พระอับดุลบาฮาพยากรณ์ไว้ สืบเนื่องมาจากการร่วมกันโจมตีโดยผู้นำศาสนาทั้งหลายที่ไม่สนใจความศึบนานของศาสนาบาไฮ ยังไม่ได้เริ่ม, ยุคทองของศาสนาบาไฮเองที่ต้องเป็นพยานต่อการประสานสามัคคีประชาชนและชาติทั้งหมดของโลก การสถาปนาสันติภาพอันยิ่งใหญ่ที่สุด การเปิดฉากอาณาจักรของพระบิดาบนโลกมนุษย์ การบรรลุลุทธิภาวะของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดและกำเนิดอารยธรรมโลก ซึ่งได้แรงบันดาลใจและถูกกำกับโดยพลังงานสร้างสรรค์ ที่ปลดปล่อยมาจากระบบโลกของพระบาฮาอูลลาห์และฉายความสว่างไสวเพียงวัน ยังไม่เกิด และความรุ่งโรจน์ของยุคทองนั้นยังนึกไม่ออก

14

สิ่งใดก็ตามที่จะบังเกิดกับศาสนานายยทาร์กนี้ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าในศตวรรษทั้งหลายในอนาคตหรือศตวรรษทั้งหลายต่อเนื่องกันไป เรื่องเศร้าโศก อันตรรายและความทุกข์ทรมานใดๆ ก็ตามที่ขั้นตอนต่อไปในพัฒนาการของ

[1] สภายติธรรมสากล

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ศาสนาที่แผ่ไปทั่วโลกจะก่อให้เกิด การโจมตีจากย่านใดก็ตามที่ปรักษในปัจจุบันและอนาคตจะโถมใส่ศาสนา การชงักและถอยกลับที่ศาสนาบาไฮอาจประสบไม่ว่าจะหนักหนาแค่ไหน เราผู้ซึ่งในระดับชั้นที่ปัญญาที่จำกัดของเราสามารถหยั่งถึง มีเอกสิทธิ์ที่จะเข้าใจนัยสำคัญของปรากฏการณ์ที่น่าพิศวงเหล่านี้ ที่สัมพันธ์กับการผงาดขึ้นมาและการสถาปนาศาสนาบาไฮ จึงไม่สามารถซ่อนความสงสัยไว้ในใจว่า สิ่งที่ศาสนาบาไฮทำสำเร็จมาในหนึ่งร้อยปีแรก ให้การรับประกันอย่างเพียงพอว่าศาสนานี้จะสืบหน้าต่อไป ขึ้นไปสู่ยอดที่สูงสงกว่า หลายอุปสรรคทุกอย่าง เปิดขอบฟ้าใหม่และประสพชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กว่า จนกระทั่งพันธกิจที่รุ่งโรจน์ของตนซึ่งเหยียดออกไปในกาลข้างหน้าที่มีระยะเวลาที่เลื่อนราง จะบรรลุทั้งหมด

บทที่ 28

การสถาปนาสภายติธรรมสากล

[Ch 28: The establishment of the Universal House of Justice]

1

ผลงานการนำศาสนาบาไฮในฐานะศาสนิกบาลของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ คือข้อพิสูจน์สี่ธรรมที่พระอับดุลบาฮา ลิขิตไว้เกี่ยวกับตัวท่านตั้งแต่เมื่อครั้งที่ท่านเพิ่งเกิดมาได้ไม่กี่เดือนว่า “เจ้าจะได้เห็นเขามีลักษณะที่สมบูรณ์ที่สุด ได้รับการประสิทธิ์ประสาทด้วยสมรรถภาพสูงสุด ความสมบูรณ์พร้อม อานภาพล้ำเลิศและอำนาจที่ไม่มีเหนือกว่า” ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ได้ชี้แนะ กำกับและให้แรงบันดาลใจการเคลื่อนไหวของบาไฮศาสนิกชน ชุมชนบาไฮและสถาบันบาไฮทั่วโลกในด้านการขยายศาสนา การพัฒนาระบบบริหาร การปลดแอกและ ยกกระดืบให้ศาสนาและสถาบันบาไฮขึ้นมาเป็นที่ยอมรับของโลกภายนอกกว่า เป็นศาสนาอิสระอีกศาสนาหนึ่งของ โลก การรับมือกับการถูกโจมตีโดยศัตรูของศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนกำเนิดที่ยังคงปะทุขึ้นมาเป็น ระยะเวลา การประทัดประหารบาไฮในอิหร่านที่เคยเป็นมาตั้งแต่ในสมัยพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮา ยังคง ดำเนินต่อไปซึ่งทำให้ท่านต้องเศร้าโศกและกังวลใจ มีการทำลายบ้านของพระบ็อบในซีราซ ยึดครองบ้านของ พระบาฮาอุลลาห์ในนุร์ ทำลายสำนักงานบาไฮแห่งชาติ ปล้นสะดมไรนา ทำลายพืชผลและปศุสัตว์ของบาไฮ ไม่ขายสินค้าและอาหารให้บาไฮ หมิ่นเกียรติบาไฮที่ล่วงลับไปโดยการทำลายสุสานบาไฮและชุดศพบาไฮขึ้นมา จากหลุม ไล่เด็กบาไฮออกจากโรงเรียน ลักพาสตรีบาไฮและบังคับให้แต่งงานกับชาวมุสลิม ทบตี ทำร้ายและ เช่นฆาบาไฮอย่างทารุณป่าเถื่อนผิดมนุษย์ เพื่อกดดันให้บาไฮถอนตัวจากศาสนา

2

นอกจากภารกิจที่ล้นมือเหล่านี้เกินกว่าที่มนุษย์ธรรมดาจะทำได้หากไม่ได้รับการประสิทธิ์ประสาทด้วยอำนาจ สวรรค์ ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ยังทำงานเขียนหนังสือและแปลธรรมลิขิตของพระบ็อบ พระบาฮาอุลลาห์และพระอับ ดุลบาฮา ออกมามากมาย ซึ่งถ้าหากได้อ่านผลงานการเขียนการแปลทั้งหมดของท่านแล้ว (ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ เขียนจดหมายทั้งหมดสามหมื่นกว่าฉบับในช่วงเวลา 36 ปีของการเป็นศาสนิกบาล เฉลี่ยประมาณสามฉบับต่อ วัน) จะเห็นได้ไม่ยากว่ามนุษย์ธรรมดาที่มีพรสวรรค์และความสามารถทางด้านนี้ แม้จะใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อทำงาน ด้านวรรณกรรมนี้อย่างเดียวก็ไม่สามารถจะสร้างผลงานได้เท่ากับท่าน ซึ่งท่านโชกิ เอฟเฟนดิไม่ได้ทำงานด้าน วรรณกรรมนี้อย่างเดียว งานที่ท่านทำควบคู่กันไปด้วยคือ การพัฒนาศูนย์กลางแห่งโลกตามนัยที่พระบาฮา อุลลาห์ลิขิตไว้ในธรรมจารึกแห่งคาร์เมล ที่สำคัญๆ เช่นจัดซื้อที่ดินบริเวณข้างเคียงสุสานของพระบ็อบและ สถานที่อื่นๆ เพื่อขยายพื้นที่ศูนย์กลางแห่งโลกไว้รองรับการก่อสร้างอาคารต่างๆ ที่จะพัฒนาขึ้นเป็นนครหลวง ของโลกในอนาคต ควบคุมดูแลการก่อสร้างพระสถูปของพระบ็อบและปฏิสังขรณ์พระสถูปของพระบาฮาอุลลาห์ ควบคุมดูแลการก่อสร้างหอจดหมายนานาชาติ พร้อมกับรวบรวมธรรมลิขิตต้นฉบับดั้งเดิม ของที่ระลึกที่ สัมพันธ์กับพระศาสดาทั้งสองและศูนย์กลางแห่งพระปฏิญญา และสิ่งที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ทั้งหลายมาเก็บ ไว้ในหอจดหมายเหตุนี้ และที่ขนานกันไปคือการพัฒนาความสัมพันธ์กับรัฐบาล ซึ่งท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ทำได้ เป็นอย่างดี จึงทำให้งานการพัฒนาศูนย์กลางแห่งโลกดำเนินไปได้อย่างราบรื่น เพราะการก่อสร้างอาคารต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกต้องขออนุญาตจากรัฐบาล

3

แม้ชีวิตส่วนใหญ่ของการเป็นศาสนิกบาล ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ จะไม่ถูกศัตรูภายนอกคุกคามและทำร้าย เหมือนกับพระบาฮาอุลลาห์และพระอับดุลบาฮา เพราะในสมัยของท่านศูนย์กลางศาสนาในปาเลสไตน์หลุดพ้น จากการปกครองที่กดขี่ของตุรกี กระนั้นก็ตามสงครามโลกครั้งที่ 2 แม้จะไม่ขยายวงมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ก็ เป็นภัยที่คุกคามท่านและศูนย์กลางศาสนา ซึ่งถึงแม้ไม่น่ากลัวเท่าก็ชวนให้ระลึกถึงภัยที่คุกคามพระอับดุลบาฮา ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 แผนของฮิตเลอร์ที่หมายจะบุกเข้ามายึดครองตะวันออกใกล้ กำลังคืบหน้าใกล้เข้า มาหาดินแดนศักดิ์สิทธิ์อย่างน่าหวั่นใจ เพราะหลักธรรมคำสอนบาไฮเกี่ยวกับสันติภาพและความเป็นหนึ่งของ มนุษยชาติ ชัดกับอุดมการณ์คลังชาติของฮิตเลอร์ ซึ่งทำให้ศาสนาบาไฮและกิจกรรมบาไฮทั้งหมดในเยอรมัน ถูกห้ามมาแล้ว ธรรมสภาบาไฮทั้งหลายถูกยุบ และการตีพิมพ์วรรณกรรมบาไฮทั้งหมดถูกระงับ อีกทั้งมีพติ สูงสุดแห่งเยรูซาเลมก็เป็นพันธมิตรที่เหนียวแน่นของรัฐบาลนาซี ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับท่านโชกิ เอฟเฟนดิและศูนย์กลางศาสนาบาไฮหากกองทัพนาซีบุกเข้ามายึดครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้ แต่แล้วมนุษย์ก็ไม่สามารถเอาชนะลิขิตสวรรค์ ดังเช่นสุลต่านอับดุล ฮามิด และผู้บัญชาการทหารตุรกีใจอำมหิตอย่างจามาล พา ชาที่เคยคุกคามชีวิตของพระอับดุลบาฮาและถูกลงอาญาสวรรค์ ฮิตเลอร์ก็พบกับชะตาเดียวกัน

4

วิกฤติการณ์อีกระลอกหนึ่งเกิดขึ้นเมื่ออำนาจปกครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของอังกฤษใกล้จะสิ้นสุดลงในเดือน พฤษภาคม ค.ศ.1948 (พ.ศ.2491) ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่การก่อการร้ายและการสู้รบกันระหว่างชาวยิว ชาวอาหรับ และชาวอังกฤษ ได้กระจายออกไปอย่างดุเดือด หลายครั้งมีการยิงปืนใส่กันบริเวณรอบๆ บ้านของพระอับดุลบาฮา ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ เองต้องนอนหลับท่ามกลางเสียงปืนที่ยิงใส่กันทั่วเมืองที่ดับไฟมืดมิด และที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้นคือบริเวณข้างเคียงสุสานของพระบ๊อบ เคยมีชาวอาหรับมาตั้งทัพ และบนทรัพย์สินของบาไฮที่ติดกับสุสานนี้เอง ทหารอังกฤษเคยนำปืนกลมาติดตั้งจ่อยิงผู้ที่จะไม่บุกรุก แม้จะอยู่ท่ามกลางความจลาจลเหล่านี้ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ก็ยังคงเดินทางออกจากบ้านไปดูแลงานที่สุสานของพระบ๊อบ กระนั้นก็ดีที่สุดในที่สุดทั้งตัวท่านเอง สุสานของพระบ๊อบและพระบาฮาอูลลาห์และศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกก็อยู่รอดปลอดภัยพ้นจากวิกฤติครั้งนี้มาได้ โดยอานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าที่คอยคุ้มครองสถานที่ที่พระองค์กำหนดไว้ให้เป็นนครหลวงแห่งโลกในอนาคต

28.1 แผนงานเพิ่มจำนวนธรรมสภาแห่งชาติเพื่อเตรียมการสถาปนาสภายติธรรมสากล [Plan to increase the number of National Spiritual Assemblies in preparation for the establishment of the Universal House of Justice]

5

หลังจากปิดฉากแผนงานเจ็ดปีพร้อมกับปิดฉากศตวรรษแรกของศาสนาบาไฮด้วยความสำเร็จอย่างงดงามในการขยายศาสนาและวางรากฐานของระบบบริหารในประเทศต่างๆ ในทวีปอเมริกา ต่อมาในปี ค.ศ.1946 (พ.ศ. 2489) ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ได้เริ่มแผนงานเจ็ดปีแผนที่สอง [ค.ศ.1946-53 (พ.ศ.2489-96)] โดยเป้าหมายใหม่ของแผนนี้คือการขยายศาสนาและวางรากฐานของระบบบริหารในประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรป ซึ่งพึงบอบช้ำจากการเป็นเวทีของสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เพิ่งสิ้นสุดลงในปี ค.ศ.1945 (พ.ศ.2488) ความสำเร็จของแผนการพิชิตยุโรปเจ็ดปีนี้ ตามมาด้วยแผนงานครุเสดสิบปี [ค.ศ.1953-63 (พ.ศ.2496-2506)] ซึ่งเริ่มต้นที่ปีศักดิ์สิทธิ์และสิ้นสุดที่ปีศักดิ์สิทธิ์ (ครบรอบร้อยปีที่พระบาฮาอูลลาห์ได้รับพระวิญญานจากพระผู้เป็นเจ้าระหว่างที่ถูกขังอยู่ในซอฮา ซาล และครบรอบร้อยปีที่พระองค์ประกาศพันธกิจในอุทยานเรชวาน) แผนงานนี้เริ่มต้นด้วยธรรมสภาแห่งชาติที่มีอยู่ในเวลานั้น 12 แห่ง ซึ่งท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ตั้งเป้าไว้ว่าจะต้องมีธรรมสภาแห่งชาติ 48 แห่งเมื่อสิ้นสุดแผนงาน เช่นกันบาไฮจากทวีปอเมริกาเหนือคือกำลังหลักที่เป็นอาสาสมัครเดินทางไปในประเทศต่างๆ ทั่วโลกเพื่อช่วยดำเนินงานตามแผนของท่านโชกิ เอฟเฟนดินี้ให้สำเร็จ ดังที่เคยทำมาแล้วในทวีปอเมริกาและยุโรปในแผนงานเจ็ดปีสองแผนที่ผ่านมา

6

ในปี ค.ศ.1951 (พ.ศ.2494) ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ได้แต่งตั้งสภาบาไฮนานาชาติที่ศูนย์กลางแห่งโลก เป็นการนำร่องเพื่อจะไปสู่การสถาปนาสภายติธรรมสากลในอนาคต บทบาทหน้าที่ของสภานี้คือช่วยงานท่านพัฒนาความสัมพันธ์กับรัฐอิสราเอลที่กำลังก่อตัว ช่วยงานการก่อสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และเจรจากับเจ้าหน้าที่พลเรือนในเรื่องเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล ต่อมาท่านได้ทบทวนการแต่งตั้งสมาชิกของสภานี้จนในที่สุดในปี ค.ศ.1955 (พ.ศ.2498) สภานี้ประกอบด้วยบาไฮเก้าคน แต่สภานี้ไม่ได้มีบทบาทหน้าที่อะไรที่เป็นตัวของตัวเองนัก เพราะบาไฮทั้งเก้าคนในสภานี้ต่างก็ทำงานไปตามการกำกับของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ การที่ท่านแต่งตั้งสภาที่เป็นเหมือนหุ่นเชิดนี้ขึ้นมาและแนะนำให้ทางการและโลกภายนอกรู้จัก ดูเหมือนเป็นเพราะว่าท่านเตรียมการสำหรับการจะจากไปของท่านเอง เพื่อให้ทางการและโลกภายนอกเริ่มรู้ว่าจะมีสถาบันระดับนานาชาติขึ้นมา นำศาสนาต่อจากท่าน นอกจากนี้ท่านยังได้แต่งตั้งพระหัตถ์ศาสนาในปี ค.ศ.1951, 1952 และ 1957 (พ.ศ. 2494, 2495 และ 2500) ซึ่งรวมแล้วในปี ค.ศ.1957 (พ.ศ.2500) มีพระหัตถ์ศาสนาทั้งสิ้นยี่สิบเจ็ดคนก่อนที่ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ จะถึงแก่กรรมด้วยโรคเส้นเลือดหัวใจอุดตันในวันที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ.1957 (พ.ศ.2500) ขณะที่อยู่ในกรุงลอนดอนซึ่งท่านเดินทางไปที่นั่นเพื่อซื้อสิ่งของบางอย่างมาประดับหอจดหมายเหตุนานาชาติบนภูเขาคาร์เมล ท่านได้รับการฝังศพที่นั่นตามกฎของคิตาบีอัคดัส ที่กำหนดให้สถานที่ฝังศพต้องอยู่ภายในระยะการเดินทางไม่เกินหนึ่งชั่วโมงจากสถานที่เสียชีวิต พระหัตถ์ศาสนาทั้งหลายจากทวีปต่างๆ รีบทยอยกันเดินทางมาลอนดอน เพื่อช่วยจัดพิธีและร่วมพิธีฝังศพของท่านอย่างสมเกียรติ

28.2 วิกฤติการณ์ก่อนการสถาปนาสภายติธรรมสากล [Crisis before the establishment of the Universal House of Justice]

7

เมื่อข่าวการเสียชีวิตของท่านโชกิ เอฟเฟนดี ในกรุงลอนดอนเมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ.1957 (พ.ศ.2500) มาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ได้มีการปิดล็อกอพาทเมนต์ของท่านทันทีไม่ให้ใครเข้าไป รองจนกระทั่งพระหัตถ์ศาสนาทั้งหมดมาพร้อมหน้ากันที่ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลก จากนั้นพระหัตถ์ศาสนาทั้งหลายได้เลือกพระหัตถ์ศาสนาด้วยกันเก้าคนเป็นตัวแทนเข้าไปตรวจสอบอพาทเมนต์ของท่านเพื่อสำรวจดูว่า ท่านเขียนพินัยกรรมให้ใครสืบทอดศาสนาต่อจากท่านหรือไม่ เมื่อพบว่าไม่มีพินัยกรรมพระหัตถ์ศาสนาได้ลงชื่อรับรองร่วมกันว่าท่านโชกิ เอฟเฟนดี ไม่ได้แต่งตั้งให้ใครสืบทอดศาสนาต่อ จึงเป็นที่ชัดเจนสำหรับพระหัตถ์ศาสนาว่านับแต่บัดนี้ไป ตนต้องช่วยกันกุมบังเหียรของศาสนาชั่วคราวโดยมีเป้าหมายมุ่งไปที่การสถาปนาสภายติธรรมสากลตามที่ระบุไว้ในคิตาบิอัคคัส พระหัตถ์ศาสนาได้ร่วมมือกันผลักดันแผนงานครุเสดสิบปี [ค.ศ.1953-63 (พ.ศ.2496-2506)] ที่มาได้ครึ่งทางจนประสบความสำเร็จเกินเป้า (ท่านโชกิ เอฟเฟนดี ตั้งเป้าไว้ว่าจะต้องมีธรรมสภาแห่งชาติ 48 แห่ง) โดยมีธรรมสภาแห่งชาติถึง 57 แห่งเมื่อสิ้นสุดแผนงานในปี ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506) และในปี ค.ศ.1963 (พ.ศ.2506) นี้เองที่มีการประชุมบาไฮนานาชาติที่จัดขึ้นเป็นครั้งแรกเพื่อเลือกตั้งสภายติธรรมสากลโดยการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของกรรมการธรรมสภาแห่งชาติจาก 57 ประเทศในขณะนั้น (การเลือกตั้งสภายติธรรมสากลในปี ค.ศ.2013 (พ.ศ.2556) มีการลงคะแนนโดยกรรมการธรรมสภาแห่งชาติจาก 171 ประเทศ)

8

อย่างไรก็ตามก่อนจะสถาปนาสภายติธรรมสากลได้ ในเดือนเมษายน ค.ศ.1960 (พ.ศ.2503) พระหัตถ์ศาสนาเมสัน ริเมย์ ซึ่งท่านโชกิ เอฟเฟนดีเคยแต่งตั้งให้เป็นประธานสภาบาไฮนานาชาติ ได้กลายเป็นผู้ละเมิดพระปฎิญาโดยอ้างตนเป็นศาสนิกบาลคนที่สองที่จะสืบทอดศาสนาต่อจากท่านโชกิ เอฟเฟนดี ทั้งๆ ที่เมื่อครั้งที่ท่านโชกิ เอฟเฟนดี เสียชีวิตใหม่ๆ เขาเคยร่วมลงชื่อในเอกสารยืนยันว่าท่านโชกิ เอฟเฟนดี ไม่ได้แต่งตั้งให้ใครสืบทอดศาสนาต่อ คำกล่าวอ้างนี้ถูกปฏิเสธโดยพระหัตถ์ศาสนาด้วยกันหลังจากพิจารณาหลายสิ่งหลายอย่างประกอบกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน *“พระประสงค์และพินัยกรรม”* ของพระอับดุลบาฮาที่ระบุว่าท่านโชกิ เอฟเฟนดี คือ *“สัญลักษณ์ของพระผู้เป็นเจ้า คือกึ่งที่ได้รับเลือก คือศาสนิกบาลของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า...ท่านคือผู้อรรถาธิบายวามะของพระผู้เป็นเจ้า และบุตรคนแรกที่เกิดจากท่านจะสืบทอดศาสนาต่อจากท่าน”* ในเมื่อท่านโชกิ เอฟเฟนดี ไม่มีบุตรเลย จึงเป็นไปได้ที่จะมีใครสืบทอดศาสนาต่อจากท่าน

9

เมื่อไม่สันทัดพระหัตถ์ศาสนาเมสัน ริเมย์ จึงถูกพระหัตถ์ศาสนาอีกยี่สิบหกคนขับไล่ออกจากศาสนา กระนั้นก็ตามมีบาไฮจำนวนหนึ่งในอเมริกา ยุโรปและอีกบางประเทศที่ถูกเขาชักจูงไปและกลายเป็นพวกเดียวกัน พวกเขาได้ร่วมมือกันก่อความวุ่นวายในรูปแบบต่างๆ และถึงกับพยายามช่วงชิงโบสถ์บาไฮในอเมริกามาเป็นกรรมสิทธิ์ของตน แต่ศาลพิพากษาให้เป็นกรรมสิทธิ์ของธรรมสภาแห่งชาติอเมริกา เมื่อเวลาผ่านไปพวกละเมิดพระปฎิญาเหล่านี้ก็อ่อนเปลี้ยลงเรื่อยๆ เพราะขัดแย้งและแตกสามัคคีกันเอง เมสัน ริเมย์ ตายในเดือนเมษายน ค.ศ.1974 (พ.ศ.2517) สาวกของเขาที่ร่วมกันละเมิดพระปฎิญาก็อ่อนล้าลงและดีนร้อนอย่างไม่ประสบความสำเร็จที่จะชักจูงบาไฮอื่นๆ เข้ามาเป็นพวกหรือทำให้ศาสนาแตกแยกออกเป็นนิกาย ชีวิตของพวกเขาค่อยๆ หยดหายจนจบลงอย่างอัปยศและมีดมนเช่นเดียวกับพวกละเมิดพระปฎิญาก่อนหน้านี้ นับตั้งแต่สมัยของมีร์ซา ยาห์ยาที่ต่อต้านพระบาฮาอูลลาห์ มีร์ซา โมฮัมหมัด อาลี และญาติพี่น้องที่ต่อต้านพระอับดุลบาฮาและท่านโชกิ เอฟเฟนดี บุคคลประเภทนี้ในยุคศาสนาก่อนๆ ในอดีตได้ทำลายเอกภาพของศาสนาจนแตกออกเป็นนิกายมากมาย แต่สำหรับในยุคศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ เอกภาพของศาสนาได้รับการประกันโดยอานุภาพของพระปฎิญาของพระองค์ ดังที่พระอับดุลบาฮา ผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพระปฎิญากล่าวไว้ว่า *“การก่อความของผู้ละเมิดเหล่านี้ไม่มีอะไรมากไปกว่าพองน้ำในมหาสมุทร ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งที่ยกไม่ได้จากมหาสมุทร แต่มหาสมุทรแห่งพระปฎิญาจะสาบซัดและพัดเอาร่างของคนตายมายังชายฝั่ง เพราะมหาสมุทรไม่สามารถเก็บร่างนั้นไว้ได้”* และ *“หากไม่ใช่เพราะอานุภาพคุ้มครองของพระปฎิญาที่คอยปกป้องป้อมปราการที่ตีแตกไม่ได้ของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า สักวันหนึ่งบาไฮจะแบ่งออกเป็นนับพันนิกายเช่นเดียวกับยุคก่อนๆ”*

10

การสิ้นแก่กรรมของท่านศาสนิกบาล เป็นการสิ้นสุดการนำศาสนาบาไฮโดยบุคคลที่ต่อเนื่องกันมาตั้งแต่พระบ๊อบ พระบาฮาอูลลาห์ พระอับดุลบาฮาและท่านโชกิ เอฟเฟนดี และเปลี่ยนแปลงมาเป็นการนำโดยคณะบุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งโดยวิธีการที่กำหนดไว้ในธรรมนูญขีตบาไฮให้ขึ้นมาเป็นสมาชิกสภายติธรรมสากล ซึ่งเป็นสถาบันสูงสุดที่จะสืบทอดอำนาจของพระปฎิญาของพระบาฮาอูลลาห์ และพระองค์ทรงยืนยันไว้ว่า เป็นสถาบันที่ได้รับแรงดลใจจากพระผู้เป็นเจ้าและไม่มีผิดพลาด เพื่อรับประกันเอกภาพของศาสนาไม่ให้แตกออกเป็นนิกาย เพราะหากศาสนาแตกสามัคคีแตกออกเป็นนิกายเสียเอง ศาสนาย่อมไม่มีอานุภาพพอที่จะทำให้

มนุษยชาติสามัคคีกันได้ ซึ่งความสามัคคีนี้จำเป็นสำหรับการสร้างอารยธรรมของโลกสำหรับสหัสวรรษใหม่เกี่ยวกับประเด็นนี้พระอับดุลบาฮาทรงชี้แจงเพิ่มเติมไว้ว่า :

“เรื่องทั้งหลายที่สำคัญมากและประกอบกันเป็นรากฐานของกฎของพระผู้เป็นเจ้าได้รับการบันทึกไว้อย่างชัดเจนในพระธรรม แต่กฎที่เป็นรองทั้งหลายถูกปล่อยไว้กับสภาวะดิธรรม ข้อดีของสิ่งนี้ก็คือกาลสมัยไม่เคยคงอยู่เหมือนเดิม เพราะการเปลี่ยนแปลงคือลักษณะที่จำเป็นและคุณลักษณะที่เป็นสาระสำคัญของโลกนี้ ของกาลเวลาและสถานที่, ดังนั้นสภาวะดิธรรมจะทำการตามการเปลี่ยนแปลง...

กล่าวโดยย่อ นี่คือนโยบายของการเสนอกฎทั้งหลายของสังคมไปยังสภาวะดิธรรม, คล้ายกันในศาสนาอิสลาม บทบัญญัติที่เปิดเผยไว้ไม่ใช่จะชัดเจนทุกข้อ ไม่เพียงเท่านั้น หนึ่งในสิบของหนึ่งในสิบไม่มีอยู่ในพระธรรม ถึงแม้ว่าเรื่องทั้งหลายที่สำคัญมากจะกล่าวไว้อย่างเจาะจง ไม่ต้องสงสัยว่ามีกฎฉบับหนึ่งที่ได้รับไว้ กฎเหล่านี้ถูกคิดขึ้นมาโดยบรรดานักบวชในยุคหลังตามกฎของธรรมศาสตร์ของอิสลาม และนักบวชแต่ละคนสรุปจากบทบัญญัติดั้งเดิมออกมาอย่างชัดเจนต่างกัน กฎเหล่านี้ทั้งหมดถูกนำมาบังคับใช้, ในปัจจุบันกระบวนการใช้เหตุผลสรุปนี้เป็นสิทธิขององค์คณะของสภาวะดิธรรมสากล และการใช้เหตุผลสรุปและข้อสรุปของผู้ทั้งหลายไม่มีความเชื่อถือได้ นอกจากจะได้รับความเห็นชอบโดยสภาวะดิธรรม, ความแตกต่างอยู่ที่ตรงนี้นี่เองคือ จากข้อสรุปและความเห็นชอบของสภาวะดิธรรมสากล ซึ่งกรรมการของสภานี้เป็นที่รู้จักและได้รับเลือกตั้งโดยชุมชนบาไฮที่แผ่กว้างไปทั่วโลก ความชัดเจนจะไม่เกิดขึ้น ทว่าข้อสรุปของนักบวชและผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนยอมนำไปสู่ความชัดเจนแน่นอน และลงเอยที่การแตกออกเป็นนิกาย การแบ่งแยกและแตกกระจาย ความเป็นหนึ่งของพระวจนะยอมถูกทำลาย เอกภาพของศาสนาย่อมหายไป และอาคารของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้าย่อมสั่นคลอน”^[1]

พระอับดุลบาฮา

11

อารยธรรมแห่งสหัสวรรษใหม่นี้ที่คาดการณ์และพยากรณ์ไว้ในทุกศาสนาในอดีตด้วยถ้อยคำที่ป็นอุปมาต่างๆ เช่น อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าบนโลกมนุษย์หรือยุคของพระศรีอารีย์ คือการสถาปนาสหพันธรัฐแห่งโลกบาไฮ ซึ่งมนุษย์ทุกเชื้อชาติและภูมิหลังศาสนาจะถูกหลอมให้เป็นประชาชนเดียวกันและจงรักภักดีต่อศาสนาเดียวกัน ท่านโชกิ เอฟเฟนดี ได้วาดภาพของสหพันธรัฐแห่งโลกนี้ไว้เป็นวิสัยทัศน์เพื่อเป็นแรงบันดาลใจ ให้บาไฮชักชวนเพื่อนมนุษย์ให้ก้าวไปด้วยกันสู่เป้าหมายดังกล่าวดังนี้ :

เอกภาพของเผ่าพันธุ์มนุษย์ตามที่พระบาฮาอุลลาห์วาดมโนภาพไว้ แสดงนัยถึงการสถาปนาสหพันธรัฐแห่งโลกซึ่งทุกชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกความเชื่อทางศาสนาและทุกชนชั้น จะประสานเข้าด้วยกันอย่างแน่นแฟ้นและถาวร และในสหพันธรัฐนี้การปกครองตนเองของรัฐสมาชิกทั้งหลาย อีสราภาพส่วนบุคคลและการริเริ่มของแต่ละบุคคลที่ประกอบกันเป็นรัฐเหล่านี้ จะได้รับการพิทักษ์รักษาอย่างแน่นอนและสมบูรณ์, เท่าที่เรานึกภาพได้ สหพันธรัฐนี้ต้องประกอบด้วยสภานิติบัญญัติแห่งโลก ซึ่งสมาชิกทั้งหลายของสภานี้ในฐานะผู้พิทักษ์ทรัพย์สินของมนุษยชาติทั้งหมด จะควบคุมทรัพยากรทั้งหมดของทุกชาติที่เป็นส่วนประกอบของสหพันธรัฐในท้ายที่สุด และจะออกกฎหมายที่จำเป็นต่อการกำกับควบคุมชีวิต สนองความต้องการและปรับความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติและชนชาติทั้งหมด, คณะบริหารแห่งโลกซึ่งได้รับการหนุน โดยกองกำลังนานาชาติ จะดำเนินการตามคำตัดสินและใช้กฎหมายที่ออกโดยสภานิติบัญญัติแห่งโลกนี้ และจะพิทักษ์รักษาเอกภาพขององคาพยพของทั้งสหพันธรัฐ, ศาลโลกจะวินิจฉัยและประกาศคำตัดสินสุดท้ายที่มีผลบังคับต่อข้อโต้แย้งใดๆ ทั้งหมดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นระบบสากลนี้, กลไกสื่อสารกันในโลกจะได้รับการประดิษฐ์ขึ้นมาครอบคลุมทั้งพิภพ ซึ่งจะเป็นอิสระจากการคิดค้นและข้อจำกัดของชาติ และทำหน้าที่ได้ฉับไวอย่างน่าพิศวงและเที่ยงตรงอย่างสมบูรณ์, นครหลวงแห่งโลกจะทำหน้าที่เป็นศูนย์ควบคุมของอารยธรรมโลก ซึ่งจะเป็นจุดไฟที่พลังประสานสามัคคีทั้งหลายของชีวิตจะมารวมกัน และอิทธิพลกระตุ้นจะแผ่ออกไป, ภาษาแห่งโลกจะได้รับการประดิษฐ์ขึ้นมาหรือเลือกจากภาษาที่มีอยู่แล้ว และจะนำไปสอนในโรงเรียนของทุกชาติที่เป็น

[1] *The Kitáb-i-Aqdas*. www.bahai.org/r/674478087

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

สหพันธ์เป็นภาษาเสริมภาษาแม่ของแต่ละชาติ, แบบเขียนและวรรณกรรมแห่งโลก ระบบสากลแบบเดียวกันของหน่วยเงินตรา หน่วยน้ำหนัก และหน่วยการวัด จะทำให้ง่ายและสะดวกสำหรับการสื่อสารและความเข้าใจในหมู่ชาติและเชื้อชาติทั้งหลาย, ในสังคมโลกดังกล่าววิทยาศาสตร์และศาสนาซึ่งเป็นสองพลังอำนาจที่มีอำนาจสูงสุดในชีวิตมนุษย์ จะสอดคล้อง ร่วมมือและพัฒนาอย่างกลมกลืนกัน, ภายใต้ระบบดังกล่าว สื่อมวลชนขณะที่ให้ขอบเขตเต็มที่สำหรับการแสดงทัศนะและความเชื่อมั่นที่หลากหลายของมนุษยชาติ จะยุติการถูกนำมาใช้จึงความคิดอย่างเป็นภัย โดยกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ไม่ว่าจะภาคเอกชนและภาครัฐ และจะเป็นอิสระจากอิทธิพลของรัฐบาลและประชาชนที่สู้กัน, ทรัพยากรทางเศรษฐกิจของโลกจะถูกจัดเป็นระบบ แหล่งวัตถุดิบทั้งหลายจะถูกสูบและเอามาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ตลาดทั้งหลายจะได้รับการประสานและพัฒนา และการกระจายผลผลิตจะได้รับการกำกับควบคุมอย่างเป็นธรรม

การแข่งขันชิงดี ความเกลียดชัง และอุปสรรคระหว่างชาติจะยุติ ความชิงชังและอคติระหว่างเชื้อชาติจะถูกแทนที่ด้วยสัมพันธไมตรี ความเข้าใจและการร่วมมือกัน, สาเหตุทั้งหลายของความขัดแย้งทางศาสนาจะถูกขจัดไปอย่างถาวร กำแพงและข้อจำกัดทางเศรษฐกิจจะถูกยกเลิกทั้งหมด ความต่างกันเกินควรระหว่างชนชั้นจะหายไป ความแร้นแค้นในด้านหนึ่งและการสะสมทรัพย์สินฟ้าในอีกด้านหนึ่งจะหายไป, พลังงานมหาศาลที่สิ้นเปลืองและสูญเปล่าไปในสงคราม ไม่ว่าจะสงครามเศรษฐกิจหรือสงครามการเมือง จะถูกนำมาอุทิศให้แก่เป้าหมายที่จะขยายขอบเขตการประดิษฐ์และการพัฒนาเทคโนโลยีของมนุษย์ การเพิ่มผลผลิตของมนุษยชาติ การกำจัดโรค การขยายการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ การยกมาตรฐานสุขภาพ การลบสมอและขัดเกลาสติปัญญา การหาประโยชน์จากทรัพยากรของโลกที่ไม่ได้ใช้หรือนึกคิดมาก่อน การยืดชีวิตมนุษย์ และการส่งเสริมวิธีการใดๆ ที่สามารถกระตุ้นสติปัญญา ศิลธรรม และจิตวิญญาณในชีวิตของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด

ระบบสหพันธ์แห่งโลกซึ่งปกครองทั้งโลก และใช้อำนาจที่ท้าทายไม่ได้ต่อทรัพยากรอันไพศาลสุดจินตนาการ ผสมผสานและรวมอดมคติทั้งหลายของโลกตะวันออกและโลกตะวันตกไว้ด้วยกัน เป็นอิสระจากภัยพิบัติและทุกขเวทนาของสงคราม มุ่งหาประโยชน์จากแหล่งพลังงานทั้งหมดที่หาได้บนพื้นผิวโลก เป็นระบบซึ่งกองกำลังถูกทำให้เป็นผู้รับใช้ความยุติธรรม และชีวิตของระบบได้รับการบำรุง โดยการยอมรับพระผู้เป็นเจ้าเดียวกันและความจงรักภักดีต่อการเปิดเผยพระธรรมเดียวกันอย่างเป็นสากล ดังกล่าวนี้อธิบายเป้าหมายที่มนุษยชาติกำลังเคลื่อนไปสู่โดยการผลักดันของพลังประสานสามัคคีทั้งหลายของชีวิต^[1]

ท่านโซกิ เอฟเฟนดี

[1] *The World Order of Bahá'u'lláh*. www.bahai.org/r/213721999

{7}

ภาคผนวก
[Appendix]

โดยผู้แปล/เขียนภาษาไทย
[by Thai translator/writer]

1

การที่ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกตั้งอยู่ในประเทศอิสราเอลและมีสัมพันธภาพที่ดีกับรัฐบาลอิสราเอลมาตลอด เป็นไปตามวิถีของประวัติศาสตร์ ที่เริ่มต้นหลังจากการปลดแอกดินแดนปาเลสไตน์จากการปกครองของตุรกี หลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งเริ่มต้นกระบวนการที่นำไปสู่การสถาปนาศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ และในเวลาต่อมาควบคุมกำกับกระบวนการสถาปนารัฐอิสราเอลหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ความจริงข้อนี้บางครั้งถูกบิดเบือนไปเป็นประเด็นทางการเมืองระหว่างประเทศว่า ศาสนาบาไฮเป็นเครื่องมือของอิสราเอล และโลกตะวันตกสำหรับทำลายโลกอิสลาม เพื่อสร้างความชอบธรรมในการประหารบาไฮศาสนิกชนในอิหร่านและประเทศมุสลิมบางประเทศ ทั้งๆ ที่ศาสนาบาไฮเกิดก่อนการสถาปนาประเทศอิสราเอลนับร้อยปี และบรรดาผู้มีอำนาจชาวมุสลิมเองคือผู้ที่พยายามกำจัดศาสนาบาไฮตั้งแต่กำเนิด และเนรเทศพระบาฮาอูลลาห์ออกจากเปอร์เซียจนมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ จึงทำให้มีการสถาปนาศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกในดินแดนนี้

2

การพยายามกำจัดศาสนาบาไฮมานับร้อยปีตั้งแต่ยังไม่มีประเทศอิสราเอล มีเหตุจูงใจที่สำคัญมาจากอคติทางศาสนา เพราะชาวมุสลิมเชื่อว่าพระโมฮัมหมัดคือศาสนทูตองค์สุดท้ายที่พระเจ้าส่งมาสอนมนุษย์ แต่ศาสนาบาไฮยืนยันว่า พระโมฮัมหมัดไม่ใช่พระศาสดาองค์สุดท้าย พระผู้เป็นเจ้าจะไม่มีการหยุดส่งพระศาสดา มาสอนมนุษย์ พระบ็อบและพระบาฮาอูลลาห์คือศาสนทูตที่พระเจ้าส่งมาถัดจากพระโมฮัมหมัด พระบาฮาอูลลาห์เองก็ไม่ใช่พระศาสดาองค์สุดท้ายแต่เป็นองค์ล่าสุด และพระผู้เป็นเจ้าจะส่งพระศาสดา มาสอนมนุษย์อีกในอนาคต พระบาฮาอูลลาห์ได้อธิบายเรื่องนี้ไว้อย่างแจ่มแจ้งลึกซึ้งในคัมภีร์คิตาบีอีดาน ซึ่งคัมภีร์นี้คือกุญแจสำคัญที่ทำให้ชาวมุสลิมจำนวนมากมายอมรับศาสนาบาไฮ

3

หากมิใช่ลิขิตของพระผู้เป็นเจ้า ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกคงมาสถาปนาอยู่ในอิสราเอลไม่ได้ เมื่อพิจารณาถึงการฝ่าวิกฤติการณ์ร้ายแรงต่างๆ มากมายตั้งแต่เริ่มต้นศาสนาในเปอร์เซีย ที่ศัตรูผู้มีอำนาจล้มฟ้าทั้งหลาย พยายามกำจัดศาสนานี้แต่ก็กำจัดไม่ได้ แต่เหล่าศัตรูเป็นฝ่ายถูกพระผู้เป็นเจ้ากำจัดเสียเอง จนกระทั่งศาสนานี้ มาปักหลักที่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นดินแดนที่คัมภีร์ไบเบิลพยากรณ์ไว้ว่าชาวยิวจะได้คืนเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา อีกทั้งพระบาฮาอูลลาห์และพระอับดุลบฮาอากีพยากรณ์ไว้เช่นกันว่า ชาวยิวจะได้ครอบครองดินแดนนี้, อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้คำพยากรณ์เหล่านี้ ชาวมุสลิมจะฝืนลิขิตสวรรค์นี้ได้หรือในการพยายามจะยึดดินแดนนี้มาจากชาวยิว, ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกนี้ถูกสวรรค์ลิขิตให้เติบโตและพัฒนาขึ้นมาเป็นนครหลวงแห่งโลกในอนาคต จึงเป็นไปได้ที่พระผู้เป็นเจ้าจะยอมให้นครหลวงนี้ถูกทำลาย นี่คือการเชื่อมั่นศรัทธาของบาไฮศาสนิกชนที่สะท้อนอยู่ในการกระทำของพวกเขา ทุกครั้งที่มีการสงครามระหว่างอิสราเอลกับฝ่ายตรงข้าม นักท่องเที่ยวและชาวต่างชาติทั้งหลายจะตื่นตระหนกแล้วรีบเดินทางออกจากอิสราเอล ในขณะที่บาไฮจากต่างประเทศกลับเดินทางเข้ามาในอิสราเอลเพื่อมาช่วยงานที่ศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกหรือมาแสวงบุญ ด้วยความมั่นใจว่ายังไร้เสียศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกนี้ก็อยู่ในความคุ้มครองของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งมักเป็นที่ประหลาดใจสำหรับคนทั่วไปและสื่อมวลชนที่ทราบ ที่จริงแล้วความเชื่อมั่นศรัทธานี้เป็นที่ประจักษ์แจ้งยิ่งกว่านั้นในการลงทุนเป็นร้อยๆ ล้านดอลลาร์ที่มาจากการบริหารของบาไฮทั่วโลก เพื่อการก่อสร้างศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกที่อลังการนี้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่ผู้ใดที่ไม่มีเชื่อมั่นศรัทธานี้ จะกล้าลงทุนเช่นเดียวกันนี้ในดินแดนที่ระส่ำระสายด้วยสงครามและความขัดแย้งอย่างไม่หยุดหย่อนอย่างอิสราเอล

4

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

ถึงแม้จะเห็นได้ไม่ยากว่าศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกย่อมอยู่ในความปลอดภัยตราบใดที่ชาวฮิวยังปกครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ และถ้าหากชาวมุสลิมเอาชนะชาวฮิวแล้วยึดดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไปได้ ศูนย์กลางแห่งโลกของศาสนาบาไฮย่อมตกอยู่ในอันตรายและถูกทำลาย ดังเช่นบ้านของพระบ็อบในซีราซและบ้านศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระบาฮาอุลลาห์ในแบกแดดและสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ทั้งหลายที่ถูกชาวมุสลิมที่เป็นปรปักษ์ทำลายหรือยึดไป นี้ไม่ได้หมายความว่าบาไฮให้การสนับสนุนชาวยิวในการต่อสู้กับชาวมุสลิม พระบาฮาอุลลาห์ทรงบัญญัติห้ามการทำสงครามศักดิ์สิทธิ์หรือการใช้ความรุนแรงตอบโต้ไว้อย่างชัดเจน เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะจัดการกับเหล่าศัตรูที่มุ่งร้ายกับศาสนาบาไฮด้วยพระองค์เองด้วยวิธีต่างๆ ที่ไม่อาจหยั่งรู้ ดังที่เป็นมาตลอดประวัติศาสตร์ศาสนาบาไฮ เช่นกันบาไฮไม่มีหน้าที่วินิจฉัยว่าฝ่ายใดถูกหรือผิดระหว่างชาวยิวและมุสลิมที่พิพาทและสู้รบกันเกี่ยวกับดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ จุดยืนของบาไฮเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลกับปาเลสไตน์ ได้แสดงไว้อย่างเป็นทางการในจดหมายของท่านโซกิ เอฟเฟนดิลงวันที่ 14 กรกฎาคม ค.ศ.1947 ถึงประธานคณะกรรมการพิเศษขององค์การสหประชาชาติที่ดูแลปาเลสไตน์ดังที่ปรากฏข้างล่างนี้ :

14 กรกฎาคม ค.ศ.1947

คุณจัสติส อีมิล แชนสตรอม, ประธาน
คณะกรรมการพิเศษขององค์การสหประชาชาติที่ดูแลปาเลสไตน์

เซอร์,

จดหมายที่กรุณาของท่านลงวันที่ 9 กรกฎาคม มาถึงข้าพเจ้า และข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านที่ให้โอกาสข้าพเจ้านำเสนอคำแถลงต่อท่านและเพื่อนร่วมงานที่นับถือของท่าน เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของศาสนาบาไฮที่มีต่อดินแดนปาเลสไตน์ และท่าทีของเราต่อการเปลี่ยนแปลงใดๆ ในอนาคตที่จะมีต่อสถานภาพของดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่พิพาทกันอย่างมากมาย

ที่ข้าพเจ้าแนบมากับจดหมายนี้คือข้อมูลอย่างย่อเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ จุดมุ่งหมายและนัยสำคัญของศาสนาบาไฮ และแผนพับที่แถลงทัศนคติของศาสนาบาไฮต่อสภาพของโลกในปัจจุบัน และแนวทางที่เราหวังและเชื่อว่าโลกจะต้องพัฒนาต่อไป

ฐานะของบาไฮในประเทศนี้มีความพิเศษอยู่ในระดับหนึ่ง ขณะที่เยรูซาเลมเป็นศูนย์กลางทางจิตวิญญาณของโลกคริสเตียน เยรูซาเลมก็หาได้เป็นศูนย์กลางบริหารของนิกายของโรมหรือคริสเตียนนิกายใดๆ ทำนองเดียวกันแม้ว่ามุสลิมจะถือว่าเยรูซาเลมเป็นตำแหน่งที่หนึ่งในสถูปศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของตนตั้งอยู่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของศาสนาของพระโมฮัมหมัดและศูนย์กลางของผู้แสวงบุญก็อยู่ในอาราเบียไม่ใช่ปาเลสไตน์ ชาวยิวเท่านั้นที่พอจะเทียบเคียงกับความผูกพันที่บาไฮมีกับประเทศนี้ เนื่องด้วยเยรูซาเลมมีส่วนที่เหลืออยู่ของวิหารศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิว และเป็นที่ทำกรของทั้งสถาบันทางศาสนาและสถาบันทางการเมืองที่สัมพันธ์กับประวัติศาสตร์ในอดีตของพวกเขา แต่ถึงกระนั้นกรณีของชาวยิวก็ยังคงต่างกับกรณีของบาไฮในแง่หนึ่ง เพราะพระผู้เป็นศูนย์กลางสามพระองค์ของศาสนาของเราถูกฝังในดินของปาเลสไตน์ ปาเลสไตน์จึงไม่ใช่เพียงศูนย์กลางของผู้แสวงบุญบาไฮจากทั่วโลก แต่ยังเป็นที่ทำกรถาวรของระบบบริหารของเราด้วย ซึ่งข้าพเจ้าได้รับเกียรติเป็นหัวหน้า

ศาสนาบาไฮไม่ฝักใฝ่การเมืองทั้งสิ้น เราไม่เลือกข้างในการพิพาทอย่างน่าสลดที่ดำเนินไปในปัจจุบันเกี่ยวกับอนาคตของดินแดนศักดิ์สิทธิ์และชนชาติทั้งหลายในดินแดนนี้ และไม่มีคำแถลงหรือคำแนะนำว่าอนาคตทางการเมืองของประเทศนี้ควรมีลักษณะเป็นอย่างไร จุดมุ่งหมายของเราคือการสถาปนาสันติภาพสากลในโลกนี้ และความปรารถนาของเราคือการได้เห็นความยุติธรรมในทุกวงสังคมรวมทั้งวงการเมือง เนื่องด้วยผู้สนับสนุนศาสนาของเราจำนวนมากเป็นชาวยิวและชาวมุสลิมมาก่อน เราจึงไม่มีอคติต่อคนสองกลุ่มนี้ และต้องการที่สุดที่จะสมานฉันท์พวกเขาเพื่อประโยชน์ซึ่งกันและกันระหว่างพวกเขา และเพื่อประโยชน์ของประเทศนี้

อย่างไรก็ตามสิ่งที่เราเป็นห่วงในการตัดสินใจใดๆ ก็ตามที่จะมีผลต่ออนาคตของปาเลสไตน์คือ ขอให้ใครก็ตามที่มีอธิปไตยเหนือไอฟาและอัคคาร์รับรองความจริงที่ว่า ในพื้นที่นี้มีศูนย์กลางทางจิตวิญญาณและศูนย์กลางบริหารของศาสนาหนึ่งของโลก และขอให้ความเป็นอิสระของศาสนานี้ สิทธิของศาสนานี้ที่จะ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาบาไฮ

บริหารจัดการกิจการนานาชาติทั้งหลายจากต้นกำเนิด สิทธิของบาไฮจากทุกประเทศใดๆ ในโลกที่จะมาเยือนในฐานะผู้แสวงบุญ (ในแง่นี้ได้รับเอกสิทธิ์เดียวกันกับชาวยิว มุสลิมและคริสเตียน) เป็นที่ยอมรับและคุ้มครองอย่างถาวร

สุสานของพระบ็อบบงูเขาคาร์เมล หลุมฝังศพของพระอับดุลบาฮาในที่เดียวกัน บ้านผู้แสวงบุญสำหรับบาไฮตะวันออกในบริเวณใกล้เคียง สวนและลานบันไดที่ล้อมรอบสถานที่เหล่านี้ (ซึ่งทั้งหมดเปิดให้สาธารณชนจากทุกนิกายมาเยือนได้) บ้านผู้แสวงบุญสำหรับบาไฮตะวันตก ณ ดินเขาของภูเขาคาร์เมลที่อาศัยของหัวหน้าของชุมชน บ้านและสวนต่างๆ ในอัคคาและบริเวณใกล้เคียงที่สัมพันธ์กับการถูกคุมขังของพระบาฮาอูลลาห์ในเมืองนั้น สุสานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ที่บาห์จีใกล้กับอัคคา พร้อมกับคฤหาสน์ของพระองค์ซึ่งปัจจุบันนอกรีตไว้เป็นสถานที่แห่งประวัติศาสตร์และพิพิทธภัณฑ์ (ทั้งสองให้สาธารณชนจากทุกนิกายเข้าถึงได้เช่นกัน) อีกทั้งสิ่งถือครองในที่ราบอัคคา ทั้งหมดเหล่านี้คือทรัพย์สินหลักๆ ของบาไฮในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ นี้ควรเป็นที่สังเกตด้วยว่า ทรัพย์สินทั้งหมดเหล่านี้ได้รับการยกเว้นทั้งภาษีท้องถิ่นและภาษีของรัฐบาล เพราะเป็นทรัพย์สินทางศาสนา สิ่งถือครองที่กว้างขวางเหล่านี้บางรายการเป็นทรัพย์สินของธรรมนูญแห่งชาติสหรัฐอเมริกาและแคนาดาสาขาปาเลสไตน์ ซึ่งจดทะเบียนเป็นสมาคมศาสนาตามกฎหมายของประเทศ ในอนาคตธรรมนูญแห่งชาติอื่นๆ จะถือครองบางส่วนของทุนทรัพย์สินบริจาดนานาชาติของศาสนาบาไฮในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ผ่านทางสาขาปาเลสไตน์ของพวกเขา

เมื่อพิจารณาข้อมูลข้างบนนี้ ข้าพเจ้าขอร้องทูลและสมาชิกทั้งหลายของกรรมการของท่านให้คำนึงถึงการคุ้มครองสิทธิของบาไฮ ในการให้คำแนะนำใดๆ ต่อองค์การสหประชาชาติเกี่ยวกับอนาคตของปาเลสไตน์

ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ให้ความมั่นใจแก่ท่านว่า ข้าพเจ้าซาบซึ้งในจิตวิญญาณของท่านและเพื่อนร่วมงานของท่านในการดำเนินการไต่สวนสภาพการณ์ที่ยุ้งยากของดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ ข้าพเจ้าอธิษฐานและเชื่อใจว่าข้อสรุปที่ได้จากการพิจารณารื้อของท่าน จะหาทางออกได้อย่างรวดเร็วและเป็นธรรมให้แก่ปัญหาที่เป็นขวากหนามนี้ที่เกิดขึ้นในปาเลสไตน์

ด้วยความซื่อสัตย์
ไซกิ แรบบานี
ไฮฟา ปาเลสไตน์

5

แน่นอนว่าบาไฮปรารถนาจะได้เห็นความสงบสุขในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่ตั้งของศูนย์กลางแห่งโลกของตน และสันติภาพระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ แต่คงไม่มีใครตอบได้ว่าสันติภาพและการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขระหว่างชาวยิวและปาเลสไตน์ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร สงครามและความขัดแย้งระหว่างทั้งสองจะลากยาวไปอีกนานแค่ไหน แต่เมื่อพิจารณาจดหมายข้างบนนี้ของท่านไซกิ เอฟเฟนดิ ที่ตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า *“ขอให้ใครก็ตามที่มีอธิปไตยเหนือไฮฟาและอัคคาร์รับรองความจริงที่ว่า ในพื้นที่นี้มีศูนย์กลางทางจิตวิญญาณและศูนย์กลางบริหารของศาสนาหนึ่งของโลก และขอให้ความเป็นอิสระของศาสนานี้ สิทธิของศาสนานี้ที่จะบริหารจัดการกิจการนานาชาติทั้งหลายจากต้นกำเนิด สิทธิของบาไฮจากทุกประเทศใดๆ ในโลกที่จะมาเยือนในฐานะผู้แสวงบุญ...เป็นที่ยอมรับและคุ้มครองอย่างถาวร”* ในฐานะที่เป็นศาสนิกบาลที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเป็นเจ้า จึงถือได้ว่าสิ่งที่ท่านเขียนไว้ในจดหมายนี้คือพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้า ที่ต้องการให้ศาสนาบาไฮและสิทธิของบาไฮในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นที่รับรอง ยอมรับและคุ้มครอง, ในเมื่อเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้า การกระทำของคนกลุ่มใดหรือเชื้อชาติใดที่ขัดกับพระประสงค์นี้ของพระองค์ย่อมไม่ประสบความสำเร็จ รวมถึงการพยายามต่อสู้เพื่อดินแดนปาเลสไตน์ของชาวมุสลิมด้วย ซึ่งหากประสบความสำเร็จจะทำให้ศูนย์กลางแห่งโลกของศาสนาบาไฮไม่ได้รับการ *“คุ้มครองอย่างถาวร”* ดังนั้นเมื่อมองในมุมกลับสันติภาพที่ถาวรและการอยู่ร่วมกันโดยสันติสุขในดินแดนศักดิ์สิทธิ์นี้ อาจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อชาวมุสลิมยุติการเป็นปฏิปักษ์กับศาสนาบาไฮ

6

ตามวิถีที่เป็นมาของประวัติศาสตร์ศาสนาบาไฮ ทั้งศัตรูภายนอกและศัตรูภายในได้พยายามทำลายศาสนานี้ด้วยวิธีต่างๆ รวมทั้งการใช้วิธีให้ร้ายและบิดเบือนข้อเท็จจริงให้คนเข้าใจศาสนาบาไฮผิดๆ ไปในทางเสียหาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดินแดนกำเนิดของศาสนา ดังนั้นชาวมุสลิมที่ได้รับข้อมูลด้านลบที่เป็นเท็จเกี่ยวกับศาสนา

บาไฮ ที่ถ่ายทอดกันมาจากแหล่งข้อมูลเหล่านี้ จึงปฏิเสธและถึงกับต่อต้านศาสนาบาไฮ แต่ในเวลาเดียวกันก็มีชาวมุสลิมที่ใจไม่มื่อคติจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ที่ได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกำเนิดและพัฒนาการของศาสนาบาไฮ จากแหล่งข้อมูลของศาสนาบาไฮเองและแหล่งข้อมูลอื่นที่เป็นกลาง จึงมีทัศนคติที่ดีต่อศาสนาบาไฮ และแสดงออกมาให้เห็นด้วยการกระทำ ^[1]

[1] <https://news.bahai.org/story/857/> นักปรัชญาและนักศาสนศาสตร์ชื่อดัง 43 คนจาก 16 ประเทศ ซึ่งเป็นคริสเตียน ฮินดู ยิวและมุสลิม ได้ร่วมกันลงชื่อในจดหมายเปิดผนึกคัดค้าน การประท้วงประท้วงนักศึกษาและนักการศึกษาบาไฮโดยรัฐบาลอิหร่าน

<http://iranpresswatch.org/post/4724/in-support-of-the-bahais-of-iran/> ศาสตราจารย์อับบาส มิลานี (ชาวอิหร่านที่ไม่ใช่บาไฮ) ผู้อำนวยการการศึกษาเกี่ยวกับอิหร่านแห่งมหาวิทยาลัยแอสตันพอร์ต และเป็นผู้อำนวยการร่วมของโครงการประชาธิปไตยอิหร่าน ซึ่งได้ทำวิจัยอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของอิหร่านสมัยราชวงศ์กอจาร์และราชวงศ์พาร์ส ได้แสดงวาทะ ณ โรงละครเฮเบอร์ในซานฟรานซิสโก เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม ค.ศ.2009 (พ.ศ.2552) ไว้ดังนี้ :

“ข้าพเจ้าชื่ออับบาส มิลานี และข้าพเจ้ายินอยู่ ณ ที่นี้ในฐานะที่เป็นชาวอิหร่านที่มุ่งมั่นและเสียใจต่อการกระทำของตนเอง ละอายใจต่อสิ่งที่ข้าพเจ้าถือว่าเป็นอดีตที่น่าอับอายของอิหร่าน ในการปฏิบัติต่อพลเมืองบาไฮของเรา และมุ่งมั่นที่จะกล่าววว่า ขออย่ามีอีก และอย่ามีมากกว่านี้

การฆ่าคนทั้งเหล่าเป็นความจริงของชีวิตในความเกลียดชังชาวยิวของยุโรปในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 นี้ก่อให้เกิดการสังหารชาวยิวเป็นล้านๆ โดยนาซี ในอิหร่านไม่เคยมีการฆ่าคนทั้งเหล่ามากไปกว่าจำนวนหยิบมือ แต่มาถึงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ความเกลียดชังชาวยิวของอิหร่านได้เปลี่ยนจิตใจและอารมณ์ของการอยากฆ่าคนทั้งเหล่าเป็นศิลปะที่อับริย และที่น่าสลดคือเทคนิคการประท้วงประท้วงที่ล้าลึกและหยาบทั้งหมดนี้ ถูกนำมาใช้กับสมาชิกของศาสนาบาไฮ ซึ่งเป็นตัวกวนใจใหม่สำหรับชาวชื้อะห์ที่คลั่ง

เราสามารถเข้าใจได้อย่างแน่นอนว่า ทำไมนิกายชื้อะห์ และความเชื่อของนิกายนี้ที่ว่าศาสนทูตของตนคือสุดท้ายของศาสนทูต และพระเมไซยะที่จะต้องเสด็จมาไม่ใช่ใครอื่นนอกจากอิหม่ามที่สิบสองของตน จึงมีความตึงเครียดทางศาสนศาสตร์ที่กินลึกกับศาสนาบาไฮ แต่ความสุภาพซึ่งเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างเด่นชัดในโลกสมัยใหม่ของเราคือ เราไม่พยายามแก้ไขความขัดแย้งทางศาสนศาสตร์โดยการเอาปืนจ่อหรือใช้ปลายแส้อีกต่อไป

แต่ยังมีอีกเหตุผลหนึ่งสำหรับความคลั่งที่ย้ำคิดของชาวชื้อะห์จำนวนมากในการต่อสู้กับศาสนาบาไฮ ธรรมสารบาไฮเกี่ยวกับสันติซึ่งต่างจากการใช้ความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ของชาวอิสลาม คำสัญญาของบาไฮเกี่ยวกับความเสมอภาคระหว่างเพศ ซึ่งต่างจากศาสนาที่มีความเกลียดผู้หญิงเป็นวิถีชีวิตมายาวนาน และสุดท้ายนี้ ความอุทิศตนของบาไฮต่อหลักการที่ว่า ในเรื่องของความศรัทธาต้องไม่มีการบังคับหรือการยอมรับโดยกำเนิดเด็กที่เกิดมาจากพ่อแม่บาไฮเมื่อถึงอายุที่บรรลุนิติภาวะ ควรตัดสินใจเกี่ยวกับศาสนาของตนเอง ซึ่งต่างจากศาสนาของรัฐที่ถือว่า การเปลี่ยนศาสนาเป็นอาชญากรรมที่มีโทษถึงตาย ทั้งหมดนี้ผสมกันสร้างความแตกต่างที่บาดตาเป็นขูด ซึ่งทำให้ประเพณีของชื้อะห์กลายเป็นสิ่งที่แข็งที่ปรับตัวไม่ได้ เมื่อเปรียบเทียบกันความศรัทธาที่เอาชนะไม่ได้ของบาไฮคือ สัญญาณบอกล่วงหน้าถึงความสมัยใหม่และการปฏิรูปที่จำเป็นสำหรับสมัยใหม่ เป็นการปฏิรูปซึ่งความศรัทธาเป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างบุรุษและสตรี และความคิดของพวกเขาเองเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

วัฒนธรรมและสังคมซึ่งไม่น้อยไปกว่าบุคคล ต่างกันตรงที่พวกเขาจัดการกับสิ่งที่น่าละอายในอดีตของตนอย่างไร บางคนชอบความสบายหลอกๆ แบบไม่รู้อะไร บางคนดื้อไม่ยอมแม้แต่จะยอมรับความจริงที่ว่า มีบางสิ่งที่น่าละอาย และยังมีกลุ่มที่สามที่ยังคงปฏิบัติอย่างแข็งขันและดำเนินตามแนวปฏิบัติและนโยบาย ที่จำเป็นต้องสำนึกผิดภายหลัง สังคมประชาธิปไตยซึ่งเสมือนกับบุคคลที่สุขภาพดี ตรองดูอดีตที่ดีและไม่ดีของตนอยู่เสมอ ทำให้ค้นพบชั่วโมงที่มิดมนของความยุติธรรมและความไม่เป็นธรรม และเคลื่อนไหวเพื่อยุติหรือแก้ไขความไม่ยุติธรรมนั้น สำหรับอิหร่านการปฏิบัติต่อบาไฮใน 150 ปีที่ผ่านมา การทำสิ่งที่ผิดและไม่ทำสิ่งที่ควรทำของสังคมของเรา สิ่งที่เราพูดหรือทำหรือไม่พูดไม่ทำ ทั้งหมดนี้สร้างรอยต่างของความน่าอับอายในประวัติศาสตร์ของเรา อิหร่านไม่สามารถเป็นประชาธิปไตยนอกเสียจากว่าตนจะจัดการกับปัญหาบาไฮอย่างบริบูรณ์ อิหร่านไม่สามารถเป็นประชาธิปไตยนอกเสียจากว่าบาไฮจะได้รับการพิจารณาว่าเป็นพลเมืองเต็มขั้นของสังคม และศาสนาของพวกเขา เช่นเดียวกันกับศาสนาของชาวไซโรแอสเทรียน ชาวยิว คริสเตียน มุสลิม หรือสมาชิกของศาสนาอื่นใดก็ตาม ความเชื่อหรือแม้แต่ความไม่เชื่อของพวกเขา เป็นที่ยอมรับว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ซึ่งรัฐ

สถาบันทั้งหลายทางสังคม หรือผู้กระทำ ไม่มีสิทธิ์สอบถาม เข้ามายุ่งหรือรังควาน สิ่งที่น่าเศร้าในสังคมเราดังที่
เกิดขึ้นบ่อยคือ การไปข้างหน้าหนึ่งก้าวมักตามมาด้วยการถอยหลังสองก้าว หากกษัตริย์แห่งราชวงศ์กัจจวรรี
เรื่งกับการทรมานคนรุ่นแรกที่เปลี่ยนไปนับถือพระบ็อบ หากแม่แต่นักปฏิรูปผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุค อาร์มี คาบิรพบกับ
บรรดาผู้เปลี่ยนศาสนาใหม่โดยไม่ใช้ภาษาของธรรมนูญที่เปิดกว้างที่เขาอยากนึกหนา แต่พูดด้วยท่าทางที่
โหดเหี้ยมของเผด็จการที่เขารังเกียจนึกหนา หากแม่แต่บรรดาผู้สนับสนุนธรรมนูญประชาธิปไตยในต้น
คริสต์ศตวรรษที่ 20 เลิกคลั่งไคล้ในความเสมอภาคเมื่อมาถึงเรื่องการให้ความเสมอภาคนั้นแก่บาไฮ ก็ยังมีการ
เปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญเกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์พาร์ลาวิ [ค.ศ.1925-1979 (พ.ศ.2468-2522)]
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่าง 37 ปีของการปกครองโดยกษัตริย์ โมฮัมหมัด เรซา ซาห์ [ค.ศ.1941-1979 (พ.ศ.
2484-2522)]

ในช่วงเวลานี้อิหร่านเริ่มยอมรับสิทธิความเป็นพลเมืองของบาไฮในประเทศ ที่פקพิงที่ปลอดภัยกว่าที่จัดให้โดย
กษัตริย์แห่งราชวงศ์พาร์ลาวิ ได้ปลดปล่อยการระบิดออกมาอย่างน่าประทับใจของพลังงานและนวัตกรรม
สร้างสรรค์ทางอุตสาหกรรม การค้าและปัญญา โดยสมาชิกของชุมชนบาไฮ ในการเขียนเกี่ยวกับ "ชาว
เปอร์เซียที่เด่นดัง" ออกมาเป็นหนังสือสองเล่มที่อุทิศให้กับชีวิตของผู้สร้างนวัตกรรมและนักอุตสาหกรรม 150
คนของประเทศ ข้าพเจ้าประหลาดใจด้วยความยินดีที่ใน 150 คนนี้มีสมาชิกของชุมชนบาไฮมากมายเพียงไร
อุตสาหกรรมเครื่องใช้ในบ้านที่ใหญ่ที่สุดของอิหร่าน ที่เจาะจงกว่านั้นคือผลงานบุกเบิกของกลุ่มอาร์จ การนำ
เป๊ปซีโคล่าและโทรทัศน์เข้ามาโดยฮาบีบ ซาเบท การมาถึงของจิตวิทยาเด็กและครอบครัวโดยดร.รอเซคห์ ซึ่ง
เคยเป็นนักศึกษาของนักจิตวิทยาที่ยิ่งใหญ่ไม่น้อยกว่าพ้อาเจ ทั้งหมดนี้เป็นตัวอย่างของการเกื้อหนุนอย่างมหิมา
ของสมาชิกชุมชนบาไฮต่อพัฒนาการสมัยใหม่ของอิหร่าน โค้งและจัดรัสซาห์ยาดซึ่งเวลานี้มีชื่อใหม่ที่ไม่เหมาะ
ว่า **อาชาติหรือจัดรัสแห่งอิสราฟ** เป็นผลงานของสถาปนิกบาไฮ เป็นชายหนุ่มที่เพิ่งจบจากวิทยาลัยผู้ซึ่งข้าม
พันปัญหาและอุปสรรคอย่างเหลือเชื่อ ในการชนะการแข่งขันทางสถาปัตยกรรมที่ใหญ่ที่สุดในช่วงอายุของเขา
แม้แต่ 30 ปีให้หลังระบบการปกครองของอิสลามก็ยังทำไม่สำเร็จที่จะหาสิ่งใดมาแทนสิ่งก่อสร้างที่ตระหง่านนี้ ที่
เปี่ยมด้วยองค์ประกอบของลูกผสมของอิหร่านและวัฒนธรรมเพียงบางส่วนของอิสลาม เป็นสัญลักษณ์ของ
เตหะราน และบาไฮทั้งหลายทำทั้งหมดนี้ได้สำเร็จ และยังมีมากกว่านี้อีกมาก แม้ว่าจะมีแรงกดดันอย่างต่อเนื่อง
โดยนักบวชที่เรียกร้องให้กดดันอย่างเข้มงวดกว่าเดิม และแม่แต่ทำการลงโทษสมาชิกชุมชนบาไฮ...

แต่ใช้ว่าจะสิ้นหวังทั้งหมด แม้ว่าจะมีความมุ่งมั่นพยายามของระบบการปกครองที่จะทำให้ประชาชนชาวอิหร่านคิด
ไม่ได้เกี่ยวกับศาสนาบาไฮ แม้ว่าจะระบบการปกครองจะคุมสื่ออย่างผูกขาด ก็มีจิตสำนึกใหม่สาดซัดขึ้นมาในหมู่
ชาวอิหร่านนับล้านๆ ปัญญาชนนับเป็นโหลๆ และแม่แต่นักบวชชีอะห์จำนวนหยิบมือว่า การปฏิบัติต่อบาไฮ
เป็นส่วนหนึ่งที่น่าละอายของอดีตของเรา ประชาชนจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ มั่นใจว่า บาไฮมีสิทธิ์ที่ปฏิเสธไม่ได้
เหมือนพลเมืองอิหร่านคนอื่นๆ ที่จะปฏิบัติศาสนกิจของตน และในฐานะที่เป็นพลเมืองอิหร่าน บาไฮควรได้รับ
สิทธิทั้งหมดที่ให้แก่พลเมืองคนอื่นๆ จากศาสนาใดๆ ก็ตาม นักเขียน กวี นักวิชาการและผู้สร้างภาพยนตร์ชาว
อิหร่านจำนวนมากอย่างน่าประทับใจ ได้ยอมรับแล้วว่าในฐานะที่เป็นชาติหนึ่ง เราเป็นหนี้คำขออภัยและเป็น
หนี้ความกตัญญูต่อบาไฮ ขออภัยสำหรับทุกสิ่งทีพวกเขาทนทุกข์มา และขออภัยสำหรับการเงี้ยวของเรา
ทั้งหมด กตัญญูทีพวกเขายึดถือความสุขและความรักสันติที่ความศรัทธาของพวกเขาแสดงออก แต่พวกเขา
เขาไม่เคยลังเลในความรักที่มีต่ออิหร่านที่อิสระและเป็นประชาธิปไตย จากสารานุกรมอิหร่านเก่าและผลงานที่ไม่
เหน้อยล้ำของศาสตราจารย์ยาร์ซาเทอร์ไปจนถึงวิชาความรู้ที่ปราดเปรื่องของศาสตราจารย์บานานี และ
ศาสตราจารย์โมอาเยด พวกเขาขึ้นอยู่กับความพยายามที่จะแสดงให้โลกเห็นว่า มีอิหร่านที่ต่างจาก
ความคลั่งไคล้ มิฉฉาที่ฉิวและความโหดเหี้ยมของผู้ปกครองอิหร่านในปัจจุบัน เป็นอิหร่านของเนดา ออกกอ
สุลต่าน (สตรีที่ถูกยิงเสียชีวิตระหว่างการชุมนุมประท้วงการเลือกตั้งในปี ค.ศ.2009 (พ.ศ.2552) และกลายเป็น
สัญลักษณ์แห่งการเคลื่อนไหวเพื่ออิสรภาพในอิหร่านและของโลก) และโกร์ราโกล เอยน์ ผู้เปลี่ยนมานับถือพระ
บ็อบรุ่นแรกในคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นกวีและผู้เชี่ยวชาญที่ยิ่งใหญ่ เป็นสตรีคนแรกที่ถอดผ้าคลุมหน้าออกและ
ให้การบรรยายต่อสาธารณชนในอิหร่าน ขอให้คำมั่นนี้เป็นการเริ่มต้นปฏิญญาแห่งชาติใหม่ : ขออย่ามีอีก ขอ
อย่ามีมากกว่านี้ อย่ามีอีกในนามของอิหร่าน"